

Vũ Toái Hư Không

Contents

Vũ Toái Hư Không	8
1. Tự Chương: “hồn Kinh”	8
2. Chương 1: Bình Sinh Sự, Tuyệt Diễm Kinh Tài	11
3. Chương 2: Thiên Tài Biệt Khuất Mà Chết	16
4. Chương 3: Sự Công Bằng Của Trâm Côn	19
5. Chương 4: Đại Hội Trưởng Lão	22
6. Chương 5: Sơ Kiến Vũ Hồn	29
7. Chương 6: Chẳng Qua Là Làm Lại Từ Đầu	32
8. Chương 7: Nói Về Vũ Hồn	39
9. Chương 8: Con Đường Linh Hồn Mở Ra!	41
10. Chương 9: Chín Tầng “hồn Kinh”	44
11. Chương 10: Trái Tim Ta - Thực Bị Thương	47
12. Chương 11: Đại Dũng Chi Tâm	49
13. Chương 12: Cường Hồn Tọa Lạc	52
14. Chương 13: Ba Chiêu Kiếm Ý Không Hiểu Nổi	54
15. Chương 14: Cừu Nhân Gặp Mặt	57
16. Chương 15: Kiếm Mộ.	60
17. Chương 16: Quận Chúa Bắc Địa.	62
18. Chương 17: Vì Người, Bán Đứng Hết Thầy Thì Đã Sao?	66
19. Chương 18: Linh Phù Nghịch Thiên	72
20. Chương 19: Thánh Tăng	74
21. Chương 20: Hiểu Lâm Tuyết Vời	77
22. Chương 21: Tam Kiếm Phá Thú Tôn!	79
23. Chương 22: Tâm Tâm!	83
24. Chương 23: La Ma Nhân Vương Và A Phúc!	86
25. Chương 24: “đêm Tại Phù Đồ Tháp”	89
26. Chương 25: Bản Sắc Biểu Diễn	91
27. Chương 26: Màn Thứ Hai Máu Me!	94
28. Chương 27: Tính Toán Nhỏ Nhất Của Triệu Lạc Trần	97
29. Chương 28: Thực Lực Chân Chính Của Trầm Trọng.	101
30. Chương 29: Vận May Cút Chó	103
31. Chương 30: Lão Huỳnh, Ánh Mắt Của Huỳnh Có Vấn Đề	106
32. Chương 31: A La	109
33. Chương 32: Uy Lực Của Linh Phù	117
34. Chương 33: Chuyện Cũ Về Lão Hòa Thượng	120
35. Chương 34: Khóa Học Đầu Tiên Của Vương Kiêu	123
36. Chương 35: Linh Phù Tô Gia	130
37. Chương 36: Yếu Mệnh Đích Khiết Phích	132
38. Chương 37: Sư Phụ, Người Chạy Không Thoát Đâu	139
39. Chương 38: Kế Hoạch Thăng Cấp Diên Cuồng	142
40. Chương 39: Con Đường Thăng Cấp	149
41. Chương 40: Hoàng Nguyên Hạ Đoạn	152

42. Chương 41: Dương Gia.	155
43. Chương 42: Di Chứng.	158
44. Chương 43: Bôi Nhọ Danh Dự.	162
45. Chương 44: Nguy Cơ Tân Nguyệt Thành.	165
46. Chương 45: Ba Quân Lệnh.	168
47. Chương 46: Thay Đổi Bất Ngờ.	172
48. Chương 47: Bệnh Tình Trầm Phù Đồ	175
49. Chương 48: Một Trận Chiến, Hai Truyền Thuyết.	178
50. Chương 49: Liều Mạng Chữa Bệnh.	181
51. Chương 50: Tầng Thứ Hai Hồn Kinh	185
52. Chương 51: Bí Mật Thì Không Thể Nói Lung Tung	195
53. Chương 52: Châm Trà, Xin Lỗi	198
54. Chương 53: Không Thể Nào	201
55. Chương 54: Xuất Chinh Cùng Người.	205
56. Chương 55: Trong Dự Liệu.	208
57. Chương 56: Lâm Chiến Như Thủy.	211
58. Chương 57: Bắn Tăng Thoạt Nhìn Rất Dễ Ăn Hiếp Vây U?	214
59. Chương 58: Phương Thức Khác.	218
60. Chương 59: Độc Thủ.	221
61. Chương 60: Tầng Linh Sơn Cốc.	223
62. Chương 61: Phong Thủy Bí Thuật.	226
63. Chương 62: Bảo Huyết Chi Trợ	228
64. Chương 63: Tàn Phiến Thần Bí	231
65. Chương 64: Đại Sự Kiện	239
66. Chương 65: Hắc Kỳ Sĩ	242
67. Chương 66: Tài Nguyên Cuồn Cuồn.	244
68. Chương 67: Số Làm Quan	247
69. Chương 68: Đại Nhân Vật Trong Truyền Thuyết	250
70. Chương 69: Giao Dịch Cùng Triều Đình.	252
71. Chương 70: Khỏi Tàn Phiến Thứ Hai.	255
72. Chương 71: Lời Tiên Đoán Của Huyết Phật.	258
73. Chương 72: Cường Giả Là Vô Giá.	261
74. Chương 73: Dù Sao Cũng Không Phải Là Bắn Tăng Hoang Phí.	264
75. Chương 74: Nơi Đây Là Bách Bảo Trai	267
76. Chương 75: Phù Quang Lược Ảnh	270
77. Chương 76: Tam Thiên Long Tượng	273
78. Chương 77: Mệnh Huyền Nhất Tuyến	282
79. Chương 78: Lương Tông Chiêu Sinh	285
80. Chương 79: Thư Lệnh Của Hắc Kỳ Sĩ.	288
81. Chương 80: Biến Động Của Trầm Gia	292
82. Chương 81: Nguy Cơ Diệt Môn	296
83. Chương 82: Người Dám Không Giúp Sao?	300
84. Chương 83 Lão Huỳnh, Đùng Trách Bắn Tăng Không Cảnh Cáo Người.	304
85. Chương 83b: Quan To Đè Chết Người	308
86. Chương 84: Bắn Tăng Đã Cảnh Cáo Các Người Rồi	312
87. Chương 85: Một Minh Cưỡi Ngựa Đi Ngàn Dặm	316
88. Chương 86: Đoạn Thủ.	320
89. Chương 87: Một Giác Mộng Đẹp.	325
90. Chương 88: Hoàng Nguyên Thượng Đoạn.	329
91. Chương 89: Lễ Mọn.	333
92. Chương 90: Lương Tông Chiêu Sinh.	337
93. Chương 91: Đại Nhật Càn Khôn.	341
94. Chương 92: Lăng Vân Hộ Pháp.	346
95. Chương 93: Tự Chui Đầu Vào Lưới.	350

96. Chương 94: Hồn Kinh Tăng Thứ Ba, Thực Lực Tuyệt Đối Của Vương Kiêu	353
97. Chương 95: Một Con Sói Dám Liều Mạng	369
98. Chương 96: Thực Lực Là Trên Hết	373
99. Chương 97: Đệ Nhất Mật Lệnh	377
100. Chương 98: Một Đi Không Trở Lại	381
101. Chương 99: Sơ Kiến Vô Cách	384
102. Chương 100: Ba Đạo Mật Lệnh	388
103. Chương 101: Phùng Gia	392
104. Chương 102: Ẩn Long Giới	396
105. Chương 103: Giết Người Giết Tâm	400
106. Chương 104: Cánh Tay Phải.	416
107. Chương 105: Ẩn Bắc Đẩu Thú Hoàng.	420
108. Chương 106: Phân Tách	424
109. Chương 107: Ốc Đảo Yêu Thú.	441
110. Chương 108: Loạn Chiến	444
111. Chương 109: Ngự Thú Sư.	448
112. Chương 110: Một Bãi Nước Bọt.	451
113. Chương 111: Nhà Thư Pháp Đại Tài	456
114. Chương 112: Nguyên Nhân Tập Kích Của Yêu Thú	460
115. Chương 113: Nhị Long Tranh Phong	464
116. Chương 114: Dạ Thiếu Gia	469
117. Chương 115: Cái Chết Của Thanh Long	473
118. Chương 116: Ai Chết Trước?	477
119. Chương 117: Hải Thạch Tụ, Đệ Nhị Vũ Hồn	481
120. Chương 118: Thú Tôn Hàng Lâm	495
121. Chương 119: Thiên Cơ Dự Ngôn	499
122. Chương 120: Phách Giả Vô Song	503
123. Chương 121: Nhiều Chuyện Lạ Tại Thành Xích Tiêu	507
124. Chương 122: Tuyệt Cảnh Của Vương Gia	511
125. Chương 123: Mười Ba Lượng Bạc, Ba Trăm Hai Mươi Bảy Cái Mạng	520
126. Chương 124: La Ly Khổng	533
127. Chương 125: Độc Vân Và Mộ Phần	537
128. Chương 126: Chính Quá Dương Thành Kế Hoạch.	541
129. Chương 127: Bốn Nhà Liên Minh.	545
130. Chương 128: Lý Luận Cẩn Chó.	549
131. Chương 129: Lý Cuồng Phong.	554
132. Chương 130: Ngự Thú Tâm Kinh.	558
133. Chương 131: Đều Là Oan Nghiệt A.	562
134. Chương 132: Lần Đầu Tiên Vũ Hồn Đại Loạn Đấu.	566
135. Chương 133: Mặt Mũi Người Để Đâu?	570
136. Chương 134: Lập Kế Hoạch	574
137. Chương 135: Dùng Thực Lực Nói Chuyện	576
138. Chương 136: Tam Đại Dược Tề Sư	580
139. Chương 137: Đạo Lý Của Thiên Cơ Môn	584
140. Chương 138: Một Lão Điên Khó Trị	587
141. Chương 139: Tác Dụng Của Việc Gào Khóc Đòi Ăn!	592
142. Chương 140: Hóa Thân Thành Yêu Thú	596
143. Chương 141: Âm Vân Độc Quái	600
144. Chương 142: Đại Lễ Vật	605
145. Chương 143: Tinh Huống Kinh Thiên Động Địa	609
146. Chương 144: Nữ Nhân, Nữ Nhân, Nữ Nhân, Nam Nhân!	612
147. Chương 145: Ngày Thần Diệt	618
148. Chương 146: Hoàng Hành Bị Lạc	626

149. Chương 147:	Trái Tim Bỏ Tất, Thủ Đoạn Lôi Đình	630
150. Chương 148:	Vũ Hồn Tà Ma	637
151. Chương 149:	Giáp Nhân Thần Bí	641
152. Chương 150:	Thăng Cấp Kỳ Lạ!	645
153. Chương 151:	Hồn Kinh Tứ Trọng, U Minh Biến!	649
154. Chương 152:	Đại Bồ Đề Tự	652
155. Chương 153:	Độc Dược Của Độc Phật.	656
156. Chương 154:	Phục Hoạt Thạch Trốn Tránh!	660
157. Chương 155:	Hôn...	664
158. Chương 156:	Đại Giới	668
159. Chương 157:	Ba Mươi Ba Nhân Kiếp.	672
160. Chương 158:	Hồn Kinh	676
161. Chương 159:	Lão Tổ Tông	680
162. Chương 160:	Cỗ Máy Chế Tạo Thiên Khiển	684
163. Chương 161:	Ngũ Sắc Thạch	693
164. Chương 162:	Chút Tài Mọn Mà Thôi	702
165. Chương 163:	Màn Đêm Buông Xuống.	705
166. Chương 164:	Đào Hoa Huyết Sát	710
167. Chương 165:	Dùng Phật Pháp Chinh Phục Người!	714
168. Chương 166:	Bãi Độ Nhân (người Đưa Đò)	722
169. Chương 167:	Giết Tất.	726
170. Chương 168:	Hai Truyền Thuyết.	730
171. Chương 169:	Bắc Đẩu Thương	734
172. Chương 170:	Chuyện Hai Câu Nói	738
173. Chương 171:	Hòa Thượng Có Cố Sự.	743
174. Chương 172:	Phật Diện Độc Tâm	748
175. Chương 173:	Chuyện Của Hòa Thượng	753
176. Chương 174:	Song Diện Phật	756
177. Chương 175:	Bất Sắc, Bất Khả Bất Sắc!	760
178. Chương 176:	Khởi Hành	765
179. Chương 177:	Nổi Gió	769
180. Chương 178:	Hoàng Kim Sử	772
181. Chương 179:	Cú Đâm Đầu Tiên	776
182. Chương 180:	Cú Đâm Đầu Tiên	779
183. Chương 181:	Hư Phụ	783
184. Chương 182:	. . . . .	787
185. Chương 183:	Thần Côn Thiên Thành	791
186. Chương 184:	Võ Thần Cuối Cùng	795
187. Chương 185:	Quang Minh Chính Đại Giết Người	799
188. Chương 186:	Cao Thủ Nhiều Không Kém	804
189. Chương 187:	Điều Quang	817
190. Chương 188:	Cửu Châu Cường Binh Xuất Kiếm Lô	830
191. Chương 189:	Tinh Tham (long Thành Phong Hỏa)	834
192. Chương 190:	Áo Long Cừ Trắng	838
193. Chương 191:	Vũ Hồn Nhất Nhật Thiên Lý (ngày Đi Ngàn Dặm) Đã Mất	841
194. Chương 192:	Hoàng Cấp Vũ Hồn	846
195. Chương 193:	Tôi Hóa Trầm Gia	850
196. Chương 194:	Người Một Nhà, Thân Huynh Đệ	854
197. Chương 195:	Bàn Tăng Trông Rất Giống Quả Hồng Mềm Sao?	863
198. Chương 196:	Ước Nguyện Của Trầm Niệm Tổ	867
199. Chương 197:	Sự Diên Cuồng Của Trầm Niệm Tổ	872
200. Chương 198:	Đại Giang Đông Khứ (sông Lớn Chảy Về Đông)	876
201. Chương 199:	Kỵ Sĩ Và Túy Quỷ (kẻ Say Rượu)	880
202. Chương 200:	Đại Chiến Lam Nguyên	884

203. Chương 201:	Huyền Soa	889
204. Chương 202:	Gửi Lời Tới Đại Ca Ngươi	893
205. Chương 203:	Quyền Đầu Kinh Thế Hải Tục	897
206. Chương 204:	Trung Nghĩa Thiên Thu	902
207. Chương 205:	Bảy Mười Hai Biến Hóa	916
208. Chương 206:	Phạm Sư Địa	920
209. Chương 207:	Hoàng Kim Công Thâu	923
210. Chương 208:	Thất Hồn Mê Cung	928
211. Chương 209:	A Phúc Xông Lên	931
212. Chương 210:	Tòa Thành “hắc Thổ”.	939
213. Chương 211:	Thế Gian Đầy Vẩn Đục, Chỉ Nghe Một Tấm Chân Tâm	943
214. Chương 212:	Thử Đắm Long Uy	947
215. Chương 213:	Lịch Sử Đắm Máu Của Mặc Gia	952
216. Chương 214:	Lạc Mai Nhạc Phủ.	955
217. Chương 215:	Làm Mai.	959
218. Chương 216:	Cháy Lên Đi Dã Tâm Của A Phúc.	964
219. Chương 217:	Tụ Hội Tại Xuất Vân	968
220. Chương 218:	Cuồng Bạo Tấn Cấp.	973
221. Chương 219:	Xuất Vân Hải Thành	986
222. Chương 220:	Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Tham Kiến Anh Hùng	990
223. Chương 221:	Tà Là Đại Minh Tinh	994
224. Chương 222:	Triệu Bình Giáp	998
225. Chương 223:	Cái Gì Gọi Là Biểu Diễn!	1002
226. Chương 224:	Cái Gì Gọi Là Kỹ Xảo Biểu Diễn?	1007
227. Chương 225:	Cái Gì Gọi Là Kỹ Năng Diễn Xuất?	1012
228. Chương 226:	Đánh Cuộc Nho Nhỏ	1016
229. Chương 227:	Ác Mộng, Ác Mộng!	1020
230. Chương 228:	Nhất Khúc Trường Nhai	1024
231. Chương 229:	Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong	1028
232. Chương 230:	Một Thói Quen Khó Đổi	1031
233. Chương 231:	Thất Đức, Quá Thất Đức	1036
234. Chương 232:	Đột Phá Đến Lam Nguyên	1040
235. Chương 233:	Hồn Kinh Tàng Thứ Năm! Kê Lặc (*)?	1043
236. Chương 234:	Không Phải Bá Chủ Không Thể Khống Chế	1047
237. Chương 235:	Quyết Liệt?	1051
238. Chương 236:	Tiếng Đàn Đầy Lùi Kẻ Địch	1055
239. Chương 237:	Trong Lúc Vô Tình, Gây Ra Thiên Địa Giận!	1059
240. Chương 238:	Trần Long Chi Lâu	1064
241. Chương 239:	Núi Không Có Hồ, Trầm Côn Xưng Đại Vương	1069
242. Chương 240:	Bá Chủ Tụ Hội.	1077
243. Chương 241:	Chó Điên.	1081
244. Chương 242:	Con Chó Điên Thông Minh.	1085
245. Chương 243:	Điên Đảo Chúng Sinh, Người Và Quỷ Đều Bị Khuyh Đảo.	1090
246. Chương 244:	Giấy Trước Địa Ngục, Giấy Sau Thiên Đường.	1101
247. Chương 245:	Hoàng Kim Thịnh Yển.	1105
248. Chương 246:	Hồng Hồng Lục Lục	1109
249. Chương 247:	Gây Khó Dễ	1118
250. Chương 248:	Đông Phong Quy Tâm, Vô Khả Nghịch Chuyển Địch Cường Thế Quạt Khổi!	1122
251. Chương 249:	Thời Hạn Đến.	1131
252. Chương 249:	Huyết Đồng Sơ Hiện	1135
253. Chương 250:	Đây Mới Là Cơ Quan Thuật	1139
254. Chương 251:	Cửu Châu Long Nhân	1144
255. Chương 252:	Họa Long Điểm Tinh (*)	1147
256. Chương 253:	Toàn Bộ Đều Biến Đổi	1151

257. Chương 254: Nội Hí	1154
258. Chương 255: Khúc Mắc Cửa Mặc Ly	1158
259. Chương 256: Nữ Nhân Giảo Hoạt	1170
260. Chương 257: Vũ Hồn Khó Giải Quyết	1176
261. Chương 258: Mọi Sự Giải Quyết	1179
262. Chương 259: Chiến	1183
263. Chương 260: Biến Số Ngoài Dự Liệu	1187
264. Chương 261: Một Canh Giờ.	1192
265. Chương 262: Hèn Hạ?	1196
266. Chương 263: Đoạt Nhật Lâu Đứng Lên.	1200
267. Chương 264: Không Hợp Cách, Tất Cả Đều Không Hợp Cách!	1204
268. Chương 265: Ngũ Mã Phan Thanh Chân Long	1209
269. Chương 266: Người Thắng Lợi Sau Cùng	1213
270. Chương 267: Sau Trận Đại Chiến	1218
271. Chương 268: Kinh Biên	1224
272. Chương 269 (316): Vũ Hồn Kỳ Diệu	1228
273. Chương 317: Tục Thế Chi Môn	1232
274. Chương 318: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta	1235
275. Chương 319: Kẻ Cứu Người, Chết.	1238
276. Chương 320: Thần Giáng	1243
277. Chương 321: Lực Chiến Đâu Không Thể Nào Tính Nổi	1247
278. Chương 322: Ba Năm, Vũ Hoàng Truyền Thuyết	1251
279. Chương 323 : Biến Cố Bất Ngờ!	1256
280. Chương 324 : Trận Huyết Chiến.	1260
281. Chương 325: Trời Nam Đất Bắc (1).	1264
282. Chương 326: Trời Nam Đất Bắc (2).	1269
283. Chương 327: Trời Nam Đất Bắc (3).	1273
284. Chương 328: Cảnh Còn, Người Mất	1277
285. Chương 329: Diện Kiến Hoàng Võ	1281
286. Chương 330 : Siêu Thần Giai, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà!	1284
287. Chương 331: Tá Thi Phục Hoạt	1288
288. Chương 332: Tâm Tư Của Triệu Lạc Trần	1292
289. Chương 333: Một Trận Đánh Nhỏ	1296
290. Chương 334: Thiên Lý Sát	1299
291. Chương 335: Không Thể Không Tranh	1303
292. Chương 336: Đặt Cước	1307
293. Chương 337: Không Ai Thấy Rõ	1311
294. Chương 338: Linh Hồn, Vũ Hồn Tụ Hợp	1315
295. Chương 339: Đấu Với Yến Hoàng	1319
296. Chương 340: Kinh Kiến	1323
297. Chương 341: Thần Thoại Binh Khí	1328
298. Chương 342: Bí Văn Kinh Thiên	1331
299. Chương 343: Yến Hoàng Yến Nan Quy	1334
300. Chương 344: Thủy Nguyệt Vũ Đáng Sợ	1337
301. Chương 345: Đánh Người Đánh Mặt	1341
302. Chương 346: Tặng Cho Ngài	1345
303. Chương 347: Mưu Nhi Hậu Động	1349
304. Chương 348: Ngày Thứ Tư	1354
305. Chương 349: Ngồi Cười Xem Thời Cuộc Biến Đổi	1359
306. Chương 350: Tái Chiến Dương Vô Mệnh	1363
307. Chương 351: Ba Lần Chạm Tới	1368
308. Chương 352: Ba Điều Kiện	1372
309. Chương 353: Bạch Khởi Huyền Hoàng (1)	1376
310. Chương 354: Bạch Khởi Huyền Hoàng (2)	1381

311. Chương 355:	Xã Tắc Sơn Hà Đồ	1385
312. Chương 356:	Trầm Luân	1389
313. Chương 357:	Bá Chủ Mới	1393
314. Chương 358:	Ta Hi Sinh Để Kéo Người Đi Theo	1397
315. Chương 359:	Đại Đạo Vô Cường	1401
316. Chương 360:	Thiên Khu Đời Thứ Ba	1406
317. Chương 361:	Thất Tinh Thần Vs Hào Long Thiên Túng! (1)	1411
318. Chương 362:	Thất Tinh Thần Vs Hào Long Thiên Túng! (2)	1416
319. Chương 363:	Không Gì Không Giết	1420
320. Chương 364:	Một Câu Nói Thắng	1423
321. Chương 365:	Tấm Bia Lớn Ở Dương Môn	1428
322. Chương 366:	Tấm Bia Lớn Ở Dương Môn (2)	1433
323. Chương 367:	Tuyên Chiến Với Thần Phật	1436
324. Chương 368:	Tranh Lộ Du	1441
325. Chương 369:	A La Chết?	1445
326. Chương 370:	A La Đã Chết ????? (2)	1449
327. Chương 371:	A La Đã Chết ????? (3)	1453
328. Chương 372:	Thành Toàn Cho Người, Tế Tửu Của Ta!	1458
329. Chương 373:	Trung Hồn Bất Diệt	1463
330. Chương 374:	Tụ Hồn Phiền	1467
331. Chương 375:	Thục Hán!	1471
332. Chương 376:	Đại Đạo Vô Cường, Đại Nghĩa Vô Cường	1476
333. Chương 377:	Thiên Mệnh Khó Cãi, Quỷ Thần Không Làm Gì (1)	1479
334. Chương 378:	Thiên Mệnh Khó Cãi, Quỷ Thần Không Làm Gì (2)	1483
335. Chương 379:	Trở Về Để Tự Sát	1488
336. Chương 380:	Sát Nhân Thành Nhân	1493
337. Chương 381:	Sơ Đẳng Thiên	1498
338. Chương 382:	Gặp Lại Công Tôn Y	1503
339. Chương 383:	Lòng Thương Của Triệu Lão Tam	1507
340. Chương 384:	“hồn Kinh” Bát Trọng	1511
341. Chương 385:	Không Ở Trong Ngũ Hành, Không Thuộc Thần Quỷ Nhân	1515
342. Chương 386:	Vũ Hồn Dung Hợp	1517
343. Chương 387:	Thiện Hóa Nhân Tâm	1520
344. Chương 388:	Cầu Người, Thương Thế Cũng Không Khá Hơn Được (1)	1524
345. Chương 389:	Cầu Người, Thương Thế Cũng Không Khá Hơn Được (2)	1529
346. Chương 390:	Hoàng Kim Phân Liệt	1533
347. Chương 391:	Tín Ngưỡng	1537
348. Chương 392:	Kẻ Mạnh Như Đế Quân	1541
349. Chương 393:	Yến Nan Quy Kém Cỏi	1545
350. Chương 394:	Trung Hồn Ở Đâu(1)	1550
351. Chương 395:	Trung Hồn Ở Đâu (2)	1554
352. Chương 396:	Người Rửa Mặt Rồi!	1559
353. Chương 397:	Chia Binh Hai Đường	1563
354. Chương 398:	Bổn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (1)	1568
355. Chương 399:	Bổn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (2)	1572
356. Chương 400:	Bổn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (3)	1576
357. Chương 401:	Lẽ Nào Người Thắng Sau Cùng Lại Là Yến Nam Quy?	1581
358. Chương 402:	Ai Thành Toàn Cho Ai?	1588
359. Chương 403:	Thập Trọng Thiên Kiếp	1593
360. Chương 404:	Bên Trong Thiên Môn	1600
361. Chương 405:	Đại Kết Cục	1604

Vũ Toái Hư Không

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp Nguồn: 4vn. eu Con đường võ đạo vạn pháp quy nhất, chỉ cầu được phá toái hư không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-toai-hu-khong>

1. Tự Chương: “hồn Kinh”

Sư quét rác yên lặng mà nhìn Trầm Côn đang ngồi chồm hổm trước mặt hắn, chỉ thấy tiểu tử này ngồi xổm trên cánh cửa, cái đầu to trọc lóc bóng lưỡng, thân mặc áo cà sa, bên trong áo cà sa không ngờ lại là mặc một cái áo T - shirt in hình đầu lâu, một chiếc quần jean rách nát, càng đáng bực hơn nữa là, hắn lại còn nhét hai tay vào trong áo, miệng ngậm nửa đầu lọc điều thuốc, tươi cười một cách nhả nhận...

Nhìn vào cái tư thái giống như bọn tội phạm cải tạo bị nhốt vào phòng tối này, chỉ khiến cho người ta hận không thể cỡi một chiếc giày rơm dính đầy cứt chó ra đập chết hắn!

“Sư phụ, trước đừng nói tới ‘hồn kinh’, sáng nay con ở trong tầng kinh các có thấy một quyển kinh Phật tiếng Phạn, có vài chỗ không biết, ông có thể giúp con giải thích một chút được không?” Trầm Côn không có ý tứ muốn nhắc tới “hồn kinh”, hắn cố ý chuyển đề tài.

“Ít nói nhảm lại, thành thật trả lời đi!” Sư quét rác cau mày.

“Ái chà chà, sư phụ, con vừa định đi đây, Trí Thanh sư bá ở Đạt Ma Đường có nhờ đồ nhi đi giúp hắn quét dọn, nếu không thì...Hôm nào chúng ta tái trò chuyện chuyện ‘hồn kinh’ nhé?” Trầm Côn làm ra bộ dáng như bình tĩnh đại ngộ, mạnh tay chụp lên trán một cái, đứng dậy chuồn ra ngoài.

“Đứng lại!” Lòng mày trên mặt của sư quét rác nhíu lại càng lúc càng gấp hơn.” ‘hồn kinh’ có cả thầy chín tầng, người đến tột cùng đã tu luyện tới tầng mấy rồi?”

Mắt thấy không tránh khỏi được, Trầm Côn đành nhận mệnh cúi đầu, vươn một ngón tay chỉ, “Tầng...Tầng thứ nhất!”

“Vậy người tu luyện ‘hồn kinh’ đã bao nhiêu năm rồi?” Sư quét rác lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trầm Côn.

“Hai...Hai mươi năm rồi...” Thanh âm Trầm Côn càng nhỏ hơn nữa.

“Hai mươi năm, chỉ tu luyện đến tầng thứ nhất, hừ, nếu vì sư không có nhớ sai, lúc người ba tuổi, dưới sự trợ giúp của vị sư, chẳng phải đã đem ‘hồn kinh’ tu luyện tới tầng thứ nhất rồi sao hả?” Sư quét rác hung hăng vỗ cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn, “Vậy suốt hai mươi năm qua người đã làm cái gì hả? Suốt hai mươi năm, người ngay cả một điểm tiến bộ cũng không có là sao?”

Bốp!

Cái đầu bóng lưỡng vừa đau nhất vừa cay nóng, Trầm Côn rụt cổ lại, giống hệt như kẻ trộm liếc qua liếc lại ngấm ngấm cửa phòng, tìm kiếm cơ hội chạy trốn...

Chỗ này là thiện phòng hậu viện của Thiếu Lâm Tự.

Sư quét rác là sư phụ của Trầm Côn, không có tên, bởi vì hắn ở tàng kinh các của Thiếu Lâm Tự quét dọn đã không biết bao lâu rồi, lúc này mới được mọi người gọi là Sư quét rác.

Mà Trầm Côn là cô nhi được sư quét rác nhặt về, quan môn đệ tử, cũng được coi như là sư quét rác trong Thiếu Lâm Tự luôn.

Từ cái ngày được nhặt về, sư quét rác đã xem như là dưỡng phụ của Trầm Côn rồi, ở trong mắt Trầm Côn, vị dưỡng phụ này cái gì cũng tốt, chỉ là...Đầu óc có hơi chút bất bình thường thôi!

Ví dụ như, sư quét rác từng len lén nói cho Trầm Côn, hắn không phải là người, mà là hóa thân dưới nhân gian của Địa Tàng Vương Bồ Tát!

Còn nữa, các hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đều có cơ hội được học tập 72 tuyệt kỹ, Trầm Côn ở trong tàng kinh các quét dọn, cơ hội có được lại càng nhiều hơn, nhưng mà lão sư quét rác nơi hẻo lánh này lại không cho phép hắn tu luyện bất cứ chiêu nào trong 72 tuyệt kỹ, còn bảo mấy thứ này đều là của phàm nhân, luyện nó, chỉ tổ làm chậm trễ tu hành của Trầm Côn.

Vì để đền bù cho việc không được tập 72 tuyệt kỹ, hắn truyền cho Trầm Côn một bộ phạt môn tâm pháp, tên là “hồn kinh”.

Sư quét rác còn nói, bộ “hồn kinh” này, là công pháp của Địa Tàng Vương quản lý âm hồn dưới địa ngục, chuyên môn khắc chế linh hồn, chỉ cần Trầm Côn tu luyện đến mức tận cùng, là có thể kế thừa tôn vị của hắn, trở thành một đời Địa Tàng Vương Bồ Tát mới.

Người nói cái này không phải là chuyện phiếm sao?

Bực mình nhất chính là, sư quét rác nếu thật sự là Địa Tàng Bồ Tát, vậy hắn tùy tiện biểu diễn một hai chiêu tiên pháp, là Trầm Côn liền tin tưởng hắn rồi. Vậy mà cái lão hòa thượng này...Trầm Côn hề nhớ tới là hai hàm răng thấy phát ngứa rồi! Mỗi lần hắn thỉnh cầu sư phụ biểu diễn tiên pháp, chứng minh thân phận, thì lão lại mỉm cười một cách thần bí, nói cái gì mà tiên gia phạt hiệu, không thể dễ dàng hiển lộ dưới phàm gian! Đồ nhi, không nên hoài nghi thân phận của vi sư, cố gắng tu luyện “hồn kinh”, chờ ngày người trở thành Địa Tàng Vương, tự nhiên sẽ hiểu được ảo diệu trong phạt hiệu của vi sư...

Cùng một loại tình huống xảy ra suốt 20 năm, Trầm Côn dù không muốn, cũng phải thừa nhận...Sư phụ sư quét rác của hắn, kỳ thực là bị bệnh thần kinh!

Do đó mà hắn cứ thuận lý thành chương, Trầm Côn cũng không đem “hồn kinh” để ở trong lòng, trước đó sư phụ giao cho hắn tu luyện, thì hắn cũng thuận tiện đem kinh văn nhét vào trong cầu tiêu rồi...

Hai mươi năm qua, Trầm Côn ngay cả một chiêu thức của “hồn kinh” cũng không có học được!

...

Trầm Côn tìm không ra cơ hội chạy trốn, dứt khoát thức thời mà quỳ rạp xuống mặt đất, chờ sư phụ giáo huấn.

Tình huống đồng dạng đã phát sinh không biết bao nhiêu lần, cứ cách một đoạn thời gian, sư quét rác sẽ kiểm tra tiến độ tu luyện của Trầm Côn, Trầm Côn không có tiến bộ, hiển nhiên không thiếu một trận ăn thước của sư phụ!

Nhưng mà hôm nay tựa hồ có chút ngoài ý muốn...Trầm Côn đợi 7,8 phút đồng hồ, cũng không thấy thước của sư phụ đánh xuống.

Trầm Côn cẩn thận xoay lại, chỉ thấy sư quét rác ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhắm chặt hai mắt, trên gương mặt còn lộ ra 2 dòng nước mắt nữa. (Bồ đoàn: Đệm hương bồ, hay còn gọi là đệm cỏ để lót chỗ ngồi của các nhà sư)

“Sư Phụ, người có chuyện đau lòng sao?” Trầm Côn ngạc nhiên nói.

“Ài...!” Sư quét rác đột nhiên thở một hơi thật dài, “Sự tình cho tới bây giờ, vi sư đành phải nói thật với người!”

Hắn cố nén sự bi thống, khổ sở nói: “Hôm qua, Phật Tổ Như Lai truyền đến pháp chỉ, mệnh cho vì sư phải nhanh chóng tuyển người thừa kế tôn vị Địa Tàng Vương, sau đó phản hồi Lôi Âm Tự thành phật...Một lát nữa, vì sư phải trở về thế giới Tây Thiên rồi, sư đồ chúng ta, duyên phận đã hết a!”

Trở về thiên giới?

Coi bộ sư phụ lại phát bệnh nữa rồi...

Nhớ tới lời dặn dò của bác sĩ khoa thần kinh...Không thể chống đối với người bệnh thần kinh, Trầm Côn theo ý tứ của sư phụ cười hì hì nói: “Ai da da, vậy phải chúc mừng sư phụ rồi, rốt cuộc đã có thể quay về thiên giới hưởng phúc!”

“Trở về thành phật, đích thực là có phúc, nhưng vì sư không nỡ bỏ tên nghiệt đồ người a!”

Lão hòa thượng thở dài nói: “Hai mươi năm qua, như thầy như cha, như trò như con! Vì sư vốn định trong hai mươi năm này, giúp người đem ‘hồn kinh’ tu luyện trọn vẹn, kể từ đó, khi thầy trở về thiên giới thành phật, người cũng có bản lĩnh kế thừa tôn vị Địa Tàng Vương, trở thành chí tôn của mười tám tầng địa ngục...Đáng tiếc người vẫn không chịu dụng công, tu luyện ‘hồn kinh’ chỉ có tầng thứ nhất! Bằng vào tu vi này, người làm sao có thể trở thành Địa Tàng Vương Bồ Tát, thậm chí còn không có tư cách để đi theo vì sư phi thăng thiên giới nữa a!”

“Đừng lo mà, sư phụ cứ việc đi trước, đồ nhi ở nhân gian tiếp tục cố gắng tu luyện ‘hồn kinh’ cho tốt! Đợi đồ nhi tu luyện đại thành, không phải cũng sẽ có thể phi thăng thiên giới, cùng người đoàn tụ sao?”

Trầm Côn cười hì hì nói sảng, nhưng tim lại tính toán, người mang bệnh thần kinh là không thể kích thích, bần tăng trước hết nói sảng theo ý tứ của sư phụ trước, có gì thì dẫn hắn đi gặp bác sĩ vậy!

“Hử?” Nghe Trầm Côn nói xong, nhân tình Sư quét rác sáng lên, “Cho dù vì sư đi rồi, người cũng nguyện ý cố gắng tu luyện hồn kinh sao?”

“Nhìn người kìa, sư phụ, không phải vì cái gì khác cả, là vì để làm một đời Địa Tàng Vương, cùng người đoàn tụ tại thiên giới, đồ nhi phải cố gắng tu luyện a!” Trầm Côn vẽ mặt chân thành, giọng nói cực kỳ thành khẩn.

“Tốt, tốt, tốt! Khó có được lúc người có tâm ý này!”

Sư quét rác vui mừng không xiết, đột nhiên lại ưu sầu hẳn lên, “Ài, ‘hồn kinh’ chính là công pháp khắc chế âm hồn địa phủ của vì sư, muốn tu luyện trọn vẹn, phải cùng âm hồn tiếp xúc nhiều hôm, nhưng ngày nay hòa bình thịnh thế, nhân gian làm gì có nhiều âm hồn để người tu luyện? Tu luyện ‘hồn kinh’ không được, vậy người làm thế nào mà phi thăng thiên giới, kế thừa y bát của vì sư?”

“Cái này còn không dễ dàng sao?” Trầm Côn có chút không chịu được cái bệnh thần kinh này của sư phụ rồi, bĩu môi nói: “Lão nhân gia người không phải là Địa Tàng Vương sao, có đại thần thông, không bằng, người đem con đưa đến một chỗ có đông đảo âm hồn, giúp con tu luyện là được rồi!”

“Quá tuyệt!” Hai mắt sư quét rác sáng rực lên, vội hỏi: “Đồ nhi, nếu vì sư đem người đưa đến một địa phương đông đảo âm hồn thì...”

“Chỉ cần người có thể đem con đến đó, con nhất định sẽ cố gắng tu luyện ‘hồn kinh’!” Trầm Côn nói chắc như đinh chém sắt.

Hắn thầm nghĩ mau chóng chấm dứt cuộc nói chuyện thiếu dinh dưỡng này đi a, miễn cho người ta nghe được, còn tưởng mình cũng bị bệnh thần kinh luôn thì khổ. Không nghĩ tới, nghe Trầm Côn nói như thế lại càng sinh lòng thương yêu, sư quét rác cười ha ha, “Thiện tai, thiện tai! Không uống công vi sư tài bồi người hai mươi năm a! Trầm Côn, đứng dậy, để vì sư đưa người đến chỗ đông đảo âm hồn!”

Trầm Côn ra vẻ không sao đứng dậy.

”Ngã phật từ bi! Đệ tử, Đại Nguyên Địa Tàng Vương, tông Trầm Côn đi vậy!”

Đột nhiên trong lúc đó, thanh âm của Sư quét rác giống như tiếng chuông lớn ngân vang, Trầm Côn quay đầu lại nhìn, chỉ hàm râu bạc trắng của sư quét rác phất phới, phật quang phúc chiếu khắp người, áo cà

sa tung bay, nhất là ở sau lưng lão, không ngờ thật sự hiện ra một tọa pháp tướng Địa Tàng Vương, ngoài tướng mạo ra, cùng với bức họa của Địa Tàng Vương không có gì sai biệt hết!

“Sư phụ, người, người thật sự là Địa Tàng Vương?”

Trầm Côn y hệt như bị một đạo kinh lôi bổ trúng vậy!

“Vi sư đương nhiên là Địa Tàng Vương, chí tôn của 18 tầng địa ngục, Đại Nguyên, Địa Tàng Vương!”

Song trưởng của sư quét rác đánh ra, chạm vào chính giữa sau lưng Trầm Côn, vẻ mặt vui mừng nói: “Đồ nhi, đi thôi, đi thôi! Tới chỗ âm hồn đông đảo rồi, cần phải gia tăng tu luyện...Đi đi, chờ ngày ngươi thành công, vi sư liền đem tôn vị Địa Tàng Vương phó thác cho ngươi...Một ngày nào đó, 18 tầng địa ngục sẽ lấy ngươi vi tôn, trên trời dưới đất mặc kệ ngươi tiêu dao, coi như là thần phật đầy trời, cũng không bằng ba phần của ngươi! Đại Nguyên! Địa Tàng Vương!”

Trầm Côn ngây ra như phỗng, “Sư phụ, bà nội nó lão thật sự là Địa Tàng Vương?”

2. Chương 1: Bình Sinh Sự, Tuyệt Diễm Kinh Tài

Một ngày tháng chạp, trời cao tuyết bay, lạnh khiến trên mặt đất kết thành một tầng băng sương dày đậm, mái hiên hậu viện Diễm Võ trường cũng rủ xuống từng nhũ băng nhọn hoắt

Vì đảm bảo khảo hạch cuối năm được tiến hành thuận lợi, vài trăm tư binh Thảm gia bảo vệ quanh bên ngoài Diễm Võ trường, kéo ra một tuyến cảnh giới. Tuy bây giờ đang là đêm đông rét lạnh nhưng đám binh sĩ vẫn mồ hôi đầy đầu, mũi trên đầu ướt nhẹp mồ hôi, bố giáp trước ngực bị mồ hôi thấm thấu, ngay cả nắm tay cũng vì mồ hôi mà cầm binh khí không vững.

Đối diện với bọn họ là ước chừng tầm bảy tám ngàn thành viên Thảm gia đang đứng chen chúc nhau!

“Người, lui ra sau, không được lại gần tuyến cảnh giới!”

“Lui ra sau cho ta, đừng nghĩ đến chuyện đi vào, ta thấy người rồi đấy!”

Đám tư binh nỗ lực ngăn trở dòng người đang cố tuôn vào Diễm Võ trường, có điều dòng người quá cuồng nhiệt, bất kể là người già, trẻ con, hay là đàn ông đàn bà đều ra sức xô đẩy, chen chúc...Trong cảnh hỗn loạn điên cuồng thế này đám tư binh chỉ cảm thấy bản thân giống như con kiến đứng giữa một bầy yêu thú, bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng bị giẫm chết!

Càng hết cách chính là: Kỳ khảo hạch cuối năm trong Diễm Võ trường hình như còn lâu mới có dấu hiệu sẽ kết thúc...

“Trầm Trùng, cứu phẩm Vũ Linh, tấn cấp!”

Trong Diễm Võ trường truyền ra một thanh âm, tuyên bố một tên thiếu niên trong năm qua đã có được tiến bộ không tệ. Thanh âm này vừa truyền ra, tức thì khiến đám người đang rối loạn an tĩnh lại, sau đó, một lão nhân từ trong đám người bước ra khoa tay múa chân hô lên: “Tấn cấp, tấn cấp! Ha ha, cháu ta tấn cấp rồi! Cháu ta sẽ là đệ tử tinh anh của gia tộc!”

Mấy tên xui xẻo bị tay lão già kia đánh trúng song lại không hề bực mình, cũng không buồn bã, ngược lại ánh mắt còn hướng về phía lão già đầy vẻ ao ước cùng đổ kị...

“Ai u, tam lão gia, chúc mừng cháu ngươi tấn cấp, sau này, cúi xin lão gia cùng Trầm thiếu gia chiếu cố huynh đệ chúng ta nhiều hơn a!” Đám tư binh cũng lập tức trở thành kẻ sùng bái thành kính nhất đối với lão già kia, mặc dù trước đó một giây bọn họ còn dùng chuôi đao tàn nhẫn đâm mười mấy lần vào lão già cứ luôn muốn vượt qua tuyến cảnh giới này.

Đây chính là kỳ khảo hạch cuối năm của Trầm gia!

Một bước lên trời, người nào có thể ở trong kỳ khảo hạch biểu hiện được tiến bộ liền có thể bằng vào thực lực thăng tiến một bước địa vị trong Trầm gia, giành được càng nhiều bí tịch võ công, kiếm được càng nhiều vàng bạc! Đương nhiên, nếu không biểu hiện được tiến bộ, thậm chí còn lui bước, vậy thì mời quẹo sang trái...bên cạnh cây thang leo lên trời chính là...địa ngục!

“Trầm Phóng, tứ phẩm Vũ Linh, tấn cấp!”

Trong Diển Võ trường lại truyền ra một thanh âm, đám người “Ồ” lên hoan hô, một vị thiếu niên mặt đỏ bừng đầy hưng phấn, chảy nước mắt lao ra, nhào vào trong lòng một vị phụ nhân: “Mẹ, con đã tấn cấp tứ phẩm Vũ Linh rồi, từ nay về sau, mỗi tháng con đều có thể lấy cho người bốn mươi lạng bạc!”

Phụ nhân kích động nói không ra lời, hai hàng nước mắt chảy ra không ngừng.

Khảo hạch trong Diển Võ trường sẽ không vì bọn họ mà dừng lại, rất nhanh, thanh âm kia lại cứ bình thản hô lên: “Trầm Hân, tấn cấp thất bại, lui về cứu phẩm Vũ Linh, hủy bỏ tư cách hạch tâm đệ tử của gia tộc!”

“Thất bại?”

Trong đám người có một trung niên ngẩn ngơ, đột nhiên chỉ vào Diển Võ trường chửi ầm lên: “Trầm Hân, con tiện nhân nhà người, một năm qua người làm những gì? Lão tử không có đứa con như người!”

Một thiếu nữ mười bốn, mười năm tuổi ngơ ngác đứng giữa trung tâm Diển Võ trường, nàng khó tin liếc nhìn khối linh thạch trắc nghiệm bên cạnh, mặt trên là màu trong suốt chứng tỏ nàng đã thụt lùi. Lại mở mắt nhìn thân nhân, trên mặt họ ngoài vẻ tiếc hận còn mang theo một tia trào phúng, còn có bạn bè cười trên sự đau khổ của người khác...

Xoát, nàng rút bội kiếm bên hông vung lên trên cổ!

Muốn chết sao?

Một trung niên phụ trách kiểm tra bên cạnh thiếu nữ khinh miệt nghiêng đầu, nháy mắt ra dấu cho đám tư binh một cái, cái này là ý nói, khảo hạch hàng năm đều có người tự sát, năm nay cũng không chỉ có mỗi mình nàng, cứ xem nào nhiệt là được rồi.

Một bước thiên đường, một bước địa ngục, người đi trên con đường Diển Võ trường này, nhất định phải chuẩn bị tốt cho trường hợp rơi xuống địa ngục!

“Cha, nữ nhi thật có lỗi với người...” Cuối cùng thiếu nữ liếc mắt một cái lưu luyến nhìn phụ thân đang nổi giận.

Phụ thân cắn răng nghiêng đầu đi, bởi vì nữ nhi tấn cấp thất bại nên hắn giờ không thể ngược đầu lên nổi trong Trầm gia được nữa, thân nhân sẽ châm biếm hắn, bạn bè sẽ trào phúng hắn, thuế má đánh vào nhà bọn họ sẽ tăng thêm ba thành, bạc kiếm được sẽ ít đi ngũ thành, thậm chí, nhà bọn họ đã mất đi tư cách tiến vào Tầng Kinh các Trầm gia, giành lấy bí tịch võ công cao cấp!

Đều do con tiện nhân này cả!

Phụ thân không để ý đến mình, thiếu nữ nở một nụ cười thê thảm, chậm rãi cứa bội kiếm lên cổ...

Ba!

Một bàn tay trắng nõn bỗng đặt lên cổ tay nàng cướp đi bội kiếm, thiếu nữ liền quay đầu lại, đến khi thấy rõ là người nào bèn bật tức nói: “Trầm Côn, để ta chết là được rồi, người cứu ta làm gì?”

“Mỹ nữ, đừng hiểu lầm, ta không có ý cứu người đâu!”

Trầm Côn xuất hiện bên người thiếu nữ, một bộ dáng lưu manh cười cười xấu xa, rất giống bọn con buôn tham tài ở đầu phố: “Ta chỉ muốn hỏi người một câu, người chết rồi thì di sản làm sao đây? Nhìn thế này có vẻ phụ thân người sẽ không tính nhận đứa con như người đâu, vậy khi người chết rồi, di sản cũng sẽ không lưu cho hắn chứ?”

Trầm Côn vỗ vỗ tay: “Nếu như vậy, chúng ta làm một vụ giao dịch đi! Trầm Hân tiểu thư, sau khi người chết, ta giúp người nhặt xác, còn di sản của người sẽ để lại cho ta, thế nào?”

“Người! Người!”

Thiếu nữ bị lời đề nghị vô tình này dọa cho sợ ngây người, trung niên kiểm tra khảo hạch kia cũng nghiêng đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên, đám người đang đứng xem cũng bàn luận xôn xao.

“Trầm Côn điên rồi sao?”

“Tiểu tử này trước đây rất thành thật, sao ta không nhìn ra hắn lại có thể nói ra những lời như thế kia chứ!”

Trầm Côn nghe thấy những lời nghị luận chói tai kia, song dáng vẻ tươi cười vẫn không chút nào giảm bớt, quay sang thiếu nữ vẽ hình một đồng tiền: “Làm sao, ta nói không rõ ràng lắm sao? Đừng nên nhìn ta như vậy, đây chỉ là một cuộc giao dịch, giao dịch, người hiểu chưa?”

Thiếu nữ phần nộ trừng mắt nhìn Trầm Côn, ánh mắt dần từ phần nộ chuyển sang kinh ngạc, mờ mịt, cuối cùng trở thành oan ức, ‘Ba’ tàn nhẫn tát Trầm Côn một cái, gào khóc chạy khỏi Diễn Võ trường.

“Ai, trọng bệnh phải hạ mãnh dược, không nói những lời thế này kích thích người, làm sao người từ bỏ ý định tự sát được? Vì cứu người, bản tăng phải trả giá bằng một cái tát, buôn bán này lỗ to a, thiệt thòi lớn rồi...”

Trong lòng liên tục thở dài, nhưng trên mặt Trầm Côn lại treo một dáng vẻ cười hì hì vô hại, hắn đi tới trước mặt trung niên kiểm tra khảo hạch, tiện tay liền nhét vào một phong bao lì xì: “Ai u, vị lão huynh a, trời lạnh thế này mà người vẫn phải đứng ở nơi đây kiểm tra, cực khổ rồi, cực khổ rồi, một chút lòng thành, hắc hắc, kế tiếp là đến phiên ta khảo nghiệm phải không? Kính xin lão huynh chiếu cố nhiều hơn a!”

Quái, khí chất Trầm Côn sao lại đột nhiên thay đổi? Trung niên kia nhìn Trầm Côn trước mặt khác hẳn với ấn tượng trước đây của mình, quái dị gật đầu, “Là đến phiên người, người kiểm tra tiếp theo...Trầm Côn!”

Trong phút chốc, Diễn Võ trường lần thứ hai chìm vào yên tĩnh tuyệt đối!

Không giống như có người tấn cấp, cũng khác với có người thất bại tự sát, Trầm Côn ra trận mang theo một vẻ yên tĩnh, còn lộ ra một phần quỷ dị: Chỉ thấy trung niên kia sau khi nói xong khoe miệng chọt co quắp, cùng lúc đó mấy trăm tư binh đều quay đầu nhìn thẳng Trầm Côn. Ngay cả đám đông bảy trăm ngàn người thành viên Trầm gia đang kích động cũng trong lúc này trợn to hai mắt, chăm chăm nhìn Trầm Côn...

Màu chó thì được vạn người chú mục*!

Có điều trong lòng Trầm Côn lại cực dắc ý, bởi hắn hiểu rõ, phản ứng của những người này cũng không kỳ quái, bởi vì bản thân hắn xuyên việt, còn tiểu gia hoá mà hắn nhập vào là một thiên tài ngàn năm hiếm gặp, tuyệt đối có tư cách để bắt luận là ai cũng phải chăm chú, hưởng thụ bất cứ đãi ngộ nào!

...

Thực ra là thế này, Trầm Côn cứu người vừa rồi đã không còn là Trầm Côn của Cửu Châu đại lục, hắn đến từ Thiếu Lâm tự, là quan môn đệ tử quét rác, một tên tiểu hòa thượng tham lam thành tính, cả ngày chỉ muốn kiếm tiền!

Ở mấy phút đồng hồ trước đó hắn đã bị sư quét rác đưa đến Cửu Châu đại lục, thành một tên đệ tử Trầm gia chờ đợi khảo hạch cuối năm.

Mới đầu Trầm Côn còn hơi ăn năn hối hận, Phật tổ a, bản tăng đời trước ban ngày có trộm kinh thư trong Tàng Kinh các bán lấy chút tiền, buổi tối lén lút ra bãi hàng vỉa hè, tổ chức mười tám đồng nhân* mở phòng quay phim cấp ba, cực khổ mười mấy năm mới kiếm được mười mấy vạn tiền vốn, giờ xuyên việt thế này, mấy vạn nhân dân tệ kiếp trước kiếm được đều đổ xuống sông xuống biển a...

Song đến khi hắn đón nhận một bộ phận ký ức về kiếp trước, nhận ra rõ ràng ‘Chính mình’ là ai, lập tức, đôi mắt nhỏ cười tít lại, híp mắt thành một đường vòng cung cong cong!

Tiểu gia hoá hắn nhập vào này cũng gọi là Trầm Côn, hơn nữa còn là trưởng tử của cái gì mà ‘Trầm tự thế gia’! Nói trắng ra chính là người thừa kế của một tập đoàn tài chính có quy mô cực lớn, cái loại mà: Chờ cha vênh chân lên về hưu một cái là lập tức tốt lên bằng xếp hạng những hào phú toàn quốc...

Oa oa, phát tài, lần này kiếm bọn tiền rồi!

Nghĩ tới thân phận mới của bản thân, Trầm Côn đứng ở trong góc cứ phát ra từng tiếng cười rinh ríc quái dị không thôi, khiến những người làm nhiệm vụ kiểm tra khảo hạch bất giác tránh cách xa xa tận mấy chục mét, sợ bị nhiễm bệnh thần kinh...

Không có biện pháp, ai kêu Trầm Côn không ham những thứ khác, chỉ có tham tài a?

Mong ước của Trầm Côn chính là trở thành hòa thượng nhiều tiền nhất trên thế giới!

Đương nhiên, Trầm Côn tham tài thì tham tài, song tâm địa cũng không tệ lắm, tỷ như vừa rồi hắn mới thấy Trầm Hân muốn tự sát liền không nhịn được ra tay cứu người...Hắn nghĩ thầm, cái này gọi là đầu tư lâu dài, ngày hôm nay bần tăng cứu Trầm Hân, cũng tức là chờ ngày nào đó Trầm Hân phát đạt, nhất định sẽ báo đáp bần tăng rất hậu a!

Thả câu dài con cá vớ được sẽ càng to, A Di Đà Phật, đây là một trong những diệu pháp vô thượng để kiếm tiền đấy!

“Trầm Côn, nghĩ gì thế? Nhanh kiểm tra đi!” Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng giục của trung niên kia!

“À, được!” Trầm Côn lúng túng le lưỡi, con người hắn không có thói xấu gì lớn, chỉ có điều vừa nghĩ tới kiếm tiền là chẳng kiêng nể thời gian trường hợp gì cả mà lan man bất tận, tư duy có thể từ giá vé vào cửa phòng quay phim cấp ba dưới lòng đất Thiếu lâm tự bay thẳng tới chiến tranh vùng Vịnh ảnh hưởng tới giá cả dầu mỏ như thế nào...

“Lão huynh, ta nên làm như thế nào đây?” Trầm Côn chỉ chỉ tay vào khối linh thạch kiểm tra.

Trung niên chỉ vào linh thạch nói: “Đưa tay đặt lên trên linh thạch, trong đầu nghĩ đến một số chuyện khiến cho tâm tình người thay đổi, tỷ như phẫn nộ, hài lòng, thương cảm...”

“Như vậy là được rồi sao?” Trầm Côn cười hì hì đưa tay ra, lòng tin tràn trề.

Hắn cũng không muốn quá mức tin tưởng, có vẻ như rất lỗ mãng song đành hết cách, tên Cửu Châu Trầm Côn mà hắn nhập vào này thật sự là một thiên tài ‘Yêu quái’ đến không gì sánh nổi a!

Muốn nói Cửu Châu Trầm Côn yêu quái đến mức độ nào...

Trầm Côn lại nhịn không được lan man, hắn lén lén lút lút chỉnh lý ra một phần lý lịch liên quan với tiền thân!

Cửu Châu Trầm Côn, nam, mười sáu tuổi, người thừa kế thứ nhất của Trầm tự thế gia, Đại thiếu gia!

Chịu ảnh hưởng của gia tộc, sáu tuổi Cửu Châu Trầm Côn đã bắt đầu tập võ, năm đó liền biểu hiện ra tiềm chất hơn xa bạn cùng trang lứa, thậm chí khi hắn mười hai tuổi liền tham gia khảo hạch cuối năm trong gia tộc, giành được vị trí khiến người người điên cuồng...đệ nhất!

Mười bốn tuổi, hầu như trong Trầm gia không ai có thể địch nổi Cửu Châu Trầm Côn, gần như trở thành cao thủ hạng nhất chỉ dưới phụ thân cùng mấy vị trưởng lão trong gia tộc...

Đến mười lăm tuổi, trong mắt mọi người Trầm Côn chính thức trở thành ‘Yêu quái’!

Một năm này, hắn đánh vỡ bình cảnh trong võ học, tấn cấp ‘Đệ tam cảnh, Thánh nguyên Vũ tông’!

Trầm Côn còn chưa hiểu rõ rốt cuộc Thánh nguyên Vũ tông là thứ gì, nhưng bằng vào sự miễn cảm đặc biệt của hắn ở kiếp trước đối với chữ số liền lập tức có thể lấy ra một ví dụ so sánh...Cửu Châu đại lục ít nhất có mười mấy ức (trăm triệu) nhân khẩu, võ giả cũng có mấy ngàn vạn, nhưng ở trong mấy ngàn vạn võ giả đó, những người tài năng ở trước mười lăm tuổi tấn cấp thành cao thủ cảnh giới Vũ tông chỉ có hai mươi ba người!

Ba ngàn năm lịch sử Cửu Châu, Cửu Châu Trầm Côn chính là một trong hai mươi ba người ưu tú nhất!

Hơn nữa sau khi tấn cấp Vũ tông, thậm chí Cửu Châu Trầm Côn còn kinh động đến hoàng thất đương triều, hoàng đế bệ hạ phải tự mình phái người tới kiểm tra Trầm Côn, sau đó lại phát hiện ra một kết luận khiến người người điên cuồng!

Sở dĩ tiến bộ của Cửu Châu Trầm Côn nhanh chóng tuyệt luân như vậy là bởi vì hắn nắm giữ một trong ‘Thập đại Vũ Tôn cấp vũ hồn’, một ngày ngàn dặm!

...

Vũ hồn: Một ngày ngàn dặm! (Vũ Hồn - Nhất dạ nhất thiên lý)

Thuộc về: Vũ Tôn cấp, toàn năng hình phụ trợ vũ hồn!

Năng lực: Thân có một ngày ngàn dặm nhất định sẽ nắm giữ tốc độ tấn cấp thường nhân khó có thể với tới, cho dù tu luyện bất luận võ công nào cũng đều có thể tiến bộ một ngày ngàn dặm, trở thành Thánh nguyên Vũ tông chỉ là chuyện một sớm một chiều! Nếu như không có gì bất ngờ, nhất định có thể trở thành tứ cảnh cường giả...Hỗn Độn Vũ Tôn mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện!

Biến hóa: Có thể tấn cấp làm truyền thuyết cấp phụ trợ vũ hồn...chớp mắt trăm năm (sát na bách niên). Cũng có thể thoái hóa trở thành Tiên Thiên vũ hồn...làm ít mà hiệu quả nhiều (sự bán công hội)!

...

Cái gì gọi là thiên tài? Đây chính là thiên tài!

Dạng thiên tài nào thích hợp để kiếm tiền phát tài lớn nhất? Cửu Châu Trầm Côn!

Đọc xong phần lý lịch này Trầm Côn có thể không có lòng tin sao?

Trầm Côn bắt đầu kiểm tra, nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại, chỉ có trong góc nơi hẻo lánh nhất mới có thể nghe được vài tiếng nói chuyện trầm thấp nhỏ nhẹ.

“Các người nói xem, lần này Trầm Côn có thể tấn cấp tới trình độ nào?”

“Đại khái vẫn là Bạch Nguyên vũ tông hạ đoạn chứ?”

“Không thể nào, năm ngoài Trầm Côn đã là Bạch Nguyên vũ tông hạ đoạn, muốn ta nói, chí ít hắn cũng đã tấn cấp tới Bạch Nguyên vũ tông trung đoạn!”

“Các người đều đánh giá quá thấp Trầm Côn, ta đánh cược chí ít hắn cũng đã trở thành Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn...”

“Thượng đoạn? Ta phi, ta xem lúc này thì chưa thể được! Trên dưới Trầm gia có hơn hai mươi ngàn người song cũng chỉ có hai cường giả Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn, cho dù Trầm Côn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ mới mười sáu tuổi, không thể nào mạnh tới mức đó được!”

“Trời ơi!”

Đột nhiên trong lúc đó, một tiếng rên rỉ như bị bệnh vang lên ngắt quãng tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ của mấy người kia!

Đám người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy khi bàn tay Trầm Côn hạ xuống, trên linh thạch kiểm tra hiện lên một tầng hào quang màu trắng nhàn nhạt, đây là tiêu chí mà năm ngoài Trầm Côn đã đạt được, Bạch Nguyên vũ tông, tùy theo Trầm Côn nhắm mắt lại minh tưởng mà hào quang màu trắng trên linh thạch càng ngày càng đậm, càng ngày càng đậm...Cuối cùng, không ngờ đã biến thành màu trắng đậm gần như là màu vàng!

“Trầm Côn, Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn! Tấn cấp!”

Giọng nói trung niên khô khốc báo ra thành tích, ánh mắt quái dị liếc nhìn Trầm Côn, “Chúc mừng, trong vòng một năm người lại liên tục tăng lên hai cấp, bây giờ trên dưới Trầm gia cũng chỉ có phụ thân người mới ở đẳng cấp trên người thôi!”

“Ta mạnh như thế ư?” Trầm Côn sờ sờ đầu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, thăm thì lẩm bẩm: “Ai u, phát tài, phát tài, chỉ bằng cấp bậc của ta, những lúc ăn không đủ no liền tính có thể lấy kỹ năng làm xiếc cũng kiếm được không ít bạc nha...”

Tiểu tử này nghĩ gì thế?

Tên trung niên kia mặt đen lại: “Trầm Côn, ta mặc kệ ngươi có thể kiếm bao nhiêu tiền, lập tức đi xuống, những người kiểm tra khác còn đang chờ!”

“Hắc hắc, xin lỗi, xin lỗi rồi!” Trầm Côn lè lưỡi chạy ra Diễn Võ trường.

Nói thật, bộ dáng lúc kiểm tra vừa rồi của hắn thực sự rất dần, có điều Trầm Côn hồn nhiên không để ý, bây giờ trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm...bản tăng chính là người thừa kế của tập đoàn tài chính lớn à nha, tiền riêng hắn là không ít chứ? Mau nhanh về nhà, tìm tiền riêng quan trọng hơn...

Người nói thử coi tiền riêng của Cửu Châu Trầm Côn có thể có bao nhiêu đây?

Là một ngàn lạng, hay là mười ngàn lạng?

Ai nha, sẽ không đến tận mười mấy vạn lạng chứ? Như vậy bản tăng có thể phải đếm đến tận sáng mắt!

“Thôi! Lại lan man nữa rồi!”

Trầm Côn vỗ mạnh trán, bước chân nhanh thoăn thoắt, đến khi hấn về lại chỗ ở của mình bỗng trợn tròn mắt, trái tim tham lam từng chút từng chút trầm xuống, lạnh đến gần như kết thành băng!

Trong trí nhớ của Cửu Châu Trầm Côn thì hình như chạy khỏi Diển Võ trường, đi năm trăm bước về hướng đông chính là chỗ ở của mình.

Nhưng Trầm Côn vừa nhìn tới chỗ ở...thứ xuất hiện trước mặt hấn chính là một tiểu viện rách rưới, chất đầy chổi rách bươm, hoa quả nát, tã hôi mùi nước tiểu vương vãi khắp nơi...Hầm bà lằng đủ thứ rác rưởi chất đống, cũng may giờ đang là mùa đông, bằng không chỉ với mầm bệnh trong đây cũng đủ để làm một người lớn sống sờ sờ chết bệnh rồi!

Quá phận nhất chính là trong sân nằm chiếm chệ mười mấy chiếc xe chở phân, trong đó có một chiếc chặn ngay trước cửa, từng cỗ từng cỗ mùi lạ từ bên trong bay ra, không chút lưu tình chui vào lỗ mũi Trầm Côn, lực sát thương thật là lớn nha...

Phật tổ a!

Nếu như nhớ không nhầm thì bản tăng là người thừa kế số một của Trầm gia mà! Đường đường người thừa kế lại phải ở bên cạnh xe chở phân sao?

3. Chương 2: Thiên Tài Biệt Khuất Mà Chết

Giống hệt với ngoài viện, phòng ốc bên trong cũng cực rách nát tồi tàn, vách tường bốn phía đều chi chít những vết nứt lớn, gió lạnh từ bên ngoài ‘Ào ào’ thốc vào, thứ duy nhất trong phòng có thể ngăn trở gió rét chỉ có củi mục cùng một ít cục than đá...

Than đá?

Trầm Côn sờ cảm ngấm ngấm, không biết than đá ở Cửu Châu đại lục sẽ có tính chất gì, bản tăng đem mấy cục than đá này bán đi chắc có thể kiếm được không ít tiền a?

Thôi, sao lại thăm nghĩ đến chút tiền mọn đó làm gì chứ? Vấn đề then chốt chính là bản tăng là người kế thừa của đại tập đoàn, vì sao phải ở trong căn phòng rách nát thế này?

Đầu óc Trầm Côn cấp tốc xoay chuyển...

Rất nhanh, hấn ngồi phệt xuống mặt đất, mặt đần thối, khóc không ra nước mắt...

Phật tổ a, người nữ nào tiêu tan mộng tưởng phát tài của bản tăng sao?

Tương phản với một mặt thiên tài yêu quái, liên quan tới Cửu Châu Trầm Côn còn có một từ để hình dung!

...

Từ thứ hai để hình dung Cửu Châu Trầm Côn chính là: Đồ bỏ đi!

Nói cho chính xác thì tuy Cửu Châu Trầm Côn có được thiên phú võ đạo phi phàm võ đạo nhưng hấn hoàn toàn không có tính cách để trở thành cường giả một đời: Yếu hèn, vô năng, mềm lòng, làm người quá tốt, gan bé như chuột...Những...Điều này đều là đại danh từ cực thích hợp để miêu tả Cửu Châu Trầm Côn, tóm lại, tính cách của Cửu Châu Trầm Côn nói dễ nghe thì khiếp nhược, nói khó nghe thì tiểu tử này đích thực là một tên phế vật từ đầu đến cuối!

Thật khó mà tưởng tượng, kẻ có được “Một ngày ngàn dặm” không ngờ lại thối thây đến mức này?

Dạng phế vật thế này sẽ rất bất lợi cho con đường kiếm tiền phát tài a!

Tuy có đánh chết Trầm Côn cũng không nguyện ý tin tưởng, song đứng trước sự thực không phải hấn không tin mà được!

Sáu năm đầu đời mọi chuyện đều tốt, sang năm thứ sáu, một năm này Cửu Châu Trầm Côn triển hiện ra thiên phú võ học thường nhân khó mà với tới, nhưng cơ hồ cũng trong thời gian đó, khi đang luyện võ hần gặp phải một con độc xà năm màu...Đứa con nít sáu tuổi gặp phải độc xà, khóc nhè là chuyện không thể tránh được, có điều Cửu Châu Trầm Côn này chẳng những bị hù khóc mà thậm chí còn chết ngắt đường trường!

Còn có khi mười hai tuổi, lần đầu tiên Cửu Châu Trầm Côn thắng được kỳ khảo hạch cuối năm của Trầm gia, phụ thân cảm thấy hần có thể làm một nam nhân chân chính, liền tổ chức lễ thành nhân cho Trầm gia, thế là án chiếu theo quy củ bất thành văn của võ giả, mua một tên tử tù để cho Trầm Côn tự tay giết chết, thể nghiệm qua một phen tư vị giết người...

Hành động này tuy tàn khốc nhưng lại là kinh lịch mà bất kỳ võ giả nào khi trưởng thành cũng tất phải đối mặt...thử hỏi, có võ giả nào không giết người, lại có võ giả nào không dám giết người?

Nhưng mà khi Cửu Châu Trầm Côn cùng tên tử tù được nhốt chung trong lao tù, tiểu tử này tay cầm chuỷ thủ run run rẩy rẩy, cuối cùng không ngờ lại quỳ xuống trước mặt tử tù, kêu gào khóc lớn, “Phụ thân, ta không dám giết người, thật không dám làm mà...” Sau đó, ngược lại để cho tên tử tù kia thừa cơ tránh thoát, đánh gãy hần hai xương sườn!

Quá phận nhất chính là lúc hần mười lăm tuổi! Mười lăm tuổi, đã là tuổi đủ để xưng là đàn ông...Một năm này, Cửu Châu Trầm Côn cùng phụ thân hần đi săn yêu thú ở Đại Hoang châu, đi thế nào mà cuối cùng lại lạc đường! Đến khi phụ thân hần mang theo cao thủ trong gia tộc tìm được hần, tiểu tử này đang run như cây sậy trong hổ. Bên ngoài hổ có một con Kim Giác Độc lang hung ác nhe răng gầm gào với hần...

Nhìn thấy thế, phụ thân hần giận điên lên, “Trầm Côn, một con yêu thú khời khời tam phẩm đã dọa người đến thế này sao?”

“Trời ạ! Đại thiếu gia, bằng thực lực của người, chỉ cần một chiêu là có thể chém bay đầu con độc lang này a!” Những cao thủ trong gia tộc cũng kinh hãi.

Đối mặt với chất vấn của người nhà, Cửu Châu Trầm Côn lại run rẩy trả lời “Máu, máu...Thật nhiều máu...Quá đáng sợ!” Sau đó ngắt đi!

“ ... ”

Mắt tất cả mọi người đều ngệt ra!

Thiên tài võ đạo, một trong hai mươi ba người ưu tú nhất trong ba ngàn năm lịch sử Cửu Châu, đàn ông mười lăm tuổi, không ngờ lại sợ máu? Không ngờ có chứng ngắt khi thấy máu?

Người trong Trầm gia cuối cùng đã ý thức được một hiện thực tàn khốc...Trầm Côn có thiên phú của cường giả nhưng tuyệt đối không có tính cách để trở thành cường giả!

Vì bảo trụ bí mật này, phụ thân của Cửu Châu Trầm Côn đã ra nghiêm mệnh cấm tiết lộ ra ngoài, nhưng lúc này thanh danh thiên tài của Cửu Châu Trầm Côn đã truyền khắp nơi, thậm chí hoàng đế Đại Triệu còn đích thân phái người thăm hỏi, kiểm tra ra Trầm Côn là kẻ có được “Một ngày ngàn dặm”...Vừa đúng lúc Đại Triệu đang phát động chiến tranh với lân quốc, thế là hoàng đế bệ hạ thân ái không hề nghĩ ngợi, trực tiếp phái Trầm Côn ra chiến trường!

Một cường giả nửa mùa khiếp nhược mắc chứng ngắt máu, ngay cả tử tù cũng không dám giết, vậy mà lại đây hần đến một nơi mưa máu gió tanh, chiến trường tàn chi cụt tay bay đầy trời...

Ký ức vừa nhớ được đến đó, trong đầu Trầm Côn chợt ‘Ông’ lên, một trận nhói đau xé nát tim phổi, tựa hồ cực kỳ không muốn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trên chiến trường.

Có điều kết quả trận chiến tranh này không ngờ lại rất rõ ràng!

Trong chiến đấu, Cửu Châu Trầm Côn thấy máu liền chết ngắt đường trường, bị địch nhân bắt sống, trở thành tù binh đáng xấu hổ nhất mọi thời đại! Sau cùng tuy được cứu về nhưng cũng đã kịp làm mất hết mặt mũi Trầm gia, ảnh hưởng đến uy nghiêm của hoàng đế Đại Triệu, khiến cho cả Đại Triệu quốc trở thành trò cười cho lân bang! Đoạn thời gian đó, những câu thịnh hành nhất Cửu Châu đại lục chính là:

Hắc, nghe nói gì chưa? Hoàng đế Đại Triệu là một tên đầu bò, không ngờ lại phái một tên cường giả có chúng ngất máu ra chiến trường...

Điên đầu nhất chính là: Những thứ như Vũ hồn đều có linh tính, chúng hiểu được tuyển chọn, hiểu được dạng chủ nhân như thế nào mới phối nổi với bản thân!

Ngay khi Trầm Côn trở thành tù binh khiếp nhược nhất mọi thời đại thì “Một ngày ngàn dặm” liền không cách nào dung nhẫn cho sự vô năng của Cửu Châu Trầm Côn được nữa, nó rời bỏ Cửu Châu Trầm Côn, trở thành Vũ hồn lang thang vô định!

...

Hồi ức đến chỗ này, đầu Trầm Côn lại lần nữa nhói đau, tựa hồ hắn rất không muốn nhớ lại những chuyện có liên quan đến Vũ hồn, mở mồm chửi đồng một câu, sau đó nhảy qua chuyện khác.

Ký ức tiếp theo khá là rõ nét.

Sau khi mất đi Vũ hồn, đối mặt với kẻ đã làm mất hết mặt mũi gia tộc, thái độ của người trong Trầm gia cũng khe khẽ biến chuyển, bọn họ bắt đầu công khai nghị luận về trường hợp Trầm Côn, còn ở trước mặt người ngoài cười nhạo thiếu gia khiếp nhược vô năng của mình...

Sự tình diễn tiến đến tận bước này, nếu như Cửu Châu Trầm Côn còn có chút cốt khí đàn ông chắc hẳn sẽ chưa trở nên tàn tạ như bây giờ, song tên Cửu Châu Trầm Côn này đích thực là đồ bỏ đi...nghe thấy người trong Trầm gia nghị luận, ngay cả một câu phản bác hắn cũng không dám nói, nhìn người bên ngoài chỉ vào mặt mũi mình nhục mạ mà cái thối hèn đều không dám phóng!

Người mà ngay cả chút cốt khí cơ bản cũng không có thì ai còn đem hắn để vào trong mắt?

Người trong Trầm gia ngày càng tảo tợn, một năm trước bọn họ tước đoạt quyền lợi gia tộc của Cửu Châu Trầm Côn, đẩy đến cư trú trong căn phòng rách nát này...Hai tháng trước, một quản sự Trầm gia ẩu đả với Trầm Côn ngay trước mặt mọi người song không một ai thêm để ý...Đến tháng trước, người làm trong Trầm gia càng quá phận, bọn chúng ném Cửu Châu Trầm Côn sang bên cạnh cầu tiêu, ăn cơm của đầy tớ, mặc quần áo đầy tớ, cơ hồ đối đãi với hắn như một tên nô lệ đê tiện nhất!

Vài ngày trước đây, cuối cùng Cửu Châu Trầm Côn không cách nào chịu đựng sự giày vò về cả thể xác lẫn tinh thần này được nữa, hắn chuẩn bị tư tưởng để chết...

Ngay trước kỳ khảo hạch cuối năm, Cửu Châu Trầm Côn bèn nuốt một viên độc dược mãn tính, đáng thương cho hắn còn đang âm thầm nghĩ, nếu như bản thân có thể chết ngay trước linh thạch kiểm tra, nhìn thấy mình một lần nữa tấn cấp, với chút điểm tình cảm đó mong rằng người nhà có lẽ sẽ làm cho mình một tang lễ có thể diện một chút?

Đáng tiếc, hắn không đợi được đến lượt mình kiểm tra, một khắc trước đó hắn đã ở trong góc biệt khuất vĩnh biệt cõi đời...

“Làm!”

Nhớ rõ ràng lại những kinh lịch này, hai mắt nhỏ cùng cái miệng không lớn không nhỏ của Trầm Côn méo xệch, cong lại thành một đường vòng cung, gần như muốn khóc...

Bản tăng không ngờ lại biến thành tàn tạ thể này?

Uất ức này làm sao tiếp thu cho nổi!

Không bản sự, thứ này hoàn toàn không phải vấn đề gì quá nghiêm trọng!

Nhưng bà nội nó chứ...Tiểu tử này không ngờ hoàn toàn không có một chút đầu óc con buôn nào cả, người bị đánh, người chịu ủy khuất, nhưng người nhiều ít cũng phải kiếm về chút lợi tức chứ!

“Trầm Côn, kiểm tra kết thúc?”

Ngay khi Trầm Côn đang khóc không ra nước mắt, cánh cửa lớn trước viện bị người ta đẩy ra, một thanh niên mập mạp xách theo cây chổi quét bước tới, đứng bên kia cửa sổ chào hỏi một tiếng.

Trầm Côn còn đang ai oán thân phận mới của bản thân, không có tâm tình để đi để ý một tên lạ mặt như vậy, thành ra quen mồm trả lời ‘Ừ’, “Kết thúc, bản tăng...”

Ba!

Chưa đợi Trầm Côn nói xong, tên mập mạp kia phát tay vung thủ chương lên, tuy còn cách cửa sổ nhưng lực tay của mập mạp không nhỏ, đánh cho má trái Trầm Côn sưng vù lên.

Trầm Côn bị một cái tát đánh cho tỉnh táo ra, len lén nhìn lại, người này nhìn qua hệt như lu nước, chỉ mặc một bộ áo bông cũ bình thường, hai tay thô ráp đầy vết chai sạn, chắc đây là một tên đầy tớ cấp thấp!

Đầy tớ như vậy, không ngờ lại dám đánh đại thiếu gia Trầm gia?

Lời tác giả: (Lười dịch, mọi người tự ngâm cứu)

Bạn một ngày, tân thư chính thức bắt đầu!

Àn, trước cùng mọi người nghiên cứu vai chính một chút. Trong một chương này, thiết định bối cảnh là một tên đồ bỏ đi, có hơi tự ngược khác với phong cách một chút. Có điều sau khi viết xong Đồ Đằng, Bánh Bao không thuần khiết đã minh bạch một đạo lý: Muốn âm thầm nghĩ tả ra một bản hảo thư, vai chính không thể thuận buồm xuôi gió, đều phải hơi suy sụp...Nhưng vai chính có thể xui xẻo, tuyệt không thể nhận sợ, không thể không đủ gia môn.

Cho nên, hư không này bản thư, Bánh Bao không thuần khiết âm thầm nghĩ thử nghiệm một vai chính với tính cách hoàn toàn mới, nên khóc sẽ khóc, nên cười tự cười. Đã từng bị đánh, đã từng xui xẻo, nhưng tặc mi thử nhân cười cười, lập tức sau này báo phục gấp mười gấp trăm lần! Một câu nói, tiểu hòa thượng này là một tên bụng dạ hẹp hòi, nhớ dai thù lâu, mà báo thù tới cũng ngoan độc đích gia hỏa.

4. Chương 3: Sự Công Bằng Của Trầm Côn

“Người còn dám hỏi tại sao?” Mập mạp phát tay, lại thêm một cái tát, hất cằm lên nói: “Lão tử nhìn người không thuận mắt, muốn đánh người, không được sao?”

“Đừng nóng, đừng nóng, lời ta nói là thật tình, chẳng lẽ không được sao? Ta vừa mới bị té, đầu óc cứ hâm hâm quên mất không ít chuyện, người chịu khó nói cho ta nghe một chút chứ, người sao lại đánh ta?” Trầm Côn đứng lên, cúi đầu khom lưng cười hắc hắc.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng đang cấp tốc suy tư...

Nếu như nhớ không nhầm thì Vương mập mạp này hẳn là đầy tớ tam đẳng trong Trầm gia, là nô tài cấp thấp nhất chuyên quét nhà cầu đổ bỏ, ngay cả hắn cũng dám đánh mình, chắc hẳn hơn phân nửa là có liên quan đến tính cách nhu nhược của Cửu Châu Trầm Côn!

Trầm Côn đã đoán đúng!

Sau khi tát cho Trầm Côn hai cái bạt tai, trong lòng Vương mập mạp cũng đắc ý không ngậm mồm lại được.

Phải biết, Vương mập mạp này chỉ là nô tài tam đẳng tệ nhất, mơ ước lớn nhất của hắn cũng chỉ là cầu cho tránh phải ăn đòn, được ăn thêm mấy bát cơm mà thôi. Vậy mà từ lúc nào hắn lại dám nói chuyện như vậy đối với một vị Đại thiếu gia, dám giơ tay lên tàn nhẫn vả cho Đại thiếu gia hai tát nảy đom đóm mắt?

Tất cả điều này đều nhờ chuyện xảy ra nửa năm trước kia!

Ngày ấy, Trầm Côn mất đi Vũ hồn...Vương mập mạp tuy không biết rõ Vũ hồn là thứ gì, nhưng hắn hiểu, sau khi mất đi Vũ hồn đãi ngộ dành cho Đại thiếu gia cứ thấp dần theo từng ngày, từ phòng ấm nệm êm xa hoa nhất sơn trang dời sang sương phòng, rồi lại từ sương phòng dời sang phòng gác cổng lạnh lẽo, cuối cùng, thậm chí phải chui vào ở tạm trong phòng chứa củi do mình quản lý...Trước đây đám bụi đời đứng trước mặt Trầm Côn còn không dám thở mạnh nay lại được dịp đề lên đầu lên cổ Trầm Côn!

Vậy tại sao Vương mập mập ta lại không dám đánh chửi Trầm Côn, lẽ nào ta không bằng mấy tên bụi đời kia sao?

Ai nha, nghe qua tiếng này đi, bốp, bốp, vả thẳng vào mặt Trầm Đại thiếu gia không ngờ lại êm tai như thế, cảm giác thật mỹ diệu a. Từ nay về sau Vương mập mập ta cũng dám đứng trước mặt bọn a hoàn sát vách khoe khoang nói, Vương đại ca các người cũng đã từng đánh cả Đại thiếu gia!

Bốp!

Tâm tình kích động, Vương mập mập lại vả cho Trầm Côn một cái tát như trời giáng nữa, lần này đánh vào má phải, “Nhìn cái gì? Lão tử đánh người đấy! Cút đi lau bồn cầu cho ta, trước giữa trưa mà chùi không xong hai mươi cái bồn cầu thì đừng trách lão tử sẽ cắt cái chân chó của người!”

“Lau bồn cầu? Bao nhiêu tiền một cái, lương tính theo sản phẩm hay là tính theo giờ làm?” Trầm Côn vô thức thốt lên.

“Người nói cái gì?” Vương mập mập giơ tay lên lần nữa.

“Ai, đừng đánh, đừng đánh, ta đi lau bồn cầu là được chứ gì?”

Trầm Côn vội vội vàng vàng chạy ù ra ngoài.

Vương mập mập nở một cười khoái trá đầy thoả mãn...

Đại thiếu gia cái gì, ta phi? Vương mập mập ta đánh chửi cho một trận rồi không phải thành thật đi lau bồn cầu sao?

“Vương mập mập!” Ngay khi Trầm Côn đi ngang qua đồng cửi, đột nhiên quay đầu gào to một tiếng.

“Làm sao?” Vương mập mập vênh vác quay người lại quát...

Chỉ thấy Trầm Côn quơ lấy một cây gậy to thô ráp tàn nhẫn đập xuống chính giữa mũi Vương mập mập. Bốp! Rắc! Máu tươi giàn giụa, xương mũi gần như bị đánh nát.

Trời đất đột nhiên quay cuồng...

...

Khi Vương mập mập tỉnh lại thì đã thấy bị Trầm Côn cột lên trên giường, trong miệng nhét một đồng vải rách, máu mũi tuôn ra ướt nhẹp cả khuôn mặt.

Vương mập mập như gặp ác mộng vậy!

Trong ấn tượng của hắn, Trầm Côn chính là một kẻ nhu nhược, mặc kệ cho người ta khi dễ, bị đám đầy tớ bắt nạt cũng không dám đánh trả, vừa rồi, Trầm Côn biểu hiện cũng còn là bộ dáng này mà!

Nhưng sao kết quả lại không giống nhau? Trầm Côn lại dám đánh người, hơn nữa phương thức còn cay độc ác nghiệt như vậy?

Chỗ chết người nhất chính là, sau khi đánh người Trầm Côn còn cười híp mắt ngồi xổm ngay trước mặt Vương mập mập, trên mặt vẫn treo một nụ cười cầu tài, tay phải như đang ước lượng mặt mũi của Vương mập mập, tay trái giơ cây gậy thô ráp lên, hình như...Hình như hắn cảm thấy đánh chưa đã tay!

“Người, người muốn làm gì?” Vương mập mập thất thanh kêu to!

“Đừng nhìn ta như vậy, ta đang muốn làm một cuộc giao dịch với người, giao dịch, người hiểu chưa?”

Trầm Côn làm một động tác mô tả đồng tiền, tư thái cùng khí chất của hắn với vừa rồi giống nhau như đúc, tham lam, chỉ để ý tới hoà thuận thì phát tài, một chút cảm xúc khác cũng không có...

Nhưng Vương mập mập tuyệt đối không dám tin tưởng vẻ ngoài vô hại kia, run rẩy hỏi, “Gì, giao dịch gì?”

“Rất đơn giản, người có muốn nghe rõ ràng không!” Trầm Côn rất nghiêm túc lắc lắc ngón tay tính toán, “Bước thứ nhất, giao dịch mà, tối thiểu nhất chính là công bằng, lão huynh người xem xem, người đánh ta ba cái tát, vậy mà ta chỉ mới đánh người có một gậy, điều này rất không công bằng a!” Giơ cây gậy thô

rám lên: “Vì đảm bảo giao dịch diễn ra công bằng, hắc hắc, bần tăng không thể làm gì khác hơn chính là lại đánh ngươi hai lần nữa!”

Vừa nói, Trầm Côn vừa vung gậy lên, ‘Bốp’ nện thẳng xuống mặt Vương mập mập, hơn nữa chỗ hấn đánh vẫn là chỗ cũ, nhè ngay xương mũi đã vỡ mà hạ thủ!

“A!”

Vương mập mập kêu thảm thiết một tiếng xé nát tim phổi, có điều mớ giẻ rách trong miệng lại không để cho tiếng kêu của hắn quá lớn, tiếng kêu thảm thiết biến thành “U! U!...” không xuyên qua nổi căn phòng.

“Đừng kêu, đừng kêu!” Hình như Trầm Côn rất bất mãn với thái độ của Vương mập mập ‘Không phải sợ’, “Đó mới chỉ là lần thứ hai! Lão huynh, ngươi đã đánh ta ba cái bạt tai a!”

Nói xong, cây gậy lần thứ ba đập xuống, vẫn nhè ngay xương mũi!

Xương mũi Vương mập mập đã nát bấy, một cú đập như trời giáng này đánh xuống, xương gò má hắn phải gánh chịu phần lớn lực lượng, thậm chí, Vương mập mập đã nghe được hai tiếng “răng rắc” khiến người ta tan nát cõi lòng.

Xong, xương gò má đã bị đánh nát, cho dù không chết thì cả đời này gương mặt cũng bị biến dạng...Vương mập mập tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, trong lòng lại có cảm giác được giải thoát, Trầm Côn đã đập ba gậy, giải hận ba cái bạt tai, vậy hắn...Sẽ không đánh nữa chứ?

Sau một khắc, Vương mập mập nghe được tiếng thở bản thân như nhẹ đi không ít.

Nhưng khiến hắn tuyệt vọng chính là, Trầm Côn tai họa này lại mở miệng nữa rồi!

“Lão huynh, hô hấp của ngươi sao lại thoải mái như vậy, có phải đang nghĩ sau khi ta đánh đủ ba gậy sẽ không đánh ngươi tiếp nữa đúng không?” Trầm Côn lắc đầu, mặt nhả nhận cười nói.

Vương mập mập cảm thấy kinh khủng đến cực độ, run rẩy hỏi: “Đại thiếu gia, ngươi, ngươi không phải còn muốn đánh tiếp chứ?”

“Tại sao lại không chứ?” Trầm Côn rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, nói: “Làm ăn phải có lợi tức a, lão huynh ngươi nhìn ta coi, ta chịu làm ăn với ngươi, vậy ngươi cũng nên để cho ta kiếm chút lợi tức chứ? Hắc hắc, không nhiều đâu, đánh thêm cho ngươi một gậy là được rồi!”

Xoay xoay cây gậy trong tay, bốp, lần thứ bốn đập xuống mặt Vương mập mập!

Không sai, vẫn là xương mũi!

Vương mập mập bị đánh cho máu thịt lẫn lộn, răng cũng vắng mất mấy cái, nửa tỉnh nửa mê nhìn Trầm Côn, giống như đang nhìn một nỗi sợ hãi kinh khủng!

Thay đổi, thay đổi hoàn toàn, nhìn bên ngoài có vẻ Trầm Côn vẫn như cũ, một chút cảm xúc cũng không có, thậm chí còn thêm vẻ tham tài, khiếp nhược như gà mái, nhưng sâu trong cốt tủy của hắn lại hình như đang chứa chấp một con ác ma tàn nhẫn, đúng, chính là ác ma, Trầm Côn chính là một siêu cấp ác ma mang vẻ ngoài tham tài cùng vô hại!

Rất vinh hạnh nha, Vương mập mập chính là công dân đầu tiên của Cửu Châu đại lục biết được bộ mặt thật của Trầm Côn!

Không sai, tiểu hòa thượng này nhìn qua cực hòa nhã, miệng luôn chúc mừng phát tài, ai có thể ngờ nếu tên nào thật sự chọc phải hắn, lập tức hắn sẽ lộ ra bộ mặt thật, sự tàn nhẫn ẩn sâu trong cốt tủy, tục xưng là...tiểu lý tàng đao

“Đại thiếu gia, ta sai rồi, ngươi, ngươi hãy bỏ qua cho ta đi!” Vương mập mập gào khóc van xin.

“Lúc này mới có thành ý để giao dịch sao!” Trầm Côn ném cây gậy trong tay, cười híp mắt hỏi: “Được rồi, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu giao dịch...nội dung giao dịch của ta là, ta sẽ thả ngươi đi nhưng trước đó ngươi phải nói cho ta biết, tại sao ngươi lại dám đánh ta, dù sao ta chính là người thừa kế số một của Trầm gia a!”

“Ta, ta chỉ muốn thỏa nguyện mong ước bấy lâu nay, sau đó đi khoe khoang với bọn a hoàn thôi...” Vương mập mạp khốc nói ra ý định ban đầu của mình.

“Muốn thỏa nguyện thế là người cả gan dám đánh cả người thừa kế Trầm gia như ta? Lão huynh, người nghĩ đang lừa gạt một đứa con nít sao?” Đối với đáp án này Trầm Côn không hài lòng chút nào, một lần nữa cầm cây gậy đã ném xuống lên.

“Đừng, Đại thiếu gia, xin người đừng đánh nữa!” Nhìn thấy Trầm Côn lại cầm cây gậy lên, Vương mập mạp sắp điên mất rồi, vội vã hô lớn: “Ta dám đánh người kỳ thực còn có một nguyên nhân khác, ngày hôm qua, ta, ta nghe được một cái tin...”

“Tin gì?” Trầm Côn trừng mắt hỏi lại.

“Tin tức này người cũng biết mà, lẽ nào người đã quên?” Thấy sắc mặt Trầm Côn không giống như đang cố ý trêu đùa mình, Vương mập mạp vội kinh hãi nói: “Đại thiếu gia, sau kỳ khảo hạch cuối năm chính là đại hội trưởng lão gia tộc hàng năm của Trầm gia a! Hiện giờ trên dưới Trầm gia đều dồn ăm lên, lần đại hội này sẽ chỉ thương lượng một chuyện, đó là...đó là trục xuất người khỏi gia tộc! Người nói thử xem, người sắp bị trục xuất, ta vì cái gì mà không dám đánh?”

“Trục xuất khỏi gia tộc?”

“Đúng vậy, ta nghe nói mấy vị trưởng lão rất bất mãn với người, muốn đuổi người ra khỏi Trầm gia, hơn nữa còn dựa theo gia quy Trầm gia thì người không được mang đi một lượng bạc, một bộ quần áo, thậm chí...” Nhìn lên sắc mặt Trầm Côn, Vương mập mạp không đếm xỉa gì nữa, lớn tiếng nói: “Thậm chí, còn muốn người để lại võ công người đã học từ Trầm gia! Vậy tức là phế bỏ võ công của người rồi ném ra ngoài đường, đi theo chó hoang cướp thức ăn, trộm quần áo với bọn ăn mày! Cho đến khi chết rét, chết đói, hoặc là bị người ta giết chết!”

“A Di Đà Phật!”

Trầm Côn chậm rãi đứng lên, con mắt hí thành một vòng cung nhỏ xíu.

Hắn đột nhiên hiểu rõ, vừa rồi ở Diễn Võ trường, ánh mắt mọi người nhìn mình không phải là đang nhìn thiên tài, mà là nhìn một tên xui xẻo sắp chết! Ngay cả Trầm Hân từ bỏ ý định tự sát cũng không phải hoàn toàn bị mình kích thích...mà chính là nàng đang suy nghĩ, tại sao ta còn muốn tự sát? Nghĩ một chút đến kẻ khiếp nhược như Trầm Côn này xem, hắn sắp bị trục xuất khỏi gia tộc, sắp bị phế bỏ võ công, chuẩn bị đi theo chó hoang cướp đồ ăn thừa! Nhưng hắn vẫn còn đứng giữa Diễn Võ trường khoe khoang thiên phú? So sánh với Trầm Côn tình cảnh của mình còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần?

Thiên tài biểu diễn trên Diễn Võ trường chỉ là hồi chuông tang cuối cùng của Trầm Côn mà thôi!

Vuốt cằm nghĩ một lát, Trầm Côn nói lỏng dây trói cho Vương mập mạp, cười hì hì nói: “Được rồi, bây giờ là hạng mục giao dịch cuối cùng, lão huynh, đại hội gia tộc họp ở đâu? Lập tức dẫn ta tới đó, được chứ?”

5. Chương 4: Đại Hội Trưởng Lão

Nghe Trầm Côn nói xong, Vương mập mạp sợ đến nỗi rớt cổ mạnh lại, hết như là thấy một siêu cấp yêu thú từ trong đại hoang châu đi ra, hoặc là cái loại thích ăn thịt người sống vậy, “Đại thiếu gia, trưởng lão gia tộc đã chán ghét người đến tận cổ rồi, không có chuyện gì làm còn muốn đi giáo huấn người nữa, người...Người bây giờ mà đi tìm họ thì...”

“Người không muốn dẫn đường có đúng không?” Trầm Côn vuốt cằm cười hắc hắc.

“Ta...Ta dẫn đường!” Vương mập mạp bị Trầm Côn đánh đến sợ, không chút do dự liền xông ra ngoài.

Từ thần sắc không tình nguyện trong mắt hắn, Trầm Côn trong lòng chỉ đành thở dài ai oán thôi.

Người cho rằng bản tăng nguyện ý đi đối kháng với mấy đại trưởng lão hả?

Bần tăng là không thể không đi! Tài phú của Trầm gia ít nhất cũng phải mấy chục lượng bạc trắng, nếu như bị đuổi đi, hoặc mất địa vị người thừa kế, vậy mấy chục vạn lượng bạc trắng này sẽ không có rồi... Vì bứt mua bán mấy chục vạn lượng bạc trắng này, cũng chỉ có thể bước tới mà thôi!”

Hừ hừ, chờ bần tăng đối phó được mấy trưởng lão, liền lập tức tiếp thụ mấy chục vạn bạc trắng đó, đến lúc đầy một nửa số bạc dùng để làm tân Thiếu Lâm Tự, khai võ giáo kiếm tiền, một nửa số khác lấy đi đầu tư mua bán.

Sặc! Mém tí lại quên mất!

Trầm Côn vỗ mạnh lên trán, chợt nhớ tới một sự tình quan trọng!

Muốn đối phó với trưởng lão gia tộc, quan trọng nhất chính là thực lực, mà các trưởng lão gia tộc thì có cái thực lực gì đây?

“Bạch nguyên vũ tông!” Trong đầu Trầm Côn lập tức toát ra cái danh từ này!

Vũ tông, chính là cường giả cảnh giới tông sư đem linh khí ngũ hành tu luyện đến trình độ thực chất hóa, có thể ở trong chiến đấu phát huy ra được lực lượng khủng bố!

Mà bạch nguyên vũ tông, là chỉ giai đoạn sơ cấp nhất của cảnh giới vũ tông: Có được lực của bạch nguyên vũ tông, thì có thể đem linh khí ngũ hành tồn trữ trong cơ thể, thông qua việc vận chuyển linh khí, đem tổ chất thân thể đó phát huy đến trình độ siêu việt cực hạn con của người!

Thử đưa một ví dụ ra mà nói: Chẳng hạn như, một vị cường giả bạch nguyên vũ tông, lúc không dùng đến đặc tính của bạch nguyên vũ tông, quyền lực của hắn cũng chỉ có khoảng ba bốn trăm cân, chỉ khi nào vận dụng lực của bạch nguyên vũ tông, thì lực lượng của hắn mới được cường hóa lên mười mấy lần, thậm chí tới mấy chục lần, một quyền có lực vạn cân, đánh nứt cả nham thạch cũng không phải là lời nói chơi!

Mấy vị trưởng lão Trầm gia, toàn bộ đều là bạch nguyên vũ tông!

Bất quá bạch nguyên vũ tông cũng chia ra làm ba đoạn thượng, trung và hạ, đại bộ phận bọn họ đều là hạ đoạn, chỉ có hai người trung đoạn, mà Trầm Côn rất may mắn, Trầm Côn là bạch nguyên vũ tông thượng đoạn, đơn độc đối chiến đơn độc, cũng đủ để giết chết bất kỳ một vị trưởng lão nào, cho dù là quần ẩu, cũng có thể ở dưới sự vây công của các đại trưởng lão mà toàn thân trở ra.

“Ấy da, thì ra Trầm Côn Cửu Châu lại mạnh mẽ đến như vậy, phát rồi, phát tài rồi...” Thực lực song phương đối lập rất rõ ràng, cho nên Trầm Côn cười càng thêm tin tưởng gấp trăm lần!

Bầu trời vẫn còn đang tuyết rơi, tuyết đọng trên mặt đất đã có độ dày nửa xích, đi trên đó đôi lúc lại phát ra âm thanh “ắt xì ắt xì”. (1 xích = 1/3m)

Nhờ Vương mập mập dẫn đường, Trầm Côn trực tiếp hướng tới một cái tháp cao, Vương mập mập giới thiệu nói: “Đại thiếu gia, người xem đã tới tháp cao trên đỉnh núi rồi. Nó gọi là ‘Phù Đồ Tháp’, là nơi cất dấu bí tịch võ học cùng trân bảo của gia tộc, đại hội trưởng lão gia tộc, là ở ngay đại sảnh tầng thứ nhất của Phù Đồ Tháp...”

Trầm Côn gật đầu liên tục, hắn nhớ kỹ trọng điểm, tài bảo của Trầm gia cũng dấu trong Phù Đồ Tháp...

Lại đi tiếp một đoạn đường, hai người liền đi tới cửa chính của Phù Đồ Tháp, trước cửa có mấy chục vệ binh đứng thủ, Trầm Côn cũng chẳng muốn cùng bọn họ giao thiệp, trực tiếp đi ra phía sau Phù Đồ Tháp, để cho Vương mập mập ở phía xa xa chờ, sau đó tự mình nhảy cửa sổ chui vào.

“Đại hội trưởng lão ở tầng thứ nhất...”

Dựa theo nhắc nhở của Vương mập mập, Trầm Côn rón ra rón rén bước tới phía sau một cánh cửa sắt to, nhưng không đợi hắn đứng vững cước bộ, thì đã nghe thấy bên trong truyền ra một trận cãi nhau đinh tai nhức óc!

“Ta không đồng ý! Mặc kệ nói như thế nào, Trầm Côn cũng là trưởng tử của gia tộc, không thể dễ dàng trục xuất!”

“Tôn trưởng lão, ta hiểu được nỗi băn khoăn của ngươi, nhưng thỉnh ngươi suy nghĩ kỹ một chút! Những năm gần đây, chúng ta đã vì Trầm Côn mà vứt bỏ mất hết bao nhiêu mặt mũi, bao nhiêu tổn thất, bao nhiêu lợi ích rồi? Không đem Trầm Côn trục xuất, khó mà tiêu nổi mối hận trong lòng của ta a!”

“Bà mẹ nó, lão tử đứng ở ngay đây, xem các ngươi ai dám trục xuất Trầm Côn?”

Loảng xoảng! Trong tiếng cãi nhau lại còn vang lên vài tiếng vang khác, hẳn là có người đập bàn, hoặc dứt khoát động võ rồi!

“Ái chà chà, chẳng lẽ bên trong còn có người ủng hộ bản tăng, đồng ý vì bản tăng xuất đầu lộ diện sao?” Đôi con ngươi nhỏ xíu trong mắt Trầm Côn sáng ngời, ngồi xổm phía sau cửa sắt, lặng lẽ chờ đợi âm thanh vang lại...

Bản tăng còn chưa có hoàn toàn nắm giữ trí nhớ của kiếp trước, muốn kiếm tiền, muốn phát tài, tổng yếu vẫn phải quan sát rõ ràng cục diện đi đã!

Rất nhanh, lực chú ý của Trầm Côn liền lưu lại trên người 3 người!

Người thứ nhất ngồi ở chỗ sâu nhất trong đại sảnh, là một thiếu niên khoảng 15,16 tuổi, lớn lên cùng với Trầm Côn cực kỳ tương tự, khỏi phải nói, khẳng định là ca ca hoặc đệ đệ của Trầm Côn rồi.

Ở bên cạnh thiếu niên, còn có một chiếc kiệu màu đỏ thắm, 4 kiệu phu cúi đầu đứng ở hai bên, thấy vậy Trầm Côn âm thầm tặc lưỡi, vãi! Mặc dù không biết người bên trong kiệu là ai, nhưng mà ở trong đại hội cao tầng gia tộc, hẳn có dũng khí trực tiếp đem kiệu tư nhân tiến vào trong sân, khẳng định là một đại nhân vật khó lường a!

Người thứ ba là một hòa thượng béo mập!

Lúc Trầm Côn nhìn coi, thì hòa thượng đó cũng vừa mới ném cái bàn ra, xé toạt áo, lộ ra thân hình xăm đầy hoa văn, chính là đang thị uy cùng các trưởng lão khác!

“Nghĩa phụ?” Tâm lý Trầm Côn âm áp chưa từng có.

Hòa thượng đó đúng là cha nuôi của Trầm Côn, một trong thất đại trưởng lão của Trầm Gia, Thiết hòa thượng!

...

Thiết hòa thượng rất buồn bực.

Bà mẹ nó, đứa con nuôi Trầm Côn này cũng chịu thua kém quá mức rồi, nhịn không được, là bởi vì uất ức thay cho hắn, mấy vị trưởng lão liên hợp lại muốn trục xuất hắn ra khỏi gia môn, đã vậy còn không thể mang theo bất cứ thứ gì, bà mẹ nó kể cả võ công cũng...

Ài, nói thật, lão tử đối với đứa con nuôi này cũng ngán rồi, chẳng muốn quản cái rắc rối chuyện của hắn, nhưng mà nghĩ lại còn cái ước định kia năm đó...Thôi bỏ đi, bỏ đi, cùng lắm thì tối nay bồi một cái tính mạng của lão tử, hắn cũng bảo trụ được địa vị người thừa kế của hắn!

“Lão tử lập lại lần cuối: Lão tử không đồng ý trục xuất Trầm Côn, kẻ nào dám phản đối, thì cũng đừng trách lão tử trở mặt!” Thiết hòa thượng giờ đầu nắm tay to như cái nồi lên!

Đúng vậy, đầu nắm tay to như cái nồi, một điểm cũng không chút khoa trương, Thiết hòa thượng là bạch nguyên vũ tông trung đoạn, am hiểu nhất là lực lượng cường hóa, nắm tay chính là thiên phú dị bẩm bắt đồng với thường nhân của hắn...

“Vậy ngươi cứ việc trở mặt, tưởng ta sợ ngươi sao?”

Đối diện Thiết hòa thượng, một lão nhân tóc bạc quắc thước hoặc mắt lên. (Quắc thước: Người già mà tinh thần còn mạnh được gọi là quắc thước)

“Hahaha, Nam Cung trưởng lão, chỉ bằng vào người bạch nguyên vũ tông hạ đoạn, cũng muốn khiêu chiến sái gia sao?” Thiết hòa thượng khinh thường bĩu môi, cấp bậc của hắn so sánh với Nam Cung trưởng lão cao hơn một đoạn, bạch nguyên vũ tông trung đoạn, đơn độc chiến đơn độc, thì trong vòng mười mấy chiêu là đã có thể đánh ngã cái lão Nam Cung lờm cờm này rồi!

“Thiết hòa thượng, người đừng có quá cuồng vọng, cấp bậc của Nam Cung trưởng lão quả thực không bằng người, nhưng ta nữa thì sao?”

Bên cạnh trưởng lão tóc bạc, một hán tử gầy gò lạnh lùng cười, “Ta cũng vậy, là bạch nguyên vũ tông hạ đoạn, ta cùng Nam Cung trưởng lão liên thủ, hai kẻ hạ đoạn đánh một kẻ trung đoạn, muốn giết người dễ như trở bàn tay!”

“Hừ, hai tên lơm còm không biết lớn nhỏ các người, giỏi thì cùng nhau tới thử một lần xem!” Thiết hòa thượng đứng đờ đẫn như không có việc gì cả.

“Ngồi xuống hết cho ta!”

Ngay lúc hỗn loạn nhất, thì thiếu niên ở sâu trong đại sảnh kia cũng lên tiếng!

Hắn mặc dù tuổi không lớn, nhưng trong thanh âm tựa hồ như tàng trữ một loại uy nghiêm lớn lao, vừa mở miệng, các trưởng lão liền đành hoàng ngồi xuống!

“Họp trưởng lão, mà kéo đến mức động bàn động võ, truyền ra ngoài, còn ra thể thống gì nữa? Trầm gia còn có mặt mũi nào mà đặt chân tại Tân Nguyệt Thành nữa đây hả?”

Hai tròng mắt thiếu niên lạnh lùng đảo qua bảy đại trưởng lão, mặc dù hình dáng hốc mắt đều cùng Trầm Côn giống nhau như đúc, đều là bộ dáng mắt nhỏ xiên số 8, nhưng so với đôi mắt gà mái tham lam của Trầm Côn, thì trong con ngươi nhỏ của thiếu niên này, lại lộ ra một cổ lãnh ý khiến cho trái tim người ta tràn ngập sự băng giá!

“Mọi người ầm ĩ qua lại, không phải chỉ vì một việc hay sao? Có người đồng ý trục xuất Trầm Côn, có người không muốn, các người đã thảo luận 2 canh giờ rồi mà cũng còn chưa có quyết định, vậy để ta nói đi!”

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Ta đề nghị, trục xuất Trầm Côn, hơn nữa phế bỏ võ công hắn, để hắn trọn đời không được trở về Trầm gia!”

“Trục cái con mẹ nhà người!” Thiết hòa thượng nhảy dựng lên!

Nếu người khác nói ra lời này, lão tử cũng đồng ý, nhưng thiếu niên này tên là Trầm Trọng, là đệ đệ song sinh của Trầm Côn, là cốt nhục huyết thân cùng bò ra từ trong một bụng mẹ a!

Đệ đệ trục xuất ca ca, bà mẹ nó, heo chó cũng không bằng!

“Đại ca song sinh thì thế nào? Chỉ là một phế vật trước mặt ta, đáng đá, thì nhất định phải đá nó...”

Trầm Trọng bước tới trước mặt Thiết hòa thượng, “Thiết đại sư, chỗ này cũng không có ngoại nhân, ta cũng nói thẳng, người không đồng ý trục xuất Trầm Côn, có phải cảm giác được đại giới không đủ phải không, kiếm không được chỗ tốt phải không?” Tiện tay từ trong lòng lấy ra một khế ước, “Nếu như vậy, ta có thể cho người hài lòng! Nơi này là khế ước năm nghìn mẫu ruộng tốt ở sơn trang đông nam, chỉ cần người trục xuất Trầm Côn, ta lập tức hai tay dâng lên!”

Ruộng tốt? Lại còn năm nghìn mẫu?

Bà mẹ nó, đây chính là tài phú lớn đến nỗi ăn cả đời cũng không hết a!

Thiết hòa thượng nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt đang bắt động chột ngoắc ngoắc...

Chương - 5: Chỉ là giao dịch mà thôi

Thấy Thiết hòa thượng tựa hồ chịu không nổi trước hối lộ, Trầm Trọng lại tiếp tục đi tới chỗ 3 vị trưởng lão trung gian khác.

“Tôn trưởng lão, người cũng không đồng ý trục xuất Trầm Côn, cùn là bởi vì đại giới không đủ ư?” Cũng xuất ra một phần khế ước giống vậy, đưa đến trước mặt 3 vũ giả có khuynh hướng bảo vệ Trầm Côn, “Đã như vậy, ta cũng cho các người hài lòng! Đây là hai tòa nông trường ở sơn trang đông bắc...”

“Nhị thiếu gia, chẳng lẽ ta là cái loại người tham lam phú quý sao? Đừng có vũ nhục ta!”

Tôn trưởng lão tựa hồ như là bị vũ nhục lớn, bất quá ngẫm lại cũng phải, người ở trên đại hội trưởng lão công khai hối lộ, đây không phải chửi thẳng mặt hắn đòi tiền mà không biết xấu hổ thì là gì?

Nhưng mà mặt khác, Tôn trưởng lão lại gắt gao nhìn chăm chăm vào khế ước, tròng mắt cũng chuyển động, “Nhị thiếu gia, ta...Ta không phản đối việc trục xuất Trầm Côn, ý tứ của ta là...Ài, được rồi, ý tứ của ta là, Trầm Côn là phải trục xuất, nhưng hấn dù sao cũng là trưởng tử của gia chủ, chúng ta trục xuất hấn, tổng yếu cũng phải có một cái cơ danh chính ngôn thuận đúng không?”

“Sớm đã có cơ rồi!”

Trầm Trọng chỉ vào bức họa tổ tiên Trầm gia treo trên tường, “Trầm Côn hèn nhát vô năng, tự ti thành tính, vì vậy mà mất hết vũ hồn, mặt mũi của Trầm gia, đây là cơ để trục xuất Trầm Côn!”

“Haha, quả nhiên là lý do hay, lý do hay...” Tôn trưởng lão cúi đầu, lặng lẽ đem khế ước 2 tòa nông trường nhét vào trong tay áo...

“Vẫn là Tôn trưởng lão thức thời a!”

Trầm Trọng lại dùng ánh mắt khiến kẻ khác cực độ bất an đảo qua các trưởng lão khác, “Tôn trưởng lão đã đồng ý rồi, các người thì sao? Yên tâm, một khi ta kế thừa vị trí gia chủ rồi, khẳng định sẽ không bạc đãi các vị trưởng lão!”

Dù sao bây giờ đang đóng cửa lại nói chuyện, nên Trầm Trọng cũng không kiêng nể gì mà hối lộ.

“Không ai phản đối đúng không?” Đợi một hồi lâu, thấy không có trưởng lão nói chuyện, Trầm Trọng vỗ vỗ tay, “Hay lắm, vậy mời chư vị trưởng lão liên kết đề tên gợi thư cho phụ thân, thỉnh cầu phế bỏ võ công Trầm Côn, đem hấn trục xuất khỏi gia môn!”

Bộp! Bộp!

Theo tiếng vỗ tay của hấn, có hai tỳ nữ bưng hai cái mâm tới, hấn sớm đã chuẩn bị thư của Trầm Côn rồi, chỉ chờ chư vị trưởng lão kí tên thôi!

Thì ra tiểu tử này đã sớm có chuẩn bị!

Tại một góc không ai chú ý, Thiết hòa thượng nhìn chăm chăm vào khế ước trong tay, tròng mắt cũng đỏ!

Hấn không phải tham lam, mà là tức giận!

Bà mẹ nó, tên tiểu vương bát Trầm Trọng nhà ngươi, cho rằng lão tử là ai chứ? Công khai hối lộ, dùng mấy nghìn mẫu đất là có thể khiến lão tử bán đứng con nuôi sao?

Thật sự là dù bà nội nó có thể nhịn, ông nội nó cũng không thể nhịn mà!

Rầm!

Thiết hòa thượng chụp lấy cái bàn, kéo lên đặt hai khế ước trước mặt hấn, còn có thư liên kết đề tên, nuốt vào trong miệng, còn khoe khoang nuốt hết nó xuống...

“Thiết hòa thượng, ngươi điên rồi sao?”

“Đúng vậy, lão tử điên rồi!”

Ầm!

Thiết hòa thượng một quyền đập nát cái bàn, “Lão tử nói lại một lần cuối, ta không đồng ý trục xuất Trầm Côn, kẻ nào dám phản đối, trước hết giết lão tử!”

Vừa nói, trên người Thiết hòa thượng vừa bốc lên một đoàn ánh sáng màu trắng, đúng là một dạng ứng dụng của bạch nguyên vũ tông...cường hóa lực lượng, đem vốn có lực ngàn cân vốn hấn, thoáng cái đề cao đến hơn vạn cân, bằng một đôi tay là có thể xé nát sắt thép!

Ánh sáng bạch nguyên xuất hiện, hiển nhiên là có ý tứ tuyên chiến rồi!

Các trưởng lão đương trường biến sắc, “Thiết trưởng lão, ngươi thật sự muốn cùng bọn ta quyết liệt ư?”

“Ít nói nhảm đi, đánh thì đánh!”

Thiết hòa thượng không để ý tới những người khác, trực tiếp nhắm về phía Trầm Trọng, “Trầm Trọng, cái tên tiểu vương bát ngát, gia chủ hành động không tiện, người liền ở sau lưng hắn trực xuất đại ca ruốt thịt, bà mẹ nó heo chó cũng không bằng! Người muốn trực xuất Trầm Côn đứng không? Được lắm, lão tử ta phê người trước!”

Đối mặt với sự kiêu ngạo dũng mãnh của Thiết hòa thượng, Trầm Trọng không chút hoang mang, chỉ đánh một cái ánh mắt cho Tôn trưởng lão vừa được đưa hai tòa nông trường.

Ý tứ là: Chỗ tốt đã có rồi, Tôn trưởng lão, người cũng nên biểu thị trung tâm rồi chứ!

Đọc hiểu ánh mắt của nhị thiếu gia, Tôn trưởng lão ngăn cản Thiết hòa thượng lại, “Thiết đại sư, Thiết huynh đệ, chỉ vì bộ dáng uất ức hèn nhất của Trầm Côn, đáng giá cho người vì hắn liều mạng sao? Nghe ta nói một câu, ký tên vào thư liên kết đi, nhị thiếu gia sẽ không bạc đãi người đâu!”

“Lão tôn, người đây là muốn cùng ta động thủ?” Sắc mặt Thiết hòa thượng biến đổi rất lớn!

Hắn thật không ngờ, người đầu tiên đứng ra phản đối mình, không ngờ lại là Tôn trưởng lão mới vừa rồi còn đang ủng hộ Trầm Côn, chiến hữu đồng minh của mình!

Nếu là các trưởng lão khác đứng ra, Thiết hòa thượng còn không có biến sắc, nhưng mà Tôn trưởng lão thì...

Bà mẹ nó, Tôn trưởng lão cũng là bạch nguyên vũ tông trung đoạn, hơn nữa lại chuyên về tốc độ, một thanh khoái kiếm, đánh ra so với vận tốc âm thanh còn muốn nhanh hơn, thông thường là một câu nói còn chưa có nói xong, thì kiếm phong đã đâm xuyên qua tim địch nhân rồi!

Kiểm nhanh siêu việt tốc độ âm thanh, đúng là khắc tinh của dạng cao thủ lực lượng hình như Thiết hòa thượng!

Bất quá mặc kệ khắc tinh, vì Trầm Côn...

“Bà mẹ nó, cùng lắm thì liều mạng, lão tử cùng lắm thì chết ở chỗ này!” Thiết hòa thượng cắn chặt răng, kiên trì đối lập với Tôn trưởng lão!

“Thiết hòa thượng, người đã khư khư cố chấp, vậy đừng trách ta không để ý tới tình huynh đệ!” Tôn trưởng lão cũng hạ quyết tâm, một thanh trường kiếm bén nhọn xuất hiện trong tay hắn!

Giống như quen thuộc cùng với Thiết hòa thượng vậy, Tôn trưởng lão rất thích dùng âm thanh để điều chỉnh cho tốc độ kiếm pháp của mình, hắn giơ mũi kiếm lên, mặt lạnh lùng nhìn động tác của Thiết hòa thượng, “Dã man trùng chàng? Đây là chiêu thức người dùng để đối phó ta sao? Hừ, Thiết hòa thượng, ta thừa nhận khí lực của người rất lớn, bị người đánh, ta cũng chỉ có một con đường chết, nhưng mà ở trước tốc độ tuyệt đối của ta, người có thể đụng đến ta sao?”

Gần như công phu chỉ trong nháy mắt, Tôn trưởng lão liền xuất hiện ở phía sau lưng Thiết hòa thượng!

Phốc!

Mũi kiếm từ sau lưng đâm vào, máu từ ngực đổ ra...

“Người cùng ta đồng cấp, tốc độ của người không bằng ta, kẻ chết trận, chỉ có thể là người!” Thẳng cho đến lúc này, nửa câu sau Tôn trưởng lão mới lạnh lùng nói ra!

Chỉ tốn công phu có một câu nói, mất vài giây, liền đâm xuyên qua ngực lão tử...

Lão Tôn này, quả nhiên là khắc tinh của sái gia a!

Thiết hòa thượng nghiêng nghiêng ngã ngã đọng lại trước mũi kiếm...

Bộp, bộp!

Trầm Trọng đứng ở một bên không nhìn được võ tay khen ngợi, “Đặc sắc, rất đặc sắc, Tôn trưởng lão, người không hổ là đệ nhất khoái kiếm của Trầm gia!”

Nói xong, hắn đi tới trước mặt Thiết hòa thượng, khảy khảy mũi kiếm, đùa cợt nói: “Thiết đại sư, uy vũ của người đâu rồi? Tinh tình của người đâu? Haha, ta cho người một cơ hội cuối cùng, ký tên đi, chỉ cần

người ký tên vào thư trực xuất Trầm Côn, ta liền lập tức tìm cho người đại phu tốt nhất, năm nghìn mẫu ruộng tốt đã đáp ứng cho người, cũng đưa người luôn!”

“Phi!”

Thiết hòa thượng muốn cho Trầm Trọng một cái tát lớn, nhưng hai tròng mắt hắn đã không thấy được rõ nữa, mũi kiếm trên ngực khiến cho hắn lấy không ra nửa điểm khí lực, chỉ có thể phun khẩu nước bọt máu, “Ký tên? Được thôi, bắt quá tên tiểu vương bát người quỳ xuống trước mặt lão tử gọi 3 tiếng Thiết gia gia trước đi!”

“Đã cấp mặt mũi rồi mà còn không biết xấu hổ!”

Trầm Trọng hung hăng quát cho Thiết hòa thượng một cái tát, cả giận nói: “Tôn trưởng lão, lập tức đem Thiết hòa thượng phanh thây, nhớ kỹ, chia làm sáu khối, truyền tới sáu khu vực lớn của Trầm gia!”

Lạnh lùng cười, “Ta muốn cho mọi người biết, ai dám bảo vệ Trầm Côn, loạn đao phanh thây chính là kết quả duy nhất của hắn!”

“Vâng!” Ánh mắt Tôn trưởng lão lạnh như băng, đột nhiên rút kiếm ra!

Xuy!

Mũi kiếm ly thể, thân hình hùng tráng của Thiết hòa thượng ngã xuống mặt đất, máu tươi phun ra điên cuồng, hắn giãy dụa hướng cửa bò tới, nhưng thân hình trọng thương thì làm thế nào mà động đây!

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn từ bên ngoài duỗi vào, đỡ Thiết hòa thượng dậy, “Nghĩa phụ, xin lỗi, là con đã tới chậm, để người chịu thiệt thòi quá rồi...”

Ài, đều là tại lá gan bần tăng không dám tranh khí, lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng máu tanh, không ngờ lại sợ đến mức ngất người choáng váng vài giây...Nếu như bần tăng có thể sớm phản ứng lại vài giây, thì nghĩa phụ cũng không bị người ta đâm trọng thương a!

Bây giờ, bần tăng phải thu lại bao nhiêu lợi tức, mới có thể bổ sung hồi lại đại giới đây?

Người đến đúng là Trầm Côn!

“Người...Sao người lại tới đây?” Thấy người diu mình không ngờ là Trầm Côn, Thiết hòa thượng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó điên cuồng hét: “Chạy mau, chạy mau đi, người muốn tìm chết sao?”

“Cha nuôi, ta vì sao lại phải chạy chứ?” Trầm Côn kinh ngạc nghiêng đầu, rất chăm chú, “Xem một chút miệng vết thương của người, người cũng chịu thiệt thòi vậy rồi, ta ít nhiều gì cũng phải thu lại lợi tức một chút a, nếu không thì đúng là thiệt thòi lớn, thiệt thòi lớn rồi đó!”

Nói xong, hắn mỉm cười tủm tỉm hướng về phía Tôn trưởng lão ngoắc, “Này, Tôn trưởng lão phải không? Lại đây một chút được chứ?”

Lúc Trầm Côn mới tới, tâm lý Tôn trưởng lão cũng là giật mình, nhưng nhìn lại người tới không ngờ là Trầm Côn, hắn lập tức bĩu môi bật cười, “Thì ra là tên bất lực nhà người!”

Trong ấn tượng của hắn, Trầm Côn chính là một kẻ bất lực cho dù bị đánh cũng không dám hoàn thủ, có cái gì đáng sợ chứ?

Mang theo nụ cười khinh miệt, Tôn trưởng lão bước chậm tới gần Trầm Côn...

Mà Trầm Côn lại đứng cười hì hì, nhìn Tôn trưởng lão, coi hắn giờ khoái kiếm siêu việt vận tốc âm thanh nọ trong tay, còn có cổ tay của hắn lật lên, xuất kiếm, đâm về phía cổ họng mình...

Đột nhiên!

“Lão huynh, người thiệt thòi quá rồi...”

Tay trái Trầm Côn đẩy chuôi kiếm của Tôn trưởng lão ra, tay phải vung lên!

Bốp!

Không có ai kịp thấy rõ, một cái tát đã hung hăng tát lên mặt Tôn trưởng lão! Một nửa hàm răng bị đánh nát, nửa khuôn mặt cũng biến hình, Tôn trưởng lão tại đường trường liền té xuống mặt đất!

“Ài, tại sao ngươi không chịu nghe ta nói hết cơ chứ? Tôn trưởng lão, tốc độ của ngươi đích xác rất nhanh, nhưng mà cũng phải xem đối thủ là ai chứ, tốc độ của ta, so ra nhanh hơn ngươi một chút...”

Bộ dáng của Trầm Côn tựa hồ như rất xin lỗi hẳn, vỗ vỗ tay, “Tốt lắm, lợi tức đã nhận, vậy kế tiếp, chúng ta đàm một bút giao dịch đi!” Làm một vài động tác khoa tay múa chân, “Mấy vị trưởng lão, còn có người nữa, Trầm Trọng, ta muốn dẫn nghĩa phụ đi, còn các người ngay lập tức dừng lại, sau này không được thảo luận chuyện trục xuất ta, kẻ nào phản đối, vậy mời khai giới đi!”

Chú thích:

- Đại giới: Trả giá lớn
- Khai giới: Ra giá phải trả
- Trường kiếm: Kiếm dài
- Khoái kiếm: Kiếm xuất tốc độ nhanh
- Dững mãnh trùng chàng: Xông pha dững mãnh

6. Chương 5: Sơ Kiến Vũ Hồn

Trong ấn tượng của các trưởng lão, một tát của Trầm Côn đánh ngã Tôn trưởng lão cũng không quá kỳ quái, dù sao hẳn là Bạch Nguyên Vũ tông thượng đoạn, so với Tôn trưởng lão cao hơn một bậc!

Điểm then chốt chính là, Trầm Côn rõ ràng là một tên đỉnh cấp nhu nhược, bị mắng không dám cãi lại, chịu đòn không dám đánh trả a, một tên bất lực như thế giờ lại dám ra tay đánh người?

Trầm Côn không chỉ đánh, hẳn nhìn Tôn trưởng lão loạn chòà loạn choạng muốn đứng lên, cảm thấy vẫn hơi lỗ vốn bèn tiện tay cầm một cây gậy to tổ bố dưới đất, nện thẳng xuống mặt Tôn trưởng lão, Ầm! Ầm! Ầm! Liên tục nện mười mấy phát, hơn nữa còn cứ nhè một chỗ mà đánh, vẫn là xương mũi! (Thằng này ác thiệt)

“A!” Tôn trưởng lão bưng mặt ngã xuống, nhìn bộ dáng thế kia chắc không có mười mấy ngày tỉnh dưỡng thì tuyệt đối bò không dậy nổi.

“Các lão huynh, nói chuyện đi chứ, các người không nói lời nào thì giao dịch này làm sao mới tiến hành được a!”

Trầm Côn đá Tôn trưởng lão văng sang một bên, vẻ mặt vô tội trừng mắt lên: “Lẽ nào các người không nhận ra ta? Được rồi, để cho giao dịch được tiến hành thuận lợi ta đành tự giới thiệu về mình một chút, ta, Trầm Côn, là người thừa thế thứ nhất Trầm tự thế gia, Bạch Nguyên Vũ tông thượng đoạn, là nghĩa tử của vị Thiết đại sư này, mặt khác bản thân mới mười sáu tuổi, nam, chưa lập gia đình, thích nhất kiếm tiền, hiện giờ trong túi mặc dù không có nhiều tiền lắm nhưng tương lai có thể thừa kế mấy chục vạn lượng bạc của Trầm gia...” (vãi xoài)

Thôi, Trầm Côn lại lan man rồi!

Nhưng chính sự lan man chẳng đâu ra đâu cả này ở trong mắt những người khác liền biến thành một loại ý vị khác: Cái gì gọi là hào hiệp, cái gì gọi là tự tin? Cái gì gọi là đứng trước cường địch vẫn trấn định như không có gì? Cái gì gọi là giữa đao thương kiếm kích vẫn cười nói như không?

Cửu huyết Cửu Châu Trầm Côn!

“Khụ!” Thiết hòa thượng ới ra một ngụm máu, vết thương bị kích động khiến máu tươi chảy ra lai láng: “Tiểu tử thú, nói hay lắm, nói hay lắm, ngươi chính là người thừa kế duy nhất của Trầm gia!”

Mười sáu năm, mười sáu năm rồi! Lão tử rốt cục cũng thấy được sự cường ngạnh của Trần Côn, đại ca, còn có Huyết Phật, các người thấy được không, vì Trần Côn thế này, lão tử đã không hối hận với ước định năm đó, giờ có chết trận cũng đáng a!

...

Trần Côn lải nhải liên miên một thôi một hồi, những trưởng lão khác liếc mắt nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ, Trần Côn hình như đã thay đổi, giờ còn trực xuất hấn được sao?”

“Trực xuất cái rắm á, các người nhìn bộ dáng Trần Côn xem, ta dám đánh cược, một khi chúng ta xung đột với hấn, tiểu tử này tuyệt đối sẽ lạnh lùng hạ sát thủ, cho dù có chết trận cũng muốn mạng nhỏ của mấy người chúng ta bồi táng theo!”

“Đúng vậy, chúng ta liên thủ tuy có khả năng chiến thắng Trần Côn song có nhất thiết phải liều mạng không?”

Các loại tin tức khác nhau truyền qua ánh mắt đám trưởng lão, rất nhanh, không một ai dám động thủ!

Ba, ba!

Trong cảnh tuyệt đối yên tĩnh, Trần Trọng bỗng vỗ tay mỉm cười, “Xuất sắc, xuất sắc, ngay câu nói đầu tiên đã có thể dọa cho cả năm Đại trưởng lão không dám động thủ, Trần Côn, trước đây ta đánh giá thấp người rồi!”

“Vậy cho chút phí khổ cực đi, năm mươi lạng bạc là được rồi!” Ánh mắt Trần Côn sáng lên.

Tiểu tử này nghĩ gì thế?

“Có ý tứ, vài ngày không gặp, người nói chuyện cũng khô hài lên nhiều a!”

Trong đôi mắt hẹp dài lóe một vệt hào quang lạnh lùng, dáng vẻ tươi cười của Trần Trọng đột nhiên tiêu thất, nói: “Có điều người cũng không nên cao hứng quá sớm, ta đánh giá thấp người, nhưng người cũng đánh giá ta quá thấp?”

“Người?”

“Đúng vậy, người dám xông vào đại hội trưởng lão, có phải người cho rằng mình nắm giữ sức mạnh Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn, đẳng cấp cao hơn hết thấy trưởng lão ở đây, nhưng ngoài trưởng lão người có nghĩ đến ta hay không? Thực lực của ta, thật sự sẽ không bằng người sao?” Trần Trọng cười lạnh.

Thực lực Trần Trọng?

Thôi!

Bần tăng đúng là không nghĩ qua!

Nhưng mà cái này không thể trách bần tăng được a, ở trong trí nhớ của Cửu Châu Trần Côn, võ công Trần Trọng cũng không quá mạnh, thậm chí ngay cả khảo hạch cuối năm của gia tộc đều không tham gia qua...giữa nơi luôn lấy thực lực chí thượng như Trần gia thì hấn chỉ là một sản phẩm không đáng tiền a!

Bây giờ nhìn lại, tiểu tử này còn ẩn giấu thực lực sao?

“Xem ra người đã nghĩ ra, đúng, ta ẩn giấu thực lực, từ lúc năm tuổi liền bắt đầu ẩn giấu, ròng rã suốt mười năm rồi!”

Trần Trọng lạnh lùng nói: “Các trưởng lão không dám xuất thủ, vậy để ta tự mình đối phó người là được rồi. Trần Côn, người nhớ kỹ cho ta, Trần Trọng ta cũng là thiên tài không kém người a!”

Vừa nói, trên người hấn vừa tán phát ra một đoàn quang mang màu trắng nhàn nhạt!

“Bạch Nguyên Vũ tông hạ đoạn?” Hiểu được ý nghĩa đoàn hào quang này, các trưởng lão đều tấm tắc.

Quá điên cuồng!

Lão Thiên thật chiều cổ Trầm gia a, năm ngoái Trầm Côn mới mười lăm tuổi liền tấn cấp Bạch Nguyên Vũ tông, đã oanh động vương triều Đại Triệu, ai có thể ngờ nổi, kẻ luôn luôn không bằng huynh trưởng như Trầm Trọng không ngờ mười sáu tuổi đã có lực lượng Bạch Nguyên Vũ tông!

Hai tuyệt thể thiên tài!

Không, điều này cũng không quá bất ngờ, dù sao bọn họ vốn là huynh đệ song sinh, hẳn nên nắm giữ thiên phú gần bằng nhau a!

Hết thấy đều ở trong màn điện quang hỏa thạch!

Trầm Trọng vừa biểu hiện ra sức mạnh Bạch Nguyên Vũ tông liền lập tức lắc mình tới sau lưng Trầm Côn, mười ngón hướng xuống dưới, cổ tay lật lên, song chưởng vung ra, chính là chưởng pháp độc môn Trầm gia...Liệt Sơn băng!

Trầm Côn cúi người né tránh một chưởng này, xoay người lại học theo dáng vẻ Trầm Trọng, cũng đánh ra một chiêu y hệt.

Không còn cách nào khác, bàn tăng vẫn chưa nắm giữ võ công chiêu thức Cửu Châu Trầm Côn để lại, chỉ đành vừa học vừa làm thôi.

Cũng may điều này không là cái gì quá to tát, cho dù không có chiêu thức đẳng cấp của bàn tăng vẫn cao hơn Trầm Trọng hai đoạn, làm ăn kiểu gì cũng sẽ không lỗ vốn...

Trầm Côn cười hì hì nghênh chiến!

“Đại ca, thần sắc ngươi ung dung, có phải cảm thấy cấp bậc ngươi cao hơn ta, bất kể đánh thế nào cũng sẽ không thua đúng không?”

Tựa hồ nắm giữ sức mạnh nhìn thấu lòng người, Trầm Trọng vừa nghênh chiến vừa lần thứ hai nói ra ý nghĩ Trầm Côn: “Nhưng ngươi hình như đã quên mất, ta vẫn chưa sử dụng Vũ hồn của chính mình a! Ngươi biết Vũ hồn của ta là gì không?”

Vừa cười lạnh, trên người Trầm Trọng chợt tản phát ra một đoàn nguyệt quang nhàn nhạt!

Không sai, chính là nguyệt quang, hào quang này vọt lên từ dưới chân Trầm Trọng, trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân, sau đó dưới sự chiếu rọi của nguyệt quang...Màu sắc đại biểu cho đẳng cấp võ đạo trên người Trầm Trọng nhanh chóng thay đổi, đã biến thành màu trắng, màu trắng đậm, rồi cuối cùng không ngờ đã biến thành màu vàng nhàn nhạt!

“Hoàng Nguyên Vũ tông? Nhị thiếu gia, từ khi nào ngươi có được sức mạnh Hoàng Nguyên Vũ tông?” Các trưởng lão thất thanh kinh hô.

Là đang nằm mơ sao? Trầm Trọng mười lăm tuổi tấn cấp Bạch Nguyên vũ tông hạ đoạn đã khiến người người điên cuồng, vậy mà bây giờ, hắn lần thứ hai đem đẳng cấp võ đạo của bản thân tăng lên một lúc ba đoạn, có sức mạnh áp đảo toàn diện Hoàng Nguyên Vũ tông lực của Trầm Côn!

Mười sáu tuổi Hoàng Nguyên Vũ tông...

Lịch sử ba ngàn năm Cửu Châu đã từng xuất hiện thiên tài kinh khủng như vậy chưa?

“Không, đây không phải Hoàng Nguyên Vũ tông chân chính!”

Nam Cung trưởng lão lớn tuổi nhất, liền nhìn ra: “Đây là phụ trợ của Vũ hồn Nhị thiếu gia! Tác dụng của Vũ hồn Nhị thiếu gia chính là đem đẳng cấp võ đạo bản thân tăng lên ba đoạn? Ông trời a!” Ôm đầu thất thanh: “Nhị thiếu gia, lẽ nào Vũ hồn ngươi là...”

“Yêu Nguyệt phi thăng!”

Trầm Trọng lạnh lùng nói: “Trầm Côn, ”Một ngày ngàn dặm” của ngươi xếp hạng thứ ba trong thập đại Vũ Tôn chiến hồn, nhưng vũ hồn của ta lại đứng thứ hai...Yêu Nguyệt phi thăng!”

...

Vũ hồn: Yêu Nguyệt phi thăng!

Thuộc về: Vũ Tôn cấp, quần thể phụ trợ hệ!

Năng lực: Thân có Yêu Nguyệt phi thăng, có thể tạm thời đề thăng đẳng cấp võ đạo trong phạm vi nhất định! Phạm vi lớn nhỏ, tăng lên bao nhiêu đẳng cấp thì quyết định bởi võ giả cùng sự ăn ý với Vũ hồn, cộng với năng lực thừa nhận của thân thể võ giả có được nó!

Biến hóa: Không!

...

Rất hiển nhiên, thực lực Trầm Trọng cũng không quá mạnh, nhưng bởi vì Vũ hồn của hắn thực sự quá mức biến thái, không ngờ có thể đem đẳng cấp võ đạo chính mình tăng một mạch ba đoạn, lập tức vượt trên Trầm Côn!

7. Chương 6: Chẳng Qua Là Làm Lại Từ Đầu

Còn Hoàng Nguyên Vũ tông thì sao?

Hoàng Nguyên Vũ tông chẳng những có thể cường hóa tổ chất thân thể, ngoài ra còn có thể đem Ngũ Hành linh khí trong thân thể bài xuất ra ngoài cơ thể, hình thành ‘Hoàng nguyên sóng trùng kích’, có được năng lực tấn công từ xa!

Nếu như nói Bạch Nguyên Vũ tông là một võ sĩ trâu bò dựa vào thân thể để chiến đấu thì Hoàng Nguyên Vũ tông chính là ma pháp sư có thể viễn trình công kích, hơn nữa ma pháp sư này vẫn có được cường độ thân thể như võ sĩ trâu bò, thậm chí so với võ sĩ trâu bò còn có phần mạnh hơn!

Nói thì chậm, song mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt!

Trầm Trọng vừa trả lời xong câu hỏi của trưởng lão tóc bạc, bàn tay cũng lần thứ hai vươn tới hậu tâm Trầm Côn, nhanh khiến người ta không thể tránh khỏi!

Trầm Côn mắt thấy không tránh được nữa, đột nhiên xoay người lại, song chưởng lấy cứng đối cứng tiến lên nghênh tiếp, còn chưa đợi bàn tay hai người kịp tiếp xúc, trong lòng bàn tay Trầm Trọng đã xuất hiện một đoàn quang cầu màu vàng, tốc độ càng nhanh hơn, tựa như sấm rền oanh kích tới trước ngực Trầm Côn...

Chính là chiêu thức đặc thù của Hoàng Nguyên Vũ tông, Hoàng nguyên sóng trùng kích!

Thôi rồi!

Ngực truyền đến cảm giác đau nhói, xương sườn ‘rắc, rắc’ đã gãy mất mấy cái, Trầm Côn không nhịn được nữa ngã ngồi xuống đất, trái tim tựa hồ cũng sắp nứt rồi!

Lỗ, lỗ lớn rồi!

Bàn tăng đã tính toán hết tất cả nhưng không tính đến Vũ hồn của Trầm Trọng a, tiểu tử này không ngờ lại nắm giữ Yêu Nguyệt phi thăng trong truyền thuyết?

“Đại ca của ta, thấy sao? Đây chính thực lực của đệ đệ ngươi!”

Trầm Trọng một cước dậm xuống mặt Trầm Côn.

Trầm Côn thức thời nhắm hai mắt lại, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết, tiếp theo, cho dù không phải chết cũng rước theo sỉ nhục cả đời không gột rửa được!

“Sao lại nhắm mắt? Mở ra, nhìn đệ đệ thân yêu của ngươi, đệ đệ Trầm Trọng luôn luôn ‘Không bằng’ người a!”

Trầm Trọng tàn nhẫn đẩy mí mắt Trầm Côn ra: “Mở to mắt ra mà nhìn, nhìn rõ bộ dáng của ta a!”

Tựa hồ như tâm tình bị kìm nén bấy lâu được phát tiết khiến ánh mắt của hắn hơi mê ly, rống to một đoạn dài để xả hết uất hận:

“Trầm Côn, đại ca của ta, những năm gần đây, ngươi nhận hết ánh mắt mọi người, tất cả mọi người đều coi ngươi là thiên tài, coi ngươi là hy vọng phục hưng Trầm gia, thậm chí phụ thân cũng không thèm nhìn ta

lấy lần nào mà đã đem người xác lập là người thừa kế thứ nhất của gia tộc, tại sao? Chỉ bằng người nắm giữ "Một ngày ngàn dặm", nắm giữ tốc độ tu luyện so với người khác nhanh hơn sao?

Ta không phục! Người là thiên tài, Trầm Trọng ta cũng không kém a! Cho nên từ lúc mới năm tuổi mỗi ngày ta đều liều mạng luyện công, bị bệnh, vừa uống thuốc vừa luyện, đói bụng, vừa ăn cơm vừa luyện, cho dù có bị thương nằm liệt trên giường ta cũng phải luyện nội công! Vì sao, chính là để đuổi theo sự tiến bộ của người, chứng minh Trầm Trọng ta cũng không hề thua kém người!

Nhưng nửa năm trước, người lại khiến cho ta thất vọng, kẻ nhu nhược như người lại đánh mất Vũ hồn...

Không còn "một ngày ngàn dặm", người sẽ thành thứ gì đây, ngay cả một ngón chân của Trầm Trọng ta cũng không sánh được! Ta cay đắng vất vả luyện hơn mười năm, mà cứ như vậy mất đi mục tiêu, lúc đó ngay cả ý muốn tự sát ta cũng từng nghĩ tới, người biết không?"

Cúi người xuống, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Trầm Côn: "Nhưng hôm nay người cho ta một niềm vui to lớn vô cùng, đại ca khiếp nhược của ta, người lại dám ra tay đánh người...Ha, cảm tạ người đã cho ta cơ hội này, để cho ta có cơ hội đường đường chính chính dùng nỗ lực mười năm khổ cực của ta trực tiếp đánh bại thiên tài như người!"

Nói, Trầm Trọng hưng phấn mà tàn nhẫn đạp xuống một cước ngay giữa mặt Trầm Côn!

Trầm Côn bay ngã ra sau, văng rầm vào một bức họa tổ tiên trên tường, mềm nhũn ngã xuống.

Nhưng nhục nhã còn xa mới kết thúc!

"Mọi người Trầm gia nhìn đây cho ta, nhìn hết lại đây cho ta!"

Nắm lấy tóc Trầm Côn, xách hần treo thị uy ngoài cửa sổ, Trầm Trọng điên cuồng hét lên: "Thấy không? Đây chính là Trầm Côn, thiên tài trong mắt các người, một trong hai mươi ba người ưu tú nhất trong ba ngàn năm lịch sử Cửu Châu! Hiện giờ, thiên tài này thua trên tay ta, hần chỉ còn là một tên phế vật, là một con sâu bọ, là một kẻ bất lực vĩnh viễn bị ta chà đạp dưới chân!"

Tiếng nói vang vọng truyền khắp sơn trang!

"Trời ơi, các người mau nhìn!"

Tên vệ binh ngoài tháp là người đầu tiên nhìn thấy Trầm Côn, sau đó cả sơn trang đèn đuốc sáng trưng, tiếng nghị luận sôi nổi rì rầm.

"Điều này sao có thể, Trầm Côn lại bị Nhị thiếu gia đánh bại?"

"Có cái gì không thể nào? Người không nghe thấy Nhị thiếu gia nói sao, Nhị thiếu gia chính là thiên tài còn cường đại hơn cả Trầm Côn a!"

"Ha, phế vật Trầm Côn cũng có ngày hôm nay, uy phong trước đây khi hần làm Đại thiếu gia chạy đâu mất rồi?"

"Chắc chắn, dám so với Nhị thiếu gia, cho dù Trầm Côn chưa đánh mất Vũ hồn thì cũng chỉ là phế vật không đáng giá một xu a!"

Trầm Trọng cười mỉm đứng trước cửa sổ hưởng thụ cảm giác thỏa mãn, hần thì thầm bên tai Trầm Côn: "Nghe thấy gì không? Trầm Côn, trước sau người đều không bằng ta!"

Phối hợp với Nhị thiếu gia, những trưởng lão khác cũng bu lại: "Trầm Côn, tư thế vừa rồi của người đâu rồi? Muốn liều mạng với chúng ta sao? Ở trước mặt Nhị thiếu gia, uy phong lúc nãy chạy đâu cả rồi? Ta nói cho người biết, ở Trầm gia thực lực là tối cao, ngày hôm nay người thất bại liên vĩnh viễn thất bại, cả đời đều nhất định là tên phế vật!"

Thiết hòa thượng đang trọng thượng gắng gượng đứng lên: "Trầm Trọng, người muốn mạng cha con chúng ta, lão tử cho người là được rồi, hà tất..."

"Người câm miệng cho ta!" Trầm Trọng một tay xách Trầm Côn tóc, tay kia chỉ về Thiết hòa thượng: "Người thất bại không có tư cách cò kè mặc cả ở đây! Ta muốn lấy Trầm Côn thị uy, muốn làm nhục hần, muốn nói cho mọi người biết Trầm Côn chỉ là đồ bỏ đi, thứ rác rưởi vĩnh viễn không bằng ta!"

“Được rồi, được rồi, chỉ là thị uy thôi mà? Hoà khí phát tài, hoà khí phát tài...”

Trầm Côn lưu manh cười hắc hắc, vẫn là bộ dáng khiếp nhược như gà mái: “Mấy lão huynh, ra giá đi, ta muốn sống cần trả giá bao nhiêu?”

“Muốn sống? Có thể a!”

Trầm Trọng nhắc bàn tay Trầm Côn lên, cuồng ngạo nói: “Muốn sống, vậy hãy dùng máu trên mặt người viết xuống mặt tường ngoài Phù Đồ tháp một câu...ngày mồng ba tháng chạp năm Hồng Hi hai mươi lăm, Trầm Côn ta bại dưới tay Trầm Trọng!”

“Con bà nó, không được viết!” Thiết hòa thượng rống to, “Tiểu tử thúì, nếu người viết những lời đó thì đời này đừng nghĩ đến chuyện ngẩng đầu lên làm người nữa!”

Chết ở chỗ này hay là lưu lại một chữ sỉ nhục cả đời?

Bất luận lựa chọn loại nào đều cả đời không thể ngẩng đầu lên nổi, lỗ vốn thật quá là lớn a!

“Quên đi, nghĩa phụ, làm ăn có lúc được lúc mất, hôm nay chúng ta thua, dù sao cũng phải lưu lại tiền vốn để gỡ gạc a!” (câu này hay) Trầm Côn lau mặt một cái, lòng bàn tay một mảnh máu tươi đỏ sẫm, “Có tiền vốn, chúng ta có thể làm lại từ đầu, kiếm càng nhiều tiền hơn, chờ có tiền, bần tăng liền mở hai nhà Thiếu Lâm tự, một nhà mở võ quán kiếm tiền, một nhà...”

Thôi, tiểu tử này lại lan man rồi!

Thiết hòa thượng thật muốn khóc!

“Tất cả dừng tay!”

Ngay khi Trầm Côn hạ quyết tâm chịu nhục, bên ngoài phòng khách bỗng truyền đến một tiếng hô to!

Người đến là một võ sĩ trung niên khoác tấm áo giáp màu vàng, trong tay hất gươm cao một phong thư, ánh mắt lạnh lùng, “Chư vị trưởng lão, gia chủ đã biết chuyện nơi này, để ta hỏi các người mấy câu!”

Gia chủ?

Đúng rồi, gia chủ chính là cha Cửu Châu Trầm Côn, Trầm Phù Đồ!

Trầm Côn rút tay về, hơi không rõ võ sĩ này đến có ý đồ gì, xuất hiện thư của gia chủ trong tay võ sĩ khiến hết thầy trưởng lão đều quỳ xuống, ngay cả Tôn trưởng lão nằm sấp dưới đất cũng giãy giụa điều chỉnh tư thế, miễn cưỡng xem như nửa nằm nửa quỳ.

“Gia chủ mời nói!” Các trưởng lão dồn dập cúi đầu.

“Câu đầu tiên gia chủ muốn hỏi chính là, các người ở chỗ này thương lượng trực xuất Trầm Côn được lão nhân gia đồng ý chưa?” Võ sĩ lạnh lùng hỏi.

“Cái này...” Các trưởng lão nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Trầm Trọng mở miệng nói: “Phụ thân đã bế tử quan chữa thương một năm, trước khi nhập quan phụ thân đã đem đại sự trong gia tộc ủy thác cho chư vị trưởng lão, vì thế đương nhiên chư vị trưởng lão có tư cách trực xuất Trầm Côn!”

“Được, câu hỏi đầu tiên coi như người trả lời không tồi!”

Võ sĩ cảm tức nhìn Trầm Trọng, “Nhưng người nhớ kỹ câu hỏi thứ hai cho ta: Gia chủ mệnh lệnh, từ hôm nay trở đi, bất luận kẻ nào cũng không được thảo luận chuyện trực xuất Trầm Côn, trái lệnh, lập tức trực xuất Trầm gia!”

Thôi!

Thì ra Trầm Phù Đồ đã bế quan chữa thương một năm, các trưởng lão mở hội nghị trực xuất mình hoàn toàn không phải ý tứ của hắn!

Chẳng trách người trong Trầm gia nhục mạ đủ điều với Cửu Châu Trầm Côn mà cha hắn cũng không đứng ra nói một câu!

Trong lòng Trầm Côn thở phào nhẹ nhõm một cái, nhưng hắn vẫn hơi cảm thấy quỷ dị...

Nói ra cũng kỳ quái, xem ra Trầm Phù Đồ đang bế quan mà vẫn khẩn cấp truyền lệnh, tình cảm của hắn đối với Cửu Châu Trầm Côn chắc không tệ lắm, có điều trong trí nhớ Cửu Châu Trầm Côn không ngờ hoàn toàn không nhớ được Trầm Phù Đồ đã từng làm những gì, rồi nói với mình những gì, thậm chí, ngay cả hình dáng tướng mạo Trầm Phù Đồ ra sao hắn cũng đều nghĩ không ra!

Con lại quên cả dung mạo cha để sao?

Trầm Côn càng nghĩ càng khó hiểu...

...

“Mệnh lệnh của gia chủ ta đã truyền đạt, mời chư vị trưởng lão nhất thiết phải tuân thủ, cáo từ!” Vô sĩ bỏ lại phong thư, xoay người bước ra ngoài.

Như vậy là đã xong sao?

Trầm Côn đã chịu hết nhục nhã, thiếu chút nữa bị trục xuất, cũng may đúng lúc đó gia chủ truyền thư chỉ thị đến...

Các trưởng lão cắn chặt răng, không tình nguyện, có điều cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân!

“Đứng lại!”

Trầm Trọng bỗng nhiên cười lạnh.

“Nhị thiếu gia, ta đã truyền mệnh lệnh của gia chủ, người không có tư cách lưu ta lại!” Thân hình vô sĩ hơi khựng lại một chút.

“Người có thể đi, nhưng mời mang theo cả thư chỉ thị về cho ta!” Trầm Trọng càng cười lạnh, nói.

Vô sĩ quay mặt trở lại, mắt lạnh như điện: “Trầm Trọng, người cũng biết, người để ta mang thư chỉ thị về chính là công khai vi phạm mệnh lệnh từ phụ thân người, ta thân là thủ lĩnh ‘Thanh Sơn tử sĩ’ Trầm gia, hoàn toàn có đủ tư cách giết người!”

“Vậy thử ra tay xem?”

Trầm Trọng không thèm để ý, khoanh tay bước tới kiệu ẩm màu đỏ chói: “Thanh Sơn đầu lĩnh, ta đã sớm dự đoán phụ thân sẽ nhúng tay vào việc này, người nghĩ rằng một chút chuẩn bị dành cho người ta đều không có sao?” Vừa vén màn kiệu ẩm lên vừa nói: “Thư chỉ thị của phụ thân ta không dám cãi lời, có điều Trầm gia cũng không phải do một người định đoạt...Người nói đúng không? Mẹ!”

“Trọng nhi nói có lý!”

Trong kiệu ẩm truyền ra một tiếng nói nhàn nhạt, rất là tao nhã!

Người thứ ba cuối cùng đã nói chuyện!

Nàng nhẹ nhàng bước xuống kiệu ẩm, là một phu nhân lãnh diễm tầm ba mươi tuổi, dung mạo cùng huynh đệ Trầm Côn có vài nét tương đồng, không cần đoán cũng biết đây nhất định là mẹ Trầm Côn!

Thôi xong!

Trầm phu nhân đã sớm ở trong đại sảnh, thấy hết toàn bộ song nàng vẫn trở mắt nhìn đứa con ruột Trầm Côn chịu nhục, không ngờ ngay cả một chút phản ứng cũng không có?

Giờ khắc này, trái tim Trầm Côn chậm rãi run rẩy, rất thống khổ, trong đầu hắn còn lưu lại trí nhớ của Cửu Châu Trầm Côn, hiển nhiên cũng kể thừa tâm tình của hắn! Đột nhiên đúng lúc đó, hắn cảm thấy nhục nhã mà Trầm Trọng mang tới cho mình cũng không tính là gì quá to tát, trục xuất khỏi gia môn, phế bỏ võ công, cũng chỉ là việc cỏn con...

Tất cả đều thật quá quái đản!

Bàn tăng trầm nghĩ cứ đứng nhìn xa xa, lén lút liếc mắt nhìn bóng dáng mẫu thân một cái, sau đó liền lặng yên quay về phòng chứa củi của mình a!

Vì sao lại có loại cảm xúc này? Trầm Côn chìm vào suy tư...

Rốt cục, hẳn nhớ ra, Trầm phu nhân mặc dù là mẹ ruột Cửu Châu Trầm Côn song có thể còn quá đáng hơn cả kẻ thù!

Ở trong trí nhớ của Cửu Châu Trầm Côn, mẫu thân đến tận bây giờ vẫn chưa từng cười với hắn, thậm chí ngay cả một câu nói hiền lành cũng không hề nói qua...biết vì sao loại đầy tớ như Vương mập mập dám mắng Trầm Côn là tạp chủng không? Rất đơn giản, chính là bởi vì ở một bữa thọ tiệc nọ, Cửu Châu Trầm Côn hướng mẫu thân mừng thọ, trong khi mẫu thân hắn lại lạnh như băng vung tay lên, mắng to, người là đồ tạp chủng, cút ngay, không được làm bẩn thảm của ta!

Ngay cả mẹ ruột cũng nói Trầm Côn là tạp chủng, bọn đầy tớ còn gì mà không dám mắng?

Trước kia Cửu Châu Trầm Côn bị ngược đãi có hơn phân nửa đều là do Trầm phu nhân này ở sau lưng xui khiến, nếu không bọn đầy tớ làm sao dám đánh Đại thiếu gia Trầm gia? Đại thiếu gia như Trầm Côn lại phải chui xuống ở trong phòng chứa củi sao?

Vì sao?

Vì sao ngay cả mẹ ruột cũng đối xử với mình như vậy?

Điên rồi!

Trầm Côn từ trong bi phần gắng gượng đứng lên, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười quái dị...

Mặc kệ Trầm phu nhân vì sao lại đối xử như thế với con trai ruột, nói tóm lại, Trầm phu nhân, nếu hôm nay người không giết chết Cửu Châu Trầm Côn, vậy đừng trách ngày sau bản tăng không khách khí với người!

Chúng ta cứ chờ xem!

Lúc này, Thanh Sơn đầu lĩnh đi tới trước mặt Trầm phu nhân kinh ngạc hành lễ, “Phu nhân, tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta vì sao không thể ở trong này?”

Nhặt thư chỉ thị lên nhìn, Trầm phu nhân cười cười: “Thanh Sơn, ta nói thật cho người biết, đại hội trưởng lão đêm nay là do ta triệu tập, trực xuất Trầm Côn, cũng là chủ ý của ta, nếu ta cứ cố ý trực xuất Trầm Côn, có phải ngay cả ta người cũng giết chết hay không?”

“Gia chủ là chủ tử Thanh Sơn, người chính là chủ mẫu Thanh Sơn, Thanh Sơn sao dám ra tay với người!” Thanh Sơn đầu lĩnh vội vàng quỳ xuống.

“Ừm, câu này người nói coi như là một câu tiếng người, đứng lên đi!” Trầm phu nhân tiếp tục nhìn bức thư trên tay.

“Đa tạ phu nhân!” Thanh Sơn đầu lĩnh đứng lên: “Phu nhân, thuộc hạ tuy không dám ra tay với người, song mệnh lệnh gia chủ cũng không có thể thoái thác, thỉnh chủ mẫu nghĩ lại, để cho Trầm Côn một cơ hội đi!”

“Bút pháp sắc bén, lãng lệ xem ra thời điểm Trầm Phù Đồ viết bức thư này tức giận không nhẹ a!”

Tựa hồ không nghe thấy lời nói của Thanh Sơn đầu lĩnh, Trầm phu nhân vẫn thản nhiên bình phẩm bức thư.

Đúng vậy, gia chủ nghe được tin tức Nhị thiếu gia làm khó dễ Đại thiếu gia, lúc đó tức giận thổ huyết, cắn đầu ngón tay, dùng máu chính mình viết ra bức thư này...” Thanh Sơn đầu lĩnh nhỏ giọng giải thích.

“Vì tạp chủng Trầm Côn này, đáng để Phù Đồ hắn bận tâm sao?”

Trầm phu nhân lắc đầu thở dài, đem trả bức thư cho Thanh Sơn đầu lĩnh: “Hai mươi năm vợ chồng, ta cũng không muốn vì một tên tạp chủng mà cùng phu quân quyết liệt, như vậy đi, người đem phong thư này mang về, nói với Trầm Phù Đồ, ta để cho Trầm Côn thời gian một năm, nếu trong vòng một năm mà Trầm Côn có thể tìm lại được Vũ hồn, chiến thắng Trọng nhi, ta sẽ không nhắc lại chuyện trực xuất hắn nữa!”

A?

Thanh Sơn đầu lĩnh thiếu chút nữa ngất xỉu!

Trong vòng một năm tìm lại Vũ hồn...nói khác chớa gì đánh rầm đầu...Vũ hồn là một loại thiên phú, khi đã mất đi liền vĩnh viễn không tìm lại được, cũng giống như sau khi chặt đi một cánh tay sẽ không bao giờ có thể mọc ra cánh tay mới được nữa, đây chính là thường thức cơ bản ở Cửu Châu đại lục!

Đừng nói cho Trầm Côn một năm, cho dù có cho hắn mười năm, một trăm năm, hắn cũng đừng hòng tìm lại được Vũ hồn a!

“Phu nhân, người biết rõ Trầm Côn không có khả năng hoàn thành điều kiện này...”

“Làm người phải biết chừng mực, ta đã cho Trầm Côn một năm, người còn muốn như thế nào nữa?”

Trầm phu nhân nhăn nhu mày, ngữ khí nàng tuy bình thản, song Thanh Sơn đầu lĩnh không dám cãi lại nữa lời.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Trầm phu nhân ngồi lại xuống kiệu ẩm: “Náo loạn một đêm, mọi người cũng mệt mỏi rồi, đều sớm trở về nghỉ ngơi thôi...”

Dưới lời trục khách của Trầm phu nhân, các trưởng lão đều đi ra đại sảnh.

Đông! Đông!

“Uy, mấy người kia cứ như vậy mà đi sao?” Trầm Côn bám lấy vách tường phía sau, lẩm bẩm.

Hắn cắn răng, thất tha thất thểu dựa vào vách tường mới đứng vững, trán bị Trầm Trọng đá cho một cước, máu tươi chảy lòa cả mặt, má phải bị Trầm Trọng đấm cho một quyền sưng vù lên, đầu tóc cũng vì Trầm Côn gắng gượng quá sức mà bị tróc một tảng lớn, lộ ra da đầu lênh láng máu. Có điều một lúc sau hắn cũng đứng vững lại được, cười tủm tỉm nhìn mấy vị trưởng lão, còn có mẹ con Trầm phu nhân cùng Trầm Trọng...

Thế nhưng hắn lại đang cười?

Một người, mới vừa bị đánh cho thổ ra máu, lòi ra trước cửa sổ như động vật, nhục nhã vô cùng, thậm chí còn bị chính mẹ đẻ chửi là ‘Tạp chủng’, không ngờ hắn còn có thể cười được, người như thế, hoặc là kẻ điên, hoặc là kẻ tâm tính kiên nhẫn đến mức khôn lường!

“Người còn muốn làm gì?” Trầm phu nhân hơi nhíu mày.

“Đừng hiểu lầm, ta không muốn gây chuyện...”

Trầm Côn thất tha thất thểu bước tới, nhếch miệng cười, “Ta chỉ đang muốn nhắc nhở người, ta còn một việc chưa làm, Trầm phu nhân!”

“Người bảo ta cái gì?” Sắc mặt Trầm phu nhân chợt biến đổi, trước kia nàng thường xuyên nhục mạ Trầm Côn, song mặc kệ nàng mắng như thế nào Trầm Côn vẫn đều kêu nàng là mẫu thân!

“Ta gọi người là Trầm phu nhân a? Nga, đừng nhìn ta như vậy, ta chắc chắn không nói sai đâu...Không gọi người là Trầm phu nhân, chẳng lẽ ta lại xưng hô với người là ‘Hắc, cái mục đàn bà kia’ sao?” Trầm Côn cười hì hì, lời nói trong miệng lại khiến người ta tức chết!

Trong ánh mắt Trầm phu nhân thoáng hiện lên một tia giận dữ, song được che dấu rất nhanh: “Có chuyện gì thì làm đi, đồ tạp chủng!”

Đúng vậy, Trầm phu nhân!”

Trầm Côn cúi đầu khom lưng lui ra sau, đi tới bên ngoài cửa sổ, “Mới vừa rồi Nhị thiếu gia đã cho ta một con đường, nếu ta muốn sống, vậy nhất định phải lưu lại một hàng chữ to...”

Châm lấy máu tươi trên mặt, Trầm Côn đứng ngoài cửa sổ viết ra một hàng chữ to!

Ngày mồng ba tháng chạp, Trầm Côn ta bại trong tay Trầm Trọng!

Trong nhất thời, các trưởng lão đều kinh ngạc tròn mắt mà nhìn, ngay cả Trầm phu nhân cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy đứa con ‘Tạp chủng’ của mình vậy!

Biểu hiện chính trực như thế, hấn vẫn là Trầm Côn sao?

“Đại thiếu gia, phụ thân người đã cho người một năm thời gian để tranh thủ, người không cần phải...”

“Cái này không liên quan tới phụ thân!”

Trầm Côn không để ý đến lời khuyên giải của Thanh Sơn đầu lĩnh, hấn bước đến trước mặt Trầm Trọng, cười hắc hắc nói: “Nhị thiếu gia, hôm nay là ta không biết lượng sức, người thắng, người có lỗi, ta ẩn theo yêu cầu của người viết ra mặt ngoài bức tường rồi, hài lòng không?”

“Không tồi, người rất thức thời!” Trầm Trọng đậm mặt gật đầu.

“Ai ô, sao người lại nói vậy, người vừa lòng là tốt rồi, trong việc buôn bán người như ta luôn luôn lấy chữ tín làm đầu...”

Trầm Côn đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Có điều người cũng nhớ kỹ cho ta, người như ta không thích chịu thiệt, người khác thiếu nợ ta bao nhiêu, ta nhất định phải đòi lại gấp mười! Người nhớ kỹ hàng chữ to trên tường này đi, mỗi ngày đều nhìn một lần, một năm sau nhất định ta sẽ tìm lại được Vũ hồn, sau đó lôi người tới Phù Đồ tháp, dùng máu của người rửa sạch nỗi sỉ nhục hôm nay!”

“Còn có người, Trầm phu nhân!”

Thần sắc Trầm Côn chợt nghiêm túc hiếm thấy: “Trầm phu nhân, người muốn trục xuất ta, muốn ta chết, điều này cũng không sao, có điều người phải chuẩn bị đủ đại giới! Tin hay không, chỉ cần ta còn sống, người thừa kế Trầm gia tuyệt sẽ không tới phiên Trầm Trọng con người!”

Hấn, hấn không ngờ dám uy hiếp mẹ con Trầm phu nhân?

Trong chớp mắt các trưởng lão đều kinh hãi tột độ, bọn họ không thể không chống mí mắt nhìn kỹ lại mỗi động tác, mỗi lời nói của Trầm Côn!

Một lúc sau, Trầm Côn quay lại nâng Thiết hòa thượng dậy, hai người khập khiễng bước ra ngoài “Nghĩa phụ, giữ vững tinh thần, người tráng kiện như vậy, sẽ không chế lăng nhác thế này chứ?”

“Lão tử đương nhiên chết không được! Nhưng mà tiểu tử người viết mấy lời kia là có ý gì, sỉ nhục hôm nay còn chưa đủ sao? Hay là người còn chê quá ít?” Thiết hòa thượng khắc ra một ngụm máu tươi.

“Sỉ nhục đúng là đã quá nhiều, đối với người sợ đối mặt với cuộc sống kế tiếp sẽ mất hết động lực a!”

Trầm Côn ói ra một ngụm máu: “Nghĩa phụ, người cứ coi ta là kẻ điên được rồi, nhưng mà kẻ điên như ta đây thật sự không thích chịu thiệt, bị chó điên cắn, ta nhất định sẽ mỗi ngày nhìn vết sẹo, suy nghĩ làm sao mới cắn chết lại con chó điên kia! Đạo lý cũng giống như vậy, bị người ta đánh, bị người ta lôi ra ngoài cửa sổ bêu rêu nhục nhã, mỗi ngày ta đều sẽ nhìn hàng chữ to trên tường tháp, suy nghĩ làm sao mới có thể tìm lại Vũ hồn, sau đó một năm trả lại cho Trầm Trọng một bài học mà cả đời y không thể nào quên được...”

Trầm Côn cất tiếng cười to, “Chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hàng chữ to trên tường tháp, nghĩa phụ, người có tin không, thứ đã mất đi ta có thể tìm lại được, lỗ vốn hôm nay ta có thể kiếm trở lại! Hết thấy, chẳng qua là con mẹ nó làm lại từ đầu thôi!”

Ánh mắt Thiết hòa thượng càng lúc càng sáng lên: “Xú tiểu tử, có khí phách, có khí phách! Mười sáu năm, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tiểu tử người có khí phách thế này! Đúng vậy, hết thấy bất quá chỉ là nhục nội nó làm lại từ đầu thôi!”

“Làm lại từ đầu!”

“Làm lại từ đầu!”

Hai người dìu nhau bước ra Phù Đồ tháp, tiếng nói vang vọng truyền ra rất xa rất xa, tựa hồ từng người trong Trầm gia nhân đều có thể nghe được rõ ràng, cũng nhìn thấy bóng dáng bọn họ lao đảo rồi lại ngang nhiên đứng thẳng!

Có một loại người, từng vấp ngã song chưa từng nằm xuống!

Một năm sau, Phù Đồ tháp, làm lại từ đầu!

8. Chương 7: Nói Về Vũ Hồn

Vì vậy, tập thể các trưởng lão liền bế quan tu dưỡng, mười mấy vệ binh đã thấy Trầm Côn cũng bị diệt khẩu, ngay cả Vương mập mạp kẻ mang Trầm Côn đến Phù Đồ Tháp cũng đột nhiên không chút tiếng động bốc hơi khỏi nhân gian, trong một đêm đó, người của Trầm gia dường như đều bị mắc chứng mất trí nhớ hết...

Đương nhiên, bức tường vẫn không cách nào che chắn hết được, đủ loại tin đồn về Phù Đồ Tháp vẫn được truyền miệng từ trung tầng hạ tầng Trầm gia ra bên ngoài.

“Người có nghe nói gì không? Mồng ba tháng chạp vừa rồi đó, Trầm Côn bị đệ đệ hấn ở ngoài Phù Đồ Tháp làm nhục đến nỗi không còn mặt mũi gặp người đó!”

“Đẹp đi, tin tức của người đã sớm lỗi thời rồi, tin tức của ta mới là tin tức mới nhất nè, Trầm Côn không chỉ bị đánh một đêm, mà còn bị bức phải viết thư hối lỗi, cho đến bây giờ thư hối lỗi cũng vẫn còn trên Phù Đồ Tháp đây!”

“Hấn bị khuất nhục vậy, còn có thể có dũng khí để sống, thật sự là bội phục, bội phục...”

Những tin đồn cùng loại đều được lan truyền khắp mọi ngõ ngách Tân Nguyệt Thành, tựa hồ như, biểu hiện cường ngạnh trước và sau khi chịu nhục của Trầm Côn đã bị mọi người quên mất rồi...

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ở Cửu Châu đại lục cái nơi chỉ quan tâm đến thực lực cùng kết quả, chịu nhục chính là chịu nhục, ai quản người trong quá trình đó đã làm được những gì cơ chứ?

Thắng làm vua thua làm giặc!

...

Sáng hôm sau đại hội trưởng lão, bầu trời lại phủ thêm một tầng tuyết lớn tựa những đám lông thiên nga, ở phía sau núi của Trầm gia sơn trang, một ngôi chùa xa hoa bị tuyết đọng bao trùm, hiên nhà buông xuống từng cây nhũ băng, đôi lúc ngẫu nhiên rơi xuống mặt đất, phát ra những tiếng lách tách giòn vang.

Trầm Côn an vị tại cổng chùa, ở xa xa nhìn về phía Phù Đồ Tháp, còn có huyết thư đã lưu lại...

Ngày mồng ba tháng chạp, Trầm Côn ta bại trong tay Trầm Trọng!

Chứng kiến hàng chữ to rõ này, Trầm Côn bĩu môi, rồi lại bĩu môi...

Bần tăng lần đầu tiên cảm giác được, thì ra trên thế giới này có rất nhiều loại giao dịch, kiếm tiền chỉ là một trong số đó...

Có một giao dịch còn quan trọng hơn nữa, nó gọi là rửa nhục!

Thôi!

Bần tăng nhất định cố gắng tu luyện một năm, sau đó đánh bại Trầm Trọng, rửa sạch nhục nhã lớn ngày hôm nay vậy!

Nếu không, có kiếm được bao nhiêu tiền cũng chẳng vui vẻ a!

Nghĩ đến đây, Trầm Côn đột nhiên nhảy dựng lên, ở trong tuyết hoạt động khởi động các đốt ngón tay toàn thân!

Rốp, rốp!

Theo mỗi động tác của Trầm Côn, đầu khớp xương của hấn phát ra những tiếng giòn vang liên tiếp, khiến các đoạn xương hoàn toàn hoạt động khai mở, Trầm Côn nhắm vào một cành cây hoa mai ở phía xa xa, tựa như một con báo tử cực mạnh chúi xuống lao đi, trong chớp mắt liền vọt tới đại thụ phía trước.

“Vỡ!”

Dùng lưỡi tuôn ra một tiếng hét xuyên lồi thật lớn, song chưởng của Trầm Côn đẩy tới phía trước, mười ngón chỉ hướng về mặt đất, chuyển tay ngược một tấc đánh vào thân cây!

Bốp! Cành cây đại thụ phát ra một tiếng giòn vang, lấy chỗ dính chưởng làm khởi điểm, một vòng mạng nhện như những đường vân lan tràn ra, rất nhanh liền khuếch tán cả thân cây...Ầm Ầm, đại thụ đó lập tức đổ xuống, nửa khúc cây ngã vào trong đồng tuyết, đoạn vỡ chệnh lệch không đều, đó là phần cứng rắn bị chưởng lực của Trầm Côn đánh vỡ ra!

Đây chính là chiêu Liệt Sơn Băng mà Trầm Trọng đã dùng tối hôm qua!

Bằng vào ý nghĩ cùng thân thể của Trầm Côn Cửu Châu lưu lại, Trầm Côn chỉ nhìn một lần, liền hoàn toàn nắm giữ bộ chưởng pháp cơ bản này!

“Trầm Côn Cửu Châu, thân thể ngươi lưu lại cho bản tăng quả nhiên cường hãn!”

Cảm nhận được sự dư thừa lực lượng trong cơ thể, Trầm Côn hưng phấn hét một tiếng, toàn bộ chưởng pháp cũng hồn nhiên tự nhiên mà trở thành diễn luyện...

Không có vũ hồn thì tính là cái gì, chỉ bằng vào thân thể của yêu nghiệt này cho, bản tăng nhất định trong vòng 1 năm sẽ đuổi kịp Trầm Trọng!

Thôi kệ nó!

“Trầm Côn, đang luyện công à?”

Không lâu sau, phía xa xa đột nhiên truyền tới một thanh âm già nua.

Người đến là một lão giả khoảng sáu bảy chục tuổi, Trầm Côn vội vã cười hì hì nghênh đón: “Ai da, Hắc Bá người còn tới đây xem, nghĩa phụ đang ở trong miếu chờ người cứu mạng đây!”

Người này tên là Hắc Bá, là y sư gia tộc của Trầm gia, cho dù là ở vương triều Đại Triệu cũng là danh y số một số hai.

Ngày hôm qua sau khi từ Phù Đồ Tháp trở về, Thiết hòa thượng vẫn hôn mê bất tỉnh, đang chờ danh y như lão đến cứu mệnh đây!

“Uhm!” Hắc Bá uhm một tiếng từ trong mũi ra, có vẻ rất là cao ngạo, “Không vội vào, ta tới đây, Thiết hòa thượng muốn chết cũng khó!”

Hắn chỉ chỉ vào chỗ Trầm Côn luyện công, “Trước tiên nói về người đi đã, Trầm Côn, người sáng sớm ở chỗ này luyện công, là vì để chiến thắng Trầm Trọng vào 1 năm sau sao?”

“Hắc hắc, văn bối chính là ý tứ này!”

Trong trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu, Hắc Bá này là thủ hạ thân tín của phụ thân Trầm Phù Đồ, cũng coi như là bằng hữu của mình, cho nên Trầm Côn lời thật nói thật.

“Ý nghĩ này là tốt, người trẻ tuổi nên có tâm tiến như vậy...” Hắc Bá ngừng lại chuyển, “Bất quá, ta vẫn phải khuyên ngươi một câu, đừng luyện nữa, chỉ bằng vào tình huống của ngươi, luyện đến 100 năm, cũng đừng hòng đuổi kịp Trầm Trọng! Không bằng thừa dịp bây giờ Trầm phu nhân còn chưa có làm khó dễ, ngươi chủ động rời khỏi Trầm gia đi!”

Hử?

Trầm phu nhân cùng các trưởng lão muốn đuổi bản tăng đi, đây cũng không có gì lạ, bọn họ đều là địch nhân, nhưng Hắc Bá là thân tín của phụ thân a, hắn tại sao lại cũng muốn đuổi bản tăng đi luôn?

“Hắc Bá, sao người lại nói vậy, chưa thử qua, người làm sao biết được ta không thể nào đánh bại Trầm Trọng chứ?” Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

“Cái này còn cần ta phải nói nữa sao? Ngươi đã không có vũ hồn, vậy lấy cái gì mà đánh bại Trầm Trọng hả?”

Hắc Bá tự nhiên nói: “Trầm Côn, ngươi biết tối hôm qua vì để giúp ngươi trì hoãn một năm, phụ thân ngươi đã nỗ lực biết bao nhiêu đại giới rồi không? Ngươi phải biết sau một năm, nếu như ngươi bại trong tay Trầm Trọng lần nữa, phụ thân ngươi sẽ mất cái gì không? Làm người phải có thể diện, ngươi đã mất đi

vũ hồn, trở thành phế vật, thì cũng đừng có liên lụy phụ thân người, nghe ta khuyên một câu, mau chóng rời khỏi Trầm gia đi!”

Không có vũ hồn, thì không thể chiến thắng Trầm Trọng?

Vũ hồn trọng yếu đến vậy sao?

Nói đến cũng kỳ quái, Trầm Côn tối hôm qua đại khái đã chải chuốt qua tri thức võ đạo của kiếp trước, mặc kệ hần nghĩ như thế nào, thì cũng nghĩ không ra được hết thảy về vũ hồn!

Loại tình huống này quá quý dị rồi, tựa hồ như Trầm Côn Cửu Châu không có tu luyện qua vũ hồn vậy, thậm chí còn chưa từng nghe nói gì về vũ hồn nữa...

“Hắc Bá, nghe ý tứ của người, ta không có vũ hồn, vậy là không thể chiến thắng Trầm Trọng ư?” Trầm Côn khó hiểu nói.

“Vớ vẩn, đây là thường thức cơ bản nhất, đừng nói với ta người đã quên rồi đó, ta sống suốt 60 năm nay, còn chưa từng nghe và tin ba cái chuyện ma quỷ như người đâu!”

Tiếng cười của Hắc Bá càng thêm khinh thường, nhưng mà thần sắc của Trầm Côn càng lúc càng không thích hợp, hần rút cuộc cũng ý thức được cái gì, cả kinh nói: “Trầm Côn, người thật sự quên hết tri thức đó rồi ư?”

Trầm Côn biết Hắc Bá là danh y, nên cũng không có dũng khí chế ra chuyện “mất trí nhớ”, dùng một cách nói dối khác nói: “Ài, đừng nói nữa, Hắc Bá người cũng biết quá khứ nửa năm qua của ta, lúc ấy ta tự bạo tự khí, không luyện võ công, cũng không ôn tập lý luận, nên quên hết không ít. Bây giờ ngẫm lại...Ài, thật đúng là lỗ lớn a!”

“Trời ơi, vậy còn những tri thức trụ cột khác thì sao? Bấy cảnh giới võ đạo, ngũ hành linh khí, mấy thứ này người còn nhớ rõ chứ?” Hắc Bá lớn tiếng kinh hô.

Chú thích:

- Liệt sơn băng: Làm nứt lở núi
- Tự bạo tự khí: Hèn nhất không chí tiến thủ.

9. Chương 8: Con Đường Linh Hồn Mở Ra!

Nhờ phúc của Trầm Côn Cửu Châu, trong đầu bần tăng thật là có vài cái...

Ngũ hành linh khí, nói đơn giản chính là võ học trong Cửu Châu đại lục, đều lấy lực lượng ngũ hành kim, mộc, hỏa, thủy, thổ làm căn cơ, mà ngũ hành linh khí này lại ẩn tàng trong thiên địa vạn vật, là nguồn sinh lực võ đạo lấy cũng không hết, dùng cũng không cạn!

Còn bấy cảnh giới võ đạo là cấp bậc võ đạo dựa theo trụ cột phát triển của ngũ hành linh khí mà ra.

Cảnh giới thứ nhất, không cảm thụ được ngũ hành linh khí, chỉ có thể dùng nội kinh cùng ngoại công để chiến đấu, gọi là đệ nhất cảnh, hậu thiên vũ giả!

Cảnh giới thứ hai, đã có thể cảm nhận được ngũ hành linh khí, hơn nữa trong cơ thể còn hình thành “ngũ hành linh đan”, có thể thông qua linh đan để sử dụng linh khí ngoại giới, phát huy ra lực lượng kinh người, được xưng là đệ nhị cảnh, tiên thiên vũ linh!

Tiên thiên vũ linh thì chia làm chín phẩm, nhất phẩm mạnh nhất, cửu phẩm yếu nhất!

Tới cảnh giới thứ ba, vũ giả đã có thể đem ngũ hành linh đan vận dụng tự nhiên rồi, kể cả những thứ nào thần kỳ diệu dụng khác luôn, có được năng lực để trở thành một đời tông sư võ học, cho nên xưng là đệ tam cảnh, thánh nguyên vũ tông!

Đệ tam cảnh cũng có bảy cấp bậc, dựa theo màu sắc linh khí từ từ chuyển đậm, phân biệt là bạch nguyên, hoàng nguyên, lục nguyên, hồng nguyên, lam nguyên, tử nguyên, cùng với hắc nguyên vũ tông là mạnh nhất. (Chia màu: Trắng, vàng, xanh lá, đỏ, xanh dương, tím, và đen)

Trên thánh nguyên vũ tông, là cảnh giới thứ tư, “Đệ tứ cảnh, hỗn độn vũ tôn”, nhưng mà loại lực lượng này được biết đã trên trăm năm rồi còn chưa có xuất hiện, người đời cũng không còn rõ được cách phân chia của nó.

Về phần cao hơn nữa là, đệ ngũ cảnh truyền thuyết vũ hoàng, đệ lục cảnh, thiên mệnh vũ thánh, thậm chí cảnh giới thứ bảy, nghe nói đã không còn nữa là đệ thất cảnh hư không vũ thần, tựa như tên của bọn họ vậy, tất cả đều tồn tại trong truyền thuyết từ rất lâu, chỉ có thể ở trong mộng mơ tưởng một chút thôi...

Được rồi!

Người nói nếu bần tăng thật sự bị đuổi khỏi Trầm gia, chỉ bằng vào lực của bạch nguyên vũ tông, có thể tìm được cái công việc gì đây?

Phải đi mãi nghệ, hay là mở tiêu cục?

Không tốt, cũng không ổn, hay là mở một cái Thiếu Lâm Tự dạy võ, một đệ tử thu học phí 10 lượng bạc, 100 đệ tử vậy chính là 1200...

“Trầm Côn, người đang nghĩ cái gì vậy?”

“Hả? Ta lại lan man nữa rồi? Ai da da, xin lỗi xin lỗi...”

Trầm Côn đỏ mặt lên, đành hoàng nói ra tình huống của mình, cuối cùng vẻ mặt cầu khẩn nói: “Hắc Bá, không có vũ hồn, ta thật sự không thể chiến thắng Trầm Trọng sao?”

“Đương nhiên, vũ hồn là...” Nói được nửa câu, Hắc Bá cuống quýt dậm chân một cái, “Thôi, thôi, ta dù sao thấy người cũng tội nghiệp, người dù gì cũng là trưởng tử được sủng ái nhất của gia chủ! Tính ta nợ người vậy, đi, tới thiện phòng, ta nói cho người nghe một lần tri thức về vũ hồn!”

“Khoan đã chờ chút!” Trầm Côn lập tức trở nên khẩn trương, cẩn thận sờ túi tiền, “Trước hết phải nói rõ ràng đã, người dạy ta bao nhiêu tiền một giờ?”

Hắc Bá xém tí hôn mê bất tỉnh!

...

Thiện phòng hậu viện!

Hắc Bá ngồi ở trên ghế, nghiêm mặt nói: “Trầm Côn, người nói rõ chi tiết cho ta biết, về vũ hồn, người còn nhớ được bao nhiêu?”

“Không nhớ chút nào cả!” Thanh âm của Trầm Côn rất nhỏ.

“Không nhớ chút nào cả...Trời ơi...Thôi được rồi, để ta nói từ đầu cho người!”

Hắc Bá sửa sang ý nghĩ lại một chút, chậm rãi nói: “Vũ hồn, kỳ thực chính là một loại linh hồn...Vạn vật trong thiên địa đều có linh tính, nhưng có một vài linh tính tính mạng đặc biệt có chút mạnh mẽ, sau khi bọn họ chết, linh hồn không chịu tiến vào địa phủ luân hồi, do đó hình thành nên vũ hồn! Hơn nữa, năng lực bọn họ am hiểu nhất khi còn sống, sẽ trở thành thuộc tính của vũ hồn!

“Lấy nghĩa phụ Thiết hòa thượng của người làm một ví dụ!”

Hắc Bá suy nghĩ một chút, “Một thân công phu Thiết hòa thượng khổ luyện, am hiểu nhất là phòng ngự, một khi hấn chết, linh hồn có khả năng sẽ trở thành vũ hồn phòng ngự hệ! Là linh hồn của cường giả sau khi chết mà thành, có chứa năng lực của cường giả đó lúc còn sống, đây là lai lịch của vũ hồn!”

“Vậy vũ hồn có tác dụng gì?” Trầm Côn cầm một quyển sổ tay, ghi chép rất là chăm chú.

“Tác dụng của vũ hồn có hai cái: Thứ nhất, đem thuộc tính của bản thân phụ gia cho chủ nhân, tăng lực chiến đấu thực tế của chủ nhân! Điểm này, người đã thể nghiệm từ trên người Trầm Trọng rồi đó, ‘Yêu

Nguyệt Phi Thăng' của hắn có thể trong thời gian ngắn đề cao ba cấp bậc vũ giả, thậm chí còn nhiều hơn nữa!"

Chờ Trầm Côn ghi chép xong, Hắc Bá tiếp tục nói: "Tác dụng thứ hai của vũ hồn, là hiệp trợ tu luyện, cũng chính là gia tăng tốc độ tu luyện! Lấy thân ta làm một ví dụ cho người, vũ hồn của ta tên là 'Trụ Cột Dao hồn', mặc dù không tính là vũ hồn gì quá lợi hại, nhưng lại có thể tăng cao tốc độ tu luyện đao pháp của ta...đồng dạng là một bộ đao pháp, người khác phải mất một năm mới học được, thì ta chỉ mất nửa năm thôi!"

Thì ra vũ hồn chính là như vậy!?

Trầm Côn thoáng cái liền hiểu được nguyên nhân mà Hắc Bá không xem trong mình rồi.

Vấn đề là do hai tác dụng của vũ hồn: Thứ nhất, vũ hồn có thể phụ gia thuộc tính chiến đấu cho chủ nhân, dưới tác dụng trợ giúp, Trầm Trọng mỗi lần gặp phải đại chiến đều có thể đề cao 3 cấp bậc, cơ bản là so với bản tăng chiếm ưu thế hơn!

Thứ hai, vũ hồn còn có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện! Vậy thì có thể tưởng tượng được rồi, cũng đồng dạng là một năm thời gian, Trầm Trọng người ta dưới sự trợ giúp của Yêu Nguyệt Phi Thăng tiến bộ nhanh như bay, còn bản tăng thì sao? Bản tăng không có vũ hồn, lại không thể có được tiến bộ quá lớn, khỏi phải nói, khẳng định không phải là đối thủ của Trầm Trọng a!

Có cố gắng hơn nữa, bản tăng cũng đuổi không kịp hắn!

"Bây giờ thì người đã hiểu tại sao ta muốn người rời khỏi Trầm gia rồi chứ?"

Hắc Bá nói: "Trầm Côn, người đã mất đi vũ hồn, lại không thể ở trong chiến đấu gia tăng lực lượng, lại càng không có được tốc độ tu luyện nhanh hơn so với Trầm Trọng, vậy người nói xem, người có hi vọng đánh thắng Trầm Trọng không?" Thở dài một cái, "Một năm sau, người nhất định sẽ bại lần nữa trong tay Trầm Trọng, đến lúc đó, chẳng những người không có mặt mũi làm người, phụ thân người cũng phải bị liên lụy a! Nghe Hắc Bá khuyên một câu, rời khỏi Trầm gia đi, Hắc Bá bảo đảm cho người cả đời vinh hoa phú quý còn không được sao?"

Nói xong, liền tháo túi thuốc trên vai xuống, "Ta đi chữa thương cho Thiết hòa thượng, người tự mình suy nghĩ kỹ một chút đi!"

Cơ hồ không có để ý Hắc Bá rời đi, Trầm Côn ngồi yên trên ghế!

Ài! Cái tên đại phu mặt đen này nói mặc dù chói tai, nhưng mà cũng là xuất phát từ nội tâm a!

Không có vũ hồn, thì không thể gia tăng chiến đấu, không có tốc độ tu luyện, bản tăng thật sự không có khả năng đánh bại Trầm Trọng một năm sau ư!

Đã như vậy thì...

Tiếp nhận đề nghị của Hắc Bá, rời khỏi Trầm gia ư?

Không!

Trầm Côn phiền não lắc đầu, trước không nói tới bút mua bán mấy chục vạn bạc trắng của người thừa kế Trầm gia, nói tới tối hôm qua, bản tăng bị Trầm Trọng sỉ nhục tới tình trạng gì đây chứ?

Nghĩ lại bộ dáng của bản tăng bị nhục ngoài Phù Đồ Tháp, còn có tư thái khê cười kêu một tiếng "tạp chủng" của Trầm phu nhân, bản tăng thật sự không thể đi, cũng không dám đi, nếu đi, cả đời này đừng hòng ngẩng đầu lên được nữa!

Nhưng mà không đi thì...

Bản tăng lấy cái gì mà chiến thắng trầm trọng đây? Người ta thì có được cái yêu nguyệt phi thăng cả rầm thú cũng không bằng kia, chỉ nhiều đó mà chịu không nổi một kích của yêu nguyệt phi thăng, bản tăng có khả năng đánh bại Trầm Trọng sao?"

Ủa mà khoan!

Rắc thúì cũng không bằng, không chịu nổi một kích?

Bần tăng sao lại có thể hình dung yêu nguyệt phi thăng như vậy? Cái thứ đó là vũ hồn cường đại có thể đề cao cấp bậc võ đạo tới 3 cấp đó!

Đột nhiên lúc ấy, Trầm Côn phát hiện tâm tính của mình rất kỳ quái, tựa hồ như, hẳn một chút cũng không e ngại yêu nguyệt phi thăng, không, chuẩn xác mà nói, là không e ngại bất cứ vũ hồn gì! Hình như ở trước mặt Trầm Côn, vũ hồn bất quá chỉ là một con kiến hôi trong chúng sinh thôi vậy, mà Trầm Côn thì lại là kẻ cao cao tại thượng, là Thần quan sát sinh linh...?

Thần không chế sinh tử của vũ hồn sao!

Tại sao lại có loại cảm giác này? Chẳng nhẽ lại cái tật lan man của bần tăng lại nổi nữa sao?

Không, khẳng định không phải...

Trầm Côn nhắm mắt lại chậm rãi suy tư, khi hắn nghĩ đến câu “Vũ hồn là một loại linh hồn...” Của Hắc Bá thì đột nhiên linh quang hiện ra, hận không thể tát vào cái miệng bự của mình một cái thiệt mạnh!”

“Chắc! Khi không tự nhiên lại quên mất thế không biết? Bần tăng là nhất đại Địa Tàng Vương do sư phụ chỉ điểm a! Địa Tàng Vương, không phải là người đứng đầu địa ngục chuyên quản lý âm hồn sao?”

Không sai, chỉ cần vũ hồn là một loại linh hồn, vậy chúng nhất định có nghĩa vụ phải tiếp thụ chế tài của Địa Tàng Vương Trầm Côn!

Trầm Côn càng nghĩ càng thông suốt, linh cảm cũng tựa như cơn đại hồng thủy triển khai ra, “Mục đích sư phụ tổng ta đến Cửu Châu đại lục, chính là để cho ta tiếp xúc với âm hồn nhiều hơn, luyện tốt ‘Hồn Kinh’...Không sai, vũ hồn chính là linh hồn, ‘Hồn Kinh’, chính là công pháp chuyên khắc chế vũ hồn!”

‘Hồn Kinh’, có thể khống chế vũ hồn!

Hắc hắc, giàu to rồi!

Kiểm chế sự kinh hỉ trong lòng lại, Trầm Côn lần đầu tiên chăm chú hồi tưởng lại nội dung của ‘Hồn Kinh’...

Chú thích:

- Mãi nghệ: Diễn võ lễ đường kiếm tiên
- Ngũ hành linh khí: Linh khí trong ngũ hành.

10. Chương 9: Chín Tầng “hồn Kinh”

Tên của chín tầng cảnh giới này là lấy chín chữ chân ngôn của Phật môn mật tông, phân biệt là, Linh! Phiêu! Thống! Hiệp! Giải! Tâm! Liệt! Tề! Thiện!

Trầm Côn ở Thiếu Lâm Tự lãng phí thời gian 20 năm, chỉ đem “Hồn Kinh tu luyện tới đệ nhất tầng, cảnh giới ”Linh”!

...

Chữ chân ngôn “Linh” là do hai bộ phận tạo thành.

Bộ phận thứ nhất là thủ ấn của Phật môn, gọi là ‘Bát Động Minh Vương Ấn’, bộ phận thứ hai là một đoạn chú ngữ Phật môn, gọi là “Kim Cương Tát Đóa Tâm Chú”

Đem hai bộ phận này kết hợp lại, là có thể đem bản thân cùng thiên địa linh khí kết hợp lại cùng một chỗ, phát huy ra lực lượng thần bí nào đó...

“Bát Động Minh Vương Ấn, còn có Kim Cương Đóa Tâm Chú...”

Tốt, tốt lắm!

Nhờ có hai mươi năm bần tăng tự mình lăn lộn tại Thiếu Lâm Tự, học quá một ít mấy cái thứ phật giáo gì ấy, nếu không thật đúng là nhìn không hiểu ý tứ của hai bộ phận này rồi!

Công pháp đã có, vậy còn vũ hồn đâu?

Hai con người nhỏ trong mắt Trầm Côn tìm kiếm bốn phía, muốn tìm một cái vũ hồn để lôi ra thí nghiệm...

Nhưng mà xung quanh đây làm quái gì có vũ hồn nào chứ!

Ngay lúc tâm lý của Trầm Côn cấp bách đến phát ngứa lên, hận không thể móc nó ra cắn một cái, thì Hắc Bá đẩy cửa tới.

“Hắc Bá, thương thế của nghĩa phụ ta như thế nào rồi?” Trầm Côn vội vã nghênh đón.

“Tánh mạng bảo vệ được nhưng mà vũ hồn của hắc thì...” Hắc Bá cuống quýt lắc đầu, không đành lòng nói.

“Người nói mau, rốt cuộc ra sao?” Trầm Côn mơ hồ có một dự cảm bất hảo.

“Ài, ta nói thiệt cho người biết, nhưng người cũng phải có tâm lý chuẩn bị a!” Hắc Bá thở dài, chậm rãi nói: “Mạng của Thiết trưởng lão được bảo vệ, nhưng mà ngực của hắc bị lợi kiếm đâm thủng, vũ hồn lại ở kế trái tim nên cũng bị hoảng sợ theo, do đó xuất hiện hiện tượng thoái hóa...vũ hồn thoái hóa, võ công của Thiết trưởng lão cũng sẽ suy giảm rất lớn, thậm chí, còn có khả năng mất đi toàn bộ võ công luôn a!”

“Nghĩa phụ sẽ mất võ công ư?”

Trầm Côn tâm lý lộp cộp một cái, “Hắc Bá, vũ hồn bị hoảng sợ là có ý tứ gì? Vũ hồn mà cũng bị hoảng sợ nữa sao?”

“Sao lại không chứ, vũ hồn kỳ thực chính là linh hồn, chỉ cần là linh hồn, thì sẽ có tâm tình, có cảm tình, đương nhiên cũng sẽ bị người ta hù dọa a!”

Vừa nói, Hắc Bá vừa bắt đầu dĩ thử dài, “Thiết hòa thượng đã tỉnh dậy, người đi khuyên nhủ hắc đi! Ta sợ hắc chịu không nổi dả kích này, nhất thời nghĩ quẩn trong lòng...”

“Ta cũng nên đi gặp nghĩa phụ rồi!” Không đợi Hắc Bá nói xong, Trầm Côn dùng dùng bỏ chạy ra ngoài, Thiết hòa thượng là người thân nhất của hắc ở Cửu Châu đại lục, mà hòa thượng đó cũng vì mình mà liều chết đánh một trận, suýt nữa vứt bỏ cả tính mạng, một tiếng “nghĩa phụ” này, Trầm Côn là cam tâm tình nguyện gọi!

Mặt khác là vì...

Hắc hắc, sinh ý vũ hồn của bần tăng coi bộ phải khai trương rồi! Vũ hồn của nghĩa phụ bị hoảng sợ, đây không phải là cơ hội hoàn mỹ nhất để thí nghiệm “Hồn Kinh” hay sao?

A di đà phật, nghĩa phụ, để bần tăng tới chiếu cố vũ hồn của người một chút nha!

....

Thiện phòng của Thiết hòa thượng.

Bất đồng với các hòa thượng tửu sắc khác, Thiết hòa thượng là rượu ngon trước mặt, cũng không quên mỹ sắc của một đỉnh cấp Hoa hòa thượng, từ đồng bình rượu trong thiện phòng của hắc, còn có vài quyển xxx dưới giường lộ ra là có thể nhìn ra được.

Lúc này, Thiết hòa thượng mờ mịt nằm trên giường bệnh, bên cạnh có 4 nữ tử tuổi còn nhỏ đang khóc lóc hu hu, cả bốn thiếu nữ này không ngờ lại giống nhau như đúc, cư nhiên là tứ bào thai hiếm thấy!

“Ài...”

Mặc cho bốn nữ hài tử khóc lóc bên cạnh, Thiết hòa thượng mờ mịt nhìn lên nóc nhà. Hắc vừa mới từ trong miệng Hắc Bá biết được, vũ hồn của mình bởi vì hoảng sợ quá độ, đã thoái hóa rồi!

Bất đồng với vũ hồn mất đi của Trầm Côn, loại tình huống thoái hóa vũ hồn này, chẳng những sẽ mất đi lực chiến đấu cùng tốc độ tu luyện gia tăng của vũ hồn, thậm chí, còn có thể mất đi một thân võ công nữa!

Sái gia phải mất võ công rồi sao?

Thiết hòa thượng hận không thể đem đầu đâm chết cho rồi! Nhưng mà bà mẹ nó, lão tử không thể chết được a, Trầm Côn vừa mới cùng Trầm phu nhân ký kết đại hạn một năm, lão tử mà chết, thì ai chiếu cố Trầm Côn đây, ai giúp Trầm Côn kháng trụ minh đao ám kiếm của Trầm phu nhân đây?

Nhưng mà không chết, bản thân lại mất đi võ công, thật sự phải tiếp thụ sỉ nhục trở thành phế nhân sao?

Thiết hòa thượng càng nghĩ càng phiền lòng, vỗ mạnh lên mép giường, nhìn về phía bốn nữ hài tử nổi giận mắng: “Bà mẹ nó, khóc cái gì mà khóc, sái gia không phải còn chưa chết sao?”

“Phu quân...” Bốn nữ hài tử lại còn khóc thảm hơn!

“Thôi, thôi!” Thiết hòa thượng cũng bị nước mắt làm mềm lòng rồi, thì thào gọi tên bốn thiếu nữ, “A Mai, A Lan, A Cúc, A Trúc...Sái gia đã là một phế nhân rồi, không thể chiếu cố các người được nữa, dưới giường còn một chút vàng bạc, đều là tiền rượu sái gia lấy từ trong tỉnh ra, các người chia số vàng bạc đó, rồi rời khỏi Trầm gia đi!”

“Phu quân, chúng ta không đi!” Bốn nữ hài tử nhào vào thân hình khổng lồ của Thiết hòa thượng.

“Không đi, bộ các người muốn cùng sái gia đi chết sao?” Thiết hòa thượng cũng không nhịn được chảy xuống 2 dòng lệ anh hùng, “Mấy nha đầu ngốc, các người không biết sao, vũ hồn của sái gia thoái hóa, mất đi võ công, nhất định sẽ cùng Trầm Côn bị Trầm phu nhân chinh đến chết, các người lưu lại, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi a!”

Trong phòng lại khóc thành một trận!

Trầm Côn đứng ở ngoài phòng nghe lén, một bên trợn trắng con mắt lên mà nhìn, hần lần đầu tiên cảm thấy “muốn”, Thiết hòa thượng không ngờ lại có tới bốn tiểu lão bà, hơn nữa cũng chỉ có 16 tuổi, đã vậy còn đặc biệt là 4 thiếu nữ 4 tứ bào thai xinh đẹp nữa chứ!

Hòa thượng này...

Ài...Cũng cùng là hòa thượng, tại sao bản tăng lại không có số đào hoa như vậy chứ?

Trầm Côn tự oán tự thán thở dài một cái, sau đó hần lên lút mặc niệm linh tự châm ngôn của “Hồn Kinh” trong lòng...

Lần đầu tiên vận dụng lực lượng của “Hồn Kinh”, Trầm Côn vô cùng cẩn thận, động tác phi thường chậm...Ngón trở cùng ngón giữa hai tay hần vươn ra, tay phải nắm lấy lòng bàn tay trái, kết thành Bất Động Minh Vương Ấn, đồng thời, hần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong miệng mặc niệm chú văn Kim Cương Tát Đóa Tâm Chú rất nhanh...

Theo môi trên và dưới của Trầm Côn động, dần dần, sau lưng hần cũng hiện ra một đoàn phật quang màu thanh lam.

Trong phật quang, mơ hồ hiện lên một pho tượng pháp tướng Bất Động Minh Vương, toàn thân hỏa quang, tay phải cầm trí tuệ kiếm, tay trái cầm kim cương khóa, song chưởng không hề gián đoạn chớp lên chớp xuống ở giữa, ngẫu nhiên biến hóa bày ra pháp tướng bốn tay, sáu tay, thậm chí là tám tay của Minh Vương!

“Nam vô tam mạn đa...”

Trầm Côn vừa đọc xong đoạn chú văn cuối cùng, đột nhiên, hần cảm giác được thân thể của mình nổ tung ra, vỡ thành từng quang điểm, mà những quang điểm này lại phát phối tung bay trong không khí, rất nhanh, liền cùng với pháp tướng Bất Động Minh Vương hòa hợp thành một thể!

Giờ khắc này, Bất Động Minh Vương chính là Trầm Côn, Trầm Côn cũng chính là Bất Động Minh Vương!

Chậm rãi mở mắt ra...

Chuẩn xác mà nói, là mở hai mắt của Bất Động Minh Vương!

Chà!

Thế giới linh hồn quả nhiên là bất đồng.

Đầu tiên hai mắt Trầm Côn thấy được là thân hình của mình, cao tới ba trượng, cảm giác tràn ngập lực lượng nghiêm trang thần bí, động tay, ngẩng đầu, hơi thở của vạn vật chung quanh cũng đều theo đó mà vũ động.

Lại nhìn vào trong phòng, Thiết hòa thượng vẫn là Thiết hòa thượng, bốn thiếu nữ thì vẫn mang bộ dáng òa khóc huhu, mà ở bên trong thân hình của Thiết hòa thượng, Trầm Côn không ngờ lại thấy được một tiểu ô quy thân mang cương thiết giáp!

Tiểu ô quy này chỉ to cỡ lòng bàn tay, tứ chi cùng đầu đều thụt vào bên trong, ghé sát bên cạnh trái tim của Thiết hòa thượng, run rẩy không ngừng, tựa như một hài tử bị hoảng sợ vậy, len lén trốn trong mai rùa mà ghen ngào...

Đây là vũ hồn của nghĩa phụ sao?

“Hồn Kinh” quả nhiên hữu dụng, bản tăng không ngờ lại thấy được vũ hồn còn sống sờ sờ ra đấy, thật là vũ hồn còn sống sờ sờ a

---

Chú thích:

- Minh đao ám kiếm: Đại khái là chơi xỏ đánh lén
- Tiểu ô quy: Rùa nhỏ
- Cương thiết giáp: Giáp bằng sắt thép, ở đây ý bảo mai rùa bằng sắt thép.

11. Chương 10: Trái Tim Ta - Thực Bị Thương

...

Vũ hồn: Thiết bích bất phá!

Thuộc tính: Vũ tông cấp, phòng ngự hệ!

Năng lực: Người sở hữu Thiết bích bất phá, làn da cứng rắn như sắt, nếu cấp bậc võ đạo thấp hơn một bậc so với người sở hữu nhất định không thể thương tổn người sở hữu mấy may!

Biến hóa: Thối lui hóa thành Vũ linh cấp...Mình đồng da sắt! Cũng có thể tiến hóa thành Vũ tôn cấp...Thiết Mộc Chân thân!

...

Trong đầu nhớ lại tư liệu về Vũ hồn của nghĩa phụ, Trầm Côn háng giọng một cái, bắt đầu lần đầu tiên trao đổi với Vũ hồn.

“Lão huynh, chúc mừng phát tài nha!” Trầm Côn ngồi xổm xuống, cười hì hì bắt chuyện.

“Ai, ai đang nói chuyện với ta?”

Tiểu ô quy rút rờ vươn đầu ra nhìn xung quanh, hình dạng khuôn mặt như tuần mã, lại như lạc đà, đỉnh đầu có hai chiếc sừng nhỏ, bên mép có sáu sợi râu dài, không ngờ là một viên long đầu nho nhỏ!

Long đầu ô quy?

“Người, người là một trong tứ đại thần thú Huyền Vũ?” Trong đầu Trầm Côn ‘Ồng’ chấn động một tiếng.

“Không, Huyền Vũ là tổ tiên của ta, ta gọi là Thiết Bối Long quy, là huyết mạch của rồng, hậu duệ của Huyền Vũ...”

Long quy dè dặt trả lời, vừa nhắc đầu, thấy rõ Pháp tướng rực rỡ của Trầm Côn, tức thì kêu thất thanh một tiếng, mắt tròn trắng dã hôn mê bất tỉnh!

Trời ạ, đây là loại quái vật khủng bố đến mức nào a!

Xem dáng vẻ của hắn, cả người thanh lam, hỏa quang bốc lên, trong tay còn cầm trường kiếm cùng thiết tảo (khóa sắt), cùng Bất Động Minh vương thời viễn cổ có vài phần tương tự, chỉ là đôi mắt hắn nhỏ hẹp nhìn như số 8, lăm lăm lét lét, tư thế ngồi xổm trước cửa thật quá bỉ ổi, khác hẳn với vẻ trang nghiêm của Pháp tướng Minh vương, đây, đây là một quái thú khoác cà sa Minh vương a!

Thôi!

Long quy này lá gan cũng quá nhỏ...

Âm dương cách biệt, không ai có thể thấy Pháp tướng Trần Côn, hắn cười hì hì tót đi vào, cầm long quy - Vũ hồn của Thiết hòa thượng lại, vỗ vỗ ngực: “Lão huynh, tỉnh đi, ta dọa người như vậy sao? Yên tâm, ta là con nuôi Thiết hòa thượng, huynh đệ nhà mình!”

“Người chính là kẻ bắt lực Trần Côn kia?” Tiểu ô quy từ từ tỉnh lại, trốn ở trong mai rụt rè nhìn Pháp tướng, “Vậy người như thế nào...”

“Trước đừng để ý bộ dáng của ta, lão huynh, chúng ta bàn một số giao dịch đi!”

Trần Côn hơi kích động, mặt đối mặt với tiểu ô quy phải làm cho thật tốt, lần đầu tiên buôn bán với Vũ hồn, quá mỹ diệu!

“Lão huynh, ta nghe nói người thoái hóa, hại cha nuôi ta cũng mất đi võ công, đây là có chuyện gì?”

“Này...”

Long quy xấu hổ cúi đầu, nhả nhỏ nói: “Kỳ thật cũng không tính là thoái hóa, chỉ là ta rất sợ, phát huy không nổi lực lượng vốn có...”

“Vậy người vì cái gì sợ hãi?” Trần Côn kích động truy vấn: “Không phải chỉ là thiếu chút nữa bị kiếm phong đâm qua thôi sao, Vũ hồn các người mỗi ngày đều đánh đánh giết giết, còn sợ đao kiếm sao?”

“Người, người đây là đứng nói khoác không biết ngượng mồm!”

Long quy tựa hồ bị thái độ trắng tráo của Trần Côn chọc giận, lớn tiếng nói: “Người có biết một kiếm kia là thứ gì không, một kiếm kia đâm thẳng vào trái tim Thiết hòa thượng, khi ấy đúng lúc ta ở gần đó, trở mặt nhìn kiếm phong sát qua cổ mình, thiếu chút nữa đi tong cái đầu! Đây là lần thứ hai, lần thứ hai, ta không muốn lại bị người ta chặt đầu a!”

“Lần thứ hai? Người trước kia bị người ta chặt đầu rồi?” Trần Côn đồng tình nhìn long quy.

“Đó là chuyện rất nhiều năm trước...”

Long quy cười khổ nói: “Bộ tộc Thiết Bối long quy chúng ta mặc dù là huyết mạch của rồng, song lại không có sự bạo ngược của rồng, cũng không có tàn nhẫn như rồng, chuyện chúng ta làm quá phận nhất cũng chỉ là tham ăn một chút, ăn quá nhiều cá tôm mà thôi!”

“Đó không tính là quá phận đâu, chỉ là sinh tồn bình thường thôi mà!” Trần Côn liên tục gạt đầu.

Đúng vậy a, ta chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý nào, vậy mà có rất nhiều người muốn giết ta...” Chỉ chỉ vào gáy của mình nói tiếp: “Nhìn thấy không? Thời điểm ta còn sống, chỗ này có một viên long quy linh đan, có thể sinh bạch cốt, hoạt tử nhân, là thần dược cứu mạng rất thần kỳ trên đại lục, chính vì viên linh đan này mà vô số người muốn giết ta a!”

Cũng may bộ tộc long quy chúng ta không có bản lĩnh khác song lại có mai rùa cực kỳ chắc chắn, cho dù là Vũ thần khắp cả thời đại thần thoại cũng không có mấy người có thể công phá mai rùa chúng ta, lấy đi linh đan của chúng ta!

Nhưng mà nhân loại rất xấu xa! Vì lấy đi linh đan của ta, có người ở bên ngoài động phủ ta thả mấy chục con rùa cái...Người phải biết, ta có huyết mạch của rồng, cũng kể thừa cái bản tính ấy...Nhìn mấy chục nàng rùa cái xinh đẹp, ta...Ta chịu không nổi liền chui đầu ra khỏi động...

Đúng lúc đó, người nọ mai phục trước cửa động, một đao chém rụng đầu của ta, còn theo miệng vết thương lột da rút gân, cầm đi linh đan a!”

Long quy gào khóc: “Ta chỉ muốn thân mật cùng rùa cái thể mà lại bị người ta chém đầu, còn có kiểu chết nào ghen ghét hơn so với điều đó không? Ta không phục, sau khi biến thành oan hồn không nhập xuống địa phủ, giờ mới thành Vũ hồn của Thiết hòa thượng, Thiết bích bát phá a!”

Ghen ngào một trận, long quy tiếp tục nói: “Trầm Côn, ta hiểu được ý của ngươi, ngươi muốn ta lại trợ giúp Thiết hòa thượng...Ta thật sự không dám đi ra ngoài gặp người lần nữa, cũng không muốn lại bị người ta chém rơi đầu! Ngươi có biết cảm giác bị người chén đầu thống khổ biết bao không? Ta trở mắt nhìn thân thể của mình bay lên, ngã xuống bên cạnh tảng đá, trong khi đầu của mình cách đó mấy chục thước...”

Nói xong, nó lại rụt vào trong mai rùa, thanh âm dần dần nhỏ lại: “Ngươi đi đi, đừng tới tìm ta nữa! Thế giới bên ngoài thật quá đáng sợ, ta không thể đi ra, mặc kệ ai tới khuyên, ai tới cầu, ta cũng sẽ không đi ra ngoài nữa đâu...”

“Lão huynh, lão huynh!” Trầm Côn gọi theo vài tiếng, nhưng Thiết bối long quy thật sự quá sợ hãi, một chút phản ứng cũng không có!

Giờ nên làm gì bây giờ?

Trầm Côn đã hiểu được tình huống của long quy: Nói trắng ra chính là long quy từng bị người ta chặt đầu để lại ám ảnh trong lòng thể nên sau khi lại suýt bị người ta chém đầu lần nữa liền không có lá gan đi ra!

“Có biện pháp nào có thể giúp long quy một tay không?”

Trầm Côn vuốt cằm suy tư...

Tự nhiên suy tư của hắn đặt xuống Hồn kinh ...Hồn kinh...Bất Động Minh vương ấn...Bất Động Minh vương...Đúng rồi!

Trầm Côn chợt nghĩ tới, Bất Động Minh vương, ở trong giải thích của Phật giáo không phải là chỉ ‘Ổn định, không lay chuyển’ sao? Cũng như vậy, Bất Động Minh vương ấn chính là khi gặp phải chương ngại gì đều có thể gắng giữ tâm tĩnh tĩnh táo, khiến cho địch nhân không thể lay động ấn pháp!

Thêm vào chân ngôn chữ “Linh” của Bất Động Minh vương ấn có thể ảnh hưởng đến tâm tính Thiết bối long quy, để cho nó quên sợ hãi được không?

Trầm Côn không chịu nổi hiếu kỳ, hướng về phía long quy hét một tiếng Phật môn thật lớn, ẩn chứa sức mạnh chân ngôn chữ ‘Linh’, “Nam mô tam mạn đa! Hàng tam thể tam muội da hội, bất động bất hoặc...Thiết bối long quy, ngươi ra cho ta

12. Chương 11: Đại Dững Chi Tâm

Minh vương này cực uy nghiêm, một tay giơ Trí Tuệ kiếm lên cao, một tay kia xuất ra Kim Cương tỏa (khóa), ngay khi Thiết Bối long quy bị Kim cương tỏa quán quanh, Trí Tuệ kiếm đã từ trên đỉnh đầu long quy nhẹ nhàng chém xuống ba kiếm.

Minh vương tam kiếm, một đứt sợ hãi, hai đứt kinh sợ, ba đứt phiền não, chém xong ba kiếm, đạt được không thể lay động, đại dững chi tâm!

“Thật thoải mái...”

Ba kiếm qua đi, long quy trong mai rùa bỗng nhiên cảm thấy trên người như thiếu đi thứ gì đó, nó không thể nói rõ là thiếu thứ gì, chỉ là cảm thấy có một điều gì đó cực kỳ chán ghét đã được hút ra, không bao giờ phải thấy nữa...thân thể giống như vừa được ngâm trong nước nóng vậy, thoải mái nhện không được rên rỉ thành tiếng!

Long quy chậm rãi xoay động thân mình, chui đầu ra, cuối cùng bốn chân cũng bò ra khỏi sự bảo hộ của mai rùa...

Thân mình nó chỉ lớn chừng tầm bàn tay, đứng thẳng ở trái tim Thiết hòa thượng, mặc dù nhỏ, nhưng đáng đứng vững vàng, chắc chắn như ngọn Thái Sơn bất động sừng sững!

“Ha, ha ha!”

Sau khi hoàn toàn triển lộ chân thân, long quy nhớ lại bộ dáng bản thân tránh ở trong mai rùa, nhin không được cười ha ha thành tiếng.

Thật sự là buồn cười quá!

Sau khi bị đe dọa không ngờ mình lại nhu nhược trốn tránh trong mai rùa? Thế mà cũng xứng với dòng dõi Thiết Bối long quy sao? Người nhu nhược, cút ngay đi, thật đáng xấu hổ, ta không bao giờ trốn tránh trong mai rùa nữa, bởi ta là Thiết Bối long quy! Huyết mạch của rồng, hậu duệ thần quy Huyền Vũ! Thứ ta phải làm chỉ có chiến đấu, chiến đấu chỉ tiến không lùi!

“Trời ạ, đây là ý nghĩ của ta sao?” Thiết Bối long quy bị chính suy nghĩ của mình làm cho chấn kinh.

“Lão huynh, còn đang sợ hãi sao?” Trầm Côn cười hì hì hỏi.

Cảm nhận được phật quang hòa ái của Minh vương, long quy chợt hiểu được tại sao mình lại có biến hóa này, cúi đầu thật sâu: “Bằng hữu của ta, cảm tạ người!”

“Đâu có, huynh đệ nhà mình cả, đừng khách khí, về sau trợ giúp cha nuôi ta thật tốt là được rồi!” Trầm Côn phát phát tay, hần tuy tham tài cũng hiểu được muốn có bạn tốt phải trả giá lớn đến chừng nào.

“Ta sẽ như vậy, hơn nữa ta còn lấy tôn nghiêm của rồng, danh dự của thần quy Huyền Vũ thề! Chỉ cần ta còn sống, sẽ không có người nào có thể công phá phòng ngự của Thiết hòa thượng, xúc phạm tới thân người hần!” Long quy ngạo nghễ ngẩng đầu, huyết một tiếng rồng ngâm vang vọng trời xanh.

Thôi!

Trầm Côn nhin không được hưng phấn hô to một tiếng!

Theo biến hóa của long quy hần cũng hoàn toàn hiểu được tác dụng thứ nhất của chân ngôn chữ ‘Linh’...linh tự chân ngôn có thể trợ giúp Vũ hồn ổn định tâm tính, phát huy ra lực lượng mạnh nhất!

Đây là một loại lực lượng dùng để trợ giúp người khác!

Chân ngôn chữ ‘Linh’ kia có phải cũng có thể mang lại cho bản tăng một ít ưu đãi không?

Phật tổ a, tác dụng chân ngôn chữ ‘Linh’ của người không phải là...

Trầm Côn đột nhiên nảy ra một ý tưởng điên cuồng!

Đối với Vũ hồn chân ngôn chữ ‘Linh’ có thể ổn định tâm thái, vậy chân ngôn chữ ‘Linh’ có phải cũng có thể đem Vũ hồn ổn định trong thân thể bản tăng hay không?

Nói cách khác, giúp bản tăng một lần nữa đạt được Vũ hồn?

Càng nghĩ càng cảm thấy điều này rất có thể, Trầm Côn nắm chặt nắm tay, cơ hồ nhin không được muốn thử một lần!

Nếu chân ngôn chữ ‘Linh’ thật sự có thể giúp chính mình một lần nữa đạt được Vũ hồn, vậy một năm sau, biểu tình Trầm phu nhân cùng Trầm Trọng sẽ tuyệt vời đến thế nào a! Nhất là bọn họ cứ nhắc ra rằng thường thức của đại lục: ‘Vũ hồn một đi không trở lại’, lại trở mắt nhìn mình phủ định thường thức kia, một lần nữa có được Vũ hồn...

Ầm vang!

Trầm Côn còn đang mơ tưởng chợt một tiếng vang thật lớn truyền khắp linh hồn, Pháp tướng Bất Động Minh vương của hần sụp đổ.

Trầm Côn lại trở về là Trầm Côn!

Đây là hiện tượng rất bình thường: Trước kia Trầm Côn hoàn toàn vô tâm tu luyện Hồn kinh, mới chỉ luyện đến giai đoạn khởi đầu, bằng vào trình độ của hần bây giờ, có thể chống đỡ được Pháp tướng Bất Động Minh vương một đoạn thời gian ngắn đã xem như có tiến bộ rất lớn!

Cứ đơn giản mà tính thì trong một ngày Trầm Côn chỉ có thể duy trì Pháp tướng một phút đồng hồ!

Đương nhiên, chỉ cần hần tiếp tục cố gắng tu luyện, thời gian duy trì Pháp tướng hiển nhiên cũng sẽ dài ra. Sau khi pháp thân tán đi, Trầm Côn bóp bóp trán, từ trong tư vị kỳ diệu của Bất Động Minh vương khôi phục lại, trộm mắt liếc nhìn Thiết hòa thượng trong phòng...

Chuyện mới xảy ra vừa rồi đều sinh ở thế giới linh hồn, âm dương cách biệt, hiển nhiên Thiết hòa thượng không biết Trầm Côn đã cải biến Vũ hồn của mình, hần còn đang than thở vô vô mạn giường, mắng to bốn cô vợ bé: “Ồ đồ, cả bốn các người đều là đồ hỗn đản a! Ta đã là phế nhân, các người không đi còn muốn theo ta chịu khổ sao?”

Bốn cô gái xinh đẹp nói không ra lời, hai mắt đầm lệ liên tiếp lắc đầu...

Trầm Côn bĩu môi cười, đẩy cửa định bước vào, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

“Trầm Côn, người gặp Thiết hòa thượng rồi à, khuyên hần chưa?” Hắc bá xách theo một bao lớn đi tới.

“Thật ra nghĩa phụ chưa thấy ta, có điều ta đã nhìn bộ dáng nghĩa phụ rồi...” Trầm Côn cười cười cổ quái: “Hắc hắc, ta tuy không biết nghĩa phụ nghĩ gì, song ta dám khẳng định, trong đầu nghĩa phụ tuyệt đối sẽ không có ý niệm tìm chết đâu!”

Đương nhiên sẽ không có ý niệm tìm chết, Vũ hồn Thiết hòa thượng chẳng những đã được khôi phục, thậm chí càng trở nên cường đại hơn, như vậy mà Thiết hòa thượng còn muốn đi tìm cái chết thì đúng là đầu óc có vấn đề!

“Nếu Thiết hòa thượng vô sự, người liền rời khỏi Trầm gia đi!” Nghe được Thiết hòa thượng bình an, Hắc bá nhẹ nhàng thở ra, đưa bao lớn trong tay cho Trầm Côn: “Đây là năm nghìn hai ngàn phiếu, còn có kế ước năm trăm mẫu ruộng tốt, cầm chừng này cũng đủ nửa đời sau người ăn dùng!”

“Hắc bá, ngài hình như hiểu lầm ý của ta, ta khi nào thì nói qua sẽ rời khỏi Trầm gia?” Trầm Côn lắc lắc đầu nói.

“Không rời đi, người muốn chết sao?” Mặt Hắc bá đen xạm lại: “Trầm Côn, người nghe ta, ta thu được tin tức, Trầm phu nhân đã quyết định ra tay với người, nói không chừng sau buổi tối hôm nay, sát thủ của ả ta sẽ xuất hiện trong này a!” Chỉ chỉ bên trong phòng: “Người nhìn lại bộ dáng Thiết hòa thượng xem, Vũ hồn bị hao tổn, võ công phế gần hết, một khi sát thủ của Trầm phu nhân xuất hiện, hần lấy gì để bảo hộ cho người? Làm người phải biết trước sau, đi thôi, người đã là phế vật, không nên liên lụy đến những người khác!”

“Phật tổ a! Hắc bá, ngài có nghe lời ta nói không đấy?”

Trầm Côn ngồi xổm xuống ôm đầu rên rỉ: “Ta nói, tuy không biết vì cái gì song tựa hồ nghĩa phụ gặp được chuyện gì đó rất tốt, lập tức có thể lại vui vẻ lại!”

Hắc bá giật mình, hần đúng là không lưu ý lời Trầm Côn, lập tức mắng: “Thúi lắm! Vũ hồn bị hao tổn, suốt đời không thể chữa trị, Thiết hòa thượng căn bản không có khả năng khôi phục!”

Người bảo thủ!

Trầm Côn bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không thêm giải thích nữa...

Cũng không cần hần lãng phí thêm nước miếng, Hắc bá vừa mới mắng xong trong phòng liền truyền ra một tràng cười to bất khả tư nghị!

“Hần ***, quái, thực hần *** quái!” (đoạn này do web tàu đả tự! Chả hiểu quái gì cả)

Thiết hòa thượng kinh hỉ nói năng lộn xộn, mở choàng cửa phòng, lao tới ôm Trầm Côn, nước mắt rưng rưng, thần thái mừng như điên thế này đều dừng ở trong mắt Hắc bá, dừng ở trong mắt Trầm Côn, cũng dừng ở trong mắt bốn cô vợ bé xinh đẹp... Vì thế, mỗi người đều biết, Thiết hòa thượng chắc hần đã gặp một chuyện nào đó tuyệt vời đến cực độ...

13. Chương 12: Cường Hồn Tọa Lạc

Thấy Thiết hòa thượng cười to vẻ mừng như điên, Hắc bá đầu tiên là giật mình, sau đó chợt phần nộ chỉ vào cửa phòng.

“Bị hao tổn cái rắm! Người đồ lang băm này, lúc này kiểm tra như thế nào đấy hả? Nói cho người biết, giờ ta tốt lắm, cái gì cũng tốt!” Thiết hòa thượng hưng phấn điên cuồng hét lớn vào mặt Hắc bá, nước miếng văng cả lên mặt Hắc bá.

“Người, thương thế của người đã khỏi hẳn?”

Hắc bá rõ ràng không tin, nhìn kỹ lại bộ dáng sinh long hoạt hổ của Thiết hòa thượng, còn có vết thương trên ngực đã bắt đầu khép miệng, dần dần miệng Hắc bá chậm rãi mở lớn, mở lớn...Cơ hồ có thể nuốt nguyên quả trứng to!

“Thiết hòa thượng, người thật sự khỏi hẳn?”

Đúng vậy a, lão tử chẳng những khỏi hẳn, hơn nữa...” Thần sắc Thiết hòa thượng vừa kinh hỉ vừa có chút mê mang, vuốt ngực cổ quái nói: “Hơn nữa Vũ hồn lão tử cũng không có việc gì, không, không chỉ là không có việc gì, hẳn ***, lão tử cảm giác được, ‘Thiết bích bất phá’ so với trước kia càng cường đại rồi!”

“Điều này sao có thể?” Mặt Hắc bá dần thối, vô thức nhắc nhở: “Vũ hồn bị hao tổn, trọn đời không thể khôi phục, đây...Đây chính là thường thức cơ bản nhất a!”

Trầm Côn đứng một bên cười hắc hắc, không mặn không nhạt nói một câu: “Cái gọi là thường thức không phải chỉ dùng để phủ định sao?”

Không để ý đến lời trêu chọc của Trầm Côn, Hắc bá giống như gặp quỷ lao vội ra ngoài!

Thật bất khả tư nghị!

Thiết hòa thượng không ngờ phủ định lại thường thức của đại lục, chẳng những khôi phục Vũ hồn, hơn nữa còn trở nên cường đại hơn...

Điều này sao có thể a!

Bất quá mặc kệ như thế nào, Thiết hòa thượng là anh em kết nghĩa của gia chủ, hẳn khôi phục, là chuyện tốt, là chuyện tốt...Ta phải mau đem tin tức tốt này báo cho gia chủ!

Gia chủ, người biết không, Huyết Phật năm đó không có lừa người, Vũ hồn bị hao tổn thật sự có thể chữa trị!

“Ha ha, lão tiểu tử đó cũng có hôm nay!”

Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Hắc bá, trong phòng cười thành một đoàn, bốn cô gái xinh đẹp cũng chạy ra, vây quanh ôm lấy Thiết hòa thượng, như là bốn con mèo nhỏ nhu thuận!

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng hôn, con nuôi ta còn đang ở đây đấy!” Thiết hòa thượng đỏ mặt đẩy bốn cô vợ bé ra.

“Đúng rồi!”

“Phu quân!”

“Người làm sao khôi phục lại được?”

“Vũ hồn bị hao tổn, vĩnh viễn không thể chữa trị, đây chính là thường thức trên đại lục mà!”

Bốn cô gái xinh đẹp líu ríu hỏi han. Cách nói chuyện của các nàng cực kỳ lạ, một người một câu, gần như là cùng nói một lúc, song lại có thể ghép thành một đoạn hội thoại đầy đủ.

“Ai nha, các người không đề cập tới ta thiếu chút nữa quên mất!”

Thiết hòa thượng ôm Trầm Côn ngồi xổm xuống trước cửa: “Xú tiểu tử, vừa rồi người ở bên ngoài có biết Vũ hồn của ta khôi phục như thế nào không?”

Âm dương cách biệt, Thiết hòa thượng không có khả năng nói chuyện cùng linh hồn, cho nên hắn chỉ có thể cảm nhận được biến hóa của Vũ hồn, song không cách nào biết được ảo diệu bên trong.

Đương nhiên Trầm Côn sẽ không nói cụ thể được, hắn lắc lắc đầu cười hắc hắc, “Còn phải hỏi sao? Nghĩa phụ, nhất định là Phật tổ không đành lòng nhìn người cùng bốn vị tiểu thẩm thẩm chia lìa, bèn giúp người một phen a! Kệ nó đi, mặc kệ như thế nào, người khôi phục chính là chuyện đại hỉ, phụ tử chúng ta liên thủ đối phó với mẹ bà Trầm phu nhân!”

“Đúng vậy, đối phó với mẹ Trầm phu nhân!”

Thiết hòa thượng cười ha ha, xoay người quên sạch chuyện Vũ hồn...hòa thượng này nói dễ nghe thì kêu lòng dạ rộng lớn, khó nghe thì chính là một khi nghĩ không thông là vút quách nó đấy, là một chủ nhân cực vô tâm!

“Ai nha nha!” Thiết hòa thượng bỗng nhiên đập lên trán một cái, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó trọng yếu, vội đuổi theo, chạy về phía bóng dáng Hắc bá hộ to, “Lão hắc, người chờ một chút, Vũ hồn của lão tử đã khôi phục, vậy gia chủ...”

Trộm mắt liếc Trầm Côn một cái, giống như không muốn ở trước mặt Trầm Côn nhắc tới phụ thân hắn, hét lớn: “Tóm lại người chờ ta một chút, chúng ta cùng đi gặp gia chủ!”

“Ai nha, hồ đồ, hồ đồ, là ta hồ đồ, hai ta cùng đi vậy!”

Hắc bá ở xa xa cũng có phản ứng, quay lại bắt lấy cánh tay Thiết hòa thượng, gần như khóc nói: “Đi mau, có người ví dụ rõ ràng như người, hơn nữa ta khổ tu y thuật mấy chục năm, nói không chừng chúng ta có thể thực hiện lời tiên đoán của Huyết Phật, giúp gia chủ...”

Bọn họ nói cái gì vậy?

Trầm Côn không nghe rõ bọn họ nói cụ thể những gì, song cũng không quan trọng, hai mươi năm, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sức mạnh khổng lồ của Hồn kinh, tuyệt vời đến mức nào a...

Sư phụ, đa tạ người đem Phật môn thần công ban cho đồ nhi!

Đúng rồi!

Vũ hồn nghĩa phụ đã được chữa trị, còn bản tăng?

Hắc hắc, bản tăng cũng nên đi tìm một Vũ hồn mới a!

Chỉ có tìm được Vũ hồn mới mới có thể một năm sau đả bại Trầm Trọng, rửa sạch sỉ nhục Phù Đồ tháp chi chiến!

“Hắc bá, nghĩa phụ, các người chờ một chút!” Trầm Côn đuổi theo, thở hổn hển nói: “Mau nói với ta biết, một vị võ giả bình thường dùng biện pháp gì để có được Vũ hồn?”

“Người hỏi cái này làm gì?” Hắc bá cùng Thiết hòa thượng cùng quay đầu lại.

“Còn phải hỏi cái này sao?” Trầm Côn vỗ vỗ ngực Thiết hòa thượng: “Vũ hồn nghĩa phụ đều có thể khôi phục, vậy còn ta? Thường thức vũ hồn một đi không trở lại này không chính xác, nói không chừng ta cũng có biện pháp tìm được Vũ hồn mới!”

“Đúng, đúng, lão tử cũng có thể khôi phục, tiểu tử người càng không có vấn đề, hắn ***, tiểu tử người chính là Huyết Phật...”

“Khụ!”

Thiết hòa thượng nói được một nửa, đột nhiên bị tiếng ho khan của Hắc bá chặn lại, Hắc bá cười nói: “Đại thiếu gia, lão bộc vừa rồi thất lễ, đúng vậy, người muốn tìm được Vũ hồn, không nhất định phải rời khỏi Trầm gia!”

“Được rồi, được rồi, đều là người một nhà, tùy tiện cấp mấy chục lượng bạc, sẽ không so đo với ngài nữa!”

Trầm Côn luôn luôn đối với bằng hữu rất hòa nhã: “Nói nói biện pháp tìm Vũ hồn là tốt rồi!”

“Đại thiếu gia mong ngài nhớ cho, có được Vũ hồn, trên cơ bản có hai loại tình huống:”

Hắc bá chân thành nói: “Loại thứ nhất, tuyệt đại bộ phận Vũ hồn là khi võ giả mới sinh ra đã có được, một phần do huyết mạch lưu truyền tới nay! Thứ hai, một số nhỏ võ giả tiên thiên không có Vũ hồn, bọn họ do cơ duyên xảo hợp, tiếp xúc được Vũ hồn cường đại lưu lạc, lại được Vũ hồn lang thang đó đồng ý, do đó có được Vũ hồn!”

“Mặc kệ là loại tình huống nào, Vũ hồn chỉ có thể được một lần!”

Nói tới đây, Hắc bá cười cười, “Đương nhiên, thường thức này đã không còn chuẩn xác!”

“Lão Hắc nói không sai, nhưng còn có một loại trường hợp cực đặc biệt!”

Thiết hòa thượng ở một bên bổ sung: “Vũ hồn chính là linh hồn, cho nên có một số cường giả sau khi chết không chịu tiến xuống Địa phủ, có thể tự nguyện tiến vào thân thể người nào đó, thành Vũ hồn người này! Loại tình huống đó gọi là ‘Cường giả phụ thể’, là một trong những loại Vũ hồn cường đại nhất, bởi vì hắn có thể giữ lại sức mạnh lớn nhất mà vị cường giả kia khi còn sống có được!”

Tổng cộng có ba loại biện pháp?

Hắc hắc, nếu bản tăng nắm giữ hồn kinh, vậy chọn cực mạnh thôi!

Cũng chỉ là cường giả phụ thể a!

“Phụ cận Trầm gia sơn trang làm sao có thể tìm được linh hồn cường giả?” Trầm Côn vội vàng hỏi.

“Để chúng ta suy nghĩ một lát...”

Thiết hòa thượng cùng hắc bá cùng suy tư, rất nhanh, Thiết hòa thượng cười to nói: “Ha ha, thật ra có một nơi, Trầm gia ở Tân Nguyệt thành đông nam có một mỏ bạc Lan Vân Sơn, bên trong mỏ bạc bên trong có một tòa phù ma mộ phần! Ta từng nghe thế hệ trước nói qua, phù ma mộ phần chẳng những mai táng một vị tuyệt đại cường giả, hơn nữa còn mạnh mẽ đến mức biến thái, không ngờ là đệ tử cảnh Hồn Độn Vũ tôn mấy trăm năm qua chưa từng xuất hiện một lần!”

“Vậy hả?” Mắt Trầm Côn sáng rực lên, cười tùm tùm cúi người lui về phía sau: “Như vậy, nghĩa phụ, Hắc bá, các người nên làm gì thì làm đi, ta trước đi xem phù ma mộ phần kia là được rồi, hắc hắc, ta phải đi tìm vị cường giả đó bàn một số sinh ý...”

14. Chương 13: Ba Chiêu Kiếm Ý Không Hiểu Nổi

Chân đạp lên tấm ván trượt tuyết chế từ vỏ cây, Trầm Côn mặc một cái áo bông thật dày, lưng mang theo bao lương thực đủ dùng trong vài ngày, cúi người về phía trước trượt lên lớp tuyết, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phía sau hắn để lại hai vệt dài nhìn không thấy điểm cuối...

Trầm Côn vừa trượt tuyết vừa chửi đổng.

Hắn xuất hiện ở đây đương nhiên là muốn đi Lan Vân Sơn tìm kiếm linh hồn cường giả, nhưng cái con mọt thời tiết dở hơi này, ba ngày ba đêm mưa tuyết liên tục, nếu không phải bản tăng nhanh trí nghĩ ra ván trượt tuyết thì chắc đã chết cứng trên đường...

Đúng rồi!

Người nói trình độ giao thông của Cửu Châu đại lục lạc hậu như vậy, nếu như bản tăng mở một cửa hàng bán ván trượt tuyết, không phải có thể kiếm một đồng tiền lớn sao?

Vừa mở quán bán ván trượt tuyết, vừa khai phá thắng cảnh du lịch, oa oa, ý tưởng không tồi...

Thôi!

Lại lan man nữa rồi!

Trầm Côn đánh bộp lên trán một cái, nhớ tới chuyện quan trọng hơn cần làm.

Chuyện trọng yếu trước mắt đương nhiên là mau chóng nắm giữ võ công lưu lại từ kiếp trước.

Cửu Châu Trầm Côn là một thiên tài võ đạo, võ công gì đã tu luyện qua cũng đều tiến triển rất nhanh, vậy suy luận theo lẽ thường thì chiêu thức võ công hẳn lưu lại không có mấy trăm bộ cũng phải đến mấy chục bộ chứ?

Sai bét!

Đích thực Cửu Châu Trầm Côn có năng lực tu luyện bất kỳ võ công nào, có điều trong mắt tiểu tử này, trong hàng nghìn hàng vạn võ công hẳn chỉ luyện mỗi kiếm pháp, hơn nữa còn luyện một mạch mười mấy năm, võ công khác không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái! Tu luyện tới cuối cùng, kiếm pháp Cửu Châu Trầm Côn thậm chí đã siêu thoát khỏi chiêu thức sách vở, đơn giản hoá thoát thai thành ba chiêu “Kiếm ý”!

Tin tưởng thân mình, tuy nghìn người chỉ, ta nhất quyết không quay đầu!

Hy sinh vì nghĩa, dù cho muôn đời bêu danh, ta cũng dứt khoát cam lòng!

Đây là hai chiêu kiếm ý đầu tiên Cửu Châu Trầm Côn lưu lại, Vô hồi kiếm, Bất hồi kiếm, khí thế thật cũng không tệ, có điều bản tăng nghĩ đến nát óc cũng không hiểu nổi, chỉ với hai câu cúthó này làm sao có thể chuyển hóa thành kiếm pháp cường đại đây?

Còn có chiêu thứ ba mới thật là điên đầu!

Hồng trần luyện ngục, duy độc mình ta, dục hỏa! Trùng sinh! Đại niết bàn!

Người nói những lời này thì có liên quan chóa gì đến kiếm pháp?

Dù sao bản tăng cũng xem không hiểu, quên đi, quên đi, kiếm pháp Cửu Châu Trầm Côn lưu lại quá cao thâm, chỉ với trình độ như bản tăng hoàn toàn không thấm thấu nổi những kiến thức cao siêu đấy a!

Tóm lại, trước mắt bản tăng chỉ biết mỗi một chiêu: Liệt Sơn băng!

Chính là chiêu học trộm được từ Trầm Trọng...

...

Chạng vạng tối, Trầm Côn cuối cùng mới lê thân đến tòa núi lớn, đặt chân lên mỏ quặng bạc Lan Vân Sơn.

Thành thịnh! Thành thịnh!

Còn chưa tới gần mỏ quặng, tìm tạt hắc đã nhận không được nhảy lên.

Đây là Hồn kinh nhắc nhở hắc, đúng vậy, gần đây chắc chắn có một linh hồn cường đại!

Trầm Côn khẽ chớp mắt, đảo mắt tìm kiếm xung quanh...

Chỉ thấy Lan Vân Sơn được tạo thành bởi hai ngọn núi cùng một sơn cốc, mỏ quặng nằm rải ở bên trong sơn cốc đó, trải qua ba ngày ba đêm mưa tuyết, cổng vào sơn cốc đã dồn ứ đầy tuyết đọng, chỉ thấy mỗi cây cầu nối liền hai ngọn núi.

Lấy cây cầu này làm trục giữa, một bên là nhà gỗ làm chỗ ở cho thợ mỏ, từng đạo khói bếp từ đây bay lên nghi ngút, sườn bên cạnh là nhà ngói làm chỗ ở cho cảnh vệ bảo vệ khu mỏ, thỉnh thoảng lại truyền ra một hai tiếng sát phạt bài bạc, mà ngay ở mặt sau dãy nhà ngói là một mô đất trụi lủi, nhìn từ xa như là một con rùa lớn màu đỏ.

Càng kỳ lạ hơn chính là: Sau ba ngày ba đêm mưa tuyết nhưng trên mặt mô đất không hề có tuyết đọng, bùn đất bầy tám thước xung quanh đó lại đỏ tươi như máu, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra máu tươi!

Thành thịnh! Thành thịnh!

Tim Trầm Côn đập càng nhanh hơn, chính là nơi này, đây là phù ma mộ phần chôn cất linh hồn cường giả!

“Có ai không? Ta là Trầm Côn, phụng mệnh Thiết trưởng lão đến thị sát mỏ bạc!” Xác định chính xác vị trí phù ma mộ phần, Trầm Côn kích động sải vội bước chân, lấy ra lệnh bài gia tộc Thiết hòa thượng đưa cho cầm trong tay.

“Ai a, hô to gọi nhỏ làm gì đấy, không sợ khiến cho tuyết lở sao?”

Một tên cảnh vệ từ trong phòng nhô đầu ra, vẻ mặt rất không thoải mái, song khi hắn thấy rõ bộ dáng Trần Côn liền nhất thời mặt cắt không còn chút máu, “Người, sao người lại tới đây? Trời ạ, người còn có lệnh bài trưởng lão gia tộc?”

“Lão huynh người nói gì vậy, nơi này là mỏ quặng của Trần gia, ta vì sao không thể tới được?” Trần Côn cười hì hì bước tới.

“Người đương nhiên không thể tới, không, người có thể tới, không...Trời ạ, người buông tha ta đi!” Cảnh vệ bỗng nhiên xoay người bỏ chạy, hắn thậm chí còn không có thời gian mang giày, để chân trần giẫm lên băng tuyết vọt vào trong quặng mỏ: “Không tốt, không tốt, Trần Côn đến đây!”

Bản tảng không phải là quái thú ăn thịt người, người chạy cái gì chứ?

Trần Côn tròn tròn hai mắt nhìn.

“Không tốt, đại thiếu gia đến đây, làm sao bây giờ?”

“Đừng hoảng hốt, Trần Côn chỉ là một tên nhu nhược, mấy ngày trước còn bị Nhị thiếu gia làm nhục ở Phù Đồ tháp đấy thôi! Cho dù hắn biết nơi này đang làm gì thì cũng đã sao chứ? Các huynh đệ mau thu dọn rồi theo ta đi ngăn chặn Trần Côn!”

“Không thể đi, Trần Côn cho dù có nhu nhược thì cũng là Bạch Nguyên Vũ tông a, bằng chúng ta sao có thể ngăn cản hắn được?”

“Ngăn không được cũng phải ngăn, người muốn cho Trần Côn biết chúng ta đang làm gì, sau đó bẩm báo cho trưởng lão gia tộc sao?”

Theo tiếng hô của cảnh vệ, đột nhiên trong sơn cốc nhốn nháo cả lên, trong nhà ngói chạy ra mấy chục tên cảnh vệ, từ nhà gỗ chạy ra mấy trăm tên thợ mỏ, sau đó, đám cảnh vệ mặc trọng giáp, lấy thuẫn cùng đao kiếm, đám thợ mỏ cũng vơ lấy cuốc xẻng, lập tức ngăn Trần Côn đang ở trên cầu lại.

Không khí có phần quỷ dị.

“Các lão huynh, trong quặng mỏ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ư?” Trần Côn nghiêng đầu hỏi.

“Không, không ngoài ý muốn, Lan Vân Sơn quặng mỏ rất tốt!” Một tên cảnh vệ chột dạ hô to.

“Không ngoài ý muốn? Lão huynh, ta không phải là đứa con nít ba tuổi đâu nhé, cứ nhìn bộ dáng các người...” Trần Côn chỉ trở vào binh khí bọn họ: “Ta chỉ là kẻ nổi tiếng nhu nhược, nếu các người không làm chuyện gì trái lương tâm sao lại phải sợ hãi đến thế?”

“Đây, đây là...” Tên cảnh vệ khẽ cắn môi, giọng binh khí lên uy hiếp nói: “Cho dù có ngoài ý muốn cũng không tới phiên kẻ nhu nhược như người để ý, Trần Côn, Lan Vân Sơn không phải chỗ người nên tới, lập tức rút đi cho ta!”

“Lời này của lão huynh nói không đúng rồi, ta chính là người thừa kế Trần gia, dựa vào cái gì lại không thể tới quặng mỏ của nhà mình?”

Nói xong, Trần Côn cười hì hì đi tới bên người tên cảnh vệ, một tay ôm lấy bờ vai của hắn, một tay thuận thể cướp đi tấm thuẫn trong tay.

Tên cảnh vệ vừa định phản kháng...

Băng!

Trần Côn bóp nát tấm chắn thành sắt vụn, vo lại thành một quả cầu sắt, ném xuống chân cảnh vệ. Mũi chân gây thiết cầu, hắn cười cười: “Ai nha, xin lỗi, không cẩn thận phá hủy mất thiết thuẫn của lão huynh, này...Tính công phí, ta sẽ chi trả cho người, được không?”

Tí tách!

Mùa đông lạnh lẽo thế nhưng sau gáy tên cảnh vệ lại lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh, nhỏ xuống trọng giáp phát ra từng tiếng thanh thúy.

Trời ạ! Không phải đều nói Trầm Côn là một tên nhu nhược sao? Nhưng người xem xem, kẻ nhu nhược có thể tùy tay bóp nát thiết thuẫn sao, có thể đe dọa mấy chục tên cảnh vệ được vũ trang đầy đủ sao?

“Đại thiếu gia, ta sai rồi, ta không nên chửi...”

Về mặt cảnh vệ cầu xin quỳ xuống, “Ta cầu xin người chớ vào có được không? Ta không dám nói cho người biết tình hình thực tế, chỉ có thể nói một câu thật lòng: Người, nếu người đi vào, chúng ta đều phải rơi đầu a, thảng trước ta mới làm cha, xem như thay mặt đứa nhỏ, ta cầu xin người...”

Rốt cuộc quặng mỏ làm sao vậy, bần tăng liếc mắt nhìn một cái mà đã làm hại mấy trăm người cùng rơi đầu sao?

Trầm Côn lại ép hỏi vài câu, song đám cảnh vệ sống chết cũng không chịu nói thêm nửa lời, cuối cùng thật sự chịu không nổi áp lực của Trầm Côn, ánh mắt bọn họ đều hướng tới chỗ sâu nhất trong mỏ quặng...

Trong quặng mỏ đã xảy ra chuyện gì? Có phải do một Vũ hồn nào đó cực mạnh làm loạn và Trầm Côn ra tay vì nghĩa, lấy đức thu phục không! Hay là lại phật quang chiếu rọi, phổ độ chúng sinh! Vũ hồn cường đại! Người đến đây cho ta! Chờ! Chờ! Chờ đi a...

15. Chương 14: Cừ Nhân Gặp Mặt

Có điều tại sao vừa nhìn thấy tên nô tài này, tâm lý của bần tăng lại thấy là lạ nhỉ?

Đầu óc Trầm Côn chuyển động thật nhanh...

Ộp, đây rồi!

Con ghé con này tên là Trầm Hùng!

Là người bảo hộ mỏ bạc của Trầm gia, võ công của Trầm Hùng cũng không tệ, bạch nguyên vũ tông hạ đoạn, nếu không phải vũ hồn hơi kém một chút, thì đã có thể trở thành trưởng lão thứ 8 của Trầm gia rồi!

Nhưng mà nhân phẩm của Trầm Hùng này thực rất tệ, hấn ý vào mình là đường ca họ xa của Trầm phu nhân, hoàn toàn không đem Trầm Côn Cửu Châu trước kia để vào mắt gì hết...Nói không xa mới hai tháng trước, Trầm Hùng từng đem Trầm Côn Cửu Châu lôi ra trước cửa Trầm gia đánh cho một trận, còn mang theo mấy tình phụ ân ái khoe khoang nói: Ta chỉ mới là bạch nguyên vũ tông hạ đoạn, mà đã đánh thắng Trầm Côn thượng đoạn, thắng lợi siêu việt 2 cấp a...

Thắng lợi chó má thì có!

Trầm Côn Cửu Châu khi đó là một kẻ bất lực, rõ ràng có võ công, vậy mà ai đánh hấn hấn cũng không hề hoàn thủ!

“Hắc hắc, thì ra là cừ nhân gặp mặt!” Hai con người nhỏ trong mắt Trầm Côn cười thành một đường vòng cung thật cong.

“Ầm ỉ cái gì hả?” Trầm Hùng thấy có khắc khẩu trên cầu, gạt đầu cúi người cùng mấy người kia nói vài câu, sau đó hùng hùng hổ hổ đi tới.

“Đầu lĩnh, đại thiếu gia muốn xông vào mỏ bạc!” Cảnh vệ giữ cổng thấy hấn tới, lá gán cũng to hơn.

“Chỉ một tên bất lực Trầm Côn, mà cũng dám xông vào Lan Vân Sơn ư?”

Trầm Hùng tựa hồ như nghe được một chuyện cười động trời vậy, nghiêng mắt nói: “Trầm Côn, người thật to gan, có biết tự tiện xông vào mỏ bạc là có tội danh gì không?”

“Lão huynh, người về nhà mình, rồi coi thử bộ dáng người xem, có tội không?” Trầm Côn cười hì hì hỏi ngược lại.

Trầm Côn biến sắc, hấn nghe ra được, lời này của Trầm Côn là một cái bẫy, bất luận kẻ nào về nhà cũng không có sai, Trầm Côn hấn đến Lan Vân Sơn tự nhiên cũng không có sai, vô luận là trả lời như thế nào, thì cũng đều bị Trầm Côn bắt lỗi hết!

“Vài ngày không gặp, mồm mép của tiểu tử ngươi coi ra trơn tru hơn khá nhiều đấy!” Trầm Hùng khinh khỉnh né tránh đề tài, bữu môi nói: “Được, ta tính ngươi không có tội, vậy có lý do gì mà tiến vào Lan Vân Sơn, nói ngươi biết ta là thống lĩnh thủ vệ mỏ bạc Lan Vân Sơn, ta không cho phép ngươi vào, ngươi dám bước tới thử một bước xem?”

“Bước thế này sao?” Trầm Côn bước nhanh một bước về phía trước, vẻ mặt cười quái dị như đang lấy nộ.

“Tên tiểu vương bát nhà ngươi!”

Trầm Hùng tức giận mặt biến sắc, nắm lấy áo Trầm Côn, đè thấp âm thanh bên tai nói: “Tiểu tạp chủng, ta cảnh cáo ngươi, lập tức rút khỏi Lan Vân Sơn cho ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí nữa!”

“Vậy ngươi sẽ không khách khí như thế nào đây?” Trầm Côn cười hì hì hỏi ngược lại.

“Hừ hừ!”

Trầm Hùng cười rộ lên, hấn bảo các cảnh vệ khác tản ra, trên cầu chỉ còn lại hấn cùng Trầm Côn hai người, liền rút bội kiếm ra uy hiếp nói: “Hai tháng trước ta đã có thể đánh bại ngươi một lần, thì hôm nay, ta vẫn có thể đánh bại ngươi một lần nữa!”

Vù vù!

Theo trường kiếm của Trầm Hùng rút ra khỏi vỏ, trên người hấn cũng đồng thời dần hiện ra hai loại ánh sáng, một loại là màu trắng nhạt của bạch nguyên vũ tông, một loại khác là xanh da trời do mũi kiếm tạo nên!

Đó đúng là dấu hiệu của Trụ Cột Kiếm Hồn!

...

Vũ hồn: Trụ Cột Kiếm Hồn! (Giải nghĩa: Cơ sở của kiếm hồn)

Thuộc sở hữu: Cấp Vũ Linh, vũ hồn tính chất công kích!

Năng lực: Đem uy lực kiếm pháp của người nắm giữ đề cao 3 thành, đồng thời tốc độ tu luyện kiếm pháp cũng nhanh hơn!

Biến hóa: Là vũ hồn tiến hóa có nhiều loại tính chất công kích, ví dụ như Kiếm Ảnh Trọng Trọng, Nhất Kiếm Quang Hàn, Nhân Kiếm Hợp Nhất!

(Giải nghĩa: Kiếm Ảnh Trọng Trọng - ảnh kiếm trùng trùng, vô số bóng kiếm hiện ra; Nhất Kiếm Quang Hàn - Đường kiếm ánh sáng; Nhân Kiếm Hợp Nhất - Người cùng kiếm hợp thành một thể)

....

Hấn còn muốn cùng bản tăng động thủ nữa sao?

Phát rồi, phát tài rồi...

Đôi mắt nhỏ của Trầm Côn thoáng cái liền tràn ngập hứng thú, bản tăng từ lúc chuyển thế tới nay chỉ đánh nhau qua có 2 lần, một lần đánh lên, một lần bị người ta đơn phương đánh, cũng không tính là kinh nghiệm thực chiến gì cả, cái con nghé con Trầm Hùng này khi không động võ, đúng là cơ hội tốt để tích lũy kinh nghiệm thực chiến a!

Khử khử, ngươi coi một chút cái bộ dáng của hấn kia, bạch nguyên vũ tông hạ đoạn, trụ cột vũ hồn, cũng không tính là mạnh mẽ lắm, cơ hội thí nghiệm hoàn mỹ a!

“Lão huynh, ngươi thật muốn đánh, thật sự muốn đánh sao?” Trầm Côn hưng phấn chỉ vào Trầm Hùng cuồng quát kêu to, ngay lúc Trầm Hùng còn chưa hiểu gì, thì hấn dùng lực gạt đầu một cái, “Đại ca, cảm ơn ngươi, hế hế!”

“Cái tên tiểu vương bát nhà ngươi!”

Sau khi bị trêu chọc, Trầm Hùng tức đến nổi gân xanh bạo khởi đầy đầu, thả người nhảy lên, trường kiếm cũng thuận thế ra tay, hướng về phía cổ họng Trầm Côn đâm tới!

Phải, phải, cứ như thế!

Trầm Côn thật sự là càng lúc càng hưng phấn rồi, nếu đã là tích lũy kinh nghiệm, vậy thì phải cố suy nghĩ cho tốt làm sao để ứng đối rồi...

Một chiêu này của Trầm Hùng, là “Nghênh phong liên hoàn thứ” trong kiếm pháp Trầm gia, kiếm quang đầu tiên trôi đi, còn có thể có thêm mười ba đường kiếm quang khác theo sau, phong tỏa mười ba điểm yếu hại trên người bần tăng...(Nghênh phong liên hoàn thứ: Đâm liên tục theo chiều gió)

Kiểm pháp hử?

Được rồi, Trầm Côn Cửu Châu không phải am hiểu nhất kiếm pháp sao? Bần tăng coi bộ vẫn là dùng kiếm pháp để ứng đối đi vậy!

“Lão huynh, mượn kiếm của người dùng một tí, có gì tính phí sau hen!”

Trầm Côn lắc mình né tránh kiếm thứ nhất, thuận thế cướp một thanh trường kiếm trong tay cảnh vệ đang xem, sau đó hần học theo bộ dáng của Trầm Hùng, liên tục chém ra mười ba kiếm, keng, keng, keng, keng, keng...Liên tiếp chặn lại mười ba kiếm theo sau của Trầm Hùng!

Cái gì?

Gần như chỉ một phen công kích trôi qua, Trầm Hùng liền phát hiện điểm không thích hợp rồi!

Bộ kiếm pháp này của Trầm Côn mặc dù vẫn còn chưa quá thành thực, rõ ràng chính là lâm trận rồi mới học trộm, nhưng hần trước kia là một kẻ bất lực sợ máu, cũng không có dũng khí đứng ngăn cản kiếm phong trước mặt a! Vậy mà bây giờ, hần tại sao lại dám giao phong chính diện rồi, đã vậy khí thế lại còn mạnh như thế nữa chứ, tựa hồ như là cảm giác rất hưởng thụ khi ẩu đả sinh tử a?

Cái tên bất lực này đã thay đổi, trở nên không giống trước kia rồi ư!

“Lão huynh, người đang nghĩ cái gì đó? Chuyên tâm một chút, lan man là độc quyền của ta đó!”

Từ trong kiếm pháp chậm chạp của Trầm Hùng, Trầm Côn phát hiện ra hần đang suy nghĩ miên man, cũng không khách khí, đánh một kiếm vỗ vào sau ót hần.

“Ai da!” Trầm Hùng rút kiếm lui về phía sau!

Thừa dịp này, Trầm Côn lắc mình đi ra sau lưng hần, bóp, bóp, tiếp theo đó là hai cước vào đầu gối của Trầm Hùng. Trầm Hùng không nhận được quỳ gối xuống mặt đất, mà Trầm Côn cũng không buông tha hần, một cước giẫm xuống khớp cong của đầu gối, để cho hần đứng dậy không được, rồi một tay nắm lấy tóc Trầm Hùng, kéo cho cổ hần dài ra...

Quá quỷ dị rồi, thân thể Trầm Hùng uốn ra phía trước hình thành một chữ hình cung!

Mà chỗ nổi nhất của chữ hình cung, chính là cổ họng Trầm Hùng!

Vung tay đem mũi kiếm đặt trước cổ họng Trầm Hùng, Trầm Côn nghiêng đầu cười hắc hắc, sau đó...Dùng lực cắt!

“Tha...Tha mạng a!” Trầm Hùng la to lên! Hần cảm giác được, nếu như không cầu xin tha thứ, Trầm Côn thật sự là có dũng khí cắt đầu hần!

“Lão huynh, người nói cái gì?” Trầm Côn kéo kéo cái lỗ tai.

“Đại thiếu gia, cầu ngài tha cho ta đi, ta sai rồi, thật sự sai rồi, đừng cắt, đừng cắt a!” Cũng không quản mặt mũi gì nữa hết, vì đầu của mình, Trầm Hùng khóc lóc cầu khẩn.

“Không cắt cũng được, 500 lượng bạc!” Trầm Côn theo thói quen đưa ra giá cả!

Nữa, bần tăng lại nói cái gì rồi?

Bây giờ đâu phải là lúc so đo ba cái chuyện tiền bạc, người nhìn bộ dáng Trầm Hùng xem, tác dụng của Trụ Cột Kiếm Hồn trên thân kiếm còn chưa có tán đi, vẫn còn đang tỏa ra ánh sáng màu xanh da trời a...

Cơ hội hoàn mỹ a!

Không bằng...

Bần Tăng tiện tay dùng lực lượng “Hồn Kinh”, nuốt luôn Trụ Cột Kiếm Hồn nhỉ?

16. Chương 15: Kiếm Mộ.

Không được, không được, không nói đến Hồn Kinh còn chưa có năng lực tổn thương đến vũ hồn của người khác, cho dù là có, bần tăng có dũng khí dùng sao?

Người nhìn xem tràng diện bây giờ, mấy trăm con mắt đang nhìn xung quanh, nếu bần tăng ở trước mặt mọi người chiếm đoạt vũ hồn của Trầm Hùng, vậy không chẳng khác nào là hướng toàn bộ Cửu Châu đại lục tuyên bố: Hắc, các người hãy nhìn cho kỹ cái tên có đôi mắt nhỏ như số 8 này, chính là hắc, hắc có thể khống chế vũ hồn, có năng lực uy hiếp đến tất cả cường giả võ đạo!

Lời này một khi truyền ra, bần tăng khẳng định sẽ bị toàn bộ người trên thế giới đuổi giết a!

Thôi!

Đành phải bỏ qua cho Trầm Hùng vậy.

Cũng không được, vậy thì lỗ quá rồi, vũ hồn tới tay, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn liền vứt nó, thật sự là tương phản với giấc mộng trở thành hòa thượng giàu nhất thế giới của bần tăng a!

Phải rồi, cứ như thế, bần tăng vốn không có Trụ Cột Vũ Hồn, thôi thì ngó một cái, tích lũy một chút kinh nghiệm về vũ hồn kiếm hệ vậy, chung quy cũng chả có vấn đề gì cả?

“Nam vô tam mạn đa, hàng tam thế tam vị da hội...”

Nghĩ tới đây, Trầm Côn một tay khống chế Trầm Hùng, một bên len lén kết thành một nửa Bất Động Minh Vương Ấn, vận dụng lực lượng chữ chân ngôn “Linh”...

Hắn rất cẩn thận, chỉ đem lực lượng tập trung ở hai mắt.

Âm dương tương cách, vận dụng lực lượng hai tròng mắt, người bên ngoài hẳn là sẽ không phát hiện ra bí mật của “Hồn Kinh”!

Vù vù!

Một tiếng chuông vàng của Phật môn nổ vang lên, pháp tướng Bất Động Minh Vương ở thế giới linh hồn đã xuất hiện, Trầm Côn cùng pháp tướng dung hợp lại, hỏa diễm trong hai tròng mắt Minh Vương cũng chậm rãi mở ra...

Kế tiếp, hắn liền thấy được một tràng diện quỷ dị tuyệt luân!

...

Vũ hồn chính là linh hồn, vậy ắt theo lẽ thường mà nói, Trụ Cột Kiếm Hồn sau khi chủ nhân chiến bại, cũng có thể sẽ cùng với con người có phản ánh giống nhau, sẽ phần nộ, sẽ thương tâm, sẽ không cam lòng...Nhiều nhất cũng chính là giống hệt như vũ hồn của Thiết hòa thượng vậy, sợ đến nỗi không dám đưa đầu ra ngoài!

Nhưng mà thứ Trầm Côn chứng kiến quả nhiên lại bất đồng!

Soạt! Soạt! Soạt!

Trong thế giới linh hồn, cổ tay phải Trầm Côn vận vẹo một cách quỷ dị, cố gắng bắt lấy một cái bọc nhỏ, hình như là có một vật gì đó ở bên trong muốn chui ra ngoài, thử đập một chút cái bao, phát ra một âm thanh trầm muộn

Phanh!

Theo sau tiếng kêu đó, thứ này rốt cuộc cũng phá vỡ bao ra từ trong thân thể Trầm Hùng thoát ra ngoài.

Đó là một người khá nhỏ cao khoảng nửa mét, khuôn mặt tròn tròn, hai mắt tròn xoe, thoạt nhìn thì đúng là một cô gái đáng yêu mê người, trên thân thể nho nhỏ của nàng, chỉ mặc một trường bào thật to của kiếm

thủ cổ đại, lưng đeo một thanh đại kiếm tinh xảo, bỏ chạy bụi đất đầy đầu, hết như một bé thỏ con bị chấn kinh vậy.

“Tiểu mỹ nữ, người chính là Trụ Cột Kiếm Hồn sao?” Nhân tình Trầm Côn sáng lên.

“Tha...Tha mạng a!” Hoàn toàn không để ý gì tới Trầm Côn, Trụ Cột Kiếm Hồn sau khi chạy ra thân thể chủ nhân, đột nhiên á một tiếng, rồi chạy trối chết, gương mặt trở nên vừa xanh vừa trắng, lúc chạy còn lảo đảo muốn ngã, mặt kệ phía trước có bao nhiêu chướng ngại, hoặc trạng thái của chính mình có tệ hơn bao nhiêu đi nữa, thì nàng cũng vẫn chạy, một mực chạy, chạy mãi, chạy mãi, chạy mãi như thế...

Rầm! Nàng bay thẳng vào đùi Trầm Côn! (Dịch giả: Vậy mà gọi là chạy mãi đấy à!)

“Mỹ nữ, chỉ mới bại một trận, người đã vứt bỏ chủ nhân chạy trốn sao?” Trầm Côn cúi đầu, khó hiểu nhìn tiểu cô nương.

“Á! Xin lỗi, ta...Ta...Ta chạy lộn, người...Người để cho ta chạy tiếp được không?”

Tiểu cô nương vẫn không thêm để ý tới Trầm Côn, nàng thoáng chạy ra khoảng bảy tám chục mét, sau đó nàng hình như nhớ tới cái gì đó, lớn giọng hét một tiếng non nớt: “Tất cả các Trụ Cột Kiếm Hồn ở phụ cận nghe đây, chạy mau, chạy mau a, kiếm mộ xuất hiện rồi! Ta...Ta mới vừa rồi liều mạng đánh 13 kiếm với hắn, không sai, khẳng định...Khẳng định là kiếm mộ, kiếm mộ a!”

Thanh âm dần dần nhỏ lại, sau đó biến mất trong tuyết sơn mịt mờ...

....

Vụ gì vậy?

Trầm Côn không hiểu đứng đó suy tư.

Trụ Cột Kiếm Hồn rõ ràng là bị hù dọa chạy mất, nàng sợ hãi, chính là sợ kẻ vừa đánh 13 kiếm cùng nàng...

Nữa, cái này chẳng phải đang nói bần tăng sao?

Nhưng mà kiếm mộ nàng nói có nghĩa là gì? Chỗ nào trên người bần tăng có kiếm mộ hử?

Bởi vì còn phải tới phù ma mộ phần, cho nên Trầm Côn không dám lãng phí một phút thời gian nào của pháp tướng cả, vội vã lui về thế giới thật.

Tính toán một chút, hắn hôm nay còn có thể vận dụng được thêm 40 giây pháp tướng Minh Vương nữa!

“Trầm Hùng lão huynh, kiếm mộ có nghĩa là gì?” Sau khi trở về, Trầm Côn đầu tiên là hỏi hắn nghi vấn ở trong lòng.

“Kiếm mộ?”

Có thể là do vừa trải qua sinh tử, tâm hoảng sợ nên còn chưa cảm nhận được vũ hồn chạy thoát, Trầm Hùng mơ mơ màng màng hỏi: “Người hỏi ta làm cái gì? Chính người không phải biết kiếm pháp sao, hắn phải biết chứ!”

“Ta rảnh không có chuyện gì làm, hỏi bài người không được hả?” Trầm Côn nhếch miệng nói.

Hỏi bài?

Người đang sỉ nhục ta à?

Trầm Côn, người chính là thiên tài kiếm pháp cực mạnh của Trầm gia a, năm ngoái lúc hoàng đế bệ hạ kiểm tra người xong có nói qua, linh ngộ của người đối với kiếm pháp, đã đạt tới cảnh giới mà người thường không thể giải thích được, nếu cho người đủ thời gian, hắn người chính là Cửu Châu Đệ Nhất Kiếm Thần, so với thần tiên cũng không kém gì mấy a!

Bằng vào giải thích của người đối với kiếm pháp, người có thể không biết kiếm mộ là cái gì sao?

“Kiếm mộ, chính là một loại ý cảnh cùng với khí chất của kiếm pháp!”

Trầm Hùng bắt đầu dĩ đành phải khuất phục, lớn tiếng nói: “Trong truyền thuyết, kiếm pháp khi tu luyện đến một cảnh giới cao siêu nhất định, trên người kiếm thủ sẽ có một loại khí chất! Vô luận là các kiếm thủ khác, hoặc là kiếm, hoặc là vũ hồn kiếm hệ, tóm lại, hễ cái gì cùng kiếm có liên quan, chỉ cần nhìn thấy loại khí chất này, tựa hồ như là thấy một nắm mộ được chuẩn bị sẵn vậy, biết rõ bản thân không phải là đối thủ, một khi nghênh chiến, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Nói cách khác, kiếm mộ xuất, vạn kiếm chạy, kẻ không trốn, tất phải chết!”

Nói như vậy, bản tăng coi bộ là có được loại khí chất kiếm mộ trong kiếm pháp này rồi?

Không sai, Trụ Cột Kiếm Hồn sở dĩ chạy trốn, chính là vì thấy được kiếm mộ trên người bản tăng!

Trầm Côn Cửu Châu, người đến tột cùng là thiên tài đạt đến tình trạng gì a, không ngờ đã tu luyện kiếm pháp tới cảnh giới này, cho dù sau khi người chết, thì kiếm mộ vẫn tồn tại như cũ trên người bản tăng?

Lỗ...Quá lỗ rồi...

Đáng tiếc bản tăng căn cơ quá kém, dù có kiếm mộ đi nữa, thì cũng chẳng biết nên dùng như thế nào đây!

Ôi, coi bộ vẫn phải đang hoang nghiên cứu “Hồn Kinh” thôi!

Lực chú ý của Trầm Côn lại về với sự thật...

“Không sai, không sai, ta đối với câu trả lời của người rất hài lòng, 100 điểm!” Trầm Côn cười hì hì nghiêng đầu qua, “Tiếp tục giao dịch của chúng ta đi! Người thấy rồi đấy, ta cũng đã đem người đánh bại rồi, vậy lão huynh cũng đừng có keo kiệt nữa, dẫn ta vào mỏ bạc bên trong đi!”

“Chuyện này...Không có khả năng a!” Trầm Hùng đột nhiên mặt mũi xám như tro tàn.

“Đừng có nói một cách tuyệt đối như vậy, vạn nhất tay ta run lên, ngộ thương người thì làm sao bây giờ?” Trầm Côn quơ quơ chuôi kiếm, trường kiếm của hắn còn cứa nhẹ trên cổ Trầm Hùng!

“Đại thiếu gia, người cũng đừng làm khó ta chứ!”

Trầm Hùng thở dài, len lén nhìn vào vài người ở căn phòng lợp gạch ngói phụ cận, “Ta nói thật với người, đại thiếu gia, cho dù người tiến vào, thì cũng không thể nhìn thấy cái gì, hơn nữa cũng đừng hòng mang theo bất cứ đồ gì khác!”

“Tại sao?”

“Bởi vì mỏ bạc Lan Vân Sơn, đã không còn thuộc về Trầm gia nữa rồi!” Rốt cuộc cũng đã nói ra bí mật, Trầm Hùng cũng giải thoát mà nhắm hai mắt lại.

“Vậy còn Phù Ma mộ phần thì sao? Phù Ma mộ phần vẫn thuộc về Trầm gia chứ?” Trầm Côn cũng cười không nổi nữa.

“Phù Ma mộ phần cũng tặng người luôn rồi, bất kỳ một ngọn cây cọng cỏ nào của Lan Vân Sơn, cho dù là một hòn đá nhỏ đi nữa, thì tất cả cũng đều là của người ta rồi!” Trầm Hùng cười khổ nói: “Ta không cho người tiến vào Lan Vân Sơn, chính là bởi vì chuyện này! Lan Vân Sơn tặng cho người khác, là do Trầm phu nhân ở sau lưng gia chủ cùng các trưởng lão quyết định, không thể để cho người khác biết, ít nhất là bây giờ còn chưa được...”

“Trước hết mặc kệ Trầm phu nhân, lão huynh, ta muốn đến Phù Ma mộ phần lấy một thứ, người có biện pháp nào không?”

Nữa, ngàn vạn lần đừng có nói là không có biện pháp nha, nếu không vũ hồn mới của bản tăng có thể phải ngâm nước nóng rồi!

17. Chương 16: Quận Chúa Bắc Địa.

Trầm Hùng lúng túng mà cúi đầu, “Đại thiếu gia, tân chủ nhân của Lan Vân Sơn tâm cao khí ngạo, căn bản không có khả năng cho phép người vào, lại càng đừng nói tới lấy đi thứ gì...”

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa liếc về phía tầng hai noãn các, mấy người đi cùng hắn bước ra. (Noãn các: Góc, lầu để sưởi ấm)

Trầm Côn cũng thấy rõ được bộ dáng của mấy người này...

Trong lúc nói chuyện, từ trong noãn các có một đội võ sĩ trọng giáp bước ra, đầu lĩnh là một thiếu nữ quý tộc khoảng 16,17 tuổi, bên người còn mang theo một đại hồ tử, là một tướng quân trung niên cực kỳ hùng tráng.

Bọn họ cũng mặc khôi giáp phát ra ánh sáng màu bạc theo quy chế, đầu đội mặt nạ yêu thú, lưng đeo trường cung khiên đỡ, cùng với hai tay cầm liệt mã đại kiếm. Vừa xuất hiện, lập tức liền chia làm hai đội, một đội đứng sau lưng thiếu nữ triển khai hình cánh chim nhận, một đội khác tạo ra xu thế phòng ngự, tiếng bước chân, tiết tấu hô hấp cơ hồ là giống nhau như đúc, rõ ràng là quân nhân tinh nhuệ đã được huấn luyện kỹ càng!

Trầm Côn thậm chí còn thấy được, bên dưới hông chiến giáp của võ sĩ còn khảm đệm da, trên cổ tay hai tay còn có chuông không thú để không chế tọa kỵ...

Không sai, bọn họ là kỵ binh!

Bây giờ băng thiên tuyết địa, dù cưỡi ngựa trên mặt đất cũng không thể nào hành động được, bọn họ là cỡi yêu thú phi hành tới sao?

Trầm Côn cẩn thận nhìn ra phía sau noãn các, quả nhiên, ở đó còn có hai mươi mấy đầu đại điêu trắng như tuyết đang ngủ!

Phi hành kỵ binh? Đại điêu?

Bọn họ liệu không phải là Tuyết Điều Kỵ Sĩ đấy chứ?

Thôi rồi!

Trong trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu có nói qua rất rõ: Tuyết Điều Kỵ Sĩ, là thuộc về vương phủ Bắc Địa của vương triều Đại Triệu, là thiên không kỵ binh do một tay Bắc Địa vương Triệu Húc một tay kiến lập nên, bạch điêu bên hông họ, cơ hồ chính là ký hiệu độc môn của Bắc Địa Vương Triệu Húc!

Về phần Bắc Địa vương Triệu Húc là ai?

Hắc hắc...

Bắc Địa vương Triệu Húc, hoàng thúc đương triều của vương triều Đại Triệu, chủ nhân 70 vạn hùng binh phương bắc, người sáng tạo ra Tuyết Điều Kỵ Binh, được xưng là nhân vật siêu ngưu X “Đại Triệu Đệ Nhất Quân Thần”! Nếu như cái này còn chưa đủ để hù dọa người nữa thì, phiền người nhớ kỹ một cái danh đầu vang dội nhất của Bắc Địa vương: Một trong bốn vị Hồng Nguyên Vũ Tông của vương triều Đại Triệu, tứ đại cường giả đứng đầu vương triều!

Hồng Nguyên Vũ Tông a!

Biết Hồng Nguyên Vũ Tông là có ý nghĩa gì không? Hồng Nguyên Vũ Tông, biệt danh “Phàm nhân chỉ cách thánh nhân một nước”, một khi đạt tới cảnh giới này, là đã có thể có được loại võ học đặc thù không thuộc về nhân loại “Hồng Nguyên Bạo”, gờ tay nhắc chân thôi là đã có thể di sơn đảo hải, thiên quân vạn mã đứng trước mặt hắn bất quá chỉ như bụi cỏ mà thôi! (Di sơn đảo hải: Dời núi lấp biển.)

Ở trước mặt Hồng Nguyên Vũ Tông, nhân số đã không còn có ý nghĩa gì nữa, không có cao thủ đồng cấp ngăn trở, Hồng Nguyên Vũ Tông trên chiến trường chính là chung cực binh khí, một người là đã có thể tiêu diệt một đội quân!

“Tân chủ nhân của Lan Vân Sơn...Là Bắc Địa vương phủ?” Trầm Côn cẩn thận nói, thanh âm cũng run rẩy.

”

“Người sợ sao?” Trầm hùng từ dưới kiếm của hắn bò dậy, đắc ý dào dạt nói: “Còn có điều dọa người hơn nữa đây! Người thấy tướng quân đại hồ tử đó không? Lão nhân gia hắn, chính là đại tướng thân binh hộ vệ của Bắc Địa vương phủ, Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, Triệu Thương, Triệu tướng quân!”

Hắn đè thấp âm thanh một chút, “Cái gì gọi là thực lực? Tùy ý xuất ra một đầu linh bảo tiêu trông hộ viện, đã là Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, so với thiên tài ngàn năm người, cái này mới gọi là thực lực, thực lực của Bắc Địa vương phủ!”

“Còn có vị tiểu thư đứng bên người Triệu tướng quân, biết nàng là ai không, nói ra, lại càng sợ sẽ hù chết người!”

Trầm Hùng càng thêm đắc ý, “Nghe cho rõ đây, vị tiểu thư này, chính là trưởng nữ của Bắc Địa Vương gia, Triệu Lạc Trần, Triệu quận chúa!”

“Tiểu quận chúa cũng tới?” Cái trán Trầm Côn toát ra mồ hôi lạnh.

“Nói nhảm! Nếu không phải thân phận này của tiểu quận chúa, người cho rằng Trầm phu nhân có thể đem Lan Vân Sơn mỗi năm thu nhập 20 vạn lượng bạc trắng tùy tiện tặng người khác sao? Ta nói cho người biết, tiểu quận chúa, chính là tân chủ nhân của Lan Vân Sơn!”

Trầm Hùng khinh miệt phát phát tay, “Được rồi, cái gì cần biết thì người cũng đã biết, xem mặt mũi cha người, ta cho người một cơ hội: Mau chóng đi đi, đừng chờ tới lúc tiểu quận chúa phát hỏa, chém đứt đầu người!”

Đi?

Còn chưa có tìm được vũ hồn, bắn tăng sao có thể đi a!

“Thôi!” Chịu khó đi ra ngoài, trước hết nói với tiểu quận chúa hai câu, vạn nhất nàng nổi hứng, có thể cho phép bắn tăng đi một chuyến Phù Ma mộ phần thì sao?

“Ái chà chà, không biết là tiểu quận chúa giá lâm, tiểu nhân có tội, có tội!”

Trầm Côn cách khoảng bảy tám chục mét gào to một tiếng, rồi chạy tới trước mặt Triệu Lạc Trần, cười hi hi bắt chuyện, “Tiểu quận chúa, ta là người thừa kế của Trầm gia, Trầm Côn, vội tới chào người đây!”

“Người chính là Trầm Côn?” Triệu Lạc Trần cau mày lại, “Phế vật nổi danh của Trầm gia, thất bại mà tiến triển cực nhanh, chính là người sao?”

“Ai da da, có thể được tiểu quận chúa nhớ kỹ tên, thật sự là phát rồi, phát tài rồi...” Vì Phù Ma mộ phần, Trầm Côn ăn nói khép nép.

Sau khi vỗ mông ngựa liên tiếp, Trầm Côn cười khan nói: “Tiểu quận chúa, có thể làm một bút giao dịch...Không, là có thể cầu người một việc được không?”

“Chuyện gì?” Thái độ Triệu Lạc Trần lãnh đạm.

“Cũng không có cái gì quan trọng hết, chỉ là ta nhận lệnh của trưởng lão gia tộc, đến Phù Ma mộ phần lấy vài thứ, người có thể cho ta vào được không? Được rồi, ta chỉ cần 3 phút thôi, 3 phút là đủ, hơn nữa ta chỉ muốn lấy khô cốt trong Phù Ma mộ phần, không đáng chút giá tiền...”

Bốp!

Không đợi Trầm Côn nói xong, Triệu tướng quân đại hồ tử hất tay quất một cái tát, “Hỗn trướng! Lan Vân Sơn là quà sinh nhật tặng của tiểu quận chúa, một ngọn cây một cọng cỏ cũng đều là dùng để chúc mừng sinh nhật tiểu quận chúa, người muốn lấy đi Phù Ma mộ phần, chính là cướp đoạt lễ vật của tiểu quận chúa, muốn chết sao?”

“Triệu tướng quân nói có lý!”

Về mặt Triệu Lạc Trần cũng không hài lòng, “Bốn quận chúa cuộc đời hận nhất chính là kẻ phản bội, Trầm gia các người đã đưa ra Lan Vân Sơn, chính là tặng, người còn muốn trở về lấy đồ, nói cái gì chứ? Triệu tướng quân, đem tên tiểu nhân vô lý này quăng ra ngoài cho bốn quận chúa!”

Ra ngoài?

Các thợ mỏ nghe nói như thế cũng há hốc cả miệng!

Đây chính là uy nghiêm của tiểu quận chúa sao? Một lời cũng không nghe, lập tức đem người ta quăng ra ngoài, hơn nữa người này còn là Bạch Nguyên Vũ Tông cực mạnh?

Triệu Lạc Trần nhìn thấy ánh mắt của các thợ mỏ, một điểm cũng không để ở trong lòng!

Trước kia phụ vương có nói qua, người là chia làm 2 loại, một loại là bình dân không hề có giá trị, một loại là quý tộc phải tôn trọng, bốn quận chúa vứt bỏ một tiện dân, còn cần phải lo lắng thái độ của tiện dân khác sao?

“Triệu tướng quân, lập tức chấp hành mệnh lệnh của bốn quận chúa!”

“Tuân mệnh!” Triệu tướng quân lạnh lùng hướng Trầm Côn đi tới, hắn cũng là Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, không cần lo lắng Trầm Côn có tồn tại uy hiếp hay không!

“Hix, Triệu tướng quân, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài...” Trầm Côn cuống quýt lui ra phía sau, “Không phiền người động thủ, ta tự mình đi còn không được sao?”

“Đi?” Triệu tướng quân cười một cách dữ tợn, “Mệnh lệnh của tiểu quận chúa, là ‘vứt’!”

Trong chớp mắt hắn liền xuất hiện ở trước mặt Trầm Côn, chế trụ bả vai Trầm Côn, hét lớn một tiếng “Lên!”, đem cả người Trầm Côn nâng lên!

Nữa!

Bắn tăng lúc này cho dù không địch lại, cũng đâu cần phải mới một chiêu đã bị người ta bắt chết, có thể tưởng tượng được thực lực của Bắc Địa vương phủ, là không thể phản kháng a!

Một khi phản kháng, cùng với Bắc Địa vương phủ kết tử cừu, sẽ chết không có chỗ chôn mất!

Cố nén lại oán khí, Trầm Côn buông tha chống cự...

“Cút!” Triệu tướng quân quay quay vài vòng, dựa theo quán tính, sau đó hệt như ném đĩa sắt quăng Trầm Côn lên giữa không trung!

Tiếng gió gào thét truyền đến bên tai, tâm của Trầm Côn cũng nhanh chóng bùng nổ rồi!

Khốn!!

Vì Phù Ma mộ phần, bắn tăng đã không biết xấu hổ ăn nói khép nép, thân thủ làm mặt tươi cười, nhưng người không ngờ lại không chút để ý, sỉ nhục bắn tăng như thế...

Bắn tăng dù không phải là vật gì, nhưng cũng là người thừa kế của một gia tộc a! Người ngay câu nói đầu tiên liền đem bắn tăng ném ra ngoài không trung, khiến cho trăm người nhìn thấy, có phải thật muốn bắn tăng không làm người nữa hay không?

Triệu Lạc Trần!

Bắn tăng nhớ kỹ tên ngươi rồi!

Ủa?

Đây là cái gì?

Ngay lúc đang tức giận mắng trong lòng, Trầm Côn chợt phát giác trước mắt tối sầm lại!

Hơn nửa ngày hắn mới phản ứng lại, thì ra, hắn đã bay đến điểm cao nhất, lúc sắp rơi xuống, phía dưới đột nhiên xẹt qua một bóng đen thật lớn, bóng đen này mặc dù cũng không nhanh, nhưng lại to lớn đến mức dị thường, mà những vật gì đi qua trên thân hắn, đều chỉ cảm nhận được đó là một tấm thảm màu đen vô biên vô hạn!

Rầm!

Không chút phòng bị Trầm Côn liền nện vào “tấm thảm” đó, khiến cho hắn ngũ nội câu đốt, dạ dày phiên giang đảo hải, cơ hồ là cả tim cũng muốn nhổ ra ngoài luôn rồi. (Ngũ nội câu đốt: Ý bảo các cơ quan trong cơ thể bị thiêu đốt)

Quái vật khổng lồ, thể tích của nó thật sự quá khổng lồ rồi, Trầm Côn nằm trên lưng hắn, liền giống như một con kiến nằm trên lưng con voi vậy, chẳng những không quan trọng, mà ngay cả nhảy tung tung liên tục trên đó, cũng không thể nào khiến cho con quái vật đó cảnh giác được!

Kế tiếp...

Tựa hồ như số trời định, Trầm Côn đã buông bỏ Phù Ma mộ phần rồi, nhưng mà con quái vật khổng lồ này, không ngờ lại dẫn theo hắn...Bay trở về vùng trời của Phù Ma mộ phần lần nữa!

Hình như là nó muốn tập kích tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần thì phải?

18. Chương 17: Vì Người, Bán Đứng Hết Thủy Thi Đã Sao?

Phải, chính là phù hộ người bị con quái vật khổng lồ này ăn tươi thì có!

Trầm Côn có chút hả hê nhìn về phía phương hướng Phù Ma mộ phần mà dựng ngón giữa lên, nhưng hắn rất nhanh liền cười không nổi nữa!

Không đúng!

Tiểu quận chúa không phải con ngốc, nàng bị quái vật khổng lồ tập kích, khẳng định sẽ ra tay đánh trả...Nhìn lại tình trạng bây giờ: Bần tăng là đang nằm trên lưng quái vật, Triệu Lạc Trần thì nắm giữ trong tay một Bạch Nguyên Vũ Tông cùng hai mươi mấy Tuyệt Điều Kỳ Sĩ, nếu nàng phát động công kích, chẳng phải là ngay cả bần tăng cũng phải gặp nạn rồi ư?

Phải nhanh chóng rời khỏi con quái vật khổng lồ này!

Trầm Côn dùng tốc độ nhanh nhất của mình bò tới sát bên hông con quái vật, nhìn ra một chút, hắn đang ở vùng trời của Phù Ma mộ phần, cách mặt đất đại khái khoảng bảy tám chục mét...

Khoảng cách này, chắc không té chết bần tăng đấy chứ?

Cấn chặt răng, Trầm Côn nhắm mắt lại nhảy xuống!

....

“Bảo vệ quận chúa!”

Bên trong mỏ bạc, Triệu tướng quân cũng phát hiện ra con quái vật khổng lồ này, đầu tiên là gỡ xuống đại phủ tử trên lưng, điên cuồng hét một tiếng, “Tuyệt Điều Kỳ Sĩ, đội hai lưu lại bảo vệ quận chúa, đội một lập tức bay lên không, tiêu diệt kẻ địch tiến vào phạm vi!” (Đại phủ tử: Rìu to)

“Đừng!” Triệu Lạc Trần lạnh lùng phát tay, “Tuyệt Điều Kỳ Sĩ toàn bộ lên không trung, Triệu tướng quân, ta cũng lên không trung ngăn chặn địch!”

“Quận chúa!” Triệu tướng quân thất kinh, “Người thân thể thiên kim, không cần phải tiến lên liều chết, nếu như người bị thương tổn, mặt tướng...Mặt tướng không có biện pháp nào công đạo với vương gia a!”

“Triệu Thương, người biết cấp bậc võ đạo của ta chứ?” Tiểu quận chúa lạnh lùng hỏi.

“Quận chúa thông tuệ hơn người, năm 17 tuổi, đã là Bạch Nguyên Vũ Tông hạ đoạn rồi, trừ huynh đệ Côn Trọng của Trầm gia ra, vương triều Đại Triệu không có bất cứ một thiếu niên nào có thể so sánh được với người!” Triệu Thương bật thốt.

“Vậy người biết lộ số võ công của ta chứ?” (Lộ số: Trong câu này ý bảo số lượng con đường võ thuật, chiêu thức võ công...)

“Tiểu quận chúa có được tuyệt học hai nhà, một là kiếm pháp ‘Bắc Cực Bách Lý’ do Vương gia thân truyền, hai là linh phù bí thuật do chương môn Thiên Vũ Tông truyền thụ, Xích Bạo Viêm!”

“Nói cho hết, vậy vũ hồn của bốn quận chúa thì sao?” Tiểu quận chúa lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Vũ hồn của người, là vũ tông cấp, linh phù bí thuật hệ, Phù Hải Vô Nhai! Dựa vào vũ hồn này, tốc độ chế tạo linh phù của người so với linh phù sư bình thường nhanh hơn gấp 8 lần, tốc độ tu luyện linh phù bí thuật, lại càng là ngàn năm hiếm thấy!”

“Người đều đã biết như thế, vậy còn nói nhằm cái gì? Bồn quận chúa có thực lực này, còn phải chạy trốn ư, vậy chẳng phải là mất hết mặt mũi của Bắc Địa vương phủ rồi sao?”

Vừa nói, Triệu Lạc Trần vừa rút ra một con hạc giấy trong tay áo, cắn đứt đầu ngón tay, một giọt máu tươi nhỏ lên đỉnh đầu hạc giấy.

Quác!

Một tiếng kêu to, con hạc giấy không ngờ chậm rãi lớn lên, nhẹ nhàng sải cánh ra, biến thành một bạch hạc chính thức cao bằng ba người!

Cưỡi lên bạch hạc, Triệu Lạc Trần liền nhắm vào con quái vật khổng lồ phía trước lao tới!

“Theo sát quận chúa, công kích!” Triệu tướng quân cũng không có nói thêm cái gì nữa, chỉ huy hai mươi mấy Tuyết Điều Kỳ Sĩ leo lên tọa kỵ, gắt gao theo sát sau lưng Triệu Lạc Trần.

Thôi rồi!

Đầu óc Triệu Lạc Trần người bị bệnh rồi à?

Muốn thủ hạ có thủ hạ, muốn thân phận có thân phận, bản tăng nếu là người, đã sớm trốn thật xa rồi, chỉ có thằng ngu mới đi liều mạng đó!

Trầm Côn giờ ngón giữa lên một chút, hần bị rút ở một chỗ cách chỗ Triệu Lạc Trần không xa.

Đôi con người nhỏ trong mắt nhấp nháy quan sát tình huống...

Được rồi, Triệu Lạc Trần cùng Tuyết Điều Kỳ Sĩ cũng đã bay lên không trung, Trầm Hùng cũng đá linh cảnh vệ cùng các thợ mỏ giờ cung tên lên, đẩy xe bắn đá, trợ giúp ở dưới mặt đất, ai mà chú ý tới bản tăng đây chứ.

Hắc hắc, đúng là cơ hội tốt để đi Phù Ma mộ phần a!

À, phải rồi, chuyện kế tiếp là cơ mật lớn nhất của bản tăng, không thể để cho người ta nhìn thấy, hóa trang vậy!

Trầm Côn lắc mình tiến vào trong căn nhà gỗ, lúc trở ra, thì đã biến thành một lão hòa thượng tám chín chục tuổi, cơ hồ là cùng với sư quét rác giống nhau như đúc!

Không có biện pháp, ai kêu bản tăng quá quen thuộc với bộ dáng của sư quét rác đây?

Trầm Côn bẻ tay bẻ chân đi tới Phù Ma mộ phần...

“A di đà phật, hắc hắc, đây là lần đầu tiên bản tăng lòng bắt vũ hồn nha!”

Ngay lúc tiến đến Phù Ma mộ phần, Trầm Côn kết thành Bất Động Minh Vương Ấn, miệng đọc Kim Cương Tát Đóa Tâm Chú, lực lượng của chữ chân ngôn “Linh” không hề giữ lại chút nào dũng mãnh tiến ra!”

Phải nắm chắc thời gian thôi, lấy tu vi trước mắt, bản tăng một ngày chỉ có thể vận dụng pháp tướng Minh Vương một phút đồng hồ, mới vừa rồi nhìn coi Trụ Cột Kiểm Hồn đã lãng phí hết 20 giây, bây giờ chỉ còn lại có 40 giây a!

Trầm Côn một mặt thúc giục mình gia tăng tốc độ, một mặt hiện lên tư liệu về Phù Ma mộ địa trong đầu...

Muốn lòng bắt một vũ hồn, ít nhất cũng phải hiểu rõ được vũ hồn này một chút chứ!

Linh hồn cường giả trong Phù Ma mộ phần, tên là Vương Kiêu!

Vương Kiêu này sinh sống vào khoảng hơn 1000 năm trước, lúc vương triều Đại Hán thống trị Cửu Châu Đại Lục. Quá cổ xưa, cho nên Trầm Côn cũng không biết rõ tường tận chi tiết tư liệu, chỉ tìm được một vài tin đồn rải rác:

Nghe nói, Vương Kiêu này là anh tài ngút trời, võ đạo am hiểu nhất là linh phù bí thuật, dưới sự trợ giúp của tờ giấy gọi là linh phù, năm 38 tuổi trở thành cường giả cấp “Đệ tứ cảnh, Hỗn Độn Vũ Tôn”!

Hỗn Độn Vũ Tôn, đây chính là lực lượng đủ để ảnh hưởng đến chuyển biến lịch sử đại lục a!

Cho nên vừa nghe thấy Vương Kiêu trở thành Hỗn Độn Vũ Tôn, hoàng đế Đại Hán kinh hỉ thất thố, đương tràng liền ban cho Vương Kiêu vô số vàng bạc châu báu, tơ lụa gấm vóc, còn ở trước mặt mọi người nói, chỉ cần Vương ái khanh đồng ý vì trăm thủ hộ giang sơn Đại Hán, người muốn cái gì, trăm sẽ cho người cái đó!

“Thật sự muốn cái gì cũng được hết ư?”

Đối mặt với ý mượn sức của hoàng đế, Vương Kiêu đột nhiên ném vàng bạc tài bảo, gấm vóc lụa là xuống, thân thủ lạnh lùng, “Muốn ta bán mạng cho người, có thể, chỉ cần người đem Đỗ Nguyệt Nhi cho ta!”

Lời vừa nói ra, hoàng thất khiếp sợ, cả triều văn võ bá quan khiếp sợ, vương triều Đại Hán khắp nước khiếp sợ!

Đỗ Nguyệt Nhi, nàng là hậu phi mà hoàng đế Đại Hán sủng ái nhất, là hoàng hậu đương triều mẫu nghi thiên hạ a!

Một thần tử, không ngờ lại muốn lấy hoàng hậu, đây không phải là sỉ nhục hoàng đế, mà là khiến cho cả hoàng triều Đại Hán đội nón xanh rồi! Vì vậy hoàng đế bệ hạ phần nộ hô quát vệ binh, nhưng không đợi hấn động thủ, Vương Kiêu đã tiên hạ thủ vi cường trước rồi, hấn đem cả hoàng cung Đại Hán đánh chém lung tung, giết cho máu chảy thành sông, hài cốt như núi, giẫm chân lên máu tươi của quân cận vệ hoàng thành, cùng mấy trăm thi thể cao thủ, đem hoàng hậu Đỗ Nguyệt Nhi đoạt đi!

Hoàng hậu bị người ta bắt đi, toàn bộ vương triều Đại Hán hổ thẹn, vô luận là cao thủ hoàng thất, tướng lĩnh trong quân đội, hoặc cao thủ dân gian cũng đều đỏ cả tròng mắt, liền hợp lại vây công Vương Kiêu, ngăn ngử trong vòng một tháng, đánh liên tục hai mươi mấy trận truy kích!

Mặc kệ người tới bao nhiêu người, Vương Kiêu vẫn cứ một cây bút, một tờ giấy, một tay ôm Đỗ Nguyệt Nhi uống rượu đàm tiếu, một tay viết xuống vô số linh phù, đem toàn bộ những cao thủ đó diệt sát!

Giết đến tận cùng, Vương Kiêu đã khiến cho đại lục công phần, vì vậy 700 cường giả đã thiết hạ mai phục phụ cận Lan Vân Sơn, dấy nên một trận đại chiến oanh động thiên cổ...

Trận đại chiến này trong sách sử cũng không có ghi lại rõ ràng, Trầm Côn không thể nói được cụ thể, nhưng lại biết được một kết quả tàn khốc!

Trước lúc đại chiến bắt đầu, hình dáng của Lan Vân Sơn cũng không phải là hai ngọn núi cách bởi một khe núi như vậy, mà là một ngọn núi cao vút trong mây, nhưng sau khi đại chiến bắt đầu, Vương Kiêu một tay ôm Đỗ Nguyệt Nhi, một tay không ngừng chế tạo linh phù bí thuật, giết! Giết! Giết! Sau đêm huyết chiến, 700 cường giả bị giết tổn hại gần nửa, mà ngay cả ngọn núi Lan Vân Sơn cũng bị hấn xóa đi, biến thành vùng đồng bằng trụi lủi!

Mà lúc này, Vương Kiêu thân chịu trọng thương, cũng không thể còn sống để rời đi được...

“Kiếp này có được hồng nhan, không uống!”

Mặc cho máu tươi của 700 cường giả, Vương Kiêu uống hết chén rượu ngon cuối cùng, vút bay chén rượu đi, hấn tươi cười hỏi Đỗ Nguyệt Nhi trong lòng, “Nàng, có nguyện cùng ta cộng miên vu thử?”

Đỗ Nguyệt Nhi rưng rưng nước mắt gật đầu!

“Sinh bất đồng cừu, tử đồng huyết! Vương Kiêu ta, kiếp này quả nhiên không uống a!”

Nhẹ nhàng hôn mỹ nhân trong lòng, máu tươi từ lỗ chân lông vẩy ra toàn thân Vương Kiêu, vẫn cố gắng gượng thân hình của mình cùng Đỗ Nguyệt Nhi, viết xuống một đạo linh phù hoa lệ nhất lúc còn sống!

Một kích Phù Ma Tuyệt Mệnh, dưới huyết nhục linh phù này mà nói, toàn bộ huyết nhục của 700 cường giả đều bị cắt ngang, Lan Vân Sơn kể từ đó bị chia thành 2 đoạn, trở thành khe núi mỡ bạc ngày hôm nay, thi thể của Vương Kiêu cùng Đỗ Nguyệt Nhi cũng chôn vào trong đồng cỏ nát đó, trở thành Phù Ma mộ phần bây giờ...

Từ đó trên nhân gian không còn có Vương Kiêu nữa, mà chỉ có truyền thuyết một đời Phù Ma, vì hồng nhan, tức giận trùng quan, phù loạn thiên hạ, vậy thì đã sao chứ?

Chú thích:

- Cộng miên vu thử: An giấc cùng nhau, ý bảo chết.
- Sinh bất đồng cừu, tử đồng huyết: Sinh không cùng nơi, nguyên chết cùng chỗ, đại khái nghĩa là vậy.
- Huyết nhục: Máu và thịt

Nhớ lại kinh nghiệm của Vương Kiêu, môi Trầm Côn không khỏi có chút khô hốc lại!

Vương Kiêu này thật sự là mạnh quá mức rồi!

Một chiêu diệt sát 700 cường giả, san bằng Lan Vân Sơn, cái này cũng chưa tính là gì cả, đương kim cường giả trong đại lục cũng có rất nhiều người có thể làm được điểm này, nhưng mà thỉnh chú ý cho kỹ, trận chiến này, là phát sinh vào hơn 1000 năm trước!

Là hơn 1000 năm trước a, là lúc võ học chính thức đạt tới đỉnh phong của Cửu Châu đại lục, cường giả có thể đi đến Lan Vân Sơn, ít nhất cũng là ở đệ tam cảnh cường giả vũ tông đỉnh phong, thậm chí còn có mười mấy người đệ tứ cảnh cùng cấp bậc với Vương Kiêu, Hồn Độn Vũ Tôn! Theo sử sách ghi lại, đầu lĩnh dẫn đầu cường giả vây công Vương Kiêu lúc ấy, lại càng là kẻ chỉ tồn tại trong truyền thuyết “Đệ ngũ cảnh, Truyền Thuyết Vũ Hoàng”!

Những người này liên thủ, mà cũng không thể địch lại một chiêu của Vương Kiêu!

Hắn rốt cuộc là làm như thế nào mà được?

Trầm Côn kinh hãi liếm liếm cái môi khô khốc, đột nhiên nở nụ cười...

Hắc hắc, Vương Kiêu người lúc còn sống đích xác lợi hại, nhưng bây giờ người đã chết, đã chết rồi, nhất định sẽ phải tiếp nhận sự chế tài của “Hồn Kinh” của bản tăng!

“Nam vô tam mạn đa...”

Nhớ lại hết tư liệu của Vương Kiêu xong, thì Trầm Côn cũng đã niệm hoàn tất đoạn kinh văn cuối cùng!

Pháp tướng Bất Động Minh Vương xuất hiện, cùng với Trầm Côn dung hợp, nhất thời, trước mắt liền biến thành một loại cảnh sắc khác...

...

Nữa!

Sau khi thấy rõ cảnh sắc bên trong Phù Ma mộ phần, Trầm Côn suýt chút là chửi ra tiếng rồi!

Trong tư liệu rõ ràng viết, Vương Kiêu cùng Đỗ Nguyệt Nhi sau khi đồng táng, trong Phù Ma mộ phần đáng lẽ phải có ít nhất hai khối hài cốt mới đúng, vậy mà Trầm Côn tìm qua tìm lại, chẳng thấy một khối hài cốt nào cả, ngược lại chỉ thấy được bảy cái rương kỳ lạ cổ quái!

Bảy cái rương này nằm ở trung ương của Phù Ma mộ phần, tản mát ra ánh sáng màu hồng nhàn nhạt, giống như là Thất Tinh Bắc Đẩu nhiễm máu vậy, hợp thành hình một cái Tinh Túc Bắc Đẩu!

Hài cốt của Vương Kiêu đâu?

Trầm Côn tiến vào trong Phù Ma mộ phần tìm kiếm, lúc hắn mở một cái rương ra, thì phát hiện bên trong không ngờ là có một bộ xương tay đầy đủ, lại mở tiếp cái rương thứ hai, là một bộ xương chân trái đầy đủ của nhân loại...

Trên hai cái rương lớn còn dán một giấy niêm phong màu đỏ chu sa, mặc dù không nhận ra được cổ văn ghi trên đó, nhưng chỉ cần có chút kinh nghiệm võ đạo là có thể đoán được, cái rương lớn này là một loại lực lượng phong ấn, mỗi cái rương phong ấn một bộ phận hài cốt của người chết!

Rầm, rầm, rầm, rầm, rầm!

Trầm Côn mở ra năm cửa rương còn lại, phân biệt là cánh tay trái, đùi phải, đầu lâu, xương sườn trên, xương hông dưới, từ mật độ của bộ xương có thể thấy, nó là thuộc về một người đàn ông.

Khẳng định đó chính là Vương Kiêu sau khi chết bị người ta phân thân thành bảy khối, phân biệt phong ấn trong bảy cái rương hợp thành Thất Tinh Bắc Đẩu!

Ắc thật, ân cừu gì thì cũng đã chết, Vương Kiêu đã chết hơn 1000 năm, còn giày vò hài cốt của hắn nữa sao?

Được rồi, còn hài cốt của Đỗ Nguyệt Nhi đâu?

Tại sao trong Phù Ma mộ phần chỉ còn lại có mỗi thi thể của Vương Kiêu?

Do dự một chút, thời gian lại trôi qua thêm 10 giây đồng hồ, Trầm Côn không dám tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa...

“Vương Kiêu lão huynh, có đó không?” Trầm Côn tận lực đơn giản hóa ngôn ngữ của mình, “Ta biết người nghe được thanh âm của ta nhất định sẽ rất kinh ngạc, đối với người chỉ còn lại có 30 giây, cho nên cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nói, hãy nghe ta nói... Vương lão huynh, ta tên là Trầm Côn, là một kẻ xui xẻo bị mất đi vũ hồn, muốn có một vũ hồn mới! Người bị nhốt ở chỗ này cũng đã hơn 1000 năm, hắn sớm đã muốn ra ngoài rồi phải không? Hắc hắc, nếu như vậy, chúng ta làm một bút giao dịch đi! Ta thả người ra ngoài, người làm vũ hồn mới cho ta, chịu không?”

Nói xong, Trầm Côn khẩn trương nhìn chăm chăm vào 7 cái rương.

Tích tắc!

Tích tắc!

Tích tắc!

Từng giây từng giây đồng hồ trôi qua, Trầm Côn mặc cả khoảng 5 giây, Vương Kiêu cũng không có trả lời lại.

“Lão huynh, đừng giả bộ câm điếc a, thời gian của ta chỉ còn có 25 giây thôi!” Trầm Côn vội la lên: “Người có phải là đang lo lắng ta không có năng lực phá giải phong ấn 7 cái rương này không? An tâm đi, an tâm đi, người hắn là thấy được, ta đã mở được nắp 7 cái rương, tuyệt đối có năng lực thả người!” Lay động Minh Vương Trí Tuệ Kiếm trong tay, “Nếu như còn không tin, người hãy ra nhìn thử pháp thân của ta xem, dù sao cũng sắp thành người một nhà rồi, ta cũng không có đối gạt người: Pháp thân này của ta chính là Bất Động Minh Vương, kiếm và khóa trong tay ta chính là Trí Tuệ Kiếm cùng Kim Cương Khóa, bằng vào chúng, ta thật sự có thể thả người ra ngoài a!”

Tích tắc!

Tích tắc!

Tích tắc!

Lại 10 giây đồng hồ trôi qua, lúc này chỉ còn lại 15 giây, Vương Kiêu không ngờ vẫn không đáp trả!

Chẳng lẽ linh hồn Vương Kiêu không có ở chỗ này sao?

“Vương lão huynh, bản tăng đã dốc hết nước mắt ra giá, mất hết thôn, chỉ còn lại mỗi cửa điểm thôi đó, người hảo hảo ngâm nghĩ lại a!” Trầm Côn càng cấp bách, gần như là cầu khẩn nói: “Ra đi mà, Vương lão huynh, chẳng lẽ người không muốn ra ngoài nhìn thử bộ dáng bên ngoài bây giờ thế nào sao? Người cũng có hậu nhân a, chẳng lẽ người không muốn nhìn hậu nhân của người một chút sao? Phải rồi, người khẳng định cũng có cừu nhân, chẳng lẽ người không muốn tìm hậu đại của cừu nhân để báo thù sao?”

Tích tắc!

Tích tắc!

Thời gian trôi qua nhanh, Trầm Côn cũng nói thật nhanh...

Nhưng mà Vương Kiêu tại sao vẫn không chịu trả lời đây chứ?

Chỉ còn lại có 10 giây đồng hồ thôi!

Trầm Côn cấp bách đến nỗi trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, từng giọt mồ hôi rơi vào trong mắt, hấn vẫn hồn nhiên không hề phát giác ra, vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào 7 cái rương, ánh mắt cũng trở nên tuyệt vọng!

“Người, muốn trở thành chủ nhân của Vương Kiêu ta sao?” Từ sâu trong Phù Ma mộ phần đột nhiên truyền ra thanh âm mờ ảo!

Phù, còn thừa lại 8 giây! Trầm Côn điên cuồng hét lên: “Không sai, không sai, Vương lão huynh, chỉ cần người đồng ý làm vũ hồn cho ta, giá cả tùy người khai!”

“Buồn cười! Vương Kiêu ta tuy bị thế giới vạn người mắng tên, nhưng cũng là một đời hào hùng, thiên cổ không thể xóa nhòa! Người, dựa vào cái gì mà bắt ta làm nô làm phò, phủ phục dưới chân người, làm tay sai nô tài cho một thiếu niên như người?”

Đúng vậy, bản tăng dựa vào cái gì mà mời Vương Kiêu?

Trầm Côn thoáng bị mắng cái liền tỉnh lại, lấy thân phận cùng thực lực của Vương Kiêu, cho dù chết, cũng là Phù Ma một đời, mà bản tăng chỉ là người thừa kế của một tiểu gia tộc, đã vậy còn bị chứ là kẻ bất lực, vậy Vương Kiêu dựa vào cái gì mà phải quỳ gối dưới chân bản tăng, vứt bỏ hết thân nghiêm cùng thể diện, vừa cung vừa kính mà gọi bản tăng một tiếng “chủ nhân” đây?

Trở thành vũ hồn nô bộc của một kẻ bất lực, đối với Vương Kiêu mà nói, là sỉ nhục bao nhiêu đây chứ!

Ài, cũng tại bản tăng đem chuyện tưởng tượng quá mức đơn giản, chỉ bằng vào một tiểu nhân vật như bản tăng, dựa vào cái gì mà khiến cho Vương Kiêu thừa nhận khuất nhục này chứ?

Không có lý do gì...

Thật sự là không có lý do gì a!

Trầm Côn ngửa mặt lên trời cười khổ!

“Người đã nói, người có thể khống chế linh hồn ư?” Ngay lúc Trầm Côn đang tuyệt vọng, Vương Kiêu đột nhiên hỏi.

“Cũng không tính là khống chế, đối với ta mà nói bây giờ chỉ có thể nhìn thấy linh hồn, có thể ổn định trạng thái linh hồn, đương nhiên, sau này ta cũng sẽ càng ngày càng mạnh!” Trầm Côn vô ý thức trả lời, thời gian pháp tướng của hắn lúc này chỉ còn lại không tới 5 giây đồng hồ!

“Vậy là đủ rồi!”

Trước mặt Trầm Côn đột nhiên chậm rãi xuất hiện một linh hồn bay phát phối, xích lôa toàn thân, vóc người to lớn tràn ngập khí phách trường dương, trong khuôn mặt tuần lãng lộ ra một tia âm lệ, một mái tóc bạc phiêu tán sau đầu, một đôi mắt sắc bén khiến cho người ta không dám trực tiếp...

Pháp thân Bất Động Minh Vương của Trầm Côn cơ hồ sắp hỏng mất rồi! Áp lực tinh thần quá mạnh mẽ, cảm giác áp bức người này mang đến, cơ hồ có thể khiến cho người ta ngạt thở mà chết mất!

“Trầm Côn, chỉ cần người có thể tìm được linh hồn một người phụ nữ, để cho ta nhìn nàng một cái, tôn nghiêm của Vương Kiêu ta, năng lực, tri thức, thậm chí hết thảy, cũng đều bán cho người!” Vương Kiêu nói chắc như đinh chém sắt vậy! Tựa hồ như vì để gặp mặt lại nữ nhân này, hắn có thể bán đứng tất cả, kể cả linh hồn, kể cả tôn nghiêm cuối cùng của một nam nhân!

“Lấy danh nghĩa của Bất Động Minh Vương, ta đáp ứng!” Nhân tình Trầm Côn sáng lên.

“Đa tạ...Chủ nhân!”

Trong ánh mắt sắc bén của Vương Kiêu hiện ra một tia không cam lòng, một tia phẫn nộ, một tia tự giễu, còn có khuất nhục nồng đậm, sau đó...Hắn quỳ xuống!

“Chủ nhân, ta nguyện bán đứng hết thảy, cũng chỉ muốn được gặp lại một người phụ nữ...”

Vương Kiêu ngẩng đầu lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong phút chốc, vị tuyệt thế Phù Ma này nước mắt vỡ òa, tuôn tràn như mưa!

“Là thê tử yêu nhất của ta, Đỗ Nguyệt Nhi!”

19. Chương 18: Linh Phù Nghịch Thiên

Trầm Côn vuốt vuốt đầu mũi, người nói ba cái chuyện tình cảm làm cái gì không biết, hại cái mũi của bản tăng cũng muốn chua xót theo rồi...

“Lão huynh, thời gian không còn nhiều lắm, ta thả người ra trước nhé!”

Trầm Côn niệm chữ chân ngôn Linh, pháp tướng Bất Động Minh Vương cũng động theo, một tay giơ cao Trí Tuệ Kiếm, một tay phi xuất Kim Cương Khóa, khóa trụ linh hồn của Vương Kiêu lại, dùng sức kéo thoát!

Phốc, phốc, phốc...

Liên tiếp bảy tiếng kêu vang lên, giấy niêm phong trên rương đột nhiên bốc cháy, giống như là Thất Tinh Bức Đẩu bị thiêu đốt vậy, hóa thành tro bụi!

Hải cốt của Vương Kiêu cũng bắt đầu phong hóa, trở thành bụi phấn, xáo trộn vào trong bùn đất, cùng với đất sinh dưỡng của con người không phân lẫn nhau. (phong hóa: Xói mòn, thoái hóa, hóa bụi...)

“À Nguyệt, chờ ta, ta đã thoát được phong ấn của Huyết Phật, cho dù tìm khắp thiên sơn, đập khắp vạn thủy, ta cũng sẽ gặp lại nàng...”

“Sau khi thoát vây, Vương Kiêu ngẩng đầu lên thì thào tự nói, sau đó hần cắn chặt răng, cố nén sỉ nhục nói: “Đến lúc ta phải thực hiện lời hứa rồi, ngồi xuống, mở thất khiếu ra, chuẩn bị nghênh đón tân vũ hồn của người đi!” (Thất khiếu: Nghĩa là 7 lỗ: “2 mắt, 2 mũi, 2 tai, và miệng”, thường là ám chỉ dành cho đàn ông. Phụ nữ thì có cửu khiếu chứ không phải thất khiếu.)

Nói xong, linh hồn của hần đột nhiên chia ra làm 7 đạo, từ vị trí thất khiếu chui vào trong người Trầm Côn!

Một cỗ cảm giác lực lượng kiên cố hình thành trong cơ thể, Trầm Côn không nhận được huy vũ nắm tay, rỗng cao một tiếng.

Wow!

Đây là cảm giác của vũ hồn ư, Trầm phu Nhân, Trầm Trọng, còn có đám trưởng lão quý các người, các người thấy không? Bản tăng đã đánh vỡ thường thức đại lục, đã có lại vũ hồn một lần nữa!

Một năm sau, bản tăng nhất định sẽ rửa nhục!

“Người chưa bao giờ tu luyện qua linh phù bí thuật?” 2,3 giây đồng hồ cuối cùng trước khi pháp tướng biến mất, Vương Kiêu nhíu mày, hần đã hiểu rõ tố chất thân thể của tân chủ nhân.

“Ai da da, thật không phải, ta trước giờ chỉ luyện qua kiếm pháp...” Trầm Côn cười khan nói.

“Chủ nhân của Vương Kiêu ta, không ngờ không biết linh phù bí thuật, buồn cười, thật buồn cười!” Vương Kiêu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, bi thương, bất đắc dĩ, nhưng trong lời nói của hần lại tràn ngập tự tin của một tuyệt thế Phù Ma, “Không biết cũng tốt, người bây giờ chính là một tờ giấy trắng, vậy có thể tùy ý theo ta về loạn rồi! Cho ta thời gian mười năm, ta sẽ bắt đầu từ đầu, truyền thụ cho người linh phù bí thuật chính tông nhất, biến người trở thành đệ nhất cường giả linh phù trên đại lục, đảo mắt khắp thiên cổ, không người nào có thể siêu việt hơn! Nhớ kỹ, tên vũ hồn mới của người là...Linh Phù! Nghịch Thiên!”

.....

Vũ hồn: Linh Phù Nghịch Thiên!

Thuộc tính: Vũ Tôn cấp, linh phù hệ, vũ hồn toàn năng!

Năng lực: Nắm giữ linh phù nghịch thiên, có hết thủy năng lực liên quan tới linh phù, toàn bộ có thể cường hóa đến vô hạn! Cường hóa được bao nhiêu, là do độ ăn ý cùng với vũ giả và năng lực thừa nhận của thân thể vũ giả!

Biến hóa 1: Vĩnh viễn không giáng cấp, vĩnh viễn không bị tổn hại!

Biến hóa 2: Có thể tiến hóa!

....

Phanh! Phanh!

Tim Trầm Côn nhảy một cách kịch liệt, đến mức khiến cho mặt đỏ bừng, hơn nửa ngày sau mới ý thức được, bản tăng đã không có hô hấp một thời gian rất lâu rồi!

Quá mạnh mẽ, vũ hồn của Vương Kiêu lưu lại nói rõ, mỗi một chữ, mỗi một đoạn nói, đều hận không thể khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào tâm thần kích động a!

Hết thủy năng lực liên quan tới linh phù, toàn bộ có thể cường hóa đến vô hạn

Ý tứ nói đúng là, chỉ cần có Linh Phù Nghịch Thiên, tại lúc bản tăng tu luyện linh phù bí thuật, chính là siêu nhân toàn năng ở tất cả phương vị, tốc độ tu luyện, uy lực chiêu pháp, thậm chí là cấp bậc võ đạo...Chỉ cần những năng lực nào có liên quan đến linh phù, thì toàn bộ đều tăng lên một lúc, hơn nữa chỉ cần thân thể thừa nhận được, vậy muốn tăng lên bao nhiêu thì tăng!

Còn biến hóa thứ 2, Linh Phù Nghịch Thiên không ngờ còn có thể tiến hóa lần nữa!

Phật tổ a, sức tưởng tượng của bản tăng đã đến cực hạn rồi, người nói cho bản tăng biết có được hay không, Linh Phù Nghịch Thiên này đã biến thái tới tình trạng này rồi, lần sau cường hóa nữa, liệu nó sẽ nghịch thiên tới mức độ nào a?

Trầm phu Nhân, Trầm Trọng, bản tăng rút cuộc tìm được tư bản để báo thù các người rồi! (Tư bản ở đây ý bảo tiền vốn)

Trầm Côn hưng phấn nắm chặt tay!

Đương nhiên, tâm lý hấn vẫn còn một chút bất mãn nho nhỏ...

Bản tăng đối với linh phù bí thuật là mù tịt, giá mà, bây giờ có thể có một sư phụ giảng giải một chút thì tốt quá!

“Triệu tướng quân, yểm hộ ta!”

Vào lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến thanh âm của tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần, “Để bốn quận chúa chuẩn bị La Sát Chỉ, Thiên Vũ Bút! Đừng khuyên nữa, xu thế hôm nay, bốn quận chúa chỉ có thể liều chết phát động linh phù pháp trận, mới có khả năng thoát khỏi khống chế của đầu yêu thú này a!” (La sát chỉ: Giết la sát)

Linh phù, lại còn pháp trận?

Tiểu quận chúa này cũng là một cao thủ am hiểu linh phù sao?

Trầm Côn hai mắt sáng rực, tìm lấy một quãng mở an toàn trốn vô, hai con người nhỏ xíu chớp chớp hiện hiện quan sát tình hình giữa không trung...

Lúc này, hai mươi mấy Tuyết Điều Kỳ Sĩ bây giờ liếc mắt một cái chỉ thấy còn lại 8 người, trong đó có 3 người đang bị nhốt trong một đồng chất lỏng màu xanh lá, khuôn mặt biến thành màu xanh biếc, bạch điều dưới hông cũng biến thành màu xanh biếc, chất lỏng màu xanh biếc này vừa ép lại thì...Bẹp, cả ba Tuyết Điều Kỳ Sĩ cường đại đều bị ép thành nát thành đồng sên sệt màu đỏ đan xen xanh biếc, giống như một tiên hoa quỷ dị đang nở rộ vậy!

Tiểu quận chúa cũng không khá giả hơn tí nào, hấn cùng với Triệu Thương cũng đang bị vây trong chất lỏng màu xanh biếc, mặt khác, có 5 Tuyết Điều Kỳ Sĩ canh giữ ở chung quanh, liều chết giúp nâng chống

cự sự đè ép tới của chất lỏng. Tiểu quận chúa bị giết đến nỗi tóc xõa ra, quần áo bừa bộn, ngay cả bạch hạc dưới hông cũng bị dịch xanh ăn mòn một lỗ lớn, cơ hồ là sắp rơi xuống từ trên trời!

Ở đối diện với tiểu quận chúa, là một con nhện khổng lồ, có lẽ là yêu thú, nhưng mà nó to như một cái quảng trường, tám móng vuốt dài đầy lông mở ra, cơ hồ là che khắp cả bầu trời, chất lỏng màu xanh biếc vậy khôn tiểu quận chúa, chính là từ mấy chục lỗ chân lông dưới bụng nó phóng ra ngoài.

Qe!

Bần tăng mới vừa rồi là ngã lên lưng một đầu quái thú ác tâm như vậy sao...

Trầm Côn thiếu chút nữa là ói ra, nhưng hắn vô cùng cẩn thận khống chế thân hình của mình, không phát ra thanh âm nào cả.

Ngàn vạn lần không thể phát ra tiếng động, con nhện khổng lồ này tên là Quỷ Ảnh Phi Tri, là thuộc đẳng cấp Hoàng Nguyên Yêu Tông hạ đoạn đây mà!

Cấp bậc yêu thú của Cửu Châu đại lục, cùng với cấp bậc võ giả nhân loại giống nhau, cũng chia làm bảy cảnh giới: Hậu Thiên Yêu Thú, Tiên Thiên Yêu Thú, Thánh Nguyên Yêu Tông, Hỗn Độn Yêu Tôn, Truyền Thuyết Yêu Hoàng, Thiên Mệnh Yêu Thánh, cuối cùng là yêu thú tối cường Hư Không Yêu Thần!

Con Hoàng Nguyên Yêu Tông hạ đoạn Quỷ Ảnh Phi Tri này, là tương đương với cường giả Hoàng Nguyên Vũ Tông hạ đoạn của nhân loại a!

“Tiểu quận chúa, không thể liều mạng a!” Triệu tướng quân ở trong dịch xanh đau khổ giẫy dụa, cầu khẩn nói: “Mặt tướng biết rõ, linh phù bí thuật người am hiểu nhất là vượt cấp chiến đấu, cho dù người chỉ là Bạch Nguyên Vũ Tông hạ đoạn, nhưng cũng có thể phát huy ra lực sát thương của Hoàng Nguyên Vũ Tông hạ đoạn, nhưng mà, đại giới phải trả lại rất lớn! Người thoảng cái phát huy ra lực lượng siêu việt bản thân tới ba cấp, cho dù không chết, thì dương thọ cũng phải giảm mất một nửa!”

“Trừ liều mạng ra, người còn có biện pháp khác sao?”

Tiểu quận chúa lạnh lùng vung tay, “Mang La Sát Chỉ cùng Thiên Vũ Bút đến cho ta, bốn quận chúa lập tức hy sinh bốn mạng, phát huy Hoàng Nguyên cấp hạ đoạn, Bạo Viêm Pháp Trận!” (Giải thích tên pháp trận: Bạo viêm nghĩa là lửa bùng nổ)

Oh la la, phát tài rồi!

Đôi mắt nhỏ của Trầm Côn trong nháy mắt trở nên hưng phấn, lóe ra bảy tám loại quang mang!

Tiểu quận chúa, người thật sự là tri kỷ a, bần tăng đang lo không hiểu cái gì là linh phù bí thuật đây, không ngờ người liền dạy cho bần tăng một khóa!

Hắc hắc, bần tăng nhớ kỹ rồi, linh phù bí thuật am hiểu nhất là vượt cấp chiến đấu, muốn phát động linh phù bí thuật, thì phải chuẩn bị cho đủ một bộ giấy bút...

20. Chương 19: Thánh Tăng

“Ài, thôi, thôi, không liều mạng thì chính là chết, cũng chỉ đành phải liều mạng thôi!”

Triệu tướng quan thở dài, từ trong lòng rút ra một tá giấy màu đỏ, một cây bút lông vũ, thả lên cao, “Quận chúa, tiếp giấy bút!”

Trong phút chốc, giấy đỏ hiện lên một đoàn ánh sáng ngọc màu đỏ, bút lông vũ màu trắng cũng dường như có linh tính, vòng quanh giấy đỏ mà bay lên.

“Phù Hải Vô Nhai, vũ hồn của ta, thỉnh người đem hết toàn bộ lực lượng của người cho ta mượn! Tăng tốc chia giấy 8 lần, linh phù tự vị!” (Giải thích chiêu: Linh phù tự vị - vị trí linh phù)

Triệu Lạc Trần nhắm hai mắt lại, ngón trỏ tay trái điểm một chút vào khoảng không, giấy đỏ đột nhiên tự động chia làm 8 tờ giấy, vờng vàng đứng ở trước mặt Triệu Lạc Trần, giống như bị treo giữa không khí vậy.

“Tốc độ viết tám lần, bút tẩu như long!” (Giải thích chiêu: Bút tẩu như long - bút viết tựa như rồng)

Triệu Lạc Trần tay phải bắt lấy Thiên Vũ Bút, cắn đầu lưỡi, máu tươi phun dính vào mũi bút, bút lông vũ nhiễm máu liền biến ảo, tàn ảnh để lại như 8 cây bút, trong cùng một lúc, viết lên 8 tờ giấy hồng 8 loại ký hiệu kỳ quái!

“Tuyệt Diệu Kỳ Sĩ phía trước tránh ra!” Triệu Lạc Trần lớn tiếng hét lớn, Thiên Vũ Bút như lời đình vạn quân chỉ về phía trước, “Yêu thú chết tiệt...Hoàng Nguyên cấp hạ đoạn, Bạo Viêm Pháp Trận...Lên!”

Vù, vù, vù...

Tám tờ giấy trong phút chốc liền có linh tính, phẳng phất giống như 8 con dao sắc bén, đâm xuyên qua chất lỏng màu xanh biếc đang nhốt bọn họ, tiến vào phụ cận bụng của Quỷ Ảnh Phi Tri!

Ầm! Tám tờ giấy trong lúc nhất thời bạo nổ, giữa bầu trời phóng ra tám đạo hoa lửa sáng như ngọc, mây mắt nhện ở gần trung tâm vụ nổ cũng bị nổ banh thành mảnh nhỏ tại đương tràng! Sau đó cơn nổ mạnh đó tiếp tục khuếch tán đánh sâu vào trong, bạo khai một lỗ máu lớn trên bụng Quỷ Ảnh Phi Tri, máu tươi màu xanh biếc điên cuồng tuôn ra...

Có điều đối với thân hình khổng lồ của Quỷ Ảnh Phi Tri mà nói, vết thương này vẫn còn quá nhỏ, trên cơ bản chỉ là rách một miếng da nhỏ trên bụng nó thôi!

“Triệu tướng quân!” Triệu Lạc Trần cờ hồ sắp khóc, “Ta cứ tưởng ít nhất cũng có thể làm nó bị trọng thương, nhưng mà trong tích tắc ra tay, ta vẫn còn sợ hãi bị hao tổn dương thọ, nên để lại vài phần khí lực...Bây giờ phải làm sao đây? Lực lượng của ta đã hao hết rồi, nhưng con Quỷ Ảnh Phi Tri này vẫn chưa có chết!”

“Quận chúa, bây giờ không phải là lúc tự trách!” Triệu tướng quân mặt xám như tro tàn, “Mau nghĩ biện pháp chạy đi, Quỷ Ảnh Phi Tri bị thương, nhất định sẽ đại phát cuồng tính, không tiếc hết thảy mà giết chúng ta a!”

Quá muộn rồi!

Quỷ Ảnh Phi Tri sau khi bị thương đã hoàn toàn phản nộ, thân hình khổng lồ của hắn dựng thẳng lên không trung, mấy ngàn lỗ chân lông dưới bụng đồng thời mở ra, nhắm ngay Triệu Lạc Trần, một đoàn chất lỏng màu xanh biếc ngưng kết lại, vận sức phát động, chi chít dày đặc đến nỗi khiến cho da đầu người ta muốn bùng nổ ra.

Triệu tướng quân cùng Triệu Lạc Trần trên mặt không còn chút huyết sắc, một khi độc dịch này oanh tạc ra, bọn họ nhất định là chết không có chỗ chôn a!

“Hai vị thí chủ, muốn trợ giúp không?”

Đang lúc này, Trầm Côn đột nhiên chui ra khỏi quặng mỏ, cười tủm tỉm phất tay. Mặc dù trong đôi mắt nhỏ của hắn hiện ra quang mang tham lam, khóe miệng cười đều đặn không thể khiến cho người ta tụt vào cái miệng bự của hắn vậy, nhưng mà sau khi hắn hóa trang thành sư quét rác, hai hàng lông mi tuyết trắng buông xuống tới ngực, cùng râu mép tuyết trắng bên dưới cùng nhau vũ động, một thân tăng bào tung bay phất phới, lộ ra thân hình vĩ đại, pháp tướng trang nghiêm, nghiêm nhiên túc mục...(Nghiêm nhiên túc mục đại khái là nghiêm trang, nghiêm túc ấy)

Giống hệt như một vị Bồ Tát sống ngạo nghễ đứng trên đỉnh tuyết sơn!

Thôi!

Bần tăng cũng không muốn làm phong cách như vậy, nhưng thời gian gấp gáp, kéo dài nữa thì Triệu Lạc Trần sẽ mất mạng mất!

Ai nha, nói sai rồi, nói sai rồi, bần tăng không thể đến cứu Triệu Lạc Trần như vậy! Nha đầu kia mới vừa rồi còn chỉ vào mũi bần tăng mắng cho một trận, lại còn cho người đánh bần tăng bay ra ngoài, bần tăng nếu còn đồng ý cứu nàng, vậy cũng không biết chữ “tiện” là viết như thế nào rồi.

Mục tiêu của bần tăng, chính là La Sát Chỉ và Thiên Vũ Bút trong tay Triệu Lạc Trần!

Sau này bắt đầu học tập linh phù bí thuật rồi, tổng yếu cũng phải chuẩn bị sẵn một bộ binh khí chứ!

Hắc hắc, trước hết lừa lấy binh khí của người, xem như nhận chút lợi tức vậy...

Sau này rảnh rồi chậm rãi thu thập người sau!

....

“Đại sư, cứu mạng a!” Thấy cứu tinh xuất hiện, Triệu Lạc Trần không nhịn được khóc hô lên!

“Đại sư, vị này chính là tiểu quận chúa của Bắc Địa vương phủ, chỉ cần người cứu tiểu quận chúa ra ngoài, Bắc Địa vương tất có trọng tạ!” Triệu tướng quân cũng kích động mà rống to!

“A di đà phật, hai vị thí chủ chớ vội, chớ vội...” Trầm Côn chậm rãi mỉm cười, “Nếu như bản tăng không có nhìn lầm, mới vừa rồi tiểu quận chúa sử dụng, chính là Bạo Viêm Pháp Trận trong linh phù pháp trận phải không?”

Đây là lúc nào rồi, mà người còn có tâm tình quan tâm chiêu thức của ta nữa hả? Tiểu quận chúa sử dụng, nhưng cũng không dám không trả lời vấn đề của cứu thế chủ, vội la lên, “Ta là đệ tử của Thiên Vũ Tông, mới vừa dùng đúng là Thiên Vũ Tông Bí Thuật, Linh Phù Bạo Viêm!”

“Uhm, linh phù của Thiên Vũ Tông không tệ, linh phù bí thuật của tiểu quận chúa người cũng có vài phần hỏa hậu...”

Tốc độ nói chuyện của Trầm Côn càng lúc càng chậm hơn, “Đáng tiếc a, công pháp của Thiên Vũ Tông vẫn còn có chút khuyết điểm, tiểu quận chúa đây kinh nghiệm vẫn còn có chút không đủ a!”

“Hòa thượng kia, muốn cứu người thì lập tức ra tay đi, còn dài dòng cái gì nữa?” Triệu tướng quân cấp bách đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Đẹp đi, không dài dòng, bản tăng làm thế nào lấy được Thiên Vũ Bút cùng La Sát Chỉ đây?

“Không phải bản tăng dài dòng, chỉ là thấy tiểu quận chúa tư chất phi phàm, nên bản tăng muốn nhận nài làm quan môn đệ tử, chỉ điểm hần một ít mà thôi!” Trầm Côn xem lửa nóng đã đủ rồi, làm ra bộ dáng bất đắc dĩ thở dài, “Ài, người đã không muốn tiếp nhận chỉ đạo của bản tăng thì...Thôi, thôi, bản tăng không nói nữa!”

“Vậy thỉnh đại sư cứu người nhanh một chút!” Triệu tướng quân vội la lên.

“Hảo, bản tăng cũng phải ra tay rồi...” Trầm Côn đưa tay ngẩng đầu lên, lập tức lại hạ xuống, “Tiểu quận chúa, người thật sự không muốn làm đệ tử của bản tăng sao?”

“Đại sư, bây giờ không phải là lúc nói cái này a!” Triệu Lạc Trần bị lão dài dòng bức đến điên rồi!

“Ài...Xem ra người không muốn rồi, có điều khổ tìm nhiều năm qua, tiểu quận chúa, bản tăng chưa bao giờ gặp qua thiên tài linh phù nào giống như người vậy, thật sự là muốn chỉ điểm người mấy chiêu a!”

Đột nhiên nhân tình Trầm Côn sáng lên, thành khẩn nói: “Không bằng như vậy đi, tiểu quận chúa, đem giấy bút trong tay người giao cho bản tăng, vẫn là dùng nó để đánh với con Quỷ Ảnh Phi Tri này đi, bản tăng diễn luyện một lần Bạo Viêm Pháp Trận người mới vừa dùng qua, cái này xem như không truyền bằng lời, tự thân mình dạy vậy!”

Sống chết trước mắt rồi, hòa thượng người còn có tâm tình chỉ điểm quận chúa?

Triệu Lạc Trần kinh ngạc nhìn Trầm Côn, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Không, vị đại sư này tươi cười thân thiết như thế, cử chỉ lại hòa nhã như thế, hần làm sao lại người điên nói nhảm đây? Dù sao cũng chết, thôi thì đem Thiên Vũ Bút cùng La Sát Chỉ cho hần thì đã sao?

“Đại sư, tiếp giấy bút!” Theo khe ở cửa độc dịch phong tỏa, Triệu Lạc Trần đưa Thiên Vũ Bút, còn có một giấp dày đi theo, đại khái là khoảng một trăm tờ La Sát Chỉ!

Trầm Côn bắt được giấy bút lẳng không bay tới, tâm lý đắc ý miệng cười toe toét a.

Buôn bán lớn, buôn bán lớn a, nói mấy câu liền có một bộ binh khí tốt, bản tăng quả nhiên là thiên tài kiếm tiên a!

Ừa không đúng, hình như là rước lấy họa rồi!

Thiên Vũ Bút vừa mới vào tay, Trầm Côn liền nghĩ thấy được một mùi hôi thối rửa gắt cả mũi, quay đầu lại nhìn, thì thấy cả bầu trời đều bị nhuộm thành một thảm màu xanh biếc!

Độc dịch của Quỷ Ảnh Phi Tri đã phát động rồi, hơn nữa nó còn bỏ qua Triệu Lạc Trần, hằng hà vô số lỗ chân lông đều nhắm vào Trầm Côn, độc dịch khắp trời ngưng kết thành một cột nước, lấy thế sét đánh bưng tai mà lao xuống đỉnh đầu Trầm Côn...

Tại sao lại như vậy?

Trầm Côn trong nháy mắt liền hiểu được, thôi rồi, khẳng định là sau khi Quỷ Ảnh Phi Tri bị thương, liền nhờ kỹ Thiên Vũ Bút gây ra thương tổn lớn nhất đối với nó! Lúc này, Thiên Vũ Bút rơi vào trong tay bản tăng, nên nó liền đem bản tăng trở thành vật ụ hiếp lớn nhất, trở thành đối tượng phải giết đầu tiên!

21. Chương 20: Hiểu Lâm Tuyệt Vời

Trong đầu nhanh chóng hiện ra chiêu thức mình biết, trán Trầm Côn liền toát ra mồ hôi lạnh, bản tăng biết hai chiêu, một chiêu là học trộm chiêu pháp của Trầm Trọng, một chiêu là học trộm kiếm pháp của Trầm Hùng, hai chiêu này đều là công kích gần, đánh không tới được Quỷ Ảnh Phi Tri a!

Muốn đánh thương Quỷ Ảnh Phi Tri, ít nhất phải xuất ra Bạo Viêm Pháp Trận như tiểu quận chúa thì mới được!

Bạo Viêm Pháp Trận?

Đôi mắt nhỏ của Trầm Côn mở to ra, đúng vậy, bản tăng đã có được vũ hồn linh phù hệ, lại có đầu óc võ học cường hãn của Trầm Côn Cửu Châu, vậy tại sao lại không thể phục chế Bạo Viêm Pháp Trận của tiểu quận chúa đây chứ?

“Linh Phù Nghịch Thiên, hãy cho ta mượn linh phù chỉ lực, tăng tốc chia giấy tám lần, linh phù tụt vùi!”

Bắt chước bộ dáng của tiểu quận chúa, Trầm Côn ôm tâm thử nó một lần, tay trái nhẹ nhàng điểm...

Rất thần kỳ, hần hoàn toàn không biết gì về linh phù bí thuật cả, nhưng mà theo tay trái điểm ra, vũ hồn trong thân thể cũng ngo ngoe động theo rồi, không ngờ lại cung cấp cho hần một cổ lực lượng không hiểu, dường như đang dẫn dắt động tác của Trầm Côn vậy!

Trong phút chốc, La Sát Chỉ chia làm tám tờ, vũng vàng treo giữa không khí!

Dưới sự trợ giúp của Linh Phù Nghịch Thiên, bản tăng không ngờ thật sự có thể vận dụng linh phù bí thuật!

“Tăng tốc viết tám lần, bút tẩu như long!”

Trầm Côn trong nháy mắt tràn ngập tự tin, Thiên Vũ Bút phóng ra, trên tám tờ La Sát Chỉ xuất hiện tám loại ký hiệu cổ quái!

Nhìn kỹ đi, ký hiệu Trầm Côn viết mặc dù cũng là tám loại, nhưng so với Triệu Lạc Trần lại tròn vẹn hơn, bút pháp của hần tràn ngập sự tự tin, phẳng phất như 8 con phi long nhỏ, sắc bén, bá đạo!

“Bạo Viêm Pháp Trận thể tròn vẹn, Hoàng Nguyên trung đoạn...Tam Thiên Cuồng Lôi, Liên Tỏa, Bạo Viêm Oanh!”

Hết thấy đều chuẩn bị, ngón tay phải Trầm Côn bắn ra, tám tờ linh phụ mạnh mẽ xông ra ngoài!

Gì!

Bản tăng đang nói cái gì vậy, Tam Thiên Cuồng Lôi, Liên Tỏa Bạo Viêm Oanh, lại còn Hoàng Nguyên trung đoạn, đây là thứ quỷ gì thế này?

(Giải thích tên pháp trận: 3000 đạo cuồng lôi, xích tất cả lại bùng nổ)

Trầm Côn vừa nói ra khỏi miệng liền ngăn cả người, bất quá hần rất nhanh liền hiểu được, đây khẳng định là do “Linh Phù Nghịch Thiên” giúp bản tăng cường hóa uy lực chiêu thức rồi, đem một chiêu Bạo Viêm

Pháp Trận bình thường, phát huy ra lực lượng siêu việt bản thân, cũng chính là “bản thăng cấp” của Bạo Viêm Pháp Trận!

Thậm chí, ngay cả cấp bậc của bản tăng cũng tạm thời được tăng lên rồi!

Trong nháy mắt, bầu trời trở nên hắc ám!

Tám đạo linh phù xuất hiện ở phụ cận Quỷ Ảnh Phi Tri, trên trời mây đen dày đặc, tám đạo cuồng lôi bị linh phù hấp dẫn, từ trên trời giáng xuống ầm ầm trên người Quỷ Ảnh Phi Tri, giống như một đoàn pháo hoa màu đỏ phóng ra vậy...

Ầm!

Quỷ Ảnh Phi Tri tan thành tro bụi, “bất ngờ” rơi xuống, nện vào tuyết trắng trên mặt đất, đem tuyết trắng dưới đó nhuộm thành một màu đen!

...

Cái này...Vậy là kết thúc rồi sao?

Quỷ Ảnh Phi Tri tử vong, độc dịch màu xanh biếc khắp trời cũng mất đi uy lực, Triệu Lạc Trần từ bên trong độc dịch bao vây chui ra ngoài, ngơ ngác nhìn Trầm Côn!

“Chỉ một chiêu, Triệu tướng quân người thấy được không, chỉ dùng một chiêu, vị đại sư này liền tiêu diệt Quỷ Ảnh Phi Tri!” Triệu Lạc Trần thì thảo tự nói.

“Không chỉ là một chiêu đơn giản như vậy!” Ánh mắt của Triệu tướng quân mở to ra, “Nếu như mặt tướng nhìn không sai, người này chỉ vận dụng lực lượng Bạch Nguyên Vũ Tông, chiêu thức sử dụng cũng là Bạo Viêm Pháp Trận của người...Nhưng mặt tướng không rõ, cũng cùng một chiêu thức, cùng một lực lượng, không ngờ hắn lại phát huy ra lực lượng siêu việt hơn người tới 4 lần?”

“4 lần?” Triệu Lạc Trần quay đầu mạnh lại.

“Quận chúa, chiêu thức vừa rồi của hắn uy lực tuyệt đối hơn người tới 4 lần, đạt tới Hoàng Nguyên Vũ Tông trung đoạn!” Triệu tướng quân cười khở.

“Cùng một chiêu thức, lại có thể phát huy ra lực lượng siêu việt hơn ta đến 4 lần...” Triệu Lạc Trần kinh ngạc há mồm, “Chuyện này sao có thể được chứ?”

“Theo mặt tướng thấy, chỉ có hai cách giải thích!” Triệu tướng quân vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, “Thứ nhất, vũ hồn của người này cường đại vô cùng, ít nhất so với ‘Phù Hải Vô Nhai’ của người cường đại hơn đến mười mấy lần...” Lắc đầu, bản thân liền lật đổ khả năng này, “Không đúng, ‘Phù Hải Vô Nhai’ của người đã là vũ hồn cường đại hiếm thấy rồi, vũ hồn của người này cho dù mạnh cách mấy, cũng không có khả năng mạnh hơn người tới mười mấy lần, đây là điều không hợp với thường thức!”

“Như vậy chỉ có thể là loại khả năng thứ hai!” Triệu tướng quân miệng khô khốc nói: “Tiểu quận chúa, nhất định là vũ hồn của người này không tính là mạnh mẽ, nhưng sự nắm giữ, điều khiển cùng tri thức của hắn đối với linh phù bí thuật, đã đạt tới tình trạng đăng phong tạo cực, là một vị cường giả linh phù bí thuật cấp bậc tông sư rồi!” (Đăng phong tạo cực: Đạt tới đỉnh cao)

Nghe xong lời này, Triệu Lạc Trần đột nhiên xấu hổ mặt đỏ bừng như trứng, “Triệu tướng quân, chúng ta mới vừa rồi còn có nghi vấn với vị đại sư này, hoài nghi thực lực của hắn...”

“Sai rồi, chúng ta đều sai lầm rồi!” Triệu tướng quân dùng sức đẩy bạch hạc, “Tiểu quận chúa, mặt tướng biết nói câu này là không có quy củ, nhưng người đã sai rồi, không thể tiếp tục sai nữa! Mau lên, thừa dịp người đó còn chưa có đi xa, mau chóng bái sư học nghệ đi, chỉ cần người có được sư phụ này, chẳng những nhiều hơn một vị đạo sư cấp bậc tông sư, mà Bắc Địa vương phủ, cũng có nhiều hơn một vị bằng hữu cường đại a!”

Triệu Lạc Trần giật mình tỉnh lại, cúi đầu nhìn, thấy Trầm Côn đã cất Thiên Vũ Bút cùng La Sát Chỉ đi xa rồi!

“Đại sư, xin dừng bước!”

Triệu Lạc Trần phi thân tới trước mặt Trầm Côn, quỳ xuống.

“A di đà phật, tiểu quận chúa làm cái gì vậy?” Trầm Côn tạo hình chữ thập hành lễ, bộ dáng cao tăng phong độ.

“Đại sư, Lạc Trần là muốn...Muốn...” Nghĩ tới mình vừa rồi còn hoài nghi đại sư, Triệu Lạc Trần mặt đỏ như trứng, cổ lầy hết dũng khí nói: “Lạc Trần là muốn bái người làm sư phụ!”

Bái sư?

Bần tăng mới vừa rồi là thuận miệng nói bậy, chủ yếu để lừa gạt binh khí người thôi, đừng nói là người tưởng thật đấy chứ?

Nhìn Triệu Lạc Trần khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt kích động, Trầm Côn mơ hồ có dự cảm bất hảo...

Nàng sẽ không phải là thật sự đem bần tăng trở thành cao nhân rồi chứ?

“Tiểu quận chúa, người vì sao phải bái sư?” Trầm Côn thử dò xét nói.

“Bởi vì đại sư người thực lực vô cùng cao minh, có thể chỉ điểm cho Lạc Trần tiến bộ nhanh!” Triệu Lạc Trần cúi đầu nói.

“Haha, nguyên lai bị người nhìn thấu thực lực của bần tăng...” Trầm Côn mặt cười thần bí, tựa hồ như đang hỏi bài văn bối đề tử vậy, “Vậy người nói thử xem, người làm thế nào mà nhìn thấu?”

“Đại sư thứ tội, Lạc Trần tuổi còn trẻ, lỡ nói sai mong người đừng lấy làm phiền lòng!” Triệu Lạc Trần xấu hổ nói: “Mới vừa rồi một chiêu nọ, đại sư mặc dù chỉ sử dụng lực lượng của Bạch Nguyên Vũ Tông, nhưng mà lại phát huy ra uy lực siêu việt hơn Lạc Trần đến 4 lần, cho nên Lạc Trần nghĩ, người hẳn là có được vũ hồn mạnh hơn so với ta mười mấy lần, nếu không thì là cao nhân ẩn dấu thực lực...” Quay đầu lại nhìn Triệu tướng quân chạy tới, “Nhưng mà Triệu tướng quân đi theo phụ vương ta hơn 10 năm, kiến thức rộng rãi, từ trước đến giờ còn chưa từng nghe qua có vũ hồn nào cường đại hơn vũ hồn của Lạc Trần đến mười mấy lần, cho nên chỉ có thể là loại khả năng thứ hai: Người đã ẩn tàng thực lực rồi, thực lực chính thức của người xa xa không hề dừng lại ở Bạch Nguyên Vũ Tông đơn giản như vậy!”

Người cho rằng trên đại lục không có vũ hồn linh phù biến thái, rồi suy ra bần tăng là cao nhân ư?

Trầm Côn thiếu chút nữa là bật cười ra tiếng, bần tăng có thể đánh bại Quỷ Ảnh Phi Tri trong nháy mắt như vậy, hắc hắc, là dựa vào cái thứ vũ hồn cấp biến thái mà các người tưởng “không tồn tại” chứ đâu.

Thường thức quả nhiên hại người không hết a!

Nhưng bần tăng thật sự phải nhận đồ đệ này sao?

Thôi!

Triệu Lạc Trần vừa mới ném bần tăng đi, nếu như nhận lấy đồ đệ này, bần tăng còn không phải là lấy nợ lại rồi sao? Hơn nữa, một khi thu đồ đệ, bần tăng không thể cùng với tiểu quận chúa thường xuyên tiếp xúc, đến lúc đó vạn nhất bại lộ thân phận, chẳng phải là chết không có chỗ chôn sao?

Đúng, tuyệt đối không thể nhận đồ đệ này!

Không biết phải dùng cái cớ gì cự tuyệt nàng mới tốt đây nữa?

22. Chương 21: Tam Kiếm Phá Thú Tôn!

Cả Trầm Hùng mới vừa rồi đối chiến cũng ở đó!

Đây không phải là cái cớ hoàn mỹ nhất sao?

“Thì ra là thế, xem ra người cũng có chút tầm mắt đấy!” Trầm Côn gật đầu.

“Vậy đại sư đáp ứng rồi sao?” Triệu Lạc Trần nhất thời tâm thần kích động, khẩu đầu nói: “Sư phụ, xin nhận đồ nhi...”

“Chậm đã, chậm đã, tiểu quận chúa, bản tằng thấy người tư chất xuất chúng, quả thực là động tâm muốn thu đồ đệ, nhưng bản tằng cứ suy nghĩ mãi, vẫn quyết định là bỏ đi.”

“Tại sao?” Triệu Lạc Trần vội vàng ngẩng đầu lên.

“Là bởi vì họ!” Trầm Côn chỉ vào chỗ Trầm Hùng, “Trong lúc đối chiến, bản tằng nghe được, những người này đang nói về một thiếu niên tên là Trầm Côn. Bọn họ nói, Trầm Côn không biết tự lượng sức, chính là một tiện dân, dám đường đường cùng quận chúa cò kè mặc cả, kết quả bị quận chúa người đánh bay ra ngoài, đây là sự thật sao?”

“Phải!” Tiểu quận chúa thần nhiên gật đầu.

“Nếu là thật, bản tằng không thể nhận lấy đồ đệ như người rồi!”

Sắc mặt Trầm Côn trầm xuống, “Tiểu quận chúa, bản tằng nghe nói Trầm Côn, hấn trời sinh tính tình thuần phác, đầy lòng lương thiện, chưa bao giờ làm ra chuyện thương thiên hại lý, nhưng người chỉ bởi vì một câu không hợp, liền cấu kết với loại ác phách như Trầm Hùng, tìm mọi cách sỉ nhục hấn, thậm chí còn vứt giữa không trung...”

Thở dài một cái, “Người làm vậy hơi quá đáng! Tiểu quận chúa, loại tâm tư độc ác, khinh rẻ sinh tử người khác như người, bản tằng quả thật không dám làm sư phụ của người, nhận người, đó là chuyện thiên lý khó dung a!”

“Ta xua đuổi một tiện dân chẳng lẽ là sai sao?” Triệu Lạc Trần kinh ngạc nói.

“Người vẫn còn không biết sai?” Trầm Côn nhìn chằm chằm vào ánh mắt không chút tà ác của Triệu Lạc Trần hồi lâu, đột nhiên cuống quýt lắc đầu, “Đứa trẻ này không thể dạy, thôi, thôi, bản tằng không bằng về đi, cùng với bậc quận chúa điều ngoa như người nói chuyện với nhau, chỉ bản miệng, cũng bản cả lỗ tai!” Nói xong phất áo rời đi, không để lại một tia lưu luyến.

Lừa lấy binh khí của người ta, nếu còn không mau đi nhanh, thì đúng là đầu óc có chuyện rồi!

“Khinh rẻ sinh tử...Thiên lý khó dung...”

Triệu Lạc Trần cũng không có đuổi theo, nàng ngơ ngác ngồi trong tuyết, suy tư thật lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn ngập lệ, “Triệu tướng quân, ta thật sự làm sai rồi sao? Ta thật sự là một người xấu sao?”

Triệu tướng quân xấu hổ trong chốc lát, “Tiểu quận chúa, kỳ thực không trách được người, người thuở nhỏ sinh hoạt tại trong vương phủ cho nên...”

“Ta không cần người nói vòng vo, ta chỉ muốn người nói thật, cho dù khó nghe cũng được!” Triệu Lạc Trần xấu hổ tức giận hét lớn.

“Nói thật...” Triệu tướng quân cắn răng, “Tiểu quận chúa, Ca Thư Ứng Long của Vân Mông đế quốc từng nói, giành thiên hạ, lấy vạn dân làm vốn, trị thiên hạ, lấy dân chúng vì tôn! Người khinh thị bình dân, coi rẻ sinh tử dân chúng, quả thật có chút quá phận rồi!”

“Nhưng mà phụ vương rõ ràng đã nói...”

“Tiểu quận chúa, lời vương gia nói ta không dám phản bác, nhưng người đã bao nhiêu tuổi rồi, có một số việc, người hẳn là phải tự mình phán đoán đúng sai chứ!” Sau khi lớn mật nói một câu, Triệu tướng quân lập tức quỳ xuống!

“Nói như vậy, ta thật sự sai lầm rồi sao?” Triệu Lạc Trần cười khổ không nói gì.

“Tiểu quận chúa, người...Người không có việc gì là tốt rồi, tiểu nhân cuối cùng liều chết đến giúp người đây!”

Trầm Hùng lão đảo tiếp cận lại, xem bộ dáng là muốn nói vài câu lấy lòng.

Giúp ta?

Chính bởi vì loại ác phách như người, sư phụ mới mắng bốn quận chúa tâm tư độc ác, thiên lý khó dung a!

“Trầm Hùng, ngươi còn có mặt mũi tới gặp ta? Đều tại ngươi, bốn quận chúa mới mất đi lương duyên bái sư!” Triệu Lạc Trần lông mi dựng thẳng, phát tay nói: “Triệu Thương, đánh cho ta, đánh chết tên ác phách này!”

Bốp!

Triệu Thương không hề nghĩ ngợi, tát một cái lên mặt Trầm Hùng, đánh rớt nửa hàm răng, sau đó lại thêm một cái tát lớn bổ cả đầu lẫn mặt xuống đất...

...

Trầm Hùng, nguyên phạt tổ phù hộ cho ngươi...

Trốn ở phía sau sơn cốc, chứng kiến bộ dáng bị đánh của Trầm Hùng, đôi mắt nhỏ của Trầm Côn cười tít đến nỗi không mở ra được.

Có được vũ hồn lần nữa, lừa gạt lấy La Sát Chỉ cùng Thiên Vũ Bút, trước khi đi còn giáo huấn được Bắc Địa quận chúa, tính toán tổng lại, hôm nay đến Lan Vân Sơn thật đúng là kiếm lời không ít a!

Khoan đã, hình như còn có kèo buôn bán khác!

Trầm Côn đột nhiên nghe được một đoạn nói chuyện rất kỳ quái với nhau, là giữa Triệu Lạc Trần cùng Triệu tướng quân!

Mặc dù khoảng cách của bọn họ lúc này khá xa, nhưng bằng vào hồi âm của sơn cốc, Trầm Côn vẫn nghe được một cách rõ ràng.

“Đủ rồi, đừng đánh nữa, đánh nữa là đánh chết hắn đó!”

Triệu Lạc Trần tâm mềm ra, buông tha cho Trầm Hùng bộ dáng người không ra người, sau đó cau mày nói: “Triệu tướng quân, ‘đài thú tôn’ đã phù hộ vương triều Đại Triệu ta hơn 2000 năm, đài thú tôn không ngã, tuyệt không có yêu thú dám ở trong cảnh nội vương triều làm loạn! Mà con Quỷ Ảnh Phi Tri này, vì sao lại dám giữa ban ngày ban mặt hành hung giết người, nó không sợ đài thú tôn trấn áp sao?”

“Đây quả nhiên là chuyện lạ!” Triệu tướng quân trong lòng rung mình, “Quỷ Ảnh Phi Tri bất quá chỉ là Hoàng Nguyên Yêu Thú hạ đoạn, theo lý thuyết, hắn không có khả năng chống cự lại áp lực của đài thú tôn...Đừng nói là đài thú tôn xảy ra chuyện rồi chứ?”

“Báo!”

Đang lúc nói chuyện, chợt có mười mấy Tuyết Điều Kỵ Sĩ bay vào sơn cốc, kỵ sĩ đầu lĩnh lo lắng nói: “Triệu tướng quân, vương gia cấp bách ra lệnh cho người lập tức hộ tống quận chúa vào Tân Nguyệt thành ở gần đây, nội trong ba ngày, phải tiến vào phạm vi bảo vệ của thủ quân Tân Nguyệt thành!”

“Cấp bách đến như vậy?” Triệu tướng quân nao nao.

Kỵ sĩ đánh mắt với đồng bạn xung quanh, lập tức có người xông lên chặn lại 2 tròng mắt cùng lỗ tai của Trầm Hùng, sau đó kỵ sĩ mới nhỏ giọng nói: “Tướng quân, xảy ra đại sự rồi! Vào giờ tý mồng ba tháng chạp, đài thú tôn bị người ta phá hủy...”

“Cái gì?”

Không đợi kỵ sĩ nói xong, Triệu Thương cùng Triệu Lạc Trần mặt không còn chút huyết sắc, “Đài thú tôn thật sự bị hủy diệt rồi sao?”

Tĩnh!

Tuyệt đối an tĩnh!

Cơ hồ trong phút chốc, cả hẻm núi mất đi hết thấy thanh âm, Triệu Thương ngây dại, Triệu Lạc Trần ngây dại, kỵ sĩ truyền lệnh cười khổ không nói gì, giống như là nghe được tin tức ngày tận thế sắp xảy ra vậy!

Thậm chí ngay cả chút phong thanh cũng không có...

Đài thú tôn!

Bị hủy!

“Tướng quân, người không có nghe sai, đài thú tôn thật sự bị hủy rồi!” Kỵ sĩ truyền lệnh cười khở sấp nói: “Đài thú tôn phù hộ Đại Triệu 2000 năm, thú tôn không ngã, mấy vạn yêu thú trong cảnh nội vương triều cũng không dám ho he làm loạn, nhưng mà bây giờ đài thú tôn bị hủy diệt rồi, mấy vạn yêu thú, rất có khả năng ở bất cứ lúc nào, tập kích bất cứ vùng đất nào của vương triều a!”

Sau đó hần quỳ xuống, “Tướng quân, nhanh chóng bảo vệ quận chúa đến Tân Nguyệt thành đi, chốn thôn quê hiện tại đã quá nguy hiểm rồi!”

“Người lập lại lần nữa!”

Triệu tướng quân tựa hồ không tin vào cái lỗ tai của mình, kéo giáp ngực kỵ sĩ nói, “Đài thú tôn làm thế nào mà bị người ta hủy diệt? Vì để bảo vệ đài thú tôn, hoàng đế bệ hạ an bài ít nhất phải 500 cao thủ, 3 vạn Cụ Phong Thiết Kỵ, hơn nữa còn có tứ đại cường giả của vương triều Đại Triệu ta, ít nhất lúc đó có hai người đang ở ngay phụ cận đài thú tôn! Nam Tâm phu nhân, còn có vương gia nữa, hai đại cường giả Hồng Nguyên liên thủ, chẳng lẽ cũng không thể nào bảo trụ được đài thú tôn sao?”

“Tướng quân, đừng nhắc đến tứ đại cường giả nữa, vương triều Đại Triệu sắp không đưa ra nổi 4 cường giả Hồng Nguyên rồi...”

Kỵ sĩ truyền lệnh cười khở nói: “Vào lúc rạng sáng mùng ba tháng chạp, hung thủ xông vào phòng tuyến của đài thú tôn, lúc đó Nam Tâm phu nhân đang duyệt binh, lập tức ra tay nghênh địch, nhưng mà hung thủ chỉ dùng một kiếm, một kiếm liền giết chết Nam Tâm phu nhân!” Sắc mặt kinh khủng, tựa hồ như thấy được sự đáng sợ của hung thủ, “Nam Tâm phu nhân sau khi bại chết, hung thủ liền lao thẳng đến đài thú tôn, 500 cường giả, 3 vạn Cụ Phong Thiết Kỵ cũng không cản được tiếng bước của hắn, cuối cùng vẫn là một kiếm, một kiếm chém đứt đầu thần tượng thú tôn, phá hủy đài thú tôn!”

“Vậy cha ta đâu?” Triệu Lạc Trần lo lắng nói: “Cha ta không có ra tay sao?”

“Vương gia sau khi nhận được tin tức, cũng mang theo Tuyết Điều Kỵ Sĩ đến đài thú tôn cứu viện, ta cũng đi theo, nhưng mà người nọ...” Kỵ sĩ giống như vừa khóc vừa cười, cơ hồ không nói ra lời.

“Người nói đi, phụ vương ta ra sao!”

“Một kiếm, vẫn là một kiếm!” Kỵ sĩ nức nở nói: “Ta tận mắt thấy, không hề nhìn tới 3000 Tuyết Điều Kỵ Sĩ, hung thủ nhìn chăm chăm vào ‘Tuyết Điều Kiếm’ trong tay vương gia, lạnh lùng mà mắng vương gia, ‘Bắc Địa Vương, người mà cũng gọi kiếm, người cũng xứng sử dụng kiếm sao? Cho người nhìn thử một chút kiếm pháp chính thức là như thế nào’, nói xong, một kiếm phá tan phòng tuyến Tuyết Điều Kỵ Sĩ, đâm xuyên qua ngực vương gia!”

“Phụ vương ta...Đã chết ư?” Triệu Lạc Trần trước mắt tối sầm, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh!

“Quận chúa, vương gia không sao!” Kỵ sĩ truyền lệnh chặn nói: “Mặc dù người nọ hoàn toàn có năng lực giết chết vương gia, nhưng trong lúc sinh tử, vương gia phát động Băng Tuyết kiếm ý còn chưa thành thực. Sau khi người nọ chứng kiến kiếm ý của vương gia, hình như cảm thấy rất có hứng thú, cười lớn nói ‘Có thể xuất ra kiếm ý, người coi như là chạm tới môn lộ của kiếm pháp rồi, vậy cho người thêm một cơ hội nữa, nếu không cao thủ kiếm pháp điều linh, ta cũng mất hứng thú a!’, nói xong liền phá không rồi đi, mặc cho vương gia chữa thương, lúc này mới bảo vệ được tính mạng a!” (Môn lộ: Cánh cửa đầu đường; điều linh: Suy tàn, hủ bại)

“Ba kiếm, là ba kiếm...”

Nghe xong quá trình phá hủy đài thú tôn của hung thủ, Triệu tướng quân thất thần tự nói, “Một kiếm giết Nam Tâm phu nhân, một kiếm bại Bắc Địa Vương, một kiếm hủy thú tôn, người nọ chỉ dùng 3 kiếm, liền hủy diệt phòng tuyến đài thú tôn của vương triều Đại Triệu đã trải qua hơn ngàn năm ư? Chuyện này sao có thể?”

“Tướng quân, vương gia nói, kiếm pháp của người nọ đã siêu thoát khỏi chiêu thức võ công rồi, đạt đến cảnh giới kiếm ý, trong lòng có kiếm ý, ba kiếm phá thú tôn thì chẳng có gì lạ cả!”

“Kiếm ý của người nọ có bộ dáng như thế nào?” Triệu tướng quân tiếp tục hỏi.

“Cái này...” Kỵ sĩ cúi đầu, “Tướng quân, ty chúc mặc dù tận mắt nhìn thấy người nọ xuất kiếm, nhưng thật sự khó có thể hình dung!”

“Tận lực nói, mỗi câu người nói, đều rất có thể sẽ nắm được đầu mối trọng yếu của hung thủ!” Triệu tướng quân lớn tiếng nói.

“Tuân!” Kỵ sĩ suy nghĩ một chút, “Theo ty chúc thấy, kiếm ý của người nọ không chỉ có một loại! Bởi vì một kiếm hấn giết Nam Tâm phu nhân, xuất thủ thăm liệt, chiêu thức độc ác, có nhiều hướng nhưng lại không thể quay về, có xu thế đánh lui ngàn quân, hẳn là một loại sát phạt chi kiếm cực kỳ hung tàn, bất huyết vô hồi! (Giải nghĩa: Không thấy máu tuyệt không lui)

Mà một kiếm hấn đánh bại vương gia, phần nộ khảng khái, kiếm phong đến, mang theo vẻ hào hùng dũng cảm, giống như liệt sĩ đấu tranh anh dũng, chết trăm lần mà vẫn không hối hận, hẳn là một loại kiếm pháp chiến trường đường đường chính chính, vừa ra tay, trác nhiên bất hồi! (Giải nghĩa: Tuyệt đối dứt khoát, không hối hận)

Nữa!

Nghe kỵ sĩ nói tới đây, Trầm Côn thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất!

Hai chiêu kiếm ý, một chiêu vô hồi, một chiêu bất hồi, tại sao lại lại nghe quen tai vậy cà!

Ba chiêu kiếm ý Trầm Côn Cữu Châu lưu lại, hai chiêu trước, chẳng phải là Vô Hồi Kiếm cùng Bất Hồi Kiếm sao!

Lão huynh, người ngàn vạn lần đừng nói ta biết còn có chiêu kiếm ý thứ ba, cái gọi là hồng trần luyện ngục, duy độc mình ta nha, nếu không bần tăng thật sự không có lá gan nghe tiếp...

May mắn!

Kỵ sĩ truyền lệnh cũng không có hình dung chiêu kiếm ý thứ ba, nhưng mà hẳn lại nói một câu, hù cho Trầm Côn tâm can loạn nhảy!

“À phải rồi, kiếm pháp của người nọ còn có một đặc điểm!” Kỵ sĩ truyền lệnh nói: “Vương gia cùng người nọ sau khi giao thủ, vũ hồn chấn động, suýt chút nữa bỏ chủ chạy trốn chết, điều này nói rõ, người nọ chẳng những có được nhiều loại kiếm ý, mà còn có được thân ‘kiếm mộ’, kiếm mộ xuất, vạn kiếm chạy!”

Mới vừa rồi người mang kiếm mộ trong người rõ ràng là Trầm Côn, thật sự không có can đảm để nghe tiếp nữa rồi!

Có được vô hồi kiếm cùng bất hồi kiếm, còn có thân kiếm mộ, hung thủ phá hủy đài thú tôn này, nghe ra không phải Trầm Côn Cữu Châu thì là ai đây?

23. Chương 22: Tâm Tâm!

Đài thú tôn này thật sự quá mức trọng yếu!

Vương triều Đại Triệu nằm ở biên giới phía Bắc đại lục, là nơi yêu thú hoành hành, nhất là vào 1000 năm trước, từng phát sinh sự kiện “yêu thú đồ quốc”, mấy vạn yêu thú liên hợp lại tiến công thành thị, sát hại trăm vạn bình dân. Cũng trong sự kiện đó, thần tướng Đại Triệu, thú tôn Lý Mục, đã dùng tính mạng của mình chú tạo nên đài thú tôn!

Ngày đài thú tôn kiến thành, vạn đạo thú tôn phách khí phóng lên trời cao, xoay quanh nơi đó hơn một 1500 năm mà không có tiêu tan. Dưới uy áp của thú tôn, mấy vạn yêu thú lúc này mới thúc thủ thần phục, từ nay về sau không dám ở trong cảnh nội vương triều Đại Triệu làm loạn...Cho nên nói, đài thú tôn này chẳng những tượng trưng cho vương triều Đại triệu, lại càng là lá chắn thủ hộ cuối cùng cho ngàn vạn con dân vương triều, kẻ nào phá hủy đài thú tôn, thì kẻ đó chính là công địch của Đại Triệu, cũng bị ngàn vạn con dân Đại Triệu ăn tươi nuốt sống!

A di đà phạt, hung thủ ngàn vạn lần đừng là Trầm Côn Cữu Châu nha, ngàn vạn lần đừng là...

Trầm Côn liếm liếm cái môi khô khốc, đột nhiên bật cười!

Hung thủ làm sao có thể là Trầm Côn Cửu Châu đây? Trước không nói tính cách hèn nhát của Trầm Côn Cửu Châu, lại nói đến thực lực của hắn... Trầm Côn Cửu Châu dù có là thiên tài cách mấy, thì cũng chỉ là Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn 16 tuổi, hắn có khả năng chiến thắng hai đại cường giả Hồng Nguyên sao? Hắn có khả năng ở giữa mấy vạn đại quân đi qua một cách tự nhiên sao?

Không có khả năng!

Đó chẳng phải là kết luận rồi sao, hung thủ khẳng định không phải Trầm Côn Cửu Châu!

Xác định không phải hung thủ là “mình”, Trầm Côn thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nghe lén cuộc nói chuyện trong hẻm núi...

“Tướng quân, việc này không nên chậm trễ, người mau chóng bảo vệ quận chúa đến Tân Nguyệt thành đi.

Kỵ sĩ truyền lệnh đưa cho Triệu tướng quân một phong mật hàm, “Đây là bức họa hung thủ do vương gia tự tay vẽ ra, sau khi đến Tân Nguyệt thành, thỉnh tướng quân lập tức bí mật điều động quân đội, cần phải tra rõ lai lịch hung thủ!”

Triệu tướng quân cầm bức họa truy nã mà nhìn, nhất thời sắc mặt trở nên âm trầm, “Cái này tính là bức họa sao? Chỉ vẽ một thanh kiếm, một bộ tranh Thất Tinh Bắc Đẩu, ngay cả dung mạo hung thủ cũng không có sao?”

“Tướng quân, vương gia có thể nắm giữ được những đầu mối này đã là không dễ dàng rồi!” Binh truyền lệnh cười khổ: “Vương gia căn bản là không có thấy rõ bộ dáng hung thủ, trường kiếm trên bức tranh, có nghĩa là nói hung thủ am hiểu kiếm pháp, hơn nữa còn có được thân kiếm mộ! Bức tranh Thất Tinh Bắc Đẩu, là nói trong lúc vương gia giao chiến với hung thủ, mơ hồ thấy được trên người hung thủ tản mát ra 7 đạo ánh sáng, giống như bộ dáng của Thất Tinh Bắc Đẩu vậy, cho nên vương gia suy đoán, trên người hung thủ, nhất định có chỗ nào đó có liên quan đến Thất Tinh Bắc Đẩu!”

“Hung thủ cùng với Thất Tinh Bắc Đẩu có liên quan?”

Triệu tướng quân gật đầu, phân phó nói: “Ta hiểu rồi, các người lập tức hộ tống tiểu quận chúa lên đường, ven đường đi chú ý giữ bí mật, tới Tân Nguyệt thành rồi, thì nói tiểu quận chúa giá lâm là vì chuyện chiêu sinh Thiên Vũ Tông sang năm, hiểu chưa?”

“Người không đi sao?” Kỵ sĩ kinh ngạc nói.

“Ồ, ta vẫn còn một số việc!” Triệu tướng quân nghiêm mặt phát phát tay.

Chờ tiểu quận chúa cùng tất cả Tuyết Điều Kỵ Sĩ rời đi, hắn giơ đại phủ tử trong tay lên, đi tới trước mặt Trầm Hùng cùng những thợ mỏ may mắn còn tồn tại, sắc mặt lạnh đến nổi cơ hồ muốn kết băng rồi.

“Triệu tướng quân, người muốn làm gì?” Trầm Hùng theo tiềm thức lui ra phía sau vài bước.

“Thật xin lỗi!” Triệu tướng quân nhắm mắt lại, “Đài thú tôn bị hủy, chuyện tình dã động quân tâm, lòng dân của Đại Triệu không thể để cho bất cứ người nào ngoài hoàng thất biết, người đã thấy kỵ sĩ truyền lệnh, vậy nhất định phải bị xử lý!”

Phốc!

Trong hạp cốc liền truyền ra thanh âm lưỡi dao cắt đứt yết hầu!

Hix! Trầm Côn trốn ở 1 chỗ bí mật gần đó le lưỡi, cũng may bàn tăng chuồn sớm, nếu không bị diệt khẩu luôn rồi!

Cái trò chơi chính trị này, quả nhiên là không thể trộn lẫn cùng...

...

Tối hôm sau, Trầm Côn rời khỏi Lan Vân Sơn được trăm dặm, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của Tân Nguyệt thành rồi.

Thăng một đường vừa đi vừa so sánh, sau khi đài thú tôn bị hủy, vương triều Đại Triệu thoáng cái đã thay đổi hào khí, khắp nơi tăng mạnh thủ hộ, trong những rừng già thâm sơn đều lập tức trạm canh gác, các

đại quân khu cũng bắt đầu luyện trận chuẩn bị cho chiến tranh, do đó ngay cả đi trên đại lục, cũng có thể chứng kiến được một đội Thiết Giáp Kỵ Sĩ đạp tuyết hành quân...

Đương nhiên, dân chúng cũng không biết đài thú tôn bị hủy, vẫn còn đang vui sướng, hân hoan chuẩn bị lễ mừng năm mới đây!

Ngay lúc này trong hào khí nội khẩn ngoại tùng đó, Trầm Côn lại trốn ở phía sau một kên núi không ngừng cười khúc khích. (Nội khẩn ngoại tùng: Đại khái là lo lắng khẩn trương)

Hắc hắc, tính toán thời gian, bản tăng hắc là đã có thể vận dụng linh phù bí thuật chữ linh nữa rồi!

“Vương lão huynh, hồi lâu không gặp a!” Trầm Côn triệu hồi ra pháp tướng Minh Vương của mình, vội vàng nói: “Vấn câu nói kia, ta một ngày chỉ có thể vận dụng pháp tướng Minh Vương 1 phút đồng hồ, cũng chỉ có thể trao đổi với người 1 phút, do đó mấu chốt để nói là...”

“Lần sau đi!” Linh hồn của Vương Kiêu chiếm cứ tại đỉnh đầu Trầm Côn, khuôn mặt lãnh đạm.

“Người có việc?” Trầm Côn có chút sững sốt.

“Là người có!” Vương Kiêu chỉ một ngón tay ra sau lưng, “Nha đầu kia đã theo người một ngày một đêm rồi!”

Nha đầu?

Trầm Côn quái dị quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác mặt xám xịt đứng ở trong tuyết, thấy Trầm Côn để ý tới nàng, tiểu cô nương này há mồm, hình như muốn nói cái gì đó, nhưng rồi lại vội vã cúi đầu, oa oa mà khóc. (Phấn điêu ngọc trác: Ý bảo xinh như ngọc được trạm chỗ)

Tiểu cô nương có khuôn mặt tròn trịa này, đúng là Trụ Cột Kiếm Hồn chạy trốn ngày hôm qua!

“Trụ Cột Kiếm Hồn?” Trầm Côn mở to hai mắt nhìn, cười hì hì bắt chuyện, “Tiểu mỹ nữ, người vẫn đi theo ta sao?”

“Ta...Ta...Người...Người...”

Tiểu nha đầu không ngờ lại cà lăm, nàng ngẩng đầu lên, bộ dáng vừa hoảng sợ mà lại pha chút tức giận rất là đáng yêu, “Người...Người...Người tưởng ta muốn đi theo người sao? Trong vũ hồn kiếm hệ có quy củ, người đánh thắng ta rồi, nhưng mà...Mà...Lại không có cho phép ta rời đi...Ta...Ta nhất định phải chờ người cho phép mới được!”

“Ta, ta, ta...Tiểu mỹ nữ này, nói chuyện cùng với người thật sự là một thật đó!”

Trầm Côn cười hắc hắc, “Bất quá ta hiểu ý tứ của người rồi, không có sự cho phép của ta, người làm kẻ chiến bại, thì không thể rời đi, đúng không?”

Tiểu nha đầu dùng sức gật đầu, trong mắt hiện lên lệ quang.

“An tâm, an tâm đi, ta cho phép người rời đi còn không được sao?” Trầm Côn sợ nhất là mấy tiểu nha đầu hệ la lỵ này, vội vã phát tay, “Đừng khóc, đi đi, ta cam đoan không làm khó dễ người!”

Tiểu nha đầu cũng không có trả lời, ủy khuất ngồi phía sau một khối nham thạch, ôm lấy hai đầu gối.

“Vương lão huynh, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!”

Trầm Côn vì kích động bảo Vương Kiêu rời đi, nhưng mới vừa đi được vài bước, tiểu nha đầu liền đuổi theo. Nàng cúi đầu, chân chừ theo sát phía sau Trầm Côn, Trầm Côn đi một bước, nàng đi một bước, thấy Trầm Côn quay đầu lại, sợ quá liền lui về phía sau nham thạch.

“Ta nói tiểu mỹ nữ, ta đã thả người đi rồi, người còn theo ta làm cái gì?” Trầm Côn khó hiểu.

“Ta...Ta...Huhuhuhu...”

Tiểu nha đầu cà lăm không nói ra lời, đặt mông ngồi xuống tuyết, cấp bách khóc oa oa.

“Đừng nóng đừng nóng, từ từ rồi nói!” Trầm Côn bắt đắc dĩ ngồi chồm hổm xuống.

“Tâm Tâm...Tâm Tâm...” Tiểu cô nương cố lấy hết dũng khí, nức nở nói: “Chủ nhân của Tâm Tâm đã chết, Tâm Tâm...Tâm Tâm không có chỗ để đi...Tâm Tâm...Tâm Tâm không muốn thành vũ hồn lưu lãng...Hức hức...”

“Người đi theo ta, là muốn làm vũ hồn của ta?” Trầm Côn nhãn tình sáng lên.

“Không phải, không phải! Một người...Một người chỉ có thể có một vũ hồn, vũ hồn của người vừa cường...Cường đại tới như vậy, Tâm Tâm...Tâm Tâm không dám cùng hấn tranh...”

Tiểu cô nương cúi đầu, nước mắt tràn trề, đôi mắt to tròn cũng đỏ lên, “Nhưng mà...Nhưng mà...Không đi theo người thì...Thì...Tâm Tâm...Tâm Tâm thành gái lưu lãng mất rồi...”

Gái lưu lãng...(DG: Ta ngắt)

Cô bé này học danh từ đó ở đâu ra vậy?

Đôi mắt nhỏ của Trầm Côn chớp chớp, đột nhiên toát ra một chủ ý tuyệt diệu!

Nha đầu kia mặc dù cà lăm, bản lĩnh không lớn, nhưng nòng dù sao cũng là Trụ Cột Kiếm Hồn a, có thể tăng cường 30% uy lực kiếm pháp, còn có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Bản tăng nếu thu nhận nha đầu kia, trừ hàng lại, có gì chuyển bán cho tên xui xẻo nào không có vũ hồn...

Hề hề, khẳng định là buôn bán lớn a!

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ca ca mềm lòng, dứt khoát chịu lỗ, thu lưu người còn không được sao?”

Trầm Côn cười một cách vô lương, “Tiểu mỹ nữ, sau này người cứ đi theo bên người ca ca, chỉ cần người ngoan ngoãn, ca ca cam đoan, khẳng định sẽ đem người bán...Ừa không, là tìm cho người một chủ nhân thật tốt!”

“Người...Người...Người đồng ý thu lưu Tâm Tâm àh?”

Tâm Tâm gạt nước mắt mỉm cười, sau đó đầu nàng nghiêng qua, chớp chớp đôi mắt to tròn có vẻ mờ mịt, “Nhưng mà...Nhưng mà...Người...Người cười thực quá vô sỉ a...”

24. Chương 23: La Ma Nhân Vương Và A Phúc!

Sau khi tuyết rơi hết, bầu trời Tân Nguyệt thành lại phóng lên hai luồng pháo hoa sáng như ngọc, dưới pháo hoa, cư dân Tân Nguyệt thành đều đi ra khỏi nhà, dán giấy đỏ, treo hình trẻ trên cửa, nhìn thấy hàng xóm thì chấp tay cười ha ha chào, không khí ngày lễ rất vui sướng, hân hoan...

Hôm nay là mồng tám tháng chạp, lễ Laba (Chú thích: Lễ LaBa hay còn gọi là lễ mồng tám tháng chạp, vào lễ này người TQ sẽ ăn một loại cháo gọi là cháo Laba)

“Cư dân Tân Nguyệt thành nghe đây, thành chủ muốn nói cho mọi người biết một tin tức tốt...”

Hai kỵ sĩ đội mũ hồng vui sướng vọt vào, tới trước đám người đang vui vẻ chúc mừng, một kỵ sĩ hô lớn nói: “Mọi người biết không? Trưởng nữ của Bắc Địa vương phủ, Bắc Địa quận chúa Triệu Lạc Trần, đã tự mình giá lâm đến Tân Nguyệt thành rồi! Các vị hương thân, Bắc Địa quận chúa là cái thân phận gì, hẳn không cần ta phải nói nhiều lời? Haha, võ tay hoan hô đi, đường đường là Bắc Địa quận chúa, mà lại đến cùng các người đón mừng năm mới kìa!

“Tiểu quận chúa là đại nhân vật số một số hai ở phương Bắc, nàng sao lại tới?”

“Quản chuyện đó làm gì? Tiểu quận chúa tới, phủ thành chủ khẳng định sẽ phát nhìn thịt heo quay mừng năm mới, haha, năm nay lời rồi!”

“Phải, phải, nhanh nhanh đến phủ thành chủ lấy thịt đi!”

Không khí từng bừng trên mặt mọi người lập tức tăng thêm vài lần, có mấy cư dân cơ trí đã nhanh chóng chuẩn bị tốt đồ đựng thức ăn rồi...

“Bình tĩnh, bình tĩnh, còn có một tin tức tốt khác nữa đây!”

Kỵ sĩ cười ha ha tiếp tục nói: “Các vị hương thân, vì để hoan nghênh Bắc Địa quận chúa giá lâm, tam đại gia tộc của Tân Nguyệt thành chúng ta...Trầm gia, Tô gia, Công Tôn gia, đã liên thủ chuẩn bị một buổi khánh điển long trọng hoan nghênh, sau nửa canh giờ, khánh điển sẽ bắt đầu ở trước phủ thành chủ! Hễ là ai đi tham gia khánh điển, hoan nghênh tiểu quận chúa, đều có thể nhận được một bộ quần áo mới mừng năm mới a!”

“Hoan hô!”

Cư dân Tân Nguyệt thành oanh động rồi, mấy ngàn người cùng tuôn ra đường cái, nhất thời, một thiếu niên đầu chọc bị chen đẩy cho ngã trái ngã phải, cả giày cũng bị giẫm rách nát, quần thì bị xé rách nát, té lăn ra mặt đất, trên cái đầu bóng lưỡng cũng hiện ra hai cái dấu giày thật lớn...

Nữa!

Chẳng phải chỉ là một bộ quần áo mới thôi sao? Đâu cần phải cấp bách đến vậy chứ?

Kể bị xô ngã đúng là Trầm Côn!

Hôm qua sau khi thu lưu kiếm hồn Tâm Tâm xong, hắn cũng hao hết thời gian một phút của pháp tướng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Tân Nguyệt thành.

Lúc này, hắn mới xám xịt bò lên, hướng về đám người đang hung hăng lao tới phía trước vung ngón giữa!

Mới vừa rồi vào thành xem chút là bị đập chết, bần tăng xú nữa không về được nhà rồi!

Được rồi!

Thành chủ ở chỗ này phái người phát quần áo mới, sang năm, thị trường trang phục của Tân Nguyệt thành khẳng định sẽ tiêu điều, bần tăng nếu nhân cơ hội này vợ vét, nhận mua mấy cửa hàng may đồ thì...

Thôi, lại lan man nữa rồi!

Trầm Côn hung hăng vỗ mạnh một chút lên cái đầu bóng lưỡng của mình, vội vã bước nhanh về phía trước.

Hắn không dám trì hoãn, đài thú tôn bị hủy, kế tiếp khẳng định là yêu thú sẽ làm loạn, nhưng mà cao tăng vương triều không ngờ lại che giấu tin tức, không để cho dân chúng biết bọn họ đang gặp đại họa lâm đầu...Ài, bần tăng không quản không nổi người khác, nhưng mà dù sao cũng phải nhanh chóng cho nghĩa phụ biết a!

“Làm phiền, lão huynh cho qua một chút!” Trầm Côn ở trong đám người gian nan bước tới, cái trán cấp bách đến nỗi toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Đại thiếu gia, Đại thiếu gia!”

Đang lúc này, có một người ở bên cạnh lặng lẽ túm lấy góc áo Trầm Côn, Trầm Côn quay đầu lại nhìn, là một tên mập mập tuổi còn trẻ, vẻ mặt béo ú, xương mũi thì hơi lõm một chút.

“Vương mập mập?” Trầm Côn nhận ra, người này chính là Vương mập mập dẫn hắn tới Phù Đồ Tháp, “Người còn chưa có chết sao? Sau chuyện ở Phù Đồ Tháp, Trầm phu Nhân xuống tay diệt khẩu, mấy chục tư binh biết được chân tướng đều đã chết, người không ngờ lại...”

“Đại thiếu gia, ta cũng mém chút bị diệt khẩu a!”

Vương mập mập lén lén lút lút lôi kéo Trầm Côn chui vào một cái hẻm nhỏ, khóc lóc nói: “Sau khi đưa người tiến vào trong Phù Đồ Tháp, ta đột nhiên đau bụng phải đi vệ sinh. Đến lúc ra ngoài thì, cha mẹ nó ơi, toàn bộ tư binh thấy được người xông vào Phù Đồ Tháp đều đã chết, khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể a, ta vừa nhìn là biết chuyện không ổn, nên lập tức trốn vào trong nhà một nha hoàn thân mật...”

“Ái chà, lão huynh vận khí không tệ a!” Trầm Côn cười hì hì nói

“Ài, thôi trước không nói tới cái vận cứt chó của ta, đại thiếu gia, ta tìm người đã mấy ngày rồi, người đi đâu vậy?” Hết nhìn đông tới nhìn tây xong, Vương mập mập nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia, người sớm không hiện, trễ không hiện, như thế nào hết lần này tới lần khác lại trở về ngay lúc này? Ta nói cho người biết, đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì?” Trầm Côn sững sốt.

Vương mập mạp đột nhiên nhăn nhó nở nụ cười, đôi mắt nhỏ giống như kẻ trộm liếc qua liếc lại, trong xảo trá lại lộ ra chút đáng yêu, “Đại thiếu gia, ta...Ta bây giờ còn đang bị đội chấp pháp của gia tộc truy nã a!”

“Ồ? Vậy người muốn làm giao dịch à? Có chỗ tốt gì không?” Trầm Côn nhất thời nổi hứng thú.

“Cũng không phải là giao dịch, mà là...” Vương mập mạp quỳ xuống, “Đại thiếu gia, ta không dám cùng người cò kè mặc cả, nhưng nếu như người không giúp ta, ta thật không còn đường sống nữa rồi!” Hắn ngẩng đầu lên, lộ vẻ đáng thương cầu khẩn, “Van xin người đó, nhận ta làm nô bộc thiếp thân của người được không? Chỉ có đi theo người, ta mới có thể thoát được đũa sắt của đội chấp pháp gia tộc a!”

Đạo này sao vậy trời? Đầu tiên là một vũ hồn cà lăm muốn đầu nhập vào bản táng, bây giờ lại tới một tên mập?

“Yên tâm đi, sau này cứ việc theo ta!” Trầm Côn gạt đầu ra vẻ không sao hết.

“Đại thiếu gia, người quả là cha mẹ tái sinh của ta, là Bồ Tát sống a!”

Vương mập mạp khoa trương kêu to lên, nước mắt nước mũi khóc ròng nói: “Ta thề, La Ma Nhân Vương ta nhất định sẽ cố hết sức tận tâm hầu hạ người, còn sống là nô bộc của người, chết là quỷ nô của người, cho dù không chết không sống, cũng muốn làm bàn chân trung tâm nhất của người...”

“Đừng nói nữa nổi hết da gà rồi...Được rồi, người vừa nói người tên gì?” Nghe Vương mập mạp báo tên xong, tâm lý Trầm Côn chợt lộ bộ một chút.

“La Ma Nhân Vương!” Vương mập mạp vội vàng nói: “Đại thiếu gia, ta có một nửa là huyết thống của người Man, nên tên hơi khó đọc chút, hắc hắc, sau này người gọi ta là Vương mập mạp cũng được, nếu không thì gọi là tên người Hán do quản gia đặt cho ta, Vương Đại Phúc, hoặc A Phúc, đều được hết!” (Người Man: Dân tộc ở phía nam Trung Quốc thời xưa)

La Ma Nhân Vương! A Phúc!

Rõ ràng là hai cái tên cực kỳ trái ngược, Trầm Côn âm thầm dững ngón giữa, “Bây giờ có thể nói rồi chứ, xảy ra chuyện gì?”

“Đại thiếu gia, người không phải đã nói, người quên mất rất nhiều chuyện trước kia sao, vậy người còn nhớ rõ tam đại thế gia của Tân Nguyệt thành không?” Vương mập mạp ngượng ngùng cúi đầu.

Tam đại thế gia của Tân Nguyệt thành, chính là chỉ Trầm gia, Tô gia, và Công Tôn gia!

Ba nhà này đều là cự đầu một phương của Tân Nguyệt thành, Trầm gia khổng chế khoáng sản bạc ngoài thành, Tô gia khổng chế toàn bộ trang bị binh mã trong thành. Công Tôn gia dường như khá đặc thù, nghe nói là một chi quý tộc nghèo túng, vài chục năm trước mới đến Tân Nguyệt thành, rất ít người biết được chi tiết của họ.

“Tam đại thế gia thì sao?” Trầm Côn hỏi ngược lại: “Chả nhẽ họ không liên thủ hoan nghênh Bắc Địa quận chúa à?”

“Chính là bởi vì hoan nghênh Bắc Địa quận chúa nên mới xảy ra chuyện!”

Vương mập mạp cẩn thận quan sát sắc mặt Trầm Côn một chút, “Nghe nói đến Công Tôn gia, sắc mặt của người cũng không đổi...Người thật sự đã quên rồi sao?” Sau đó hắn vội vã cúi đầu, “Đại thiếu gia, người nghĩ không ra, ta cũng không dám nói lung tung, vậy tốt lắm, người theo ta đi tham gia buổi khánh điển hoan nghênh đi, tận mắt nhìn thử?”

Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho A Phúc sợ đến nỗi ngay cả nói cũng không dám nói?

Mang theo nghi hoặc, Trầm Côn cùng A Phúc đi tới trước cổng phủ thành chủ.

Vì để hoan nghênh Triệu Lạc Trần, nơi này đã tụ tập tới bảy tám ngàn người, dân chúng trong ngoài thành đều vô cùng cao hứng nhận lấy quần áo, một số ít các đại nhân vật thì đứng ở trước cửa, cười tùm tùm bố trí hiện trường điển lễ. Ngay lúc này, trong đám người hỗn loạn, Trầm Côn đột nhiên thấy được một thân ảnh mặc bộ váy lãnh đạm màu vàng, là một thiếu nữ tuyệt mỹ khoảng mười sáu mười bảy tuổi...

Hử!

Thấy bộ dáng của thiếu nữ đó, trái tim của Trầm Côn thiếu chút nổ tung ra!

“Đại thiếu gia, người nghĩ được gì không?” Vương mập mập cúi đầu, lặng lẽ đưa ngón tay chỉ về phía thiếu nữ, “Nàng chính là đại tiểu thư của Công Tôn thế gia, vị hôn thê của người, Công Tôn Y...”

25. Chương 24: “đêm Tại Phù Đồ Tháp”

Trầm Côn chợt nhớ tới, trong trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu quả thực là có một đoạn như vậy!

Đó là vào 16 năm trước, khi Công Tôn gia vừa mới đến Tân Nguyệt thành, vì để đặt chân tại Tân Nguyệt thành, bọn họ chủ động đưa ra yêu cầu thông gia cùng với Trầm gia, thỉnh cầu Trầm gia chọn một người giữa Trầm Côn và Trầm Trọng, cùng với Công Tôn Y làm chỉ phúc vi hôn.

Nói thật, sau khi Công Tôn gia đưa ra yêu cầu này, căn bản không nghĩ tới Trầm gia lại có thể chọn trúng Trầm Côn... Trầm Côn là trưởng tử danh chính ngôn thuận, chỗ nào mà lại có khả năng cùng nữ nhi của một gia đình nghèo túng kết thân a!

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, Trầm phu Nhân lại dụng lực đem áp lực đè lên đầu tất cả trưởng lão lựa chọn Trầm Côn! Sau này mọi người mới từ trong lời đồn biết được, tâm tính của Trầm phu Nhân là: Hử, ta muốn để cho Trầm Côn lấy nữ nhi của một gia đình nghèo túng, ta chính là muốn lúc nó mới sinh, liền mất thể diện...

Nữa!

Thì ra Trầm phu Nhân đã bắt đầu cừu thị bản tăng từ 16 năm trước!

“Lão huynh, ta nhớ ra rồi, nàng là Công Tôn Y...”

Ánh mắt của Trầm Côn tràn ngập nghi hoặc, “Chuyện lớn người nói, là cùng với Công Tôn Y có liên quan sao?”

“Quan hệ lớn chứ sao không!” A Phúc lặng lẽ chỉ tay lên hiện trường khánh điển, “Đại thiếu gia, người nhìn cẩn thận thành chủ xem...”

Trầm Côn theo ngón tay của A Phúc nhìn lại, chỉ thấy ở sân thượng trên cao có treo một tấm vải đỏ thật dài, trên đó viết “Cung nghênh Bắc Địa quận chúa đến Tân Nguyệt thành”, ngoài ra còn có một tấm thông báo “Vũ Kịch”.

Vũ kịch, là một trong những hoạt động tiêu khiển của Cửu Châu đại lục, lấy những sự kiện chân thật biên soạn chỉnh sửa thành hài kịch ca hát, do các diễn viên chuyên nghiệp biểu diễn, rất giống với dạng kịch nói ở địa cầu.

Mà diễn viên vũ kịch ưu tú nhất, ở trên đại lục luôn có được địa vị xã hội rất cao, mượn đương kim “Vân Thiên Tuyệt” đang nóng nhất hiện nay mà nói, nàng chẳng những có được mấy tước vị hoàng thất ở các quốc gia, mà còn có được cả vũ trang tư nhân, lãnh thổ mấy ngàn dặm.”

“Người xem thử coi vũ kịch đó thông báo cái gì?”

A Phúc nhỏ giọng nói: “Biểu diễn vũ kịch tại khánh điển, là chủ ý của Tô gia, ngay cả kịch bản cũng là do gia chủ của Tô gia... Tô An Chi tự tay viết!” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, “Nhưng mà Tô An Chi cái con rùa này người biết hắn viết kịch bản về cái gì không? Ta nói cho người biết, hắn viết chính là ‘Đêm tại Phù Đồ Tháp’ a!”

“Đêm tại Phù Đồ Tháp? Hử, hắn không phải là muốn biểu diễn...”

Nói được một nửa, Trầm Côn đột nhiên cảm giác ngực khó chịu, phụt một tiếng, tức giận phun máu tươi ra ngoài!

“Đại thiếu gia!” A Phúc vội vã đỡ Trầm Côn.

“Hắc hắc, ta không có việc gì!” Trầm Côn cười hì hì đứng vững lại, “Người tiếp tục nói, xem ta đoán có đúng hay không, nội dung của ‘Đêm tại Phù Đồ Tháp’ này là cái gì?”

“Đại thiếu gia, người cũng đoán ra rồi, không cần ta phải nói nữa...”

A Phúc không dám nhìn vào hai tròng mắt Trầm Côn, Trầm Côn cười hì hì vỗ vỗ bờ vai hắn, khiến A Phúc sợ tới nỗi vội vã thấp giọng nói: “Được! Ta nói! Đại thiếu gia, kịch bản Tô An Chi viết, chính là muốn biểu diễn lại đêm mờng ba hôm đó, diễn lại toàn bộ quá trình người chịu nhục và lưu lại chữ trên Phù Đồ Tháp! Hơn nữa sau khi Trầm phu Nhân hạ lệnh cấm miệng, Tô An Chi cũng không biết rõ được chi tiết của quá trình, nhất là những biểu hiện cường ngạnh người từng đánh trưởng lão, khiển trách phu nhân. Cho nên toàn bộ hắn đều viết bằng tưởng tượng, trong kịch bản đều là muốn vũ nhục người, quả thực đem người viết thành một kẻ bất lực không còn mặt mũi gặp người a!”

“Còn có gì nữa?” Trầm Côn cười hì hì hỏi.

“Đại thiếu gia, Tô An Chi muốn ở trước mặt mấy chục vạn người biểu diễn lại toàn bộ quá trình người chịu nhục, còn chưa đủ nữa sao? Người mau nghĩ biện pháp ngăn cản đi, nếu không người sẽ không còn thể diện để đặt chân tại Tân Nguyệt thành nữa rồi!” A Phúc lo lắng nói.

“Gấp cái gì?” Trầm Côn vẫn là bộ dáng cười hì hì như cũ, “Trước tiên nói rõ cho ta biết, ta cùng với Tô gia không oán không cừu, tại sao bọn họ lại muốn chinh ta?”

“Cái này còn không phải là vì Công Tôn Y hay sao!” A Phúc chỉ vào một thanh niên trong đám người, “Đại thiếu gia, người thấy tiểu tử đó không? Hắn gọi là Tô Nhất Minh, là người thừa kế của Tô gia...Từ trước đến giờ, Tô Nhất Minh nhìn trúng Công Tôn Y, ngay cả nằm mơ cũng đều muốn phá hỏng hôn ước của người cùng Công Tôn Y đó! Ta nghe người ta nói, vũ kịch này, cũng chính là biện pháp Tô Nhất Minh nghĩ ra để phá hỏng hôn ước...Hắn chính là muốn để cho cả Tân Nguyệt thành chứng kiến bộ dáng chịu nhục của người, như vậy thứ nhất, Công Tôn gia vì thể diện của mình, sẽ phải hủy bỏ hôn ước giữa ngài cùng Công Tôn Y, đường đường là Công Tôn gia, sao có khả năng đem nữ nhi mình gả cho một kẻ bất lực thân bại danh liệt được a!”

Nữa!

Hiểu rõ được chân tướng, Trầm Côn tức giận đến nỗi một câu cũng không nói ra được.

Trước mặt mọi người biểu diễn toàn bộ quá trình chịu nhục, đây rõ ràng là muốn bản tăng thân bại danh liệt, mất hết mặt mũi làm người a!

Được rồi, Tô gia làm như vậy, Trầm gia không có phản ứng gì sao?

Trầm Côn hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

“Thôi, đừng nhắc tới Trầm gia nữa!” A Phúc cười khổ nói: “Đại thiếu gia, sau khi người đi, Thiết đại sư, Hắc Bá, còn có phụ thân người tất cả đều bế quan. Người ủng hộ ngài đều không có ở đây, Trầm phu Nhân đương nhiên trở thành người mưu sự trong Trầm gia rồi, nói tới phản ánh của Trầm phu Nhân thì...”

Bùm! Bùm!

Trên bầu trời bắn ra hai luồng pháo hoa, A Phúc cũng ngậm miệng lại, xám xịt nói: “Khánh điển bắt đầu rồi, đại thiếu gia, người tự xem đi, phản ứng của Trầm gia cũng ở trên sân khấu đó!”

Trong khi nói chuyện, sân khấu khánh điển cũng đã bố trí ổn thỏa xong, dưới sự bảo vệ của mấy trăm binh lính, Triệu Lạc Trần xuất hiện ở trước cổng phủ thành chủ, đi theo bên người nàng là hai trung niên võ tướng, một người là Triệu tướng quân Trầm Côn đã gặp qua, người kia béo ú mập mạp, mặt mũi sáng sủa bóng loáng, là thành chủ của Tân Nguyệt thành, Hà Sơn!

“Chư vị, tiểu quận chúa giá lâm, là niềm vinh hạnh cho Tân Nguyệt thành, trước lúc bắt đầu lễ khánh điển, xin quý vị cho phép ta đại biểu Tân Nguyệt thành, chính thức hoan nghênh tiểu quận chúa!”

Hà Sơn cười tủm tỉm nói một loạt từ ngữ hoan nghênh, lúc nói chuyện, hắn đôi khi thỉnh thoảng lại ngẩng lên trời, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ, hiển nhiên là đã biết tin tức đài thú tôn bị hủy, chỉ là cố tình giả bộ làm ra bộ dáng không có việc gì thôi.

Lễ tiết rườm rà trôi qua, Hà Sơn cười nói: “Tiểu quận chúa yêu thích thanh tịnh, ta đây cũng không nói nhiều lời, khánh diễn chính thức bắt đầu, trước hết mời tiểu quận chúa thưởng thức màn vũ kịch đã được chuẩn bị tỉ mỉ vì người...Đêm tại Phù Đồ Tháp!”

Lời vừa nói ra, cả đám người nhất thời cao giọng hoan hô.

“Haha, thông báo quả không sai, thật là đêm tại Phù Đồ Tháp, cái này thú vị nha!”

“Đường đường là đại thiếu gia Trầm gia, không ngờ lại bị người ta lôi ra sân khấu biểu diễn, đây đúng là màn kịch lớn trăm năm khó gặp được a!”

“Đừng nói nữa, mau xem, mau xem, diễn viên lên rồi kìa, màn biểu diễn của cái tên bất lực Trầm Côn sắp bắt đầu rồi!”

“Hà thành chủ, ‘đêm tại Phù Đồ Tháp’ này là kịch gì, hình như dân chúng có vẻ rất thích?” Triệu Lạc Trần ngồi ở trung ương bàn tiệc nao nao, nàng thật vẫn còn chưa biết Tân Nguyệt thành chuẩn bị trò gì nữa.

“Tiểu quận chúa, ngài chờ một chút, tiểu nhân cũng nên giới thiệu cho ngài cùng dân chúng rồi...” Hà Sơn mỉm cười một cách thần bí, bước tới sân khấu giới thiệu nói: “Tiểu quận chúa, còn có các vị hương thân ở đây, ‘Đêm tại Phù Đồ Tháp’ do Tô An Chi tiên sinh tự tay viết, chính là nói về chuyện đã phát sinh tại Phù Đồ Tháp trong vòng ba tháng chạp vừa rồi...” Đơn giản giới thiệu qua nội dung kịch, sau đó cười to nói: “Mặt khác, trước khi buổi kịch bắt đầu, ta muốn đặc biệt cảm tạ Trầm tự thế gia! Vì để cho buổi biểu diễn càng tăng thêm chân thật, nhị thiếu gia của Trầm gia Trầm Trọng, sẽ tự mình bước ra biểu diễn, để cho mọi người thấy, hẩn chiết nhục cái tên bất lực Trầm Côn như thế nào!”

Đây là phản ánh của Trầm gia ư? Trầm Trọng, người sĩ nhục bần tăng một lần còn chưa đủ, không ngờ còn muốn ở trước mặt người biểu diễn lại lần nữa?

26. Chương 25: Bản Sắc Biểu Diễn

“Đại thiếu gia, người, người còn cười được?” A Phúc ngây ngốc hỏi.

Cứ đặt mình vào hoàn cảnh ấy, nếu Vương A Phúc ta bị người hạ nhục như vậy, cho dù chỉ là kẻ hầu cũng nhin không được, nhưng mà đại thiếu gia không ngờ còn cười được?

Hắn bị tức làm cho hồ đồ hay là đầu có bệnh?

“Vì sao ta không thể cười? Lão huynh, ngồi xuống, ngồi xuống, đừng để người khác nhận ra chúng ta.”

Trầm Côn cười hì hì vẩy tay, “Muốn kiếm tiền, muốn phát đại tài, đều phải nhìn rõ cục diện đã, giáo huấn người khác hay rửa nhục cũng là đạo lý như vậy.”

“Nga!” Vương mập mập cái hiểu cái không ngồi chồm hổm xuống.

“Buổi tối ở Phù Đồ tháp, màn thứ nhất - dạ thắm!”

Theo tiếng giới thiệu chương trình, mấy chục tên tạp công bố trí vũ đài thành đại sảnh Phù Đồ tháp, sau đó màn chậm rãi được kéo lên, bảy tên diễn viên ngồi vây quanh bàn bát tiên, đóng vai bảy đại trưởng lão Trầm gia, mà Trầm Trọng ngồi ở nơi sâu nhất trong đại sảnh, khuôn mặt lãnh tuấn cười lạnh...

Biểu diễn bắt đầu!

“Vì vinh diệu của Trầm gia, chúng ta tất phải trục xuất Trầm Côn!”

Một tên ‘Trưởng lão’ vỗ án đứng lên, cúi người hướng về Trầm Trọng nói: “Nhị thiếu gia, ngài thực quá mềm lòng, Trầm Côn hại chúng ta còn chưa đủ sao? Cầu ngài, trục xuất hắn đi!”

“Nhị thiếu gia, chúng ta biết ngài còn nhớ tới tình huynh đệ, nhưng mà hãy lấy đại cục làm trọng, vì Trầm gia, xin ngài gạt đầu a!” Một tên ‘Trưởng lão’ khác dứt khoát quỳ xuống.

Có người dẫn đầu, bảy đại trưởng lão dồn dập thỉnh cầu trục xuất Trầm Côn, nhưng Trầm Trọng vẫn nhàn nhạt ngồi ở chỗ cũ, tựa hồ không đành lòng trục xuất đại ca thân sinh với hắn...

“Được!”

Nhìn thấy màn thứ nhất này, những người xem vỗ tay hoan hô rầm trời, diễn viên trên đài diễn rất có thần, đóng đến xuất thần nhập hóa, hoàn toàn trùng với trường cảnh ngày đó a!

“Khô cứng bỏ bà!” A Phúc ở một bên thầm thì, “Đại thiếu gia, ngày đó không phải như thế này a, rõ ràng Thiết trưởng lão chống...”

Ngón trỏ Trầm Côn đặt lên cằm, nhẹ nhẹ ‘Hư’ một tiếng: “Chăm chậm xem, đừng nóng.”

Biểu diễn tiếp tục...

Đối mặt với sự cầu khẩn của đám trưởng lão, Trầm Trọng phần nộ đứng lên, đau lòng nói: “Các trưởng lão, ta hiểu tâm tình của các người, chính là các người không nên ép ta, Trầm Côn...Dù sao cũng là đại ca thân sinh với ta a!”

“Nhị thiếu gia, ngài phải hiểu rõ đạo lý đại nghĩa diệt thân!”

“Trầm Côn tuy là đại ca ngài, nhưng hắn lại là tội nhân Trầm gia!”

“Không muốn nói, cũng không muốn nói, ta không thể trực xuất đại ca thân sinh!”

Các trưởng lão từng bước ép sát, Trầm Trọng thống khổ ngồi xổm xuống, bứt đầu tóc, thật lâu mới miễn cưỡng nói: “Các trưởng lão, ta xin các người, cho Trầm Côn thêm một cơ hội được không?”

“Nhị thiếu gia!” Các trưởng lão tề thanh hét lớn.

“Các người ngay cả một cơ hội cũng không chịu cấp sao?” Trầm Trọng bi phần nhìn các trưởng lão, cay đắng nói: “Vây ta van cầu các người, để cho Trầm Côn tự mình nói, để hắn vì chính mình biện giải mấy câu được không?”

“Đây...” Các trưởng lão liếc mắt nhìn nhau một lát, gật đầu nói: “Nể mặt mũi nhị thiếu gia, người đâu, đem Trầm Côn đến đây!”

Rất nhanh, ‘Trầm Côn’ liền bị hai tên tráng hán xách lên vũ đài.

Vì phải nhận vai nhân vật phản diện nên ‘Trầm Côn’ này phải mặc y phục lờ lợt nhìn rất ốm, trên mặt đầy thuốc màu hóa trang, vừa đi đường vừa rút hai vai lại, cổ co rút, bĩ giống như con cóc bà.

Hắn vừa lên đài, vừa xô đẩy tên tráng hán dẫn đường, hô to: “Làm cái gì, làm cái gì? Ta chính là đại thiếu gia Trầm gia, các người đều là cầu nô tài của ta, không thể đối xử với ta như thế!”

“Trầm Côn, người câm miệng cho ta, không nên vũ nhục dung sĩ Trầm gia dẫn đường cho người!” Một vị trưởng lão giận dữ gầm lên.

‘Trầm Côn’ lập tức hoảng sợ quỳ xuống, run run rẩy rẩy gật đầu: “Ta, ta sai rồi...”

“Hừ, đồ bỏ đi!”

Trưởng lão hung hăng chửi một tiếng, sáng giọng nói: “Trầm Côn, gọi người tới, là muốn khảo vấn tội của người, người trả lời thực cho ta, mấy năm nay, người làm qua những chuyện nào có lỗi với Trầm gia?”

“Xin lỗi Trầm gia? Ta không có a!” Con người Trầm Côn đảo loạn.

“Thật không có?” Đám trưởng lão vây chặt Trầm Côn, từng tên chính nghĩa lẫm nhẫm, ngắc đầu ưỡn ngực.

Dưới sự căm giận của đám trưởng lão, Trầm Côn cúi đầu: “Vâng, vâng, là ta đã làm một ít chuyện có lỗi với Trầm gia...”

“Những chuyện nào, thành thật nói xem!” Trưởng lão giận dữ hỏi.

Trầm Côn quỳ xuống đất, hoảng sợ nhận tội nói: “Tháng trước, ta thấy nha đầu Vương gia xinh đẹp ở thành đông, nên, nên phái người bắt về, các trưởng lão, ta sai rồi, người tha thứ cho ta được không?”

“Có chuyện này sao? Tiếp tục nói!”

“Còn có, còn có...Đúng rồi, là mùa đông năm ngoái, lúc ta tấn cấp Bạch Nguyên Vũ tông, phụ thân thưởng cho ta một thanh bảo kiếm tổ truyền, nhưng mà lúc đó ta túng quá, thiếu thật nhiều thật nhiều tiền, nên, nên đem bảo kiếm tổ truyền bán đi trả nợ!”

“Bảo vật tổ truyền ngươi cũng dám bán?” Một tên trưởng lão tức giận vung tay lên, ‘Ba’ một tiếng tát xuống mặt ‘Trầm Côn.

“Đừng đánh, đừng đánh, ta đều chiêu còn không thành mạ?” Trầm Côn cả lẩn lẩn bò trốn vào trong góc, khóc lóc nói: “Còn có năm trước, ta lẩn vào Phù Đồ tháp, trộm hai bản võ công bí tịch gia truyền, bán cho hai tên lạ mặt...Các trưởng lão, ta không dám không bán, hai tên lạ mặt kia quá hung hăng, nói muốn ám sát ta!”

“Ham sống sợ chết, ngươi liền bán ra cơ mật của Trầm gia? Trầm Côn, ngươi, ngươi...”

Các trưởng lão tức giận lộn ruột, ngực phập phồng, một tên trưởng lão nói: “Đối với ngươi mà nói, những điều này đều là việc nhỏ, ngươi nói vào chuyện trọng yếu đi, như năm ngoái, lúc hoàng đế bệ hạ phái ngươi lên chiến trường, ngươi phạm phải sai lầm gì?”

“Ta, ta xin lỗi phụ thân a!”

Trầm Côn đột nhiên bò rạp trên đất, kêu gào khóc lớn: “Khi chiến đấu bắt đầu, ta và phụ thân binh phân hai đường, tập kích một trận doanh của địch nhân...Lúc đó ta quá sợ hãi, không dám giết người, cũng không dám đi tập kích trận doanh, cho nên ta mang theo binh sĩ chạy trốn, kết quả, kết quả phụ thân cô quân không viện, bị mấy vạn quân địch vây chặt, suýt nữa mất mạng...”

Ba!

Trưởng lão tức giận tát Trầm Côn một cái: “Ngươi sợ hãi, bỏ lại thân sinh phụ thân lâm trận bỏ chạy? Trầm Côn, chỉ với tội danh này ta giết ngươi một trăm lần đều không đủ!”

Hắn quay người căm tức nhìn Trầm Trọng: “Nhị thiếu gia, ngươi đều nghe được, loại người như Trầm Côn, ngươi còn muốn bảo vệ hắn sao?”

“Ai!”

Trầm Trọng thở dài một hơi thật sâu, chán nản ngồi xuống: “Ta sai rồi, ta thật sai rồi, các trưởng lão...Tùy các người xử trí a!”

Tầm màn chậm rãi khép lại, đệ nhất mạc kết thúc...

Tiếng hoan hô vang dội của những người xem lập tức chìm ngập toàn bộ Tân Nguyệt thành!

“Quá xuất sắc, không hổ là diễn viên minh tinh mời từ vương đô mời, nhị thiếu gia nhân từ, các trưởng lão môn chính nghĩa, đều được bọn họ biểu hiện thật tinh tế sâu sắc, nhập vai như thật a!”

“Đặc sắc nhất chính là diễn viên diễn vai Trầm Côn, ngươi xem xem, hắn đem sự ti tiện, vô sỉ, gan bé, yếu hèn của Trầm Côn biểu hiện thật chân thực a, cùng chân nhân không khác nhau là bao!”

“Trầm Côn ngoài đời thật sự có bộ dáng vậy sao?”

“Còn có thể giả? Ngươi cho rằng thanh danh khiếp nhược của Trầm Côn từ đâu mà có?”

“Ha ha, Trầm Côn không ngờ lại là người như vậy, hôm nay ta cuối cùng cũng được nhìn thấy...”

Nghe những người xem nghị luận, A Phúc vô thức quay ra sau.

Bị người nói xấu đến mức này, chỉ sợ đại thiếu gia giận đến tím gan...

Khô cứng quá, đại thiếu gia tức giận, vạn nhất lực lượng Vũ tông của hắn thất khống, bạo phát ra thì làm thế nào?

“Lão huynh, ngươi tránh cái gì vậy?” Tiếng nói Trầm Côn truyền đến.

A Phúc quay đầu nhìn lại, kinh ngạc mở to tròn mắt, sau khi bị người làm nhục như thế, không ngờ Trầm Côn còn có thể cười: “Đại thiếu gia, ngươi, ngươi không tức giận?”

“Bộ dáng ta có vẻ giống đang tức giận lắm sao?” Trầm Côn sờ sờ khuôn mặt chính mình: “Tốt rồi, lão huynh, tiếp theo là nội dung gì?”

“Từ giới thiệu thì màn thứ hai gọi là ‘Ngút trời anh tài’, nói chính là người không cam tâm bị trục xuất, đột nhiên ra tay tập kích các trưởng lão, thời khắc then chốt nhị thiếu gia đại phát thần uy, chẳng những thể hiện lực lượng Hoàng Nguyên Vũ tông, còn...còn triệt để đánh bại người!”

“Thế màn thứ ba thì sao?”

“Màn thứ ba gọi là ‘Huyết thư’, nói sau khi chiến bại, người khổ khổ cầu khẩn nhị thiếu gia tha người một mạng, vì mạng sống, người...người thậm chí chủ động lưu lại huyết thư trên Phù Đồ tháp...”

“Quả nhiên đều là kịch hay, vì nói xấu ta, thật cũng khổ tâm a!”

Trầm Côn đứng lên, “Nếu quả thực tiết mục không thay đổi, vậy màn thứ hai sẽ có một trận ‘Ta’ đả đấu với Trầm Trọng đúng không?”

A Phúc gật đầu, Trầm Côn bật cười: “Hắc hắc, trận đả đấu chơi này, thực là cơ hội thật lớn mà!”

“Đại thiếu gia, ngài không phải là muốn...” Sắc mặt A Phúc đại biến.

“Người đã đoán đúng...!”

Trầm Côn cười híp mắt đi ra sau vũ đài: “Lão huynh, tiếp theo chắc sẽ có một trận Vũ tông đại chiến, người tránh xa, không lại bị thương!”

Hắn đi tới nhà xí phía sau vũ đài, thừa dịp diễn viên diễn vai ‘Trầm Côn’ đi vào nhà xí, “đông” một cái tát đánh ngất diễn viên. Sau đó hóa trang chính mình thành bộ dáng tên diễn viên kia, mặc vào y phục hoa lá cành, cơ hồ không khác tên diễn viên vừa rồi là bao.

Nhìn vào gương mặt mình trong gương đồng ở nhà xí, Trầm Côn đắc ý bật cười...

Trầm Trọng, người không phải muốn ở màn thứ hai đánh bại ‘Trầm Côn’ sao?

Hảo, bản tăng hóa trang thành diễn viên lên trường, cùng người chân chính chính chính đánh một trận!

Hắc hắc, người nằm mộng cũng không nghĩ ra, tên diễn viên này chính là Trầm Côn chân chính a?

27. Chương 26: Màn Thứ Hai Máu Me!

“Lão Tam, làm sao người mới đi ra, nhanh lên, đệ nhị màn lập tức tựu bắt đầu rồi!”

Một cái sắc vai trưởng lão diễn viên chờ ở bên ngoài, vội vàng lôi kéo Thẩm Côn lên sân đấu, “Đệ nhị màn là trọng tâm chính, người cẩn thận một chút, nhất là kịch võ thời gian, nhất định phải phối hợp hảo Thẩm thiếu gia, Thẩm thiếu gia nhưng là chân chính vũ tông cường giả, của người đánh võ động tác nếu không đến vị, người xem bật người có thể nhìn ra...”

“Yên tĩnh vậy, ta nhất định có làm cho toàn bộ người xem đều vừa lòng!” Thẩm Côn cười hì hì đi lên sân khấu.

Đây không phải lão Tam thanh âm của a, đổi diễn viên đến sao?

Diễn viên đột ngột giật mình, nhưng bên ngoài truyện lại người xem tiếng hoan hô, không chấp nhận được hẳn nghĩ lại.

“Đệ nhị màn, ngút trời anh tài!”

Gì sơn giới thiệu chương trình trong tiếng, đệ nhị màn bắt đầu rồi, người xem hoan hô lên, ngồi ở tiểu quận chúa phía sau Thẩm Phu Nhân, cũng lộ ra một tia thần nhiên tươi cười.

Thẩm Côn, người này tạp chủng thấy được sao?

Bốn phu nhân bất cứ giá nào Thẩm gia thể diện không cần, phối hợp Tô gia hoàn thành xong một màn này, muốn, chính là cho người mất hết danh dự, tại Tân Nguyệt thành không ngẩng đầu được lên a!

Nhìn xem đi sao, nghe một chút đi sao, người xem hoan hô là bao nhiêu động lòng người, mấy chục vạn Tân Nguyệt người cũng biết, người Thảm Côn, chính là cái hèn mọn, vô sỉ, yếu đuối, nhát như chuột tạp chủng, ha ha, mấy chục vạn người cũng biết người là tạp chủng!

Vân vân, đây là làm sao vậy?

Thảm Phu Nhân khoe miệng tươi cười đột nhiên động lại!

Dựa theo kịch bản, đệ nhị màn tổng tổng cộng có tam đoạn: Đoạn thứ nhất, sấm vai Thảm Côn diễn viên hẳn là quỳ xuống đất nhận sai, cầu xin các trưởng lão tha hần một lần, nhưng là các trưởng lão cũng không đồng ý. Đệ nhị đoạn, Thảm Trọng đưa cho Thảm Côn một vài Kim Ngân, bày ra làm đệ đệ nhân từ, nhưng là Thảm Côn không biết điều, đột nhiên xuất thủ tập kích Thảm Trọng. Đệ tam đoạn, Thảm Trọng thể hiện rồi hơn người vô đạo trời cho, đánh bại Thảm Côn...

Đệ nhị màn một bắt đầu, sấm vai Thảm Côn diễn viên quả thật hoàn thành xong đoạn thứ nhất, nhưng lại tại đệ nhị đoạn, đánh võ diễn sắp lúc mới bắt đầu!

“Nhị thiếu gia, các trưởng lão, các người thật sự không chịu buông tha ta sao?”

Sấm vai Thảm Côn diễn viên suy sụp ngồi trên mặt đất, “Cầu các người, tha cho ta đi, cho ta thêm một lần cơ hội đi sao!”

“Thảm Côn, chúng ta tha người, đó là có lỗi với Thảm gia liệt tổ liệt tông, đừng nói nữa!”

Các trưởng lão sôi nổi mắng chửi. Thảm Trọng cũng đứng lên, bị thống tổng xuất một bao lớn Kim Ngân, “Đại ca, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng vậy giúp cũng không đến phiên người cái khác, đây là ta toàn xuống dưới năm trăm lượng bạc, người nhận lấy lúc sau, tự rời khỏi Thảm gia đi sao!”

“Không, ta không đi! Các người những tên hồn dân này, đều đáng chết a!”

Sấm vai Thảm Côn diễn viên đột nhiên phát điên kêu to, hần một phen đẩy ra Kim Ngân, song chưởng phách về phía Thảm Trọng!

Một chưởng này tại kịch bản kế hoạch trong vòng, Thảm Trọng cũng không có né tránh...

Vì thế, sấm vai Thảm Côn diễn viên nở nụ cười, hần đột nhiên gia tốc, song chưởng đột nhiên tách ra một đoàn sâu bạch sắc quang mang!

Này diễn viên không ngờ là bạch nguyên vũ tông?

Hắn, hắn lại muốn cầm bạch nguyên vũ tông lực lượng tập kích trọng mà?

Nhìn đến đây, Thảm Phu Nhân chỉ cảm thấy cột sống lạnh cả người, thất thanh hét lớn: “Trọng mà, cẩn thận!”

Quá muộn!

Thảm Trọng chính là theo như kịch bản diễn trò, căn vốn không nghĩ tới diễn viên thay người, nhưng lại có thể sử dụng bạch nguyên vũ tông lực lượng đánh lên hần! Hần cơ hồ không có bất kỳ phản ứng, đã bị song chưởng chụp trong lồng ngực, hộc máu, ngã bay, đánh lên sân khấu bên cọc gỗ.

Rắc!

Miệng chén to cọc gỗ, bị Thảm Trọng sinh sôi đụng gãy!

...

Đây là có chuyện gì?

Thảm Trọng giây dựa lấy đứng lên, ngạc nhiên mắt nhìn đối diện diễn viên...

Kịch bản rõ ràng không là viết như vậy, sấm vai Thảm Côn diễn viên, cũng không có làm bị thương ta Thảm Trọng bốn sự a!

Đáng chết!

Nhất định là có người giả mạo diễn viên, muốn nhân cơ hội giết mình a!

“Đê tiện!” Thẩm Trọng tức giận mắng một tiếng, trong lòng biết bây giờ không phải là miên man suy nghĩ thời gian, lập tức đã làm xong chuẩn bị nghênh chiến!

Hắn quát lên một tiếng lớn, trên người cũng tách ra bạch nguyên vũ tông hạ đoạn đậm bạch sắc, sau đó Yêu Nguyệt phi thăng xuất hiện, liên tục tăng lên tam cấp bậc, quanh thân hiện đầy hoàng nguyên vũ tông hạ đoạn lực lượng!

Lúc này, sắm vai Thẩm Côn diễn viên một kích đắc thủ, cũng đã lại đi tới Thẩm Trọng phụ cận!

“Chỉ bằng ngươi này bạch nguyên vũ tông lực, cũng muốn giết ta?” Thẩm Trọng cả người cũng không phải là trên nửa không, hai tay của hắn tại lồng ngực vẽ cái vẩy, trong lòng nơi cửa khép lại, lòng bàn tay trong lúc đó đột nhiên xuất hiện một đoàn màu vàng nhạt quang cầu, đột ngột oanh hướng về phía phía dưới diễn viên, đúng vậy ngày ấy đã bại Thẩm Côn hoàng nguyên sóng xung kích!

Cắt, lại là này nhất chiêu!

Sắm vai của mình Thẩm Côn nở nụ cười!

Mấy ngày hôm trước ngươi còn có thể dụng chiêu này đã bại bản tăng, nhưng hôm nay, bản tăng đã muốn có được tân võ hồn!

Tin tưởng mười phần, Thẩm Côn hai tay đều khấu trừ hé ra La Sát giấy, ngay tại hoàng nguyên sóng xung kích đi vào lồng ngực là lúc, đột nhiên vừa lật cổ tay, tại linh phù nghịch thiên thêm vào tác dụng hạ, hắn võ đạo nhan sắc cũng thay đổi, biến thành so với Thẩm Trọng cao hơn trên một bậc hoàng nguyên trung đoạn!

Sưu, sưu!

Lưỡng đạo linh phù xuất thủ, một đạo chặn hoàng nguyên sóng xung kích, một đạo khác hung hăng vỗ vào Thẩm Trọng trên ngực!

Oanh!

Hai cổ hoàng nguyên lực lượng đụng nhau, to như vậy sân khấu bị tác vụn gỗ bay tán loạn, ầm ầm sụp xuống!

Thẩm Trọng không ngờ rằng đối thủ đột nhiên đề cao võ học cấp bậc, đã rơi vào sân khấu trong phế khứ, chặt vật ói ra hai ngụm máu tươi! Nhưng Thẩm Côn được để ý không buông tha người, đuổi theo, cười ở Thẩm Trọng trên người, oanh, oanh, oanh, liên tiếp oanh ra mười bảy mươi tám đạo linh phù, điên cuồng mà đập vào đầu của hắn trên!

Kiên!

Thẩm Trọng, ngươi không phải muốn diễn trò vũ nhục bản tăng sao?

Ngươi không phải có thể phát huy ra hoàng nguyên hạ đoạn lực lượng sao?

Nhưng là bản tăng đã có tân võ hồn, có thể phát huy ra hoàng nguyên trung đoạn lực a!

Hôm nay, bản tăng ngay tại mấy vạn nhân diện trước, sửa kích bản, có ngươi chặt vật học máu, không mặt mũi gặp người!

Phù đồ thấp sỉ nhục được đến tháo nước, hơn nữa là tại mấy vạn nhân diện trước phát phát tiết ra ngoài, Thẩm Côn hưng phấn tột đỉnh, oanh, oanh, oanh, lại là hai mươi mấy đạo linh phù, cuồng oanh loạn tác ở tại Thẩm Trọng lồng ngực!

Phanh! Phanh!

Ngay tại Thẩm Côn oanh ra vòng thứ ba linh phù thời gian, trái tim đột nhiên đột ngột co rụt lại!

Hình như là Vương Kiêu ở trong thân thể ra tay!

“Vương lão huynh, làm sao vậy?”

Thẩm Côn trộm vận khởi linh tự chân ngôn, tại trong thế giới linh hồn hời.

“Ta là đang nhắc nhở ngươi, là thời điểm thu tay lại!”

Vương Kiêu chiếm cứ tại Thẩm Côn đỉnh đầu, lạnh lùng nói: “Chiến đấu thứ nhất yếu vụ, chính là muốn hiểu được ‘tiến thoái’ hai chữ! Ngươi đã đem Yêu Nguyệt phi thăng chủ nhân có thể diện hoàn toàn không có, nếu không thu tay lại, hay là tại bức Yêu Nguyệt phi thăng phát hỏa, xuất ra che dấu thuộc tính để đối phó ngươi!”

“Che dấu thuộc tính?”

Thẩm Côn trong lòng rung mình, “Vương lão huynh, nghe ý tứ của ngươi...Yêu Nguyệt phi thăng còn có thể phát huy ra lực lượng càng mạnh?”

Hắn không Kinh Ý liếc một cái té trên mặt đất Thẩm Trọng...

Tại Minh Vương chỉ nhãn xem ra, Thẩm Trọng té trên mặt đất, xương sọ cơ hồ đều bị đánh nát, máu tươi chảy đầy toàn thân, đã muốn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu! Nhưng là ngay tại Thẩm Trọng bên người, một cái lãnh diễm nữ tính hồn phách chậm rãi đứng lên, nàng hai mươi tuổi tả hữu, thân mặc cung trang, con ngươi cực độ âm lãnh, thản nhiên nhìn lướt qua, ánh mắt lạnh làm cho người trong lòng phát run!

“Yêu Nguyệt phi thăng đã muốn bắt đầu tự lực, chuẩn bị phát động che dấu thuộc tính, Thẩm Côn, ta không sợ này Yêu Nguyệt phi thăng, nhưng là ngươi còn không được, đi nhanh lên!” Vương Kiêu thúc giục nói.

28. Chương 27: Tính Toán Nhỏ Nhặt Của Triệu Lạc Trần

Trầm Côn thoát khỏi pháp tướng, trở về thế giới hiện thực.

Chuyện này phát sinh chỉ trong nháy mắt, Trầm Côn giao thủ với Trầm Trọng chừng một hai giây, nói chuyện trong thế giới linh hồn cũng chỉ mất thêm hai ba giây nữa, trong thời gian ngắn như thế chỉ có vài người kịp làm ra phản ứng!

- Các trưởng lão, tất cả bảo vệ Trọng nhi, ai dám cản trở, giết không cần nói!

Người đầu tiên có phản ứng không ngờ lại là Trầm phu nhân, người được coi là không hề có có võ công, nàng bước nhanh về phía sân khấu, các trưởng lão Trầm gia cũng theo sát phía sau!

- Bảo hộ quận chúa!

Triệu tướng quân là người thứ hai có phản ứng, hắn bảo hộ bên người Triệu Lạc Trần, nổi giận mắng to:

- Hà thành chủ, đây là lễ mừng ngươi chuẩn bị hoan nghênh quận chúa sao? Chỉ cần làm tiểu quận chúa kinh động thôi cũng đủ cho Vương gia chu di cứu tộc nhà ngươi!

- Quận chúa tha mạng a!

Hà Sơn quỳ xuống.

- Ông trời ạ, đây không phải là kịch a, đây là đại chiến cấp Vũ Tông thật sự a!

- Chạy mau, chạy mau, ngàn vạn lần không nên bị bọn hắn làm vắng miêng a! ()

Mấy vạn khán giả bắt đầu kịp phản ứng, người thì chạy ra ngoài, người thì chạy vào phủ thành chủ, người thì chạy trên đường, người thì chạy vào khu dân cư, nói chung là trước cửa phủ thành chủ hỗn loạn thành một đoàn.

Trong sự hỗn loạn tuyệt đối này, lại có một thân ảnh dáng vẻ thư thái mềm mại cực kỳ bình tĩnh.

Công Tôn Y!

Từ lúc bắt đầu, Công Tôn Y luôn luôn thờ ơ, nhìn cảnh “Trầm Côn” chịu nhục trên sân khấu, sự xum xoe của Tô Nhất Minh, rồi đến khi bùng nổ hỗn loạn, nàng chỉ làm ra một động tác duy nhất là nhẹ nhàng cầm ly rượu lên hớp một ngụm!

- Công Tôn tiểu thư, người mau tránh xa một chút!

Bọn người hầu của nàng ta sợ tới mức bấp chân đều mềm nhũn.

- Tại sao ta phải tránh? Đây là cuộc chiến thú vị mà!

Công Tôn Y cười khê lắc đầu.

- Thú vị!

Bọn người hầu đều ngây ngẩn cả người, sau đó có người vỗ trán nói:

- Ai nha, người quả thật không cần rời đi! Tiểu thư, là do chúng ta hồ đồ, quên mất Vũ Hồn của người là gì!

- Nếu đã nhớ ra thì ngồi xem trò vui đi!

Trong ánh mắt Công Tôn Y đã tràn ngập sự hứng thú khác thường...

Con bà nói!

Nha đầu kia đang suy nghĩ cái gì trong đầu thế?

Trầm Côn chứng kiến bộ dạng từ xa của Công Tôn Y, hần đột nhiên cảm giác được vị hôn thê này của hắn vô cùng xa lạ!

Mà thôi, hiện tại cũng không phải thời gian để ngắm nữ nhân, mau mau rời khỏi nơi này mới quan trọng!

Còn cách rời khỏi nơi này...Ha ha ha, bản tăng đã sớm nghĩ kỹ!

- A!

Ngay lúc mấy chục trưởng lão phi thân tới chuẩn bị bắt hung thủ, Trầm Côn đột nhiên kêu thảm một tiếng, làm bộ như làm bộ như bị thương rất nặng, thân thể bay lên không trung.

- Trầm Trọng, thực lực của ngươi thật mạnh, ta không phải là đối thủ của ngươi!

Bịch! Trầm Côn nặng nề ngã vào đám đông, sau đó hắn đứng lên, lúc này mới giả bộ chú ý tới sự hỗn loạn của lễ chào mừng.

- Các vị hương thân, tại sao các ngươi chạy loạn thế này?

Trầm Côn kinh ngạc hô to:

- Ai nha, không phải các ngươi hiểu lầm chuyện gì chứ? Hồi nãy là biểu diễn quá tốt thôi, không phải đánh nhau thực đâu, không phải đâu!

Biểu diễn?

Nghe như thế, mọi người mới từ từ ngừng lại.

- Các vị hương thân, vừa rồi thật sự chỉ là diễn kịch a!

Trầm Côn ngượng ngừng thở dài liên tục:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta và Nhị thiếu gia diễn quá thành công, làm cho các vị hoảng sợ, ta đây cúi đầu với các vị hương thân!

Nói xong, Trầm Côn vọt vào đám đông, lần lượt thở dài giải thích.

Hung thủ chịu tội, vậy hồi nãy thật sự là diễn kịch a!

- Vị tiểu ca này, người diễn thật sự quá tốt, ta cứ nghĩ người giết chết người rồi!

- Không hổ là diễn viên ngôi sao của Vương Đô a, tiểu ca, người có thể diễn ra cảnh chiến đấu của cấp Vũ Tông giống y như thật, quả là làm bọn ta mở rộng tầm mắt a!

Dân chúng đang chạy trốn chết đều ngừng lại mà hưng phấn bắt tay Trầm Côn, có người còn nhiệt tình cởi cả áo, đưa cho Trầm Côn nhờ hắn kí tên vào...

Không khí khẩn trương lập tức liền tiêu thất!

Chúng kiến chuyện này, bọn người Trầm phu nhân nhú mày.

Lấy ánh mắt của bọn hần đương nhiên nhìn ra người này không phải đang diễn kịch, mà thực sự hần muốn giết Trầm Trọng!

Nhưng lúc này Trầm Côn đang cùng dân chúng đứng loạn thành một đoàn, nếu có người nào tiến lên bắt hần thì sẽ làm ra cảnh hỗn loạn lần thứ hai a!

Bắt, hay không bắt?

- Hà thành chủ, vừa rồi thật sự là do diễn quá tốt hay sao?

Tại thời điểm này, tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần hưng phấn mà vỗ tay:

- Thật phần khích, rất phần khích, cho dù ngay tại Vương Đô, quận chúa ta cũng chưa từng gặp buổi biểu diễn nào phần khích như thế này!

- Đúng vậy a, đây là do diễn tốt a!

Hà Sơn giống như thấy được bùa cứu mạng, vội vàng nhận ngay.

- Tiểu quận chúa, thật ra tiểu nhân muốn làm cho ngài một chút kinh hỉ, nên mới an bài một hồi đại chiến Vũ Tông chân chính, nhưng không may dân chúng Tân Nguyệt thành chưa từng thấy qua cảnh này nên bị dọa cho sợ hãi, tiểu nhân có tội, thỉnh tiểu quận chúa thứ tội a!

- Vô tội, người vô tội!

Triệu Lạc Trần thoát nhìn rất vui vẻ, liên tục phát tay:

- Diễn viên vừa rồi kia là ai? Nhớ trọng thưởng cho quận chúa!

- Ai da, đa tạ tiểu quận chúa!

Trầm Côn từ xa nghe được những lời này liền lớn tiếng nói:

- Tiểu quận chúa, xin người lát nữa ban thưởng thêm cho tiểu nhân, đoạn thứ ba còn chưa diễn xong, chờ tiểu nhân thay quần áo, sau đó biểu diễn tiếp cho ngài xem đoạn thứ ba a!

Hần nói xong liền vội vàng chạy hướng về phía hậu trường, những người khác chỉ đứng mà nhìn theo chứ không ai đuổi theo.

Há há, vậy xem như là thoát!

Trầm Côn tiến vào nhà xí, tìm tên diễn viên đang hôn mê, sau đó tạt một chậu nước lạnh cho hần tỉnh lại, sau đó theo một cái hẻm nhỏ chạy mất dạng.

Chuyện kể tiếp đều trong dự liệu, vì không dám quấy rầy hứng thú của tiểu quận chúa, tên diễn viên kia sau khi tỉnh lại liền xông lên sân khấu, kêu một người khác thay thế cho Trầm Trọng đang bị thương, thành thành thật thật mà đem vở kịch diễn cho hết.

Đương nhiên, vì để cho nội dung vở kịch thêm hợp lý, bọn hần liền thay đổi nội dung kịch bản, diễn ra cảnh vì Trầm Côn uất ức, nên sau khi nổi điên liền bùng nổ vô cùng dữ dội mãnh, Trầm Trọng và mấy đại trưởng lão phải liên thủ khổ chiến cả một đêm mới có thể đả bại “đại ma đầu” Trầm Côn...

Tất cả đều vui vẻ!

Người duy nhất không vui chính là Triệu tướng quân!

- Tiểu quận chúa, mặt tướng nhìn ra chuyện vừa rồi chắc chắn không phải là ngoài ý muốn, xương sọ Trầm Trọng đã bị vỡ vụn, suýt nữa tính mạng cũng khó mà bảo toàn!

Sau khi kết thúc vở kịch, Triệu tướng quân lặng lẽ tiến gần tới Triệu Lạc Trần mà nói.

- Bốn quận chúa không phải người ngốc, đã sớm nhìn ra rồi!

Miệng Triệu Lạc Trần vẫn tươi cười tiếp đón những người khác, nhưng vẫn nhỏ giọng trả lời Triệu tướng quân.

- Ngài đã nhìn ra? Vậy sao ngài còn...

Triệu tướng quân sững sốt.

- Là ta cố ý muốn giúp người kia chạy trốn!

Tiểu quận chúa khẽ cười nói:

- Triệu tướng quân, người không thấy vũ khí trên tay tên kia sao? Hẳn dùng chính là giấy La Sát của ta, ha ha ha, người này và thánh tăng chúng ta gặp mấy ngày trước có lẽ có quan hệ không tệ a!

- Nói như vậy, vị thánh tăng kia có lẽ đang có mặt tại đây?

- Không sai, khẳng định hẳn đang ở Tân Nguyệt thành này!

Triệu Lạc Trần nói thêm:

- Triệu tướng quân, người lập tức lưu ý mọi nơi trong Tân Nguyệt thành, cần phải tìm được thánh tăng! Sau khi tìm được, nếu thánh tăng vẫn không muốn gặp ta, người hãy nói với người...Haizzz, người liền nói giúp ta: "Lạc Trần ta biết sai rồi, mong thánh tăng từ bi, nhận Lạc Trần không nên thân này làm đồ đệ đi!

Nói xong, trong lòng chợt nảy Triệu Lạc Trần chợt nhảy mạnh một cái!

Nàng lơ đãng liếc mắt, nhìn thấy cách đó không xa có một đôi mắt như hồ nước mùa thu đang nhìn mình, có ý cười nhưng không cười, quận chúa liền cau mày nói:

- Triệu tướng quân, vị tiểu thư kia là ai?

- Là đại tiểu thư của Công Tôn gia, Công Tôn Y!

Triệu tướng quân ngạc nhiên nói:

- Quận chúa, Công Tôn Y có vấn đề gì sao?

- Không có gì, không cần để ý tới nàng!

Triệu Lạc Trần lắc đầu, nhưng nàng vẫn cảm thấy là lạ trong lòng, vị Công Tôn Y này tựa hồ có một loại vị đạo khác thường, tựa như hoa hồng trên băng sơn, tuy làm cho người ta thần hồn điên đảo, nhưng cũng làm cho người ta kinh tâm động phách, cả người lạnh toát...

Triệu Lạc Trần đã phát hiện ra sự không tầm thường của Công Tôn Y, cùng thời gian này, Trầm gia cũng xảy ra một chuyện không tầm thường.

- Mau, gọi Hắc bá tới, Nhị thiếu gia sắp chịu không nổi rồi!

- Hắc bá đã bế quan, không tìm ra a!

- Vậy mau tìm đại phu khác, mau tìm hết các danh y của khắp Tân Nguyệt thành này!

Hậu viện của Trầm gia, mấy vị trưởng lão khiêng Trầm Trọng vào một gian phòng, sau đó lưu lại vài người lo cho hắn, những người khác phân công nhau đi tìm đại phu.

- Không cần vội!

Trầm phu nhân đi sau cùng phát phát tay:

- Những người khác đều đi ra ngoài, để một mình ta lưu lại là được rồi!

- Phu nhân, ta muốn truyền cho Nhị thiếu gia thật nhiều linh khí, cố gắng níu kéo tính mạng của hắn a!

- Tất cả ra ngoài! Các người còn sợ ta thương tổn chính con trai của mình sao?

Trầm phu nhân lạnh lùng chỉ ra ngoài cửa phòng, các trưởng lão nhìn nhau một chút rồi đều cúi đầu đi ra ngoài!

- Ai da...

Trong phòng chỉ còn lại có một mình Trầm phu nhân, nàng đau lòng thở dài, ngồi vào cạnh giường.

- Trọng nhi, con làm tốt lắm, bị thương nặng như thế mà con vẫn cố gắng không chế thực lực bên ngoài của mình ở Hoàng Nguyên hạ đoạn, không uổng công dạy dỗ của vi nương mấy năm nay. Thật sự là ủy khuất cho con quá!

- Mẫu thân, vì kế hoạch to lớn của mẫu thân, con chịu đau khổ nhiều đây thì đã sao?

Trầm Trọng xương sọ bị đánh nát, xương sườn bị gãy mấy cái, cả người toàn là máu đột nhiên ngồi dậy!

Hắn tự cười giễu:

- Nhưng quả thật rất nguy hiểm, lúc con bị tên đó đánh gãy xương sườn, con xem chút nữa là đã sử dụng thuộc tính ẩn giấu của Yêu Nguyệt Phi Thăng, ha ha ha, may sao con đột nhiên nhớ lại kế hoạch lớn của mẫu thân, lúc này mới bằng mọi giá nhin lại, chấp nhận bản thân chịu trọng thương!

29. Chương 28: Thực Lực Chân Chính Của Trầm Trọng.

Nói xong, Thẩm phu nhân vỗ về vết thương trên trán Trầm Trọng, thanh âm chợt lãnh khốc, “Thủ đoạn thật ngoan lạt, hung thủ kia rõ ràng là muốn giết ngươi, nhìn ra thân phận hắn không?”

“Hung thủ giọng nói thô ráp, rõ ràng đã cải biến thanh âm, hẳn là người chúng ta quen!” Trầm Trọng suy nghĩ một chút: “Còn có thân hình hắn, thực lực Bạch Nguyên Vũ tông thượng đoạn...Quái lạ, người này hình như là Trầm Côn!”

“Trầm Côn?”

Lông mày Thẩm phu nhân hơi nhíu, “Không có khả năng, hung thủ sử dụng Vũ hồn linh phù hệ, Trầm Côn là một phế nhân, làm sao có thể có lại được Vũ hồn mới? Không có khả năng là hắn!”

“Nói cũng đúng” Trầm Trọng nhíu mày: “Vậy có thể là ai? Hải nhi luôn ẩn tàng thực lực, không kết oán với ai a!”

Mẫu tử hai người thương nghị thật lâu song cũng không nghĩ ra thân phận hung thủ.

“Không nghĩ ra được thì thôi, chậm chậm truy xét là được, Trọng nhi, ngươi sớm nghỉ ngơi...Ai, những...Ngày thương, thật khiến mẹ đau lòng a!”

Thẩm phu nhân dịu dờ Trầm Trọng, ưu tâm lo lắng đi ra ngoài.

“Mẹ, người chờ đã!” Trầm Trọng đột nhiên gọi Thẩm phu nhân lại: “Nói đến Trầm Côn, hải nhi đột nhiên nhớ tới: Tạp chủng Trầm Côn kia tuy là phế nhân, song rốt cuộc hắn đã từng là kí chủ của ”một ngày ngàn dặm“, có khả năng bảo lưu lại một bộ phận đặc tính của ”một ngày ngàn dặm“! Tương lai một năm, nếu hắn quả thật lại tấn cấp, cuộc chiến Phù Đồ thập một năm sau, hải nhi nên lấy lực lượng gì đối phó hắn?”

“Nếu quả thật tạp chủng kia có thể tấn cấp lần nữa...”

Trong mắt Thẩm phu nhân chớp qua một mạt hàn quang: “Mẹ cho phép ngươi bóc mở đệ tứ, hoặc giả đệ ngũ trọng thuộc tính của Vũ hồn!”

“Nếu như thế vẫn không thể khắc chế Trầm Côn?” Trầm Trọng rất là cẩn thận.

“Nếu như thế vẫn không thể, hừ!” Thẩm phu nhân cười lạnh: “Trọng nhi, ngươi bóc mở đệ lục trọng thuộc tính Vũ hồn, dùng lực lượng Lục Nguyên Vũ tông hạ đoạn giết hắn! Có điều ngươi phải nhớ kỹ, người nào nhìn được ngươi dùng lực lượng của Lục Nguyên Vũ tông đều tất phải giết diệt khẩu, hiểu không?”

“Hải nhi đã rõ, vì đại kế của mẹ, hải nhi quyết không để người ngoài nhìn được lực lượng lớn hơn đệ lục trọng!”

“Ân, đây mới là con ngoan của mẹ...”

Trầm gia lại hậu viện quay về về an tĩnh.

...

“Vương lão huynh, người nói thực lực chân chính của Trầm Trọng có thể là Lục Nguyên, thậm chí là Hồng Nguyên cường giả?”

Một mảnh rừng cây nhỏ ngoài thành, Trầm Côn đang nghiên cứu thực lực chân chính của Trầm Trọng!

Này đã là ngày thứ hai sau khánh điển.

Sau khi trốn ra thăng thiên, Trầm Côn quả thật cực kỳ hưng phấn, tính toán toán, lần này chẳng những phá hoại khánh điển, xoay chuyển hình tượng nhu nhược của chính mình trong lòng bách tính, hơn nữa còn đánh cho Trầm Trọng một trận đau điếng, báo được một phần thù, hắc hắc, kiếm lớn!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi hắc lần nữa dùng Linh tự chân ngôn, từ trong miệng Vương Kiêu hiểu rõ thực lực chân chính của Trầm Trọng, muốn nặn ra mặt cười cũng khó.

“Không sai, Trầm Trọng cực có khả năng là Lục Nguyên, thậm chí Hồng Nguyên cường giả!”

Vương kiêu ngồi đối diện Trầm Côn, hai người mỗi ngày chỉ có thể giao lưu một phút, cho nên hắc tiếc lời như kim, chỉ dùng lời đơn giản nhất để trả lời vấn đề.

“Người muốn hiểu rõ thực lực chân chính của Trầm Trọng thì trước hết phải hiểu rõ Yêu Nguyệt phi thăng!”

Vương kiêu nói: “Người nhớ kỹ, chiến hồn Vũ tôn cấp đều tuyệt không đơn giản, Yêu Nguyệt phi thăng đứng hàng thứ hai trong thập đại Vũ tôn cấp chiến hồn, càng là có được thuộc tính ẩn tàng khủng bố!”

“Còn khủng bố hơn?” Trầm Côn vội vàng truy hỏi.

“Yên Nguyệt phi thăng, toàn danh: Yêu Nguyệt cửu trọng thiên, phi thăng nhập tiên môn! Hắc tổng cộng có cửu trọng tác dụng gia trì, mỗi lần bóc mở một trọng thuộc tính vũ hồn có thể đem đẳng cấp võ đạo của chủ nhân đề thăng lên một cấp, vậy người tự mình tính toán xem, hiện giờ Trầm Trọng là Bạch Nguyên hạ đoạn, nếu hắc đề thăng cửu cấp sau, là đẳng cấp gì?” Vương Kiêu thâm nhiên cười lạnh.

“Chính đẳng cấp...” Trầm Côn lẩm nhẩm tính, chấn kinh nói: “Hồng Nguyên, Hồng Nguyên hạ đoạn?”

“Không sai, chính là Hồng Nguyên hạ đoạn! Đã có được đặc tính võ đạo ‘Thánh nguyên bạo’, Hồng Nguyên Vũ tông hạ đoạn xem thiên quân vạn mã như không!”

Ánh mắt Vương Kiêu vụt thâm trầm, “Đương nhiên, tuổi Trầm Trọng còn quá trẻ, hắc không nhất định có thể vung ra toàn bộ uy lực của Yêu Nguyệt phi thăng, có điều cho dù có tính hắc có thể mở ra đệ lục trọng thuộc tính Vũ hồn cũng đã là thực lực Lục Nguyên Vũ tông, một chiêu đã có thể đánh bại người!”

Yên Nguyệt phi thăng không ngờ khủng bố như vậy?

Thực lực chân chính của Trầm Trọng quá cao thâm mạt trắc, một năm sau, lần này sao có khả năng đánh bại hắc đây?

“Người nản chí?” Vương Kiêu nhìn ra ưu tư trong lòng Trầm Côn.

Trầm Côn đáng thương khẽ gật đầu.

“Người ngẩng đầu lên xem nào, người chính là chủ nhân của Vương Kiêu ta! Yêu Nguyệt phi thăng tuy mạnh, nhưng linh phù nghịch thiên ta cũng không kém hắc!” Vương Kiêu cười thần bí.

“Nga? Lão huynh người cũng có thuộc tính ẩn tàng sao?” Mắt Trầm Côn sáng rực lên.

“Ta đương nhiên là có!” Vương kiêu ngạo ngễ nói: “Ta có thể nói với người, ở thực lực đẳng cấp như người, Vũ hồn dám nói so với Vương Kiêu mạnh hơn chỉ có thập đại Vũ tôn cấp chiến hồn chi...bá giả vô song!”

“Thực lực đẳng cấp của ta?” Trầm Côn kinh ngạc nhìn Vương Kiêu.

“Không hiểu là sao?” Vương Kiêu cười lạnh, “Lấy thực lực hiện tại của người, không hiểu chính là không hiểu, ta nói người cũng sẽ không hiểu...Trầm Côn, người chỉ cần phải nhớ kỹ, người chỉ cần cố gắng tu luyện, đem năng lực của ta vung ra tám thành, thế là đủ để đánh bại Yêu Nguyệt phi thăng!”

“Vậy người mau nói, ta nên tu luyện thể nào?”

Mắt Trầm Côn sáng rực như đèn.

“Một, một, một...”

Vương Kiêu còn chưa kịp nói chuyện, bên người đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở.

Hài tử này ngồi tại bên cạnh Trầm Côn và Vương Kiêu, tên là tiểu tâm tâm, làm một cái đồng hồ, mỗi khi sổ ra một chữ số, chính là một giây.

Từ lúc hai người bắt đầu trò chuyện, đã qua đi năm mươi giây!

Chính là, chính là, tâm tâm, tâm tâm...

Tâm tâm vội muốn chết, lải nhải cái gì, đã đi qua năm mươi giây!

“Một, một, một...”

“Tâm tâm, không cần lải nhải, ta biết sắp hết một phút!”

Ngữ khí Trầm Côn gấp gấp giục: “Vương lão huynh, mau nói trọng điểm, ta phải đề cao thực lực như thế nào?”

“Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí!” Vương Kiêu đứng đi lên: “Nếu muốn học tập bí thuật linh phù, giấy, bút, mực, ba thứ thiếu một thứ cũng không được, người đã có La Sát giấy và Thiên Vũ bút, trước ngày mai phải kiếm được một loại mực (mực) thật tốt, chí ít cũng phải là loại mực ngang với ‘Bạch Nguyên cấp’!”

“Mực thủy?” Trầm Côn sá dị nói: “Ta thấy lúc Triệu Lạc Trần động thủ cũng không cần mực thủy a, hắc hắc, dùng máu là được rồi, hôm qua ta đánh nhau với Trầm Trọng cũng dùng máu mà!”

“Người có thể dùng máu!” Vương Kiêu cười lạnh: “Có điều ta cảnh cáo người, lúc ta bắt đầu tiến hành huấn luyện người, giai đoạn đầu tiên, chí ít người phải dùng hết ba vại mực thủy, nếu người có máu máu như vậy thì cũng được a!”

Trầm Côn ảo não cúi thấp đầu.

Lúc này, một phút thời hạn đã đến, Minh vương Pháp tướng tán đi, Vương Kiêu và tiểu tâm tâm cũng biến mất.

“A Phúc!”

Trầm Côn lớn tiếng gọi A Phúc đang gác ở ngoài cửa rừng, hỏi: “Ta cần mực thủy, mực thủy có thể dung làm binh khí, người biết nơi nào có thể kiếm được không?”

A Phúc không hề nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Đương nhiên là đi ‘Bách bảo trai’, bách bảo trai chính là cửa hiệu do hoàng thượng mở, chỉ có người không nghĩ đến, không có người mua không được!” Một tay vỗ lên bụng, một tay giơ ngón tay cái lên: “Đại thiếu gia, muốn đi bách bảo trai, cứ hỏi A Phúc ta. Hắc hắc, chỗ đó, ta quen!”

30. Chương 29: Vận May Cứt Chó

Đó chính là ấn tượng của mọi người về Bách Bảo Trai, đây cũng chính là gia sản của hoàng thất vương triều Đại Triệu, có lịch sử hơn một ngàn năm trăm năm, trải qua hơn ngàn năm phát triển, các cửa hiệu của nó tuy không trải rộng khắp đại lục, nhưng chí ít chỉ cần là thành thị có hơn năm mươi vạn dân cư thì chắc chắn sẽ có một chi nhánh Bách Bảo Trai.

Hơn nữa vì đây là sản nghiệp của hoàng thất Đại Triệu, nên danh tiếng của Bách Bảo Trai cũng xếp loại nhất nhì trên đại lục. Tại đây, chỉ cần người có tiền cùng thân phận phù hợp thì có thể mua được tất cả những hàng hóa do vương triều Đại Triệu sản xuất ra, kể cả vũ khí đạn dược, thuốc phiện, đến ngay cả nô lệ cũng đều được...

- Đây là Bách Bảo Trai sao?

Đi đến một con đường lớn, hai mắt Trầm Côn mở trừng trừng, miệng há hốc, hai chân dường như nhũn ra. Khắc!

Nhìn những cửa hàng ở nơi này xem ra chẳng khác gì một thương phố cực kỳ sầm uất. Tính ra cũng chẳng khác mấy so với một đại đô thị ở địa cầu là mấy!

- Đại thiếu gia, đã mãn nhãn chưa?

A Phúc vừa vỗ vỗ cái bụng mỡ vừa đắc ý nói như học thuộc lòng:

- Bách Bảo trai chiếm cả một con đường ở thành Nam của Tân Nguyệt thành, trong đó cửa hiệu có hơn một trăm hai mươi tám cái, người làm hơn ba nghìn năm trăm...Ngài có thấy các biển hiệu trên mỗi cửa hàng có gì khác không? Cửa hàng treo biển hiệu màu đỏ là bán vật dụng hàng ngày, biển hiệu màu xanh là bán dụng cụ võ giả, còn biển hiệu màu trắng là bán thư tịch cùng đồ cổ...

Theo hướng chỉ của A Phúc, Trầm Côn quả nhiên nhìn thấy các biển hiệu với đầy đủ loại màu.

- Ai! Rốt cục thì bên trong cửa hiệu có biển hiệu màu đen bán những gì?

Trầm Côn nhìn thấy nơi xa nhất của con đường có vài cửa hàng mang biển hiệu màu đen không có mở cửa.

- He he, đại thiếu gia, ngài hỏi đã đúng người rồi!

A Phúc vuốt cái bụng béo phệ, cười cười làm cho mỡ toàn thân đều rung lên, nhắm mắt trầm tư dường như đang hồi tưởng đến thời gian tươi đẹp trước đây.

- Biển hiệu màu đen, là chợ đen ngầm, giữ độc quyền về...nô lệ cùng thuốc phiện...Ngài có biết ta vì sao lại quen thuộc Bách Bảo Trai không? Không giấu gì, ta chính là xuất thân từ nô lệ, được bán đến Trầm gia từ cửa hàng của lão Lý!

- Ai da, lão huynh người trước kia xuất thân từ nô lệ sao?

Trầm Côn ngạc nhiên trừng mắt nhìn A Phúc.

- Ta đã làm nô lệ được tám năm rồi!

A Phúc tủm tỉm nói:

- Bất quá người khác làm nô lệ thì bị ngược đãi, còn A Phúc ta ngược lại chính là đi hưởng phúc! Đại thiếu gia, không phải ta thổi phồng với người, từ lúc nhỏ ta dường như đặc biệt có được vận cứt chó thì phải, tính từ lúc ta bắt đầu làm nô lệ tới giờ...Năm mười hai tuổi ta đã bị người ta bắt làm nô lệ, nhưng ngày trước vừa bị bắt thì ngày hôm sau cái thôn nơi ta ngụ liền bạo phát ôn dịch, một làng mấy trăm nhân khẩu đều chết sạch, xem ra, chính người buôn nô lệ đã cứu ta một mạng!

- Còn lúc ta mười sáu tuổi, những người bị bán cùng ta hoặc là đuối sức chết hoặc bệnh chết, còn ta Vương Đại Phúc lại được nãi nãi nhị thiếu của Bách Bảo Trai nhìn trúng, được làm nhân tình của ả! Khà khà, những ngày tháng ấy đúng là thoải mái, đồ ta ăn toàn là sơn hào hải vị, uống thì toàn là quỳnh tương ngọc dịch, làm nô lệ như thế cũng chẳng khác gì làm lão gia!

(quỳnh tương ngọc dịch: Rượu ngon, nước ngọt)

Nghe đến đó, Trầm Côn mắt trợn ngược lên!

“Cái tên bị thịt chết bầm này, lại có thể được bà nội nhị thiếu nhìn trúng sao, không phải tầm mắt của nãi nãi tên nhị thiếu kia kém đến thế chứ?”

- Nhị thiếu gia, người không tin ta sao?

Các lớp mỡ trên cơ thể A Phúc đều nhanh chóng rung lên

- Ta có người làm chứng đó, mấy lão gia hỏa ở Bách Bảo trai, cơ hồ tất cả đều biết quan hệ của ta cùng nãi nãi tên nhị thiếu!

Trầm Côn bủi môi:

- Ta hỏi ngươi, ngươi cùng nãi nãi của nhị thiếu Bách Bảo Trai thông dâm, vậy nhị thiếu gia kia có biết không?

- Biết chứ!

- Vậy mà ngươi vẫn còn có thể sống tới ngày nay sao? Hừ, nếu ta là nhị thiếu gia của Bách Bảo Trai thì sớm đã băm ngươi ra thành thịt vụn rồi!

Trầm Côn cố ý làm ra bộ mặt “Ngươi đang nói xạo”.

- Hóa ra ngài nói đến chuyện này, he he!

A Phúc đắc ý cười:

- Lúc này vận cứt chó của ta lại linh nghiệm, sau khi chuyện tình của ta cùng nãi nãi của nhị thiếu bị nhị thiếu gia biết được, hắn cũng thật sự muốn giết ta, ngài đoán thử kết quả như thế nào? Nhị thiếu gia còn chưa kịp động thủ thì cả nhà của hắn đã bị mang trọng tội, ngay trong đêm bị Hoàng đế bệ hạ tịch thu hết gia sản rồi đem trảm toàn bộ...Khi đó nãi nãi của nhị thiếu cũng chết, ta mới bị coi là nô lệ rồi đem bán vào Trầm gia!

Trong khi nói chuyện, hai người cũng đi tới một cửa hàng có biển hiệu màu xanh.

Lúc này A Phúc quả nhiên không hề nói xạo, chỉ cần tìm hai tiểu nhị quen biết nói chuyện một lát thì Trầm Côn liền được lão chủ quầy quây dẫn vào phòng vip của cửa hàng ngay.

- Ha ha, nguyên lai là Trầm gia đại thiếu gia, đại thiếu gia yên tâm, có A Phúc ở đây, ta cam đoan sẽ không ăn lời Ngài một đồng!

Lão chủ quầy quây pha cho Trầm Côn một tách trà ngon rồi cười nói:

- Đại thiếu gia muốn mua mặc thủy chuyên dùng cho linh phù bí thuật sao? Không thành vấn đề, ngài muốn mua bao nhiêu?

- Mười vạc, ít nhất là Bạch Nguyên cấp!

Trầm Côn nghĩ nghĩ đến yêu cầu của Vương Kiều rồi nói ra một vài con số.

- Nhiều như vậy sao?

Lão chủ quầy quây giật mình, dò hỏi:

- Đại thiếu gia, có thể người vẫn chưa biết giá cả của vật dụng liên quan đến linh phù...Mặc thủy Bạch Nguyên cấp, chỉ có thể do Bạch Nguyên Vũ Tông hao phí linh khí của chính mình mới có thể chế tạo ra, một vị Bạch Nguyên Vũ Tông mỗi một ngày cũng chỉ có thể tạo ra được một vạc lớn mà thôi, cho nên giá tiền...

- Im lặng vậy, sao cứ câm miệng mãi vậy?, cho cái giá đi!

Trầm Côn cười hì hì nói.

Lão chủ quầy quây liếc mắt nhìn A Phúc:

- Có A Phúc ở đây ta sẽ cho ngươi một cái giá thấp nhất, một vạn lượng!

Sặc!

Trầm Côn thiếu chút nữa là nhảy dựng lên

Theo Trầm Côn biết tỉ giá ở Cửu Châu đại lục thì một lượng bạc tương đương hai trăm đồng tiền, một vạn lượng cũng có nghĩa là hai trăm vạn đồng.

Toàn bộ tài sản của bản tăng, còn có tiền của A Phúc cùng cả tiền của nghĩa phụ vợ vét được ở chùa miếu cộng lại cũng chỉ được bảy tám chục thôi đó!

- Đại thiếu gia cảm thấy giá này cao sao?

Lão chủ quầy quây thấy Trầm Côn không có tiền, thái độ cũng trầm xuống lạnh nhạt nói:

- Đại thiếu gia, khi A Phúc còn quan hệ tốt với nãi nãi của nhị thiếu gia cũng đã giúp ta vài lần, nể mặt A Phúc ta thật sự đã cho người giá thấp nhất, người nếu trả giá thêm nữa thì ta lỗ vốn mất!

- Ai da, lời của lão huynh nói, ta hiểu, ta hiểu...

Trầm Côn cũng từng buôn bán qua, biết được những lời lão chương quây nói điều là sự thực. Hắn nghiêng nghiêng đầu cười hì hì nói:

- Như vậy đi, chúng ta làm một cái giao dịch: Dùng linh phù đổi mặc thủy!

- Đổi sao?

Sắc mặt lão chương quây càng thêm âm trầm, hiển nhiên là nghĩ Trầm Côn nói xạo:

- Đại thiếu gia, linh phù giá trị một vạn lượng, chắc hẳn người không thể xuất ra, mặc dù có mặt A Phúc ở đây, nhưng nếu người dám giở trò dối trá với Bách Bảo Trai...

- Lão huynh, người làm ăn như ta chính là lấy uy tín làm đầu, ra giá đi, người muốn linh phù cấp bậc gì?

Trầm Côn ra vẻ thản nhiên bữu môi nói.

Lão chương quây nghĩ nghĩ:

- Xuất ra linh phù tính công kích, cấp bậc Hoàng nguyên hạ đoạn!

- Ta cho người hai linh phù công kích, Hoàng nguyên trung đoạn, phụ gia thêm thuộc tính liên tảo! Đổi lấy hai mươi vạc mặc thủy!

Trầm Côn giơ lên hai ngón tay!

- Đại thiếu gia, người đừng đùa với ta!

Lão chương quây vỗ bàn đứng lên:

- Phóng nhân khắp Tân Nguyệt thành, có thể xuất ra Hoàng Nguyên trung đoạn chỉ có Tô Tự thế gia, mà còn là Tô gia gia chủ tự mình ra tay mới được! Chỉ bằng người? Hừ, nói một câu thật lòng, người nếu có thể xuất ra linh phù Hoàng Nguyên trung đoạn, há có thể mang danh thiếu gia nghèo túng tại thành này sao?

- Chương quây, chuyện gì vậy?

Vài hảo hán đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn lão chương quây vỗ cái bàn, lập tức vây quanh Trầm Côn.

- Các lão huynh, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài...

Trầm Côn cúi đầu khom lưng cười cười:

- Lão chương quây, đừng nói chắc ăn như vậy chứ, nếu trong vòng mười phút ta có thể xuất ra hai linh phù thì sao nào?

31. Chương 30: Lão Huynh, Ánh Mắt Của Huynh Có Vấn Đề

Lão chương quây chậm rãi vuốt chòm râu bạc, hẳn quản lý Bách Bảo Trai tại Tân Nguyệt thành đã hai mươi năm, ít ra cũng có chút nhãn lực, nghe Trầm Côn nói chắc chắn như vậy, sợ là hắn thật sự có thể xuất ra linh phù!

Ai da, nếu hắn thật sự có thể xuất ra linh phù Hoàng Nguyên trung đoạn, chẳng phải chính mình lại là người nói bậy sao...

Linh phù Hoàng Nguyên trung đoạn, chính là vũ khí cực phẩm có thể giúp một người bình thường phát huy ra thực lực Hoàng Nguyên Vũ tông, người có thể chế tạo ra linh phù Hoàng Nguyên trung đoạn, tất cả đều là thiên tài mà các thế lực lớn đều muốn tranh đoạt, người như thế không thể đắc tội a!

- Đại thiếu gia nếu thật có thể xuất ra linh phù, ta lập tức xin hướng ngài cáo lỗi về việc vừa rồi, đồng thời còn tặng ngài năm vạc lớn mặc thủy, một xu cũng không lấy, xem như dùng để ra mắt!

Lão chưởng quầy cười cười.

- Tốt, cứ quyết định như vậy, A Phúc, chúng ta đi!

Trầm Côn vuốt vuốt mũi rồi đi.

Lão đưa già này dám xem thường bản tăng sao?

Khắc khắc, bản tăng chính là vừa mới học trộm được một chiêu từ chỗ Triệu Lạc Trần, vừa may có thể tạo ra linh phù Hoàng Nguyên!

Đi tới một góc hẻo lánh, Trầm Côn để A Phúc đứng ngoài canh chừng, còn hẩn lấy từ trong ngực ra bút Thiên Vũ và giấy La Sát...

Vừa định chế tác linh phù, nhưng nhìn nhìn lại số lượng giấy La Sát, Trầm Côn liền ngừng lại.

Không ổn!

Bản tăng lừa trong tay Triệu Lạc Trần được một trăm tờ giấy La Sát, chiến đấu cùng Quỷ Ảnh Phi Tri và đánh nhau với Trầm Trọng đã tiêu hao hơn mười tờ, tính ra bản tăng chỉ còn lại hơn tám mươi tờ giấy La Sát!

Ngày mai còn cần phải học tập linh phù với Vương Kiêu, chỉ sợ với hơn tám mươi tờ giấy La Sát này còn chưa đủ để bản tăng sử dụng!

Được rồi, không thể lãng phí...Hay là dùng giấy trắng bình thường cũng chẳng sao...

Nghĩ đến đây, Trầm Côn liền bảo A Phúc đi mua một xấp giấy trắng, hẩn cắn chót lưỡi phun một búng máu lên đầu bút Thiên Vũ, viết liền hai lá phù Bạo Viêm pháp trận.

Hai người về tới cửa hàng.

- Đây là linh phù của người sao?

Lão chưởng quầy nửa nằm nửa ngồi trên ghế thái sư, cầm lấy hai tờ linh phù bằng giấy trắng, nhìn nhìn rồi bỗng nhiên trầm mặc.

- Hắc hắc, linh phù này thế nào?

Trầm Côn cầm tách trà uống một ngụm rồi cười giảo hoạt, hai đạo linh phù này tuy dùng giấy trắng, nhưng lại do linh phù nghịch thiên viết ra, hiệu quả tuyệt đối không thể nào tệt được.

- Đại thiếu gia, bản thân ta chỉ là ngũ phẩm võ linh mà thôi, cũng chẳng phải là cao thủ gì. Nhưng ta buôn bán mặt hàng vũ khí này cũng được vài chục năm, nên trong lĩnh vực thẩm định cũng có chút bản lĩnh...

Lão chưởng quầy cũng không vội vàng bình phán, mà ngược lại lại nói vài lời mập mờ dường như chẳng liên quan gì đến việc này,

- Uy lực của một tấm linh phù được quyết định bởi ba yếu tố: Thứ nhất là dựa vào cấp bậc của người chế tác...Ha ha ha, ta đây không thể không hỏi một câu, tờ linh phù này là do người chế tác sao? Với thực lực Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn có khả năng chế tác ra linh phù cấp bậc Hoàng Nguyên sao?

- Đương nhiên không phải ta làm, đây là do bằng hữu đưa cho, hắc hắc, là do bằng hữu đưa cho!

Trầm Côn sờ sờ cái đầu bóng lưỡng.

- Tốt, cho dù là do bằng hữu của người cấp, thì vẫn còn yếu tố thứ hai!

Lão chưởng quầy ánh mắt càng thêm lạnh lẽo:

- Uy lực của linh phù, còn được quyết định bởi tri thức của người chế tác, chủ yếu nhất vẫn là thủ pháp vận dụng ngôi bút như thế nào!

Hắn đột nhiên bật dậy, chỉ vào linh phù cả giận nói:

- Người xem thử hai linh phù của mình thì thế nào? Trầm Côn, ta buôn linh phù hai mươi năm, gặp qua linh phù không tới một vạn cũng tám nghìn, cũng chưa từng nhìn thấy loại bút pháp hỗn loạn kiểu này lần nào! Dám khẳng định nói với người hai linh phù này vốn chẳng có chút uy lực gì cả!

Bút pháp?

Trầm Côn sững sốt, không đúng, bút pháp của bản tăng là do học trộm từ Triệu Lạc Trần, lại trải qua thực tiễn chiến đấu nghiệm chứng, sao lại có thể “Không chút uy lực” nào được chứ?

Trầm Côn không khỏi có chút tò mò, vận dụng thời gian pháp tướng của ngày hôm nay trộm hỏi Vương Kiêu:

- Vương lão huynh, bút pháp của hai linh phù này có vấn đề gì sao?

- Vương Kiêu bút pháp há có thể giả tạo sao?

Wương Kiêu trong thế giới linh hồn đã thấy tất cả mọi chuyện, bèn lạnh lùng nói:

- Bút pháp người dùng để viết linh phù, chính là ‘Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn Thần Phù’ do Linh Phù Nghịch Thiên dẫn đạo! Loại bút pháp này, nếu ở ngàn năm trước cũng là loại bút pháp đỉnh cấp rồi, ngàn năm sau này, nó càng là loại đệ nhất linh phù bí thuật!

Àn, bút pháp không thành vấn đề...

Sao lão chưởng quầy lại nói là nó ‘Không có chút uy lực nào’ đây?

Trầm Côn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên minh bạch.

Khặc!

Nhất định là bút pháp của bản tăng quá cao cấp, “Đồ cổ khó nhận”, lão chưởng quầy này chắc không nhận biết được thứ hàng cao cấp ngàn năm trước, nên xem bữa nó là đồ rác rưởi đây!

Mắt người bị mù nên xem hàng của bản tăng là đồ rác rưởi sao?

- Lão huynh!

Trầm Côn cũng đứng lên:

- Người khẳng định linh phù của ta không hề có uy lực? Ai, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài...Nể mặt A Phúc người tìm một Giám Định Sư cao cấp hơn đến giám định được không?

- Không cần phải xem lại, thứ linh phù này chẳng khác nào thứ rác rưởi vô giá trị!

Lão chưởng quầy lạnh lùng nói:

- Nếu người còn muốn hồ lộng với ta, thì ta đây vẫn còn yếu tố thứ ba: Uy lực linh phù còn được quyết định bởi chất lượng của khí cụ, cũng chính là giấy, bút cùng mực thủy! Loại bút viết tờ linh phù này cũng không tệ, hẳn là khí cụ cấp bậc Bạch Nguyên Vũ Tông, còn mực thủy người dùng cái loại gì đây? Khốn khiếp, đây chẳng phải là nước bọt cùng máu loãng sao!

“Còn tờ giấy này!”

Lão chưởng quầy đem linh phù dán lên mặt Trầm Côn:

- Đây rõ ràng là giấy, trên đó còn in rõ hình đồng tiền, dùng cho kẻ có tiền đi đại tiện đây mà! Trầm Côn, người dùng để đi đại tiện xong vẽ lên lưng tung rồi lại giả mạo là linh phù Hoàng Nguyên sao?

- Lão huynh đừng tức giận nha, vẫn là câu nói kia, người đi tìm Giám Định Sư cao cấp hơn tới đi...

- Không cần phải tìm, Trầm Côn, nể mặt A Phúc, người rút ra ngoài cho ta, ta không làm khó dễ người!

Lão chưởng quầy hung hăng chỉ ra cửa phòng.

Trầm Côn tức giận lắc đầu liên tục, vì để có tài liệu học tập linh phù, hắn cố gắng nuốt giận, hạ thấp ngữ khí nói:

- Lão huynh, xem như ta xin người được không? Người đi tìm một Giám Định Sư cao cấp hơn đi...

- Ta chính là Giám Định Sư tốt nhất tại Tân Nguyệt thành này!

Ánh mắt lão chưởng quầy thoắt hiện chút hàn quang, sau đó hẩn nhìn lại quần áo rách nát trên người Trầm Côn, thò tay vào ngực ném ra mấy khối bạc vụn:

- Trầm đại thiếu gia, ta thấy người nghèo đến hóa điên rồi, dám cầm hai tờ giấy lộn đến Bách Bảo Trai của ta lừa tiền! Hừ, nể mặt A Phúc ta cho người mấy lượng bạc, cầm lấy, đi nhanh lên, nơi này không tiếp đón kẻ lừa đảo, lại càng không đón tiếp kẻ khuất cái!

Tên khuất cái?

Trầm Côn nộ khí xung thiên!

Lão huynh, bản tăng không mắng chửi người, nhưng hôm nay cũng phải nói một câu, bà nội người! Đúng là mù mà, thứ mà bản tăng đưa cho người đúng là đệ nhất linh phù chân chính a!

Quên đi, quên đi, không nên so đo với loại có mắt không trông này...

Trầm Côn quan sát một chút tình hình trong cửa hàng, bèn nảy ra một chủ ý.

- Lão huynh, nơi này của người có thể gửi bán vật phẩm chứ?

Trầm Côn đi tới một cái tủ vip ở bên ngoài rồi vỗ vỗ vào một cái lớn nhất.

- đương nhiên có gửi bán!

Lão chưởng quầy không kiên nhẫn đáp.

- Được rồi, hai linh phù này ta thu lại một, còn một cái gửi tại chỗ này bày bán!

Trầm Côn đem một tờ linh phù đặt trên quầy.

- Người không biết nhìn hàng không có nghĩa người ở Tân Nguyệt thành không biết nhìn, đợi đến lúc có người chịu ra giá mua tờ linh phù của ta, hắc hắc, lão huynh, đến lúc đó người cũng đừng nên hối hận đó!

32. Chương 31: A La

Lão chưởng quầy thản nhiên nhìn Trầm Côn cùng A Phúc với thái độ cực kỳ khinh miệt rồi chấp tay trở vào trong phòng khách quý.

- Mắt chó không biết nhìn người!

A Phúc tức khí mắng một câu, chủ tử bị người ta xem là tên khuất cái cùng kẻ lừa gạt đuổi ra ngoài, hẩn là người trung gian cũng không tránh khỏi mất mặt!

Cha nó nữa, đúng là người đi thì trà lạnh, nếu A Phúc ta mà vẫn còn là tình nhân của nãi nãi nhị thiếu gia, thử hỏi làm sao người dám đối xử với ta như vậy?

Ôi, đáng tiếc A Phúc ta đã trở về thân phận một tên nô tài rồi, mặt mũi cũng chẳng còn đáng giá nữa...

Ra khỏi cửa, A Phúc làm ra bộ dáng tức giận nói:

- Đại thiếu gia, lão gia hỏa này đúng là không có mắt, không bằng...Ta dẫn người đến một...quán khác?

- Ở Tân Nguyệt thành còn có Giám Định Sư tốt hơn hẩn à?

Trầm Côn hỏi ngược lại:

- Không có!

A phúc trầm mặc.

- Vậy không phải rõ rồi sao, Giám Định Sư của Bách Bảo Trai còn không nhận định được linh phù của ta, thì qua nơi khác càng không có khả năng!

Trầm Côn tuy ử rử nói nhưng trên mặt lại cười hì hì:

- Bất quá không cần phải lo, ta cam đoan trước buổi tối hôm nay, lão gia hỏa này sẽ tìm ta quay lại và ra giá cao để mua tấm linh phù này!

- Đại thiếu gia, ngài có biện pháp giáo huấn lão gia hỏa kia sao?

Hai mắt A Phúc sáng lên.

- Biết tại sao ta chỉ để lại một tấm linh phù không?

Trầm Côn quơ quơ tấm linh phù còn lại.

- Đây chính là biện pháp, hắc hắc, ta muốn lưu lại tấm linh phù này để quảng cáo, chờ khi linh phù của ta tạo được danh tiếng, chẳng phải lão gia hỏa này sẽ đôn đả mời ta quay lại sao?

- Quảng cáo?

A Phúc trước giờ vẫn chưa nghe tới loại từ mới mẽ như vậy.

Trầm Côn cũng không giải thích nhiều, hắc lòi A Phúc tới một quán ven đường, vừa cắn hạt dưa vừa nhìn ngó người qua lại.

Muốn quảng cáo linh phù, cũng cần phải có một người mẫu thích hợp mới được chứ!

Đúng, nhân tiện bàn tăng cũng phải tìm thử xem tiểu tử nào thích hợp làm người mẫu đây?

Trên con đường Bách Bảo Trai dài chừng bốn năm trăm thước, dòng người nhộn nhịp, Trầm Côn quan sát tỉ mỉ từng người qua lại, sau hai canh giờ bỗng mắt hắn sáng lên...

Kia!

Chính là hắn!

Ánh mắt Trầm Côn dừng trên người một ngoại hương nhân (người ngoài thành) nghèo túng đang đi từ đầu đường tới.

Người này mặc một bộ giáp màu đỏ bị phá thảm hại, phần hộ giáp bên vai trái bị lợi nhận (vũ khí sắc bén) cắt đứt, trên ngực lộ chỗ vải lỗ thủng, hẳn là bị trường cung bắn trúng. Còn phần dưới tề đến mức không thể nào gọi là quần được nữa, bảy tám chỗ nứt toát ra rồi lại dùng dây để buộc chặt lại, lộ ra cả một khối da thịt trắng như tuyết...

Áo giáp này tuy rách nát nhưng lại được tẩy rửa rất sạch sẽ, nếu nói nó 'bụi bặm bất nhiễm' cũng không ngoa!

Ngoại hương nhân này hẳn là rất yêu sạch sẽ!

Trầm Côn âm thầm gật đầu, tiếp tục quan sát dung mạo của người này...

Diện mạo của người này khá nghèo túng, một đầu tóc đen tùy tiện xỏa ra, vài nơi vẫn còn dấu vết bị cháy xém, một phần buồng thông ra sau lưng, một phần buồng rử trước mắt, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Thông qua khe tóc, Trầm Côn mới thấy người này trên mặt còn đeo nửa khối mặt nạ bằng thiết... Từ dấu răng cửa trên mặt nạ, hắn có thể đoán được mặt nạ này trước đây vốn che cả khuôn mặt, nhưng lại bị người khác cắt đi một nửa, chỉ còn đủ để che một bộ phận bên mặt trái...

- Lão bản, ta muốn đến nhận việc.

Ngoại hương nhân đến trước một cửa hàng, nơi này đang tuyển bảo tiêu. Nàng vừa nói xong liền cuối đầu, dáng vẻ thẹn thùng như một người chưa bao giờ đi xin việc.

- Người sao?

Lão bản đang sửa sang sổ sách ở trước nghe thấy liền ngẩng đầu lên cười khi khi,

- Vị lão huynh này..., oh, ra là tiểu thư, vị tiểu thư này, chúng ta nơi này mặc dù thiếu người, nhưng cũng không phải ai cũng nhận được, người xem lại bộ dáng của mình kìa, có giấy chứng nhận sao? Có người đảm bảo sao?

- Ta...

Ngoại hương nhân hai má ửng đỏ, đầu cuối càng thấp hơn.

- Không có sao?

Lão bản cầm quyển sổ lật qua trang kế.

- Chúng ta đàm phán không có kết quả rồi, kế tiếp...

- Lão bản, người hết yêu cầu này lại tới yêu cầu khác!

Ngoại hương nhân gấp rút đề nghị sổ xuống.

- Ta thực sự cần công việc này, nếu không ta sẽ chết đói mất!

- Tiểu thư, nơi này của chúng ta không phải nhà từ thiện!

Lão bản không ngừng phát phát tay

- Đi mau, đi mau!

- Lão bản, cho ta một cơ hội được không?

Ngoại hương nhân đau khổ cầu khẩn.

- Người còn không chịu đi sao?

Lão bản nhíu mày, hô:

- Người đầu, đuổi tên điên này đi cho ta, hừ, dám gây rối ở Bách Bảo Trai à, đúng là mất chó mà!

- Xú nha đầu, không nghe lão bản chúng ta nói gì sao? Biến ngay!

Mười mấy tên đại hán cường tráng vọt từ trong cửa hàng ra, vài người nắm vai ngoại hương nhân đẩy hẳn ra khỏi cửa hàng...

Càng quá đáng là, có một tên bì ổi thấy da tay của ngoại hương nhân khá nhẵn nhụi, bèn thừa dịp loạn sở soạn tới cái eo thon của nàng!

- Đồ vô sỉ!

Chỉ nghe 'Xoát' một tiếng liền thấy ngoại hương nhân rút ra một thanh bội kiếm!

Tĩnh táo, tĩnh táo!

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, ngoại hương nhân bỗng nhiên do dự, nàng trong lòng cảnh báo chính mình...

A La, người không thể xuất thủ, người đã không phải là A La trước đây rồi, người chỉ là một người đã mất đi võ hồn, không có nhà để về, một nữ nhân lưu lã sắp chết đói mà thôi!

Nếu người dám động thủ, không chỉ phải chết ở nơi này, mà còn làm bại lộ thân phận của chính mình, đồng thời còn đem đến vô số phiền toái cho người cũng như quốc gia của người!

Nơi này chính là Bách Bảo Trai của vương triều Đại Triệu đó!

Nghĩ tới đây, ngoại hương nhân thu lại bảo kiếm, gượng cười cúi đầu xin lỗi,

- Lão bản, là ta lỡ mồm, thật xin lỗi, bây giờ ta có thể đi được chứ?

Lão bản bĩu môi.

- Đa tạ!

Ngoại hương nhân một lần nữa cúi đầu, trong chiều gió lạnh thổi từng cơn, tiếng bước chân của nàng càng thêm đơn độc...

A Di Đà Phật!

Chứng kiến tràng cảnh vừa rồi, trong lòng Trầm Côn không khỏi bồi hồi,

- Khắc, đối với Bách Bảo Trai, con người cũng không khác gì đồ vật a!

- Đâu chỉ không phải là đồ vật?

A Phúc vỗ vỗ cái bụng,

- Đại thiếu gia, ta dám dùng cái bụng béo này đánh cược với người, việc này vẫn chưa kết thúc, tiếp theo mới càng hấp dẫn!

- Bọn hán vẫn không chịu buông tha cho ngoại lai nhân đó sao?

Trầm Côn liếc hán một cái...

Khắc!

Quả là như vậy!

- Đứng lại, lão bản cho người đi, nhưng huynh đệ chúng ta còn chưa đồng ý!

Ngay khi ngoại hương nhân đi đến đầu phố, mười mấy tên tráng hán cầm thiết bồng xông tới, cả bọn cười giễu đánh giá chiến giáp trên người ngoại hương nhân, nhất là nơi quần rách lộ ra làn da trắng nõn.

- Các người muốn gì nữa?

Ngoại hương nhân nhíu mày.

- Quy củ của Bách Bảo Trai, dám ở nơi này động tay thì lưu tay lại, còn dám xuất cước thì lưu chân lại!

Tên tráng hán cầm thiết bồng chỉ vào bảo kiếm của ngoại hương nhân,

- Người dám tại nơi này xuất kiếm thì lưu kiếm lại đây!

- Không được, thanh kiếm này là vật tổ truyền của ta, không thể đưa cho các người!

Ngoại hương nhân lui về phía sau vài bước, nhưng ngón tay nắm chặt chuôi kiếm bởi vì dùng sức quá lớn mà đã đổi thành một màu xanh trắng.

- Không chịu để lại? Hắc hắc...vậy thì không thể để lại mặt mũi cho người rồi!

Tên đầu lĩnh cười ha ha:

- Các huynh đệ, theo quy củ cũ: Lột quần áo của nàng, mọi người cùng nhau vui vẻ, sau đó bảo kiếm thì đưa cho chúng quây, nha đầu này thì phế bỏ võ công bán vào Túy Phong lâu, bạc thì mọi người chia đều!

Túy phong lâu?

Ngoại hương nhân lần đầu nghe đến địa danh này, trong lòng cũng nao nao. Lúc này một tên trong bọn giờ thiết bồng nhắm trán của nàng đánh xuống.

- Nhẹ tay, nhẹ tay thôi!

Một tên tráng hán khác nói:

- Nha đầu kia trúng phải một gậy không chừng sẽ hủy nhan mất, Túy Phong lâu cũng không nhận kỹ nữ bị hủy nhan đâu!

Túy Phong lâu nguyên lai là kỹ viện?

Đám vô sĩ này, dĩ nhiên muốn đem bản nương bán vào kỹ viện?

Trong mắt ngoại hương nhân hiện lên một đạo hàn quang, nhìn ánh mắt ấy không khỏi làm tim người lạnh giá, chỉ có những người thường xuyên vào sinh ra tử mới có được ánh mắt này.

- Muốn chết!

Thiết bồng sắp đánh xuống đỉnh đầu, ngoại hươg nhân đột nhiên rút ra bội kiếm, trường kiếm vừa ra khỏi vỏ lập tức hiện ra một đoàn hồng quan, khiến mọi người xung quanh khó có thể mở mắt ra được.

Phốc!

Một lúc sau, mọi người đột nhiên nghe được một tiếng đồ xuống nặng nề, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn...

Thiết bồng của tên tráng hán đã bị chém thành hai đoạn, mà bội kiếm của ngoại hươg nhân...Đã cắm trong cổ của tên tráng hán đó!

- Ôi...Ôi...

Tay bảo vệ kinh hãi nhìn trường kiếm đang kề trên cổ họng mình, lại nhìn nhìn bằng hữu bên cạnh, đầu đột nhiên gục xuống, thở ra một hơi cuối cùng.

- G iết...Giết người rồi!

- Có người giết bảo tiêu của Bách Bảo Trai, là bảo tiêu của Bách Bảo Trai, hoàng thất bảo tiêu đó!

- Đi nhanh lên, Bách Bảo Trai muốn trả thù, đừng để bị ngộ thương!

Đường lớn lập tức bị náo động, người đi đường trên phố xông ào ào vào những ngõ nhỏ, người bán hàng thì vứt bỏ hàng hóa, ngay cả Trầm Côn đang ở quán trà Hạp Qua Tử, chỉ trong nháy mắt đã thấy hoàn toàn vắng vẻ...

- Đại thiếu gia, chạy mau!

A Phúc vẻ mặt lo lắng nhắc nhở:

- Nha đầu kia quả thực là kẻ điên, nàng lại dám giết người ở Bách Bảo Trai!

- Không vội, không vội!

Trầm Côn cực kỳ hứng thú nhìn ngoại hươg nhân, không hề di chuyển.

- Trời ơi đại thiếu gia, ngài không lo lắng sao!

A Phúc xoay người bỏ chạy:

- Đại thiếu gia, người không đi. Nhưng ta phải đi, đừng trách ta không nói cho người biết, Bách Bảo Trai lập tức sẽ phái cao thủ ra trả thù nha đầu kia, đến lúc cục diện xảy ra sẽ là Vũ tông đại chiến, ngài sẽ bị ngộ thương mất!

Vũ tông đại chiến?

Hắc hắc, vậy càng không thể đi rồi!

Bần tăng tới nơi này chính là để quảng cáo. Vũ tông đại chiến? Không phải là cơ hội quảng cáo tốt nhất sao?

Trầm Côn làm ra bộ dạng sợ hãi, cúi đầu quên cả chạy trốn...

Ba, ba!

Khung cảnh đang yên tĩnh một cách tuyệt đối, bỗng dưng lão bản tiểu điểm bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng vỗ tay.

- Một kiếm rất gọn gàng, xuống tay tàn nhẫn, tiểu thư, người cũng là cao thủ sử dụng kiếm nhiều năm đó!

Lão bản chậm rãi lui về phía sau:

- Nhưng mà người dám giết người ở Bách Bảo Trai, vậy cũng đừng trách bọn ta không khách khí! Hiện tại người có hai lựa chọn, thứ nhất, tự sát tạ tội, chúng ta sẽ làm cho người một lễ tang mở mả mở mắt; thứ hai, chờ ở chỗ này, chúng ta không phải là đối thủ của người, nhưng cao thủ Bách Bảo Trai sẽ lập tức tới!

Ngoại hương nhân lạnh lùng nhìn lão bản, nàng không hề để ý đến hai lựa chọn mà lão bản nhắc đến, lập tức đi về phía đầu phố.

- Đứng lại, ta chỉ có thể cấp cho người hai lựa chọn!

Lão bản cười lạnh nói:

- Người thử bước thêm bước nữa xem? Nhìn cho rõ, phía trước người là cái gì đi!

- Đứng lại, đứng lại, ta bảo đứng lại!

Theo lời uy hiếp của lão bản, từ mỗi ngã rẽ đều xuất hiện một ít quân đội chính quy, trong tay bọn hắn cầm cường nỏ, lạnh lùng nhắm trên người ngoại hương nhân.

Nguyên lai toàn bộ cửa ra vào đều bị Thành Vệ đội ngăn chặn, chẳng qua để tránh cho thương vong quá lớn, những quân nhân bình thường cũng không chạy tới!

Ở Cửu Châu đại lục, cao thủ thường thường do cao thủ đối phó, điều này có thể tránh gây ra thương vong thật lớn cho những quân nhân bình thường.

Không hổ là Bách Bảo Trai, trong chớp mắt có thể xuất động nhiều quân đội như vậy!

A La, xem ra đây chính là nơi táng thân của người...

Ừc ừc!

Ngoại hương nhân chưa sót nghĩ, trong bụng chợt truyền đến vài tiếng vang.

Aizzz, A La đã ba ngày chưa được ăn cơm...

Thôi, thôi, cho dù chết, cũng phải ăn cơm cho no, giết thêm được vài người trong bọn hắn nữa!

Ngoại hương nhân tự giấu lắc lắc đầu, lúc này người đi đường trên đường lớn đều đã chạy hết sạch, chỉ có một thiếu niên có đôi mắt nhỏ bất trạch xiên, cái đầu bóng lưỡng còn đang đứng ở quán trà, hình như là sợ hãi đến choáng váng...

- Ta không giết được ra ngoài, vậy trước khi chết, mời ta ăn chút trà bánh được chứ?

Ngoại hương nhân đi đến bên cạnh Trầm Côn, thản nhiên ngồi xuống.

- Được, được!

Trầm Côn biểu tình như là thật sự sợ hãi, tay chân run run nói:

- Người...Người muốn nước trà, Hồng Trà, hay là trà xanh?

- Trầm Côn, lập tức rời khỏi nơi này, bằng không chúng sẽ xem người là đồng bọn của hung thủ!

Người kia vẫn không nói gì, lão bản ở phía xa lạnh lùng hô to.

- Ta, ta...Lão huynh, ta không dám đi, người để cho ta giúp nàng pha trà đi được không?

Trầm Côn làm bộ như sợ hãi, chậm chạp chuẩn bị sử dụng trà cụ.

Nhưng là ngay tại lúc những người khác không chú ý, hắn đột nhiên giảm thấp thanh âm xuống, nói với ngoại hương nhân:

- Mỹ nữ, nhìn lực đạo lúc người xuất kiếm, tối thiểu cũng là Võ Linh cao thủ, hơn nữa không có Võ hồn, vậy người nhất định là trốn không thoát đâu...

Người này ngẩn ra, nhìn thiếu niên Trầm Côn quái dị này, thoát nhìn nhất như chuột, rõ ràng là bị dọa cho sợ hãi, tại sao còn dám nói như vậy?

- Đừng nhìn ta như vậy, mỹ nữ, ta đây cố ý tiếp cận người, muốn hợp tác làm sinh ý với người a!

Trầm Côn chậm chạp bày trà cụ:

- Người biết linh phù bí thuật không? Hiện tại ta đang có Trương linh phù, Hoàng Nguyên trung đoạn, mang vào sẽ tăng thuộc tính công kích, có thể bảo vệ bình an cho người rời đi lúc này...

Vừa nói, Trầm Côn vừa trộm đem linh phù đặt ở trên đĩa trà, đưa đến trước mặt người đó.

Đúng như trong dự liệu của Trầm Côn, người này có thể khinh thường loại linh phù có thể dùng để trù ất này, hẳn còn phải tiếp tục giải thích giải, nhưng là khi người này thấy rõ bút pháp trên linh phù, mắt phượng lập tức trợn tròn!

- Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn thần phù?

Người này thấp giọng cả kinh gọi ra bút pháp của Trầm Côn, nhẹ giọng nói:

- Ai vẽ ra vậy? Sau khi Phù Ma Vương mất tích, Thái Hư thần bút đã thất truyền tại nhân gian!

- Người nhận ra nó?

Trầm Côn nhân tình sáng lên:

- Người đừng quản lai lịch của thứ này, chỉ có một câu, người có hứng thú làm giao dịch này hay không?

- Với Thái Hư thần bút này, ta chắc chắn có thể phá vây mà ra...

Người này suy nghĩ rất nhanh, chỉ nghĩ một chút liền chỉ bội kiếm của mình:

- Ta không có tiền, dùng thanh kiếm này để đổi linh phù, sau khi ta thoát được ra ngoài, sẽ ở rừng cây ngoài thành chờ người!

- Thành giao!

Trầm Côn thầm nghĩ chỉ cần quảng cáo, cũng không quản người này có thực sự thực hiện ước định hay không, hắn thu hồi linh phù, cười tủm tỉm nói:

- Bất quá Trương linh phù này không thể cho người, bằng không bị người chứng kiến, còn tưởng là ta và người là cùng một bọn! Sang trái năm mươi bước, trong cửa hàng cũng có một kiểu linh phù như vậy, cứ vậy mà làm...Sau đó người có thể bảo toàn được mạng sống!

Nói xong, Trầm Côn vứt bỏ bình trà, về mặt sợ hãi chạy tới bên người lão bản:

- Ai u, lão huynh, xin lỗi, ta vừa rồi bị sợ hãi, quên cả chạy trốn, nàg...Nàng để cho ta châm trà, ta lại càng không dám chạy...

- Ta biết người là kẻ bất lực, mau tránh ra!

Lão bản không kiên nhẫn gạt Trầm Côn sang một bên, kỳ thật cũng không cần Trầm Côn giải thích, sẽ không có ai hoài nghi hắn và người lạ kia có quan hệ với nhau.

- Lão huynh, cảm ơn!

Trầm Côn cúi đầu trốn ở một bên, trộm bật cười...

Quảng cáo đã chuẩn bị xong, đến đây đi, để cho các người kiến thức uy lực của việc bán tăng quảng cáo!

Sau khi Trầm Côn đi xa, người lạ kia nhắm mắt dưỡng thần một lát, sau đó nàng dựa theo dặn dò của Trầm Côn, làm bộ như phát hiện được cái gì, kinh ngạc a lên một tiếng!

- Kỳ quái, kỳ quái!

Người lạ đứng lên, nhắm mắt lại đi tới một chỗ ở gần đó:

- Ở Tân Nguyệt thành nho nhỏ này, lại có thể có thần binh lợi khí như vậy?

- Cô ta nói gì đó?

- Thần binh lợi khí cái gì đó, người có hiểu ý tứ của cô ta không?

Những quân nhân vây quanh đường đều ngẩng ngẩng cả người nhìn nhau, tất cả đều mang vẻ mặt mờ mịt, đành phải không hện mà cùng dán mắt vào người này.

Người này nhắm mắt lại cảm ứng một lúc, giống như đã phát hiện gì đó, vẻ mặt mừng rỡ, bước nhanh xông ào vào trong một cửa hàng.

- Người...Người muốn làm gì?

Lão chưởng quầy vừa rồi nhục mạ Trầm Côn trốn ở phía sau quầy, ôm đầu run lẩy bẩy.

Người này nhìn lão bản với vẻ khinh miệt:

- Ta cảm ứng được, nơi này linh khí tận trời, tại phía xa năm mươi bước có vật uy áp làm ta thở không nổi, hừ, chắc là người nơi này cất giấu một món thần binh lợi khí phải không, mau lấy ra, đúng lúc ta đang muốn tìm binh khí!

Thần binh lợi khí?

Lão chưởng quầy lơ mơ, nơi này của hắn chính là một tiểu điểm bình thường bên đường, cho dù có một ít binh khí không tệ lắm, nhưng cũng không tính là 'Thần' binh được!

- Không nghe ta nói gì sao?

Ngữ khí người này đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

- Nghe được! Nghe được!

Lão chưởng quầy vội vàng chỉ vào một cái quầy, nói với giọng cầu khẩn:

- Tiểu thư, binh khí tốt nhất của ta là một thanh trường kiếm cấp Bạch Nguyên, tên là Phi Tuyết kiếm, có thể tăng thêm thương tổn do băng thêm ba thành. Người...Người lấy nó đi, đừng giết ta!

Àm!

Người lạ kia đá cái quầy, nhặt Phi Tuyết kiếm lên nhìn, sau đó lại cầm ở trước mặt lão chưởng quầy:

- Cái này cũng xứng gọi là thần binh lợi khí? Không phải cái này!

- Đúng vậy, đúng vậy...

Lão chưởng quầy vội vàng nghĩ nghĩ:

- Đúng rồi, mặt phải trong tủ treo quần áo còn có một chuôi đại đao, tên là Tàn Sát thần đao, là bảo bối lưu truyền từ trong hoàng cung tới!

- Cũng không cái đó!

Người này cầm lấy đại đao nhìn nhìn, tùy tay vứt bỏ:

- Ta muốn thần binh lợi khí, có linh khí tận trời, ở phía xa năm mươi bước vẫn có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó! Người không cần phải giả vờ với ta, bằng không, trường kiếm của ta sẽ không khách khí đối với người!

- Sao? Cái này cũng không phải?

Lão chưởng quầy hoảng sợ nhìn trường kiếm của người này, cắn răng nói:

- Được, ta sẽ trả bất cứ giá nào, chỉ cần người không làm hại ta, ta cho người biết, trong mật thất dưới quầy, bên trong có một con cơ quan thú do Mặc gia chế tạo, đây chính là trấn điểm chi bảo của ta!

- Cơ quan thú?

Người này nhìn vào trong mật thất, trong nhất thời ngữ khí trở nên lạnh như băng:

- Người còn đang gạt ta? Cơ quan thú này mặc dù không tệ, nhưng cũng chỉ là Bạch Nguyên binh khí bình thường, ta muốn chính là thần binh linh khí tận trời, ít nhất cũng là Hoàng Nguyên trung đoạn uy lực! Không, hẳn là so với Hoàng Nguyên trung đoạn phải mạnh hơn!

- Tiểu thư, ta...Ta thật sự không có mà!

Lão chưởng quầy bị hù đến mức đá cả ra quần

- Không biết điều, vậy tự ta tìm!

Người lạ kia đi một vòng trong tiểu điểm, rồi bỗng nhiên lật đổ một cái quầy, trịnh trọng nhặt lên một tờ linh phù ở trong một góc tối:

- Nguyên lai ở trong này, buồn cười, người lại đem thần binh lợi khí cấp này đặt ở một góc rách nát nhất trong quầy?

- Người...Người nói đây là thần binh lợi khí?

Lão chương quầy nhận ra, thứ người lạ kia lấy đi đúng là tấm linh phù của Trầm Côn, hần thất thanh nói:

- Tiểu thư, đây là giấy trù đất mà, trên mặt chỉ tùy tiện vẽ ra vài nét!

33. Chương 32: Uy Lực Của Linh Phù

Ngoại hương nhân vùng hai tay:

- Con mắt chó của người mù àh, đây là tuyệt tích ngàn năm Thái Hư Thần Bút đó! Thần binh như thế, rơi vào tay kẻ bình thường như người nhìn cũng không ra được, uống, quá uống, không bằng đưa cho ta!

Tuyệt tích ngàn năm...

Thái Hư Thần Bút?

Ông trời, chẳng lẽ Trầm Côn không phải kẻ lừa gạt, tấm linh phù này của hắn, thật sự là tuyệt thế thần binh vạn kim không đổi được?

Ngoại hương nhân bước ra ngoài, lão chương quỹ cũng mang theo một bụng đầy nghi hoặc đi theo, trốn đằng sau mép cửa lặng lẽ nhìn lên...

...

- Vị tiểu thư này, người dám ở trong Bách Bảo Trai giết người, lá gan thật không nhỏ, trước hết lưu lại tên đi!

Cao thủ của Bách Bảo Trai đã tới, chặn ngoại hương nhân lại ở trước cửa điểm, kể đến là hai lão nhân khô gầy, trên người bọn họ tỏa ra ánh sáng màu trắng thể hiện thực lực Bạch Nguyên Vũ Tông trung đoạn, thần sắc rất kiêu ngạo.

Ánh mắt ngoại hương nhân đột nhiên trở thành tự giễu...

A La, người thấy không? Bọn chúng chỉ là hai tên Bạch Nguyên Vũ Tông, mà đã dám giương nanh múa vuốt với người rồi, chẳng bao lâu sau, cho dù là Hồng Nguyên, thậm chí là Lam Nguyên Vũ Tông, cũng sẽ dám ở trước mặt người động võ!

Thôi! Thôi!

Ai bảo người đã mất đi vũ hồn, trở thành gái lưu lã chỉ có thể phát huy ra thực lực Vũ Linh đây chứ?

- Muốn đánh thì đánh, cần gì lưu lại tên!

Ngoại hương nhân lạnh lùng quát.

- Hừ, ngay cả tên cũng không dám nói, ta xem người cũng chẳng phải nhân vật đầu mục gì, nhị đệ, người lược trận, rồi ta lên! (Lược trận: Ý bảo canh me ấy mà) (Biên: Là canh gác bên ngoài, DG hình như là người miền nam!)

Lão giả lớn tuổi quát một tiếng, tay rút lấy một cột cờ dài hơn hai chục mét, ném về phía ngoại hương nhân, còn hắn thì theo sát phía sau cột cờ, giống như là một con diều hâu mạnh mẽ, hai tay chụp tới cổ họng ngoại hương nhân!

Chiêu thức này là do thú tôn Lý Mục sáng chế, quyền pháp tiêu chuẩn của quân đội Đại Triệu, một trong lục thức thú tôn, ung trào!

Ánh mắt của ngoại hương nhân càng thêm tự giễu...

Ứng trảo, chiêu thức này đã tồn tại hơn năm trăm năm rồi, bằng vào lực quan sát của nàng, ít nhất có thể tìm ra mười ba chỗ sơ hở!

Nhưng mà tìm ra thì sao cơ chứ? Nàng có năng lực bắt được những sơ hở đó sao? A La nàng, chỉ là một phế nhân không có vũ hồn thôi

Ài, sớm chấm dứt trận chiến thương tâm này vậy...

Ngoại hương nhân mất hứng thú cắn đầu ngón tay, một giọt máu tươi dính lên trên linh phù của Trầm Côn...

- Xem linh phù của ta đây, phá!

Ngoại hương nhân hất linh phù bay ra khỏi tay!

Linh phù xuất khỏi tay, mọi người vây xem quanh Bách Bảo Trai đột nhiên cười lên điên cuồng.

- Ta không có hoa mắt chứ, không ngờ cô ta dùng linh phù bằng giấy trắng?

- Điên rồi, điên rồi, đã sớm biết cô ta là người điên mà, chỉ cần huynh đệ chúng ta thu thập cô ta là đủ, cần gì phải kinh động hai vị trưởng lão cơ chứ?

- Ta còn tưởng người có thể xuất ra chiêu thức gì? Chỉ là tờ giấy trắng? Hahaha...Chịu chết đi!

Lão giả Bạch Nguyên thần sắc khinh miệt, buông lỏng cảnh giác, lão giả áp trận thì càng khinh thường xoay người đi, thì ra chỉ là một nha đầu nguốc ra tay lung tung, nếu vậy mình không nhất định phải lược trận rồi, một mình đại ca là đã có thể thu thập nó!

Ngay lúc này trong tiếng trào phúng khinh miệt...

Trầm Côn ôm đầu, tìm một cống nước chui vào trong!

Thôi rồi!

Các người không biết uy lực linh phù của bản tăng, thì cứ việc ở đó mà cười cho đã, bản tăng không rảnh cùng các người tìm chết!

Nhớ lại cảnh tượng trận đánh trên Lan Vân Sơn, Quỷ Ảnh Phi Tri to lớn như vậy còn bị linh phù này đánh nát, thử hỏi con phò của Bách Bảo Trai này còn có thể chịu được sao? Con đường này, cũng không có kiên cố như cơ thể của Quỷ Ảnh Phi Tri!

A di đà phật, nguyện phật tổ phù hộ cho đám đui mù ngu si đại đột này...

Vào lúc này, tiếng trào phúng trên đường cái chợt đình chỉ!

Bầu trời đột nhiên trở nên tối lại...

Mây đen ầm ầm từ bốn phương tám hướng tụ lại, vây quanh linh phù đang nổi giữa bầu trời, linh phù cứ như vậy trôi nổi giữa không trung, chia làm tám tấm, mây đen cũng chia ra thành tám đạo cuồng lôi, phân biệt rót vào tám đạo linh phù!

Ầm!!!

Tích lực hoàn tất, linh phù mạnh mẽ bùng nổ, trong nháy mắt, tám đạo sét cắn nuốt mọi thứ trong phạm vi năm mươi bước!

Nhưng mà cái này chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi!

Cái Trầm Côn vẽ, là linh phù Liên Tỏa! (Liên tỏa: Dây chuyền, mắc xích)

Xèo! Xèo!

Chỉ thấy mỗi một ánh sét tiếp xúc với một vật, liền lập tức chiết xạ dây chuyền ra tia sét thứ hai. Vì thế sấm sét ngày càng nhiều, phạm vi bị sấm sét công kích cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn...Ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm, những tiếng nổ thật lớn, các cửa hàng trên đường phố cũng bắt đầu lần lượt sụp đổ, mọi

người bắt đầu hoảng hốt chạy trốn, động vật nào không kịp chạy trốn đều biến thành tro bụi, ngay cả đường phố chỗ Bách Bảo Trai, cũng bị vụ nổ đánh thành một đồng trống!

Quân lính vây xem choáng váng!

Trông mắt lão bản cửa hàng bất động!

Khoảng cách của hai lão giả ở gần trung tâm vụ nổ, nên chết chỉ còn thừa lại tro tàn mà thôi!

Thiên nột!

Đây là linh phù gì vậy?

- Ta có thể đi rồi chứ?

Ngoại hương nhân dường như đã sớm biết được uy lực của linh phù, lãnh đạm lắc đầu, bên ngoài mặc dù vẫn còn rất nhiều quân lính may mắn sống sót, nhưng bọn họ nhìn hai tay của ngoại hương nhân một chút, sợ hãi trực tiếp tránh ra tạo thành một đại lộ, thiên nột, người này nếu còn có thể xuất ra tám linh phù thứ hai, chỉ sợ chúng ta chỉ còn lại tro mà thôi!

Trong ánh mắt kinh hãi của vô số người, ngoại hương nhân thản nhiên đi mất.

...

Lão chương quỹ trốn ở phía sau mép cửa, cũng bị lôi quang trùng kích làm chấn động, may mắn hắn ở nơi này có không ít đồ tốt, vội vàng tìm nhanh một bộ áo giáp mặc lên người, cuối cùng mới không bị mất cái mạng già.

- Linh phù của Trầm Côn, tại sao lại có loại uy lực như vậy?

Sau khi mọi thứ được dọn dẹp, lão chương quỹ ngồi trong đồng trống, ngẩng đầu nhìn tất cả mọi thứ trước mắt...

Đáng chết!

Thật là đáng chết mà!

Ta thật sự đúng là mắt chó bị mù mà, không ngờ ta lại hoài nghi Trầm Côn là kẻ lừa gạt!

Thiên nột, Trầm Côn lừa gạt chỗ nào cơ chứ, hắn...Hắn chính là đại bảo khố có thể cung cấp siêu cấp linh phù, là đại tài thần!

Phải rồi, trong tay tài thần gia còn có linh phù!

- Người của Bách Bảo Khố nghe đây, không quản hết thủ đoạn, lập tức đem Trầm Côn tìm về cho ta, ngay lập tức!

Lão chương quỹ đột nhiên nhảy dựng lên, hướng về đám tiểu nhị còn đang ngăn người rống lên.

- Tìm Trầm Côn?

Bọn tiểu nhị há hốc mồm, nhìn vẻ mặt đỏ bừng của lão chương quỹ, còn tưởng rằng Trầm Côn đắc tội với hắn, lập tức phái người xuống ống cống bắt Trầm Côn lên.

- Lão chương quỹ, đã mang Trầm Côn đến rồi!

Hai tiểu nhị đi tới trước mặt lão chương quỹ, Trầm Côn bị bọn họ trói chéo tay sau lưng, đặt một cây gậy ở trong, về mặt ngay ngắn!

- Lão chương quỹ, người...Người bắt ta làm cái gì, ta đắc tội với người sao!

Trầm Côn giả bộ làm bộ dạng không biết, rụt rè nói.

- Ai da, ai cho phép các người đem tài thần gia trói lại hả?

Lão chương quỹ vung tay tát hai tên tiểu nhị hai cái tát, rồi hắn tự tay cởi trói cho Trầm Côn, vẻ mặt tươi cười đầy chân thành:

- Ai da, Trầm đại thiếu gia, mới vừa rồi là ta lỗ mãng, ra lệnh không rõ ràng, ngài đừng để ý, đừng để ý...

- Hiểu lầm à? Phù, người làm ta sợ muốn chết!

Trầm Côn vỗ vỗ bộ ngực:

- Ta có thể đi được chưa?

- Đừng đi, đừng đi mà!

Lão chương quỹ mời Trầm Côn vào một trong túp lều tạm thời, cười cười nói:

- Đại thiếu gia, ta mới vừa rồi mắt bị mù, để ngài chịu thiệt rồi, haha, linh phù của ngài, quả nhiên là uy lực tuyệt luân!

- Linh phù của ta?

Trầm Côn vẽ mặt ngây ngốc.

- Đại thiếu gia, ngài cũng đừng giả đồ hồ đồ với ta nữa!

Lão chương quỹ chỉ chỉ đồng đồ nát bên ngoài, nói:

- Bách Bảo Trai biến thành như vậy, còn không phải là kiệt tác do linh phù của ngài sao?

- Hả?

Trầm Côn nhảy dựng lên:

- Vụ nổ mới vừa rồi, là linh phù của ta gây nên sao?

Đạo diễn hết thấy mọi thứ, gần như phá hủy hết Bách Bảo Trai, rồi lại giả làm bộ dạng hoàn toàn không quan hệ gì tới mình, bần tăng cũng thật là...

34. Chương 33: Chuyện Cũ Về Lão Hòa Thượng

Linh phù Liên Tỏa mới vừa rồi phá hủy nguyên con phố Bách Bảo Trai, nếu bây giờ thừa nhận linh phù này là do bần tăng chế tạo, Bách Bảo Trai còn không nổi điên đem bần tăng chia làm tám mảnh nữa thì thôi luôn rồi?

Đúng thế, tuyệt đối không thể thừa nhận! Bất quá, linh phù không phải bần tăng chế tạo, vậy bảo ai chế tạo đây?

Trầm Côn chớp mắt, lập tức có chủ ý...

- Lão chương quỹ, người cứ thông thả, chậm rãi một chút, ta thật sự không hiểu ý tứ của người a!

Trầm Côn vẽ mặt mờ mịt bắt đầu chém gió...

- Người thật sự không biết?

Lão chương quỹ rõ ràng không tin:

- Đại thiếu gia của ta, người cũng đừng giả bộ hồ đồ nữa, mới vừa nãy người lưu lại một tấm linh phù ở chỗ ta ký bán, ngoại hương nhân kia chính là cầm linh phù của người, phá hủy đường phố của Bách Bảo Trai đó! (Biên: Ký bán là gửi bán)

- Linh phù của ta thật sự có loại uy lực này ư?

Trầm Côn há hốc miệng, mở to hai mắt nhìn, vẽ mặt hồn nhiên vô tội, sau đó hấn vỗ mạnh cái trán.

- Ai da da, ta hiểu rồi, giữa chúng ta có chút hiểu lầm!

Trầm Côn làm ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ:

- Lão chương quỹ, nếu nói quan hệ giữa ta cùng linh phù này, kỳ thật là...Ài, người có thời gian không? Ta nói từ đầu với người!

- Nói đi!

Lão chưởng quỹ gật đầu.

Trầm Côn thở dài:

- Để ta kể câu chuyện giữa ta cùng tám linh phù này, đó là vào khoảng năm ngày trước...

Vào buổi tối năm ngày trước, ta ở Phù Đồ Tháp bị nhị thiếu gia sỉ nhục...Chuyện Phù Đồ Tháp người biết chứ? Àh, người hẳn có xem vũ kịch ngày hôm qua, nên cũng biết...Ài, sau khi bị nhị thiếu gia sỉ nhục, ta đây tâm tàn ý lạnh, định mang theo năm trăm lượng bạc tư tàng mấy năm này rồi khỏi Trầm gia, muốn tìm một địa phương không người ẩn cư. Thế nhưng lúc ta đi tới cửa thành, thì gặp phải một lão hòa thượng hóa duyên!

Hình dung lại một chút bộ dáng mình hóa trang, Trầm Côn tiếp tục nói:

- Lão chưởng quỹ người cũng biết, cha nuôi ta là hòa thượng, cho nên ta từ nhỏ đã đối với hòa thượng có hảo cảm, nhìn thấy lão hòa thượng nọ quá đáng thương, nên ta liền cho hắn một trăm lượng bạc...Nhưng người biết kết quả thế nào không? Lão hòa thượng nhìn ta xuất một phần năm tài sản cho hắn, lúc ấy liền hô to phật hiệu, khen ta là người thiện tâm, còn muốn làm pháp sự phù hộ ta đấy!

Ài, lúc ấy ta cũng đang chán, liền đi theo lão hòa thượng trò chuyện một phen...

Ta nhìn ra được, lão hòa thượng đó cũng là một người thiện tâm, hẳn nghe xong tao ngộ của ta, nhất là sau khi biết ta mất đi vũ hồn, liền hỏi ta, Trầm Côn, người mặc dù không còn vũ hồn nữa, nhưng mà vẫn còn có một thân lực lượng Bạch Nguyên Vũ Tông, vậy người có nguyện ý làm đệ tử ký danh của bản tăng, học mấy chiêu linh phù bí thuật để phòng thân không?

Nói đến cái này, lão chưởng quỹ người cũng dừng chē cười ta, ý nghĩ của ta lúc đó cũng không nhiều, ta nghĩ, lão hòa thượng nghèo túng này, hẳn nếu là một cao thủ linh phù, thì còn có thể suy bại đến mức phải hóa duyên xin cơm sao? Mặc dù ta rất xem thường lão! Nhưng mà ta thấy bộ dáng lão hòa thượng đó rất nghiêm chỉnh, cho nên cũng không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt hẳn, vậy là bái sư rồi...

Thanh âm của Trầm Côn dần dần nhỏ lại:

- Sau khi bái sư, sư phụ lão nhân gia nói, học tập linh phù thì phải dùng tới Mặc Thủy, cho nên hẳn cho ta hai tấm linh phù, để cho ta tới chỗ người đổi lại hai mươi chậu Mặc Thủy...

Chuyện tình kể tiếp người cũng biết rồi đó, nói thật, ta nhìn cái linh phù vẽ bằng giấy chùi dít đó, cũng không tin là nó có uy lực gì, nhưng sư phụ đã lên tiếng, ta nào dám không nghe! Vì vậy...Ta đành ôm thử hi vọng một lần, đến đây lừa gạt ngài, dùng giấy chùi dít, gạt lấy Mặc Thủy của ngài...

Trầm Côn ảo não cúi đầu:

- Lão chưởng quỹ, ta xin lỗi ngài, mới vừa rồi ngài thấy ta ngu ngốc hờ hợt, kỳ thật, ta thật sự là gạt ngài đó!

- Không sao, không sao!

Nghe cổ sự của Trầm Côn xong, lão chưởng quỹ cười ha ha cuống quýt phát tay.

Ta nói Trầm Côn làm sao đột nhiên lại xuất ra hai tấm tuyệt thế linh phù đây, thì ra là tìm được một sư phụ tốt!

Ân, chân tướng đã rõ ràng rồi: Trầm Côn này mặc dù uất ức, nhưng tâm địa không tệ, kết giao được một cao nhân thế ngoại, mà cao nhân thế ngoại này thấy hắn đáng thương, nhận hắn làm đệ tử, lại cho linh phù...

Quá hợp lý, bây giờ mới hợp lý!

- Đại thiếu gia, ngài không cần phải tự trách, sự thật chứng minh, người cũng không có gạt ta mà, linh phù của người dùng rất tốt!

Lão chưởng quỹ nâng Trầm Côn đang cúi đầu dậy.

- Người không trách ta sao? Linh phù của ta đã phá hủy Bách Bảo Trai đó!

Trầm Côn khiếp sợ cúi đầu.

- Dao giết người, chúng ta có thể nói đao có tội sao? Cũng là đạo lý đồng dạng, người cùng với linh phù của người cũng không có tội!

Lão chương quỹ giải vây cho trách nhiệm của Trầm Côn xong, nở nụ cười nói:

- Đại thiếu gia, ta có một thỉnh cầu nhờ người, người... Có thể để ta gặp lão hòa thượng sư phụ của người được không?

- Cái này...

Trầm Côn làm ra bộ dạng khó khăn:

- Sư phụ của ta có nói, trừ ta ra, ngài không gặp người ngoài.

- Ta hiểu, cao nhân thế ngoại, đều không muốn bị người phàm quấy rầy mà!

Lão chương quỹ cười nói:

- Có thể nói thế này, ta muốn gặp sư phụ người, là vì thấy được uy lực linh phù của sư phụ người, muốn cùng ông ấy làm một vụ giao dịch dài hạn - Sư phụ người chế tạo linh phù, chúng ta phụ trách buôn bán, tiền kiếm được chỉ lấy vào sổ sách nửa phần! Haha, sư phụ người đã không muốn ra mặt, vậy người nguyện ý thay ta chuyển lời chứ?

- Cái này không tốt lắm đâu, sư phụ ta là người xuất gia...

Trầm Côn làm ra bộ dáng khó khăn, suy nghĩ rất lâu.

- Chỉ cần người thay ta nói, ta có thể phân cho người một thành lợi nhuận!

Lão chương quỹ vội vàng tăng thêm lợi ích!

- Một thành?

Mắt Trầm Côn sáng rực lên.

Lão huynh, người thật sự đúng là ngu dốt!

Bần tăng chính là lão hòa thượng trong truyền thuyết đó, người đem năm thành lợi nhuận phân cho lão hòa thượng, lại cấp thêm cho bần tăng một thành, hắc hắc, vậy bần tăng chẳng khác nào là cầm sáu thành rồi sao?

- Lão chương quỹ ngài đã nói vậy rồi, thì ta nhất định chuyển lời, chỉ là, ta còn có một yêu cầu đặc biệt...

Trầm Côn tâm tình vừa áp lực vừa mừng như điên, làm bộ khó khăn nói:

- Người hẳn cũng biết tình cảnh của ta tại Trầm gia, về chuyện linh phù...

- Người yên tâm, Trầm gia tuyệt đối sẽ không biết người có sư phụ mới, càng sẽ không biết được giao dịch linh phù giữa chúng ta!

Lão chương quỹ toát ra thần sắc kiêu ngạo:

- Ta lấy danh dự Bách Bảo Trai cam đoan, cũng là hoàng thất Đại Triệu cam đoan!

- Được, vậy ta cũng không nói gì nhiều nữa, thành giao!

Trầm Côn mừng đến nỗi nhảy dựng lên.

Bên ngoài có người đem khế ước mua bán tới, Trầm Côn suy nghĩ chút, cười hì hì nói:

- Lão huynh, ngài khoan đã, để ta đi tìm sư phụ truyền lời!

- Không vội, không vội!

Lão chương quỹ lại bảo người ta đưa tới một cái bọc nhỏ:

- Giao dịch của chúng ta còn chưa có xong! Đại thiếu gia, người không phải vẫn còn một tấm linh phù sao? Tấm linh phù đó chúng ta lấy, đây là tiền hàng, người kiểm tra xem?

- Yên tâm đi, lão huynh, ta tin danh dự của Bách Bảo Trai!

Trầm Côn cười hì hì không mở bao ra, nhưng mà ánh mắt của lão chương quỹ lại mang theo ám chỉ khác, mỉm cười nói:

- Hay là xem thử một chút đi, giá cả có chút thay đổi, trong lòng Đại thiếu gia cũng hiểu chứ?

Trong bao còn có bảo bối khác sao?

Trầm Côn nhanh chóng mở bao ra nhìn...

Ngất!

Phát tài! Phát tài rồi! Bần tăng lần này buôn bán lời to!

35. Chương 34: Khóa Học Đầu Tiên Của Vương Kiêu

Đã vậy bên dưới khe ước, còn tặng kèm thêm ngân phiếu một vạn lượng, cùng với tấm danh thiếp màu vàng.

- Lão huynh, danh thiếp này là?

Trầm Côn cất ngân phiếu vô, cầm lấy danh thiếp hỏi, đầu óc buôn bán trời sinh nói cho hắn biết, danh thiếp này so với một vạn lượng bạc kia còn đáng giá hơn!

- Đây là danh thiếp của chủ nhân nhà ta.

Lão chương quỹ cười nói:

- Đại thiếu gia, ta không tính là đại nhân vật gì, thứ có thể giao thiệp thương lượng với người thì cũng chỉ có bấy nhiêu, ngài nếu có chuyện gì trọng yếu, thì cầm tấm danh thiếp này, đến bất cứ cửa hàng nào của Bách Bảo Trai, cầu kiến chủ nhân ta...Danh thiếp xuất hiện, chủ nhân của ta nhất định sẽ thỏa mãn người một yêu cầu quá đáng!

- Chủ nhân nhà người là?

Trống ngực Trầm Côn đập nhanh hơn.

- Gia chủ họ Triệu, Triệu Vô Cực!

Vừa nói, lão chương quỹ vừa cười thần bí:

- Trong vương triều Đại Triệu, người nắm giữ danh thiếp của gia chủ không tới một trăm, mỗi một người, tuyệt đối đều là khách quý của Bách Bảo Trai!

- Ái chà, lễ vật này của lão huynh cũng quá to lớn, vạn nhất sự phụ của ta không đồng ý giao dịch thì sao đây?

Trầm Côn cười toe toét.

- Đại thiếu gia cứ việc chuyển cáo cho sự phụ ngài, cho dù lão nhân gia không đồng ý giao dịch, thì ngân phiếu cùng danh thiếp, chúng ta cũng tuyệt không thu hồi, ha ha, coi như là kết giao bằng hữu vậy!

Kết giao bằng hữu, là đưa ra một vạn lượng bạc trắng, còn có một tấm danh thiếp có thể yêu cầu Bách Bảo Trai trả lại nhân tình?

Quả nhiên là có phong phạm hoàng thất!

Được rồi!

Người bảo bần tăng giờ cũng xem như là người có tiền, vậy một vạn lượng bạc này xài thế nào đây?

Là mua hai tòa biệt thự, một tòa để chơi, một tòa đi mở Thiếu Lâm Tự, hay là mở hai tòa Thiếu Lâm Tự, một tòa để chơi, một tòa làm Thiếu Lâm Tự đây?

Thôi rồi, lại lan man nữa!

Trầm Côn lưu lại tấm linh phù cuối cùng, sau đó rời khỏi Bách Bảo Trai.

- Đại thiếu gia, người không sao chứ?

Mới vừa chui ra khỏi đồng đồ nát, thì A Phúc từ trong một gian tạp hóa nhỏ chạy tới:

- Vừa rồi nguy hiểm chết đi được, ta còn đang chuẩn bị gọi người đến cứu người đây!

- An tâm, an tâm đi!

Trầm Côn bĩu môi cười, hắn cũng chẳng trông cậy vào A Phúc có thể làm ra được chuyện trung nô hộ chủ gì:

- Ta không phải đã ra rồi sao? Hắc hắc, ta chẳng những đi ra, hơn nữa còn buôn bán lời một mẻ lớn đây!

Vừa nói, vừa đắc ý dào dạt mà quơ quơ xấp ngân phiếu.

- Một...Một vạn lượng?

Tròng mắt A Phúc cứng lại.

- Còn có cái này nữa!

Trầm Côn lại lấy ra tờ khế ước:

- Hai mươi chạng Mạc Thủy cấp Bạch Nguyên, giá trị hai vạn, ta cũng lấy được rồi!

- Cha nó, cộng chung lại là lên tới ba vạn rồi...

A Phúc nuốt ngụm nước bọt, đột nhiên quỳ xuống giữa phố, vỗ cái bụng bự nói:

- Đại thiếu gia, không cần nói gì nữa, A Phúc đã hiểu rồi, năm đó ta bị bán vào Trầm gia không phải xui xẻo, mà là ông trời cho ta cơ hội, để cho ta gặp được quý nhân như ngài a! Đại thiếu gia, A Phúc lấy cái bụng béo này ra cam đoan với người, sau này sẽ trở thành tay sai trung thành nhất của ngài, còn sống là người của ngài, khi chết cũng là quỷ của ngài...

Trầm Côn trợn trắng con mắt, cúi đầu nói:

- Lão huynh, muốn biểu thị trung thành, thì người cũng phải xuất ra một vài hành động thực tế đi chứ, cái bài này ta nghe cũng mấy chục lần rồi!

A Phúc xấu hổ le lưỡi, bộ dáng mập mạp không ngờ rất đáng yêu.

Trầm Côn tâm tình cũng đang tốt, thuận tay cho A Phúc mấy chục lượng bạc làm tiền tiêu, dặn dò hắn cầm lấy mực núi, sau đó đem đến miếu chùa của Thiết hòa thượng.

- Đại thiếu gia, ta cầm mực nước về, vậy còn ngài?

A Phúc nhận bạc rồi, nói chuyện cũng dùng giọng điệu kính trọng hơn.

- Quân nhiều vậy làm cái gì?

Trầm Côn bĩu môi, chui vào trong một cái hẻm nhỏ yên tĩnh.

Tính toán lại xem, bản tăng ở trong cửa hàng cùng Vương Kiêu nói hai câu, dùng hết mười giây đồng hồ, vậy hôm nay còn có thể trò chuyện tiếp cùng Vương lão huynh thêm năm mươi giây!

Năm mươi giây à, cũng đủ cho Vương Kiêu truyền thụ khá nhiều tri thức võ học rồi!

- Vương lão huynh!

Tại một góc không ai chú ý, Trầm Côn triệu hồi ra pháp tướng Minh Vương:

- Hắc hắc, chuyện lão huynh phân phó đã làm thỏa đáng rồi, hai mươi chạng mực nước cấp Bạch Nguyên, sáng mai là đã có thể dùng!

- Người làm tốt lắm!

Vương Kiêu ôm ngực, xuất hiện ở sau lưng Trầm Côn, gương mặt lạnh lùng không ngờ lại xuất hiện một nụ cười.

Tâm tình của Vương Kiêu phi thường tốt!

Hồi tưởng lại kinh nghiệm mấy ngày nay, Vương Kiêu ta chẳng những thoát được phong ấn ngàn năm, thấy được thế giới bên ngoài lần nữa, đã vậy lại còn gặp được một chủ nhân thiên phú quá tốt...Không, thiên phú của chủ nhân này không chỉ quá tốt, mà quả thực là ngàn năm hiếm thấy! Có chủ nhân như vậy, năng lực của Vương Kiêu ta đã có chỗ dụng võ rồi, lại có thể hưởng thụ lần nữa cảm giác vinh quang tuyệt thế cầm phù trong tay, vạn người biến sắc, vinh quang tuyệt đỉnh!

Được rồi!

Chủ nhân Trầm Côn này cũng rất đặc biệt, hần mở miệng ra là lão huynh, ngậm miệng là có chuyện gì ngại cứ phân phó, rõ ràng không đem Vương Kiêu ta trở thành nô tài, mà là trở thành vị sư phụ tôn kính nhất...

Một vũ hồn có thể có loại chủ nhân như vậy, còn có gì đòi hỏi thêm nữa?

Ôi, nếu như A Nguyệt cũng ở chỗ này thì tốt biết mấy...

- Vương lão huynh, người đang nghĩ cái gì đó? Lan man không phải là thói quen tốt đâu nha!

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Không có gì!

Nụ cười của Vương Kiêu thu liễm lại, lãnh đạm nói:

- Người gọi ta ra, có phải là muốn ta dạy người tri thức võ đạo không?

- Xem lão huynh kia, ta cũng không có ý đó mà...

Trầm Côn ngoài miệng nói không có ý tứ, nhưng con ngươi trong đôi mắt nhỏ lại phát sáng hơn so với ai hết.

- Phải chính là phải, dài dòng cái gì?

Vương Kiêu hừ một tiếng:

- Được rồi, bây giờ ta sẽ dạy cho người khóa đầu tiên, thân là vũ giả phải có tốt chất, đó cũng là điều kiện tiên quyết để tu luyện linh phù...Lực quan sát!

- Lực quan sát?

Trầm Côn há miệng:

- Lão huynh, cái này không cần đâu, hắc hắc, lực quan sát của ta rất tốt, người chỉ cần trực tiếp dạy ta chiêu thức võ công là được rồi.

- Đừng có vội nói mạnh miệng như vậy!

Khuôn mặt của Vương Kiêu lạnh lùng nói:

- Nếu như người tự nhận lực quan sát của mình tốt, vậy ta hỏi người, nha đầu mới giết người vừa rồi kia, trên người nàng có mấy chỗ đặc biệt?

- Nàng không phải chỉ là một người ngoại hương nghèo túng thôi sao? Còn có thể có cái gì đặc biệt cơ chứ?

Ánh mắt Trầm Côn mê mang.

- Khắc khắc!

Nghe xong đáp án của Trầm Côn, Vương Kiêu đột nhiên cười một trận quái dị.

- Bộ ta nói sai sao?

- Sai lớn, không những thế còn là đặc biệt sai!

Vương Kiêu lạnh lùng trào phúng nói:

- Chỉ bằng vào trình độ này của ngươi, còn dám bảo lực quan sát của mình tốt? Trầm Côn, ngươi có tin không, nếu như nha đầu nọ là địch nhân của ngươi, thì ngươi đã chết mất một trăm lần rồi... Thân là vũ giả, ngươi phải giỏi về việc quan sát hết thấy mọi việc xung quanh, chỉ có như vậy, thì ngươi mới có thể bắt bại được!

Trầm Côn le lưỡi:

- Vậy ta phải quan sát như thế nào?

- Vẫn nói về nha đầu nọ, ta trước hết nói cho ngươi một ít phương pháp quan sát cơ bản...

Vương Kiêu ngữ khí bình thản, nhưng nội dung nói ra lại có thể dọa chết người!

- Quan sát một đối thủ, bước đầu tiên, là phải nhìn quần áo của hắn!

Vương Kiêu dẫn dắt cho Trầm Côn chậm rãi nhớ hết:

- Ngươi suy nghĩ lại xem, nha đầu nọ mặc là cái gì? Có phải là một kiện áo giáp rách nát không? Vậy ngươi có lưu ý không, trên áo giáp của nàng có tổng cộng bao nhiêu vết thương, mỗi một vết thương là do nguyên nhân gì hình thành?

Trầm Côn toát mồ hôi, hắn đúng là không để ý đến điểm này.

- Nhìn không ra sao?

Vương Kiêu cười lạnh:

- Ta nói cho ngươi biết, trên người nha đầu nọ tổng cộng có hai mươi bảy vết thương, hai mươi sáu chỗ là do hỏa, còn một chỗ thì ta nhìn cũng không ra, mà trong đó, lại có hai ba vết thương, tập trung ở vị trí sát đằng sau vai trái... Ngươi biết nó có ý nghĩa gì không?

- Đại đa số vết thương đều tập trung ở đằng sau vai trái...

Trầm Côn linh quang chợt lóe:

- Võ công của nha đầu kia có khuyết điểm, đằng sau vai trái, chính là nơi tử huyệt của nàng.

- Không sai! Đây chính là lực quan sát mà ta nói! Chỉ cần ngươi quan sát đến trình độ cao, liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra tử huyệt của đối thủ!

Thiên nột!

Trầm Côn chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân giãn nở.

Trước kia xem qua không ít tiểu thuyết võ hiệp, cũng có nói cái gì mà, cao thủ liếc mắt một cái là có thể lập tức nhìn ra sơ hở của đối thủ, nhưng mà chưa từng có ai nói rõ là thấy như thế nào... Hôm nay cuối cùng Vương Kiêu cũng giúp bản tăng hiểu rõ!

“Lão huynh, tiếp tục nói!” Trầm Côn hưng phấn rống lên.

Vương Kiêu thần nhiên bật cười, “Sau khi quan sát quần áo, là tới lượt xem khí chất thần thái của đối thủ, nhất là thần thái của hắn khi đối địch! Ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút, bộ dáng trước khi ra tay của nha đầu nọ là cái gì?”

Hắn cũng không nói ra đáp án, mà để lại không gian cho Trầm Côn suy tư.

“Để ta suy nghĩ chút...”

Trầm Côn chậm rãi nhớ lại, “Tình huống ngay lúc đó là... Nha đầu đó biết bản thân không có khả năng còn sống rồi đi, nhưng nàng vẫn còn có tâm tình ngồi xuống châm trà cho ta... Chà, cái này nói rõ nha đầu đó đã trải qua rất nhiều tràng diện lớn, kinh nghiệm chém giết phi thường phong phú!”

“Còn có gì nữa?” Vương Kiêu tán dương gật đầu, “Trọng điểm là sau khi hai gã Bạch Nguyên Vũ Tông xuất hiện!”

“Sau khi hai gã Bạch Nguyên Vũ Tông xuất hiện, một người lược trận, một người rút cờ mở đường, ra tay bắt lấy cổ họng nha đầu nọ...”

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên, “Ta nhớ ra rồi, sau khi gã đó xuất trận, nha đầu kia chẳng những không tránh né, ngược lại còn bình thần phát động linh phù của ta! Cái này nói rõ, nha đầu nọ phi thường tự tin, tại trước lúc nàng phát động linh phù, Bạch Nguyên Vũ Tông nhất định đánh không lại!”

“Nghĩ sâu chút nữa, nha đầu đó tự tin còn nói lên điều gì?” Vương Kiêu hỏi tiếp.

Ý nghĩ của Trầm Côn xuất hiện một ít chướng ngại, xấu hổ cúi đầu.

“Không biết sao?” Vương Kiêu cười to, “Ta có thể nhắc nhở ngươi, bút pháp dùng trên hai tấm linh phù của ngươi, đã tuyệt tích ngàn năm rồi...”

“Kháo!”

Trầm Côn mặt mày hớn hở, “Ta biết rồi, nha đầu kia ngay cả bút pháp đã tuyệt tích ngàn năm cũng có thể nhận ra, lại còn có thể tính toán được thời gian phát động của linh phù, điều này nói rõ, nàng đối với linh phù bí thuật phi thường hiểu rõ, ít nhất cũng là cấp đại sư!”

“Rất tốt!” Vương Kiêu cười to, “Sau khi hiểu rõ rồi, vậy ngươi còn nghĩ ra được cái gì nữa?”

“Ta còn nghĩ ra...Nha đầu kia quen thuộc với linh phù bí thuật như vậy, nếu ta cùng nàng đánh, thì không thể sử dụng chiêu thức biến hóa, hoặc nói, ta sẽ bị nàng liếc mắt một cái là nhìn thấu được nhược điểm, lúc đó có chết cũng không biết mình chết như thế nào!”

Trầm Côn tổng kết nói: “Tóm lại, đối phó với nha đầu kia, nhất định phải vứt bỏ hết thấy mọi chiêu thức, chỉ đơn giản một kích, thẳng vào tử huyệt đằng sau vai trái của nàng!”

“Ha ha!”

Tiếng cười của Vương Kiêu càng thêm hào phóng, “Thấy rồi chứ, đây chính là lực quan sát mà ta nói, thông tin người quan sát ra đủ rồi, thì nhược điểm của đối thủ, chính là chiến pháp của ngươi, tất cả đều theo đó mà làm. Trên thực tế trong chiến đấu, một chiêu, là ngươi đã có thể chém chết đối thủ, hoàn toàn không cần phải lãng phí khí lực!”

Phật tổ a!

Trầm Côn hưng phấn không nói nên lời!

Quan sát càng cao, thì càng có thể biết được nhược điểm của đối phương, có thể tìm được biện pháp đơn giản nhất để giết chết đối thủ...

Nguyên lai lực quan sát lại quan trọng đến như vậy!

Khó trách các cao thủ trước lúc quyết đấu, thông thường đều nhìn chằm chằm vào đối phương một khoảng thời gian, thì ra là bọn họ đang phát huy lực quan sát.

Sư phụ Vương Kiêu này, quả nhiên là, chuẩn!

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc...”

Lúc này, đồng hồ báo động Tâm Tâm ở một bên phát ra cảnh báo, thời gian của pháp tướng có thể sắp hết rồi! (Dịch giả: Tâm Tâm trở thành đồng hồ bao giờ thế nhỉ @_@...!)

“Đến thời gian rồi!” Vương Kiêu còn chưa hết ý mà thở dài, “Hôm nay chỉ đến đây thôi, ngươi chuẩn bị vật phẩm cho tốt, vào đầu ánh trăng đêm mai hãy tới tìm ta, ta sẽ dạy cho ngươi khóa thứ hai!”

“Sư phụ đi mạnh khỏe!” Trầm Côn rất chăm chú cúi đầu.

“Đúng rồi!” Trước khi biến mất, Vương Kiêu đột nhiên cười cười một cách thần bí, “Những thứ ta mới vừa nói, chỉ là phương pháp quan sát sơ bộ, ngươi muốn biết, lấy lực quan sát của ta, thì có đánh giá như thế nào với nha đầu đó không?”

“Đánh giá gì?” Trầm Côn vội vã hỏi.

“Một đời võ học tông sư, thế nhưng hỏ lạc bình dương!”

Vương Kiêu cất tiếng cười to, “Theo cách nói của ngươi, chính là nha đầu kia đang thất vọng nghèo khổ, đối với ngươi là cơ hội tốt để kiếm lời, làm một vé buôn bán lớn đấy! Trầm Côn, ta mỗi ngày chỉ có thể dạy cho ngươi một phút đồng hồ, có rất nhiều bất tiện, nếu như ngươi có bản lĩnh, vậy thì đem nha đầu nọ thu nhận về bên cạnh, làm sư phụ võ học cho ngươi, có nàng ngày thường chỉ đạo, hơn nữa cộng thêm linh phù bí thuật của ta, một năm sau, ngươi hẳn là có thể chiến thắng được Trầm trọng!”

Sư phụ ư?

Vừa nghe đến từ này, đôi mắt nhỏ của Trầm Côn lập tức sáng lên, so với ánh trăng còn sáng hơn nữa!”

Phải rồi!

Bần tăng cùng với nha đầu nọ còn có ước định, còn phải gặp nhau ở rừng cây ngoài thành, hoàn thành bút mua bán dùng bội kiếm đổi linh phù đây!

Nhưng mà...

Ước định này một không có giấy khế ước, hai không có người đảm bảo, nàng thật có thể tới rừng cây ngoài thành sao? Linh phù đã tới tay rồi, lại còn đi vào rừng tặg kiếm, nha đầu nọ chắc sẽ không ngu vậy chứ?

Trầm Côn cảm giác rằng nha đầu nọ khẳng định sẽ không thực hiện ước định, nhưng mà suy nghĩ lại một chút ngữ khí khẳng định của Vương Kiêu...

Thôi, bần tăng cứ đến rừng cây coi thử một chút, vạn nhất nha đầu nọ thật sự ngốc thì sao đây?

Khoan đã!

Người nọ là...

Trầm Côn đang muốn lên đường chạy tới rừng cây ngoài thành, đột nhiên chứng kiến một nam một nữ đứng ở xa xa.

Nam mặc một thân áo khoác lông chồn màu trắng, đầu tóc dài tùy ý xõa ra sau, có vẻ phong lưu tuấn nhã, lại hào phóng không kiềm chế được. Bình tâm mà nói, hẳn so với bộ dáng có đôi mắt hình số tám này của bần tăng đẹp trai hơn rất nhiều, cho dù là đảo mắt khắp Tân Nguyệt thành, cũng xem như là mỹ nam tử số một số hai rồi.

Nhưng mà so sánh với thiếu nữ đi bên cạnh hắn, thì thiếu niên này chính là một tiểu nhân vật không cần chớp mắt nhìn rồi!

Thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một mái tóc đen lộ ra chút ánh vàng, đôi mắt xinh đẹp không ngờ cũng là màu vàng lãnh đạm, nàng bước đi trên con phố, dung mạo lãnh diễm cùng khí chất lập tức cướp đi hết quang thải của tất cả nữ tính!

Công Tôn Y, cùng người thừa kế của Tô thế gia, Tô Nhất Minh!

Kháo!

Cái mũi của Trầm Côn sắp giận đến lệch ra rồi!

Công Tôn Y, ngươi dám ở giữa ban ngày ban mặt, cùng một gã đẹp trai tình chàng ý thiếp đi dạo trên đường phố, trong mắt ngươi còn có vị hôn phu bần tăng này nữa không?

Không đúng, không đúng!

Trầm Côn lập tức tỉnh táo lại, bần tăng thật sự là hồ đồ rồi, vị hôn phu của Công Tôn Y là Trầm Côn Cửu Châu, mà không phải là bần tăng! Vậy bần tăng vì cái gì mà phải tức giận với nữ nhân này, không phải thành hoa tâm đại củ cải sao, chẳng lẽ còn không biết chữ “tiện” là viết như thế nào?

Phải nghĩ như vậy mới đúng, Công Tôn Y, ngươi nguyện ý cùng ai đi dạo phố thì đi, bần tăng cũng chẳng có ý định nhận thức vị hôn thê như ngươi đây!

Ài, ài, hai cái chân bần tăng sao lại không nghe lời nữa rồi?

Mặc dù vốn không có ý định để ý tới Công Tôn Y, nhưng mà không biết tại sao, Trầm Côn vẫn lén lút đi theo hai người phía sau...

“Công Tôn tiểu thư, ở phương hướng của Bách Bảo Trai truyền đến tiếng nổ, sợ là đã xảy ra một hồi đại chiến, chúng ta đến thì...”

Tô Nhất Minh cuống quýt khuyên bảo, nghe ý tứ của hắn, bọn họ vốn là có ý định đi dạo phố ở Bách Bảo Trai.

“Bởi vì xảy ra đại chiến, nên Bách Bảo Trai mới có điều thú vị, không đi thì thật đáng tiếc!” Công Tôn Y nhẹ giọng cười một tiếng.

“Tiểu thư, không phải ta dong dài.” Tô Nhất Minh kiêu ngạo nói: “Người không phải muốn mua hai tấm linh phù sao? Tô gia ta là ngoại vi tông môn của Lăng Vân Tông, nói thẳng ra, cho dù là ở khắp cả vương triều Đại Triệu, thì linh phù của Tô gia chúng ta cũng là chánh tông nhất, haha, không bằng để ta tặng cho tiểu thư hai tấm linh phù!”

“Tô công tử, nếu như người cho rằng là như vậy, thì hẳn là càng phải đi nhìn Bách Bảo Trai một cái rồi!” Công Tôn Y khẽ cười.

“Tại sao?” Tô Nhất Minh ngẩn ra.

“Bởi vì vũ hồn của ta cảm ứng được, ở Bách Bảo Trai, hình như xuất hiện tuyệt tích ngàn năm Thái Hư Thần Phù a!”

Công Tôn Y thản nhiên thở dài, đột nhiên xoay người lại, hướng về phía Trầm Côn mỉm cười, “Người nói có đúng không? Trầm Côn!”

Kháo!

Tóc gáy của Trầm Côn thoáng cái dựng thẳng!

Bản tạng thân là Bạch Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, lại càng có được thân kiếm trủng cùng Linh Phù Nghịch thiên hai đại chiến lực, bằng vào thực lực này, bản tạng muốn theo dõi một người, ở Tân Nguyệt thành có mấy người phát hiện được bản tạng đây chứ?

Nhưng mà Công Tôn Y cách đây mười mấy mét, vừa tùy ý nói chuyện phiếm, vừa ở trong mấy ngàn người tập trung vào chỗ bản tạng...

Thực lực của nha đầu kia thật mạnh!

“Ai da da, Công Tôn tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Trầm Côn giả vờ ngẫu nhiên gặp mặt trên đường, cười hì hì bước tới gần, “Ta nào biết tình huống trong Bách Bảo Trai chứ, tiểu thư người có lẽ đã hỏi sai người rồi...Phải rồi, người bảo Thái Hư Thần Phù là thứ gì vậy? Có phải linh phù bí thuật trong võ đạo không? Hay là...”

“Trầm Côn, người cảm miệng cho ta!”

Nghe thấy Bách Bảo Trai xuất hiện Thái Hư Thần Phù, sắc mặt của Tô Nhất Minh cũng trở nên âm trầm hơn, mà Trầm Côn lúc này lại ở đây dài dòng nói nhảm, hẳn sao có thể nhẫn nại tiếp được chứ?

“Công Tôn tiểu thư, Bách Bảo Trai thật sự xuất hiện Thái Hư Thần Phù ư?” Tô Nhất Minh vội vàng nói.

“Đi nhìn thử một cái chẳng phải sẽ biết sao?” Công Tôn Y mỉm cười.

“Hảo, vậy chúng ta đi thôi!” Tô Nhất Minh cau mày, trừng mắt nhìn về Trầm Côn ở phía sau, “Về phần người...” Hắn cười lạnh hai tiếng, “Đừng có đứng ở chỗ này cho vướng mắt, muốn làm gì thì làm đi, miễn cho thiếu gia phát hỏa, lại đánh người thêm lần nữa, có nghe hay không?”

Lại đánh lần nữa?

Tiểu tử này trước kia từng đánh Trầm Côn Cửu Châu sao?

36. Chương 35: Linh Phù Tô Gia

Thực đúng là từng đánh! Đó vào vào tết đầu năm ngoái, Trầm Côn Cửu Châu tặng cho Công Tôn Y vài đóa hoa tươi quý hiếm mùa đông, Tô Nhất Minh lúc đấy đang yêu thầm Công Tôn Y, lập tức dẫn người đi cướp hoa, không những thế còn đem Trầm Côn ném vào trong hố băng!

Thì ra là cửu nhân gặp mặt, vậy bản tăng nếu không đánh đến mặt người nở hoa thì thật phải xin lỗi cái túi da thú Trầm Côn Cửu Châu rồi!

“Ai nha! Đây không phải là đại thiếu gia Tô gia sao? Tô thiếu gia đang làm cái gì thế, bởi vị hôn thê của ta đi dạo phố sao?” Trầm Côn làm bộ như mới nhìn thấy Tô Nhất Minh, cười cười khiêu khích.

“Tiểu tử ngươi muốn bị đánh phải không?” Vừa nghe Trầm Côn nhắc tới từ “vị hôn thê”, Tô Nhất Minh quả nhiên bị chọc giận, “Ngươi nhớ kỹ cho ta, hôn ước giữa ngươi cùng Công Tôn tiểu thư rất nhanh sẽ bị hủy bỏ, ta còn nghe thấy người dám gọi Công Tôn tiểu thư là vị hôn thê nữa thì sẽ chặt đứt cặp chân chó của ngươi!”

“Hủy bỏ hôn ước, ta sao lại không biết thế nhỉ?” Trầm Côn nghiêng đầu qua, bộ dáng cười hì hì đủ để chọc tức chết một pho tượng Bồ Tát bằng bùn!

“Ngươi không biết? Không quan hệ, ta hôm nay sẽ khiến cho ngươi biết...”

Vừa nói, tay trái Tô Nhất Minh bỏ vào trong áo, tay phải vươn ngón tay cái lên, lặng lẽ chỉ về phía mi tâm Trầm Côn!

Tiểu tử không có tâm trí kia, hết nhịn được rồi à?

Hai tròng mắt nhỏ xíu của Trầm Côn lập tức tràn ngập hứng thú...

Vừa rồi sử dụng lực quan sát của Vương Kiêu truyền thụ, hắn đã nhìn ra, tay trái của Tô Nhất Minh giấu ở trong áo, kỳ thật là lén lấy linh phù, mà ngón tay cái trên tay phải của hắn chỉ hướng vào bản tăng, là muốn chỉ dẫn phương hướng phát chiêu cho linh phù...

Vậy bản tăng phải ứng đối như thế nào đây?

Phải rồi, cứ như vậy, linh phù bí thuật của hắn còn chưa tới đâu, phải dùng tay phải để dẫn phương hướng, vậy bản tăng dùng hai tấm linh phù, dựa vào ưu thế cấp bậc đánh mạnh vào tay phải hắn, để cho linh phù của hắn mất khống chế, đồng thời một tấm linh phù trực tiếp oanh tạc vào mặt, một chiêu, là bản tăng có thể phá tướng của tiểu tử này, để hắn cả đời làm kẻ quái dị không có mặt mũi gặp người!

Sau khi học quan sát đối thủ xong, ý nghĩ tác chiến của bản tăng cũng trở nên vô cùng rõ ràng a!

Phải rồi!

Người nói bản tăng tương lai mở Thiếu Lâm Tự dạy võ, lúc mở chương trình học truyền thụ lực quan sát này, nên nhận bao nhiêu tiền của đệ tử mới tốt đây nhỉ?

Đại chiến sắp tới, Trầm Côn không ngờ lại lan man nữa rồi!

“Hai vị!” Công Tôn Y đột nhiên nhíu mày, “Hai người đều là công tử đại gia, các người ở trên đường phố đánh nhau, không sợ làm mất thể diện hai nhà sao?”

“Công Tôn tiểu thư nói phải! Trầm Côn, hôm nay tính cho ngươi gặp may mắn, bổn thiếu gia không cùng ngươi so đo nữa!”

Tô Nhất Minh lập tức thu hồi linh phù của mình, xấu hổ cười cười, không có chút nào dám trái lại với ý của Công Tôn Y.

“Còn người nữa, Trầm công tử!” Công Tôn Y mỉm cười, “Người đi theo phía sau ta một trăm bốn mươi tám bước, lại còn tận lực che giấu tiếng bước chân, là không hài lòng ta cùng Tô công tử đi dạo phố sao?” Nàng không để cho Trầm Côn có cơ hội nói tiếp, mỉm cười lộ ra một chút lãnh đạm: “Nếu như vậy, Công Tôn Y hướng Trầm công tử xin lỗi rồi, dù sao, ngươi còn có danh phận là vị hôn thê của ta, chuyện ta làm đích xác không đúng...Như vậy đi, chúng ta cùng nhau đi dạo Bách Bảo Trai một vòng, được chứ?”

“Cái này...”

Rất kỳ quái, Công Tôn Y rõ ràng nói xin lỗi, nhưng Trầm Côn lại cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, không có một chút dừng khí mà chiến đấu!

Trực giác nói cho hắn, không thể ở trước mặt Công Tôn Y công khai chiến đấu, nếu không khẳng định sẽ có phiền toái lớn!

Tại sao lại có loại cảm giác này?

Phải rồi, là bởi vì khí chất của Công Tôn Y, nàng giống như là...Giống như là...

Đúng, giống như là một đóa hoa anh túc, xinh đẹp đến nỗi khiến cho người ta kinh tâm động phách, nhưng mà trong lại ẩn dấu kịch độc chết người, bần tăng nếu như dám ngược lại ý của nàng, thì trong lúc lơ đãng sẽ độc phát bỏ mình, chết một cách lặng yên không tiếng động!

Công Tôn Y này thật nguy hiểm!

“Đi dạo phố? Người cho ta bao nhiêu tiền? Công Tôn tiểu thư, cùng mỹ nữ như người đi dạo phố, thực rất mệt a!”

Trầm Côn cười hắc hắc, từ trong áp lực do Công Tôn Y mang đến giải thoát ra, nhưng hắn cũng không dám cùng Tô Nhất Minh động thủ, phát tay nói: “Yên tâm đi, yên tâm đi, ta thấy người dù sao cũng không đưa nổi giá tiền thuê ta đâu, như vậy đi, ta còn có việc, hôm nào sẽ cùng người đi dạo phố vậy!”

Nói xong, hai tay gối lên đằng sau đầu, cười hì hì bước đi không ngoảnh lại!

“Di?”

Nhìn bóng lưng của Trầm Côn, hai tròng mắt màu vàng kim nhạt của Công Tôn Y hiện lên một tia quang mang kinh ngạc.

“Công Tôn tiểu thư, làm sao vậy?” Tô Nhất Minh vội vàng cúi đầu hỏi.

“Không có gì!”

Công Tôn Y bước nhanh tới vài bước, dùng thanh âm chỉ mỗi mình mình nghe được, thì thào lẩm bẩm: “Thú vị! Hai anh em Trầm gia, đệ đệ Trầm Trọng anh tài ngút trời, đem thuộc tính cửu trọng của Yêu Nguyệt Phi Thăng ẩn tàng đến vài chục năm, ngay cả hôm trước cho dù bị trọng thương cũng không chịu bại lộ thực lực! Ca ca Trầm Côn mang danh một kẻ bất lực, nhưng lại có thể ở dưới áp lực vũ hồn của ta, bình thản tự nhiên mà cự tuyệt rời đi, toàn thân trở ra...Cả hai anh em này, thật không đơn giản!”

Đi một đoạn đường, hai người đã tới đồng đồ nát của Bách Bảo Trai.

“Nơi này bị cao thủ tập kích sao?”

Chứng kiến hài cốt khắp nơi trên đường phố, Tô Nhất Minh thất thanh kinh hô.

Công Tôn Y hình như đã sớm biết Bách Bảo Trai bị hủy, không có bộ dáng quá kinh ngạc, nàng chỉ một ngón tay về phía trước, nhẹ giọng nói: “Tô công tử, người xuất thân từ linh phù danh môn, phiền người cảm ứng một chút, nơi này có phải đã xuất hiện Thái Hư Thần Phù không?”

“Tiểu thư đợi chút!”

Tô Nhất Minh nhắm mắt lại cảm ứng một chút linh khí lưu lại, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, “Quả nhiên là linh phù bí thuật! Ta công lực chưa đủ, không cách nào xác định được có phải là Thái Hư Thần Phù hay không, nhưng mà từ phạm vi thương tổn cho thấy, người hủy diệt Bách Bảo Trai, ít nhất có thể chế tạo ra phù công kích liên tỏa cấp bậc Hoàng Nguyên trung đoạn, thực lực không dưới cha ta ở đây...!” (Liên tỏa: Dây chuyền, mắc xích)

Vừa nói, thần sắc của hắn vừa lo lắng, “Công Tôn tiểu thư, Tân Nguyệt thành lại xuất hiện một cao thủ linh phù không kém gì cha ta, chuyện này ta phải nhanh chóng về báo cho gia tộc, thứ cho Nhất Minh không thể đi cùng người tiếp!”

“Đừng vội đi, coi bộ còn có trò hay đây!”

Ánh mắt Công Tôn Y rơi vào một cái giàn giáo được xây tạm thời, “Tô công tử, người xem lão chưởng quỹ binh khí của Bách Bảo Trai kia...”

“Ha ha, các vị khách qua đường, xin dừng bước, xin dừng bước, ta có chuyện tốt muốn nói cho mọi người đây!”

Lão chưởng quỹ đứng trên đài cao, cười tủm tỉm mà bắt chuyện với người đi đường.

“Cửa hàng bị mất, hân không ngờ còn cười?”

“Quái, Bách Bảo Trai trêu chọc phải cao thủ, hân không lo truy giết hung thủ, còn đứng đây cười làm cái gì?”

“Ta thấy hân nhất định là điên rồi, ài, tâm huyết kinh doanh nhiều năm bị một đạo linh phù hủy diệt, đổi lại là ta, cũng phải nổi điên a!”

Người đi đường tò mò nghị luận.

“Mọi người có phải cảm giác được ta đã điên rồi không?” Lão chưởng quỹ cười ha ha, “Ta không điên! Đúng vậy, Bách Bảo Trai chúng ta bị người ta dùng một đạo linh phù phá hủy, tổn thất hết mấy chục vạn lượng bạc, nhưng mà...” Hân kéo dài thanh âm, “Bách Bảo Trai chúng ta là làm cái gì? Trên đời này có thứ gì so với Bách Bảo Trai chúng ta kiếm tiền được nhiều hơn? Mọi người nhớ kỹ, hôm nay là tai nạn của Bách Bảo Trai, nhưng cũng là sự bắt đầu cho sinh ý mới của Bách Bảo Trai!” (Sinh ý: Làm ăn, buôn bán)

“Sinh ý mới?” Người đi đường càng thêm khó hiểu!

“Chính là sinh ý mới, sinh ý linh phù! Lão chưởng quỹ chỉ vào đồng đồ nát khắp nơi, lớn tiếng nói: “Các người nhìn cho kỹ đồng đồ nát này, chỉ cần các người còn có ánh mắt một chút, thì có thể tưởng tượng ra được, linh phù làm ra hết thấy những thứ đó có bao nhiêu cường đại chứ? Haha, ta nói cho các người biết, loại linh phù đó, Bách Bảo Trai chúng ta còn một tấm, hơn nữa sau này có thể sẽ có càng nhiều!”

“Ông trời a!” Những người đi đường mơ hồ hiểu được ý tứ của lão chưởng quỹ!

“Mọi người nghe rõ rồi chứ!” Lão chưởng quỹ cười to nói: “Phiền mọi người giúp ta truyền bá một cái tin tức: “Hai tháng sau, vào lễ mừng xuân, Bách Bảo Trai ở trước lúc buổi lễ bắt đầu sẽ bán đấu giá linh phù, ai có thể ra giá cao nhất, thì sẽ có thể có được tấm linh phù này, một tấm linh phù siêu cường đủ để phá hủy một con phố trong nháy mắt a!”

“Lão nhân này thật đúng là biết buôn bán!”

Công Tôn Y ở trong đám người cười cười, hỏi: “Tô công tử, nghe thấy không, hai tháng sau Bách Bảo Trai sẽ bán đấu giá linh phù, linh phù không thuộc về Tô gia các người, hơn nữa còn mạnh hơn cả Tô gia các người!”

“Vào hai tháng sau sao?”

Tô Nhất Minh lạnh lùng cười, “Công Tôn tiểu thư, hai tháng sau, mong Công Tôn gia các người không nhúng tay vào trận đấu giá này...Hừ, không ngờ Tân Nguyệt thành lại xuất hiện linh phù còn mạnh hơn Tô gia chúng ta, bất luận là Lăng Vân Tông, hay là Tô gia chúng ta, cũng phải cấp cho trận đấu giá này một chút nhan sắc rồi!”

37. Chương 36: Yếu Mệnh Đích Khiết Phích

Nói đến bí thuật linh phù, vùng đất phương bắc chủ yếu có 2 đại môn phái là Thiên Vũ Tông và Lăng Vân Tông! Tô gia chính là thế lực bên ngoài của Lăng Vân Tông, được Lăng Vân Tông ủng hộ, bọn họ đã khống chế toàn bộ sinh ý linh phù vùng phụ cận Tân Nguyệt thành, cho dù là cửa hàng binh khí Bách Bảo Trai, cũng khó có thể cạnh tranh với họ về mặt linh phù.

Hiện giờ linh phù xuất hiện ở Tân Nguyệt thành còn mạnh hơn cả Tô gia, việc này tương đương với việc cạnh tranh vị trí bá chủ của Tô gia, hơn nữa lại còn ảnh hưởng đến kinh tế của bọn họ, muốn tuyệt đường tiền tài của Tô gia.

Tô gia không dám đụng vào Bách Bảo Trai, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cao thủ cung cấp linh phù kia!

Lúc Công Tôn Y và Tô Nhất Minh đi dạo phố, thì Trầm Côn lặng lẽ đi tới rừng cây ngoài thành.

Trên đường đi, lòng hần cứ lo lắng thình thịch!

Một đời tông sư võ học, giờ lại thành hổ xuống đồng bằng!

Vậy mà Vương lão huynh lại đánh giá nhà đầu kia cao như vậy. Phạt tổ phù hộ, Vương Kiêu chính là lão quái vật hơn một nghìn năm, có thể được hần coi là nhân vật tông sư võ học, không biết cường đại đến mức nào nữa?

Nha đầu kia là Hồng Nguyên Vũ Tông, hay là Lam Nguyên Vũ Tông?

Kháo!

Bất kể là cấp nào chẳng nữa, thì đối với bản tăng mà nói, thì đã là cấp bậc tồn tại trong truyền thuyết rồi...

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Trầm Côn ngửi được mùi máu tươi bay tới!

Trong rừng có đánh nhau sao?

Trầm Côn nhíu mày, nhẹ nhàng đi vào rừng.

Một hình ảnh vô cùng thê thảm hiện ra trước mắt...

Mùa đông vốn lạnh lẽo, trong rừng cây tồn tại một đồng tuyết đọng lại cao vút, dưới ánh trăng nhìn gần như lấp lánh. Nhưng khu đất trống trước mặt Trầm Côn không xa, tuyết đọng lại đã bị máu nhuộm đỏ, tuyết trắng lạnh lẽo và máu tươi nóng bỏng hòa cùng một chỗ, đông cứng thành một cây cột băng màu hồng nhạt.

Có một con Cự Mãng yêu thú bên cạnh cây cột băng, đã bị một kiếm đâm xuyên qua thân thể, máu tươi vẫn đang ồ ạt chảy ra!

Tiếp tục nhìn vào sâu trong rừng, trên đất phủ kín thi thể của Cự Mãng, khoảng chừng bảy tám chục con, có vài con còn chưa chết hẳn, đồng tử đang lóe ra sáng màu xanh biếc, mồm há to cắn lấy thi thể đồng bọn.

Một cảnh địa ngục máu tanh!

- Tê tê!

Trầm Côn sợ ngây người, hần chợt nghe thấy trong rừng cây truyền ra hai tiếng kêu cổ quái, hần vội vàng bí mật lấy ra hai lá bùa hộ thân rồi phi thân nhảy lên một cây đại thụ.

Chỉ thấy tại nơi sâu nhất trong rừng cây, có một cánh tay trơn mịn, một con rắn hổ mang lớn hơn hai thước đang nằm trên tuyết, đầu bị bẹp không nhúc nhích gì, rõ ràng là con rắn lúc trước phát động tấn mãnh công!

Con rắn hổ mang này tuy rằng so với Cự Mãng bên ngoài thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng nó phát ra ánh mắt trắng bệch nham hiểm, nọc độc được phun ra, dĩ nhiên cũng là màu trắng bệch, trong lúc đó hai mắt của nó cũng ánh lên, giống như một cái nọc ong độc...

- Độc Giác Vương xà!

Trầm Côn nhận ra con yêu thú này là Bạch Nguyên Yêu Tông hạ đoạn Độc Giác vương xà, tuy rằng cũng không mạnh lắm, nhưng lại xuất hiện tại ngoại ô Tân Nguyệt Thành này. Chỉ cần một con yêu thú như vậy cũng đủ để giết hàng trăm bình dân, quan trọng là tại sao lại có thể xuất hiện tại trung tâm sinh sống của nhân loại?

Nhất định là từ khi đài Thú Tôn bị hủy, đám yêu thú đã bắt đầu nổi loạn rồi!

Mà người lạ kia đứng đối diện với Độc Giác vương xà, tay nàng đang cầm trường kiếm vẫn chưa tuốt ra khỏi vỏ, đứng đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lưỡi của xà vương.

Thấy trận chiến này, Trầm Côn rụt cổ, bịt mũi, cố gắng ẩn giấu toàn bộ hơi thở trên người!

Kháo, bản tăng vậy mà lại gặp phải trận quyết đấu của nha đầu kia với Độc Giác vương xà...

Không phải Vương lão huynh nói nha đầu kia là tông sư bậc thầy sao? Bản tăng sẽ ở đây nhìn lên xem, rốt cục nàng là tông sư đến mức nào!

Bản tăng là Bạch Nguyên thượng đoạn, Độc Giác Xà Vương hạ đoạn vẫn chưa đủ khả năng để phát hiện sự tồn tại của bản tăng!

Về phần ngoại hương nhân thì...

Nàng đang cảm thán vì thực lực của mình giảm sút, đến ngay cả Độc Giác Vương Xà cũng không bằng!

- Độc Giác Vương Xà, Bạch Nguyên Yêu Tông hạ đoạn, am hiểu đánh lén bất ngờ và công kích độc tố, ngoài ra còn có một tuyệt chiêu giữ mạng, khi sắp chết trên đầu sẽ phóng ra mũi nhọn kịch độc...

Trong đầu người kia nhanh chóng hiện lên tư liệu về Độc Giác Vương Xà, sau đó nàng khổ sở lắc đầu.

Ngay cả một con Độc Giác Vương xà người cũng phải xem xét lâu như vậy, A La, người quả nhiên là sa sút quá nhiều!

Nếu như người có thực lực bằng một phần mười ngày xưa, không, chỉ cần là một phần trăm thực lực thì cũng chỉ cần một chiêu là có thể xử lý Độc Giác Vương xà này!

Đáng tiếc là...

A La người đã mất đi vũ hồn, chỉ còn lại có thực lực vũ linh nhất phẩm, so với Độc Giác Vương xà còn thấp hơn một bậc!

- Tê tê!

Đột nhiên lúc đó, Độc Giác Vương xà đã phát hiện ra người kia đang lo lắng, nó lập tức phát động công kích như sấm sét, cái đầu rắn của nó vươn về phía trước, hiện ra hai cái răng ranh sắc bén, ngay trên răng nanh bắn ra hai luồng nọc độc màu trắng bệch bắn về phía mắt người kia!

Không hề do dự, Độc Giác Vương xà đã động thủ!

Ngoại hương nhân cả người vừa động, lập tức tập trung tinh thần, nhìn thẳng vào nọc độc đang bắn tới!

Phương thức chiến đấu cũng hình thành trong đầu nàng...

A La, cấp bậc của người thấp hơn một bậc so với Độc Giác Vương xà, nhưng người đã chiến đấu nhiều năm, thể lực tốt hơn Độc Giác Vương xà rất nhiều,...như vậy hãy dùng khinh công của người để kéo dài thời gian. Khi Độc Giác Vương xà kiệt sức, thắng lợi sẽ thuộc về người!

- Nguyệt Luân, Mê Tung!

Ngoại hương nhân khẽ quát một tiếng, thân trên bất động, hai đầu ngón chân đối nhau một cách quỷ dị, sau đó đột nhiên tách ra.

Cứ như vậy thoáng một cái, người kia trong nháy mắt đã nhích qua bên trái một bước nhỏ, nọc độc bay sát qua bả vai của nàng một cách nguy hiểm...

Nha đầu kia muốn dùng khinh không di chuyển để kéo dài thời gian sao?

Trầm Côn dễ dàng nhìn rõ ý đồ của người kia, trong lòng cũng nổi lên nỗi nghi ngờ.

Không đúng, Độc Giác Vương xà chính là Bạch Nguyên Yêu Tông, tốc độ có thể tăng lên mười mấy lần, nha đầu kia muốn so khinh công với nó, chẳng lẽ là muốn chết?

Trừ phi...

Trầm Côn bỗng nghĩ tới một nguyên nhân! Trừ khi khinh công của nha đầu kia cực kỳ cao thâm, cho dù là tốc độ đối thủ nhanh hơn mười mấy lần thì vẫn không theo kịp tốc độ của nàng!

Trầm Côn đã đoán đúng!

Sau khi thấy lần phóng nọc độc đầu tiên không đạt được hiệu quả, đầu của Độc Giác Vương xà bỗng nhiên đong đưa rất nhanh, xuất hiện hai bóng đầu rắn chồng lên nhau, sau đó hai cái bóng đầu rắn này phun ra bốn luồng dịch độc, bao phủ cả đầu của ngoại hương nhân.

- Nguyệt Luân, Mê Tung!

Vẫn là tiếng quát đó, vẫn là đầu ngón chân đối nhau rồi tách ra, người kia lại tránh thoát được bốn luồng dịch độc đang phóng tới.

- Tê

Thất bại hai lần liên tục, Độc Giác Vương xà đã bị chọc giận, nó liên tục làm xuất hiện các ảo ảnh đầu rắn, nọc độc phun ra ngày càng nhiều, bốn luồng, tám luồng, mười sáu luồng, ba mươi hai luồng...

Trong rừng như xuất hiện một cơn mưa nọc độc!

Nhưng cho dù như vậy thì với "Nguyệt Luân độc vũ, Mê Tung bộ!", thanh âm của ngoại hương nhân vẫn vang lên đều đều. Hai đầu ngón chân của nàng nhẹ nhàng đối nhau rồi lại tách ra, thân hình nàng dưới cơn mưa nọc độc giống như bướm bướm vờn hoa, mỗi lần di động đều có thể lách ra từ những khe hở nhỏ nhất của màn mưa nọc độc, mặc cho gió mưa gào thét, nàng vẫn một giọt không dính!

Làn gió nhẹ lướt qua, mỹ nhân dưới ánh trăng, như vàng trắng di chuyển, khẽ múa một mình, tuyết trắng tung bay đầy trời...(1)

Kháo!

Đây mà là trận đấu sinh tử sao? Rõ ràng là nha đầu kia đang biểu diễn vũ điệu tuyệt đẹp mà!

Kiểm lớn rồi, kiểm lớn rồi!

Vương lão huynh nói không sai, chỉ bằng một bộ khinh công phòng ngự vượt bậc này, tri thức võ đạo của nha đầu kia tuyệt không hề đơn giản!

Nếu có thể lừa được nha đầu kia làm sư phụ võ học, một năm sau hẳn tăng tuyệt đối có thể hung hăng giáo huấn Trầm Trọng!

(1): Tương truyền, vào thời xa xưa, trên trời xuất hiện mười ông mặt trời, cùng chiếu xuống mặt đất nóng đến bốc khói, biển hồ khô cạn, người dân gần như không thể sống nổi. Chuyện này đã làm kinh động đến một anh hùng tên là Hậu Nghệ. Anh đã trèo lên đỉnh núi Côn Lôn, dùng thần lực giương nỏ thần bắn rụng chín mặt trời. Hậu Nghệ đã lập nên thần công cái thế, nhận được sự tôn kính và yêu mến của mọi người, rất nhiều chí sĩ mộ danh đã tìm đến tầm sư học đạo, trong đó có Bồng Mông là một kẻ tâm thuật bất chính.

Không lâu sau, Hậu Nghệ lấy một người vợ xinh đẹp, tốt bụng, tên là Hằng Nga. Ngoài dạy học săn bắn, cả ngày Hậu Nghệ luôn ở bên cạnh vợ, mọi người đều ngưỡng mộ đôi vợ chồng trai tài gái sắc này.

Một hôm, Hậu Nghệ đến núi Côn Lôn thăm bạn, trên đường tình cờ gặp được Vương mẫu nương nương đi ngang qua, bèn xin Vương mẫu thuốc trường sinh bất tử. Nghe nói, uống thuốc này vào, sẽ lập tức được bay lên trời thành tiên. Nhưng Hậu Nghệ không nỡ rời xa vợ hiền, đành tạm thời đưa thuốc bất tử cho Hằng Nga cất giữ. Hằng Nga cất thuốc vào hộp đựng gương lược của mình, không ngờ đã bị Bồng Mông nhìn thấy.

Ba ngày sau, Hậu Nghệ dẫn học trò ra ngoài săn bắn, Bồng Mông với tâm địa xấu xa đã giả vờ lâm bệnh, xin ở lại. Đợi Hậu Nghệ dẫn các học trò đi không lâu, Bồng Mông tay cầm bảo kiếm, đột nhập vào hậu viện, ép Hằng Nga phải đưa ra thuốc bất tử. Hằng Nga biết mình không phải là đối thủ của Bồng Mông, trong lúc nguy cấp đã vội vàng mở hộp gương lược, lấy thuốc bất tử ra và uống hết. Hằng Nga uống thuốc xong, thấy người bỗng nhẹ rời khỏi mặt đất, hướng về cửa sổ và bay lên trời. Nhưng do Hằng Nga còn nhớ chồng, nên chỉ bay đến mặt trăng là nơi gần với nhân gian nhất rồi trở thành tiên.

Tối hôm đó, khi Hậu Nghệ về đến nhà, các thị nữ vừa khóc vừa kể lại câu chuyện xảy ra lúc sáng. Hậu Nghệ vừa lo vừa giận, đã rút kiếm tìm giết nghịch đồ, nhưng Bồng Mông đã trốn đi từ lâu. Hậu Nghệ nổi giận nhưng chỉ biết vỗ ngực giậm chân kêu khóc. Trong lúc đau khổ, Hậu Nghệ đã ngửa cổ lên trời đêm gọi tên vợ hiền. Khi đó, anh kinh ngạc phát hiện ra, trăng hôm nay đặc biệt sáng ngời, mà còn có thêm một bóng

người cử động trông giống Hằng Nga. Hậu Nghệ vội sai người đến hậu hoa viên nơi Hằng Nga yêu thích, lập bàn hương án, đặt lên đó những món ăn và trái cây mà bình thường Hằng Nga thích ăn nhất, để tể Hằng Nga nơi cung trăng đang nhớ đến mình.

Sau khi mọi người nghe tin Hằng Nga lên cung trăng thành tiên nữ, đều đã lần lượt bày hương án dưới ánh trăng, cầu xin Hằng Nga tốt bụng ban cho may mắn và bình an. Từ đó, phong tục “bái nguyệt” vào tết trung thu được truyền đi trong dân gian.

Từ ánh mắt Trầm Côn tỏa ra vẻ tham lam.

Bấy giờ, Độc giác vương xà liên tục phát động độc dịch công kích, tốc độ dần dần chậm lại, tiếng rít cũng có vẻ không còn khí lực mấy.

Chính là lúc này!

Trong mắt ngoại hương nhân hiện lên một tia thần sắc thoải mái.

A la, con yêu thú này đã sắp thoát lực, chỉ cần thêm chút nữa thôi ngươi có thể chiến thắng!

“Súc sinh, lại đến đây!” ngoại hương nhân lắc mình chuyển đến phía sau Độc giác vương xà, vỗ kiếm khiêu khích chọc chọc.

Hí!

Độc giác vương xà chính là thủ lĩnh của cả xà tộc bộ lạc, sao chịu nổi loại vũ nhục này. Nó dùng sức ngẩng đầu lên, bắn mạnh ra hai luồng nọc độc to bằng ngón tay cái!

“Nguyệt luân, mê tung!” ngoại hương nhân dễ dàng trốn thoát: “Súc sinh, ngươi chỉ có chút bổn sự đó thôi sao?”

Nói xong nàng đột nhiên rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thấy hồng mang chợt lóe, kiếm phong đỏ như máu liền chém lên đầu Độc giác vương xà.

Có điều Độc giác vương xà chính là bạch nguyên yêu tông, có được đặc tính cường hóa tính chất thân thể, nháy mắt nó đã đem cường độ cơ thể của mình đề cao mười mấy lần, cứng rắn dùng đầu đỡ lấy luồng kiếm quang sắc bén!

Nếu nó tinh thông ngôn ngữ nhân loại, nhất định sẽ lớn tiếng cười nhạo và chửi rủa: “Chỉ bằng một kiếm của vũ linh nhất cấp như ngươi mà cũng muốn chém đầu ta sao? Ta chính là bạch nguyên yêu tông, cao hơn so với ngươi suốt một bậc a!”

Sinh tử chỉ trong nháy mắt này!

Ngoại hương nhân căn bản không để ý đến ánh mắt khinh miệt của Độc giác vương xà, một cước nàng dẫm trên thân Độc giác vương xà, hai tay đè chặt chuỗi kiếm, hung hăng đẩy mạnh thanh kiếm...

Xuy! Xuy!

Kiếm phong từ từ tiến vào da Độc giác vương xà, máu tươi phun ra, văng khắp người ngoại hương nhân!

Nha, máu thật bẩn!

Hai mắt ngoại hương nhân lập tức trợn lên!

Ngươi, ngươi dám làm bẩn quần áo của A la ta?

Mấy phút trước ta vừa mới tắm qua a!

“Ngươi là đồ quỷ bẩn thỉu không thể tha thứ!”

Máu tươi đầy trên áo giáp, mấy giây trước ngoại hương nhân vẫn còn hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng đột nhiên như một con thỏ nổi điên, đôi mắt nàng đỏ lên, từ cái miệng nhỏ nhắn liên tục phát ra tiếng gầm phẫn nộ: “Quý bẩn, không thể tha thứ, vì sự dơ bẩn của ngươi, trừng phạt ngươi, trừng phạt ngươi, bổn tiểu thư nhất định phải hung hăng trừng phạt ngươi...”

Phốc

Lực lượng của nàng cũng như nổi điên, kiếm phong bình thường không có gì lạ, thế nhưng phát huy ra siêu việt cấp bậc lực lượng, vài nhát đã băm Độc Giác Vương xà thành thịt vụn!

“...”

Trầm côn nhìn đến choáng váng!

Kháo!

Vừa nãy bản tăng đã nhìn ra, nha đầu kia có tật thích sạch sẽ, thế mà bản tăng vẫn không ngờ, độ thích sạch sẽ của nàng lại nghiêm trọng đến tình trạng này, thế nhưng bởi vì quần áo bẩn mà tiến vào trạng thái mỹ nữ nổi điên trong truyền thuyết!

Thích sạch sẽ đến đáng sợ!

Một nữ nhân thật đáng sợ!

Thật đáng sợ...

Từ từ!

Mỹ nữ!

Người muốn làm gì?

Nhìn thấy hành động của ngoại hươu nhân sau khi chém chết Độc Giác Vương xà, Trầm côn từ ngốc nghếch biến thành ngây ra, chỉ cảm thấy đầu óc không đủ dùng, cơ thể cứng lại, mắt cũng suýt rơi xuống, hơi thở cũng suýt nghẹn lại.

“Ai nha, ai nha!”

Sau khi giết chết Độc Giác Vương xà, ngoại hươu nhân vứt bỏ bội kiếm, giơ cao hai tay lên, chạy một vòng quanh rừng cây, giống như trên người có một con quái thú lớn muốn ăn thịt nàng!

“Bắn chết mất, bắn chết mất, làm sao bây giờ đây!”

Nàng muốn dùng tay phải sạch vết máu trên người, có thể thấy máu bắn ra sao...

Không được đâu!

Vết máu này thật là bẩn thỉu, A la không thể làm bẩn đôi tay a!

Năm phút trước A la vừa rửa tay xong!

Cái gì?

Lần rửa tay trước đã cách đây năm phút rồi?

Không thể tha thứ được, A la người đã suốt năm phút đồng hồ không rửa tay lại.

Không được, nhất định phải nhanh chóng rửa tay một chút...

Nghĩ tới đó, A la cố nén sự dơ bẩn, mắt to vụt tỏa sáng, thật cẩn thận quan sát xung quanh một vòng!

“May quá, không có ai bên ngoài, hi hi!”

Nàng đắc ý cười, tìm một đồng tuyết sạch, cởi bộ áo giáp ra, chỉ mặc áo trong rồi dùng tuyết rửa sạch bộ chiến giáp!

“Giặt giũ, giặt giũ, A la hạnh phúc giặt giũ...”

Tựa như một đứa trẻ đắc ý, vừa chà rửa bộ chiến giáp A la còn vừa bắt đầu hát một khúc, vui vẻ giống như vừa nhặt được mấy trăm vạn lượng bạc vậy.

”Da!”

Hai canh giờ sau, đúng vậy, nàng chà rửa tròn hai canh giờ, bốn tiếng! A la hoan hô một tiếng, giơ lên bộ chiến giáp về phía ánh trăng thưởng thức, rồi hoan hỉ hô lên đôi tay của mình: “Giặt rất sạch, thưởng cho một chút!”

“Đúng rồi, còn cả áo trong nữa!”

Cẩn thận để chiến giáp dựa vào một gốc cây to sạch sẽ, A la nhanh chóng cởi bỏ nội y của mình...

Không có biện pháp, chiến giáp của nàng có hai mươi mấy chỗ thủng, máu rắn nhất định sẽ theo chỗ thủng mà thấm vào, làm bẩn áo trong a!

Vì thế, cả cái áo màu trắng bên trong cũng bị cởi hết...

Cởi cả cái quần trắng...

Trên người nàng chỉ còn lại đúng một cái yếm màu hồng, mặt trên còn thêu một nữ hài mũm mĩm đáng yêu!

Kháo!

Trầm côn không thể nhìn được nữa, máu mũi giàn giụa!

Phật tổ a!

Bần tăng nhìn thấy gì? Thời gian bần tăng ở Thiếu lâm tự tuy rằng không phải là người tốt, thường xuyên mở phim cấp ba xem cùng mười tám đồng nhân, còn trộm bán đĩa s e x lậu hai năm trời, đối với Vũ đăng lan, Tiểu trạch, còn có Hạ mục, Nakamura...các nữ thí chủ đều rất quen thuộc! Thế nhưng! Bần tăng vẫn còn là một xử nam thực sự a!

Ngay dưới gốc cây Trầm côn ẩn thân, một cảnh tượng khiến người khác thần hồn điên đảo, máu mũi phun trào diễn ra...

“Giặt giũ, giặt giũ...”

A la khê hát, tay vò vò, cực kỳ nghiêm túc giặt bộ quần áo của mình, mỗi lần nàng vò đều khiến cái yếm trước ngực khê lộ ra một cái khe nhỏ khiến Trầm côn ở trên cao nhòm xuống thấy rõ hai vật gì đó trắng bóc, còn có hai điểm màu hồng, như ẩn như hiện...

Phật tổ a!

Người nói bần tăng nên làm gì bây giờ? Nhảy xuống hì hì cười chào hỏi: “Mỹ nữ, người lộ hàng kìa!” Hay là giả vờ tạo ra chút tiếng động để nha đầu kia tự phát hiện?

Suy đi tính lại, Trầm côn cuối cùng chọn cách mà hắn cho là thông minh nhất...

Hắn giơ hai ngón giữa ra chặn máu mũi rồi tiếp tục mở to hai mắt nhìn, cẩn thận nhìn xuống dưới!

Đừng trách bần tăng đáng khinh, bần tăng chỉ là một nam nhân bình thường a...

Đúng rồi, một việc cực kỳ kỳ lạ là A la bất kể trong lúc chiến đấu hay là trong khi giặt giũ đều chưa từng thấy nàng cởi chiếc mặt nạ vẫn che nửa khuôn mặt nàng xuống bao giờ.

...

Hai canh giờ sau, phía đông cũng hừng sáng, A la cuối cùng cũng giặt xong quần áo!

Nàng mặc lại chỉnh tề, khôi phục bộ dáng lạnh lùng, trường kiếm dựng ở bên, ngồi xếp bằng trong đồng tuyết sạch, yên lặng chờ đợi.

Nha đầu kia quả nhiên là một người ngốc!

Suốt một ngày, nàng vẫn đợi bần tăng đến lấy bảo kiếm tổ truyền của nàng!

Trầm côn tuy rằng không ủng hộ hành động của ngoại hươu nhân này nhưng cũng có chút kính nể, người giữ tín như nàng trên đại lục này đã không còn mấy nữa a!

“Mỹ nữ, đã lâu không gặp nha!”

Trầm còn khe trốn ra phía ngoài rừng cây rồi giả vờ bước vào.

“Có chuyện gì vậy? Nhiều rắn quá!” Trầm còn đá đá xác một con rắn.

“Ta bị một xà tộc bộ lạc tấn công!” A La cũng không giải thích nhiều, nàng kinh ngạc nhìn sắc mặt Trầm còn: “Người cũng làm sao thế? Chẳng những đến muộn cả ngày, sắc mặt còn tái nhợt, bị thương sao?”

Trầm còn quệt mũi rồi mập mờ nói: “Không sao, chỉ vì có chút trở ngại, chảy chút máu mũi...”

38. Chương 37: Sư Phụ, Người Chạy Không Thoát Đâu

A La rõ ràng là không tin chuyện ma quỷ của Trầm Còn, hơn nữa nàng cũng không có tâm tình quan tâm đến một người xa lạ, tiện tay ném trường kiếm ra nói:

- Cây kiếm này của người, từ nay về sau ta và người không nợ nhau gì nữa!

Nàng nhìn thoáng qua cây bảo kiếm gia truyền, trong mắt thoáng hiện lên một tia lệ quang, sau đó bước nhanh rời rừng cây.

Nhìn bóng lưng A La, trong lòng Trầm Còn bỗng thấy là lạ...

Nha đầu này rốt cuộc là người như thế nào?

Nàng có thể ở trên đường dài giết người một cách vô tình, một kiếm cắt yết hầu, nhưng cũng có thể ngâm nga trong rừng cây “Tây xoát xoát”, vui vẻ giặt quần áo.

Mợ nó!

Nàng không phải là người tâm thần phân liệt chứ?

- Người nhìn gì vậy?

A La đi được một đoạn xa, đột nhiên cảm giác sau lưng như có mũi nhọn đâm vào, xoay người thì nhìn thấy Trầm Còn đang ngẩng ngốc nhìn bóng lưng của nàng.

- Ai ui, mỹ nữ, người phản ứng nhanh thật!

Trầm Còn vội vàng thu ý nghĩ lại, cười híp mắt đuổi theo.

- Ta đâu có nhìn gì, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái. Người ở trong rừng bị cả Bộ Lạc Xà Tộc tập kích, chẳng lẽ người không muốn biết tại sao? Nơi này là nơi nhân loại sinh sống, chưa bao giờ có yêu thú xuất hiện đó!

- Người biết nguyên nhân sao?

A La tò mò nên đứng lại.

- Đây là một bí mật lớn!

Trầm Còn cười hì hì, chà xát mấy ngón tay vào nhau, ám chỉ với A La rằng ‘nếu muốn bản táng nói ra, người phải bỏ chút chi phí chút!’

- Không nói thì bỏ đi, ta không có hứng thú tìm hiểu chuyện vương triều Đại Triệu!

A La lạnh lùng liếc nhìn Trầm Còn, sau đó quay người muốn đi tiếp.

Người còn muốn đi sao?

Hắc hắc, bản táng đã muốn lừa bậc thầy võ học người, nếu để người đi bản táng chẳng phải sẽ hối hận đến chết sao?

- Yên tâm, yên tâm. Chỉ đùa với người một chút thôi, dù sao chúng ta cũng từng sánh vai chiến đấu, bí mật này nói miễn phí cho người cũng được!

Trầm Còn cũng không thèm để ý A La có nghe hẳn nói hay không, chỉ chậm rãi thở dài:

- Đầu tháng chạp, dài thú tôn...Đã bị người ta phá hủy!

- Đài thú tôn đã bị hủy?

Bước chân A La đột nhiên dừng lại, sau đó lập tức tự giấu, cười cười. Lần thứ hai chuẩn bị đi tiếp.

- Thiếu gia nói đùa, tuy rằng thực lực của ta chỉ có nhất phẩm Vũ Linh, có thể tri thức võ đạo kém cỏi một chút, nhưng mà không đến mức tin vào lời nói xạo như vậy!

- Người không tin?

- Ta cho người biết một chút kiến thức căn bản.

A La cười lạnh nói:

- Đài thú tôn xây dựng vào năm một ngàn năm trăm, khi mà yêu thú bị nước Đại Triệu tàn sát! Lúc hoàn thành, thú tôn Lý Mục đã tự sát trên đài, đem linh hồn của mình dung hợp với mười tám Hiên Viên thần Thiết Trụ. Từ đó về sau, đài Thú Tôn chính là Lý Mục, Lý Mục chính là đài Thú Tôn!

Thanh âm nàng lạnh lùng hơn:

- Muốn phá hủy đài Thú Tôn, nhất định phải có thực lực hơn Lý Mục, nhưng mà thử hỏi trên thế gian này có ai dám nói mình có thể thắng được vạn thú chí tôn, thiên cổ đệ nhất thần tướng vương triều Đại Triệu?

- Nghe người nói, có vẻ như không ai có thể phá hủy đài thú tôn...

Ánh mắt Trầm Côn lim dim, cúi đầu nói một cách chậm rãi:

- Nếu như thật sự như vậy, vậy thì người giải thích ra sao chuyện Độc Giác vương xà dám ra tận Tân Nguyệt thành?

Sau đó ngữ khí của hắn bỗng nhiên nhanh hơn:

- Đầu tháng chạp, một người cầm trường kiếm trong tay, một kiếm giết chết chí nam nhi, một kiếm phá trận, một kiếm phá hủy đài Thú Tôn. Ba vạn thiết kỵ Cự Phong, tám nghìn chiến sĩ Tuyết Điều, hai đại cường giả Hồng Nguyên cũng không thể ngăn cản người này! Trong vòng một đêm, đài Thú Tôn hoàn toàn bị hủy!

Trong mắt A La thoáng hiện lên chút dị sắc:

- Quân đội Đại Triệu gần nơi xảy ra nhất, tứ đại quân đoàn Bắc Phương đồng thời tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, cũng do đài Thú Tôn bị hủy hay sao?

- Người nghĩ sao?

Trầm Côn lặng lẽ cười.

- Hiện tại trên thế gian lại có người có thể đánh tan linh hồn Lý Mục...

A La miệng khô khốc, trong lòng đau khổ, không nói được một câu nào nữa.

- Hắc hắc, cuối cùng người cũng tin!

Trầm Côn ngồi xổm bên cạnh A La, cười hì hì:

- Hãy lo lắng cho tương lai của người một chút đi mỹ nữ, đài Thú Tôn đã bị phá, yêu thú lúc nào cũng có thể gây loạn, với tình hình hiện giờ của người, không biết chừng đêm nay sẽ bị yêu thú làm thịt đó!

- Cuối cùng là người muốn nói chuyện gì?

A La mơ hồ cảm thấy ý đồ của Trầm Côn.

- Cũng không có gì, chỉ là muốn làm một giao dịch với người thôi...

Trầm Côn cười vô cùng bí ẩn:

- Mỹ nữ, người xem, ta ở Tân Nguyệt Thành cũng coi như có chút thế lực, hơn nữa có thể cung cấp rất nhiều bùa Thiên Nhất giống hôm qua...Người hãy bớt lo lắng đi, làm sư phụ võ học của ta được không?

- Võ học của ta là gia truyền, không có mệnh lệnh của gia tộc không thể truyền cho ngoại nhân. Cáo từ!

A La sắc mặt lạnh lùng, rồi đột ngột bước nhanh hơn.

Tên này tầm nhìn hạn hẹp, A La đồng ý với hắn mới là lạ!

Nàng thở dài trong lòng.

“A La, người này hôm qua cứu người một lần, người coi hắn là người tốt, ngu ngốc tới tận đây tặng kiếm, thật sự quá ngây thơ rồi, quá u mê!”

“Hắn sao có thể là người tốt được, rõ ràng là nhìn trúng tri thức võ học của người, cần mượn sức người để tiếp tục làm ác ôn mà thôi!”

- Mỹ nữ, người không hề lo lắng sao? Một người không có quyền thế gì đi loạn sẽ rất nguy hiểm đó!

Trầm Côn đứng đĩnh đạc theo, cười hì hì nói.

- Cùng lắm thì chết mà thôi!

A La hừ lạnh.

- Ài, xem ra giá cả ta đưa ra không đủ, không thể đả động người rồi!

Trầm Côn thở dài, dùng đến tuyệt chiêu:

- Được rồi, ta cũng không ép người. Chúng ta vốn có duyên, người nhớ kỹ tên của ta rồi hãy đi chứ? Ta gọi là Trầm Côn, con trưởng của Trầm thế gia...

- Không cần nhiều lời, ta đã nghe qua tiếng tăm của người!

- Người nói gì? Người biết chuyện ta mất đi Vũ Hồn?

Trầm Côn mắt sáng rực lên.

- Tất nhiên là biết, người tránh đường ra cho ta!

A La không còn giữ được kiên nhẫn nữa.

- Đừng vội, Đừng vội. Nếu người đã biết ta mất đi vũ hồn, ta sẽ cho người xem chút ngạc nhiên...

Nói xong, Trầm Côn tay trái xuất ra giấy La Sát, tay phải khê nâng bút Thiên Vũ, cười híp mắt nói:

- Linh phù nghịch thiên, cho ta mượn sức mạnh của linh phù...chia giấy tám lần, viết tám lần, Bút Tẩu Thái Hư, hiện!

Trong thời gian nháy mắt!

Giấy La Sát được chia làm tám tấm, bút Thiên Vũ mạnh mẽ viết ra tám ký hiệu vô cùng bá đạo, Trầm Côn đã hoàn thành một cái Xích Bạo Viên Phù!

Thiên nộ!

A La cực kỳ kinh ngạc!

“A La, người có thấy không, ngày hôm qua người dùng là Hoàng Nguyên bùa, thế nhưng tên mất híp này lại có thể chế ra Xích Bạo Viêm phù?”

Hắn có thực lực như vậy?

Nhưng đây vẫn không phải là điều đáng kinh ngạc nhất! Tên hồn đản này rõ ràng đã mất đi vũ hồn, nhưng mà vừa rồi rõ ràng hắn đã sử dụng lực lượng của vũ hồn...

Thiên nộ!

Mất đi vũ hồn rồi lại có thể có được vũ hồn hay sao?

“A La, người có hy vọng lấy lại những thứ đã mất rồi!”

- Nhìn rõ chưa?

Trầm Côn tiện tay đưa lá bùa cho A La.

- Có cần ta làm lại một lần nữa không?
- Không cần!

A La vẫn lạnh lùng như trước, thanh âm đã có phần vô lực.

- Vậy người biết lá bùa này có ý nghĩa như thế nào không?

Trầm Côn cười càng thêm sáng lạng:

- Mỹ nữ, có phải người cũng mất đi vũ hồn? Có phải hàng đêm người đều nằm mộng hét lên ‘vũ hồn đã mất không thể có lại’ mà tỉnh lại? Yên tâm đi, lấy ta làm ví dụ để bác bỏ những gì mà người ta dạy người, những tri thức đó chưa hẳn đã chính xác, vũ hồn có thể có lại được, ta chính là một ví dụ sống động trước mắt đây!
- Bây giờ có thể nghe ta đưa ra giao dịch một chút được chứ?

Trầm Côn cầm bảo kiếm trong tay ném cho A La cười nói:

- Mỹ nữ, chỉ cần người làm sư phụ võ học của ta, ta cam đoan người ở Tân Nguyệt thành này, ăn, mặc, ở, đi lại, đồng thời cây bảo kiếm gia truyền này cũng trả lại cho người. Ta cũng sẽ giúp người có một vũ hồn mới, một vũ hồn thích hợp nhất với người, một Kiếm Hồn...có thể thăng cấp!

39. Chương 38: Kế Hoạch Thăng Cấp Diên Cuồng

Trở thành sư phụ của hắn, A La không những có chốn dung thân, thu hồi bảo kiếm tổ truyền mà còn thu hoạch thêm được một kiếm hồn mới...

Khốn kiếp!

Tên khốn kiếp mù mắt này, hắn đưa ra điều kiện như vậy làm sao bảo A La cự tuyệt cho được!

- Ta còn có thêm một điều kiện!

A La trong lòng đã muốn đáp ứng rồi nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nhìn Trầm Côn nói.

- Vũ Hồn không phải cầu là được, người một mực muốn tìm thì trong lòng nhất định có điều bí mật! Như vậy đi, sau này ta sẽ không hỏi qua bí mật của người, người cũng đừng tìm hiểu chuyện của ta, nhất là không được yêu cầu ta gỡ khăn che mặt xuống! Nếu người đồng ý thì ta lập tức nhận người làm đồ đệ, còn nếu không thì...
- Không cần nói nữa, ta đồng ý!

Trầm Côn cười hì hì, cúi đầu móc ra một tấm ngân phiếu 100 lượng:

- Sư phụ tại thượng, đây là học phí của đệ tử...
- Trả lời nhanh như vậy? Người không sợ ta là người xấu, sẽ mang đến cho người nhiều phiền toái sao?

A La lạnh nhạt hỏi.

- Người có thể gây ra bao nhiêu phiền toái chứ?

Trong đầu Trầm Côn lập tức hiện ra cảnh Vương Kiều bị Thất khiếu tương tử phong ấn trong Phù Ma mộ, hắn cười tiếp lời.

- Nói thật, ta còn có một vị sư phụ nữa, bí mật trên người vị sư phụ này tương lai có thể mang đến cho ta không ít phiền phức, dù ta không muốn cũng không được...

Hắn đột nhiên hí mắt lại nghiêm túc nói,

- Nhưng điều ta cần là sư phụ! Chỉ có danh sư như người mới có thể giúp ta một năm sau đánh bại Trầm Trọng, rửa sạch sỉ nhục tại Phù Đồ tháp!

A La lại một lần nữa lâm vào trầm tư

- Đi thôi, đưa ta về nhà!

Một lúc sau thân ảnh hai người đã biến mất trong trời tuyết mênh mông...

- Trầm Côn, là sư phụ của ngươi bây giờ ta sẽ dạy ngươi bài học đầu tiên!

- Nhanh vậy? Ta có cần chuẩn bị gì không?

- Có đôi tay của ngươi là đủ rồi!

- A được, sư phụ mau nói xem bài đầu tiên là học cái gì?

- Bài thứ nhất...

- Ngươi nói mau đi!

- Bài thứ nhất: Giặt quần áo ít nhất có ba bước; thứ nhất dùng bột giặt ngâm nửa giờ, thứ hai vò nhẹ cổ áo và cổ tay... Trầm Côn, Trầm Côn, ngươi có sao không?

-...

- Trầm Côn, Trầm Côn, ngươi đừng làm ta sợ!

- Không sao, ta chỉ đụng vào cây chảy chút máu mũi thôi...

Ta kháo!

Bài học của A La sư phụ thật là muốn lấy mạng của hần mà!

Trên đường trở về Tân Nguyệt thành, Trầm Côn vừa ôm mũi vừa âm thầm oán hận.

Đúng rồi!

Bây giờ không phải là lúc quan tâm đến việc giặt quần áo, bản tăng còn có đại sự chưa làm!

Thứ nhất, nghĩa phụ hiện đang bế quan, trong Tự Miếu chỉ còn lại bốn tiểu tức phụ. Nếu bản tăng đem A La về đó không phải là náo loạn nghiêng trời sao?

Được rồi, nhất định phải tìm một nhà mới!

Còn nữa, A La vừa đeo mặt nạ lại mang theo một thân chiến giáp rách nát, hình ảnh này đã được mô tả trong bản truy nã; vì an toàn bản tăng phải chuẩn bị cho nàng ta một hình ảnh khác mới được...

Đắn đo xong hai việc này, Trầm Côn sau khi vào thành lập tức đi tìm A Phúc, ném cho hần một ngàn lượng bạc, bảo hần lợi dụng người của Bách Bảo Trai bố trí hai chuyện này.

A Phúc làm việc quả nhiên chóng vánh, chưa đến nửa ngày hần đã mua được một tòa miếu nhỏ ở phụ cận Thẩm gia trang, còn chuẩn bị cho A La hai bộ nữ trang sạch sẽ, còn có một cái gương nhỏ chứa đủ các thứ đồ lặt vặt linh tinh để thay thế. Trầm Côn thấy thế vui mừng điên điên khùng khùng đề tên cho cái miếu nhỏ này là Thiếu Lâm Tự, cung kính thỉnh A La đi vào thay quần áo...

Hai canh giờ sau A La mới mặc một thân quần áo mới đi ra.

Ta kháo!

Trầm Côn nhìn mà tròn tròn con mắt!

Có câu nói thế nào nhỉ, “thiên thu vô tuyệt sắc, duyệt mục thị giai nhân” (trời thu không có cảnh đẹp, vừa mắt chỉ có giai nhân). Lúc này A La mặc một bộ váy trắng, trên mặt lại mang một tầng lụa mỏng bước ra, đôi mắt đẹp khẽ liếc quanh, nhu như thu thủy, phong tư trác tuyệt khiến cho phong vân ầm ập, nhật nguyệt thất sắc!

Đó là nàng ta còn mang tấm mạng che mặt, thật không biết khi gỡ xuống thì còn thế nào nữa...

Trầm Côn thật không dám nghĩ tới!

Cái gì gọi là tiên tử lạc phàm trần, hoa nhường nguyệt thẹn, tiểu đảo thương sinh...bần tăng hôm nay xem như được kiến thức rồi!

Nhưng mà...

Vị A La sư phụ tiên tử siêu phàm thoát tục này sao lại tay trái cầm chổi, tay phải cầm khăn lau, chỉ thiếu điều trên lưng mang thêm hai cây lau nhà lớn mà thôi?

A! Bần tăng hiểu rồi...

Là người muốn lau dọn cái miếu nhỏ bần thủ này...

Nhưng mà, rõ ràng A Phúc đã cho người quét dọn nơi này sạch sẽ rồi mà, ngay cả một hạt bụi cũng không có!

Hành vi của nữ nhân quả thật không thể dùng lý lẽ bình thường để suy xét!

Thu xếp mọi việc xong cũng đã đến thời gian hẹn với Vương Kiêu rồi. Hai mươi bình mặc thủy cũng đã được đưa đến lúc quá trưa, Trầm Côn trở lại phòng ngủ lặng lẽ khóa trái cửa lại...

- Vương lão huynh, đều đã chuẩn bị xong!

Trầm Côn buông thân vào trong nước cười hi hi triệu hồi Pháp tướng Minh Vương. Vương Kiêu cẩn thận nhìn mực nước hài lòng gật đầu:

- Bạch Nguyên cấp, Bích Thủy hàn trì mặc, tài liệu tu luyện sơ cấp của người như vậy là đủ rồi!

- Ai da, Vương lão huynh thật là có lòng tốt!

Trầm Côn hưng phấn hai mắt bừng sáng

- Chúng ta bắt đầu học? Người truyền thụ cho ta bùa chú bí thuật hay là vẫn tiếp tục dạy ta quan sát như hôm qua?

- Người đã tìm A La còn cần ta dạy người quan sát thuật sao?

Wương Kiêu mỉm cười nói tiếp,

- Từ hôm nay trở đi, mấy tiểu vấn đề đó người đi hỏi A La, Ta chỉ dạy người bùa chú thuật cao nhất!

Ta kháo!

Trầm Côn âm thầm sướng chữ thề trong lòng.

- Mặt khác, mấy ngày nay ta đã đặt ra cho người một kế hoạch tu luyện, người nằm xuống trước đi...

Wương Kiêu ném cho Trầm Côn một tấm vải, hần vốn là linh hồn của Tây Đô, không thể thật sự gia nhập vào thế giới này cho nên mới dùng cách này để dạy cho Trầm Côn tu luyện bí thuật.

- Mục tiêu trước mắt của người là trong vòng một năm đánh bại Trầm Trọng, vậy trước hết ta nói cho người thực lực của hần...

Wương Kiêu nghĩ một chút rồi tiếp lời:

- Theo hiểu biết của ta với Yêu Nguyệt Phi Thăng thì Trầm Trọng rất có khả năng là hậu nhân của Lục Nguyên Vũ Tông, phải sang năm hần mới có thể phát huy hết uy lực của Yên Nguyệt Phi Thăng, đạt tới Hồng Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, so với người cao hơn bảy cấp!

Hần cười lạnh,

- Bảy cấp chênh lệch không phải là chiến pháp cùng Vũ Hồn có thể bù đắp cho nên ta đặt cho người một kế hoạch, nói đơn giản chính là điên cuồng thăng cấp, không tiếc tiền của trả giá! Ta muốn người trong vòng một năm liên tục thăng tám cấp mới có thể áp đảo Trầm Trọng!

- Một năm thăng tám cấp?

Trầm Côn cảm thấy da đầu rờn rợn, tóc gáy dựng đứng.

- Người nghĩ không được?

Vương Kiêu cuồng ngạo ngẩng đầu nhìn hần:

- Nếu không có thực lực khiến cho người trong một năm thăng tám cấp, Vương Kiêu ta dựa vào cái gì được người đời xưng tụng là Phù Ma, dựa vào cái gì tiêu diệt bảy trăm cường giả trên Lan Vân Sơn, bao gồm cả ba gã Vũ Hoàng trong truyền thuyết?

- Người ở Lan Vân Sơn giết ba Vũ Hoàng? Không phải chỉ có một thôi sao?

Trầm Côn trợn mắt há mồm.

- Bây giờ không phải là lúc kể chuyện xưa! Trầm Côn, ta nói vậy là để người giữ vững lòng tin!

Vương Kiêu trầm trọng nhìn Trầm Côn,

- Người nhất định phải tin tưởng ta, chỉ khí tín tâm của người kiên định thì bí pháp của ta mới phát huy hết diệu dụng, trong vòng một năm giúp người liên tục thăng tám cấp!

- Vương lão huynh, không phải chỉ cần lòng tin sao, ta tin tưởng là được. Ta khát!

Trầm Côn nắm chặt tay tức giận đáp.

- Tốt, đây mới là đệ tử của Vương Kiêu ta!

Vương Kiêu chậm rãi nói,

- Để tăng lòng tin của người ta có thể nói cho người một chuyện. Đại ca của ta tên là Vương Mãng, ở thời đại của ta hần được xưng là Liệt Thiên Vũ Hoàng...nếu người có hứng thú thì có thể tra trong sách sử xem đoạn thời gian điên cuồng nhất của hần một năm thăng bao nhiêu cấp?

Không đợi Trầm Côn trả lời hần đã tiếp tục,

- Ta nói cho người biết, trong một năm hần tăng liên tục mười ba cấp, hơn nữa là theo Hắc Nguyên Vũ Tông, từ Hồn Độn Vũ Tôn tấn cấp đến truyền thuyết Vũ Hoàng, đạt tới đỉnh phong cảnh giới Vũ Hoàng! Trầm Côn, bí pháp ta truyền thụ cho người chính là bí pháp năm đó đại ca ta dùng để thăng cấp - Cần Khôn Dịch Mệnh!

- Lão huynh, vậy bắt đầu đi.

Trầm Côn buông mảnh vải ra, toàn bộ nội dung trên đó đã được hần ghi nhớ kỹ trong đầu

- Tốt!

Vương Kiêu nhanh chóng truyền thụ một đoạn khẩu quyết,

- Đêm nay ta sẽ giúp người bồi đắp căn cơ, truyền thụ cho người những gì căn bản nhất...Tụ Linh Trận!

Trầm Côn sử dụng toàn bộ trí nhớ, rất nhanh chóng nhớ kỹ từng lời Vương Kiêu nói.

- Cái gọi là tụ linh trận chính là dùng bùa dẫn đường ngũ hành linh khí, đem linh khí mạnh mẽ hội tụ đến trong cơ thể người! Chỉ cần người vận công đúng phương pháp, trong vòng một ngày, người có thể tụ tập linh khí nhanh hơn gấp mười so với người khác, tốc độ thăng cấp tất nhiên cũng gấp mười!

Vương Kiêu thần sắc nghiêm túc:

- Có điều người phải nhớ kỹ, trong cơ thể nếu chứa quá nhiều linh khí thì người sẽ cực kỳ khó chịu, thậm chí còn có nguy cơ bạo thể mà chết...

- Không nguy hiểm còn gọi là luyện công sao?

Trầm Côn bĩu môi cười.

Chỉ cần có thể đánh thắng Trầm Trọng, chịu chút khổ tính cái gì, gặp nguy hiểm cũng thấm vào đâu?

Trầm Trọng, bần tăng bất cứ giá nào dù phải đổi bằng mạng cũng phải thắng người!

...

Vương Kiêu đọc xong khẩu quyết, tiếng cảnh báo của Tâm Tâm cũng vọng đến, thời gian đã qua năm mươi giây.

- Hôm nay chỉ đến đây thôi!

Vương Kiêu ngồi xuống:

- Ngày mai bắt đầu, buổi sáng hàng ngày người luyện tập thủ pháp tụ kinh trận một nghìn lần, buổi chiều lợi dụng tụ linh trận tăng cấp bậc lên, đợi đến lúc người không nhìn giấy bút, chỉ bằng bản năng có thể vẽ ra tụ linh trận, ta sẽ truyền cho người một bí pháp cao cường!

- Lão huynh, không phải là còn mười giây nữa sao? Người dậy nốt cho ta đi!

Trầm Côn nằm nì.

- Thôi!

Vương Kiêu cười nói:

- Cô giáo mới của người còn đang đợi vũ hồn mới của nàng kia!

Ta kháo!

Mãi lo học tập mà bản tạng đã quên mất A La!

Trầm Côn vội vàng thu hồi pháp tướng, viết lại hết kế hoạch tăng cấp của Vương Kiêu, cầm tờ giấy bước nhanh về phía phòng A La.

- A La lão sư, có ở đây không?

Trầm Côn đứng ngoài cửa nhỏ giọng hỏi.

Róc rách!

Trong phòng vọng ra tiếng nước xôn xao, còn có tiếng mặc quần áo; khiết nữ đang tắm. (Khiết nữ: Nữ nhân thích sạch sẽ)

Cột kẹt!

A La đẩy cửa ra, vẻ mặt mất hứng:

- Làm gì thế? Ta đang làm chuyện cực kỳ cực kỳ trọng yếu đây!

- Lão sư, chuyện cực kỳ cực kỳ trọng yếu của người có thể tạm dừng lại hay không? Ta có chuyện cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ trọng yếu cần tìm người!

Trầm Côn đứng ngoài cửa, mặt nở nụ cười đầy xấu xa.

- Dừng nhại theo ta nói, nói đi, có chuyện gì!

A La lại biến thành bộ dáng nữ kiếm thủ lạnh lùng.

- Tặng người một vũ hồn mới!

Trầm Côn nói một cách đơn giản!

A La trầm mặc một lát...

Ầm!

Nàng đẩy mạnh cửa ra:

- Nhanh như thế người đã tìm được vũ hồn mới sao?

- Người nói sao?

Trầm Côn cười hì hì đi vào, ngồi cạnh giường nói:

- Đơn giản mà nói, ta chuẩn bị cho người chính là cơ sở kiếm hồn, có thể tăng lên ba thành uy lực kiếm pháp, tăng tốc độ tu luyện kiếm pháp gấp ba lần! Mặt khác, cơ sở kiếm hồn này tên Tâm Tâm, rất xinh đẹp, chỉ có điều mắc tật nói lắp...

- Người ngay cả hình dạng kiếm hồn cũng biết?

A La kinh ngạc.

- Lão sư, ước định của chúng ta, người không được hỏi bí mật của ta đó!

Trầm Côn thần bí khoát tay:

- Tóm lại chỉ một câu, người có hài lòng với cơ sở vũ hồn này không? Không hài lòng ta sẽ nghĩ cách chuẩn bị cho người một linh hồn kiếm tiên hơn một nghìn năm!

Kiểm...kiểm tiên?

Trầm Côn cũng không phải nói mạnh miệng, Vương kiều chính là cổ nhân hơn một nghìn năm trước, Trầm Côn thực sự có thể tìm được một hai linh hồn thượng cổ kiếm tiên!

Thế nhưng A La đã kinh hãi đến không nói lên lời!

Cho ta thêm mấy ngày, ta sẽ tìm một thượng cổ kiếm tiên cho người...A La, người xác định lỗi tại người không nghe lắm chứ?

Trầm Côn rốt cuộc có bí mật gì thế không biết nữa, một vũ hồn thượng cổ kiếm tiên, trong mắt hán đường như là hạt đậu phộng vậy, vài ngày thời gian có thể tìm tới một đồng lớn...

- Không cần, cơ sở kiếm hồn cũng được!

Nhớ tới ước định ban ngày, A La mạnh mẽ áp chế lòng hiếu kỳ của mình.

Lời nói của nàng ngược lại khiến Trầm Côn ngậy cả người ra!

Một cơ sở kiếm hồn bình thường đã khiến A La lão sư hài lòng?

- Lão sư, đều là người nhà, người đừng ngại mở miệng, nếu không thích cơ sở kiếm hồn, ta có thể chuẩn bị thứ khác tốt hơn cho người!

Trầm Côn thành khẩn nói.

- Thật sự không cần!

A La nhìn về phía Trầm Côn với ánh mắt cực kỳ quái dị, còn nói:

- Ta không phải khách khí với người, mà đối với ta mà nói, cơ sở kiếm hồn chính là vũ hồn hoàn mỹ nhất!

- Cái gì?

Mắt Trầm Côn chớp chớp.

A La nhận ra nghi ngờ của Trầm Côn nên giải thích:

- Năm trước ta từng tham gia chiến tranh, gặp một đối thủ không kém hơn ta chút nào! Kết quả người kia không biết dùng bí pháp gì khiến vũ hồn của ta biến mất, ngay cả thực lực cũng thụt lùi xuống nhất phẩm vũ linh...Hiện tại ta muốn khôi phục đến trình độ trước kia, chẳng những phải tu luyện lại một lần nữa mà còn phải tìm một vũ hồn giống y như cũ.

- Vũ hồn giống y như cũ? Người không phải nói là cơ sở kiếm hồn chứ?

Trầm Côn kinh ngạc.

- Đương nhiên không phải, nó bây giờ còn quá yếu, không thể so sánh cùng vũ hồn của ta trước kia được...

A la thoáng nhíu mày:

- Có điều người đừng quên, cơ sở kiếm hồn còn có thể tiến hóa! Hiện tại nó quả thực rất yếu nhưng nếu dùng con số đến cân nhắc thì nàng mới chỉ ở số 1, hơn số 0 một chút...Thế nhưng chỉ cần số 1 cũng đại biểu

vô cùng khả năng! Ta có thể dựa trên cơ sở của nàng, phát triển cực kỳ, đến tận lúc nàng phát triển thành một trăm, một nghìn, thậm chí cả vạn.

Nàng nói tiếp:

- Hoặc là nói, cơ sở kiếm hồn ví như một đứa bé mới ra đời, bây giờ còn yếu nhưng chỉ cần ta dạy bảo đúng phương pháp, có thể nuôi dưỡng nàng thành một vị anh hùng đội trời đạp đất, một vũ hồn cường đại nhất!

Ta kháo!

Cơ sở kiếm hồn còn có chỗ tốt này a!

Thử ngẫm lại tư liệu của Tâm Tâm, thật đúng là như vậy, nàng có thể tiến hóa thành nhân kiếm hợp nhất, kiếm ảnh trọng trọng, kiếm hải vô nhai...các loại kiếm hệ vũ hồn!

Chỉ cần không ngừng tiến hóa, Tâm Tâm thực sự có khả năng trở thành một vũ hồn cao cấp nhất!

- Lão sư, vậy người biết cách làm thế nào để khiến vũ hồn tiến hóa sao?

Trần Côn hỏi lên vấn đề mấu chốt nhất.

Nếu A La có thể khiến vũ hồn tiến hóa, vậy Vương Kiều vốn đã thực biến thái kia chẳng phải là cũng có thể...

- Đương nhiên có thể!

Câu trả lời của A La khiến Trần côn mừng rỡ đến nhảy dựng lên:

- Người có khả năng khiến vũ hồn tiến hóa được gọi là Dưỡng hồn sư, ta từng học qua một ít bí pháp của Dưỡng hồn sư, có thể truyền thụ cho người!

- Ta kháo!

Trần Côn phát mạnh một cái xuống đùi, không cẩn thận khiến bản kế hoạch huấn luyện trong tay hắn rơi xuống.

- Đây là cái gì vậy?

A la nhặt lên tò mò nhìn qua rồi kinh ngạc hỏi:

- Đây là của lão sư khác đưa cho người sao? Ta có thể đọc qua một chút không?

- Người cứ đọc, mỹ nữ lão sư, bản kế hoạch này vốn chính là để đưa người đọc mà!

Trần côn đang muốn hỏi ý kiến của A la nên đồng ý luôn chẳng cần suy nghĩ.

Hơn nữa thừa dịp A La lơ đãng hắn lặng lẽ triệu hồi minh vương pháp tướng, ở phía sau lưng A la trộm ôm lấy Tâm tâm nói thầm:

- Tâm Tâm, người nhìn người chủ nhân này xem, người có hài lòng không?

- Nữ nhân lưu lạc, giống, giống như Tâm Tâm, Tâm Tâm thích!

Tâm Tâm luôn lấy linh hồn hình thái theo bên người Trần côn, sớm biết lai lịch A La, đối với nữ nhân thích sạch sẽ này cũng rất có hảo cảm.

- Người thích là tốt rồi!

Trần Côn cười hắc hắc, Minh vương kim cương tỏa khê động, nhẹ nhàng khóa tay Tâm tâm lại, đem nàng đưa vào trong thân thể A La.

- Nam vô tam mạn đà, tương tam thể tam vị da hội...

Niệm xong Bất động minh vương chú, Tâm Tâm đã hoàn mỹ dung hợp cùng A la.

- Đọc xong chưa? Cảm giác thế nào?

Trần Côn tán đi pháp tướng rồi giả vờ hỏi một câu.

- Có chút quái lạ!

A La vẫn còn say đắm trong bản kế hoạch huấn luyện, cũng không ngẩng đầu lên.

- Nó có vấn đề sao?

Trầm còn sờ lên cái đầu bóng lưỡng:

- Lão sư, ta biết trong đó có nói một năm liên tục đề cao tám cấp có chút khoa trương...

- Không, ta không phải nói điều đó!

A La nhú mày:

- Một năm tăng tám cấp đó cũng không tính là khoa trương, trước kia ta cũng có thể làm được...Ta kỳ quái chính là, phương pháp này có vài chỗ quá cổ điển, đại lục võ học phát triển cho tới nay hoàn toàn có thể dùng những biện pháp khác thay thế mà còn hữu hiệu hơn...

- Ôh!

A la bỗng nhiên kêu lên:

- Cơ thể của ta...

40. Chương 39: Con Đường Thăng Cấp

Đột nhiên lúc đó làn da A La giống như bị cuồng phong thổi qua, nhả lại như là gợn sóng trên mặt biển, mười mấy tia ánh sáng màu trắng từ phía sau nàng bùng sáng lên, giống như mười thánh trường kiếm, hình thành một hình quạt sau lưng nàng.

“A La làm sao vậy?”

“Bị kẻ địch đánh lén sao?”

Không phải!

Không phải là cảm giác bị tổn thương, đây là...đây là sức mạnh! Kiếm hồn chi lực mà người vô cùng quen thuộc!

- Huyết luyện!

A La gọi bội kiếm của mình.

Vù!

Trường kiếm xích hồng sắc từ dưới giường bay lên, rơi vào tay của A La.

- Nuôi dưỡng kiếm hồn, vạn kiếm tề tựu!

A la quát nhẹ một tiếng, trường kiếm trước ngực vẽ lên một vòng tròn, theo đường kiếm của nàng, hơn mười ánh kiếm phía sau lưng nàng cũng quay tròn, giống như một vòng tròn ánh kiếm.

Huyết luyện kiếm của A La chuyển động càng nhanh, vòng tròn cũng ngày càng nhỏ, vòng tròn sau lưng nàng cũng rút nhỏ theo...Dần dần biến thành một điểm quang mang, xuất hiện trong lòng bàn tay phải của A La!

- Kiếm hồn đã được củng cố, ta...Ta lại có được kiếm hồn sao?

A La ngây dại, trong đôi mắt trong sáng thoáng hiện nên một nét lệ quang, sau đó là kích động, hưng phấn, cuồng nhiệt, vui mừng khó có thể diễn tả!

- Cảm giác thế nào rồi?

Trầm Còn cười hì hì, ngồi chồm hồm xuống.

- Người làm thế nào vậy?

A La ghen ngào.

Quá điên cuồng rồi!

Trầm Côn nói hắn có thể xuất ra Kiếm Hồn Cơ Sở, A La tin hắn. Nhưng nàng không thể ngờ được chỉ với vài giây đồng hồ, lại có thể hoàn thành truyền thừa kiếm hồn!

Chỉ vài giây có thể đổi vị trí Vũ Hồn...

Thật là một sức mạnh khủng khiếp!

- Lão sư, người lại quên, người không thể hỏi bí mật của ta!

Trầm Côn cười cười, khoát tay.

- Được, ta sẽ không hỏi nữa!

Một lần nữa cảm thấy được lực lượng của kiếm hồn, sự tin tưởng khi cầm kiếm lại xuất hiện, A La hưng phấn vỗ bàn:

- Trầm Côn, người đã cho ta kiếm hồn, ta nhất định sẽ báo đáp người!

Ba!

Nàng dùng sức lay độc kế hoạch thư:

- Kể từ hôm này, ta và người cùng nhau huấn luyện bằng kế hoạch thư này! Nếu có chỗ nào thiếu hụt, ta sẽ giúp người sửa chữa! Khi luyện công gặp phải vấn đề, ta sẽ giúp đỡ người vượt qua! Kể cả nếu trong kế hoạch không có, ta cũng sẽ truyền thụ cho người! Trong vòng một năm, A La ta sẽ dùng hết sức lực, khiến cho người có thể thăng lên cửu cấp, trở thành Hồng Nguyên Vũ Tông thượng đoạn, là một trong tứ đại cường giả của triều Đại Triệu!

Ta kháo!

Trầm Côn không hề vui mừng, không vui sướng, ngược lại có một cảm giác điên cuồng quái dị...

“Vương Kiêu vừa mới nói một năm sẽ khiến ta tăng tám cấp, A La lập tức đổi thành một năm chín cấp, trong mắt của tông sư nào chuyện thăng cấp cũng dễ dàng như vậy sao?”

“Bọn họ không bị điên chứ?”

“Nếu mà bần tăng tin lời họ, bần tăng cũng là một kẻ điên nặng!”

- Người không tin sao?

A La nhìn thấy sự nghi ngờ của Trầm Côn, nghiêm mặt nói:

- Người có thể hoài nghi năng lực của ta, cũng có thể hoài nghi bất cứ chuyện gì, nhưng tuyệt đối không thể hoài nghi chính mình! Nhớ cho kỹ, tin tưởng mới là nguồn gốc của võ đạo, chỉ có tin tưởng người mới có thể thăng cấp. Không có lòng tin, chắc chắn người sẽ thất bại!

“Tin tưởng sao?”

“Vương Kiêu cũng từng nói như vậy, bây giờ A La cũng nói thế, chắc chắn là không sai lầm, yếu tố quan trọng nhất để thăng cấp chính là tin tưởng!”

- Ta tin!

Trầm Côn trịnh trọng lặp lại:

- Tin tưởng!

Về mặt A La nghiêm túc:

- Trầm Côn, có thể người thấy một năm tăng chín cấp có vẻ điên cuồng, khó mà tin được, nhưng trong mắt của ta chuyện này không hề điên cuồng...

Nàng khoa chân múa tay, làm động tác viết chữ:

- Lấy việc luyện chữ mà nói, giống như việc học tập chín chữ, đối với đứa trẻ con mà nói thì rất chi khó khăn, học được là quá giỏi rồi! Nhưng đối với người trưởng thành lại khác, học chín chữ, chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay, không cần đến thời gian uống một chén trà...

- Tu luyện thăng cấp cũng vậy, tầm mắt của người không đủ thì cảm thấy một năm tăng chín cấp là điên cuồng, nhưng mà đối với ta, còn có cả kế hoạch thư này nữa, thì một năm người tăng chín cấp là chuyện quá bình thường. Việc chúng ta phải làm, chỉ là đem con đường ra nói cho người biết, để người tự đi một mình mà thôi!

- Lão sư, không cần nói nữa, giờ theo ta ra ngoài đã!

Cót két, Trầm Côn dùng sức đẩy cửa phòng ra.

- Đi ra ngoài?

A La giật mình.

- Đi ra ngoài luyện công!

Trầm Côn cười hì hì chạy bộ:

- Mỹ nữ, ta chỉ có thời gian một năm, không thể lãng phí một giây đồng hồ nào cả!

A La đột nhiên bật cười!

...

Sân sau của Tự Miếu.

Trầm Côn mua ngôi miếu nhỏ này cũng không lớn lắm, tất cả chỉ có sáu gian phòng, để tiện cho việc luyện công, Trầm Côn sai a Phúc hủy đi hai gian kề nhau, cải tạo thành một khu vực luyện võ trường rộng chừng năm mươi bước.

Luyện võ trường tuy rằng sơ sài, nhưng mà dụng cụ luyện công cũng không ít, ba vách tường là ba hàng binh khí, vách tường còn lại để hai thí chiêu thạch bày biện ở đó, trung tâm của luyện võ trường còn có một cái lôi đài nho nhỏ, chỉ ít cũng có bộ dạng của một vũ gia. (thí chiêu thạch: Đá thử chiêu, dùng để thử công lực và chiêu thức)

- Đầu tiên phải làm gì vậy lão sư?

Đi vào luyện võ trường, Trầm Côn cười hì hì hỏi.

A La đi sau hần, cúi đầu nhìn kế hoạch thư. Nàng ngẩng đầu lên chỉ vào một khối thí chiêu thạch:

- Trước tiên phải kiểm tra cường độ linh khí của người, dùng công lực toàn thân, ra hữu quyền, đánh vào khối thí chiêu thạch Hoàng Nguyên cấp đi!

- Được rồi!

Trầm Côn hoạt động chân tay một chút, thần sắc trở nên nghiêm chỉnh...

Thí chiêu thạch không phải là nham thạch bình thường! Nó dùng cho các võ giả kiểm tra tiến độ cấp bậc của mình, đặc biệt có thể chế tạo ra linh khí thạch.

Một khối thí chiêu thạch, vốn dĩ chỉ làm từ nguyên liệu là Kim Cương nham, cấp bậc khác nhau là do võ giả truyền linh khí cấp bậc khác nhau mà tạo thành, truyền vào linh khí càng cao thì cấp bậc của thí chiêu thạch càng cao. Nếu như có thể một quyền đánh nát một khối thí chiêu thạch Hoàng Nguyên cấp, chứng tỏ là người đó đã đạt cảnh giới Hoàng Nguyên vũ tông!

- Lão sư, ta đánh đây!

Trầm Côn đem một khối thí chiêu thạch lên bình đài, vận khí tung ra một quyền, theo động tác của hần, ánh sáng nồng đậm của cấp bậc Bạch Nguyên cũng hiện ra trên nắm đấm!

- Bạch Nguyên vũ tông, cường hóa lực lượng, cường hóa hai mươi lần!

Vừa vung quyền, Trầm Côn đem đặc tính Bạch Nguyên vũ tông của mình phát huy tới cực hạn, khi nắm tay chạm vào thí chiêu thạch, lực quyền của hắn đã mạnh gấp hai mươi lần người thường!

Rắc!

Trên hoa văn của khối thí chiêu thạch Hoàng Nguyên nứt ra một khe rất nhỏ, nhưng thủy chung vẫn không bị đập nát...

- Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn, khoảng cách tới Bạch Nguyên đỉnh phong còn một chút nữa!

A La lãnh đạm nói ra cấp bậc của Trầm Côn.

- Ta kháo!

Trầm Côn không hài lòng mắng một câu.

- Không được mắng chửi, người tu luyện võ công kiêng kỵ nhất là nóng nảy, bộp chộp!

A La gõ kế hoạch thư lên đầu Trầm Côn, giáo huấn:

- Nếu ngươi có thể đánh nát một khối thí chiêu thạch Hoàng Nguyên, còn cần ta làm lão sư làm gì nữa? Lập tức điều chỉnh tâm tình, bắt đầu bước thứ hai, dùng linh phù bí thuật bố trí một tụ linh pháp trận!

- Được!

Trầm Côn mang mặc thủy, bút Thiên Vũ và giấy La Sát, bắt đầu vẽ:

- Linh phù nghịch thiên, cho ta mượn sức mạnh của linh phù...Thiên địa ngũ hành, linh tức vạn vật, theo ý của ta...Chia giấy tám lần, linh phù vào chỗ...Bắc Đẩu! Tụ Linh!

41. Chương 40: Hoàng Nguyên Hạ Đoạn

Trong phút chốc!

Quang hoa vạn đạo, bảy mảnh linh phù dưới đất tỏa ra màu đen quỷ dị còn mảnh trên đầu Trầm Côn lại biến thành màu sáng trắng, hai loại quang mang xoay quanh đan vào, dần dần giữa hai màu sắc xuất hiện một lốc xoáy màu đen trắng!

Ánh trắng, ánh sao, bùn đất, cây cối, côn trùng...Toàn bộ mọi vật đều tựa như bị lốc xoáy hấp dẫn, tản ra một chút quang mang nhạt đến khó có thể nhìn rõ truyền vào trong cơn lốc xoáy!

Không!

Không phải truyền vào mà là bị lốc xoáy hút lấy, bị bắt vào!

“Linh phù thật mạnh quá!” trong mắt A La hiện lên một tia lo lắng ” Tụ linh pháp trận này chính là cướp lấy linh khí trong thiên địa, mạnh mẽ truyền vào trong cơ thể võ giả! Cách này quá bá đạo, có thể đề cao cấp bậc linh khí trong khoảng thời gian ngắn nhưng nguy hiểm trùng trùng...Trầm Côn, trong phạm vi trăm bước tinh huyết vạn vật, thiên địa linh khí đều bị giam trong pháp trận của ngươi, uy lực đủ san bằng đỉnh núi này, ngươi, dám hấp thu nó sao?”

“Hấp thu thì sao, còn không thì sao?”

Trầm Côn hiếm khi thấy hắn nghiêm túc như thế, ngưng thần nhìn vào lượng linh khí khổng lồ trong pháp trận.

“Nếu không hấp thu thì ngươi vẫn là bạch nguyên vũ tông thượng đoạn, không có gì tiến bộ! Nếu hấp thu thì lượng linh khí kia có thể truyền vào cơ thể ngươi, trở thành cấp bậc của ngươi!”

A La nghiêm nghị nói: “Có điều ta nhắc ngươi, thân thể của ngươi còn không thể thừa nhận lượng linh khí khổng lồ như thế, hơi không cẩn thận thì ngươi sẽ bị bạo thể mà chết, thậm chí nổ đến thi cốt vô tồn! Trầm Côn, vì thăng cấp, ngươi có dám liều mạng hay không?”

“Lão sư, người dám liều mạng sao?”

Trầm Côn hỏi lại!

“Ta?” A La ngắc ngẩn ra hỏi.

“Đúng rồi, người không phải đang giúp ta tu luyện sao?” Trầm Côn nhìn chăm chăm vào lượng linh khí kia “Ba dặm về phía Đông, chính là Phù đồ tháp, lá huyết thư ta viết cũng ở đó! Vì ‘Tịch nguyệt sơ tam, ngã Trầm Côn bại vu Trầm Trọng chi thủ’, dù phía trước là núi đao biển lửa ta cũng xông! Lão sư, người cũng có lý do nhất định phải khôi phục võ công đúng không? Vậy người có phải cũng đã quyết một lần sao?”

“Trầm Côn, người cần phải suy nghĩ kỹ, linh khí được đến không đổi, ta cùng người tiến tới thì có thể san một nửa linh khí!” A La ngạc nhiên.

“Đừng nói lời thừa, trả lời ta, có dám hay không?”

Trầm Côn hét lớn, đúng là uy nghiêm chưa bao giờ xuất hiện quá!

“Huyết Kỵ trận của Vân Mông để quốc ta từng xông qua, Ca Thư Ứng Long đứng đầu từ đại truyền thuyết ta cũng từng qua! Trầm Côn, ta còn sợ người sao? Xông thì xông!” A La xúc động cười nói.

“Vậy thì còn chờ gì nữa?”

Trầm Côn cầm lấy cổ tay A La, thả người bước vào trong tụ linh pháp trận.

“Cùng theo ta đi chịu chết đi!”

Ầm ầm!

Tiến vào pháp trận, Trầm Côn tựa như tiến vào một biển lửa, nhiệt độ cao kinh khủng cơ hồ khiến hắn hóa thành một vũng máu, áp suất kinh người cơ hồ ép hắn thành bánh thịt!

Kháo!

Lập tức hấp thu nhiều linh khí như vậy, quả nhiên là...

Thích a!

“lão sư, bắt đầu hấp thu linh khí!”

Trầm Côn mở rộng từng lỗ chân lông trên người, điên cuồng hấp thu linh khí, tuy rằng khi linh khí tiến vào cơ thể hắn khiến lớp da ngoài cùng cơ thể hắn đều nhanh bị xé nứt, tuy rằng linh khí như nham thạch nóng chảy xâm nhập khiến huyết quản hắn sắp bị sôi lên nhưng hắn vẫn cắn chặt răng mà hét lên điên cuồng “Đến đây!”

Từ bên ngoài nhìn vào, Trầm Côn đã bị ép đến không còn hình người, đầu hắn trũng sâu lại, hai con mắt lồi ra! Hai bên sườn hắn vỡ ra, trái tim hắn dán sát dưới da! Tứ chi hắn, mỗi lần hút một cỗ linh khí vào liền bắn ra một tia máu tươi, linh khí quá mạnh mẽ, chỉ có máu tươi bắn ra mới có chỗ để chứa lượng linh khí khổng lồ như thế!

“Lão sư, đây là cái gì?”

Đang gần như hôn mê, Trầm Côn bỗng nhiên thấy cổ tay truyền đến một cỗ hàn khí lạnh lùng, lập tức khiến hắn dễ chịu hơn nhiều.

Là A La đang giúp bần tăng sao?

Bất giác, một tia nóng ấm từ cơ thể Trầm Côn truyền lại sang phía A La...

Hai dòng khí đan vào nhau khiến Trầm Côn dễ chịu hơn nhiều!

“Linh khí quá mạnh mẽ, chúng ta nếu tự hấp thu đều khó có thể chịu nổi lượng linh khí khổng lồ như thế! Trầm Côn, ghi nhớ đoạn khẩu quyết này...cùng ta liên thủ!”

Tiếng A La vang lên bên tai, ầm ầm lộ ra vẻ thống khổ, còn có vẻ cuồng hỉ vì thực lực tăng lên!

“Được, liên thủ!”

Trầm Côn nhất thời hào khí xuất hiện, dựa theo khẩu quyết của A La, rót luồng linh khí nóng rực vào cơ thể A La, đồng thời tiếp nhận cỗ khí lạnh từ A La truyền sang...

Ngay một khắc đó, ở phía bên ngoài hai người xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị khôn lường!

Chỉ thấy trên người Trầm Côn chia thành ánh sáng màu đen, còn phía A La tỏa ra màu trắng lóa, hai loại quang mang cùng tỏa sáng trong luồng linh khí bàng bạc...Từ từ cuối cùng dung hợp lại với nhau!

Oanh! Một tiếng nổ to!

Hai màu đen trắng sau khi dung hợp với nhau tạo thành màu đỏ, như ánh sáng mặt trời tỏa chói lòa!

Đáng tiếc cả Trầm Côn lẫn A La đều không hề nhìn thấy cảnh tượng đó...

Trong đầu cả hai đều vang lên “ONG” một tiếng rồi cùng nằm xuống hôn mê.

...

Đợi đến khi Trầm Côn dần tỉnh lại thì phía Đông đã hừng lên, đã là lúc bình minh rồi.

A La ngồi ở bên cạnh hắn, im lặng nhìn cảnh sắc xung quanh, ngơ ngác không biết suy nghĩ cái gì...

“Kháo, cuối cùng cũng chịu được rồi!” Trầm Côn giãy dụa bò lên.

“Tỉnh rồi à?” Thái độ A La vẫn lạnh lùng, nàng chỉ một khối đá thử chiêu “Lượng linh khí vừa rồi, chúng ta đã chia đều, đi thử xem tiến bộ của người đi!”

Chỉ một buổi tối, bần tăng có thể tiến bộ sao?

Trầm Côn mừng rỡ, bước nhanh tới cạnh khối đá, vận đủ linh khí đánh ra một quyền...

Rắc, rắc, rắc!

Không lâu trước, Trầm Côn mới chỉ có thể đâm khối đá thử tạo thành một khe nhỏ, thế mà giờ, một quyền đâm ra hắn đã cảm thấy linh khí trong cơ thể nhiều hơn gấp đôi, lực lượng mạnh hơn gấp hàng ba mươi lần!

Tai nghe vang lên tiếng vỡ vụn liên tiếp...

Chỉ thấy sau khi bị đâm trúng trên tảng đá thử nứt ra một khe hở nhỏ, sau đó nở rộng ra càng lúc càng lớn, càng rộng hơn, cuối cùng cả khối đá thử chiêu đều bị chia thành nhiều khối vỡ vụn!

“Hoàng nguyên vũ tông hạ đoạn, nhưng chưa ổn định, cần phải có một khoảng thời gian để củng cố cảnh giới, mới có thể chân chính phát huy uy lực của Hoàng nguyên vũ tông.”

A La thần nhiên nói ra tiến bộ của Trầm Côn.

“Ta, ta thăng cấp Hoàng nguyên hạ đoạn sao?” Trầm Côn nuốt ực một ngụm nước bọt.

Quá kinh khủng, bần tăng chỉ một buổi tối đã thăng một bậc?

“Lão sư, người thế nào? Người tiến bộ nhiều ít?” Chưa kịp chúc mừng Trầm Côn chợt phát hiện vẻ mặt A La bất thường.

A La không trả lời ngay, nàng đứng dậy, đi đến cạnh một khối đá thử, nhẹ nhàng một chưởng chém ra, khối đá liền nát vụn!

“Ta khôi phục đến bạch nguyên vũ tông hạ đoạn...”

A La cắn môi ngồi xuống sờ vụn của tảng đá thử, nước mắt không kiềm được rơi xuống “Ta lại là một vũ tông, ta lại trở thành thánh nguyên vũ tông đệ tam cảnh rồi!”

A La!

Người thấy gì chưa, người đã bắt đầu khôi phục lại rồi!

Trong lòng nàng bách vị tạp trần...

Khôi phục võ công cố nhiên kinh hỉ, khiến người ta kinh ngạc chính là Trầm Côn!

A La, người còn nhớ rõ Trầm Côn vừa rồi làm gì không? Hắn đem linh khí chia cho người những một nửa a!
Một nửa linh khí chính là một nửa tốc độ tăng cấp, nhìn khắp đại lục, dù là cốt nhục chí thân cũng không thể cho người nhiều như vậy được a!

Hắn đã dùng chính tính mạng mình tới giúp người!

Ai!

Gã xấu xa kia, không thân không quen, vì sao lại giúp A La như vậy a...

42. Chương 41: Dương Gia.

Thấy A La cảm động, Trầm Côn chớp chớp con mắt ti hí của mình nghĩ một lúc lâu...

Ta kháo!

Không phải nàng thấy bản tăng truyền cho nàng một nửa linh khí, sẽ cảm động không nói gì chứ?

Mỹ nữ, người vạn lần đừng có hiểu nhầm, bản tăng đối xử với người vĩ đại như vậy, chẳng qua là làm một giao dịch nhỏ mà thôi!

Người là lão sư riêng của bản tăng, người cường đại thì chỗ tốt bản tăng đạt được cũng không ít, cho nên bản tăng mới đem một nửa linh khí của mình truyền cho người, sau này sẽ đòi lại nhiều hơn đó!

- Đi thôi!

A La nặng nề đứng lên, đi về phía phòng của mình.

- A, đừng vội, bao giờ chúng ta tu luyện tiếp đây?

Trầm Côn cười hì hì đuổi theo sau.

- Người cần một khoảng thời gian để ổn định lại linh khí trong cơ thể...Vậy tốt nhất là nửa tháng sau, nửa tháng nữa chúng ta sẽ tụ linh lần thứ hai!

A La cúi đầu, nói một cách lơ đãng.

Trong đầu nàng luôn ẩn hiện hành động ‘hào phóng’ của Trầm Côn, ánh mắt nhìn Trầm Côn cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Cả bóng dáng Trầm Côn khi luyện công nữa!

- Ít nói nhảm đi, ta chỉ hỏi người có dám liều mạng hay không thôi?

- Vì những chữ bằng máu trên Phù Đồ tháp, cho dù trước mặt là núi đao biển lửa ta cũng tiến tới!

- Chúng ta cùng nhau liều mạng!

Không thể tưởng tượng được, tên hỗn đản này lại còn có một mặt khác như vậy...

Trong lòng hắn rốt cuộc áp lực thống khổ đến bao nhiêu, mới có thể liều mạng luyện công như vậy?

- Trầm Côn, có phải trong lòng người hận mẹ và đệ đệ của người đến chết?

A La tò mò hỏi.

- Không hề!

Trầm Côn vẻ mặt rất nghiêm túc trả lời, ngay khi A La kinh ngạc thì hắn chỉ sơn trang của Trầm gia phía xa xa nói:

- Ta chỉ là rất ghét hai người ở nơi đó, một người tên là Trầm Trọng, một người tên là Dương Cửu!

Ngay cả xưng hô mẫu thân và đệ đệ cũng không thừa nhận, người quả nhiên rất hận bọn họ!

Dương Cửu...

Tên của Trầm phu nhân lạ quá, không giống với tên một phu nhân thế gia!

Từ đã!

- Trầm phu nhân tên khai sinh là Dương Cửu sao? Bà ta họ Dương?

A La trong lòng chấn động.

Trầm Côn gật đầu thừa nhận, tên của Trầm phu nhân là cơ mật cao nhất của Dương gia, những người biết được có thể đếm trên đầu ngón tay.

A La trầm tư một lát, rồi hỏi ngược lại:

- Vậy cha người là Trầm Phù Đồ, gia gia của người là Trầm Tín, trong nhà của người có một bộ giáp trụ màu đen tên là Thất Cấp Phù Đồ, là của hồi môn do Trầm phu nhân mang tới?

A?

Phụ thân của bản tăng tên cả đời này Trầm Phù Đồ, cái này không có gì là bí mật cả, chỉ có gia gia Trầm Tín đã qua đời hai mươi năm, người Trầm gia gần như đã quên hết toàn bộ, vậy mà A La lại có thể thuận miệng nói ra?

Còn cả áo giáp màu đen, bản tăng vẫn chưa từng nghe qua cái gì là Thất Cấp Phù Đồ chiến giáp!

- Làm sao người biết?

Trầm Côn ngạc nhiên hỏi.

- Người và phụ thân đã từng tham gia cuộc chiến U Vân Châu phải không?

A La đột nhiên bật cười:

- Không trách được, lần đầu tiên ta nhìn thấy người, đã cảm thấy người hơi quen mắt. Ta nhớ ra rồi, nhớ hết! Lúc ấy cha người là chủ tướng của tả lộ quân Đại Triệu, người là quan tiên phong, lúc ấy các người phụng mệnh đánh lên nơi đóng quân của một kho thóc Vân Mông để quốc, kết quả là người nhát gan sợ máu ngất tại chiến trường...

- Dừng lại, đừng nói nữa.

Mặt Trầm Côn đỏ rực lên.

Trầm Côn Cửu Châu quả đúng là có tham gia đại chiến U Vân Châu, nhưng tại cuộc chiến này, hắn trở thành tù binh đáng xấu hổ nhất, sự việc này đã qua rất lâu rồi!

Bây giờ nhắc lại trận chiến đó, đầu óc bản tăng còn hơi đau, giống như là ký ức về trận chiến đó vẫn còn trước mắt!

- Ta nói đúng chứ?

A La nhìn thấy Trầm Côn xấu hổ nhưng không có ý dừng lại, ngược lại còn cau mày:

- Nếu người thật sự là tôn tử của Trầm Tín, vậy nương nương của người là Dương Cửu...

Thần sắc A La trầm xuống:

- Trầm Côn, người muốn tìm Trầm phu nhân báo thù, sao không sớm nói cho ta biết tên thật của Trầm phu nhân? Bà ta là hậu nhân của Dương gia, kế hoạch huấn luyện nhất định phải sửa đổi, trong vòng một năm tăng chín cấp người có thể chiến thắng Trầm phu nhân và Trầm Trọng, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Dương gia phía sau Trầm phu nhân!

- Dương gia?

Trầm Côn vẻ mặt mờ mịt!

- Ngay cả Dương gia người cũng không biết? Bọn họ là nhà mẹ đẻ của Trầm phu nhân, là gia tộc của ngoại công người mà đó!

A La nhìn Trầm Côn ngỡ ngàng.

- Một chút ấn tượng cũng không có!

Trầm Côn bắt đầu dĩ nhiên vai.

- Vậy người có nhớ mấy cái tên này hay không? Dương Nghiệp, Dương Chiêu, Dương Đình, Dương Đức...

A La nói liên tục mười cái tên, cuối cùng nói:

- Huyết mạch của Dương gia vốn ít, nữ nhân đời sau phần lớn là muốn con rể ở rể tại gia tộc, ngoại tôn cũng phần lớn sửa họ Dương! Nếu theo gia phả của Dương gia, người cũng có một cái tên họ Dương đó! Điều này, phụ thân người không nói cho người biết sao?

- Mỹ nữ, rốt cuộc là người đang nói cái gì đó?

Trầm Côn nghe không hiểu gì, bắt đầu dĩ lấy tay vỗ trán.

- Người vẫn không có ấn tượng gì sao?

A La trầm mặc một lúc, sau đó bỗng nhiên thở dài:

- Không có ấn tượng gì cũng tốt, sau này không nhắc đến Dương gia nữa...

Ánh mắt A La đột nhiên trở nên sắc bén, ngữ khí gần như là ra lệnh:

- Nếu người không phải người Dương gia, càng không thể nhắc lại điều này trước mặt người khác, rằng người là ngoại tôn của Dương gia, hiểu chưa? Nếu không ta sẽ không nhận người là đồ đệ nữa!

Nàng không để ý tới vẻ mặt ngơ ngác của Trầm Côn, đi nhanh vào phòng.

[Mỹ nữ người muốn gì vậy?]

Ngồi xổm trước cửa phòng A La, Trầm Côn hoàn toàn hồ đồ.

[Đang vui vẻ nói chuyện, bần tăng chỉ nói ra một câu tên thật của Dương Cửu, người ngay lập tức giống như bị thần kinh nói về một đồng tên Dương gia.]

[Nếu người nói rõ ràng thì cũng chẳng sao, nhưng người vừa nói được chút liên cảm bần tăng không được nhắc đến Dương gia nữa, việc này là làm sao? Cho dù bần tăng là phật tử chuyển sinh, nghe cũng không thể hiểu được!]

Cộc, cộc!

Trầm Côn gõ cửa, không để ý tới những gì A La vừa nói.

Trong phòng mình, A La nhìn ánh trăng ở phía tây sắp lặn, bỗng nhiên thở dài.

[Trầm Côn, đừng trách A La ta quát người...]

[Ta chỉ muốn tố cho người mà thôi, hai mươi năm, hai mươi năm Dương gia đã giống như một vùng nước đục, nếu người đặt chân vào, thì kết quả chính là thi cốt vô hồn!]

[Người đã quên Dương gia, thì hãy vĩnh viễn quên đi!]

[Thân là nam nhi, vầng quang mà sống, chớ sống ở Dương gia! Cho dù đau buồn, cũng không nên làm nhi tử của Dương gia!]

Ầm!

A La đóng cửa phòng lại, nhìn ánh trăng sắp tàn ở phía tây, đột nhiên thì thầm nói một mình:

- Dùng tụ linh trận vô cùng bá đạo để thăng cấp, vì báo thù không tiếc tính mạng... Trầm Côn, lần đầu tiên nhìn thấy người trở thành như vậy, ta rất kinh ngạc! Người giống như kẻ điên, đúng là có vài phần giống phong thái dứt khoát của Dương gia!

A La nói đúng!

Trầm Côn quả thật trong người đang chảy huyết mạch điên cuồng của Dương gia!

A La cầm huyết luyện kiếm ở trước ngực, vuốt vẽ những hoa văn trên vỏ kiếm, nói lẩm bẩm:

- Tiểu Liên tử, người tính sai rồi, Tống Nguyệt Dương Gia vẫn chưa tuyệt hậu! Lão Ca Thư, người có ngờ được không? Năm đó người đâm thủng trái tim kẻ điên kia, người trở thành truyền thuyết vô địch Ca Thư Ứng Long, cả đời không dám đặt chân về Tống Nguyệt Dương gia, nhưng mà Dương gia... Vẫn còn có một tôn nhi, có một kẻ hữu dụng, một nam nhân dám liều mạng!

Trong lòng nghĩ đến chiến dịch thảm khốc đó, nam nhân Dương gia từng người một đầu rơi xuống đất, khoe mắt A La dần ướt...

- U Vân Châu, máu giàn giụa, tám vạn đệ tử cùng quay đầu! Ngọc Kinh lâu, máu không lưu, một rồng chín hổ tự đoạn đầu, Ca Thư vô địch cũng ưu sầu đau khổ...Tống Nguyệt Dương gia, rồng cũng chết, hổ cũng chếtm nhưng vẫn còn lại sói! Một người làm nên nghiệp lớn, sói và Long Hồ tranh phong!

Ba!

Chọc thủng một vỏ rượu, A La uống cho đã.

Thiên quyền trung liệt, không dứt Dương môn!

(mình cũng khó diễn tả câu này, mọi ng tự hiểu nhé. Câu trước ý là người trung liệt, câu sau là người Dương gia không bao giờ hết)

Uống cạn một bát lớn!

...

[A La làm sao thế nhỉ?]

Trầm Côn ở ngoài cửa một lúc lâu, không thấy A La trả lời đành phải vỗ cái đầu bóng lưỡng rồi rời khỏi.

[Theo ý của A La thì Dương gia sau lưng Trầm phu nhất hình như rất lợi hại, bản tăng đối phó với Trầm phu nhân nhất định phải cẩn thận mới được...]

[Ài, mỹ nữ, người không thể nói rõ ràng hơn một chút sao?]

Đi đến sân luyện công ở ngoài, Trầm Côn vẫn đầy bụng oán hận, sau đó hẩn ngửi thấy một mùi lạ gay mũi.

Trầm Côn nghiêng cổ nhìn...

[Phật tổ ạ, bản tăng không hoa mắt chứ?]

Thấy được tình hình bên ngoài viện, mùa đông mà Trầm Côn cũng toát mồ hôi, ngay cả áo bông cũng bị mồ hôi thấm ướt!

43. Chương 42: Di Chứng.

Chỉ thấy, lấy tự miếu làm trung tâm, trong phạm vi trăm bước, toàn bộ cây cối đều khô héo, băng tuyết trên mặt đất cũng biến thành màu đen, rắn ngủ đông, côn trùng, chuột, kiến cũng từ dưới đất chui lên, biến thành từng đồng thịt nát thối rữa...

Nhất là trên tường viện, một người mặc quần áo dạ hành tiểu mao tặc, nhìn thấy nơi này giống như có một gia đình mới chuyển đến, muốn ăn trộm vài thứ. Nhưng mà trải qua biến cố vừa rồi, hẩn bị treo trên tường, gió thổi qua làm lay chuyển thân hình bệch dỉ, giống như là một tờ giấy màu hồng đang động đậy vậy...

Tên trộm chỉ còn lại bộ da!

[Ta khát!]

Trầm Côn nuốt nước bọt, lập tức hiểu ra.

[Tụ linh pháp trận vô cùng bá đạo, đó chính là cướp lấy thiên địa linh khí và máu thịt vạn vật cho mình hấp thụ, cũng không khác công pháp ma đạo là mấy...Đại nạn này, chính là kiệt tác của bản tăng đó!]

[Vương lão huynh, sao không nói cho bần tăng biết rằng tự linh pháp trận có di chứng như vậy!]

[Phá hoại một ít đồ không nói làm gì, chỉ cần bồi thường vàng bạc là được, chết một tên trộm cũng không tính, chẳng qua là do hần tự chuốc lấy mà thôi!]

Nhưng còn A Phúc?

[Tuy nói A Phúc đôi khi hay giở trò, nói chuyện cũng không nghiêm chỉnh, nhưng dù sao hần cũng là người hầu duy nhất của bần tăng, nếu hần cũng bị hút khô thì bần tăng lấy ai hầu hạ đây!]

- A Phúc, A Phúc!

Trầm Côn gọi lớn.

Trong viện hoàn toàn im ắng...

Một lát sau, trên trời vài con kền kền ăn xác thối bay tới, hạ xuống đám cây cối hoang tàn, tranh nhau ăn một đồng huyết nhục lẫn lộn.

A Phúc chết rồi sao?

Trầm Côn vội vàng xua đuổi đám kền kền, nhìn đám thịt nhão trơn đầy dầu trên mặt đất, trong lòng ề ảm:

- A Phúc, thiếu gia thực sự xin lỗi người!

- Cha mẹ ơi, nơi này bị yêu thú tấn công hay sao vậy?

Nơi xa đột nhiên có tiếng kêu sợ hãi quen thuộc.

A Phúc từ con đường nhỏ chạy tới, trên người hần toàn mùi rượu, tay trái vẫn xách một bầu rượu lớn, tay phải cầm một cái chân gà nướng, trên khuôn mặt mập mạp của hần vẫn còn hai dấu son...

- Sinh vật trong vòng trăm bước đều chết sạch, vậy mà người lại không làm sao?

Trầm Côn không thể tin được.

- Cha ơi, mẹ ơi...

Nghe Trầm Côn nói chuyện đã xảy ra, A Phúc sợ đến nổi mặt trắng bệch:

- Đại thiếu gia, ta nói thật, người đừng trách tan ha...Ta, ta hôm qua đi mua phòng, đã giấu đi một trăm lượng bạc của người, vừa rồi nghe thấy ngài muốn luyện công, ta lấy bạc đó đi phong lâu ăn uống khoái hoạt...

- Cho nên người vẫn giữ được mạng?

Trầm Côn vừa sợ vừa giận, hung hăng vỗ đầu A Phúc:

- Mẹ nó chứ, cái vận cục chó của người!

- Hi hi!

A Phúc ngây ngốc cười, rồi đột nhiên sắc mặt thay đổi:

- Đúng rồi, đại thiếu gia, vừa rồi ta nhìn thấy hai luồng sáng một đen một trắng từ trên trời phủ xuống Tự Miếu, rồi đột nhiên hợp lại thành một mặt trời nhỏ, chiếu sáng cả Tân Nguyệt thành này cũng là do ngài làm hả?

Sau đó hần vội vàng thúc giục:

- Nếu vậy thì ngài hãy nhanh chóng nghĩ biện pháp đi, lúc ta quay lại đây đã thấy thành vệ đội, vũ tranh đầy đủ đang muốn truy tìm hung thủ đó!

[Thành vệ đội sao?]

[Việc bần tăng dùng tự linh pháp trận là một bí mật lớn, vạn lần không thể để bọn chúng biết được!]

[Nhưng mà phải giấu diếm như thế nào đây?]

[Trong vòng trăm bước, mọi vật đều bị phá hủy, cho dù đem bàn tăng xẻ ra cũng không có biện pháp che dấu một phạm vi lớn như vậy đâu!]

- Mỹ nữ, có yêu thú gì có thể tạo ra tổn hại tương tự với tụ linh pháp trận không?

Trầm Côn hí mắt lại, vỗ cửa sổ của A La hỏi.

- Nam Minh Quỷ Điệp!

Âm thanh hàm hồ của A La giống như đang uống rượu.

- Mẹ nó chứ, chính là do Nam Minh Quỷ Điệp làm! A Phúc, người và A La nhanh chóng trốn đi chỗ khác đi, nơi này để ta ứng phó được rồi!

Dưới sự thúc dục của Trầm Côn, A Phúc rời đi bằng con đường nhỏ, còn A La thì vừa đi vừa như múa, lưng đeo trường kiếm, tay mang vò rượu, lắc lư bay vào trong ánh bình minh. Lúc thành vệ đội tiến tới, chỉ thấy một mình Trầm Côn đang chui dưới gầm giường, dùng chân bong trùm lấy đầu, mông chống ra ngoài, run cầm cập...

- Trầm Côn, nơi này của ngươi xuất hiện hào quang linh khí dị thường, theo chúng ta một chuyến giải thích cho rõ ràng!

Thành vệ đội rút đao, bỏ đôi cái giường.

- Đáng sợ quá, thật là đáng sợ!

Trầm Côn giống như nhìn thấy ân nhân, ôm lấy đùi binh sĩ, cảm kích đến nghẹn ngào:

- Binh ca, các ngài đến thật kịp thời, nhà của tôi bị Nam Minh Quỷ Điệp tấn công, Nam Minh Quỷ Điệp, đó là Nam Minh Quỷ Điệp hoàng nguyên thượng đoạn đó!

-...

Mấy người thành vệ đội hoàn toàn tắt tiếng.

Mọi chuyện sau đó đều nằm trong dự liệu của Trầm Côn: Hắn bị thành vệ đội mang vào phủ thành chủ, thẩm vấn nghiêm chỉnh, cuối cùng bọn họ bất đắc dĩ phải công nhận rằng đúng là Nam Minh Quỷ Điệp tấn công Thiếu Lâm tự, không hề có quan hệ gì tới Trầm Côn cả!

Còn có thể có quan hệ gì đây?

Từ sau khi đài thú tôn bị hủy đến nay, yêu thú nào cũng có thể tấn công con người!

Sau ba ngày, Trầm Côn được thả ra khỏi đại lao, hắn vuốt cái đầu bóng lưỡng lo lắng...

[Tụ linh pháp trận uy lực quá mạnh mẽ, mỗi khi tu luyện lại hủy diệt toàn bộ sinh linh trong phạm vi một trăm bước, cho nên không thể tu luyện trong thành.]

[Vậy thì nên tu luyện ở đâu?]

[Ngoại thành sao? Khăng định là không thể, đài thú tôn đã bị hủy, bên ngoài có rất nhiều yêu thú, bắn tăng cho dù lợi hại hơn đi chăng nữa thì cũng không phải là đối thủ của mấy ngàn yêu thú!]

[Quên đi vậy, thời gian tới không dùng tụ linh pháp trận nữa, hảo hảo tu luyện thủ pháp linh phù vậy!]

[Ài, nếu mà có địa điểm tu luyện cố định thì có phải tốt không...]

Trầm Côn đã có chủ ý, bắt đầu một quá trình tu luyện mới: Ban ngày hắn ở trong phòng củng cố cảnh giới hoàng nguyên, buổi tối hắn nghe A La và Vương Kiều giảng, đồng thời luyện viết linh phù. Mười ngày sau, Trầm Côn đã dùng hết một vạc lớn Mặc Thủy, sau khi hắn dùng hết vạc thứ hai thì cũng tới ngày tất niên...

Âm.

Đêm giao thừa, A Phúc đốt pháo ngoài cửa phòng, còn Trầm Côn và A La thì ở trong phòng viết câu đối xuân, tranh thủ nói chuyện phiếm.

- Qua tết, bắn tăng cũng mười bảy tuổi rồi!

Trầm Côn ra vẻ cảm thán:

- Đúng rồi, mỹ nữ lão sư, người năm này bao tuổi rồi?

- So với người lớn hơn là được!

A La lạnh lung liếc Trầm Côn.

- Lớn hơn là bao nhiêu?

Trầm Côn cười hì hì khoa chân múa tay:

- Hai mươi năm, hai mươi bảy, hay là ba mươi? Ta thấy da người đẹp như vậy, chắc chắn chưa thể quá ba mươi tuổi!

- Bộ dạng ta giống hơn hai mươi tuổi sao?

Ba!

A La vỗ một cái lên cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn.

- Ai ui, người vẫn chưa tới hai mươi tuổi?

Trầm Côn mở to cả hai mắt.

- Ta sợ người rồi! Ta so với người lớn hơn một tuổi!

A La bị khích, buột miệng nói ra tuổi thật của mình.

- Oh, Oh, tài nào da của người đẹp như vậy!

- Đợi đã!

A La đột nhiên có phản ứng:

- Trầm Côn, người nói da ta đẹp? Hừ, ta suốt ngày mặc váy dài trùm kín toàn thân, trên mặt cũng mang mạng che, làm sao người thấy được da của ta?

Toàn thân Trầm Côn nhũn ra, trên trán toát mồ hôi lạnh. [Bần tăng biết da của A La đẹp, nhưng mà đó là kết quả của việc nhìn lén đêm hôm đó, làm sao có thể nói ra được? Nói ra chắc chắn bần tăng sẽ bị A La xé xác không chừng?]

- Ta, ta nhìn tay người đoán ra vậy!

Trầm Côn hoảng hốt nói bừa.

- Tay của ta?

A La lạnh lung cười, giơ hai tay lên, trên tay nàng...Mang bao tay màu trắng sữa!

- Trầm Côn! Người nói thật cho ta, có phải người nhìn lén ta tắm rửa không?

A La bước tới gần một bước, áp lực từ người nàng ùn ùn tỏa ra!

[Xong rồi, không nói được thì bần tăng sẽ xong đời ở đây...]

Ầm!

Trong lúc khó xử này, A Phúc từ bên ngoài lẫn vào, đụng phải cửa lớn làm nát cả cửa, cái bàn phía sau cũng bị phá tan.

- Trầm Côn, người nên biết điều một chút, người nên dạy người hầu của người đi! Ta muốn gặp người, còn cần hấn thông báo hay sao?

Một thiếu niên mặt lạnh xông vào, không cần nói cũng biết là hấn đập bay A Phúc, phá Tự Miếu của Trầm Côn...(nói rồi còn gì @@)

44. Chương 43: Bôi Nhọ Danh Dự.

Trầm Côn cúi đầu khom lưng cười, trong khi đó sau lưng lại ra hiệu cho A La đề phòng trước.

Hắn nhận ra, người này là đường đệ Tô Nhất Minh, năm ngoái Tô Nhất Minh đã đánh lén Trầm Côn, vụ việc đem Trầm Côn nắm vào hầm băng thì Tô Phi này là một trong những người tham dự.

- Kia là ai vậy?

Tô Phi thấy phong thái của A La, trong mắt nhất thời hiện lên quang mang.

- Đây là bằng hữu đến chúc tết ta, mặc kệ nàng ý...

Trầm Côn cười hì hì mời Tô Phi ngồi:

- Tô thiếu gia tới đây làm gì vậy? Tới chúc tết à?

- Kể bất lực như ngươi cũng đáng để ta tới chúc tết sao?

Tô Phi lấy từ trong ngực ra một cái lệnh bài bằng sắt, bên trên khắc hình ảnh một con điêu tuyết trắng, nghiêm mặt nói:

- Trầm Côn nghe lệnh: Quận chúa Bắc Địa triệu tập tam đại gia tộc Tân Nguyệt thành, đội bảo vệ phủ thành chủ và quân tướng phụ cận! Ngươi lập tức đi theo ta, đây là quân lệnh, nếu đi muộn thì cẩn thận cái đầu nhà ngươi!

[Quân lệnh?]

- Tô thiếu gia, sao lại là ngài đến truyền lệnh? Các tướng lĩnh thành vệ đội bận ăn tết hết cả rồi sao?

Trầm Côn ngạc nhiên.

- Hỏi hay lắm!

Tô Phi kiêu ngạo vỗ vỗ lên mặt Trầm Côn:

- Ta nói cho ngươi biết, tiểu quận chúa triệu tập toàn bộ quân đội thế gia trong thành tập trung, cho Tô gia chúng ta cầm đầu quân đoàn Tân Nguyệt! Từ hôm nay trở đi, quân đội của tam đại thế gia muốn điều động đều phải được Tô gia gật đầu. Trầm Côn, ngươi là người thừa kế của Trầm gia, cũng phải nghe lệnh của Tô gia, hiểu chưa?

Tập trung toàn bộ quân đội thế gia...

Trầm Côn và A La nhìn nhau, đều nhận thấy ý nghĩa của quân lệnh này.

Rõ ràng là yêu thú loạn đã rất nghiêm trọng, quân đội chính quy không thể chống cự được nữa, bắt đầu phải tập trung quân đội thế gia cùng tham chiến!

- Được, ta sắp xếp một chút rồi lập tức đi ngay!

Môi hở răng lạnh, nếu yêu thú đánh tới Tân Nguyệt thành thì Trầm Côn cũng gặp phiền toái, nên hắn đồng ý đi ngay.

- Coi như ngươi biết điều, nhưng mà ta cũng nhắc nhở ngươi, ngươi có biết là tập trung ở đâu không?

Tô Phi cười rộ lên.

- Ở đâu?

- Trầm gia, tại Phù Đồ tháp!

Tô Phi ánh mắt tràn ngập vẻ giễu cợt!

Nụ cười của Trầm Côn tắt ngấm!

- Nơi tốt, nơi tốt...nơi này là do Tô Nhất Minh thiếu gia chọn à?

Chỉ vài giây Trầm Côn đã khôi phục bộ dáng hi hi ha ha, nhưng nụ cười rất chi cổ quái.

Bốp!

Tô Phi vỗ bàn:

- Tô Nhất Minh thiếu gia cái gì? Nhớ cho kỹ, quận chúa Bắc Địa đã phong lão gia nhà ta làm đại tướng đốc quân, anh trai Tô Nhất Minh của ta cũng được phong làm pháp quan! Khi thấy anh ta đừng kêu là thiếu gia, mà phải kêu là tướng quân, Tô tướng quân!

- Tô tướng quân!

Trầm Côn cười híp mắt, sờ sờ cảm nhìn Tô Phi với ánh mắt quái dị...

Sau đó hai người vội vàng rời đi.

- A Phúc! Phù Đồ tháp có vấn đề gì à? Vì sao phải họp ở đây, tâm trạng Trầm Côn chút nữa đã không giữ được bình tĩnh mà giết người?

Nhìn bóng lưng hai người, A La hỏi.

- A La tiểu thư, cho dù người không tận mắt nhìn thấy cũng phải nghe lời đồn về đêm ở Phù Đồ tháp chứ!

A Phúc khổ sở cúi đầu:

- Mừng ba tháng chạp, đại thiếu gia bị nhị thiếu gia đánh bại tại Phù Đồ tháp, còn bắt lập huyết thư trước mặt các trưởng lão: “mừng ba tháng chạp, ta Trầm Côn bại trong tay Trầm Trọng!” Bây giờ chữ trên Phù Đồ tháp là sỉ nhục lớn cả đời của đại thiếu gia! Tô gia chọn địa điểm ở Phù Đồ tháp, chính là muốn làm cho đại thiếu gia nhục nhã, làm cho tất cả mọi người nhìn thấy, đại thiếu gia là người nhu nhược đáng xấu hổ, là kẻ bất lực không có mặt mũi gặp người khác!

- Tô gia này thật ghê tởm!

A La tức giận đập nát cái bàn.

- Trầm Côn nghĩ gì vậy, sỉ nhục như vậy mà hắn có thể nhịn được mà đi sao?

- Không nhịn thì làm thế nào?

A Phúc cười khổ:

- Tô gia giờ là gia tộc đốc quân của quân đoàn Tân Nguyệt, đại thiếu gia mà phản kháng chính là đối kháng với mấy vạn quân Tân Nguyệt thành đó!

A La kinh ngạc không nói được gì.

A Phúc nói rất đúng, không nhịn thì còn có thể làm gì nữa?

Hắn chỉ là một Hoàng Nguyên Vũ Tông chưa củng cố ổn định, chọc giận Tô gia thì lấy gì ra ngăn cản mấy vạn đại quân, lấy gì để đối phó với cao thủ tinh anh của tam đại thế gia?

Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn! Hiện tại chỉ có thể nhịn cục tức này xuống, sau này mới có cơ hội đem địch nhân dẫm nát dưới chân!

Mấy người Tô gia hãy đợi đấy...

Sỉ nhục những ngày này, sẽ có ngày hắn trả lại gấp mười lần!

- Ôi, không ngờ ngày thường hắn hi hi ha ha, vậy mà trong lòng lại có nỗi khổ như vậy...

A La bất đắc dĩ thở dài:

- Trầm gia đâu? Tô gia sỉ nhục người thừa kế thứ nhất của Trầm gia, vậy mà Trầm gia không có chút phản ứng nào sao?

- Trầm gia?

A Phúc lại cười khổ...

...

Sơn trang Trầm gia, Phù Đồ tháp!

Tòa tháp Phù Đồ hùng vĩ nằm tại nơi cao nhất của Trầm gia, giống như đột ngột mọc lên từ mặt đất, cao hai mươi bảy trượng, những chữ đau thương phần uất mà ngày ấy Trầm Côn để lại, che kín vách tường tầng thứ nhất, cách xa trăm bước cũng có thể nhìn rõ.

“Mùng ba tháng chạp, ta Trầm Côn bại trong tay Trầm Trọng!”

- Sách sách, Trầm Côn tuy rằng bất lực nhưng mà thư pháp cũng không tệ lắm!

- Viết lại chữ to như vậy, Trầm Côn vẫn còn mặt mũi sống sót, thật sự là không gì sánh được...

- Nhi tử, hãy nhìn rõ những chữ này, đây là sự sỉ nhục của Trầm Côn, cũng là bài học cho ngươi! Hãy nhớ, nam nhi có thể không có thực lực, nhưng mà chết cũng không được làm kẻ bất lực, càng không thể giống như Trầm Côn này!

Bên dưới Phù Đồ tháp đã bày biện thành một hội trường, thành viên của tam đại gia tộc nhìn huyết thư, những tiếng bàn tán chầm chọc Trầm Côn không ngừng vang lên.

Trầm Phu nhân ngồi ở đó, nghe thấy chỉ thần nhiên cười.

- Thú vị, thú vị thật, thật là mong ước!

- Phu nhân, ta có câu không phải muốn nói...

Tôn trưởng lão cẩn thận hầu hạ bên cạnh Trầm phu nhân, nói một cách ngập ngừng:

- Phu nhân, người cho phép tam đại gia tộc họp dưới Phù Đồ tháp, lại còn nhục mạ Trầm Côn, cũng là làm xấu đi danh dự của Trầm gia...Việc xấu trong nhà không nên phô ra, ngài làm như vậy, Trầm gia không thể chấp nhận được!

- Ngươi thì biết cái gì?

Trầm phu nhân cười lạnh.

- Thuộc hạ không hiểu tâm tư của phu nhân, nhưng mà phu nhân, việc xấu trong nhà không nên bày ra, người cũng đã ra lệnh diệt khẩu rồi...

- Gì mà việc xấu trong nhà không thể bày ra? Ngươi nghĩ ta ra lệnh diệt khẩu, là không muốn cho người ta biết Trầm gia nội chiến sao?

- Không phải như vậy sao?

Tôn trưởng lão ngạc nhiên.

- Đương nhiên là không phải, ta hạ lệnh chỉ để không cho mọi người biết, biểu hiện trước khi đó của Trầm Côn mà thôi...

Trầm phu nhân cười lạnh:

- Ngươi nghĩ một chút đi, Trầm Côn từng quần đấu với các trưởng lão, lập huyết thư muốn trả thù ta và Trọng nhi, nếu biểu hiện này truyền ra thì mọi người sẽ nghĩ sao về Trầm Côn? Mọi người sẽ nói hắn không phải là một cậu tạp chủng bất lực, ngược lại sẽ là hắn cần phải chịu nhục, là một quân tử rần rở trả thù mười năm không muộn! Ta ra lệnh diệt khẩu, chính là muốn đoạn này truyền ra ngoài! Ta muốn tất cả mọi người bỏ đi sự mạnh mẽ của hắn, muốn cho mọi người nhớ kỹ rằng Trầm Côn chỉ là kẻ bất lực, là một cậu tạp chủng vô năng!

- Còn về phần hắn...

Trầm phu nhân cười cười:

- Chỉ cần làm cho mọi người biết hắn thế nào, cho dù vạn người thóa mạ, bôi xấu danh dự Trầm gia thì đã làm sao?

Tôn trưởng lão hoảng sợ không nói gì.

Cừu hận của Trầm phu nhân với Trầm Côn, đã không thể vãn hồi được nữa rồi...

Nhưng mà đối với Tô Nhất Minh chẳng phải là một việc tốt đẹp hay sao?

Nhìn vẻ mặt của Trầm phu nhân, Tô Nhất Minh ngồi không xa thoáng hiện lên một nụ cười...

45. Chương 44: Ngụy Cơ Tân Nguyệt Thành.

[Sau ngày hôm nay, danh dự của Trầm Côn nhất định sẽ mất hết, vậy thì hôn ước của hắn và tiểu thư Công Tôn Y...cũng không còn tồn tại nữa!]

Nghĩ tới Công Tôn Y, khóe miệng Tô Nhất Minh nhếch lên...

Nhưng mà Công Tôn Y ngồi ở một bàn khác, lại đang nhú mào.

- Quá vô lý!

Tiểu nha hoàn bên người nàng nói:

- Tiểu thư, Tô Nhất Minh nhục mạ Trầm Côn ở đây, cũng là mắng chửi người đó! Người dù sao cũng là vị hôn thê của Trầm Côn, ngồi dưới huyết thư đáng sỉ nhục này thật là mắc cỡ!

- Với suy nghĩ của Tô Nhất Minh, hắn sẽ không nghĩ tới điều này!

Công Tôn Y lại không có ý trách cứ.

- Vậy cũng không thể để như vậy được, để ta hảo hảo dạy dỗ hắn một trận nhé!

Tiểu nha hoàn hung hăng trừng mắt liếc Tô Nhất Minh:

- Đúng rồi tiểu thư, sau ngày hôm nay, tam đại gia tộc đều thấy được sự vô năng của Trầm Côn, vậy hôn ước của người và hắn có thể giải trừ không?

- Cái này còn phải xem ý tứ của phụ thân!

Công Tôn Y dường như có suy nghĩ gì, không chú tâm cho lắm.

Từ một phút trước, nàng thản nhiên nhìn sơn đạo phía bắc, một con đường nhỏ bị tuyết che kín, không ai chú ý tới.

- Tiểu thư, người nhìn gì vậy?

Tiểu nha hoàn tò mò.

- Năm mươi bốn, năm mươi ba, năm mươi hai...

Công Tôn Y không trả lời, nàng khép đôi mắt đẹp, đếm ngược thời gian.

- Ba mươi hai, ba mươi một, ba mươi...

- Tám...

Khi Công Tôn Y đếm đến ba, trên con đường nhỏ xuất hiện một cái đầu bóng lưng, Trầm Côn cười hi hi đi tới!

- Không ngờ lại sai ba giây?

Công Tôn Y thu hồi ánh mắt:

- Trầm Côn, ngắn ngủn chỉ nửa tháng không thấy, người có thể làm cho vũ hồn của ta cảm ứng sai ba giây...Hơ, người ngày càng mạnh, mạnh mẽ vượt qua sự tỏa định của vũ hồn của ta!

- Tiểu thư?

Tiểu nha hoàn nghiêng đầu tò mò.

- Ta nói là ta nên cố gắng!

Công Tôn Y dường như đang nói với bản thân:

- Thiên phú của phụ thân đã đến cực hạn, không thể tiến bộ thêm... Vì mục đích phục hưng địa vị hoàng kim của gia tộc Công Tôn, ta ít nhất cũng phải đứng trên đỉnh của Tân Nguyệt thành, vượt qua anh em Trầm gia!

Nha đầu này vẫn tự trách như vậy!

Đi tới dưới chân phù đồ tháp, Trầm Côn liếc mắt một cái liền thấy Công Tôn Y đang tự nói một mình.

Không có biện pháp nào, nha đầu này khí chất rất đặc biệt, bất kể ở đâu đều là tiêu điểm của mọi người.

Ngay cả những người khác...

- Ai ui, các vị lão huynh, ăn tết vui vẻ, ăn tết vui vẻ!

Trầm Côn cười hì hì chúc tết. Nói cho cùng thì ở đây chỉ có khí thế của Công Tôn Y là có thể trấn áp được Trầm Côn!

- Trầm Côn, người tốt cuộc đã tới!

Tô Nhất Minh mỉm cười đứng lên, giơ cao chén rượu:

- Tính cả Trầm Côn, thành viên của tam đại gia tộc trọng yếu đã có mặt đầy đủ, ta đại biểu cho cha ta, đốc quân Tân Nguyệt đại tướng Tô An Chi, cung kính một ly!

Bốp!

Uống hết chén rượu, Tô Nhất Minh ném mạnh làm chén rượu vỡ vụn, rồi giống như tướng quân xuất chinh đi vào Phù Đồ tháp:

- Tam đại gia tộc, mỗi nhà hai đại biểu cùng ta vào yết kiến quận chúa, những người khác ở bên ngoài!

- Rõ!

Bởi vì đây là hội nghị quân sự, mọi người cùng làm theo nghi thức quân đội, ôm quyền chính tề trả lời.

Một luồng sát khí đáng kính đập vào mặt!

- Tô gia, Tô Nhất Minh, Tô Phi phụng mệnh tiến vào Phù Đồ tháp!

- Đội bảo vệ Tân Nguyệt thành, Hà Sơn, Mã Quốc phụng mệnh tiến vào Phù Đồ tháp!

- Công Tôn gia, Công Tôn Viễn, Công Tôn Y phụng mệnh tiến vào Phù Đồ tháp!

Tô Phi đi đến cùng Trầm Côn đi vào, Công Tôn Y cũng đi vào cùng phụ thân của nàng, hai tướng lĩnh quân đội cũng xúc động tiến vào!

- Tôn trưởng lão, Trầm gia của chúng ta thì ai đi?

Trầm Côn đưa mắt nhìn Trầm phu nhân, cố tình nói chuyện cùng với Tôn trưởng lão bên cạnh bà ta.

- Gia chủ bế quan, nhị thiếu gia dưỡng thương, tất nhiên là phu nhân và đại thiếu gia đi!

Tôn trưởng lão cúi đầu.

- Ta thì miễn đi!

Trầm Phu nhân hai mắt lãnh đạm;

- Trầm Côn, người không phải tự xưng là người thừa kế thứ nhất của Trầm gia sao? Người thừa kế có trách nhiệm của người thừa kế, nay người một mình đại biểu cho Trầm gia đi, nếu mà gây sai lầm gì thì gia pháp vô tình!

- Ai ui, vậy thì nghe Trầm phu nhân đi! Đi thì đi, ta mà kiếm ra tiền ta sẽ không chia cho bà đâu!

Trầm Côn quay đầu đi vào Phù Đồ tháp.

Vẫn là đại sảnh tầng thứ nhất, bài vị tổ tiên Trầm gia treo đầy vách tường, Triệu Lạc Trần ngồi ở vị trí giữa, một văn một võ hai đại cao thủ đứng phục vụ ở hai bên.

Võ tướng là Triệu Thương đã sớm gặp qua, văn nhân có ba sợi râu dài là Tân Nguyệt đốc quân đại tướng Tô An Chi!

- Quỳ xuống!

- Tham kiến Bắc Địa quận chúa!

Triệu thương hét lớn một tiếng, tám người đi vào quỳ xuống chỉnh tề.

- Thù tôn phù hộ, Triệu Quân uy vũ!

Sau khi làm lễ, Triệu tướng quân bày bài vị Thù Tôn Lý Mục trong đại sảnh. Trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng nề! Đây là truyền thống của quân đội, mỗi lần đại chiến, nhất định phải thờ Lý Mục! Anh linh Thù Tôn không tiêu tan, Đại Triệu Thiết Quân bất bại!

Nhưng mà từ khi đài thù tôn bị hủy đến nay, xem ra lễ tiết này có vài điểm châm chọc ý vị...

- Tất cả đứng lên đi!

Triệu Lạc Trần người mặc quân phục, quỳ một chân bên cạnh bài vị Thù Tôn, nghiêm nghị nói:

- Các vị đều là nhân vật phụ Vương tin tưởng, là cột trụ của Tân Nguyệt thành! Nên quận chúa sẽ không dấu điểm các người...Đầu tháng chạp, đài Thù Tôn đã bị hủy!

- Đài Thù Tôn đã bị hủy?

Tô gia, phủ thành chủ và Trầm Côn đã biết tin này từ trước, không quá kinh ngạc, chỉ có Công Tôn Viễn hoảng sợ, ngăn người thất thanh kêu lên.

Rất lạ là, Công Tôn Y dù lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, cũng không sợ hãi, không buồn bực, chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua phía Trầm Côn...

Trầm Côn vội vàng giả bộ làm ra bộ dạng kinh ngạc.

- Đúng vậy, đài Thù Tôn đã bị hủy! Các người biết cũng được, không biết cũng được, hiện tại quận chúa có lệnh, việc đài Thù Tôn bị hủy là cơ mật cao nhất của Đại Triệu, các người tiết lộ ra ngoài sẽ chu di tam tộc!

Triệu Lạc Trần nói một cách lạnh nhạt.

- Rồi!

Mọi người vội vàng cúi đầu.

- Tốt lắm!

Triệu Lạc Trần gật đầu:

- Các vị đều là người thông minh, quận chúa cũng không muốn nói nhiều lời...Tô tướng quân, người lập tức nói rõ tình huống!

- Dạ!

Tô An Chi tiếp nhận lệnh nói:

- Mừng ba tháng chạp đài thù tôn bị hủy! Mừng sáu tháng chạp Quỷ Ảnh Phi Tri tấn công Lan Vân Sơn, suýt nữa làm quận chúa bị thương! Mười hai tháng chạp, ngoài thành xuất hiện hai trăm con yêu thú, tấn công quân trông coi Tân Nguyệt thành, ba nghìn quân hoàn toàn bị giết...

Trầm Côn nghe thấy vậy da đầu cảm thấy tê dại.

[Bần tăng biết là tình hình không ổn, nhưng không ngờ được là đến mức này!]

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu!

- Sau khi quân trông coi Tân Nguyệt thành tan tác, Bắc Địa Vương đã phái các quân đoàn phụ cận trợ giúp, trong vòng nửa tháng ngăn ngừa ba đại quân đoàn đã liên tục chi viện cho Tân Nguyệt thành, hy sinh tám nghìn người, trọng thương vô số...

Ta An Chi thần sắc ngưng trọng:

- Nhưng mà yêu thú ngày càng nhiều! Qua ngày hôm qua, Tân Nguyệt thành chỉ còn lại có bốn ngàn tàn binh, trong khi đó yêu thú chỉ cách Tân Nguyệt Thành chưa đầy năm mươi dặm, ít nhất cũng có tám trăm con!

- Nghiêm trọng vậy sao?

Công Tôn Viễn thất thanh:

- Tô tướng quân, vậy hãy mau xin Bắc Địa Vương phái binh, chứ dựa vào quân đội của chúng ta như vậy, không thể ngăn được nhiều yêu thú đến thế!

- Nếu phụ vương ta có thể phái binh thì đã sớm phái rồi!

Triệu Lạc Trần trầm giọng:

- Yêu thú làm loạn không dứt, không chỉ có Tân Nguyệt Thành gặp nạn, vương đô Hàm Đan thành đã bị mấy vạn yêu thú vây khốn, phụ vương ta đã phải phái tinh binh đi bảo vệ Hàm Đan thành! Tân Nguyệt thành không thể có thêm viện binh!

46. Chương 45: Ba Quân Lệnh.

Công Tôn Viễn chán nản gục ngã.

- Đúng vậy, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính chúng ta mà thôi!

Triệu Lạc Trần lớn tiếng:

- Vì Tân Nguyệt Thành, vì huyết thống gia tộc các người, tam đại thế gia, ta muốn các người không tiếc trả giá dẹp toàn bộ yêu thú, bảo vệ Tân Nguyệt thành!

- Chúng ta phải cầm cự bao lâu? Khi nào thì có viện quân?

Công Tôn Y nâng phụ thân đang ngồi dưới đất dậy, lạnh giọng hỏi.

- Ba tháng!

Triệu Lạc Trần nói;

- Hoàng thất đã bắt đầu xây dựng lại đài thú tôn, khoảng ba tháng là có thể hoàn thành, khi đó yêu thú sẽ không làm loạn nữa!

- Nếu trong ba tháng không thể hoàn thành thì sao?

Công Tôn Y hỏi lại.

- Y nhi, không được nói chuyện với tiểu quận chúa như vậy!

Công Tôn Viễn trách mắng, dưới áp lực của nữ nhân trước mặt, hần giống như một lão già bất lực.

- Không cần lo lắng!

Triệu Lạc Trần cười cười:

- Cứ coi như ba tháng không thể hoàn thành, các người cũng không cần lo lắng! Có còn nhớ ba tháng nữa là ngày gì không?

- Hai đại tông phái chiêu sinh?

- Không sai, tháng ba hàng năm là ngày Lăng Vân Tông và Thiên Vũ Tông tuyển đệ tử!

Triệu Lạc Trần nói:

- Ta là chưởng môn đệ tử của Thiên Vũ Tông, ta có thể đem danh dự ra cam đoan: Nếu trong ba tháng mà đại Thủ Tôn không thể hoàn thành, hai đại tông phái vẫn chiêu sinh như thường, vì chiêu sinh có thêm đệ tử bù tổn thất, cao thủ của hai đại tông phái sẽ tập hợp ở Tân Nguyệt thành, giúp các người vượt qua nguy cơ này!

Để tăng sự tin tưởng của mọi người, Triệu Lạc Trần nói một cách mạnh mẽ:

- Ta chỉ nói vậy thôi, nếu các người vẫn còn lo lắng, hãy nhớ còn có ta! Đường xá trên trời và dưới đất đã bị yêu thú chặn hết, ta là quận chúa sẽ tử thủ ở Tân Nguyệt thành cùng các người, chờ hai đại tông phái cử cứu viện!

- Như vậy là tốt rồi, tốt rồi...

Công Tôn Viễn nhẹ nhàng thở ra, có Triệu Lạc Trần ở đây nhất định hai đại tông phái sẽ cử cứu viện tới:

- Tiểu quận chúa, vậy xin người hãy sắp xếp, chúng ta nhất định sẽ ủng hộ trong ba tháng này!

- Bỏn quận chúa không hiểu việc quân tình sẽ không chỉ huy loạn các người, Tô tướng quân, tất cả giao cho người định đoạt!

Triệu Lạc Trần đem vị trí thống lĩnh chuyển cho Tô An Chi, còn bản thân thì rời đại sảnh, ý nói sẽ không can thiệp vào quyết định của Tô gia.

[Ồ kìa!] Thấy hành động này, ấn tượng của Trầm Côn với Triệu Lạc Trần cũng thay đổi đôi chút. Nha đầu này cũng biết mình nên làm gì, không nên làm gì, không phải là dạng không biết trái phải.

[Nhưng mà người đừng tưởng rằng bản tăng sẽ quên, ở Lam Vân Sơn người đã đắc tội bản tăng một lần!]

- Chư vị, tiểu quận chúa đã đem quyền lực giao cho ta, Tô An Chi ta nhất định liều chết bảo vệ Tân Nguyệt thành!

Tô An Chi thản nhiên nhìn mọi người:

- Đồng thời ta cũng hy vọng các vị hợp tác chân thành, cùng chống lại yêu thú, nếu ta mà biết ai có suy nghĩ riêng, ảnh hưởng tới an nguy của mười vạn bình dân Tân Nguyệt thành thì đừng trách Tô An Chi ta quân pháp vô tình!

- Tuân lệnh!

- Tốt lắm! Thời gian rất khẩn trương, ta cũng không muốn nói nhiều, mọi người hãy cùng nhau xem bản đồ!

Tô An Chi để con trai mang bản đồ ra, trải ra trên mặt đất.

Trên bản đồ Tân Nguyệt thành là một hình tam giác, nằm giữa hai đỉnh núi lớn, trên bản đồ còn có vài chỗ được đánh dấu quan trọng bằng bút đỏ.

- Theo điều tra của Tuyệt Điều kỳ sĩ, yêu thú chủ yếu tập trung ở Độc Giác Sơn phía nam thành, chiếm cứ cả đỉnh Lam Vân Sơn, hai đỉnh núi lớn này!

Tô An Chi chỉ lên địa đồ nói:

- Ở đây, Lam Vân Sơn yêu thú dày đặc, ít nhất có hơn bảy trăm con! Chỗ này không phải là nơi quân đội một nhà có thể đối phó, chỉ có thể dựa vào quân đội chính quy kỷ luật nghiêm minh, vậy giao cho thành chủ!

Hà Sơn gật đầu, không tài nào nhìn ra cảm xúc của hắn.

- Về phần Độc Giác Sơn...

Tô An Chi mở to hai mắt:

- Ở đó có chưa đến một trăm con yêu thú, nhưng mà mọi người cũng biết thói quen của yêu thú...các yêu thú thực lực mạnh, thường không thích sống thành bầy đàn!

- Chúng ta hiểu, yêu thú ở Độc Giác Sơn tuy ít, nhưng mà mỗi con đều khó đối phó!

- Đúng vậy! Quân đội của tam đại gia tộc chúng ta kém hơn quân chính quy, chỉ có thể điều động cao thủ, diệt sạch đám yêu thú mạnh mẽ ở đây!

Tô An Chi nói:

- Theo ta được biết, yêu thú trên Độc Giác Sơn có ba loại chủ yếu: Xích Luyện Huyết Xà lục nguyên hạ đoạn, Long Cốt thứ lục nguyên hạ đoạn, còn có cả lục nguyên trung đoạn Băng Hỏa độc hạt! Ta ra lệnh, tam đại gia tộc cử ra các nhánh quân, cùng nhau dẹp sạch đám yêu thú này, hơn nữa phải cam đoan là thành công...

Hắn lấy ra một lệnh tiễn:

- Ta quyết định, trong vòng một ngày, tam đại gia tộc nhất định phải tập hợp một chi chiến đội, ít nhất phải có một Hoàng Nguyên Vũ Tông, ba Bạch Nguyên Vũ Tông!

Một Hoàng Nguyên, ba Bạch Nguyên!

Mệnh lệnh này rất hợp tình hợp lý, muốn giết yêu thú cấp lục nguyên thì tổ hợp ba Bạch một Hoàng là sức mạnh tối đa.

Tô gia và Công Tôn gia đều có thể xuất ra lực chiến đấu như vậy!

Nhưng mà Trầm gia...

Mọi người đánh giá Trầm Côn một cách quái dị.

[Mẹ nó chứ! Tất cả nhìn bàn tăng làm gì?]

[Các người nghĩ bàn tăng không thể đưa ra lực lượng như vậy sao?]

Trầm Côn trong lòng tính toán: [Trầm gia chưa bao giờ thiếu Bạch Nguyên Vũ Tông, cho dù là Hoàng Nguyên đi chăng nữa cũng có Trầm Phù Đồ, Trầm Trọng có thể phát ra sức chiến đấu Hoàng Nguyên, kể cả bàn tăng vừa thăng cấp là đủ ba người. Trầm gia hoàn toàn có thể đáp ứng yêu cầu của Tô An Chi!]

Nghĩ như vậy, Trầm Côn không hề có hành động phản đối nào.

- Không có ý kiến gì sao?

Tô An Chi nhìn Trầm Côn một cách quái dị:

- Được rồi, ngày mai khi mặt trời mọc, chi chiến đội của tam đại gia tộc tập hợp ở cửa thành, thiếu một người xử lý theo quân pháp!

- Mệnh lệnh thứ hai!

Tô An Chi lấy ra tiễn lệnh thứ hai:

- Ngoài trừ ba loại yêu thú đó, yêu thú cấp thấp ở Độc Giác Sơn cũng không ít! Để cam đoan dân chúng Tân Nguyệt thành có thể ăn tết bình an, tam đại gia tộc mỗi nhà phải ra một Hoàng Nguyên Vũ Tông hoặc là Bạch Nguyên Vũ Tông, tạo thành một đội quân liên hợp, giết sạch yêu thú bình thường ngoài thành!

- Thêm ba Bạch Nguyên?

Trong đại sảnh vang lên tiếng hít thở dồn dập.

- Tô tướng quân, hoàn cảnh Công Tôn gia chúng ta người nói sao!

Công Tôn Viễn là người đầu tiên phản đối:

- Nhà chúng ta ngoài một Hoàng Nguyên Vũ Tông, thì Bạch Nguyên Vũ Tông chỉ có năm người! Ngài đưa ra một mệnh lệnh đã xuất ra một Hoàng ba Bạch, lấy đâu ra ba Bạch Nguyên Vũ Tông nữa!

- Công Tôn lão đệ nói cũng đúng...

Tô An Chi nghĩ:

- Lệnh thứ hai này, ba nhà phái ra hai Bạch Nguyên Vũ Tông là được rồi. Nhưng mà vũ khí và áo giáp, kể cả đồ ăn và chỗ ở hoàn toàn do các người phụ trách!

- Như vậy cũng dễ lo liệu hơn...

Công Tôn Viễn thở phào một hơi.

- Công Tôn gia đã đồng ý, Trầm gia thì sao?

Tô An Chi lại hướng về phía Trầm Côn hỏi.

Lúc này sự sai biệt thực lực của ba đại gia tộc đã thể hiện ra, Trầm Côn tính toán, chỉ một mệnh lệnh đã dùng hết ba Bạch một Hoàng, Trầm gia còn có thể đưa ra một Hoàng bốn Bạch, Tô An Chi cho dù yêu cầu khó khăn gấp đôi hẳn cũng có thể đáp ứng!

- Như Tô tướng quân nói, ngày mai khi mặt trời mọc, ba Bạch Nguyên Vũ Tông một người cũng không thiếu!

Trầm Côn chớp chớp đôi mắt ti hí, thể hiện ra bản tính cò kè mặc cả:

- Tô tướng quân, Trầm gia chúng ta như vậy, có phải nên...hì hì, khen thưởng một chút chứ?

- Hồ đồ, hội nghị quân sự, là nơi người có thể cò kè mặc cả sao?

Tô An Chi lớn tiếng mắng. Nhưng nụ cười của hắn cũng trở nên quái dị:

- Nhưng mà, nếu Trầm gia có thể cử ra ba Bạch Nguyên Vũ Tông, là sự ủng hộ lớn nhất với Tô An Chi ta! Tô An Chi ta sẽ không keo kiệt mà ban thưởng cho các người!

Hắn bảo con trai:

- Nhất Minh, ban bố lệnh thứ ba của ta, khen thưởng lệnh!

- Dạ!

Tô An Chi treo một quyển sổ ghi chép nhỏ ở trên tường, nghiêm mặt nói:

- Đây là sổ ghi chép công lao của quân đoàn Tân Nguyệt, mọi thứ đều ghi rõ ở đây! Ngoài ra cha ta đã tấu lên hoàng thượng, khi giết yêu thú, giết chết một con yêu thú Bạch Nguyên thưởng năm ngàn lượng bạc trắng, ban thưởng một bậc tước! Giết chết yêu thú Hoàng Nguyên, thưởng vạn lượng hoàng kim, ba cấp tước vị! Nếu ai có thể giết chết một con yêu thú Lục Nguyên, hạ thấp nhục khí đàn yêu thú, phong làm quý tộc, được thưởng phụng dưỡng của hoàng thất!

- Giết một con yêu thú Lục Nguyên là có thể trở thành gia tộc thế gia được hoàng thất thừa nhận sao?

Công Tôn Viễn hai mắt sáng rực.

[Liệt tổ liệt tông ơi! Công Tôn Viễn ta còn tưởng cả đời này không có cơ hội khôi phục địa vị quý tộc hoàng kim của Công Tôn gia, giờ thì có rồi, ta đã nhìn thấy cơ hội, Công Tôn gia có hy vọng phục hưng rồi!]

Hai con mắt ti hí của Trầm Côn Cũng lóe sáng.

Giết một con yêu thú Bạch Nguyên là năm ngàn lượng, hai con một vạn lượng, ba con là một vạn rưỡi...

Phát tài! Phát tài rồi!

- Các vị không nên cao hứng quá sớm!

Tô Nhất Minh thể hiện ra uy nghiêm của quân pháp:

- Có thưởng thì có phạt! Lần này chiến đấu, ban thưởng cũng là trừng phạt...

Hắn dừng một chút, rồi lấy từ lồng ngực ra một dải lụa trắng thật dài, nhìn Trầm Côn nói:

- Đây là Bại Trận Bảng phụ thân ta đã chuẩn bị, để ở bên ngoài Phù Đồ tháp! Nếu ai trong chiến đấu làm hỏng việc quân cơ, tác chiến bất lợi, tên của hắn sẽ được viết lên Bại Trận Bảng này, treo ở nơi cao nhất trên Phù Đồ tháp để cho mấy chục vạn người Tân Nguyệt thành nhìn thấy!

[Người ra lệnh thì ra lệnh, vì sao lại nhìn bồn tắm chăm chăm vậy?]

Trầm Côn bị Tô Nhất Minh nhìn chòng chọc, cảm thấy rất không thoải mái...

[Từ đây! Hắn muốn đem Bại Trận Bảng treo bên ngoài Phù Đồ Tháp?]

Trầm Côn dường như đã hiểu được ý tứ của đạo tiền lệnh thứ ba này...

47. Chương 46: Thay Đổi Bất Ngờ.

Đây là Tô Nhất Minh muốn sỉ nhục Trầm Côn, làm cho Trầm Côn cả đời không ngừng đầu lên được!

Trầm Côn hiểu được ý đồ của Tô Nhất Minh, nhưng nụ cười của hắn cũng không vì vậy mà biến mất!

Tô Nhất Minh người nhiều lần lợi dụng huyết thư để chửi xéo Trầm Côn, nhưng mà Trầm Côn chưa bao giờ hối hận! Những lời huyết thư đó, Trầm Côn nên viết, và cũng đã viết rồi!

Huyết thư này sẽ là động lực để Trầm Côn tìm Trầm Trọng báo thù!

[Người muốn bồn tắm mất hết danh dự sao? Vậy đến đây đi, bồn tắm sợ người sao?]

Hào khí trong lòng xuất hiện, Trầm Côn vô thức ưỡn ngực, hất cằm lên cười híp mắt, khí thế đột nhiên thay đổi! Bá đạo, sắc bén, cho dù đứng trước ngàn quân, cũng một tay đánh dẹp!

Trầm Côn còn chưa nhận ra tâm cảnh của hắn và Trầm Côn Cửu Châu đã hòa cùng với nhau...

Tự làm tự chịu, cho dù ngàn vạn người chửi rửa, đã muốn là làm! Kiếm đã rút ra, thà chết không lùi!

Di?

[Tâm tình bồn tắm kỳ quái vậy, giống như là xúc động khi rút kiếm vậy?]

[Loại tâm tình này có khả năng khai thác không?]

Tâm cảnh kỳ diệu mới xuất hiện, suy nghĩ kiếm tiền của Trầm Côn đã lặn át, biểu tình trên mặt như chưa bao giờ xuất hiện tâm cảnh đó.

Khí độ của Trầm Côn biến hóa chỉ trong chốc lát, gần như không có ai để ý thấy...

Ngoại trừ Công Tôn Y!

- Trầm Côn, người quả nhiên không đơn giản!

Công Tôn Y liếc Trầm Côn, khoe miệng nở một nụ cười nhạt:

- Chỉ tay ngàn quân, mình ta một kiếm tung hoành, kiếm khí sát phạt quả quyết như vậy, một đi không trở lại! Người thật sự chỉ là một kẻ bất lực thôi sao?

- Lệnh khen thưởng thứ ba này, các vị có ý kiến gì không?

Tô Nhất Minh cắt đứt sự trầm tư của Công Tôn Y, hắn hỏi ba lần không có ai trả lời, liền nói tiếp:

- Nếu không ai có ý kiến thì hội nghị kết thúc, sổ ghi công và bại trận bảng sẽ công bố ra ngoài, tất cả thưởng và phạt sẽ dựa trên hai quyển sổ này chấp hành!

- Rồi!

Trầm Côn cảm khái chấp tay theo mọi người.

- Được rồi, hội nghị dừng ở đây, ngày mai khi mặt trời mọc các chiến đội tập hợp ở cửa thành!

Tô An Chi tuyên bố hội nghị kết thúc, khi mọi người chuẩn bị ra đến cửa thì hắn vuốt bộ râu dài, mỉm cười:

- Đúng rồi, việc đài Thù Tồn bị hủy là cơ mật cao nhất của Đại Triệu, sau khi các người ra ngoài nên biết giải thích với người nhà đó!

- Các người nên nói như sau!

Tô An Chi híp mắt:

- Đai thú tôn có lịch sử một ngàn năm trăm năm, nên cần phải sửa chữa! Gần đây yêu thú gây loạn, và hành động của chúng ta đều vì mục đích sửa chữa đai thú tôn. Mọi người không cần sợ hãi, cứ yên tâm ăn tết!

- Rõ! Đai thú tôn không bị phá, mà là sửa chữa lại!

Mọi người cùng chấp tay nhận lệnh.

Cái này gọi là lừa mình dối người sao? Trầm Côn bĩu môi...

[Quên đi, không quản việc đó, bản tằng còn có việc quan trọng hơn!]

Ngày mai trước khi mặt trời mọc, Trầm Côn còn phải tuyển ra một Hoàng Nguyên vũ tông và sáu Bạch Nguyên vũ tông, nếu không sẽ là làm hỏng việc quân cơ, bị đề tên trên bại trận bảng!

[Nên tuyển ai bây giờ?]

Trầm Côn nhẩm tính, đúng là xảo hợp, ngoại trừ Thiết hòa thượng đang bế quan, Trầm gia còn lại đúng sáu trưởng lão Bạch Nguyên vũ tông! Còn về phần Hoàng Nguyên...[hắc hắc, vậy thì cho Trầm Trọng góp mặt đi cho đủ nhân số, nhân tiện bản tằng quan sát thực lực của hắn luôn.]

Tính toán xong, Trầm Côn tìm Trầm phu nhân đang đứng đợi ngoài tháp.

- Trầm phu nhân, mọi việc xong rồi!

Trầm Côn ngồi gác chân đối diện với Trầm phu nhân, nói đơn giản nội dung hội nghị một lần:

- Ngày mai khi mặt trời mọc, Trầm Trọng và sáu trưởng lão phải tập hợp ở cửa thành, tìm Tô An Chi lĩnh nhiệm vụ!

Nói xong hắn xoay người muốn đi, không muốn nhìn mặt mũi của Trầm phu nhân.

- Đứng lại!

Trầm phu nhân đột nhiên cười lạnh:

- Người vừa nói gì? Ta chưa nghe rõ!

- Ai ui, Trầm phu nhân, lỗi tại người có bệnh sao? Đây dung là tin tốt lành!

Trầm Côn cười hi ha, cố ý nói lớn lên:

- Ta nói là, ngày mai khi mặt trời mọc, Trầm Trọng và sáu trưởng lão phải tập hợp ở cửa thành! Lỗi tại bị bệnh của Trầm phu nhân nghe rõ chưa?

- Nghe rồi, nghe rõ rồi...

Trong mắt Trầm phu nhân hiện lên một tia giễu cợt:

- Ta vì sao phải nghe lời người? Ta vì sao phải phái Trọng nhi và sáu trưởng lão đi bán mạng cho người?

Trong lòng Trầm Côn trầm xuống, có dự cảm không hay xuất hiện.

- Trầm phu nhân, người hay nói đùa vậy, đây là quân lệnh, người nhất định phải chấp hành!

Trầm Côn cười gượng.

- Quân lệnh sao?

Trầm phu nhân càng cười to:

- Đúng đấy là quân lệnh, quân lệnh do người tiếp nhận, liên quan gì đến ta? Người trong hội nghị ba hoa khoác lác, nói có thể điều động cao thủ một Hoàng sáu Trắng, vậy thì người tự điều động đi, người tìm ta làm gì?

- Hai vị nói gì vậy?

Tô Nhất Minh đột nhiên đi tới, đứng cùng một chỗ với Trầm phu nhân, hai người đều nở nụ cười chậm chạp, lạnh lùng giống nhau.

- Tô thiếu tướng quân!

Trầm phu nhân cúi người hành lễ:

- Chúng ta đang thương lượng, vừa rồi Trầm Côn đại biểu cho Trầm gia, nói sẽ điều động cao thủ một Hoàng sáu Bạch đúng không?

- Không sai, Trầm Côn nói đúng như vậy!

Tô Nhất Minh cười lạnh:

- Trầm phu nhân, cả Trầm Côn nữa, ta nhắc nhở hai người: Quân lệnh như sơn, những lời nói trong hội nghị, nhất định phải thực hiện! Ngày mai khi mặt trời mọc, Trầm gia các người nếu không điều động đủ cao thủ, ta chỉ có thể xử trí theo quân pháp mà thôi!

- Vậy người sẽ xử lý Trầm gia như thế nào đây?

Trầm phu nhân mà Tô Nhất Minh người đối kẻ đáp rất chi ăn ý.

- Còn phải hỏi sao? Bại trận bằng đã xuất ra, nếu Trầm gia không điều động đủ cao thủ, ta sẽ viết tên người phụ trách của Trầm gia viết lên!

Tô Nhất Minh vỗ trán một cái:

- Đúng rồi, ta sẽ viết: “người phụ trách Trầm gia ăn nói lung tung, rõ ràng không có khả năng, lại nói mình có thể điều động cao thủ, chính là lừa đời lấy tiếng, cực kỳ vô sỉ!”

- Ô kìa, thật là một tội danh nghiêm trọng! Nếu viết như vậy thì người phụ trách của Trầm gia chẳng phải là tiếng xấu muôn đời sao, vĩnh viễn làm sao ngừng đầu lên được?

Trầm phu nhân đột nhiên chỉ Tôn trưởng lão, cười quái dị:

- Đúng rồi, Tôn trưởng lão, người phụ trách Trầm gia là ai?

- đương nhiên là Trầm Côn, đại thiếu gia Trầm gia!

Tôn trưởng lão cười to:

- Trầm Côn, người vừa rồi nhận là người thừa kế của Trầm gia, cần gánh vác trách nhiệm của người thừa kế!

Sau đó thần sắc lại trở lên nghiêm túc:

- Như vậy, ngày mai trước khi mặt trời mọc nếu người không điều động được người, hội nghị trưởng lão Trầm gia sẽ truy cứu người với tội danh ăn nói lung tung, khiến Trầm gia chịu tội danh xấu!

Hắn cười hí hóp mắt, sau đó bổ sung:

- Đây là tội danh chính ngôn thuận, quân pháp như sơn, cho dù là phụ thân người cũng không thể cầu xin giúp người được!

- Tất cả nghe rõ chưa?

Trầm phu nhân cười lạnh:

- Trầm Côn, ngày mai khi mặt trời mọc, người phải điều động đủ cao thủ, nếu không Trầm gia sẽ không để người sống yên ổn đâu!

- Còn nữa!

Tô Nhất Minh cũng cười lạnh:

- Nếu người không điều động đủ người, ta sẽ viết tên người lên bại trận bằng!

48. Chương 47: Bệnh Tình Trầm Phù Đồ

Đầu tiên, trong hội nghị Tô gia muốn Trầm Côn điều động cao thủ, Trầm Côn không biết gì nên đồng ý...Sau đó Trầm phu nhân đột nhiên trở mặt, không chịu ủng hộ! Cuối cùng là dựa trên tội danh không thể điều động người của Trầm Côn, để danh chính ngôn thuận bôi nhọ danh dự của Trầm Côn, đồng thời Trầm gia cũng nhân cơ hội này hủy bỏ quyền thừa kế của Trầm Côn!

Một cạm bẫy liên hoàn toàn mỹ!

Trầm phu nhân, Tô Nhất Minh, các người điên hết rồi sao?

Hiện nay yêu thú làm loạn, tính mạng của mấy chục vạn dân chúng còn đang bị nguy hiểm! Nếu mà Trầm Côn không điều động được cao thủ, không chỉ Trầm Côn là người bị hại, mà cả mấy chục vạn dân chúng Tân Nguyệt thành cũng chịu nạn luôn!

Chỉ vì hãm hại Trầm Côn mà tính mạng của mấy chục vạn dân chúng cũng không thèm để ý sao?

- Trầm phu nhân, người nhất định không chịu hợp tác? Người nên hiểu rằng, chỉ vì muốn hãm hại ta mà sẽ liên lụy tới mấy chục vạn dân chúng đó!

Trầm Côn còn một chút cố gắng cuối cùng.

- Ôi, ta không phải là không muốn giúp người, cũng không phải đem tính mạng mấy chục vạn dân chúng ra để nói đùa...Ta nói thật là ta không có biện pháp gì!

Trầm phu nhân giả bộ thở dài:

- Trầm Côn, người có biết Trọng nhi bị người đánh bị thương, bây giờ vẫn còn đang dưỡng thương đó! Sáu trưởng lão cũng đang bị bệnh, phải bế quan...

Tôn trưởng lão ho khan vài tiếng, ra vẻ tuổi già sức yếu, bộ dáng bị bệnh nguy kịch phối hợp với Trầm phu nhân.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn tức giận mắng một tiếng, xoay người muốn rời đi. Hắn thực sự đã phát hỏa.

- Người đi sao?

Trầm phu nhân vẫn còn giễu cợt:

- Trầm đại thiếu gia, người nhớ kỹ nhé, ngày mai khi mặt trời mọc người phải có bảy cao thủ, thiếu một người người cũng sẽ gặp phiền phức lớn đó!

- Yên tâm, một người cũng không thiếu!

Trầm Côn gơ ngón giữa:

- Trầm phu nhân, ta với người đánh cuộc một chút chứ? Ngày mai khi mặt trời mọc, nếu ta không điều động được bảy cao thủ, ta sẽ ngay lập tức rời khỏi Trầm gia! Nhưng nếu ta làm được...hắc hắc, phiền Trầm phu nhân châm trà xin lỗi bản tăng! Người dám làm vụ giao dịch này không?

- Có gì mà không dám?

- Tốt lắm, một lời đã định!

Trầm Côn nổi giận rời đi.

Nhưng mà không được bao lâu hắn liền hối hận...

[Ai, bản tăng xúc động quá rồi, dám nói nhảm, một hoàng nguyên, sáu Bạch nguyên, bản tăng lấy đâu ra bây giờ?]

[Tìm không ra cũng phải tìm! Bằng bất cứ giá nào, cũng không thể làm trò cười cho Trầm phu nhân được, nhất định phải cho mẹ bà nương này một chút giáo huấn!]

Nhưng mà tìm ở đâu ra bay giờ?

Một Hoàng sáu Bạch, muốn tìm được nhiều cao thủ như vậy trong một ngày quả thật quá khó, nhưng mà Tô An chi cũng đã nói, trong lệnh thứ hai thì ba Bạch Nguyên có thể thay thế bằng một Hoàng nguyên...Đúng rồi, đối vậy, bần tăng chỉ cần hai Hoàng nguyên, ba Bạch Nguyên!

Cứ như vậy...

Hắc hắc, Trầm Phù Đồ là Hoàng Nguyên vũ tông, cùng bề quan với hắn còn có Thiết hòa thượng, Hắc Bá, Thanh Sơn đầu lĩnh đều là Bạch Nguyên vũ tông! Hơn nữa kèm theo Trầm Côn vừa mới thăng cấp là vừa đủ đội hình hai Hoàng ba Bạch!

[Đúng, phải đi tìm cha!]

[Ồ kìa, nhưng mà bần tăng hình như có nghe nói, phụ thân một mực bề quan chữa thương, không có khả năng xuất chiến...]

[Mặc kệ, dù sao cũng phải thử một lần rồi tính!]

Trầm Côn đã quyết định, hắn đi tới tự miếu của thiết hòa thượng, rồi ở đó hắn gặp tứ bào thai tiểu tức phụ, chỉ có các nàng mới biết chỗ thiết hòa thượng bề quan.

(@@ tứ bào thai tiểu tức phụ: Bốn chị em song sinh này cùng là vợ của thiết hòa thượng! Mà trong truyện này bốn bà rất chi là trẻ)

- Cái gì?

- Người muốn tìm chồng ta?

- Người muốn tìm cha người?

- Chuyện này có chút khó xử đó!

Nghe xong ý của Trầm Côn, bốn cô gái xinh đẹp mỗi người một câu, dùng phương pháp đặc biệt của các nàng để nói chuyện.

- Cha người đang bề quan chữa thương.

- Hắn đã phân phó,

- Không có việc lớn,

- Bất kể ai cũng không được quấy rầy hắn!

- O kìa!

- Như bốn vị tiểu thẩm nói, (tiểu thẩm: Thím nhỏ @@)

- Ta có việc lớn mà

- Không tìm được cha ta sẽ có phiền toái lớn đó!

Do bốn cô gái này đối trật tự nói chuyện, đã làm cho đầu lười Trầm Côn tê rần, bất giác nói chuyện theo tiết tấu của các nàng.

- Hi hi!

- Người thú vị thật!

- Không cần học cách nói chuyện của chúng ta đâu!

- Đáng ghét!

- Bốn vị tiểu thẩm thẩm, ta sai rồi, các người đừng nói gì được không, hãy nghe ta nói đã?

Trầm Côn cảm thấy thua triệt để, đem truyện trước đó nói rõ ra, cuối cùng nói:

- Ngày mai khi mặt trời mọc, ta phải tìm được hai cao thủ Hoàng Nguyên, ba Bạch Nguyên, nếu không danh dự của ta chỉ là nhỏ, an nguy của Trầm gia và Tân Nguyệt thành mới là lớn!

- Nói như vậy...

Bốn cô gái nhìn nhau, rồi cùng gật đầu:

- Được rồi!

- Chúng ta phá lệ một lần!

- Sẽ cho người biết chỗ gia chủ bé quan!

- Ai ui, đa tạ bốn vị tiểu thẩm thẩm!

Trầm Côn cúi đầu cười hì hì.

- Đợi đã!

Sắc mặt bốn cô gái song song bỗng nhiên thay đổi:

- Trầm Côn, nhắc tới thương thế của cha người,

- Người lại thần nhiên như vậy!

- Không phải là người đã quên cha người làm sao mà bị thương chứ?

[Thương thế của cha?]

Trầm Côn sững sốt.

Trong trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu, có hai chỗ trống, một là Vũ Hồn, hai là cuộc chiến U Vân Châu khi xưa. Trầm Phù Đồ chắc chắn là bị thương ở cuộc chiến U Vân Châu.

[Thương thế của cha còn có gì đặc biệt sao?]

- Xem ra người đã quên!

- Chúng ta không thể nói nhiều được.

- Đi đi,

- Hãy tự nhìn đi!

Bốn cô gái song song nhìn sắc mặt Trầm Côn một lát, thấy hẳn thật sự không nhớ ra, thở dài rồi yên lặng rời đi.

Về mặt kỳ quái!

Mang theo nghi hoặc đầy đầu, Trầm Côn rời khỏi chỗ bốn cô gái, xuyên qua sơn trang tới một mảnh rừng rậm, đi tới một cái tiểu hạp cốc. (tiểu hạp cốc: Khe núi, hai bên núi cao)

Tuy là năm mới nhưng mà trong hạp cốc cảnh tượng lại xơ xác tiêu điều, có hai đội Thanh Sơn Tử Sĩ mặc trọng giáp canh gác ở cửa vào, trong tay cầm khiên và trường đao. Ngoài ra còn có hơn hai mươi tử sĩ đang đi tuần tra, dấu chân đầy khắp nơi. Ngay cả trên trời cũng có hai đàn kền kền, bay đi bay lại, thông đạo trên trời cũng bị giám thị

Linh linh linh!

Trầm Côn đi vào cách cửa cốc một trăm bước, trong lúc lơ đãng đá phải một viên đá nhỏ, ngay lập tức trên mặt đất xuất hiện một cái chốt đầy tơ hồng lục lạc, tiếng chuông thanh thủy truyền khắp cả cốc.

- Người kia dừng bước, đây là cấm địa Trầm gia!

Hai Thanh Sơn tử sĩ từ trên trời hạ xuống trước mặt Trầm Côn. Bọn họ mặc giáp nặng mấy trăm cân, khiên và binh khí cũng mấy chục cân, vậy mà hành động thoăn thoắt như chim yến, lúc rơi xuống đất không phát ra một tiếng động nào cả...

Thật mạnh! Hai tử sĩ này ít nhất cũng phải là Nhất Phẩm vũ linh, khoảng cách tới vũ tông chỉ có một chút!

[Thanh Sơn tử sĩ khoảng ba trăm người, nếu ai cũng có thực lực như vậy, vậy thì lực lượng của cha...]

Trầm Côn thầm tắc lưỡi.

Không trách được, tài nào Trầm Phù Đồ bế quan lâu như vậy mà không ai trong Trầm gia dám xem nhẹ sự tồn tại của hắn!

- Hai vị lão huynh, ta là Trầm Côn, có chuyện quan trọng cần cầu kiến cha!

Trầm Côn ôm quyền cười hì hì.

- Gia chủ bế quan, không tiếp bất cứ ai!

Thanh Sơn tử sĩ sắc mặt lạnh nhạt.

- Đừng nói nhất định như vậy, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài...

Trầm Côn nói đơn giản một lượt:

- Hai vị lão huynh, giúp ta dùm chút, ta muốn giáo huấn Trầm phu nhân, chỉ có thể cầu cha xuất quan hỗ trợ!

- Người còn muốn mời gia chủ xuất quan?

Thanh Sơn tử sĩ tức giận mắng:

- Trầm Côn, người còn có mặt mũi mà nói vậy sao? Người không nhớ gia chủ làm sao bị thương sao? Người làm hại gia chủ sống không bằng chết, còn muốn hại người một lần nữa sao?

49. Chương 48: Một Trận Chiến, Hai Truyền Thuyết.

[Thương thế của Trầm Phù Đồ và bản tăng có quan hệ gì sao?]

- Hai vị lão huynh, nói cũng không thể nói bừa!

Trầm Côn trong lòng nặng trĩu, chỉ vào huyết thái dương của mình nói:

- Gần đây ta rất đau đầu, quên mất nhiều việc. Hai người nói ta làm cha bị thương, có chứng cứ gì không?

- Việc này còn cần chứng cứ sao?

Thanh Sơn tử sĩ vẻ mặt càng thêm âm u, gần như là chỉ vào mặt Trầm Côn mà mắng:

- Trầm Côn, cả Tân Nguyệt thành đều biết chuyện này! Mấy ngày trước vũ kịch cũng đã diễn qua, người còn muốn chối bỏ sao? Người có dám ở đây nói rõ, cuộc chiến U Vân Châu trước kia đã xảy ra chuyện gì không?

Những gì Thanh Sơn tử sĩ nói ra ngày càng nhiều: Vũ kịch, cuộc chiến U Vân Châu...trong đầu Trầm Côn bùng nổ một tiếng, đoạn trí nhớ không muốn nhớ lại dường như đã quay lại.

Lúc diễn ra vũ kịch, diễn viên đóng vai Trầm Côn đã nói, cuộc chiến U Vân Châu khi trước, Trầm Côn và cha chia hai đường đánh lên nơi đóng quân của địch nhân, nhưng mà khi đó Trầm Côn Cửu Chân nhất gan sợ chiến, bỏ lại cha một mình mà chạy trốn...

Kết quả là Trầm Phù Đồ không có ai tiếp ứng, suýt nữa vong mạng!

Chẳng lẽ đó không phải là câu bịa đặt đầu vở kịch, mà là sự thật chính xác?

Trầm Côn cuối cùng cũng nhớ ra hai việc...

Việc thứ nhất: Cuối năm trước, tại U Vân Châu, trong núi lớn.

- Tránh ra, các người tránh ra hết cho ta!

Trong doanh trại bí mật của quân đội, đang nghỉ ngơi ở trong núi sâu, Trầm Côn Cửu Châu đột nhiên ở trong đám người nhảy dựng lên.

Hắn bộ dạng yếu ớt, trên trán đầy mồ hôi, đẩy đám binh lính chặn đường:

- Để ta đi, ta không ở cùng một chỗ với các người, ta không thể đi đánh lên nơi địch nhân dự trữ lương thảo!
- Thiếu tướng quân, cha người có thể vẫn chờ viện binh của người đó!
- Đúng vậy, thiếu tướng quân, nếu người đi thì cha người phải làm sao? Người muốn cha của người bị vây trong tử địa sao?
- Ngay cả cha ruột mà người cũng thấy chết mà không cứu, người có phải là người không!
- Ta mặc kệ, mặc kệ tất cả!

Các tướng sĩ liên tục ngăn cản, nhưng Trầm Côn Cửu Châu giống như nổi điên, làm bị thương mấy người lính, nghiêng ngã lão đảo chạy mất.

- Hèn nhất, bất lực! Trầm Phù Đồ một đời anh hùng, sao lại sinh ra một kẻ hèn nhất như vậy chứ?

Các tướng sĩ chửi ầm lên, một phó tướng nói:

- Các huynh đệ, ngay cả con ruột cũng không quan tâm sinh tử của Trầm Phù Đồ, vì sao chúng ta lại phải mạo hiểm? Rút quân, sống chết của Trầm Phù Đồ, mẹ nó chứ liên quan gì đến chúng ta?

Binh lính ủ rũ rút lui...

Việc thứ hai: Sau đó nửa canh giờ, trong một khe núi sâu rộng rãi.

Chiến trường tu la, tiếng kêu rung trời, một chi tàn binh bị quân địch bao vây lại, chém giết nửa ngày, bọn họ bỏ lại mấy ngàn thi thể, máu tươi nhuộm đỏ cỏ xanh, tay chân đứt rời phủ kín mặt đất.

- Viện quân của Côn nhi vẫn chưa tới sao?

Trầm Phù Đồ mặc áo giáp màu đen che kín toàn thân, chống một thanh trường đao ngang người, quỳ một chân xuống đất. Bờ môi hắn đã khô nứt, hai hàm răng cắn chặt, máu tươi và mồ hôi hòa cùng một chỗ, cả người lung lay gần như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Ở bên cạnh hắn, chỉ còn lại có bốn năm trăm binh lính, trong khi đó quân địch...ít nhất còn ba vạn!

- Tướng quân!

Phó tướng ngã xuống dưới chân Trầm Phù Đồ, trước khi chết cười khổ:

- Đại thiếu gia...Sợ là không dám tới rồi!
- Không thể nào! Côn nhi không thể là kẻ bất lực, hắn là con ruột của ta, chẳng nhẽ nhìn thấy cha ruột chết mà không tới cứu sao?

Trầm Phù Đồ lớn tiếng hét lên, không chờ phó tướng trả lời hắn, cúi đầu nhìn xuống, nửa cái đầu của phó tướng đã bay đi đâu mất.

[Côn nhi, người thật sự sợ chiến mà lui binh sao?]

Trong lòng Trầm Phù Đồ dao động...

Nhưng hắn vẫn còn một chút hi vọng, dù sao thì Trầm Côn cũng là con ruột của hắn, không thể thấy cha mình chết mà không cứu!

Lại qua nửa canh giờ nữa, toàn quân của Trầm Phù Đồ gần như đã bị diệt, một mình hắn nửa đứng nửa quỳ giữa mấy vạn quân địch...

- Trầm Côn, Trầm Côn, Trầm Côn!

Trầm Phù Đồ ngửa mặt lên trời kêu to tên Trầm Côn, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

[Con của ta, con ruột của ta, người quả nhiên thấy cha mình chết mà không cứu, người trơ mắt nhìn cha ruột chịu chết!]

- Thôi, dù sao cũng chỉ chết mà thôi!

Trầm Phù Đồ quay ngược trường đao, để ngang trên cổ, muốn tự sát hi sinh cho đất nước.

- Áo giáp trên người người, chính là Thất Cấp Phù Đồ của Dương Gia sao?

Đột nhiên trong lúc đó, một âm thanh cổ xưa mờ mịt bao trùm cả chiến trường, giống như ở tất cả mọi hướng truyền đến, cùng nhau chui vào trong tai Trầm Phù Đồ!

- Ta là con rể của Dương gia!

Trầm Phù Đồ hét lớn:

- Người là ai?

Nếu là con rể Dương gia, ta không thể giết người! Các tướng sĩ, nhường đường, nhường cho người Dương gia rời đi!

Thanh âm xuất ra, đội hình quân đội trước mặt xuất hiện một con đường lớn, mấy ngàn người như chính tề như một.

- Vì sao lại thả ta? Bởi vì ta là con rể của Dương gia sao?

Trầm Phù Đồ ngỡ ngàng không hiểu gì.

- Mười năm trước, ta đã thề trước tấm bia ngàn năm của Dương gia, cả đời không được đặt chân đến Tổng Nguyệt, không được giết con cháu của Dương gia!

Thanh âm kia cô đơn tiêu điều, dường như là nhớ lại bạn cũ ngày xưa. Hắn thấy Trầm Phù Đồ còn đang ngẩn người, cất tiếng cười to nói:

- Còn không đi sao? Vũ Quân sắp đến đây rồi, nơi này là chiến trường của ta và Vũ Quân, dưới Hồng Nguyên vũ tông, chưa xứng đáng xem cuộc chiến của ta!

Hồng Nguyên vũ tông, không xứng đáng xem?

Tứ đại cường giả của Đại Triệu, cùng lắm cũng chỉ là Hồng Nguyên vũ tông, bọn họ cũng không xứng đáng xem sao?

Đất nước to lớn, một đời vương triều, thế nhưng không ai xứng đáng xem một trận chiến của người?

- Người là...

Trầm Phù Đồ nghĩ tới thân phận người này!

- Sau khi trở về, nói cho hoàng đế người, người thả người, là nhiếp chính vương của Vân Mông Đế Quốc, Ca Thư Ứng Long!

Thanh âm của tiếng cười vang dội cả chiến trường:

- Nếu nhìn thấy người của Dương gia, người hãy nói cho bọn họ biết, truyền thuyết hai mươi năm vô địch, Ca Thư Ứng Long ta mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi! Ta đây chờ Dương gia tiếp tục bồi dưỡng ra được một nam nhi, cùng bọn họ đánh chiến không ngừng, đâm thủng trái tim Ca Thư Ứng Long! Thân là nam nhi, cùng Dương gia huyết chiến sa trường, ngay cả thua chết, đao kiếm không hối hận, suốt kiếp không phụ!

Trái tim Trầm Phù Đồ chút nữa ngừng đập!

Quả nhiên là một trong những truyền thuyết bốn người đứng đầu, thiên hạ anh hùng không đối thủ, truyền thuyết vô địch, Ca Thư Ứng Long!

- Giết người, không cần Dương gia không hối hận?

Đột nhiên lúc đó, trong trời đất vang lên một âm thanh khác, không giống Ca Thư Ứng Long hào phóng, tiếng của hắn lạnh khốc, tàn nhẫn, tràn ngập sát ý, đâm đũa máu huyết!

- Vũ Quân, rốt cục người đã tới!

Ca Thư Ứng Long cười ha hả.

- Lão Ca Thư, trận chiến hôm nay, ta đã chờ lâu lắm rồi!

Vũ Quân cười lạnh.

Thiên nộ!

Bốn truyền thuyết của Cửu Châu: Ca Thư Vân Mông, Thích Già Phật Môn, Ngục Thủ Nam Lâm, Vũ Quân Trung Châu, hôm nay ở đây có đến hai người!

Một trận chiến đánh lén nho nhỏ, vậy mà dẫn tới hai người truyền thuyết?

Trầm Phù Đồ hoảng sợ quên cả thở, sau mấy giây rung động, hắn đem khinh công mạnh nhất ra chạy trốn chết.

Hai người này nói rất đúng, cho dù chỉ là một chút linh khí bọn họ phóng ra, cũng đủ để đánh nát núi sống, đem Trầm Phù Đồ ép thành thịt vụn!

Đây là?

Trầm Phù Đồ chợt thấy một chi tiêu kỳ tuần tra, bọn chúng đang đề lên một thiếu niên, đúng là...Trầm Côn!

Không biết Trầm Côn Cửu Châu chạy trốn thế nào, mà bị thành tù binh của quân địch, đã bị áp giải tới đây!

- Ca Thư Ứng Long, thiếu niên đầu bóng lưng kia là con của ta, cũng là đời sau của Dương gia! Tha cho hắn một mạng!

Trầm Phù Đồ thật sự không còn sức để cứu người, lớn tiếng hét lên, mấy chục vết thương trên người vì thế mà rỉ máu ra!

Tiếp đó chuyện tình không cần nói nhiều. Sau khi Ca Thư Ứng Long và Vũ Quân đại chiến, không ai biết bọn họ ai thắng ai bại, năm ngày sau hai người đều cùng lui binh. Mười ngày sau, Trầm Côn Cửu Châu được Ca Thư Ứng Long thả ra, mang theo cả danh nhơ tù binh...

Mẹ nó chứ!

Sau khi suy nghĩ lại cẩn thận, trong lòng Trầm Côn như có tảng đá đè nặng!

Trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu lưu lại phát tán ra, hắn dùng bộ mặt nghiêm túc hiếm khi thấy nói:

- Hai vị lão huynh, ta đã suy nghĩ rồi, có thể để cho ta gặp cha một lần không?

- Người còn muốn thấy gia chủ sao?

Thanh Sơn tử sĩ gầm lên.

- Ta phải gặp người!

Hướng về chỗ sâu trong khe núi, Trầm Côn bỗng nhiên quỳ xuống:

- Trận chiến U Vân Châu, con trai bất hiếu, hại phụ thân trọng thương suýt chết, ít nhất...ta cũng muốn xin cha trị tội!

50. Chương 49: Liều Mạng Chữa Bệnh.

Thanh Sơn tử sĩ bỗng nhiên bật khóc, nhưng cũng không có ý định nhường đường cho Trầm Côn. Trầm Côn cắn chặt răng, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, Trầm Côn bất hiếu, xin người trị tội!

Thanh âm chứa linh khí vũ tông, truyền khắp cả cốc!

- Câm miệng, không được kích động gia chủ!

Thanh Sơn tử sĩ biến sắc, bịt kín miệng Trầm Côn.

- Ta nói cũng không được hay sao?

Trầm Côn giãy.

- Người biết cái gì? Vũ hồn của gia chủ chấn động, kiêng kị nhất là tiếng tranh cãi ầm ĩ...

Ồ!

Thanh Sơn tử sĩ chưa kịp giải thích, thì trong cốc truyền ra tiếng rên không giống của nhân loại, khàn khàn, chói tai, giống như hai tờ giấy ráp ma sát với nhau.

Phác...

Sau khi tiếng kêu vang lên, trong nơi sâu nhất của sơn cốc truyền đến tiếng động kỳ lạ, giống như va chạm xác thịt, giống như tiếng động khi ăn tết lấy bánh mật đánh vào nhau.

- Gia chủ?

- Nhanh, toàn bộ tử sĩ nhất phẩm vũ linh tập hợp, hội tụ linh khí giúp gia chủ kéo dài tính mạng!

- Trầm Côn, nếu gia chủ hôm nay có việc gì, chúng ta nhất định giết người!

Thanh Sơn tử sĩ trừng mắt hung hăng nhìn Trầm Côn, xoay người chạy vào sơn cốc.

Nhất thời, ba trăm tử sĩ giống nhau như máy chạy đến, một trăm người dàn trận vây quanh sơn cốc, một trăm người canh giữ ở cửa động, còn lại tất cả ngồi xếp bằng trước cửa động, linh khí trên người tỏa ra bay vào trong động.

Trầm Côn ngây người.

Thương thế của Trầm Phù Đồ rất cuộc là như thế nào, lại cần hơn một trăm người kéo dài tính mạng?

- Lão huynh, giờ không phải lúc tính toán, ta sẽ hỗ trợ, hãy nói cho ta biết phải làm như thế nào?

Trầm Côn nhanh chóng chạy tới cửa sơn động.

- Đứng lại!

Thanh Sơn tử sĩ lập tức xông tới:

- Trầm Côn, nếu người còn tiếp tục quấy rầy gia chủ chữa thương thì đừng trách chúng ta không nể mặt!

- Các vị lão huynh, ta chỉ muốn giúp...

Trầm Côn muốn nói vài câu, nhưng mà đột nhiên hẩn nhìn qua mấy người, thấy được tình hình trong động, kinh hãi không nói lên lời...

Đây là Trầm Phù Đồ?

Hẩn, hẩn còn là con người sao?

Trầm Côn đã hiểu được sự phẫn nộ của Thanh Sơn tử sĩ, cho dù là thân nhân của ai đi chăng nữa, nếu bị hại thành như vậy đều hận hung thủ đến tận xương!

Trong sơn động, Hắc Bá, thiết hòa thượng, Thanh Sơn đầu linh đứng thành hình tam giác, trong tay bọn họ mỗi người cầm hai đầu dây xích. Ổ khóa này chắc chắn hình thành từ linh khí băng hệ, lạnh lẽo đến tận xương, làm cho không khí trong động biến thành sương lạnh, mà đầu cuối của dây xích...

Một hình ảnh miễn cưỡng mới nhìn ra hình người, khuôn tay, đầu gối, cổ, vòng eo, mỗi chỗ quan trọng trên cơ thể đều bị xiềng xích đâm thủng! Sáu đầu xích, ứng với sáu luồng hàn khí Huyền băng vạn năm, điên cuồng rót vào cơ thể hẩn. Trong khi đó thiết hòa thượng vẫn điên cuồng hét lớn:

- Thanh Sơn tử sĩ, gia tăng số lượng hàn băng! Mụ nội nó, dùng mạng đánh cược đi, ai dám lưu thủ lão tửu lột da hẩn!

- Rõ!

Một trăm Thanh Sơn tử sĩ rống to, bọn họ nắm lấy một trăm sợi xích dưới đất dùng sức nắm, mũi nhọn ở đầu xích hung hăng đâm vào mỗi đốt xương của Trầm Phù Đồ!

- Thiết đại sư, hàn khí lạnh đến đây!

Một trăm Thanh Sơn tử sĩ điều động linh khí, một trăm dòng nước lạnh, theo một trăm sợi xích rót vào người Trầm Phù Đồ.

Hơn một trăm đạo hàn khí, hơn một trăm mũi nhọn, thân thể Trầm Phù Đồ nhanh chóng bị đông lại, đâm đến gần như nát vụn.

Phốc

Hoàn toàn chấn động, Trầm Côn bỗng nghe được tiếng động trầm đục cổ quái, liền tập trung nhìn vào...

Chỉ thấy sau khi hơn một trăm luồng hàn khí rót vào, thân thể Trầm Phù Đồ cứng ngắc lại, ngã xuống, nhưng mà trên người hắn cũng xuất hiện hơn chục nốt mụn to, nhìn rất chi dễ sợ, gồ lên dưới lỗ chân lông, thậm chí còn có ngọn lửa chạy từ đó ra, âm thanh đúng là từ những nốt mụn đó vọng lại.

Băng băng...

Các nốt mụn vỡ tan, liền hòa tan hà khí, chấn bay xiềng xích, hơn chục Thanh Sơn tử sĩ không khống chế được bị xiềng xích đánh trúng, liền hôn mê ngay lập tức.

Hắc bá cũng bị chấn bay khỏi huyết động.

- Hắc bá, cha ta rốt cuộc bị tổn thương gì vậy?

Trầm Côn nâng hắc bá dậy.

- Đừng hỏi vội, mau tới hỗ trợ!

Hắc bá cầm lên một sợi xích, ném cho Trầm Côn:

- Làm giống như Thanh Sơn tử sĩ, đem xiềng xích cắm vào thân thể cha ngươi, bất kì đốt xương nào cũng được!

Trầm Côn liền đem sợi xích cắm vào đầu gối Trầm Phù Đồ, Hắc bá tiếp tục nói:

- Bây giờ đưa linh khí vào, linh khí thuộc tính gì cũng được, xiềng xích này làm bằng hàn băng, có thể chuyển hóa linh khí thành thương tổn băng hệ!

- Được!

Trầm Côn đưa linh khí vào, qua sự biến đổi của sợi xích, linh khí Hoàng Nguyên hạ đoạn của hắn không hề giữ lại biến thành hàn băng lạnh thấu xương, không khoan nhượng đem đầu gối của Trầm Phù Đồ đông cứng lại.

Vừa rồi hơn chục Thanh Sơn tử sĩ liên thủ, cũng không đạt được hiệu quả như vậy!

- Không hổ là thiên tài cực mạnh của Trầm gia!

Hắc bá không chuyển mắt nhìn Trầm Phù Đồ, cũng không để ý thấy cấp bậc của Trầm Côn đã là Hoàng Nguyên. Hắn lại ném cho Trầm Côn một sợi xích nữa:

- Còn thừa lực lượng sao? Có thì toàn lực phát động, đông cứng tay phải của cha ngươi! Ngoài ra Thanh Sơn tử sĩ cũng tới hỗ trợ đi!

Mấy chục sợi xích lại bắn ra...

Dưới sự cố gắng của mọi người, những nốt mụn nóng bỏng trên người Trầm Phù Đồ cũng bình ổn lại, cùng với lực lượng của hàn khí ngang nhau.

- Hô!

Hắc bá lau ồ hôi lạnh:

- Cửa ải này cuối cùng cũng qua! Mọi người tiếp tục kiên trì, đến khi mặt trời lạnh gia chủ có thể sống qua hôm nay!

Nói xong hắc yên lặng hồi phục linh khí...

- Hắc bá, bây giờ có thể nói không? Cha ta rốt cuộc bị thương ra sao?

Trầm Côn cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy hắc không rõ mình đã làm gì, nhưng cũng nhìn ra là tạm thời Trầm Phù Đồ không gặp nguy hiểm gì nữa.

- Ôi, chẳng phải do người làm hại sao?

Hắc bá thở dài, vừa hồi phục linh khí, vừa cười khổ nói:

- Năm ngoái tại cuộc chiến U Vân Châu, người bỏ cha chạy trốn chết, làm gia chủ bị mấy vạn đại quân vây khốn! Tuy rằng gia chủ chạy được nhưng mà thân thể bị trọng thương, nhất là vũ hồn của hắc, không biết bị cái gì kích thích mà đã hơn một năm nay không thể khống chế được!

- Người có thấy ngọn lửa xuất hiện trong thân thể không?

Hắc bá nói:

- Vũ hồn của cha người, là hỏa hệ 'Xích Địa Tiêu Thổ'! Trong thân thể hắc tỏa ra ngọn lửa, chính là do không khống chế được Xích Địa Tiêu Thổ, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng hắc tỏa ra!

Trầm Côn nghe thấy mà da đầu tê dại.

Khó trách phải dùng hơn một trăm hàn băng khóa để khống chế ngọn lửa, nguyên lai là nội tạng của Trầm Phù Đồ đã cháy!

Vũ hồn thật bá đạo, thật không ngờ lại tra tấn chủ nhân...

Từ từ

Vũ hồn?

Trầm Côn không phải là am hiểu nhất trị liệu vũ hồn sao?

- Hắc bá, chúng ta nhất định phải kiên trì ở đây đến tối sao? Không thể rời đi một lúc à?

Trầm Côn muốn tìm cơ hội rời đi, để sử dụng Linh Tự Chân Ngôn.

- Không được, thương thế của gia chủ, không thể chịu được một lát bỏ trị liệu!

Hắc Bá cười khổ nói:

- Thực ra cũng phải trách ta! Lúc đầu thương thế của gia chủ cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng khi ta nhìn thấy vũ hồn của Thiết hòa thượng khôi phục, liền muốn lợi dụng kinh nghiệm của hắc đến ổn định vũ hồn của gia chủ, nhưng mà ta không biết dùng sai biện pháp gì, làm cho Xích Địa Tiêu Thổ càng thêm điên cuồng...

[Chỉ với kinh nghiệm của Thiết hòa thượng, người đã muốn chữa cho Trầm Phù Đồ?]

[Phật tổ ơi, thầy thuốc như người, nên nói là dừng cảm hay là ghé con không biết sợ, lang băm hại người đây?]

Trầm Côn lặng lẽ khoa chân múa tay, giơ ngón giữa lên!

Hắc không có cơ hội vận dùng Hồn Kinh, bèn yên lặng đợi đến khi trời tối đen, khi mọi người nhắm mắt điều tức, lén lút đọc Linh Tự Chân Ngôn...

...

Vũ Hồn: Xích Địa Tiêu Thổ.

Thuộc tính: Cấp vũ tông, hệ hỏa!

Khả năng thứ nhất: Làm mạnh thêm lực công kích hỏa hệ lực lượng, cường hóa nhiều ít phụ thuộc vào cấp bậc của võ giả!

Năng lực hai: Có Xích Địa Tiêu Thố, có khả năng khống chế hỏa khu vực, trong vòng mười bước, có thể tùy ý tạo ra lửa, ngăn cản các võ giả khác!

Tiến hóa: Có thể tấn cấp thành võ tôn cấp - Xích Địa bách lý, hoặc là Viêm Tôn, cũng có thể thoái hóa thành Vũ Linh cấp Hào Hỏa Chú!

51. Chương 50: Tầng Thứ Hai Hồn Kinh .

Vừa mở hai mắt của Minh Vương, Trầm Côn kinh hãi lùi về sau một bước dài!

Trong thế giới linh hồn, trên người Trầm Phù Đồ có một con kỳ lân toàn thân màu đỏ đang nằm sấp, hấp híp trông mắt liếc, tư thế cuồng ngạo, so với Pháp Tướng của Minh Vương có thể cao gấp đôi. Chỉ cần hơi giương mắt, vẩy và móng vuốt lên, hơi nghiêng đầu ngọn lửa bèn bùng lên, làm cả sơn cốc đều bốc cháy, bùng lên linh hồn chi hỏa!

Trầm Côn đứng trong ngọn lửa.

- Bất Động Minh Vương?

Thấy Pháp Tướng của Trầm Côn, hỏa Kỳ Lân nhú mí mắt, nhưng cũng không có ý tứ nói chuyện.

- Ai ui, lão huynh nhận ra pháp tướng của ta? Như vậy cũng dễ nói chuyện!

Trầm Côn cười hì hì đi tới:

- Lão huynh, nghe nói tình hình của ngươi không tốt, có thể nói với ta một chút không? Tiểu đệ không có bốn sự khác, chỉ có pháp tướng Minh Vương này, là đệ nhất trị liệu vũ hồn! Hơn nữa chi phí trị liệu rất chi thấp!

- Chữa trị?

Hỏa Kỳ Lân cười lạnh lùng:

- Ta không bị bệnh, sao phải chữa trị?

- Ai nha, lão huynh, ngươi cũng đừng có giấu bệnh sợ thầy!

Trầm Côn vỗ vỗ móng vuốt Hỏa Kỳ Lân ra vẻ đồng tình:

- Ta cũng muốn xem thân thấy bệnh, nếu ngươi không có bệnh, vì sao lại...

- Bỏ cái tay của ngươi ra!

Hỏa Kỳ Lân đột nhiên đứng dậy, dùng móng vuốt đẩy Trầm Côn ra, trong miệng nó phun ra ngọn lửa gần như thiêu hủy hai tay Trầm Côn.

- Lão huynh, thân thể của ngươi...

Trầm Côn xoa nhẹ cổ tay bị đốt, bỗng nhiên giật mình.

Theo như lực lượng trên thân Hỏa Kỳ Lân, nó giống như thực sự không có bệnh!

Tiếp tục nhìn kỹ các móng vuốt trên người nó...

Không sai, toàn thân trên dưới Hỏa Kỳ Lân hoàn toàn không có một vết thương, rõ ràng là thân thể khỏe mạnh, tinh thần tốt hơn vũ hồn gấp trăm lần!

- Ngươi thật sự không có bệnh?

Trầm Côn nhú mày:

- Vậy ngươi có thể nói cho ta một chút không? Không bị bệnh sao ngươi lại tra tấn chủ nhân...

- Tại sao ta phải nói cho người biết? Biến, lập tức rút ngay cho ta!

Hỏa Kỳ Lân có vẻ rất nóng nảy, hấn mạnh mẽ đẩy Trần Côn, sau đó nhảy dựng lên, một ngọn lửa thật lớn bay về phía Trần Côn:

- Ta không bệnh, không cần người quan tâm! Còn dài dòng lão tử sẽ ăn đầu của người, lột da người, dùng xương của người để xỉa răng!

- Lão huynh, người bình tĩnh một chút được không?

Trần Côn vội vàng trốn ngoài sơn động.

[Thật kỳ quái, Hỏa Kỳ Lân rõ ràng không bệnh, vì sao hấn muốn hành hạ chủ nhân?]

[Quá đáng nhất là bản tăng cũng từng gặp mấy vũ hồn, nhưng chưa từng gặp qua trường hợp này, từ đầu đến cuối không thừa một cơ hội để nói chuyện...]

[Không nói chuyện, làm sao bản tăng giúp người được?]

- Trần Côn, Hỏa Kỳ Lân này không giống như bị bệnh!

Vương Kiêu hiện ra sau lưng Trần Côn, thần sắc lãnh ngạo. (lãnh ngạo: Lãnh khốc, kiêu ngạo. Ở đây chữ ngạo đã được chữ lãnh làm chủ...anh em hiểu thế nào cũng được)

- Ta cũng nhìn ra, người có thể xem hấn...

Trần Côn chỉ Hỏa Kỳ Lân, nói một cách bất đắc dĩ:

- Mãnh liệt bá đạo, một chút đạo lý cũng không thêm để ý. Ai, bản tăng cho dù là phật tổ cũng không có biện pháp gì!

- Giao cho ta là được rồi!

Vương Kiêu đột nhiên đi về hướng Hỏa Kỳ Lân.

- Người sao?

Trần Côn chớp chớp mắt.

- Đối phó với địch nhân bá đạo, so với hấn càng phải bá đạo hơn!

Vương Kiêu cười lạnh lùng, khoe miệng cong lên vô cùng tàn nhẫn.

Hấn đi vào trong sơn động, ngoắc tay với Kỳ Lân, ngay khi Hỏa Kỳ Lân phẫn nộ cúi đầu, muốn dùng lửa phun hấn...

- Muốn chết!

Vương Kiêu một tay nắm lấy một móng vuốt của Hỏa Kỳ Lân, một tay nắm vẩy trước ngực, thân hình xoay tròn, ném Hỏa Kỳ Lân lên.

Oanh!

Vương Kiêu quay càng lúc càng nhanh, đột nhiên vật ngã xuống, đem Hỏa Kỳ Lân ném trên mặt đất!

- Nghiệt súc, ta hỏi người cái gì thì người nói cái đó, nghe rõ chưa?

Chân phải Vương Kiêu dẫm lên đầu Hỏa Kỳ Lân, gẫm lên.

Hỏa Kỳ Lân gẫm lên một tiếng muốn tránh thoát, nhưng mà Vương Kiêu đã vung nắm tay lên, đập mạnh một quyền vào lỗ tai của nó, bảy dòng máu tươi từ thất khiếu Hỏa Kỳ Lân phun ra...

- Ta đang hỏi người đó, nghe rõ chưa?

Vương Kiêu lại hét lớn, hấn thấy Hỏa Kỳ Lân giương cổ không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng lần thứ ba vung nắm tay lên...

Oanh!

Liên tiếp bảy tám chục quyền, quyền nào cũng đánh vào lỗ tai, trên mặt Hỏa Kỳ Lân đầy máu tươi, cái đầu ngẩng cao bị đánh đến biến dạng!

- Nghe rõ chưa hả?

Vương Kiêu tức giận mắng:

- Người không nói, không thừa nhận thất bại của chính mình, người thì thương cổ thần thú cái gì, vũ hồn anh hùng cái gì? Người chính là kẻ hèn nhát! Loại hèn nhát như người đánh chết thì thôi, đánh không chết sống cũng là sỉ nhục, là sỉ nhục lớn nhất của bộ tộc Kỳ Lân các người!

- Ta không phải là sỉ nhục! Không phải! Ta chỉ là...

Dưới sự bức bách liên tục của Vương Kiêu, Hỏa Kỳ Lân cuối cùng cũng mở miệng!

- Chỉ là cái gì?

Vương Kiêu nở nụ cười.

- Dạ vâng, chỉ là ta không cam lòng!

Một khi đã mở miệng, liền không dừng lại được. Hỏa Kỳ Lân ngửa mặt lên trời than khóc, nước mắt như ngọn lửa chảy ra, nó quỳ vô lực trên mặt đất nói:

- Ta không cam lòng, ta không phục...Người nói đúng, ta là kẻ hèn nhát! Ta vô dụng, ta là một phế vật vô dụng!

- Làm sao mà người là phế vật? Nói mau!

Vương Kiêu cấp cho Trầm Côn một ánh mắt cười cười.

Như vậy cũng được?

Trầm Côn hai mắt sáng rực, vênh tai nghe lên...

- Ta khi còn sống là Hỏa Kỳ Lân tam vị, thượng cổ yêu thú cấp yêu tôn...

Hỏa kỳ Lân vừa mở miệng, Trầm Côn kinh ngạc lè lưỡi. Yêu tôn, đây là tương đương với cảnh giới thứ tư, Hỗn Độn Vô Tôn, lực lực tuyệt cường!

Nếu hắn còn sống, ở thời đại này thì là bá chủ của đại lục, chí tôn của vạn yêu!

Trầm Côn dường như đã hiểu được tâm tình của Hỏa Kỳ Lân...

- Khi ta còn sống, cường đại biết bao, mạnh mẽ biết bao? Cho dù là ở thời Đông hải vạn yêu thành, cũng là cường giả hạng nhất nhì!

Hỏa Kỳ Lân nói nỗi khổ trong lòng:

- Nhưng mà sau khi ta chết, lại thành một vũ hồn của nhân loại nhỏ mọn...Làm một vũ hồn, ta cũng biết là ta không có kiên nhẫn, Kỳ Lân ta đây là một trong những tộc thú mạnh nhất, thế nhưng lại trở thành một vũ hồn của một tiểu Hoàng Nguyên vũ tông! Hoàng Nguyên vũ tông thì thắm vào đâu, so với một cái vẩy của ta năm đó còn kém hơn!

Từ khi trở thành vũ hồn của Trầm Phù Đồ, ta xuất chiến lần thứ một trăm hai mươi bảy, gặp đối thủ cực mạnh, nhưng mà cũng chỉ là Lục Nguyên vũ tông! Thế nhưng ta bị đánh bại ba mươi tám lần! Ba mươi tám lần đó! Bị một đám vốn không bằng mình đánh bại ba mươi tám lần, người có biết mùi vị của nó không?

Hỏa Kỳ Lân lệ rơi đầy mặt:

- Nếu chỉ như vậy thì ta cũng biết, là do Trầm Phù Đồ thực lực không đủ, dù sao cũng là anh hùng khí thế, bại cũng đáng...

Hắn đột nhiên cúi đầu:

- Nhưng mà năm trước, Trầm Phù Đồ mang ta đi tham gia cuộc chiến U Vân Châu...Người có biết trên chiến trường ta thấy gì không? Ta thấy tứ đại truyền thuyết đứng đầu hiện này, Ca Thư Ứng Long! Vũ hồn của Ca Thư Ứng Long, không ngờ lại là Cửu Thiên Cuồng Long...năm đó đã từng bị ta đánh bại!

- Cửu Thiên Cuồng Long thì là gì? Chỉ là bại tướng dưới tay ta năm đó mà thôi, hiện tại hắn theo một chủ nhân cường đại, lại dấn lên đầu của ta!

- Trầm Côn, người tận mắt thấy Ca Thư Ứng Long thả Trầm Phù Đồ, người cũng thấy trong thế giới linh hồn, Cửu Thiên Cuồng Long cười nhạo ta như thế nào chứ? Hắn mắng ta: ‘gió mưa xoay vần, Hỏa Kỳ Lân người cũng có ngày hôm nay a! Hào khí năm nào của người đâu? Hỏa Kỳ Lân, trăm năm sau, ngàn năm sau, người vĩnh viễn không bằng ta, chỉ là một vũ hồn cấp vũ tông nhỏ nhoi thôi!’

Hỏa Kỳ Lân phần nộ điên cuồng hét lên:

- Nếu chỉ như vậy, con mẹ nó ta cũng chịu được! Nhưng ta không thể...dễ dàng bỏ qua, là Cửu Thiên Cuồng Long lại thắng cấp! Ta là một vũ hồn cấp vũ tông, hắn lại là chiến hồn cấp vô tôn...Ngoại trừ mười chiến hồn vô tôn đứng đầu ra, ta chưa gặp qua vũ hồn nào cường đại như hắn!

- Vì cái gì?

- Cùng là thượng cổ dị thú giống nhau, vì cái gì hắn có thể thăng cấp, ta lại không thể? Sinh ra là anh hùng, sau khi chết ta cũng muốn làm vũ hồn mạnh nhất, nhất định làm vũ hồn cường đại nhất!

Hỏa Kỳ Lân chưa sót thở dài:

- Ta muốn thăng cấp, muốn thăng cấp phát điên, nhưng mà Trầm Phù Đồ quá yếu, với tư chất của hắn, đến khi chết ta cũng không thể trở thành vũ hồn giống Cửu Thiên Cuồng Long...

- Cho nên người phát điên, mỗi ngày đều ép bách chủ nhân?

Vương Kiêu hỏi.

Hỏa Kỳ Lân gật đầu:

- Đúng vậy, ta mỗi ngày đều dùng linh hồn chi hỏa dày vò Trầm Phù Đồ, ta không phải muốn hại hắn, ta chỉ muốn hắn thăng cấp nhanh một chút, sau đó giúp đỡ ta, để ta cũng thăng cấp! Ta không muốn bị bất cứ vũ hồn nào dấn dưới chân, ta không muốn bị Cửu Thiên Cuồng Long cười nhạo!

- Vậy thì người có thể bỏ cha ta mà đi tìm một chủ nhân mạnh hơn mà!

Trầm Côn nói một câu, rất phù hợp với tình hình thực tế.

- Đồ khốn, bỏ chủ mà đi, người cho Hỏa Kỳ Lân ta là cái gì?

Hỏa Kỳ Lân tức giận mắng.

Trầm Côn thề lưỡi, hắn đã hiểu được hoàn toàn ‘bệnh tình’ của Hỏa Kỳ Lân.

Một câu, tính háo thắng của Hỏa Kỳ Lân quá mạnh, không thể chấp nhận được sự nhỏ yếu của mình, chỉ cần thăng cấp là có thể làm hắn thỏa mãn.

Thế nhưng thăng cấp...

[Bần tăng có bản lĩnh để làm Hỏa Kỳ Lân thăng cấp không?]

[Linh Tự Chân Ngôn có hai tác dụng, thứ nhất là ổn định vũ hồn, hai là giúp người khác có được vũ hồn. Làm thế nào để vũ hồn có thể thăng cấp đây?]

[Nói như vậy bần tăng không có cách nào trị bệnh cho Hỏa Kỳ Lân sao?]

Không đúng!

Trầm Côn bỗng nhiên phát hiện một chuyện vô cùng quỷ dị, tuyệt đối là chuyện tuyệt vời!

Tính toán thời gian, Trầm Côn và Hỏa Kỳ Lân nói chuyện đã dùng hơn mười giây, Vương Kiêu kích động Hỏa Kỳ Lân cũng hơn ba mươi giây. Cuối cùng Hỏa Kỳ Lân nói ra tâm tình của hắn, ít nhất cũng hơn hai mươi giây...

Hạn chế một phút đồng hồ của pháp tướng, đã quá lâu rồi!

Nhưng mà pháp tướng của Trầm Côn vẫn chưa biến mất?

Chẳng lẽ...

Hồn kinh của Trầm Côn cũng đã thăng cấp!

Lần trước sau khi tụ linh thăng cấp Hoàng Nguyên vũ tông, Trầm Côn vẫn chưa từng sử dụng lực lượng của Hồn Kinh, thế nên không biết Hồn Kinh đã có biến hóa.

- Trầm Côn, đã qua một phút, tại sao ta vẫn có thể thấy người?

Vương Kiêu cũng đã phát hiện ra sự khác thường.

- Để ta suy nghĩ một chút...

Trầm Côn vuốt cái đầu bóng lưỡng nghĩ ngợi. Không còn gì nghi ngờ nữa, thời gian hạn chế của Hồn Kinh đã kéo dài, lực lượng đã gia tăng rồi...

Mấu chốt là, sau khi trở nên mạnh mẽ, Hồn Kinh có tác dụng gì? Có năng lực gì mới không?

Trầm Côn nghĩ đến đau cả đầu, khi còn ở Thiếu Lâm tự, hắn nghĩ lão tăng quét rác bị bệnh thần kinh, không lưu tâm đến nội dung của Hồn Kinh. Cho tới bây giờ, hắn mới học xong tầng thứ nhất Linh Tự Chân Ngôn, nhưng mà tầng thứ hai, tầng thứ ba...Phật tổ ạ, bản tăng tại sao không nghĩ tới?

Mẹ nó chứ!

Bản tăng nhất định nhớ!

Trầm Côn tự vả miệng mình một cái, ngồi xổm xuống, liều mạng nghĩ...

Đúng rồi, có chút ấn tượng, Hồn Kinh chín tầng, tầng thứ nhất là Linh, tầng thứ hai tên là Tiêu.

Tiêu tự chân ngôn, chính là Kim Cương luân ấn, cùng với ba lời chú của Minh Vương...

Hơn nữa sư phụ đã từng giải thích qua, tiêu tự chân ngôn, có thể gia tăng tuổi thọ và tinh lực, có quan hệ tới sinh mệnh lực...

Sinh mệnh lực?

Trong lòng Trầm Côn chợt nảy lên, nếu nói tiêu tự chân ngôn dùng để cường hóa sinh mệnh lực, nếu dùng trên vũ hồn...vũ hồn là linh hồn, tăng sinh mệnh lực của vũ hồn, không phải là làm mạnh lên sinh mệnh lực của vũ hồn sao, cũng là tăng mạnh lực lượng của vũ hồn?

Tiêu tự chân ngôn, dùng để thăng cấp vũ hồn?

- Hắc hắc, phát tài, phát tài rồi...

Trầm Côn thể hiện ra nụ cười vỉa hè đê tiện của mình:

- Ta hiểu rồi, minh bạch rồi! Tiêu tự chân ngôn, chính là dùng để giúp vũ hồn thăng cấp!

- Hỏa huynh, cúi xuống, để ta thử một chút!

Trầm Côn không thể đợi thêm nữa.

- Người muốn thử cái gì?

Hỏa Kỳ Lân tò mò không hiểu gì.

- Đợi lát nữa nói sau, ta còn có thể hại người sao?

Miệng Trầm Côn đọc theo lời chú của Minh Vương, cùng lúc đó hai tay khép lại, mười ngón tay đối lập nhau, hai ngón trỏ đặt dưới ngón giữa, đúng là hình ảnh của kim cương luân ấn.

- Nam vô ngã phật, hang tam thế yết ma hội...

Bất động Minh Vương pháp tướng chỉ có hai cánh tay, cầm hai pháp khí của đạo sĩ, theo lời chú mà Trầm Côn nhớ, pháp tướng của hắn thay đổi, tràn ngập vẻ hùng vĩ, sau đầu sinh ra hai đầu Minh Vương, sau lưng mọc ra sáu cánh tay, cầm trong tay pháp khí của đạo sĩ...

Niệm kinh xong, Trầm Côn biến thành ba đầu tám tay, thân hình Minh Vương so với Hỏa Kỳ Lân to lớn hơn rất nhiều!

- Hỏa Kỳ Lân, nhận lực lượng của ta!

Trầm Côn đem Hồn Kinh phát huy đến cực hạn, tám cánh tay giơ lên cao, tám pháp khí cũng chỉ ẩn đường của Hỏa Kỳ Lân. Ngay tức khắc, tám Đạo Phật chỉ từ pháp khí bay ra, xoay trên đầu Trầm Côn một vòng, sau đó chui vào cơ thể của Hỏa Kỳ Lân.

Nhất thời, thân hình Hỏa Kỳ Lân biến lớn thêm, cái sừng trên đầu cũng dài hơn một thước, vẫy và ngọn lửa của nó vốn màu hồng, nhưng khi thân hình biến hóa cũng dần biến thành màu đỏ nhạt, rồi màu đỏ, rồi màu trắng xanh!

- Hồng!

Hỏa Kỳ Lân lại rít gào, không phải là bi phẫn khi mới gặp, cũng không phải là vui sướng, mà là tiếng gầm của lực lượng, tiếng gầm phát tiết!

Trầm Côn cuối cùng đã làm gì với cơ thể ta? Vì sao cơ thể ta gần như nổ tung, gần như không thể không chế sức mạnh bùng nổ?

Còn có ngọn lửa của Kỳ Lân ta!

Màu trắng xanh, màu sáng sáng chói, ngọn lửa màu xanh này giống với tam vị chân hỏa của ta năm đó!

Cảm giác lực lượng vô cùng mạnh mẽ, cả tam vị chân hỏa, hai thứ cùng một chỗ, không phải là cảnh giới võ tôn ta luôn khao khát sao?

- Tam vị, Hỏa Kỳ Lân!

Hỏa Kỳ Lân không nhịn được ngửa đầu hô to điên cuồng, ngọn lửa xanh trắng trên người nó tràn ra, nháy mắt thiêu đốt cả sơn cốc, sau đó bắn lên trên trời, bao trùm cả mặt đất, ngọn lửa vô biên, bao gồm lực lượng vô hạn!

- Ta, ta thật sự đã thăng cấp?

Sau khi thử nghiệm, ngơ ngác nhìn ngọn lửa mình tạo ra, Hỏa Kỳ Lân không nói ra lời.

- Nói cha ta biết, ta bây giờ là cấp bậc gì?

Nó đột nhiên rống lên với Vương Kiêu.

...

Vũ hồn: Xích Địa Bách Lý!

Năng lực thứ nhất: Tăng mạnh công kích hệ hỏa, tăng nhiều ít quyết định bởi cấp bậc của võ giả!

Năng lực thứ hai: Tăng thêm phòng ngự hỏa hệ, Thiên Giới thần hỏa, Địa Phủ âm hỏa, Nhân Gian phàm hỏa đều không thể gây thương tổn cho võ giả!

Năng lực ba: Tự nhiên có được Hỏa Không khu vực, trong phạm vi mười bước, có thể tạo ra lửa, ngăn cản võ giả khác!

Biến hóa: Có thể tấn cấp lên cấp truyền thuyết Xích Địa Thiên Lý, cũng có thể thoái hóa thành vũ tôn cấp Xích Địa Tiêu Thố!

...

Vương Kiêu lạnh lùng nói ra cấp bậc hiện tại của Hỏa Kỳ Lân.

- Ta...ta đã là vũ hồn cấp Vô Tôn sao?

Thân thể Hỏa Kỳ Lân cứng ngắc lại, nhìn Vương Kiêu như muốn chứng thực lại.

- Với khả năng quan sát của Vương Kiêu ta còn có thể giả sao?

Vương Kiêu hừ lạnh.

- Ta thật sự đã là cấp vô tôn?

Hỏa Kỳ Lân vận vẹo đầu, nhìn Trần Côn với vẻ mong mỏi.

- Lão huynh, người không tin thực lực của ta, không tin ánh mắt của Vương Kiêu, chẳng lẽ người cũng không tin lửa của mình?

Hai tay Trần Côn mở ra, sau lưng bùng lên ngọn lửa màu xanh đầy trời:

- Nhìn đi, ngọn lửa này còn có thể giả được sao? Chúc mừng lão huynh!

- Ta thắng cấp, ta thật sự thắng cấp, ha ha ha!

Hỏa Kỳ Lân điên cuồng vừa cười vừa khóc!

Tiêu tự chân ngôn của Trần Côn quả nhiên có tác dụng!

Trần Côn cũng nở nụ cười...

Hỏa Kỳ Lân có thể thắng cấp, vậy Vương Kiêu...?

- Vương lão huynh!

Không thèm để ý tới Hỏa Kỳ Lân đang hưng phấn, Trần Côn lôi Vương Kiêu đến một bên:

- Người thấy không? Ta có khả năng giúp cho vũ hồn thăng cấp! Nhanh, nhanh ngồi xuống, nhân lúc pháp tướng còn, ta cũng giúp người thăng cấp!

- Không cần cố sức làm gì!

Vương Kiêu cười cười.

- Vì sao?

- Bởi vì vũ hồn thăng cấp, có hai tình huống...

Vương Kiêu nói rất tỉ mỉ:

- Tình huống thứ nhất, cũng giống như Hỏa Kỳ Lân, nó khi còn sống là yêu thú cảnh giới thứ tư, nhưng mà sau khi chết lại trở thành vũ hồn cảnh giới thứ ba...loại này không giữ lại toàn bộ lực lượng khi còn sống, gọi là ‘Bất hoàn thể Vũ Hồn’. Đối với vũ hồn bất hoàn thể, Hồn Kinh của người chỉ có thể giúp hấn tiến hóa thành hoàn thể, cũng chính là phát huy ra toàn bộ lực lượng khi còn sống!

Trần Côn gật đầu:

- Vậy còn tình huống thứ hai thì sao?

- Tình huống thứ hai, gọi là Hoàn thể Vũ Hồn, chính là bảo lưu toàn bộ lực lượng khi còn sống, không phải là vũ hồn vô ích!

Vương Kiêu chỉ vào ngực mình:

- Ta chính là hoàn thể vũ hồn! Đối với Hoàn thể vũ hồn, nếu người tăng thêm linh hồn lực, không chỉ không giúp thăng cấp, thậm chí còn có thể làm linh hồn vỡ nát, hại chết bọn họ!

- Tóm lại một câu, năng lực mới của người chỉ có thể dùng trên Bất hoàn thể vũ hồn, đối với Hoàn thể vũ hồn không có tác dụng gì!

Vương Kiêu nói rất dễ hiểu, Trần Côn nghe liền minh bạch.

Tiêu tự chân ngôn của Trần Côn có khuyết điểm, chỉ có tác dụng khi gặp vũ hồn Bất hoàn thể...

Đây chính là gân gà mà thôi!

(gân gà: Khó nhai lắm, chả khác gì xương!)

Trần Côn không vui, rầu rĩ cúi đầu...

- Không vui sao?

Vương Kiêu vỗ vai Trần Côn:

- Tiểu tử, người thỏa mãn đi! Tuy rằng khả năng thăng cấp của người có chút khuyết điểm, nhưng mà người có thể có năng lực khác nữa...

- Ngoài ra ta còn có năng lực khác sao?

Trần Côn ngẩng đầu lên.

- Người không có cảm giác gì sao?

Vương Kiêu cười to, thanh âm nghe có chút cô đơn:

- Nhìn cái bóng sau lưng của người đi! Trần Côn, ta có vẻ có đồng bạn mới rồi...

Ý của Vương Kiêu...

Trần Côn chậm rãi quay đầu lại, thấy rõ ràng được sau lưng có gì, hắn vui vẻ cười mắng:

- Mẹ nó chứ, tự nhiên còn có loại ưu đãi này!

Chỉ thấy sau lưng của hắn lại có một Trần Côn nhỏ nhỏ khác ngồi xổm: Đôi mắt ti hí, cái đầu bóng lũng, vẻ mặt thì cười quái dị, quả thật là giống bản tính của Trần Côn như đúc. Khác biệt duy nhất là tiểu Trần Côn này nụ cười cứng nhắc, biểu cảm thì ngậy đại, trông mắt cũng không có chút thần thái nào, giống như một cái xác không hồn vậy!

- Nếu ta không nhìn nhầm thì thứ này chính là Hồn ngoại hóa thân trong truyền thuyết hay còn gọi là Hồn xác thứ hai!

Vương Kiêu bùi ngùi thở dài.

- Vương lão huynh, vì sao mà huynh lại thở dài vậy? Hồn xác thứ hai này là năng lực thiếu hụt sao?

Trần Côn tò mò.

- Không, đối với người mà nói, hồn xác thứ hai chính là tuyệt thế chí bảo vô cùng quý giá!

Vương Kiêu chưa sót nói:

- Hồn xác thứ hai có hai tác dụng, thứ nhất là làm cho người có sinh mệnh linh hồn thứ hai, cũng là người có thêm một cái mạng nữa! Trần Côn, hiện tại người có hai cái mạng!

Thanh âm càng thêm chưa sót:

- Mà tác dụng thứ hai của nó, là có thể lưu giữ linh hồn thứ hai nữa, nói cách khác...

Hắn buồn rầu mà không nói thêm được.

Nhưng mà Trần Côn cũng đã hiểu, hắn kinh ngạc kêu lên:

- Lão huynh, ý người là... Là ta có thể dùng hồn xác thứ hai cất thêm vũ hồn thứ hai? Ta...ta có thể có được hai vũ hồn sao?

Vương Kiêu im lặng gật đầu, xoay người sang chỗ khác.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn hét lên điên cuồng, hấn hưng phấn chạy quanh Vương Kiêu, nói như bắn liên thanh:

- Lão huynh, người không gạt ta chứ? Hai vũ hồn, chẳng phải là ta có thể tùy ý đổi vũ hồn mới sao? Một cái đánh nhau, một cái nghỉ ngơi, nếu còn dư có thể cho thuê vũ hồn kiếm tiền...Hắc hắc, phát tài, phát tài rồi. Chờ bản tăng khai trương ý tưởng cho thuê vũ hồn kiếm tiền, liền mở hai Thiếu Lâm tự, một cái...

Trầm Côn không có gì bất ngờ xảy ra liền biến mất.

- Ai...

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Trầm Côn, Vương Kiêu im lặng thở dài một tiếng.

Chủ nhân có được vũ hồn thứ hai, tất nhiên là đáng mừng, tuy nhiên...

Vũ hồn vốn dĩ rất tôn quý, là ở chỗ tính duy nhất của nó, bây giờ Trầm Côn có được vũ hồn thứ hai, tương lai sẽ còn có vũ hồn thứ ba, thứ tư...Vậy thì trong lòng hắn, Vương Kiêu liệu còn có là lão sư được tôn trọng nhất hay không?

Lòng người khó dò, không chừng đêm nay, Trầm Côn gặp được một lão sư nổi tiếng, liền đổi giọng gọi Vương Kiêu là nô tài cũng không chừng! [Vương Kiêu nghĩ]

Di?

Vương Kiêu đang tự oán tự ngã, chợt nghe Trầm Côn hỏi một câu.

- Người nói cái gì?

- Ai nha, ta nói nè Vương lão huynh, người chạy đi đâu vậy? Đây không phải là thói quen tốt đâu nhé...

Trầm Côn cười hì hì:

- Ta đang hỏi người, linh hồn sư mẫu Đồ Nguyệt Nhi ở đâu vậy?

- Người hỏi việc này làm gì?

Vương Kiêu vẫn đang lơ đãng.

Ba ba!

Trầm Côn vỗ vỗ hồn xác thứ hai:

- Còn phải nói nữa sao? Ta đã đáp ứng người cho người xum họp với sư mẫu mà! Vậy, vũ hồn thứ hai này sẽ là sư mẫu, hắc hắc, hai người các người xum họp trong linh hồn của bản tăng đi! Bản tăng bất tử thì không ai có thể tách các người ra được!

- Người thật sự muốn vị trí này là Nguyệt Nhi?

Vương Kiêu dường như nghe chưa rõ:

- Người nên nghĩ cho rõ ràng, Nguyệt Nhi chỉ là một người bình thường, nếu nàng làm vũ hồn cũng không mang lại lợi ích gì cho người cả!

- Yên tâm! Yên tâm đi!

Trầm Côn đứng đưng vẩy tay:

- Bản tăng buôn bán, luôn lấy chữ tín làm đầu! Vương lão huynh, chờ giải quyết phiền phức Trầm gia xong, chúng ta phải đi tìm linh hồn sư mẫu!

- Hô!

Vương Kiêu thở gấp gấp, yên lặng nhìn Trầm Côn, đôi môi hơi run run.

- Trầm Côn, Vương Kiêu ta cả đời chỉ từng cúi lạy bốn người: Cha, mẹ, anh trait a Vương mãng...

Hắn đột nhiên quỳ gối xuống, đầu Phù Ma cúi xuống thật sâu:

- Lần quỳ thứ năm này, Trầm Côn, ta thay mặt Nguyệt Nhi cảm ơn người, người cho vợ chồng ta có nơi xum họp!

Sơn cốc yên tĩnh, nhẹ nhàng bùng lên một ngọn lửa, một đời là Phù Ma, hai hang lệ nóng...

Oanh long!

Cảnh vật linh hồn này có chút tiêu điều sụp đổ.

Nguyên là thời gian pháp tướng đã hết! Trầm Côn chán nản vỗ cái đầu bóng lưỡng, nhưng mà hắn cũng rất nhanh liền bật cười.

[Tính đi tính lại, bản tăng buồn bán đúng là lời không ít đây! Nhất là Hồn Kinh đã luyện đến tầng thứ hai, thời gian pháp tướng của bản tăng cũng kéo dài đến hai phút!]

Hai phút!

Vậy là hắn có thể học được gấp đôi kiến thức võ học, được lão sư Vương Kiêu chỉ dạy thời gian gấp đôi!

Đúng rồi, tại sao Hồn Kinh lại đột nhiên tiến triển?

Trầm Côn tự thấy hắn chưa làm qua việc gì tích đức, hảo sự cả, ngoại trừ đối kháng với Trầm phu nhân, hắn cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn lên A La tắm rửa, thuận tiện luyện công thăng cấp...đúng, chính là thăng cấp! Hồn Kinh tiến triển, nhất định là do hắn thăng cấp tới cảnh giới Hoàng Nguyên vũ tông!

[Ha ha, nguyên do Hồn Kinh là cùng cấp với cấp võ đạo, bản tăng cấp càng cao, Hồn Kinh càng mạnh!]

- Ách...Ha ha ha ah.

Nghĩ đến hưng phấn, Trầm Côn không nhịn được liên tục phát ra nụ cười độc môn, cái đầu bóng lưỡng, đôi mắt ti hí, điệu cười cực kỳ ti tiện, nhưng vẫn có chút khả ái!

- Trầm Côn, thương thế của cha ngươi vừa mới yên tĩnh lại, ngươi la to, muốn hại chết hắn sao?

Hắc Bá đem Trầm Côn kéo lại thế giới thực.

- Ai ui, xin lỗi, xin lỗi, ta quên mất!

Trầm Côn vuốt cái đầu bóng lưỡng, cười ngượng.

- Hừ!

Thanh Sơn tử sĩ ở một bên hừ một tiếng, dùng thanh âm lớn nhất mà không quấy rầy Trầm Phù Đồ nói:

- Gia chủ đã gần bình an, chúng ta còn chưa nói gì...Trầm Côn, ngươi trước kia không tới đây, ta cũng không ngăn cấm ngươi rời đi, nhưng mà hôm nay ngươi đến đây, chúng ta không thể để ngươi rời đi!

Thanh Sơn tử sĩ kia đứng lên, nói nhẹ:

- Ta không dám quấy rầy gia chủ, nếu ngươi còn có chút tâm huyết của nam nhi, hãy đi theo chúng ta, đến địa phương không có ai giải quyết ân oán của chúng ta!

Ai, lại còn thế nữa, Thanh Sơn tử sĩ còn muốn tìm bản tăng gây phiền phức nữa!

Trầm Côn nhịn không được lại bật cười...

Các vị, nếu vài phút trước các ngươi khiêu chiến ta, bản tăng còn có điểm cổ kị không dám động thủ, nhưng mà hiện tại...

Hỏa Kỳ Lân đã nói rõ ràng, thương thế của Trầm Phù Đồ và bản tăng không liên quan!

- Muốn đánh nhau?

Trầm Côn nghiêng đầu:

- Phí khiêu chiến, năm trăm lượng bạc!

- Ngươi!

Thanh Sơn tử sĩ muốn mắng người, nhưng nghĩ đến thương thể của Trầm Phù Đồ liền lấy từ trong ngực ra mấy tấm ngân phiếu:

- Trầm Côn, ngươi là kẻ hèn nhát! Bạc đây, ngươi đi theo ta! Hôm nay chúng ta không thể đánh gãy chân ngươi, chúng ta sẽ tạ tội với thương thể của gia chủ, hổ thẹn với danh Thanh Sơn tử sĩ!

- Đưa bạc thật?

Hai con mắt Trầm Côn sang rực, thuận tay đem ngân phiếu nhét vào tay áo.

- Cầm ngân phiếu rồi thì đến đây!

Hơn hai mươi Thanh Sơn tử sĩ đứng lên, cười lạnh vây quanh Trầm Côn.

Đúng lúc này!

- Thanh Sơn, các ngươi muốn chết sao?

Trong sơn động truyền ra một thanh âm suy yếu, dưới sự giúp đỡ của Thiết hòa thượng, Trầm Phù Đồ xuất quan!

52. Chương 51: Bí Mật Thì Không Thể Nói Lung Tung

Ba trăm Thanh Sơn tử sĩ quỳ mạnh xuống, bọn họ mở to hai mắt nhìn, giống như đang nhìn một vũ kịch thần kỳ.

- Lão thiên, thương thể của gia chủ có chuyển biến tốt!

- Điều này không thể nào? Vừa mới bị hơn một trăm sợi xích hàn băng đâm thủng người, cho dù là người bình thường cũng không thể đứng dậy nhanh như vậy được!

- Đầu lĩnh, ta hoa mắt sao? Người này, người này là gia chủ?

- Ai không tin ta là Trầm Phù Đồ?

Nghe các Thanh Sơn tử sĩ bàn luận, Trầm Phù Đồ cười ngạo nghễ.

Hắn đẩy Thiết hòa thượng ra, cắn răng đi từng bước một tới một ngọn núi bên cạnh...

Lúc này, hắn chỉ mặc một cái áo tơ mây đỏ tươi, một cái quần dài quân dụng Tỏa Tử Giáp, gió lạnh thổi làm tà áo màu đỏ tươi bay phấp phới, một mái tóc dài màu đỏ bay tự nhiên trong gió, lồng ngực, các vết sẹo lớn dữ tợn hiện ra trên cổ, lồng ngực, bụng, cánh tay...!

- Dương Viêm...

Giơ cánh tay phải lên, Trầm Phù Đồ hét lớn, bệnh tình sắc lửa màu hồng trong con ngươi không lưu lại chút nào!

Theo tiếng hét của hắn, lửa trong sơn cốc, nhà bếp, đèn đuốc, tất cả lửa giống như được hỏa thần gọi về, trong nháy mắt tụ lại trên quyền phải Trầm Phù Đồ.

-...Càn Khôn!

Vạn ngọn lửa hội tụ lại, chậm rãi phủ xuống thân thể Trầm Phù Đồ, rồi đột nhiên bùng lên, một quyền đánh lên mặt đá kiên cố không gì phá vỡ nổi!

Oanh long!

Đá vụn bay loạn, sơn cốc bị bao trùm trong màn lửa...

Khí bụi mù bay hết...

Trên đỉnh núi xuất hiện một cái hồ đường kính trăm dặm, bóng loáng như mặt gương, bên trong tỏa ra sức nóng rợn người, gần như là san bằng đỉnh núi!

- Trầm Phù Đồ ta đã trở lại!

Trầm Phù Đồ hít một hơi thật sâu, giơ cao hai tay, ngửa mặt lên trời hét lớn, thân hình khỏe mạnh tràn ngập khí phách nam nhi!

Trầm gia Phù Đồ, Tân Nguyệt tuyệt cường, ai dám nói đây không phải là Trầm Phù Đồ?

- Gia chủ uy vũ!

Ba trăm Thanh Sơn tử sĩ cùng hô vang.

- Đừng vội nịnh nọt, tính mạng các người còn ở trong tay Côn nhi!

Trầm Phù Đồ nhìn chằm chằm hai mươi tử sĩ khiêu khích Trầm Côn.

- Tính mạng của chúng tôi?

Thanh Sơn tử sĩ ngơ ngàng.

- Một đám đui mù, ngay cả Côn nhi cũng dám khiêu chiến! Có tin hay không nếu các người thật sự dám rat ay với Trầm Côn, hai mươi Thanh Sơn tử sĩ các người ta sẽ không để ai sống!

Trầm Phù Đồ nhanh chóng đi xuống sau lưng Trầm Côn, nặng nề vỗ bờ vai hấn:

- Côn nhi, người nói có đúng không?

- Ai ui, như cha nói...

Trầm Côn chặc lưỡi:

- Xem ra có năm trăm lượng bạc, ta không thể làm khó bọn họ rồi!

- Hả?

Trầm Phù Đồ ngẩn người, lập tức cười ha hả:

- Được, tên tiểu tử thú vị, chỉ một năm không thấy, người thiếu tiền sao?

- Đại ca nói gì vậy?

Thiết hòa thượng vỗ cái đầu bóng lưng của mình:

- Nghe ý của hai người, Trầm Côn có khả năng xử lý hai mươi Thanh Sơn tử sĩ? Mụ nổi nó, nói bậy vừa thôi, muốn đánh được hai mươi Thanh Sơn tử sĩ, ít nhất cũng phải là Hoàng Nguyên vũ tông, tiểu tử Trầm Côn này còn kém xa!

- Hấn mà kém sao?

Trầm Phù Đồ cười điên cuồng:

- Côn nhi, người khác không để ý, nhưng người không thể gạt ta... Vừa rồi người một chiêu đông cứng chân ta, có phải là Hoàng NGuyên vũ tông hạ đoạn?

- Hoàng nguyên, hạ đoạn?

Sơn Cốc bị một không khí yên tĩnh quấy dị bao phủ...

Trầm Côn thẳng cấp, tin tức này vốn không có gì đáng kinh ngạc, mười sáu năm nay, Trầm Côn Cửu Châu cứ một năm tăng ba cấp, đã sớm làm mọi người chết lặng!

Nhưng mà hiện tại...

Trầm Côn rõ ràng đã mất đi vũ hồn, không có vũ hồn sao lại có thể thẳng cấp?

- Xú tiểu tử, người thật sự tìm được vũ hồn mới sao?

Thiết hòa thượng nghĩ tới nguyên nhân, thất thanh rống to lên.

- Hư!

Giơ ngón giữa lên, Trầm Côn hung hăng liếc Thiết hòa thượng:

- Nghĩa phụ, bí mật này không thể nói lung tung được, ta còn phải dùng nó để kiếm tiền à! Không được, người phải bồi thường, năm trăm lượng!

- Mụ nội nó, tiểu tử ngươi thật sự tìm lại được vũ hồn!

Thiết Hòa thượng xông tới ôm chầm lấy Trầm Côn, cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn liên tục bị cộc hai mươi mấy cái.

Mẹ nó chứ!

Phương thức biểu đạt sự hưng phấn của nghĩa phụ, thật là quá đặc biệt mà...

Đầu bóng lưỡng của Trầm Côn đau nhức kịch liệt.

- Xú tiểu tử, nói nhanh lên, sao mà ngươi lại tìm được vũ hồn?

Thiết hòa thượng không dần nể, hỏi dồn.

- Rất đơn giản, ngày đó ta đến phần mộ của Phù Ma...

Trầm Côn đem chuyện xảy ra nói qua một lần, tất cả đều là nói thật, nhưng mà từ khi bị Triệu Lạc Trần ném đi thì có thay đổi đôi chút:

- Ta bị Triệu Lạc Trần ném đi, khi rơi xuống, lại rơi vào một ngôi mộ...Nghĩa phụ, ngươi đoán xem mộ kia có cái gì? Hắc hắc, ta ở đó nhìn thấy một bộ xương, giống hệt người nói là xương của Phù Ma Vương Kiêu!

Trầm Côn mặt mày hớn hở:

- Lúc ấy rơi xuống quá may mắn, ta rơi lên xương cốt của Vương Kiêu...khi ta đứng dậy trên người liền có vũ hồn!

- Chỉ đơn giản như vậy?

Thiết Hòa thượng vừa định ngồi xuống nghe truyện xưa dài dòng, thì Trầm Côn đã nói xong, hắn vừa đứng vừa ngồi, thân hình béo mập cứng đờ lại.

- Vâng, đúng vậy, ta nói hết rồi, chỉ đơn giản vậy thôi!

Trầm Côn nhún vai.

Từ trên trời rơi xuống, làm vỡ mấy đoạn xương vụn, ngay lập tức có một vũ hồn lớn mạnh?

Thiết hòa thượng không tin được nhìn Hắc bá...

Hắc bá nhìn Trầm Phù Đồ một cách quái dị...

Bọn họ nhìn gì vậy?

[Lời nói dối của bản tăng có vấn đề gì sao?]

Trầm Côn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không thể nào, nguồn gốc vũ hồn của đại lục Cửu Châu chính là dạng này mà - chỉ cần tiếp xúc với linh hồn thì có cơ hội tìm được vũ hồn! Trầm Côn nói hắn tiếp xúc với xương cốt của Vương Kiêu, đó đó có được vũ hồn, đó cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà!

- Một mất một được, xương khô sống dậy...

Yên lặng nhắm mắt, Trầm Phù Đồ, Hắc bá, thiết hòa thượng không hện mà cùng gật đầu.

Lời tiên đoán huyết phật, quả nhiên đã linh nghiệm!

Ước định năm đó, cũng đến lúc hoàn thành!

Ai...

- Mấy người không tin ta?

Thấy thần sắc quái dị của mọi người, Trầm Côn không nhịn được đành hỏi lại.

- Tin, đương nhiên tin!

Trầm Phù Đồ mỉm cười:

- Con không cần...gạt ta! Không phải sao? Được rồi, nói một câu xem, con đến tìm ta làm gì?
- Còn không phải do Trầm phu nhân làm hại sao...

Trầm Côn bĩu môi, vừa nói lại truyện đã trải qua, vừa trộm đánh giá sắc mặt Trầm Phù Đồ.

Tuy nói Trầm Phù Đồ đối với Trầm Côn rất tốt, nhưng dù sao hắn cũng là chồng của Trầm phu nhân, rốt cuộc là ủng hộ Trầm Côn hay ủng hộ vợ, cái này phải xem lựa chọn của hắn!

Nghe xong lời nói của Trầm Côn, Trầm Phù Đồ im lặng không nói gì...

Trầm Côn trong lòng thấp thỏm, lặng lẽ kéo áo thiết hòa thượng thấp giọng hỏi:

- Nghĩa phụ, cha ta sẽ giúp ta chứ?
- Yên tâm đi!

Thiết hòa thượng vẻ mặt như cùng chung kẻ thù:

- Quan hệ giữa cha người và mẹ người, đối xử với người lại tốt như vậy, bọn họ cho dù là cừu nhân cũng không quá đáng!
- Nga?

Đôi mắt ti hí của Trầm Côn sáng rực lên, hắn lôi thiết hòa thượng rời khỏi đám người, hỏi một cách hứng thú:

- Ngài nói nhanh lên, rạn nứt tình cảm của họ còn có xì căng đan gì sao? Có thể đưa lên tạp chí Bát Quái bán lấy tiền không?

53. Chương 52: Châm Trà, Xin Lỗi

Thiết hòa thượng lăm la lăm lét nhìn Trầm Phù Đồ đang trầm tư, lôi Trầm Côn ra phía sau đám người:

- Nghĩa phụ nói cho người biết, nhưng người không được nói ra ngoài đâu đó...Người có biết Trầm gia làm giàu bằng cách nào không? Hai mươi năm trước, Trầm gia là một tiểu gia tộc, có ba bốn trăm người, bảy tám vạn lượng bạc, mùa đông năm ấy, gia gia của người ở chiến trường cứu được một người Dương gia sắp chết trận, Dương gia vì báo ân, liền đem mẹ người gả cho người, khi cưới mang theo ba vạn lượng hoàng kim, cùng với ba nghìn trắng đỉnh!
  - Dương gia giàu có vậy sao?
- Hai mắt Trầm Côn sáng rực.
- Dương gia Tống Nguyệt lại không giàu?

Thiết hòa thượng bĩu môi:

- Vấn đề là ở đồ cưới! Người cũng biết đó, Trầm phu nhân là tiểu thư khuê các, hậu nhân của danh môn, cha người thì chỉ là quý tộc trong mắt 'hương ba lão', vậy thì bọn họ có thể ở cùng nhau sao? Sau khi thành thân, Trầm phu nhân ý vào hậu trường vững chắc, căn bản không để cha người vào mắt, thậm chí đêm tân hôn cũng chưa cho cha người vào động phòng, nói là sợ lây đáng về quê mùa trên người cha người...

(Hương ba lão: Lão nhà quê)

Thiết hòa thượng hít một hơi:

- Sau này bà ta ngày càng làm loạn, Trầm gia bị bọn chúng chia rẽ! Hiện tại, hơn nửa Trầm gia nằm trong tay Trầm phu nhân, nghe mệnh lệnh của cha người chỉ có một ít người năm đó đi theo lão nhân Trầm gia...
- Thiết hòa thượng, người nói ta không bằng Dương Cửu sao?

Trầm Phù Đồ nghe được hai người nói truyện.

- Ô kìa, hôm này thời tiết thật đẹp, bốn tiểu tứ phụ cũng tới...

Thiết hòa thượng lảng tránh, làm bộ như không nghe thấy câu hỏi của Trần Phù Đồ.

- Hòa thượng kia, người còn dám giả vờ ngốc à? Trần Phù Đồ ta bế quan một năm, quả thật không bằng Dương Cửu, nhưng mà ta đã trở lại!

Trần Phù Đồ nói nửa câu đầu còn giống nói đùa, nửa câu sau lại xoay chuyển gió mưa, quát lên:

- Dương Cửu thừa dịp ta bế quan, làm việc ác tày đình, thậm chí không thèm để ý đến sinh tử của mấy chục vạn dân chúng Tân Nguyệt thành, vẫn muốn hãm hại Trần Côn! Nếu ta mà nhịn, không đáng làm nam nhi, không xứng làm người đứng đầu của Trần gia! Thanh Sơn đầu lĩnh, Hắc bá, Thiết Hòa thượng, ngày mai lập tức tạo thành đội hình xuất chinh! Trận chiến này các người phải dấn lên hàng nghìn, hàng vạn thi thể yêu thú, nói cho Tân Nguyệt thành biết, Trần Phù gia Phù Đồ, đã trở lại!

- Xuất chinh, xuất chinh, xuất chinh!

Ba trăm Thanh Sơn tử sĩ đầm ngực ầm ầm, sắt thép trên tay và áo giáp phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

- Gia chủ, thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, đừng hành động theo cảm tính!

Trong tất cả, chỉ có hắc bá còn bình tĩnh.

- Thương thế?

Trần Phù Đồ cười lạnh:

- Thương thế của Trần Phù Đồ ta, cho tới giờ đều là dưỡng thương trên chiến trường!

Hắn nhẹ nhàng che ngực:

- Hơn nữa, vũ hồn của ta, cũng không đợi được...vô tôn cấp Xích Địa Bách Lý, Trần Phù Đồ ta cũng không đợi được để song vai đánh với người một trận!

Cấp Vô tôn?

Trong sơn cốc lại lâm vào yên lặng...

Vũ hồn của gia chủ, thăng cấp rồi?

Hắc hắc, các người cứ chậm rãi kinh ngạc đi!

Thừa dịp mọi người đang ngẩn người, Trần Côn lặng lẽ rời cốc, dọc đường đi cười toe toét.

Vũ hồn Trần Phù Đồ thăng cấp, Hắc Bá, Thanh Sơn đầu lĩnh, Thiết hòa thượng, ba bạch nguyên vũ tông này cũng được thoải mái, bản tăng cuối cùng cũng có được hai chi chiến đội!

Đúng rồi, còn có A La...

Tính toán như vậy, bản tăng có thể có hai hoàng bốn bạch, hoàn thành vượt mức nhiệm vụ!

Trần phu nhân, ngày mai sắc mặt người sẽ ra sao đây?

...

Sáng sớm hôm sau, tại cửa đông Tân Nguyệt thành.

- Nổi trống, tập hợp!

Tô An Chi toàn thân giáp trụ, lạnh lùng đứng trên cổng thành, ở dưới chân hắc hai cửa thành chậm rãi mở ra.

- Tân Nguyệt thành, ba nghìn vệ đội, đã tập kết xong!

Hòa Sơn là người đầu tiên từ cửa thành đi ra, ba nghìn lính sau lưng hắc chậm rãi chạy theo, đi vào trước trận hình trước cửa thành, tất cả cầm trong tay trường mâu, sắt khí hùng dũng tạt vào mặt mọi người.

- Tô gia, Tô Nhất Minh dẫn đội, phụng mệnh đến tập kết!

Tô Nhất Minh thân mặc áo khoác da lông màu tuyết trắng, mang theo sáu võ giả cũng đi ra, mỉm cười với cha hắn trên cổng thành.

- Công Tôn gia, Công Tôn Y dẫn đội, phụng mệnh tập kết!

Người của Công Tôn gia cũng đã đến, Công Tôn Y đi phía trước nở nụ cười nhợt nhạt, thần bí khó lường.

- Ân!

Nhìn trận thế khổng lồ dưới cổng thành, Tô An Chi gật gù đầu, hướng về Công Tôn Viễn hỏi:

- Công Tôn gia chủ, người mang đủ vật tư đến chứ?

- Năm nghìn binh khí và áo giáp cùng một tháng lương thảo, không sai tẹo nào!

Công Tôn Viễn đau lòng.

- Tốt lắm!

Tô An Chi lại nhìn về phía Trầm phu nhân:

- Trầm phu nhân, chiến đội của Trầm gia đâu?

- Chiến đội của Trầm gia chúng ta vẫn chưa tới sao?

Trầm phu nhân ngồi ở cái bàn nhỏ bên cạnh, thưởng thức chè xanh một cách tao nhã:

- To tướng quân, người thấy đó, Trầm Côn không lấy ra bảy cao thủ, lâm trận rút lui...Thôi, quân pháp vô tình, tùy người xử trí hắn!

- Trầm phu nhân, người có vẻ rất sốt ruột đó!

Tô An Chi thấp giọng cười cười:

- Mấy ngàn người đang nhìn chúng ta nói chuyện quy củ quân đội đó biết không?

Nói xong, hắn giơ tay lên cao:

- Bắt đầu điểm danh! Điểm ba lượt không đến coi là lâm trận bỏ chạy, xử lý theo quân pháp!

- Đội bảo vệ Tân Nguyệt thành!

- Có!

- Công Tôn gia!

- Đã đến!

- Tô gia!

- Đến!

Tô Nhất Minh đi lên đài điểm binh, dưới thành liên tiếp truyền đến trả lời, chờ nhà cuối cùng trả lời xong, Tô Nhất Minh đắc ý nhìn khoảng đất trống dưới thành đắc ý cười:

- Chiến đội của Trầm gia ở đâu?

Không có ai trả lời...

- Lần thứ nhất chưa đến!

Khóe miệng Tô Nhất Minh thản nhiên nở nụ cười:

- Lần thứ hai báo danh, Trầm gia ở đâu?

Khu đất trống vẫn im ắng...

- Ha ha, Trầm Côn quả là lâm trận bỏ chạy!

- Ta nói àm, kẻ bắt lực như hấn, sao có thể xuất ra một hoàng sáu bạch, bảy cao thủ được?
- Trầm phu nhân thật ác độc, vì gán tội danh cho Trầm Côn ngay cả thể diện của Trầm gia cũng không thêm để ý...
- Mặc kệ nó! Chờ khi xuất chinh trở về, chúng ta tới Phù Đồ tháp, đi xem ‘tên tuổi anh hùng’ của Trầm Côn là được.

Dưới thành vang lên những tiếng bàn tán xôn xao.

- Lần thứ hai không đến!

Tô Nhất Minh nhin không được cưỡi lên, nói lớn:

- Trầm gia đâu? Ba lượt điểm binh không đến, tội của Trầm Côn không thể tha thứ! Chấp pháp đội, lập tức chuẩn bị...
- Ai, lão huynh, lão huynh, ta không phải đến rồi sao?

Trầm Côn cười hì hì đi ra khỏi cửa thành, phía sau hấn có hơn mười cỗ xe ngựa đen, bánh xe lún xuống dưới đất hơn một tấc, không biết bên trong có những gì.

- Trầm Côn, ngươi có đến, nhưng chiến đội đâu?

Tô nhất Minh nghe thấy âm thanh cẩu Trầm Côn, trong lòng nặng xuống, nhưng thấy hấn chỉ dẫn theo hơn mười cái xe ngựa, nhân công cũng chỉ là hơn mười tài xế, lập tức bật cười:

- NGười đâu, Trầm Côn không thể tạo thành chiến đội đúng hạn, ghi tên lên bại trận bảng!
- Ta nói nè Tô thiếu tướng quân, ngươi không thể nghe ta nói hết sao?

Trầm Côn buồn bã lắc đầu.

- Không hoàn thành quân lệnh, ngươi còn gì để nói?

Tô Nhất Minh gầm lên.

- Không có gì, chỉ là muốn xác nhận một chuyện thôi...

Trầm Côn ngồi xổm xuống, cười hì hì hướng về Trầm phu nhân hô to:

- Hắc, phu nhân trên cổng thành kia, ngày hôm qua ai đã nói, nếu ta có thể đưa ra hai chi chiến đội, nàng sẽ châm trà xin lỗi ta nhỉ?

54. Chương 53: Không Thể Nào

Trong lòng Trầm phu nhân trầm xuống, Trầm Côn thật sự có chiến đội đến sao?

Không, điều đó là không thể!

Tân Nguyệt thành chẳng có bao nhiêu cao thủ, hấn không thể trong một đêm tìm đủ bảy người một Hoàng sáu Bạch được?

Hừ, xem ra hấn chỉ là tuyệt vọng mà muốn lừa dối vài người mà thôi!

Trầm Côn, bốn phu nhân sẽ vạch trần trò hề của ngươi, cho mọi người không thể chấp nhận được!

- Đúng vậy, là ta nói!

Trầm phu nhân đứng lên thách thức:

- Trầm Côn, nếu ngươi có thể xuất ra một Hoàng sáu Bạch đủ bảy cường giả vũ tông, ta lập tức sẽ châm trà xin lỗi ngươi! Nhưng nếu ngươi không có...
- Không cần nói nữa, ta buồn bán tuyệt đối trọng danh dự, tối qua ở Phù Đồ tháp ngươi cũng thấy đó?

Trầm Côn nghiêng đầu:

- Ta mà không có đủ bảy cao thủ, xin Tô thiếu tướng cứ đem tên ta viết lên bại trận bảng, mặc cho người đời cười nhạo!

- Một lời đã định!

Trầm phu nhân hung hăng liếc Trầm Côn, bà ta nói với Tô Nhất Minh:

- Tô thiếu tướng quân, người là pháp quan, để phòng ngừa Trầm Côn dối trá, mời người kiểm tra cao thủ hẩn mang đến! Chỉ cần không đạt yêu cầu, ngay lập tức xử trí Trầm Côn theo quân pháp!

- Trầm phu nhân yên tâm!

Tô Nhất Minh cười lạnh:

- Trầm Côn, mời cao thủ của người ra đi!

- Tuân mệnh!

Trầm Côn cười híp mắt đi tới chiếc xe ngựa thứ nhất, vén màn xe lên:

- Lão huynh, phiền người đi ra cho Tô thiếu tướng quân kiểm tra một chút đi!

Phốc!

Trên xe liên tiếp nhảy xuống mấy võ sĩ áo giáp màu xanh, trọng giáp mấy trăm cân mà khi tiếp đất chỉ gây ra tiếng động rất nhỏ.

- Nguyên là Thanh Sơn tử sĩ!

Trầm phu nhân thở phào một cái:

- Trầm Côn, nguyên là người đem thân binh của Trầm Phù Đồ tới...Nhưng mà như này sao được tính? Một Thanh Sơn tử sĩ, cùng lắm chỉ là nhất phẩm vũ linh, người muốn đem vũ linh ra giả mạo cường giả võ tôn sao?

- Đừng nóng vội chứ, còn có nữa mà?

Trầm Côn làm ra một tư thế xin mời.

Trên xe lục tục nhảy xuống hơn mười Thanh Sơn tử sĩ!

- Trầm Côn, hai mươi Thanh Sơn tử sĩ cũng chỉ tương đương một Bạch Nguyên vũ tông...

- Trầm phu nhân, người không thể yên tĩnh một chút sao, để ta làm xong việc đã?

Trầm phu nhân đang tức giận muốn mắng, câu nói của Trầm Côn lại chặn bà ta lại.

Xuy

Trầm Côn liên tiếp kéo màn che của mười cỗ xe ngựa, mỗi xe mười Thanh Sơn tử sĩ, cuối cùng có hơn một trăm Thanh Sơn tử sĩ, dàn trận dưới khu đất trống, so với quân đội chính quy còn chỉnh tề hơn.

- Đây là cao thủ đầu tiên của ta, Thanh Sơn tử sĩ am hiểu hợp công, trong chiến đấu chỉ tính là một người, không có vấn đề gì chứ?

Trầm Côn tổ vể lau mồ hôi, cười nhẹ nhàng nói với Tô Nhất Minh:

- Tô thiếu tướng quân, mời người tới kiểm tra, một trăm Thanh Sơn tử sĩ liên thủ, có thể tính là cao thủ cấp bậc nào đây?

- Cái này...

Trên trán Tô Nhất Minh toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Một trăm Thanh Sơn tử sĩ, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng có thể làm hẩn chết đuối...

Chết người ở chỗ, Tô Nhất Minh nhận thấy rằng nếu mà hắn dám động thủ kiểm tra Thanh Sơn tử sĩ, chắc chắn Trầm Côn sẽ bí mật hạ lệnh, khiến cho Thanh Sơn tử sĩ quyết tử, khiến hắn bị ngộ thương, thậm chí là ngộ sát!

- Ha ha, Thanh Sơn tử sĩ nổi danh Tân Nguyệt, không cần kiểm tra nữa, coi như là một Hoàng Nguyên vũ tông, như vậy được chưa?

Tô An Chi giải vây chon hi tử.

- Ai ui, vậy coi như là một Hoàng Nguyên vũ tông vậy! Đa tạ, đa tạ...

Trầm Côn cười dài đi tới cỗ xe thứ hai từ cuối lên, lễ phép mời:

- Hắc bá, Thanh Sơn đầu lĩnh, cả nghĩa phụ nữa, mấy người cũng nghe thấy rồi đó, còn chờ gì nữa?

- Mụ nội nó, Tô An Chi, lão tiểu tử ngươi coi như là công bằng đi!

Thiết hòa thượng và hai người khác cùng đi ra, cười ha hả:

- Chúng ta đều là Bạch Nguyên vũ tông, có cần kiểm tra không?

- Không cần, đương nhiên không cần, ba vị đều là cao thủ thành danh...

Nụ cười của hai cha con Tô gia hơi khô cứng, ánh mắt nhìn Trầm phu nhân như dao!

Ý là Trầm phu nhân, người không phải nói ba người bọn chúng đang giúp Trần Phù Đồ chữa thương, không có khả năng xuất hiện sao?

Trong lòng Trầm phu nhân cũng nặng trĩu...

Quái lạ!

Rất kì quái!

Một trăm Thanh Sơn tử sĩ tinh nhuệ đã tới, ba người Thiết Hòa thượng cũng tới, vậy thì ai bảo vệ Trầm Phù Đồ?

Trầm Phù Đồ, người đem tất cả lực lượng cấp cho Trầm Côn, người không muốn sống nữa sao?

- Vì giúp tên con lai này, Trầm Phù Đồ đã xuất hết vốn liếng rồi!

Thanh âm Trầm phu nhân hết sức lạnh lẽo:

- Được, tất cả mọi người đều thấy đó, Trầm Côn đem tất cả vốn liếng của Trầm Phù Đồ tới, hiện giờ không ai bên cạnh Trầm Phù Đồ giúp hắn trị thương, nếu hắn chết thì chính là do tạp chủng Trầm Côn này làm hại!

Nói xong bà ta mạnh mẽ chỉ Trầm Côn:

- Trầm Côn, cha ngươi quả nhiên thương ngươi, nhưng mà hắn thương ngươi cũng chỉ có thể xuất ra bấy nhiêu lực mà thôi! Ngươi còn thiếu ba Bạch Nguyên vũ tông, kiếm không ra chính là tử tội làm hỏng việc quân, đích thân ta sẽ chém đầu của ngươi!

Bà ta kích động quá nên thất thố...

- Muốn giết Côn nhi, ngươi đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?

Trong xe ngựa cuối cùng truyền ra âm thanh băng lãnh...

Oanh long!

Xe ngựa nổ tung, một ánh lửa vọt lên cổng thành, ánh lửa tán đi, hiện ra một thân ảnh, tóc dài màu đỏ lửa, áo tơi màu lửa đỏ, Trầm Phù Đồ hiên ngang đứng trước mọi người như Hỏa Thần!

- Ngươi, thương thể của ngươi đã khỏi?

Trầm phu nhân hoảng sợ thốt lên.

- Trầm Phù Đồ? Người không phải sắp chết sao?

Hai cha con Tô gia buột miệng nói ra, không kịp suy nghĩ.

- Không thể nào! Tại sao Trầm Phù Đồ vẫn có thể đứng lên được?

Dưới cổng thành ba nghìn quân sĩ lâm vào hỗn loạn!

- Trầm gia Phù Đồ, phụng mệnh xuất chiến!

Con người của Trầm Phù Đồ tỏa ra ánh sáng hồng, khi nói khí phách tỏa ra nang dọc, áp chế khiến cho tất cả mọi người không ai ngẩng đầu lên được!

- Tô An Chi, ta tới thay ba Bạch Nguyên vũ tông cuối cùng, người dám nói không hay sao?

Trầm Phù Đồ lạnh lùng hỏi.

- Trầm huynh nói vậy, bằng thực lực của người, đừng nói ba, cho dù là mười ba Bạch Nguyên vũ tông cũng được!

Tô An Chi cười gượng:

- Nhưng mà tiểu đệ nghe nói ngài bị trọng thương trong người...Không lẽ ngày thực sự muốn xuất chiến thay Trầm Côn?

- Ta sẽ không thay Trầm Côn xuất Chiến!

Ánh mắt Trầm Phù Đồ nhìn chằm chằm vào Tô An Chi:

- Không phải người muốn chia binh hai đường sao? Ta mang theo Thanh Sơn tử sĩ, Hắc Bá, Thiết hòa thượng đều đi theo đội nhân mã thứ nhất của người! Còn Trầm Côn, sẽ tự đi một đường, một mình đảm nhận một phía!

Cấp Trầm Côn một ánh mắt mỉm cười, Trầm Phù Đồ nói:

- Con trai của Trầm Phù Đồ ta, nó đã trưởng thành, có lông có cánh, nên nó sẽ làm những chuyện của nam nhi!

Nói xong, hất đảo tay trái, tay phải vòng lại, một ánh lửa hút Trầm Côn lên trên cổng thành!

- Hôm nay nhân có mọi người có uy tín và danh dự của Tân Nguyệt thành ở đây, Trầm Phù Đồ ta nói hy vọng các người nhớ kĩ!

Trầm Phù Đồ giơ cao cánh tay của Trầm Côn lên, vai hai cha con sát vào nhau:

- Trước đó, có người muốn con trai ta chịu khổ, hủy bỏ địa vị người kế thừa của hắn...Cũng được, hôm nay ta sẽ cắt đứt tâm tư này của những người đó! Mọi người Tân Nguyệt thành nghe rõ đây, ngày hôm nay ta tuyên bố, Trầm Côn chính là người thừa kế duy nhất của Trầm Phù Đồ ta, nếu ta chết đi, tất cả Trầm gia đều do hắn kế thừa, ai dám phản đối, Thanh Sơn tử sĩ nghe lệnh!

- Bảo vệ thiếu chủ, thà chết không thôi!

Một trăm Thanh Sơn tử sĩ cùng nhau hét lên!

Mẹ nó chứ!

Cha nói những lời này làm gì?

Trầm Côn nhú mày...

Trước ngày hôm nay, tất cả đều trong kế hoạch của Trầm Côn, nhưng mà hắn không nghĩ tới, cha hắn lại làm ra một màn xác định người thừa kế này!

Màn này tốt thì tốt, chỉ là...

- Cha, lưu lại cho ta chút mặt mũi chứ!

Trầm Côn cười hì hì rút tay về:

- Việc người thừa kế, coi như chưa nói được không?

55. Chương 54: Xuất Chinh Cùng Người.

Sắc mặt Trầm Phù Đồ trầm xuống.

- Bởi vì con đã có ước định với một người rồi!

Trầm Côn cười hì hì đánh giá Trầm phu nhân:

- Người thừa kế, con rất muốn, nhưng không phải bằng phương pháp này... Một năm sau, con sẽ đích thân đánh bại con trai của ai đó, bắt nàng đem vị trí thừa kế cho con!

Hắn chắc luỗi, nói với vẻ bất cần:

- Cha nói có đúng không? Chuyện của nam nhân, chỉ có thể dùng nắm đấm của con để giải quyết, tại sao phải dùng lời nói của người?

- Nói rất đúng, thế mới là con trai của Trầm Phù Đồ ta!

Trầm Phù Đồ cất tiếng cười to.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trầm phu nhân đã không còn tí huyết sắc nào...

Cha con Trầm gia, uy danh lẫm chấn Tân Nguyệt, làm sao bốn phu nhân chịu nổi đây!

Nhưng mà Trầm Côn cũng không có ý tứ buông tha nàng ta.

- Trầm phu nhân, ban nãy trước mấy ngàn người ngươi đã nói...

Trầm Côn cười hì hì chỉ bàn uống trà:

- Vậy còn chờ gì nữa? Châm trà, xin lỗi đi thôi!

- Hô!

Trầm phu nhân thở gấp gấp, tiếng hít thở tràn đầy cừu hận của nàng mấy ngàn người bên dưới cũng nghe rõ.

- Trầm Phù Đồ, Trầm Côn, ngày hôm nay các ngươi thắng!

Trầm phu nhân bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng châm trà, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Trầm Côn:

- Trầm đại thiếu gia, ta sai rồi!

Rồi bỗng hạ thấp giọng:

- Nhưng mà tương lai còn dài, một năm tới chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian!

- A di đà phật, bàn tăng nhất định sẽ chơi tới cùng!

Trầm Côn vẻ mặt muốn giết người, hắn nhận lấy chén trà, đưa đến trước ngực Trầm phu nhân...

Hoa lạp lạp!

Trầm Côn mạnh mẽ hất chén trà lên mặt đất...

Trên mặt Trầm phu nhân biến sắc, trắng bệch ra, môi tím lại, mắt thì như muốn chảy máu!

Chứng kiến cảnh này, mọi người dưới thành không biết nói gì...

- Có ý tứ!

Chỉ riêng có Công Tôn Y vẫn tươi cười như trước, nàng thản nhiên nhìn Trầm Côn, rồi nhìn Trầm Phù Đồ, sau đó nhỏ giọng phân phó võ giả phía sau:

- Sau khi xuất phát, ta nhất định sẽ phải đi cùng Tô Nhất Minh, các ngươi đi cùng đường với Trầm Côn! Đến lúc đó, các ngươi quan sát cẩn thận Trầm Côn cho ta, báo cáo lại nhất cử nhất động của hắn!

- Tiểu thư, Trầm Côn có gì đáng quan sát sao?

- Đúng vậy, người đừng thấy hấn hiện tại uy phong, kỳ thật là do có chỗ dựa Trầm Phù Đồ...

- Nếu Trầm Phù Đồ không ở đây, hấn không dám làm vậy phải không?

Đám vũ giả rất không tình nguyện, vô cùng xem thường Trầm Côn.

- Theo đó làm là được rồi!

Công Tôn Y hừ lạnh, đám vũ giả lập tức cúi đầu. Ở Công Tôn gia, Công Tôn Viễn chỉ là chủ nhân bề ngoài, cô gái mười sáu tuổi này, mới chính thức là thủ lĩnh Công Tôn gia!

Di?

Công Tôn Y thu hồi ánh mắt khỏi đám vũ giả, chợt thấy trong đám xe còn một chiếc, đánh xe là quản gia của Trầm Côn, A Phúc.

Chiếc xe này cũng do Trầm Côn mang đến?

Tò mò, Công Tôn Y tỏa ra năng lượng vũ hồn của mình, muốn tìm hiểu thân phận người trong xe...

Ba!

Bằng mắt thường không thể nhìn thấy được, năng lượng vũ hồn của Công Tôn Y vừa mới tiến tới cạnh xe, đã bị một luồng huyết tinh sắc bèn cắt đứt!

- Sát ý thật mạnh...

Đôi mắt đẹp của Công Tôn Y mở lớn, hoảng sợ nhìn không chớp mắt cỗ xe này.

- Tiểu thư, điểm binh xong rồi, xuất phát thôi!

Lúc này, A Phúc nhìn lên thấy không sai biệt lắm, bèn có ý mời nữ nhân trong xe xuống.

- Ân!

Người trong xe nhẹ giọng trả lời, xuống xe, thẳng đường đi tới nơi tập trung của Trầm gia.

Quần trắng áo trắng, một đôi găng tay màu trắng, một cái khăn che mặt bằng lụa mỏng, tuy rằng không thấy rõ dung mạo, nhưng mà trời sinh tuyệt sắc, chỉ dựa vào dáng người phong hoa tuyệt đại đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

- Người này là ai vậy? Xinh quá!

- Cô ấy vào trận hình của Trầm gia sao? Trầm gia có mỹ nhân như vậy cơ à?

- Mau, nhìn kia, người đó so với Công Tôn Y còn đẹp hơn!

- Đệ nhất mỹ nhân Tân Nguyệt thành, không còn là Công Tôn Y nữa sao?

Công Tôn Y nghe mọi người bàn tán, ánh mắt càng thêm quái dị...

Sau đó nàng làm ra một hành động cực kỳ bất ngờ, làm cho toàn bộ nam nhân Tân Nguyệt thành phun huyết!

(ta cũng thua, thẳng cha tác giả chỉ nói đến đây, chắc lúc viết hấn đang xem xxx)

- Xuất phát!

Tô An Chi ra lệnh một tiếng, toàn bộ quân trận đều xuất động, mà đôi mắt ti hí, vẻ mặt cười cợt thiếu nghiêm túc của Trầm Côn, cứ thế tùy tiện đi đến cạnh mỹ nhân tuyệt sắc, bộ dạng quen biết đến không thể quen biết hơn được nữa.

Chưa hết bất ngờ, Trầm Côn còn nhẹ nhàng vỗ lên bả vai mỹ nhân, đáng khinh nói một tiếng:

- Mỹ nữ, xuất phát thôi!

Mà chết người ở chỗ, là mỹ nhân này bị Trầm Côn khinh bạc như vậy, không ngờ là lại thuận theo, còn cười nhẹ nhàng:

- Đã muốn sớm xuất chinh cùng người...

Đi theo, cùng hấn xuất chinh?

Trầm Côn!

Kể tục tũ bất lực này, tìm được một mỹ nhân bên cạnh khi nào vậy?

Mọi người chỉ chỗ, là tiêu điểm của mọi người, cuối cùng Trầm Côn cũng nhận thấy được những ánh mắt phát hỏa sau lưng.

- Bọn chúng nhìn gì vậy? Có cái gì đẹp sao?

Trầm Côn không hiểu gì.

Không phải chỉ thân cận A La một chút áo, chỉ vỗ vai nàng thôi mà?

Vậy đã là gì? Bần tăng và A La dùng tụ linh trận, đã nắm tay nhau truyền linh khí, va va chạm chạm sớm đã quen rồi.

Về phần A La nói ‘ xuất chinh cùng người’ càng không có vấn đề gì mà, A La là lão sư của bần tăng, cùng bần tăng đi giết yêu thú, gia tăng kinh nghiệm thực chiến là lẽ bình thường mà!

Ai...

Thật không thể nào hiểu được tâm tư của tục nhân!

Di?

Ánh mắt của hấn...

Trầm Côn chợt thấy Tô Nhất Minh đi đến sau hấn, ánh mắt thâm độc, khóe môi nhếch lên hiện ra một nụ cười độc ác, rõ ràng là bộ dạng không tốt đẹp gì!

Quái, Trầm Phù Đồ đã xuất quan, tiểu tử này còn dám đắc tội trắng trợn với bần tăng sao?

- Trầm thiếu gia, đây là xuất chinh kế hoạch thư, mọi người cần phải tuân thủ!

Trầm Côn đang nghĩ ngợi thì lính liên lạc chạy tới.

- Kế hoạch thư?

Trầm Côn mở mắt liếc một cái, liền hiểu được nụ cười của Tô Nhất Minh.

Theo như kế hoạch thư này sắp xếp, xuất chinh lần này, binh tướng của tam đại gia tộc chia làm hai đường, một đường là cao thủ tinh anh, phụ trách giết lục nguyên yêu thú ở chỗ sâu Độc Giác Sơn, còn đội quân thứ hai chỉ hoạt động bên ngoài Độc Giác Sơn, tùy thời điểm mà tìm kiếm diệt sát yêu thú, ngăn cản yêu thú có ý định tới gần Tân Nguyệt thành.

Thống soái đội quân thứ hai này, chính là Tô Nhất Minh!

Mẹ nó chứ!

Nguyên lai là nằm dưới trướng hấn, tài nào Tô Nhất Minh cười vui vẻ như vậy!

Nguy rồi, nguy rồi, huyện quan không bằng hiện quân, bần tăng làm việc dưới quyền Tô Nhất Minh, khẳng định sẽ bị hấn hại ngầm, chết cũng không biết chết như thế nào!

- Trầm thiếu gia, kế hoạch thư này có vấn đề gì sao?

Tô Nhất Minh cười híp mắt đi tới, tựa như muốn nói: Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay ta, xe ta lăn qua lăn lại ngươi như thế nào đi!

Trầm Côn cười hì hì ứng phó, trong lòng thì tính toán rất nhanh...

Muốn sống thì tuyệt không thể ở cùng một chỗ với Tô Nhất Minh!

Nhưng mà làm sao mới có thể thoát khỏi hủn đây?

Di, Công Tôn Y cũng tới, nàng cũng ở đội thứ hai này sao?

Thấy Công Tôn Y, hai mắt Trầm Côn sáng rực lên...

Hắc hắc, nha đầu này không phải là cái khiên hoàn mỹ nhất sao?

- Ai da, Công Tôn tiểu thư, không đúng, chúng ta là vợ chồng hủn phải xưng hô thân thiết chứ...Y nhi, người cũng đi cùng ta sao?

Trầm Côn cố nén cảm giác nổi da gà, lại gần Công Tôn Y.

Sắc mặt Tô Nhất Minh lập tức thay đổi.

Y nhi!

Nghe thấy tên này, hủn muốn ngay lập tức cầm cương đao, chém tên hỗn láo Trầm Côn thành trăm mảnh!

56. Chương 55: Trong Dự Liệu.

Trầm Côn lôi kéo Công Tôn Y, vẻ mặt cười cười cợt nhả.

- Ta không sao.

Tô Nhất Minh cố gắng nén giận xuống.

- Không có việc gì? Vậy xin thỉnh nhường một chút, ta còn muốn cùng Y nhi có vài lời tư mật muốn nói.

Trầm Côn lôi kéo Công Tôn Y trốn vào một góc trong phòng.

Chứng kiến cảnh này ngay trước mặt, Tô Nhất Minh trong lòng lại càng chua xót, cơ hồ muốn rút kiếm giết người.

"Đáng chết, ta nghe nói Trầm Côn sẽ ở nhị lộ quân. Liên cố ý nhờ phụ thân an bài ta làm nhị lộ Thống lĩnh. Làm như vậy, chính là tìm cơ hội thu thập tiểu tử này.

Chính là...

Ta tại sao lại không nghĩ tới, cứ như vậy, Trầm Côn có thể sẽ cùng với Công Tôn tiểu thư mỗi ngày ở cùng một chỗ với nhau.

Không được, nhất định đem bọn họ tách ra, Công Tôn Y chỉ có thể là của Tô Nhất Minh ta."

- Trầm Côn, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện yêu đương! Tô Nhất Minh quát lớn:

- Lập tức tới ngay nhận quân lệnh.

- Đâu có, đâu có, lão huynh có việc gì phân phó sao?

Trầm Côn ngồi xổm Bên cạnh Công Tôn Y, một mặt ngửi mùi thơm cơ thể của Công Tôn Y, một mặt cười hì hì hỏi.

- Ta ra lệnh, ta ra lệnh...

Tô Nhất Minh không thể khoan dung cho cảnh thân mật này, bật thốt lên nói:

- Nhị lộ quân chia ra làm ba đường, Công Tôn tiểu thư cùng ta đi về phía Nam Độc Giác Sơn! Người cùng Công Tôn gia gia ba vị Bạch Nguyên vũ tông đi về phía Bắc Độc Giác Sơn, những người khác đi Nam Sơn, một tháng sau tụ họp lại! Trầm Côn, người nghe cho rõ, nếu trong một tháng này, chỗ người đóng giữ Bắc Độc Giác Sơn mà có bất kỳ một con yêu thú nào vào Tân Nguyệt thành, ta sẽ mang người xử lý theo quân pháp.

- Cái gì? Người muốn tách ta với Y nhi ra à?

Trầm Côn nhảy dựng lên, vẻ mặt buồn rười rượi cầu xin:

- Lão huynh, ta cầu xin người chuyện này được không, chúng ta vợ chồng...

- Câm miệng, đây là quân lệnh.

Tô Nhất Minh gầm lên.

- Ai, nếu là quân lệnh...

Trầm Côn tiếc nuối cúi đầu, chờ thể lệnh tới tay, hần đột ngột ngẩng đầu lên, tùm tùm cười nói:

- Ta xin đa tạ thiếu tướng quân, hắc hắc, một tháng sau chúng ta tái kiến! Bái bai...

Cuối cùng một câu 'bái bai' mang theo âm cuối khoan khoái, Trầm Côn nhanh như chớp chuồn mất.

Tô Nhất Minh xem ra bị lừa gạt rồi!

"Ta đem hần cùng Công Tôn tiểu thư tách ra, hần, hần tại sao còn có thể vui vẻ như vậy?

Hồng rồi! Trúng kế, ta bị tên Trầm Côn đem ra đùa giỡn rồi."

Tô Nhất Minh thất vọng giậm chân đấm ngực, nhưng mà Trầm Côn đã sớm chuồn mất, nếu mà hần dám thu hồi mệnh lệnh, chẳng phải là làm cho Công Tôn Y coi thường sao?

- Ai...

Quan sát hai người đấu trí, Công Tôn Y âm thầm lắc đầu.

"Tô Nhất Minh, luận võ công, luận tâm trí, người đều so với Trầm Côn kém quá xa. Ta cũng đã sớm đoán được trường hợp này rồi."

- Nhớ kỹ lời ta nói lúc nãy chưa?

Công Tôn Y cấp cho ba Công Tôn gia Bạch Nguyên Vũ tông một cái nháy mắt ra dấu rồi xoay người rời đi.

Ba Bạch Nguyên Vũ tông cúi đầu tâm phục, khẩu phục.

Hai phút trước, lời nói của Công Tôn Y còn quanh quẩn bên tai bọn họ:

- Lúc xuất phát, ta với Tô Nhất Minh nhất định cùng một chỗ, các người...Nhất định sẽ cùng đường với Trầm Côn.

Tiểu thư liệu sự như thần, Công Tôn gia tộc có hi vọng phục hưng rồi.

Chân núi phía Bắc Độc Giác Sơn, bên ngoài Tân Nguyệt Thành.

Đây là một mảng núi lớn nhấp nhô, rừng cây trơ trụi mênh mông bát ngát. Sau khi trời vào đông, trên mặt đất có một tầng lá rụng thật dày, lại trải lên trên mấy tầng tuyết trắng, đi ở trên rất mềm mại, thoải mái vô cùng.

- Hắt xì, hắt xì.

Ba Bạch Nguyên Vũ tông nhà Công Tôn đang leo lên một đỉnh núi cao, tuyết đọng lại dưới chân bọn họ phát ra thanh âm thanh thúy. Bọn họ một mặt chạy đi, một mặt thấp giọng thì thầm nói cái gì đó, thỉnh thoảng còn nhìn sau lưng Trầm Côn, sau đó xem thường nhổ ra một miếng nước bọt.

Tuy rằng Công Tôn tiểu thư đã phân phó, phải chăm chỉ quan sát nhất cử nhất động của Trầm Côn, chính là một kẻ bất lực, thật sự phải cần lưu tâm sao?

- Ai, thật không biết tiểu thư nghĩ như thế nào, xuất phát đã được hai ngày, Trầm Côn đã không giúp đỡ đề phòng, cũng không giúp đỡ tìm kiếm yêu thú...Loại phé vật này, có cái gì phải quan sát sao?

- Ta thấy rằng, quan sát hần còn không bằng lưu lại khí lực giết thêm vài con yêu thú.

- Ha ha, nói tới đây, bản thân ta lại nhớ tới một cái ưu đãi...Cùng một chỗ với cái tên hèn nhất Trầm Côn, chỉ ít cũng không có kẻ nào tranh thưởng công lao với chúng ta.

- Lão đệ nói có lý, ha ha...

Ba người chế diễu cười to.

Nghe được tiếng cười ở phía sau của bọn hắn, Trần Côn bĩu môi...

“Các người lại có thể dám cư nhiên cười nhạo bản tăng, sẽ có lúc các người sẽ phải hối hận.”

“Bất quá chỉ có điều, bản tăng tuy rằng thắng cấp Hoàng Nguyên Vũ tông và cũng có được tâm Vũ Hồn. Có thể là người ngoài không biết điều này, trong mắt bọn chúng, bản tăng từ đầu đến cuối cũng chỉ là kẻ bất lực...”

“Ai da.”

“Muốn nghĩ đến những điều vô dụng đó làm cái gì, bản tăng vẫn còn có chuyện trọng yếu hơn...”

Trần Côn vội vàng thu hồi tâm tư, ngượng ngùng nhìn A La.

“Từ lúc bản tăng đem Công Tôn Y xưng là ‘Y nhi’, bản tăng thấy A La không còn cùng ta nói chuyện nhiều nữa rồi”

”Tình huống nghiêm trọng rồi đây!

A La...Không phải là ghen tị chứ?”

Nghĩ đến đây, tim Trần Côn thành thịch đập loạn...

“A La bày ra bộ dạng này, không ngờ một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy lại vì bản tăng mà nổi cơn ghen, bản tăng phải làm sao bây giờ...”

“Ai, bản tăng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.”

Trong lúc miên man suy nghĩ, đôi mắt nhỏ gian xảo của Trần Côn có điểm kích động nhỏ, còn có chút mừng thầm cùng với một chút hạnh phúc...

- Tốt lắm!

A La đột nhiên mở miệng.

- Mỹ nữ lão sư, người tốt cục cũng chịu nói chuyện cùng ta.

Con mắt hắn sang lên, ngắt lời nói:

- Mấy ngày trước thật sự là ta không đúng. Ta không nên bám lấy Công Tôn Y. Nhưng là vì ta phải đối phó với Tô Nhất Minh...

- Người nói cái gì đó?

A La vẽ mặt mờ mịt hỏi.

- Ta đang giải thích a.

Trần Côn vừa trộm nhìn ánh mắt A La, bỗng nhiên đã minh bạch ra mọi thứ:

- Mỹ nữ, người hai ngày nay không cùng ta nói chuyện, không phải là bởi vì ta lấy lòng Công Tôn Y đấy chứ?

- Công Tôn Y là vị hôn thê của người. Người lấy lòng nàng là chuyện bình thường, ta vì sao phải tức giận?

A La càng thêm mờ mịt.

- Ai Nha!

A La chợt phản ứng:

- Người sẽ không cho là ta ghen tị đấy chứ?

- Mỹ nữ, có thể nói nhưng không nên nói lung tung nha.

Trầm Côn mạnh miệng nói:

- Ta mới không nghĩ như vậy. Bần tăng tuy rằng không được cho là thông minh, nhưng có thể tự mình hiểu được, người ghen? Thôi đi...

Hắn một mặt nói ra mấy chục câu phủ nhận nhưng mặt khác trong tư tưởng hắn lại nghĩ khác.

Trong lòng Trầm Côn có hai tư tưởng đang mâu thuẫn với nhau.

“Phật tổ a, A La lại có thể không ăn dấm chua...”

Tâm tình Trầm Côn có một chút thất vọng nhỏ, một chút giận, còn có chút uể oải nho nhỏ.

- Người không nghĩ như vậy là tốt rồi. Ta cho người biết, đừng có chủ ý đến ta, ta là sư phụ của người đấy.

A La hung hăng trừng mắt liếc Trầm Côn, nghiêm mặt nói:

- Ta hai ngày này không nói chuyện, là sắp khôi phục tâm cảnh Lâm chiến như thủy.

- Lâm chiến như thủy.

Trầm côn sửng sốt.

- Nhìn thấy tấm phiến ở hồ nước kia không?

A La chỉ vào phương xa, chỗ đó không có đóng băng trông như hồ nước nhỏ, mặt hồ trong suốt, không có một chút gợn sóng nào.

- Thân là võ giả, trước khi tham gia đại chiến, tâm tính nhất định phải giống hồ nước này.

A La giải thích:

- Nước, khi bình thường không có gió thì như mặt gương, gió nhẹ thì lăn tăn gợn sóng, cuồng phong thì sóng dữ ngập trời, thiên biến vạn hóa, không câu nệ vào hình thái...Đem người đạt được loại tâm tính này, chiêu thức sẽ biến hóa giống như nước, thay đổi thất thường, tùy theo địch nhân mà hành động, cấp cho địch nhân khó lòng mà phòng bị.

- Bây giờ...Lão sư người có thể nói dễ hiểu một chút được không?

Trầm côn nghe không hiểu, đỏ mặt ngay.

- Người còn chưa minh bạch?

A La hỏi lại.

- Hắc hắc, ta có thể hiểu một chuyện. Lâm chiến như thủy là một loại cảnh giới võ công cao thâm, đến nỗi ngoài nó ra...

Trầm côn vò đầu, cũng không nói được gì.

- Không rõ cũng không sao cả, trong vòng một tháng người nhất định sẽ hiểu được.

A La thần bí trừng mắt nhìn:

- Hơn nữa sau hơn một tháng, người chẳng những sẽ có được tâm cảnh Lâm Chiến Như Thủy, mà sẽ thăng cấp Hoàng Nguyên Vũ tông trung đoạn.

Nàng nhẹ giọng cười:

- Trầm Côn, người chớ quên, mục tiêu xuất chinh lần này của người, chính là lợi dụng hoàn cảnh dã ngoại để cấp tốc thăng cấp.

57. Chương 56: Lâm Chiến Như Thủy.

“Không tin sao?” A La vỗ đầu Trầm Côn cười: “Mấy ngày nay ta không nói chuyện bởi vì đang chuẩn bị một kế hoạch huấn luyện cho người!”

Thần sắc khoan khoái, nàng thản nhiên: “Tuy rằng yêu thú vây thành khá nguy hiểm nhưng bù lại linh khí cũng không hề kém! Người có tụ linh pháp trận, lại có lão sư ta chỉ đạo, đám yêu thú kia trong mắt người bất quá chỉ là bia ngắm thôi! Linh khí với tụ linh pháp trận của người chính là một nguồn năng lượng vô tận để thăng cấp!”

“Có hoàn cảnh tốt như thế, người còn lo không thể thăng cấp sao?”

“Hắc hắc, thì ra là thế...”

Hai mắt Trầm Côn híp lại thành hai đường cong.

A La tiếp tục: “Dựa theo kế hoạch huấn luyện của ta, năm ngày trước khi xuất chinh chúng ta sẽ theo sau ba người Công Tôn gia để tăng kinh nghiệm thực chiến cho người, năm ngày sau chúng ta sẽ kiếm cơ rời đi bí mật tụ linh...”

Trầm Côn liên tục híp mắt gật đầu.

Có một sự phụ tốt thật hay...

Tốt, bản tăng cố gắng trong một tháng tiếp thực thăng cấp.

Khoan!

Thanh âm gì kia?

Trong lúc đang hưng phấn Trầm Côn chợt phát hiện một tia nguy hiểm.

“Ầm ầm...”

Ầm thanh đình tai nhức óc phía xa truyền lại, mặt đất rung lên từng đợt, bốn thân ảnh khổng lồ nổi điên vượt lưng núi tiến tới.

Bốn đầu đại ngưu toàn thân màu vàng có thể sánh như một tòa núi nhỏ, đuôi chúng như trường thương lấp lóe hỏa quang, đôi sừng sắc bén như máy xay thịt đang không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu.

“Toái Thi Giả!”

Trầm Côn hét to, mọi người đồng loạt biến sắc.

Mọi người đều biết đám đại ngưu “Toái Thi Giả” này luôn ưa thích dùng sừng nhọn của mình xé nát thân thể nhân loại rồi dùng làm thức ăn!

Cuối cùng đã phải chiến đấu với yêu thú!

“Làm sao mà đánh?”

Công Tôn Sở hỏi, bọn chúng tốc độ cực nhanh, nếu không may bị chúng phát hiện thì vấn đề không phải là chiến đấu mà là phải đánh như thế nào!

“Chúng ta đều ở cảnh giới Bạch Nguyên, nếu cứng chọi cứng, ba đối bốn nhất định sẽ có thương vong...”

Công Tôn Thắng lớn tuổi nhất trong bọn, suy nghĩ: “Phân cho Trầm Côn một con, ba chúng ta gấp rút rút đối phó ba con còn lại chắc chắn toàn thắng, sau đó trợ giúp Trầm Côn!”

“Trầm Côn? Xem bộ dáng của hắn...”

“Trầm Côn cho dù yếu đuối nhưng cũng đã là vũ tông Bạch Nguyên! Hắn đối mặt với sinh tử chắc chắn sẽ bộc phát ra lực lượng tối đa giúp chúng ta bảm trụ một con!” Công Tôn Lan lên tiếng!

“Được, cứ làm như thế!”

Công Tôn Sở hét to: “Trầm Côn, người hãy toàn lực đối phó một con, chúng ta biết người quả thật không có bao nhiêu sức chiến đấu, nhưng muốn sống thì phải dốc toàn lực bảm trụ đầu Toái Thi Giả này, có nghe rõ không?”

Con mịa nó!

Làm gì thì cứ làm đi, sao lại hạ thấp bản tăng như thế?

Xem bộ dáng lo lắng của các người kìa! Chẳng phải chỉ là bốn đầu Bạch Nguyên yêu thú nho nhỏ thôi sao, bản tăng chỉ cần mười mấy đạo bùa đã có thể diệt sạch!

Trầm Côn trợn mắt...

Bọn hần còn chưa biết thực lực thật sự của Trầm Côn!

“Cơ hội tốt!”

Nhìn đám Toái Thi Giả đang đến gần, A La thần nhiên: “Trầm Côn, đừng để ý đến ba người Công Tôn gia, người chỉ cần nhớ rõ một câu: Khi mà chiến hữu không tin tưởng mình, người nhất định phải theo chiến pháp bản thân hành động chiếm lấy quyền chủ động!”

Trầm Côn gật mạnh đầu.

Tuy rằng đây chỉ là một lời khuyên bình thường nhưng lại là kinh nghiệm quý báu mà A La phải dùng máu trên chiến trường để đổi lấy! Mỗi lần chiến đấu đều nhớ kỹ một lời khuyên, chúng sẽ trở thành kinh nghiệm bản thân giúp Trầm Côn chiến thắng đối thủ.

Quả nhiên là một danh sư.

Khoan...!

Trầm Côn bỗng cảm thấy toàn thân rét lạnh, hơi thở trở nên dồn dập!

Một cỗ áp lực ép đến khiến hần không thở nổi.

Nhìn về phía nguồn áp lực...

Phật tổ từ bi!

Đây là A La sao?

Đại chiến vừa bắt đầu khí chất A La liền thay đổi!

Nàng không còn là một mỹ nữ lão sư nhỏ nhẹ mà trở thành một chiến binh dũng mãnh, lãnh kiếm như phong, toàn thân toát ra khí tức thâm thiết kèm theo sát ý tuyệt luân!

Tí tách, tí tách!

Trầm Côn như nghe được âm thanh máu tươi đang nhỏ giọt...

“Đừng sợ, đây chính là trạng thái chiến đấu của ta, khi cấp độ khôi phục đến Bạch Nguyên Vũ Tông sát ý của ta cũng sẽ trở lại!” A La khẽ cười, thanh âm của nàng cũng thay đổi một cách kì lạ, như là ác ma vừa rời khỏi địa ngục!

“Lão sư, ta không sợ...” Trầm Côn chột dạ!

Bản tăng từ lúc gặp qua Công Tôn Y liền cho rằng nàng là nữ nhân tuyệt đỉnh rồi, lúc này mới rõ ràng... Công Tôn Y nếu so sánh cùng với A La chỉ như một phát rắm mà thôi!

“Lão sư, chiến đấu ra sao?” Trầm Côn hỏi.

“Đây là một cơ hội tốt để người gia tăng kinh nghiệm thực chiến. Đừng hoảng hốt, trước hết chọn một đầu Toái Thi Giả...”

A La nâng mũi kiếm, một đồng tuyết lập tức đập vào đầu một Toái thi giả: “Trầm Côn, không phải người chưa hiểu ‘Lâm trận như thủy’ sao? Xem ta dùng Toái Thi Giả này làm mẫu một lần...”

Nói xong, nàng đưa tay ý bảo Trầm Côn lui về sau.

Trầm Côn vội vàng lui lại, nhưng thần quan sát...

Bắt đầu học tập!

“Cái này gọi là lâm chiến như thủy, mặc cho đối phương ra sao, người chỉ xem hấn như là gió nhẹ, còn bản thân là dòng nước, gió thổi nước trôi...”

A La để trường kiếm sau lưng, mắt nhắm hờ, thản nhiên nhìn Toái Thi giả đến gần: “Chỉ khi làm được điểm này người mới có thể tĩnh tâm quan sát đối thủ, tìm ra nhược điểm đối phương rồi lựa chọn phương pháp tốt nhất!”

Bò ò ò ò...

Toái Thi Giả rút gào lấy sừng nhọn đâm về phía A La.

“Bước thứ hai, địch nhân công đến đối với người chỉ là gió mát nhẹ nhàng, gió có mạnh cũng chỉ khiến nước khe gợn sóng...Cái này gọi là lấy tĩnh chế động, mục đích dùng để tránh khỏi mũi nhọn của đối phương, tiêu hao nhuệ khí địch nhân đồng thời tiết kiệm linh khí cho một kích tất sát...”

Sừng trâu tiến đến trước ngực, trường kiếm trên tay A La đột nhiên xuất ra vỗ vào sừng trâu!

Sau đó nàng lựa thế nhảy lên, cả người hướng về Toái Thi Giả trên không!

“Bước thứ ba, cho dù người là cuồng phong liệt trận, ta cho người sóng lớn ngập trời...Lôi Đình Nhất Kích!”

A La trên không trung hét lớn, sau đó xoay chuyển thân hình theo kiếm phong lao xuống, nhân kiếm hợp nhất đâm xuống.

Phốc...

Tiên huyết phun trào, đầu lâu một Toái Thi Giả rơi xuống.

“Đã thấy rõ chưa?” A La thu kiếm, bạch y phiêu phiêu không nhiễm chút máu.

“Đại khái...cũng minh bạch rồi!”

Trầm Côn cười gượng, sau đó bả vai lay động: “Lão sư, để ta thử một chút”

Nói xong hấn liền lấy một đoàn tuyết cầu ném vào một đầu Toái Thi Giả.

Ầm ầm!

Cước bộ Toái Thi Giả ầm ầm chấn động mặt đất, chỉ vài chục bước âm ảnh đã chấn động Trầm Côn.

“Ta là nước, ta là một đầm nước yên lặng...”

Theo lời A La, Trầm Côn ép bản thân tĩnh táo lại, dần dần tim đập chậm lại, đầu óc cũng thanh tỉnh, trong cơ thể lại xuất hiện lực lượng thần kì, sau đó nhìn lại Toái Thi Giả...

58. Chương 57: Bần Tăng Thoạt Nhìn Rất Dễ Ăn Hiếp Vậ U?

Đây không phải là do ngoại hình của Toái Thi Giả biến hóa, mà trong mắt Trầm Côn, thân hình của Toái Thi Giả cũng không đáng sợ, mà ngược lại, bởi vì thân hình quá cao lớn mà thân thể còn lộ ra sơ hở rất nhiều!

Lợi dụng sức quan sát của Vương Kiêu truyền thụ, Trầm Côn lập tức nhìn ra, cái đầu của Toái Thi Giả có thể duỗi ra bốn thước, mà cái đuôi cũng có thể duỗi ra bốn thước, tính ra thân hình của Toái Thi Giả dài tới hơn hai mươi thước!

Nói cách khác, bỏ đi bốn thước phòng ngực bởi đầu và đuôi thì cột sống của Toái Thi Giả lộ ra tới mười hai thước, cũng là nơi mà nó không thể phòng ngự!

Mười hai thước này chính là tử huyết của Toái Thi Giả!

- Gió thổi nước lên, theo gió mà động...

Xác định được tử huyết của địch nhân, Trầm Côn mặc niệm câu thứ hai thì Toái Thi Giả đã cúi đầu, sừng trâu xé xác.

Trầm Côn liền bước sang trái, tránh được một kích, sau đó hấn nhảy lên phía trên của Toái Thi Giả...

- Bạch Nguyên Vũ Tông, lực lượng cường hóa ba mươi lần!

Một quyền đánh ra!

Rắc!

Cột sống của Toái Thi Giả đứt đoạn, biến thành một đồng thịt chết!

Một chiêu miểu sát Bạch Nguyên Yêu Tông, nhưng có thể làm được như vậy thì cần phải có một ít kinh nghiệm và bí quyết, chỉ có Trầm Côn là rõ ràng!

- Con mẹ nó!

Trầm Côn hưng phấn hét lên:

- Lão sư, ta làm đúng chứ?

- Tốt lắm, người đã bắt đầu nắm giữ được tâm thái lâm chiến như thủy rồi đấy!

A la khen ngợi:

- Cái gọi là lâm chiến như thủy kỳ thật là một loại phương thức tác chiến, lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ cần người tĩnh tâm là có thể thấy được sơ hở của địch nhân, sau đó xuất ra Lôi Đình Nhất Kích, theo như Đạo gia thì cái này gọi là khiêu tố, thủy tĩnh nhi bất tranh, dĩ kỳ bất tranh, tranh phong thiên hạ! (Không tranh giành như mặt nước tĩnh lặng, lấy sự không tranh giành này mà giành lấy thiên hạ!)

Dĩ bất tranh, tranh phong thiên hạ!

Không sai, bản tăng vừa rồi đúng là quên giết địch, quên chiến đấu mới có thể dễ dàng tìm ra sơ hở của Toái Thi Giả!

Có sức quan sát của Vương Kiêu, thêm vào lâm chiến như thủy của A La, ý nghĩ chiến đấu trở nên hiệu quả vô cùng, ra tay hiệu suất cũng hơn xa lúc trước a!

Đây chính là thực lực được tăng lên chăng?

Ha ha, cái gọi là chiến đấu cũng chỉ là che dấu sơ hở của mình, tìm kiếm sơ hở của địch, tóm lại cũng chỉ là một hồi chơi đùa mà thôi!

Trầm Côn bỗng nhiên tin tưởng mười phần, khí thế cũng đột nhiên biến hóa, có chút phong phạm tiêu sái của một cao thủ!

Đúng rồi!

Đúng rồi!

Đúng rồi!

Trầm Côn bỗng nhiên càng thêm hưng phấn!

Tô An Chi đã từng nói, giết một con Bạch Nguyên yêu thú thì được thưởng năm ngàn lượng bạc, bản tăng và A La “phang” được hai em, hô hô, chẳng phải là buôn bán lời được một vạn lượng?

Hắc hắc, phát đạt, phát đạt...

Trong nháy mắt, khí chất tiêu sái của Trầm Côn đã không thấy, mà chỉ thấy hấn cười rất ti tiện, đôi mắt phát ra hào quang tham lam.

- Muốn lĩnh thưởng phải đem tinh hạch của yêu thú đi về làm chứng...

Trầm Côn rút chủy thủ bên hông, chuẩn bị “đào” tinh hạch trên người Toái Thi Giả!

Nhưng mà...

Tinh hạch ở chỗ nào, làm sao mà “đào” đây?

- Lão sư, tinh hạch...

Trầm Côn muốn hỏi A La, nhưng lại ngậm miệng ngay lập tức.

Với chứng bệnh “thích sạch sẽ” của nha đầu kia, chắc là nàng không bao giờ làm chuyện giải phẫu máu me khắp nơi cho hắn a!

Quên đi, tự mình làm vậy!

Trầm Côn ủ ê ngồi xuống, chuẩn bị lột da, xẻ thịt Toái Thi Giả...

Mười mấy phút sau, hắn biến thành huyết nhân nhưng vẫn không tìm được tinh hạch.

- O? Trầm Côn, ngươi thắng rồi à?

Ba người Công Tôn đi tới, bọn hắn cũng đã giải quyết xong hai con Toái Thi Giả khác, chỉ là bọn họ chiến đấu ở sườn núi bên kia, hơn nữa lại chiến đấu hết sức chăm chú nên không lưu ý tình huống của Trầm Côn.

- Đúng thế, vừa xong, đang tìm tinh hạch đây!

Trầm Côn trong lòng cực kỳ buồn bực.

Hắn chỉ thuận miệng nói một câu, không nghĩ là những lời này tới tai ba người Công Tôn liền biến thành mới giải quyết xong, nói cách khác, Trầm Côn cùng thần bí nữ nhân này dùng mười mấy phút đồng hồ mới giải quyết chiến đấu, tốc độ không hơn chúng ta là mấy, vậy lực chiến đấu của hắn cùng chúng ta cũng không khác bao nhiêu...

Hừ, Trầm Côn ngươi là Bạch Nguyên thượng đoạn, thế nhưng mấy người chúng ta là Bạch Nguyên hạ đoạn lại kết thúc chiến đấu cùng một lúc, cái này có thể thấy là do ngươi còn ảm ức nên không thể phát huy ra toàn bộ thực lực!

Không sai, Trầm Côn vẫn là tên bất lực mà thôi...

Nghĩ tới đây, sự khinh miệt trong lòng liền tăng thêm vài phần, lại nhìn bộ dạng Trầm Côn tìm tinh hạch lại thêm buồn cười.

- Các lão huynh, tìm tinh hạch như thế nào a?

Trầm Côn tìm mãi không được mới hỏi.

- Ngay cả vị trí của tinh hạch cũng không biết?

Công Tôn Thắng cười mỉa:

- Nhìn đây!

Hắn rút đại đao sau lưng ra, chém vào cổ Toái Thi Giả, phốc một tiếng, trong đồng máu phun ra có một viên tinh hạch màu vàng kim nhạt bay ra.

- Hiểu chưa? Tinh hạch của Toái Thi Giả ở dưới cổ ba tấc!

Công Tôn Thắng tùy tay bắt lấy tinh hạch.

- Ai u, đa tạ, đa tạ...

Trầm Côn cười hì hì, xòe tay ra

- Mau, cho ta xem xem, ta còn chưa được thấy tinh hạch của yêu thú a!

- Đại ca, nhị muội, đi thôi!

Công Tôn Thắng đem tinh hạch nhét vào trong túi, sau đó gọi đồng bọn bỏ đi!

- Đây, lão huynh, trước tiên đem tinh hạch đưa ta, con Toái Thi Giả này là do ta giết a!

- Cái gì gọi là ngươi giết?

Công Tôn Thắng liếc mắt nhìn Trầm Côn:

- Tinh hạch trong tay ai là người đó giết!

Công Tôn Lan ở bên cười khúc khích:

- Tiểu tử kia, đây là cho người bài học, lần sau giết xong yêu thú, đầu tiên là phải lấy tinh hạch trước...

Con mẹ nó!

Bọn chúng muốn cướp tinh hạch của bản tăng à?

Trầm Côn híp mắt lại...

- Ba vị, các vị làm vậy cũng không tốt a, chúng ta là một đội a!

Trầm Côn ngồi xuống phía trước mặt ba người, ngăn cản đường đi của bọn chúng.

- Một tên bất lực như người mà cũng xứng làm chiến hữu của chúng ta?

Ba người Công Tôn cười ầm lên:

- Trầm Côn, không có chúng ta áp trận thì người đã sớm sợ tới mức tè ra quần rồi ấy chứ, cút nhanh, đừng tìm phiền toái!

- Trầm Côn, nhớ kỹ cho ta, tạo thành chiến đội với người chúng ta đã mất hết mặt mũi, cho nên, chiến lợi phẩm đừng hòng có phần của người, gọi là công sức chúng ta chiếu cố tên bất lực nhà người!

- Bộ dạng của ta nhìn rất dễ ăn hiếp à?

Trầm Côn sờ sờ mặt của mình, cười khở.

Sau đó hấn đứng lên, vừa xoay xoay cổ tay vừa nói:

- Long có nghịch lân, người cũng có! Các người gọi là tên bất lực, ta nhìn, các người xem thường ta, ta cũng mặc kệ...nhưng, các lão huynh à, các người không nên đoạn tài lộ của ta, tiểu đệ đời này không có ham muốn gì, chỉ có một thứ duy nhất đó là mê tiền tiền a...

Không đợi Trầm Côn nói xong, Công Tôn Thắng và Công Tôn Sở liền chế trụ hai vai của Trầm Côn.

Bốp!

Công Tôn Lan hung hăng tát vào miệng Trầm Côn một phát!

- Tên bất lực, còn dám giáo huấn bọn ta?

Công Tôn Lan chỉ vào mặt Trầm Côn, hung tợn nói:

- Xung quang đây hoang vắng, cho dù giết người thì cũng có thể nói người chết trên miệng yêu thú, chúng ta không có một chút dính dáng nào cả! Hiểu chưa, đừng ép bọn ta phải giết người!

- Còn có chuyện này nữa!

Nàng liên tục tát vào mặt Trầm Côn:

- Lần xuất chinh này, áo giáp, binh khí, quân lương đều do Công Tôn gia chúng ta xuất ra! Người ăn của bọn ta, uống của bọn ta thì phải xuất ra một phần! Thành thật hầu hạ bọn ta, giặt quần áo, nấu cơm, pha trà nấu nước, nếu để bọn ta không hài lòng thì...

Rắc!

Phối hợp với Công Tôn Lan, Công Tôn Sở ra sức vận bả vai Trầm Côn, phát ra âm thanh thanh thúy!

- Hây da, nghe mỹ nữ người nói vậy...

Trầm Côn tươi cười lại thêm cổ quái, hấn gạt đầu:

- Đa tạ đã nhắc nhở ta, nơi này đồng môn hieu quạng, giết người cũng không bị tội...

59. Chương 58: Phương Thức Khác.

A La nghe xong liền đi ra, Trầm Côn đã động sát tâm, muốn giết ba người này liền hô hoán.

- Lão sư, sao vậy?

Trầm Côn nghiêng đầu, ý cười trong mắt càng đậm, hòa thượng cười càng lợi hại, động thủ lại càng ngoan!

A La không để ý đến Trầm Côn, tiến tới trước mặt ba người Công Tôn, quát lên:

- Buông tay!

- Nha đầu kia...

Ba người Công Tôn muốn phản bác, đột nhiên, con ngươi của A La sau tấm khăn che mặt toát ra hàn quang, khiến bọn chúng sợ tới mức lập tức buông ra Trầm Côn.

- Giết người cũng chỉ bằng cái cúi đầu, các ngươi cướp tiền thì thôi, sao lại làm nhục người khác?

A La cười lạnh, nâng Trầm Côn dậy quay đi:

- Đạo bất đồng thì đường ai nấy đi, một tháng sau gặp lại! Nếu các người còn sống...

Dưới áp lực của A La, ba người Công Tôn không thể phản bác tựa như là học sinh nhìn thấy lão sư.

- Lão sư...

Trầm Côn không muốn bỏ đi dễ dàng như vậy, nhưng khi thấy ánh mắt kiên định của A La, hấn nhún vai:

- Yên tâm, yên tâm, ba vị Công Tôn đại nhân, một tháng sau gặp lại! Nhưng mà không có bản tăng bảo hộ, gặp được yêu thú mạnh mẽ thì đừng khóc nhè nha!

- Hừ, thiếu tên bất lực như ngươi thì chúng ta càng an toàn!

Ba người không chịu được áp lực của A La nên chỉ dám mắng Trầm Côn!

Trầm Côn bĩu môi, nhanh chóng rời đi.

- Mỹ nữ, tại sao lại buông tha cho chúng?

Đi một đoạn xa, Trầm Côn lại nổi nóng một cách hiem thấy!

- Ngươi có nắm chắc một chiêu giết được họ không?

- Một chiêu miểu sát ba Bạch Nguyên Vũ Tông...

Trầm Côn tính toán, mặc dù hắn có linh phù sát trận trong phạm vi lớn, có thể trong nháy mắt bao trùm cả ba người này, nhưng đối phó ba Bạch Nguyên Vũ Tông, lực lượng của linh phù phải phân tán, quả là không thể một chiêu miểu sát bọn họ!

- Ngươi không có nắm chắc!

A La lạnh nhạt nói:

- Ta quan sát võ công của bọn chúng, Công Tôn Sở và Công Tôn Thảng thì dễ, bọn chúng nhất định không chạy khỏi phạm vi của linh phù sát trận, nhưng Công Tôn Lan lại am hiểu nhất là tốc độ, chỉ cần ngươi không thể giết chết nàng trong một chiêu, nàng nhất định chạy trốn, đưa chuyện ngươi thăng cấp Hoàng Nguyên Vũ Tông và sát hại đồng đội truyền ra ngoài!

- Truyền thì truyền, sợ cái quái gì?

Trầm Côn nói mà không thêm suy nghĩ.

- Được, ngươi không sợ họ tuyên truyền ra ngoài, không sợ Tô An Chi thừa dịp ngươi giết hại đồng đội mà xử lý ngươi theo quân pháp, cái chính là thực lực của ngươi thì sao? Chân chính thực lực của ngươi sẽ bị cả thiên hạ biết rõ!

A La thở dài:

- Trầm Côn, mục tiêu hiện nay của ngươi là đánh bại Trầm Trọng, khi còn chưa đánh bại hắn, ngươi phải ẩn dấu thực lực, không thể để hắn biết chi tiết về ngươi, có vậy, một năm sau mới có thể bất ngờ, gia tăng phần thắng!

- Trầm Trọng...

Nghĩ đến cái tên này, Trầm Côn liền cắn chặt răng.

A La nói có lý, nhưng cứ vậy nhịn cơn tức này sao?

Đừng có mơ!

Lần này không giống lúc trước, đây là dã ngoại, không phải cố kỵ như trong thành thị, bản tính không cần thiết phải nén giận!

Có cừu tất báo, lúc này mới thông khoái!

Bằng không, bản tính kiêu được bao nhiêu tiền cũng không vui vẻ...

- Lão sư, người nói không sai, vậy ta đổi phương thức giáo huấn bọn chúng thì không có vấn đề a?

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Đổi phương thức?

A La sững sốt.

Trầm Côn cười hắc hắc, bỏ đi áo khoác nhuộm máu, tìm một chút da thú với lá cây, hóa trang thành một tên dã nhân đầu tóc rối bời, dung mạo không rõ. (Hú hú hú, tác dăng trở lại, lợi hại gấp 10 kha kha kha)

- Ngươi muốn...

Thấy ý tưởng của Trầm Côn, A La bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ngươi! Quên đi, chỉ cần hành động bí mật, cứ theo ý ngươi mà làm vậy! Ba người Công Tôn rất kiêu ngạo, cũng nên giáo huấn cho bọn chúng một chút!

- Đâu có, đâu có...

Trầm Côn càng cười càng cổ quái.

Hắn nâng linh khí của mình lên Hoàng Nguyên hạ đoạn, lặng lẽ đi tới phụ cận ba người Công Tôn, lặng lẽ ẩn thân.

Ẩn một lần tới hơn nửa ngày.

Lúc màn đêm buông xuống, ba người Công Tôn dựng lều trại, đốt lửa nướng thịt ở bên cạnh, Trầm Côn chậm rãi tiến tới gần bọn chúng...

- Ai, tự đứng lại đuổi Trầm Côn đi, nếu không chúng ta cũng không phải nấu cơm!

Ba người cũng không phát hiện ra Trầm Côn, vẫn đang nói chuyện với nhau.

- Đúng a, ta hiện cũng thấy hối hận a!

Công Tôn Sở cắn một miếng thịt thỏ, ghen ngào nói:

- Nhưng mà nữ nhân bên cạnh hắn thật lợi hại, ả chỉ liếc mắt mà ta cũng không dám động đây!

- Đừng nói nữ nhân kia nữa, nghĩ tới đều muốn húc đầu mà chết!

Công Tôn Thắng lại nổi giận đùng đùng:

- Nghĩ lại, nữ nhân kia tự chịu đọa lạc, đi theo tên bất lực Trầm Côn thì có thể lợi hại như thế nào? Ta fuc...ả cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

- Hai vị ca ca, các người đang hối hận?

Công Tôn Lan cười quái dị:

- Nếu không thả cho bọn chúng đi, ta hiện tại còn có Trầm Côn hầu hạ, mà các người lại có một mỹ nhân tuyệt sắc nằm ấm giường!

- Ha ha, muối muối quả là hiểu ca ca a, mỹ nữ kia đáng người quả là nóng bỏng, nếu ở trên giường...hắc hắc (mỹ nhân nóng như cục than đang cháy, ôm vào bỏng trym đẩy con)

- Nếu ở trên giường thì sao?

Trầm Côn đột nhiên tiếp lời, hần ngồi xổm ở phía sau Công Tôn Sở, thanh âm khàn khàn.

- Ai?

Ba người lập tức nhảy dựng lên, đề phòng nhìn Trầm Côn.

- Người qua đường, người qua đường mà thôi, ha ha!

Trầm Côn nói lớn, hần cười cười, tiện tay quơ lấy thịt nướng của ba người, cắn vài miếng rồi hô:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Cùng ăn, cùng ăn! Còn người nữa, vị huynh đệ to xác này, tiếp đi, đưa mỹ nhân phóng trên giường xong rồi làm gì nữa?

Ba người Công Tôn ngạc nhiên!

Ba huynh muội đang ăn uống, bỗng nhiên lại toát ra một tên dã nhân, lại tự nhiên như ruồi, ăn thức ăn của mình.

Tên dã nhân này sợ là đến khiêu khích!

Nghĩ đến đây, Công Tôn Lan cẩn thận lui về phía sau vài bước, cười nói:

- Bằng hữu, có vẻ người cũng đói a, vậy thì cùng ăn a! Ha ha, chúng ta là trưởng lão của Công Tôn gia, quý danh của vị bằng hữu này là? Nói ra chúng ta kết bạn a?

Không rõ thực lực của tên dã nhân này nên nàng nói chuyện cực kỳ cẩn thận.

- Kết bạn? Có thể!

Trầm Côn tùy tiện vươn cánh tay đen thui, nói như nhà của mình:

- Nếu là bằng hữu thì ngồi xuống cùng ăn nào!

- Tốt, cùng ăn, cùng ăn!

Ba người Công Tôn ngồi xuống, khẩn trương ăn thịt nướng.

Một bữa ăn gần nửa canh giờ, Công Tôn ba người tâm tình khẩn trương tất nhiên là ăn không ngon, nhưng Trầm Côn thì lại tỉnh bơ, một tay cầm thịt nướng, một tay ôm bình rượu, chớp chớp ăn sạch bách đồ ăn của ba người.

- No quá, ách...

Trầm Côn nắc xong, sau đó cầm cái túi trên mặt đất, xoay người đi:

- Ba vị, đa tạ khoản đãi, gặp lại sau nha!

Hần lấy đi cái túi to đùng, bên trong có chứa tài vật của ba người kia mang theo!

- Bằng hữu, thịt nướng thì chúng ta chiêu đãi, nhưng đồ vật này thì miễn đi!

Công Tôn Lan sắc mặt âm trầm, nàng không nhìn ra được thực lực của tên dã nhân này, không dám tùy tiện ra tay, nhưng lại không cam tâm bị người cướp đoạt!

- Đồ vật gì? Ta lấy đồ của các người chẳng?

Trầm Côn giơ hai tay, đánh giá đồ đạc trên người:

- Không có a, trên người ta đều là đồ của ta!

- Vậy cái túi trong tay người là của ai?

Công Tôn Lan gầm lên.

- Người nói cái túi này?

Trầm Côn bĩu môi:

- Trong tay ta tất nhiên là đồ của ta!

60. Chương 59: Độc Thủ.

Trầm Côn nhún nhún vai, căn bản không để ý bọn họ, động tác càng lúc càng nhanh.

Ba người Công Tôn gia liếc nhìn nhau, cúi đầu thăm trao đổi.

“Đại ca, xem ra tình thế không tốt rồi, làm sao đây? Khai chiến chứ?”

“Coi như tính không ra lai lịch của hắn cũng phải khai chiến! Đáng chết, tam đại trưởng lão Công Tôn gia bị người đoạt bảo, lời này mà truyền ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi nào nhìn người nữa? ”.

“Đại ca, người phân phó đi, trận này đánh như nào? ”.

“Nhị đệ cùng ta công kích chính diện, tam muội, muội tốc độ nhanh nhất, đánh lên sau lưng, cần một kích phải chết, không thể để cho hắn có cơ hội phản kháng”.

Trong nháy mắt, ba người xác định sơ lược chiến pháp, Công Tôn Sở lặng lẽ vung tay lên, ý bảo chiến đấu bắt đầu.

Trong phút chốc, Công Tôn Sở cùng Công Tôn Thắng lao để trước mặt Trầm Côn, một người cầm đao, một kẻ mang quyền đánh xuống nơi yếu hại của Trầm Côn.

“Động thủ sao? Ta còn chưa chơi đã”.

Trầm Côn tiếc nuốt lắc đầu, hắn mặc kệ Công Tôn Sở cùng Công Tôn Thắng tốc độ chậm chạp, đột nhiên xoay người: “Bạch Nguyên vũ tông, ba mươi lần cường hóa”, nhanh như tia chớp, tay hắn nắm lấy cổ của Công Tôn Lan!

Rắc!

Cổ Công Tôn Lan sắp bị bẻ gãy, chính là Trầm Côn cũng chưa đến nỗi không biết thương hoa tiếc ngọc, hắn một tay cầm thịt nướng, một tay chế trụ cổ họng nàng, kéo lê nàng trên mặt đất, mỗi một bước, lực đạo của hắn lại mạnh hơn mấy phần.

Đồng, thân hình Công Tôn Lan đập vào một gốc cổ thụ, thân hình trượt trên nắm tay Trầm Côn, nàng hiện tại rất muốn nôn ra máu nhưng đôi tay của Trầm Côn cứng như sắt, ép cho nàng không thể phun ra một ngụm máu nào.

“Bằng hữu, hạ thủ lưu tình!”

Vừa đối mặt, thân muội muội đã bị địch nhân bắt, Công Tôn Sở vội vàng ngừng lại, đứng ở phía xa cầu xin. Trời ơi!

Dã nhân này đến cùng là kẻ nào? Hắn có thể trong một chiêu chế trụ Công Tôn Lan, ít nhất cũng là Hoàng Nguyên vũ tông! Hơn nữa vừa xuất thủ, đối phương lựa chọn đối phó tam muội, người tốc độ nhanh nhất, như vậy đối phương hiểu rất rõ ba người mình, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến!

Chúng ta đắc tội với cường giả mạnh như vậy lúc nào chứ?

“Các người nói gì vậy? ”Trầm Côn một tay chế trụ Công Tôn Lan, một tay cầm thịt nướng, làm bộ không nghe rõ Công Tôn Sở nói.

“Bằng hữu, ta nói thỉnh các hạ hạ thủ lưu tình! ”Công Tôn Sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói: “Chuyện gì cũng có thể thương lượng, bằng hữu muốn gì, cứ việc ra giá, ba người chúng ta nhất định sẽ toàn lực trả, chỉ cần người thả tam muội ra”.

“Muốn cái gì cũng được? Ai nha, đây là cuộc mua tốt...Như vậy đi, chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu, cùng ăn thịt nướng đi! ”.

Trầm Côn lấy một miếng thịt đùi thỏ cỡ hai nắm tay, chính mình ăn một miếng nhỏ, cười nói: “Còn thất thần làm gì? Ăn thịt đi, không phải các vị muốn nói chuyện phiếm sao? ”.

“Hảo, ăn thịt, cùng ăn thịt! ”Huynh đệ Công Tôn vội vàng cầm lên thịt nướng đã nguội lạnh, cắn lấy mấy miếng.

“A, vị nữ sĩ này cũng ăn một miếng đi! ”Trầm Côn đưa thịt nướng đến bên miệng Công Tôn Lan.

Cổ Công Tôn Lan vẫn bị Trầm Côn nắm chặt, như vậy làm sao có thể ăn thịt được chứ?

“Người không muốn ăn sao, được, để ta đút cho người ăn! ”.

Nhìn thấy Công Tôn Lan thờ ơ, Trầm Côn lập tức đút miếng thịt vào miệng nàng, rồi hung hăng đấm một quyền, thịt xen lẫn máu cùng với mấy cái răng nanh bay thẳng vào bụng Công Tôn Lan.

“Ô! ”Công Tôn Lan kêu lên một tiếng thảm thiết, miệng của nàng bất quá như người thường, làm sao nuốt nổi miếng thịt cỡ hai nắm tay, chỉ thấy một nửa đi vào, một nửa vẫn đọng lại bên mồm nàng.

“Ai nha, hình như có chút quá lớn, người ăn không trôi à, quên đi, ta tới giúp người! ”.

Trầm Côn còn không hài lòng, hấn nhảm miệng Công Tôn Lan đánh liên tiếp hai mươi mấy quyền, toàn bộ là lực lượng Bạch Nguyên vũ tông!

Răng cở trong miệng Công Tôn Lan nhờ vậy được bay sạch, xương cứng trong miếng thịt như là trảo sắt móc lấy yết hầu nàng, đầu lưỡi nát vụn, thậm chí mấy cái xương nhọn còn đâm rách da nàng, lòi ra bên ngoài từ má nàng.

“Ăn ngon chứ?” Trầm Côn vẫn cười híp mắt hỏi Công Tôn Lan.

Trong lòng hắn rốt cuộc có chút thoải mái...

Công Tôn Lan!

Người không phải có dũng khí vả miệng bản tăng sao?

Được, bản tăng trả lại cho người, trả lại cả vốn lẫn lãi cho người!

Người dám khi dễ bản tăng, vậy đón nhận lại gấp trăm, gấp nghìn lần đi!

Nhớ kỹ, Trầm Côn mắt nhỏ này, cho tới bây giờ đều mang thù! Lúc báo thù, đều là tâm ngoan thủ lạt!

Dã nhân này thật độc ác...

“Bằng hữu, đừng đánh nữa, tha nàng một mạng đi!” Công Tôn Sở mềm yếu vội vàng quỳ xuống van xin.

“Muốn ta buông tha nàng?” Trầm Côn bĩu môi, nói: “Không thành vấn đề, chính là...Các người cũng nên tỏ chút thành ý chứ nhỉ? ”.

“Vâng, vâng”.

Huynh đệ Công Tôn vội vàng mở tay nải, lấy ra bốn tinh hạch của Toái Thi giả ban ngày thu được.

“Ân, thành ý này cũng không tệ lắm, mang lại đây đi!” Trầm Côn cười híp mắt nói.

Hai huynh đệ Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà đồng thời gật đầu, giơ lên tinh hạch đi về hướng Trầm Côn.

Chỉ cần tới gần tiểu tử này, liền lập tức ra tay, cứu Công Tôn Lan về!

Vừa nghĩ, trong mắt bọn họ không khỏi lóe lên quang mang độc ác!

Nhìn rõ bốn tia sáng này, Trầm Côn yên lặng lấy ra hai tấm linh phù, đặt trong lòng bàn tay.

“Bằng hữu, xin thả muội muội ta ra, sau này chúng ta không gặp lại, bọn ta cũng không tìm phiền toái với bằng hữu...” Hai huynh đệ Công Tôn một trái một phải, đưa tinh hạch lên trước ngực Trầm Côn.

Trầm Côn một tay chế trụ Công Tôn Lan, một tay đưa ra lấy tinh thạch...

Đúng lúc này!

Hai huynh đệ Công Tôn đột nhiên bỏ qua tinh hạch, tứ chưởng đánh về phía ngực Trầm Côn.

“Đây là các người tự mình muốn chết!”

Trầm Côn bắn ra hai tấm linh phù thủ sẵn trong lòng bàn tay, hai tấm phân biệt đánh vào vai hai huynh đệ Công Tôn.

Rắc, rắc!

Thanh âm gãy xương thanh thúy vang lên, cả hai huynh đệ đều bị bắn văng ra ngoài, lần này, coi như không phé tay bọn họ, nhưng cũng phải nghỉ ngơi nửa năm, một năm, đừng nghĩ đến chuyện dùng đôi tay tác chiến trong thời gian này!

Hắc hắc, ai bảo các người ban ngày nắm bả vai bần tăng!

Trầm Côn ngáp dài một cái, rút cuộc hài lòng, hẩn nhật lên bốn miếng tinh hạch trên mặt đất, cười hì hì nghênh ngang rời đi: “Ba vị, đa tạ rồi, sau này có cơ hội, chúng ta tiếp tục kết giao a! ”.

Còn kết giao bằng hữu?

Đáng chết!

Kẻ này là ai, hẩn hạ thủ quá độc ác, quả thực không phải là người!

Một bộ mặt rách nát, hai cánh tay gãy xương, ba người run rẩy liên hồi, cũng không biết là vì gió đông lạnh lẽo hay vì sợ hãi nữa.

Thật lâu sau.

Bọn họ bỗng nhiên ý thức được một sự thật càng thêm tàn khốc, ba người bọn họ đều bị tổn thương, sức chiến đấu chỉ còn lại năm thành, theo lý thuyết, hẩn nhanh chóng trở về Tân Nguyệt thành dưỡng thương mới phải, nhưng là quân lệnh như sơn, nếu bọn họ trở về tay không, bị người giết còn là chuyện nhỏ, quân pháp vô tình là chuyện lớn!

Trở về, hay tiếp tục chấp hành mệnh lệnh?

Cả tòa núi lớn bỗng im bất, chỉ còn tiếng rên rỉ cùng thở dài của ba người...

“Rốt cuộc nên làm gì đây? Các người nói gì đi chứ!” Côn Tôn Sở thở hổn hển nói.

61. Chương 60: Tàng Linh Sơn Cốc.

“Không thể...trở về!”

Công Tôn Lam khó khăn mở miệng, nuốt một viên kim sang được mới miễn cưỡng có đủ sức lực mà nói:

“Nếu mà về, chúng ta...chúng ta làm sao hướng gia chủ mà trả lời...”

“Tam muội, đừng nóng vội, cứ từ từ nói, ta hiểu ý tứ của muội, tiếp tục ở lại săn bắt yêu thú!” Công tôn Thắng đau lòng nhìn em gái hẩn, rồi lại nhìn cánh tay vụn vụn của hẩn. “Nhưng mà với tình trạng của chúng ta hiện nay, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một đầu Bạch Nguyên yêu thú mà thôi, ở lại cũng không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ!”

“Đúng vậy, lưu lại quá nguy hiểm!” Công Tôn Sở cũng đánh thở dài nói.

“Đại ca, nhị ca, các người có dám mạo hiểm không?” Công tôn Lan suy nghĩ, kiên quyết chịu đựng đau nhức mà nói.

“Muội có biện pháp khác?” Công Tôn Sở kinh ngạc.

“Các huynh nhìn con đường này...”

Công Tôn Lan mở bản đồ quân sự mà Trầm Côn không có hứng thú cướp đi, liếc nhìn địa hình Độc Giác Sơn không sót lại chỗ nào, tại nơi sâu nhất, có vài địa phương được đánh dấu màu hồng.

Chỉ vào một trong nhữ dấu hiệu màu hồng đó, Công Tôn Lan giọng điệu ác độc nói: “Lấy trạng thái của chúng ta, muốn hoàn thánh quân lệnh hoàn toàn không tể sẵn bắt yêu thú ở khu vực ngoại vi này nữa, bằng không chỉ cần hai ba lần đại chiến nữa, cơ hồ chúng ta sẽ chết sạch!” Nuốt một ngụm thuốc cầm máu, y tiếp tục: “Một khi đã như thế, không bằng chúng ta mạo hiểm tiến sâu vào, săn một con Lục Nguyên yêu thú, chỉ cần dám mạo hiểm, chúng ta cũng sẽ đủ quân công, cũng có thể trở về báo cáo kết quả!”

“Lục Nguyên?” Công Tôn Thắng rít lên: “Muội muội à, chúng ta bây giờ chỉ là ba gã Bạch Nguyên vũ tông đầy thương tích, ngay cả đám Hoàng Nguyên yêu thú còn đánh không lại, lấy cái gì để mà đối chọi với Lục Nguyên yêu thú đây?”

“Vạn vật tương sinh tương khắc, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra nhược điểm của con Lục Nguyên yêu thú đó, có gì là không có khả năng?”

Công Tôn Lan tỏ vẻ tin tưởng mười phần: “Hai vị huynh trưởng, hội nghị quân sự trước cũng đã có nói, ở trên Độc Giác Sơn có ba đầu Lục Nguyên yêu thú: Xích Luyệt Huyết Xà, Băng hỏa độc hạt (bò cạp băng hỏa), còn lại, đó chính là Cốt long

Cốt long!

Cái tên này như một tia sét, xẹt qua suy nghĩ Công Tôn Sách: “Muội muội à, không lẽ muội muốn...”

“Muội đúng là nhìn trúng con long cốt thú này!” Công Tôn Lan thần bí cười: “Cốt long tuy rằng cường đại, nhưng chẳng những lực lượng thua xa không được như long tộc, lại là yêu vật âm phủ, e sợ mặt trời, Phật Môn pháp khí, đạo gia phù chú chí cương chí dương, quang minh lực lượng...hắc hắc, muội hỏi các huynh một câu, trên Cửu Châu đại lục, quang minh lực lượng tinh thuần nhất là cái gì?”

“Là Hoàng Kim huyết mạch của chúng ta!”

Công Tôn Lan lau qua khóe miệng, dưới ánh trăng, máu của nàng thể nhưng lại lộ ra màu hoàng kim.

“Mười hai Hoàng Kim huyết tộc, Công Tôn gia chúng ta là đứng đầu, tuy rằng tình trạng hiện tại của chúng ta không tốt, nhưng Hoàng Kim huyết mạch của chúng ta không có biến mất, vẫn là Hoàng Kim huyết mạch thuần chánh nhất, còn là vật khắc tinh toàn bộ yêu vật âm phủ!”

“Hoàng Kim huyết quả thật có thể xử lý cốt long, cứ cho là như thế, nhưng như thế thì sư tình Hoàng Kim huyết mạch của gia tộc sẽ bị bại lộ...”

Công tôn thẳng có chút chần chừ.

“Ngoài dùng hoàng kim huyết đối phó cốt long, các huynh còn có biện pháp khác sao?” Công Tôn Lan hét lớn.

“Bằng bất cứ giá nào sao?” Công Tôn Sở nhìn đệ đệ, muội muội của hắn.

“Bất cứ giá nào!” Công Tôn! Hắng rớt cục hạ quyết tâm!

Ba huynh muội nhà này nói cái gì thế?

Hoàng Kim huyết mạch, hoàng Kim gia tộc...Là có ý gì đây?

Trầm Côn đau đầu suy nghĩ.

Tối hôm qua sau khi thành công giáo huấn ba người nhà Công Tôn, Trầm Côn cũng không có đi xa, hắn vẫn trốn trên một thân cây to ở vùng phụ cận nghe lén một đêm.

Cướp bóc của chiến hữu, đánh bị thương Công Tôn gia trưởng lão, đây là tội danh vô cùng lớn, bản tăng chỉ hy vọng chúng đừng nhận ra ta mà thôi...

Trầm Côn trốn trên cây nghe ngóng, ba người Công Tôn không có tiếp tục lộ ra tin tức trọng yếu, lén lút đi theo hướng vào sâu trong Độc Giác Sơn.

“Gặp quỷ sao, bọn hắc sao lại rời đi lúc này, bần tăng còn chưa có minh bạch Hoàng Kim huyết mạch là ý tứ gì đâu à!”

Trầm Cô xoa xoa cái đầu bóng lưỡng của hắc, đột nhiên hắc trở nên khấn trương!

Phật tổ à Phật tổ, đừng suy nghĩ chuyện bí mật của Công Tôn gia nữa, bần tăng vẫn còn chuyện trọng yếu hơn cơ mà!

Thân ta ta biết, bần tăng không có tật xấu gì lớn, chỉ có hai cái tật xấu nhỏ nhỏ, một là hám tiền, hai là xuống tay báo thù quá độc ác thôi mà!

A la trốn trên thân cây ở gần đấy, nàng thấy được hành động của bần tăng, càng rõ ràng bần tăng nhét xương gai vào miệng Công Tôn Lan...Nàng có thể tiếp nhận sự huyết tinh này không a? Nàng có hay không lưu lại ấn tượng xấu với bần tăng đây?

“Hắc hắc, mỹ nữ lão sư, chuyện của ta đã giải quyết xong rồi!” Trầm còn đi vào tán cây nơi A La đang ẩn thân ngượng ngùng cười, trong lòng tràn đầy bất an và lo sợ.

“Ừ!” A la phản ứng rất bình tĩnh, ngược mắt trong về ngọn núi lớn: “Nếu bọn người Công Tôn gia đã đi, chúng ta liền bắt đầu huấn luyện, bắt quá...”

“Mỹ nữ, muốn nói chuyện khác sao?”

Trầm còn cẩn thận chú ý ánh mắt A La: “Tỷ như, thủ đoạn vừa rồi ta đối phó Công Tôn gia ba người có phải có chút...”

“Cái này là người nói nha!” A la gật đầu bảo: “Thủ đoạn của người thật có chút vấn đề...”

Xong rồi, quả nhiên A La không vừa lòng!

Trầm còn nhắm hai mắt lại mà oán thán...

Kế tiếp không phải mỹ nữ lão sư này sẽ răn dạy, quả mắng bần tăng xuống tay quá mức tàn nhẫn chứ?

“Cái vấn đề lớn nhất của người là xuống tay chưa đủ ngoan độc!” Câu nói đầu tiên của A La làm cho Trầm Côn ngây ra.

“Không...không đủ ác độc sao?” Trầm Côn lú cả lưỡi.

“Đúng thế, người rất mềm lòng! Từ lúc người cướp bóc ba huynh đệ Công Tôn gia thì các người đã là địch nhân rồi, vậy tại sao người lại để cho địch nhân sống sót mà rời đi chứ?” A La khiển trách hắc tiếp: “Người thả chúng đi thì có thể đem lại những phiền phức không thể tính toán được. Tóm lại một câu, nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn với bản thân, nhất là loại địch nhân luôn mang lại nguy cơ tiềm ẩn, tốt nhất là cứ giết người diệt khẩu!”

Nàng vỗ vai Trầm Côn một cách đầy kinh nghiệm rồi nói tiếp: “Đương nhiên người vẫn còn chưa gặp qua tình cảnh huyết tinh chân chính, mềm lòng là khó trách, chuyện này cũng không phải là quá nghiêm trọng, sau này từ từ sửa lại là được.”

Nói xong, nàng lại tiếp tục nhìn về ngọn núi xa xa.

Trầm Côn hoàn toàn kinh ngạc...

Giết người diệt khẩu, nha đầu kia lại có thể thoải mái bàn về chuyện sống chết, bần tăng dù ngoan độc nhưng cũng không thể hạ loại độc thủ này a!

Nha đầu kia trước kia làm gì, không phải làm sát thủ chứ?

Bình, Bình!

Đang nghĩ ngợi, Vũ Hồn trong cơ thể Trầm Côn khuấy động, tựa như vương kiêu muốn phát biểu ý kiến (giống giờ tay phát biểu quá)

“Vương lão huynh, huynh không ngờ A La lại tàn nhẫn như thế sao?” Trầm công mở Linh Tự Chân Ngôn.

Trải qua nhiều lần diễn luyện, thủ pháp của hắn bây giờ vô cùng thuần thục, dù cho có trước mặt bao nhiêu người cũng có thể cùng Vương Kiêu trao đổi bình thường.

“Có cái gì ngạc nhiên, nha đầu kia tuyệt không ngoan độc, nhưng thật ra Trầm Côn à, người rất mềm lòng!” (Bố nó, thầy tu mềm lòng còn đòi gì nữa)

Vương Kiêu như ủng hộ A La: “Nhớ kĩ lời A La vừa nói, người buông tha cho địch nhân chẳng khác nào tự sát, không nói chuyện này nữa, ta gọi người là muốn người nhìn kĩ đại hình phía trước ngọn núi kia!”

“Ngọn núi kia có vấn đề?” Trầm Côn sửng sốt hỏi lại

“Nếu ta không nhìn nhầm...” Vương Kiêu cười quỷ dị: “Trầm Côn, vận may của người đến rồi! Ngọn núi lớn kia hẳn là phong thủy bí thuật trong Cửu Long Tiềm Uyên Cục, Tàng Linh Bảo Huyệ!”

62. Chương 61: Phong Thủy Bí Thuật.

Trầm Côn dựng ngón giữa, hoàn toàn không tin những điều Vương Kiêu vừa nói, theo hắn thấy, cái gọi là phong thủy, chính là thứ dùng để gạt người! Thậm chí khi còn ở thiếu lâm tự lăm cũng đã có lần giả mạo làm phong thủy thuật sĩ đi lừa tiền người ta!

Đến Cửu Châu đại lục, hắn càng không tin cái gì gọi là phong thủy, ba ngàn năm Cửu Châu đại lục, người mạnh làm vua, phong thủy thì có ích lợi gì?

“Người không tin phong thủy?” Vương Kiêu nhìn ra thái độ của Trầm Côn.

“Cũng không phải không tin, chỉ là...hắc hắc, ta có chút coi thường thứ này.” Trầm Côn ăn ngay nói thật: “Ta trước kia cũng tiếp xúc qua mấy tay phong thủy, tất cả đều là trộn mắt nói xạo, lừa tiền mặt không đổi sắc!”

“Đó là người chưa gặp được cao thủ phong thủy chân chính!”

Không đợi Trầm Côn mở miệng, Vương Kiêu nổi giận dùng dùng cắt lời hắn: “Trầm Côn, ta phải sửa đổi quan niệm của người! Người nhớ kĩ câu này cho ta, thành tựu của một võ giả, chia làm thiên mệnh, ba phần ở siêng năng, ba phần ở thiên phú, cuối cùng ba phần còn lại đó chính là phong thủy số mệnh! Người nếu muốn được yên thân ở Cửu Châu đại lục, tuyệt đối không được xem nhẹ ảnh hưởng của phong thủy!”

Hắn cười quái dị: “Nếu người không tin lời ta nói, người nhất định phải đi tìm ra chân chính cao thủ phong thủy, để cho hắn xem phần mộ gia gia của người hay là ngoại công tổ tiên của người, lấy đầu ta ra mà cược với người, trong bọn họ chắc chắn chắn có người được mai táng ở một cái địa bảo huyệt mà chưa chắc ngàn năm đã thấy một lần, nếu không Trầm gia của người cũng không có xảy ra anh em song kiều, hai cái tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó thấy!”

“Thiên phú của ta cùng Trầm trọng còn có liên hệ với phong thủy?” Trầm Côn nói một cách đầy nghi vấn.

“Người còn chưa tin? Nếu không tin, người phải tra lại sử sách, trận chiến trên Lam Vân Sơn, Nguyệt Nhi vì sao lại chết, ta vì sao lại mất đi ái thể?” Thanh âm hắn mang đầy vẻ chua xót: “Cũng bởi vì ta gặp phải một tên phong thủy thuật sĩ cực mạnh, Đại Hán quốc sư, truyền nhân của Lưu Hầu, Thiên Cơ môn chủ, Cổ Nguyệt Hà!”

Liên tiếp vài cái tên, hắn cười khở giải thích: “Võ đạo nghìn vạn, nhưng đều lấy linh khí làm cơ sở, nếu như nói bí thuật là đem thiên đại linh khí chứa đựng trong mảnh giấy, phát huy ra cường đại lực lượng còn phong thủy bí thuật, quyết định linh khí ảnh hưởng thế nào đến bí pháp, đó chính là khắc tinh trời sinh của bí thuật!”

Hắn lại thở dài: “Trận chiến năm đó trên Lam Vân Sơn...chính là Cổ Nguyệt Hà đã xoay chuyển toàn bộ linh khí của Lam Vân Sơn theo hướng khác, làm ta nửa bước cũng khó đi, không thể không cùng hắn đồng quy vu tận a!”

“Còn có cả phong thủy ảnh hưởng đến Vũ Hồn!”

Đã nhắc đến phong thủy, Vương Kiêu nhớ lại mọi thứ trong đầu hần giải thích: “Kì thực nếu chỉ so về thuộc tính, ta đây bí thuật nghịch thiên không hề thua kém một cái Võ Tôn cấp chiến hồn nào cả, ta vì cái gì mà không dám nói mình cực mạnh? Vì cái gì mà ta cam tâm tình nguyện mình không bằng người? Đó là bởi vì toàn bộ Vũ Hồn bí thuật đều có một thuộc tính che dấu trời sinh - e ngại phong thủy bí thuật, gặp được cùng cấp cao thủ phong thủy bí thuật chỉ có một con đường chết!”

“Mẹ nó chứ, lão huynh à, sao người không nói sớm chứ?” Trầm Côn xoa xoa ngực, may mắn bản tăng không gặp qua cao thủ phong thủy bí thuật, nếu không có chết như thế nào ta cũng không biết à!

“Ta không phải đang giải thích với người sao?”

Vương Kiêu đã khôi phục lại nụ cười quỷ dị của hần: “Hơn nữa ta nói cho người biết, phong thủy bí thuật mặc dù là khắc tinh của bùa chú, nhưng nếu biết vận dụng thích đáng, liền trở thành hỗ trợ lớn nhất!” Hần chỉ về phía ngọn núi, tiếp tục nói: “Cũng như ngọn núi kia, hần là một đoạn long mạch của Cửu Châu, gọi là ‘Cửu Long Tiềm Uyên’! Tại long mạch, nhất định là tràn đầy linh khí, là chỗ đem tụ linh pháp trận của người phát huy đến tận cùng!”

“Có phải ý tứ của lão huynh là ta trong ngọn núi kia sử dụng tụ linh trận đạt được linh khí so với bình thường phải nhiều hơn?” Trầm Côn mắt sáng rực lên.

“Nếu hần là Cửu Long Tiềm Uyên, tốc độ tu luyện của người ít nhất cũng tăng gấp bảy lần!” Vương Kiêu nói nghiêm túc.

“Ha ha, phải tài rồi, lão huynh, ta phải tu luyện thế nào đây?” Trầm Côn khẩn trương hỏi dồn.

“Đừng hỏi ta...” Vương Kiêu chỉ A La, nàng lại đang nhìn chăm chú vào ngọn núi. “Xem ra vị lão sư của người cũng tinh thông phong thủy bí thuật, cũng đủ để chỉ dạy cho người nhiều điều!”

“Ai da, ta đang thắc mắc tại sao mà nàng lại nhìn chăm chăm vào ngọn núi đó chứ!”

Trầm Côn kìm nén hấp dẫn thẳng cấp, cùng Vương Kiêu từ biệt, trước lúc đi thuận miệng hỏi một câu: “Lão huynh, phong thủy bí thuật ngoài khả năng giúp ta đề cao tốc độ thăng cấp còn có ích lợi gì không?”

“Lợi ích có rất nhiều, nhưng muốn nói lớn nhất...”

Vương Kiêu nghi hoặc nói: “Chỗ tốt nhất ta cũng chưa từng thấy qua nhưng theo lời đại ca của ta nói, nếu có thể đem phong thủy cùng bùa chú hai loại bí thuật cùng kết hợp, có thể nghịch thiên cải mệnh, bóp méo thiên đạo, lại có thể, bạch nhật phi thăng!” Hần lắc đầu: “Ha ha, cái này nghe có vẻ quá mờ ảo, người nghe qua coi như bỏ qua, nhưng bùa chú cùng bí thuật quả thật nếu có thể kết hợp, hơn nữa hai loại Vũ Hồn cùng kết hợp...”

Nói xong hần cười một cách thần bí (thần vs chả bí)

“Lão huynh người cũng bày đặt úp mở sao!” Mắt của Trầm Côn trợn trắng cả lên.

“Ha ha ha...” Vương Kiêu cười lớn: “Bùa chú Vũ Hồn cùng phong thủy Vũ Hồn, trời sinh đối nghịch, nhưng cũng là trời sinh tuyệt phối, nếu người có thể đem hai loại Vũ Hồn nay kết hợp, liền sinh ra một Vũ Hồn mới, Vô Hoàng cấp Vũ Hồn!”

Trầm Côn ngơ ngẩn: “Vũ Hồn còn có thể dung hợp?”

Ai, hiểu biết của bản tăng đối với Vũ Hồn còn nông cạn quá nha...

Thu công Minh Vương Pháp Tướng lại, Trầm Côn trở lại với hiện thực, hần nhìn thấy A La còn đang nhìn ngọn núi đến xuất thần, ý muốn trêu chọc nổi dậy trong đầu hần ngay.

“Ai ui, mỹ nữ lão sư, người nhìn gì thế?” Hần cười như thể biết còn cố hỏi.

“Ta đang nhìn ngọn núi kia, nếu ta không nhầm thì...” nàng cau mày nói.

“Ngọn núi kia là Cửu Long Tiềm Uyên Cực, là vùng đất tuyệt hảo cho tụ linh trận!” Trầm Côn đắc ý nói, ra vẻ cao thâm thần bí.

“Người nhìn ra? Người hiểu được phong thủy bí thuật?” A La kinh ngạc hỏi.

Có thể làm cho đại mỹ nhân này ngạc nhiên, hần cũng có phần đắc ý, cười nói: “Vừa khéo ta với phong thủy bí thuật có chút hiểu biết, sẽ không ở trước mặt người múa rìu qua mắt thợ. Bảo địa tuyệt thế khí tìm, người nói nên làm thế nào lợi dụng Cửu Long Tiềm Uyên Cục này?”

...

Trầm Côn dừng cười cợt.

“Tại sao người lại không nói tiếp đi?”

Mắt A La nháy nháy, làm cho Trầm Côn hận không thể tìm một cái lỗ trên mặt đất mà chui xuống. Một lúc sau, A La phì cười một cái rồi nói: “Không biết nói gì thêm phải không? Không giả trò giả dạng cao nhân nữa à? Người đó! Cái tâm tư nhỏ nhặt đó của người làm sao thoát khỏi mắt ta được cơ chứ!” Nàng nói xong liền vẫy tay: “Đi thôi, ta dạy cho người các lợi dụng Cửu Long bảo địa này!”

Trầm Côn mắt xám xẹt cun cút theo sau.

Ầm ầm ầm...

Lần đầu tiếp xúc với vùng đất phong thủy bảo địa, từng tiếng nổ đinh tai nhức óc làm Trầm Côn phải kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn.

Tàng linh bảo huyết là một cái thung lũng nhỏ, ở sâu nhất có một hồ nước cực lạnh, nhưng nước hồ không những không đóng băng mà còn mơ hồ như tỏa ra nhiệt khí. Từ phía thung lũng có chín thác nước như từ trời giáng xuống, chảy thẳng vào hồ nhưng lại không gây nên động tĩnh gì quá lớn.

Bên bờ ao cỏ xanh phủ đầy, cái thung lũng nhỏ này, không ngờ cảnh sắc tràn ngập vẻ thanh xuân.

63. Chương 62: Bảo Huyết Chi Trợ

A La nhẹ giọng tán thưởng, nói thêm: “Trong phong thủy có thuyết ngũ quyết, trong đó có phần xem về thủy, chính là việc xem hướng chảy của nguồn nước mà phán đoán sự vận động của linh khí trời đất, người xem ở đây có chín dòng nước như chín con thần long từ trên trời giáng xuống cùng tụ vào một điểm, ẩn dưới lòng đất! Điểm tụ tập của chín con rồng này chính là nơi tụ tập linh khí của cả sơn cốc, là địa điểm tu luyện tốt nhất!”

Nói xong, nàng vẽ rất nhiều hình trên mặt đất mà Trầm Côn không hiểu, bên trên ghi chú thiên can địa chi, sau đó nhanh chóng tính toán

“Tiềm long vật dụng, Thiên Can nhị, địa chi bình...” Mồm thì vẫn đọc những khẩu quyết kỳ lạ, khi thấy Trầm Côn đang đực mặt (: D dịch thế này cho máu) nhìn nàng liền ngẩng đầu lên cười: “Đừng có nhìn mãi thế, hiểu biết về phong thủy của ta không nhiều, nếu là cao thủ thì căn bản không cần tính toán, chỉ liếc mắt là đã có thể thấy được vị trí long khẩu của nơi này!”

Nói rồi lại lập tức cúi đầu tính toán.

Nửa tiếng sau, Ala thở nhẹ một tiếng, tháo giày, xắn mép váy, lội xuống hồ nước đi về mé đông bắc.

Nhìn thấy hai chân A La trắng nõn như ngọc, Trầm Côn hô hấp dồn dập, tim đập thành thịch.

Hắn kiếp trước đã xem qua vô số phim (XXX), còn chưa từng chỉ nhìn một đôi chân liền chảy máu mũi, nhưng khi nhìn làn da trắng nõn của A La, liền nhận không được nhớ lại cảnh rình trộm trong rừng đêm đó, nhất là cái yếm ngực phần hồng, lại còn hai điểm như ẩn như hiện trước ngực đó...

Bản tăng không thể tiếp tục nghĩ tiếp, nếu tiếp tục nghĩ tiếp hắn sẽ trầm luân trong hiểm cảnh mất!

“Chính là chỗ này!”

A La nhảy lên một khối đá lớn trong hồ, hưng phấn hô nhẹ, kéo Trầm Côn đang trầm luân trong bể dục thoát ra ngoài.

“Đây là bảo địa cho tu luyện?” Trầm Côn cũng nhảy lên trên tảng đá, nhưng nhắm mắt lại cảm thụ một lát, cũng không có cảm thấy gì đặc biệt.

“Chỉ là tìm được cũng chưa đủ, trong phong thủy học còn có một dạng thủ pháp ‘Điểm huyết’, đó là dùng biện pháp nào đó, đem linh khí trong này phóng thích ra để bản thân mình sử dụng!”

A La hỏi ngược lại: “Ta hiện tại có thể điểm huyết, nhưng mà người chuẩn bị xong chưa? Một khi điểm huyết, người phải lập tức hấp thu linh khí, bằng không khi linh khí lọt ra ngoài, vùng bảo địa này sẽ coi như bị phế đi.”

“Ta lập tức bắt đầu chuẩn bị!”

Nhắc tới luyện công, lập tức tinh thần Trầm Côn tỉnh táo, hai tay vung lên, trong tay áo liền xuất hiện một thỏi mực.

Thỏi mực này chính là thỏi mực cấp bậc Bạch Nguyên, lấy mực bích thủy hàn đàm ngưng đọng lại, bỏ đi phần nước, chỉ lấy tinh hoa mà ngưng tụ ra một khối nhỏ nhưng khi mài ra có thể được cả mười mấy cân mực nước.

Trong thời gian gần đây, khi nhàn rỗi không luyện công Trầm Côn cũng rèn luyện thêm rất nhiều tiểu kỹ xảo, ví dụ như việc ngưng mực thành thạch, hay đưa binh khí linh phù vào tay áo để nhanh chóng sử dụng. Đương nhiên cùng với việc thường dùng bút làm binh khí nên thư pháp của Trầm Côn cũng tiến bộ đáng kể, đã có dáng dấp một đại hành gia về thư pháp!

Nhà thư pháp không nhất định sẽ là cao thủ bùa chú, nhưng cao thủ bùa chú nhất định là một nhà thư pháp!

“Bùa nghịch thiên, cho ta mượn bùa lực, thiên địa Ngũ Hành, vạn vật linh tức, nghe theo lệnh ta...”

Trầm Côn nghiên cho mực nước vào nghiên, tay phải cầm bút Thiên Vũ, ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái kẹp giấy La Sát, chỉ thấy hai ngón tay hần nhẹ nhàng miết, giấy La Sát liền chia làm mười hai tờ, “Mười hai lần phân giấy, linh phù đảo vị, Bắc Đẩu...Tụ linh!” Tốc độ vẽ bùa của hắn cũng nhanh hơn rất nhiều, không còn là tám tờ, mà là mười hai tờ!

Soạt!

Mang theo tiếng xé gió kịch liệt, mười hai tờ bùa xoay quanh ở bên người Trầm Côn, Thiên vũ bút đột nhiên bắn ra, mười hai loại đồ án hiện ra phía trên linh phù.

Cơ hồ ở cùng một thời gian, A La nhắm mắt lại, mặt hướng về phương Bắc hơi hơi cúi đầu, sau đó nàng giơ tay phải lên cao, ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ hướng ánh trăng.

Một điểm ánh trăng hình thành ở đầu ngón tay, A La uyển chuyển quay vòng, cùng với chuyển động đầu ngón tay của nàng, không khí chung quanh giống như cũng động, nhẹ nhàng xoay tròn, chậm rãi ngưng kết ở phía trên tảng đá.

“Nhất chỉ điểm long!”

A La quát nhẹ, đầu ngón tay điểm trên tảng đá.

Động tác hai người gần như đồng thời hoàn thành!

Trong phút chốc, phong vân chợt khởi!

Khi A La điểm vào tảng đá, trên đó nổi lên ngũ sắc quang mang, Ngũ Hành linh khí thuần khiết, mà chín thác nước xung quanh thung lũng cũng thay đổi phương hướng dòng chảy, chúng giống như một con rồng lớn há miệng nuốt tảng đá có Trầm Côn và A La.

Nhưng lúc này tụ linh pháp trận của Trầm Côn cũng đã bố trí thoả đáng, chỉ thấy trước ngực hắn xuất hiện một đoàn Hư Không như lốc xoáy, nhẹ nhàng vận chuyển, ngũ sắc quang mang dưới đất, còn có chín thác nước trên bầu trời, tất cả đều bị hút vào!

Bành bạch bành bạch bành bạch...

Không gian hẹp phía trong lốc xoáy, lập tức tụ tập rất nhiều linh khí, phát ra tiếng ma sát xé rách hết thấy mọi vật, giống như là tốc độ cao nhất của máy xay thịt.

“Linh khí thật sung túc, tu luyện ở trong Tàng Linh Bảo Huyết này, Tụ Linh Trận của người uy lực ít nhất được đề cao gấp bảy!” A La có chút chần chờ: “Nhưng nguy hiểm cũng đề cao gấp bảy, Trầm Côn, cần mạo hiểm sao? Áp lực gấp bảy, chúng ta có lẽ không thể...”

“Sư phụ, vấn đề cũ cũng đừng có lấy ra thảo luận như vậy!”

Trầm Côn liếm liếm môi, trong đôi mắt nhỏ quang mang kiên quyết dứt khoát, liều mạng! Hắn chưa bao giờ sợ cả!

“Tốt lắm, Tới đi!”

A La hít sâu một hơi, tay nắm lấy tay Trầm Côn, thả người nhảy vào trong lốc xoáy...

“Hừ, đau quá!”

Mới vừa vào lốc xoáy, Trầm Côn cũng cảm giác được bất đồng, lần trước trong tụ linh, chỉ có áp lực, nhưng lần này thêm cả sự vặn xoắn cọ sát, giống như là ở trong một cái máy mài lớn, không ngừng bị đè ép trộn vỡ, cả người đều nhanh chóng biến thành bụi nhỏ!

Ở bên ngoài nhìn lại, làn da toàn thân Trầm Côn đều bị bóp méo, linh khí dưới chân dâng lên, dòng nước từ trên đỉnh đầu ép xuống, giống như một thanh dao găm, từng nhát từng nhát cắt phá thân thể hắn, quần áo bị cắt vụn, làn da bị nứt đứt, cơ thể bị vặn chặt, máu tươi như muốn phun ra, nhưng lập tức bị linh khí chung quanh đánh nát, biến thành từng đoàn sương mù màu đỏ...

“Còn nhớ khẩu quyết lần trước không?” A La cũng không dễ chịu, cổ vùng vẩy hỏi.

“Nhớ rõ!”

“Được, chúng ta truyền linh khí qua cho nhau!”

Giống như ở tụ linh trận lần trước, A La gắt gao bắt lấy bàn tay Trầm Côn, lòng bàn tay tổng xuất một dòng nước trắng lạnh, Trầm Côn cũng miễn cưỡng, đáp trả một dòng nước ấm màu đen.

Một đen một trắng, một ấm một lạnh, hai cỗ lực lượng nháy mắt khôi phục lại thương thế của hai người!

“Khẩu quyết trị thương thật lợi hại!” Trong lòng Trầm Côn khen thầm: “Sư phụ, thương thế của ta đã không chế được, bắt đầu hấp thu linh khí chứ?”

“Hấp thu nhanh, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, đến khi không hấp thu được nữa mới thôi!”

“Nuốt hết con mẹ nó đi!” (bậy nhĩ)

Trầm Côn trừng mắt, há to miệng, trên người mỗi một cái lỗ chân lông cũng đều mở thông ra...

Theo những đường này, từng dòng linh khí chung quanh rót vào trong cơ thể hắn, Trầm Côn kìm nén không được, hét lớn một tiếng, lực lượng Hoàng Nguyên hạ đoạn điên cuồng bùng lên, quanh thân đều biến thành màu vàng nhạt.

Một cảnh sắc kỳ quái hiện ra!

Chỉ thấy lấy Trầm Côn làm trung tâm, trong vòng phạm vi một trăm hai mươi bước, cây cối, cỏ xanh, bùn đất, dòng nước... Vạn vật sinh linh đều giống như bị ép khô, làn lượt khô vàng héo úa, một vòng mặt đất đều biến thành sa mạc khô cằn, sa hóa địa phương càng ngày càng nhiều, linh khí được chuyển hóa, cũng hội tụ ở trên người Trầm Côn ngày càng nhiều...

Vì thế, màu sắc võ đạo của Trầm Côn dần dần chuyển sẫm màu, từng chút một biến thành màu vàng sẫm, màu vàng sáng...

Oanh!

Khi màu sắc vô đạo của Trầm Côn ổn định ở màu vàng sáng đỉnh phong, giống như lần trước, hắc quang của hắn cùng tia ánh sáng trắng của A La dung hợp cùng một chỗ, thúc đẩy một cái hào quang vạn trượng, nổ lớn mở ra, đúng lúc đem hai người đưa ra khỏi lốc xoáy.

Hết thấy an tĩnh...

“Ta thăng cấp sao?” Trầm Côn kinh hãi nhìn hai tay của chính mình, bên trên quang mang màu vàng sáng rạng rỡ loá mắt, coi như ngọc tử cũng có thể nhìn ra, cấp bậc vô đạo chắc chắn đã nâng lên một cấp!

64. Chương 63: Tàn Phiến Thân Bí

A La ghé sát vào lưng Trầm Côn, thanh âm của nàng tuy yếu ớt nhưng cũng lộ ra vẻ kinh hãi:

- Quả nhiên là Cửu Long Tiềm Uyên lợi hại thật, linh khí gấp bảy lần, chẳng những đem người đề thăng đến Hoàng Nguyên trung đoạn, cũng giúp cho ta lên Bạch Nguyên trung đoạn!

Nàng thốt thức, thở dài:

- Ta còn tưởng cần tới một tháng chúng ta mới có thể lại thăng cấp, không thể tưởng tượng được mới có ba ngày trôi qua...

- Yên tâm, yên tâm!

Trầm Côn an ủi A La, theo bản năng quay đầu, nhìn thấy trong khóe mắt A La có một mảng lệ quang.

Ài, thì ra lão sư xinh đẹp này cũng có lúc khóc sùi sùi...

Không đúng! Bản tăng làm sao có thể nhìn thấy nước mắt của A La? Phải biết rằng A La luôn luôn mang mạng che mặt, chỉ có thể nhìn nàng qua một làn lụa mỏng, phía sau làn lụa mỏng đó nàng khóc hay cười cũng k ai biết, vẻ mặt hoàn toàn không thay đổi!

Trầm Côn lắc lắc cái cổ đang cứng đờ của mình, hắn đã nghĩ đến chân tướng của sự tình này - vừa rồi tụ linh trận tựa như một cái máy xay thịt, chẳng những làm nát da thịt, cũng đồng thời chấn nát quần áo. Hiện giờ thương thế của da thịt đã chữa khỏi, nhưng còn quần áo...!

Mẹ nó chứ!

Bản tăng cùng A La đều không có mặc quần áo sao?

- Phạt tổ a!

Trầm Côn dùng tốc độ nhanh nhất quay người lại, hắn thật có thể thề với trời rằng hắn không muốn xoay người lại, thế nhưng hai cái chân nhất định không nghe lời sai khiến của hắn!

- Người đừng quay qua!

A La bỗng cảm thấy người mình hơi lạnh (), nàng cúi đầu thấy toàn thân mình không mảnh vải, vội vàng ôm ngực, xoay người ngồi xổm xuống nước.

Cứ như vậy, hai kẻ không một mảnh vải che thân, tư thế có chút quỷ dị: A La ôm ngực, mặt đỏ tai hồng ngồi ở trong nước, phần thân trên lộ ra một mảng da thịt trắng nõn nà, hai bên sườn hai đường cong như ẩn như hiện. Mà Trầm Côn thì hai tay bụm phía dưới, mặt hướng về lưng của A La, hắn liều mạng nói với mình là hãy nhắm mắt lại, nhưng mà mí mắt nhất định không nghe, mỗi lúc mở càng lớn...

Khoảnh khắc xấu hổ!

Một lúc lâu sau đó, Trầm Côn mới ý thức được một hướng khác của sự việc xấu hổ này, hắn có chút hối hận, tại sao không để cho A La nhìn phía lưng mình, hoặc là lấy hết dũng khí vọt về phía trước của A La để giấu bộ ngực của nàng một cái.

Đương nhiên là mặc kệ như thế nào thì hiện tại Trầm Côn cũng vô cùng đau đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trầm Côn trần truồng đi săn thú, lột da làm áo. Cuối cùng vấn đề khó khăn về quần áo đã được giải quyết.

Càng may mắn chính là A La vừa nhìn thấy tấm da thú bần đầy máu, nhất thời phần khích nổi lên, vội vàng đem sữa sang thành quần áo mới, chuyện tối hôm trước cũng không có nói qua.

Hai người mặc hai tấm da thú sạch sẽ, trong giây phút nhìn nhau, ta nhìn nàng, nàng nhìn ta không hèn mà cùng nhau gật đầu một cái, cười ha ha nói:

- Ôi, đêm nay trăng tròn quá ah!

Dù cho lúc ấy mặt trời đã lên cao hơn con sào, đang là ban ngày mà ta (61)!

Thoạt nhìn bọn họ có vẻ quên hết chuyện tối hôm qua, nhưng thực tế trong lòng mỗi người thì ai mà biết được?

Tiếp tục tu luyện!

Vừa mới đột phá Hoàng Nguyên trung đoạn, thực lực Trầm Côn cũng được đề cao thêm một tầng, nhưng hắn cũng không nóng lòng sử dụng tụ linh trận lần thứ hai. Dù sao linh khí mới có được cũng chưa ổn định, nếu tùy tiện dùng tụ linh trận một lần nữa thì đó là đi chịu chết chứ không phải là tu luyện.

Nửa tháng tiếp theo, ban ngày hắn luyện tập thủ pháp của linh bùa, buổi tối điều dưỡng linh khí, những ngày sau đó cũng qua thật nhanh.

Thấm thoát đã tới hai mươi tám tháng giêng, Trầm Côn hoàn thành xong lần tụ linh thứ hai.

Linh sơn cốc vốn vắng lặng giờ đã muốn xảy ra biến hóa rất lớn sau hai lần Trầm Côn tụ linh, từ chín dòng thác chia thành mười ba dòng thác, dòng nước càng mãnh liệt hơn, chậm rãi từ trên trời giáng xuống, đem những núi đá yếu ớt trên mặt đất trực tiếp phá nát thành từng khối nhỏ.

Trầm Côn đứng ngay dưới dòng thác đang đổ xuống, bên hông buộc tấm váy bằng da thú, tay phải cầm Thiên Vũ bút, tay trái vãn về giấy La Sát, mặc cho dòng nước đập vào người xối xả, cắn răng tận lực chống chọi.

- Bùa nghịch thiên, mười sáu lần phân giấy!

Gánh áp lực của thác nước trên vai, Trầm Côn tung giấy La Sát lên, nhẹ nhàng vung tay, chia giấy thành mười sáu đạo bùa.

- Bút Tẩu Thái Hư, mười sáu lần tăng tốc...Càn Khôn cự lực, hội linh!

Hắn đang viết mười sáu đạo bùa nhưng chỉ cùng một câu chú văn, nhẹ nhàng chọn một mảnh tung lên. Tấm bùa đón gió càng biến càng lớn, bay lên ba bốn thước liền biến thành một cái sân nhỏ, chặn đứng dòng thác đang đổ xuống.

- Cự Linh Phù!

Trầm Côn hét lớn một tiếng, sau đó đem mười lăm trương bùa còn lại tung lên từng cái, mỗi một đạo bùa bay ra, lập tức biến lớn, cùng một đạo bùa trước dung hợp, tất cả chặn đứng dòng thác đang chảy xuống. Lúc Trầm Côn tung lá bùa thứ mười, lực bùa đã vượt qua áp lực của thác nước, đẩy ngược dòng nước từ từ đi lên.

Cảnh này giống như có một tấm màn trải từ trên cao xuống, mà Trầm Côn là người từ từ cuộn màn từ dưới đi lên.

Mà khi Trầm Côn tung mười lăm tấm bùa thì dòng thác đã không ngăn được một lực đẩy cực mạnh như thế, bị ép chảy ngược về núi, giống như tiêu thất vào hư không.

Thung lũng chỉ còn lại có mười hai cái thác nước!

Đây là Trầm Côn học theo tân linh phù của Vương Kiêu, càn khôn đại lực, cự linh thần hàng, cự linh phù!

- Hắc hắc, chỉ bằng tụ linh phù này, mặc kệ có bao nhiêu ruồi bọ thì cũng đều lập tức bị đè chết! Lão sư người nói có xem có phải không?

Trầm Côn cười hì hì đi đến bên cạnh A La, đợi nàng đánh giá.

- Đè ruồi bọ cái gì? Thật bần chết!

A La trừng mắt, bắt quá nàng cũng rất vừa lòng gật đầu:

- Tụ linh phù của người xem ra đã đạt đến trình độ không tồi, cảnh giới Hoàng Nguyên trung đoạn cũng đã được củng cố, phải dùng tụ linh trận thêm một hai lần để tiến vào Hoàng Nguyên thượng đoạn!

- Ai u, chúng ta khi nào thì...

- Hừ!

Trầm Côn vừa muốn nói chuyện, A La đột nhiên lòi hấn núp ở trên một cây đại thụ, nhỏ giọng nói:

- Có người đến đây, nghe thanh âm, hình như là đám người Công Tôn gia!

Trầm Côn vội vàng tập trung tinh thần, trong lòng cũng không khỏi có chút sững sốt, bần tăng thấp hơn A La ba cấp nhưng khả năng phát hiện mục tiêu kém hơn rất nhiều, khẳng định là A La dùng thêm bí pháp nào đó.

Người đến quả nhiên là ba người nhà Công Tôn, Công Tôn Lan đi sau cùng. Hơn nửa tháng không gặp, thương thế của nàng cũng sắp khỏi hẳn. Nhưng Công Tôn Sở cùng Công Tôn Thắng không có may mắn như vậy, trên cánh tay bọn hắn còn quần băng, bước đi khập khiễng. Hiển nhiên là sau khi bị Trầm Côn đả thương lại bị thương nặng thêm.

- Ba người không phải đi săn yêu thú Lục Nguyên sao? Không biết bọn hắn có thành công không, có lấy được tinh hạch của yêu thú Lục Nguyên chưa...

Trầm Côn nghĩ tới chuyện này, bất giác cặp mắt đảo qua túi của ba người, tất cả đều căng phồng, chứa đầy đồ vật và trang bị.

Xem ra bọn hắn thành công, hơn nữa thu hoạch không nhỏ!

Còn chờ cái gì nữa? Chỉ cần trong túi ba tên hồn đản kia có chứa tinh hạch Lục Nguyên yêu thú, đoạt được có thể được chức vị, tiền tài của cải không đếm hết a!

Trầm Côn cong người như cung đã kéo ra, chỉ cần thả ra là hắn sẽ nhảy ra.

- Đừng nhúc nhích!

A La đột nhiên đè vai của hắn xuống, thấp giọng nói:

- Ta cảm nhận được có một cỗ hơi thở thứ tư ở gần đây, phi thường cường đại, một người phi thường nguy hiểm!

Cộp, cộp, cộp...

Vẫn chưa nói xong, xa xa đã nghe tiếng vó ngựa truyền lại.

Công Tôn Lan rất vui vẻ, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Từ lúc cùng Trầm Côn tách ra, nàng đã lập tức đi sâu vào Độc Giác Sơn, uy lực của huyết mạch Hoàng Kim quả nhiên là giống như trong truyền thuyết, là khắc tinh tự nhiên của Long Cốt Thú. Ba huynh muội bọn họ mai phục cả nửa tháng, rốt cuộc cơ hội cũng đến, chiếm được tinh hạch của Long cốt thú, đổi lại hai huynh đệ bị hai vết thương nhẹ.

Càng cao hứng chính là Long Cốt thú trước khi chết đã bạo phát uy lực, hại chết vài chục đầu yêu thú cấp thấp, hiện tại tinh hạch yêu thú tự nhiên là nằm trong túi Công Tôn Lan.

Một con Long Cốt Thú, mười ba yêu thú cấp Bạch Nguyên, còn có hơn bốn mươi viên yêu linh, bao nhiêu tinh hạch đó nếu đem đổi thưởng, thật có thể làm cho người nằm mơ cũng có thể cười được!

- Đại ca, thương thế của các huynh có tốt hơn không? Muốn nghỉ một chút không?

Công Tôn Lan phát hiện hai vị huynh trưởng bước đi tập tễnh, ân cần hỏi han.

- Nghỉ ngơi? Cũng tốt...

- Không thể nghỉ ngơi được, thất phu vô tội, kẻ mang ngọc có tội! Trên người chúng ta còn có nhiều bảo bối! Công Tôn Thắng vừa muốn ngồi xuống, lập tức bị Công Tôn Sở kéo lại:

- Tiếp tục bước đi đi, nơi này cách Tân Nguyệt Thành cũng chỉ mất ba ngày đường, tới thành thị mới an toàn!

Hắn không nhịn được cười to:

- Ha ha, chỉ cần chúng ta về tới thành an toàn, với số tinh thạch trong túi, Công Tôn gia nhất định sẽ được kế thừa quý tộc, huynh muội chúng ta không chừng sẽ được làm quan!

- Làm quan là chắc rồi, cũng không biết được chức gì; ngũ phẩm quân tào, hay là tướng quân tứ phẩm?

Công Tôn Thắng mơ ước viễn cảnh tươi đẹp.

Chứng kiến thần sắc vui vẻ của hai vị huynh trưởng, khoe miệng Công Tôn Lan cũng nhếch lên, đúng lúc này nàng nghe được tiếng vó ngựa khô khốc.

- Không tốt!

Công Tôn Lan nhỏ giọng kinh hô. Tuy rằng nàng chỉ nói có hai chữ, nhưng ba huynh muội phối hợp với nhau nhiều năm, chỉ hai chữ cũng đủ cung cấp rất nhiều tin tức. Hiện giờ là thời gian băng tuyết, chiến mã bình thường không thể đi lại ở vùng núi này. Thế nhưng tiếng vó ngựa lại vang lên liên tiếp, vang vang đều đặn, đập trên tuyết mà như không, rõ ràng là con thần câu tốt nhất! Vậy chủ nhân của con chiến mã này...

Vào lúc giữa trưa, bầu trời phía bắc bỗng nhiên ảm đạm xuống. Mặt trời rõ ràng đang ở trên cao, một bóng mây đen cũng không có, nhưng một khoảng không xanh trong bỗng trở nên xám xịt biến thành một áp lực mạnh mẽ đè xuống.

Một con hắc tuấn mã bay qua triền núi, không, đây không hẳn là một con ngựa, bốn vó của nó bốc lên một ngọn lửa màu trắng, đôi mã nhân (mắt ngựa) cũng ánh lên ánh lửa trong đó, hơn nữa đôi mắt này không có đồng tử, mà là như hai quả cầu lửa trắng bệch.

Mộng Yểm Thú!

Đầu Công Tôn Lan như muốn nổ tung, không ngờ là Hồng Nguyên Yêu Tông Mộng Yểm Thú! Hồng Nguyên Yêu Tông a, Đại Triệu Vương triều có mấy Hồng Nguyên cao thủ? Đáng sợ hơn cả là trên lưng Mộng Yểm Thú lại có hẳn một cái yên ngựa, rõ ràng là bị người ta thuần phục làm vật cưỡi, có thể thu phục một Hồng Nguyên yêu thú để làm vật cưỡi thì thực lực kị sĩ này cường đại đến mức nào đây?

Trần trối! Hoàn toàn đứng nhìn trần trối! Công Tôn Lan ngơ ngác nhìn trên lưng của Mộng Yểm Thú, chỉ thấy một hắc kị sĩ toàn thân mặc chiến giáp, đầu đội một mặt nạ đen kịt! Mộng Yểm Thú đứng ở đỉnh núi, nhẹ hí vang, tay trái kị sĩ nhẹ nhàng túm lấy bờm của con vật, tay phải cầm một thanh kiếm đỏ như máu, mũi kiếm chỉ trên mặt đất, kiếm phương tỏa ra xung quanh làm cho cả một khoảng đồ như máu, mỗi bước ngựa đi tới để lại phía sau một khoảng huyết sắc như không có giới hạn.

Cộp...

Không nhìn lên ba người Công Tôn, hắc kị sĩ thúc vật cưỡi, chậm rãi tiến tới gần bọn hắn.

- Ưc, ực!

Yết hầu Công Tôn Lan khê rung lên, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Nàng hoàn toàn không nhìn ra cấp bậc của người này - đây mới chính là điểm đáng sợ nhất! Hồng Nguyên Mộng Yểm không có một chút áp lực nào so với người này, hắc kị sĩ đã vượt quá đẳng cấp cao nhất của Đại Triệu vương quốc!

- Bằng hữu, chúng ta là trưởng lão của Công Tôn gia, Công Tôn Hoàng Kim!

Hắc kị sĩ càng đến gần, Công Tôn Lan cố nén áp lực, cười cười. Trong lời nói của nàng muốn xác định ý đồ của đối phương. Nhưng mà hắc kị sĩ vẫn chậm chậm đi tới, lúc đi qua Công Tôn Sở, hắn vẫn không nhúc nhích, kết quả...

Xoẹt!

Đầu Công Tôn Sở rơi trên mặt đất!

- Đại...

Công Tôn Thắng muốn kinh hô một tiếng đại ca, nhưng hắc kỵ sĩ vừa thoáng đi qua hắn, lại nghe “Xoẹt” một tiếng, đầu của hắn cũng rơi trên mặt đất.

Công Tôn Lan giật mình tỉnh lại, xoay người vọt vào trong rừng rậm.

Cộc cộc!

Giống như là trống trận đòi mạng, hắc kỵ sĩ không nhanh không chậm thúc ngựa theo sau Công Tôn Lan. Hắn cũng không có động tác gì, chính là Công Tôn Lan đang chạy phía trước, đột nhiên cảm giác hai đùi của mình tê buốt, vừa cúi đầu nhìn thì hai chân của nàng giống như đã bị thối rữa, lộ ra xương chân trắng hếu!

A!

Công Tôn Lan gầm rú cực kỳ bi thảm, bò lên, nàng bò tới một cây đại thụ, hắc kỵ sĩ cũng đi vòng ra phía sau cây đại thụ, vượt qua con suối

- Vì cái gì? Ta với ngươi không thù không oán, vì sao phải giết ta?

Công Tôn Lan như vô thức gào to, tận mắt thấy xương của mình, thân kinh của nàng cũng muốn hư mất rồi!

Nhưng sau tiếng kêu to này, hắc kỵ sĩ đột nhiên nhìn lại, hai mắt tối đen sau mặt giáp hứng thú nhìn lên ngọn cây.

Thì ra Công Tôn Lan mới vừa đi đến cây đại thụ nơi Trầm Côn đang núp, hắc kỵ sĩ đã phát hiện ra Trầm Côn!

- Mẹ nó chứ! Tên kỵ sĩ kinh khủng này rốt cuộc là ai! Hắn nhìn chăm chăm vào lão ca ta làm gì?

Da đầu Trầm Côn run lên, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

- Đừng hoảng hốt, cũng đừng nói chuyện!

A La có vẻ phi thường trấn định, nàng nhìn chăm chăm vào phần giáp trên mặt hắc kỵ sĩ, cố gắng nhìn thấy ánh mắt của hắc kỵ sĩ.

Ba người cứ giằng co trong yên lặng như vậy...

Một khắc trôi qua...

Hai khắc trôi qua...

Giống như nhìn thấy chuyện gì thú vị, đột nhiên hắc kỵ sĩ phát ra tiếng cười quái dị, giờ đại kiếm lên cao, chỉ vào Trầm Côn nói:

- Ngươi sợ? Ngươi lại sợ hãi ta? Thú vị, thú vị!

Rồi hắn giương giọng hét lớn:

- Bắc Đẩu Thiên Khu, mặc kệ ngươi gặp được tình huống nào, lần trước khen thưởng ngươi còn chưa kịp lĩnh, trong tay Công Tôn Lan có gì, ta tặng cho ngươi, coi như là ngươi đáng được khen thưởng, tạm biệt!

Nói xong thúc ngựa mà đi.

Bắc Đẩu Thiên Khu? Nghe cái tên tuyệt đối xa lạ, ánh mắt Trầm Côn quái dị nhìn sang A La, trong mắt A La cũng chỉ có một mảng mờ mịt.

Mẹ nó chứ!

Rốt cuộc là tên hắc kỵ sĩ này muốn nói cái gì? Hắn biết bản tăng sao? Hơn nữa ngay sau đó hắn còn nhìn ra một chút manh mối trong tình huống phức tạp này, hắc kỵ sĩ đã nói 'Thứ ở trên người Công Tôn Lan...xem

như đem thưởng cho ta...” Được rồi, muốn biết thân phận của hắc kỵ sĩ, điểm mấu chốt có lẽ là đồ vật nào đó trên người Công Tôn Lan!

Nghĩ đến đây, Trầm Côn đuổi theo Công Tôn Lan với hai chân thối rữa, cười nói:

- Mỹ nữ, ta cứu ngươi a, bắt quá ngươi nói cho ta biết nửa tháng qua rốt cuộc ngươi chiếm được cái gì vậy?
- Đồ vật, đương nhiên là đồ tốt nha!

Dưới đầu gối đã không còn gì, ngồi co quắp xuống đất, cái mặt cười méo xẹo:

- Hiện tại còn không có gì, da thịt xương cốt đều đã rã hết!

Cười hồn nhiên như vậy, ngây dại như vậy nhưng mang theo vẻ quý dị!

- Đừng nói nhảm, nói thực đi, ngươi lấy cái gì không nên lấy?

Trầm Côn nắm áo Công Tôn Lan, trong lòng nghi hoặc, lộ vẻ không kiên nhẫn.

- Ta đã lấy thật nhiều đồ đó, có mặt trời, ánh trăng, có ánh sao, một vì sao sáng, hai ông sao sáng, ba ông sao sáng...

Công Tôn Lan đếm trên đầu ngón tay, giữa đầu giữa ban ngày đếm sao.

Trầm Côn còn muốn hỏi lại, A La thở dài:

- Đừng hỏi, nàng trúng công kích tinh thần của Mộng Yểm Thú, điên mất rồi!
- Thì ra là kẻ điên!

Trầm Côn tỉnh ngộ, đánh nhẹ lấy trán, hắc túm lấy túi tiền của Công Tôn Lan, lục lợi bên trong

Trong túi Công Tôn Lan có không ít đồ tốt, có một túi lớn tinh hạch của yêu thú thông thường, hơn mười khối tinh hạch Bạch Nguyên giá trị ngàn lượng bạc trắng. Thậm chí ở phía dưới đáy Trầm Côn còn tìm được một đầu bạch cốt long tộc, một viên tinh hạch màu xanh nhạt.

Mơ nó chứ! Ba huynh muội nhà này lại có thể săn được tới yêu thú Lục Nguyên, bắt quá Trầm Côn không có quá để tâm đến tiền bạc và tinh hạch này. Lục Nguyên tinh hạch tuy rằng vô giá, nhưng nếu suy nghĩ một chút, với thực lực của hắc kỵ sĩ, dùng yêu thú Hồng Nguyên làm vật cưới, há lại để tâm đến việc cướp đoạt một viên tinh hạch Lục Nguyên bình thường này sao?

Khẳng định rằng trên người Công Tôn Lan còn có thứ đáng giá hơn!

Ào, Trầm Côn đem toàn bộ đồ vật trong túi đổ ra mặt đất, xem xét từng cái một, giữa một đồng lớn bảo vật, hắc tìm được một tảng đá màu đen.

- Chính là cái này!

Trầm Côn giơ tảng đá lên con, tảng đá chỉ to bằng nắm tay của trẻ con, lồi lõm không đều, giống như mảnh vụn của một tảng đá lớn bị nổ tung. Những khối đá vụn như vậy có gì mà hấp dẫn một kỵ sĩ cường đại?

- Lão sư, người nhận ra thứ này sao?

Trầm Côn ném tảng đá cho A La.

- Cái này...

A La cẩn thận xem xét đánh giá, lắc đầu nói:

- Xem ra cũng chỉ là một khối đá bình thường!

Lấy sự hiểu biết của A La cũng không nhìn ra lai lịch của khối đá này? Trầm Côn đưa tay sờ sờ cảm suy nghĩ, thừa dịp A La đang bỏ công nghiên cứu tảng đá, hắc lặng lẽ triệu hồi Minh Vương Pháp Tướng.

- Vương lão huynh, ngươi biết khối đá này không? Biết lai lịch của kỵ sĩ kia không?
- Khối đá này hẳn là Hải Nạp Bách Xuyên trong truyền thuyết!

Kiến thức của Vương Kiêu quả nhiên hơn hẳn A La một bậc.

- Từ xưa tương truyền đá Hải Nạp Bách Xuyên là tinh thể của hải dương vạn năm mà hóa thành, có nước biển chứa vạn vật, đặc điểm là bách biến vô thường (biến đổi khó lường). Bởi vì thể loại đá này có thể chứa linh khí tinh thạch, phần lớn dùng để làm binh khí, áo giáp, hoặc là tài liệu làm trụ cột trong các công trình kiến trúc.

Vương Kiêu nghĩ nghĩ rồi bổ sung một câu:

- Loại đá này phi thường hiếm, trong tay người có một ít như thế này, nếu bán đi cũng có thể thu được vạn lượng hoàng kim, đương nhiên là ta nói giá thời trước kia, còn bây giờ khẳng định là càng thêm trân quý! Còn lai lịch của hắc kỵ sĩ...

Trong giọng nói của Vương Kiêu đầy phần nghi hoặc, sợ hãi nói:

- Hắc rất mạnh, phi thường mạnh! Ta là linh hồn, không có biện pháp thử hắc, bất quá đứng về góc độ linh hồn mà nói, hắc kỵ sĩ này cũng mạnh tương đương với ta lúc còn sống!

- Hắc có thể cùng huynh tranh cao thấp?

Trầm Côn đột nhiên như cảm thấy trời đất biến đổi, giống như là đang cười ha ha vào mặt hắc. Vương Kiêu lúc còn sống có thực lực đến cỡ nào? Năng lực đã đạt tới Vô Hoàng Hồn Độn Vô Tôn! Hắc kỵ sĩ này không thua Vương Kiêu, nhất định cũng là cường giả tứ cấp Vô Tôn! Chính là trên đại lục mấy trăm nay không có xuất hiện cường giả cấp Vô Tôn? Nay đột nhiên lại xuất hiện một người?

Điểm chết người chính là, hắc còn giống như biết bần tăng, còn gọi bần tăng là Bắc Đẩu Thiên Khu gì gì đó...

Buồn cười!

Thật đáng buồn?

Hay là đáng sợ?

Trầm Côn thực sự không rõ cảm xúc trong lòng của mình, hắc loáng thoáng cảm giác rằng những bí ẩn đang bắt đầu lần ra về hướng của hắc...

Mang theo tâm tư nghi hoặc về hắc kỵ sĩ, Trầm Côn về tới Tân Nguyệt thành. Tính thời gian thì hắc đã ra ngoài hai mươi ngày, cũng nên trở về thành bàn giao quân lệnh.

Trong hai mươi ngày này, một mặt Trầm Côn củng cố linh khí mới thăng cấp, lại được luyện tập với yêu thú, cũng nhận được hơn mười khóa tinh hạch yêu thú. Hơn nữa khoản thu nhập thêm trên người Công Tôn Lan, hắc tin tưởng tên mình sẽ không hiện ra trên bảng bại trận.

Đương nhiên, Trầm Côn cũng không tham lam tới mức đem Lục Nguyên tinh thạch của Công Tôn Lan ra mà lãnh thưởng. Tuy rằng hắc thực sự muốn làm như vậy nhưng hắc hiểu được tinh thạch Lục Nguyên kia, còn có hắc kỵ sĩ sẽ gây nên một trận sóng to gió lớn đến thế nào. Bần tăng cũng không thể có công lao tiêu diệt yêu thú Lục Nguyên, cũng không thể tự đem mình chìm vào vũng nước đục!

Cửa phía đông thành Tân Nguyệt.

Bởi vì lần săn đuổi này, nơi này đã thành một mảnh đất an toàn. Vừa qua khỏi tết Nguyên Tiêu, không ít tiểu thương đang ở mặt sau cửa thành rau hàng, bán giá thấp để xử lý số hàng tồn trong năm, không khí rất là náo nhiệt.

Triệu Lạc Trần an vị ở trước cửa thành, đỉnh đầu chạm trường bình, lo lắng nhìn ra đường lớn.

Theo như lịch trình, hôm nay hai lộ quân phải trở về phục mệnh, nàng là thủ lĩnh cao nhất của Tân Nguyệt thành, trong trường đã bày rượu mừng.

Trầm Côn đi tới trường bình cũng đúng lúc Công Tôn Y cùng Tô Nhất Minh cũng vừa trở về, nhìn Trầm Côn rồi cười híp mắt đi vào trường. Tô Nhất Minh cao giọng cười:

- Ai da, Trầm đại thiếu gia còn sống trở về, không bị yêu thú giết chết sao? Ah, người đứng ở chỗ này, nhất định là không có bị hù chết, ah quần của người, người có bị dọa đến tè ra quần không vậy?

Trầm Côn vừa trợn trắng mắt, giống như không có nghe Tô Nhất Minh giễu cợt, hỏi ngược lại:

- Không nói tới ta! Tô thiếu tướng quân, người sẵn được bao nhiêu yêu thú, có nhiều bằng tiểu thư Tôn Y không?

- Ta đương nhiên không bằng Tôn Y tiểu thư...

Lời nói vừa buông ra khỏi miệng là chỉ muốn khiêm tốn một chút, đột nhiên Tô Nhất Minh biến sắc.

Hắn cũng không phải quá ngu ngốc, đã hiểu ra những lời này của Trầm Côn thật ra là một cái bẫy! Chính là hắn phản ứng quá chậm. Trầm Côn như tỉnh ngộ gật đầu:

- Ah, người còn không bằng tiểu thư Công Tôn Y...ta nói người này Tô thiếu tướng quân, trên đường đi có phải tiểu thư Công Tôn không ít lần chiếu cố người? Ai da, thật vất vả cho Công Tôn Y tiểu thư vậy!

Đây quả thực là chỉ vào Tô Nhất Minh mà mắng to: Người ngay cả nữ nhân cũng không bằng, còn cần nữ nhân bảo hộ, mất hết mặt mũi nam nhân a!

- Người!

Tô Nhất Minh nén giận, tức đến tím cả mặt!

- Đủ rồi, quân nhân Đại Triệu chỉ dùng quân công để nói, không phải nói suông!

Triệu Lạc Trần không kiên nhẫn trừng mắt liếc hai người một cái.

- Tô thiếu tướng quân, người bẩm báo quân công trước, Trầm Côn, người chờ sau!

Nàng cũng có chút hiểu rõ Trầm Côn, cũng biết chuyện ở Lan Vân Sơn, cho nên có xem thường Trầm Côn yếu nhược, nên cũng không khách sáo với hắn.

- Dạ!

Tô Nhất Minh mở cái gói to bên mình, lấy ra từng cái tinh hạch, tất cả đều bày ra trước mặt Trầm Côn.

- Đây là thành tích của ta, mười sáu viên yêu linh, ba viên Bạch Nguyên Yêu Tông!

Hắn dương dương đắc ý liếc Trầm Côn.

- Tiểu quận chúa, ta đề nghị dùng thành tích này làm tiêu chuẩn đánh giá công lao, có thể xuất ra nhiều tinh hạch hơn càng có công lao, còn một vài kẻ yếu nhược khiếp chiến, nên xử lý theo quân pháp!

- Có thể!

Triệu Lạc Trần lạnh lùng gật đầu.

- Ai da, Tô thiếu gia, người tự tin là ta không lấy ra nhiều tinh thạch hơn sao?

Nghe những lời cuồng vọng của Tô Nhất Minh, Trầm Côn thở dài, chậm chậm tháo túi xuống, không nhiều không ít đem mười bảy khóa vũ linh tinh hạch đặt cạnh mười sáu khóa vũ linh tinh hạch của Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh cười khinh miệt

- Chỉ mười bảy yêu linh? Thì ra người chỉ dám khiêu chiến với yêu linh, không dám giết Bạch Nguyên Yêu Tông...

- Ông trời ah, vì cái gì các người cắt ngang bàn tăng đây? Trầm phu nhân như thế, người cũng như thế!

Trầm Côn cường điệu kêu to:

- Tô thiếu tướng quân, người nhìn cho rõ, ta còn chưa lấy ra hết đâu!

Nói xong, hắn lại lấy ra tứ khóa Bạch Nguyên tinh hạch, vẫn là đặt ở bên cạnh Bạch Nguyên tinh hạch của Tô Nhất Minh, lại nhiều hơn đúng một cái!

- Bốn viên? Người giết bốn con Bạch Nguyên Yêu Tông?

Tô Nhất Minh vội vàng cầm tinh hạch lên nhìn, đúng là Bạch Nguyên tinh hạch, Trầm Côn thật sự giết bốn con thú Bạch Nguyên Yêu Tông!

65. Chương 64: Đại Sự Kiện

Chứng kiến sắc mặt kinh ngạc của Tô Nhất Minh, Trầm Côn cười càng thêm vui vẻ.

Sờ sờ túi tiền, kỳ thật hắn còn có thể lấy ra càng nhiều tinh hạch.

Nhưng mà có thể làm cho Tô Nhất Minh kinh ngạc cũng đã đủ rồi. Trầm Côn không có ý định xuất thêm tinh hạch nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực bên ngoài của bản tăng là Bạch Nguyên Vũ tông thượng đoạn, vì vậy chỉ xuất ra bốn viên Bạch Nguyên tinh hạch sẽ không khiến cho người khác kinh ngạc. Nếu mà lấy ra càng nhiều, sẽ có người hoài nghi thực lực chân chính của bản tăng, mang lại rất nhiều phiền phức.

Đương nhiên, tinh hạch còn lại cũng sẽ không lãng phí. Trầm Côn đã tính toán tốt lắm rồi, tinh hạch Bạch Nguyên trở lên chỉ có giá trị vạn lượng bạc, có thể đem nó để đổi lấy tước vị...Hắc hắc, vì làm quan, bản tăng sẽ đem tinh hạch còn lại tăng giá mười mấy lần, sẽ có nhiều người coi tiền như rác vui lòng bỏ tiền ra mua.

Tinh hạch còn lại, có thể bán ra bao nhiêu tiền đây?

Trong lòng hoan hỉ, phần chần, ngây ngất ngẫm nghĩ, nhưng Trầm Côn cũng không dám xem nhẹ Triệu Lạc Trần, cúi đầu cười nói:

- Tiểu quận chúa, đây chính là quân công của ta, xin người phân xét.

- Bốn viên Bạch Nguyên Yêu Tông, thưởng hai vạn lượng, mười bảy viên yêu linh, thưởng tám ngàn lượng, tổng cộng hai vạn tám ngàn lượng. Triệu Thương, lập tức khen thưởng.

Triệu Lạc Trần nhanh gọn, lập tức sai Triệu Thương hầu hạ bên người lấy ra ngân phiếu.

Cái này là trả cho công trạng sao? Trầm Côn không thể không liếc mắt đánh giá Triệu Lạc Trần. Nha đầu kia nói được thì làm được, lấy ra mấy vạn lượng không một chút nhú mảy, vẫn còn có chút đáng khen.

Chụt chụt!

Tiếp nhận ngân phiếu, Trầm Côn hưng hăng hôn hai cái. Hắn còn muốn híp mắt cười trên chọc Tô Nhất Minh vài câu, nhưng Triệu Lạc Trần đã quát lên:

- Công Tôn Y, công trạng của ngươi đây sao?

- Công trạng của ta cũng tạm tạm, cùng Trầm đại thiếu gia giống nhau mà thôi.

Công Tôn Y tựa hồ không có tâm tư lấy khen thưởng, đôi mắt đẹp vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Trầm Côn:

- Tiểu quận chúa, ta còn muốn hỏi Trầm Côn một câu được không?

- Hỏi đi!

Triệu Lạc Trần dứt khoát.

- Đa tạ tiểu quận chúa.

Công Tôn Y ánh mắt càng thêm quái dị:

- Trầm đại thiếu gia, y phục trên người ngươi từ đâu mà có?

Y phục? Y phục bản tăng đương nhiên là lấy từ trên người Công Tôn huynh muội. Nếu không, bản tăng đã phải mặc da thú trở về thành.

Trầm Côn cười cười:

- Công Tôn tiểu thư hảo nhân lực, y phục của ta là mượn từ ba vị trưởng lão Công Tôn gia.

- Vậy ba người Công Tôn Lan đâu?

Công Tôn Y truy vấn.

- Bọn hần...Haizz!

Trầm Côn thở dài:

- Tiểu quận chúa, ta đang muốn giải thích với cô chuyện này...

Hần đang muốn mở miệng giải thích thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

- Quân tình khẩn cấp, quân tình khẩn cấp!

Một tên lính liên lạc đi nhanh vào. Vừa nhìn còn có người ngoài trong này, vội vàng giảm thấp âm thanh xuống rồi nói mấy câu bên tai Triệu Thương.

- Việc này là sự thực?

Triệu Thương sắc mặt biết đổi lớn.

- Bọn hần tập trung ở bên ngoài thành, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không sai!

Tên lính nói.

Triệu Thương nhíu nhíu mày, lặng lẽ nói bên tai Triệu Lạc Trần mấy câu, cuối cùng buông ra âm thanh nói:

- Tiểu quận chúa, ta đề nghị lập tức phong tỏa tin tức!

- Được, lập tức phong tỏa cửa thành, trừ bỏ tướng lãnh cấm vệ quân, còn có thành viên trung tâm của tam đại gia tộc, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần đông môn nửa bước.

Triệu Lạc Trần cũng thay đổi sắc mặt, thậm chí còn không kịp tiếp đón mọi người mà vội vàng đi ra ngoài.

Phát sinh chuyện đại sự gì sao? Trong trường phòng, Trầm Côn cùng vài người nhìn nhìn lẫn nhau. Khi ánh mắt hần đối diện ánh mắt Công Tôn Y, vừa lúc bắt gặp Công Tôn Y nhắm mắt lại. Sau đó, cô gái lãnh diễm này thất thanh kinh hô:

- Phụ thân!

Rồi lác mình theo sau lưng Triệu Lạc Trần.

Khẳng định phát sinh chuyện lớn rồi!

Trầm Côn không chút nghĩ ngợi liền xông ra ngoài, A La đứng bên cạnh Công Tôn Lan đang nổi điên. Nàng vốn định phối hợp với Trầm Côn, giải thích chuyện về Hắc kỵ sĩ. Nhưng tạm thời không có cơ hội.

Khu thành Đông Giao, một mảnh trong rừng rậm.

- Ai u, ai u!

Mập mạp, già nua trông cực kỳ kinh khủng. Nhìn qua chính là lão ngốc béo Công Tôn Viễn nằm ở trên băng ca, hai đùi hần có chừng bảy tám vết thương thối rữa, ngực cũng bị mất đi một khối lớn da thịt nhưng cũng không có ai quan tâm đến hần. Bởi vì theo hần xuất chinh, Công Tôn gia trưởng lão đều chưa có ai trở về, mà những người khác...

Tô An Chi khôi giáp nghiêng lệch, ngồi trên một cột cây thở dốc hồng hộc. Giống như là vừa mới hết sức trải qua một hồi đại chiến mấy chục vạn người, hốt hoảng trốn ra thành lính đảo ngũ.

Theo hần xuất chinh, bốn Tô gia trưởng lão, chỉ trở về một nửa!

Đúng vậy, là một nửa. Vị trưởng lão này chân trái cùng cánh tay trái đã hoàn toàn bị chặt đứt. Da mặt má trái cũng không thấy, thịt màu hồng đỏ tợn, cũng với mặt phải đều lộ ra răng nanh ở bên ngoài, nhìn thấy chỉ còn lại nửa cái mạng.

Tình huống của Trầm gia còn đỡ. Hắc bá, Thiết Hòa Thượng, Thanh Sơn đầu lĩnh đều còn sống, chỉ bị thương một chút ngoài da. Nhưng mà xuất chinh một trăm Thanh Sơn Tử Sĩ, chỉ còn lại hai mươi mấy người. Điểm chết người chính là, Trầm Phù Đồ ôm giáp vai đứng lặng ở rừng cây. Ánh mắt, lỗ mũi, miệng, lỗ tai, toàn bộ thất khiếu không ngừng chảy máu loãng tí tách. Cả khuôn mặt đã bị máu tươi nhuộm đỏ...

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Bằng vào lực lượng chiến đội như thế này, coi như gặp được một đầu Lục Nguyên đỉnh cấp yêu thú, cũng không bị tổn thương như thế này.

- Người trọng thương lập tức vào thành chữa thương. Còn lại...Ai có thể nói chuyện?

Đi vào trong rừng cây, thấy rõ bộ dạng mọi người, Triệu Lạc Trần biểu hiện thái độ của một người đứng đầu phải bình tĩnh xử lý.

- Tiểu quận chúa...

Tô An Chi há miệng thở dốc, nghe được âm thanh của hắn, Trầm Côn mới chú ý tới. Tô An Chi trên cổ có một lỗ máu, xuyên qua cả da thịt bên ngoài, cơ hồ cần nói không ra lời.

- Để ta nói cho!

Trầm Phù Đồ lau máu tươi trên mặt, bước nhanh tới trước mặt Triệu Lạc Trần, hiên ngang hành lễ.

- Trầm tiên sinh, người ngồi xuống, từ từ mà nói!

Triệu Lạc Trần bị bộ dáng đầm máu của Trầm Phù Đồ lây nhiễm, vội vàng tự mình nâng hắn ngồi xuống, nhưng mà Trầm Phù Đồ vung tay lên:

- Ta bị tinh thần công kích, đang toàn lực chống lại áp lực tinh thần, đứng lên để đầu óc được rõ ràng, nếu không sẽ bị nổi điên!

Tinh thần công kích, nổi điên?

Nghe hai từ cái máu chốt này, tay chân Trầm Côn lạnh ngắt. Thương thế phụ thân giống hệt Công Tôn Lan. Chẳng lẽ bọn hắn gặp...

- Chúng ta gặp phải một hắc giáp kỳ sĩ!

Trầm Phù Đồ xác minh suy đoán của Trầm Côn.

Lộ quân thứ nhất gặp phải hắn có thể xưng là 'Cửu tử nhất sinh'!

Sau khi xuất phát, lộ quân thứ nhất thế như chẻ tre, trong vòng năm ngày liền săn giết mười bảy Bạch Nguyên yêu thú. Đến ngày thứ mười, thậm chí còn giết chết ba con Lục Nguyên yêu thú, trong đó con mạnh nhất chính là Lục Nguyên thượng đoạn, Băng Hỏa Độc Hạt.

Nhưng mà ngay sau khi bọn hắn xâm nhập hang ổ Lục Nguyên yêu thú thứ hai, là lúc chuẩn bị săn giết Xích Luyện Huyết Xà.

Thì một chuyện vô cùng quỷ dị mà suốt đời này khó có thể quên!

Hí! Hí!

Xích Luyện Huyết Xà, Còn có mấy vạn con Xà tộc yêu thú, chi chít nằm tại một ngọn núi trọc, cơ hồ bao trùm cả ngọn núi. Bọn chúng dường như bái lạy cái gì đó, toàn bộ đầu rắn đều nhìn lên đỉnh núi, mà toàn bộ đuôi rắn đều chỉ hướng Bắc Đẩu Thất Tinh trên bầu trời đêm mờ mịt...

Nơi đàn rắn đang hướng về phía đỉnh núi có một thân ảnh màu đen đứng ở chỗ cao nhất. Tay phải của hắn cầm một thanh đại kiếm màu đỏ như máu, một con Mộng Yểm Thú đứng bên tay trái hắn, đang kêu hí hí.

Đêm đen vô tận, hắc kỳ sĩ trên cao này như một quân vương, đang đứng đó tiếp nhận sự cúi lạy của thần dân mình!

66. Chương 65: Hắc Kỵ Sĩ

Lục Nguyên Yêu Tông, thực lực xứng tầm bá chủ một phương Xích Luyện Huyết Xà hèn mọn cúi đầu xuống, bò xuống dưới chân của hắc kỵ sĩ, há miệng nhả ra một khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch. Ngay tức khắc lại có một huyết xà khác tiến đến, đem nó lau sạch, chờ hắc kỵ sĩ kiểm tra.

- Tốt, yêu thú của hắc đầu?

Hắc kỵ sĩ quét mắt nhìn viên đá Hải Nạp Bách Xuyên một cái, hài lòng gật đầu.

- Tuân theo lệnh của ngài, bằng hỏa độc hạt (Bò cạp bằng hỏa) đã được phái đi phương nam tìm kiếm, nhưng thật không may là đã bị một nhóm người vây giết, nhiệm vụ thất bại.

Xích Luyện Huyết Xà giải thích thật cẩn thận.

- Như là Long Cốt thú, tuy rằng xem ra hắc đầu đã hoàn thành giao phó nhưng theo như tộc nhân của tôi báo lại thì hắc đầu đang bị ba người vây chặt trong hang núi, có vẻ rất khó để đem đồ đến đây.

- Vô dụng!

Hắc kỵ sĩ khẽ mỉm cười.

Xích Luyện Huyết Xà vội vàng cúi đầu xuống.

- Long Cốt thú vốn là hài cốt của Long tộc mà lại để ba con người bình thường vây khốn, thật là làm mất hết thể diện của yêu thú, phụ đi kỳ vọng của ngài...

Lại ngẩng đầu lên nói tiếp.

- Nếu như ngài đồng ý thì để tôi đi giúp hắc đầu một tay...

Hắc kỵ sĩ khẽ nghĩ một chút, bất ngờ phóng lên lưng Mộng Yểm thú, nhanh chóng phi tới.

- Đại nhân cao quý, tha mạng, tha mạng!

Xích Luyện Huyết Xà sợ run cả người, hắc đầu còn tưởng rằng mình đã làm sai gì đó, chọc giận Hắc kỵ sĩ khủng bố này.

- Mặc kệ chuyện của người, Long Cốt thú đã chết, vậy kia cũng đã rơi vào tay ba người bọn chúng!

Âm thanh của hắc kỵ sĩ đầy lạnh lùng.

- Dám lấy đồ của ta, dù có là Hoàng kim huyết mạch đi nữa thì cũng phải trả giá đắt!

Lời vừa nói ra thì đạo quân đang ở gần đó nhất cùng ồ lên, sắc mặt biến đổi.

Bọn chúng biết rõ ràng sào huyệt của Long Cốt thú ở một tòa núi lớn, cách đây khá xa. Hắc kỵ sĩ này là ai mà ở ngoài trăm dặm liền có thể biết được Long Cốt thú bị giết, lại còn khẳng định là do ba tên nhân loại làm, còn biết là ba tên này từ trên người Long Cốt thú đã ra tay cướp đoạt viên đá nào đó...

Có thể biết việc ngoài trăm dặm, hắc kỵ sĩ này phải chăng chính là thần tiên trong truyền thuyết?

Trong số mọi người đang hoảng sợ thì người lo nhất chính là Công Tôn Viễn!

Vì hắc kỵ sĩ đã chính miệng nói ra bốn chữ “Hoàng kim huyết mạch”, Công Tôn Viễn nghĩ thầm, chúng ta đúng là Hoàng kim huyết mạch, điều này chính là bí mật không ai biết ở Tân Nguyệt thanh! Vậy mà hắc kỵ sĩ ở ngoài trăm dặm đã có thể xác định hung thủ là người có hoàng kim huyết mạch. Vậy thì hắc đầu nhất định đối với mười hai gia tộc Hoàng kim hiểu biết rất rõ, có khi còn chính là kẻ thù của lão tổ tông Công Tôn nhà mình không chừng!

Vừa nghĩ tới đó thì trong lòng Công Tôn Viễn như hóa đá, sợ hãi xoay người bỏ chạy.

Trong lúc vội vàng, thân hình mập mạp của hắc đầu vướng vào hai nhánh cây trên thân đại thụ gần đó, phát ra hai tiếng “rắc” giòn giã.

- Công Tôn Viễn đáng chết, làm lộ chúng ta rồi!

Tô An Chi ngay cạnh khẽ mắng, nhưng hắn cũng hiểu mình không phải đối thủ của hắc kỵ sĩ, nhanh chóng hạ lệnh.

- Công Tôn Viễn, ở lại căn phía sau, những người còn lại lập tức rút lui!

Vừa nói xong thì hắn ta chính là người đầu tiên bỏ chạy, hơn nữa hắn lại am hiểu bùa phép, âm thầm kích hoạt hơn hai mươi đạo phù “Thần hành”, chạy nhanh hơn hẳn người khác.

Nhưng mà mọi chuyện đều đã muộn!

Hắc kỵ sĩ cứ phiêu lãng mà tới, chỉ thấy chạy loạn trong đội quân, xiên ngang xẻ dọc, cũng không nhìn thấy hắn tấn công, nhưng lại cứ từng bộ đầu lâu rơi xuống đất, mặt đất nhanh chóng hóa đỏ như máu.

- Sau đó thì đạo quân thứ nhất chỉ còn có mỗi nhóm của người, chạy về một cách nhục nhã?

Nghe xong Trầm Phù Đồ kể lại, Triệu Thương hừ một tiếng.

- Quân bỏ trốn! Đúng là quân đội tư nhân, không biết đạo lý vì quốc gia đổ máu!

- Cũng được rồi! Triệu tướng quân! Gặp phải đối thủ như vậy mà bọn chúng có thể trở về thì cũng xem như không tệ rồi!

Triệu Lạc Trần không trách mọi người lâm trận bỏ chạy, nàng hít sâu một hơi rồi nói.

- Trầm tiên sinh, cảm ơn ông đã đưa tin tức về, theo ông thì hắc kỵ sĩ này có lai lịch thế nào?

- Hắn thoát nhìn quả thực quá mạnh.

Trầm Phù Đồ bắt đầu kể lể đầu.

- Nhưng theo như lời nói của hắn mà đoán thì hắn đã đến chỗ của Long Cốt thú, mục tiêu của hắn chính là ba kẻ đã giết chết Long Cốt thú, lấy đi đồ vật của hắn!

Đầu mối này là sao?

Triệu Lạc Trần cũng im lặng, mọi người đều chìm vào suy nghĩ, trong rừng cây vô cùng yên tĩnh.

Nhưng ngay lúc đó!

- Một mặt trời tròn, hai mặt trời, lại ba mặt trời...

A La cùng Công Tôn Lan đi tới, ngồi trên xe ngựa là Công Tôn Lan với nét mặt ngây ngô hátkhẽ, giữa buổi tối có vài mặt trời.

- Biểu muội, em sao rồi?

Nhìn thấy Công Tôn Lan vì bị gãy cả hai chân mà điên dại, Công Tôn Viễn đang nằm trên băng ca lại ngồi dậy.

- Công Tôn Lan điên rồi...

- Từ từ đã, thương tích nàng ta thế nào?

Trầm Côn vừa định mở miệng giải thích, Triệu lạc Trần, Công Tôn Y hai người này liền để ý thấy miệng vết thương của nàng, cũng như thân thể thối rữa, đầu óc điên loạn, xem ra rất giống thương tích của đạo quân thứ nhất!

Triệu Lạc Trần vội nói:

- Trầm Côn, nói cho rõ ràng, Công Tôn Lan là ai đã thương? Chẳng lẽ cũng là hắc kỵ sĩ?

- Tiểu quận chúa à, nếu như tôi gặp hắc kỵ sĩ còn có thể trở về sao?

Trầm Côn ra vẻ ủy khuất.

- Sau khi xuất phát, tôi ra đi cùng lúc với ba người Công Tôn họ, lúc về gặp nhau trên đường thì khi đó Công Tôn Sở và Công Tôn Thắng đã bay đầu, mà Công Tôn Lan đã ngã trên đất, điên điên dại dại, những túi tiền đều bị mở ra, giống như là bị cướp.

Nói xong thì như chợt bình tĩnh.

- Thương thế của Công Tôn Lan và những người khác giống nhau, chẳng lẽ nàng cũng gặp phải hắc kỵ sĩ sao?

Nghe xong những lời này thì A La hung hăng liếc mắt nhìn Trầm Côn, đúng là tên mắt hí đáng ghét, nói dối cũng không biết đổ mặt sao?

Mặt của Trầm Côn quả đúng là một chút cũng không đỏ! Đúng là hắn đã gặp qua hắc kỵ sĩ, còn lấy đi toàn bộ tinh hạch của Công Tôn Lan, nhưng hắn không thể không nói như vậy, nếu không Triệu Lạc Trần thế nào cũng bắt hắn ra nghiêm hình ép cung, hỏi cho ra thân phận của hắc kỵ sĩ.

Thế nên Trầm Côn cứ tự vẽ ra một lời nói dối, rằng khi nhìn thấy Công Tôn Lan thì nàng ta đã bị cướp sạch! Từ đó sẽ không có ai hoài nghi Trầm Côn và Hắc kỵ sĩ có quan hệ gì, càng không ai ngờ tới một túi tinh hạch của Công Tôn Lan đều bị Trầm Côn vơ vét sạch.

- Nếu như vậy, quả nhiên Công Tôn Lan chính là bị hắc kỵ sĩ đã thương.

Triệu Lạc Trần quả nhiên không hề nghĩ đến hắc kỵ sĩ và Trầm Côn có quan hệ, nàng suy nghĩ.

- Cao thủ cười Mộng Yểm thú, chuyện này không phải chúng ta có thể xử lý. Triệu Thương!

Vừa nói vừa rút trên lưng ra một cây lệnh tiễn.

- Người lập tức phá vây chạy về kinh đô, báo cho bộ hạ rằng trong Tân Nguyệt thành xuất hiện một cường giả cao thâm khó lường, đề nghị bộ hạ phái người xuống hỗ trợ!

- Vâng!

Triệu Thương nhận lệnh rời đi.

Những người khác thì hết nhìn nhau lại ử rử nhìn về cửa thành.

Hắc kỵ sĩ này đột nhiên xuất hiện, cứ như một đám mây đen bao trùm trên đầu bọn hắn, không ai biết được hắn ta sẽ còn đem đến chuyện xấu gì, càng không ai tưởng tượng được là có người nào chống lại nổi cường giả như vậy.

Trong không khí tràn ngập áp lực, Công Tôn Viễn trên băng ca đột nhiên nhìn Trầm Côn một cách quái dị, sao đó gọi con gái lại nói.

- Y nhi, con lại đây, cha nói cái này.

- Cha, Trầm Côn có vấn đề sao?

Công Tôn Y cũng chú ý tới ánh mắt của cha mình.

- Sao lại chỉ có vấn đề?

Công Tôn Viễn cười quái dị, thấp giọng.

- Vừa rồi Trầm Phù Đồ nói rất nhiều, nhưng nói chưa hết! Còn cha, lại thấy được nhiều hơn, thú vị hơn...

67. Chương 66: Tài Nguyên Cuồn Cuồn.

Bị ánh mắt dò xét của Công Tôn Viễn quét qua một lượt, sau lưng Trầm Côn lạnh đi, trong lòng sợ hãi. Cảm giác mất tuệ nói cho hắn biết rằng cha con họ Công Tôn đang nói đến chính mình, lại còn không có ý tốt!

Nhưng Trầm Côn cũng không đi lại hỏi làm gì, đành phải đi theo đại đội người ngựa trở về Tân Nguyệt thành.

Sau khi vào thành thì cha con họ Công Tôn đã nói chuyện xong, Công Tôn Y nhanh chóng rời khỏi, trước khi đi còn oán độc liếc qua Trầm Côn một cái.

- Trầm đại thiếu gia, cuộc sống sau này vẫn còn dài!

Nói xong thì đôi mắt của nàng ta hiện lên một ánh hoàng kim cổ quái, cực kỳ thần bí, trên mặt ẩn hiện một nét cười mang dáng vẻ thiếu nữ e thẹn, một biểu hiện thất thố khá ít gặp!

Những ngày sau đó vì phòng bị hắc kỵ sĩ hùng mạnh kia, Triệu Lạc Trần đã hạ lệnh, thương binh của tam đại gia tộc cùng gom lại một chỗ để chữa thương, còn người có thân thể khỏe mạnh như Trầm Côn thì toàn bộ điều lên tường thành tuần tra, đồng thời cả bốn cửa của Tân Nguyệt thành đều đóng chặt, không cho bất cứ ai ra vào. Tuy rằng mệnh lệnh này trên danh nghĩa là tập luyện quân sự nhưng người nào sáng suốt thì đều có thể nhận ra: Triệu Lạc Trần đang sợ hắc kỵ sĩ kia!

Hắc kỵ sĩ trên lưng Hồng Nguyên Mộng Yểm Thú, chỉ cần dựa vào vật cười thôi đã có thể phá hủy cả Tân Nguyệt thành!

Trong bầu không khí hắc ám khản trương, Trầm Côn lại cảm thấy thư thả, ban ngày hắn cùng A La mang danh nghĩa tuần tra đi dạo phố, tối lại lên luyện tập bùa chú. Điều tất yếu khiến Trầm Côn cao hứng là những tình hạch yêu thú hắn tham ô được khi bán đi lại được cái giá khiến người khác trong mơ cũng phải cười!

- Muốn làm quan? Hay kiếm quân công? Làm anh hùng? Cũng chỉ cần một câu nói thôi!

Mấy ngày gần đây trong chợ đen Tân Nguyệt thành xuất hiện bố cáo lớn như vậy, khiến cho ai nấy đều bị lời lẽ hấp dẫn, cùng đi tới một gian nhà nhỏ đen thui thì gặp một gã mập mạp che mặt cười hề hềch chào hỏi đón tiếp, sau đó lôi ra một túi tinh hạch, cùng một bảng báo giá. Bạch Nguyên tinh hạch - ba vạn lượng, Hoàng Nguyên tinh hạch - mười lăm vạn, còn như Lục Nguyên tinh hạch trân quý kia thì giá cả cứ gặp mặt mà thương lượng.

Mọi người ai nấy đều chấn động, giá cả thế này so với khen thưởng của Tiểu quận chúa cao hơn gấp ba lần, chỉ có kẻ ngốc mới mua! Nhưng gã mập kia đã từ từ giải thích, cái hắn bán không chỉ là tinh hạch mà còn là quan chức! Mọi người cần phải hiểu rõ, cái giá mười lăm vạn lượng một viên Hoàng Nguyên tinh hạch chính là có thể biến một người thành quý tộc! Tất nhiên nếu như ai có khả năng tự đi săn lùng tinh hạch của Yêu tông, thì cứ tự nhiên không cần quan tâm đến.

Tiền rất tốt, nhưng quyền lực càng tốt hơn! Giống như có một tên tướng quân kia của Thành vệ đội không có có bản lĩnh săn giết yêu thú, liền mua một viên Hoàng Nguyên tinh hạch, sau đó vô cùng hào hứng chạy tới trước mặt Triệu Lạc Trần nói tinh hạch này là do bản thân liều chết chiến đấu mà có, quan ngay lập tức thăng ba cấp, thuận buồm xuôi gió chuyển thẳng vào phủ Nam Tước!

Vì thế người nào cũng đỏ mắt, tất cả tinh hạch trong tay gã béo chỉ trong một đêm là bán sạch, ngay cả viên Lục nguyên Long Cốt thú tinh hạch cũng bị người ta trả giá ba mươi vạn lượng mua mất!

Tất nhiên khi ngày nào cũng có người cầm tinh hạch đến lĩnh thưởng, Triệu Lạc Trần cũng phát giác ra có ẩn tình, đến khi tra xét nàng mới biết là có người ở phía sau đầu cơ tinh hạch kiếm lời, lừa lấy quan chức! Nhưng mà đã biết thì làm được gì chứ? Mấy gian nhà nhỏ và tối kia đã bị một mối lửa đốt rụi, cái gã nung núc mỡ che mặt kia cũng đã không thấy bóng dáng.

- A di đà phật, ngã phật từ bi...

Trong hậu viện Thiếu lâm tự, Trầm Côn ngồi xếp bằng, ôm một túi ngân phiếu, mắt hắn cười đến híp thành một đường cong nhỏ xíu.

Đúng vậy, người đầu cơ tinh hạch để trục lợi, mua quan bán tước chính là Trầm Côn, mà người ra mặt buôn bán kia chính là a Phúc, mà những gì bọn hắn bỏ ra chính là những thứ lấy được trên người Công Tôn Lan.

- Một vạn, hai vạn, ba vạn...

Trầm Côn lấy ra vài tấm ngân phiếu, cười đến híp mắt, hắn tổng cộng bán đi mười chín viên tinh hạch, tính luôn cả viên Lục Nguyên long cốt thú thì chỉ trong vài ngày đã có trong tay số tiền lên đến bảy con số rồi.

Thì ra kiếm tiền dễ như vậy!

Bao nhiêu là bạc trắng thế này, phải tiêu xài làm sao cho tốt đây?

Trầm Côn khổ công suy nghĩ...

- Thiếu gia, đây là tiền bán những viên Bạch Nguyên tinh hạch cuối cùng, tất cả là mười vạn lượng, cậu cần đếm lại không?

A Phúc tung tăng chạy tới, đưa ra một xấp ngân phiếu thật dày ra. Gã mập chết tiệt này cũng đã ăn xén ăn bớt không ít, gần đây cũng đã trở thành tiểu phú hào có bạc vạn trong tay. Tất nhiên Trầm Côn biết rõ điều này, nhưng có câu nói từ xưa, muốn người ta đi theo mình kiếm cơm, thì cũng phải để cho hắn húp chút cháo! Chỉ cần A Phúc đừng quá phận thì Trầm Côn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, xem như chẳng có gì!

Có chủ nhân rộng rãi như vậy, a Phúc đến ngay cả nằm mơ cũng cười thầm!

- Mười vạn lượng sao?

Trầm Côn liếc mắt nhìn qua, rút ra một tấm ngân phiếu.

- A Phúc, việc mua bán này người làm tốt lắm, cái này là tiền thưởng!

- Nhìn thấy trên ngân phiếu có đến năm chữ số, A Phúc cứ nuốt từng ngụm nước bọt, thân hình mập mạp nhũn ra không cử động được, thì thào.

- Ái chà, thiếu gia của tôi, ngài,...Ha ha ha ha!

Sau đó cứ ngây ra đó mà cười.

- Yên tâm đi, có phúc cùng hưởng thôi!

Trầm Côn lại ném ra một tấm ngân phiếu.

- Ta nhớ người còn có một thứ gọi là giấy bán thân ở Trầm gia phải không? Đi, chuộc thân ra, từ nay không còn là nô lệ nữa, mà là quân gia của ta!

- Đại thiếu gia!

Liên tục bị viên đạn tiền tài công kích, A Phúc cuối cùng chịu không nổi, quỳ xuống ôm lấy chân Trầm Côn, khóc rống lên.

- Đại thiếu gia, ngài chính là ân nhân cứu mạng của A Phúc ta, là Bồ tát sống, a Phúc đời này theo ngài, nhất định hết lòng hết sức, cúc cung tận tụy, trung thành hết mực.

Hành động này thực khiến Trầm Côn buồn nôn, nếu như không phải tên béo này có chút năng lực làm việc, thì Trầm Côn thật muốn tung một cước, lấy gót giày giẫm chết hắn!

Sau khi đuổi A Phúc đi, chân mày Trầm Côn cau lại.

Gần đây tuy rằng buôn bán kiếm được không ít, nhưng trong lòng Trầm Côn vẫn băng khoảng về việc mấy ngày hôm trước, Công Tôn Y thất thố trước mặt hắn.

Ánh mắt đó tốt cùng là có ý gì? Oán độc mà lại không cam lòng, còn có vài phần bất đắc dĩ, giống như đang nhìn kẻ thù, lại như nhìn tình nhân, bản tính tốt cuộc đã làm gì khiến cho Công Tôn Y phải có thái độ như thế?

- Ha ha, Trầm hiền chất thật nhàn nhã đó!

Đang nghĩ ngợi thì từ xa đã truyền tới âm thanh của Công Tôn Viễn đang bước tới.

- À, thì ra là Công Tôn bá bá!

Trầm Côn nhanh chóng giấu ngân phiếu, cười hì hì chào hỏi. Nói thật thì trong lòng hắn rất khinh thường lão già mập mạp này, khi nhắc tới Công Tôn Viễn thì phản ứng đầu tiên chính là một người không có chủ kiến, chỉ biết nghe lời đàn bà, lại còn lâm trận bỏ chạy, không phải sao chứ? Nhưng dù trong lòng nghĩ thế nào thì Công Tôn Viễn chính là nhạc phụ tương lai của Trầm Côn, hắn cũng phải cung kính phần nào.

- Ha ha, Trầm hiền chất quá khách khí rồi!

Được đón tiếp nhiệt tình, nụ cười trên mặt Công Tôn Viễn lại tăng thêm một chút.

Sau khi nói mấy câu khách sáo, Trầm Côn khẽ cười.

- Công Tôn bá bá, hôm nay ngọn gió lành nào đã thổi Phật gia như ngài tới ngôi miếu nhỏ này chứ?

Công Tôn Viễn bị câu nói này làm cho buồn cười, hất từ trong tay áo lấy ra một túi vải nhỏ màu đỏ, cười đưa tới mặt Trầm Côn.

- Bá bá tới đây tất nhiên là thăm cháu, ngoài ra còn phải cảm ơn cháu, ít ra thì cũng có tâm địa lương thiện mới cứu Công Tôn Lan một mạng! Cái này là chút lòng thành, cháu không nên từ chối!

Một chút lòng thành sao?

Mở miệng túi ra nhìn thấy ngân phiếu bên trong, Trầm Côn khẽ toát mồ hôi lạnh, người vừa cầm qua trăm vạn như hất lại bị chính số lượng ngân phiếu này dọa cho sợ hãi!

68. Chương 67: Số Là Quan

Trầm Côn đời này còn không có tiếp xúc qua vàng, không biết đổi tỉ suất kim ngân. Nhưng coi như là tỉ suất một - mười thì mười vạn lượng hoàng kim cũng là trăm vạn lượng bạc trắng. Năm đó, lúc Trầm phu nhân gả cho Trầm Phù Đồ, của hồi môn cũng chỉ có được nhiều như thế.

- Công Tôn bá bá, lễ vật của người quá nhiều, ta không dám nhận, cũng không thể nhận.

Trầm Côn không chút do dự trả lại ngân phiếu.

Lấy được bao nhiêu thì sẽ phải trả lại bấy nhiêu. Bần tăng mười ba tuổi đã hiểu đạo lý này. Công Tôn Viễn lập tức giao ra mười vạn hoàng kim, nhất định là muốn lấy từ trên người bần tăng lợi ích gì đó!

Bần tăng tuy rằng tham tài, nhưng cũng không thể cầm lấy cái này, bất cứ lúc nào cũng có thể toi mạng!

- Ha ha, hiền chất hình như đã hiểu lầm ý tứ của bá bá. Số hoàng kim này thật ra chỉ là cảm tạ con đã cứu Công Tôn Lan, chứ ta không có ý gì khác!

Công Tôn Viễn biết cách nói này vẫn không thể làm cho Trầm Côn an tâm, dứt khoát nói:

- Mặt khác, hiền chất cũng đã mười bảy tuổi rồi phải không?

- Ai, làm phiền bá bá bận tâm, vẫn còn nhớ rõ cả tuổi của vãn bối như ta.

Trầm Côn qua loa nói.

- Mười bảy tuổi, không còn nhỏ nữa, cũng nên thành lập gia nghiệp!

Công Tôn Viễn thở dài, như không muốn nói:

- Hiền chất, con và Y nhi đều đã trưởng thành, cũng nên cưới vợ gả chồng...Không đối gặt con, số hoàng kim này, một là cảm tạ con cứu Công Tôn Lan, mặt khác chính là làm của hồi môn cho Y nhi.

Hắn nói giọng điệu giống như là không muốn con gái xuất gia từ phụ, thở dài:

- Chỉ cần con sau này đối đãi tốt với Y nhi, ta thân làm cha, số tiền này dù sao cũng là tâm ý của ta!

Nguyên lai ánh mắt của Công Tôn Y là ý tứ này.

Trầm Côn bỗng nhiên minh bạch ý tứ của Công Tôn Y rồi. Nguyên lai là Công Tôn Viễn muốn gả nữ nhi, nhưng Công Tôn Y không đồng ý!

Àn, ánh mắt Công Tôn Y đã có thể giải thích rõ ràng rồi, vì vậy nên cha nàng mới đưa mười vạn hoàng kim, coi như là hợp tình hợp lý...

Không đúng!

Trầm Côn lập tức lại ý thức được, nơi này là Cửu Châu đại lục, hôn nhân đều coi trọng lời giao ước. Phụ mẫu đã chấp nhận, cho dù là của hồi môn cũng chỉ có thể đưa cho Trầm Phù Đồ, cho dù thế nào cũng không

thể đưa cho bần tăng được. Không đúng, không đúng, Công Tôn Viễn ý đồ tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy. Nghĩ đến đây, Trầm Côn dứt khoát đem ngân phiếu nhét vào trong tay Công Tôn Viễn, cười nói:

- Bá bá, ta còn trẻ, chuyện cưới vợ để đó nói sau. Số ngân phiếu này, người nên cất đi.

- Hiền chất có phải hay không cho rằng của hồi môn quá ít?

Công Tôn Viễn hiểu lầm ý tứ của Trầm Côn, vỗ đùi nói:

- Thôi được, bá bá có thể cho con thêm. Công Tôn gia tuy rằng sa sút, nhưng mà tổ tiên đã tích góp được cũng không ít của cải. Chỉ cần con sau khi kết hôn chiếu cố tốt cho Y nhi, bá bá tất nhiên sẽ không bạc đãi nữ nhân cùng nữ tể của mình. Vài tòa trang viện, mấy mỏ vàng, Công Tôn gia cũng có thể cho con.

- Mấy trang viện? Còn có mỏ vàng?

Trầm Côn nghe được ý tứ này liền phát ra âm thanh ‘Ừ ưc’ trong cổ họng. Hắn không nhận được liền muốn đáp ứng. Nhưng mà hảo ý của Công Tôn Viễn càng lớn, làm cho sau lưng hắn toát ra một tầng mồ hôi lạnh nên vội vàng cự tuyệt.

- Hiền chất, con khẳng khẳng khước từ, chẳng lẽ con muốn hủy hôn sao?

Sắc mặt Công Tôn Viễn trầm xuống.

- Ấc...Cũng không phải hủy hôn...

Trầm Côn còn đang ngẫm nghĩ những lời vừa rồi, Công Tôn Viễn liền kéo tay hắn cười to nói:

- Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt! Một khi đã như vậy, bá bá liền nói cho con biết.

Hắn giảm thấp âm thanh:

- Bá bá không có nhi tử, phần gia sản này, sớm muộn cũng là của nữ nhân cùng nữ tể con. Hiền chất, sau này Công Tôn gia đều nhờ cả vào con.

Hắn đem cả Công Tôn gia đều đưa cho bần tăng sao?

Trầm Côn sửng sốt!

Công Tôn Viễn đến tốt cùng muốn làm gì, tặng tiền, tặng người còn chưa tính, hắn còn tặng cho cả Công Tôn gia. Trên người bần tăng có chỗ tốt gì đáng giá để hắn phải trả một cái giá lớn như vậy sao?

Còn đang kinh ngạc, bên ngoài truyền đến một tiếng cười khí phách hào hùng:

- Trầm Côn, Trầm đại thiếu gia có nhà không?

Là thanh âm của Triệu Thương!

Triệu Thương? Hắn không phải phụ mệnh đi thành Hàm Đan cầu cứu rồi sao? Nhanh như vậy đã trở lại rồi? Trầm Côn vội vàng tiếp đón:

- A Phúc, mở cửa chính, hoan nghênh Triệu tướng quân.

- Ha ha, Trầm đại thiếu gia quá khách khí!

Triệu Thương bước nhanh đến, chứng kiến cảnh hai ngày trước Công Tôn Viễn đào binh, ánh mắt hắn liền hiện vẻ xem thường. Nhưng mà vừa nhìn thấy Trầm Côn, nhớ tới Công Tôn Viễn là nhạc phụ tương lai của Trầm Côn, hắn lập tức mỉm cười.

- A, Công Tôn tiên sinh tới đây thăm nữ tể à? Ha ha, chuyện tốt, chuyện tốt. Bất quá ta cần phải quấy rầy các người...

Nói xong, hắn cười ha ha chấp tay nói:

- Trầm đại thiếu gia, tiểu quận chúa mời ngài qua dự yến tiệc. Xe ngựa đã chuẩn bị xong, xin mời!

Lão huynh, người chính là Bồ Tát cứu mạng lão tăng a. Trầm Côn đang lo lắng lấy cớ rời khỏi Công Tôn Viễn, lập tức trả ngân phiếu, cùng Triệu Thương đi ra ngoài.

Chính là vừa ra khỏi cửa, Trầm Côn liền ngăn cả người.

Bởi vì Triệu Thương không mang hần đi đường lớn, mà là chui vào một con hẻm vắng lặng. Ngoài ra, tiểu quận chúa mời khách, đáng ra phải nể tình phái xe ngựa nghênh đón, nhưng mà Trầm Côn nằm mơ cũng không nghĩ đến, trong ngõ hẻm có một chiếc xe ngựa nghênh đón hần, mà xe ngựa này lại là “Kim Lũ Hương xa” chỉ có Đại Triệu hoàng thất mới có thể sử dụng.

Hai trăm người mặc áo giáp võ sĩ màu vàng bên cạnh xe ngựa màu vàng, vừa thấy Trầm Côn liền chỉnh tề chào theo nghi thức quân đội vô cùng lớn tiếng:

- Cung nghênh Trầm Tướng Quân!

Tướng quân? Trầm Côn kinh ngạc mắt nhìn Triệu Thương.

- Ha ha, lên xe rồi nói, lên xe rồi nói!

Triệu Thương cười híp mắt mời Trầm Côn lên xe, chiếc xe sang trọng khởi động, thế nhưng không có phát ra chút âm thanh nào.

- Triệu tướng quân, bọn họ sao lại gọi ta là tướng quân? Ta đã từng đi lính, nhưng trên danh nghĩa là vì gia tộc tham chiến mà.

Ngồi yên một lúc sau, Trầm Côn không kìm nén được tò mò, vội vàng hỏi.

- Ai nha, Trầm tướng quân xin bình tĩnh, tại sao lại không phải là ngài! Ngài không nên gọi ta là tướng quân, kêu tục danh của ta sẽ tốt hơn, hoặc gọi ta một tiếng lão huynh là được.

Triệu Thương cười cười, nói vài lời khen tặng, tư thế thân thiết khiến cho trong lòng Trầm Côn dương dương tự đắc.

Triệu Thương giải thích:

- Hôm qua, thánh chỉ của bệ hạ đã ban đến Tân Nguyệt thành, ban thưởng cho ngài làm Nam tước nhất đẳng, thụ phong ngũ phẩm tướng quân. Ha ha, tướng quân đại nhân, quan chức ngài cùng ta ngang hàng, tước vị cũng không sai biệt lắm. Sau này chúng ta là quan đồng triều phục vụ bệ hạ a!

Phật tổ ơi, Công Tôn Viễn vừa mới tặng mười vạn hoàng kim, ngay sau đó Triệu Lạc Trần lại phong tước, thưởng quan. Bản Tăng có cái vận chó má gì đây?

Có được càng nhiều điều tốt, trong lòng Trầm Côn lại cảm thấy không được tự nhiên. Càng cảm thấy trong chuyện này có nhiều điều nghi vấn...

- Triệu tướng quân, người có thể nói thật cho ta biết được không?

Trầm Côn vẽ mặt khổ sở, ngồi xồm ở cửa xe cầu xin:

- Ta rốt cuộc làm được cái gì, mà lại có được tước vị cao hơn cả ngài?

- Tướng quân đại nhân thật sự không biết sao?

Triệu Thương nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói:

- Một khi đã như vậy, ta cũng không tiện nói thêm cái gì! Vừa lúc, đã đến nơi rồi, mời ngài. Mấy vị đại nhân đã bày rượu thiết yến, xin đợi đại giá của ngài quang lâm.

Dừng lại một chút, hần bổ sung:

- Mấy vị đại nhân này, có rất nhiều vị từ vương đô tới, nhiều vị được bệ hạ mời từ ngoại quốc. Bọn họ vào Tân Nguyệt thành là cơ mật lớn nhất của triều đình. Sau khi gặp mặt, tướng quân không được nói đã gặp qua bọn hần đồng thời cũng không công khai chuyện ngài đã được phong quan thưởng tước, hiểu chưa?

69. Chương 68: Đại Nhân Vật Trong Truyền Thuyết

Người thứ nhất là một võ tướng trung niên, mặc chiếc áo giáp giản dị màu vàng nhạt. Thoạt nhìn giống như một người bình thường. Nhưng khi bị tròng mắt màu xanh của hắn quét qua, Trầm Côn không tự giác được cúi đầu, thậm chí kêu một tiếng, áp lực thật mạnh.

- Vị này chính là đại thống lĩnh đế quốc thú quân (người đảm nhiệm ngăn chặn yêu thú), chính là tộc thúc của ta. Triệu Hồng, Triệu nguyên soái.

Triệu Lạc Trần ở một bên giới thiệu.

Người thứ hai là một lão già có khuôn mặt đen, toàn thân mặc Bát Quái đạo bào, tạo cho người ta cảm giác như đối diện với lang sói, một loại cảm giác tàn nhẫn âm trầm.

- Vị này chính là đại trưởng lão cung phụng viện của đế quốc. Lô Trần, Lô đạo trưởng.

- Xin ra mắt hai vị đại nhân!

Trầm Côn cười hi hi hành lễ, thậm chí nói thật đúng đều là đại nhân vật.

Triệu Hồng không nhiều lời. Thân là thành viên hoàng thất, thống lĩnh hơn mười vạn đại quân, có quyền lớn trong quân đội. Thân phận của Lô đạo trưởng càng làm cho người ta sợ hãi. Hồng Nguyên Vũ tông, là một trong ba đại cường còn sót lại của Triệu đại vương triều.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, oai hùng anh tuấn, ngồi đi.

Đánh giá Trầm Côn một hồi, Triệu hồng gật đầu cười, xem ra rất hài lòng với biểu hiện của Trầm Côn.

Ngồi? Nhìn nhìn cách bày bố bàn rượu, Trầm Côn còn có điểm không rõ. Cửu Châu đại lục cùng Trung Quốc cổ đại có phần tương tự, chỗ ngồi cũng rất được coi trọng, chẳng hạn như vị trí mặt nam lưng bắc được xưng là vị trí 'Tôn vị', chỉ có đại vị cao quý mới có thể được ngồi. Dưới tình huống này, nếu Trầm Côn tùy tiện ngồi, có thể đắc tội với hai đại nhân vật ở đây.

- Bảo người ngồi thì người cứ ngồi đi, không cần phải giữ lễ.

Sau lưng đột nhiên có một bàn tay lớn, đặt lên trên bả vai hắn, ấn hấn ngồi lên trên ghế.

- Tiểu quận chúa, lão quỷ này...À, vị lão tiên sinh đây là?

Trầm Côn vừa quay đầu nhìn, suýt nữa bị dọa nôn cả mật ra.

Trong phong vẫn còn có người thứ năm, người này giống như một lão quỷ từ trong Địa ngục đi ra, toàn thân hắn hoàn toàn được bao bọc bởi chiếc áo choàng đen, ngay cả trên đầu cũng được quấn bởi chiếc vải đen thật dày. Hơn nữa, người này rất gầy, chỉ có da bọc xương, dung mạo thì giống như đầu khô lâu, chẳng những đôi mắt dài màu xám không có con ngươi, còn chỉ chút mụn thủy đậu đang chảy mủ. Hắn mỉm cười, trên mặt đều chảy ra nước mủ màu vàng.

Triệu Lạc Trần cũng không vội giới thiệu, nàng thăm dò nhìn vào mắt lão quỷ.

- Lão hủ họ Kha, Kha Tây.

Lão quỷ cười cười, so với khóc còn khó coi hơn.

- Nguyên lai là Kha lão tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...

Trầm Côn chưa từng nghe qua tên Kha Tây, tùy tiện nói vài câu khách sáo. Chính là biểu cảm của hắn rơi vào trong mắt Triệu Lạc Trần, khiến cho nàng nhũn mảy. Đáng chết, Trầm Côn này sao lại không có chút biểu lộ cảm xúc gì thế? Hắn chưa từng nghe đến tên Kha Tây sao? Đối với thân phận Kha Tây mà nói, nghe được cái tên này không có biểu hiện khiếp sợ thì chính là một loại nhục nhã a.

- Khụ!

Triệu Lạc Trần kho khan một tiếng, ám chỉ Trầm Côn nói:

- Trầm tướng quân, Kha lão tiên bối đến từ Trung Châu Đường Quốc, chính là đại môn chủ Thiên Cơ môn...

Trầm Côn trong đầu ‘Ong’ một tiếng, không tự chủ được cái miệng há to ra. Chứng kiến biểu cảm này của hắn, Triệu Lạc Trần bằng lòng nở ra nụ cười, đây chỉ là biểu cảm khi nghe đến cái tên Kha Tây thôi.

Thực tế là Trầm Côn khiếp sợ không phải là hai chữ Kha Tây, mà là Thiên Cơ môn.

- Tại Lan Vân Sơn, Nguyệt Nhi vì sao lại chết?...Cũng là bởi vì ta gặp Thiên Cơ môn chủ.

- Trầm Côn, người nhớ cho kỹ, phong thủy bí thuật của Thiên Cơ môn là bí pháp khác tinh bùa chú của người. Gặp được phong thủy bí thuật này, người phải trốn càng xa càng tốt.

Lời nói của Vương Kiêu quanh quẩn bên tai hắn, Trầm Côn cảm thấy miệng khô khan.

Nguyên lai lão quỷ này chính là truyền nhân của Cổ Nguyệt Hà, chính là trời sinh khắc tinh với bản tăng.

- Ha ha, Kha lão uy danh vang dội, làm tiểu hài tử sợ tới mức không nói nổi.

Triệu Hồng còn tưởng Trầm Côn còn khiếp sợ uy danh của Kha Tây, nâng chén xoa dịu:

- Trầm tướng quân, uống chén rượu rượu này đi. Chuyện khác để sau hãy nói.

- Đâu có, đâu có.

Trầm Côn nhìn nhìn Kha Tây lão quỷ, uống cạn chén khố rượu, mùi rượu thực sự rất khó uống. Qua ba lần uống, ba đại nhân vật cũng không nói đến ý đồ của bọn họ. Trầm Côn cũng không dám hỏi nhiều, đợi cho đến khi ăn gần xong, Triệu Hồng chậm rãi mở miệng.

- Trầm tướng quân, lần này mời người, có hai chuyện. Chuyện thứ nhất chính là truyền đạt theo thánh chỉ, đích thân ta ban tước cho người.

Triệu Hồng đưa cho Trầm Côn Nam tước ấn tín. Sau nghi thức đơn giản đó, tiếp tục nói:

Đây là chuyện thứ hai, chính muốn nhờ người về chuyện mấy ngày trước, chính là chuyện về hắc kỵ sĩ.

Thì ra là vấn đề này. Từ lúc bị mời vào trong phủ thành, Trầm Côn đã dự liệu được. Ba đại nhân vật này đột nhiên giá lâm, khẳng định có quan hệ với hắc kỵ sĩ. Hắn mờ mịt nói:

- Hắc kỵ sĩ? Nga, người nói là cái tên hỗn đản mấy ngày trước đã thương phụ thân của ta. Tại sao hắn lại có quan hệ cùng với ta?

- Người nói Hắc kỵ sĩ nào vậy?

Triệu Hồng cười thần bí:

- Trầm tướng quân, chuyện cho tới bước này, người đừng có giả bộ hồ đồ. Đừng tưởng người mắng Hắc kỵ sĩ một câu, có thể phủ định được quan hệ ‘thân mật’ giữa người và hắn.” Hai chữ ‘thân mật’ được hắn nhấn mạnh làm tăng thêm ngữ khí.

- Triệu nguyên soái, ta không rõ ngài đang nói cái gì, ta chưa từng gặp qua Hắc kỵ sĩ a.

Rầm!

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trầm Côn, Lô đạo trưởng vỗ bàn nói:

Trầm Côn, người còn dám nói dối à? Nếu như không có chứng cứ xác thực, chúng ta lại có thể đến đây tìm người sao? Nói xong, ánh mắt hắn cung kính nhìn Kha Tây. Lúc này có thể nhìn ra thân phận cùng địa vị của Kha Tây. Nói chuyện với hắn, một Hồng nguyên cường giả như Lô đạo trưởng cũng có thái độ cung kính, đứng lên bái:

- Kha lão, nếu như Trầm Côn giả ngu, xin mời ngài thi triển một chút bí pháp Thiên Cơ môn.

Đúng rồi, trong thời gian uống rượu, Kha Tây vẫn đứng, Trầm Côn cũng không dám hỏi nguyên nhân.

- Lô đạo trưởng, Trầm Côn vẫn là con nít, cần gì phải bức hắn đây?

Kha Tây cười cười,

- Trầm Côn, người không nhớ một chút gì sao, người cùng với hắc kỵ sĩ không có chút quan hệ nào à?

- Ta thật sự chưa từng thấy qua Hắc kỵ sĩ a.

Trong lòng Trầm Côn nảy sinh một chút tức giận. Mẹ nó chứ, bần tăng giả ngu đấy để xem các người làm gì được bần tăng.

- Được rồi!

Kha Tây bắt đầu dĩ lắc lắc đầu:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ giúp người nhớ ra. Ngày mười chín tháng giêng, lúc hoàng hôn, cách thành đông một trăm năm mươi dặm ở giữa Độc Giác Sơn, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Trầm Côn lại lần nữa khiếp sợ. Thời gian và địa điểm lão quỷ này nói chính là lúc bần tăng gặp Hắc kỵ sĩ.

- Liệt tở liệt tông Thiên Cơ môn, Kha Tây tạ lỗi.

Kha Tây hướng về phía Bắc gật đầu. Hắn cầm bầu rượu trên bàn lên, lắc mạnh làm cho rượu văng ra ngoài. Trên mặt bàn vẽ ra một ký hiệu vô cùng cổ quái. Sau đó, ký hiệu này dung hợp thành mảng nước nhỏ, trong suốt như một mặt gương.

- Trầm Côn, người tự mình xem đi.

Kha Tây lắc mình lui sang một bên.

Theo động tác của hắn, cảnh sắc bên trong 'Cái gương nhỏ' bắt đầu biến hóa. Núi tuyết, rừng rậm, cảnh Trầm Côn cùng A La trốn trên một tàng cây. Bên trong thấy Công Tôn ba người đang trở về. Dĩ nhiên đây là trước lúc Trầm Côn gặp được Hắc kỵ sĩ...

70. Chương 69: Giao Dịch Cùng Triều Đình.

Chiếc gương nhỏ không có phát ra âm thanh, nhưng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, theo khẩu hình phát âm từ miệng của Công Tôn Lan có thể nhìn ra nàng đang nói gì.

Cảnh tượng tái diễn giống hệt ngày đó, ba người Công Tôn một mặt tăng tốc chạy, một mặt ước mơ sắp lấy được quan chức. Ngay lúc bọn hắn tiến đến gần Trầm Côn, bỗng dừng Hắc kỵ sĩ xuất hiện. Sau đó, dấu vó ngựa nát vụn, máu nhuộm hồng mặt đất. Hai cái đầu người lăn xuống... Trường hợp này cùng với ngày đó Trầm Côn nhìn thấy giống nhau như đúc.

Ngay lúc hình ảnh truyền đến cảnh Hắc kỵ sĩ đi tới gần chỗ Trầm Côn, Kha Tây lão quỷ đưa bàn tay quỷ, chặn hình ảnh. Hắn cười nói:

- Trầm tướng quân, còn muốn tiếp tục xem nữa không?

- Hừ, tại sao lại không?

Trầm Côn nói nhỏ, vạn nhất lão quỷ người định lừa bần tăng đây? Biết đâu người chỉ có một đoạn hình ảnh như vậy?

- Được! Tất cả như người mong muốn.

Kha Tây rút bàn tay ra, một màn kinh hãi xuất hiện. Lão quỷ này quả nhiên là không gạt người, toàn bộ hình ảnh kế tiếp được hiện ra - Hắc kỵ sĩ dừng lại cây đại thụ chỗ Trầm Côn ẩn thân, nói chuyện với nhau vài câu, liền buông tha Công Tôn Lan, biết mất trong núi tuyết mờ mịt...

Xong rồi, quan hệ giữa bần tăng và Hắc kỵ sĩ đã rõ ràng.

Trầm Côn hí hửng. Nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra hai sơ hở thú vị.

Thứ nhất, hình ảnh của Kha Tây dừng lại lúc Hắc kỵ sĩ vừa đi cho nên bốn hắn không biết bần tăng tham ô tình hạch của Công Tôn Lan. Lại càng không có khả năng biết được bần tăng gần đây có phát tài lớn.

Thứ hai, bởi vì cái gương nhỏ lại không có âm thanh, Hắc kỵ sĩ toàn thân mặc áo giáp lớn. Vì thế bọn hắn không thể biết được bần tăng cùng hắc kỵ sĩ nói những gì.

- Trầm tướng quân, người còn có điều gì để nói không.

Kha Tây cười cười nhìn Trầm Côn, khóe môi nhếch lên mỉm cười quỷ dị.

- Được rồi, ta thừa nhận.

Trầm Côn hai tay xòe ra với vẻ mặt lưu manh rẻ tiền:

- Ta đã thấy Hắc kỵ sĩ. Thừa các vị đại nhân, ta không phải cố ý lừa gạt các người. Các người suy nghĩ một chút xem, Hắc kỵ sĩ vừa mới giết mấy trăm Quân Vương Triệu. Nếu ta nói có quan hệ với hắn, chẳng phải sẽ bị tiểu quận chúa lập tức tra tấn à?

Hắn cúi đầu, vẻ bị ủy khuất:

- Cho nên, ta nói dối...

- Ta có thể hiểu tâm tình của người.

Kha Tây gật đầu:

- Mấu chốt của vấn đề là cuối cùng người cùng với Hắc kỵ sĩ nói với nhau cái gì?

Ha, lão quỷ này quả nhiên là không biết Hắc kỵ sĩ nói cái gì. Vậy thì phải lừa người một chút mới được. Trầm Côn làm ra bộ dạng ủy khuất:

- Bây giờ nó ra còn hữu dụng sao? Các người có thể tin tưởng ta sao?

- Cứ việc nói ra, ta đương nhiên có thể đoán được thật giả.

Thanh âm Kha Tây đã tràn ngập nhân từ.

- Được ta nói, Ngay lúc Hắc kỵ sĩ giết huynh đệ Công Tôn, Ta cực kỳ sợ hãi, liền hỏi hắn người muốn thế nào thì có thể tha cho ta?

Trầm Côn bắt giọng điệu bắt chước Hắc kỵ sĩ:

- Sau đó hắn đánh giá ta một lúc, dùng âm thanh lãnh đạm hỏi ta - Người là Trầm Côn? Sao biến thành bộ dáng như thế này?

Trầm Côn tiếp tục nói:

- Ta nói chính là ta. Sau đó Hắc kỵ sĩ hướng về phía ta cười cười, xoay người muốn đi. Lúc gần đi hắn còn nói - Nể mặt người, ta tha cho Công Tôn Lan (DG: Sax thẳng cha này biết cả Công Tôn Lan...

Nói xong hắn thở dài:

- Đây chính là toàn bộ những gì ta biết. Thừa các vị đại nhân, các người phải tin tưởng ta a.

Kha Tây, Triệu Hồng, Lô đạo trưởng, ba người nhìn nhau...

Lô đạo trưởng lại vỗ bàn, điềm nhiên nói:

- Chúng ta tin tưởng lời người nói đúng sự thật. Như thế này, Trầm Côn, người giải thích cho ta một chút. Hắc kỵ sĩ tàn sát mấy trăm tướng sĩ, thậm chí năng lực của hắn có thể tác yêu tác quái lũ yêu thú ngoài thành. Vì cái gì chỉ dựa vào một câu, hắn lại bỏ qua cho người?

- Lô đạo trưởng, ta thật sự không biết!

Trầm Côn lộ vẻ mặt chân thành.

- Một tên đồ tể, giết một lúc vài trăm người lại cố tình buông tha cho người. Người còn nói là không biết?

Lô đạo trưởng giọng cao cây phát trần, đưa lơ lửng ở trên đỉnh đầu Trầm Côn:

- Trầm Côn, người thành thật khai báo cho ta, nếu còn dám nói dối, bản đạo lập tức lấy tánh mạng của người.

Nguy hiểm lơ lửng trên đầu, Trầm Côn vẫn mang vẻ mặt ủy khuất:

- Đạo trưởng, những lời ta nói đều là sự thật. Cho dù là ngài giết ta, ta cũng không biết nói thêm cái gì nữa.

- Chính ngươi muốn đi tìm cái chết.

Lô đạo trưởng giận dữ, phất một cái hướng về thiên linh cái của Trầm Côn, mang theo sức mạnh của Hồng Nguyên Vũ Tông!

- Đạo trưởng, hãy thả lưu tình.

Triệu Lạc Trần kinh hô.

- Lô đạo trưởng!

Triệu Hồng nhíu mày.

Vào ngay thời điểm cực kỳ nguy kịch, bề ngoài Trầm Côn tràn ngập uất ức, sợ hãi. Nhưng mà trong lòng hẩn một sự cười nhạo mọc lên.

Lão mũi trâu, ngươi cho rằng bản tăng không nhận ra sao. Một chiêu này của người nhìn qua thì dọa người, nhưng chính là cho ngươi một trăm cái lá gan, cũng không dám giết bản tăng.

Trầm Côn cũng không thể cho là người thông minh. Nhưng cục diện hôm nay, hẩn cũng vẫn có thể nhìn ra một ít thiên cơ.

Hắc kỵ sĩ tuy rằng cường đại, giết rất nhiều quân lính đại Triệu. Nhưng theo báo cáo của Trầm Phù Đồ, mục tiêu của hẩn không phải là hướng vào đại Triệu, chỉ là muốn tìm một thứ gì đó. Nói cách khác, hẩn có thể trở thành bằng hữu của Triệu đại vương triều, Hơn nữa còn có thể giải quyết được nguy cơ của yêu thú mang lại.

Như vậy có thể thấy rõ ràng, muốn cho Hắc kỵ sĩ hỗ trợ đối phó với yêu thú, Triệu đại vương không phải cần tìm một người trung gian, tìm hẩn nói chuyện sao?

Về phần người trung gian là ai? Hắc hắc, đương nhiên bản tăng có vẻ rất quen biết Hắc kỵ sĩ!

Đầu óc Trầm Côn suy nghĩ rất nhanh, lập tức liền minh bạch ý đồ của đám người Lô đạo trưởng - bọn hẩn cấp cho bản tăng quan tước. Nói thẳng ra chính là cho bản tăng làm người trung gian, giúp bọn hẩn liên lạc với Hắc kỵ sĩ mà thôi.

Suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Trầm Côn lại có thể e sợ Lô đạo trưởng sao? Lão mũi trâu, ngươi bắt quá là chỉ thử quan hệ giữa bản tăng và Hắc kỵ sĩ. Nếu mà dám giết người mới thực sự là lạ.

Quả nhiên!

Sau khi phất trần chạm vào da đầu Trầm Côn, Lô đạo trưởng ngừng lại, cau mày nói:

- Trầm Côn, ngươi thực sự không biết thân phận của Hắc kỵ sĩ?

- Ta thật sự không biết, nhưng mà...

Trầm Côn chớp chớp mắt, làm bộ như nhớ ra cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Hắc kỵ sĩ có nói qua. Hẩn nói, hẩn sẽ ở gần với Tân Nguyệt thành. Nếu có việc gì ta có thể ra bên ngoài tìm hẩn!

- Ngươi có thể tìm được Hắc kỵ sĩ?

Lô đạo trưởng vẫn là thái độ lãnh đạm. Trong mắt hẩn thoáng hiện lên một chút kinh hỉ có thể khó che dấu:

- Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.

Lô đạo trưởng cười ha hả, nhìn sang Triệu Hồng.

- Trầm tướng quân.

Triệu Hồng nói tiếp, vẻ mặt mỉm cười thân thiết:

- Ta hoàn toàn tin, người thật sự không biết Hắc kỵ sĩ, nhưng mà hắn dường như rất quen thuộc với người...Không bằng thế này, người đi ra ngoài thành, nếu có thể gặp được Hắc kỵ sĩ, liền nói cho hắn biết, ta đại biểu cho Triệu vương mong muốn gặp hắn.

Nói xong, hắn lấy ra một phong mật hàm:

- Đây là bệ hạ tự tay viết. Người nói cho Hắc kỵ sĩ biết, Triệu vương triều không muốn đối địch cùng với hắn, chỉ muốn nói chuyện về tình hình yêu thú. Nếu hắn vẫn chưa yên tâm, mời hắn cho thời gian địa điểm. Một mình ta sẽ đi gặp hắn.

- Cái này...

Trầm Côn làm bộ do dự.

Triệu Hồng lập tức nói:

- Trầm tướng quân, người đã là tướng quân vương triều, nên vì nước cống hiến. Triệu đại vương luôn luôn có khen thưởng rõ ràng. Chỉ cần người đem lời của ta chuyển tới...

Chuyển như thế nào? Khen thưởng lớn cho bản tăng sao? Trong lòng Trầm Côn trộm bật cười hề hề, một con cá lớn đã mắc

71. Chương 70: Khỏi Tàn Phiến Thứ Hai.

Tên hòa thượng lừa đảo này đã tính kế rất hoàn mỹ rồi. Hắn nói dối rằng mình có thể tìm được Hắc kỵ sĩ. Nếu tìm thấy sẽ có được khen thưởng rất lớn. Còn nếu không, dựa vào thể diện của Hắc kỵ sĩ, đám người Triệu Hồng cũng không dám quá phận làm khó hắn. Đây chính là lợi ích rất lớn khi mua bán, tại sao lại không chấp nhận?

Tuy rằng trong lòng đã muốn đáp ứng rồi. Nhưng thái độ Trầm Côn cũng không vội vã, mang vẻ mặt sợ sệt cùng với nhất gan...

Đáng chết. Tên bất lực này thực sự là vô năng. Ngay cả Hắc kỵ sĩ không làm thương tổn hắn mà hắn cũng không dám đi gặp sao? Triệu Hồng dứt khoát ra giá:

- Trầm Côn, chỉ cần trong vòng một tháng, bất luận là người thành hay bại, liền ba cấp thăng quan, ban thưởng một bậc tước.

- Ai, được rồi.

Trầm Côn giả vờ miễn cưỡng mà đồng ý.

- Cái gì mà quan lớn vương triều, cũng chẳng có gì là to.

Mang theo một chút khinh bỉ, Trầm Côn cười híp mắt rời khỏi. Triệu Lạc Trần đích thân đưa tiễn hắn đi ra, ở sau lưng hắn thấp giọng hỏi:

- Trầm Côn, người có biết một lão tăng râu bạc, mặt mũi hiền lành, lông mi bạc trắng không?

Nàng hỏi cái này làm cái gì? Trầm Côn nghĩ hơn nửa ngày mới nhớ tới, Lão hòa thượng mà Triệu Lạc Trần đang nói, đúng là hắn giả mạo hình ảnh nhà sư quét rác ở Lan Vân Sơn

Nha đầu kia còn muốn bái sư sao? Trầm Côn thầm cười rộ, giả bộ hồ đồ nói:

- Tiểu quận chúa, ta chưa từng gặp qua lão hòa thượng mà ngài nói.

- Ừm!

Triệu Lạc Trần thất vọng gật đầu, thì thào như tự nói với chính mình:

- Thánh tăng từng ra mặt cho người, ta còn tưởng người biết được ông ta.

Nói xong ngẩng đầu:

- Đúng rồi, gần đây Công Tôn Viễn tự nhiên đối xử rất tốt với người, người nên cẩn thận một chút. Hắc không có ý tốt đâu.

- Công Tôn Viễn?

Trầm Côn ngẩn ra.

- Người tự xem đi!

Triệu Lạc Trần ném cho Trầm Côn một tập ảnh:

- Kha lão tra xét một cánh quân của chiến trường, lấy từ sự biến hóa linh khí để phục hồi, đã đem hình một cánh quân giao chiến cùng Hắc kỵ sĩ thu nhỏ vào trong tập tranh này, chính người tự xem đi.

Biết được Trầm Côn cùng với lão hòa thượng không có quan hệ, nàng cũng không muốn để ý đến một kẻ bất lực. Khuôn mặt lạnh lùng xoay người muốn đi:

- Có thể hiểu được hay không, thì phải dựa vào trí thông minh của người.

Nghe xong lời nói của Triệu Lạc Trần, con mắt hí hí của Trầm Côn nhìn lên...

Tiểu quân chúa à, người không ngờ rằng đã tiết lộ một chuyện cơ mật a. Hắc hắc, bản tăng đã biết, Kha Tây có thể tái hiện quá khứ là từ sự biến hóa linh khí lấy được manh mối. Nói cách khác, chỉ cần bản tăng không sử dụng linh khí, thì có thể giấu diếm được lão Kha Tây kinh khủng này!

Còn việc Công Tôn Viễn vì cái gì mà nịnh bợ bản tăng, Trầm Côn mở tập tranh ra nhìn nhìn, rất nhanh liền minh bạch.

Còn chuyện Công Tôn Viễn lưu lại là vì:

Trận chiến ngày đó, Công Tôn Viễn bị kẹp giữa hai cây đại thụ, tuy rằng hắn rất nhanh đã thoát ra. Nhưng dù sao cũng bị chậm vài giây, đã bị Hắc kỵ sĩ đuổi kịp.

- Thế là hết.

Công Tôn Viễn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Nhưng mà kiếm phong không có chém xuống như trong dự liệu của hắn. Ngược lại, Hắc kỵ sĩ nhìn thoáng qua vết máu trên người Công Tôn Viễn, giục ngựa đuổi theo những người khác.

Trên tập tranh tuy không có âm thanh, nhưng kết hợp với sự việc vừa qua, Trầm Côn vẫn có thể đoán được. Hắc kỵ sĩ nhất định nói:

Công Tôn Viễn, nhìn Hoàng Kim huyết mạch trên người người, tha cho người.

Cứ như vậy, Công Tôn Viễn tránh được một kiếp. Hơn nữa, ở sau lưng Hắc kỵ sĩ hắn còn thấy rõ ràng khung cảnh:

Trong nháy mắt Hắc kỵ sĩ đã giết hại mấy trăm tướng sĩ. Điều này làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, nhưng mà Trầm Phù Đồ ngoại lệ. Vừa thấy từng người Thanh Sơn Tử Sĩ liên tiếp ngã xuống, Trầm Phù Đồ không tiếp tục bỏ chạy nữa, xoay người trở lại. Cảnh đó cũng không kéo dài lâu. Qua mấy chiêu, Trầm Phù Đồ là Hoàng Nguyên thượng đoạn, lúc cứu Thanh Sơn đầu lĩnh bị lửa của Mộng Yểm Thú bắn trúng đầu.

- Ở dưới khí thế của ta mà người còn dám trở lại cứu viện chiến hữu, cũng là một dũng sĩ thực thụ. Ta ban cho người cái chết quang vinh dưới kiếm của ta.

Hắc kỵ sĩ giơ đại kiếm lên cao, muốn chém đầu Trầm Phù Đồ. Nhưng mà hắn vừa cúi đầu, hắn thấy rõ dung mạo Trầm Phù Đồ...

- Người với Trầm Côn có quan hệ như thế nào?

Hắc kỵ sĩ bỗng nhiên dừng tay.

- Ta là phụ thân của Trầm Côn.

Trầm Phù Đồ ngạc nhiên.

- Khó trách rất giống nhau.

Thanh âm của Hắc kỵ sĩ dịu đi, hần thu hồi đại kiếm: - Cấp thể diện cho Trầm Côn, ta không làm khó dễ người, đi đi. Thương tổn do Mộng Yểm Thú, dùng Tam Diệp Thảo với Mã Cốt Phần có thể chữa khỏi.

Nói xong nghênh ngang rời đi.

Lúc chuyện này xảy ra, Toàn bộ mọi người đều trốn xa, chỉ có Xích Luyện Huyết Xà theo đuôi Hắc kỵ sĩ, Công Tôn Viễn có thể trông thấy cảnh này.

Mà Công Tôn Viễn này?

- Lão bàn tử này đột nhiên lấy lòng bần tăng, khẳng định là có chuyện liên quan đến Hắc kỵ sĩ. Mẹ nó chứ, tuyệt đối không thể nhận ý tốt từ hần

Trầm Côn minh bạch ý đồ của Công Tôn Viễn, tâm tình khoan khoái không ít.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, cách một khoảng thời gian hần lại ra ngoài thành dạo một vòng, tỏ vẻ hần thật sự tìm Hắc kỵ sĩ. Nhưng thực ra, Hắc kỵ sĩ không có lộ diện.

Ngoài ra, trong lòng Trầm Côn có một chút nghi hoặc - Trầm Phù Đồ cùng Hắc kỵ sĩ nói chuyện, khẳng định cũng biết bần tăng có quan hệ với Hắc kỵ sĩ. Vậy tại sao phụ thân còn không có tìm bần tăng hỏi chuyện này?

Là bởi vì thương thế quá nặng sao?

Mang theo nghi hoặc như vậy. Nửa tháng sau, phần lớn những nhóm người tập trung chữa thương đã khỏi hần, có thể trở về nhà hoặc là đi thăm hỏi rồi. Trầm Côn lập tức chạy tới phủ thành chủ, cầu kiến Trầm Phù Đồ.

- Côn nhi, lần này xuất chinh, nghe nói người giết bốn đầu Bạch Nguyên yêu thú, biểu hiện không tệ, ha ha!

Phụ tử gặp mặt ở phòng bệnh, trái ngược với dự đoán của Trầm Côn, Trầm Phù Đồ dường như quên chuyện quan hệ giữa Hắc kỵ sĩ và Trầm Côn. Nói chuyện với nhau hơn nửa canh giờ, cũng không hề nhắc đến chuyện này.

- Phụ thân nghe nói chuyện người cùng Hắc kỵ sĩ...

Trầm Côn nhin không được tò mò, chủ động nhắc chuyện Hắc kỵ sĩ. Nhưng Trầm Phù Đồ hung hăng vỗ cái đầu bóng lờng của Trầm Côn:

- Tiểu tử thôi, nhắc đến hần làm cái gì? Cha ngươi còn chưa đủ mất mặt sao?

Phân phó người hầu đi hết ra ngoài, chỉ còn lại hai phụ tử, hần nói nhỏ:

- Phụ thân biết người muốn nói chuyện gì, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng nói. Chuyện này coi là đã qua hiểu chưa?

Trầm Côn bị ý tứ của Trầm Phù Đồ làm cho hồ đồ. Hần còn muốn hỏi lại, nhưng Trầm Phù Đồ không để ý, nhàn nhạt nói:

- Côn nhi, phụ thân muốn dạy cho người một điều. Làm người không thể không có cốt khí, nhưng cũng không thể quá cứng nhắc. Người hiểu ý cha nói không?

- Phụ thân, cuối cùng là người muốn nói cái gì? Cái gì khí khái, cứng nhắc?

Trầm Côn càng thêm hồ đồ.

- Thí dụ như lần xuất chinh này.

Trầm Phù Đồ giải thích:

- Lần này xuất chinh, mục tiêu của chúng ta là tinh hạch yêu thú. Người cũng đã chiến đấu hết mình, thu được bốn khối Bạch Nguyên tinh hạch...Nhưng mà đứa ngốc này, chúng ta không phải sinh trưởng trên đất của người Triệu, vì thế không cần thiết phải bán mạng cho Triệu gia. Ha ha. Cho nên, sau này con gặp loại

tình huống này, chiến đấu hết mình chính là bổn phận nam nhi. Nhưng mà có rất nhiều nhiệm vụ phải làm, vì vậy phải hết sức chú ý đến an toàn bản thân.

Phụ thân!

Những điều này cũng rất rõ ràng, Trầm Côn không phải là một đứa ngốc, vẻ mặt hắn trở nên tươi tỉnh:

- Con có thể hiểu. Ý của người là, khi hoàn thành nhiệm vụ, con có thể tham ô một ít?
- Nhưng ta chưa từng nói như vậy.

Trầm Phù Đồ ngoài miệng không thừa nhận tham ô, nhưng tay hắn lấy ra một cái hộp nhỏ dưới giường nệm, cười nói:

- Quên đi, phụ thân nói với người sự thật là được rồi. Lúc cha giết chết một đầu Lục Nguyên yêu thú, cha chẳng những lấy tinh hạch của nó, mà trên người nó còn chiếm được một vật nhỏ cũng không nộp cho Triệu Lạc Trần.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng mở cái hộp ra.

Bên trong là một khối đá nhỏ màu đen, chính là thứ mà Hắc kỵ sĩ tìm kiếm, Hải Nạp Bách Xuyên Thạch.

Khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch thứ hai!

72. Chương 71: Lời Tiên Đoán Của Huyết Phạt.

Tay vuốt ve Hải Nạp Bách Xuyên Thạch, đột nhiên Trầm Côn cảm thấy Trầm Phù Đồ thật là thuận mắt. Bất quá bản tăng chỉ tham ô một chút bạc, còn phụ thân Trầm Phù Đồ của hắn lại tham ô Hải Nạp Bách Xuyên - một vật báu vô giá, ngàn vàng khó đổi!

Đúng rồi, Kha Tây lão quỷ có được năng lực tái hiện lại quá khứ, hắn sẽ không biết chuyện tham ô của phụ thân chứ?

- Phụ thân, người lấy tảng đá đen này trong tình huống nào?

Trầm Côn vội vàng hỏi.

- Con lo bị Kha Tây điều tra ra?

Nhìn ra sự lo lắng của Trầm Côn, Trầm Phù Đồ cười nói:

- Yên tâm, khi phụ thân lấy được khối đá này, không hề sử dụng linh khí, Kha Tây không thể tra ra là phụ thân lấy! Hơn nữa, thân phận Kha Tây lão quỷ tôn quý, hắn không thể giúp một người ngoại quốc đi điều tra tội danh tham ô lẽ tẻ nhằm chán này.

- Như vậy thì tốt quá, hắc hắc!

Trầm Côn vui sướng hôn tảng đá một cái, ôi Hải Nạp Bách Xuyên, đây chính là đồ tốt giá trị mười vạn hoàng kim đó nha!

- Con cũng biết lai lịch tảng đá này?

Trầm Phù Đồ kinh ngạc.

- Từng đọc qua trong một quyển sách!

Trầm Côn thuận miệng kể lại, đơn giản là nói ra đặc điểm Hải Nạp Bách Xuyên.

- Không sai, Hải Nạp Bách Xuyên Thạch có thể nói là tài liệu quý giá, có thể phối hợp với tất cả các thuộc tính linh khí!

Trầm Phù Đồ gật đầu, bỗng nhiên cười cười:

- Côn nhi, con có biết Hải Nạp Bách Xuyên Thạch còn có một đặc tính khác hay không?

Trầm Phù Đồ hạ thấp thanh âm:

- Hải Nạp Bách Xuyên Thạch còn gọi là linh thạch tăng khí! Chỉ cần dùng công cụ đặc biệt nghiền nát nó ra thành bột mịn, ăn vào có thể gia tăng nồng độ linh khí!

Lấy tay chỉ vào Hải Nạp Bách Xuyên Thạch:

- Viên đá Hải Nạp Bách Xuyên cỡ chừng nắm tay trẻ con này ít nhất có thể khiến cấp bậc võ đạo của con tăng lên một bậc!

- Thứ này còn có thể giúp người ta thăng cấp?

Trầm Côn tham lam nuốt nước miếng một cái, nhưng lập tức ngẩng đầu.

- Phụ thân, người đã dừng lại tại Hoàng Nguyên thượng đoạn mười năm rồi phải không?

Đem Hải Nạp Bách Xuyên Thạch nhét vào tay Trầm Phù Đồ.

- Vậy người yên tâm, khối đá này để người dùng, có thể giúp phụ thân trở thành cường giả Lục Nguyên!

- Cho ta?

Trầm Phù Đồ không ngờ đứng trước chí bảo như thế, Trầm Côn lại không chút do dự nhường cho mình! Đứa nhỏ này...

Cười mãn nguyện, Trầm Phù Đồ lắc đầu nói:

- Phụ thân đã gần bốn mươi tuổi rồi, nếu như có thăng cấp đến Lục Nguyên, đời này cũng không thể có thành tựu gì nữa!

Hắn em tặng đá nhét vào trong tay Trầm Côn:

- Con cầm lấy! Con mới mười bảy tuổi, tiền đồ không thể hạn lượng, bảo vật như thế này trong Trầm gia chúng ta cũng chỉ có con mới xứng có được!

Không đợi Trầm Côn cự tuyệt, Trầm Phù Đồ tiếp tục nói:

- Con nhớ kỹ, để nghiền nát Hải Nạp Bách Xuyên Thạch, nhất định phải dùng Tử Kim Dược Xử cấp Bạch Nguyên cùng linh hồ đan! Cao hơn một cấp cũng không được, thấp một bậc cũng không được! Hơn nữa thời gian nghiền nát, nhất định phải là đêm trăng tròn, mà phải nghiền nát Hải Nạp Bách Xuyên dưới ánh trăng! (Biên: Lấy trăng mài kiếm vậy nhỉ)

Thấy thần sắc Trầm Phù Đồ rất nghiêm túc, Trầm Côn cũng không tiếp tục cự tuyệt, đem Hải Nạp Bách Xuyên Thạch thu vào trong người.

- Thế mới đúng chứ!

Trầm Phù Đồ cười ha hả:

- Đúng rồi, Tử Kim Dược Xử cùng linh hồ đan có giá trị rất cao, ít nhất cũng phải năm vạn lượng bạc! Chỗ này ta chỉ có ba vạn hai, muốn gom đủ bạc, còn phải đợi vài ngày nữa...

- Không phải chỉ có năm vạn lượng thôi sao?

Trầm Côn bĩu môi:

- Phụ thân yên tâm, ngày mai nhi tử sẽ mua về, hiện tại thứ khác nhi tử không có, chỉ có tiền thôi!

- Con thế nào mà có nhiều tiền như vậy?

Trầm Phù Đồ kinh ngạc.

Trầm Côn cười hắc hắc, vừa lui ra khỏi phòng vừa nhỏ giọng nói:

- Phụ thân, chuyện tham ô cũng không phải là chỉ có một mình người làm ah!

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Trầm Côn, Trầm Phù Đồ cảm thấy nghi ngờ, chần chờ nói:

- Gần đây có người lợi dụng quốc nạn kiếm tiền, buôn bán lời không dưới trăm vạn lượng bạc trắng, chẳng lẽ người này chính là...

- Con cũng không có nói cái gì đó nha!

Trầm Côn nhẹ nhàng khép cửa phòng, để lại Trầm Phù Đồ với vẻ mặt ngạc nhiên đến ngẩn ngơ.

- Trầm Côn, phụ thân ngươi có vấn đề!

Ra cửa, Vương Kiêu ra hiệu có việc cần nói, vì thế Trầm Côn triệu hồi Minh Vương Pháp Tướng, nghi ngờ hỏi:

- Phụ thân ta còn có thể có vấn đề gì? Người còn có thể hại ta sao?

- Ta không phải nói hấn sẽ hại ngươi, ta nhìn ra được, hấn đối với ngươi thật sự rất tốt!

Wương Kiêu nhíu mày:

- Chỉ có điều ta sống hơn một nghìn năm, cũng có chút nhãn quang nhìn người, theo tính cách phụ thân ngươi mà nói không giống như là người có thể làm ra loại chuyện tham ô này! Nhưng hiện tại, hấn lại lấy về một khối bảo vật vô giá...

Wương Kiêu lộ vẻ nghi hoặc nói tiếp:

- Hơn nữa ngươi không thấy ánh mắt của hấn sao? Khi đem cho ngươi viên đá Hải Nạp Bách Xuyên, Trầm Phù Đồ tuy rằng hết sức che giấu nhưng trong ánh mắt hấn cũng lộ ra một ý tứ như được giải thoát!

- Giải thoát?

Trầm Côn cũng không có để ý ánh mắt của Trầm Phù Đồ, dù nghe xong không hiểu Vương Kiêu đang nói cái gì, bất quá lại nghĩ dù sao Trầm Phù Đồ sẽ không hại hấn, nên cũng không để ý đến chuyện này.

Cùng lúc đó ở trong phòng bệnh...

Trầm Côn đi rồi, khoe miệng Trầm Phù Đồ bỗng nhiên hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Hấn kéo điện thờ bên cạnh giường ra, bên trong đặt bài vị của ông nội Trầm Côn, bài vị của Trầm Tín.

- Phụ thân! Trầm Phù Đồ quỳ gối trước bài vị phụ thân, tự sát mình một cái thật mạnh.

- Nhi tử bất hiếu, uống công người dạy bảo, hôm nay đã làm ra việc tham ô này, khiến liệt tổ liệt tông Trầm gia phải hổ thẹn!

Cộp!

Hấn đập đầu lay ba lần liên tiếp, mỗi cái thật mạnh, da đầu cũng bị đập tím...

- Chủ nhân!

Nghe được tiếng đập đầu, Hắc bá đi đến nhỏ giọng gọi, vừa thấy bài vị của Trầm Tín liền vội vàng quỳ xuống. Sau đó hấn hỏi:

- Hải Nạp Bách Xuyên Thạch đã đưa cho đại thiếu gia rồi sao?

- Đưa rồi!

Trầm Phù Đồ thở dài nói.

- Đưa là tốt rồi, đưa là tốt rồi...

Hắc bá nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi:

- Chủ nhân, mấy ngày này Kha Tây ở Tân Nguyệt thành, hấn có thể điều tra ra là chúng ta lấy đi Hải Nạp Bách Xuyên không?

Chuyện này Trầm Côn vừa mới hỏi qua, nhưng Trầm Phù Đồ lại đưa ra đáp án hoàn toàn bất đồng, hấn cười lạnh một tiếng:

- Kha Tây tuy có bí pháp tuy mạnh, nhưng cho dù hấn có mạnh hơn nữa thì có thể so sánh được với Huyết Phật sao?

Thần sắc của hấn rất chắc chắn:

- Mười bảy năm trước, Huyết Phậ đã tiên đoán, ngày mười chín tháng giêng năm nay chúng ta sẽ lấy được Hải Nạp Bách Xuyên Thạch...Đây là năng lực siêu việt đến cỡ nào? Chúng ta làm theo dặn dò của người, đem Hải Nạp Bách Xuyên Thạch đưa cho Côn nhi, còn có thể có sai sao? Còn cần e ngại một Kha Tây nhỏ nhỏ sao?

- Nói cũng đúng!

Lúc này Hắc bá mới thả lỏng bản thân, thở dài:

- Nói ra cũng thật sự đáng sợ, mười bảy năm trước, Trầm Côn vừa mới sinh ra, Huyết Phậ có thể tiên đoán được chuyện của mười bảy năm sau, hơn nữa ngay cả thời gian địa điểm đều không sai, năng lực này, chỉ sợ chỉ có Cổ Nguyệt Hà của năm đó mới có thể so sánh!

Hắn sờ sờ râu, lộ nghi ngờ nói:

- Bất quá tiểu nhân luôn luôn không rõ vì sao Huyết Phậ lại nói Hải Nạp Bách Xuyên Thạch nhất định phải đưa cho Trầm Côn? Để lại giúp người thăng cấp đến Lục Nguyên không phải càng tốt sao?

- Việc làm của cao nhân, há chúng ta có thể hiểu được sao?

Trầm Phù Đồ thản nhiên nói:

- Huyết Phậ bảo chúng ta làm cái gì, chúng ta làm cái đó là được, đây không phải một phần ước định năm đó sao?

Trong phòng bệnh vắng lặng như tờ.

73. Chương 72: Cường Giả Là Vô Giá.

- Một khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch, có thể giúp bản tăng tăng lên một bậc, thế hai khối thì sao đây? Ha ha, ngoại trừ khối được phụ thân Trầm Phù Đồ cho, bản tăng còn có một khối lấy được từ tay của Công Tôn Lan, nếu đem hai khối này hấp thu toàn bộ thì...

Cả đêm qua, Trầm Côn nghĩ như vậy. Bất quá sáng hôm nay ngủ dậy, hắn lại cần răng đem một khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch đưa cho A La.

- Trầm Côn, phần lễ vật này của người...

A La sợ ngây người, Hải Nạp Bách Xuyên Thạch có thể tăng võ đạo lên một bậc, Trầm Côn đưa ra lễ vật quá hậu, tại sao hắn lại đối tốt với A La ta như vậy?

- Yên tâm, Yên tâm, nhận lấy đi, đầu tư trên người người không phải là đầu tư cho bản thân ta hay sao? () Hắc hắc, chờ người thăng cấp, dạy ta nhiều nhiều võ công lợi hại của người là được!

Trầm Côn giải thích hành động của mình. Tuy nhiên thật ra trong lòng hắn vẫn có một chút tính toán nhỏ nhỏ:

- Không biết tại sao gần đây bản tăng rất thích thấy bộ dạng cảm động của A La, nếu tặng Hải Nạp Bách Xuyên Thạch có thể làm cho nàng cảm động, hắc hắc, vậy đúng là không gì tuyệt hơn rồi!

Ý tưởng của Trầm Côn có vẻ thực sự đã thành công - cầm Hải Nạp Bách Xuyên Thạch trong tay, vẻ mặt A La thoát nhìn bình tĩnh, cũng không nói gì thêm, có điều khi ăn điểm tâm, Trầm Côn sung sướng phát hiện A La đã tự tay làm một chút điểm tâm cho hắn, khiến hắn há mồm nhe mắt á khẩu không nói được.

Mà hiện tại, Trầm Côn đang muốn đi mua Tử Kim Dược Xử để nghiền mịn Hải Nạp Bách Xuyên, A La thì đi vùng ngoại ô tìm nội đan linh hồ.

- Ai da, Trầm đại thiếu gia đến rồi, à phải là Trầm Tướng quân, Trầm tước gia!

Lúc đi vào trong Bách Bảo Trai mới được xây lại, không đợi Trầm Côn vào đến cửa, lão chủồng quầy liền mặt mày hớn hở ra đón, Trầm Côn hơi sửng sốt.

- Lão chủồng quầy, người biết chuyện ta làm quan sao?

Triệu Lạc Trần rõ ràng đã dặn dò, đám người Kha Tây đến Tân Nguyệt thành là chuyện cơ mật, ở đây chỉ có hai ba người biết, lão chưởng quầy này làm sao mà biết được?

Chứng kiến vẻ mặt nghi hoặc của Trầm Côn, lão chưởng quầy mỉm cười, thấp giọng nói:

- Tước gia yên tâm, tôi sẽ không truyền tin này của ngài ra, còn làm sao mà tôi biết được...Ha ha, nơi này là Bách Bảo Trai, sự thay đổi của quan chức hoàng gia thì khẳng định là chúng tôi biết trước tiên, bằng không chúng tôi như thế nào tiếp đãi đại nhân vật như ngài đây!

Nói xong, hắn trực tiếp mời Trầm Côn vào phòng khách quý, dâng trà, tất cả lễ tiết đều là tiêu chuẩn dành cho quan lớn của quốc gia. Bất quá khi Trầm Côn muốn nói ra mục đích đến thì hắn khoát tay áo, cười nói:

- Trầm tước gia không có chuyện không, lên điện tam bảo, có điều bất luận đại nhân tìm tôi có chuyện gì, Bách Bảo Trai nhất định đáp ứng ngài...Ha ha, trước tiên không nói chuyện của ngài, tôi còn có chuyện muốn thỉnh giáo ngài đây?

- Lão huynh, mời nói!

Trầm Côn cười nói.

- Năm trước, tôi từng cùng Trầm tước gia đề cập qua một số chuyện mua bán...Lão chưởng quầy ngưng lại, dùng ánh mắt ngăm bóng gió với Trầm Côn.

- Ah, nhớ rõ, nhớ rõ, các người cùng với sư phụ ta hợp tác bán linh phù!

Trầm Côn chợt hiểu, gật đầu.

- Chính là chuyện này, vậy ý của sư phụ ngài là...

-Ồ, sư phụ ta là người xuất gia, không muốn bị nhiễm hơi tiền a!

Trầm Côn lộ vẻ mặt khó xử, khéo mắt trộm đánh giá lão chưởng quầy, thầm nghĩ vụ mua bán này trong lòng bản tăng sớm đã đáp ứng, có điều cứ nói nước đôi như vậy mới có thể đạt được giá cao.

- Sư phụ ngài không muốn? Trầm tước gia, ngài có thể nói tốt giúp tôi vài câu hay không? Chúng ta hợp tác với nhau chính là chuyện buôn bán có lãi lớn đó!

Lão chưởng quầy lộ vẻ lo lắng còn Trầm Côn đang cười rộ ở trong lòng, chậm chậm nói:

- Ta không phải không muốn giúp người, ta cũng muốn kiếm tiền, chỉ là...

- Chỉ cần tước gia có ý kiếm tiền là tốt rồi!

Lão chưởng quầy đột nhiên nở nụ cười, giảm thấp xuống thanh âm nói:

- Tôi đưa tước gia một cái giá sàn - chỉ cần sư phụ ngài đồng ý, tôi biếu ngài hai phần lợi nhuận! Linh phù một vạn lượng bạc, sư phụ ngài lấy năm nghìn, chúng tôi lấy ba nghìn, ngài lấy hai ngàn!

Lão hòa thượng năm phần, Trầm tước gia hai phần?

Nếu tính như vậy bản tăng có thể lấy bảy phần lợi nhuận? Ha ha, giàu to rồi! Bản tăng đã luyện thủ pháp vẽ linh phù đến cảnh giới tốc độ mười sáu lần một lần vung bút, một lúc có thể vẽ ra mười sáu lá linh phù, hoàn toàn có thể cung cấp số lượng lớn linh phù. Hơn nữa bản tăng có đến bảy phần lợi nhuận, một năm muốn thu vào gần hàng trăm vạn lượng bạc cũng không thành vấn đề a!

Trầm Côn kích động đến nỗi trái tim nhảy loạn, có điều trên mặt hắn vẫn là bộ dạng khó xử, thành khẩn nói:

- Lão chưởng quầy, đây không phải vấn đề tiền bạc! Tâm tính sư phụ ta cùng chúng ta không giống nhau, người không cần tiền!

Trầm Côn nhìn dáng vẻ lo lắng của lão chưởng quầy, ánh mắt hắn sáng lên.

- Đúng rồi, bản thân ta có một chủ ý! Gần đây sư phụ ta dạy ta luyện tập thủ pháp vẽ linh phù, cần rất nhiều tài liệu...

- Không cần phải nói ra, tôi hiểu được!

Lão chưởng quầy lập tức nói:

- Chỉ cần sư phụ ngài gạt đầu, tài liệu tu luyện của tước gia sẽ do Bách Bảo Trai chu cấp toàn bộ, cho dù là tài liệu sư phụ ngài cần để chế tạo linh phù, chúng tôi cũng bao hết!

Bao toàn bộ tài liệu? Thế chẳng phải là bản tăng chỉ cần động động bút là có thể lấy không bầy thành lợi nhuận?

- Thành giao!

Trầm Côn rốt cục rất hài lòng. Lão chưởng quầy cũng thở ra một hơi dài. Nói thật, hắn làm ăn đã mấy mươi năm, đáng lý không bị Trầm Côn liên tục nâng giá, chỉ là...Hiện tại hắn đã đợi không kịp!

Nửa tháng trước, người của tổng bộ Bách Bảo Trai đến, kiểm tra linh phù Trầm Côn cung cấp, sau đó bọn họ hạ lệnh cho lão chưởng quầy dù có lỗ vốn, người cũng phải đem lão hòa thượng này nắm trong tay! Cũng bởi vì cái mệnh lệnh này, lão chưởng quầy mới chấp nhận bất cứ giá nào, đưa ra một cái giá cả gần như lỗ vốn.

Có điều nghĩ lại, cái này cũng đáng giá! Phải hiểu rõ rằng tổng bộ Bách Bảo Trai đã đánh giá linh phù của Trầm Côn như thế nào không? Bọn họ nói, Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn Thần Phù, người có bút pháp có thể vẽ ra như vậy, chỉ cần dùng tiền mà có thể nắm người đó trong tay, thì phải là Bách Bảo Trai đã kiếm được khoản lợi lớn rồi!

Đồng minh với cường giả, vốn là vô giá!

- Người đâu, Bày rượu!

Nhiệm vụ hoàn thành, tâm tình lão chưởng quầy thật tốt, lấy ra vài vò rượu lâu năm rất trân quý.

- Rượu nữa thì miễn đi, ta còn có chuyện!

Uống cạn sạch hai vò hảo tửu của lão chưởng quầy, Trầm Côn lau mép, cười nói:

- Ta cần một cái Tử Kim Dược Xử cấp Bạch Nguyên, lão chưởng quầy, nơi này có không?

Chày giã thuốc? Tước gia không phải linh phù sư sao? Sao lại muốn dùng công cụ bào chế thuốc? Lão chưởng quầy thoáng giật mình, nhưng hắn thực sự rất thông minh, cũng không có hỏi nhiều, chẳng qua sắc mặt có phần khó xử nói:

- Trầm tước gia, không phải tôi không muốn giúp ngài...

Hắn ngượng ngừng không nói tiếp.

Trầm Côn sững sốt.

- Sao vậy? Đường đường là Bách Bảo Trai, ngay cả một cái Bạch Nguyên dược xử cũng không lấy ra được sao?

- Thật ra lúc trước có thể lấy ra nhưng hiện tại...

Lão chưởng quầy sợ Trầm Côn khó chịu, nhẹ nhàng nói:

- Trầm tước gia, còn nhớ lúc trước linh phù trong tay ngài đại phát thần uy ở trong này, vì một chút sơ ý, khiến cho kho hàng dược liệu của chúng tôi...Ha ha, thời gian một tháng này, chúng tôi còn chưa kịp nhập hàng mới!

Mẹ nó chứ, nguyên lai là chuyện do bản tăng làm, Trầm Côn mặt đỏ lên.

- Thế còn có chỗ nào có thể cung cấp Tử Kim Dược Xử?

- Cái này khó mà nói được, yêu thú tàn sát bờ bãi, con đường giao thương cũng chịu ảnh hưởng...

Hắn đang nói thì bên ngoài có một người hầu đi tới nói:

- Lão chưởng quầy, đây là danh sách hàng đấu giá hôm nay, xin người đóng dấu đồng ý, sau đó có thể chính thức đấu giá!

Nhìn lão chưởng quầy có việc quan trọng, Trầm Côn đứng dậy cáo từ, lão chưởng quầy cũng không nín kéo nhưng nhìn bản danh sách, bỗng nhiên hần cười lên ha hả.

- Trầm tước gia, xin dừng bước, dừng bước! Thật sự là may mắn, mới nói đến Tử Kim Dược Xử, thì đã có người đem ra đấu giá!

74. Chương 73: Dù Sao Cũng Không Phải Là Bản Tăng Hoang Phí.

Trầm Côn thầm kêu một tiếng, đúng là số cứt chó, lập tức hần hỏi ngược:

- Giá cả thế nào?

- Giá khởi điểm là hai vạn năm ngàn lượng, mỗi lần tăng giá ít nhất là một ngàn lượng...Lấy kinh nghiệm của tôi, sau khi xong thủ tục mua bán, hần là vào khoảng bốn vạn năm ngàn lượng!

Lão chưởng quầy nhanh chóng phân tích giá cả, rồi lập tức cười nói:

- Tước gia yên tâm, tuy rằng chúng tôi thay người ta đấu giá, lần này không thể miễn phí cho ngài, nhưng tôi sẽ ‘chăm sóc’ đấu giá sư, chỉ cần ngài ra giá...

Mặc dù không có nói tiếp, nhưng ý tứ của hần rất rõ ràng, chỉ cần Trầm Côn muốn mua, bọn hần liền toàn lực chèn ép giá cả, xem như bán đi một cái nhân tình.

Trầm Côn cười ha hả, tiếp nhận ý tốt của lão chưởng quầy, tuy rằng hần hiện tại không thiếu tiền, nhưng có thể tiết kiệm một chút cũng tốt thôi.

Phòng đấu giá Bách Bảo Trai tọa lạc tại chỗ sâu nhất trên phố, là một tòa lầu các ba tầng, buổi đấu giá hôm nay diễn ra ngay tại tầng thứ nhất - một tòa đại sảnh có thể chứa năm sáu chục người.

Đi vào đại sảnh, Trầm Côn được an bài ở tại hàng khách quý hạng nhất, cười hì hì quan sát buổi đấu giá của dị giới...

Ngồi ở bên cạnh Trầm Côn là một thiếu niên tóc tím, hần vừa nhìn cách ăn mặc của Trầm Côn nhất thời liền chau mày.

Cũng cần phải nói rõ Trầm Côn vốn xuất thân là hòa thượng, cho nên cử chỉ, khí chất của hần đều có chút bóng dáng của đệ tử nhà Phật. Trầm Côn mặc một cái áo ngắn màu đen, khoác một cái áo cà sa đỏ thẫm, đầu bóng lưỡng, hơn nữa hần lại trông như lồi thối lệch thếch, thoát nhìn giống như là hòa thượng nghèo đi khát thực.

Cùng ngồi với một hòa thượng nghèo không phải là vũ nhục thân phận bản thiếu gia sao?

Thiếu niên tóc tím hừ một tiếng, bốn người trung niên có dung mạo xuất chúng bên cạnh hần, lập tức cúi đầu

- Thiếu tông chủ, ngài có gì phân phó?

- Bảo tên hòa thượng kia tránh xa ta một chút!

Thiếu niên Tóc tím thanh âm non nớt, ngữ khí hung hăng càn quấy, hiển nhiên là không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội, chính là một ông trời con quen ngang ngược ở nhà rồi!

Nghe thiếu niên tóc tím nói, một người trung niên thấp giọng nói:

Thiếu tông chủ, nơi này không phải Lăng Vân cung, chúng ta không có lý do đuổi khách nhà người ta đi!

Sau đó còn hạ thấp thanh âm hơn:

- Hơn nữa Bách Bảo Trai là địa điểm trọng yếu trong hệ thống tình báo của hoàng thất Đại Triệu, có thể ngồi chỗ khách quý thì khẳng định hòa thượng kia cũng có bối cảnh, chúng ta đi ra ngoài hành sự, không nên tùy tiện đắc tội với người khác.

- Bối cảnh gì chứ? Ta nhỏ vào, Triệu quốc tự xưng vương triều, bất quá là tiểu quốc ở biên thủy, cho dù là ta bảo hoàng đế của bọn họ nhường chỗ ngồi, hần dám nói một chữ không sao?

Thiếu niên Tóc tím tự phụ lắm, lấy thân phận của hần, thật sự có thể coi cả đại Triệu vương triều như lão nhà quê, nhưng người Triệu có chỗ tốt, đoàn kết, đánh nhau không cần mạng, cho nên vừa nghe tiểu tử tóc tím này nói năng lỗ mãng, mấy huynh đệ lớn gan lập tức vây lại.

- Thế nào? Tiểu huynh đệ xem thường người Triệu chúng ta?

- Ai da, mấy vị bằng hữu, là thiếu gia nhà ta đang nói đùa, chứ vị chớ để ở trong lòng. Nào, một chút thành ý, xem như kết giao bằng hữu!

Người trung niên mặt mày tươi cười, nhìn khắp bốn phương tám hướng, đưa rượu ngon lên lấy lòng mấy kẻ hung dữ, sau đó dùng đầu ngón chân đá nhẹ vào thiếu niên tóc tím, thấp giọng nói:

- Thiếu tông chủ, tuy rằng thân phận ngài rất tôn quý, nhưng nơi này là trong biên giới Triệu quốc, người lớn tiếng nhục mạ người Triệu, sẽ khiến nhiều người tức giận! Không bằng...Chúng ta đi ra vùng ngoại ô, săn mấy con yêu thú cho đã nghiền?

- Được rồi, được rồi!

Thiếu niên tóc tím cũng nhìn thấy ánh mắt oán độc của mọi người, không kiên nhẫn phát tay.

- Hôm nay ta tốt tính, cũng chẳng thêm tính toán cùng mấy kẻ nhà quê tiểu quốc này làm gì! Đi, đi săn thú!

Nói xong, mang theo bốn thủ hạ vênh váo đắc ý đi ra ngoài.

Đứa nhỏ này từ chỗ nào tới? Trầm Côn thấy được một màn này, khinh thường bĩu môi, hần tuy rằng hẹp hòi, nhưng cũng không tính toán với một tên nhóc mười ba mười bốn tuổi.

Đấu giá tiếp tục.

Quy trình đấu giá ở Cửu Châu đại lục và trên địa cầu không khác nhau quá lớn, đều là trước tiên giới thiệu vật phẩm đấu giá, sau đó tiến hành ra giá. Trầm Côn nhìn quanh một hồi, cũng không cảm thấy hứng thú với các vật phẩm đem ra đấu giá, dần dần đã bắt đầu thấy buồn ngủ. Lúc hần mở mắt, chợt phát hiện thiếu niên tóc tím kia vừa mới trở lại, mà người trung niên sau lưng của hần hơi thở hổn hển, ánh mắt mệt mỏi, giống như vừa mới có một hồi đại chiến.

Bọn hần trở lại sao nhanh như vậy sao? Trầm Côn vừa định nhìn lại, lão chủ quầy đã cười híp mắt ngồi lại đây, hạ giọng nói:

- Tước gia, vật phẩm được đem ra đấu giá kế tiếp chính là Tử Kim Được Xử. Tôi đã nói chuyện qua rồi, ngài trực tiếp ra giá ba vạn hai, phần còn lại giao cho chúng tôi!

-Ồ, vậy thì đa tạ lão huynh!

Trầm Côn mỉm cười nói.

- Vật đấu giá kế tiếp, Tử Kim Được Xử!

Trên đài đấu giá vang lên thanh âm tràn đầy sự hấp dẫn. Đấu giá sư chỉ vào một cái tráp đã đóng kín, cười nói:

- Về Tử Kim Được Xử, ta nghĩ không cần nói nhiều? Tựa như mực nước cho linh phù sư, đồng thiết cho thợ đúc, Tử Kim Được Xử này đúng là bảo vật mà mỗi một nhà bào chế thuốc đều tha thiết ước mơ...Giá khởi điểm hai vạn năm ngàn lượng, thấp nhất tăng giá một ngàn lượng, bắt đầu ra giá!

Ài, thủ tục thật đúng là nhàm chán!

Trầm Côn sờ sờ cằm, giơ tay lên,

- Hai vạn rưỡi...

Chỉ cần hần nói xong, đấu giá sư sớm đã bị đút lót liền phối hợp diễn kịch, nhưng ngay khi hần vừa nói xong, người thiếu niên tóc tím liền vỗ tay cười to.

- Có ý tứ, có ý tứ, thật sự là vận tốt đã đến rồi đây, thần tiên cũng ngăn không được, vừa muốn tìm Tử Kim Được Xử, nó liền tự mình đưa tới cửa!

Hần không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nâng tay báo giá,

- Năm vạn hai!

Thế này là thế nào? Không phải đã sắp xếp xong xuôi rồi sao? Như thế nào còn có người nửa đường cướp ù vậy (chơi phỏm nhé)?

Trầm Côn nhìn nhìn đấu giá sư, nhưng đấu giá sư sớm đã toát mồ hôi đầy đầu. Không phải nói cần nói, trước đó lão chưởng quầy đã nói, Tử Kim Được Xử này nhất định bán cho Trầm Côn với giá khởi điểm, chứ đừng nói đấu giá bình thường, mà hần cũng chưa từng gặp qua người mới báo giá đã có kẻ khác lập tức nâng giá gấp đôi!

- Tước gia, xin lỗi!

Vừa mới vỗ ngực cam đoan, một giây sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lão chưởng quầy chẳng giữ được thể diện, vội vàng giải thích nói:

- Tôi đã cùng mấy người mua chủ yếu đánh tiếng cả rồi, có thể khi đó thiếu niên tóc tím này đi ra ngoài, ta còn tưởng rằng hần sẽ không trở về...

Ông ta hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên tóc tím, cắn răng nói:

- Được rồi, như thế này đi, Việc này là Bách Bảo Trai chúng ta chưa lo liệu cho ngài chu đáo, ngài cứ việc ra giá, tôi đài thọ!

Người đài thọ? Bách Bảo Trai quả nhiên hào sảng! Trầm Côn lập tức nâng tay,

- Mười vạn lượng!

Mười, mười vạn lượng? Trái tim lão chưởng quầy thiếu chút nữa nhảy ra, Trầm Côn, ngài cũng thật ác độc! Nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, hần muốn đổi ý cũng đã chậm.

- Ái chà, hòa thượng nghèo này còn dám tranh với ta?

Cho tới bây giờ thiếu niên tóc tím này chưa thấy qua trường hợp nào như vậy, việc hần muốn làm, còn có người dám nhúng tay? Hần lập tức trở giọng nói:

- Hai mươi vạn, hòa thượng nghèo, người còn dám tăng giá sao?

Trầm Côn hí mắt, lơ đãng vung tay.

- Bốn mươi vạn!

Dù sao không phải bản tăng chi, tùy tiện nói đi!

- Có ý tứ!

Thiếu niên tóc tím cười ha ha, đứng lên vỗ cái bàn một cái.

- Vốn dĩ thiếu gia ta cũng lười tính toán, nào tám mươi vạn lượng!

Trầm Côn không chút hoang mang, mắt nhắm híp chỉ còn thấy nửa con mắt, chậm rãi nói:

- Một trăm sáu mươi vạn lượng!

Con số đưa ra vẫn là cao gấp đôi so với thiếu niên tóc tím!

- Trầm tước gia, lưu tình, hạ khẩu lưu tình a!

Lão chưởng quầy hận không thể tát một cái vào miệng mình. Ông trời, đời ta xong rồi, lại tùy tiện đồng ý, Trầm Côn kia cũng quá độc ác, lấy tiền của người khác tiêu thì không coi đó là tiền a!

Ở một góc khác, sắc mặt người trung niên cũng thay đổi, thấp giọng nói:

- Thiếu tông chủ, ngài có tiền, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy!

- Cần người lắm miệng sao?

Thiếu niên tóc tím nhìn chằm chằm Trầm Côn.

- Ta ra giá ba trăm hai mươi vạn lượng, cao gấp đôi người! Hòa thượng nghèo, người dám theo sao?

Rồi hắn cười nhạo nói:

- Ta cũng trước, trước tiên người nên nghĩ rõ ràng, người có thể xuất ra số tiền này hay không? Người nếu lại kêu giá, lại lấy không ra bạc, là phải rơi đầu!

75. Chương 74: Nơi Đây Là Bách Bảo Trai

- Lập tức ra giá hơn ba trăm vạn lượng? Tiểu thiếu gia quả nhiên là người có tiền!

Bộ dạng Trầm Côn ngồi đó rất khoan khoái, hai chân bắt chéo, tay ôm lấy bả vai lão chưởng quầy:

- Có điều huynh đệ ta cũng không kém, lão chưởng quầy, người nói xem, ta có thể xuất ra nhiều bạc hơn so với hắn không?

Lão chưởng quầy khóc không ra nước mắt! Nếu như là những người khác lãng phí bạc của Bách Bảo Trai như vậy, lão chưởng quầy đã sớm trở mặt, nhưng chỉ là với Trầm Côn...

Hắn lại đang nhớ lại đánh giá của chủ nhân đối với Trầm Côn, một đánh giá thuộc cơ mật của Bách Bảo Trai 'Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn Thần Phù, Trầm Côn sớm muộn gì cũng sẽ có được loại thủ pháp này, hơn nữa lấy thiên phú của hắn, thậm chí còn có thể trở thành Phù Ma Vương Kiêu thứ hai! Đối thiên tài có tiềm lực như vậy, xài bao nhiêu tiền đều đáng giá! Kết giao với Trầm Côn, chính là kết giao tương lai, chỉ cần người có thể để cho Trầm Côn trở thành bằng hữu của Triệu Vô Cực ta, mặc kệ hắn xài bao nhiêu tiền, ta đều đài thọ!'

Chủ nhân đã nói như vậy, ta còn do dự cái gì? Lão chưởng quầy suy xét cẩn thận thái độ của chủ nhân, tâm tình cũng thả lỏng, hắn thản nhiên nhấp một ngụm nước chè xanh, cúi đầu, ra vẻ hồ hởi nói:

- Chỉ là mấy trăm vạn lượng tính là cái gì? Tước gia, cứ việc ra giá, mặc sức ra giá đi!

Vung ra vạn kim mà mặt không đổi sắc, hay cho một Bách Bảo Trai! Trầm Côn cười ha ha.

- Nếu bằng hữu ta cũng nói như vậy, vậy ta còn để ý một chút bạc sao?

Hắn phát tay lên.

- Sáu trăm bốn mươi vạn lượng!

Ồ! Một trận xôn xao nổi lên.

Tân Nguyệt thành kẻ có không ít tiền, truyền thuyết đấu phú (thi xem ai giàu hơn) cũng không thiếu, nhưng cũng không ai có cách tiêu tiền như vậy, bốn lần ra giá, mỗi lần đều gấp đôi, cuối cùng đưa ra giá sáu trăm vạn lượng bạc?

Kẻ rộng rãi, hay là thẳng ngốc?

Mặt Thiếu niên tóc tím đỏ bừng, miệng nói không ra lời. Nhìn biểu hiện như vậy, Trầm Côn liền mỉm cười với đấu giá sư.

- Còn, còn có người ra giá cao hơn không?

Đấu giá sư run rẩy giờ búa lên.

- Nếu như không có, ta tuyên bố...Tử Kim Dược Xử được bán ra!

Chát! Tiếng búa đập xuống, hết thấy đèn kết thúc, Tử Kim Dược Xử thuộc về Trầm Côn!

- Tước gia chờ một chút, tôi đi xử lý thủ tục, sau thời gian một tuần trà sẽ tự tay dâng Tử Kim Được Xử lên!

Lão chưởng quầy cúi người đi vào hậu trường.

- Lão huynh, đa tạ!

Trầm Côn hạ thấp thanh âm nói lời cảm ơn, đổi lại là nụ cười nhẹ nhàng của lão chưởng quầy.

Nói thật, Trầm Côn thật sự có chút cảm kích Bách Bảo Trai, hắn đã nhìn ra sở dĩ Bách Bảo Trai coi hắn như bằng hữu, chính là nhìn vào tiềm lực của hắn! Nhìn khắp Cửu Châu, có ai có thể vì một cái tiềm lực xa vời, mà chịu chi ra sáu trăm vạn lượng bạc, chỉ để tỏ thành ý kết giao bằng hữu?

Bách Bảo Trai, đúng là đã bày tỏ thành ý hết mức rồi!

Trầm Côn híp đôi mắt nhỏ, đợi đồ đến tay. Chứng kiến thần sắc của hắn, thiếu niên tóc tím ‘Hừ’ một tiếng nằng nề.

- Các người nghe đây!

Hắn phân phó người trung niên.

- Ta lấy không ra lượng bạc nhiều hơn được nữa, nhưng ta muốn Tử Kim Được Xử! Ta mặc kệ, các người nghĩ biện pháp cho ta, đây là mệnh lệnh!

- Vâng, thiếu gia!

Người trung niên không thể kháng lại mệnh lệnh của thiếu gia, bước nhanh lên trước, cản đường lão chưởng quầy.

- Chưởng quầy, dừng bước!

Từ trong lòng ngực hắn lấy ra một ngọc bội nhỏ, lật tay rồi lập tức thu trở về.

- Đây chính là lai lịch thiếu gia nhà ta! Xin chưởng quầy hãy nể mặt, chỉ cần người đem Tử Kim Được Xử nhường cho thiếu gia của nhà ta, ngày khác lão gia nhà ta sẽ không bạc đãi Bách Bảo Trai!

- Các người là...

Nhìn rõ ý nghĩa của Ngọc bội, lão chưởng quầy biến sắc hoảng sợ, sau đó hắn chấp tay:

- Lão hủ có mắt không nhìn ra Thái Sơn, mới vừa rồi đắc tội, đắc tội! Chỉ là chuyện Được xử...

Lão quay đầu liếc nhìn Trầm Côn.

- Được xử đã bán ra, ta không có biện pháp thu hồi lại, không bằng như vậy đi, ta thay các người đi thương lượng một chút với người mua, để cho hắn nhượng lại cho các người?

Người trung niên cười khổ.

- Chưởng quầy, thiếu gia nhà ta đã bị hòa thượng kia chọc tức, người lại đi cầu hắn nhượng đồ lại, thế thì thiếu gia nhà ta còn gì là thể diện nữa!

- Điều Này...

Lão chưởng quầy lắc đầu.

- Ta đây cũng không có cách nào!

- Đây là người không nể mặt cha ta đúng không?

Thiếu niên tóc tím đi tới bên cạnh, chỉ vào mặt lão chưởng quầy mắng:

- Người khác sợ Bách Bảo Trai các người, nhưng ta không sợ! Nghe cho rõ đây, lập tức đem Tử Kim Được Xử thu hồi lại cho ta, đây là mệnh lệnh!

- Tiểu thiếu gia, người làm khó lão hủ rồi!

Ba! Thiếu niên tóc tím thẳng tay tát vào miệng chưởng quầy, tức giận nói:

- Người không đưa cho ta, ta tự mình đi lấy! La Trung, ta cướp lấy cho ta!

- Thiếu gia...

Trung niên nhân La Trung do dự.

- Không nghe rõ sao? Đây là mệnh lệnh!

Thiếu niên tóc tím lớn tiếng hét.

Mệnh lệnh? La Trung cơ hồ là phản xạ không điều kiện vươn tay, nhặt Tử Kim Được Xử trên đài đấu giá!

- Hắc!

Chứng kiến một hồi này, Trầm Côn phun cây tăm đang ngậm ra, đứng lên, trong tay áo trượt ra 16 đạo bùa, toàn bộ nằm ở trong lòng bàn tay!

Cùng lúc đó, La Trung cảm ứng được trên người Trầm Côn có linh khí đang vận động, liền rút bên hông ra một cây thú cốt tiên, chỉ vào Trầm Côn nói:

- Đừng nhúc nhích!

Nhất thời cảnh dương cung bật kiếm hiện ra tại đây!

- Tất cả đừng nhúc nhích, nghe ta nói một câu, đừng quên nơi đây là Bách Bảo Trai!

Lão chưởng quầy đột nhiên hét lớn!

Hắn vuốt vuốt cái khuôn mặt bị đánh, đến trước mặt Trầm Côn cúi đầu nói:

- Tước gia, vẫn là câu nói kia! Chuyện ngày hôm nay là do Bách Bảo Trai lo liệu không chu toàn, mọi chuyện tiếp theo tự nhiên sẽ do Bách Bảo Trai lo liệu! Bách Bảo Trai có cơ nghiệp ngàn năm nay chưa đến mức phải để khách của mình chịu nhục trước cửa.

Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn thiếu niên tóc tím.

- Tiểu thiếu gia, ta tôn kính phụ thân người. Nói thật, cũng là sợ hãi phụ thân ngài! Nhưng nơi này là Bách Bảo Trai, vẫn không thể để cho người ở đây cướp vật của khách nhân ta!

Hắn mạnh mẽ vung tay vẩy một cái.

- Người đâu!

Đồng.

Mười hai cửa sổ của đại sảnh cùng lúc bị chấn vỡ, bốn mươi hộ vệ nối đuôi nhau tiến vào, vây quanh thiếu niên tóc tím.

- Thú tôn phù hộ! Thú tôn phù hộ! Thú tôn phù hộ!

Theo sát chân hộ vệ, bên ngoài đường cái vang lên tiếng bước chân của quân đội được điều động, người có chút kinh nghiệm quân sự sẽ nhận ra chỉ ít cũng có hơn ba nghìn quân sĩ đang bao vây phòng đấu giá!

- Chưởng quầy, hòa khí sinh tài!

La Trung biến sắc, hắn không sợ mấy ngàn quân sĩ này, mà là sợ lời nói của lão chưởng quầy, nơi này là Bách Bảo Trai, một khi hắn giết người ở đây, chẳng khác nào là trực tiếp trở mặt với hoàng thất Đại Triệu! La Trung không dám đương nổi trách nhiệm này, hắn cười nói:

Chưởng quầy, Bách Bảo Trai mở cửa buôn bán, đơn giản là cầu tài, việc hôm nay...

Hắn lấy ra hai linh phù (bùa).

- Đây là linh phù do gia chủ ta tự tay họa, giá trị như thế nào ta không cần phải nói nhiều chứ? Ha ha, hai linh phù này, xem như là hướng Bách Bảo Trai nhận lỗi, thuận tiện mua luôn Tử Kim Được Xử vừa rồi, như thế nào?

Người còn lấy linh phù hồi lộ ta? Trên khuôn mặt lão chưởng quầy hiện lên một tia giễu cợt tinh quái, sau đó hắn nhìn nhìn Trầm Côn, truyền nhân duy nhất của Thái Hư Thần Phù...

76. Chương 75: Phù Quang Lược Ảnh

Nói thật, đây chính là hộ mệnh linh phù không tồi chút nào. Người sử dụng nó có thể hình thành một tầng linh khí bao quanh bên mình - chẳng những có thể bảo vệ xung quanh người mà còn có thể tích tụ linh khí, giúp cho người sử dụng trong chiến đấu rất nhanh điều động linh khí.

Nhưng mà thực đáng tiếc, bản tăng mới học được bảo mệnh linh phù tuyệt hảo từ Vương Kiêu, tên là 'Hoàng Nguyên hộ thân đại trận'.

- Hồi Linh Hộ Thân Phù? Chỉ bằng với cái này mà các người có thể lấy được Tử Kim Dược Xử? Lão huynh, các người là quân ăn cướp nha.

Trầm Côn trề môi, ngữ khí phi thường khinh thường.

Nghe xong câu nói của Trầm Côn, trong lòng lão trưởng quầy rất ung dung. Ha ha, thái độ Trầm Côn thoải mái, tất nhiên là có thể xuất ra được linh phù tốt hơn nhiều...

Sau đó, hắn cười híp mắt nhận lấy linh phù, đánh giá vài lần. Chậm chậm nói vài câu đạo lý:

- La tiên sinh nói rất đúng, Bách Bảo Trai mở cửa buôn bán chính là vì một chữ tiền. Nói rõ ràng chính là ai có thể làm cho chúng ta kiếm được càng nhiều tiền, người đó chính là khách quý của chúng ta. Bằng hữu à, chuyện này nói trắng ra tuy thô tục. Nhưng mà hiện tại, ai có thể xuất ra linh phù tốt nhất, người đó chính là đại gia của Bách Bảo Trai, có thể làm cho chúng ta tận tâm phục vụ. Lời cuối cùng, thanh âm vô cùng lớn.

- Lão chưởng quầy quả nhiên hiểu lý lẽ.

La Trung nở nụ cười:

- Vậy còn gì để nói? Mời ngài lấy ra Tử Kim Dược Xử!

- Ta vì sao phải lấy ra Tử Kim Dược Xử?

Lão chưởng quầy đột nhiên hỏi lại, rồi cười quái dị nói:

- Ta đã nói rồi, người nào có thể xuất ra được linh phù tốt, đó mới là đại gia của Bách Bảo Trai. Mà các người...

Xuy! Xuy! Hai tiếng vang giòn, lão chưởng quầy đem hai cái linh phù xé nát. Sau đó hắn nhẹ nhàng thổi rơi từng mảnh nhỏ:

- Thực đáng tiếc, trong mắt ta linh phù của các người còn chưa đủ tốt.

- Thú vị lắm, nhìn khắp đại lục, linh phù của ai có thể mạnh hơn so với của cha ta?

Thiếu niên tóc tím trợn trừng mắt.

- Cái này không thể nói cùng ngoại nhân.

Lão chưởng quầy cười cười, chỉ ra cửa lớn:

- Tiểu thiếu gia, Bách Bảo Trai không muốn cùng với cha người là địch, cứ như bây giờ là tốt lắm rồi. Chúng ta cũng không phải cùng ngài giải thích. Chỉ cần người nguyện ý rời khỏi Bách Bảo Trai, ta sẽ lập tức lui quân. Hơn nữa sẽ quét phố dọn đường cung tiễn ngài rời đi.

- Người dám đuổi ta ra ngoài? La Trung, đánh cho ta!

Thiếu niên tóc tím chỉ vào lão trưởng quầy, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn vằn vện có chút dữ tợn.

La Trung không muốn gặp phải tranh cãi chính trị, có chút chần chờ. Nhưng lúc này, bọn hộ vệ xông tới, lại nói bọn chúng không thấy ngọc bội, vì thế không biết thiếu niên tóc tím chính là nhân vật không hề đơn giản. Bọn hắn vừa nhìn thiếu niên tóc tím có bộ dáng hung hăng càn quấy, không hề nghĩ ngợi liền vọt lên:

- Đám người các ngươi còn dám động thủ? Muốn ăn đòn.

La Trung thở dài, không thể không đánh trả. Một hồi hỗn chiến trong đại sảnh bắt đầu.

- Không ngờ lại đánh nhau.

Lão chủ quầy bắt đầu dể dặt đầu. Thấy Trần Côn muốn ra tay, hắn bèn ra thủ thế, ý bảo Trần Côn cùng hắn rời khỏi đại sảnh.

- Tước gia, chuyện ngày hôm nay ngài không cần phải xuất thủ.

Đi đến nơi an toàn, lão chủ quầy giả thích:

- Tôi không phải nói là tước gia ngài không đánh lại bọn người đó. Mà là tên tiểu tử tóc tím đó cũng có lai lịch. Lúc này ngài thu tay lại, cũng còn có thể bàn bạc. Nếu như ngài làm bị thương một người bọn chúng, chính là đắc tội với cha mẹ của tiểu tử đó.

Hắn nhỏ giọng:

Thứ lỗi cho tôi trong lời nói có thể đắc tội với ngài. Lấy thân phận tước gia cùng địa vị của ngài, còn không thể đắc tội với cha mẹ tiểu tử đó.

- Ta đắc tội không nổi, vậy Bách Bảo Trai các người đắc tội nổi sao?

Trần Côn hỏi.

Lão chủ quầy cười khổ một tiếng:

- Sự tình đã đến nước này rồi, đắc tội không nổi thì cũng đã đắc tội rồi. Hơn nữa, Bách Bảo Trai dù không đông, nhưng mà cũng là của cải của hoàng thất Đại Triệu. Có chỗ dựa từ hoàng gia, coi như không địch lại, chúng tôi cũng không bị thiệt thòi quá lớn.

Trần Côn gật đầu, lại hỏi:

- Rốt cuộc tiểu tử này có lai lịch thế nào?

Lão chủ quầy vừa định trả lời. Bỗng nhiên, trong đại sảnh truyền lại tiếng hộ vệ kinh hô:

- Cẩn thận, bảo hộ Dục Xử.

Lời còn chưa dứt, một bóng người ôm thiếu niên tóc tím đánh vỡ nóc nhà, cười ha ha nói:

- Chủ quầy, ta không muốn cùng Bách Bảo Trai là địch. Ta để lại trong phòng người ngân phiếu mười vạn lượng làm bồi thường. Nhưng mà ta phải lấy đi Tử Kim Dục Xử.

Tốc độ của hắn so với âm thanh còn nhanh hơn. Như lưu tinh lóe ra, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

- Phù Quang Lược Ảnh? Mẹ nó chứ. Vũ Hồn của La Trung không ngờ là Phù Quang Lược Ảnh.

Trần Côn nhận ra được. Thân ảnh đó đúng là của La Trung.

Vũ Hồn: Phù Quang Lược Ảnh.

Thuộc về: Cấp Vũ tông, hệ phụ trợ.

Năng lực thứ nhất: Có được Phù Quang Lược Ảnh, làm cơ sở để tăng tốc cho Bạch Nguyên Vũ tông. Mặt khác sự nâng cao tộc độ, ít nhiều phụ thuộc vào sự ẩn ý giữa võ giả và Vũ Hồn.

Năng lực thứ hai: Có thể thông qua hi sinh chính bản thân mình, đổi lấy năng lực thuần di trong vòng nửa giây. Có thể di chuyển sang bên cạnh một trăm thước trong vòng nửa giây không bị cản trở.

Biến hóa: Có thể tiến hóa lên cấp Võ Tôn - súc địa thành thốn (thu người nhỏ lại), cũng có thể thoái hóa thành cấp Vũ Linh - mặt tốc độ.

Hiểu rõ thuộc tính của Phù Quang Lược Ảnh, sẽ không khó khăn để tưởng tượng được tình huống trong đại sảnh - Nhất định La Trung đã phát động năng lực thuần di của Phù Quang Lược Ảnh, đoạt Tử Kim Được Xử, cứu thiếu niên tóc tím đi.

- Đáng chết, không ngờ là Phù Quang Lược Ảnh.

Lão trưởng quỳ chán nản dậm chân, quát to:

- Truy tìm cho ta, lục soát toàn thành.

Truy tìm? Không có thực lực cấp bậc Hỗn Độn Vô Tôn, ai có thể theo được Phù Quang Lược Ảnh? Bọn họ vệ khó xử, nhìn nhau:

- Lão trưởng quỳ, chúng ta...

- Ôi! Lão trưởng quỳ thở dài một hơi, hần cũng hiểu được. Muốn đuổi theo Phù Quang Lược Ảnh, Quả thực là không thể nào đành hướng về Trầm Côn giải thích:

- Tước gia...

Sau đó hần giật nảy mình:

- Tước gia đâu?

Trầm Côn đã biến mất rồi.

- Vương lão huynh, Phù Quang Lược Ảnh là linh hồn gì? Bộ đáng thế nào?

Trên đỉnh tháp nước cao nhất Tân Nguyệt thành, Trầm Côn đứng ở ngọn tháp, trên người mặc áo cà sa bay phấp phới trong gió, lúc này hần đã triệu hồi Minh Vương Pháp Tướng.

- Phù Quang Lược Ảnh chính là do thượng cổ yêu thú 'Kim Sí Ưng Thứ' sau khi chết mà thành, cao ngang người, toàn thân màu vàng, mỏ màu đỏ nhạt.

Vương Kiêu lãnh khốc đứng ở phía sau Trầm Côn, tầm mắt thản nhiên đảo qua toàn thành.

- Con đại ưng cao ngang người màu vàng...

Khóe miệng Trầm Côn hiện lên nụ cười gian xảo, ánh mắt tập trung trên một con đường nhỏ, tiếp tục hỏi:

- Tên La Trung có thực lực ra sao?

- Hoàng Nguyên thượng đoạn, so với ngươi cao hơn một bậc.

Vương Kiêu tự phụ ngẩng đầu lên:

- Nhưng mà bằng vào linh phù bí thuật ta truyền cho ngươi. Suy nghĩ một chút, ngươi không phải là không có biện pháp đả bại hần.

- Như vậy cũng tốt. Đã xác định được vị trí của La Trung, ở phía đông, cách mười ba dặm.

Trầm Côn thu hồi trạng thái Minh Vương Pháp Tướng, phi thân lao tới. Mà mục tiêu của hần chính là La Trung đang ôm thiếu niên áo tím, lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau khi trốn vào thành thị đông đúc, La Trung có thể an tâm. Dưới tình huống bình thường, địch nhân không có khả năng tìm được hần trong bể người. Nhưng hần không ngờ rằng, Trầm Côn có được thứ không bình thường - Hỗn Kinh.

Bắt đầu sử dụng Linh Tự Chân Ngôn, Trầm Côn đứng ở chỗ cao nhìn nhìn. Toàn bộ thành thị bất quá cũng chỉ có hơn một trăm cái Vũ Hồn, hần lập tức tìm được Phù Quang Lược Ảnh, dĩ nhiên xác định được vị trí của La Trung.

- Hoàng Nguyên thượng đoạn La Trung. Hắc hắc, vừa vặn trải qua lần tu luyện ở Linh Sơn cốc, võ đạo của bản tăng tiến nhanh, đang cần một đối thủ thích hợp như vậy. Ngươi dám đoạt lấy Được Xử của bản tăng, bản tăng liền bắt ngươi để luyện tập.

77. Chương 76: Tam Thiên Long Tượng

Hắn không vội và động thủ. Trong thành còn có lão quỷ Kha Tây, nếu như hắn biết được thì sẽ gặp phiền toái lớn. Vì thế Trầm Côn khống chế linh khí với mức vừa đủ dùng, Trầm Côn giữ hai ngón tay phải lên không trung nói nhỏ một tiếng:

- Tiên Thiên tích tụ, tham linh (Linh khí dò xét).

Một đạo linh phù trong suốt xuất hiện, xoay tròn trên đầu ngón tay hắn, linh khí xung quanh biến hóa, linh phù cũng dần dần biến thành màu vàng sẫm.

Đây là bài học mới của Trầm Côn, ‘Tham linh phù’, sở trường tra xét cường độ linh khí xung quanh đối thủ. Trên linh phù xuất hiện sắc vàng sẫm chứng tỏ cấp độ của La Trung, lớn nhất cũng chỉ là Hoàng Nguyên thượng đoạn.

- Quả nhiên là Hoàng Nguyên thượng đoạn, ta có thể đối phó!

Tay phải Trầm Côn lấy ra ‘Cự Linh Phù’, cái này có thể giết người qua bức tường. Nhưng ‘Tham linh phù’ trong tay đột nhiên biến thành màu xanh biếc.

- Thiếu tông chủ, thì ra ngài ở đây.

- Ủa? La đại ca, tại sao ngươi lại thổ máu thê? Chẳng lẽ người chịu tổn thương thân thể, phát động Phù Quang Lực Ảnh để thuận di?

Bên kia bức tường đột nhiên có nhiều âm thanh. Trầm Côn ghé đầu vào tường nghe lén, mấy người ăn mặc giống như tráng hán chạy lại chỗ La Trung, tổng hợp sức mạnh của tất cả bọn chúng, có thể đạt đến Lục Nguyên Vũ Tông hạ đoạn.

- La Nguyên, các người tới là tốt rồi. Ha ha, mau mau giúp cho thiếu gia hả giận đi.

Nhìn thấy mười mấy tráng hán, thiếu niên tóc tím cao hứng nhảy dựng lên, vỗ tay cười to nói.

- Thật thú vị, không ngờ tại một Tân Nguyệt thành nhỏ nhoi này, lại có người dám cùng với tiểu thiếu gia của chúng ta động thủ. La đại ca, đối thủ là ai, thực lực ra sao?

Tráng hán đầu lĩnh cười nói với La Trung.

- Bách Bảo Trai, thực ra cũng không có bản lĩnh gì, chủ yếu là nhiều người.

La Trung khinh thường trả lời.

- Thì ra là tay sai của Triệu Vô Cực. Hừ, nhiều người thì tính là cái gì. Huynh đệ chúng ta tạo thành Thiên Cương trận, cần để ý gì tới hắn có bao nhiêu người?

La Nguyên tự phụ nói:

- Hơn nữa, chúng ta là người được Yến Sơn Hầu mời tới, cho dù là có cha của Triệu Lạc Trần có đến đây, cũng phải nể mặt chúng ta vài phần.

- Yến Sơn Hầu đã cho phép chúng ta tùy cơ ứng biến sao?

La Trung ngắc ra, lập tức chán nản vỗ đùi:

- Ai, sớm biết như thế, ta còn trốn cái gì? Các huynh đệ, hãy theo ta chém giết, để cho tiểu thiếu gia hả giận.

- Nói hay, đây mới chính là phong thái của La gia chúng ta.

Thiếu niên tóc tím cao ngạo ngẩng đầu lên nói:

- Bất quá cừ nhân của chúng ta có hai nhà, trước đi với ta tiêu diệt nhà thứ nhất. Rồi sau đó thu thập Bách Bảo Trai.

Đội ngũ gần hai mươi người chậm rãi rời đi.

- Tiểu tử này còn có một kẻ địch là một gia tộc?

Trầm Côn nấp mặt sau bức tường, suy nghĩ cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn chúng. Tuy những lời này không nhiều lắm nhưng lại tiết lộ ra không ít tin tức. Tỷ như, không ngờ bọn hắn được Yến Sơn Hầu mời tới.

Yến Sơn Hầu, là một trong ba Hồng Nguyên Vũ tông của Đại Triệu vương triều, là quốc cữu đương triều. Mặc dù đối với lực lượng của hắn, Trầm Côn không có am hiểu nhiều. Nhưng có lời đồn rằng, Yến Sơn Hầu cùng với Bắc Địa Vương đã tranh đấu một mất một còn với nhau mấy chục năm - Có thể cùng với Bắc Địa Vương tranh đấu mấy chục năm, thực lực của người này có thể coi thường sao?

Điều hòa hơi thở, Trầm Côn lén lút đi theo sau đội ngũ.

Thiếu niên tóc tím vào trong thành, lập tức đi tới Trầm gia sơn trang, chính là Miếu của Thiết Hòa Thượng.

Trầm gia? Chẳng lẽ đây là cừu nhân của tiểu tử này.

- Mụ nội nó, tiểu tử ngươi còn dám quay lại? Lão Hắc, Thanh Sơn kêu gọi mọi người động thủ.

- Trước cửa Tự Miếu, Thiết Hòa Thượng kêu gào oa oa nhảy ra.

- Muốn động thủ? Chỉ bằng các người?

La Nguyên lạnh lùng cười, chứng kiến cảnh Thiết Hòa Thượng lục đục tìm mấy trăm tư binh của Trầm gia. Hắn xoay tròn thân mình, đao phong cũng theo đó nổi lên. Hô, trên đao bắn ra một đạo đao khí dài mười trượng, rộng một trượng màu vàng hướng về phía trận thế của Trầm gia.

- Hoàng Nguyên Vũ Tông?

Tư binh Trầm gia xông lên phía trước lập tức hoảng sợ. Sau đó, đao khí Hoàng Nguyên dài mười trượng hướng phần eo chém ngang. Lập tức, hơn năm mươi người tư binh bị chém thành hai đoạn.

Cừu nhân gấp mặt, đương nhiên không nói quá nhiều lời vô nghĩa. Cùng lúc La Nguyên động thủ, La Trung cũng giương Thú Cốt trường tiên lên (côn dài làm bằng xương thú). Trường tiên vung lên, lập tức một cái đầu người bị đánh nứt toác. Lúc này, hai đại sát tinh liên thủ giết chóc, chỉ mấy giây đồng hồ, Niết bàn nhuộm đỏ, trước cửa Tự Miếu trở thành một Tu La chiến trường.

Mẹ nó chứ, nghĩa phụ thật là, tại sao lại cùng tên tiểu tử áo tím kết thù? Trầm Côn nhìn xem hai mất mặt đồ ngẫu, muốn nhảy ra ngoài hỗ trợ. Nhưng mà hắn cũng biết thực lực của mình, cố gắng nhẫn nhịn.

Bình tĩnh! Những người này phối hợp cùng nhau có thể tương đương với một Lục Nguyên vũ tông hạ đoạn. Bắn tăng nếu ra ngoài, chẳng những không giúp được nghĩa phụ, ngược lại còn tự hại bản thân mình.

- Vương lão huynh, có biện pháp nào có thể cứu được nghĩa phụ ta?

Trầm Côn cắn răng tính kế. Với thực lực của đám người Thiết Hòa Thượng, chắc chắn bọn họ sẽ bị diệt toàn bộ, trong lòng toàn bộ giống như lửa đốt.

- Những người này đủ để so sánh với Lục Nguyên hạ đoạn. Nếu như không cần thiết, ta cũng không muốn để người phải liều mạng.

Ngữ điệu Vương Kiêu vô cùng khách quan:

- Nếu ngươi nhất định phải ra tay...Thôi, ta trước tiên truyền thụ cho ngươi một trận pháp tên là 'Tam Thiên Long Tượng'. Nhưng mà ngươi cần phải hiểu rõ, Tam Thiên Long Tượng này là một trong những tuyệt chiêu ta ẩn dấu. Lấy trình độ hiện đại của ngươi, ít nhất phải mất đến mười phút đồng hồ mới có thể bố trí được. Hơn nữa cần phải có số lượng công cụ cực lớn, coi như ngươi bố trí được, nhất định ngươi cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Trả giá đắt? Trầm Côn hí con mắt lại:

- Nghĩa phụ cũng sẽ bị người ta giết chết, ta còn suy nghĩ phải trả giá lớn sao?

- Một khi đã như vậy, đi về nhà lấy toàn bộ giấy La Sát ra. Nếu không đủ, tiếp tục lấy thêm ba nghìn trang giấy trắng; Cùng với một vạc mực nước, sau đó làm theo lời ta bảo!

Một vạc mực nước, cái này có thể vẽ ra được bao nhiêu linh phù?

Trầm Côn nuốt ngậm nước bọt, vội vàng chạy về phía núi nhỏ đối diện, tòa Thiếu Lâm tự ngay tại đỉnh núi.

Trầm Côn chỉ muốn trở về đem toàn bộ linh phù công cụ. Nhưng vừa lúc tới cửa gặp A La đi ra, trên vai nàng đang được băng bó, máu tươi không ngừng chảy ra. Nhìn qua cái khăn che mặt, khuôn mặt cùng với hai tròng mắt đã sa sầm lại, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

- Người động thủ với ai thế?

Trầm Côn giật mình hỏi.

- Hải Nạp Bách Xuyên Thạch bị người ta cướp mất rồi, lúc ta ở khu vực ngoại thành săn bắn.

Ngữ khí A La càng trở nên lãnh đạm. Ánh mắt hướng sang phía Tự Miếu cười lạnh:

- Đang lo không tìm thấy hung thủ, thì ra hắn đã tự mình đưa đến cửa.

- Tên tiểu tử tóc tím kia cướp đoạt Hải Nạp Bách Xuyên Thạch của người?

Trong đầu Trầm Côn dần dần nhớ lại hình ảnh. Trong lúc đấu giá, thiếu niên tóc tím từng rời đi một lát, nói là đi săn thú...Mẹ nó chứ, nhất định trong lúc săn thú hắn gặp được A La, rồi cướp đi Hải Nạp Bách Xuyên.

Con bê ngoan độc này. Con mắt Trầm Côn nhíp lại thành như một sợi dây nhỏ, nhìn chăm chăm vào bả vai A La:

- Tổn thương thế nào?

- Bả vai bị đâm xuyên qua, trong vòng một tháng không thể rút kiếm.

- Vậy người trở về nghỉ ngơi cho ta!

Trầm Côn chỉ vào cửa chính.

- Trầm Côn, kẻ thù ngay trước mặt, đang uy hiếp nghĩa phụ của người, người lại bảo ta quay về nghỉ ngơi?

A La nhíu mày:

- Người có biết? Thiết Hòa Thượng vì cứu ta, mới trở thành kẻ thù của La Triết. Không có Thiết Hòa Thượng, chắc ta cũng không thể sống mà trở về.

La Triết? Đây là tên của tên tiểu tử kia? Trầm Côn làm bộ như không nghe thấy, chỉ vào cửa lớn nói:

- Ta mặc kệ cái gì là kẻ thù hay không phải kẻ thù. Người trở về dưỡng thương cho ta. Chém chém giết giết là chuyện của đàn ông chúng ta. Có nghe hay không?

Một ngữ khí nghiêm khắc ít thấy từ hắn.

Trầm Côn đã phát hỏa rồi.

La Triết, người cùng bản tăng tranh chấp, đoạt lấy Dược Xử của bản tăng, bản tăng còn có thể tạm nhẫn nhịn, hòa thượng báo thù ba năm không muộn. Nhưng mà người không nên làm tổn thương A La cùng nghĩa phụ ta. Long có nghịch lân, bản tăng cũng có!

Trầm Côn không giải thích liền đẩy A La vào nhà, khóa chặt cửa lớn. Sau đó hắn tự dịch dung thành lão tăng quét rác, mang theo công cụ từ cửa sau đi tới chiến trường.

- Tam Thiên Long Tượng giống như là xếp linh phù quanh một tòa núi lớn, cần phải bố trí bốn nghìn chín trăm hai mươi bốn đạo phù văn làm thành trận pháp. Chỉ cần người chiến đấu trong trận pháp, người sẽ có được thêm sức mạnh của ba nghìn con cuồng long, ba nghìn con cự tượng (voi lớn)...

Nghe khẩu quyết Tam Thiên Long Tượng trong tai, Trầm Côn chạy cực nhanh vòng quanh phía sau hậu sơn. Mỗi khi đi đến một chỗ đặc biệt, hắn liền đặt một tờ linh phù dưới một viên đá. Nếu nhìn từ trên cao, Trầm Côn giống như một cây bút lông nhẹ nhàng, không ngừng múa bút vẩy mực trên Thanh Sơn, linh phù

hắn bố trí cũng dần dần buộc vòng quanh thành một bộ đồ án mãnh thú viễn cổ, vô cùng hung hãn, giống như rồng cũng giống như voi.

Bất quá trong lòng hắn cũng vạn phần lo lắng.

- Nghĩa phụ, người phải hết sức cố gắng chống đỡ, trong khi nhử từ bố trí ra Tam Thiên Long Tượng, người đừng bị người ta đánh chết a.

Trầm Côn không tiếc phải trả giá đã bố trí Tam Thiên Long Tượng Trận. Hiển nhiên hắn phải điều động linh khí toàn thân, vì thế có một chút ngoài ý muốn...

Lúc đó, ở chỗ tiểu viện chỗ Trầm Côn gặp bọn Triệu Hồng. Kha Tây đang ngủ đứng, đột nhiên mở mắt, hắn thần nhiên đảo mắt về hướng của Trầm Côn, mụn thủy đậu trên mặt đều vỡ tan:

- Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn Thần Phù, Tam Thiên Long Tượng Trận, vạn quân vỡ vụn. Khí tức này, thủ pháp này, chính là Tam Thiên Long Tượng, trận pháp thứ nhất của Phù Ma Thất Tuyệt Trận sao?

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài:

- Tổ tiên Cổ Nguyệt Hà, lúc trước vì phong ấn Vương Kiêu, người đã chịu hết bát đại khổ sở, thậm chí đánh cược cả tính mạng của mình. Không thể tưởng được người vẫn bị thất bại, Phù Ma Thất Tuyệt Trận một lần nữa lại tái hiện tại nhân gian.

Từ dưới giường, hắn lấy trong rương ra một chiếc dây chuyền nhỏ, đeo vào cổ:

- Tuy rằng chỉ là trận cơ bản thứ nhất, nhưng mà tuyệt kỹ Phù Ma, không thể không xem.

Nói xong quỹ bí xuyên tường mà đi, hướng về phía Trầm gia sơn trang. Hắn nhẹ nhà xuyên qua tường một cách quỷ dị, quả thực giống như một oan hồn lệ quỷ, dường như không có một người bình thường nào có thể trông thấy hắn.

- Kha lão.

Triệu Lạc Trần đang muốn cầu kiến Kha Tây, nhìn thấy Kha Tây rời đi, nàng vội vàng đuổi theo. Nhưng mà tốc độ của nàng còn xa mới theo kịp Kha Tây có thể đi xuyên qua tường. Sau khi tới hậu sơn của Trầm gia, Kha Tây mỉm cười dừng lại trước cửa Thiếu Lâm Tự, phóng mắt nhìn ra xa.

- Thiếu Lâm tự? Đây chẳng phải là chỗ ở của Trầm Côn sao? Kha Lão, tại sao ngài lại tới nơi này?

Triệu Lạc Trần hiếu kỳ hỏi.

Kha Tây cười thần bí, chỉ tay vào sơn cốc đối diện:

- Tiểu quận chúa, có phải người muốn tìm hiểu linh phù của bạch mi lão tăng? Kia chẳng phải là hắn à?

Vừa nhìn theo hướng ngón tay của Kha Tây, Tiểu quận chúa thấy một lão hòa thượng mặt mũi hiền lành đang lượn vòng quanh núi. Trong lúc thân mình đang từ từ rơi xuống, lông mi trắng lay động, áo cà sa bay phấp phật, đây không phải lão hòa thượng đã từng cứu mình thì là ai?

- Quái!

Triệu Lạc Trần chút nữa tiến lên bái sư. Nhưng khi nhìn xem động tác của lão hòa thượng, ngạc nhiên nói:

- Kha lão, ta chính là muốn tìm vì lão nhân gia này, người có phải là đang...ở đây họa phù?

- Đúng là đang họa phù bày trận.

Kha Tây mỉm cười:

- Tiểu quận chúa, người cũng là linh phù sư, vậy hãy mở to hai mắt, vánh hai tai mà xem đi, mà nghe đi. Người thực là may mắn, không ngờ sau ngàn năm lại có thể tận mắt thấy linh phù thần thoại tái hiện ở nhân gian!

- Thần thoại?

Miệng Triệu Lạc Trần mở to. Nàng nghĩ lão hòa thượng rất mạnh, thậm chí có thể không hề kém hơn so với võ sư môn Thiên Vũ Tông. Nhưng mà nàng nằm mơ cũng không ngờ, lão hòa thượng này có thể làm nên hai chữ ‘thần thoại’.

Lúc này, sát khí ở đây đã bốc lên vô tận. Những người khác ở Tân Nguyệt thành cũng đều bị kinh động. Phụ tử Tô gia xuất hiện tại một đỉnh núi khác, nhìn thiếu niên tóc tím, mỉm cười quỷ dị. Người của Công Tôn gia cũng đến, Công Tôn Viễn đang do dự. Thiết Hòa Thượng là nghĩa phụ của con rể, có nên giúp hắn hay không? Mà Công Tôn Y đứng ở sau lưng phụ thân, hai con mắt đen thui biến thành màu vàng nhạt...

Thực kỳ quái, Trầm gia ở rất gần đây nhưng lại không có chút phản ứng.

Ở hậu sơn Trầm gia.

Có La Trung cùng La Nguyên là hai Hoàng Nguyên Vũ tông lập trận, tình hình chiến đấu nghiêng về một bên. Hơn năm trăm tư binh đã chết gần hết. Những người còn lại thì cũng bị dọa cho vỡ mật, trốn ở góc phòng lạnh run.

Nhưng Trầm Côn cũng chỉ quan tâm có vài người. Thanh Sơn đầu lĩnh đã bị một quyền đánh rơi từ đỉnh núi, không biết tung tích. Hắc Bá quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển, một cái xương sườn xuyên qua da mà lòi ra ngoài. Thiết Hòa Thượng thì thảm nhất. Hắn bị La Trung dùng roi trói lại, ném xuống dưới chân thiếu niên tóc tím.

- Nói! Nữ nhân mặc áo trắng kia đâu?

Thiếu niên tóc tím La Triết dẫm chân lên ngực phải của Thiết Hòa Thượng, tay cầm đại đao quát:

- Đem nữ nhân kia giao ra đây, ta tha cho các ngươi một mạng. Nếu ngươi không giao ra, trước hết thiếu gia ta chém đầu của ngươi, sau đó diệt hết cả nhà ngươi.

- Phi!

Thiết Hòa Thượng phu ra một ngụm nước bọt vào mặt La Triết. Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về hướng Thiếu Lâm tự, không thấy A La đi ra, cuối cùng cũng nhẹ thở phào một hơi.

Tiểu tử tóc tím này cũng là một kẻ không ra gì. Buổi sáng, lão sư của Trầm Côn ra vùng ngoại ô săn bắn linh hồ, dùng Hải Nạp Bách Xuyên làm mồi dụ. Kết quả gặp tiểu tử này, chẳng những cướp Hải Nạp Bách Xuyên, mà còn động sắc tâm với A La.

Mụ nội nó. A La là lão sư Trầm Côn, cũng chính là em gái nuôi của ta. Ta tự nhiên xuất thủ cứu người, không biết tiểu tử tóc tím này lai lịch thế nào? Hắn chẳng những làm bị thương rất nhiều binh lính Trầm gia, mà ban ngày ban mặt tới đây giết người?

Rất tốt, A La không đi ra. Nếu không một đại mỹ nhân như nàng mà ở trong tay địch nhân thì...

Thiết Hòa Thượng không dám nghĩ tới.

- Ngươi không nói phải không?

Thấy Thiết Hòa Thượng không trả lời, La Triệu sốt ruột muốn biết chỗ của mỹ nhân:

- Ngươi không nói thì có người sẽ nói. Thiếu gia ta không thiếu tù binh như ngươi.

Nói xong hắn hướng một đao về phía cổ Thiết Hòa Thượng.

- Phu quân.

Trong Tự Miếu truyền đều ra một tiếng kinh hô, bốn cô vợ của Thiết Hòa Thượng vọt ra.

- Ai da!

Hai mắt La Triết sáng rực lên. La Trung với La Nguyên cũng giật mình mở to hai mắt ra nhìn. Bọn chúng gặp qua không ít mỹ nữ. Trong số các nữ nhân qua tay bọn chúng, chưa thấy qua bốn cô gái xinh đẹp như vậy. Quả thực đây chính là của quý thượng hạng mà nam nhân thường tha thiết ước mơ.

- Thật thú vị, thật thú vị.

La Triết phân phó:

- La Nguyên, mời bốn vị tiểu thư này theo ta. Đừng có làm mỹ nhân kinh sợ nghe chưa.

Ánh mắt đặc ý nhìn Thiết Hòa Thượng:

- Người không giao đại mỹ nhân áo trắng ra. Nhưng có thể xuất ra bốn tiểu mỹ nữ xinh đẹp, coi như cũng hiểu biết. Ha ha!

- Vô sỉ!

- Dâm tặc!

- Mau thả phu quân!

- Bằng không chúng ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua các người!

Bốn cô gái xinh đẹp bị người ta bắt lấy, áp giải đến trước mặt La Triết liền chửi ầm lên.

- Rất cá tính, ta thích.

La Triết nâng cầm một cô gái lên, nhẹ nhàng ngửi một chút mùi thơm trên cơ thể nàng. Hắn cười nham nhở, hoàn toàn không giống như một thiếu niên còn chưa trưởng thành!

Tiếp đến, La Triết xé rách một cái áo khoác của cô gái, cười khanh khách nói:

- Các huynh đệ, nơi đây không phải trong nhà. Ta sẽ biểu diễn cho mọi người xem? Một đối phó với bốn, thiếu gia ta còn chưa từng thoải mái như thế đâu.

Chứng kiến cảnh này ngay trước mặt, những người đang xem cuộc chiến này sợ ngây người. Nhất là Triệu Lạc Trần, nàng cắn chặt hai hàm răng, nhìn chăm chăm La Triết, một hải tử mới có mười ba, mười bốn tuổi. Thế nhưng lại có thể làm ra cái chuyện cặn bã như vậy. Không biết phụ thân hắn giáo dục như thế nào, mọi người nhà hắn là loại người gì?

Thánh tăng, sao người còn không ra tay cứu người a!

Phần chú giải: Bát khổ theo cách hiểu nhà Phật:

1. Sanh khổ: Nỗi khổ do sự sanh: Mẹ khổ vì mang nặng đẻ đau, con khổ vì trong thai bị thức ăn nóng - lạnh, cảm xúc,...Của mẹ tác động; đến khi sanh ra lại bị chèn ép đau đớn thống khổ. Chính đó là một trong những nguyên nhân mà CHÚNG SANH ĐỀU BỊ QUÊN TIỀN KIẾP KHI CHUYỂN THÂN CÁCH ẤM, VÌ QUÁ KHỔ.

2. Già khổ (Lão khổ): Khổ do tuổi già: Dễ bị bệnh tật, sức yếu, năng lực làm việc, suy tư giảm, không còn hoặc giảm sáng suốt, thậm chí không thể giúp người mình muốn giúp và dễ làm gánh nặng cho người khác.

3. Bệnh khổ: Nỗi khổ khi mắc phải bệnh tật: Đau đớn, thống khổ, rên siết, không ai chia sẻ được, có khi các cảm giác thống siết này tồn tại rất lâu, lại có khi gây ra các di chứng tệ hại phải chịu về lâu dài.

4. Chết khổ (Tử khổ): Khổ vì đau đớn khi thời khắc phải chết đến, tức là nỗi khổ khi Tứ đại trong thân phân ly, mà như Kinh nói là “như con rùa bị lột mai, như con cua bị bỏ vào nồi nước sôi”, không thể nào tả xiết. Lại, trong 8 giờ sau khi chết, thần thức vẫn còn tồn lưu trong thân, nếu có kẻ hay vật nào tác động đến thì dù nhẹ đến đâu cũng đau đớn không thể tả nổi, dễ nổi tâm sân hận màọa lạc theo niệm đó. Lại, sau khi xuất ra khỏi thân thì trong trạng thái Trung ấm thân tồn tại lâu nhất là đến 49 ngày, cứ cách 7 ngày phải chết một lần, cảm giác đau đớn khổ não cũng như cũ, dễ theo nghiệp mà thọ sanh cảnh xấu. Nên Tử khổ có thể dẫn đến Sanh khổ trong đời sau.

5. Khổ vì thương yêu chia lìa (Ái biệt ly khổ): Khổ vì phải chia lìa người thân hay vật mình yêu thích, nên sanh tâm đau buồn luyến tiếc mà chìm đắm trong khổ não. Thông thường khổ này nặng nhất khi “sinh ly tử biệt” với người thân.

6. Khổ vì oán thù gặp gỡ (Oán tắng hội khổ): Khổ khi thù ghét nhau, khó chịu với nhau mà phải ở chung, ở gần, phải chịu đựng nhau.

7. Khổ vì mong cầu không được (Cầu bất đắc khổ): Khổ khi mong cầu một điều gì đó mà không toại ý nên sanh tâm buồn bực, khổ não, đau buồn.

8. Khổ vì ngũ uẩn nung nấu (Ngũ ấm xí thành khổ): Khổ vì ngũ ấm (sắc, thọ, tưởng, hành, thức” nung nấu chống trái nhau trong thân tâm, làm ta chịu các loại phiền não và khổ đau. Thật ra đây chính là nguyên nhân chính của tất cả các khổ trên, nhưng vì phải phân loại ra cho rõ nghĩa, dễ hình dung nên phải nói nhiều loại.

Triệu Lạc Trần phần nộ, sắc mặt những người khác cũng không tốt. Giữa ban ngày ban mặt bắt nạt bốn cô gái trói gà không chặt, cái loại chuyện này căn bản là cực kỳ trái với luân thường đạo lý. Nhưng mà phần nộ chỉ là phần nộ, không có ai hăng hái ra đứng ra cứu giúp.

Mọi người đều thấy được thực lực của La Triết. Trong mười chín người, có mười một người là Vũ Linh nhất phẩm, sáu Bạch Nguyên Vũ tông, còn có hai Hoàng Nguyên Vũ tông. Lực lượng này đủ để san bằng bất kỳ một gia tộc nào ở Tân Nguyệt thành. Càng đáng sợ hơn là mọi người thấy hành động của La Triết đều nghĩ ra thân phận của hắn rồi. Nghĩ tới phụ thân La Triết là ai, mồ hôi bọn họ chảy ròng ròng, mới có được một chút dũng khí cũng đã biến mất.

- Buông ra.

Đối mặt với cường bức của La Triết, bốn cô gái ra sức giãy dụa. Nhưng các nàng càng làm cho La Triết vui vẻ cười to:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, đến hỗ trợ ta.

Đám người La Nguyên đã không còn biểu tình hung ác như khi chiến đấu. Ngược lại, bọn hắn liên tục cười quái dị, mười chín người quây thành một vòng tròn. Cười dài nhìn La Triết cùng với bốn cô gái trình diễn tiết mục chim ưng vỗ gà.

- Mụ nội nó...

Trơ mắt nhìn La Triết trêu đùa bốn cô vợ nhỏ của mình, nhãn cầu Thiết Hòa Thượng nhanh chóng đỏ bừng, giãy dụa như muốn đứng lên. Nhưng La Nguyên đã tóm được cổ của hắn, giữ chặt đầu hắn cười quái dị nói:

- Người cũng muốn xem? Được, xem một hồi đi. Ha ha, hòa thượng ngươi chưa từng gặp qua nữ nhân của mình bị nam nhân khác đùa bỡn à?

- Trầm phu nhân, Trầm Trọng, đây chính là hậu sơn của Trầm gia, các người không hỗ trợ sao?

Hắc bá trọng thương tê tâm liệt phế hô to. Lúc này, Trầm Phù Đồ còn tại phủ thành chữa thương, hắn chỉ có thể hướng Trầm phu nhân cầu cứu. Nhưng mà Trầm phu nhân không có động tĩnh, ngay cả người hầu cũng không đi tới...

- Ha ha, ha ha ha ha.

Tiếng cười La Triết càng lúc càng lớn. Hắn nhắm mắt bắt tới bắt lui, rốt cục cũng ôm được một cô gái. Cô gái há to miệng dường như muốn cắn hắn vào mặt hắn.

Đúng lúc này.

- A di đà Phật!

Một tiếng Phật hiệu vang lên khắp nơi, tràn ngập từ bi pha lẫn phần nộ, như hổ gầm cắn phần, làm lỗ tai mọi người run lên.

- Con lừa ngu ngốc nào vậy?

La Triết ngẩng đầu. Chuyện tốt sắp thành, đột nhiên lại xuất hiện một lão hòa thượng, điều này khiến cho hắn không thoải mái.

- Tích hữu ngũ vương (Phật ngồi dưới cây bồ đề giảng pháp cho năm đệ tử), Đức Phật dạy rằng: Bất sân, bất nộ, bất tham, bất si, bình từ bi tâm, độ nhất thiết hữu duyên, phương chứng bồ đề quả! (tạm dịch là: Không sân, không si, không tham, hết thấy mọi chuyện phải từ tâm, xuất phát từ duyên, vượt qua hết

thầy sẽ thành chính quả). Tuy nhiên lẽ trời sáng tỏ, ác nhân luôn luôn không thể độ hóa được hoàn toàn. Xin Phật tổ thứ tội, bản tăng không thể nhìn được nữa. Hôm nay đành phải đại khai sát giới.

Tiếng bước chân nặng như vạn quân bước đến. Trầm Côn từng bước đi lên đỉnh núi. Hắn mỗi lần đặt chân, đá núi dưới chân nhất định vỡ vụn, lưu lại dấu chân sâu nửa thước.

Thân thể hắn cũng biến hóa, cơ thể hắn to lớn đến bốn năm lần, so với người thường thân cao cũng phải hơn hai thước. Long mi trắng lay động, giống như tượng Bồ Tát trừng mắt, uy phong, nghiêm trang nhưng không làm mất sự huyền ảo của Phật pháp.

Đây là nhờ có Tam Thiên Long Tượng. Hơn nữa Hồn Kinh hắn tu luyện cũng có chút thành tựu. Trầm Côn giả mạo lão tăng quét rác, khí chất cũng hoàn toàn thay đổi, tràn ngập Phật tính.

- Đại khai sát giới? Hắc hắc, thì ra là con lừa ngốc nhà người chõ mồm vào?

La Triết khinh thường bĩu môi, chỉ vào Trầm Côn chửi bậy:

- Lão con lừa ngốc kia, người có biết thiếu gia ta là ai không? Người có biết nhà của chúng ta...

- Thiếu gia, đừng nói nữa.

Không giống với sự cuồng vọng vô tri của La Triết, sắc mặt La Trung thay đổi. Hắn lưu ý đến đá vụn dưới chân Trầm Côn, quả quyết ngăn cản La Triết ngừng lại, sau đó nhỏ giọng nói:

- Tiểu thiếu gia, người này rất nguy hiểm. Ngài không cần nói gì, để đó cho tôi ứng phó.

Nói xong, hắn hướng phía Trầm Côn ôm quyền:

- Vị đại sư này, hôm nay là ân oán của ta cùng với Trầm gia. Tại sao ngài lại nhúng tay vào? Xin đại sư hãy đi nơi khác. Sau này 'Lăng Vân La gia' chúng ta tất có hậu báo.

Chữ Lăng Vân La gia được hắn đặc biệt nhấn mạnh.

- Lăng Vân La gia thì sao?

Người trong Phật môn chúng ta phải trải qua hết thầy khổ, hết thầy ách (tai ương). Hôm nay nếu bản tăng mặc cho các người làm điều xằng bậy, thật uống là người xuất gia.

Trầm Côn chậm rãi đến gần:

- Thí chủ, nghe bản tăng một câu, thả bốn vị nữ thí chủ đi.

- Thả người? Ta xem người thật thú vị lắm.

La Triết không để ý ánh mắt của thủ hạ, cười lạnh nói:

- Đã biết ta là tiểu thiếu gia của Lăng Vân La gia, người còn dám động thủ. Hừ người cho rằng người là ai? Hoà thượng lợi hại ta đã thấy, nhưng đó là một trong bốn tứ đại truyền thuyết Thích Già Bồ Đề. Người tự xem mình có khả năng đó? La Trung, động thủ cho ta. Một người không đánh lại thì tất cả xông lên, bày Thiên Cương đại trận.

Động thủ? La Trung chần chờ nhìn Trầm Côn. Nói thật, hắn không muốn động thủ cùng với lão hoà thượng chưa rõ lai lịch. Có thể là thiếu gia đã coi lão hoà thượng này đã đắc tội chết, không động thủ không được.

- La Phong.

Hắn gọi tên một người:

- Người xung phong.

Trang hắn bị gọi tên có một chút do dự. Hắn không dám đánh giáp lá cà. Còn cách rất xa, từ trong túi lấy ra hai linh phù, một tả một hữu bắn về phía hai vai Trầm Côn.

- Cũng chỉ là điện quang linh phù bình thường nhất.

Trầm Côn thở dài một hơi, chìa hai ngón tay trước ngực hơi lắc một cái, hai linh phù bị hắn giữ trên đầu ngón tay.

Chấn động!

La Phong phát ra linh phù ngậy người đứng nhìn. Ở một ngọn núi khác, Triệu Lạc Trần choáng váng. Tay không bắt lấy linh phù, công lực phải thế nào đây? Những hiểu biết của Lão hòa thượng đối với linh phù, đối với cách nắm giữ linh phù đã đạt được đến trình độ nào đây?

- Hèn chi ngài nói, lão là linh phù sư thần thoại...

Triệu Lạc Trần thì thầm.

- Không, tay không bắt linh phù. Trong mắt cao nhân đó chỉ là kiến thức cơ bản thôi.

Kha Tây cười dài nhìn:

- Tiểu quận chúa, tiếp tục xem đi, thần thoại vẫn còn chưa bắt đầu đâu.

Đây chỉ là kiến thức cơ bản? Kha Tây nói đúng, hai ngón tay khẽ động, bắt sống linh phù của địch nhân, chỉ là một trong những kiến thức cơ bản mà Trầm Côn được học. Nếu hắn không bắt được linh phù của địch nhân tấn công cận thân, thì hắn có xứng là đệ tử của Phù Ma một thời? Sau khi bắt giữa lấy linh phù, ngón tay Trầm Côn phết một chút mực dính trong tay áo, lắc đầu nói:

Các người không chịu thả người, bản tăng chỉ còn cách tự mình động thủ.

Nói xong, Trầm Côn sửa lại vài nét trên hai linh phù, tùy tiện ném ra.

Hai linh phù đón gió lớn dần. Trong chớp mắt, bao trùm toàn bộ đỉnh núi. Và sau đó nhẹ nhàng khẽ động, làm cuồng phong nổi lên, cát bay, đá chạy.

La Triết vội vàng nhắm mắt lại, nhưng La Trung sợ Trầm Côn nhân cơ hội này đánh lén. Ánh mắt hắn mở thật to, cho nên hắn nhìn thấy...Chỉ thấy một tờ linh phù xuất hiện cuộn Hắc Bá cùng năm ba binh lính may mắn còn sống sót. Một linh phù khác cuộn Thiết Hòa Thượng cùng bốn nữ tử. Sau đó, hai đạo linh phù hóa thành hai đạo hoàng quang, biến mất ở cuối chân trời.

- Cự Linh Phù, Ngũ Hành Bàn Vận Pháp?

La Trung nhận ra thủ pháp của lão hòa thượng, kinh hãi nói:

- Tiền bối, trước tiên không nên động thủ. Cự Linh Phù này đã thất truyền nhiều năm. Cho dù là Lăng Vân Tông cùng Thiên Vũ Tông cũng hoàn toàn không có khẩu quyết. Ngài là người xuất thân từ môn phái linh phù nào mà hiểu được bí pháp này?

- Bản tăng không môn, không phái.

Trầm Côn nhẹ giọng trả lời. Sau đó, trong tay áo hắn trượt ra một xấp giấy trắng thật dày, chừng bốn năm trăm cái, thở dài:

- Thí chủ nghiệp chướng nặng nề. Có quá nhiều tội lỗi, hôm nay bản tăng phải thay trời hành đạo.

Thay trời hành đạo? Sắc mặt La Trung biến đổi điên cuồng, hét lớn:

- Các huynh đệ, vậy công, không để cho lão hòa thượng này có cơ hội xuất thủ.

Nói xong, hắn là người thứ nhất nhào tới đỉnh đầu Trầm Côn, chiếc côn xương thú sắc bén đánh xuống.

La Nguyên theo sát phía sau, chém ngang một đao mãnh liệt. Ngoại trừ La Triết, mười sáu thân ảnh khác cũng theo bốn phương tám hướng đánh tới. Trường thương, đoản đao, linh phù, ám khí, quyền cước, đủ loại binh khí đánh tới các chỗ hiểm của Trầm Côn.

Trầm Côn không chút hoang mang, tung ra mười sáu trường linh phù:

- Hoàng Nguyên hộ thân đại trận.

Xoát một tiếng, trên người hắn được bao quanh bởi một tầng màu vàng nhàn nhạt. Mười chín người công kích, toàn bộ đều bị chấn ở bên ngoài. Hơn nữa, động tác của mười chín người này không hề theo quán tính mà đột nhiên dừng lại bao gồm cả cơ thể La Trung ở giữa không trung, hắn sững sờ cứng đờ giữa không trung, giống như là được treo vào trong không khí.

Theo góc độ của người bên ngoài nhìn vào, Trầm Côn giống như là một mặt trời màu vàng. Mười chính người vọt tới gần mặt trời, bị ánh mặt trời khế đun, lập tức trở thành bất động.

- Cự Linh Phù, Sơn Bằng!

Trầm Côn rung tay, toàn bộ giấy trắng văng ra. Hai tay giống như xuyên hoa loạn điệp. Ở mỗi một trương giấy trắng hẳn vẽ một cái pháp trận. Trong khoảnh khắc, bốn năm trăm tờ giấy trắng đã thành sáu, bảy nghìn linh phù. Sau đó trên núi như có cảnh rồng bay voi gầm, sáu bảy nghìn linh phù lượn vòng trên đỉnh núi, mơ hồ biến hóa thành ba nghìn cự long, ba nghìn cự tượng...

Ầm Ầm! Vang vọng.

Ba nghìn cuồng long, ba nghìn cự tượng mang theo lực lượng hàng tỉ cân, mạnh mẽ đập vào đỉnh núi. Chỗ bọn La Trung...bọn chúng cũng tan thành mây khói, với cả tòa núi lớn cũng tan thành mây khói!

78. Chương 77: Mệnh Huyền Nhất Tuyền

- Kha Lão, đây là linh phù thần thoại như người nói?

Triệu Lạc Trần trông rất ngơ ngác, hiện tại thì ngọn núi ở Trầm gia lại biến thành một thung lũng rộng lớn. Nếu người ta đem đổ đầy nước cho nơi này thì có thể nuôi được ba bốn con Kinh Ngư lớn!

- Ài!

Kha Tây thở dài, xoay người bước đi. Trong lòng hẳn rất thất vọng:

- Lúc đến thì cực kỳ hứng thú, chỉ vì hẳn đánh giá cao uy lực của Tam Thiên Long Tượng, bây giờ không được như ý, lão hòa thượng này công lực chưa đủ, Tam Thiên Long Tượng chỉ phát huy được không đến ba thành uy lực...Tam Thiên Long Tượng như vậy có nhìn cũng vậy, không nhìn cũng vậy!

Lão quỷ này dần dần đi xa, lúc đi thì nửa người trên vẫn không nhúc nhích, bộ dạng rất quái dị. Còn trong lòng của Triệu Lạc Trần lại toát ra một tâm trạng không nói nên lời.

Nàng không biết rằng hiện tại Trầm Côn học nghệ chưa thông, ngay cả ba thành uy lực cũng chưa đạt tới. Tuy nhiên lấy thực lực của Triệu Lạc Trần mà nói, lấy một chiêu diệt được chín cao thủ, trong đó có hai Hoàng Nguyên Vũ Tông, còn san phẳng cả một ngọn núi, biến núi thành thung lũng thì đây đã là một chuyện quá sức tưởng tượng, một chuyện thần thoại!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là lão hòa thượng làm tất cả chuyện này chỉ bằng linh phù!

- Nếu ta có thể học được bí pháp của chiêu thức ấy thì...

Triệu Lạc Trần hưng phấn nghĩ tới chuyện đó, hai tay nàng xúc động nắm chặt, trong lòng thầm nghĩ:

- Thánh tăng, Từ lúc ở Lan Vân Sơn, Triệu Lạc Trần còn có chút hoài nghi với thực lực của ngài. Bây giờ thì Lạc Trần hiểu rõ rồi, ngài là một linh phù sư nhân tài, kiệt xuất, là một tông sư. Bất kể như thế nào thì nhất định Lạc Trần cũng phải bái ngài làm sư phụ!

Nghĩ đến đây, nàng phi thân hướng tới chỗ Trầm Côn.

- Đại sư, Người còn nhớ Lạc Trần không?

Trầm Côn đứng ở trung tâm của lòng chảo, trên mặt vẫn mang dáng vẻ nghiêm trang của nhà Phật, nhưng mà bên trong thân thể đã cực kỳ suy yếu, gần như muốn ngã quỵ! Hắn thầm nghĩ:

- Mẹ nó chứ, Triệu Lạc Trần người đừng tới làm phiền bản tăng, bản tăng tung ra một chiêu cực mạnh vượt quá giới hạn bản thân, theo lời Vương lão huynh thì bây giờ cái giá phải trả cũng đã xuất hiện. Hiện giờ các kinh mạch khắp nơi trên người bản tăng như muốn nổ tung, ngũ tạng chấn động, nói không chừng sẽ chết sau một giây nữa!

Bùm, tiểu quận chúa quỳ gối trước mặt Trầm Côn.

- Đại sư, kính xin người...

- Phật dạy: Duyên không thể cầu, cái gì buông phải buông thôi, tiểu quận chúa đừng nói nữa!

Trầm Côn buông một lời khuyên bí hiểm, cắn răng chịu đựng đau nhức, xoay người muốn đi.

- Đại sư!

Triệu Lạc Trần đuổi theo.

Trầm Côn nổi giận quát:

- Tiểu quận chúa, ngươi bức bần tăng phát hỏa sao?

- Điều này...

Triệu Lạc Trần do dự trong thoáng chốc rồi kiên định nói:

- Đại sư, Lạc Trần được nuông chiều từ bé, có rất nhiều chuyện ứng xử không đúng, hôm nay ngài không chịu thu nhận Lạc Trần, Lạc Trần cũng không hề oán giận, chỉ mong sau này Lạc Trần sửa đổi làm điều tốt, người có nhận Lạc Trần không?

Nhận cái rắc, bần tăng cũng sắp chết, làm sao có thời gian dài dòng với ngươi, Trầm Côn không chút nghĩ ngợi phát tay, tùy tiện nói:

- Niệm tình ngươi còn có chút hướng thiện, thôi được, sau này nếu ta nghe được ngươi thành tâm hối cải, nhất định sẽ nhận ngươi làm đồ nhi!

- Đa tạ đại sư!

Triệu Lạc Trần vui mừng quá đổi.

Trầm Côn tiêu sái rời đi, vừa khuất tầm mắt mọi người, hần liền phụt ba ngụm máu tươi, chạy xiên vẹo sâu vào trong núi như điên - hiện giờ các giác quan cùng linh giác đã giảm xuống thấy rõ, chỉ sợ có người theo dõi mà mình không biết cho nên không dám quay về nhà.

Triệu Lạc Trần cung kính cúi đầu ba lần về hướng Trầm Côn bước đi, sau đó cũng rời đi, tựa như là trận chiến hôm nay đã xong?

Không, vở kịch hay giờ mới bắt đầu!

- Y nhi, chúng ta cũng đi thôi!

Đứng nhìn cuộc chiến, Công Tôn Viễn cũng thốn thức thở dài.

- Gần đây lại có những chuyện như vậy? Lúc trước là hắc kỵ sĩ, giờ lại xuất hiện thêm một lão hòa thượng, Tân Nguyệt Thành sao mà nhiều cao thủ thế không biết!

- Cha, người không cần phải để ý đến lão hòa thượng này!

Công Tôn Y nhẹ giọng nói:

Theo cách nhìn của con gái thì sức mạnh của hắc kỵ sĩ đã vượt ra khỏi cực hạn của nhân loại, cho dù là tổ tiên Công Tôn hoàng kim sống lại cũng không thể dễ dàng đối chọi lại được! Mà sức mạnh của lão hòa thượng này cũng chỉ là trong phạm vi Tân Nguyệt Thành...Người có thấy người vừa đứng bên cạnh Triệu Lạc Trần? Chỉ cần người này ra tay thì lão hòa thượng chết chắc. Cho nên, phụ thân nên đặt toàn bộ chú ý lên người hắc kỵ sĩ thì hơn!

- Thì ra là thế!

Công Tôn Viễn nhẹ thở ra một hơi, thấy con gái cũng không di chuyển, thấy lạ liền hỏi:

- Sao còn chưa đi?

- Gấp cái gì? Vở kịch hay vừa mới bắt đầu! Phụ thân, người xem phụ tử Tô gia kia, bọn hần cũng không đi sao?

Công Tôn Y cười thần bí.

- Quả nhiên! Đứng ở một ngọn núi khác, Tô An Chi vẫn bình ổn như thái sơn, còn Tô Nhất Minh lại có chút lo lắng:

- Phụ thân, La Triết thiếu gia chết trên địa bàn chúng ta, người không ra tay cũng phải làm bộ chứ, bằng không lúc tông chủ truy cứu xuống, Tô gia chúng ta xong rồi!

- Ai nói tiểu thiếu gia đã chết?

Tô An có vẻ quái dị hỏi lại.

- Cả ngọn núi cũng biến mất, La Trung thúc thúc cũng tan xương nát thịt, vậy chỉ bằng thực lực của tiểu thiếu gia làm sao có thể sống sót?

Tô Nhất Minh kinh ngạc nói.

- Nhất Minh, người đánh quá quá thấp thực lực của Lăng Vân La gia rồi, cũng quá coi thường thực lực của La Triết thiếu gia!

Tô An Chi nhìn khắp nơi nói:

- Người nghĩ lại cẩn thận mà xem, nhất cử nhất động của La Triết thiếu gia có phải rấy cuồng vọng, ngang ngược, không hợp với lễ thường sao?

- Phụ thân nói rất đúng, vừa rồi cường địch trước mặt mà hấn dám kêu gào lung tung, thực sự là muốn chết, thực cuồng vọng đến mất cả lý trí!

Tô Nhất Minh gật đầu.

- Ai, Phụ thân nói cho người biết, La Triết thực ra là một thiếu niên thông minh, thiên phú trời cho, bản thân cũng rất nỗ lực. Hơn nữa hấn cũng không muốn ngang ngược như vậy, đó là chuyện thân bất do kỷ a! (Thân bất do kỷ: Chuyện mình không thể làm chủ được).

Tô An Chi giải thích:

- Vũ hồn của La Triết tên là Mệnh Huyền Nhất Tuyền, đặc điểm là chỉ cần các chỗ yếu hại không bị tổn thương nặng thì hấn có thể hi sinh mười năm dương thọ đổi lấy sự hồi sinh.

Hấn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đây chính là năng lực vượt qua thiên đạo, hồi sinh trở lại, cũng gần như vì thế mà mang theo bệnh kêu ngạo! Bắt đầu từ ba năm trước đã âm thầm ảnh hưởng đến thiếu gia. Vì thế mà vô luận là hấn gặp chuyện gì, loại địch nhân gì, đều ý lại chuyện mình có thể tự sống lại mà không kiêng sợ! Cho tới hôm nay, thiếu gia đã biến thành kẻ có bộ dạng như thế này, kêu ngạo ngang ngược, làm cái gì cũng từ sự ích kỷ của bản thân...

Hấn lại thở dài:

Nói ngắn gọn, đây là một loại bệnh, bệnh nặng từ vũ hồn mà ra!

Thanh âm của Tô An Chi vừa dứt, phía dưới thung lũng đột nhiên truyền ra hai tiếng ho khan.

Một bàn tay đầy máu nhô ra từ mặt đất, sau đó phần đầu, vai...Chính là La Triết thiếu gia tưởng chừng đã chết kia, rõ ràng đang bò lên!

- Rốt cục cũng sống lại, đi, cùng phụ thân đi cung nghênh tiểu thiếu gia!

Tô An Chi vươn người đứng dậy, bước nhanh bước đến trước mặt La Triết, quỳ xuống nói:

- Lăng Vân tông chi nhánh Tân Nguyệt thành, Tô thế gia, Tô An Chi, cung nghênh thiếu gia giá lâm Tân Nguyệt Thành!

Người thừa kế của Lăng Vân Tông, một trong hai tông phái mạnh nhất về linh phù - đây là thân phận của La Triết!

Mà phụ thân của hấn, tự nhiên là Lăng Vân Tông chủ, La Hàn!

Nhất thủy thiên niên vật tương vong.

Nhị nhật tây lai phá đông hoàng.

Tam yêu loạn thế nan xưng vương.

Tứ đại truyền thuyết chích tố thương!

Câu về này cũng rất phổ biến trong đại lục, nói về đúng mười người cực mạnh của Cửu Châu. Thế nhưng những người hiểu biết còn bỏ thêm nửa câu:

Truyền thuyết chi hạ, vẫn La tương. (tạm dịch: Sau truyền thuyết phải hỏi họ La).

Câu này là chỉ La Hàn, Ngoài mười người mạnh nhất Cửu Châu thì không ai địch lại Lăng Vân La Hàn!

Chú giải: Nhất thủy thiên niên là nói về Vân La tiên phủ, nghe nói Thủy Vô Ngân, gia chủ Thủy gia thực lực đã cao thâm không lường được. Nhị nhật, ám chỉ hai đại đầu lĩnh của Hoàng Kim Huyết tộc, Đông Ca, Ba Sơn Vũ. Còn loạn thế tam yêu, người đời có rất nhiều cách giải thích nhưng không ai có thể chỉ rõ tam yêu này rốt cuộc là ai, điều duy nhất có thể xác định, trong loạn thế tam yêu này chắc chắn có thành chủ Đông Hải Vạn yêu thành, Yêu Hồ Tố Tâm.

79. Chương 78: Lương Tông Chiêu Sinh

Bốn năm trăm kỵ binh từ sơn đạo (đường núi) chạy tới, dẫn đầu là thành chủ Tân Nguyệt thành - Hà Sơn, hần vừa thấy La Triết người đầy bụi đất đứng ở trong bồn địa (lòng chảo), vội xuống ngựa, chạy nhanh tới:

- La thiếu gia, ti chức sẵn bắt yêu thú ở ngoại thành, giờ mới nghe được tin ngài giá lâm Tân Nguyệt thành, chuyện này...Chuyện này là thế nào vậy?

La Triết điều hoà khí tức, đá một cước vào ngực Hà Sơn.

- Chết rồi, chết hết cả rồi! Vì sao bây giờ người mới tới, thủ hạ của thiếu gia ta đều chết sạch rồi!

Mồ hôi Hà Sơn lạnh chảy ròng ròng, La Triết đại biểu cho Lăng Vân tông, là khách do Đại Triệu Yến Sơn Hầu mời tới, hôm nay, khách của Yến Sơn Hầu bị người khác đánh chết tại địa bàn của mình, thành chủ như mình sợ rằng xong rồi...

- Đây là lệnh bài Yến Sơn Hầu đưa cho ta!

Vừa lúc nói tới Yến Sơn Hầu, La Triết lục lọi trong bụn đất, từ chỗ La Nguyên đứng lúc trước tìm ra một lệnh bài màu huyết hồng, đánh lên đầu Hà Sơn:

- Người tự mình nhìn đi, Yến Sơn Hầu mời chúng ta tới bảo vệ Tân Nguyệt thành, thuận tiện giúp đỡ chuyện lương tông chiêu sinh vào tháng ba tới, nhưng ta vừa vào thành đã bị kẻ khác giết sạch thủ hạ. Người nói cho ta biết, cục tức này của thiếu gia nên giải quyết thế nào đây?

Hà Sơn lạnh run, Tô An Chi thì lại sáng mắt lên:

- Tiểu thiếu gia, thiết huyết lệnh của Yến Sơn Hầu cũng giao cho ngài rồi? Thế ngài có quyền thay mặt Yến Sơn Hầu hành sự không?

- Người hỏi cái này làm gì? Hừ, bản thiếu gia hiện đang quan tâm làm thế nào để hả giận!

La Triết mắng to vài câu nhưng vẫn trả lời:

- Yến Sơn Hầu có nói, cầm lệnh bài của ông ta, ta chính là Yến Sơn Hầu, có thể làm bất cứ việc gì ta muốn ở Tân Nguyệt thành!

- Vậy thuộc hạ lại hỏi một câu, kẻ thù của tiểu thiếu gia là ai?

Tô An Chi mỉm cười.

- Đương nhiên là lão hòa thượng kia rồi, còn có Bách Bảo Trai, Trầm gia...Đúng rồi, nhất là Trầm gia!

Ánh mắt La Triết mê mê.

- Trầm gia nếu không chịu giao ra nữ nhân áo trắng kia, còn có bốn tỷ muội sinh tư kia nữa, bản thiếu gia sẽ không dễ yên cho chúng!

- Nếu đã như vậy, ha ha, tiểu thiếu gia xin yên tâm, thuộc hạ đã có chủ ý thay ngài trút giận rồi.

Tô An Chi cười thần bí, ở bên tai La Triết nói:

- Tiểu thiếu gia, ngài cầm lệnh bài của Yên Sơn Hầu, liền có thể điều động toàn bộ lực lượng quan viên tại Tân Nguyệt thành, mà thuộc hạ lại nắm trong tay quyền điều động toàn bộ quân đội tư gia ở Tân Nguyệt thành...

Nghe mấy câu nói nhẹ nhàng, làm cho La Triết sáng mắt, nhin không được mà cười hô hô.

- Tô An Chi, tại sao trước kia thiếu gia ta không phát hiện ra, trong các chi nhánh của Lăng Vân tông còn có loại người như người? Ha ha, người đủ xấu xa, đủ ác độc, bắt quá ta thích!

La Triết vỗ vai Tô An Chi:

- Nói đi, chỉ cần làm xong việc này, người muốn được thưởng cái gì?

- Tô gia là ngoại môn đệ tử của Lăng Vân tông, vì thiếu gia làm việc là chuyện đương nhiên, nào dám đòi hỏi phần thưởng gì?

Tô An Chi khách khí mấy câu, sau đó đề tài câu chuyện liền thay đổi, gọi nhi tử tới nói:

- Tiểu thiếu gia, đây là khuyến tử Tô Nhất Minh, nó cũng sẽ tham gia lưỡng tông chiêu sinh tháng ba tới, nếu ngài có thể chiêu cố nó một chút lúc tuyển sinh, ha ha, An Chi vô cùng cảm kích!

- Được, chỉ cần hần không phải là đồ bỏ đi, thiếu gia ta đảm bảo hần sẽ đỗ, không, đảm bảo hần sẽ trở thành đệ tử của tông chủ, là đệ tử thân truyền của phụ thân ta.

La Triết vỗ ngực cam đoan.

Tô An Chi khẽ thở phào một hơi, Tô Nhất Minh lại càng kích động, môi run rẩy.

Lưỡng tông chiêu sinh vào tháng ba hàng năm, các võ đạo tông môn của Đại Triệu sẽ tuyển chọn đệ tử từ trong đám thiếu niên Đại Triệu. Trong đó, lại bởi vì có Lăng Vân tông và Thiên Vũ tông là hai đại tông môn võ đạo, cho nên người dân nước Triệu lấy tên của bọn họ để truyền bá, gọi là 'Đại Triệu bách gia tuyển sinh, gia nhập Lăng Vân Thiên Vũ lưỡng tông, vượt long môn, sau này để đơn giản, chỉ còn gọi là lưỡng tông chiêu sinh.

Lưỡng tông chiêu sinh này giống như thi đại học ở địa cầu, thành tích khi khảo hạch không giống nhau, các môn phái khác nhau cũng có quy định không giống nhau. Đệ tử bình thường chỉ có thể tới những tông môn phổ thông, giỏi hơn thì tới danh môn đại phái, mà ưu tú nhất mới có thể gia nhập Lăng Vân tông và Thiên Vũ tông.

Ngoài ra, cho dù có thể thi vào lưỡng đại tông môn, thân phận cuối cùng cũng không giống nhau, có người chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử, có người lại có thể trở thành nội môn đệ tử, thậm chí là đệ tử hạch tâm. Về phần những đệ tử kiệt xuất trăm năm có một sẽ có cơ hội được lưỡng tông tông chủ coi trọng, trở thành đệ tử thân truyền.

Có sự đảm bảo của La Triết, Tô Nhất Minh liền có thể trở thành đệ tử thân truyền của Lăng Vân tông chủ, thành tựu tương lai không thể hạn lượng.

Tô An Chi theo La Triết đi khỏi.

Nhìn theo bóng lưng bọn chúng, Công Tôn Viễn thở dài:

- Ài, Trầm gia sắp gặp phiền toái lớn rồi...

Đột nhiên hần ngẩng đầu:

- Đúng rồi, Y Nhi, lưỡng tông chiêu sinh sắp bắt đầu rồi, Tô Nhất Minh đã được đảm bảo, thế còn con, con có tham gia khảo hạch không? Có cần phụ thân thu xếp cho không?

Công Tôn Y trầm mặc trong phút chốc, giống như tự giễu lắc đầu cười khẽ:

- Đợi thêm nữa đi, ‘vị hôn phu’ của con còn chưa lựa chọn mà, con vội gì chứ?

Hai cha con cũng rời khỏi Trầm gia hậu sơn, đợi họ đi rất xa, cửa sau Trầm gia mới từ từ mở ra, Tôn trưởng lão dẫn mấy chục tên hạ nhân đi ra, nhìn đại sơn đã biến thành bồn địa, không ngừng thở dài...

- Hài! Trưởng lão Trầm gia bị kẻ khác quần chiến tại hậu môn nhà mình, cuối cùng lại phải nhờ đến người ngoài cứu mạng, việc này khiến Trầm gia sao mà chịu được đây!

Tôn trưởng lão phân phó hạ nhân thu dọn chiến trường, khẽ than nói:

- Đáng tiếc phu nhân và nhị thiếu gia đều không có mặt, nếu không, cũng sẽ không mất mặt tới mức này!

Trầm phu nhân và Trầm Trọng đều không có mặt? Bọn chúng đi đâu rồi?

Không lâu sau, Trầm Côn cũng hỏi tới vấn đề này, mà người hấn nói chuyện là A La.

Vừa rồi trận chiến kết thúc, A La nhìn thấy Trầm Côn khi ly khai bước đi xiêu vẹo, vội phá cửa đuổi theo, may mà A La tới kịp thời, nếu không Trầm Côn sẽ hôn mê mà chết ở hoang sơn dã lĩnh rồi.

Lúc này, hai người trốn trong sơn động liệu thương, vừa nghe Trầm Côn hỏi về Trầm phu nhân, A La nhún mày:

- Mạng của người sắp không giữ nổi rồi, còn hỏi Trầm phu nhân làm gì? Nghe lời ta, vận linh khí, tĩnh tâm điều dưỡng.

- Yên tâm, chỉ là bị nội tạng bị thương tổn, nghỉ ngơi dưỡng bữa nửa tháng sẽ khỏi thôi!

Trầm Côn ho ra một bùm máu, thương thế của hấn tuyệt đối không nhẹ như hấn hình dung, kiểm tra sơ bộ, tâm tạng hấn bị rách mấy chỗ, nếu không phải có Hoàng nguyên hộ thân đại trận bảo hộ, sợ rằng đã tuyệt khí rồi. Bất quá nhìn thấy trong ánh mắt của A La ‘ngươi vì ta ta mà thụ thương, lòng ta cảm thấy rất áy náy’, Trầm Côn liền cảm thấy sướng khoái.

- Được rồi, mau nói đi, Trầm phu nhân đi đâu rồi? Trầm Côn truy đến cùng.

- Ta nghe Thiết hòa thượng nói, bọn chúng đi lo chuyện lương tông chiêu sinh rồi!

A La lườm Trầm Côn một cái, giải thích:

- Còn nhớ trước đây không lâu, Trầm phu nhân tặng cho Triệu Lạc Trần một mỏ bạc không? Đó chính là chuẩn bị cho lương tông chiêu sinh, chỉ cần Triệu Lạc Trần nói vài lời tốt đẹp, Trầm Trọng liền có thể trực tiếp trở thành đệ tử của Thiên Vũ tông chủ.

- Lương tông chiêu sinh? Mẹ nó, chỉ dựa vào Yêu Nguyệt Phi Thăng của Trầm Trọng, hấn có còn cần phải tham gia thi hay không?

Trầm Côn không hiểu.

- Trước tiên đừng nói những chuyện này nữa, mau trị thương đi!

Nhìn vết thương của Trầm Côn chảy máu, A La vội giục.

Sử dụng thủ pháp hắc bạch nhị khí khi tụ linh, đêm đến, thương thế của Trầm Côn đã ổn, bất quá trong vòng một tháng không thể động thủ với ai, nếu không thì sẽ có nguy hiểm nội tạng vỡ tan.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Trầm Côn nhớ tới đám người Thiết hòa thượng bị mình chuyển đi. Hấn muốn gọi A Phúc đi tìm người, nhưng bỗng nhiên ý thức được, A Phúc đâu? Tối qua bản tăng bảo A Phúc đi được sơn ngoại thành, mua một vài phụ dược để phối hợp với Tử Kim Dược Xử, tại sao hấn còn chưa về? Bản tăng đã cho hấn ám hiệu để về tới đây rồi mà!

- Mẹ nó chứ! Thăng béo này không phải bị yêu thú ăn thịt rồi chứ?

Lo lắng đợi cả nửa đêm, hừng đông cũng mau ló dạng, A Phúc lăm la lăm lét tìm tới nơi.

- Đại thiếu gia, coi như tìm được người rồi, người bị thương ư?

A Phúc nhấc chân rồi khẽ hạ xuống, vừa vào cửa liền khiêng đá chắn động khẩu sang một bên, ngồi xổm sau Trầm Côn, thịt trên người đều đắp vào một chỗ, giống như một tảng thịt tròn vo.

- Ta không sao, còn người? Bị kẻ khác truy sát?

- Khà khà, đại thiếu gia, đây không phải là người dạy nô tài sao? Tiền trên người quá nhiều, phải cẩn thận một chút mới không lộ!

A Phúc cười tới mức mỡ trên người rung bần bật.

- Tiền? Người thì có bao nhiêu tiền? Năm vạn lượng, hay là tám vạn lượng?

Trầm Côn tính toán cả người A Phúc cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

- Năm vạn lượng? Con mẹ nó, đại thiếu gia đừng coi thường nô tài, A Phúc tối hôm qua kiểm cho người những hơn sáu trăm vạn lượng đấy!

A Phúc tức giận ngẩng cổ lên, sợ Trầm Côn không tin, lập tức lấy ra một sấp ngân phiếu, con số trên đó đập ngay vào mắt Trầm Côn.

- Thật sự là sáu trăm vạn lượng?

Trầm Côn bị dọa dựng lên, toàn thân đau đốn, A La cũng trợn mắt, không thể tin nổi nhìn A Phúc...

Trong căn phòng yên lặng tới quý dị mất mấy phút!

Cuối cùng vẫn là A Phúc xấu hổ giải thích:

- Đại thiếu gia, đừng nhìn nô tài như vậy nha, ha ha, ai bảo vận cứt chó của nô tài quá tốt chứ?

Vận cứt chó của A Phúc thật sự là tốt đến mức không thể tưởng tượng.

Tối qua, A Phúc tới được sơn mua thuốc, kết quả tiệm thuốc vừa bị yêu thú cướp sạch, hơn một trăm nhân khẩu đều chết hết. A Phúc nếu tới sớm một phút, hôm nay cũng không thể còn sống mà quay về rồi.

Càng khiến người ta ngưỡng mộ chính là: Được nông chết hết rồi, đồ vật của bọn họ cũng trở thành tài sản vô chủ, A Phúc lục lọi trong đó, phát hiện một cái chày thuốc màu tím, chắc là làm bằng tử kim xa xỉ. Vì vậy, sáng ngày thứ hai hắn liền đem chày thuốc đi bán đấu giá...

A Phúc thề với trời, hắn chỉ muốn kiếm mấy đồng tiền bản mà thôi, nhưng phòng đấu gia lại truyền ra tin tức, cái chày màu tím đó không ngờ lại là chày thuốc cấp Bạch Nguyên, hơn nữa còn có hai tên ngu dốt còn đang đấu phú, cuối cùng bán được hơn sáu trăm vạn lượng bạc trắng! Sau đó sự việc giống như nằm mơ, A Phúc cầm lấy ngân phiếu hơn sáu trăm vạn lượng, người như mộng du ra khỏi phòng đấu gia. Rồi sau đó khi phòng đấu giá xảy ra trận chiến, A Phúc mới bừng tỉnh, con mẹ nó, sáu trăm vạn lượng bạc trắng đến tay rồi, không thể để người khác biết kẻ bán chính là A Phúc.

Vì vậy A Phúc liền vội vàng đi tìm tên tiểu nhị Bách Bảo Trai đã giúp hắn, ném ra ngân phiếu mười vạn lượng, tên hỏa kế đó liền rời khỏi Tân Nguyệt thành. Sau đó A Phúc lại đút lót khắp nơi, cuối cùng cũng che dấu được tin tức, không ai biết kẻ bán tử kim được xử là đại tổng quản của Trầm Côn...

- Hô hô, chính là như vậy, đại thiếu gia, sáu trăm vạn lượng này người thu lấy, không thiếu một đồng.

A Phúc sau khi nói xong liền cười hì hì đặt ngân phiếu vào tay Trầm Côn.

Trầm Côn trầm mặc nhìn A Phúc một lúc, sau đó hắn và A La nhìn nhau một cái...

Một tổ của thằng béo này bốc khói xanh rồi, hay là mọc lục thụ rồi, không ngờ có cái vận cứt chó tốt tới vậy. Cái Tử Kim Được Xử hôm qua hắn đấu giá không phải là Tử Kim Được Xử mà bản tăng mệт sống mệт chết cũng không cướp về được hay sao?

80. Chương 79: Thư Lệnh Của Hắc Kỵ Sĩ.

Nhưng giờ nhìn lại sáu trăm vạn lượng bạc mà Bách Bảo Trai chỉ ra, nhưng toàn bộ chui tọt vào túi bản tăng. Hề hề, tính đi tính lại, bản tăng vẫn có lời, hề hề!

- A Phúc, vừa rồi trong tay người cầm sáu trăm vạn lượng ngân phiếu, có sao người không bỏ trốn?

Trong khi Trầm Côn đang ngắt ngảy, bỗng A La nhẹ giọng hỏi.

Nàng cũng chỉ hỏi băng quơ mà thôi, thử nghĩ mà xem, trong khi chủ nhân còn mơ mơ hồ hồ chưa biết gì, mà người hầu lại cầm trong tay hơn sáu trăm vạn lượng bạc, hẳn còn muốn trở về làm nô tài sao? Nếu là người bình thường, thì chào bác nhá, em téch đi làm đại phú ông đây, đồ mà tìm ra!

-Ồ đúng rồi, sao người không chạy trốn?

Trầm Côn cũng ngạc nhiên.

- Nói thật, vừa rồi ta cũng muốn chạy trốn, cho dù ngoài thành có Yêu thú, thì cũng có thể thuê mấy Dong Binh để bảo hộ. Bất quá,...Hề hề, A Phúc này không có gốc!

A Phúc thành khẩn quỳ xuống:

- Đại thiếu gia, ta đã nói với ngài một câu xuất phát từ đáy lòng, Vương Đại Phúc ta đời này đã làm nông phu, đã làm nô lệ, thậm chí đã làm quy công (Ai đọc Lộc Đỉnh Ký sẽ biết được Quy công là gì. Đó là mấy tên dẫn gái trong lầu xanh). Cho nên cái gì cần thấy đều đã thấy, trong lòng cũng hiểu được đạo lý: Thời buổi này, chỉ có tiền thôi thì không đủ, quan trọng là phải có thực lực, đó mới là vương đạo. Nếu ta ôm sáu trăm vạn lượng bạc đó trốn, cao thủ Hoàng Nguyên vũ tông như ngài há có thể không truy sát ta. Chưa kể ta trốn đến nơi khác, không quen cuộc sống mới, lại có thể an tâm mà hưởng dụng sáu trăm vạn lượng bạc đó sao? Mấy tên rắn độc ở đó đại gì mà không xâu xé ta, có khi làm ta chết mà không biết chết như thế nào.

Hắn nói tiếp:

- Chưa nói mấy thế lực bên ngoài, ta cũng không thể đủ sức bảo vệ sáu trăm vạn lượng bạc này được. Đại thiếu gia, ta xin nói thêm một câu thành thật, vì sao ta lại tận tâm hầu hạ ngài. Thứ nhất bởi vì ngài đối xử với ta không tệ, biết rõ ta tham ô không ít bạc nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Nguyên nhân thứ hai, đó chính là thân phận của ngài, Đãng Khẩu tướng quân, nhất đẳng Nam tước, ta đi theo ngài chính là Đại tổng quản của phủ Nam tước, mấy tên Huyện lệnh chíp hôi thấy ta cũng phải cúi đầu bợ đỡ bẩm báo, cho dù là thành chủ trước mặt ta cũng không dám ngáng đầu nói chuyện.

Khóe mắt A Phúc có chút ướm át:

- Họ Vương ta không thiếu tiền. Cái thiếu chính là không có ai gọi ta một tiếng lão gia!

Nghe A Phúc nói xong, Trầm Côn trầm mặc một lát rồi vỗ vỗ bả vai A Phúc:

- Có một Đại tổng quản biết kiếm tiền như ngươi thì cái số rắm chó của ngươi cũng chính là cái số của bản tăng!

- Hề hề!

A Phúc cười, có chút xúc động, nhanh chóng lui ra khỏi sơn động đi mua thuốc cho Trầm Côn.

A Phúc đi được một lúc lâu, Trầm Côn vẫn còn đang đắm chìm trong cơn suy nghĩ, bỗng nhiên lắc đầu, cảm thán nói:

- Tên mập đáng chết này, vận khí đã tốt, đầu óc cũng không tồi, là công cụ kiếm tiền tốt đây!

- Vận khí của A Phúc có chút lạ thường!

A La cũng như đang suy nghĩ nối tiếp một câu.

- A? Ngài cũng nhận thấy vậy sao?

Trầm Côn cười nói.

- Uhm, không nói những chuyện A Phúc đã trải qua mà ngươi từng kể, chỉ là trong mấy ngày nay.

A La chợt nhú mày.

- Mấy ngày nay ngươi chú tâm luyện công, A Phúc là người hầu hạ ta, ta tận mắt thấy vài chuyện...

Cách đây nửa tháng, vệ đội của thành chủ phủ đi bắt trảng đình, có ai muốn ra ngoài thành chiến đấu với yêu thú cơ chứ. Ngay khi thời điểm bọn hắn đến bắt A Phúc, thì một người hầu của Trầm gia gặp được hắn, nói cho hắn biết nha hoàn mà hắn thân thiết đang bị bệnh. A Phúc đi thăm bệnh, không sớm không muộn thoát khỏi vệ đội vây bắt.

Còn nữa, mười ngày trước, một con Hỏa diễm cuồng lang xông vào ngoại thành, gặp người giết người, gặp Phật giết Phật, cuối cùng gặp phải A Phúc. Tất cả mọi người đều nghĩ A Phúc chết chắc rồi, bỗng dưng con Cuồng lang kia xoay người cụp đuôi mà chạy. Sau này ta mới biết, ngày đó A Phúc chồm tiền của người, thuận tay dắt dê, cầm luôn mấy cái bằng hạch để đầu cơ trục lợi, Cuồng lang chịu không nổi hàn khí của bằng hạch trên người hắn, nên quay đầu chuồn lẹ...

- Ồ, ờ!

Trầm Côn gục gặc đầu liên tục:

- Những chuyện đó nói lên cái gì?

- Ta không thể nói rõ được, vận khí cỡ này, một lần hai lần còn có thể nói là trùng hợp. Nhưng vận số tốt như A Phúc cả đời cũng không phải lo...

A La ngập ngừng cũng không nói gì thêm.

Những ngày tiếp theo, Trầm Côn một mặt trốn trong sơn động chữa thương, mặt khác ôn tập lý thuyết của khẩu quyết võ công. Mà bên ngoài thành Tân Nguyệt đã có nhiều biến hóa phát sinh.

Chuyện thứ nhất là Nhị tông đã bắt đầu chiêu sinh, cao thủ của Thiên Vũ tông đã đến thành Tân Nguyệt. Dưới sự trợ giúp của các cao thủ này, trong vòng một trăm năm mươi dặm bên ngoài thành không còn bóng dáng của yêu thú. Còn đại biểu của Lăng Vân tông tuy bị Trầm Côn giết không còn một mảnh nhưng bọn hắn nhất định sẽ lại phái người khác đến.

Chuyện thứ hai, đầu tháng ba, thành Tân Nguyệt tổ chức lễ săn bắn cày bừa vụ xuân rất long trọng. Trong đại lễ này, Bách Bảo Trai tiến hành đấu giá lá bùa của Trầm Côn, kết thúc đấu giá người thắng cuộc trả hai mươi bảy vạn lượng bạc, và không ngờ đó chính là... Tô An Chi.

Tô lão huynh bản thân đã là một linh phù sư, sau lưng lại là Lăng Vân tông vô số bùa, hà cớ gì hắn lại đi mua bùa của bản tông?

Trong khi nghi vấn đang lấp đầy cái đầu trọc lóc, Trầm Côn lại nhận được một tin xấu: Dưới sự vận động của Trầm phu nhân, và sự bảo đảm của Triệu Lạc Trần, Trầm Trọng nhận được một mệnh lệnh của Thiên Vũ tông - Trầm Trọng không cần tham gia cuộc thi chiêu sinh của Nhị tông, trực tiếp trở thành thân truyền đệ tử của Thiên Vũ tông chủ.

Cùng với mệnh lệnh này, A Phúc cầm một tấm thiệp mời đưa đến cho Trầm Côn. Nói là, Trầm gia mời mọi người chúc mừng Nhị thiếu gia bái nhập Thiên Vũ tông, mời Trầm Côn đi uống rượu.

- Uống rượu? Mẹ nó chứ, bọn chúng muốn nhân cơ hội này muốn so sánh chênh lệch giữa ta và Trầm Trọng đây mà, muốn làm nhục bốn Đại thiếu gia ư?

Trầm Côn nhìn thấu ý đồ của Trầm phu nhân, không hề đắn đo xé toạc tấm thiệp mời, không có chuyện gì đặc biệt mà muốn bản tông chủ động đến cửa chịu mất mặt ư? Con bà nó là con gấu, bản tông chưa có điên.

Nhưng mà có điểm lạ, rốt cuộc Trầm Trọng muốn làm cái gì, với tư chất của hắn mà còn cần bái sư sao?

Nghĩ đến điều này, Trầm Côn hỏi:

- Sư phụ mỹ nữ, ngài có thể hiểu được ý đồ của Trầm Trọng không? Thiên Vũ tông chủ rất mạnh, nhưng Yêu Nguyệt Phi Thăng của hắn cũng không có kém. Hắn cần gì phải bái nhập Thiên Vũ tông, phải cúi đầu nhìn xem sắc mặt của người khác chứ?

- Người xem thường thực lực của Thiên Vũ tông?

A La cười nhẹ

- Thương thế của người cũng khá hơn rồi, chúng ta về nhà thôi, trên đường ta sẽ giải thích cho người!

Nói xong, hai người ra khỏi sơn động.

Thả bước trên thảm cỏ non xanh mượt buổi đầu xuân, A La chậm rãi đọc một câu vè:

- Muốn hiểu được địa vị của Thiên Vũ tông, trước tiên người phải nhớ kỹ câu này “Nhất thủy thiên niên vật tượng vong, nhị nhật tây lai phá đông hoàng, tam yêu loạn thế nan xưng vương, tứ đại truyền thuyết chích tổ thương!”

- Hành văn gì mà thối hoắc, tên đầu đường xó chợ nào viết vậy?

Trầm Côn trợn trắng hai mắt.

- Hàn Sơn lão nhân!

A La lạnh lùng buông ra một cái tên, dường như không muốn nhắc đến tác giả của bài vè này. Rồi nàng nói tiếp:

- Bài vè của Hàn Sơn lão nhân này được xưng là “Thập Cường ca quyết”, mô tả về mười người mạnh nhất hiện nay.

Nàng chậm rãi nói:

- Nhất thủy thiên niên là nói về Vân La tiên phủ, nghe nói Thủy Vô Ngân, gia chủ Thủy gia thực lực đã cao thâm không lường được. Nhị nhật, ám chỉ hai đại đầu lĩnh của Hoàng Kim Huyết tộc, Đông Ca, Ba Sơn Vũ. Còn loạn thế tam yêu, người đời có rất nhiều cách giải thích nhưng không ai có thể chỉ rõ tam yêu này rốt cuộc là ai, điều duy nhất có thể xác định, trong loạn thế tam yêu này chắc chắn có thành chủ Đông Hải Vạn yêu thành, Yêu Hồ Tổ Tâm.

- Còn về bốn truyền thuyết...

A La nhẹ giọng nói:

- Bọn họ là Vô Định truyền thuyết Ca Thư Ứng Long, Độc bộ truyền thuyết Phật Môn Thích Già, Long tộc truyền thuyết Nam Lâm Ngục Thủ, còn lại người được xưng tụng là không hề có nhân tính, hung tàn nhất nhưng lại có quân công vang dội nhất, Sát Lược truyền thuyết Trung Châu Vũ Quân.

Nàng chậm rãi tiếp:

- Thập Cường Ca quyết này không chỉ nhắc đến mười người mạnh nhất mà còn là chú giải vận mệnh của bọn họ. Chỉ là phần sau của Thập Cường ca quyết, có người biết được có thêm một câu: “Sau truyền thuyết, hỏi La Trương”.

- La Trương?

Trầm Côn kinh ngạc hỏi:

- Sư phụ, La này không phải là A La ngài đó chứ?

- Nói bậy! La là chỉ Lăng Vân tông chủ La Hàn.

A La gõ đánh bốp lên cái đầu trọc bóng lưỡng của Trầm Côn.

- Mà Trương này chính là Thiên Vũ tông chủ Trương Nguyên.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Giờ người đã hiểu được địa vị của Thiên Vũ tông rồi chứ? Sau Thập Cường chính là Thiên Vũ Trương Nguyên, đã đạt đến Lam Nguyên đỉnh phong, chỉ cách Tử Nguyên có một bước. Có thể bái một người như vậy làm sư phụ, thực lực của Trầm Trọng chắc chắn sẽ tăng lên, sớm muộn gì cũng phát huy được toàn bộ năng lực của Yêu Nguyệt Phi Thiên.

Bỗng nhiên Trầm Côn lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng đầu chậm rãi nói:

- Nói cách khác, nếu ta muốn đánh bại Trầm Côn, nhất định phải nỗ lực hơn nữa!

A La gật đầu.

Tiếp đó, hai người không ai nói gì thêm mãi cho đến khi thành Tân Nguyệt xuất hiện trong tầm mắt thì A La cảm thấy không khí có chút gượng gạo, vội tìm đề tài khác nói:

- Đúng rồi, vừa rồi ta có nói Thập Cường Ca quyết là đánh giá cách đây ba năm. Đến bây giờ, cường giả trên đại lục đã có nhiều thay đổi, mười người cũ chưa chắc đã là Thập cường. Vô giả không tiến vào Thập Cường ca quyết cũng chưa chắc đã kém hơn mười người đó.

Trong lòng Trần Côn vẫn nghĩ đến Trần Trọng, không có hứng thú bắt chuyện. A La vừa cười vừa nói:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết những ai không tiến vào Thập Cường ca quyết mà lại không thua mười người mạnh nhất sao?

Trần Côn biết là A La đang an ủi mình, thuận miệng hỏi:

- Gồm những ai?

- Ta có một người bạn, ít nhất cũng có thể đả bại người đứng đầu tứ cường Ca Thư Ứng Long!

Khóe miệng của A La xuất hiện một nét cười xấu xa.

- Nói đến tên gia hỏa này có thể khiến người khác tức chết. Hàn Sơn lão nhân từng nói, tiểu tử này phóng đảng vô phương kìm chế, cả đời, một thanh kiếm, một vò rượu...

- Lý Trích Tiên mạnh hơn Ca Thư Ứng Long sao?

- Dĩ nhiên rồi, ta tận mắt chứng kiến Lý Trích Tiên xuất kiếm...Khoan khoan, Trần Côn ta còn chưa nói đến tên hắc, sao người biết hắc là Lý Trích Tiên?

Trần Côn có thể phun ra ba chữ Lý Trích Tiên đủ khiến cho A La chấn động.

- Cái gì mà Lý Trích Tiên? Ta không có nói gì à nha

Trần Côn cũng ngỡ ngàng, trong lòng hắc cứ vẫn vợ chuyện đánh bại Trần Trọng, căn bản là không lưu ý đến A La nói gì, làm sao có thể nói tiếp được.

- Không phải ngươi vừa mới nói sao?

A La bỗng nhận thấy có chuyện không bình thường, tay nàng đặt lên chuỗi kiếm quát:

- Ai? Bước ra!

Đạp

Tiếng vó ngựa vang đều trên ngọn cỏ, như tiếng mưa rơi võ đều lên phiến đá. Hơn nữa thanh âm này vô cùng quen thuộc, trong đầu Trần Côn hiện lên một hình ảnh.

Dãy núi Băng Thiên Tuyết, Mộng Yểm thú, một thanh đại kiếm màu máu, một kỵ sĩ mặc đồ đen...

Hắc kỵ sĩ đã đến!

81. Chương 80: Biến Động Của Trần Gia

- Ôi, lão huynh, người cũng đã xuất hiện, ta đang tìm người đây!

Ngẩn người một thoáng, lập tức trên khuôn mặt của Trần Côn xuất hiện một nụ cười hì hì đầy chất bỉ ổi.

- Ta cũng đang tìm người.

Thanh âm của Hắc kỵ sĩ vô cùng lạnh lẽo

- Bắc Đẩu Thiên Xu (1), tại sao lần tập hợp tháng trước, ngươi không có mặt?

((1): Thiên Xu hay Tham Lang là một ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu) Tập hợp? Tháng trước bản tăng đang còn chữa thương, có tập hợp cái quái gì đâu cơ chứ? Trần Côn ngỡ ngàng nói:

- Lão huynh, ta không hiểu người nói gì cả. Đúng rồi, gần đây ta quên không ít việc a...- Mất trí nhớ?

Hắc kỵ sĩ cười lạnh

- Vậy người còn nhớ mình là ai không? Còn nhớ tên cha mẹ mình không? Có còn nhớ “Kinh hồng tam kiếm” của người không? Còn nhớ đầu tháng ba này người phải làm gì không?

Một loạt câu hỏi dồn dập, chứng tỏ Hắc kỵ sĩ không tin Trầm Côn bị mất trí nhớ. Trời ơi, tóm lại là cái quái gì đang xảy ra vậy. Trầm Côn càng nghe càng hồ đồ, hai tay dang rộng, nói:

- Lão huynh, ta nói thật với người đó. Ngay cả người là ai, ta còn không nhớ nữa mà!

- Hừ, ta nghĩ người chắc sống chết cũng quên mất luôn!

Hắc kỵ sĩ hừ lạnh một tiếng.

Nói xong, đột nhiên hắt phi thân lên, toàn thân như một con chim ưng lớn màu đen đánh tới, thanh huyết sắc đại kiếm bổ thẳng vào đầu Trầm Côn.

Một kiếm này không hề có linh khí cũng không hề có biến hóa tinh diệu. Chỉ là kiếm phong bổ tới, khiến cho Trầm Côn thấy toàn thân cứng đờ, kiếm quang đỏ quạch tựa như một con cự thú mồm to như chậu máu muốn cắn, muốn nuốt ý chí chống cự của hắn.

Chưa đánh đã mất tinh thần, Trầm Côn nện mông đánh cái phịch xuống đất. Kiếm pháp có uy thế mạnh như vậy, hắn không thể nào chống cự.

- Có chuyện gì thì giải quyết với ta, khi dễ học trò ta thì ra thể thống gì?

Mất thấy Trầm Côn sẽ chết dưới kiếm, xoẹt một tiếng trường kiếm của A La cũng thoát khỏi vỏ, đâm thẳng vào đại kiếm của Hắc kỵ sĩ, nhờ vậy mới chặn được một kích trí mạng.

Trường kiếm xuất khỏi vỏ, khí chất của A La cũng biến hóa theo. Khí thế của của Hắc kỵ sĩ cuộn cuộn giống như viên cổ cự thú giáng xuống, muôn dân chỉ có thể quỳ xuống bái phục. Còn A La, ánh mắt hơi khép hờ chứa đựng sát ý hung tàn lạnh buốt, toàn thân toát lên kiếm phong tanh máu, lạnh lẽo, tàn nhẫn.

Chỉ ít là về khí thế, A La cũng không có chút nào thua kém Hắc kỵ sĩ.

Kiểm của hai người khê chạm vào nhau, A La lập tức thu tay lại bởi vì nàng phát hiện Hắc kỵ sĩ không hề sử dụng linh khí. Hiển nhiên hắn chỉ muốn dò xét thực lực của Trầm Côn.

Hắc kỵ sĩ cũng ngừng lại, hắn nhìn A La với vẻ đầy hứng thú:

- Không tồi, người cũng là cường giả lĩnh ngộ kiếm ý! Đáng tiếc, nội phủ không bình ổn, rõ ràng là đã bị trọng thương. Hừ, chờ cho thực lực của người khôi phục, ta sẽ lại đấu với người một trận!

Nói xong, hắn nghiêng đầu sang nhìn chằm chằm Trầm Côn, thanh âm đầy vẻ nghi ngờ:

- Bắc Đẩu Thiên Xu, ngay cả kiếm ý của ta người cũng không thể chống cự, chẳng lẽ người mất trí nhớ thật sao?

- A di đà Phật!

Trầm Côn vừa mới hoàn hồn, cười khổ nói:

- Lão huynh, ta lừa người làm quái gì, có gì lợi lộc đâu cơ chứ!

- Ha ha, Bắc Đẩu Thiên Xu lại bị mất trí nhớ, ha ha ha ha...

Hắc kỵ sĩ đột nhiên cười phá lên.

Trầm Côn cũng hiểu được Hắc kỵ sĩ cũng không có ý làm khó mình liền bạo gan trợn mắt nói:

- Lão huynh, chớ vội cười. Còn nhiều chuyện cần người giải thích cho ta đây này!

- Tại sao ta phải giải thích cho người? Ha ha, Bắc Đẩu Thiên Xu chẳng những không nhớ mình là ai, đã thể còn quên cả Kinh Hồng tam kiếm. Người nào mà biết chuyện này, há không cười lộn ruột ư. Ha ha ha, đường đường Bắc Đẩu đệ nhất tinh, Thiên Xu tinh lại bị ta dọa sợ đến mức té ngồi trên đất! Ha ha!

Hắc kị sĩ cười ngặt nghẽo, mãi lúc lâu sau mới cố kìm lại nói:

- Bắc Đẩu Thiên Xu, ồ không, ngươi đã không còn xứng với tên gọi đó rồi, vậy thì cứ gọi ngươi là Trầm Côn đi! Trầm Côn, cho dù ngươi không nhớ mình là ai, nhưng ngươi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của mình!

Giọng hần vụt cao lên, ngữ khí vô cùng nghiêm túc

- Ngươi nghe cho rõ đây, lúc Nhị tông chiêu sinh, ngươi phải thi vào một trong hai tông đó. Hơn nữa ít nhất ngươi cũng phải trở thành nội môn đệ tử, sau đó chờ lệnh mới!

Thanh âm của hần chợt âm trầm:

- Nếu ngươi không hoàn thành, hừ hừ, cố suy nghĩ một chút, nhiệm vụ thất bại, ngươi sẽ bị trừng phạt như thế nào!

Nói xong, Hắc kị sĩ phóng ngựa quay đi.

- Lão huynh, khoan đi đã!

Trầm Côn vội vàng kêu lớn, hần rút mặt hàm mà Triệu Hồng đưa cho rồi ném theo, miệng hô lớn:

- Triệu Hồng của vương triều Đại Triệu muốn gặp ngươi, cầu ngươi hỗ trợ thu thập yêu thú, ngươi trả lời cho ta, để ta về phục mệnh!

- Ha ha ha ha!

Hắc kị sĩ nhin không được lại cười phá lên

- Trầm Côn, ngươi mà cũng phải bận tâm về chuyện của Triệu Hồng sao? Ha ha, đường đường là Bắc Đẩu Thiên Xu mà lại rơi xuống tình cảnh này sao!

Thanh âm dần dần lắng xuống, bỗng có một viên đá nhỏ màu đen bắn ngược trở về

- Ngươi nói với Triệu Hồng, muốn gặp ta thì cầm viên đá kia lên núi Độc Giác, ắt sẽ gặp! Khắc khắc, ta cũng đang muốn tìm hai người của Triệu gia có phân lượng đây!

- Phù!

Trầm Côn thở ra một hơi, con bà nó, mệnh lệnh của Triệu Hồng xem như đã hoàn thành, chắc chắn bản tăng lại được thăng quan ba cấp rồi đây.

Nhưng mà thoáng chốc, hần cười cũng không nổi!

Câu nói của Hắc kị sĩ trước khi đi là có ý gì chứ? Nhất định phải thi vào một trong hai đại tông môn, lại còn phải trở thành đệ tử hạch tâm, hần muốn bản tăng đi vào hai đại tông môn làm cái khí gió gì?

Đáng sợ hơn là, nếu nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừng phạt. Với thực lực của Hắc kị sĩ, nếu bản tăng thi rớt, cá trăm ăn chục là hần vác bản tăng ra lột da rút gân a!

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn nghĩ muốn nát cái đầu trọc cũng không đoán được tâm tư của Hắc kị sĩ, tức giận mắng lớn.

- Trầm Côn, bây giờ không phải là lúc mà ngươi mắng chứ!

A La nhìn theo hướng mà Hắc kị sĩ rời đi.

- Ta cảm giác được khi Hắc kị sĩ ra lệnh cho ngươi, hần tràn ngập sát khí. Ta tin rằng, chỉ cần ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, nhất định hần sẽ giết ngươi.

Nói đến đây, nàng nhú mày

- Cố suy nghĩ đi, ngươi có muốn gia nhập hai đại tông môn đó không, ta thì khuyên là ngươi nên đi!

Đi, hay không đi? Trầm Côn cười cười, vừa định trả lời, bỗng nhiên trong cơ thể Vũ Hồn chấn động.

- Đi tham gia cuộc thi chiêu sinh của nhị tông đi!

Ngũ khí của Vương Kiêu có chút cô quạnh

- Người gia nhập vào hai đại tông môn mới có lợi. Thứ nhất, hai đại tông môn đã có ngàn năm lịch sử, tích lũy vô số kinh nghiệm võ đạo, đó là điều mà ta và A La có thể sánh được. Người gia nhập, chẳng những có thể tiếp cận được kiến thức ngàn năm của linh phù, còn có thể gặp những linh phù mới mà ta chưa từng biết đến. Như thế đối với việc nắm giữ linh phù, người cũng có thể tiến thêm một bước!

Thứ hai, giao du tiếp xúc với bên ngoài, phải kiến thức được lực lượng mạnh nhất của đại lục, người mới có thể mở rộng tầm mắt, khuếch trương hoài bão! Thành Tân Nguyệt này đối với người mà nói, nó quá nhỏ bé. Vũ đài có rộng thì tâm của người mới càng lớn.

Thái độ của Vương Kiêu phi thường cổ quái, không giống đang nói chuyện phiếm thường ngày. Dường như hắn đang nói về một vấn đề rất nghiêm trọng, phân tích nguyên nhân kết quả, trông có vẻ không yên tâm về chuyện gì.

Nghe Vương Kiêu nói xong, Trầm Côn lim dim hai mắt, “Hai lão sư đều muốn bần tăng gia nhập nhị tông, vậy chắc có lẽ phải đi một chuyến thật sao?”

Về lại thế giới hiện tại, khuôn mặt Trầm Côn ánh lên vẻ kiên quyết.

- Quyết định xong chưa? Có đi hay không?

A La nhận thấy sự thay đổi của Trầm Côn. Bất quá nàng không biết Trầm Côn đã trưng cầu ý kiến của Vương Kiêu, mà lại nghĩ rằng hắn đang lo lắng.

- Đi, vì sao lại không đi?

Trầm Côn vụt bước mau,

“Không đi không được, bần tăng cóc cần biết là vì cái gì. Hắc kị sĩ ư, quên đi, cũng chẳng phải vì mở rộng tầm mắt...Hắc hắc, Trầm Trọng đã bãi danh sư, bần tăng cũng muốn đi xem thử rốt cuộc là hắn học được cái gì, nắm giữ được bí pháp gì. Nếu không sau này đánh bại hắn bằng niềm tin à?”

Sơn động mà Trầm Côn dưỡng thương cách thành Tân Nguyệt khoảng hai mươi dặm. Khi hắn chậm rãi tiến qua cổng thành, sắc trời đã trở nên tối mịt. Mười mấy tên gia nhân của Trầm gia đang đứng trước cửa thành, cười hi hi ha ha tiếp đón những người vào thành.

Trên bãi đất trống bọn hắn bày một cái tiệc rượu hơn bảy tám chục bàn, năm chục xe ngựa chất đầy rượu. Hễ có người đi qua, lập tức bưng rượu ngon đến

- Ấy da, bằng hữu à, Nhị thiếu gia của chúng ta trở thành đệ tử của tông chủ Thiên Vũ tông, có ly rượu nhạt, xin cùng chia vui!

Uống rượu chùa, việc vui này có thăng ngọc cũng muốn. Người qua đường lập tức chấp tay ôm quyền

- Ấy da, chúc mừng Trầm gia, Trầm Trọng thiếu gia anh tài xuất chúng, thành tựu sau này không kể xiết a!

Chứng kiến cảnh này, Trầm Côn bĩu môi dài cả thước, lăm bầm

- Tiểu nhân đắc chí!

Lúc này, gia nhân của Trầm gia thấy Trầm Côn, khuôn mặt khê biến sắc, không hào hứng cho lắm:

- Trầm Côn, thành viên của Trầm gia đều đến tháp Phù Đồ để chúc mừng. Người cũng lo mà đi, nếu đến trễ, coi chừng phu nhân quở trách người!

- Lão huynh, người đang uy hiếp ta sao?

Trầm Côn lắc lư cái đầu, vỗ nhẹ bả vai của tên người hầu.

Trong lòng gã bộc nhân này bỗng run lên. Hắn nghe nói, trong lúc xuất chinh Trầm Côn đã giết bốn con Bạch Nguyên yêu thú, kẻ bắt lực như hắn mà còn dám động thủ sát sinh, mình điên hay sao mà dám đi uy hiếp hắn. Tên người hầu vội vã cúi đầu:

- Đại thiếu gia, ta...ta...

Bỗng, một đội kỵ sĩ chừng năm mươi người cười khoái mã từ trong thành gấp rút xông ra. Bọn hấn giương cung lấp tên, bắn chết mười mấy tên người hầu của Trầm gia, rồi sau đó ghì cương trước mặt Trầm Côn, kỵ sĩ thủ lĩnh kinh ngạc nói:

- Trầm Côn? Người cũng ở đây sao?

Nói rồi, hấn cười lớn:

- Càng tốt, đỡ phiền phức cho bọn ta! Các huynh đệ, đây là con trưởng của Trầm Phù Đồ, bắt được hấn là thăng quan ba cấp!

Nói dứt lời, hấn xông lên roi ngựa vọt thẳng xuống đầu Trầm Côn, tốp kỵ sĩ còn lại chia thành hai cánh, lấp tên bắn tới như mưa.

Ô, mẹ nó chứ! Bần tăng trêu chọc ai à? Trầm Côn ngăn người ra, thậm chí còn có cảm giác buồn cười. Nếu không phải Triệu Thương dặn trước, không thể tiết lộ chuyện bần tăng được ban quan thưởng tước, thì mấy tên lính tép này dám động thủ với ngũ phẩm tướng quân sao?

- Lão huynh, muốn bắt người thì người cũng phải cho biết lý do chứ!

Trầm Côn cười hì hì, tung người nhảy lên, cũng không cần chiêu thức cái con mẹ gì sất. Một cước nện thẳng vào ngực kỵ sĩ, rồi lộn một vòng hạ xuống lưng ngựa, tay túm lấy giáp lưng của hấn, lôi hấn ra làm tấm chắn trước người.

Pắc pắc pắc, loạn tiễn cắm hết lên người kỵ sĩ, cũng may là hấn mặc trọng giáp nên chưa biến thành con nhím. Nhưng cũng có vài mũi tên ghim vào thân, hấn đau đớn rống to:

- Dừng tay, dừng tay! Trầm Côn, người đã phạm trọng tội lại còn muốn chống cự sao?

- Trọng tội, lão huynh, ta phạm trọng tội khi nào vậy?

Trầm Côn lúc lắc đầu, cười mỉm.

- Người còn không biết sao?

Kỵ sĩ sợ Trầm Côn hạ thủ, vội vàng ngắt lời

- Trưa nay, chuyện Trầm Phù Đồ tham ô bị vỡ lở, Hà thành chủ và Tô tướng quân đã cùng nhau tuyên án, Trầm Phù Đồ trong khi chấp hành quân lệnh đã tham ô chiến lợi phẩm. Dựa theo quân quy của Đại Triệu, phán xử lăng trì, tru di tam tộc!

82. Chương 81: Nguy Cơ Diệt Môn

Trầm Côn rung mình một cái thật mạnh, bóp chặt cổ tên kỵ sĩ quát:

- Nói cho ta biết, phụ thân ta tham ô cái gì? Có chứng cứ gì?

- Cái này, ta cũng chỉ là chấp hành quân lệnh, không thể giải thích rõ được!

Kỵ sĩ chậm rãi giải thích.

Vốn là sáng nay kỵ sĩ này đang thao luyện, đột nhiên thành chủ Hà Sơn nổi trống tụ, nói là trong thời gian xuất chinh Trầm Phù Đồ đã phạm vào tội tham ô cực lớn, ra lệnh binh lính lập tức bắt tất cả thành viên của Trầm gia. Sau đó Trầm Phù Đồ đã bị hai đại hán treo trước cửa phủ thành chủ. Vừa nhìn thấy sắc mặt xanh xao của Trầm Phù Đồ, cơ thể trông rất suy nhược, kỵ sĩ liền hiểu được đây là vì Hà Sơn sợ hãi thực lực hoàng nguyên đỉnh phong của Trầm Phù Đồ nên đã âm thầm hạ độc!

Gần một tháng nay, Trầm Phù Đồ vẫn dưỡng thương ở phủ thành chủ, vết thương của Mộng Yểm thú gây ra. Mà mọi việc ăn uống đều là do người hầu của phủ thành chủ phụ trách, Hà Sơn muốn hạ độc cũng rất dễ dàng.

Lúc đó, kỳ thật bọn chúng cũng không dám ra tay với người của Trầm gia. Dù sao Trầm Trọng cũng vừa mới trở thành đệ tử của Thiên Vũ tông chủ, là sư đệ của Triệu Lạc Trần, có kẻ nào dám xuống tay với sư đệ của tiểu quận chúa. Lại có ai dám đắc tội với Thiên Vũ tông!

Nhưng mà theo sát thành chủ còn có Tô An Chi, bên cạnh hắn còn có một thiếu niên tóc tím, tên thiếu niên ngang ngược này lấy thiết huyết lệnh của Yến Sơn Hầu, còn có lệnh tiễn của Lăng Vân tông. Đây là lệnh của hai người Yến Sơn Hầu cùng Lăng Vân tông chủ cùng nhau liên hợp, ai dám không chấp hành, phải đắc tội với Trầm gia thôi!

Mà nếu ai chấp hành...Hắc, hắc, là có thể tùy ý vơ vét của cải của Trầm gia!

Vừa nghe xong mệnh lệnh này, con mắt của các quân sĩ đều đỏ cả lên. Trên thì có Yến Sơn Hầu cùng Lăng Vân tông làm chỗ dựa, dưới có vài mỏ bạc hấp dẫn, bọn chúng liền hành động, hơn nữa mệnh lệnh chính là bắt người, nhưng khi bọn chúng đến nơi này liền biến thành giết người cướp của vô tội vạ!

- Đại thiếu gia, những gì ta biết đều nói rồi.

Tên kỵ sĩ sợ hãi nói:

- Hiện giờ binh lính trong thành đều điên lên hết rồi, họ thấy người họ Trầm là giết, thấy cửa hàng nào có bản hiệu Trầm gia liền cướp bóc. Chúng tôi...chúng tôi cũng chỉ mới đến chỗ này, chưa có cướp bóc chỗ nào ở trong thành cả, tới đây cũng chỉ muốn kiếm mấy đồng bạc của bọn tôi tớ mà thôi...

Trầm Côn hí híp cặp mắt nhỏ của hắn thành đường chỉ nhỏ, hồ hững nói:

- Lão huynh, người vẫn chưa trả lời vấn đề ta hỏi, rốt cuộc là phụ thân ta tham ô cái gì?

Hắn nghĩ thầm, ngàn vạn lần cũng đừng là chuyện tham ô Hải Nạp Bách Xuyên Thạch bị lộ nha, bằng không nếu có chứng cứ xác thực thì Trầm Phù Đồ có bị tuyên tội chết cũng là chuyện hợp pháp!

- Ta thực sự không biết, Tô An Chi cùng thành chủ đang thẩm vấn Trầm Phù Đồ, người vào nội thành, có thể bọn binh lính đó biết!

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn vung tay ném tên kỵ sĩ xuống đất, bước tới trước mặt A La:

- Lão sư, trước tiên người không nên vào thành, ta tự mình xử lý chuyện này!

- Trầm Côn, trước tiên người cần bình tĩnh!

A La suy nghĩ kỹ cẩn thận lời của tên kỵ sĩ rồi nói:

- Trong phủ thành chủ xuất hiện một thiếu niên tóc tím, sợ là tên La Triết chưa chết đó! Nếu hắn còn chưa chết, chuyện này chính là La Triết trả thù Trầm gia, một mình người không thể nào ngăn cản áp lực của Yến Sơn Hầu cùng Lăng Vân tông!

- Không quản La Triết có chết hay chưa!

Trầm Côn luôn ở ngoài thành dưỡng thương, cũng không biết La Triết đã sống lại. Bất quá hiện tại cũng không còn thời gian nghĩ tới chuyện này. Hắn lấy một cái bọc nhỏ giao cho A La, nhỏ giọng nói:

- Đây là Hải Nạp Bách Xuyên phụ thân ta tham ô, người đem nó giấu kỹ đừng để kẻ khác phát hiện...Chỉ cần không có chứng cứ thì chuyện này còn có khả năng cứu vãn!

Nói xong, Trầm Côn vội vàng chạy về phía nội thành. Trong lòng hắn như là đang có lửa đốt. Nếu là ân oán giữa vài người mà đánh nhau, Trầm Côn cũng không sợ hãi đến như vậy, mà đây chính là chuyện Trầm Phù Đồ tham ô, chuyện này đã liên quan đến quốc pháp. Trừ phi Trầm Côn muốn chống lại cả vương triều Đại Triệu, bằng không hắn cũng đừng mơ tới chuyện dùng vũ lực cứu người!

Mà coi như hắn có gan dùng vũ lực cứu người thì người khác để cho hắn toại nguyện sao? Trầm Côn cũng chỉ là hoàng nguyên trung đoạn, thêm vào Tam Thiên Long Tượng miễn cưỡng cũng tới lục nguyên hạ đoạn. Mà bên trong Tân Nguyệt thành có có mười mấy cao nhân đỉnh cấp của Thiên Vũ tông a!

Khi lên vào trong thành, Trầm Côn cũng bắt được quản sự mới từ phủ thành chủ đi ta, cũng hỏi ra được tình huống sau đó.

Thực tế, lần này là Tô An Chi đứng đằng sau bày kế cho La Triết hãm hại Trầm gia, nói Trầm Phù Đồ tham ô, bắt quả cũng chỉ là gán tội! Điều cốt yếu là chính Tô An Chi có nằm mơ cũng không nghĩ tới người luôn ngay thẳng như Trầm Phù Đồ lại đúng là có tham ô!

Tình huống cụ thể là như thế này:

- Lúc bắt đầu thẩm vấn, Tô An Chi kiếm một đồng tội vu oan hãm hại Trầm Phù Đồ, sau đó hỏi Trầm Phù Đồ: Người có biết tội của người chưa, người cũng biết tội danh tham ô chiếm lợi phẩm là nghiêm trọng đến như thế nào? Kết quả Trầm Phù Đồ nghĩ chuyện tham ô Hải Nạp Bách Xuyên bị lộ, Trầm Phù Đồ cũng không nói lời nào, nhắm mắt chờ chết, xem như đã chấp nhận tội danh!

Hắn thật sự tham ô sao? Tô An Chi sợ ngậy người nhưng cũng cười thầm, sau đó đó để Trầm Phù Đồ nhận tội, bắt đầu danh chính ngôn thuận bắt bớ người Trầm gia.

Thời điểm Trầm Côn hỏi ra tất cả những điều này thì những cửa hàng của Trầm gia trong thành cũng đã bị cướp sạch. Thiết Hòa Thượng chăm sóc Trầm Phù Đồ chữa thương cũng bị bắt, mà Trầm gia sơn trang cũng bị quân đội bao vây trùng điệp, chỉ cần một đạo lệnh của La Triết sẽ tấn công lên núi, ra tay tàn sát.

- Triệu Lạc Trần ở đâu?

Nha đầu kia coi như là không biết bản tăng là lão hòa thượng, khinh thường không cứu bản tăng đã đành, còn tên Trầm Trọng là sư đệ của nàng ta, nàng ta cũng không cứu a!

Nghĩ đến vấn đề này thì Trầm Côn đã đến trước cửa phủ thành chủ. Cửa lớn phủ thành chủ đông nghẹt binh lính, xuyên qua khe hở biển người có thể thấy phía sau đại môn đã bố trí một pháp trường, Trầm Phù Đồ đang bị treo trên một cây cột lớn, sắc mặt tím bầm, quả nhiên là đã bị trúng độc.

- Chư vị hương thân phụ lão, các người đã hiểu rõ con người của Trầm Phù Đồ!

Ngay tại cửa lớn, Tô An Chi cười tít mắt, chào hỏi dân chúng đang vây quanh phòng tuyến phong tỏa của quân đội, cao giọng nói:

- Thực các người không hiểu rõ bản chất của Trầm Phù Đồ! Tại sao ta lại nói như vậy? Là bởi vì Trầm Phù Đồ được biết đến là người liêm chính nhất Tân Nguyệt thành, thế nhưng lại phạm vào tội lớn tham ô!

- Ta tự hỏi vì sao người Trầm gia bị bắt! Hóa ra là Trầm Phù Đồ phạm tội!

- Không đúng, không đúng, Trầm Phù Đồ luôn chính trực ngay thẳng, hơn nữa Trầm gia cũng không thiếu tiền, hắn còn cần phải tham ô sao?

Nghe được tiếng dân chúng nghị luận, Tô An Chi giơ cao một tập giấy.

- Các người không tin phải không? Lần đầu tiên ta nghe cũng không tin! Nhưng mà chính Trầm Phù Đồ đã đồng ý nhận tội. Hơn nữa, tại đây để mọi việc được trung thực, ta sẽ thay các người hỏi hắn một câu: Trầm Phù Đồ, người nhận tội không?

Trầm Phù Đồ quay đầu đi, mặt không chút thay đổi.

- Chấp nhận?

Tô An Chi lạnh lùng cười:

- Các hương thân đều thấy hắn thừa nhận, ta cùng các người còn gì để không tin?

Nói xong hắn ra lệnh cho binh lính:

- Người đâu, đánh Trầm Phù Đồ hai mươi roi, đợi bắt được tất cả người của Trầm gia, sẽ tiếp tục xử bọn chúng một lần!

Ba, ba, ba!

Chiếc roi da mạnh mẽ quất lên người Trầm Phù Đồ, cay độc hơn là trên chiếc roi da có tầm nước muối. Mỗi một roi đánh xuống, nước muối sẽ theo đó mà thấm vào vết thương rách da, làm cho đau đớn còn hơn chết!

Càng quá đáng chính là có kẻ lẫn trong dân chúng kích động và cung cấp trứng thối và quả thối. Bình thường dân chúng rất cảm phần bọn tham quan, bọn họ không hề nghĩ ngợi gì liền ném tất cả lên mặt Trầm Phù Đồ.

Trong vòng mấy mươi giây ngắn ngủi, Trầm Phù Đồ bị đánh bong da tróc thịt, danh sự mất sạch.

Chứng kiến cảnh này, đôi mắt Trầm Côn đỏ dại lên. Nhưng khi nhìn thấy mấy tên lạ mặt đứng ở cửa phủ thành chủ, hắn tự bắt mình phải tỉnh táo trở lại!

Phụ thân im lặng không nói, hiển nhiên là cũng không nói tới chuyện mình tham ô Hải Nạp Bách Xuyên. Nói cách khác là chính Tô An Chi cũng không có bằng chứng rõ ràng...

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt! Trầm Côn lách khỏi đám đông, đi đến chỗ tiểu viện bí mật, nơi lúc trước bá kiến Triệu Hồng.

- Tô An Chi, người dám dùng quyền lực của quốc gia đối phó với bản tăng, bản tăng sẽ cho người biết, bị bức bách đến mức này, bản tăng cũng không phải loại dễ chọc đâu!

Ba!

Lúc Trầm Côn vừa bước vào tiểu viện, Triệu Lạc Trần cũng vừa bước vào. Nàng vừa bước vào liền tức giận đập vỡ ấm trà.

- Tiểu quận chúa bị sao vậy? Ba người bọn Kha Tây đang ở trong phòng nói chuyện phiếm uống trà, Kha Tây đang đứng, Triệu Hồng cùng Lô đạo trưởng cũng không dám ngồi, tư thế ba người có chút quái dị.

- Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, Hà Sơn không coi khinh sự tồn tại của quận chúa rồi!

Triệu Lạc Trần nổi giận dùng dùng nói:

- Vừa rồi ta đang tham dự tiệc rượu của Trầm gia, chúc mừng Trầm Trọng thành tiểu đệ của ta, ai ngờ Hà Sơn đột nhiên mang quân tới bao vây Trầm gia sơn trang, còn muốn giết cả nhà sư đệ ta...

Nàng tức đến đỏ bừng cả mặt nói tiếp:

- Ta lệnh cho Hà Sơn lui binh, nhưng hắn lại lấy ra lệnh bài của Yến Sơn Hầu, còn nói là mệnh lệnh của Yến Sơn Hầu! Đáng chết, phụ thân ta đường đường là Bắc Địa Vương, chẳng lẽ còn không bằng một tên Yến Sơn Hầu sao?

- Tiểu quận chúa bình tĩnh, chớ vội nóng nảy!

Triệu Hồng cười cười.

- Sau lúc Đài Thú Tôn bị hủy, Bắc Địa Vương gia bế quan chữa thương, Yến Sơn Hầu lại liên tiếp thăng chức, tự nhiên là các quan viên hạng trung sẽ a dua theo hắn!

- Hồng thúc, ta cũng hiểu được đạo lý nào, cũng không muốn quá so đo tính toán với hắn, nhưng mà còn có tên Tô An Chi!

Triệu Lạc Trần cắn răng nói:

- Lúc trước nếu là ta không đề bạt Tô An Chi, thì làm sao hắn có ngày hôm nay? Thế nhưng hắn lại cầu kết với La Triết...

- Được rồi, được rồi, cháu gái bảo bối của ta, Tô An Chi vốn là đệ tử Lăng Vân tông, hắn giúp La Triết thì có gì lạ? Hơn nữa, Lăng Vân tông cũng Thiên Vũ tông ngâm đấu với nhau mấy trăm năm, hắn không dám khi dễ người, nhưng khi dễ một tên Trầm Trọng chưa chính thức nhập môn cũng hợp lý thôi.

Triệu Hồng thông thả mỉm cười.

Triệu Lạc Trần thở gấp, cả giận nói:

- Thúc, người còn cười được? Ta bị Hà Sơn cho binh lính áp tải về, làm sao mà nuốt trôi cục tức này đây!

- Không nuốt xuống người còn có thể làm thế nào đây?

Triệu Hồng hơi giận hỏi lại:

- Chẳng lẽ người còn muốn thúc cùng Lô đạo trưởng lộ mặt, đoạt lại binh quyền của Hà Sơn, giết Tô An Chi sao?

Hắn thở dài.

- Lạc Trần, tuổi người còn nhỏ, chuyện quan trường còn chưa hiểu nhiều. Chúng ta đang chấp hành mệnh lệnh của vương triều, nếu công khai ra mặt thay người, thế thì chẳng phải là chuyện làm trái với mệnh lệnh của bệ hạ sao?

Khẩu khí của hắn cũng trở lại bình thường.

Hơn nữa Yến Sơn Hầu đang có quyền hành lớn trong triều, ta cũng không muốn vì cái xung đột nho nhỏ ở Trầm gia mà trực tiếp xung đột với hắn!

- Ôi chao, Triệu nguyên soái không chịu giúp Trầm gia ta sao? Ta phải thúc thôi thôi, chạy nhanh vậy!

Ở bên ngoài, Trầm Côn nghe được đoạn đối thoại, cũng hiểu rõ rằng Triệu Hồng không có ý ra tay giúp đỡ. Bất quá ngoài miệng hắn nói là chạy trốn nhưng thực tế thì hắn lại tươi cười bước vào...

83. Chương 82: Người Dám Không Giúp Sao?

Cái mặt già nhăn nheo của Triệu Hồng đỏ ửng lên, hắn vừa nói không chịu cứu người thì Trầm Côn liền nào, nhất thời ít nhiều có chút xấu hổ.

- Nhất đẳng nam tước, Đãng Khẩu tướng quân Trầm Côn bá kiến nguyên soái, bá kiến Lô đạo trưởng, bá kiến Kha Tây lão tiên bối, ah, bá kiến tiểu quận chúa...

Mọi người của Trầm gia đều sắp bị giết sạch mà biểu hiện của Trầm Côn lại ung dung hơn bất cứ người nào, hắn cũng không ngại phiền hà mà hành lễ bốn lần làm những người ở đây rất sửng sốt.

- Hừ!

Triệu Lạc Trần khinh thường hừ một tiếng.

- Trầm Côn, trước kia ta chỉ biết người là kẻ bất lực, không thể tưởng được người cũng không còn tính người. Trầm gia của người sắp bị diệt môn, vậy mà người còn cười được?

- Chẳng lẽ ta cần phải khóc sao? Tiểu quận chúa, nếu rót vài giọt nước mắt mà có thể cứu được cha ta, ta đã sớm khóc sập tường thành!

Trầm Côn vui vẻ nói một câu bông đùa, ngồi xuống bàn tự rót tự uống một mình. Sau một vài chén, hắn mới chậm rãi hỏi:

- Triệu nguyên soái, nghe như ý vừa rồi của ngài là ngài sợ Yến Sơn Hầu nên không dám ra mặt thay Trầm gia sao?

- Hừ, bốn soái tự có chủ trương, không tới phiên người giáo huấn ta!

Triệu Hồng đánh mặt lạnh lùng nói.

- Ôi, xem cái mồm của ta, nguyên soái nguôi giận, nguyên soái nguôi giận...

Trầm Côn vỗ vỗ vào miệng của mình, nhưng trong lòng lại nghĩ, quả nhiên người không có gan cứu người! Bất quá có cứu hay không người nói là được sao? Trong vòng mười phút, bần tăng mà không làm cho người chủ động hỗ trợ thì bần tăng là kẻ nói lão nhất Thiếu Lâm tự!

Nghĩ tới điều này, Trầm Côn tiếp tục cười hì hì nói:

- Nguyên soái, kỳ thực ta cũng hiểu nỗi khổ của ngài, quốc sự làm trọng, ngài hỗ trợ thì đó là phúc khí của Trầm gia, ngài không chịu ra tay thì cũng là vì đại cục. Mặt tướng không dám có một câu oán hận!

- Trầm tướng quân có thể nghỉ được như vậy là tốt lắm!

Sắc mặt của Triệu Hồng dịu đi.

- Thế này đi, những người khác của Trầm gia thì ta lực bất tòng tâm. Nhưng ngươi dù sao cũng là người do ta sắc phong, cũng tính là môn hạ của ta. Ngươi cứ ở lại đây, bốn soái đảm bảo ngươi bình an vô sự!

- Ai da, đa tạ nguyên soái!

Trầm Côn cảm động đến rơi nước mắt, nhưng hần cũng thay đổi giọng điệu rất nhanh:

- Nguyên soái lấy quốc gia đại sự làm trọng, mặt tướng cũng không làm lỡ chuyện quốc gia đại sự mà hoàng đế bệ hạ đã giao. Nguyên soái, mặt tướng đã gặp và nói chuyện với hắc kỵ sĩ!

- Đã gặp?

- Ngươi đã gặp hắc kỵ sĩ sao?

Triệu Hồng giật mạnh cánh tay của Trầm Côn.

Trầm Côn cười híp mắt, hai tay hơi run lên, khối tiểu thạch hắc kỵ sĩ tặng liền xuất hiện trên bàn.

- Mặt tướng bất tài, tối hôm qua đã tìm được hắc kỵ sĩ, đây là tín vật của hần!

- Tốt, tốt. Trầm tướng quân làm việc mau lẹ, bệ hạ tất có trọng thưởng!

Triệu Hồng hưng phấn chà chà hai tay nói:

- Nói nhanh, hắc kỵ sĩ có thái độ như thế nào, hần có chịu giúp chúng ta chống lại yêu thú không?

- Cái này...

Trầm Côn bỗng nhiên chần chờ.

- Nguyên soái, thời gian ta và hắc kỵ sĩ gặp nhau rất ngắn, còn chưa kịp nói chuyện nhiều! Như thế này đi, ta phải đi gặp hần lần nữa, ngài chờ tin tức của ta!

Nói xong, hần ngẩng đầu lộ vẻ tang thương.

- Đương nhiên, hiện tại toàn thành đều lòng bất người Trầm gia, nếu mặt tướng bất hạnh ngộ nạn, xin nguyên soái phái người khác đi tìm hắc kỵ sĩ đi!

Những người khác? Mục nội nó, ngoại trừ ngươi thì ai có thể gặp được hắc kỵ sĩ?

Triệu Hồng cắt lời nói:

- Không thể, ngươi không thể một mình ra khỏi thành, ta sẽ mời Lô đạo trưởng bảo hộ cho ngươi!

- Không được, cái này không thể được!

Trầm Côn liên tục xoa tay.

- Hắc kỵ sĩ nói trước là hần chỉ gặp một mình ta, những kẻ khác thì hần thấy kẻ nào giết kẻ đó! Lô đạo trưởng nếu đi với ta, thế cũng không phải là hần bảo hộ ta mà là ta lo lắng cho sự an toàn của hần!

- Chuyện này...

Triệu Hồng nhất thời không biết nói gì.

Trầm Côn lại bổ thêm một mối lửa, hần bị phần nói:

- Còn có một việc thỉnh nguyên soái thứ lỗi. Ngài cũng biết Trầm gia chúng ta đang đứng bên bờ sinh tử tồn vong, nếu gặp hắc kỵ sĩ, trước hết nhất định ta sẽ nghĩ cách nhờ hần giúp đỡ Trầm gia, cho nên...

Trầm Côn thở một hơi dài.

- Ài, tóm lại ngài phải chuẩn bị tâm lý, hắc kỵ sĩ có thể sẽ ra tay ở Tân Nguyệt Thành!

Đầu của Triệu Hồng như muốn nổ tung!

Hắc kỵ sĩ ra tay ở trong thành? Lão thiên a (Trời ạ), thứ nhất xét về cấp bậc của hắc thì khi chiến đấu sẽ ngộ thương không biết bao nhiêu thường dân. Thứ hai là nói đến nhiệm vụ của mình, một khi hắc kỵ sĩ cũng quân đội của vương triều có xung đột trực diện, thì hắc còn muốn giúp vương triều Đại Triệu quét sạch yêu thú sao? Hắc còn muốn hợp tác cùng quân đội Đại Triệu sao?

- Không được, tuyệt đối người không được để hắc kỵ sĩ ra tay!

Triệu Hồng vội vàng hét lớn.

- Không nhờ hắc ra tay tương trợ, Trầm gia chúng ta phải chết!

Trầm Côn rống lên một tiếng còn lớn hơn, hắc đầm đẫm vào ngực.

- Giờ phút này, phụ thân ta đang bị treo trước cửa thành chủ, nhận hết mọi sự lăng nhục; nghĩa phụ của ta thì bị trói ở giá hỏa hình (chỗ thiêu sống) lúc nào cũng có thể bị chết cháy, còn có Hắc bá của ta, Thanh thúc bọn họ cũng đều sắp chết, ta có thể không cứu người sao?

Giọng hắc đành lại:

- Nguyên soái: Không hiểu với phụ thân làm sao yên lòng mà trung với quốc! Đại Triệu không phải lấy hiếu trị quốc sao? Xin ngài tha thứ, ta nhất định phải nhờ hắc kỵ sĩ ra tay, cũng xin ngài tha thứ nếu ta chấp hành quân lệnh thì sẽ hại người nhà của mình!

Nói xong, Trầm Côn rơi lệ cáo lui.

Hắc một mặt bước đi, mặt khác thầm đánh giá Triệu Hồng, trong lòng thầm đếm năm, bốn, ba, hai, một!

- Đứng lại!

Không ngoài dự đoán, tiếng hét của Triệu Hồng vang lên sau lưng hắc. Trầm Côn biết rõ nhưng vẫn giả vờ ngây dại, tỏ vẻ mù mịt hỏi:

- Nguyên soái, ngài còn dặn bảo điều gì?

- Ha ha, Trầm tướng quân tựa như đã quên một sự kiện! Người đã liên lạc được với hắc kỵ sĩ, nên luận công khen thưởng, muốn đi cũng phải đợi ta khen thưởng đã a!

Nói xong, sắc mặt Triệu Hồng đột nhiên nghiêm túc, quát:

- Trầm Côn, quỳ xuống tiếp chỉ!

Trầm Côn vội vàng quỳ xuống, chỉ thấy Triệu Hồng lấy ra một tấm lụa màu vàng, đồng dục đọc:

- Thụ Tôn phù hộ, Đại Triệu Vương tuyên: Đãng Khẩu tướng quân Trầm Côn tận tâm vì nước, công huân đáng khen, tấn phong Trấn Bắc tướng quân, ban thưởng tam đẳng kế thừa tử tước (chức tử tước này được cho con cháu kế thừa), có quyền cố vấn quân sự, khâm thử!

- Tạ ơn bệ hạ!

Trầm Côn nhắc tay tiếp chỉ, đột nhiên cảm giác thấy tay nặng trĩu, vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy dưới thánh chỉ còn có một khối lệnh bài lớn, nửa vòng tròn cỡ bàn tay.

Mặt trên của lệnh bài chính là nửa mảnh hổ phù khắc nửa cái đầu hổ, mặt đối diện là hai chữ triện cổ của Đại Triệu - Thụ Tôn!

- Nguyên soái, lệnh bài kia là...

Trầm Côn có chút mơ hồ không hiểu.

- Chưa từng nghe qua 'Hành quân hổ phù' sao?

Triệu Hồng hạ thấp giọng.

- Người đã là Trấn Bắc tướng quân, có quyền điều động một bộ phận quân đội của vương triều, cầm hổ phù trong tay, ở Tân Nguyệt Thành, ngoài ta ra người là lớn nhất!

Thanh âm còn hạ thấp hơn:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngoài thành chúng ta có một vạn ngự thú quân, vốn là để phòng bị hắc kỵ sĩ, bất quá hiện tại...Ha ha, người có thể tùy ý điều động bọn họ làm một ít chuyện cho người!

Một vạn đại quân? Lão huynh à, người không giúp thì thôi, đã giúp thì thật là tàn nhẫn nha!

Trầm Côn chân thành cảm ơn. Sau đó hắn đem cục đá đen kia đưa vào tay Triệu Hồng, sau đó ghé vào tai nói nhỏ:

- Sau khi trời tối, một mình đi Độc Giác Sơn, hắc kỵ sĩ ở nơi đó chờ nguyên soái!

- Ô? Không phải người nói hắc kỵ sĩ không tỏ thái độ sao?

Triệu Hồng sửng sốt nhưng cũng lập tức hiểu được.

- Ha ha, tiểu tử người đứng là không tỏ lộ diện thì không thấy điều hâu! (có lợi mới lòi cái đuôi xấu ra).

Hắn đã hiểu rõ, là Trầm Côn cố ý bắt buộc hắn giúp đỡ, nhưng mà biết rõ rồi thì sao, kết quả thật hoàn mỹ làm Triệu Hồng rất vui vẻ, còn để ý đến một chút thủ đoạn này sao?

Trong tay nắm một vạn đại quân, Trầm Côn ưỡn ngực, ngẩng đầu rời khỏi tiểu viện.

Tâm tình của hắn cũng không giống lúc trước, vừa nghĩ tới chỉ cần một cái liếc mắt, một vạn quân tinh nhuệ liền có thể vì mình lên núi đao, xuống biển lửa, làm tất cả mọi chuyện vì mình, khoe miệng hắn liền không tin nổi nhếch lên...Đây là chỗ tốt của quyền lực sao?

Trầm Côn dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoại thành, tìm được chỗ trú ẩn của một vạn quân ngự thú đóng sâu trên núi. Quá trình tiếp xúc diễn ra vô cùng đơn giản. Hắn xuất ra một nửa hổ phù, phó tướng chỉ huy xuất ra một nửa khác. Hai mảnh hợp lại thành một cái đầu hổ dữ tợn đang gào rít, cũng có bốn chữ 'Thú Tôn phù hộ' rất to. Vì thế phó tướng cúi người thét lớn:

- Thịnh tướng quân hạ lệnh!

- Lão huynh, các người lập tức phân thành từng nhóm nhỏ, bí mật vào Tân Nguyệt Thành, tại phủ thành chủ cùng Trầm gia trang đợi lệnh, chú ý, trước lúc ta xuất hiện, không được để ý đồ bại lộ phòng ngừa Tô An Chi lấy cha ta áp chế các người...

Trầm Côn nhẹ giọng phân phó vài câu, sau đó vội vàng trở về thành Tân Nguyệt.

Mặc dù có một vạn đại quân đảm bảo, nhưng hắn vẫn không yên lòng: Đường đường chính chính giải quyết hay phải xử dụng thủ đoạn ám muội đây? Thành chủ Hà Sơn có thể sợ quân đội sẽ dừng tay, nhưng Lăng Vân tông sẽ cấp mặt mũi cho quân đội sao?

Muốn đánh bại Lăng Vân tông, nhất định phải tìm một lực lượng ngầm!

Trầm Côn đi từ cửa sau vào Bách Bảo Trai!

Rất thú vị là khi Trầm Côn đi vào từ cửa sau, lão chương quỳ đang nhiệt tình chiêu đãi bốn lão quỷ đầu bạc, vừa nhìn thấy Trầm Côn đến, hắn liền cười ha hả.

- Tước gia, tôi biết ngài sẽ đến Bách Bảo Trai, ngài cũng đừng nói gì cả, toàn bộ đã chuẩn bị cho ngài!

- Ô? Lão chương quỳ đều chuẩn bị cái gì?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Trước tiên xin giới thiệu một vài vị tiền bối!

Lão chương quỳ liền giới thiệu:

- Bốn vị lão tiền bối này đến từ Bắc Phương U Minh Quỷ Bảo, theo thứ tự là Quỷ Đan lão tiền bối, Quỷ Trục lão tiền bối...Ha ha, ngài gọi họ một tiếng 'Quỷ lão' là được rồi!

Lão chương quỳ cười cười nói tiếp:

- Lúc trước bốn vị tiền bối cùng Lăng Vân tông có chút va chạm, ngài cũng đừng khách khí, đưa bọn họ theo cùng!

Sau đó hắc ghé tai nói nhỏ:

- Bọn họ đều là Lục nguyên hạ đoạn, am hiểu nhất chính là công pháp quỷ dị khó lường của quỷ đạo, cũng đủ đối phó với cao thủ nội tông của Lăng Vân tông. Đồng thời ngài cũng lưu ý khi dùng bọn họ, đừng để lộ mạnh mối gì là được!

- Ôi, lão huynh, thực sự là người rất quan tâm đến ta!

Trầm Côn có nằm mơ cũng không ngờ Bách Bảo Trai làm việc nhanh gọn như vậy, ngay cả trợ thủ cũng đã tìm xong rồi.

Lão chưởng quầy nhẹ giọng cười:

- Tước gia, ngài là bằng hữu của chúng tôi, tôi cũng không dối gạt ngài: Đây không phải là chúng tôi giúp ngài mà là ngài giúp chúng tôi!

Hắc thấp giọng giải thích:

- Tôi nhận được tin tức La Triết chẳng những không chết mà còn mang đến hai cao thủ nội tông, nếu hắc tiêu diệt được Trầm gia, mục tiêu tiếp theo khẳng định sẽ là Bách Bảo Trai của Tân Nguyệt Thành! Môi hở thì răng lạnh, cho nên mới nhờ tước gia làm cánh chim đầu đàn, cho cái tên La Triết hung hăng kia một cái tát thật đau!

- Không dám, không dám!

Trầm Côn cũng hiểu được đạo lý có qua có lại mới toại lòng nhau, cười nói:

- Lão huynh, chờ ta trở lại, chúng ta sẽ lập tức khai trương chuyện buôn bán linh phù, Được chứ?

- Ôi? Sư phụ ngài đã đồng ý rồi sao?

Hai mắt lão chưởng quầy sáng lên.

- Trong vòng một tháng sẽ cung cấp đủ linh phù bán trong một năm.

Trầm Côn mỉm cười.

Lão chưởng quầy cười ha ha, ngay sau tiếng cười của hắc, Trầm Côn liền mang theo bốn lão quỷ đầu bạc rời khỏi Bách Bảo Trai...

Hô! Dọc đường Trầm Côn thở nhẹ một hơi, được rồi, vì cứu người bản tăng đã tung hết tiền vốn rồi, để xem ta cũng phải hưởng thụ rồi!

84. Chương 83 Lão Huynh, Đừng Trách Bần Tăng Không Cảnh Cáo Người.

Bên ngoài, mọi hành động truy bắt thành viên Trầm gia cơ bản đã chấm dứt. Ngày càng nhiều dân chúng hội tụ trước cửa thành chủ. Một phần nhỏ dân chúng đến để xem náo nhiệt. Đại đa số còn lại là do Tô gia kích động, đến để phê phán tội phạm đại tham ô Trầm Phù Đồ. Những người này ở ngoài cửa giờ cao cánh tay hô to. Một số người còn cố tình ném trứng thối và cà chua thối nát, điên cuồng giống như những con dã thú không có lý trí.

Trong phủ thành chủ, quân đội trông giữ tầng tầng lớp lớp. Trầm Phù Đồ bị trói trên thập tự giá, hiên ngang ngẩng cao đầu. Thiết Hòa Thượng, Hắc Bá, Thanh Sơn đầu lĩnh bị trói bên cạnh. Bốn người trầm mặc không một tiếng động, chỉ có Thiết Hòa Thượng không chịu nổi lắm bầm:

- Mẹ nó, không chết ở trên chiến trường, lại bị chết trong tay những chiến hữu xưa. Thật là đáng thương cho bốn tiểu tức phụ của ta.

- Thiết đại sư, lại thương nhớ tiểu tức phụ của người à?

Tô An Chi đứng ở bên cạnh, nghe được lời than của Thiết Hòa Thượng. Hắc mỉm cười:

- Đại sư yên tâm, bốn vị phu nhân của người rất nhanh sẽ cùng với người sum họp.

Thiết Hòa Thượng hừ lạnh một tiếng, sau đó thở dài.

Môi hở răng lạnh. Chẳng lẽ bốn tiểu tức phụ của ta đã rơi vào trong tay Tô An Chi?

Đang nghĩ ngợi, phía bên ngoài viện truyền lại tiếng mấy cô gái kinh hô:

- Phu quân, cứu chúng thiếp.

Theo sát phía sau chính là La Triết đang cười ha hả:

- Tiếp tục kêu gào đi, tiếp tục kêu gào đi ha ha. Thiếu gia ta rất thích giọng điệu này.

La Triết hai tay ôm hai cô gái. Phía sau hắn, binh lính áp giải hai cô gái còn lại. Hắn cười ha hả tiến vào. Bốn cô gái muốn giãy dụa, nhưng làm sao có thể thoát ra được những binh lính tinh nhuệ? Hơn nữa, vừa thấy Thiết Hòa Thượng cùng với Trầm Phù Đồ bị trói trên hình cụ, bốn bào thai nữ tử xinh đẹp liền tuyệt vọng.

- Phu quân...

- Nguyên lai là các nàng đã bị...

- Phu quân yên tâm.

- Chúng thiếp nhất định sẽ không có lỗi với chàng.

Bốn nữ tử tuyệt vọng than khóc. Thiết Hòa Thượng nhất thời không hiểu ý bọn họ. Nhưng mà La Triết kinh nghiệm phong phú, sớm đã minh bạch. Hắn nhẹ nhàng khẽ bóp cằm hai thiếu nữ, sau đó phân phó cho binh lính phía sau:

- Làm theo như ta, phòng ngừa bọn họ cắn lưỡi tự sát. Nói cho người biết, thiếu gia ta đây nữ nhân nào mà chưa thấy qua? Muốn chết cũng phải chờ sau khi thiếu gia ta sẵn khoái?

- *** La Triết (trong *** cái này tục lắm đấy, các bọn nghĩ thế nào thì nó là thế đó)

Mắt Thiết Hòa Thượng đỏ ngầu tức giận mắng.

- Dám chửi ta? Người đâu, dùng bụi gai vả vào miệng hắn cho ta!

La Triết xô ngã bốn thiếu nữ vào trong nhà, rồi phân phó:

- Nhớ rõ, đừng có đánh chết Thiết Hòa Thượng, để cho hắn phải rõ ràng, trong phòng rồi sẽ phát ra những âm thanh gì. (Thiết Hòa Thượng nghe chắc không thích, nhưng mà ta thích)

Bọn lính tùm tùm cười ám muội, chỉ cần là nam nhân, ai cũng có thể tưởng tượng ra tiếp theo sẽ phát sinh ra cái gì.

- La Triết, phụ thân người dạy người như vậy sao? Loại nghiệt súc nhà người, quả thực cấp cho Lăng Vân Tông, cấp cho tổ tông Tiêu Khinh Hoàng mất hết thể diện.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm lên, có chút lo lắng, lại kèm theo những tiếng ho khan.

Nghe thấy thanh âm như thế, La Triết sửng sốt, Tô An Chi cũng hoang mang suy nghĩ.

Bọn họ đã tính kế rất hoàn mỹ. Chỉ cần trước cửa phủ thành chủ làm nhục Trầm Phù Đồ. Trầm Côn nhất định sẽ xuất hiện. Sau đó bọn họ có thể một lưới bắt hết. Nhưng thanh âm vừa rồi, không giống như là của Trầm Côn.

- Con rùa nào ngang nhiên trong này nói lời vô nghĩa vậy?

La Triết bĩu môi nói.

- La Triết, người đâm vũ nhục sư trưởng, muốn chết sao?

Thanh âm bên ngoài càng thêm phần nộ. Nhưng La Triết thấy yên tâm. Nếu người vừa rồi nói chuyện là cao thủ, hắn đã sớm đánh giết vào trong căn gi phải chậm rãi nói lời như thế.

Người đó chính xác là một cao thủ, nhưng hắn cũng không thể không chậm. Hắn ngồi trên xe lăn, được hai thiếu niên đẩy vào. Hắn là một người hơn bốn mươi tuổi, ba sợi râu dài, mi thanh mục tú, có bộ dạng vài phần giống giáo thụ. Nhưng mà người này cũng có bệnh trong người, chẳng những phải ngồi xe lăn, sắc mặt trắng bệch cũng lộ ra bệnh trạng.

- Nếu là sư thúc, La Triết thiếu gia nhất định phải có thái độ với hắn...

- Đây là bí mật của Lăng Vân Tông, các người đừng có hỏi nhiều. Nếu muốn biết, hãy dựa vào bản lĩnh của mình để vào Lăng Vân Tông rồi hãy nói.

Tô An Chi lạnh lùng cắt đứt các truy vấn của tướng lĩnh.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Ngọc tiên sinh đã bị La Triết làm cho tức giận, ho khan liên tục:

- Tiểu súc sinh, nay ta thay Tiêu Khinh Hoàng tổ sư thanh lý môn hộ. Giết tên đệ tử ngỗ ngược người.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nhấc tay. Một đạo lôi quang màu đỏ từ ngón tay đi ra.

- Hồng Nguyên Vũ Tông?

Các quân sĩ nhìn thấy choáng váng. Có thể đem lôi quang tu luyện đến màu đỏ. Người này ít nhất cũng có cảnh giới Hồng Nguyên Vũ Tông.

Nhưng mà càng làm cho bọn chúng kinh ngạc chính là: Vừa thấy Ngọc tiên sinh hướng mình xuất thủ. La Triết ngay cả Bạch Nguyên Vũ Tông cũng không phải lại không thêm để ý, hắn bấu môi nói:

- Ngọc sư thúc, người còn tưởng người là Lăng Vân Tông đệ nhị cao thủ à? Người đã là một phế nhân, không cần phải lấy động tác võ thuật đẹp mắt đến dọa ta đâu.

Lời nói còn chưa dứt. Trong phòng liền phóng ra hai bóng người. Hai người bọn họ đều là Lục Nguyên Vũ Tông hạ đoạn, nhưng chính lực lượng Lục Nguyên hạ đoạn lại dễ dàng đánh tan lôi quang.

Lôi quang tan hết, hai lão nhân hơn năm mươi tuổi đứng ở hai bên La Triết, hướng về phía Ngọc tiên sinh chấp tay, sau đó liền không nói gì.

Các tướng sĩ lúc này mới minh bạch. Ngọc tiên sinh tuy từng là Hồng Nguyên Vũ Tông, hưng mà thân thể hắn đã tàn phế vì vậy không thể phát huy được uy lực chân chính của Hồng Nguyên Vũ Tông.

- Sư thúc, người không còn có chút bản lĩnh gì nữa sao? Nếu không có thì cũng đừng ở nơi này giả mạo cao thủ. Muốn giáo huấn ta? Hừ, ta giáo huấn lại người cũng không sai biệt đâu.

La Triết mắng vài câu, rồi hiểu kỳ hỏi:

- Đúng rồi, người đến Tân Nguyệt Thành này làm cái gì?

- Khụ khụ.

Ngọc tiên sinh chưa xót lắc đầu. Thầm hận thân thể của mình đã không còn dùng được.

Phía sau hắn, một thiếu niên khó chịu nói:

- Người quản đến sư phụ ta làm cái gì?

- Các người không nói ta cũng biết.

La Triết giương đầu lên:

- Khẳng định là không một người nào có hi vọng. Người muốn nhân dịp hai Tông chiêu sinh, tìm cơ hội kiếm lấy mấy nhân tài. Nhưng mà ta nói nè sư thúc, người nhìn xem dáng vẻ của người đi, xem có ai để ý đến người, ai sẽ bái người làm sư phụ?

- Ai chà, La Triết thiếu gia, lời nói này của người có thể không đúng. Tìm lão sư không chỉ có xem võ công, mà còn phải dựa vào phẩm chất con người. Theo bản tăng thấy, vị nhân phẩm vị lão tiên sinh này, so với tất cả mọi người ở đây đều tốt hơn rất nhiều!

Bên ngoài truyền lại thanh âm của người thứ hai.

Nghe thấy lời nói như vậy, trong mắt Ngọc tiên sinh hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn vừa mới bị La Triết làm trò, chế giễu trước mặt mọi người. Đột nhiên xuất hiện một người nói tốt thay cho hắn. Người này không chỉ tặng than trong tuyết, mà còn làm cho lòng hảo cảm của hắn tăng lên nhiều.

Mà ánh mắt của La Triết cũng sáng lên. Hắn nhận ra, đây chính là thanh âm của Trầm Côn.

Ngay lập tức, trong bể người chia ra một lối đi. Trầm Côn cười hì hì đi tới, ngồi xổm trên ngưỡng cửa. Về mặt cười cợt làm cho người ta hận không thể rút giày ra đập một cái vào mặt hắn.

- Ha ha, Trầm Côn người tốt cuộc cũng đã tới. Nói cho người biết, trận này chính là vì ngươi mà chuẩn bị, tất cả chỉ là để dụ ngươi tới.

La Triết hưng phấn la lớn.

- Yên tâm, yên tâm. Lão huynh à, loại trò trẻ con này người cũng đừng khoe ra. Đứa trẻ sáu tuổi nhìn qua cũng có thể hiểu được. Nhìn người hưng phấn như thế chẳng lẽ chỉ số thông minh của người không bằng sáu tuổi sao?

Trầm Côn cười híp mắt trả lời một câu, liền chọc cho hắn tức khí.

- Ngươi, ngươi. Hừ, bốn thiếu gia không thèm tranh cãi với ngươi!

La Triết tranh cãi không so được với Trầm Côn, cả giận nói:

- Ngươi đã dám đến, đừng nghĩ có thể rời đi! Người đâu, bắt Trầm Côn lại cho ta!

- Nếu muốn nói chuyện, hãy đợi sau khi ngươi bị bắt đã!

Tô An Chi cười lạnh lùng, nhìn Trầm Côn bị trói lên bên cạnh đám người Trầm Phù Đồ.

Lúc Trầm Côn xuất hiện, Tô An Chi còn lo lắng một chút. Biết rõ nơi này là cạm bẫy, Trầm Côn lại dám một mình đi đến. Ở phương diện này khẳng định có âm mưu gì đó. Nhưng bây giờ, Tô An Chi có thể an tâm. Người cũng đã bị bắt, cho dù có âm mưu quỷ kế gì, trước tiên hắn có thể trảm rơi đầu Trầm Côn.

Nghĩ đến đây, tâm tình Tô An Chi thật tốt, cười nói:

- Tốt lắm, có di ngôn gì, cứ nói đi!

- Hắc hắc, kỳ thật ta không có gì muốn nói.

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên hắn lắc đầu liên tục:

- Quên đi, không nói, dù sao có nói các ngươi cũng sẽ không tin. Tóm lại các ngươi nhớ kỹ, ta đã nhắc nhở qua các ngươi. Đừng có trách bản tăng tự đứng lại đánh người. Tiếp đó, cũng đừng có trách bản tăng không có báo trước.

Nói xong lời cuối cùng, còn vui vẻ thả vài câu cổ văn.

Hắn nhắc nhở cái gì?

Lời vừa nói ra, mọi người đều xem là người điên. Tất cả mọi người đều nhìn Trầm Côn, tiểu tử này bị nước vào óc sao? Hắn đã bị trói lên ngay tại trên đỉnh, nhưng mà hắn còn dám nói cái gì là đừng nói ta không có nhắc nhở? Tổ cáo người này lại giống như là người bình thường sao?

Tô An Chi quát dị đánh giá Trầm Côn vài lần, mơ hồ cảm thấy tiểu tử này còn có con bài chưa lật. Nhưng hắn thật sự không nghĩ ra, một kẻ bị gán là kẻ bất lực còn có thể có biện pháp gì có thể chuyển bại thành thắng?

Cẩn thận để ý biểu tình của mọi người, Trầm Côn bình thần nhún vai. Sau đó lén lút đem tấm linh phù nhét vào quần áo Trầm Phù Đồ cùng mấy người Thiết Hòa Thượng.

- Côn nhi!

Trầm Phù Đồ thần sắc khê động.

Trầm Côn nhỏ giọng nói:

- Phụ thân yên tâm, ta sợ Tô An Chi cầu thả làm thương tổn người. Trước tiên đến tặng cho người bảo mệnh linh phù. Còn những việc khác, hắc hắc, người cứ chờ mà xem trò vui.

Cộp cộp cộp!

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng võ ngựa dồn dập. Hà Sơn mang theo mấy kỵ sĩ xông thẳng vào.

- Hà huynh, người không phải đang mang binh bao vây Trầm gia sao? Tại sao lại trở về.

Tô An Chi kinh ngạc nghênh đón.

- Tình huống không đúng, có thể xảy ra chuyện lớn.

Hà Sơn nhảy xuống ngựa, điên cuồng uống mấy chén nước trà lớn, lau mặt nói:

- Ta vừa mới nhận được tin tức, cho biết có rất nhiều quân đội tiến vào Tân Nguyệt thành. Người của ta muốn ngăn cản bọn họ căn bản là không được. Đây chính là một trong Lục đại thần ngự, chiến lực cực mạnh của vương triều, ngự thú cấm vệ quân.

85. Chương 83b: Quan To Đè Chết Người

Tô An Chi sửng sốt.

- Lão đệ chắc chắn là chưa từng nghe qua, ngự thú quân do Thú Tôn Lý Mục xây dựng, là một trong sáu cánh cấm quân được xây dựng rất cơ mật. Theo quy định của Đại Triệu, chỉ có quan trên cấp ngũ phẩm mới có thể biết được sự tồn tại của 'Ngũ An'.

Sắc mặt của Hà Sơn rất khó coi, hần tiếp:

- Hơn nữa, muốn điều động ngự thú quân, nhất định phải có hai điều kiện: Thứ nhất là trong tay phải có 'hành quân hồ phù', thứ hai là phải được bộ hạ trao thực quyền!

Thanh âm hần chợt nhỏ lại.

- Lão đệ, ngự thú quân xuất hiện, điều đó nói lên rằng người đến Tân Nguyệt Thành thấp nhất cũng là một trong những tướng quân 'Ngũ An'!

Rốt cuộc Tô An Chi cũng biến sắc!

Dù sao hần cũng biết một ít kiến thức bình thường của quân đội. Theo qui định của quân đội, các cấp của quân nhân gồm có soái, tướng, hiệu úy, quan nha, hùng binh, liệt binh, tổng cộng có sáu cấp. Trong đó tướng quân lại chia thành ba cấp chính, trấn, An. Mỗi một cấp có rất nhiều tướng quân không có thực quyền. Tô An Chi cũng là thành chủ nhưng thuộc về loại tướng quân không có thực quyền, theo như cách hiểu ở địa cầu mà nói thì chính là cấp cán bộ huyện xã mà thôi!

Mà theo lời Hà Sơn thì 'Ngũ An' chính là loại tướng quân cao cấp được phong, những tướng quân 'Ngũ An' này chẳng những được vĩnh viễn hưởng những đãi ngộ của những tướng lĩnh cao cấp trong quân đội mà còn là những người có thực quyền! Nói trắng ra bọn họ chính là những tướng quân được trọng vọng, quân đội Đại Triệu đều chịu sự sai khiến của bọn họ.

Cái này tương đương với quan lớn cấp tỉnh, chức tham mưu của quân khu! Lại nói về cấp cao hơn như Trấn Bắc tướng quân gì đó, cũng là thuộc lực lượng trung ương, là cấp cao rất nhiều so với quan địa phương.

- Một cái thành Tân Nguyệt nho nhỏ, sao lại xuất hiện loại quan lớn như vậy? Hơn nữa lại trùng hợp như thế?

Tô An Chi nghĩ nghĩ rồi kiên quyết nói:

- Hà huynh, chúng ta cùng cấm quân hoàng gia không có xung đột, hần là bọn họ không vì chúng ta mà tới, bất quá để khỏi đêm dài lắm mộng, trước hết hãy giết phụ tự Trầm gia đi!

- Được, liền như Tô lão nói!

Hà Sơn hạ quyết tâm, hất gơ tay lên muốn ra lệnh cho các binh sĩ đem xử tử phụ tử Trầm gia. Nhưng đột nhiên bên ngoài có tiếng hô phát lên: Thành chủ Tân Nguyệt, ra đón tướng quân chúng ta!

Thanh âm này rất to, trong trẻo hoàn toàn không giống tiếng người nói, mọi người vừa ngẩng đầu nhìn, thì thấy một con chim lớn màu trắng bay qua đỉnh đầu, cổ đang gáy to.

- Linh Thử?

Hà Sơn khẽ nhắm mắt lại.

- Ta có dự cảm như có chuyện gì đó...Tô lão đệ, Linh Thử là dấu hiệu của ngụ thú quân, đừng do dự, hãy nhanh chóng nghênh đón đại tướng của cấm quân!

- Thế còn phụ tử Trầm gia...

- Bọn chúng thì lúc nào giết cũng được, nhưng đại tướng của cấm quân thì không được cung nghênh chậm trễ, bằng không quân pháp vô tình!

Hà Sơn phân phó các quân sĩ, tạm thời đem phụ tử Trầm gia nhốt vào địa lao (xà lim dưới hầm), sao đó dọn dẹp pháp trường, kéo Tô An Chi bước nhanh đến khoảng đất trống trước cửa phủ thành chủ. Lúc này dân chúng cũng bị xua đi, một đội ngự thú quân tạo thành một mảng đen kịt trên gò đất, ước chừng ba nghìn người. Đội hình trông như hình một con yêu thú hung tàn khổng lồ, chỉ cần những người này đồng thanh hét lên một tiếng, e rằng cánh cửa thành chủ cũng sẽ biến thành tro bụi.

Một tướng quân trẻ tuổi đang cười một lão hổ đang đứng trước đội ngũ trông rất dũng mãnh, vừa thấy Hà Sơn xuất hiện, hân mĩm cười:

- Vị nào là thành chủ Tân Nguyệt thành?

- Chính là mặt tướng, dám hỏi tướng quân là...Hà Sơn khom người.

- Ngự tiền thú quân, tứ phẩm hổ uy Triệu Duyên! Tướng quân trẻ tuổi tiếp tục mỉm cười.

Là tứ phẩm? Hà Sơn chính là thành chủ ngũ phẩm, quan thấp hơn hẳn một cấp bậc, hẳn vội vàng cúi người thành cú đầu, đổi giọng:

- Không biết Triệu đại nhân giá lâm, tiểu nhân không đón tiếp từ xa, mời đại nhân nhập phủ!

Không vội, ta cũng chỉ là tiên quân, còn phải đợi quân chủ lực đến! Tướng quân trẻ tuổi khoác tay nói, dáng điệu rất ôn hòa.

Hà Sơn cũng đã nghĩ tới chuyện này, một tứ phẩm tướng quân không thể nào là chủ tướng, cho nên hân vẫn đứng yên tại chỗ, cùng Tô An Chi đợi bên cạnh Triệu Duyên. Chỉ chốc lát sau, mặt đất là rầm vang, lại có ba nghìn lính tới gò đất, đi đầu là một võ tướng trung niên, chừng hơn bốn mươi tuổi, hân cười một con voi ma mút, hai bên có hai tốp lính đi dẹp đường.

Trời ạ, người này xem dân chúng như cỏ rác, nhất định là đại nhân vật. Hà Sơn chạy lên trước vài bước, chủ động cúi đầu:

- Đại nhân, tiểu nhân là thành chủ thành Tân Nguyệt, xin hỏi đại nhân là...

- Ngự thú quân, hành quân tư mã, An nam tướng quân, Triệu Cương!

Người tướng trung niên này không vòng vo liền nói ra danh tính của mình. An nam tướng quân? Đúng rồi, người kia là tướng quân mang chữ An, khẳng định chính là chủ tướng, Hà Sơn vội vàng cúi gập người.

- Thượng tướng quân, tiểu nhân thất lễ, trong thành đã...

Ba!

Vung mấy roi lên mặt Hà Sơn, An nam tướng quân phân nộ quát:

- Tên đui mù, chủ tướng nhà ta còn chưa tới, ta vào chẳng phải là làm rối loạn quân quy sao!

Hân cũng không phải chủ tướng?

Hà Sơn xoa xoa khuôn mặt bị đánh, muốn phát hỏa nhưng lại cố nén cơn tức này! Tuy rằng hắn theo dưới trướng của Yến Sơn Hầu, nhưng mà huyện quan không bằng hiện quan, người ta có quân hàm cao hơn hắn, lại có sáu bảy ngàn tinh binh ở đây, phát hỏa là tự tìm chết!

Hà Sơn lau vết máu trên mặt, cười giả lả nhìn khuôn mặt lạnh lùng của An nam tướng quân. Kể cả Tô An Chi cũng không có tư cách nói chuyện với hắn!

Lại một khoảng thời gian ngắn trôi qua, hơn bốn nghìn cự nhân từ xa chạy đến, bọn họ không có gì đặc biệt nhưng bốn nghìn người nhấc bước giống như chỉ có một người, cơ hồ mọi tiết tấu đều hoàn toàn giống nhau, vừa nhìn đã nhận ra đây là một trong những đội quân tinh nhuệ nhất đại lục.

Người đi đầu trông cũng rất mộc mạc, mặc một áo bào trắng bình thường, cưỡi một con bạch mã cũng trông rất bình thường. Nhưng khi người này ghìm cương đứng lại trước cửa phủ thành chủ, một vạn thú quân lập tức bày trận bốn phía rất chỉnh tề, đầm ngực hô to: Thú Tôn phù hộ, tướng quân tất thắng!

Hà Sơn cùng Tô An Chi đỏ mặt, so với thời điểm bọn hắn xuất chinh thì đây mới thực sự quân nhân, thực sự là quân đội!

- Đại nhân, Hà Sơn cung nghênh ngài giá lâm Tân Nguyệt thành!

Chứng kiến uy nghiêm của người này, Hà Sơn vội quỳ bên trái của chiến mã, hiển nhiên là muốn làm tám tám bước xuống cho tướng quân. Nhưng người này cũng không có dẫm chân lên lưng Hà Sơn mà nhảy xuống cười nói:

- Thành chủ đứng lên đi, trong quân đội không có nhiều quy củ như vậy!

- Đa tạ đại nhân!

Nghe thanh âm hiền hòa với hắn như vậy làm hắn thấy trong lòng rất ấm áp:

- Tướng quân, xin hỏi ngài là...

Trần Nguyên!

- Ôi, là Trần đại tướng quân tới!

Hà Sơn vội vàng quỳ xuống, đồng thời nháy mắt ra dấu với Tô An Chi, lão đệ người cũng mau quỳ xuống đi, người kia là quan lớn của trung ương!

Tô An Chi có chút không tình nguyện, trong lòng hắn không ngừng tính toán: Quân đội Đại Triệu có tổng cộng ba nguyên soái, năm Thu cấp tướng quân, kế tiếp là Trần tướng quân Trần nam, Trần tây, Trần đông, Trần bắc, cùng với Trần Nguyên này là nhân vật số mười ba!

Nhân vật thứ mười ba này dưới mắt hoàng đế chưa tính là nhân vật lợi hại, bất quá ở cái Tân Nguyệt thành này không thể trên vào một quan to như vậy a! Nghĩ đến đây hắn dần lòng quỳ xuống, sau khi giới thiệu mình thì nói:

- Đại tướng quân, trong thành đã chuẩn bị rượu phạt, rất hân hạnh được đón tiếp ngài!

- Ai da, thành chủ cũng Tô tướng quân thật là khách khí.

Trần Nguyên cười cười:

- Bất quá chủ tướng chưa tới, ta không thể không biết quy củ, sao mà dám uống rượu trước chủ tướng đây?

Người còn không phải chủ tướng? Hà Sơn cảm thấy trời đất như sụp đổ, nhân vật số mười ba còn không phải là chủ tướng, trời ạ, rốt cuộc ai mới là chủ tướng!

- Đại nhân, xin ngài đừng làm khó tiểu nhân, xin hỏi ngài một câu, rốt cuộc chủ tướng là...

Hà Sơn cầu khẩn nói.

Trần Nguyên hướng về vương đô ôm quyền, nghiêm mặt nói:

- Chủ tướng của ta chính là ngự tứ Trần Bắc đại tướng quân, nhị đẳng thừa kế tử tước, Trầm tước gia!

Trần Bắc Đại tướng quân, nghe cái danh đã làm Hà Sơn chết lặng, lại nghe tên phía sau ‘ Nhị đẳng thừa kế tử tước’ làm hắn hoảng sợ đến biến sắc. Phải biết rằng, trong Đại Triệu, quân hàm dễ phong, tước vị khó cầu, nhất là tước vị ‘thừa kế’. Một khi có được thừa kế tước vị thì phải được hoàng gia thừa nhận là quý tộc chính thống, hơn nữa có quyền truyền cho con cháu, thành một đại thế gia quý tộc!

- A, thì ra Trầm tước gia mới là chủ tướng, Trầm tước gia này là.

Hà Sơn nhìn trận xung quanh của quân đội, không nhận ra ai là đại nhân vật quý tộc được thừa kế, bất quá trong lòng hắn chợt lo lắng, mình đang muốn giết cả nhà Trầm gia, sao lại có một đại nhân vật họ Trầm đến đây?

- Nghĩ cũng lạ, Trầm tước gia đã vào thành từ sớm, sao ngài chưa tới phủ thành chủ này?

Về mặt Trần Nguyên cũng rất kỳ quái, lại phải đợi, hắn thở dài:

- Xem ra tước gia phải giải quyết chuyện gì đó, chúng ta vào trong thành chờ cũng tốt!

- Dạ, dạ! Hà Sơn liên tục quỳ mấy lần, cả người đã mệt run lên, cũng muốn nghỉ ngơi.

Theo Trần Nguyên đi đầu, mười mấy tướng lĩnh cao cấp, cùng mấy trăm thân binh đi vào phủ thành chủ, bất quá Hà Sơn còn phát hiện một sự kỳ lạ, phần ngự thú quân còn lại cũng không hạ trại mà dường như đang bao vây phủ thành chủ. Có phải là muốn bảo vệ mọi chuyện cho đại nhân vật? Trong lòng hắn dâng lên một sự lo lắng.

Lúc này bọn họ đang đi qua cửa chính, lúc này, nơi này vốn là pháp trường, ít nhiều còn lưu lại một chút dấu vết, Trần Nguyên không khỏi có chút hiếu kỳ hỏi:

- Thành chủ, vừa rồi chỗ này là pháp trường?

- Bẩm báo Đại tướng quân, chúng tôi đang xử lý mấy tên tội phạm, nhưng mà ngài yên tâm, mọi chuyện đã được xử lý tốt.

Hà Sơn cười giả lả nói.

- Tội phạm? Ai phạm tội?

Trần Nguyên thuận tiện hỏi.

- À, là Trầm gia ở Tân Nguyệt thành.

- Trầm gia?

Sắc mặt Trần Nguyên sầm xuống.

- Chờ một chút, Trầm tước gia có thân thích ở Tân Nguyệt thành, cũng là họ Trầm, người người đắc tội không phải là thân thích của Trầm tước gia đó chứ?

- Không phải, chắc chắn là không phải!

Hà Sơn liên tục xua tay.

- Tôi đã tra lý lịch rõ ràng, Trầm gia này không có ai thân thích làm quan.

- Không được, người dẫn ta đi xem, những chuyện như vậy ngàn vạn lần không được làm qua loa.

Ánh mắt Trần Nguyên nghiêm lại, mấy trăm thân binh sau lưng hắn cũng đã bắt đầu đặt tay lên vũ khí!

- Đại tướng quân nguôi giận, tôi liền dẫn đường cho ngài!

Hà Sơn vội vàng tiến lên trước dẫn đường, bất quá tâm tình hắn cũng không lo lắng lắm, không phải Trầm gia chỉ mới phát triển hai mươi năm gần đây sao? Không có khả năng cũng Trầm tước gia ở vương đô có quan hệ gì được!

Đi vào địa lao, Hà Sơn còn chẳng hề thêm nhìn, chỉ tay vào đại lao chỉ:

- Đại tướng quân, những người này chính là tội phạm, người có cặp mắt nhỏ ở giữa kia là thủ phạm chính? Bọn họ không phải là thân thích của Trầm tước gia phải không?

Hướng ngón út của Hà Sơn chỉ đúng là Trầm Côn đang ngồi xổm trên bồn cầu, ôm bả vai, khẽ nháy mắt một cái, ra vẻ ngáp ngáp cười cợt.

- Ha ha!

Bỗng nhiên Trần Nguyên bật cười, trong nụ cười có hàn ý, có điểm cay độc, hần cười nói:

- Đúng vậy, đây không phải là thân thích của Trầm tước gia.

- Ba!

Một tiếng tát từ vang lên từ miệng Hà Sơn, miệng Hà Sơn phun máu.

- Đây chính là Trầm tước gia!

86. Chương 84: Bần Tăng Đã Cảnh Cáo Các Người Rồi

Ông!

Máu huyết trong người Hà Sơn cơ hồ tất cả xông lên đầu, thiếu chút nữa xuất huyết mà nổ tung.

Bên cạnh hần, Tô An Chi tuy đã cố gắng trấn tĩnh nhưng mồ hôi vẫn đọng từng giọt từng giọt to như hạt đậu trên trán, nhìn trường bào trên người Trầm Côn...Từ khi nào mà hần trở thành Ngự tứ trấn Bắc Đại tướng quân...Nhị đẳng Tử tước thế tập...Trầm tước gia?

Lòng bắt đại tướng quân, đồ sát quý tộc thế tập, giam giữ Trầm tước gia...Ồi mẹ ơi, có đem tất cả tài sản cùng sinh mạng của hai nhà Tô gia cùng Hà gia cũng không đủ gánh một tội trong ba tội đó.

Điểm chết người giờ đây là một vạn đại quân của Trầm Côn đang ở ngoài cửa, mấy trăm thân binh tinh nhuệ lại gần ngay trước mắt, Trầm Côn muốn giết người chỉ cần nói một câu!

- Trầm Côn, tại sao Trầm Côn thành Trầm tước gia?

Hà Sơn vô vọng uể oải thở dài.

- Chuyện này người không cần quản, chỉ cần biết rằng người đang bị người giam giữ chính là Trấn Bắc Đại tướng quân đương triều, Trầm tước gia, Trầm Trấn Bắc!

Nói xong, Trần Nguyên lạnh lùng rút kiếm ra, đặt lên cổ Hà Sơn.

- Trầm tướng quân, mặt tướng chờ mệnh lệnh của ngài, giết hay là tha, xin tướng quân phân phó!

- Không vội, không vội...

Trầm Côn đang thảnh thơi ngồi trên bồn cầu, hần hoàn toàn không để ý tới cái mặt si ngốc của Hà Sơn, càng không nhìn phụ thân Trầm Phù Đồ đang kinh hãi, mà nhìn sang phía đối diện vầy vầy tay:

- Ngọc tiên sinh, chúng ta tiếp tục nói chuyện phiếm a!

Người vừa rồi la mắng quả trách La Triết - Ngọc tiên sinh vẫn đang ung dung ngồi phía đối diện.

Chuyện Ngọc tiên sinh không thân quen gì hần, nhưng vì không chịu nổi hành vi càn rỡ ngang ngược của La Triết mà vào tận nhà giam nghĩ cách cứu Trầm Côn hần, làm hần vô cùng cảm động. Tuy rằng còn chưa kịp cứu, nhưng nhìn lão tú tài mang đôi chân tàn bôn ba vất vả vì mình, Trầm Côn hết sức xúc động. Dám mắng quan lại, vì người không quen mà bênh vực, người như thế đúng là loại hiệp khách mà ngày nay đã tuyệt chủng rồi.

- Ha ha, thì ra tiểu ca là Trấn Bắc tướng quân của Đại Triệu, ta đúng là làm việc thừa thãi, thôi, xin cáo từ!

Ngọc tiên sinh vốn định tới cứu người, nhưng vừa rồi biết Trầm Côn căn bản không cần mình hỗ trợ, nên xấu hổ muốn rời đi.

Trầm Côn cũng không ngăn trở lão, cười nói:

- Lão huynh không làm việc thừa đâu, tâm ý của lão, ta sẽ nhớ kỹ!

- Khách khí rồi, khách khí rồi!

Ngọc tiên sinh cười tự giễu rồi đẩy xe lăn rời đi.

- Hắc hắc, người tốt đi rồi, cũng tức là các người ở đây toàn người xấu!

Trầm Côn miệng tròn mắt híp từ trên bồn cầu nhảy xuống, ngồi xổm trước mặt Hà Sơn, ngoắc ngoắc ngón tay.

Hà Sơn vội vàng ngồi xổm, cũng là ngồi xổm nhưng chỉ thấp bằng nửa Trầm Côn, tư thế có chút quái dị cầu xin:

- Tước gia, tha mạng...

- Tha mạng sao? Lão huynh, vừa rồi ta đã cảnh cáo các người rồi, các người không thèm nghe, giờ ta còn biện pháp nào khác?

Trầm Côn tặc lưỡi, chỉ vào những tù nhân khác nói:

- Người xem, toàn bộ trụ cột Trầm gia đều bị người giam giữ ở đây, những thành viên khác bị giết cũng không ít, người lại còn dám đoạt hết gia sản nhà ta...Người nói thử xem, người muốn ta xử lý người thế nào?

- Tiểu nhân được nói ư?

Hai mắt Hà Sơn sáng lên, hắn đã hiểu, Trầm Côn không muốn lấy mạng hắn, bằng không đã không cho hắn có cơ hội nói chuyện.

Ha ha, có thể sống rồi! Hà Sơn nghiêng chặt răng, vì mạng sống, hắn có thể trả bất cứ giá nào, nhỏ giọng nói:

- Tước gia, tiểu nhân làm quan hai mươi năm ở Tân Nguyệt thành, có tích góp được một ít...Tiểu nhân lập tức phái người đi kiểm kê sổ sách, một người của Trầm gia chết, tiểu nhân bồi thường năm ngàn lượng, mỗi một vết thương bồi thường một ngàn lượng, toàn bộ đồ đạc, cửa hàng trong nhà Trầm gia tiểu nhân sẽ bồi thường gấp đôi!

- Thế thôi à?

Trầm Côn ngoáy ngoáy lỗ tai.

- Thế ta và phụ thân vô duyên vô cớ bị người vây bắt, bị tra tấn bằng nhục hình thì tính công không à?

- Dạ, dạ, vâng, đây đều là lỗi của tiểu nhân!

Hà Sơn đau lòng nói:

- Tiểu nhân ở ngoài thành có hai tòa trang viện, trong thành cũng có hơn mười cửa tiệm, tước gia xem có đủ bồi thường không ạ?

- Bao nhiêu đó?

Trầm Côn ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Này, thế mà còn chưa đủ sao? Hà Sơn cầu xin nói:

- Tước gia, chúng ta đều là người thành Tân Nguyệt, tiểu nhân có bao nhiêu gia sản ngài đều hiểu rõ, thật sự tiểu nhân không còn gì khác nữa!

- Không có cũng phải có a, lão huynh, người nhìn mà xem, bên ngoài còn hơn một vạn người đang tha thiết chờ quyết định của người, chả lẽ người định để họ xuất quân mà không được gì à? Nên nhớ, người ta chính là ngựa thú quân từ kinh đô tới a!

Trầm Côn từng bước đề tỉnh hắn.

- Đúng, đúng,...Tước gia nói rất đúng, các huynh đệ thú vệ ngựa lâm quân đã vất vả rồi, phải khao thưởng thật lớn mới được!

Hà Sơn cũng tính là không quá ngu ngốc, trong nháy mắt đã hiểu Trầm Côn muốn gì, hắn mỉm cười nói:

- Tước gia muốn khao thưởng ngũ lâm quân nên dùng công quỹ mà làm, Tân Nguyệt thành tuy rằng không giàu có gì lắm, nhưng một năm cũng thu thuế được một ngàn tám trăm vạn lượng bạc, tước gia cứ thoải mái dùng, ha ha, tôi sẽ báo cáo lên trên nói số bạc đó là dùng vào việc quân, xin tước gia cứ yên tâm!

- Ừm!

Trầm Côn miễn cưỡng hài lòng, vỗ vỗ vào má Hà Sơn.

Quả nhiên Hà thành chủ hào phóng, vậy sau này...

- Sau này còn phải nói ư?

Hà Sơn nịnh nọt cười:

- Tước gia tướng quân sau này nhất định là muốn lên kinh thành phát dương quang đại, nhưng Tân Nguyệt thành dù sao vẫn là quê hương của ngài, nên dù ngài ở đâu, chỉ cần tiểu nhân còn ở Tân Nguyệt thành một ngày cũng nhất định hết lòng bảo hộ Trầm gia!

-Ồ, đa tạ lão huynh!

Trầm Côn cười hì hì đứng lên, sau đó chỉ Tô An Chi.

- Chuyện với Hà thành chủ đã xong, giờ đến lượt người, Tô bá bá

Tô An Chi vội vàng quỳ xuống cầu xin:

- Trẫm tước gia, ta nguyện làm theo cách của thành chủ, lại bồi thường gấp đôi có được không?

- Không, ta không cần người bồi thường!

Trầm Côn xoay người, lưng hướng về phía Tô An Chi, tay phải giơ lên cao, sau đó lại nặng nề hạ xuống

- Treo Tô An Chi lên trên cửa phủ thành chủ cho ta, hắn đã làm gì với cha ta thì trả lại hắn đúng như thế, sau đó tịch biên toàn gia!

Mệnh lệnh đưa ra, làm tất cả mọi người giật mình.

Ý tứ của hắc không chỉ đơn giản là tra xét tài sản, tịch thu toàn bộ của cải mà là giết toàn bộ thành viên nam trên 15 tuổi của Tô gia, thế thì có khác gì diệt hết cả nhà người ta!

Mệnh lệnh này quả thật quá ác độc, nhưng Trầm Côn không thể không làm vậy - Tô An Chi không giống với Hà Sơn, dọa nạt dạy bảo đều không thể khiến cho hắc sợ được, bần tăng sẽ phải rời khỏi Tân Nguyệt thành, vì sự bình yên của cha cùng Trầm gia sau này, nhất định phải nhổ cái gai Tô gia này!

- Trầm Côn, ngươi dám tận diệt Tô gia?

Nghe xong mệnh lệnh của Trầm Côn, Tô An Chi nộ khí đầy mình, nhưng Trần Nguyên đã lập tức quật ngã hắc, Tô An Chi mắt đỏ rục nói:

- Ta bắt quá mới hại người một chút, giờ người thắng rồi, trả thù lại một chút là được, hà có gì đuổi tận giết tuyệt cả nhà ta như thế?

Bỗng nhiên ý thức được nói vậy cũng chưa đủ đe dọa được liền tiếp lời:

- Người dám làm gì Tô gia thử xem, Tô gia là đệ tử ngoại môn của Lăng Vân Tông, người động đến Tô gia, Lăng Vân Tông nhất định sẽ trả thù!

- Trả thù?

Trầm Côn hiểu rõ loại chuyện thế này, hắc cười nói:

- Lão huynh à, ta không diệt Tô gia nhà người, các người lại không trả thù ta sao? Người nhất định ra tay với ta, ta đây vì sao phải lưu lại mạng cho Tô gia các người? Như thế chẳng phải là làm ăn lỗ vốn ư?

- Người!

Tô An Chi vừa rồi còn hy vọng ngày hôm nay thoát được, ngày sau sẽ tìm Trầm Côn báo thù, ai ngờ, Trầm Côn sớm đã biết trước, tiên hạ thủ vi cường!

Bất quá, nhớ tới Lăng Vân Tông, Tô An Chi hai mắt sáng lên hết lớn:

- La Triết thiếu gia, mau cứu ta, Trầm Côn muốn tạo phản rồi!

Thanh âm xuyên qua nhà tù, vang vọng khắp phủ thành chủ.

Trong dự liệu của Tô An Chi, lúc này, La Triết chắc là đang sung sướng ôm bốn cô gái đồng sinh trong phòng ngủ, chỉ cần gọi một tiếng là có tới hai nhân vật Lục nguyên vũ tông xuất hiện.

Mấy người Lục nguyên vũ tông xuất hiện thì Tô An Chi sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng!

Nhưng mà.

Vừa nghe tiếng gọi của Tô An Chi, Trầm Côn liền bĩu môi châm chọc Thiết hòa thượng:

- Nghĩa phụ, có phải người đang lo lắng cho bốn vị tiểu thẩm thẩm hay không?

- Ai!

Thiết hòa thượng nặng nề hít vào một hơi, bốn mỹ nữ cùng bào đồng sinh đã bị La Triết mang đi nửa ngày rồi, sợ là lạnh ít dữ nhiều.

- Yên tâm, đừng ủ rũ như thế, bốn vị tiểu thẩm thẩm của ta đang ở trong Bách Bảo Trai, được ăn uống đầy đủ, lại rất an toàn!

Trầm Côn cười nói.

- Bọn họ ở Bách Bảo Trai sao?

Thiết hòa thượng lắc đầu không tin.

- Không đúng, vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy, các nàng bị La Triết mang vào phòng mà!

- Nghĩa phụ chưa từng nghe qua một loại công pháp quỷ đạo kêu là ‘Quỷ ảnh hoán hình’ sao?

Trầm Côn cười hì hì giải thích.

Đúng lúc này, trên mặt đất truyền đến tiếng động ầm ầm, tiếp đó là hai tiếng kêu thẩm thiết, chỉ nghe La Triết hô lớn:

- Cứu mạng, Tô An Chi, Hà Sơn, mau mang quân đội của các người đến cứu ta!

Mặt Tô An Chi không còn tí huyết sắc nào!

Hắn hiểu được, bốn cô gái cùng bào thai vừa rồi là do Trầm Côn cho người dịch dung thành!

Hiện giờ, hai người Lục Nguyên Vũ tông khẳng định bị thủ hạ của Trầm Côn ám sát, thậm chí La Triết thiếu gia cũng đã bị bắt làm tù binh!

Vừa lật bàn tay đã giết chết hai Lục nguyên vũ tông...

Trầm Côn sao lại có thủ hạ lợi hại như vậy?

- Hết rồi, hết rồi!

Tô An Chi ngửa mặt lên trời thở dài, kéo áo, để lộ phần ngực, nhắm mắt nói:

- Trầm Côn, nếu ngươi có một chút hào khí nam nhi, thì cho ta được chết thống khoái!

- Côn nhi, con hãy buông tha cho Tô gia đi!

Trầm Phù Đồ bỗng nhiên mở miệng nói, Tô An Chi sửng sốt nhìn lại Trầm Phù Đồ.

Trầm Côn cũng ngây ngẩn cả người:

Phụ thân, họ Tô kia vừa mới treo người lên trên cửa thành đó...

- Ta biết, nhưng Tô An Chi nói cũng đúng, hắn cũng bắt quá mới treo ta lên mà thôi, Tô gia từ trên xuống dưới mấy ngàn người, người đều muốn giết hết, có còn thiên lý hay không?

Trầm Phù Đồ thở dài:

Nghe phụ thân một lần đi, cho bọn chúng một con đường sống, bằng không đợi tới lúc người chết đi, Địa Tạng Vương Bồ Tát chắc sẽ trừng phạt người!

Địa Tạng Vương sao? Đó chẳng phải là sư phụ của bản tăng ư?

Trầm Côn trong lòng cười thầm, bắt quá cũng không muốn làm trái ý Trầm Phù Đồ, nghĩ ngợi rồi nói:

- Cũng được, ta không lấy mạng Tô gia, nhưng phải phế bỏ võ công của Tô An Chi, Tô gia nhất định phải lập tức rời khỏi Đại triệu vương triều, hơn nữa không được mang một chút tài sản nào!

- Đa tạ Trầm huynh!

Tô An Chi run giọng nói, có thể bảo trụ tính mạng là tốt rồi, tài sản hắn dù muốn cũng không giữ được.

Trong sự giám sát của quân đội, Tô gia lặng lẽ rời khỏi thành Tân Nguyệt, sau đó, cấm vệ quân tịch thu toàn bộ gia sản Tô gia, từ trang viện, cửa hàng đến hơn bảy nghìn nô lệ và không biết bao nhiêu là vàng bạc.

Đương nhiên, mấy thứ này nhanh chóng tập hợp lại trên người Trầm Côn.

- Trần lão huynh, đa tạ!

Gió yên sóng lặng, Trầm Côn tại phủ thành chủ mở tiệc chiêu đãi Trần Nguyên cùng tướng lĩnh từ trên xuống dưới. Trong bữa tiệc, hắn liên tục nâng chén cảm ơn.

Rồi sau đó, thừa dịp đi vệ sinh, Trầm Côn lặng lẽ kéo Trần Nguyên đến một góc yên tĩnh, cầm một cái tiểu hồng bao đưa sang:

- Lão huynh, cảm tạ các huynh đệ lần này phải vất vả, đây là chút lòng của ta...

- Ha ha, tước gia quá khách khí rồi!

Có qua có lại mới toại lòng nhau, đây là quy củ chốn quan trường, dù sao Trần Nguyên cũng cứu cả nhà Trầm gia, nhận chút báo đáp cũng là chuyện thường, nên hắn chỉ làm bộ khách sáo một chút rồi cũng thu nhận.

Nhưng mà, chờ Trầm Côn xoay người rời đi, Trần Nguyên mở phong bao ra nhìn mà sửng sờ...

- Xin tước gia dừng bước!

Lễ vật quá lớn, tới mức dọa Trần Nguyên thất thanh hô to!

87. Chương 85: Một Minh Cưỡi Ngựa Đi Ngàn Dặm

Quan trọng nhất là, trong tiền thưởng còn có ba tờ linh phù - toàn bộ là đại trận hộ thân Hoàng nguyên đỉnh phong!

Uy lực của Linh Phù này, Trầm Côn cũng đã thử qua. Lúc ấy, La Trung cùng La Nguyên là hai cường giả Hoàng Nguyên, còn có sáu tên Vũ Tông, mười mấy Vũ Linh. Mười chín người liên thủ đều không thể công phá được màn hào quang phòng ngự của hắn.

Mặc dù Trần Nguyên không có tận mắt thấy trận đại chiến kia, nhưng hắn cảm quân đã lâu. Sự hiểu biết đối với vũ khí linh phù thì thường nhân không thể sánh bằng. Hắn liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, ba tờ linh phù này là linh phù bảo mệnh quý gia vô cùng. Nếu sử dụng trên chiến trường, chỉ cần đối phương không phải là cường giả biến thái cấp Hồng Nguyên, ba tờ linh phù này chính là ba tính mạng của mình!

Đây là tương đương với chuyện Trầm Côn cấp cho mình ba cái mạng a!

- Tước gia, linh phù này quá lớn, mỗi một tờ đều là vật báu vô cùng quý báu.

Trần Nguyên do dự nói:

- Như vậy đi, bậc ta xin nhận, coi như thay tước gia khảo thưởng các huynh đệ, còn linh phù này, xin ngài hãy giữ lại. Ba tờ linh phù bảo mệnh, rất hữu dụng đối với ngài!

Nghe xong những lời này, trong lòng Trần Côn có hảo cảm với Trần Nguyên. Người này không tồi, có thể hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, không một chút tham lam, có thể kết thành bằng hữu!

- Lão huynh, người cứ yên tâm nhận lấy đi.

Trần Côn cười hắc hắc nhỏ giọng hỏi:

- Đúng rồi, lão huynh cùng với Bách Bảo Trai có quan hệ như thế nào?

- Bách Bảo Trai?

Trần Nguyên sững sốt, cười nói:

- Tổng bộ tam chương quỹ của Bách Bảo Trai là đại ca ta. Xem như có quan hệ không tệ. Sao thế, tước gia ngài có việc cần Bách Bảo Trai hỗ trợ?

- Không có việc gì. Chỉ là muốn nhắc lão huynh, nếu có cơ hội thì hãy đến hỏi đại ca người, ta cùng Bách Bảo Trai đang làm cái gì?

Quả nhiên Trần Nguyên là người thông minh, suy nghĩ một chút liền hiểu, kinh ngạc nói:

- Hay là tước gia chính là linh phù sư, ba tờ bùa này chính là do ngài...?

- Đâu có, đâu có, từ nay về sau nếu cần linh phù, bảo huynh đệ người cứ nhắc!

Trần Côn cười hi hi đem linh phù nhét vào trong tay Trần Nguyên.

- Ha ha, nếu tước gia là linh phù sư, ta đây cũng không khách khí.

Trần Nguyên chấp tay nói cảm tạ, trong thần sắc không hề có được ưu đãi mà cuồng vọng, cũng không vì được lợi mà nhún nhường,

Lại hàn huyên vài câu, Trần Nguyên chân mày cau lại:

- Tước gia, còn có một việc: Chuyện La Triết bị chúng ta bắt giữ, dù sao hấn cũng là nhi tử của La Hàn, cũng là một tiểu thiếu gia. Xin ngài cân nhắc, hay là thả hấn ra?

Trần Côn cũng nhăn mặt chau mày.

La Triết đúng là một cái phiền toái lớn. Hấn không giống như những người khác, nếu không có thân phận thì xử trí không cần nhiều bận tâm như vậy. La Triết chính là nhi tử của La Hàn. Nếu không thả hấn, La Hàn có thể lập tức đến Tân Nguyệt thành, tận diệt toàn bộ Trầm gia. Lam Nguyên La Hàn, người này có thể ngay lập tức có thể hủy diệt lực lượng lớn, quy mô bằng cả một quân đoàn a!

Vậy thả La Triết?

Cũng không được, La Triết có tính tình ngang ngược. Hôm nay hấn rời đi, ngày mai hấn lại có thể mang về càng nhiều tay chân, lại làm cho bản tăng càng thêm phiền phức!

- Ôi, thật là đau đầu!

Trần Côn gõ gõ vào trán.

- Tước gia đại náo to ghê ha, ha ha, ta chưa vào thành đã thấy thủ đoạn a!

Triệu hồng cùng mấy quân binh vây quanh đi tới.

Hấn tới đây làm gì? Trầm Côn ngược mắt nhìn sắc trời, đêm lại qua đi, phía đông đã dần ửng sáng. Lúc này đã là năm sáu giờ sáng. Hấn lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Nguyên soái, ngài không phải là đi gặp hắc kỵ sĩ, đã về rồi sao?

Nhanh như vậy đã quay về!

- Sự việc diễn ra thuận lợi, tất nhiên nhanh chóng quay về rồi!

Sắc mặt Triệu Hồng thể hiện sự vui sướng, cơ hồ như là cả ánh mắt cũng muốn cười to vài tiếng, sau đó hẩn nghiêm mặt nói:

- Trầm Côn, tiếp chỉ!

- Thần, Trần Bắc tướng quân Trầm Côn tiếp chỉ.

Trầm Côn vội vàng hành lễ.

- Thú Tôn phù hộ, Đại Triệu vương tuyên:

- Trần Bắc tướng quân Trầm Côn, trong lúc yêu thú nổi loạn đã có công lớn. Hoàng thất ban thưởng công huân, sắc phong tam đẳng Bá tước, khâm thử!

Đem thánh chỉ đặt vào trong tay Trầm Côn, Triệu Hồng cười nói:

- Trầm tước gia, trong vòng một tháng, từ người bình thường thăng thành Nam tước, rồi thành Tử tước, Bá tước. Chuyện này xưa nay chưa từng có ai làm được, đã oanh động toàn bộ vương triều Đại Triệu a!

- Tại sao ta lại được thăng chức?

Trầm Côn mở to hai mắt nhìn. Gần đây bản tăng cũng chẳng lập được công lao gì, cũng không có lấy lòng đại nhân vật nào. Tại sao lại thành tam đẳng Bá tước đây?

- Đây là ý tứ của hắc kỵ sĩ. Hẩn đem công lao của hẩn tặng cho người.

Triệu Hồng cười giải thích.

Quá trình Triệu Hồng cùng hắc kỵ sĩ gặp mặt không thể dùng hai từ ‘thuận lợi’ để hình dung. Thực là làm phẩn chấn lòng người, Đại Triệu phải chúc mừng!

Tối hôm qua, Triệu Hồng gặp được hắc kỵ sĩ, cũng đưa ra ý tứ thỉnh hẩn hỗ trợ quét sạch yêu thú. Hắc kỵ sĩ trả lời có điểm cổ quái. Hẩn chỉ cần vương triều Đại Triệu cho hẩn một khối lệnh bài có thể tiến vào bất kỳ một chỗ cơ mật nào trong vương triều là được!

So sánh với nguy cơ của yêu thú, điều kiện như vậy quả thực quá ưu đãi. Triệu Hồng không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng:

- Các hạ yên tâm, điều kiện này đại vương nhất định sẽ đáp ứng. Ngài chờ một ngày, ta liền phái ngay thiểm điện đi lấy lệnh bài.

- Không cần, người đưa ta tín vật, tự mình ta đi đến kinh đô.

Cầm tín vật, hắc kỵ sĩ thúc thú xoay người, quát hỏi:

- Yêu thú làm loạn Đại Triệu, Mấy con yêu thú mạnh nhất là gì?

- Chủ yếu có ba con Hồng Nguyên yêu thú. Lần lượt là: Dưới chân núi Thái Thương là Tam Kiếm Hồ, gần vương đô là Giáp Long và Bán Ngạc Nhân.

Triệu Hồng nói thêm:

- Đúng rồi, còn có một con yêu thú cực mạnh, chính là thượng cổ dị thú Lam Nguyên Yêu tông Thao Thiết!

- Được rồi, sau này không phải tìm ta nữa.

Hắc kỵ sĩ rời đi, nhanh như một đạo tàn ảnh. Lúc Triệu Hồng kịp phản ứng, thì hẩn đã đi được mấy chục dặm rồi biến mất trong núi

- Không được tìm hẩn nữa?

Nghĩ đến câu nói cuối cùng trước khi hẩn rời đi, Triệu Hồng có phần ngạc nhiên. Có việc gì cũng không được tìm hẩn. Người muốn đi tiêu diệt ba con Hồng Nguyên yêu thú, ít nhất ta cũng phải phái binh giúp người. Sau đó ta còn phải thưởng công cho người. Nếu không đi tìm người, ta sẽ phải làm sao đây?

Trong lòng có chút hiếu kỳ, Triệu Hồng liền mệnh lệnh thiểm điện điều theo sát hắc kỵ sĩ mà đi.

Sau mười phút, Thiểm Điện Điều đã quay lại, mang về cho hắn một tin tức vô cùng sợ hãi tới mức Triệu Hồng phải hô to: Mô phật. May mắn cho chính mình là không có rắc rối với Hắc kỵ sĩ!

Nước Đại Triệu tổng thể có hình dáng giống như một con tuần mã. Tân Nguyệt thành ở vị trí lỗ tai con ngựa là nơi đánh giết đầu tiên. Sau đó đánh giết đến cái đuôi, cuối cùng là về tới vị trí trái tim con ngựa - vương đô Đại Triệu - Thành Hàm Đan.

Trong vòng một đêm, hắc kỵ sĩ dạo một vòng quanh Đại Triệu. Hơn nữa những nơi đi qua, hài cốt yêu thú nằm khắp nơi trên mặt đất, máu chảy thành sông.

Cuối cùng, hắn xuất hiện tại cửa tử cung hoàng đế Đại Triệu một cách thần không biết quỷ không hay. Đông, đông, đông, đông, bốn khoả tinh hạch yêu thú đưa ra trước mặt hoàng đế. Hắc kỵ sĩ lấy ra tín vật của Triệu Hồng:

- Ba con Hồng Nguyên Yêu tông, dị thú Thao Thiết đều đã chết, tinh hạch bọn chúng đây. Lệnh bài mà Triệu Hồng đáp ứng đâu?

- Trong vòng một đêm, hắc kỵ sĩ giết ba con Hồng Nguyên Yêu tông, còn có một con Lam Nguyên dị thú?

Miệng Trầm Côn khô khốc, ngơ ngác nhìn Triệu Hồng.

Thần sắc Triệu Hồng cũng có chút cứng ngắc. Thực lực của hắc kỵ sĩ biểu hiện đã quá mức vượt qua khỏi phạm trù nhân loại bình thường. Thử nghĩ, nếu hắn dùng lực lượng này để đối phó với Đại Triệu vương triều. Sau một hồi chiến đấu, quân đội Đại Triệu liệu còn có mấy người?

- Ai, sức mạnh của hắc kỵ sĩ là thứ chúng ta không thể có được.

Triệu Hồng thở dài, hắn tiếp tục cười nói:

- Sau khi cầm lệnh bài, hắc kỵ sĩ nhờ Thiểm Điện Điều chuyển lời cho ta, nói không cần phải khen thưởng gì cả. Tất cả đều ban cho ngươi, hắn còn có một phong thư cho ngươi.

Nói xong, hắn lấy ra một cái túi tiền dày cộp. Trầm Côn mở ra vừa nhìn, bên trong là một khối kim loại màu lam không biết tên.

- Một mình một ngựa bốn ngàn dặm, quét sạch yêu thú, một kiếm vung lên Thiên Yêu thúc thủ, vương triều bá phục. Trầm Côn, ngươi có hâm mộ thực lực của ta không?

Trên thanh kim loại viết một đoạn mang khẩu khí tự đắc, tựa hồ cũng chứa cả một chút cuồng tiếu, trên chọc:

- Ha ha, muốn hâm mộ, thì cứ việc hâm mộ đi, được người hâm mộ thật sự là điều thú vị nha!

Xuy!

Trầm Côn vừa mới xem hết, Thanh kim loại liền hoá thành một làn khói màu xanh biến mất.

Nhìn làn khói xanh, nghĩ đến những lời nói trên thanh kim loại. Trầm Côn có thể hiểu được tâm tình của hắc kỵ sĩ.

Đối với hắc kỵ sĩ mà nói. Giết mấy con Lam Nguyên yêu thú, rung động chút xíu Đại Triệu vương triều. Bất quá cũng chỉ là một cái nhắc tay mà thôi. Hắn cũng không có hứng thú trợ giúp Đại Triệu vương triều, hắn chỉ nghĩ là biểu hiện một chút thực lực trước mặt Trầm Côn. Làm cho Trầm Côn cảm thấy kinh hãi!

Lại liên tưởng đến hành động hắn đem công lao tặng cho Trầm Côn. Đây là tâm ý hay là giễu cợt Trầm Côn à!

- Chỉ vì một tiểu nhân vật như bản tăng, mà một đại nhân vật như vậy dư hơi châm chọc sao?

Trầm Côn bĩu môi.

Lúc này, Triệu Hồng còn nói thêm:

- Trầm tước gia, bốn con yêu thú cực mạnh đã chết, coi như là đã giải trừ một nửa nguy cơ của vương triều. Ha ha, mọi công lao đều nhờ người tiến cử hắc kỵ sĩ. Theo ý ta, ít nhất phải đề nghị bệ hạ phong người là đại công tước hoặc là thăng cấp thu tướng quân.

- Ôi, đa tạ nguyên soái.

Trầm Côn sáng mắt lên.

(Biên: Thấy lợi là ham, bất quá giống ta)

- Đừng vội cảm ơn. Lúc trước ta có nghĩ như vậy, nhưng bây giờ...Ta đã đổi chủ ý.

Triệu Hồng ha ha cười:

- Biết ta vì cái gì mà đổi chủ ý không?

Nhìn xem vẻ mặt tươi cười của Triệu Hồng, hẳn không phải là chuyện gì xấu, Trầm Côn cười nói:

- Tước gia đang khó xử về việc làm thế nào với La Triết? Đừng lo, có thể bỏ đi phần thưởng này để xử lý La Triết.

Hắn nghiêm mặt nói:

- Người đem La Triết giao cho ta. Việc còn lại người không cần quản, ta lấy danh nghĩa của cả Đại Triệu vương triều cùng Lăng Vân Tông mặc cả, sẽ đảm bảo không có chuyện gì?

- Ôi, Nguyên soái thật sự là tri kỷ của ta.

Tâm tình của Trầm Côn hoàn toàn được giải tỏa.

Cả ngày hôm sau, Trầm Côn vội vàng xử lý thu xếp kiểm kê mọi cửa hàng bị phá, khôi phục hoạt động, vỗ an những người Trầm gia bị ngộ thương. Quan trọng là số tiền Hà Sơn đưa ra bồi thường vô cùng lớn, tới bảy con số. Thấy số kim tệ này đã làm Trầm Côn nổ đom đóm mắt, không thể tính toán rõ ràng. Cuối cùng đành phải ném cho A Phúc, mặc cho hắn tham ô một ít.

Đêm đến, cuối cùng Trầm Côn cũng có một ít thời gian liền nằm lý ở trên giường. Nhưng mà câu nói của Trần Nguyên làm cho hắn phải bình tĩnh: Kê biên tài sản của Tô gia đã hoàn thành, Trầm Côn nhất định phải lập tức phải đi tiếp nhận tài sản Tô gia!

- Ai, thật sự là vận may phát tài đã đến, thần tiên cũng không thể ngăn được. Hắc hắc, Tô gia kinh doanh mấy trăm năm. Bọn họ có thể dâng cho bản tăng bao nhiêu tiền đây?

Một mặt tính toán như vậy, một mặt Trầm Côn đem theo thân thể mệt mỏi tới phủ đệ Tô gia.

88. Chương 86: Đoạn Thủ.

Trang viên Tô gia, hậu hoa viên. Trầm Côn hướng về phía hai tên lính ngự thú quân cầu khẩn:

- Lão huynh, xin người tìm kỹ một chút. Ta có thể khẳng định chắc chắn là nó ở trong này.

- Tước gia, tại mỗi tác đất Tô gia chúng ta đều đã điều tra qua. Mật thất, hầm ngầm, thậm chí cả biệt thự ngoài thành chúng ta cũng đã tìm khắp qua. Thật sự là chúng ta cũng không tìm được.

Binh lính ủy khuất giải thích.

- Tiếp tục tìm kiếm đi. Bổng tước gia tuyên bố, ai có thể tìm được, ta khen thưởng một vạn lượng bạc.

Trầm Côn lớn tiếng nói.

Một vạn lượng? Ánh mắt binh lính sáng lên, ngay cả lời nói cáo lui cũng quên sạch, bắt đầu lùng sục lại một vòng bên trong.

Nhìn bộ dáng bọn lính tìm kiếm kỹ lưỡng, Trầm Côn trong lòng ai oán thở dài:

- Ai, những thứ đáng giá đều đã tìm được. Tại sao cái không đáng giá mà tìm mãi không ra?

Thứ Trầm Côn muốn tìm là ‘Liên Tỏa Bạo Viêm Phù’!

Tại đại hội đấu giá trước đó không lâu, Trầm Côn cung cấp cho Bách Bảo Trai linh phù này liền được Tô gia dùng giá trên trời mua đi. Từ đó, trong lòng Trầm Côn có một vướng mắc. Hắn không quan tâm linh phù có thể bán được bao nhiêu tiền. Chỉ là hắn nghĩ mãi mà không ra, đường đường là Lăng Vân Tông Tô gia, trong nhà linh phù chồng chất như núi. Bọn họ có cần phải dốc vốn mua linh phù của bản tông sao?

Vừa rồi quá trình điều tra cũng chứng minh được vấn đề lo lắng của Trầm Côn: Ở một chỗ bí mật trong mật thất, bọn lính tìm được cả thấy ba thùng linh phù. Trong đó có cả loại Vương Kiêu không dứt miệng khen là nhất đẳng linh phù. Thấy có nhiều linh phù cao quý như thế, hành vi của Tô gia càng lộ ra vẻ cổ quái.

- Vẫn chưa tìm được sao?

Trầm Côn lo lắng hỏi binh lính. Không điều tra được việc Tô gia dùng linh phù này làm gì, trong lòng hắn càng không an tâm.

- Đại thiếu gia, đại thiếu gia.

Thì ra là A Phúc ôm cái bụng béo ị chạy vào, mặt đỏ bừng, không cẩn thận va vào cánh cửa. Nhưng lúc đứng dậy vẻ mặt vẫn cười ha hả.

- Đại thiếu gia, đã tính toán xong xuôi. Chúng ta phát tài rồi.

A Phúc đem đưa sổ sách trong tay.

- Sản nghiệp của Tô gia có hai mươi bảy chỗ, ngân lượng hiện tại là một trăm ba mươi bảy vạn lượng, cộng với số ngài kiếm được. Hiện giờ ngài đã vượt xa thế này rồi. Ha ha.

Hắn như một tên trộm vươn một ngón tay ra.

- Ô!

Trầm Côn đang chuẩn bị chuồn, nên không để ý ám chỉ của A Phúc:

- Đại thiếu gia, ngài có điều gì phiền toái?

A Phúc hiểu kỳ hỏi:

- Ài!, linh phù Tô gia mua đi còn không có tìm thấy.

Trầm Côn bắt đầu dī thờ dài.

- Hơn một vạn người mà không tìm được?

A Phúc nghĩ nghĩ:

- Có phải là Tô gia đã mang đi rồi, hay là đã sử dụng rồi?

- Không có khả năng. Lúc Tô gia rời đi, chỉ đem theo quần áo bên mình, đã lục soát toàn bộ mọi người rồi. Ân, cũng không thể nào đã sử dụng. Đây chính là ‘Thị Liên Tỏa Bạo Viêm’ linh phù. Nếu bọn họ sử dụng, cách vài chục dặm đều có thể nhìn thấy lôi quang.

Trầm Côn lắc đầu giải thích. Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vội la lên:

- A Phúc, tránh ra.

- Sao thế? A đại thiếu gia cứu mạng.

Một khối đá lớn tối đen hướng A Phúc bay tới!

Thì là bọn lính mãi không tìm thấy linh phù. Trong lúc nóng giận đã sử dụng linh khí phá đi phòng ở. Đá vụn bay loạn xạ, một khối đá lớn không phương hướng bay tới phía ót A Phúc.

Khối đá lớn này có tốc độ cực nhanh, Trầm Côn tự mình trốn ra xa xa. Nhưng ngay lúc hắn rời đi liền đưa tay trợ giúp A Phúc. Hắn xuất ra một đạo linh phù. Sau đó lấy tay vỗ trên cái mông của A Phúc, hi vọng linh phù này có thể giúp A Phúc né tránh.

Ầm ầm!

Nhờ hiệu quả của linh phù, A Phúc tránh được khối đá, Nhưng thân thể hắn mập mạp tựa như một quả bóng cao su lớn. Hắn lặn bảy tám vòng trong hoa viên, sau đó theo con dốc rớt vào trong một căn phòng!

- A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi.

Biết được phòng này là phòng gì, Trầm Côn vội vàng niệm Phật.

Truyền thống của Cửu Châu đại lục cùng Trung Quốc cổ đại tương tự nhau - Cực kỳ tôn kính người chết. A Phúc phá căn phòng này ra, đây chính là Từ Đường của Tô gia.

Trong Từ Đường thờ cúng này có hơn tám mươi bài vị, đều là liệt tổ liệt tông của Tô gia. Ở giữa Từ Đường này còn bày một quan tài gỗ lim. Đây chính là quan tài phụ thân của Tô An Chi. Phụ thân của Tô An Chi qua đời nửa tháng trước. Theo như phong tục Cửu Châu - cư gia bách nhật, phúc chiếu hậu đại (để người chết trong nhà trăm ngày, tao phúc lớn cho con cháu). Vì thế thi thể của hắn được lưu lại trong từ đường, sau một trăm ngày mới chôn cất.

Lúc này, bọn lính đã kể lại chuyện điều tra Từ Đường này. Tuy không có gì là quá mức, nhưng mỗi một vị trí bài vị cũng đã thay đổi. Quan tài phụ thân Tô An Chi cũng đã bật nắp, ngay cả túi tiền trên áo người chết cũng đã kiểm tra.

Có thể nói, nơi này không có khả năng giấu vật cần tìm.

Nhưng mà lúc A Phúc đụng vào, quả bóng thịt này có quán tính quá lớn thô lỗ đập vào quan tài. Do nắp quan tài còn chưa có lắp chặt, làm cho quan tài bật ra rồi thuận thể lăn luôn vào trong. Hắn đối mặt với phụ thân Tô An Chi, trực tiếp hôn môi một cách thân mật!

- A Phúc, xem ra vận may của ngươi quả thật là quá lớn.

Trầm Côn thiếu chút nữa cười vỡ bụng. Hôn nhau với người chết, đây chính là người xui xẻo nhất Cửu Châu!

- Mẹ nó chứ!

A Phúc nằm gục trên thi thể, chán nản sắp sửa phát khóc.

- A? Đại thiếu gia, ngài mau đến xem.

A Phúc nếu muốn đứng lên thì hai tay cần phải khê chống trên quan tài. Cũng không biết hắn để tay lên chỗ nào. Bỗng có mấy tiếng cọt két, thi thể để trông quan tài trườn xuống. A Phúc cũng bị rớt xuống. Trong quan tài lập tức xuất hiện một tầng mật thất lớn.

- Mẹ nó chứ, tìm mãi không thấy bảo bối tốt nhất của Tô gia đâu. Nguyên lai chỗ cất giấu ở ngay dưới quan tài phụ thân hắn.

Trước tiên Trầm Côn dùng hai hộ thân linh phù bảo vệ mình, sau đó thả người nhảy vào bên trong.

Cái này từ trên xuống dưới chỉ có vài thước. Lúc Trầm Côn nhẹ nhàng rơi xuống đất, A Phúc đang gục trên một cái đệm màu đỏ kêu đau. Nhưng mà cái đệm này có độ dày không tệ, Tuy hắn bị té nhưng chỉ chịu một vết thương rất nhỏ.

Từ cái đệm này nhìn lại, phía trước là một cái điện thờ. Như vậy cái đệm này dùng để quỳ bái. Trên bàn thờ có một bài vị không viết tên cùng với cái tráp màu đỏ được dán giấy niêm phong.

Thấy cái tráp màu đỏ thẫm, Trầm Côn hoảng sợ lùi từng bước. Sau đó theo bản năng triệu hồi ra Minh Vương Pháp Tướng, vội vàng hỏi:

- Vương lão huynh, ngươi nhận ra không?

- Thiên đạo chiêu chiêu?

(tạm dịch: Lẽ trời soi sáng).

Wang Kiêu vọt nhanh tới trước bàn thờ, quan sát cẩn thận trên mặt tráp phong ấn, kinh ngạc nói:

- Quả nhiên là thiên đạo chiêu chiêu.

Hắn giải thích cho Trầm Côn:

- Ngày xưa tại một trận chiến tại Lan Vân Sơn, ta cùng Nguyệt Nhi tự sát vong thân. Ngay lúc đó quốc sư Đại Hán, Thiên Cơ môn chủ Cổ Nguyệt Hà dùng chính sinh mệnh của mình bố trí phong thủy bí thuật của Thiên Cơ môn chính là đại trận phong ấn linh hồn cực mạnh - thiên đạo chiêu chiêu.

Hắn tiếp tục nói:

- Thiên đạo chiêu chiêu được bố trí xong, thi thể cùng với linh hồn của ta liền bị xé rách thành bảy mảnh, giấu vào trong bảy cái tráp thiên đạo. Cái tráp màu đỏ thẫm này, cùng với cái phong ấn bí pháp của ta giống nhau như đúc.

Trong mật thất của Tô gia lại xuất hiện phong ấn cực mạnh của Thiên Cơ môn?

Có kinh nghiệm phóng thích Vương Kiêu, Trầm Côn cũng không sợ mật hạp này thương tổn tới mình. Hắn vận dụng trí tuệ của Minh Vương, dễ dàng đẩy ra gông xiềng trên phong ấn. Sau đó tay không phá khóa, mở tráp ra.

Một bàn tay con người trắng nõn xuất hiện trước mắt.

Là tay trái!

Long lanh trong suốt, khớp xương hết sức nhỏ, giống như một món đồ tinh mỹ của một tác phẩm nghệ thuật.

Trầm Côn thấy vậy liền thất vọng. Hắn tìm thấy cái hộp thiên đạo, còn tưởng rằng có thể tìm được một linh hồn cường đại. Hóa ra chỉ là một cánh tay trái. Điều này nói lên, linh hồn người này cũng đã bị xé nát, có khả năng đã bị tiêu thất hoàn toàn.

- Vương lão huynh, người nhìn xem cánh tay này.

Trầm Côn nhìn kỹ trên cánh tay này không phát hiện ra được cái gì đặc biệt, liền hỏi Vương Kiêu.

Wương Kiêu cẩn thận quan sát một lần, khẽ thở dài:

- Đoan trang tự nhiên, sắc nghệ song tuyệt.

(Tạm dịch: Bản tính đoan trang, sắc tài đều có.

Hắn chỉ vào làn da trong lòng bàn tay cùng với móng tay:

- Trầm Côn người xem đi. Làn da trong lòng bàn tay mịn màng trắng trẻo, rõ ràng là tay trái của một nữ tử trẻ tuổi. Mà ở đầu các ngón tay cùng với móng tay có các vết dây nhỏ. Ta dám khẳng định đây là kết quả của việc gầy đàn nhiều năm. Nữ nhân này lúc chết chỉ khoảng hai mươi tuổi, hơn nữa còn tinh thông việc gầy đàn ca múa.

Theo giảng giải của Vương Kiêu, trong đầu Trầm Côn quanh quẩn một bức họa: Một vị tuyệt thế mỹ nhân đang gầy đàn dưới ánh trăng. Bỗng nhiên có mấy lão quỷ Thiên Cơ môn từ trên trời giáng xuống, làm đứt dây đàn. Mỹ nhân chịu khổ bị phân thân thành bảy mảnh. Bị phong ấn tại bảy cái hộp thiên đạo.

- Mẹ nó chứ.

Trầm Côn lắc đầu. Hắn rất kỳ quái, tại sao mình lại có liên tưởng như thế?

Bần tăng đã thay đổi rồi. Trong suy nghĩ của bần tăng thường là tiền, sao tự dưng lại nghĩ tới nữ nhân?

Đúng rồi, nói đến tiền, A Phúc vừa rồi đã từng nói. Tổng tài sản của bần tăng đã vượt quá...

- Mẹ nó chứ.

Trầm Côn đang muốn chú ý xung quanh, không ngờ A Phúc lớn tiếng kêu gào. Không biết hắn từ góc nào nhảy ra, tay đang phủi phủi, trên tay còn lại cầm một mảnh đá màu đen chạy vội tới:

- Đại thiếu gia người xem cái này có phải là Hải Nạp Bách Xuyên Thạch hay không. Có phải là Hải Nạp Bách Xuyên thạch giúp người thăng cấp?

- A di đà Phật, người tìm được ở chỗ nào thế?

Trầm Côn kinh ngạc, trong tay A Phúc đúng là Hải Nạp Bạch Xuyên Thạch.

Tính cả khối này, Trầm Côn đã có được ba khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch. Chỉ cần lấy được Tử Kim Được Xử, là có thể điên cuồng thăng cấp!

- Ngay lúc tiểu nhân rơi xuống dưới này, vừa lúc nó nằm ở ngay phái dưới.

A Phúc đắc ý ưỡn cái bụng to ra:

- Đại thiếu gia, xin chúc mừng ngài, ngài có thể lại thăng cấp!

- Cái số chó nhà người thật tốt. Người ta rơi xuống như cái bánh nướng, còn người giống như cái nồi bánh rơi xuống. (DG: Chắc nó mập quá rơi xuống mới có cảm giác đau, mò bừa được viên đá này mà.)

Trầm Côn cười lớn:

- A Phúc, người có công tìm được Hải Nạp Bách Xuyên, ta ban thưởng cho người...

Vốn định nói thưởng cho một vạn lượng bạc, nhưng mà hần nghĩ lại:

- Đúng rồi, Triệu Hồng đã từng nói, thiếu gia ta là bá tước, Trấn Bắc đại tướng quân, có thể phong quan nhỏ!

- Đại thiếu gia, ngài...ngài có thể phong cho A Phúc được làm quan sao?

Hai chân A Phúc run rẩy, môi cũng lập bập nói.

- Ủ, là một tổng quản văn án của phủ Bá tước, mang hàm thất phẩm, chắc là cũng không hề kém đâu nhỉ?

Trầm Côn sờ cằm tính toán.

Rầm! A Phúc một phen văng nước mắt ướt nước mũi quỳ xuống:

- Đại thiếu gia, tiểu nhân chỉ biết, cả đời đi theo ngài. Cuộc sống của tiểu nhân thật là có phúc. Ngài chính là cha mẹ sống lại của ta, chính là Bồ Tát sống của tiểu nhân.

Lại là cái kiểu nịnh bợ cũ rích. Trầm Côn bĩu môi, tự nhủ, người đã cảm kích? Bần tăng chưa nói còn có khen thưởng lớn nhất cho người đâu.

Từ lúc A Phúc cầm về sáu trăm vạn lượng bạc, Trầm Côn hoàn toàn coi hần là tâm phúc. Nhiều khi nghĩ A Phúc nghe lời như vậy, lại làm việc lưu loát, chờ ngày nào đó hần sống thọ và chết tại nhà, bần tăng liền nói chuyện với sư phó cho hần xuống địa ngục làm một chức nhỏ. Hắc hắc, coi như là biến thành trường sinh bất lão.

Trầm Côn lại tìm tòi một lúc. Tuy cuối cùng không tìm được linh phù, nhưng có Hải Nạp Bách Xuyên thạch hần đã thỏa mãn.

Hiện giờ Tô gia đã biến thành tài sản riêng của Trầm Côn. Cho nên hần cũng không trở lại Thiếu Lâm tự của mình. Đêm đó hần vào phòng ngủ của Tô An Chi, đem bàn tay cùng với Hải Nạp Bách xuyên giấu dưới giường, sau đó vùi đầu vào giấc ngủ.

Trầm Côn thật sự mệt mỏi.

Mơ mơ màng màng, hần tiến nhập vào trong mơ. Sau đó bên tai chợt nghe có tiếng người nhẹ giọng cười:

- Tiểu tử kia, người có liên hệ thế nào với Tô gia? (DG: Thăng này lại sắp có gái rồi)

Theo đó, tiếng đàn du dương quanh quẩn. Tiếng đàn này văng vẳng bên tai, thấm vào ruột gan. Nghe tiếng đàn, ba ngày sau, vẫn làm cho người ta nhớ mong.

89. Chương 87: Một Giấc Mơ Đẹp.

Trầm Côn đang say giấc nồng, hần cứ nghĩ tiếng đàn hần nghe được là của A La. Nhưng giây lát sau hần liền nghĩ ra, trong quan niệm của A La, đánh đàn làm bẩn ngón tay nàng, là hành vi xấu xa không thể tha thứ. Thế thì làm sao mà A La đánh đàn được? Nếu như không cần kiếm mà vẫn tác chiến được, A La chắc là sẽ không nguyện sờ đến kiếm nữa ấy chứ!

Không phải A La, thế thì người này là ai? Trầm Côn mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, sau đó hần sợ ngây người.

Hần vẫn còn nhớ rõ, lúc trước hần ngủ trong phòng ngủ của Tô An Chi, nhưng bây giờ tỉnh dậy lại thấy mình đang trong rừng mai! Hoa tuyết bay bay, cánh hoa rơi ngợp trời, mà cách đó không xa, dưới một cây mai có một bạch y nữ tử đang ngồi xếp bằng đánh đàn, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu lên người nàng...Khung cảnh vô cùng mỹ lệ, lại cũng rất mơ hồ, lại cũng rất thanh khiết, thoát tục. Khung cảnh khiến người ta say mê không nổi gây kinh động.

- Người là ai? Đây là nơi nào?

Trầm Côn bần quất hỏi.

- Ta là ai? Ta nói ra, liệu người có tin không?

Bạch y nữ tử (bạch y: Áo trắng, trang phục trắng) bật cười, thanh âm của nàng thực nhỏ nhẹ, tuổi nàng có vẻ không lớn, nghe rất giống một cô gái nhỏ hay nghịch ngợm quậy phá vậy.

(Biên: Thấy mặc áo trắng trông rộn rợn)

- Người cứ nói đi, tin hay không là tùy ở ta!

Trầm Côn cố gắng nhanh tỉnh táo lại, nhưng hần biết rằng rất khó. Rõ ràng buổi tối còn đang ngủ ở nhà. Đột nhiên lại có mặt ở rừng mai này, lại bỗng dưng xuất hiện trước mắt một bạch y thiếu nữ đánh đàn...Phật Tổ a, chẳng lẽ con gặp phải nữ quỷ rồi?

Tựa hồ biết được suy nghĩ của Trầm Côn, bạch y nữ tử cúi đầu, cố ý giả bộ dọa người, âm trầm nói:

- Đúng vậy, ta chính là quỷ đây, là nữ quỷ chuyên ăn thịt nam nhân đây...

Phịch! Trầm Côn không chút cốt khí, ngồi bệch xuống đất, hần nhận ra cô gái này lúc đang nói thì sắc mặt từ hồng chuyển thành xanh, đầu lưỡi thấp thoáng thè dài đỏ như máu, hai con mắt cũng biến thành hai tròng âm u, tối tăm và từ đó chảy ra hai hàng huyết lệ!

- Nàng ta đúng là nữ quỷ!

- Hi hi...

Chứng kiến dáng vẻ của Trầm Côn, bạch y nữ tử vỗ tay cười duyên, rồi nhanh chóng khôi phục vẻ đáng yêu động lòng người.

- Vừa dọa một chút mà đã sợ rồi, thật là đồ vô dụng!

- Ta mà vô dụng?

Trầm Côn đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ bằng vài bước lớn đã vượt đến trước mặt bạch y nữ tử, sau đó hần bẻ một cành mai to bằng cánh tay người. Rồi hần nhả vào đầu bạch y nữ tử mà đánh xuống. (Cái thằng cha dã man)

- A di đà Phật, bần tăng chút nữa thì quên mất, nữ quỷ hại người kia, bần tăng chính là truyền nhân của Địa Tạng vương chuyên gia bắt quỷ đây!

Bộp, cộp,...

Trầm Côn hung hăng đánh đến nỗi bạch y nữ tử ngã dúm dui, hần lại còn cảm thấy chưa đã nghiền, lại bẻ thêm một nhánh cây khác hai tay hai nhánh đánh xuống! Chưa hết, chân hần ra sức đạp lên vai bạch y nữ tử, hai tay múa hai cành mai như hai cối xay gió ra sức quật. Gió thổi, hoa rơi, cát bụi bay đầy trời.

Vừa đánh, Trầm Côn vừa tự nhủ: Nữ quỷ này nhất định là trốn trong Tô gia đã nhiều năm, không biết đã hại chết bao nhiêu người rồi...Đúng rồi, trong phim thường nói, những nữ quỷ này thường là bề ngoài rất động lòng người, sau đó sẽ dùng nhan sắc câu dẫn nam nhân, rồi lại hút hết tinh khí của nam nhân, quả là loại quỷ tai họa đáng chết!

- Ban ngày ban mặt, trời trong gió nhẹ, nữ quỷ này lại còn dám đi câu dẫn bần tăng?

- Hừ, nếu người đến câu dẫn bần tăng vào ngày khác thì không tính, nhưng giờ này, A La đang nằm ngủ cách vách, việc này nếu để cho A La thấy, kiếp sau bần tăng còn có hạnh phúc sao?

- Bần tăng đánh chết cái đồ tai họa nhà người!

Trầm Côn đánh đến nửa ngày, tay mỗi chân mệt, miệng thở không ra hơi. Mà bạch y nữ tử kia bị đánh đến thất điên bát đảo, ôm đầu từ từ đứng lên, liêu xiêu liêu xiêu đi được vài bước chân, rồi lại va vào một cái cây...

Bất quá, nàng ta bị đánh lâu như vậy, nhưng trên người một vết thâm tím cũng không có, vẫn là đôi mắt to sáng, khuôn mặt non mềm, hiển nhiên bạch y nữ tử này đúng là nữ quỷ không sai!

- Lão thiên à, mấy trăm năm nay ta không gặp người nào, hóa ra, con người bây giờ đều đáng sợ như thế à!

Bạch y nữ tử nghiêng trước nghiêng sau mãi mới đứng vững được, sau đó nàng ủy khuất ôm lấy đại thụ, làm bộ đáng thương nhìn Trầm Côn:

- Người ta không phải chỉ dọa người một chút thôi sao? Người làm gì mà phải ra tay nặng như vậy? Người ta chỉ là một cô gái nhỏ thôi, người phải biết thương hương tiếc ngọc chứ!

- Thương hương tiếc ngọc?

Trầm Côn chớp chớp mắt.

- Không cần giả bộ đáng thương, ta biết người định câu dẫn ta, muốn ăn đòn phải không?

- Quỷ mới thêm câu dẫn người!

Bạch y nữ tử tức giận mở to hai mắt nhìn, sau đó nàng ý thức được, mình chính là nữ quỷ không sai!

Nàng vội vàng chữa lời:

- Phi, không, không phải là quỷ cùng không thêm câu dẫn người mà là con rùa đen, vương bát đần mới thêm câu dẫn người!

Rồi nàng chuyển sang oán hận nói:

- Sao người không nhìn vào gương mà xem, mắt người thì vừa nhỏ vừa lác liên, cái đầu thì ngắn, cái mặt thì đúng là ham tài háo sắc, đúng rồi, còn lúc đánh người ta thì đúng là đáng vẽ của bọn lưu manh du côn...Ai nha, đừng đánh ta nữa mà!

Trầm Côn giờ càn mai lên, bạch y nữ tử vội vàng ôm cái đầu gối chồm hồm xuống.

- Ta nhận thua còn không được sao? Ta thừa nhận, người đánh bại ta, được chưa?

Bạch y nữ tử ủy khuất, hai chân di di trên mặt đất thành hai vòng tròn, cúi mặt tiếp tục nói:

- Người ta, người ta cả mấy trăm năm rồi không được gặp người, muốn tìm người tâm sự một chút cho đỡ buồn không được sao?

- Mấy trăm năm rồi không nói chuyện? Người lừa ai đó?

Trầm Côn bĩu môi nói:

- Mấy trăm năm không nói chuyện mà sao người vẫn nói được lưu loát thế?

- Ngu ngốc, người ta có thể nói chuyện một mình, tự mình kể chuyện cho mình nghe chứ sao?

Bạch y nữ tử đắc ý nói.

Trầm Côn lắc đầu:

- Nếu người muốn tìm người sống nói chuyện, thì tìm ai mà chả được, có sao lại phải tìm đến ta?
- Người cho là người ta nguyện ý tìm người đấy à?

Bạch y nữ tử nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, bộ dạng vô cùng đánh đấm,

- Tại sao cả khi đi ngủ người cũng cầm tay trái của ta, còn đem dấu ở dưới giường người nữa? Ông trời ơi, người ngủ thì ngủ, sao lại ngáy to khủng khiếp đến thế, tai ta rất nhanh bị điếc mất, vậy người nói, ta không tìm người thì tìm ai?

Rồi nàng chìa bàn tay ra:

- Nè, bồi thường đi, trả công cho cái tai đau khổ của ta!

Tay trái?

Trầm Côn cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của bạch y nữ tử, bàn tay sáng trắng trong suốt, móng tay có dấu ấn của việc thường xuyên dạo đàn, đúng là cánh tay mà hắn tìm được lúc ban ngày.

- Người chính là chủ nhân của cánh tay kia ư?

Trầm Côn xấu hổ đỏ mặt, “nếu đúng thiếu nữ này là chủ nhân của cánh tay đó, thì bản tăng chắc đã đánh lầm người rồi”.

- Thế người cho là gì?

Bạch y nữ tử nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, rồi nói:

- Hừ, phải rồi, ta cao quý như vậy, người có cho tiền ta cũng không cần. Vậy tốt lắm, ta phạt người phải kể chuyện cho ta nghe, tối nào cũng phải kể, coi như là bồi thường phí chuyển nhà cũng được!

Trầm Côn trợn trắng mắt. Bất quá hắn cũng hiểu rõ, cái cô quỷ nhỏ này không có tâm tư hại người, mà là cô độc tịch mịch quá, rất muốn tìm người cùng tâm sự mà thôi!

“Cùng nữ quỷ nói chuyện phiếm?”

“Tựa hồ...cũng thú vị!”

Trầm Côn phát tay nói:

- Yên tâm, yên tâm, không phải là tìm người cùng nói chuyện sao? Ta nói chuyện với người là được. Trước tiên, nói về người đi, người tên là gì? Nhà ở đâu? Vì sao sau khi chết lại bị người phong ấn tại đây?
- Xin người! Người phải là cùng ta nói chuyện phiếm, ta không mượn người điều tra lý lịch, người thành tâm một chút có được không?

Bạch y nữ tử cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó không hài lòng nói:

- Trước tiên nói cho người biết, ta gọi là Thủy nhi. Những cái khác sau này hãy nói, uy, thời gian không nhiều, mau mau kể chuyện cho ta nghe, mấy trăm năm nay không được nghe người sống kể chuyện, mấy cái lỗ tai sắp bị hỏng cả rồi!

Nói xong, nàng vô cùng cao hứng ngồi xếp bằng đối diện với Trầm Côn, vẻ mặt chờ mong:

- Người kể mau đi, kể một ít chuyện ly kỳ hoành tráng nào!
- Ly kỳ, hoành tráng à?

Trầm Côn nghĩ nghĩ, rồi cũng ngồi xếp bằng, thấp giọng kể:

- Được, để ta kể cho người nghe một chút chuyện xưa...
- Bất tham (không tham lam), có người như thế sao?
- Phải rồi, đó là tên của một người.

Trầm Côn rung đùi, đắc ý cười nói:

- Chuyện kể rằng, thật lâu, thật lâu trước kia, mà cũng có thể là sau này, không ai biết rõ, có một nơi gọi là Thiếu Lâm Tự. Trong Thiếu Lâm tự có rất nhiều người đầu trọc, vô cùng dũng mãnh cự ngụ, trong đó có một người đầu trọc dũng mãnh nhất, kêu là nhà sư quét rác...

Một hôm, Nhà sư quét rác nhận nuôi một đứa trẻ đầu trọc, lại đặt pháp hiệu cho nó là Bất tham...Nhưng người nên nhớ, cái tên tiểu hòa thượng đó không hề thích cái pháp danh Bất tham của mình chút nào. Hắn mong muốn mình được đổi sang một pháp danh mới là “Bất khả bất tham”!

- A, ha ha...Sau đó thì sao?

Thủy nhi hiển nhiên là nghe chuyện rất chăm chú.

- Sau đó thì có nhiều chuyện lắm, chuyện kể rằng, từ lúc “Bất khả bất tham” được sáu tuổi...

Trầm Côn nhìn ánh trăng nhớ lại chuyện xưa:

- Năm ấy “Bất khả bất tham” sáu tuổi, hắn đã bắt đầu hiểu chuyện. Hắn quen biết với một hòa thượng sư bá xấu đầu trọc lóc tên là Trí Thanh, hàng ngày ông ta thường đến tàng kinh các đọc “Lăng già kinh”. “Bất khả bất tham” bèn lấy trộm “Lăng già kinh”, giấu vào trong đó mấy bức xuân cung đồ...

Một hôm, nhân lúc Trí Thanh sư bá vừa mở sách “Lăng già kinh” ra, “Bất tử bất tham” đột nhiên từ phía sau lưng xông tới, hô to: “A,...Trí Thanh sư bá, sao người lại thích xem những nữ nhân không mặc quần áo, hắc, hắc,...Muốn con giữ bí mật, phải trả con một trăm đồng!”

- Này, có phải “Bất khả bất tham” đó rất xấu không?

Thủy Nhi nhăn mũi xem thường.

- Hắn xấu xa sao? Còn có nhiều chuyện xấu xa hơn nhiều ấy chứ!

Trầm Côn rất lấy làm tự đắc nói tiếp:

- Năm hắn được mười ba tuổi, đã cùng với mười tám đồng nhân mở rạp chiếu phim bí mật, cũng làm sàn nhảy bí mật luôn...

Ánh trăng dịu dàng soi sáng, rừng mai trắng xóa, cánh hoa tung bay đầy trời, phủ đầy lên cây thất huyền cầm, khung cảnh như trong truyện cổ tích. Trong đó, một chàng trai đang kể lại chuyện cũ của chính mình, một Bạch y thiếu nữ thì đang chăm chú lắng nghe...

Hình ảnh đẹp vô cùng...

- Chuyện đến lúc “Bất khả bất tham” được 18 tuổi, cũng được coi là từng trải, hiểu rõ mọi chuyện trong thiên hạ!

Từ những chuyện ai ai cũng biết như là “Tổ Nữ Kinh”, “Dâm thư” cho đến những chuyện bị coi là đen tối bị cấm phát hành như “Chuyện Vũ Đẳng Lan” hay “Tiểu Trạch”...hắn đều biết rõ!

Thậm chí các kỹ năng xxx trong chốn phòng the, các loại thuốc kích thích từ rẻ tiền đến đắt tiền, cả dầu mát-xa thượng hạng của Ấn Độ...

(DG: Ta không biết thằng cha này đang nói gì nữa. Đây gọi là kể truyện cổ tích cho con nít nghe ah?)

Sáng sớm, Trầm Côn nằm ở trên giường, vừa xoa chân múa tay vừa oang oang nói, nước miếng bay tứ tung!

- Trầm Côn, dầu mát-xa Ấn Độ là gì vậy?

- Dầu mát-xa Ấn Độ mà người cũng không biết? Quá kém, ta cho người biết...Hả, A La? Mẹ nó chứ, đây đúng là tiếng của A La mà?

Trầm Côn mạnh mẽ mở to hai mắt, chỉ thấy A La đang ngồi cạnh giường, tay bưng một bát canh trứng chim, đang nhìn mình dò hỏi.

Hắn lại liếc nhìn xung quanh, rùng mai cùng bạch y nữ tử Thủy nhi đã biến đâu mất, khung cảnh đúng là phòng ngủ của Tô An Chi lúc trước.

Chẳng lẽ...

Chuyện với Thủy nhi kia chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Trầm Côn bần thần, “nếu như nói mọi chuyện xảy ra đêm qua tất cả chỉ là mộng, tại sao lại quá chân thật như vậy, thậm chí hắn có thể nhớ lại từng chi tiết nhỏ,...Nhưng nếu nói không phải mộng, bản tạng như thế nào bị A La đánh thức, lại còn đang u mê nói mơ trên giường?”

- Nay, dầu mát xa Ân đến tốt cùng là cái gì thế?

A La không hài lòng thấy Trầm Côn cứ ngồi ngây ra mãi, gõ gõ đầu giường nói:

- Mau nói cho ta biết, sau sự kiện Độc Phật khó hiểu năm đó, các thầy thuốc trên đại lục hầu hết là chết đi hoặc mất tích, chưa từng nghe thấy có cái dạng thuốc mới nào kỳ lạ thế cả?

- Cái loại dầu xoa Ân Độ ấy là...

Trầm Côn cười cười, thuận miệng bịa ra một chuyện kể cho A La nghe, sau đó hắn bưng canh trứng chim lên ăn. Có điều, vừa ăn, hắn vừa cảm thấy trong lòng hết sức phiền muộn...

Có vẻ mọi chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng?

Một giấc mộng thú vị, một cô gái đáng yêu bướng bỉnh a!

Có điều hắn không biết, trong khi hắn đang ăn, ở dưới giường, trong cái hộp bí mật, cánh tay nhỏ bé múa lên theo đúng tư thế chiến thắng, vừa có điểm quỹ dị, cũng vừa có điểm âm áp, thân thiết.

90. Chương 88: Hoàng Nguyên Thượng Đoạn.

- Bắc đầu, tỵ linh!

Trầm Côn khẽ hét một tiếng, đột nhiên, sau lưng hắn cây cối đất đai khô héo, dường như sao trời cũng mất đi ánh sáng.

Linh khí của vạn vật trong thiên địa cuộn cuộn tới bên cạnh Trầm Côn, chỉ thấy trán, ngực, hai vai, hai đầu gối, còn cả miệng, bảy vị trí xuất hiện bảy tiểu hắc động, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí vào nội thể.

- Phù, sau khi tỵ linh liên tục mấy lần, bản tạng đã thành thạo bắc đầu tỵ linh trận, hôm nay tỵ linh đã không còn cảnh tượng long trời lở đất và cũng không cần A La cùng mình liên thủ chống chọi áp lực linh khí nữa rồi!

Cảm nhận được linh khí sung túc mà nhu nhuận trong thân thể, Trầm Côn thoải mái thở phào một hơi, gọi:

- Sư phụ, linh khí trong thể nội ta đã đạt đến cực hạn rồi, thân thể Hoàng Nguyên trung đoạn đã vô pháp tiếp nhận, tiếp sau đây nên làm thế nào?

A La ngồi đối diện Trầm Côn, trên người nàng cũng hiện ra bảy cái động khẩu hấp thu linh khí. Được sự đồng ý của Vương Kiêu, Trầm Côn đã đem bắc đầu tỵ linh trận dạy cho A La, bất quá điều khiến cho Trầm Côn không hiểu nổi chính là việc cùng là bắc đầu tỵ linh, động khẩu trên người bản tạng là màu đen, A La lại là màu trắng.

- Người tin chắc thân thể đã không thể tiếp nhận thêm linh khí nữa?

A La từ từ mở mắt, lóe lên một tia kinh hãi.

- Khẳng định không sai, còn tiếp tục hấp thu nữa, thân thể ta khẳng định sẽ nổ tung!

Trầm Côn cười hô hô.

- Thế thì tốt! Nhớ lấy mấy huyết đạo này, Dũng Tuyền, Túc Tam Lý, Khúc Trì.

A La nhẹ giọng nói ra một loạt huyết đạo, tiếp tục nói:

- Đem linh khí truyền vào mấy huyết đạo này, sau đó tuần hoàn mười hai chu thiên, khi tới chu thiên cuối cùng không được hô hấp!

Trầm Côn nhìn A La một ánh mắt rất tin tưởng, sau đó hẩn theo lời nói của A La, đem linh khí truyền vào mấy huyết đạo vừa mới nhớ được. Linh khí nhập vào một huyết đạo, trên người Trầm Côn lại có thêm một điểm sáng màu vàng, điểm sáng này càng lúc càng nhiều. Từ từ, toàn thân Trầm Côn phát ra hào quang màu vàng chói lọi, mà trong vòng sáng màu vàng này, còn có mấy đường kim sắc, chính là đường nối giữa những huyết đạo mà A La vừa chỉ điểm.

- Phụt!

Trầm Côn chỉ cảm thấy linh khí trong thể nội từ từ bị huyết vị nén lại, rồi lại từ từ nở ra, làm cho các mạch máu ở gần huyết đạo căng phồng. Hẩn không chịu được tình trạng như vậy, phun ra một hơi, không thể ngờ, thở ra lại là một đạo hào quang màu vàng.

- Không được để thoát linh khí!

A La vội quát, bắt quả nàng rất nhanh liền cười.

Bởi vì linh khí do Trầm Côn thở ra, chuyển động bên người nàng một vòng, lại bị bắc đầu tụ linh trận hấp thu trở lại.

- Ha ha, bắc đầu tụ linh trận này quả nhiên là bí pháp thăng cấp thiên hạ đệ nhất, nếu không có bí pháp này, người vừa hít thở, ít nhất cũng mất đi ba thành công lực!

Trầm Côn lẽ lười, cuối cùng cũng củng cố hoàn toàn linh khí trong thể nội, sau đó, hẩn đột nhiên cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, lực lượng trở nên mạnh hơn, trong tâm tạng có một cỗ lực lượng cuộn trào mãnh liệt dường như muốn phá thể mà ra!

Trầm Côn nói cảm thụ của mình ra, A La mỉm cười, ánh mắt liếc sang đồng đá luyện công cấp Hoàng Nguyên ở bên:

- Người tự mình thử là được rồi!

- Thử một chút?

Trầm Côn chọn ra một viên đá luyện công Hoàng Nguyên trung đoạn, trong lòng nghĩ viên đá này với đẳng cấp của mình rất xứng, thích hợp để kiểm tra thành quả tu luyện nhất. Nhưng nhìn viên luyện công thạch Hoàng Nguyên trung đoạn này vài lần, hẩn đột nhiên cảm thấy thiếu hứng thú, đem ánh mắt chuyển sang viên Hoàng Nguyên thượng đoạn to hơn, rắn hơn ở bên cạnh.

Sau đó, Trầm Côn định dùng cách cũ, đi tới một đám đánh nát đá luyện công, nhưng tâm tính cổ quái kia lại đột nhiên phát huy tác dụng, thân thể hẩn bất động, chỉ giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng lên trên.

Vù vù vù.

Trong lòng bàn tay Trầm Côn hình thành một quang cầu màu hoàng kim, sau đó hẩn vung tay, ầm ầm, đá luyện công Hoàng Nguyên thượng đoạn bị đánh thành bụi phấn!

- Ta thăng cấp rồi?

Trầm Côn trợn mắt há mồm nhìn thành quả của mình.

- Có gì mà phải kinh ngạc hả?

A La cười nói:

- Đối với người khác mà nói, từ hoàng nguyên trung đoạn thăng cấp lên hoàng nguyên thượng đoạn cần phải tốn thời gian mấy năm. Hơn nữa trong quá trình thăng cấp nếu không cẩn thận có thể tẩu hỏa nhập ma. Nhưng còn người, người có bắc đầu tụ linh trận, lại có ‘Tàng linh công’ của ta, muốn hấp thu bao nhiêu linh khí cũng được, muốn tích trữ bao nhiêu cũng được, như vậy tốc độ thăng cấp của người còn có thể chậm sao?

- Tàng linh công? Chính là mấy huyết đạo mà vừa rồi mà người dạy cho ta?

Trầm Côn hỏi.

- Đúng, đây là nội công gia truyền của ta, dùng để ổn định trạng thái của vũ giả khi thăng cấp, đảm bảo hẳn có thể thuận lợi tăng cấp!

A La cười. Trầm Côn cũng cười, hai tay hất vẩy ra lên liên tục, tạo ra sóng xung kích hoàng nguyên, lại thêm linh phù, mấy chục đạo quang mang từ tay hất bay ra, lập tức, cát bay đá chạy, mảnh vụn toán loạn, toàn bộ đá luyện công Hoàng Nguyên trong khu luyện công đều bị hất đánh nát!

Hăng hái đứng lên, Trầm Côn hung hăng chửi một tiếng:

- Mẹ nó chứ!

‘Trầm Trọng, khoảng cách giữa bần tăng và người lại ngắn thêm một đoạn, hãy đợi đó, mùng ba tháng chạp, Phù Đồ tháp!’

Sau khi tiếp nhận tài sản Tô gia, Trầm Côn bỏ ra một số tiền lớn xây nên một khu luyện công khép kín, đủ lớn, cũng đủ bí mật, tụ linh lần này chính là ở trong khu luyện công, cho nên sau khi hất thu công không phải lo lắng gì, tự khắc có A Phúc đi lo hậu sự.

Về tới tiền viện, Trầm Côn hỏi mấy hạ nhân mà A Phúc vừa thu nạp:

- Tình hình Trầm gia thế nào rồi?

Mấy ngày trước, thành vệ đội suất nửa nhỏ tận gốc Trầm gia, bây giờ mặc dù khôi phục được một chút, nhưng nhiều chỗ vẫn không đủ. Trầm Côn sắp phải rời Tân Nguyệt thành rồi, không thể không lo lắng tương lai của Trầm gia.

- Hồi bẩm tước gia, Trầm Trọng đã đi Thiên Vũ Tông rồi, Trầm Phu Nhân cũng đi theo, còn Trầm Phù Đồ lão gia thì đang chỉnh đốn Trầm gia.

Nghe người hầu nói, tình hình dường như cũng không tệ lắm.

- A di đà phật, xem ra Trầm gia đã không còn thiếu thốn về mặt ngân lượng rồi, bắt quá...

Trầm Côn vuốt cằm suy nghĩ, phân phó A Phúc sắp đi dọn dẹp bãi luyện công:

- A Phúc, ta đi Trầm gia một chuyến, nếu như có ai tìm ta, người cứ nói ta ngủ rồi, chưa đi đâu cả.

- Đại thiếu gia, ngài về nhà của mình, sao còn phải bí mật chứ?

A Phúc lấy làm lạ với mệnh lệnh này.

Trầm Côn cũng không giải thích, hất đóng giả làm lão hòa thượng, lấy thân phận khác mà đến trước cửa Trầm gia sơn trang. Lúc này, người nhà Trầm gia đang buồn vui lẫn lộn. Họ vui chính là, đại thiếu gia Trầm Côn trở thành Trầm tước gia. Trầm gia từ nay về sau trở thành trùm xò ở Tân Nguyệt thành, đây gọi là ‘Một người làm quan cả họ được nhờ’, nhưng họ cũng rất lo lắng, Trầm Côn sắp tham gia lưỡng tông chiêu sinh rồi. Sau khi hất đi, Trầm gia có thực lực để bảo vệ bản thân không đây?

Ấm ảnh về cuộc đại đồ sát còn chưa nguôi, người Trầm gia thật sự không muốn mất đi một chỗ dựa vững chắc nữa!

- Gia chủ, ngài có khuyên đại thiếu gia đừng đi tham gia khảo hạch nữa không?”

Trong đại sảnh đường Trầm gia, Hắc Bá đang rất ưu sầu.

- Với địa vị hiện tại của đại thiếu gia, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền. Một câu nói, mấy chục vạn con dân Tân Nguyệt thành không ai dám hó hé nửa lời, hẳn vì sao còn muốn đi lưỡng đại tông môn nhìn sắc mặt người khác?

- Đúng đấy, ở lại Tân Nguyệt thành, hẳn chính là đại tướng quân, đại tước gia dẫm đạp lên đầu Hà thành chủ, tới lưỡng đại tông môn, hẳn chẳng còn là cái rơm gì nữa!

Thiết hòa thượng mặt mày cũng không vui vẻ.

- Các người đó!

Trầm Phù Đồ lắc đầu than:

- Tưởng ta không nhìn ra sao? Để Trầm Côn lại, các người muốn dựa hơi nó để thưởng thức tư vị quý tộc sao!

- Hô hô!

Thiết hòa thượng vuốt cái đầu bóng lưỡng cười ngây dại, sau đó thần sắc ngẩn ra:

- Đại ca, sái gia đích xác là muốn dựa hơi con nuôi, nhưng cũng là nghĩ cho Trầm gia. Huynh nghĩ đi, đại tướng quân của chúng ta vừa đi, Hà Sơn còn không ngay lập tức trở mặt hay sao. Cho dù không trở mặt, Trầm gia khẳng định cũng không phong quang như hiện tại, cũng không còn dám cười ngửa nghênh ngang ngoài phố.

- Nói lung tung gì thế?

Trầm Phù Đồ sắc mặt trầm xuống:

Thân là nam nhi đại trượng phu, muốn phong quang, muốn mặt mũi, có thể dựa vào thực lực bản thân mà đoạt lấy, dựa hơi tiểu bối, người không thấy nhục sao?

Thiết hòa thượng mắt trắng dã:

- Không dựa hơi thì phải làm sao? Ai bảo ta không có thực lực đó, trong một đêm có thể xuất động một vạn cấm vệ quân, còn ám sát hai tên lục nguyên cao thủ.

- Không có thực lực thì đi tu luyện.

Trầm Phù Đồ hét lớn.

Đúng lúc này, hạ nhân bên ngoài bấm báo:

- Lão gia. Một hòa thượng tự xưng là ‘Bất Tham đại sư’ tới cầu kiến!

- Bất Tham?

Trầm Phù Đồ nhìn mọi người một cái, thấy họ cũng không có phản ứng đặc biệt gì, hỏi:

- Hòa thượng đó tướng mạo ra sao?

- Mặt mày hiền hậu, nói năng nhã nhặn. Lông mi trắng dài tới ngực, nhìn giống như bồ tát trong tranh vậy!

Hạ nhân ngưỡng mộ nói.

- Cũng là tướng mạo của cao tăng, được, ta tự mình tiếp đón.

Trầm gia xưa nay tin Phật, tôn kính tăng nhân, sau khi xác định hòa thượng không phải tới lừa gạt, Trầm Phù Đồ tự mình ra đón tiếp.

Trời ạ!

Vừa nhìn thấy hòa thượng, Trầm Phù Đồ suýt nữa lớn tiếng chửi hạ nhân. Hòa thượng này nào giống bồ tát trong tranh như hần hình dung? Tiên phong đạo cốt, phong thái dạt dào, đứng trước cửa Trầm gia mỉm cười gật đầu, rõ ràng chính là một vị bồ tát sống cứu khổ cứu nạn. Cảm giác của Trầm Phù Đồ rất bình thường! Phải biết rằng, Trầm Côn hóa trang chính là Địa Tạng Vương! Hai mươi mấy năm sống chung, hần sớm đã học được y nguyên cử chỉ của Địa Tạng Vương rồi, giờ tay nhắc chân cũng khá có phong phạm Bồ Tát.

- A di đà phật, bản tăng làm phiền rồi!

Trầm Côn chấp tay hành lễ, thanh âm ôn hòa, làm người nghe ấm áp trong lòng.

- Đâu có, đâu có, đại sư pháp giá quang lâm, đây là vinh hạnh của Trầm gia.

Trầm Phù Đồ vội mời lão hòa thượng vào đại đường.

Sau khi ngồi xuống, nói vài câu khách sáo, Trầm Phù Đồ càng thêm kinh ngạc với phật học uyên bác của vị hòa thượng này, mỗi một câu một chữ đều tràn ngập thiên cơ, bất quá trong lòng hắn cũng càng lúc càng kỳ quái, lão hòa thượng như vậy tới Trầm gia làm cái gì?

- Đại sư, dám hỏi ngài giá lâm Trầm gia là vì?

Trầm Phù Đồ nhin không được hỏi.

- A di đà phật, bần tăng được người nhờ vả, đem một số thứ chuyển cho Trầm gia chủ.

Trầm Côn cời túi trên lưng xuống, đem đồ vật trong đó đặt lên trên mặt bàn. Hắn cười nói:

- Đồ vật không nhiều, chỉ có hai bộ bí tịch công pháp cấp Vũ Tôn, mười bộ tụ linh pháp trận, ba mươi bộ hộ thân pháp trận, năm mươi bộ liên tảo bạo viêm trận, bốn mươi tám loại linh phù tính chất công kích cấp Bạch Nguyên, tổng cộng một nghìn sáu trăm ba mươi cái.

Nói xong, hắn áy náy cười cười:

- Đồ vật thực sự không nhiều, nhưng lễ mọn tình ý trọng, mong Trầm gia chủ nể mặt lão tăng, miễn cưỡng nhận lấy đi!

Miên cưỡng nhận lấy?

Mặt đối với lễ vật lớn như vậy, phòng khách Trầm gia tuyệt đối yên ắng!

91. Chương 89: Lễ Mọn.

- Ô, đại sư trông người rất quen đó.

Khi người khác đang kinh hãi, Thiết hòa thượng đột nhiên đi vòng quanh người Trầm Côn, ông ta dụi dụi mắt, vỗ mặt, thỉnh linh nhảy dựng lên chỉ vào mũi Trầm Côn:

- Là lão, là lão!

- Lão Thiết, không được vô lễ!

Trầm Phù Đồ vội quát.

- Ô kìa, sái gia không phải muốn khi dễ lão, mà là muốn cảm tạ lão!

Thiết hòa thượng cực kỳ hứng thú hô to:

- Đại sư, sái gia nhớ ra rồi, khi La Triết tới làm loạn, chính lão đã san bằng hậu sơn Trầm gia, cứu cả nhà ta và lão Hắc!

- Thật sự là ngài?

Lão Hắc, cũng chính là Hắc bá kinh ngạc nhìn Trầm Côn, ngày đó khi Trầm Côn ra tay cứu người đã phát động tam thiên long tượng, thể hình biến hóa cự đại, hắn nhất thời còn không dám nhận.

- A di đà phật, mang lòng từ bi, độ hồng trần khổ nạn, chính là tu hành của bần tăng, xin hai vị thí chủ đừng để trong lòng.

Trầm Côn mặc nhận lão hòa thượng đó chính là mình.

- Con bà nó chứ, thật sự là lão, ha ha ha ha ha, đại sư, sái gia tìm lão vất vả lắm.

Thiết hòa thượng đột nhiên quỳ xuống, cộp, cộp, cộp, dập đầu ba cái:

- Đại sư đừng nói gì cả, đây là sái gia tạ ơn lão, sau đó còn bốn tiểu tỳ phụ của sái gia nữa.

Nói xong còn muốn thay tứ thiếu nữ đồng bào dập đầu.

Hắc bá ở một bên cũng quỳ xuống:

- Đại sư, tối hôm đó vẫn bối bị đánh gãy xương sườn, suýt nữa bỏ mạng nơi hoang sơn, nếu không phải đại sư kịp thời ra tay, vẫn bối đã, đã...

- Mau đứng dậy, mau đứng dậy!

Trầm Côn nhảy dựng lên, Hắc bá thì còn được, nhưng Thiết hòa thượng là cha nuôi hắn, để cha dập đầu trước nhi tử là giảm thọ đấy!

Trầm Côn vừa định đỡ hai người dậy, không ngờ Trầm Phù Đồ giữ tay hắn lại, sau đó, Trầm Phù Đồ nửa quỳ trên đất nói:

- Đại sư, vừa rồi không biết ngài là đại ân nhân của Trầm gia, Phù Đồ thất lễ rồi, hôm nay, xin cho phép Phù Đồ thay Trầm gia dập đầu cảm tạ trước ngài đây.

- A di đà phật!

Trầm Côn trong lòng càng kinh hoàng, bất quá trên mặt hắn vẫn là cái vẻ cao tăng hờ hững, cười nói:

- Trầm gia chủ khách sáo rồi, nhưng việc cảm tạ đừng nhắc tới nữa, tạ là không, không tạ cũng là không, tam thiên hồng trần chẳng qua cũng trống rỗng, thí chủ cần gì khiến bản tăng động vào chút trần ai chứ?

- Mẹ nó, lão đại sư nói cái gì thế?

Thiết hòa thượng không nghe ra được ý tứ của Trầm Côn, nhưng Trầm Phù Đồ thì lại hiểu, hắn khẽ thở dài một tiếng:

- Đại sư tâm cảnh cao vời, Phù Đồ thụ giáo rồi, lão Thiết, lão Hắc, đứng lên đi, đừng để đại sư chê cười. Ài, cùng cao tăng nói chuyện, còn hơn mười năm đọc kinh phật a!

Trầm Côn lén lút lau mồ hôi lạnh, thầm kêu một tiếng may mắn.

Nói thật ra, chính hắn cũng chẳng biết lúc này mình nói cái quái gì, chỉ là lần nào Địa Tạng Vương từ chối sự cảm tạ của người khác cũng nói như thế, hắn cũng chỉ bắt chước mà thôi. Lúc này, Trầm Phù Đồ đem hộp lễ cẩn thận trả lại tay Trầm Côn:

- Đại sư, nếu đã biết ngài là ân nhân của Trầm gia, Phù Đồ sao còn dám nhận lễ vật của ngài nữa. Ngài cứu Trầm gia, còn cho Trầm gia hậu lễ thế này, trong lòng Phù Đồ thấy bất an!

Có lẽ vậy, dù ai đột nhiên nhận hậu lễ thế này, tâm lý luôn có chút kinh hoàng. Bất quá Trầm Côn đã nghĩ cách ứng đối rồi, hắn cười nói:

- Trầm gia chủ cứ yên tâm mà nhận đi, ha ha, sau khi ngài nhận, bản tăng còn có một khẩn cầu.

Hóa ra là có việc nhờ Trầm gia! Trầm Phù Đồ trong lòng nhẹ nhõm, cười nói:

- Đại sư cứ nói, Phù Đồ liều chết cũng phải làm cho bằng được!

- Không cần gia chủ liều chết, bản tăng chỉ là muốn hướng gia chủ xin một người, sau năm ba năm liền trả lại cho Trầm gia!

- Là ai?

- Trưởng tử của ngài, Trầm Côn.

- Côn nhi? Đại sư ngài cần Côn nhi làm gì?

Trầm Phù Đồ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy nét cười cao thâm mặc trác trên mặt Trầm Côn, trong ánh mắt còn lộ ra vài phần hân thưởng, kinh hãi nói:

- Lễ nào đại sư nhìn trúng tư chất của Côn nhi, có ý thu nhận đứa trẻ không nên người này?

- Bản tăng chính là có ý này!

Trầm Côn mỉm cười.

- Ha ha!

Trầm Phù Đồ cười lớn lên:

- Có thể bá đại sư làm thầy, là phúc khí của Côn nhi. Đại sư chờ một lát, ta gọi Côn nhi tới liền đây.
- Không vội, không vội, bản tăng đã thông báo cho Trầm Côn rồi. Không cần tìm hấn nữa.

Vừa nói, Trầm Côn chỉ vào chiếc hộp nhỏ, cười bảo:

- Trầm Côn có lòng hiếu thuận, không dối gì Trầm gia chủ, chiếc hộp này chính là do Trầm Côn nhờ bản tăng mang tặng Trầm gia. Hấn sắp phải rời khỏi Tân Nguyệt thành rồi, không yên lòng về phụ thân và cha nuôi hấn, liền nhờ bản tăng để lại cho Trầm gia ba phần lễ vật bảo mệnh.

Hấn nói tiếp:

- Trầm gia chủ, ta đã nói hết nước hết cái rồi, phần lễ mọn này ngài vẫn không chịu nhận lấy sao?
- Nếu đã là lời của Côn nhi.

Trầm Phù Đồ thở dài, ôm quyền nói:

Phù Đồ đa tạ đại sư.

- Đại ca, huynh đồng ý nhận sao?

Vừa thấy Trầm Phù Đồ lên tiếng, Thiết hòa thượng ha ha cười lớn, vội lấy chiếc hộp rồi giấu mấy tấm linh phù vào trong ngực, sau đó hấn mở một bản bí tịch võ công bên trong ra, thần sắc lại càng thêm hưng phấn khó mà diễn tả:

- Kim cương bát diệt thể? Con mẹ nói, đây hình như là loại võ công hợp với sái gia nhất đó!

Nói thừa, đây chính là làm riêng cho lão mà!

Trầm Côn mỉm cười, bộ kim cương bát diệt thể này là A La có lòng tài trợ, thích hợp với loại vũ giả đánh tay không như Thiết hòa thượng, chỉ cần Thiết hòa thượng nỗ lực, trong vòng một hai năm liền có thể luyện thành thân kim cương bát hoại!

Trừ bộ kim cương bát diệt thể này, Trầm Côn còn lấy được từ miệng Vương Kiêu một bộ ‘Liệt thiên đao’, cũng để trong hộp, sử dụng không bao lâu, Trầm Phù Đồ giỏi hỏa diễm đao sẽ phát hiện ra chỗ thần kì của đao pháp này!

‘Liệt thiên đao’ chính là tuyệt chiêu của đại ca Vương Kiêu, liệt thiên vũ hoàng Vương Mãng.

Ha ha, tặng hai bộ công pháp này, võ công của cha và cha nuôi sẽ tiến bộ nhanh chóng, bản tăng cũng có thể an tâm mà đi rồi.

- Đúng rồi, không phải nói có ba kiện lễ vật sao? Đại sư, hai kiện còn lại là cái gì?

Thiết hòa thượng ôm lấy bí tịch kim cương bát diệt thể, cười hề hề.

- Lão Thiết, không được tham lam!

Trầm Phù Đồ xấu hổ đỏ mặt, chủ động mở miệng đòi lễ vật, Thiết hòa thượng thực sự quá mất mặt rồi!

- Không sao, không sao, sự thật thà của Thiết hòa thượng rất dễ thương.

Trầm Côn ha ha cười:

- Phần lễ mọn thứ hai bản tăng đã tặng rồi, Thiết đại sư, người còn nhớ ngày đó bản tăng ra tay, xung quanh người có long tượng hộ thể không?

- Nhớ chứ!

- Không dối gì Trầm gia chủ, long tượng hộ thể này là một loại trận pháp của bản tăng, tên gọi là tam thiên long tượng!

Trầm Côn cười nói:

- Trước khi vào cổng, bần tăng đã bố trí tam thiên long tượng đại trận xung quanh Trầm gia, sau này, gia chủ chỉ cần ở phụ cận Trầm gia tác chiến, liền có thể được thần lực của ba nghìn cuồng long, ba nghìn cự tượng gia trì, bằng vào thực lực này, trừ phi kẻ địch có vài vạn đại quân, hoặc là Hồng Nguyên vũ tông, nếu không, không có ai có thể công phá Trầm gia sơn trang do gia chủ trấn thủ!

Nói xong, đem một phong thư đặt trước mặt Trầm Phù Đồ, ở trong ghi rõ khẩu quyết phát động tam thiên long tượng.

- Con mẹ nó. Lão đem trận pháp tặng cho Trầm gia?

Thiết hòa thượng mở to mắt:

- Đại ca, huynh không thấy uy lực của trận pháp đó sao, mười chín người, trong đó hai tên Hoàng Nguyên vũ tông, sáu tên Bạch Nguyên...

- Im mồm, người làm mất mặt ta còn chưa đủ sao?

Trầm Phù Đồ tức giận quát một tiếng, sau đó trịnh trọng đứng lên cúi đầu:

- Đại sư ưu ái Trầm gia, Phù Đồ không biết lấy gì báo đáp.

- Ô kìa, huynh đừng vội cảm ơn chứ. Đại sư mau nói đi, phần lễ vật thứ ba là gì?

Thiết hòa thượng vội đẩy Trầm Phù Đồ ra, tự mình tới trước mặt Trầm Côn, làm Trầm Phù Đồ tức đến hằm răng ngứa ngáy, Trầm Côn buồn cười đau cả bụng.

- Lễ vật thứ ba không đáng để nhắc tới, chỉ là một chút tiền tài tầm thường. Ài, nếu không phải Trầm Côn cố chấp, bần tăng thật không muốn dính vào thứ hồng trần tục vật này!

Trầm Côn pháp danh 'Bất Khả Bất Tham' giả vờ thờ dài.

Nghe được lời mở đầu này, Thiết hòa thượng có chút thất vọng, hẳn đối với kim ngân tài bảo không có hứng thú, còn không bằng hai vò rượu ngon. Nhưng nghe được về sau của Trầm Côn, hẳn tham lam chảy nước dãi.

Trầm Côn nói:

- Mấy hôm trước, Trầm Côn ở trong làm trung gian giới thiệu, cùng Bách Bảo Trai đạt thành hiệp nghị buôn bán linh phù. Chỉ là bần tăng phải đi xa, Trầm Côn cũng sắp phải đi. Ha ha, bần tăng suy nghĩ nhiều lần, cứ đem mối làm ăn này giao cho Trầm gia chủ là được rồi!

Rồi hắn cười nói:

- Từ nay về sau, bần tăng cung cấp linh phù, Bách Bảo Trai bán ra, mà Trầm gia chủ ở giữa quay vòng! Kiếm được bao nhiêu, bần tăng không lấy một xu, toàn bộ để cho Trầm Côn và Trầm gia chủ là được rồi.

- Đại sư.

Trầm Phù Đồ muốn ôm quyền cảm tạ, nhưng nghĩ kỹ tới thâm ý của ba phần lễ vật này, hai tay hắn cứng đờ, kinh hãi không biết như thế nào mới tốt cả!

Nếu nói hai lễ vật trước là trứng gà, vậy lễ vật thứ ba chính là gà mái biết đẻ trứng!

Linh phù là cái gì?

Vũ khí!

Người trung gian buôn bán linh phù là ai?

Con buôn vũ khí!

Trầm Côn tặng quyền giao dịch linh phù, coi như đem việc buôn bán vũ khí cho Trầm gia, bằng con đường này, Trầm gia không chỉ có thể không chế cung ứng vũ khí của Tân Nguyệt thành, thậm chí có thể làm lớn, trở thành trùm buôn vũ khí mạnh nhất ở vương triều phương bắc!

Đây đã không còn coi là lễ vật nữa, mà là cơ hội rồi. Chính là cơ hội tốt để Trầm gia rời khỏi Tân Nguyệt thành, quật khởi trên toàn Đại Triệu vương triều!

Trầm Phù Đồ thậm chí nghĩ tới, năm tháng sau này, Trầm gia trên có Trầm Côn đại tướng quân tọa trấn trong triều, dưới lại có vài đường dây buôn bán vũ khí, gia tộc nhất định sẽ càng lúc càng mạnh, trở thành một trong những đại cường quyền thế gia tại vương triều!

- Đại sư thành toàn Trầm gia như vậy, Phù Đồ, Phù Đồ không biết nên nói gì.

Trầm Phù Đồ thực sự không nghĩ ra nên nói lời cảm ơn nào, chỉ đành ôm quyền!

- Gia chủ quá khách sáo rồi, lễ mọn đã tặng, bần tăng cũng cáo từ thôi!

Trầm Côn khom người đi ra, bắt quá ra khi tới cửa, hần quay lại cười nói:

- Còn có một câu, Trầm Côn không tiện nói, bần tăng chỉ đành truyền lời thay hần tới Trầm gia chủ, ba phần lễ mọn vừa rồi của bần tăng, chỉ tặng cho Trầm gia của Trầm gia chủ, không tặng cho Trầm gia của Trầm phu nhân!

- Việc này...

Trầm Phù Đồ hơi do dự, Thiết hòa thượng đã tranh nói trước:

- Đại sư yên tâm đi, đồ của lão nếu rơi vào tay Trầm phu nhân, sái gia là người đầu tiên làm phản. Con mẹ nó, sái gia không những không cho bọn chúng, đợi luyện thành kim cương bất diệt thể, còn phải tìm bọn chúng đòi nợ nữa!

- Như vậy, bần tăng yên tâm rồi!

Trầm Côn đi khỏi. Nhìn theo bóng lưng của hần, Trầm Phù Đồ nửa ngày không nói gì, Hắc bá lại thở dài một tiếng, đột nhiên nói:

- Thuận tay là lấy ra nghìn đạo linh phù, hai bộ tuyệt thể bí tịch, lại giống như tặng một cọng lông, hòa thượng này thật là thâm sâu không lường được!

- Quan tâm hần thâm hay không thâm làm gì? Dù gì hần cũng là sư phụ của con nuôi sái gia, sẽ không coi sái gia là địch.

Thiết hòa thượng cười hô hô, đột nhiên quay người chạy.

- Lão Thiết, ngươi đi đâu đấy?

- Đi tìm lão bà sinh con chứ đi đâu!

Thiết hòa thượng hét lớn:

- Một thằng con giỏi liền có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, sái gia phải để bảy tam chục đứa. Để chúng nó đi kiếm sư phụ tốt, kiếm tiền cho ta.

Ở xa xa nghe được câu này, Trầm Côn nhin không được mà cười ha ha.

Được rồi, bần tăng đã có thể yên tâm rời Tân Nguyệt thành rồi, vấn đề cuối cùng, mấy ngày nữa là lưỡng tông chiêu sinh rồi, tông môn trên toàn Đại Triệu hội tụ, bần tăng tới môn phái nào mới tốt đây?

92. Chương 90: Lưỡng Tông Chiêu Sinh.

Sự quật khởi của Trầm gia vừa mới thấy bóng dáng, lưỡng tông chiêu sinh bốn năm một lần đã bắt đầu rồi. Trong vòng nửa tháng, hơn một vạn thanh thiếu niên tại Đại Triệu phương bắc đều hội tụ tại Tân Nguyệt thành, cao thủ đại biểu cho mấy trăm tông môn cũng ở đây tìm nơi để tuyển sinh, lão bách tính cảm thấy hoảng hốt, Tân Nguyệt thành đột nhiên trở nên nhỏ bé, ngẩng đầu một cái, chớp mắt một cái đều có thể nhìn thấy thế gia quý tộc tiếng tăm.

Trong lúc lão bách tính đang lo sợ bất an, một tin tức mang tính chất bùng nổ được truyền ra.

Mồng 8 tháng 3 năm Đại Triệu Hồng Hi thứ hai mươi sáu. Trầm Thị thương hội do Trầm gia và Bách Bảo Trai liên doanh chính thức khai trương, bọn họ chủ yếu kinh doanh linh phù, loại linh phù có thể khiến vũ giả phổ thông tạm thời phát huy ra thực lực cấp Vũ Tông.

Nhất thời, không quản là bách tính bình thường muốn phòng thân, hay là tướng sĩ quân đội hi vọng giành được công lao, hoặc thanh niên quý tộc hi vọng trong quá trình tuyển sinh khảo hạch đạt được thành tích tốt, toàn bộ đều tập trung trước cửa Trầm Thị thương hội. Trời vừa mới tờ mờ sáng, Trầm Thị thương hội ở đối diện phủ thành chủ đã bị biển người bao vây, mấy nghìn người đều đang chờ mua linh phù.

Thấy cảnh tượng này, Thiết hòa thượng phụ trách bảo vệ cười đến không ngậm được mồm vào, cứ như trẻ con lảm bảm, lần này phát tài rồi, có tiền để vợ đi mua trang sức rồi.

Trầm Côn cũng chen trong dòng người, bất quá, hắn không phải tới xem cửa hàng nhà mình khai trương. Lương tông chiêu sinh đã bắt đầu, nơi khảo hạch chính là ở đối diện phủ thành chủ, Trầm Côn chính là muốn tới nơi này.

Hắn muốn quan sát tình hình các đại tông môn, rồi mới quyết định hướng đi cho mình.

- Mẹ nó chứ! Đây là thể lệ tuyển sinh ư?

Đi một vòng trong phủ thành chủ, Trầm Côn nhận được hơn tám mươi tờ giấy tuyển sinh, nhưng vừa nhìn nội dung, 'Muốn giàu có, Tới đại lục! Lục bang chủ Kim Thành bang hoan nghênh ngài!', rồi còn cái gì 'Nơi tập trung mỹ nữ, liệt diễm ni cô am! Cửa Từ Ân tự luôn chào đón người!...Đây là thể lệ tuyển sinh, hay là quảng cáo lừa bịp?

Quá đáng nhất chính là, khi Trầm Côn xuất hiện ở phủ thành chủ, đại biểu mấy tông môn vừa nghe đại tướng quân đương triều muốn tham gia sát hạch, lập tức cử ra bảy tám cô nương xinh đẹp, duyên dáng nói:

- Để sư tỷ giới thiệu tình hình cho sư đệ tương lai.

Nói trắng ra, chính là phát động ưu thế nữ công quan (các em PR đấy), lôi kéo đại tướng quân Trầm Côn tới tông môn bọn họ!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi ma trảo của nữ công quan, Trầm Côn cũng tuyệt vọng:

- Ài, cùng là tông môn chiêu sinh, sao lại khác biệt lớn đến thế? Người xem Lăng Vân tông và Thiên Vũ tông nhà người ta...

Nghe Trầm Côn phàn nàn, A La hừ một tiếng:

- Lăng Vân tông và Thiên Vũ tông đương nhiên không tệ, thế người đi báo danh đi!

Vừa rồi khi nữ công quan xuất hiện, con mắt Trầm Côn luôn luôn say đắm, lập tức, vẻ mặt A La trở nên khó coi.

- Ta cũng muốn đi lương đại tông môn, nhưng mà làm thế không có lãi!

Trầm Côn thở dài, lương đại tông môn một bên là kẻ địch, một bên thằng Trầm Trọng đã gia nhập, bản tăng còn đi không phải là tự tìm phiền toái sao?

Theo như hắn tính toán, tông môn phù hợp với mình nhất, phải là một môn phái dựa vào Thiên Vũ tông, còn phải là danh môn đại phái có chút thực lực, như vậy mới có thể mở mang tầm mắt, có cơ hội liên quan sát Trầm Trọng.

- Trầm tướng quân, ngài tới báo danh sao?

Trầm Côn đang lo nghĩ, ở đằng sau truyền tới giọng nói của Công Tôn Y tiểu thư? Nàng ta cũng tham gia sát hạch sao?

Hắn cũng không thèm quay lại nói:

- Công Tôn tiểu thư, trưởng thành rồi phải đi một chuyến để làm quen với sự đời chứ!

Công Tôn Y cười khê đi tới cạnh Trầm Côn, thấy mấy tờ quảng cáo lừa bịp trong tay hắn, cười nhạt:

- Trầm tướng quân còn chưa quyết định chọn nơi nào à? Có cần ta đề xuất một vài ý kiến không?

- Ô, đa tạ Công Tôn tiểu thư rồi, bất quá như vậy cũng quá phiền phức, tiểu thư đang bận, lần khác gặp lại!

Trầm Côn vừa vì vấn đề nữ nhân khiến A La không vui, nào còn có tâm tình ở đây nói chuyện với một Công Tôn Y càng thêm xinh đẹp? Hắn chuyển người đi luôn.

- Đúng lại!

Công Tôn Y sa sầm nét mặt:

- Trầm tướng quân, Trầm đại tước gia, người ghét nhìn thấy ta đến thế ư?

- Kìa, không phải đâu.

- Không cần biết là phải hay không, ta chỉ muốn hỏi người một câu!

Công Tôn Y không để Trầm Côn lên tiếng, nhú mày nói:

- Câu này không phải là ta muốn hỏi, mà là cha ta muốn hỏi. Trầm Côn, người đột nhiên trở thành Trần Bắc đại tướng quân, còn là thế tập quý tộc, thế hôn ước giữa ta và người còn hiệu lực không?

Hôn ước? Trầm Côn bỗng nhiên minh bạch, đây là do Công Tôn Viễn thấy mình lên như điều gặp dó, bảo nữ nhi tới dò xét thái độ của mình!

Nói thật ra, Trầm Côn đối với Công Tôn Y chẳng có tí cảm giác nào, cũng từng đề nghị việc hồi hôn với Trầm Phù Đồ. Nhưng Trầm Phù Đồ cũng quá cổ hủ, nói cái gì hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, nếu như hôn ước đã định, Trầm gia tuyệt đối không chủ động từ hôn! Đạo gần đây, Trầm Phù Đồ càng không đồng ý để Trầm Côn vừa mới lên làm đại tướng quân từ hôn, đó không phải là bạc tình sao? Kể bạc tình ở Cửu Châu đại lục tiếng xấu tương đương với Trần Thế Mỹ.

- Do dự cái gì, cưới hay là không, người cứ nói thẳng ra!

Công Tôn Y rất bất mãn với sự chần chừ của Trầm Côn.

A La cũng ở bên cạnh nhú mày:

- Trầm Côn, chuyện nam nữ, kỳ nhất là do dự!

Nàng ta hạ giọng nói:

- Đã từng có người nói với ta, chuyện nam nữ không có đúng sai, người muốn làm, chỉ cần lựa chọn, sau đó gánh chịu toàn bộ hậu quả!

Không thể do dự sao? Trầm Côn bĩu môi, nói với Công Tôn Y:

- Công Tôn tiểu thư, thái độ của ta chỉ gói gọn trong một câu. Ha ha, ta sẽ mau chóng giục phụ thân từ hôn, cũng bồi thường đầy đủ cho Công Tôn gia!

- Ta hiểu rồi!

Công Tôn Y nhìn thì vẻ mặt bình thản, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ được giải thoát, hiển nhiên, nàng ta cũng không vừa ý Trầm Côn, còn mong sao cho Trầm Côn từ hôn nữa là!

Công Tôn Y tiếp tục nói:

- Ta và người đã nghiêng về hướng từ hôn, thế ta và người ước định trong vòng một năm, ta nhất định sẽ khiến cha ta bỏ hôn sự này, người cũng nhất định phải làm cho Trầm Phù Đồ gia chủ từ bỏ, hơn nữa ta và người từ nay về sau không can thiệp, có được không?

Đồng ý!

Trầm Côn và Công Tôn Y kích chưởng phát thệ, trong lòng như trút được một tảng đá lớn.

Đội Công Tôn Y vui vẻ đi xa, Trầm Côn liền lên tới sau A La, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, người vừa rồi nói, chuyện nam nữ không có đúng sai, càng không thể do dự, có phải là lời thật lòng không?

- Đúng!

A La thần nhiên gật đầu.

- Thế ta cũng muốn nói với người một câu...

Trầm Côn đang định mở miệng, nhưng nửa câu còn lại của A La đã nói ra trước:

- Câu nói này là do người nào đó khi theo đuổi ta nói ra, kết quả, gia hỏa đó khẩu thị tâm phi, mồm nói không do dự, trong lòng lại do dự không quyết, lần nào gặp ta, không phải nói láo thì cũng là uống rượu!

Theo đuổi A La? Trầm Côn trong lòng hồi hộp, cũng quên mất mình nói gì, vội bảo:

- Mỹ nữ, có người theo đuổi người ư? Đúng rồi, còn chưa hỏi qua, người độc thân à?

- Tình hình của ta không khác người là mấy, bản thân không nguyện ý, nhưng gia đình lại muốn đem ta gả đi!

A La hừ một tiếng, rồi sững khoải dang hai tay, hít thở không khí tự do:

- Nhưng hiện tại tốt rồi, mắt không thấy, lòng không phiền...

- Dừng, dừng, ta hỏi là hỏi tên theo đuổi người!"

Trầm Côn nhẹ giọng nói:

- Nghe ý tứ của người, hình như ẩn tượng về hắc không tòi?

- Người đó.

A La suy nghĩ một lát, khoe miệng lộ ra nụ cười, vuốt bội kiếm nói:

- Cũng được, người đó cái gì cũng tốt, chỉ là bản không thể tha thứ, cả người toàn mùi rượu, mùi mồ hôi, tóc tai rối bù, giống một tên ăn mày nhìn không rõ dung mạo.

A La cũng mỉm cười, có vài phần hảo cảm:

- Nhưng người đó kiếm pháp tương đối lợi hại, Hàn Sơn lão nhân đã nói qua, nhất kiếm, nhất tử, trên trời xanh, đương kim thế gian, luận kiếm pháp, duy chỉ có Lý Trích Tiên độc bộ Cửu Châu!

Lý Trích Tiên? Trầm Côn chưa chút nhớ cái tên này.

- Đúng rồi, người vừa rồi muốn nói gì?

A La nhớ ra Trầm Côn còn có một câu chưa nói.

- À! Ta muốn nói là...Ồ kìa, đây không phải là Ngọc tiên sinh sao? Ngọc tiên sinh, đã lâu không gặp, ha ha, ngài cũng ở đây tuyển sinh à?

Trầm Côn chớp mắt, nửa ngày cũng không nói nên lời, hắn đột nhiên nhìn thấy Ngọc tiên sinh mấy ngày trước từng giúp mình, vội bỏ lại A La mà đi tới. Còn nửa câu mà hắn muốn nói. Trời mới biết là gì!

Trường thi tuyển sinh tại phủ thành chủ, ở trong góc hẻo lánh nhất, Ngọc tiên sinh đang ngồi trên xe lăn nhắm mắt dưỡng thần, trước mặt lão là một cái bàn nhỏ, hai bạch y đệ tử đang ở trước bàn tiếp đón học sinh tới báo danh.

Lúc này lưỡng tông chiêu sinh đã bắt đầu được một thời gian dài rồi, địa điểm tuyển sinh của môn phái khác thì đông nườm nượp, bất cứ lúc nào cũng có học sinh tới luyện võ trường để sát hạch, sau đó hoặc trúng tuyển, hoặc về nhà. Nhưng chỗ Ngọc tiên sinh lại vắng vẻ tiêu điều, cho dù có mấy học sinh tới hỏi, vừa thấy bộ dạng ngồi trên xe lăn của Ngọc tiên sinh, cũng lập tức đi tới những môn phái khác.

Ngọc tiên sinh mặc dù là trưởng môn Vô Ma Nhai, một trong bảy chi nhánh của Lăng Vân tông, nhưng ai đồng ý bái một sư phụ phế nhân này chứ? Chỗ đã quạnh hiu càng thêm quạnh.

- Hóa ra là Trầm tướng quân!

Nghe thấy giọng Trầm Côn, Ngọc tiên sinh mở mắt mỉm cười.

- Trầm tướng quân, ngài tới báo danh sao?

Vừa thấy giản chương tuyển sinh trong tay Trầm Côn, hai tên bạch y đệ tử mắt sáng lên, vội nói:

- Tướng quân, Vô Ma Nhai chúng ta là tông môn chi nhánh của Lăng Vân tông, võ công bí tịch, phương pháp huấn luyện, đều giống như nội tông Lăng Vân tông, ngài nếu tới chỗ chúng ta...

- Cảm ơn!

Ngọc tiên sinh nhún mày:

- Trầm tướng quân là dòng dõi quý tộc Đại Triệu, các người nói như vậy còn ra thể thống gì nữa hả?

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trầm Côn vội cười nói:

- Vừa rồi ta gặp phải vài tông môn, so với hai vị lão huynh còn quá đáng hơn, đến cả nữ công quan...

- Trầm tướng quân, Vô Ma Nhai chúng ta cũng có nữ đệ tử, hơn nữa còn hơn tám trăm!

Bạch y đệ tử bắt lấy cánh tay Trầm Côn hét lớn, giống như Trầm Côn là một chiếc bánh nóng hổi, còn bọn họ là ăn mày đã nhịn đói mấy chục năm!

Quái, Ngọc tiên sinh mặc dù tàn phế, nhưng Vô Ma Nhai dù gì cũng là đại tông môn mấy nghìn năm, không cần phải nịnh bợ bần tăng như vậy chứ? Trầm Côn hiểu kỳ nhìn hai bạch y đệ tử.

Lại bị Ngọc tiên sinh răn dạy thêm một lần nữa, bạch y đệ tử úy khuất nói:

- Sư phụ, người nói một câu đi! Đã hai ngày rồi, chúng ta đến một đệ tử cũng không tuyển được, người nhìn Trầm tướng quân, hẳn là Đại Triệu Trình Bắc tướng quân, quý tộc thế tập, gia tài bạc triệu, người nếu thu nhận học sinh như vậy, Vô Ma Nhai có hi vọng phục hưng rồi.

93. Chương 91: Đại Nhật Càn Khôn.

Ngọc tiên sinh tức giận tát vào mồm đệ tử, sau đó xin lỗi Trầm Côn:

- Để tướng quân cười chê rồi.

- Ngọc tiên sinh, lão ngay cả một đệ tử cũng không tuyển được?

Trầm Côn kinh ngạc mở to mắt.

- Ài!

Ngọc tiên sinh thở dài:

Nói ra thì buồn cười, học sinh bây giờ, trước khi nhập môn đều xem thực lực của tông môn, tông môn khác tự nhiên có cao thủ biểu diễn, nhưng chỗ ta...

Hắn nhìn đôi chân tàn phế của mình:

- Ha ha, ta chỉ là một phế nhân, làm gì có bản lĩnh tìm học sinh giỏi chứ!

- Sư phụ, người đừng giấu giếm nữa

Bạch y đệ tử ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Trầm tướng quân, tình hình Vô Ma Nhai so với sư phụ nói còn thảm hơn nhiều, hai năm nay, đệ tử nhập thất của sư phụ đều phản bội, ngoại vi đệ tử cũng...

Bạch y đệ tử còn lại lén lút đá cho hắn một cước, hạ giọng chửi:

- Đang tuyển sinh, người nói mấy chuyện này làm gì?

Nói xong, hần cười tươi mời Trầm Côn ngồi xuống, nhiệt tình:

- Trầm tướng quân, ngài tới Vô Ma Nhai của bọn ta đi, với thân phận của ngài, vừa gia nhập, khẳng định sẽ trở thành đệ tử nhập thất của sư phụ, hơn nữa bọn ta còn phải gọi ngài một tiếng sư huynh!

Nghe được câu này, Ngọc tiên sinh tức đến nỗi khóc không ra nước mắt. Bất quá Trầm Côn lại trong lòng chớp động, Ngọc tiên sinh mang thân thể tàn tật tới đây tự mình tuyển đệ tử, tình hình Vô Ma Nhai khẳng định rất gay go, nhưng lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo, võ công truyền từ thời tổ thượng của họ chính là đồ tốt!

Hơn nữa Vô Ma Nhai cũng thuộc Lăng Vân tông, cũng là tông phái linh phù, rất hợp với con đường của Trầm Côn.

- Chỉ cần ta gia nhập, liền có thể lấy được toàn bộ tài liệu luyện công?

Trầm Côn muốn xác nhận một chút.

- Đúng vậy!

Vừa nghe ra Trầm Côn động tâm, bạch y đệ tử vội nói:

- Vô Ma Nhai ngàn năm, bí tịch tích lũy được có bảy tám nghìn bản, trên có bí bản cấp Vũ Tôn, dưới có đặc điểm về bách gia vũ khí, ngài có thể tìm thấy bất cứ thứ gì! Đúng rồi, nếu như ngài có thể thể hiện tiềm lực, thậm chí có thể đạt được đến cấp của tổ sư Tiêu Khinh Hoàng...

- Tiêu Khinh Hoàng?

Nghe thấy cái tên Tiêu Khinh Hoàng này, vũ hồn trong thể nội Trầm Côn kịch liệt chấn động, hần vội lén lút bắt đầu giao lưu linh hồn.

- Trầm Côn. Hỏi cho rõ, bọn họ có Đại nhật càn khôn do Tiêu Khinh Hoàng lưu truyền lại không?

Vương Kiêu vội vã nói.

Tiêu Khinh Hoàng lợi hại lắm sao? Đại nhật càn khôn là cái gì? Trầm Côn không hiểu ra sao, nhưng hần vẫn hỏi:

- Ai u, hai vị lão huynh, ta thật sự có thể lấy được bí pháp của Tiêu Khinh Hoàng tổ sư à? Bao gồm cả Đại nhật càn khôn của ông ấy?

- Người biết Đại nhật càn khôn?

Ngọc tiên sinh ngẩn ra, lập tức hỏi:

- Toàn bộ bí pháp Đại nhật càn khôn, ta có, nhưng chỉ có thể truyền cho chương môn đại đệ tử Vô Ma Nhai, người kế thừa tương lai mà thôi. Công phu này tuyệt đối không truyền ra ngoài.

- Thật là đi mòn gót mà không thấy, lại gặp ngay chỗ này!

Giọng nói của Vương Kiêu trở nên hưng phấn:

- Trầm Côn, đừng do dự nữa, cho dù trả giá đắt cũng phải gia nhập Vô Ma Nhai!

Được, gia nhập Vô Ma Nhai khẳng định có chỗ tốt! Trầm Côn từ trước tới nay chưa từng thấy Vương Kiêu kích động như vậy, hần cười nói:

- Ái chà, các người thật sự có Đại nhật càn khôn? Thế thì không cần phải nói nữa, Ngọc tiên sinh, thu nhận ta làm học sinh có được không?

- Tướng quân muốn gia nhập Vô Ma Nhai?

Ngọc tiên sinh lại ngẩn ra:

- Ta phải nói trước, Đại nhật càn khôn chỉ truyền cho chương môn đại đệ tử, tướng quân nếu không có bản lĩnh, không trở thành chương môn đệ tử, ta tuyệt đối không truyền công phu này cho người.

- Yên tâm, yên tâm, đồ nhi nhất định nỗ lực!

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Đừng vội báỉ sư, ta còn có một câu nữa!

Ngọc tiên sinh nghiêm mặt nói:

- Vô Ma Nhai mặc dù cần đệ tử, nhưng không phải ai cũng nhận, ta còn phải kiểm tra nhân phẩm, võ công, tiềm lực, và gia thế, bốn hạng mục!

Lão áy náy nhìn Trầm Côn:

- Trong bốn hạng mục này, gia thế của tướng quân tự nhiên là không cần nói nhiều, nhân phẩm ta cũng nhìn ra rồi, mấy ngày trước một mình cứu cha, đủ thấy hiếu đạo, võ công mặc dù không phải tuyệt đỉnh, nhưng Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn cũng không coi là kém, chỉ là tiềm lực...

Hắn áy náy cười một tiếng:

- Ta nghe nói, tướng quân đã mất đi vũ hồn...

Lão huynh, bản tăng đã tìm được vũ hồn mới rồi, hơn nữa còn là Hoàng Nguyên thượng đoạn rồi!

Trầm Côn trong lòng cười trộm mấy tiếng, nghĩ Trầm Trọng không ở đây, bản tăng ở Tân Nguyệt thành không có đối thủ, thế thì sợ quái gì bại lộ thực lực, cười nói:

- Ta có tiềm lực hay không, kiểm tra một chút không phải sẽ biết sao? Ngọc tiên sinh, ngài nói đi, kiểm tra thế nào?

- Sáng sớm ngày mai, các học sinh ưu tú nhất tại Tân Nguyệt thành sẽ tỷ võ trước của phủ thành chủ, để phân biệt thứ hạng cuối cùng, tướng quân nếu muốn gia nhập Vô Ma Nhai, xin mời tham gia tỷ võ, ít nhất cũng phải nằm trong top mười, mà ta cũng sẽ ở bên cạnh quan sát tiềm lực của tướng quân!

Ngọc tiên sinh nghiêm mặt nói.

- Top mười mà thôi!

Trầm Côn cười hì hì lùi lại:

- Thế sáng mai ta chờ Ngọc tiên sinh!

Ngọc tiên sinh cười nhạt, hiển nhiên là không quá xem trọng Trầm Côn, mà nghe thấy điều kiện của lão, hai bạch y đệ tử thần sắc hoảng hốt. So với Trầm Côn còn lo lắng hơn.

Đợi sau khi Trầm Côn đi xa, bọn họ mới nhịn không được, oán trách nói:

- Sư phụ, Trầm Côn mặc dù là Bạch Nguyên vũ tông thượng đoạn, nhưng hiện ở Tân Nguyệt thành thiên tài như vãn, hắn không nhất định có thể vào top mười!

- Không được thì không nhận hắn, thế thôi!

Ngọc tiên sinh lạnh nhạt nói.

- Trời ơi, tài thần gia như vậy, sao có thể không nhận chứ?

Bạch y đệ tử nôn nóng giậm chân:

- Trầm Côn gia tài nghìn vạn, tùy tiện lấy ra mấy tấm ngân phiếu đã đủ giúp chúng ta vượt qua khó khăn rồi!

- Ta tới là để tuyển học sinh, không phải tới để kiếm tiền!

Ngọc tiên sinh lạnh lùng răn dạy một câu, nhắm hai mắt lại. Hai bạch y đệ tử nhìn nhau, đồng thời thở dài:

- Không có tiền, còn nói gì đến học sinh nữa?

...

Lúc này, Trầm Côn đã chui vào trong góc, hỏi Vương Kiêu:

- Vương lão huynh, Đại nhật cần khôn công là cái gì? Lợi hại lắm sao?

- Đâu chỉ lợi hại!

Wương Kiêu cười nói:

- Chiêu thức võ đạo mặc dù thiên biến vạn hóa, nhưng xét cho cùng cũng phải cần một bộ công pháp làm căn cơ, theo như ta biết, từ xưa đến nay công pháp mạnh nhất có ba loại!

Ngừng một lát, hắn nói tiếp

- Loại thứ nhất, 'Tĩnh hà thiên huyền' đoạt thiên địa linh khí để sử dụng. Loại thứ hai là 'Nguyệt luân vũ' âm nhu đa dạng, thích hợp cho nữ tử tu luyện nhất. Còn loại thứ ba chính là 'Đại nhật cần khôn' của Tiêu Khinh Hoàng, chí cương chí dương, bá đạo vô cùng, luyện tới tầng cao nhất, quỷ thần không dám chống lại hào quang của nó!

Hắn thần nhiên than dài:

- Đại ca ta từng nói qua, ba bộ công pháp này, nhật, nguyệt, tĩnh hà, ám hợp thiên đạo biến hóa của vũ trụ tinh tú. Tam đại thần công ở cùng một người, liền có thể nắm bắt biến hóa của thiên đạo số mệnh, cũng có thể, bạch nhật phi thăng!

-?

Trầm Côn ngắt ra.

-! Trăm loại công pháp, nghìn vạn vũ giả, xét cho cùng, không phải đều mong muốn, bay lên cửa tiên sao?

Wương Kiêu thở dài một tiếng, lập tức cười nói:

- Chỉ cần người gia nhập Vô Ma Nhai, sẽ có cơ hội dành được Đại nhật cần khôn một trong tam đại thần công. Hơn nữa ta nói cho người biết, Bắc đẩu tụ linh trận mà người tu luyện, chính là vận dụng cơ bản nhất của Tĩnh hà thiên huyền. Đợi tới lúc người đủ thực lực, liền có thể học được toàn bộ Tĩnh hà thiên huyền ở chỗ ta!

Trầm Côn hưng phấn vịn tay, luyện lâu như vậy, hắn giờ mới biết, công pháp mình luyện là Tĩnh hà thiên huyền!

Đúng lúc này.

Ầm ầm!

Từ xa truyền lại tiếng đồ đạc rơi vỡ, Trầm Côn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xung quanh chỗ Ngọc tiên sinh có bảy tám tên, trong đó một tên thanh niên cao lớn lật bàn, đang khiêu khích nhìn Ngọc tiên sinh.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, trong đám này có một tên trời sinh tóc tím, dung mạo rất giống La Triết. Khỏi cần phải nói, bọn chúng khẳng định là hai đệ tử của Lăng Vân tông.

- Chu Nhiên, sư phụ nuôi người hai mươi năm, người báo đáp người như vậy sao?

Bạch y đệ tử chỉ tên cao lớn lật bàn mắng chửi, thanh âm lớn vô cùng, cách mấy chục mét cũng nghe thấy.

- Ngọc tiên sinh đã không còn là sư phụ của ta nữa rồi. Ta nhìn lão chướng mắt, lật bàn không được sao?

Tên thanh niên được gọi là Chu Nhiên cười lạnh.

- Người, người, ta liêu với người!

Bạch y đệ tử tức giận, rút trường kiếm trên lưng ra, một kiếm đâm vào ngực Chu Nhiên.

- Tiểu sư phụ, người mới là nhị phẩm Vũ Linh, đừng tự làm mình bê mặt chứ!

Chu Nhiên cười khinh bỉ, vung một tờ linh phù, bình một cái liền đem bạch y đệ tử bắn lên lưng chừng trời.

Lôi quang tam điệp?

Trầm Côn nhận ra thủ pháp linh phù này, lòng nói thủ pháp linh phù của tên Chu Nhiên này không dưới bàn tăng, hơn nữa hắn bắt quá mới ngoài hai mươi mà đã đạt tới Hoàng Nguyên thượng đoạn ngang với Trầm Côn!

Mắt thấy bạch y đệ tử sắp bị thương, Trầm Côn lặng lẽ ném ra một đạo linh phù, mượn lực lượng trên thân bạch y đệ tử, đỡ hắn ở trong đám người.

- Có chuyện gì vậy?

Trầm Côn nhẹ giọng hỏi.

- Bị súc sinh làm nhục!

Bạch y đệ tử cảm kích nhìn Trầm Côn, sau đó chữ:

- Tiểu tử này tên là Chu Nhiên, vốn là đệ tử nhập thất của sư phụ, nhưng hai năm nay Vô Ma Nhai sa sút, sư phụ lại không truyền Đại nhật càn khôn cho hắn. Hắn đột nhiên chuyển sang gia nhập Phiêu Miểu Phong!

Bổ sung nói:

- Phiêu Miểu Phong chính là sào huyệt của La gia, La Hàn, còn có La Triết mấy ngày trước đã gặp qua!

Hóa ra là kẻ thù gặp mặt.

Trầm Côn hạ ý thức muốn tránh, nhưng nghĩ lại, Triệu Hồng chắc là đã thay mình giao thiệp qua rồi, vậy mình còn tránh cái gì? Tiếp tục hỏi:

- Chuyện vừa rồi là như thế nào? Chu Nhiên công khai làm nhục sư phụ, không sợ người khác mắng hắn khi sư diệt tổ hay sao?

- Trời, cái gì mà công khai hay không công khai chứ? Trầm tướng quân ngài thật sự không biết tình hình của Lăng Vân tông.

Bạch y đệ tử cảm thấy giải thích quá phí lời, đơn giản nói:

Nói thế này đi, từ hai năm trước, ba việc vui vẻ nhất của đệ tử Lăng Vân tông chính là ăn cơm, ngủ, và đánh Vô Ma!

Rồi hắn hạ giọng chữ rửa:

- Chu Nhiên đây vừa mới gia nhập Phiêu Miểu Phong, vội vàng tỏ rõ lòng trung đó!

- A di đà phật!

Trầm Côn mặc dù không có lòng công đức gì cả, càng không phải là loại hiệp khách ra tay vì nghĩa, nhưng Ngọc tiên sinh đối với hắn không tệ, hắn khó mà bỏ được ý nghĩ cùng chung kẻ địch. Mặt khác, Chu Nhiên cũng đã nhìn thấy linh phù của Trầm Côn, hắn liếc mắt cười nói:

- Thú vị, địa phương nhỏ như Tân Nguyệt thành cũng có linh phù sư sao?

Hắn từ từ đi tới chỗ Trầm Côn:

- Tiểu tử, ta là trưởng môn đệ tử của Phiêu Miểu Phong đứng đầu Lăng Vân tông, Chu Nhiên! Còn ngươi! Có gan tiếp ta một chiêu, có gan xưng tên không?

- Trầm Côn!

Trầm Côn cười ha ha.

- Ngươi là Trầm Côn?

Chu Nhiên hơi ngẩn ra, hạ giọng hỏi người bên cạnh hắn:

- Lúc trước đánh La Triết thiếu gia, chính là tên này?

Nghe thấy lời của hắn, Trầm Côn nghiêng đầu:

- Sao? Chu đại đệ tử còn muốn tìm ta báo thù ư?

- Ta không có hứng thú thu thập người!

Chu Nhiên cười quái dị:

- Sáng sớm mai, ta sẽ chủ trì bình xét cuối cùng, trước lúc đó không thể động thủ với học sinh. Nếu người có hứng thú, ta có thể dạy cho người một bài học trong lúc bình xét.

Kéo dài âm điệu:

- Đương nhiên, tiền đề là người phải dưới sự truy sát của tam đại hộ pháp Lăng Vân tông, sống qua đêm nay

94. Chương 92: Lăng Vân Hộ Pháp.

- Lão huynh, ta không phải loại người dễ bị dọa dẫm, Triệu Hồng nguyên soái không nhắc việc mấy ngày trước với người ư?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

- Triệu Hồng?

Chu Nhiên hiển nhiên không có quá nhiều ấn tượng. Hỏi đồng bọn ở bên cạnh:

- Có phải Đại nguyên soái của Đại Triệu quốc, hai ngày trước tới Lăng Vân tông xin tha thứ thay cho Trầm Côn không?

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hắn cười lạnh:

- À. Nhớ ra rồi, Triệu Hồng tên này quả có chút can đảm, nể mặt hoàng đế Triệu quốc, Lăng Vân tông cũng không tính toán tội danh ám sát hai Lục Nguyên đệ tử, ngộ thương tiểu thiếu gia, nhưng còn những việc khác thì sao?

Hắn lạnh lùng nhìn Trầm Côn.

Bần tăng và Lăng Vân tông còn có ân oán khác sao? Trầm Côn ngạc nhiên nói:

Có phải là vì ta trực xuất Tô gia?

- Hoàng đế Đại Triệu cũng ra mặt rồi, chúng ta cũng không đến mức vì một tiểu gia tộc mà tìm người gây phiền toái. Trầm Côn, người nghĩ cho kĩ đi, còn có việc gì khác không?

Chu Nhiên làm trò nở nụ cười, giống như mèo trêu chuột con trước khi bắt vậy.

- Chu Nhiên, không cần dây dưa với hắn nữa. Người quên rồi sao? Mệnh lệnh của tông chủ, một khi Trầm Côn xuất hiện, lập tức bắt lấy, bắt không được cũng phải mang xác hắn về!

Ở xa có một lão già tóc bạc đi tới, tay trái lão mang theo một sợi xích, tay phải mang theo một con dao găm, cả người giống như mũi kiếm lạnh lẽo ra khỏi vỏ, dọa đám người nhao nhao hướng hai bên đường mà nhường đường.

- Chung hộ pháp.

Chu Nhiên vội cúi đầu, giải thích nói:

- Đệ tử không phải không muốn bắt Trầm Côn, chỉ là tông chủ đã dặn, lần này đi Tân Nguyệt thành, tiểu bối bọn con chỉ phụ trách tuyển sinh, Trầm Côn và Trầm gia, giao cho ba vị hộ pháp các ngài xử lý.

- Ừ, coi như người biết quy củ!

Chung hộ pháp vừa lòng gật gật đầu, sau đó cao giọng hét lớn:

- Người ở đây nghe cho rõ, Lăng Vân tông phải giải quyết một vài việc riêng, tránh đường hết cho ta, nếu không ngộ thương không được đền bù!

- Đi mau, cao thủ Lăng Vân tông xuất hiện rồi!

- Trầm gia sao lại đắc tội với Lăng Vân tông, còn trêu vào Lục Nguyên hộ pháp, đây chính là cao thủ trung kiên của Lăng Vân tông đấy.

Đồng dạng là Lục Nguyên, Chung hộ pháp này với Lục Nguyên đệ tử bị Trầm Côn ám sát mấy ngày trước hoàn toàn bất đồng. Hắn sở hữu càng nhiều bí pháp hơn, kinh nghiệm càng phong phú hơn, thực lực mạnh hơn nhiều so với Lục Nguyên đệ tử bình thường. Nhìn ra điểm này, người sáng suốt lập tức rời khỏi phủ thành chủ, dưới sự lôi kéo của bọn họ, những môn phái và học sinh khác cũng nhanh chóng rời khỏi.

Rất nhanh, cửa phủ thành chủ to lớn như thế mà chỉ còn lại Chung hộ pháp và Trầm Côn.

Ngọc tiên sinh dường như muốn ra mặt nói vài câu, bất quá bạch y đệ tử kia rất không có nghĩa khí, không khỏi phân minh đẩy xe lăn chạy mất:

- Sư phụ đừng xen vào, tam đại hộ pháp ra mặt, khẳng định là không thấy máu không ngừng tay rồi!

- Khốn nạn. Lẽ nào người muốn để vi sư chán chạy mất mặt như vậy?

Ngọc tiên sinh phần nộ mắng chửi, nhưng xe lăn lại nằm trong tay bạch y đệ tử, chỉ đành nói một câu trước khi đi:

- Chung hộ pháp, ta tôn trọng ý tứ của tông chủ. Nhưng Trầm Côn có khả năng sẽ trở thành đệ tử Vô Ma Nhai, người có thể bắt hắn, nhưng không thể giết hắn. Nếu không Ngọc Long ta dốc hết lực lượng Vô Ma Nhai cũng nhất định cùng người phân cao thấp.

Nói xong, lão cúi đầu lẩm bẩm:

- Không được, bọn chúng nhất định sẽ không coi lời nói của ta ra gì, muốn cứu Trầm Côn chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng thôi.

Nghĩ tới đây, Ngọc tiên sinh giục đệ tử đẩy lão đi thật nhanh, không ai biết lão đi nghĩ biện pháp gì.

Chung hộ pháp quả nhiên không thềm để lời cảnh cáo của Ngọc tiên sinh vào mắt, hắn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Trầm Côn:

- Sao? Muốn động thủ với ta, bị bắt sau khi thụ thương? Hay là ngoan ngoan gờ tay chịu trói?

Mẹ!

Bần tăng rốt cục còn đắc tội Lăng Vân tông ở chỗ nào nữa? Trầm Côn thực sự không nghĩ ra nguyên do bên trong, nhưng cũng biết không phải là lúc nói nhảm nữa rồi. Hắn tử tế quan sát Chung hộ pháp, da đầu mơ hồ tê dại! Chung hộ pháp này đánh xa thì có khóa sắt, đánh gần thì có dao găm, toàn thân được linh khí Lục Nguyên hộ thể, hoàn toàn không có kẽ hở, gặp phải một đối thủ hơn xa mình như thế này, nên đánh thế nào?

Nguy hiểm nhất chính là, bần tăng vừa rồi còn bỏ A La lại, nếu không đã có một trợ thủ rồi.

May mắn là còn có Vương Kiêu tùy thân, Trầm Côn vội hỏi:

- Vương lão huynh, đánh thế nào đây?

- Tên này trên người có sơ hở, nhưng không phải người có thể phát hiện và lợi dụng đâu. Đánh không thắng, chạy!

Wang Kiêu vội nói:

- Tên này tay trái nắm vũ khí đánh xa, nhất định là thuận tay trái! Người để ý tiết tấu ra đòn của hắn, khi tay trái hắn tấn công người, tay phải không linh hoạt bằng tay trái, nhất định có chút chậm trễ, sự chậm trễ này chính là cơ hội đào mệnh của người!

Thuận tay trái? Lực quan sát của bần tăng quả nhiên còn chưa ăn thua!

Trầm Côn trong lòng đã nghĩ xong, cười nói:

- Ái chà, nghe Chung hộ pháp người nói kia. Ta không nhất định bị người bắt được, ta còn có thể chạy mà.

Vừa nói, vừa làm ra vẻ muốn chạy tới bên phải đại môn phủ thành chủ.

- Không tự lượng sức!

Chung hộ pháp cười lạnh một tiếng, đúng như Vương Kiêu dự đoán, khóa sắt trong tay hắn mạnh mẽ bắn tới bên phải Trần Côn. Khóa sắt mang theo tiếng gió gào thét, giống như một bức tường lớn, vững vàng chặn hết tất cả đường chạy của Trần Côn.

Trần Côn cười hô hô, cự linh phù sớm đã được chuẩn bị vỗ lên trên đùi, lập tức, hai chân được truyền vào lực lượng vạn quân, mạnh mẽ thay đổi hướng đi. Không ngờ lại chạy về bên trái.

- Ấy?

Thấy Trần Côn hình như dự đoán được tiết tấu ra đòn của mình, Chung hộ pháp hơi ngẩn ra, nhưng lúc này khóa sắt trong tay trái đã không kịp thu lại rồi, dao găm trong tay phải vội đâm tới trước! Nhưng tay phải không linh hoạt bằng tay trái.

- Chung hộ pháp, báai bai nhá!

Trần Côn nắm bắt sự trậm trễ này, nhún người nhảy lên tường cao. Sau đó, hai tay hắn cầm hai tờ bạo viêm phù, bùm bùm, bạo viêm phù trong lòng bàn tay nổ tung, giống như hai động cơ hỏa tiễn, đẩy Trần Côn nhanh chóng biến mất.

- Đáng chết, tên tiểu tử này lại có thể nhìn ra kẽ hở trong chiêu pháp của ta?

Chung hộ pháp chỉ cảm thấy sống lưng mơ hồ phát lạnh, nếu như thực lực tiểu tử này mạnh hơn một chút, vậy hắn không phải là chạy, mà là nắm bắt kẽ hở này giết chết mình!

- Trần Côn, coi như ngươi chạy nhanh, nhưng ngươi rất nhanh sẽ chủ động quay lại, có tin không?

Chung hộ pháp dường như nhớ tới chuyện gì đó, ha ha cười lớn lên.

Chủ động quay lại? Ngươi coi bản tăng là thằng ngu à! Trần Côn bĩu môi, vừa lúc trông thấy A La từ xa chạy tới, vội nói:

- Sư phụ, mau chạy, tam đại hộ pháp Lăng Vân tông tới rồi.

- Tam đại hộ pháp?

Nghe Trần Côn đơn giản kể lại những việc đã trải qua, A La sắc mặt biến đổi, vội dừng lại:

- Không thể chạy rồi! Nếu đã là tam đại hộ pháp, hai tên còn lại đâu? Đây là kế dương đông kích tây. Chung hộ pháp ở đây cuốn lấy ngươi, hai đại hộ pháp còn lại, khẳng định một tên đi bắt phụ thân ngươi, tên còn lại đi lục soát sào huyệt của ngươi rồi.

Trần Côn hận không thể tự tát mình một cái, nhưng hiện tại không phải lúc ảo não. Hắn lim dim suy nghĩ:

- Chia nhau đi, người đi thông báo cho cha ta. Ta về nhà, nếu như hai tên hộ pháp còn lại đã xuất hiện, đừng liều mạng. Giữ lại tiền vốn mới có thể gỡ vốn.

A La hơi gật đầu, cùng Trần Côn chia đường mà đi.

Tô gia trang viên trước kia, phủ bá tước của Trần Côn hiện tại.

Trần Côn tới gần nhà mình, vung một đạo nặc linh phù, ẩn dấu toàn bộ linh khí quanh người, sau đó lại lấy ra một đạo tham linh phù, kiểm tra linh khí ba động xung quanh.

Gần như là lúc tham linh phù vừa mới được sử dụng, ở trên liên phòng ra một điểm quang mang màu lục. Hiển nhiên, tên hộ pháp còn lại cũng đã tới rồi, hơn nữa còn là Lục Nguyên trung đoạn!

Trần Côn càng thêm cẩn thận, từ trên ngọn cây ở hoa viên xâm nhập vào phủ bá tước.

- Trước tiên quan sát một chút, tên Lục Nguyên hộ pháp này tới tiểu miếu của bản tăng làm trò gì.

Trần Côn trốn ở chỗ cao nhất tại phủ bá tước, ở trong tường kép của một tòa tháp nước.

- Đứng lại, làm gì đó?

Ở trong đình viện, một nữ nhân áo đỏ ngoài bốn mươi tuổi xông vào, hạ nhân và hộ vệ muốn ngăn lại, nhưng ả ta vùng hai đạo linh phù, liền quật mấy chục tên hộ vệ ngã nhào ra đất.

Nữ nhân áo đỏ này hình như rất quen thuộc trang viên Tô gia, sau khi thanh lý đám hộ vệ, ả trực tiếp đi tới hậu hoa viên, rồi đẩy đại môn của từ đường Tô gia ra.

- Từ đường Tô gia? Ắ ta tới vì Thiên đạo mật hạp và Hải nạp bách xuyên thạch?

Trầm Côn lập tức hiểu ra, mục tiêu của Lăng Vân tông không phải là Thiên đạo mật hạp, mà chính là Hải nạp bách xuyên thạch do A Phúc tìm thấy!

Vách tường cản trở tầm mắt, Trầm Côn nhìn không ra nữ nhân áo đỏ làm gì ở trong từ đường. Nhưng dùng ngón chân cũng biết, ả ta khẳng định là mờ cơ quan ở trong quan tài, đi vào mật thất tìm bảo bối rồi.

Đáng tiếc hai kiện bảo bối đã bị Trầm Côn giấu ở dưới gầm giường, nữ nhân áo đỏ tìm nửa ngày cũng không tìm ra, nhớn nhác xông lại đại đường.

- Nói, đồ vật ở dưới từ đường ở biến đi đâu rồi?

Nữ nhân áo đỏ túm lấy một tên hộ vệ, lớn tiếng quát hỏi.

- Đồ...Đồ vật gì?

Hộ vệ nào biết được bí mật của Trầm Côn, chần chờ không trả lời được!

- Tìm chết.

Nữ nhân áo đỏ trở tay bóp gãy cổ tên hộ vệ, sau đó ả bức toàn bộ hạ nhân và hộ vệ vào một chỗ, lạnh lùng đánh giá đám người xui xẻo đáng thương này.

- Các người nghe đây, khi Trầm Côn tiếp nhận Tô gia, khẳng định là lấy được một chiếc hộp có dán giấy niêm phong! Ắ hiển nhiên không biết Tô gia có được Hải nạp bách xuyên thạch, chỉ là nói ra hình dạng của Thiên đạo mật hạp, lạnh lùng nói:

Ai có thể nói cho ta biết chỗ cất chiếc hộp này, ta sẽ tha chết cho kẻ đó.

- Chúng ta chỉ là hạ nhân, chưa từng thấy chiếc hộp nào như vậy cả.

- Tha mạng, chúng ta thật sự không biết.

Đám hạ nhân nhao nhao cầu xin, nhưng nữ nhân áo đỏ sắc mặt càng lúc càng lạnh lẽo. Ắ ta đặt tay lên đầu một tên hạ nhân, phập, xé toạc đầu của hắn ra, cười lạnh bảo:

- Các người không nói cũng được, nhưng bắt đầu từ bây giờ, ta cứ một phút giết một người, cho tới khi các người nói ra thì thôi.

Đám hạ nhân bị cảnh máu me này dọa ngây người. Sau khi nữ nhân áo đỏ giết thêm vài người, cuối cùng cũng có một tên thông minh hô lớn: - Đừng, đừng giết ta! Ta không biết chiếc hộp cất ở đâu, nhưng A Phúc tổng quản có thể sẽ biết.

- A Phúc? A Phúc là tên nào?

Nữ nhân áo đỏ lớn tiếng quát hỏi.

Nghe thấy câu này, Trầm Côn trong lòng khấn thương, nói thật ra, trong lòng hắn đám hạ nhân này mặc dù cũng là mạng người, nhưng còn không đáng để hắn đi liều chết hoặc bị thương. Nhưng A Phúc lại khác, tên béo chết tiệt này đã trở thành tâm phúc và bằng hữu của Trầm Côn rồi.

- A Phúc tổng quản đâu? A Phúc!

Vì mạng sống, đám hạ nhân vội vã tìm người, nhưng rất kỳ quái, A Phúc rõ ràng nên có mặt ở đây nhưng tìm cả phủ bá tước cũng không thấy bóng dáng hắn.

Lúc này, một bàn tay mập mập khê vỗ sau lưng Trầm Côn, giọng nói cực nhỏ bảo:

- Đại thiếu gia, đừng lên tiếng, là A Phúc đây.

Tên A Phúc vận cứt chó này, không ngờ lại xuất hiện sau đít Trầm Côn một cách thần kỳ.

95. Chương 93: Tự Chui Đầu Vào Lưới.

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Trầm Côn cũng nói rất nhỏ.

- Con mẹ nó chứ, thật là vớ được một mạng!

A Phúc nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy nói:

- Đại thiếu gia, không nói gạt người, nơi này là nơi mà nô tài giấu tiền riêng, vừa rồi, khà khà, vừa rồi nô tài trộm một ít tiền từ phòng của người, định giấu ở chỗ này. Nhưng vừa định đi vào, con mẹ áo đỏ kia liền ra tay giết người...Trời ơi, dọa chết nô tài, đại thiếu gia, hiện tại làm thế nào?

- Cái vận cứt chó của tiểu tử ngươi!

Trầm Côn cười chữ một tiếng, chỉ cần A Phúc còn sống là tốt rồi, tham ô cái gì thì đối với một tên tổng quản có thể kiếm được sáu trăm vạn lượng bạc mà nói không tính là tội danh gì cả, hần nghĩ:

- Ngươi đợi ở đây, nghìn vạn không được gây ra tiếng động!

Nói xong, Trầm Côn liền dùng mười ba đạo Nặc linh phù, ngừng hô hấp mà lên vào phòng ngủ của mình, sau đó, hần lấy Thiên đạo mật hạp ở dưới giường ra.

Nhất định phải nói rõ, từ lúc nằm mơ giấc mơ kỳ quái đêm đó xong, Trầm Côn phi thường coi trọng cái tay trái trong chiếc hộp, đáng tiếc Thủy nhi kia mãi cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa...

- A Phúc, món đồ này ngươi cầm lấy!

Về tới tháp nước, Trầm Côn đem Thiên đạo mật hạp giao cho A Phúc, khẽ nói:

- Đợi lát nữa, ngươi nghĩ cách mang món đồ này ra khỏi thành, sau đó chú ý tới tin tức của ta, nếu không nghe thấy ta bị giết, ngươi liền chờ trong sơn động mà ta dưỡng thương lần trước. Nếu như ta chết, ngươi đi tìm A La, nói cho nàng ta, ba viên Hải nạp bách xuyên thạch đều ở đây, hiểu rõ chưa?

- Người, người đừng nói những lời này chứ!

Nghe Trầm Côn dặn dò xong di ngôn, A Phúc vội khóc.

- Đại thiếu gia, hay là người cùng trốn với nô tài, nói không chừng vận cứt chó của nô tài có thể chia cho người một chút đó!

Nửa câu sau của A Phúc là lời thực lòng:

- Ngươi chết rồi, A Phúc đi đâu tìm một chủ nhân mặc cho ta tùy tiện tham ô, còn cho làm quan nữa đây.

Cùng trốn? Trầm Côn cười khổ một tiếng, nếu hần là cô gia quả nhân thì cũng không để ý mà làm một con rùa rút đầu, thế nhưng đằng sau hần còn Trầm gia! Nếu hần trốn rồi, Trầm Phù Đồ, Thiết hòa thượng, Thanh Sơn đầu lĩnh, Hắc bá...Một loạt những cái tên này sẽ bị xóa sổ rồi.

An bài hậu sự xong, Trầm Côn cả người nhẹ nhõm rời khỏi phủ bá tước. Sau khi hần rời đi không lâu, nữ nhân áo đỏ điều động mấy tên đệ tử Lăng Vân tông, hủy diệt toàn bộ phủ bá tước. Thế nhưng rất thần kỳ, A Phúc lại có thể lén lút mà đi trước mắt của một tên Lục Nguyên vũ tổng và vài tên Hoàng Nguyên vũ tông, việc bất hợp lý tới nghịch thiên như vậy, ông trời mới biết hần làm kiểu gì...

Mãi về sau, Trầm Côn mới hiểu vận cứt chó của A Phúc có nghĩa gì, sau đó hần kết luận thằng bé này là kẻ may mắn nhất Cửu Châu, ngàn vạn lần đừng có thảo luận cái gì gọi là hợp lý với hần, hần không hợp lý mới là hợp tình hợp lý nhất.

Rời khỏi phủ bá tước, Trầm Côn đi thẳng tới Trầm gia sơn trang. Nơi đây đã trở thành một bãi chiến trường rồi, chỉ thấy trước cửa Trầm gia sơn trang, ngổn ngang hơn một trăm cỗ thi thể, số ít là tư binh của Trầm gia, mà đại đa số lại là đệ tử phổ thông của Lăng Vân tông.

- Còn ai nữa?

Trầm Phù Đồ đứng ở trước cửa, thân thể bành trướng gấp hơn ba lần, toàn thân có cường long cự tượng hộ thân. Thanh đại đao màu huyết hồng kia bị ông ta nắm trong tay, phát ra khí tức mạnh mẽ, hình như muốn làm tê liệt trời đất.

Đối diện với ông ta, một tên tráng hán áo tím ngoài bốn mươi tuổi che ngực mà thổ huyết liên tục, đệ tử Lăng Vân tông muốn đỡ hắn, nhưng hắn đẩy để tự ra, không thể tin mà nhìn Trầm Phù Đồ:

- Một tên Hoàng Nguyên thượng đoạn như ngươi không ngờ có thể đánh bại Lục Nguyên trung đoạn như ta? Ngươi dùng võ công gì?"

Trầm Phù Đồ cười lạnh lùng một tiếng, trong lòng lại đang cảm kích Bất Tham đại sư hôm trước tặng lễ.

Trưa hôm nay, tên tráng hán áo tím này tự xưng là Vương hộ pháp của Lăng Vân tông, mang theo một đám đệ tử tới làm loạn, nếu không phải Trầm Phù Đồ có Tam thiên long tượng đại trận và Liệt thiên đao vừa học được, sợ rằng Trầm gia sơn trang đã bị kẻ khác huyết tẩy rồi.

- Ngươi đừng quan tâm tới lai lịch võ công của ta, Vương hộ pháp. Ta hỏi ngươi, Trầm gia và Lăng Vân tông ân oán đã hết, ngươi vì sao còn muốn làm khó Trầm gia?

Trầm Phù Đồ lớn tiếng hỏi.

- Giết đệ tử, trục xuất Tô gia, làm bị thương tiểu thiếu gia La Triết, ba việc này coi như xong, nhưng còn trọng bảo của Lăng Vân tông ta thì sao?

Vương hộ pháp lạnh lùng nói:

- Trầm Phù Đồ, nhi tử ngươi trục xuất Tô gia, việc này ta không quản, nhưng Tô gia lại giấu trọng bảo của Lăng Vân tông, bây giờ trọng bảo rơi vào tay Trầm gia các ngươi, ngươi không giao ra, Lăng Vân tông sẽ vĩnh viễn đối địch với Trầm gia các ngươi.

- Trọng bảo? Trầm Phù Đồ không biết Trầm Côn lấy được Thiên đạo mật hạp, nghe xong ngẩn ra.

- Ngươi còn dám giả vờ hồ đồ với ta?

Vương hộ pháp cười lạnh một tiếng:

- Trầm Phù Đồ, ta thừa nhận trận pháp dưới chân ngươi lợi hại, ta không thể công phá sơn trang Trầm gia. Nhưng ngươi đừng có quên, cao thủ mạnh hơn ta ở Lăng Vân tông còn có mười mấy người, hôm nay không giao đồ ra, ta sẽ bao vây Trầm gia các ngươi, đợi cao thủ tri viện, để ta xem ngươi có thể chống lại bao nhiêu cao thủ.

Nói xong, hắn hét lệnh cho đám đệ tử chặn hết đường ra Trầm gia sơn trang, chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

Nhìn cảnh này, lại thấy A La ở trong đám người Trầm gia sau lưng Trầm Phù Đồ, Trầm Côn thở phào một hơi. Còn may, A La kịp thời đem tin tức tới, cha mới có thời gian khởi động trận Tam thiên long tượng, ngăn cản đợt công kích thứ nhất!

- Chỉ cần trong thời gian ngắn người thân không sao là tốt rồi! Hành quân hổ phù của Triệu Hồng còn ở đây, bản tăng có thể tới quân doanh ở ngoại ô, điều động đại quân tới bảo vệ Trầm gia.

Trầm Côn suy tính trong đầu, tựa hồ còn chưa có tuyệt vọng.

Thế nhưng!

- Vương hộ pháp, ngươi bị thương ư? Chung hộ pháp đã gặp ở phủ thành chú đi tới, hắn cũng dẫn theo mấy chục tên đệ tử Lăng Vân tông.

- Ài, đừng nhắc nữa, trong nhà Trầm Phù Đồ không ngờ ẩn giấu trận pháp mạnh mẽ, chỉ cần hắn tác chiến trong phạm vi sơn trang, ta không có cách để bắt hắn.

Vương hộ pháp thở dài.

- Không ngại, ha ha, để cho hắn rời khỏi sơn trang không phải là xong sao?

Đám đệ tử ở sau lưng lập tức áp giải tới hai mươi mấy người.

Trầm Côn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trầm Phù Đồ có Tam thiên long tượng, A Phúc có vận cốt chố, thế còn những người khác? Chung hộ pháp lại bắt toàn bộ người nhà Trầm gia tham gia lễ khai trương thương hội, Thiết hòa thượng, Hắc bá, còn có hai mươi mấy Thanh Sơn tử sĩ, còn có cả nhị thúc, tứ di, đường đệ của Trầm Phù Đồ, toàn bộ bị áp giải tới trước cửa Trầm gia.

- Trầm Phù Đồ, ngươi là người thông minh, ta không nói lời thừa nữa. Ra đây đi, nếu không, ngươi có muốn nhìn thấy thân nhân của ngươi đầu lìa khỏi cổ không?

Chung hộ pháp đắc ý cười lớn.

Trầm Phù Đồ cầm Bích thiên đao vào đất, bước ra khỏi pháp trận.

- Gia chủ, không thể ra!

- Gia chủ, người mà đi, Trầm gia sơn trang coi như xong rồi!

Người Trầm gia ở sau lưng vội vàng khuyên can, nhưng Trầm Phù Đồ quay đầu cười khổ:

- Bọn chúng là dao thót, ta là cá, có thể không ra sao? Chỉ chết là cùng chứ gì.

Nói xong dang song chưởng, tới trước mặt Chung hộ pháp, sau đó ông ta vỗ ngực, lớn tiếng nói:

- Chung hộ pháp, bắt quản ngươi tin hay không, Trầm Phù Đồ ta lấy máu thế, chưa thể lấy bất kỳ một cành cây ngọn cỏ nào của Lăng Vân tông!

- Ngươi không lấy? Thế ngươi có thể đảm bảo Trầm Côn không lấy không?

Đệ tử Lăng Vân tông đứng sau lưng nói:

- Chung hộ pháp, con vừa mới tra rõ, Tô gia là do Trầm Côn tự mình lục soát. Lúc đó, hắn lật tung cả Tô gia lên!

- Nghe thấy chưa? Trầm Phù Đồ, ngươi còn có gì để nói không?

Chung hộ pháp cười lạnh.

- Phụ thân không còn gì để nói, thế thì ta phải đến nói thôi!

Trầm Côn cười, từ chỗ ẩn thân bước nhanh tới, đến đối diện Chung hộ pháp, cười hì hì ngồi xổm xuống, ngẩng đầu rồi nghiêng đầu nói:

- Lão huynh, ngươi nói đúng, ta quay lại rồi!

Trầm Côn không thể không ra, hắn đã chứng kiến thủ đoạn ác độc của hộ pháp Lăng Vân tông, mấy chục tên hạ nhân nói giết là giết, nếu hắn còn tiếp tục ẩn trốn, Trầm Phù Đồ khẳng định cũng đầu lìa khỏi cổ.

Càng gay go chính là, hôm nay hắn sử dụng hai lần lực lượng 'Hồn kinh', một lần để hỏi về Đại nhật càn khôn, một lần đối chiến cùng Chung hộ pháp. Hắn đã sử dụng hết thời hạn hai phút, tạm thời không thể mời Vương Kiêu ra giúp đỡ nữa.

‘Trầm Côn, sao con lại xuất hiện?’

Trầm Phù Đồ vội vã dặm chân, sau đó, ông ta phun một bùm máu, rồi ngã xuống đất.

Tam thiên long tượng mặc dù cường đại, nhưng hậu hoạn cũng không nhỏ, Trầm Côn bố trí một lần cần phải nghỉ ngơi nửa tháng, mà Trầm Phù Đồ sau khi sử dụng một lần cũng trong thời gian ngắn không còn lực mà chiến đấu.

Gia chủ ngã xuống đất, đại thiếu gia tự mình chui đầu vào rọ, người Trầm gia đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Các vị lão huynh, làm một cuộc giao dịch chứ!

Trầm Côn nhìn Trầm Phù Đồ một cái, ngẩng đầu nói:

- Các người không phải muốn Thiên đạo mật hạp sao? Được, chỉ cần các người rời khỏi Trầm gia sơn trang, chúng ta có thể từ từ thương lượng!

- Thiên đạo mật hạp quả nhiên nằm trong ta người

Chung hộ pháp mắt sáng lên, lập tức nháy mắt với đệ tử ở bên cạnh.

Nhìn đám đệ tử Lăng Vân tông bao vây mình, Trầm Côn bĩu môi:

- Lão huynh, ta không phải thằng ngu. Thiên đạo mật hạp đã bị ta chôn ở một nơi tuyệt đối an toàn rồi, người dám làm khó ta, tất cả đều không đạt được gì!

Chung hộ pháp nhú mồm, cười nói:

- Được, được, bọn ta tới chỉ vì Thiên đạo mật hạp. Chỉ cần người theo bọn ta đi một chuyến, nói ra nơi chôn Thiên đạo mật hạp, Trầm gia, bọn ta không có hứng thú.

- Đồng ý!

Trầm Côn nhún vai, sau đó đệ tử Lăng Vân tông trối gô hấn lại, ném vào trong một xe tù. Chung hộ pháp cũng không cho hấn cơ hội từ biệt người nhà, đưa xe tù vào trong đại sơn.

Nhìn theo Trầm gia sơn trang càng lúc càng xa, Trầm Côn lim dim mắt. Được rồi, bản tăng đã bị bắt rồi, thế nhưng chỉ cần Thiên đạo mật hạp còn nằm trong tay A Phúc, bọn chúng sẽ không dám giết bản tăng. A Phúc, bản tăng có thể sống sót hay không, chỉ trông vào vận cứt chó của người thôi. Nghĩ như vậy, trên đường không nghe thấy tin A Phúc bị bắt, trong lòng Trầm Côn yên ổn không ít.

Không phải chỉ là thắm vấn thôi sao? Sợ cái gì, chỉ phải chịu một vài cực hình mà thôi!

Khi sắc trời nhá nhem, xe tù ra khỏi phạm vi Tân Nguyệt thành, nói cách khác, cho dù Trầm Côn có bản lĩnh thông thiên cũng không thể khiến trú quân ở Tân Nguyệt thành tới giúp đỡ.

Đúng lúc này, Chung hộ pháp nở nụ cười quỷ dị.

- Dừng xe!

Chung hộ pháp giải Trầm Côn vào trong một sơn động, những đệ tử khác bảo vệ lối vào, mà hấn, Vương hộ pháp còn có Hàn hộ pháp tới để tập hợp, ba người bố trí sơn động thành một phòng tra tấn, âm hiểm cười vây Trầm Côn lại.

- Các vị lão huynh, không phải là tới Lăng Vân tông rồi bàn bạc sao?

Trầm Côn bị hành động quái dị của bọn chúng là cho ngẩn ra.

96. Chương 94: Hồn Kinh Tầng Thứ Ba, Thực Lực Tuyệt Đối Của Vương Kiêu

.

Chung hộ pháp cười lạnh một tiếng, hấn trối Trầm Côn vào một cây cột nhà, dao găm ở tay phải đâm vào trong mồm Trầm Côn, đặt dưới lưỡi hấn, cười lạnh nói:

- Trầm Côn, chiêu này của ta tên là Độc long tỏa. Nếu như người không nói thật, kịch độc trên dao găm của ta sẽ từ đầu lưỡi người mà lan ra toàn thân, làm tan huyết nhục của người, cho tới khi người chỉ còn là một vũng máu đục!

- Lão huynh, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài, có gì người cứ hỏi. Ta, ta nhất định sẽ nói thật!

Lưỡi Trầm Côn không thể cử động mạnh, nói chuyện cũng không lưu loát.

- Ủ. Vậy mới ngoan!

Nữ tử áo đỏ Hàn hộ pháp tới đối diện Trầm Côn, cười nói:

- Trầm Côn, nói thật với người, Thiên đạo mật hạp mặc dù rất quan trọng, nhưng thứ đồ đó ở Lăng Vân tông mấy trăm năm, không ai biết nó có tác dụng gì, cũng không có ai có thể mở phong ấn. Cho nên, thứ đồ này rơi vào tay Tô gia cũng được, người lấy đi rồi, giao ra ta liền có thể tha cho người, nhưng...

Kết, ả mở một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, từ trong lấy ra một tờ linh phù:

- Nhưng người nhất định phải nói cho rõ, tờ linh phù này là như thế nào?

Thứ ả ta lấy ra chính là Liên tảo Bạo viêm phù mà Tô gia đã mua đi!

- Hóa ra tờ linh phù này đã rơi vào tay các người rồi!

Trầm Côn cả kinh.

Hàn hộ pháp tiếp tục nói:

- Nửa tháng trước, Tô An Chi đem tờ linh phù này dâng lên tông chủ của bọn ta. Mật thám của bọn ta ở Bách Bảo Trai cũng đã tra rõ, linh phù này là Bách Bảo Trai lấy được từ tay người. Như vậy Trầm Côn, bắt đầu từ lai lịch của tờ linh phù này đi, người lấy được từ đâu?

- Mỹ nữ, không phải chỉ là một tờ linh phù thôi sao? Lăng Vân tông bọn người là đại gia linh phù, có cần huy động nhân lực như vậy không?

Trầm Côn muốn kéo dài thời gian để nghĩ đối sách, nhưng Hàn hộ pháp cắt lời hắn:

- Bớt nói nhảm đi! Chính bởi vì bọn ta là một trong những tông phái linh phù mạnh nhất bây giờ, mới có thể nhìn ra sự khác biệt của tờ linh phù này!

Trong giọng nói của ả toát ra một chút nôn nóng:

- Trầm Côn, ta nhắc nhở người, bút pháp trên tờ linh phù này gọi là 'Bút tẩu thái hư, Càn khôn thần phù'. Loại bút pháp này lại xuất phát từ một trong tam đại kỳ công, Tinh hà thiên huyền!

- Các người muốn Tinh hà thiên huyền?

Trầm Côn thất thanh nói.

Trong đầu hắn hiện lên lời của Vương Kiêu, Đại nhật càn khôn, Nguyệt luân vũ, Tinh hà thiên huyền, tam đại thần công âm hợp biến hóa thiên mệnh của vãn tứ vũ trụ, hợp lại làm một liền có thể, bạch nhật phi thăng!

Trầm Côn đã hiểu rõ rồi. Lần này Lăng Vân tông tới, đoạt lại Thiên đạo mật hạp là nhiệm vụ phụ, mục tiêu chủ yếu của chúng là Tinh hà thiên huyền. Chỉ cần tìm được Tinh hà thiên huyền trên người Trầm Côn, lại thêm vào Đại nhật càn khôn của Lăng Vân tông, bọn chúng liền hoàn thành hai phần ba con đường!

Mẹ nó chứ!

Mục tiêu cuối cùng của chúng là.

- Ai ui, tiểu gia hỏa thông minh quá. Người cũng hiểu ra rồi, vậy thì nói ra đi!

Hàn hộ pháp rất vừa lòng với lực lý giải của Trầm Côn, cười nói:

- Nói đi, Tinh hà thiên huyền ở đâu?

Tinh hà thiên huyền ở ngay trong thân thể bản tăng, ở trong đầu Vương Kiêu, nhưng lời này có thể nói ra sao? Trầm Côn đảo mắt một cái:

- Mỹ nữ, ta nói thật, linh phù này là ta lấy được từ tay một lão hòa thượng, nhưng lão hòa thượng đó đã thất tung lâu lắm rồi, người hỏi ta cũng bằng thừa...

Bốp

Hàn hộ pháp tát vào mặt Trầm Côn một cái:

- Đừng có giả hồ đồ với ta, hôm nay người không giao ra Tinh hà thiên huyền, đừng mong sống sót.

- Mỹ nữ, ta thật sự không biết mà!

Trầm Côn về mặt chân thành.

Hắn đã quyết định rồi, giả hồ đồ, cho dù có phải chịu một vài cực hình cũng có cơ hội sống sót, nhưng một khi giao ra Tinh hà thiên huyền, khẳng định là bị chúng diệt khẩu.

- Ài, tiểu gia hỏa, đây là do ngươi không thành thật đó, thế thì đừng trách tỷ tỷ!

Hàn hộ pháp thở dài:

- Chung hộ pháp, tiếp theo giao cho ngươi rồi!

- Đồng ý

Chung hộ pháp vung nắm đấm, đấm một phát vào cằm Trầm Côn. Càng nguy hiểm chính là, dao găm còn đang ở trong mồm, Trầm Côn vì để không bị dao găm cắt lưỡi, chỉ có thể quay đầu theo động tác của Chung hộ pháp, kết quả nơi trúng quyền càng thêm đau.

- Có nói không?

Chung hộ pháp lớn giọng hỏi.

- Lão huynh, ta cũng không phải là thằng ngu, nếu ta biết thì sớm đã nói ra rồi, làm gì còn chịu đòn chứ?

Trầm Côn ủy khuất nói.

Chung hộ pháp cười lạnh một tiếng, lại một đấm nữa.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt...

Đấm liên tục vào đầu, miệng Trầm Côn phun ra máu tươi, trước mắt một mảnh mơ hồ, nhưng trong lòng hẳn lại cảnh cáo bản thân:

- Chịu đựng. Chịu không được nói ra, mày sẽ bị diệt khẩu. Hiện tại là hơn mười giờ tối rồi, chịu quá mười hai giờ, bản tăng liền có thể sử dụng ‘hồn kinh’, gọi Vương lão huynh giúp nghĩ biện pháp...

Đang suy nghĩ, một cước đã tới, đánh cho Trầm Côn đầu óc biến ảo khôn lường, dường như mất đi ý thức.

...

Thời gian từ từ trôi qua, đệ tử Lăng Vân tông thủ ở ngoài động chỉ nghe thấy bên trong truyền ra các tiếng động kỳ quái, bình, bình, đây chắc là tay đấm chân đá. Xèo xèo, đây chắc là que hàn, còn có rắc rắc, dường như là Phán kinh thác cốt thủ...

- Gần một thời thần mà tên Trầm Côn này còn chưa chịu mở miệng, quả là có khí phách!

- Tam vị hộ pháp rốt cục là muốn hỏi gì mà tới mức phải dùng những loại cực hình này nhỉ?

- Ai mà biết được? Chúng ta canh chừng cho tốt là được rồi. Ài, giờ tỷ rồi, thật đúng là muốn ngủ một giấc.

Trong lúc đám đệ tử đang nói chuyện, một đám mây đen che phủ mặt trăng, nửa đêm giờ tỷ và ngày mới cũng nhau đến. Mà trong sơn động, Trầm Côn đã bị tra tấn tới mức tê thắm, hẳn bị treo xiêu vẹo trên dụng cụ tra tấn, nhắc môi muốn nói, nhưng máu so với thanh âm còn nhanh hơn...

- Hàn hộ pháp, tên tiểu tử này chịu không nổi rồi, còn đánh nữa không?

Chung hộ pháp đánh đến mềm nhũn chân tay, nhỏ giọng hỏi.

- Đánh!

Hàn hộ pháp hung ác nói:

Cho hẳn hai tờ Hộ thân phù, đảm bảo hẳn không chết. Sau đó ngươi ra tay thật ác cho ta, đánh gãy một chân, móc một mắt, tùy ngươi!

- Các lão huynh, các ngươi có cần đến mức đó không? Ta thật sự không biết!

Trầm Côn uể oải ngẩng đầu, thương thế trên người hắn là thứ yếu, quan trọng nhất chính là sau hai giờ bị tra tấn, trạng thái tinh thần cũng sắp chịu không nổi rồi!

Nhưng, ngày mới cũng tới rồi, hắn đã lên lút khỏi động Linh tự chân ngôn, hỏi:

- Vương lão huynh, có cách nào để thoát ra được không? Nếu còn tiếp tục, ta nói không chừng xe đem người nói ra đó.

Wương Kiêu mười mấy giây không nói gì.

- Rất khó!

Lần đầu giọng nói của hắn xuất hiện sự thiếu tự tin:

- Trong sơn động có ba tên Lục Nguyên trung đoạn, ngoài sơn động còn có bốn tên Hoàng Nguyên vũ tông, mười hai tên Bạch Nguyên vũ tông, lại thêm hơn ba mươi tên Vũ Linh. Cho dù người thoát khỏi gông cùm, cũng không thể dưới sự bao vây của nhiều cường giả như vậy mà giết ra!

Hắn im lặng trong chốc lát:

- Nếu nhất định muốn một biện pháp, vậy chỉ có...

Wương Kiêu thở dài một tiếng:

- Được rồi, vốn không muốn đem công phu hao tổn dương đức này cho người, nhưng không dạy cho người cũng không được rồi.

- Công phu gì

Trầm Côn trong lòng chấn động.

- Đệ nhị trận trong Phù ma thất tuyệt trận, Liệt nguyên sát!

Wương Kiêu ngữ khí trầm trọng:

- Trầm Côn, Liệt nguyên sát trận này ác độc vô cùng, người nếu dùng nó, nhẹ thì hao tổn dương thọ, nặng thì lập tức nhận lấy sự trừng phạt của thiên địa! Hơn nữa với thực lực bây giờ của người, cho dù người dùng cũng chỉ nắm chắc hai phần là có thể làm được!

- Quân dương thọ chó má gì, trước tiên sống đã rồi nói!

Trầm Côn cục súc nhổ một ngụm nước bọt!

- Vậy được. Người ghi nhớ đoạn khẩu quyết này, sau đó dùng huyết nhục làm bút, thân thể làm giấy, viết ra một đạo bản mệnh linh phù...

Wương Kiêu nặng nề nói ra một đoạn khẩu quyết, cuối cùng còn than:

- Trầm Côn, một khi sử dụng Liệt nguyên sát trận, người liền đặt chân lên ma đạo không thể quay đầu, kết cục có thể so với ta còn thảm hơn. Thận trọng, thận trọng đấy!

Wương Kiêu chưa từng có chần chừ như vậy, nếu như trong lúc khác, Trầm Côn cũng sẽ không dùng trận pháp này, nhưng hiện tại hắn còn lựa chọn nào khác sao?

- Vương lão huynh, tới đi!

Ngoài hiện thực, Chung hộ pháp nâng cầm Trầm Côn lên, đang muốn móc mắt hắn, nhưng mắt Trầm Côn bỗng nhiên mở to.

- Làm gì?

Chung hộ pháp kinh hãi phát hiện, con ngươi đen của Trầm Côn đã biến thành màu huyết hồng đoạt nhân tâm phách.

- Nhổ một ngụm máu, không được sao?

Trầm Côn cười hô hô một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi, rơi đúng vào ngực mình! Chung hộ pháp thở phào một hơi, nhưng sau đó, ngụm máu này từ ngực Trầm Côn từ từ lan ra, huyết lưu màu nhũ đỏ bạc tạo thành một đồ án của một con sói hung ác.

- Đây là...

Hàn hộ pháp ở bên nghỉ ngơi đột nhiên đứng lên, ả bỗng nghĩ tới một truyền thuyết xa xưa, điên cuồng hét lên:

- Liệp nguyên sát trận, ứng dụng ma đạo của Tinh hà thiên huyền. Tinh hà thiên huyền quả nhiên ở trong tay ngươi. Chung hộ pháp mau ra tay, đừng để hắc hoàn thành linh phù.

Chung hộ pháp nhất thời không có phản ứng. Một người vừa rồi còn mặc cho người khác dùng cực hình tra tấn, đột nhiên sử dụng thượng cổ thần công. Việc này ai nhìn thấy cũng phải chấn kinh vài giây.

Đúng vào lúc Chung hộ pháp chấn kinh, ở ngực Trầm Côn đã hiện ra một cái đầu sói hoàn chỉnh:

- Grao..." Thương lang gầm nhẹ, lập tức, hai tay, trán, hai chân, còn có giữa lưng, tổng cộng bảy vị trí xuất hiện bảy đầu sói hung tàn dữ tợn.

Đầu sói này dường như còn sống, mắt đỏ ngầu chuyển động, hàm răng sắc nhọn ma sát, mơ hồ còn lộ ra nụ cười lạnh quỷ dị.

- Grao!

Trầm Côn không tự giác phát ra một tiếng sói gầm, bùm bùm, khóa trên thân hắc chia năm xẻ bảy, dụng cụ tra tấn nổ tan tành.

Lúc này, Chung hộ pháp cuối cùng cũng phản ứng lại, tay trái vung một cái, dao găm hướng vào ngực Trầm Côn.

- Không thể công kích cận thân!

Hàn hộ pháp kinh hãi hét lớn.

Thế nhưng đã quá muộn rồi, chỉ thấy khi dao găm đâm tới trước ngực, đầu sói trước ngực Trầm Côn đột nhiên há to miệng, sinh động vươn cổ ra, một phát cắn dao găm của Chung hộ pháp, đến cả cổ tay hắc cũng nuốt vào trong mồm.

Phập!

Miệng sói cắn xé, tay trái của Chung hộ pháp đứt lìa, mà cánh tay rơi xuống lại biến thành một đạo quang mang màu lục, tiến vào trong thân thể Trầm Côn.

Một giây sau, Trầm Côn sững khoải gào như điên, nồng độ linh khí trên người càng tăng thêm một tầng, không ngờ đạt tới đỉnh phong Hoàng Nguyên thượng đoạn!

- Thất thương lang hộ thân, giết một người nhất định hấp thu linh khí của người đó để sử dụng, giết nghìn vạn người, hút linh khí nghìn vạn người, lập địa thành ma...

Vương hộ pháp điều tức liệu thương ở xa nhìn thấy cảnh này, chấn kinh lắm lắm:

- Hàn hộ pháp, đây, đây là đệ nhị trận phù ma trong truyền thuyết sao?

...Đừng lắm lời nữa.

Hàn hộ pháp tức giận mà chửi:

- Mau ra tay giúp đỡ, nếu không lão Chung sẽ bị hút thành xác khô! Nhớ, ngàn vạn lần không thể cận thân đánh với Trầm Côn, nếu không sẽ gặp phải đầu sói của hắc, đánh từ xa, đánh từ xa!

- Hàn hộ pháp này lại biết cái này nha!

Trầm Côn cười lạnh một tiếng, nhờ Liệp nguyên sát trận xuất hiện, tâm tính hắc cũng trở nên lạnh lùng hiêu sát, sau khi nuốt chửng tay trái của Chung hộ pháp, đầu sói ở tay trái vung lên, lại cắn nuốt tay phải

của Chung hộ pháp. Nhưng giống như Vương Kiêu nói, Trầm Côn cũng chưa thể sử dụng toàn bộ lực lượng của Liệp nguyên sát trận, chỉ nuốt hai cánh tay, thân thể hắn đã sắp nổ tung rồi.

- Trầm Côn, nòng cốt của Liệp nguyên sát trận, chính là khi giết người, đồng thời cắt nuốt linh khí của kẻ đó. Người hiện tại còn chưa nuốt được quá nhiều linh khí, mau chạy!

Thanh âm thúc giục của Vương Kiêu truyền tới.

Trầm Côn hơi gật đầu, xông ra khỏi động huyết.

Lăng Vân tông đệ tử ở bên ngoài sớm đã nghe thấy tiếng kêu thảm, đã bố trí mai phục trùng trùng ở cửa động.

Trầm Côn vừa mới đi ra, hai thanh trường kiếm đã tới trước mặt hắn.

Mà Trầm Côn một tay nắm lấy mũi kiếm, đầu sói động một cái...

Cực kỳ quỷ dị chính là, hai tên Bạch Nguyên vũ tông bị Trầm Côn nuốt vào người, lập tức chuyển thành linh khí của Trầm Côn, khiến nòng độ linh khí của hắn lại tiến thêm một tầng, dường như sắp đột phá Hoàng Nguyên đỉnh phong rồi.

- Đột phá thăng cấp?

Trầm Côn ngẩn ra, lập tức cuồng hỉ trong lòng, Liệp nguyên sát trận quả nhiên lợi hại, bần tăng nếu như giết thêm nhiều người, không phải có thể tăng cấp lên Lục Nguyên hạ đoạn sao?

Nghĩ như vậy, sự lạnh lùng và tàn nhẫn trong lòng Trầm Côn càng lúc càng tăng, lý trí cũng càng lúc càng ít. Cuối cùng, hắn dứt khoát dừng bước, tung chiêu giết chết đệ tử Lăng Vân tông. Thi thể ngã dưới chân hắn lập tức bị hút vào thể nội chuyển hóa thành linh khí. Mà Trầm Côn cũng đã không còn ý thức, tiến vào trạng thái ma hóa hoàn toàn.

- Ài. Vẫn nhập ma rồi!

Vương Kiêu buồn bã thở dài!

Liệp nguyên sát trận này sở dĩ là công pháp ma đạo, thứ nhất là do nó dùng để luyện công khi giết người, chuyên môn hấp thu linh khí của người bị giết, giết một người giống như đoạt đi linh khí của đối phương, độc ác vô cùng.

Thứ hai, cũng chính bởi vì nó ảnh hưởng đến tâm tính của người sử dụng, giết người liền có thể dễ dàng thăng cấp, đỡ tốn vài chục năm tu luyện, đây là dụ hoặc cỡ nào. Dưới sự dẫn dụ của loại tâm tính này, người sử dụng rất dễ ma hóa, biến thành một con quái vật chỉ biết giết người!

Cho dù là Vương Kiêu ở thời kỳ đỉnh phong, cũng không thể hoàn toàn khống chế loại tâm tính ma hóa này, không dám tùy tiện dùng Liệp nguyên sát trận.

Nhưng hôm nay...Ài, mặt dù nói không dùng không được, nhưng Trầm Côn cuối cùng cũng ma hóa rồi! Nên làm thế nào đây?

Nhất thời, Vương Kiêu cũng không có chủ ý gì.

Lúc này, Hàn Vương hai đại hộ pháp đã đuổi theo ra, bọn chúng biết sự lợi hại của Liệp nguyên sát trận, lập tức tổ chức tấn công Trầm Côn từ xa, Bạch Nguyên vũ tông trở xuống dùng các loại cung tiễn đánh từ xa, mà đạt tới Hoàng Nguyên trở lên liền dùng sóng xung kích Hoàng Nguyên, từ xa đánh vào chỗ yếu hại của Trầm Côn.

Mà Hàn, Vương hai người lại là Lục Nguyên vũ tông, dễ dàng sử dụng đặc trưng võ học của Lục Nguyên - Lục Nguyên kiếp!

Nếu nói sóng xung kích Hoàng Nguyên là đánh từ xa bình thường, có một loại hỏa cầu giống trong ma pháp chỉ có thể công kích một điểm, một đường. Lục Nguyên kiếp chính là tấn công trong phạm vi rộng, giống như tường lửa đánh ra một mảng lớn.

Chỉ thấy Hàn hộ pháp bay lên lưng chừng trời, hay tai lật một cái, một quả cầu ánh sáng màu lục từ trên trời rơi xuống, bắn lên trên mặt đất, vết thương trên người Trầm Côn cũng liên tục xuất hiện.

- Grao...

Trầm Côn trong trạng thái vô ý thức phát ra tiếng gào chói tai, trong cái đầu hung bạo kia của hắn chỉ còn sót lại một ý nghĩ, đám gia hỏa các ngươi, tránh cái gì? Để ta ăn các ngươi, ăn sạch các ngươi!

Hắn không đếm xỉa đến việc trúng vài đòn nghiêm trọng, xông vào trong trận địa cung tên của đệ tử Lăng Vân tông, một phát một tên, ăn một lúc mười ba mười bốn tên đệ tử, sau đó hắn ngưỡng thiên cuồng tiếu, hài lòng giống như một thằng điên dính máu, một ác ma khát máu.

Sau mười mấy phút, đệ tử Lăng Vân tông đã sắp bị diệt tuyệt rồi, đều biến thành linh khí trong người Trầm Côn, nhưng Trầm Côn cũng không chịu nổi rồi, loạn choạng như sắp ngã.

- Đáng chết, rốt cục cũng kết thúc rồi!

Hàn hộ pháp thở phào một hơi, gọi:

- Vương hộ pháp, người chiếu cố Chung hộ pháp tới Tân Nguyệt thành, mau tìm thuốc liệu thương cho hắn, ta đi đánh cho Trầm Côn một đòn cuối cùng!

- Được!

Vương hộ pháp mang theo Chung hộ pháp đã hôn mê đi xa, Hàn hộ pháp cũng bay lên trời một lần nữa, một đạo Lục Nguyên kiếp liền đánh ngã Trầm Côn.

- Xong rồi, vẫn không giết ra được!

Vương Kiêu bắt đầu dĩ thử dài.

Đúng lúc này!

Thân thể Trầm Côn run lên kịch liệt, quang mang Hoàng Nguyên trên người hắn từ từ trở nên đậm hơn, trở thành màu lục nhạt.

Thăng cấp rồi?

Trầm Côn ăn một lúc linh khí của mây chục vũ giả, không ngờ đột phá Hoàng Nguyên thượng đoạn, trở thành cường giả Lục Nguyên hạ đoạn.

Mười bảy tuổi đã là Lục Nguyên hạ đoạn, nếu hiện tại không phải là trạng thái chiến đấu, Vương Kiêu nhất định kinh ngạc hết lớn, thiên phú của Trầm Côn đơn giản là đệ nhất nhân trong lịch sử ba nghìn năm Cửu Châu. Đáng tiếc, hắn hiện tại chỉ có thể mau chóng suy nghĩ, nên làm thế nào mới có thể giúp Trầm Côn thoát hiểm.

- Đáng chết, nghĩ không ra được, Vương Kiêu ta chỉ là một linh hồn, không thể ảnh hưởng trực tiếp tới chiến đấu tại thế giới hiện thực. Đáng chết, nếu lúc này ta có thể xuất thủ, dù cho chỉ có thực lực Lục Nguyên hạ đoạn của Trầm Côn, nhưng bằng vào kinh nghiệm võ học của ta, cũng đã đủ...

- Thí chủ! Người muốn tự thân xuất thủ sao?

Đột nhiên, Vương Kiêu nghe thấy một tiếng phát hiệu mờ ảo như tiên âm.

Giống như vô căn cứ mà xuất hiện, trong thế giới linh hồn, trước mặt Vương Kiêu xuất hiện một lão hòa thượng ngồi trên lưng thần thú Đế Thích, pháp tướng trang nghiêm, trên người phát ra phát quang nhàn nhạt. Hòa thượng này mi trắng quá ngực, râu bạc rủ xuống, đơn giản là giống hệt lúc Trầm Côn giả làm hòa thượng!

- Lão là...

Thấy hình dáng của lão hòa thượng, trong lòng Vương Kiêu hơi hiểu ra, nhưng còn không nói ra được là tư vị gì.

- Bần tăng là sư phụ của Trầm Côn, nhưng cũng không phải là sư phụ của hắn!

Lão hòa thượng mỉm cười.

Vương Kiêu lập tức hiểu ra câu nói nghe thì giống không đầu không đuôi này.

- Ta hiểu rồi, lão là một đạo thần niệm do sư phụ Trầm Côn lưu lại trong linh hồn Trầm Côn!

- Đúng vậy.

Lão hòa thượng cười nói:

- Tên đồ nhi này của bản tăng, có đại phật duyên nhưng không có đại phật tâm! Bản tăng sợ hấn quên mất nội dung của ‘Hồn kinh’, liền lưu lại trong đầu hấn một đạo thần niệm, giúp hấn ghi nhớ ‘Hồn kinh!’

Lão nói xong thở dài một tiếng.

- Hôm nay Trầm Côn tiến bộ, đã có thể sử dụng ‘Hồn kinh’ tầng thứ ba rồi, nhưng hấn đã nhập ma, không còn thần trí, mà đạo thần niệm này của bản tăng rất nhanh sẽ tiêu tán, không kịp nhắc nhở hấn nữa!

- Vậy ngài định...

- Bản tăng muốn xin thí chủ ra tay giúp đỡ, đem nội dung tiếp theo của ‘Hồn kinh’ chuyển cho Trầm Côn!

Lão hòa thượng mỉm cười nhàn nhạt.

Vương Kiêu cúi thấp đầu:

- Đại sư yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngài làm, chỉ là...Bây giờ Trầm Côn sắp bị kẻ khác đánh chết rồi, ta giữ khẩu quyết, cũng không có biện pháp chuyển cho hấn.

- Vô phương! ‘Hồn kinh’ tầng thứ ba, tên gọi là (thống) tự chân ngôn, có thể để người tạm thời chiếm cứ thân xác thối tha của Trầm Côn, thay hấn ra tay giải vây.

Thanh âm của lão hòa thượng rất bình thản, nhưng trong đầu Vương Kiêu lại ‘âm’ một tiếng, cơ hồ nói không nên lời.

Chiếm cứ thân xác thối tha của Trầm Côn!

Ý tứ này không phải là nói, Vương Kiêu ta có thể dùng cách ‘quỷ thượng thân’, tạm thời mượn thân xác của Trầm Côn mà trọng hiện nhân gian sao?

Vũ hồn lại có thể mượn thân xác của chủ nhân? Vương Kiêu ta lại còn có thể xuất hiện ở nhân gian?

Hòa thượng này rốt cục là ai, bộ ‘Hồn kinh’ này là loại công pháp cường đại tới mức độ nào?

- Đại sư, Vương Kiêu có thể trở lại nhân gian, cảm kích bất tận!

Vương Kiêu cười lớn.

Lão hòa thượng mỉm cười, rủ rủ nói ra một đoạn khẩu quyết, sau đó lão thở dài nói:

- Khẩu quyết đã giao cho người rồi, đạo thần niệm này của bản tăng cũng công đức viên mãn, sắp biến mất rồi. Thí chủ, xin người nói với Trầm Côn, bảo hấn tự thu xếp cho ổn thỏa...

Vừa nói, thân ảnh của lão hòa thượng từ từ tan biến.

- Đại sư, ngài đợi một chút đã!

Vương Kiêu nói:

- Vừa rồi Trầm Côn dùng Liệp nguyên sát trận của ta, không những nhập ma, hơn nữa còn giết quá nhiều người, ta sợ hấn gặp phải thiên phạt, có kết cục giống như ta. Ngài có thể nghĩ cách giúp hấn không?

Thiên phạt?

Lão hòa thượng cười nhạt:

- Thiên khiển chẳng qua là lời kiếp mà thôi. Bản tăng còn có vài phần thể diện, một đạo pháp chỉ lệnh cho Lôi Công và Điện Mẫu rút lui là xong.

Một đạo pháp chỉ...Lôi Công và Điện Mẫu rút lui...

Vương Kiêu nghe mà đầu óc có chút hồ đồ nói:

- Vậy, cho dù không có thiên phạt, hấn cũng có khả năng hao tổn dương thọ đấy!

Nụ cười của lão hòa thượng càng thêm bình thản:

- Sinh tử nằm trong tay ta, giúp hấn sửa đổi là được.

Vương Kiêu ngó ra ngồi trên đất, mãi lâu sau mới ý thức được lão hòa thượng đã biến mất rồi, hấn vuốt trán mình, chỉ cảm thấy vừa rồi tất cả đều là hư ảo.

Là nằm mơ sao?

Không, khẩu quyết lão hòa thượng vừa rồi truyền đạt lại còn vang vọng bên tai. Sư phụ của Trầm Côn quả nhiên là thần tiên, chắc chắn mạnh tới nỗi không thể ước đoán.

Vương Kiêu bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, sau đó hấn quan sát tình hình thế giới hiện thực một chút: Lục Nguyên kiếp của Hàn hộ pháp sắp đánh trúng Trầm Côn rồi, lòng biết không thể trì hoãn, vội sử dụng ‘thống’ tự chân ngôn tầng thứ ba, chiếm lấy thân thể của Trầm Côn...

Thế giới hiện thực!

Hàn hộ pháp nộ hỏa xung thiên, hung hăng lườm Trầm Côn, Lục Nguyên kiếp trong tay cũng đã ở trạng thái mạnh nhất.

Ả tức điên rồi! Trận chiến vừa rồi Trầm Côn giết sạch đệ tử Lăng Vân tông, phế Chung hộ pháp, cơ hồ khiến đội ngũ của Lăng Vân tông toàn quân bị diệt. Mấy chục người tới, lại chỉ còn hai người rưỡi có thể trở về, Hàn hộ pháp ầm nói làm sao với Lăng Vân tông chủ đây!

- Ta giết chết người!

Hàn hộ pháp bất chấp tất cả, thẹn quá hoá giận muốn giết Trầm Côn.

Đúng lúc này, hào quang màu lục trên người Trầm Côn mờ hồ lóe sáng một cái, dường như phát sinh biến hóa kỳ diệu nào đó, tâm lý Hàn hộ pháp hơi run rẩy một cách khó hiểu.

Sau đó, chỉ nghe ‘Trầm Côn’ phát ra một nụ cười lạnh cao ngạo:

- Tiểu gia hỏa, để cho người sống thêm một đêm!

Thoại âm vừa dứt, thân thể ‘Trầm Côn’ co rút quỵ đi lại một chút, sau đó bỗng bay vút lên, xuyên qua Lục Nguyên kiếp của Hàn hộ pháp, cơ hồ như biến mất chỉ trong nháy mắt.

- Đây, đây là khinh công gì?

Một tên Lục Nguyên hạ đoạn vừa mới thăng cấp, trọng thương thê thảm, lại có thể biến mất trước mặt Lục Nguyên trung đoạn trong trạng thái đỉnh phong, việc này khiến Hàn hộ pháp kinh hãi trợn mắt.

Có khinh công như vậy, Trầm Côn vừa rồi vì sao lại không sử dụng?

Bất quá, Hàn hộ pháp không có thời gian mà nghĩ nhiều. Trầm Côn đào tẩu, có lẽ là trở lại Tân Nguyệt thành, ả cũng đuổi theo hướng Tân Nguyệt thành.

- Trầm Côn, Lăng Vân tông tại Tân Nguyệt thành còn có một lượng lớn đệ tử trẻ tuổi, người đợi đó, tụ tập những đệ tử này xong, ta sẽ sao Trầm gia các người, không sợ người không xuất hiện.

...

Trong vùng núi rộng lớn!

‘Trầm Côn’ chấp hai tay sau lưng, đứng trên đỉnh núi, lạnh lùng quan sát hướng sơn mạch, trên người hấn máu tươi rơi lộp độp, vết thương ngang dọc khắp nơi, nhìn đến gai mắt.

Nếu không phải nhanh chóng liệu thương, tên ‘Trầm Côn’ này sớm đã giết chết Hàn hộ pháp!

- Địa thế rồng cuộn, ba sông hội tụ, quả nhiên là nơi liệu thương tuyệt vời trong phong thủy học, lại thêm đệ tam trận của Vương Kiêu ta, phong thủy linh phù hợp bích, chỉ trong khoảnh khắc là có thể trị khỏi thương thế...

‘Trầm Côn’ xác định xong đặc điểm phong thủy của dãy núi này, sau đó hần lạnh lùng cười một tiếng, ngón trở tay phải quệt một ít máu trên thân, sau đó giờ lên cao, ngón trở tay trái cũng quệt một ít máu, chỉ xuống dưới đất.

- Cửu trọng lăng tiêu thiên, nghe lệnh của ta, lấy người làm giấy!

- Thập bát tầng u minh địa, di chuyển theo ý ta, lấy người làm bút!

- Đệ tam phù ma Phù ma, Dẫn địa, Liệt thiên...

‘Trầm Côn’ phát ra một loạt tiếng quát nặng nề. Đồng thời, ngón trở tay trái của hắn từ từ nhấc lên, dưới sự dẫn dắt của ngón tay hần, hướng sơn mạch từ từ biến hóa, đứng dậy, giờ vuốt, ngẩng cao đầu, sơn mạch trải dài này lại như một con cuồng long vùng vẫy, từ từ bay lên cửu thiên!

Mặt khác, ngón trở tay phải của ‘Trầm Côn’ cũng chỉ lên bầu trời mà vũ động, một đạo huyết quang lóe lên, không trung xuất hiện một vết rách, giống như bị chia cắt từ trong vậy. Không biết bao nhiêu lần huy động ngón trở, phiên thiên địa này giống như những tờ giấy đã được cắt, phân thành mấy vạn, hoặc mười mấy vạn đạo linh phù trắng tinh.

- Thái hư hồi nguyên!

‘Trầm Côn’ cuối cùng quát một tiếng, chỉ thấy Long hành đại sơ theo đó mà động, như một chiếc bút, vẽ số lượng linh phù chú văn mà mắt trần không thể đếm trên bầu trời, cả bầu trời đều biến ra chi chít những điểm sáng màu đỏ đậm.

Sau đó, thiên không hạ xuống, đại địa bay lên, tất cả đều lấy Trầm Côn làm trung tâm mà xoay tròn. Bóng hình hư nhược của hắn ẩn trong trùng trùng ảnh mạo.

- Phá!

Chỉ trong vài giây, ‘Trầm Côn’ lại quát một tiếng, nhất thời trời đất đều trở về vị trí cũ, dường như cả thế giới đều khôi phục lại sự yên tĩnh.

Mà ‘Trầm Côn’ cao ngạo bay lơ lửng tại lưng chừng trời, máu trên người hắn đã không thấy đâu nữa cả, vết thương cũng biến mất, đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong nhất.

- Mẹ nó chứ! Vương lão huynh, đây là chuyện gì thế?

Từ miệng ‘Trầm Côn’ đột nhiên phát ra một thanh âm, cười hì hì, tràn đầy mùi vị hòa khí sinh tài.

- Ta tại sao lại vào trong thế giới linh hồn rồi. Người tại sao lại chiếm cứ thân thể của ta, còn có vết thương của ta nữa...

- ‘Hồn kinh’ của người đã tu luyện đến tầng thứ ba rồi!

‘Trầm Côn’ mỉm cười, lời ít mà ý nhiều nói: ‘Hồn kinh’ tầng thứ ba có thể sử dụng pháp tướng trong ba phút, đồng thời người cũng sở hữu hồn xác thứ ba, có thể sở hữu ba vũ hồn cùng một lúc...Ngoài ra, vũ hồn của người còn có thể tạm thời chiếm cứ thân thể người.

- Mẹ nó chứ!

Nghe được chuyện sự quét rác lưu lại trong linh hồn mình một đạo thần niệm, Trầm Côn ảo não vỗ trán:

- Ài, người sao lại để sư phụ ta đi mất chứ? Giữ ông ấy lại, kiểm soát thêm vài món đồ tốt chứ!

- Người đến sư phụ mình cũng dám xảo trá sao?

Wương Kiêu cười:

- Được rồi, thân thể người đã lành lặn, mau đổi lại đi! Trong một ngày, ta chỉ có thể sử dụng thân thể người ba phút, vừa rồi giúp người trị thương đã hao phí không ít, chỉ còn lại ba mươi giây!

Trầm Côn vội tìm tòi biện pháp thu hồi quyền khống chế thân thể, hần kiểm tra một lượt, phát hiện trong thân thể có thêm ba thứ.

Thứ nhất, trong đầu xuất hiện thêm một cái thủ ấn Phật môn và một bộ kinh văn, phân biệt là Ngoại sư tử ấn, Kim cương tát chủy thần chú!

Thứ hai, trong thế giới linh hồn, đằng sau hồn xác thứ hai của Trầm Côn còn có thêm một tên tiểu Trầm Côn, đồng dạng hai mắt vô thần, biểu tình đờ đẫn, không cần phải nói, đây chính là hồn xác thứ ba, có thể dung nạp vũ hồn thứ ba.

Mẹ nó chứ! Xem ra bản tăng phải nhanh chóng tìm ra một đệ nhị vũ hồn cường đại rồi.

Trầm Côn cười chữm một câu, sau đó, hần ở phụ cận linh hồn phát hiện một viên Phật châu đang xoay tròn. Lợi dụng viên Phật châu này và ‘thống’ tự chân ngôn, Trầm Côn liền có thể đổi quyền sử dụng thân thể với Vương Kiều.

Tay cầm Phật châu, niệm ‘thống’ tự chân ngôn, lấy lại thân thể của mình, sau đó hần vuốt cằm, liền cười nói:

- Vương lão huynh, hôm nay ngươi còn có thể ra tay ba mươi giây đúng không?

- Không tới ba mươi giây!

- Thế hai mươi giây có không?

Trầm Côn hỏi lại:

- Nếu cho ngươi hai mươi giây, dùng thân thể Lục Nguyên hạ đoạn của ta, lại đổi mặt với ba tên Lục Nguyên hộ pháp vừa rồi, ngươi có thể dành lấy chiến quả gì?

Wương Kiều cười ngạo nghễ:

- Bọn chúng quá non! Cho dù thấp hơn bọn chúng một cấp, với chiêu pháp và kinh nghiệm của ta, giết bọn chúng cũng chẳng cần tới hai mươi giây!

- Thế còn chờ gì nữa?

Trầm Côn bỗng cười tủm tỉm chỉ hướng Tân Nguyệt thành:

- Giết bằng được, bọn chúng đối với bản tăng ra sao, báo đáp chúng gấp mười lần!

Sáng sớm, phủ thành chủ Tân Nguyệt thành.

Một tia nắng từ phía đông rọi xuống, cho giáo binh tràng thêm một tầng màu hoàng kim nhàn nhạt, đây là ngày thứ ba của lưỡng tông chiêu sinh, các đại biểu của nhiều tông môn và mấy trăm học sinh ưu tú nhất đều tụ tập ở bên ngoài giáo binh tràng, đợi cuộc sát hạch cuối cùng bắt đầu. Cá chép vượt long môn, hay là về nhà làm ruộng cả đời, chỉ trông chờ vào cuộc chiến sát hạch cuối cùng này thôi.

Trong bầu không khí vốn phải khẩn trương và nghiêm túc, lại lộ ra một chút xơ xác tiêu điều và đẫm máu!

- Chư vị, ta là Lăng Vân tông Phiêu Miểu Phong - Chu Nhiên. Thứ hạng cuối cùng của mọi người là do ta xác định.

Chu Nhiên đứng trên đài cao ở giữa giáo binh tràng, lạnh lùng đánh giá đông đảo thí sinh, khóe miệng còn vô ý lộ ra vẻ mỉa mai. Đám học sinh này thông qua sát hạch cũng chỉ là ngoại vi đệ tử hầu hạ hần, nếu như không thông qua, liền trở thành nông dân không đáng được nhắc tới.

- Quy tắc sát hạch rất đơn giản, muốn vào Lăng Vân tông, lên đây đối chiêu với ta, tiếp được ta ba chiêu thì coi là đạt yêu cầu, có tư cách định giá thứ hạng, tiếp không được thì mời chư vị tới các tông môn khác đi.

Nói xong, hần ngồi lên chiếc ghế lớn ở giữa đài, đợi học sinh lên khiêu chiến.

- Ta lên!

Một bóng người xông lên trên đài cao, nhưng còn chưa kịp đợi hần báo danh, Chu Nhiên vút một tờ linh phù, ầm, đánh tên học sinh này bay lên lưng chừng trời.

- Không đạt tiêu chuẩn!

Thanh âm của Chu Nhiên và tiếng tên học sinh kia rơi xuống đồng thời truyền tới, mọi người nhìn chỉ thấy ngực tên học sinh kia có một lỗ to, máu tuôn ra ngoài, hiển nhiên là không sống nổi rồi.

- Chu Nhiên, người lại dám giết người?

- Thì sao?

Chu Nhiên cười lạnh:

- Muốn gia nhập Lăng Vân tông, nhất định phải giác ngộ không làm được ắt phải chết, Lăng Vân tông không cần loại sợ chết! Đây là quy tắc của Chu Nhiên ta!

Giáo binh tràng lặng ngắt như tờ, đám học sinh đều bị thủ đoạn đẫm máu này dọa chết.

Mà trên ghế giám khảo, mọi người hình như không nhìn thấy sự tàn nhẫn của Chu Nhiên, vẫn thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Nghe thấy gì chưa? Hôm qua Lăng Vân tông huyết tẩy Trầm gia sơn trang, bắt Trầm Côn đi rồi!

- Trầm gia rốt cục đã gây ra chuyện gì mà lại dẫn tam đại hộ pháp Lăng Vân tông tới?

- Quân làm chó gì, dù sao thì Trầm gia cũng hết hi vọng rồi.

- Y nhi, lần trước cha bảo con đi thăm dò thái độ của Trầm Côn, hắn có đáp ứng thành hôn không?

- Cha, con đã nói bao nhiêu lần rồi, con không thích Trầm Côn.

Công Tôn Y hơi nhíu mày:

- Hơn nữa Trầm Côn cũng không thích con!

- Nói vậy là sao? Hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ, bao giờ đến lượt con và Trầm Côn quyết định?

Công Tôn Viễn thuận thế dạy bảo một câu, lập tức cười nói:

- Nhưng mà không thích cũng tốt, Trầm Côn đắc tội với Lăng Vân tông, cho dù hắn là đại tướng quân, đại tước gia cũng sắp bị lột da rồi. May là các con chưa thành thân, nếu không, tên tiểu tử Trầm Côn có thể liên lụy tới Công Tôn gia chúng ta!

Vừa nói, Công Tôn Viễn đột nhiên lưu ý thấy nữ nhi luôn ôm ngực, đôi mắt cũng trở thành màu vàng nhạt, vội vã:

- Y nhi, khó chịu sao? Khó chịu cũng phải chịu, lát nữa con còn phải sát hạch, không thể làm mất mặt Công Tôn gia đó!

- Khó chịu là vũ hỗn của con.

Công Tôn Y đột nhiên cúi đầu, khẽ nói:

- Cha, cẩn thận một chút, tình hình có biến.

- Tình hình gì?

Công Tôn Y còn chưa kịp trả lời, bên ngoài giáo binh tràng đột nhiên truyền tới tiếng gào khóc không ngớt.

Dưới sự áp giải của mấy chục tên đệ tử Lăng Vân tông, mấy trăm thành viên Trầm gia bị xích sắt trói thành một đoàn, nối đuôi nhau bị áp giải vào giáo binh tràng, đi ở trước đội ngũ áp giải, không ngờ lại chính là Hàn hộ pháp, Vương hộ pháp.

Hôm qua khi chạy về, bọn chúng lập tức bắt thành viên Trầm gia, mặc dù thời gian gấp rút, chúng chỉ bắt được người phụ trách cửa hàng Trầm gia, nhưng cũng đã dụ được Trầm Côn hoặc Trầm Phù Đồ ra rồi!

Đệ tử binh đứng thành vòng tròn quanh giáo binh tràng, Hàn hộ pháp hạ giọng nói với Chu Nhiên vài câu, Chu Nhiên lập tức gạt đầu, cười lớn nói:

- Chưa vị thí sinh, các người không phải là cảm thấy thủ đoạn vừa rồi của ta quá ác độc không, muốn đổi cách thi khác đúng không?

- Nếu các người đã không thích, ta đổi cách khác là được!

Vừa nói, Chu Nhiên chỉ đám tử binh Trầm gia:

- Mọi người nhìn thấy chưa? Đây đều là tử tù của Lăng Vân tông, có không ít võ giả cấp Vũ Linh, ai muốn gia nhập Lăng Vân tông, cứ chọn lấy một tên, toàn lực giết chết. Ta sẽ căn cứ vào tình hình chiến đấu của người mà đánh giá thứ hạng.

Giết tử tù? Đám học sinh vẻ mặt lập tức nhẹ nhõm hơn.

Cửu Châu đại lục vốn có truyền thống lấy tử tù để luyện sự gan dạ, hơn nữa đám học sinh đại đa số đều là người nơi khác, chưa từng dính líu tới Trầm gia, giết mấy tên tử tù Trầm gia đối với chúng mà nói thực sự quá dễ, lại không có gánh nặng tâm lý nào.

- Để ta!

Một tên học sinh toàn thân châu báu đi lên trên đài cao, chỉ vào một tên tử tù nhất phẩm Vũ Linh:

- Chính là hắn!

Hàn hộ pháp mỉm cười, lập tức ném tên tử tù lên đài.

- Vị tiểu ca này, ta không phải là tử tù, ta là tam chương quỹ của cửa hàng binh khí Trầm gia đó!

‘Tử tù’ run rẩy cầu xin.

- Lăng Vân tông nói người là tử tù, người chính là tử tù, hiểu rõ chưa?

Tên học sinh người đây châu báu bím mồm cười, từ thắt lưng lấy ra một quả cầu hình tròn màu vàng, to bằng quả trứng gà, thuận tay ném về phía đỉnh đầu tên tử tù.

Bùm! Quả cầu vàng nổ tung, cái đầu của tên ‘tử tù’ cũng nổ tung.

- Hóa ra là thiếu gia của Kim Ngọc Lâu, rất tốt, thực lực của người ta đã biết rõ rồi, miếu sát nhất phẩm Vũ Linh, Bạch Nguyên vũ tông hạ đoạn!

Chu Nhiên nhận ra thủ pháp của tên học sinh này, cười tủm tỉm nói:

- Người là người đầu tiên ra tay, tạm thời đứng thứ nhất!

Dễ dàng như vậy đã có thể được xếp thứ hạng? Đám người mơ hồ rối loạn, lập tức có mười mấy tên thí sinh xông lên:

- Tiếp theo là ta, ta chọn tên tử tù đứng thứ ba bên tay trái.

Hết học sinh này nối tiếp học sinh khác, thi thể này nối tiếp thi thể khác, hơn nữa vì để đảm bảo mình có thể dành được thứ hạng đủ cao, có tên còn lên hai lần, ba lần!

Từ từ, đàn ông trong đám tử tù sắp chết hết rồi, ánh mắt của đám thí sinh hướng về phía người già và phụ nữ.

Thấy cảnh này, Công Tôn Viễn vội vã nói:

- Y nhi, con cũng mau lên đi, nếu không tử tù bị giết hết, con không có cơ hội gia nhập Lăng Vân tông rồi!

Công Tôn Y hơi lắc đầu:

- Đừng vội!

- Lúc này là lúc nào rồi, con còn không vội?

Công Tôn Viễn giậm chân nói:

- Con gái, quyết tâm đi, Trầm gia xong rồi, con dấn lên thi thể của bọn chúng mà đi lên, mới có thể không phụ lòng liệt tổ liệt tông Công Tôn gia.

Nói xong, hắc đẫy nữ nhi, thậm chí thay nữ nhi hô lớn:

- Tiếp theo là Công Tôn Y - trưởng nữ Công Tôn gia.

Lời còn chưa nói xong, Công Tôn Y che mồm hắc lại, lạnh lùng nói:

- Cha, việc khác con đều nghe theo cha, cho dù cha gả con cho kẻ con không thích, con cũng không dám phản bác. Nhưng hôm nay, vì sinh tử tồn vong của Công Tôn gia, người nhất định phải nghe con, bắt đầu từ bây giờ, con tiếp quản Công Tôn gia.

Lúc này Chu Nhiên nghe thấy tiếng của Công Tôn Viễn, cười hỏi:

- Tiếp theo có phải là tiểu thư Công Tôn gia không?

- Không, Chu huynh nghe nhầm rồi.

Công Tôn Y đứng lên cười nói:

- Ý tứ của Công Tôn gia chúng ta là: Ta, Công Tôn Y, vô cùng chán ghét thủ đoạn của các người, quyết định từ bỏ cuộc thi lần này, không giết bất cứ ai của Trầm gia cả.

- Con gái, con điên rồi sao?

Công Tôn Viễn thất thanh hô lớn.

Sắc mặt của Chu Nhiên cũng trở nên âm trầm:

- Công Tôn tiểu thư, người ngang nhiên xem thường Lăng Vân tông, muốn cùng Lăng Vân tông đối địch sao?

- Công Tôn gia không dám đối địch với Lăng Vân tông, chỉ là không tán đồng với thủ đoạn của Lăng Vân tông! Nếu Chu huynh không vui, Công Tôn Y tại đây hướng huynh xin lỗi và biến mất trước mặt huynh ngay lập tức!

Công Tôn Y không kiêu ngạo không siểm nịnh, thân trước cúi xuống, nàng ta kéo cha rời khỏi giáo binh tràng.

- Y nhi, rốt cục là con muốn làm gì?

Công Tôn Viễn thoát khỏi tay con gái, phần nộ nói.

- Cha, đây là con cứu Công Tôn gia, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, về nhà còn sẽ giải thích với người.

Công Tôn Y thần sắc gấp gáp.

- Cút chó, người hôm nay phải nói rõ ràng cho ta.

Công Tôn Viễn mới nói được nửa câu, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng nổ như sấm rền, lập tức một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- A di đà phật. Tam thiên hồng trần không dứt, ngã phật cũng không thể độ hết tà ma trên thế gian, bần tăng cũng không thể nhẫn, duy chỉ có thể lấy trái tim bồ tát, sử dụng thủ đoạn lời đình thôi!

Trong chớp mắt, bầu trời bị mây đen che phủ, dưới đất sương mù dày đặc, một bóng người mặc áo tăng hạ xuống đài cao ở giáo binh tràng.

Theo hắc hạ xuống, mây đen trên trời cũng nhanh chóng bức tới gần mặt đất, bị tầng mây này đè xuống, đám thí sinh đang đồ sát người Trầm gia trên đài giống như bị thái sơn áp đỉnh, đứng không vững, bị cỗ đại lực to lớn này dồn nén thành bánh thịt.

Sau khi khói và huyết vụ tan biến, mọi người mới nhìn rõ, người đến là một lão hòa thượng già nua nhìn không ra bao nhiêu tuổi, lông mày ngang ngực, dung mạo hiền từ, nhưng lúc này, ánh mắt của lão lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười lạnh mà tuyệt đối chỉ có kẻ từng giết hàng nghìn hàng vạn người mới có.

Trầm Côn, cuối cùng cũng tới rồi!

Hoặc nói, Phù Ma Vương Kiêu, cuối cùng cũng trọng hiện nhân gian!

Trầm Côn xuất hiện, trong lòng Hàn hộ pháp lập tức cả kinh, vô ý thức muốn ra tay đánh chết lão hòa thượng này, nhưng ả vừa mới cất bước, bỗng thấy nơi xảy ra vụ nổ phiến tán mấy cái chân gậy, còn có dao găm nhuộm máu quá nửa.

- Đây không phải là vải từ y phục của Chung hộ pháp và dao găm của hấn sao? Chung hộ pháp bị lão hòa thượng này giết chết rồi?

Hàn hộ pháp chợt hiểu, lão hòa thượng này đã bắt được Chung hộ pháp đang trốn ở hậu viện dưỡng thương, hơn nữa còn dùng thi thể của Chung hộ pháp mà tạo ra vụ nổ vừa rồi.

- Hàn hộ pháp, làm sao bây giờ? Chung hộ pháp đã chết rồi, hai người chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của hấn ta.

Lúc này, Vương hộ pháp tiến đến gần, dè dặt hỏi.

Hàn hộ pháp nhất thời cũng mông muội, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đúng lúc bọn chúng ngây người, Trầm Côn cũng không thừa cơ làm khó chúng, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lẽo kia quét toàn bộ đám thí sinh, lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi, tên nào giết người của Trầm gia?

- Ta, ta không giết.

Dưới áp lực của ánh mắt hấn, các học sinh đã giết người mở miệng nói láo, nhấc chân chạy.

- Giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, bần tăng hôm nay thay trời hành đạo.

Không thèm nhìn đám học sinh đang chạy, trong tay áo Trầm Côn xuất ra một tờ giấy la sát, ngón tay đan chéo, trang giấy biến thành nghìn vạn mẩu, lại thuận tay ném đi.

Tên công tử Kim Ngọc Lâu kia chạy nhanh nhất, nhưng khi hấn vừa chạy tới cửa, một bước nữa liền có thể chạy thoát, phập, một mẩu giấy xuyên qua ngực hấn, hấn yếu ớt ngã xuống.

Trước khi chết quay đầu lại nhìn, phàm là thí sinh chạy trốn, toàn bộ đều gặp phải kết cục giống như mình.

Một chiêu giết chết hơn bảy mươi người.

Những thí sinh khác xem mà ngây người, đại biểu của các đại tông môn nhìn mà đờ đẫn. Nhưng, Hàn hộ pháp lại biết rõ, khoe miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Ả khẽ giọng nói:

- Vương hộ pháp, lão hòa thượng này chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn, ta và người liên thủ cũng đủ giết chết hấn! Thế nào? Động thủ chứ?

Vương hộ pháp thần sắc chần chừ:

- Đẳng cấp của chúng ta đích xác cao hơn hấn, nhưng đẳng cấp không thể quyết định tất cả, khi thế và chiêu thức của người này.

- Lục Nguyên hạ đoạn cũng đủ để độ hóa các người rồi!

Vương hộ pháp còn chưa nói xong, lão hòa thượng đã quỷ dị tới trước mặt hấn và Hàn hộ pháp, vừa vặn chặn lấy đường tiến thoái của hai người. Không ai nhìn rõ làm sao mà đến được đây, càng không có ai biết hấn làm sao lại chỉ trong chớp mắt cắt đứt đường chạy của lương đại hộ pháp.

Đây là ánh mắt gì đây!

Hàn hộ pháp vừa vặn đối thị với ánh mắt của lão hòa thượng, sau đó, ả chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, da đầu tê dại. Lão hòa thượng này rõ ràng chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn, nhưng nhìn cái cách hấn xuất chiêu, cái cách hấn phán đoán vị trí trước khi chiến đấu, còn có ánh mắt liếc nhìn vạn vật kia, rõ ràng là một tên ác ma khiêu ngạo thiên cổ.

Lẽ nào lão hòa thượng này không chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn?

Chút dừng khí vừa này đã biến mất rồi, Hàn hộ pháp cứng đờ, quên mất ra tay công kích.

Nhưng lúc này, lão hòa thượng đã nhắc tay khẽ vung một quyền, đánh vào trán Hàn hộ pháp.

- Đây, đây không phải chỉ làm một quyền bình thường nhất sao?

Nhìn ra lai lịch của quyền pháp này, Hàn hộ pháp lại ngớ ra, ả nghĩ chiêu thức của lão hòa thượng không thể đơn giản như vậy được, cho nên không dám chính diện chống cự, rút người lùi về sau.

Tạp ba!

Hàn hộ pháp dường như đâm phải thứ gì đó, cúi xuống nhìn, hóa ra là một tờ Liên tảo Bạo viêm phù.

Bùm! Hỏa quang xung thiên, nổ tung kịch liệt, mảnh vụn của thi thể Hàn hộ pháp bay lên lưng chừng trời, cái đầu còn nguyên vẹn chọt lóe lên ý nghĩ cuối cùng. Hiểu rồi, lão hòa thượng này mặc dù chỉ dùng lực lượng Lục Nguyên hạ đoạn, nhưng kinh nghiệm võ học của lão quá mạnh, trước khi xuất thủ đã tính được hướng mình sẽ tránh. Thủ đoạn dự đoán tiên cơ này, mình chết cũng không oan.

Đúng rồi, Vương hộ pháp đâu?

Ấn tượng cuối cùng của Hàn hộ pháp, là Vương hộ pháp bị hai đạo linh phù xé rách thân thể, đầu lâu bay tới trước mặt mình, sau đó hai người cùng nhau nhắm mắt.

Mọi người xông xáo, lão hòa thượng này dựa vào lực lượng Lục Nguyên hạ đoạn đã có thể phát huy ra lực chiến đấu đủ để sánh ngang với Lục Nguyên thượng đoạn! Kinh nghiệm như vậy, vận dụng chiêu pháp như vậy, lão ta đã trải qua bao nhiêu trận chiến chứ?

- A di đà phật!

Trầm Côn tru sát lưỡng đại hộ pháp xong, chậm rãi bước tới trước mặt Chu Nhiên. Chu Nhiên đã bị dọa đến mặt cắt không còn một hột máu:

- Đại sư, đại sư, ta, ta.

- Bần tăng sẽ không giết người!

Trầm Côn' thấp giọng nói:

- Xin thí chủ chuyển lời tới Lăng Vân tông chủ La Hàn.

Giọng nói của hắn âm trầm:

- Người nói với La Hàn, cũng nói với toàn bộ mọi người, Trầm Côn là đồ đệ của bần tăng, linh phù của hắn đều do bần tăng tặng. Muốn truy cứu chuyện linh phù, cứ việc tìm bần tăng! Khi phụ vãn bối, lăng nhục Trầm gia, không phải là chuyện hậu duệ Tiêu Khinh Hoàng nên làm! Nếu còn phát sinh chuyện như thế này.

Thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lẽo như hàn băng:

- Bần tăng sẽ cho trên dưới Lăng Vân tông biết, cái gì gọi là mười vạn độc phù, tùy ba trực lưu, không giết vạn người vĩnh viễn không ngừng tay!

(Tùy ba trực lưu - nước chảy bèo trôi)

Hắn chậm rãi thối lui:

- Tiêu Khinh Hoàng cả đời anh hùng, không ngờ lại có một đám hậu duệ như vậy. Thật đáng buồn, đáng tiếc, đáng cười a! Tiêu Khinh Hoàng, Tiêu huynh, ta cảm thấy buồn thay cho người đấy!

Câu cuối cùng này là do Vương Kiêu cảm động mà thốt ra, hắn vốn nhận thức Tiêu Khinh Hoàng, gọi Tiêu Khinh Hoàng một tiếng 'Tiêu huynh' cũng không gì đáng trách, nhưng người ngoài nghe thấy.

- Trời ơi, lão hòa thượng này là đồng lứa với Tiêu Khinh Hoàng ư? Lão, lão ta đã bao nhiêu tuổi rồi?

- Lão không phải là đang khoác lác đấy chứ?

- Khoác lác cái đầu người, người vừa rồi không thấy bộ dạng lão xuất thủ sao. Chỉ dựa vào kinh nghiệm võ học như vậy, tuyệt đối là cao nhân thế hệ trước.

Trầm Côn đi thẳng tới đại môn, kinh hãi vì uy thế của hắn khi miểu sát hai Lục Nguyên cường giả, đám người nhao nhao nhường đường, sau đó ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn biến mất.

Phù phù!

Khi Trầm Côn đi qua Công Tôn Viễn, Công Tôn Viễn ngồi phịch xuống đất, răng lợi không ngừng phát run, tới khi Trầm Côn không thèm nhìn hắn mà đi xa, Công Tôn Viễn mới thở một hơi dài:

- Y nhi.

- Cha, còn cần con gái giải thích nữa không?

Công Tôn Y giọng nói khàn khàn, gắt gao nhìn chằm chằm hướng Trầm Côn ly khai.

- Không cần nữa, Y nhi, con đã cứu toàn bộ Công Tôn gia rồi!

97. Chương 95: Một Con Sói Dám Liều Mạng

- Đúng rồi, hôn ước của con và Trầm Côn còn chưa có giải trừ mà!

Công Tôn Viễn suy nghĩ, cười lớn lên:

- Chưa giải trừ hôn ước là tốt, ha ha, Trầm Côn sau lưng có một tên Hắc kỵ sĩ lại còn có một vị sư phụ cường đại thế này. Con rể như vậy, đốt đèn lồng cũng khó kiếm, Y nhi, hôn sự của con và nó không thay đổi nữa, kết hôn như thường lệ!

- Cha!

Công Tôn Y cũng không biết làm sao, Công Tôn Viễn một lòng lo lắng cho gia tộc, việc này không có gì sai, nhưng cha đã bao giờ nghĩ đến hạnh phúc của con gái chưa!

Con gái thực sự không thích Trầm Côn.

Thở dài một tiếng, Công Tôn Y biết mình không thể làm trái lời cha, chỉ đành cúi đầu mà đi tới hậu viện phủ thành chủ.

- Y nhi, con đi đâu đấy?

Công Tôn Viễn nói.

Công Tôn Y không có trả lời, trên khuôn mặt có chút u sầu của nàng ta lộ ra nụ cười nhẹ thần bí như mọi khi.

Lúc này, ở hậu viện phủ thành chủ.

Triệu Lạc Trần đứng trên nóc nhà nhìn về hướng ‘Trầm Côn’ đi, trên mặt có phần nộ, cũng có ngưỡng mộ.

- Lão nhân gia không ngờ lại là sư phụ của Trầm Côn.

Triệu Lạc Trần nổi giận đùng đùng:

- Đáng chết, tên Trầm Côn bất lực có đức hạnh gì mà có thể báii thánh tăng làm sư phụ?

Nghe thấy nàng ta oán trách, Kha Tây ở bên cạnh mỉm cười:

- Thiên đạo chiêu chiêu, tự có số mệnh, Trầm Côn có đại cơ duyên, chỉ là tiểu quận chúa chưa nhìn thấy mà thôi.

Sau khi Hắc kỵ sĩ tru sát yêu thú, Triệu Hồng và Lô đạo trưởng liền rời Tân Nguyệt thành, nhưng Kha Tây chưa có đi, giải thích của ông ta là - Tân Nguyệt thành phong thủy cực tốt, địa linh nhân kiệt, là một địa phương để kết giao bằng hữu.

Còn ông ta muốn kết giao với ai thì quỷ mới biết được!

- Cơ duyên gì? Ta không tin cơ duyên của Trầm Côn lại hơn bản quận chúa!

Triệu Lạc Trần vẫn rất coi thường Trầm Côn, bất quá suy nghĩ một lát, nàng ta cười dí dỏm:

- Đúng rồi, tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng có tung tích chuẩn xác của thánh tăng, Kha lão ngài đợi một lát, ta đi lôi kéo Trầm Côn vào Thiên Vũ Tông trước. Hi hi, có Trầm Côn rồi sẽ không sợ thánh tăng không xuất hiện nữa!

Nói xong, Triệu Lạc Trần nhảy xuống đất, vừa muốn rời đi, Công Tôn Y đã tới trước mặt.

- Công Tôn tiểu thư, người tại sao lại tới đây?

Triệu Lạc Trần kinh ngạc nói.

Công Tôn Y thi lễ một cái, khẽ cười đáp:

- Trưởng nữ Công Tôn gia, Công Tôn Y, xin được tham gia cuộc sát hạch của Thiên Vũ Tông!

Sau khi rời khỏi phủ thành chủ, ‘Trầm Côn’ hoặc có thể nói là Vương Kiêu trốn ở trong một hẻm nhỏ, nhin không được mà ha ha cười lớn.

- Sướng khoái, sướng khoái! Hơn một nghìn năm không ra tay, lần này giết người, chân tay vẫn nhanh nhẹn như xưa, sát ý cũng không mất đi quá nhiều.

Đối với một linh hồn bị cầm tù hơn một nghìn năm mà nói, có thể một lần nữa dùng nhục thân giết địch, thực sự là tư vị mỹ diệu không gì sánh bằng. Vương Kiêu cười mất bốn năm giây, rồi mới mãn nguyện thở ra một hơi.

- Trầm Côn, thời gian sắp hết rồi, người quay lại đi!

- Khả khả, Vương lão huynh vừa rồi rất đã ghiền nha!

‘Trầm Côn’ vẻ mặt lập tức thay đổi, con mắt đột nhiên chớp chớp, tràn đầy vẻ tham lam, Trầm Côn chân chính đã về rồi, hắc ngươi mộ nói:

- Lão huynh quả nhiên lợi hại, cùng một thân thể, cùng một đối thủ, ta chỉ có thể để bọn chúng đuổi cho chạy trốn chết, người lại có thể giết chết hai tên Lục Nguyên vũ tông! Mẹ nó chứ! Bao giờ ta mới có cái bản lĩnh này đây!

- Kinh nghiệm mà thôi, người nếu sống quá một nghìn năm, trải qua mấy nghìn trận chiến, nhất định sẽ còn ngon hơn ta.

Wương Kiêu vẫn nói cười như cũ, nhưng ngữ khí của hắn có một chút biến hóa vi diệu.

Hắn lúc trước chỉ coi Trầm Côn là đồ đệ, nên dạy thì dạy, đáng mắng thì mắng, từ trước tới nay chưa từng khách khí. Nhưng hôm qua sau khi gặp được đạo thần niệm của lão hòa thượng, thái độ của Vương Kiêu liền thay đổi. Nghĩ tới sự phụ của Trầm Côn, một đạo pháp chỉ liên có thể sai khiến thần linh, quản lý sinh tử, thọ mệnh của phàm nhân nói đổi là đổi. Có sự phụ như vậy, Trầm Côn tương lai có thể chỉ là một tên phàm nhân bình thường thôi sao?

Sớm muộn cũng có một ngày, Trầm Côn nhất định, bạch nhật phi thăng, gia nhập tiên môn!

Đáng nói nhất chính là, người khác thăng thiên rồi cũng chỉ một tên lâu la nhỏ bé ở trong tiên môn, nhưng còn Trầm Côn thì sao? Tiểu tử này cho dù gia nhập tiên môn, cũng sẽ là một người có địa vị, có người chống lưng cực mạnh, toàn bộ thân phận đều phải nể mặt.

Người như vậy, không thể không tôn trọng được!

Wương lão huynh đang suy nghĩ gì thế?

Wương Kiêu bị câu nói của Trầm Côn làm thức tỉnh, chỉ nghe thấy Trầm Côn cười hi hi nói:

- Thời gian ‘Hồn kinh’ của ngày hôm nay không còn nhiều nữa, còn có gì cần căn dặn không? Máu nói đi!

- Đúng rồi, quả thật còn một việc kỳ quái nữa.

Vương Kiêu bỗng nhiên bình tĩnh, sau đó hẩn tụ khí thành tơ, truyền cho Trầm Côn một đoạn khẩu quyết dài. Đây là bí pháp mà Vương Kiêu gần đây nghiên cứu được, chuyên môn đối phó với thời hạn ba phút của ‘Hồn kinh’, có phương pháp này rồi, hẩn trong một ngày có thể dẫn dò rất nhiều khẩu quyết võ công, nói rõ rất nhiều chuyện.

- Trầm Côn, vừa rồi dùng thân thể của ngươi, ta phát hiện có hai chỗ kỳ quái.

Vương Kiêu nói:

- Thứ nhất là nội tạng của ngươi, nhất là những chỗ đã qua sự cải tạo của linh khí: Tim, các đốt ngón tay, khung xương, còn có những nơi quan trọng! Ta đối với y thuật không hiểu biết nhiều, ngươi có cơ hội tìm một tên đại phu kiểm tra một chút, loại cải tạo này vô cùng cổ quái, có vài chỗ đã không còn được coi là nhân loại rồi. Nói một câu khó nghe, đơn giản là giống như tạp chủng súc sinh.

Trầm Côn ngẩn ra, chỉ nghe thấy Vương Kiêu tiếp tục nói:

- Chỗ thứ hai là kiếm ý vô cùng mạnh mẽ trong đầu ngươi, nói đùa một câu, sự cường đại của kiếm ý này đã khiến ta không dám dùng đầu của ngươi mà suy xét rồi!

Hẩn ngừng một lát rồi tiếp.

- Kiếm ý mạnh mẽ như vậy, một khi ngươi có thể phát huy ra toàn lực, thậm chí có thể so với đại ca ta còn mạnh hơn!

Nói xong, thời hạn của ‘Hồn kinh’ vừa vặn kết thúc, thanh âm của Vương Kiêu biến mất. Nhưng Trầm Côn lại ngây ra.

- Kiếm ý, lại còn bị cải tạo?

Kiếm ý này còn có thể giải thích, Cửu Châu Trầm Côn có ba chiêu kiếm pháp, Vô hồi, Bất hối, Đại niết bàn, thứ Vương Kiêu nói chắc là ba chiêu kiếm pháp này. Đúng rồi, Hắc kỵ sĩ gọi ba chiêu này là ‘Kinh hồng tam kiếm’, dường như lợi hại vô cùng.

Nhưng cải tạo là ý tứ gì?

- Bộ phận trong thân thể ta đã được cải tạo, hơn nữa có vài chỗ đơn giản là giống súc sinh...

Trong lòng nghiền ngẫm lời nói của Vương Kiêu, Trầm Côn đột nhiên hiểu rõ ra nhiều điều.

- Trầm phu nhân luôn mắng ta là tạp chủng, lẽ nào là vì thân thể ta không giống với nhân loại bình thường ư?

Nghĩ tới đây, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy trong thân thể quái quái, giống như có một con dao đang cắt bụng hẩn, cắt đứt toàn bộ tâm can, sau đó lại hồi phục lại như cũ...

Vừa bắt đầu, Trầm Côn coi tư vị này như tiềm thức. Mỗi người ai cũng có kinh nghiệm như vậy, chỉ cần nghĩ tới những sự tình tàn nhẫn mà thân thể mình từng trải qua, liền cảm thấy sồn gai ốc, toàn thân khó chịu vô cùng. Nhưng cứ theo dòng suy nghĩ này mà tưởng tượng...Đầu Trầm Côn đột nhiên trở nên mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, giống như nằm mơ, hẩn hình như ‘nhớ ra’ một cảnh tượng:

Đây là một hang động tối đen, bốn bề tản ra ánh sáng u tối.

Ở giữa hang động, có một cây cột lớn nhuốm đầy máu, trên đó còn có da thịt, máu tươi đọng lại, ngửi một cái, mùi máu tươi thoải rửa liền xông thẳng lên đầu, chân thực đến vậy.

Bịch, bịch, bịch!

Tí tách.

Tí tách.

Tí tách.

Trầm Côn đột nhiên nghe thấy một tiếng động vô cùng kỳ quái, trước tiên là một vật nặng bị đánh nghe ‘bịch’, tiếp sau đó là tiếng dịch thể rơi xuống ‘tí tách’, hai loại âm thanh này giao thoa với nhau, nối tiếp nhau, cảm giác tiết tấu mạnh phi thường.

Theo nơi phát ra tiếng động, Trầm Côn đi qua cái cột lớn ở giữa, tập trung nhìn vào:

- Người, người là ai?

Hắn nhìn thấy một người ở đằng sau cây cột lớn...

Hình dung thế nào đây? Người ở đằng sau cái cột, chỉ cao chưa tới một mét, gầy gò xương, tóc tai bù xù, trên mặt đầy vẻ ngây thơ non nớt, đây chỉ là một đứa bé khoảng năm tuổi.

Thế nhưng...

Khi Trầm Côn đi tới, đứa bé trai này đang đứng tấn, vung quyền đâm lên cây cột lớn. Hắn đang đứng trung bình tấn, thế tấn bắt buộc và cơ bản đối với những người mới học võ công. Quyền pháp là Hắc hổ đào tâm đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn được nữa, là quyền pháp cơ sở nhất mà bất kỳ vũ giả của môn phái nào cũng có thể thành thạo thi triển ra.

(Biên: Bạn nào có học tý võ sẽ hiểu mấy thứ này)

Mà toàn bộ chiêu thức của đứa bé này cũng chỉ là đứng thế trung bình tấn mà vung quyền, nhưng nó luyện vô cùng chăm chú, quyền này nối tiếp quyền khác, mạnh mẽ đánh lên cây cột lớn, sau đó...Nó dùng lực hơi quá rồi, da tay cũng rách ra, máu tươi chảy xuống, da rách dính vào cây cột lớn.

Bịch, tí tách

Bịch, tí tách

Bịch, tí tách

Đủ một vạn quyền, một vạn quyền cẩn thận tỉ mỉ! Sau đó, đứa bé này cắn chặt răng, lấy sự kiên cường và thành thực không phù hợp với tuổi tác, tìm một bình dước thủy ở trong góc sơn động, bôi lên trên nắm tay.

Lúc này, trên xương bàn tay nó đã không còn da nữa rồi, sương trắng lòi cả ra ngoài.

Sau khi bôi thuốc, đứa bé trai ăn một nửa một thứ gì đó hình tròn, uống một thứ nước màu lục, rồi nó lại đi tới trước cây cột lớn, đứng tấn, Hắc hổ đào tâm, hết quyền này tới quyền khác, nắm tay vừa mới lạnh lại bị đánh tan nát...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trầm Côn sợ ngây người.

Đây có còn là một đứa bé nữa không? Cho dù là người trưởng thành cũng không có luyện công như vậy!

Trầm Côn ngơ ngác nhìn, trước mắt hắn, sắc mặt đứa bé trắng dã, không còn màu máu, nó không có dáng cấp cao thâm, không có chiêu thức phức tạp, chỉ có chiêu Hắc hổ đào tâm phổ thông nhất, lần lượt da tróc thịt bong, sương trắng lòi ra cứ lặp lại hàng ngày, hàng năm...

Cuối cùng!

Bên ngoài sơn động có một giọng nói vang lên:

- Vô Tuyệt, tới lượt ngươi rồi!

Đứa bé trai không một biểu tình mà gật đầu, ôm theo thân thể tàn tật đi ra.

Trước khi xuất động, nó đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt mang theo một sự kiên định, hướng vào nơi nào đó mà cười thê lương:

- Đệ, Cuối cùng cũng tới lượt huynh rồi...Đệ yên tâm, huynh là người ngu, nhưng huynh không phải người lười. Tin tưởng ở huynh, một năm luyện không thành, huynh sẽ luyện mười năm, trăm năm, sớm muộn sẽ có một ngày, chỉ cần nắm tay chưa liệt, huynh sẽ có thể luyện được võ công mạnh nhất thiên hạ, để cho người trong thiên hạ không ai dám ức hiếp đệ, đệ đệ của ta!

Nói xong, đứa bé ngẩng đầu lên, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, dường như đang tuyên chiến với trời!

- Khi đệ bình an rồi, ca sẽ dùng hai năm đắm này mà nói cho thiên hạ Cửu Châu biết, Dương gia, rỗng chết rồi, hồ chết rồi, nhưng vẫn còn một con sói dám liều mạng, là ta, Dương Vô Tuyệt!

98. Chương 96: Thực Lực Là Trên Hết

Trầm Côn quay đầu lại tìm kiếm trong sơn động, nhưng đúng lúc này, trong đầu ‘vù’ một tiếng, toàn bộ ảo giác đều biến mất. Ngẩng đầu lên nhìn một cái, trước mắt vẫn là con hẻm nhỏ ở Tân Nguyệt thành, bản thân mình vẫn duy trì tư thế khi nói chuyện với Vương Kiêu, nụ cười ở khoe miệng cũng không đổi.

- Con bà nó, thật sự kỳ quái...

Trầm Côn ngồi xuống, vuốt cái đầu bóng lưỡng suy nghĩ, cảnh tượng mà hắn ‘nhớ ra’ vô cùng quái lạ, tới rất đột nhiên, biến mất lại càng nhanh, dường như là một đoạn chuyện xưa ẩn giấu sâu trong ký ức của Trầm Côn của Cửu Châu, được Vương Kiêu nhắc lại mới mạnh mẽ xuất hiện.

Trầm Côn của Cửu Châu đã trải qua chuyện như vậy sao?

Đứa bé trai này là ai?

Dương Vô Tuyệt? Hình như là con cái Dương gia!

Suy nghĩ rất lâu, Trầm Côn thực sự không rõ đoạn ký ức này là nói tới chuyện gì, nhưng hắn cũng không có thừa cơ mà đi tìm hiểu, cơ hồ trong chớp mắt, tư duy đã lại quay về với việc kiếm tiền rồi.

- Đúng rồi, Vương lão huynh mặc dù chán nể Lăng Vân tông, nhưng tiếp sau đây còn có một đồng hồn loạn, bản tăng nhất định phải mau chóng về thu thập...Khà khà, nếu có thể kiếm được một vài chỗ tốt thì ngon quá rồi!

Trầm Côn hóa trang lại như lúc bình thường, nghênh ngang quay lại phủ thành chủ.

Lúc này, trước cửa phủ thành chủ tiếng kêu than dậy trời đất, gia quyến của các thí sinh bị giết đang quỳ trước cửa, tê tâm liệt phế hô to:

- Các đại nhân Lăng Vân tông, các người phải báo thù cho những hài tử này nha, nhất định phải giết chết lão hòa thượng đó!

Vừa thấy Trầm Côn đi tới, một tên lỗ mãng mất đi người thân vội đứng lên:

- Trầm Côn, đền mạng cho con ta...

Nhưng còn chưa chờ hắn nói xong, bên cạnh đã có người lườm:

- Người thử động vào một cánh tay của Trầm Côn xem? Không thấy sự lợi hại vừa rồi của lão hòa thượng sao? Không nghe thấy lời cảnh cáo của lão ta sao? Người muốn hại chết toàn gia có đúng không?

Được lời nói này để tình, đám gia quyến đều phản ứng lại, tay mình cũng đã nhuộm máu Trầm gia, nói không chừng Trầm Côn sẽ báo thù đấy!

- Đi mau, đi mau.

- Hiện tại không phải là lúc tìm Trầm Côn báo thù, đừng để hắn giận lây chúng ta!

Chỉ trong vài chục giây, mấy trăm người thân đang cầu xin của đám thí sinh chạy như chó, còn nhanh hơn cả thỏ!

Nhìn thấy bộ dạng của chúng, Trầm Côn bĩu môi.

Theo lý mà nói, giết người đền mạng, chuyện rõ ràng như vậy, tên thí sinh nào giết người Trầm gia đều đáng chết, nhưng đám gia quyến này sẽ cho là vậy sao? Rắc rối, bọn chúng sẽ coi Trầm Côn là kẻ thù, chứ chưa từng nghĩ con cái mình đã làm việc gì, giết những ai. Con người đều như vậy, năm năm trước Trầm Côn đã hiểu rõ đạo lý này rồi.

Đương nhiên, Trầm Côn cũng không quan tâm đám người muốn báo thù này, ai mà chả có ân oán, ai mà chả có kẻ thù năm mớ cũng nhớ đến?

Kết!

Trầm Côn mở đại môn, cười híp mắt đi vào phủ thành chủ:

- Chu lão huynh, Chu Nhiên lão huynh còn ở đây không?

Chu Nhiên đang đứng người trên đài cao, trong đầu hẳn chỉ có câu nói uy hiếp của lão hòa thượng, ngay cả các đại diện tông môn khác cũng cáo từ, đội bảo vệ thành chủ cũng nhặt xác đi đâu mất.

Tùy ba trực lưu, không giết vạn người không ngừng tay!

Chu Nhiên mơ hồ nghe nói qua, trong ma đạo linh phù có một loại trận pháp vô cùng tàn nhẫn, tên gọi là - Tùy ba trực lưu, Vạn cốt thiên thư, trận pháp này đem linh phù và độc trùng kết hợp lại, chỉ cần bị độc trùng giống như muỗi cắn trúng liền biến thành cương thi không có ý thức, sau đó tấn công người sống, biến càng lúc càng nhiều người sống thành cương thi, cho tới khi toàn bộ chết sạch!

Trận pháp này một khi xuất ra nhất định sẽ máu chảy thành sông, cả nhà bị diệt!

Đáng chết, tại sao lại đắc tội với một lão hòa thượng hung ác như vậy chứ!

- Đừng, đừng giết ta, ta chưa có giết người của Trầm gia mà!

Nghe thấy giọng nói của Trầm Côn, Chu Nhiên hạ ý thức quỳ rạp trên mặt đất, sợ đến run rẩy.

- Yên tâm, lão huynh, sư phụ ta đã tha cho ngươi rồi, ta cũng không có hứng thú giết ngươi!

Trầm Côn cười híp mắt ngồi bên cạnh Chu Nhiên, vỗ vai nói:

- Đừng lo lắng nữa, ngươi không phải là quan bình phẩm đột sát hạch lần này sao? Thế thì tốt, ta muốn tham gia sát hạch, lão huynh tới đây đầu với ta hai chiêu đi!

Đấu chiêu? Sư phụ ngươi vừa mới ở đây, còn ai dám động thủ với ngươi! Chu Nhiên lập tức làm ra vẻ tươi cười:

- Trầm tước gia nói chơi rồi, thiên phú của ngài tại Tân Nguyệt thành có ai không mà không biết? Hơn nữa sự lợi hại của sư phụ ngài tại hạ đã được chứng kiến rồi, lão nhân gia người là cao nhân, ngài cũng nhất định không kém, như vậy không cần kiểm tra nữa, trực tiếp đứng thứ nhất!

- Trực tiếp đứng thứ nhất? Lão huynh, ngươi cũng thật là không coi quy củ ra gì đó? Trầm Côn vỗ vai Chu Nhiên, dọa唬 vội vàng co người lại.

- Tại hạ không phải là khách khí đâu, mà là thực lực của tước gia sờ sờ ra đó! Cứ quyết định vậy đi, lưỡng tông chiêu sinh năm nay, người đứng thứ nhất: Trầm Côn!

Chu Nhiên lấy thanh âm vô cùng lớn tuyên bố thứ hạng, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng hỏi:

- Tước gia, thứ hạng đã định rồi, thế địa phương thì sao? Ngài muốn tới Lăng Vân tông, Thiên Vũ Tông hay là nơi khác.

- Đương nhiên là Thiên Vũ Tông bọn ta rồi!

Lời vừa dứt, Triệu Lạc Trần đi nhanh tới.

Đối mặt với Trầm Côn, nàng ta có chút cười không nổi, xụ mặt nói:

- Trầm Côn, ta đại diện cho Thiên Vũ Tông mời ngươi gia nhập, hơn nữa có ta giới thiệu, đảm bảo ngươi sẽ trở thành đệ tử nhập thất của tông chủ!

Thiên Vũ Tông? Bọn chúng tới xem náo nhiệt gì đây? Trầm Côn ngây ngẩn cả người.

- Không, không, không, Trầm tước gia sao có thể tới Thiên Vũ Tông chứ?

Trầm Côn còn chưa làm rõ ý tứ của Triệu Lạc Trần, Chu Nhiên ở bên cạnh cười tí nói:

- Tước gia, Chu Nhiên bắt tài, nhưng cũng là đệ tử nhập thất của La Hàn tông chủ, xin đại biểu sư phụ tại hạ mời ngài gia nhập Lăng Vân tông!

Hả?

Đầu Trầm Côn nhất thời cũng chưa kịp quay lại, Thiên Vũ Tông thì thôi đi, tại sao Lăng Vân tông cũng nhào vô, bần tăng vừa rồi giết tam đại hộ pháp của Lăng Vân tông cơ mà!

- Chu lão huynh, huynh nói đùa không buồn cười chút nào. Ta nếu gia nhập Lăng Vân tông, không phải bị La tông chủ giết ngay lập tức sao?

Trầm Côn bĩu môi nói.

- Tước gia yên tâm, sư phụ tại hạ cao hứng còn không kịp, tại sao lại giết ngài chứ?

Chu Nhiên hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tại hạ nói thật một câu, lưỡng tông chiêu sinh, là tuyển cái gì đây? Bên ngoài thì rõ ràng là nói tuyển đệ tử, nhưng trong bụng không phải là muốn tăng cường thực lực của mình sao?

Hắn hạ giọng xuống nữa.

- Sự lợi hại của sư phụ ngài tại hạ đã được chứng kiến rồi, chỉ bằng một chỗ dựa vững chắc như thế, ngài tới Lăng Vân tông sẽ có thể mang cho Lăng Vân tông bao nhiêu chỗ tốt? Tại hạ không dám nói chuyện khác, nhưng trong mắt sư phụ tại hạ, tam đại hộ pháp bất quá chỉ là ba con chó, mà sư phụ ngài thì lại là một con rồng! Bỏ ba con chó để đổi lấy một con rồng, vụ buôn bán này thẳng ngu mới không làm, thẳng ngu mới vì ba con chó mà liều mạng với một con rồng!

Nói xong cười cười:

- Tước gia, tại hạ đã hết lời, bắt quả ngài có tới Lăng Vân tông hay không, sư phụ tại hạ cũng sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện tam đại hộ pháp nữa!

Ba con chó, một con rồng? Trầm Côn bỗng nhiên hiểu ra, ở Cửu Châu đại lục, thực lực vi tôn, bần tăng triển hiện thực lực không ai sánh kịp, liền có thể giành được sự tôn trọng vượt quá tưởng tượng! Đây gọi là thực lực, gọi là cường giả vi tôn!

Nói như vậy, giết tam đại hộ pháp quả thật không có hậu hoạn gì rồi. Trong lòng Trầm Côn nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn cuối cùng cũng không thể tới La gia Lăng Vân tông được. Bởi vì Lăng Vân tông sẽ không bỏ qua một trong ba đại thần công 'Tinh hà thiên huyền', sớm muộn cũng ra tay đánh lên...

Nghĩ tới đây, Trầm Côn ngồi xuống, cảm kích nắm lấy hai tay Chu Nhiên:

- Chu lão huynh, đa tạ ý tốt của huynh rồi. Làm phiền huynh thay ta nói một lời với La tông chủ, kiếp này chúng ta không có duyên thầy trò, kiếp sau, Trầm Côn nhất định sẽ báo đáp hảo ý của ông ấy, làm học sinh hiếu thuận nhất của ông ấy!

Khéo miệng Chu Nhiên co giật.

Mặt khác, Triệu Lạc Trần tức giận hừ một tiếng:

- Lời nói buồn nôn quá đi, giống như lời nói khi nam nữ biểu lộ tình cảm vậy.

Rồi nàng lập tức cười:

- Bất quá, con người người cũng tương đối thú vị, sau này ở Thiên Vũ Tông sẽ không quá tịch mịch rồi. Được rồi, Trầm Côn, đi theo ta đi!

- Tiểu quận chúa, ta vì sao lại phải đi theo người chứ?

Trầm Côn chớp mắt.

- Người không tới Lăng Vân tông, tự nhiên là tới Thiên Vũ Tông rồi, việc này còn phải nói sao?

Triệu Lạc Trần ngắt ra, vô cùng kinh ngạc nói:

- Lẽ nào người không muốn tới lương đại tông môn, làm lỗ tiền đồ của mình sao?
- Ô kìa, tiểu quận chúa nói đúng rồi đấy, ta thật sự không muốn tới lương đại tông môn. Nhưng, ta cũng sẽ không làm lỗ tiền đồ của mình!

Trầm Côn cười hô hô, sau đó nhìn đông ngó tây, gọi lớn:

- Ngọc tiên sinh, Ngọc tiên sinh của Vô Ma Nhai còn ở đây không? Ta đã lấy được thứ nhất rồi, ngài nhất định phải nhận tên đệ tử này, nếu không, ngài phải bồi thường phí vi ước đó!
- Ha ha, trước mặt tướng quân, ta hình như luôn chậm một bước.

Trên trời truyền xuống tiếng của Ngọc tiên sinh.

Một đội đại điều bay trên đầu, lượn quanh phủ thành chủ hai vòng, nối đuôi nhau hạ xuống bình tràng, tiếp đó, từ trên đại điều có ba trăm bạch y đệ tử nhảy xuống, bọn họ vẫy tay một cái, đại điều liền biến thành tờ giấy, bay vào trong tay áo họ.

Dẫn đầu là một thiếu niên đầu trọc, thắt lưng dắt theo hai thanh rìu to vẽ đầy phù chú, thân hình cực kỳ hùng tráng, vừa mới xuống đất liền oa oa chạy tới trước mặt Trầm Côn, sau đó hẩn nhìn chằm chằm vào cái đầu bóng của Trầm Côn.

Đột nhiên, thiếu niên này sờ đầu Trầm Côn, rồi lại sờ đầu mình, ồm ồm cười ngây dại nói:

- Trung, tiểu tử ngươi rất thích hợp, là người tốt.
- Mông Trùng, không được vô lễ!

Ngọc tiên sinh được hai bạch y đệ tử đẩy tới, ông ta xấu hổ cười một tiếng, giải thích:

- Hôm qua Phiêu Miểu Phong hoành hành bá đạo, ta không quen nhìn, vốn định điều động lực lượng tinh nhuệ Vô Ma Nhai tới tương trợ tướng quân, không ngờ...Ha ha, chậm một bước rồi!

Nói xong, ông ta rất ngạc nhiên bảo:

- Nghe ý tứ của tướng quân, lẽ nào ngài còn muốn gia nhập Vô Ma Nhai, làm đệ tử của tên phế nhân như ta?

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử đằng sau lưng ông ta đều kỳ vọng mà nhìn Trầm Côn.

Cuộc thi lần này, Trầm Côn đã triển hiện thực lực tuyệt đối, có thể nói muốn tới bất kỳ tông môn nào trong thiên hạ đều được, hơn nữa nơi nào cũng rải đất vàng mà chào đón hẩn, như vậy, hẩn còn để mắt tới một địa phương nhỏ bé như Vô Ma Nhai sao?

- Ngọc tiên sinh, vừa rồi Chu Nhiên nói thực với ta một câu, vậy ta cũng nói với lão một câu...

Trầm Côn đi tới bên cạnh xe lăn của Ngọc tiên sinh, khẽ nói:

- Bái sư nhập môn không phải là muốn học được một vài bản lĩnh thực thụ hay sao? Hai chân lão không đi được, nhưng đầu óc lão còn tỉnh táo mà, theo lão ta cũng có thể học được Đại nhật càn không công!

Ngọc tiên sinh nhìn chằm chằm Trầm Côn một lúc lâu, đột nhiên cười nói:

- Ta đã nói rồi, Đại nhật càn khôn công chỉ có chương môn đại đệ tử, người kế thừa Vô Ma Nhai mới có thể học...
- Thế lão cứ thu ta làm chương môn đại đệ tử đi!

Trầm Côn nghe ra được ý tứ của Ngọc tiên sinh, hẩn từ trong ngực lấy ra một sấp ngân phiếu, khom người nói:

- Sư phụ tại thượng, xin nhận một lấy của đệ tử! Ha ha, chút lòng thành, coi như là lễ bái sư, xin sư phụ nhận cho...

Ngọc tiên sinh cười.

Khi ông ta nhìn thấy Trầm Côn dâng lễ, bàn tay toát lên một tầng quang mang màu lục nhạt...Mười bảy tuổi đã là Lục Nguyên vũ tông, Ngọc Long ta cuối cùng cũng có một truyền nhân thiên tài rồi, Vô Ma Nhai cũng đã có người kế thừa đủ thực lực, đủ khí phách rồi.

Chu Nhiên cũng cười!

Bởi vì Vô Ma Nhai cũng thuộc Lăng Vân tông, Trầm Côn tới Vô Ma Nhai, mặc dù không trực tiếp nghe lệnh La Hàn tông chủ, nhưng cũng nằm trong tầm mắt La Hàn tông chủ.

Triệu Lạc Trần cũng cười!

Vô Ma Nhai chính ở đối diện Thiên Vũ Tông, Trầm Côn tới đó, lão hòa thượng cũng không xa rồi...

Đám đệ tử Vô Ma Nhai cười càng thêm vui sướng.

Bọn họ nhìn thấy con số trên ngân phiếu của Trầm Côn, lòng nghĩ Trầm tước gia quả nhiên hào sảng, vung tay một cái đã đủ cho các sư huynh đệ cải thiện cuộc sống cả một năm...Mà tên thiếu niên đầu trọc Mông Trùng kia lại cười vui sướng nhất. Hắn phát hiện cái đầu của Trầm Côn...Khà khà, không thua kém gì hắn! Nhất thời, phủ thành chủ tiếng cười không ngớt, truyền ra rất xa, rất xa...

99. Chương 97: Đệ Nhất Mật Lệnh

Vùng núi phía bắc của đại lục có một vùng đất hoang vu, không hề có một ngọn cỏ, khắp nơi trên mặt đất chỉ toàn cát vàng.

Có thể sống được tại nơi đây chỉ có võ giả nhân loại và yêu thú. Trải qua diễn biến hàng ngàn năm, sa mạc này trở thành thiên đường giải trí, được gọi là 'Đại Hoang Châu'.

Trên Đại Hoang Châu được phân chia làm hai ốc đảo lớn. Trong đó, một là nơi sinh sống của yêu thú, chỗ còn lại là địa bàn của Lăng Vân Tông với Thiên Vũ Tông. Hai đại tông môn lấy khu buôn bán chung làm đường ranh giới

Đầu xuân, Trầm Côn cùng A La ngồi trên lưng Bạch Chỉ Huyền Hóa đại điêu, vừa đi theo đội ngũ của Vô Ma Nhai phía trước, vừa thưởng thức phong cảnh dưới chân.

Sau một ngày một đêm rời khỏi Tân Nguyệt thành. Thoáng chốc đã tới sát với biên giới Triệu quốc, dưới chân chỉ toàn là cát vàng cùng với xương rồng. Nhưng sau khi tới gần Lăng Vân Tông, cảnh sắc đột nhiên thay đổi, trong sa mạc đột ngột mọc lên từng ngọn núi kéo dài liên tục. Trên đỉnh một ngọn núi cao nhất, có thể lơ mơ nhìn thấy một pho tượng cao vút trong mây. Xung quanh pho tượng có nhiều nơi có khối búp dày đặc. Chắc hẳn là mây chi lớn của Lăng Vân Tông.

Nhìn Lăng Vân Tông từ xa, khóe miệng Trầm Côn hiện lên một nụ cười hì hì. Những việc trải qua vài ngày trước quả thật thú vị.

Ngày hôm đó, sau khi rời khỏi phủ thành chủ, Trầm Côn lập tức thực hiện nghi thức bá sư. Hơn nữa, hắn còn không có nghĩ tới việc biểu lộ thực lực Lục Nguyên hạ đoạn. Lập tức, các đệ tử tinh anh của Vô Ma Nhai chịu phục. Ngọc tiên sinh cũng vui vẻ hơn hử tuyên bố việc Trầm Côn trở thành đại đệ tử của Vô Ma Nhai.

- Bất luận về tuổi tác thế nào, toàn bộ đệ tử của Vô Ma Nhai đều phải gọi hắn một tiếng đại sư huynh.

Mặt khác, Ngọc tiên sinh không hề nhận hoàng kim của Trầm Côn làm lễ bá sư. Điều này khiến cho Trầm Côn cảm thán. Mẹ nó, trên thế giới này vẫn còn có người không tham tiền?

(DG: Nó nghĩ ai cũng như nó)

(Biên: Cũng thường thôi)

Kế tiếp, Trầm Côn định đi trước đến Vô Ma Nhai. Nhưng A La trở thành phiền toái lớn cho hắn. Thực sự, Trầm Côn không thể nói rõ lai lịch của A La được, lại không muốn A La giả mạo tùy tùng của mình. Vì vậy Trầm Côn dối rằng đó là tiểu cô cô, đi theo để giám hộ việc học của mình!

Đối với việc đột nhiên xuất hiện tiểu cô cô, Ngọc tiên sinh chỉ ha ha cười, không có để tâm. Năm nào cũng có phụ mẫu của đệ tử đi theo, năm nay cũng không chỉ có mình Trầm Côn. Chẳng phải Trầm phu nhân lúc đó cũng đi cùng với Trầm Trọng sao?

Đúng rồi, còn có A Phúc!

Mấy ngày nay, tên bàn tử mập mạp này thật sự may mắn. Trầm Côn để cho hắn trông chừng thiên đạo mật hạp trong huyết động. Lúc hắn trở lại, không những đem về thiên đạo mật hạp còn tùy tay nhặt được hai gốc nhân sâm ngàn năm. Tuy đây không phải là bảo bối hiếm lạ gì, nhưng cũng làm cho đệ tử bình thường của Vô Ma Nhai đỏ mắt.

Lúc này, A Phúc cùng với tên thiếu niên đầu trọc Mông Trùng ngồi trên lưng con đại điêu. Thiên đạo mật hạp cùng với Hải Nạp Bách Xuyên đều đặt trong bọc đồ của hắn.

Từng việc may mắn liên tục đổ lên đầu tên mập mạp chết bầm này. Những đồ vật đặt trên người hắn tuyệt đối an toàn.

Đại điêu tiếp tục phi hành. Lúc trời bắt đầu tối, một ngọn núi ba vách thẳng đứng, tại một mặt dốc thoải cách Trầm Côn không xa, tên thiếu niên đầu trọc Mông Trùng đứng ở một bên cười ngây ngô nói:

- Đại sư huynh, kia chính là Vô Ma Nhai.

Hắn chỉ vào cảnh sắc sôi động ở phía dưới, đặc ý hất cằm khoe khoang:

- Vô Ma Nhai chúng ta có hơn ba ngàn tám trăm đệ tử, hơn bảy nghìn đệ tử ở bên ngoài. Tính cả những người làm ở thương phố (cửa hàng), tá điền, tạp dịch ước chừng lên tới hơn ba vạn người.

Hướng về phía Vô Ma Nhai hưng phấn mà rống to hai tiếng:

- Hống hống! Chúng ta còn có hơn ba ngàn khoảng ruộng tốt, mười mấy cánh rừng...ha ha...

Đang hí hửng giới thiệu, bỗng nhiên trên mặt đất náo nhiệt hẳn lên. Có hơn ba trăm đệ tử Lăng Vân tông vây quanh trước cửa Vô Ma Nhai. Dao kiếm rút ra, miệng không ngừng chửi bậy. Thậm chí còn có mấy tráng hán thúc sử dụng cả xe bắn đá - thứ mà trong chiến tranh quy mô lớn mới đem ra dùng!

Ở phía xa xa, cùng với những người đang giằng co này, hơn một ngàn môn đệ núp ở phụ cận, sau hàng rào đại môn. Có kẻ giương cung lắp tên, có người chuẩn bị lôi thạch, có người đốt lửa. Tất cả trong tư thế sẵn sàng phòng bị quân địch tấn công!

Đây là Vô Ma Nhai hay là chiến tranh trên chiến trường đại lục?

Trầm Côn quái dị nhìn sang bên Mông Trùng:

- Lão Mông, đây là sao vậy?

- Ta, ta cũng không biết.

Mông Trùng mở to hai mắt nhìn, lớn tiếng hô:

- Sư phụ, sư phụ, dưới đó dường như là có cái gì không đúng!

Ngọc tiên sinh đã sớm phát hiện biến dị ở phía dưới. Nhẹ nhà phất tay, lập tức đội ngũ đại điêu dừng lại giữa không trung:

- Mông Trùng, con dẫn người đi xuống dưới hỏi hỏi xem thế nào.

- Không cần hỏi.

Một hán tử gầy gò cười kèn kèn bay lên, khinh thường liếc mắt nhìn Ngọc tiên sinh hai chân tàn tật. Ôm quyền nói:

- Ngọc sư thúc, ta đang cần người một lời giải thích.

Hắn lạnh lùng nói:

- Năm ngày trước, tông chủ hạ một mật lệnh: Trong phạm vi năm trăm dặm xung quanh Lăng Vân Tông, toàn bộ phải lục soát kỹ càng. Vô Ma Nhai các người không tuân theo, thậm chí còn chống lại mệnh lệnh, không cho ta đi vào điều tra.

- Vương Thông, người thôi lắm.

Một đệ tử của Vô Ma Nhai cũng cười đại điều bay tới, chỉ vào Vương Thông mắng:

- Người mà được coi là đi lục soát sao? Ta nếu để cho người đi vào, hơn ba vạn đệ tử Vô Ma Nhai sống cũng không yên ổn.

Nói xong, hắn ủy khuất hướng về phía Ngọc tiên sinh oán giận:

- Sư phụ, ngài không biết. Tối hôm qua Vương Thông dẫn người khám xét vùng ngoại vi của chúng ta, thấy cái gì lấy cái đó, thấy người nào đánh người đó. Hiện giờ ba vùng của chúng ta đều bị Ngọc Kiến Lâm đoạt đi rồi.

Ngọc tiên sinh sắc mặt trầm xuống:

- Vương Thông, người cướp sạch tài vật của Vô Ma Nhai?

- Sư thúc, người đừng đổ oan cho người tốt chứ. Ta nghi ngờ ba chỗ này có chút không ổn, tạm thời tiếp quản nó mà thôi. Không tin, người tự mình xem đi, ta có quyền làm như vậy.

Từ trong lòng ngực lấy ra một khối lệnh bài, sau đó thu tay trở về.

- Thấy không, ta đây chấp hành Lăng Vân mệnh lệnh, ai dám nói loạn cái rắm?

Những lời này không chỉ có mắng đệ tử Vô Ma Nhai, thậm chí đem mắng cả Ngọc tiên sinh.

- Lão Mông, Ngọc Kiến Lâm là vật gì? Đệ nhất mệnh lệnh là cái gì?

Trầm Côn mờ mịt, lặng lẽ hướng Mông Trùng hỏi.

- Ngọc Kiến Lâm cũng là một chi của Lăng Vân Tông...

Theo lời giải thích của Mông Trùng. Trầm Côn dần dần có một cái nhìn khái quát đối với Lăng Vân Tông.

Lăng Vân Tông do Tiêu Kinh Hoàng xây dựng hai ngàn năm trước. Bao gồm Phiếu Miểu Phong, Lâm Nguyệt Cốc, Vô Ma Nhai, Thủ Dương Sơn, Ngọc Kiến Lâm, núi đá Tiểu Trúc cùng với nội tông Lăng Vân. Tổng cộng bảy đại tông môn.

Thứ vị chính là, sau khi Tiêu Kinh Hoàng xây dựng Lăng Vân Tông thi hành chế độ ‘tông chủ luân trị’ (thay phiên giữ chức tông chủ). Riêng nội tông không tham dự thể tục, một lòng nghiên cứu võ công bí pháp. Sáu đại tông môn cách bốn năm tiến hành một lần đại hội luận võ. Người thắng trong tương lai đều trở thành Lăng Vân Tông chủ trong năm năm. (Cái này giống đại hội võ lâm trong phim thế)

Luận võ này xưng là ‘Lăng Vân đại hội’

Hiện giờ Lăng Vân tông chủ chính là phụ thân của La Triết. Chủ môn Phiếu Miểu Phong, La Hàn.

- Có biết Ngọc Kiến Lâm là cái gì không?

Mông Trùng tức giận trừng mắt nhìn Vương Thông, tiếp tục nói:

- Theo như quy củ của tổ sư Tiêu Kinh Hoàng. Mỗi một tông chủ Lăng Vân Tông đều có tư cách truyền đạt ba lần Lăng Vân mật lệnh. Khi mật lệnh vừa xuất ra, Lăng Vân thất môn nhất định thề sống thề chết hoàn thành. Bằng không sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn. Hừ, vừa rồi mật lệnh mà tiểu tử này nói, chính là Lăng Vân mật lệnh của La Hàn.

- Đệ nhất mật lệnh này có nội dung là gì?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Có quỷ mới biết.

Mông Trùng tự vả vào miệng mình một cái:

- Không đúng, không đúng, ta nói như vậy chính là đem sư phụ mình mắng thành quỷ. Lăng Vân mặt lệnh chỉ có tông chủ thất đại tông môn mới có tư cách biết. Người muốn biết thì đến hỏi sư phụ đi.

Chỉ có tông chủ mới có tư cách biết? Trầm Côn biết điều không có hỏi, tiểu nhân híp chặt cười.

Đánh giá Vương Thông một lượt:

- Lão Mông, Vương Thông này có cấp bậc thế nào?

- Hoàng Nguyên thượng đoạn giống như ta. Nhưng mà ta mới hai mươi tuổi, so với hắn ta trẻ hơn nhiều.

Mông Trùng vỗ vỗ bộ ngực.

Trầm Côn hơi gật đầu, trong lòng có tính toán!

Lúc này, Ngọc tiên sinh nói với Vương Thông:

- Vương Thông, hôm nay là ngày đại đệ tử nhập môn Vô Ma Nhai. Người đem các đệ tử đi, ta đây không làm khó dễ người.

Vừa nghe lời này, Vương Thông cười hắc hắc bay đến trước mặt Trầm Côn đánh giá trên dưới một lượt:

- Người chính là đại đệ tử Vô Ma Nhai? Ha ha, tiểu tử dám tiếp nhập Vô Ma Nhai hỗn loạn, có can đảm, có dũng khí.

Hắn vỗ vỗ tay, ra lệnh đệ tử phía dưới:

- Các đệ tử, nghe rõ không? Chương môn Vô Ma Nhai có đại đệ tử vậy các người còn chờ cái gì nữa? Ta không thể làm cho ngày đại hỉ của Ngọc sư thúc ảm ức được. Lui quân khí, lập thành đội ngũ chào đón, hoan nghênh...À, người tên là Trầm Côn à? Tốt lắm, hoan nghênh Trầm Côn sư huynh bái nhập Vô Ma Nhai.

- Ai ui, đa tạ Vương lão huynh.

Trầm Côn vẫn bộ dạng cũ. Con mắt nhỏ híp chặt, khóe miệng mỉm cười, không thấy được tức giận hay cao hứng.

Dưới sự chỉ huy của Vương Thông, đệ tử Ngọc Kiến Lâm lập tức xếp thành đội ngũ chào đón. Đệ tử Vô Ma Nhai biết được đại sư huynh của mình tới, cũng vội vàng mở cửa nghênh đón, nhưng hàng ngũ của họ có sự thay đổi. Trầm Côn chợt phát hiện có điều không bình thường.

Chỉ thấy sau khi đại môn Vô Ma Nhai mở rộng. Vương Thông lập tức chiếm giữ lối đi. Sau đó hắn vung tay lên, các đệ tử Ngọc Kiến Môn tại nơi cửa chính gạt ra hai bên. Trong tay mỗi người có hai thanh đao, một cây đao lưng hướng lên, buông trên mặt đất. Một cây đao khác lưng hướng xuống, nâng trên đỉnh đầu.

Khi bọn hắn bày trận xong, đại môn Vô Ma Nhai trên dưới đều có lưỡi đao. Ở giữa chỉ có một thông đạo hẹp đủ chứa một người. Tựa như một cái máy xay thịt.

- Trầm sư huynh, Lăng Vân Tông luôn luôn hào phóng đãi khách. Người là người trong nhà, càng không cần nhiều lời. Uống vài hũ rượu ngon, sau này sẽ là huynh đệ trong nhà!

Vương Thông nâng lên một bình rượu lớn đứng ở lối vào máy xay thịt. Sau đó, hắn mở vò rượu ra. Lập tức mùi rượu tràn ngập cả đỉnh núi, làm Trầm Côn cay mũi.

- Bằng Ngọc Nhưỡng?

Ngọc tiên sinh nhíu mày, thấp giọng giải thích cho Trầm Côn:

- Đồ nhí, Ngọc Kiến Lâm là muốn cho người một lần hạ mã uy, cần phải cẩn thận. Rượu trong tay Vương Thông chính là Bằng Ngọc Nhưỡng, dùng rượu để luyện linh khí. Uống hai vò rượu này, ngay cả Hồng Nguyên Vũ Tông cũng phải say, đi cũng không nổi.

Ông lặng lẽ chỉ vào máy xay thịt.

- Lúc con uống say đi qua núi đao kia. Nhẹ thì bọn họ cắt đứt kinh mạch ở hai chân, nặng thì bị bọn họ cắt thành thịt nát.

Trầm Côn cười cười, Ngọc tiên sinh cũng có chút khó xử. Nhưng mà cũng không có biện pháp tránh né. Hắn cũng muốn nhân cơ hội này để khảo nghiệm một chút dũng khí của đại đệ tử.

Nhìn lại, các đệ tử Vô Ma Nhai đều im lặng nhìn Trầm Côn. Bọn hắn mặc dù đang cảm giận hành động của Vương Thông, nhưng càng muốn thấy thủ đoạn của đại sư huynh. Ngay cả núi đao người còn không dám qua, có tư cách gì gia nhập Vô Ma Nhai?

100. Chương 98: Một Đi Không Trở Lại

- Sư Phụ, Vô Ma Nhai và Ngọc Kiến Lâm quan hệ thế nào?

Hắn liền nói thẳng ý nghĩ:

- Đồ nhi vừa tới, nhất định không thể cho sư phụ ngài mất mặt, nhưng vượt qua loại kiểm tra rừng đao liệt tử (liệt = mạnh) này có hơn ba cách, người muốn phải đồ nhi dùng cách dũng mãnh, hay là thông minh? Hoặc là không mềm không cứng, để lại cho Vương Thông một chút thể diện?

Ánh mắt Ngọc tiên sinh sáng lên, các đệ tử Vô Ma Nhai nghe nói như thế đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trầm Côn, liệt tử đao sơn, đây là cách mà Ngọc Kiến Lâm dùng để uy hiếp người mới. Từ trước tới nay có người hoặc là sợ tới mức không dám vào cửa, hoặc là liều mình mạnh mẽ tiến vào. Cho dù là có ngạo khí ngất trời thì cũng mặt xanh mày xám tiến vào, đâu có như Trầm Côn chẳng những thần thái nhẹ nhàng mà còn có tâm tư đi nói đùa!

Lạ quá, lạ quá, Vô Ma Nhai tựa hồ có một vị đại sư huynh rất thú vị rồi!

Ngọc tiên sinh ngẫm nghĩ rồi cười nói:

- Người nói nên dùng biện pháp nào đây?

Lúc nói chuyện, ánh mắt lão quét về các đệ tử Vô Ma Nhai phía sau cửa.

Đây rõ ràng là ám chỉ, hắn muốn Trầm Côn dùng biện pháp cứng rắn, vùi dập uy phong của Vương Thông, đồng thời xác lập uy thế đại đệ tử của chương môn!

Cứng rắn à?

Trầm Côn chớp chớp đôi mắt híp, trong mắt thoáng qua một tia tham lam rồi biến mất, đổi lại là một nét thần nhiên lãnh khốc.

Hắn tuy rằng là một tiểu hòa thượng một lòng một dạ kiếm tiền, nhưng tuyệt không phải là không có chí khí, nghĩ đến sống mũi của a Phúc bị đánh đến giống như Công Tôn Lan, tự nhiên Trầm Côn toát ra khí thế báo thù khi vô cùng nồng đậm.

Không phải chỉ là núi đao thôi sao? Bước qua là được thôi mà!

Khi quên đi việc kiếm tiền, trong lòng Trầm Côn bỗng nổi lên một chút tâm tình rất cổ quái. Đột nhiên hắn đang nhớ lại trong giấc mộng kỳ lạ đã gặp đứa bé Dương gia kia: Rồng chết rồi, hổ cũng chết rồi, nhưng vẫn còn có một mảnh lang băm liều mạng! Dương Vô Tuyệt bé như vậy còn làm được thế, há bản tăng còn không bằng một đứa bé sao?

- Vương sư đệ khách khí quá, chẳng qua là liệt tử đao sơn thôi mà!

Dưới ảnh hưởng của tâm tính kỳ lạ, Trầm Côn từ trên độ cao hơn một trăm thước nhảy xuống trước mặt Vương Thông, lúc rơi xuống đất lặng yên không một tiếng động, đầu chân cũng chỉ sâu có nửa tấc!

Kinh công bậc này làm rung động lòng người, A La mỉm cười, một chiêu này là nàng truyền cho Trầm Côn ‘Nguyệt Luân Mê Tung bộ’, nhưng khi nhìn kỹ sắc mặt Trầm Côn, nụ cười trên mặt A La liền cứng lại.

Người này... Là Trầm Côn sao? Từ lúc cái tâm tính kỳ lạ xuất hiện, hoặc là do, Trầm Côn cùng cảm xúc sâu thẳm nào đó trong thân thể hoàn toàn dung hợp, khí chất của hắn không giống với lúc trước, lộ ra một chút lạnh lùng pha lẫn một chút khí chất bá đạo. Nếu A La được gặp Dương Vô Tuyệt trong mộng của hắn,

nhất định nàng sẽ kinh ngạc, lúc này Trầm Côn cùng tiểu nam hài tung từng quyền oanh kích cột đá trong sơn động tối tăm rất giống nhau!

Trầm Côn bước tới một tay đặt lên bả vai Vương Thông, một tay lấy bình rượu, uống một ngụm.

- Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon!

- Rượu ngon như thế này, phải uống cạn để tỏ lòng kính trọng!

Nói rồi, Trầm Côn nâng vò rượu cao quá đầu, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nghiêng vò rượu, rượu như như liệt hỏa chảy vào miệng của hắn.

Một hơi, một vò rượu!

Ba!

Trầm Côn ném vò rượu vỡ vụn, híp tròng mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Thông, trêu:

- Vương sư đệ, tiếc mấy vò rượu không phải là đạo đãi khách của Ngọc Kiến Lâm!

Thấy Trầm Côn uống hết một vò bằng ngọc nhường, mà hơi thở vẫn đều, Vương Thông biến sắc, lập tức nói:

- Trầm sư huynh uống còn chưa đủ? Tốt lắm, Ngọc Kiến Lâm cũng không thiếu liệt tửu, nhất là rượu mạnh hiến cho dũng sĩ, người đâu, mang rượu!

- Đại sư huynh, mời!

Bằng ngọc nhường là loại dùng cho luyện công, khi cần còn có thể dùng như thuốc gây tê khi bị thương, hầu như trên người của từng đệ tử đều mang theo một ít, nghe Vương Thông phân phó xong, mấy đệ tử đã rót rượu, mấy chục cái vò liệt tửu bày ra trước mặt Trầm Côn.

Nâng vò, uống thả cửa, Trầm Côn liên tục uống cạn mười vò rượu mạnh, hắn lau mép, đem một vò đưa đến trước miệng Vương Thông.

- Vương sư đệ, tri kỷ tương phùng ngàn chén thiếu (biên: Gặp người không hợp một chén say), huynh đệ, ta mượn hoa hiến phật, kính đệ một ly!

Vương Thông biến sắc, nhưng Trầm Côn một tay vòng ở sau ót của hắn phát lực kéo một cái, ép hắn há to mồm, sau đó tay kia rót xuống.

- Vương sư đệ, trời đang nhìn, đất đang nhìn, mấy ngàn người đang nhìn, ta uống tới mười vò mới mời người một vò, người không uống, sẽ làm các sư đệ chế giễu!

Vương Thông thật sự không muốn uống rượu mạnh như vậy. Nhưng theo như lời của Trầm Côn, người ta uống mười vò, chỉ mời người một vò, người không uống, chính là thừa nhận mình không bằng Trầm Côn là một kẻ hèn nhất vất đi!

- Không phải chỉ là một vò tửu bằng ngọc nhường sao? Đa tạ sư huynh!

Vương Thông miễn cưỡng uống hết nửa vò rượu, đột nhiên sắc mặt chuyển hồng, ho khan dữ dội một trận. Nhưng khi nhìn sắc mặt và ánh mắt của người khác, hắn cắn chặt răng, đem dốc hết bảy tám cân rượu mạnh vào bụng!

- Ha ha, hảo huynh đệ, quả nhiên là hảo huynh đệ!

Trầm Côn tựa hồ uống quá nhiều, mắt say lơ đãng mông lung, một tay ôm lấy bả vai Vương Thông, một tay lạng lẽ nắm lấy bên hông, kéo Vương Thông xiêu vẹo đi tới rừng đào.

- Rượu thì uống rồi, nếu là hảo huynh đệ, hãy theo đại ca đi một chuyến!

Vương Thông bị khống chế yếu huyệt, muốn mở miệng cầu cứu nhưng thể diện không cho phép hắn làm như vậy! Men Rượu bốc lên, bước chân lảo đảo đi đến cửa của máy xay thịt (rừng đào đầy), bắt đầu nhìn đám sư đệ.

Mà đám sư đệ đã trở lên ngốc trệ, Trầm Côn kéo Vương Thông cùng tới đây, có nên hay không phát động máy xay thịt?

- Các sư đệ, đừng lo lắng a, động thủ đi!

Choeng...

Trầm Côn nhắc chân đá bay cương đao trong tay người đệ tử thứ nhất, bước về phía trước một bước dài, vừa vịn lúc hạ xuống, bay sát qua đầu hắc và Vương Thông cầm ở trên mặt đất.

Liên sau đó thẳng một đường đi tới, Trầm Côn liên tục đá bay cương đao trong tay của hơn ba trăm đệ tử Ngọc Kiến Lâm. Nhất thời, giữa không trung đao quang lấp lóe, đao từ trên trời giáng xuống, bay sát qua thân thể Trầm Côn cùng Vương Thông, xuy lạp, xuy lạp, ngẫu nhiên cắt phá y phục của bọn hắc, chém đứt tóc của hai người.

Khi đi đến một nửa, Vương Thông sắc mặt từ ửng hồng do men rượu biến tái xanh, hơi rượu trong bụng bốc lên, bên người đao phong lạnh đến thấu xương, băng hỏa hai dạng kích thích khiến cho cổ họng giống như bị hỏa thiêu, 'Oa' một tiếng nôn hết ra.

Khi say rượu, một khi nôn ra sẽ không kìm lại được, Vương Thông nôn khan liên tục từng ngụm từng ngụm, nôn đến mặt xanh mặt vàng, sắc mặt hắc trắng xanh, nằm phủ phục dưới đất không gượng dậy nổi!

- Vương sư đệ, tửu lượng của ngươi...Ha ha, ngươi đem núi đao thu đi, bằng không, nhờ mà ngộ thương đến ngươi thì không phải là tình nghĩa huynh đệ!

Trầm Côn bĩu môi, đá một cước về trước, những thanh cương đao nằm dưới đất bay loạn về phía trước, tạo thành một thiết cầu trước cửa Vô Ma Nhai, tiếp đó vang lên một tiếng rền vang, mặt đất có thêm một vết lõm. Các đệ tử Ngọc Kiến Môn mới nhìn đã biết khi Trầm Côn ra tay đã ngầm khống chế từng thanh đao một!

- Đao của ta!

Đệ tử Ngọc Kiến Lâm giận tím mặt.

- Trầm Côn, đây chính là binh khí của Ngọc Kiến Lâm ta...

- Đúng, đây là binh khí của Ngọc Kiến Lâm!

Trầm Côn không đợi mấy đệ tử này nói xong, chỉ chỉ dưới chân,

- Nhưng mà lão huynh à, nơi này là đất của Vô Ma Nhai chúng ta!

Đôi mắt nhỏ híp lại, liếc nhìn đám đệ tử đang ngây ngốc.

- Ngươi mang theo binh khí xâm nhập Vô Ma Nhai, được sư phụ ta cho phép chưa? Được ta cho phép chưa? Lão huynh, làm người cần hiểu chút quy củ, ngươi dám mang đao tiến vào nhà của ta, thì phải lưu đao lại mà giác ngộ, hiểu chưa? Hay là nói...Một thanh đao thì quá ít, ngươi muốn để lại nhiều hơn, nói thí dụ như cánh tay?

Đám đệ tử kia bắt giác lui về phía sau một bước.

Mà Trầm Côn cười ha ha một tiếng, đi vào đại môn Vô Ma Nhai, nhìn thấy bóng lưng của hắc, đệ tử Ngọc Kiến Lâm nhìn nhau, thấp giọng nguyên rủa, mắng vài câu, nâng Vương Thông say rượu bất tỉnh lên rồi rời khỏi.

Mấy ngày liền sau đó, Vô Ma Nhai liên tục vang lên tiếng cười, từng đệ tử Vô Ma Nhai nhìn về phía Trầm Côn với ánh mắt đều có chút khác với lúc trước. Đệ tử Vô Ma Nhai bị người ức hiếp quá lâu, bọn hắc liền thấy thích vị đại sư huynh kỳ quái, thích vị đại sư huynh mạnh mẽ này!

Có điều Trầm Côn cũng không để ý gì tới sẽ tiếng cười của bọn hắc, một tay ôm ngực, trong lòng thấy là lạ.

- Những chuyện vừa rồi, thật là do bần tăng làm sao?

Trầm Côn không thể tin được.

- Lấy cách nghĩ thông thường của bần tăng, hẳn là dùng một loại cạm bẫy, lừa bọn họ sa bẫy, sau đó chôm sạch bạc của bọn hắn, làm cho bọn họ cúp đuôi chạy trốn mới đúng...

Từ khi mơ thấy tiểu nam hài kia, tâm tính Trầm Côn có chút khác với lúc trước, tựa hồ nào đó ở sâu trong nội tâm có cái gì đó tỉnh lại, khiến cả người hắn đều trở nên kiên cường, có ý chí hơn nhiều lắm!

- Vừa rồi người làm không sai!

Tiến vào bên trong Vô Ma Nhai, Ngọc tiên sinh ở chỗ cao nhất trong Vô Ma điện thiết yển chiêu đãi Trầm Côn. Tiệc rượu tan đi, hẳn để Trầm Côn đẩy xe lăn, hai người tới trên huyền nhai (vách núi) của Vô Ma Nhai.

Núi cao bao quanh, mây trắng hững hờ trôi, dưới chân là vực sâu vạn trượng, trên đầu là muôn ngàn vì sao, đối diện với cảnh đẹp mờ ảo như thế, Ngọc tiên sinh thản nhiên bật cười.

- Vượt qua liệt tửu đao như vậy, người không phải là người đầu tiên, nhưng cũng giống như quá khứ hào hùng của các thiên tài tuyệt đỉnh đứng đầu của Lăng Vân tông, ôi vậy là đã hơn năm mươi năm!

- Ôi, nghe sư phụ nói...

Nghe Ngọc tiên sinh khích lệ xong, Trầm Côn theo quán tính muốn nói vài câu khiêm tốn, nhưng Ngọc tiên sinh khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Người không cần phải khiêm tốn, cũng không thể khiêm tốn!

Nói xong hắn từ trong khe bánh xe lăn lấy ra một cái chìa khóa màu xanh biếc, tựa hồ là do tảng đá mài mà thành. Hắn đem chìa khóa nhét vào trong tay Trầm Côn, thấp giọng nói:

- Trên vách núi của Vô Ma Nhai có ba gian mật thất, một gian cất giữ binh khí của tổ sư, một gian cất giữ bí tịch võ công, còn có một gian là tài sản quý giá nhất của Vô Ma Nhai, cầm chìa khóa này, từ nay ba gian mật thất do người quản lý!

Rồi hắn cười cười, "Đại Nhật Càn Khôn người cần, ở gian mật thất thứ hai!

Cái này là truyền thụ bí tịch sao? Trầm Côn nhận lấy chìa khóa, nhưng cảm giác sự tình có điểm không ổn.

Nhận Trầm Côn làm Đại đệ tử của chương môn, giúp Trầm Côn khi khó khăn, đều có thể giải thích là Ngọc tiên sinh là người nhiệt tình. Nhưng hắn quen Trầm Côn mới không được đến một tháng, chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn như vậy mà đã đem trọng bảo của Vô Ma Nhai giao cho Trầm Côn, chẳng phải là...Đây là đùa sao?

Trầm Côn tính toán Ngọc tiên sinh cần phải quan sát hắn ít nhất trong nửa năm.

Càng làm Trầm Côn ngạc nhiên là, sau khi đưa chìa khóa, Ngọc tiên sinh lại lấy ra một khối Long Hành ngọc bội, mặt trái là đường vân long thân, mặt trước là bốn chữ to 'Thần điện Vô Ma', giống như là ấn tín.

101. Chương 99: Sơ Kiến Võ Cách

Ngọc tiên sinh vừa vuốt ve ngọc bội, vừa nói:

- Cầm Vô Ma Long bội trong tay là đại biểu cho làm chủ Vô Ma nhai, tương lai hơn ba vạn người đề trên bờ vai con.

- Sư phụ, người nói giống với đệ tử sao?

Trầm Côn càng lúc càng thấy bất ổn, cố đưa lại ngọc bội.

Nhưng là tiên sinh không nhận, ông nói:

- Vô Ma Long bội là truyền thừa, há có thể nói giống?

Ngọc tiên sinh bỗng nhiên ho khan kịch liệt, mà khăn tay ông dùng lau khóe miệng thấm đỏ tự bao giờ, ông ném khăn tay về phía Trầm Côn, nhẹ giọng nói:

- Trầm Côn, chúng ta chẳng qua quen biết được một tháng, ta đã đem Vô Ma nhai cùng đại quyền giao cho con, có phải con thấy như trò đùa không? Nói thật, nếu như còn biện pháp khác, ta cũng không làm qua loa như vậy, thậm chí cũng không thu con là đại đệ tử của chúng môn!

Hắn nhìn bầu trời đêm phía xa, sắc mặt tái nhợt như băng tuyết, lạnh buốt:

- Hai năm trước, sư phụ bị người cắt đứt hai chân, Vô Ma nhai cũng theo đó mà xuống dốc, ngũ đại tông môn như tằm ăn rỗi, đệ tử chạy trốn. Cho tới nay đã không thể cứu vãn. Cục diện Vô Ma nhai vô cùng bất bệnh, nếu sư phụ trẻ hơn hai mươi tuổi, cũng không cần lo sợ, nhưng là, sư phụ đã sáu mươi tuổi, hai chân không thể đứng lên nữa rồi. Vì Vô Ma nhai cùng ba vạn đệ tử, sư phụ chỉ có thể nhanh chóng bồi dưỡng một người.

- Cho nên sư phụ vội vã tuyển con?

Trầm Côn vuốt cằm nói.

- Trừ con ra, sư phụ còn lựa chọn khác sao?

Ngọc tiên sinh vừa ho vừa nở nụ cười nói:

- Mười bảy tuổi đã lục nguyên vũ tông, gia thế trong sạch, lại là hậu duệ quý tộc, con có tư cách thừa kế Vô Ma nhai. Hơn nữa, sư phụ yên tâm về nhân phẩm của con.

- Nhân phẩm của con? Sư phụ, sư phụ biết con còn chưa đến một tháng, đã dám tin tưởng phẩm chất của con sao?

- Phẩm chất?

Trầm Côn thực sự thấy lạ.

- Một tháng? Ha ha, ta xem ra, con không có ấn tượng gì với ta rồi.

Ngọc tiên sinh chỉ về đôi chân gãy của mình nói:

- Con nghĩ lại đi, hai năm trước, đại chiến U Vân châu, con bị Ca Thử Ứng Long bắt làm tù binh.

- Sư phụ cũng tham gia cuộc đại chiến U Vân châu hai năm trước sao?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Còn nhớ không? Trận chiến năm đó, Ca Thử Ứng Long giết toàn bộ tù binh, chỉ thả con. Mà lúc ấy, con chỉ về một tù binh gãy hai chân, nói rằng tù binh này là thúc thúc của con, cứu tù binh kia một mạng

Ông vừa nói, vừa vén tóc trán mình lên.

- Hiện tại hẳn nhớ rồi đi? Tù binh được con cứu, chính là sư phụ! Đôi chân này, chính là bị Ca Thử Ứng Long chặt đứt!

Khó trách Ngọc tiên sinh tận tâm tận lực trợ giúp bản tăng như vậy!

Trong đầu Trầm Côn có một chút ấn tượng, cũng minh bạch đây là Ngọc tiên sinh báo ân, liền cười híp mắt nhận lấy ngọc bội.

- Cầm Vô Ma Long bội trong tay, con chính là y bát truyền nhân của sư phụ, đệ tử Vô Ma nhai đều nghe lệnh con.

Ngọc tiên sinh thở dài một cái như được giải thoát rồi cười nói:

- Thật xấu hổ, chúng ta tuy danh tiếng sư trò, nhưng trừ Đại Nhật Càn Khôn, sư phụ thật sự chưa truyền thụ gì cho con. Như thế này, sư phụ cũng chỉ có thể nói vài câu, biểu tình của ông dần trở nên nghiêm túc:

- Trầm Côn, khi ở Tân Nguyệt thành, con như thế nào ta cũng có nghe qua, nhưng là tới Vô Ma nhai rồi, con phải nhớ kỹ tương lai của ba vạn đệ tử. Ta mặc kệ tính cách trước kia của con ra sao, con nhất định phải phải kiên cường lên, cho dù là ngang ngược can rở, cũng phải đánh ra một chân trời cho Vô Ma nhai!

Nói xong, ông ho khò khè, xe lăn để lại từng tiếng kít kít rồi biến mất trên đỉnh núi:

- Con suy nghĩ kỹ đi, sư phụ về uống thuốc đây, ha ha, người già rồi, một ngày không uống thuốc, gân cốt đau từng khúc a.

Nhìn theo hình bóng Ngọc tiên sinh rời đi, Trầm Côn ngồi xồm xuống bên huyền nhai.

Nửa tháng trước, hắn còn làm bá tước - đại tướng quân ở Tân Nguyệt thành, nửa tháng sau, hắn thành người cầm quyền Vô Ma nhai, quá trình này tựa như nằm mơ vậy, chỗ hư chỗ thực.

Xa xa vang vọng một tiếng trống canh, màn đêm dần dần buông xuống, vách núi sáng rực hàng vạn lồng đèn, từng luồng khói bếp bốc lên trời cao, những đệ tử vui cười trở về, nhìn vào cơ nghiệp trước mặt, nhìn vào vận mệnh sinh linh, tất cả, ở dưới chân Trầm Côn.

- Được rồi, đây là địa bàn của ta!

Ngay lập tức hắn trở nên bình thản.

Sau khi gia nhập Vô Ma nhai, ban ngày Trầm Côn cùng các sư huynh đệ luyện võ, ngẫu nhiên cũng có cơ sát cùng một vài sư huynh đệ, để buổi tối thỉnh giáo lý luận Vương Kiêu, nửa đêm cùng A La bồi luyện.

Căn cơ võ học Vô Ma nhai không phải là thoải phòng, sân luyện công đầy linh khí, hồi nguyên luyện công thạch, hoàng nguyên lục nguyên thậm chí hồng nguyên mặc thủy linh phù, Trầm Côn cần gì tùy tay là lấy được, dưới tình huống tư nguyên ủng hộ dồi dào, dùng mãi không hết, kinh nghiệm cùng cấp bậc của hắn tiến nhanh.

Điều duy nhất tiếc nuối chính là Ngọc tiên sinh muốn dạy hắn thành người quản lý, mỗi ngày đều có mấy xe công văn đến trước mặt Trầm Côn, làm cho hắn hai tay lên men, âm thầm chờ rửa không thôi, quản lý hơn ba mươi vạn người thật mệt, thật không hiểu nổi những vị hoàng đế, tể tướng sống như nào.

Mà một chuyện dở khóc dở cười xảy ra, vì luyện tập linh phù, hắn luyện được thư pháp cao siêu. Lúc đầu đệ tử Vô Ma nhai không phát hiện ra, sau bọn họ phát hiện rồi, trên bàn sách của Trầm Côn liên tục xuyên xuất hiện các loại văn kiện như là con chó nào đó bị mất, thỉnh có tìm kiếm hay không, rồi là nghi vợ ngoại tình, thỉnh ly dị...

Làm Trầm Côn khóc không ra nước mắt chính là khi hắn viết lời bình rồi, vài đệ tử lập tức xé bay văn kiện, chỉ để lại chỗ ký tên, rồi cười híp mắt đem đi bán đấu giá.

Bị bọn họ làm như vậy, dần dần thanh danh hắn lên cao, cuối cùng trở thành một trong tứ đại gia thư pháp Thái Tiết vương Thẩm! Danh khí thậm chí bằng cả tứ đại võ đạo, chỉ là hắn là làm công tác văn hóa, không so võ!

Hai đời còn chưa thi đậu được trường trung học, không ngờ Trầm Côn hắn trở thành nhà công tác văn hóa, được mời đi diễn thuyết, lừa đến không tìm được bắc!

Tóm lại, tình hình Vô Ma nhai tựa hồ rất tốt đẹp, nhưng là phiền toái bỗng buông xuống.

Hừng đông ló dạng, mặt trời theo đường chân trời ló dạng. Trầm Côn ngồi xếp bằng ở bí mật tầng luyện công ngầm, mở tờ thứ nhất của 'đại nhật Càn Khôn'.

Bí tịch này tuy sớm đến tay, nhưng Vương Kiêu cùng A La đều đề nghị hắn không nên lập tức tu luyện, bởi vì trước kia hắn tu luyện chính là Tinh Hà Thiên Huyền, thiên hướng âm nhu, nếu tùy tiện tu luyện một môn võ công dương cương bá đạo, tùy thời có thể tẩu hỏa nhập ma.

Đã qua nửa tháng, Trầm Côn sau khi tạo căn cơ tốt mới mở Đại Nhật Càn Khôn ra xem.

- Thiên địa vạn vật đều có linh khí, đặc biệt là mặt trời chói chang! Đại Nhật Càn Khôn, chỉ làm chín thiên, tụ thiên hỏa, thiêu đốt u minh...

Hắn thầm nhớ kỹ công pháp Đại Nhật Càn Khôn tầng thứ nhất 'húc nhật đông thăng', hắn tụ Tinh Hà Thiên Huyền công vào tay trái, mà tay phải hắn giơ lên cao, tựa như tỏa sáng vàng rực rỡ.

Không giống với Tinh Hà Thiên Huyền bắt đầu rất thâm ảo, Đại Nhật Càn Khôn chú trọng chất lượng, nhập môn dễ dàng, cơ hồ mỗi đệ tử nhập thất Lăng Vân tông đều biết, nhưng muốn tu luyện cao sâu vô

cùng khó khăn, cho dù là đương kim tông chủ Lăng Vân tông La Hàn cũng mới chỉ luyện đến tầng thứ bảy Đại Nhật Càn Khôn.

Tay phải Trầm Côn giơ lên cao quá đầu, trong nháy mắt, lòng bàn tay hần sáng rực. Chiều rơi mọi chỗ trong mật thất, cảm giác ấm áp làm người ta hận không gục xuống ngủ một giấc cho lại sức.

Dưới ánh vàng rực rỡ này, Trầm Côn cố gắng bảo trì thanh tĩnh, tiếp tục vận khẩu quyết.

Khi Đại Nhật Kiển Khôn như dòng nước áp chảy khắp thân trái Trầm Côn, hần dù đã cố hết sức khống chế, nhưng Tinh Hà Thiên Huyền mang tính âm nhu vẫn bị kích phát, hai khí tức hoàn toàn bất đồng công kích lẫn nhau trong cơ thể Trầm Côn.

Ở bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy thân thể Trầm Côn chia thành hai phần, một phần màu đen như trời sao về đêm, một phần rực rỡ sáng chói, hai sắc thái điên cuồng giao tranh, suýt thì xé rách thân thể Trầm Côn.

Đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma!

Nhưng mà, Trầm Côn vẫn không chút hoang mang, đồng thời tu luyện hai loại võ công xu hướng ngược nhau, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nên hần đã sớm chuẩn bị kỹ càng, tràn đầy tin tưởng!

Tin tưởng, đến từ tiểu nam hài Dương Vô Tuyệt trong mộng, từ khi mơ thấy tiểu hài này, hần liền có thêm một cỗ dũng khí, dũng khí phiêu lưu chấp nhận mạo hiểm có thể tẩu hỏa nhập ma vì luyện công!

Một phần còn vì, bên cạnh hần còn có lão sư tri thức vũ đạo cấp tông sư, A La!

- Lão sư, ta áp chế không nổi nữa rồi, hai loại khí tức đang công kích lẫn nhau trong cơ thể ta!

Trầm Côn cố nhẫn nhịn cơn đau nhức lên tiếng cầu cứu.

- Đừng sợ, dùng bí quyết lão sư truyền cho ngươi, trước tiên giấu đi khí tức Tinh Hà Thiên Huyền, không nên kích động Đại Nhật Càn Khôn

A La trầm giọng nói.

Trầm Côn sau một hồi thử vẫn vô vọng, nói:

- Cũng không được, dương quang đi khắp kinh mạch, không thể giấu được Tinh Hà Thiên Huyền.

- Linh công cũng không được sao?

A LA suy tư một lát rồi ấn tay xuống đỉnh đầu Trầm Côn:

- Vài lần trước liên thủ luyện công, chúng ta dùng qua công pháp xuất hiện hai mây hắc bạch đấy, lần này lại dùng công pháp này, dùng nhu kinh tách Đại Nhật Càn Khôn cùng Tinh Hà Thiên Huyền ra!

- Được!

Trầm Côn mở huyệt nơi đỉnh đầu, hút vào linh khí của A La.

Cũng như mấy lần trước, hắc sắc lại xuất hiện trên người Trầm Côn, mà linh khí A La cũng biến thành màu trắng, hai cỗ khí tức hợp hai thành một, xây thành một hào chắn ngăn Đại Nhật Càn Khôn vàng rực và Tinh Hà Thiên Huyền đêm đen ra.

Càng kỳ quái hơn chính là, khi Tinh Hà Thiên Huyền chiếm chặt lấy thân trái Trầm Côn, Đại Nhật Càn Khôn cũng giữ lấy thân phải hần, trong lúc nhất thời, hai loại nhan sắc trên người hần phân biệt rõ ràng, mơ hồ hô ứng lẫn nhau.

- Ôi...

Đồng thời dung nạp hai loại công pháp, làm cho hần mệt mỏi rên rỉ thành tiếng.

Thân thể hần chậm rãi bay lên, tay trái màu đen thần bí, tay phải sáng vàng kim, đồng thời đánh lên trên.

Ầm!

Đỉnh mật thất nổ tung, một luồng ánh sáng ban mai chiếu thẳng lên người Trầm Côn.

Thanh âm A La tràn đầy kinh hỉ vang lên:

- Võ cách, Trầm Côn, người quả nhiên là thiên tài hiếm thấy, một bộ Đại Nhật Càn Khôn không ngờ lại bức ra võ cách của người!

102. Chương 100: Ba Đạo Mật Lệnh

- Mỹ nữ, võ cách là cái gì?

A La suy nghĩ một chút rồi nói:

- Rất khó dùng ngôn ngữ để diễn tả võ cách là gì. Trước hết ta muốn hỏi người một vấn đề đã, người đã học rất nhiều thứ, vậy người có thấy rằng các chiêu thức rất phức tạp, khi lâm chiến có thời điểm không biết sử dụng chiêu thức như thế nào phải không?

- Ân!

Trầm Côn gật đầu lia lịa, vẻ mặt như gặp được tri ân.

- Có, ta học được từ Vương lão huynh cũng đến bảy tám chục loại bùa pháp, lại học từ cô cũng không ít các loại chương pháp và kiếm pháp, ngoài ra lại có thêm mấy loại khinh công, bộ pháp, đầu óc đến loạn cả lên!

- Vậy người nghĩ lại rồi nói ta xem, ta biết nhiều chiêu thức võ công hơn người vài chục lần, nhưng có lần nào người thấy chiêu thức ta hỗn loạn, không biết dùng cái gì chưa?

A La cười nói:

- Đây là tác dụng thứ nhất của võ cách, võ trung chi võ, có thể đứng trên tất cả các loại chiêu thức võ công.

A La giải thích khá nhiều bất quá với tư duy của một người địa cầu như Trầm Côn, tất nhiên có một phương pháp giải thích chuẩn xác hơn. Cái gọi là Võ cách, có thể xem như là đại quân gia của các chiêu thức võ công, có điều tương tự như CPU trong máy tính, có thể làm cho toàn bộ võ công trở nên trình tự hệ thống hóa, hợp lý hóa, mỗi lần thao tác có thể thuận buồm xuôi gió!

Đây là một loại tích lũy kinh nghiệm võ học, đến một mức nào đó tự nhiên hình thành thành phản xạ của thân thể!

- Võ cách còn có rất nhiều cách biểu hiện khác nhau, tổng kết lại thì võ cách chính là phong cách chiến đấu, ý chí chiến đấu của võ giả!

A La tự chỉ vào mình, nói:

- Người xem ta này, mỗi khi chiến đấu, tâm như bàn thạch, giết người không hề nương tay, thậm chí còn có hơi hướng theo đuổi huyết tinh, đây chính là võ cách của ta, giết chóc!

- Lại nghĩ đến nghĩa phụ của người - Thiết Hòa Thượng - hẳn tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng mỗi lần lâm vào đại chiến đều dũng cảm tiến lên phía trước, chiêu thức cương mãnh, võ cách của hắn là dũng mãnh!

- Còn nữa, cái tên Ca Thư Ứng Long từng bắt tù binh kia cũng từng có võ cách, mọi chiêu thức đều cực kỳ mạnh mẽ và bá đạo, không gì không thể phá, đó là võ cách bá đạo!

- Ca Thư Ứng Long “trước kia” cũng có võ cách là sao? Chẳng lẽ hiện tại hắn không có võ cách à?

Trầm Côn xoa xoa cái đầu bóng lưỡng hỏi.

- Võ công khi đến cảnh giới như Ca Thư Ứng Long, võ cách đã sớm thăng cấp thành võ thân, thậm chí là võ ý!

A La bùi ngùi thở dài.

- Đây là tác dụng thứ hai của võ cách. Nếu như nói võ cách là phản xạ thân thể, thì khi tới một cảnh giới nhất định sẽ tiến hóa thành như bộ phận của thân thể người, ví dụ như kiếm trung của người chính là một loại võ thân!

- Hơn nữa, trên mức võ thân, là khi người đem võ công nắm giữ đến mức nhân võ hợp nhất, loại võ công này sẽ tự nhiên mà hòa nhập vào linh hồn của người, biến thành ý niệm của người, còn gọi là võ ý!

A La nhìn Trầm Côn thật sâu, « Ví dụ như, kiếm ý »

Mẹ nó chứ!

Trầm Côn tỉnh ngộ, hóa ra võ đạo thất cảnh chỉ là cách nói của người bình thường, đối với các cao thủ tông sư còn có một hệ thống khác cao thâm hơn - võ cách, võ thân, võ ý!

Hắn minh bạch, vừa rồi chính mình tay trái âm nhu quỷ dị, tay phải cương dương mãnh liệt, một âm một dương hợp thành một thể, là một phong cách võ học phi thường rõ ràng, chẳng trách A La chỉ liếc qua một cái liền biết được mình đã có võ cách!

- Nói như vậy, bản tăng cũng có thể coi là cao thủ có phong cách độc môn!

- Không sai, tay trái âm nhu quỷ dị, tay phải cương dương mãnh liệt, của người võ cách có thể gọi là đường âm dương, Thái Cực đồ!

A La trêu đùa:

- Sau này, người nào tinh ý một chút, nếu người xuất thủ giết người, họ chỉ cần nhìn những điểm đặc thù trên thi thể là có thể đoán ra người đã hạ thủ!

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Ta cũng là người thông minh, có thể giả mạo võ cách người khác hại người thì sao!

- Võ cách mà có thể tùy tiện giả mạo sao?

Luyện công xong, hai người cũng tùy tiện nói chuyện phiếm một chút, nhưng lúc này từ trên nóc nhà bị phá lủng có một giọng nói vang lên

- Đại sư huynh, huynh đang làm cái quái gì vậy? Phá nhà à, chết chưa?

- Đúng thế đấy, chết rồi.

Đối với người sư đệ suy nghĩ đơn giản này Trầm Côn rất có hảo cảm, cười đùa nói.

- Xem như huynh chết cũng phải đi cứu sư phụ, đại sư huynh, La Hàn đến đây!

Truyện thuyết chi hạ vẫn la tương, tông chủ lẳng vắn tông, La Hàn!

(Người đứng dưới những người trong truyền thuyết chính là La Hàn - xem cuối chương 90)

Tại Vô ma điện.

Ngọc tiên sinh ngồi trên xe lăn, dựa vào cửa sổ, ngắm ánh mặt trời vừa ló lên, im lặng không nói gì. Sau lưng ông, mười mấy đệ tử của Vô Ma Nhai thân sắc bi phẫn, tay đặt trên chuôi kiếm, tựa hồ muốn chống lại người nào đó.

Đối diện với Ngọc tiên sinh là một trung niên nhân tóc dài màu tím, đang ngồi trên chỗ mà đáng lẽ là thuộc chủ nhân của Vô Ma Nhai, thần nhiên mỉm cười, thưởng thức trà.

Ngọc tiên sinh gặp phải phiền toái gì, sao lại phải gọi Trầm Côn ra, nói ra cũng thật thú vị - nguyên nhân là vì La Hàn muốn thu thập Vô Ma Nhai!

- Đồ nhi, qua đây bái kiến La tông chủ!

Thấy Trầm Côn vừa vào, Ngọc tiên sinh thần nhiên chỉ vào người trung niên kia, rồi nghiêng đầu thở dài.

- Đây là cường giả của đại lục sao?

Trầm Côn bị La Hàn nhìn thoáng qua một cái, một cỗ áp lực không gì cản được bỗng lao vào trong đầu hắn, suýt nữa hắn chịu không được quỵ xuống kêu một tiếng La tông chủ. Nhưng rồi hắn cũng bình tĩnh lại, lão này thật là một nhân vật lợi hại, Trầm Côn liền hí mắt cười nói:

- Ai da, ngài chính là La tông chủ sao, cửu ngưỡng đại danh, gần đây có phát tài ở đâu không vậy?

- Dưới áp lực tinh thần của ta thế mà tên tiểu tử này còn có thể thoải mái như thế?

Ánh mắt La Hàn thoáng hiện lên một tia thương thức, cười nói:

- Tam đại hộ pháp của Phiêu Miểu Phong ta chết dưới tay sư phụ ngươi, thế mà thấy ta ngươi vẫn còn cười được, quả là anh hùng xuất thiếu niên!

- Hắc hắc, La tông chủ cứ nói thế, ngài đường đường là tông chủ Lăng Vân tông, còn phải tính toán nợ cũ năm xưa làm gì? Nói chuyện gì phát tài có phải hơn không!

Trầm Côn cười híp mắt, ngồi xổm xuống.

- A!

La Hàn cười khê một tiếng, vẻ thương thức trong mắt càng thêm nồng đậm.

- Ngươi nói đúng, nợ cũ năm xưa cũng tốt, thù mới hận cũ cũng được, có cơ hội ta muốn gặp mặt hòa thượng sư phụ của ngươi một lần, hết thấy mọi chuyện đều có thể bỏ qua!

Nói thế tức là hoàn toàn không truy cứu về cái chết về cái chết của tam đại hộ pháp.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nhất định phải gặp được lão hòa thượng này một lần, kiểm tra nội tình của lão!

- La tông chủ yên tâm, ta nhất định sẽ giữ lời hứa!

Trầm Côn liền vỗ ngực thề son sắt, trong lòng lại nói, muốn gặp sư phụ ta, chờ khi nào ngươi đi âm tào địa phủ rồi nói sau! Địa Tạng Vương thu thập người chết mà!

Nói xong, Trầm Côn phát hiện La Hàn đang cười, liền cũng nở một nụ cười.

Ngay lần giao phong đầu tiên khi lần đầu gặp mặt, không ngờ về mặt khí thế Trầm Côn không hề thua La Hàn, điều này làm cho Ngọc tiên sinh vô cùng kinh hỉ!

Sau khi chào hỏi xong, Trầm Côn cười nói:

- La tông chủ, ngài đến đây còn có chuyện gì nữa?

- Hai chuyện!

La Hàn nói chuyện vô cùng ngắn gọn, nhưng tựa hồ từng chữ đều có thâm ý sâu sắc.

- Thứ nhất, Lăng Vân đại hội đã sắp diễn ra, ta đến hỏi một câu, ai sẽ đại diện cho Vô Ma Nhai đi tranh đoạt vị trí tông chủ tiếp theo?

- Chắc là ta rồi!

Trầm Côn nhìn đôi chân tàn tật của Ngọc tiên sinh, nói tiếp:

- La tông chủ, những chuyện như thế này ngài chỉ cần nói một đệ tử đến là được, sao lại phải tự mình đến thế, ngài nói đi, chuyện trọng yếu thứ hai là gì đây?

- Chuyện thứ này chỉ có thể nói với đương gia của Lăng Vân Tông, cũng chỉ có thể từ chính miệng tông chủ nói ra, ngươi liệu có được không?

La Hàn nhú mày nhìn Ngọc tiên sinh.

Ngọc tiên sinh bảo các đệ tử ra ngoài, chỉ để lại Trầm công, sau đó nhẹ giọng nói:

- Ta đã giao Vô Ma Long bội cho Trầm Côn!

- Ha ha, Ngọc sư đệ thật là quyết đoán!

Nghe nói Ngọc tiên sinh đem Vô Ma Nhai giao cho Trầm Côn mới mười bảy tuổi, một người như La Hàn cũng không nhịn được kinh ngạc một lúc, sau đó hắn liền lấy ra hai cái lệnh bài, mặt trên có ba chữ rồng bay phượng múa - Tiêu Khinh Hoàng!

Đây chính là Lăng Vân mật lệnh!

Mông Trùng từng nói qua, mỗi một tông chủ của Lăng Vân Tông chỉ có thể đưa ra ba đạo mật lệnh, nhưng mỗi khi mật lệnh đưa ra, thất đại tông môn của Lăng Vân Tông nhất định phải chấp hành vô điều kiện!

- Tháng trước, ta đưa ra đạo mật lệnh thứ nhất nhưng lúc đấy Ngọc tiên sinh đi vắng, hôm nay ta nói lại rõ ràng nội dung của đạo mật lệnh thứ nhất!

Sau khi đưa ra Lăng Vân mật lệnh, thần sắc La Hàn trở nên nghiêm túc.

- Ngày mồng bốn tháng chạp năm trước, có người đồng thời ủy thác Lăng Vân Tông và Thiên Vũ Tông tìm kiếm một kiện đồ vật, nhưng đã qua bốn tháng vẫn chưa tìm được!

- Đạo mật lệnh thứ nhất của ta chính là lệnh cho Lăng Vân thất tông, trong vòng một tháng cần phải tìm cho được thứ mà người ủy thác yêu cầu!

La Hàn dừng một chút rồi hạ đạo mật lệnh thứ hai.

- Hiện giờ người ủy thác cứ liên tục thúc giục, ta không thể không hạ đạo mật lệnh thứ hai - thời gian tìm kiếm rút ngắn lại còn mười lăm ngày!

Liền sau đó hắn nói ra đạo mật lệnh thứ ba.

- Mà đạo mật lệnh thứ ba chính là thưởng phạt lệnh, thất tông chủ Lăng Vân tông trong vòng ba ngày nhất định phải khởi hành, dốc hết sức, không tiếc hết thảy đại giới, tự mình phải kiếm cho được thứ mà người ủy thác cần! Người nào tìm được, trong vòng trăm năm không cần đi vào nội tông cung phụng, nếu không tìm thấy, cả bảy đại tông chủ đều phải cùng nhau quỳ gối trước tượng tổ sư, bị quất roi năm trăm cái, cho dù là La Hàn ta cũng không ngoại lệ!

Không tìm thấy đồ vật, phải chịu năm trăm roi trước mặt mọi người?

Đối với những người như các tông chủ, việc này so với giết họ còn khó chịu hơn!

Nghe xong ba đạo mật lệnh điên cuồng, Ngọc tiên sinh thất thanh nói:

- Cái gì vậy, cái gì mà đáng giá khiến người liên tục vận dụng ba đạo Lăng Vân mật lệnh?

Trầm Côn cũng kinh ngạc nói:

- Người ủy thác là ai, Lăng Vân Tông lại sợ bọn họ đến thế, không thể không hoàn thành ủy thác của họ sao?

La Hàn mặt không một chút thay đổi, liền trả lời vấn đề của Trầm Côn,

- Người ủy thác chính là...Dạ gia của Tổng Nguyệt đế quốc!

Trầm Côn bĩu môi một cái, chưa từng nghe qua. Nhưng mà Ngọc tiên sinh đang ở một bên đột nhiên nắm chặt tay vịn xe, răng cắn chặt đến nỗi nghe ra tiếng.

- Dạ gia, Dạ Tử Hư Dạ gia?

La Hàn gật đầu

Ngọc tiên sinh cười khỏ một tiếng.

- Ta hiểu được, Vô Ma Nhai thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ! Dạ gia muốn cái gì?

La Hàn lấy ra một bản vẽ, Ngọc tiên sinh nhìn nhìn, sau đó gật đầu ý bảo mình đã minh bạch, sau đó giao cho Trầm Côn.

Trầm Côn đang ngạc nhiên Dạ gia có lai lịch thế nào mà có thể làm cho Ngọc tiên sinh hoảng sợ đến thế, chính là vừa nhìn thấy hình vẽ đồ vật kia, hắn không nhận được há mồm.

- Đây, đây không phải là...

- Người đã thấy thứ này rồi?

Trầm Côn chớp mắt một cái, nói:

- Chưa bao giờ thấy, nhưng đã nghe nói qua, Hải Nạp Bách Xuyên thạch!

Đồ vật vẽ trên giấy đây đúng là Hải Nạp Bách Xuyên thạch!

Hơn nữa, người khác không thể tưởng tượng là Hải Nạp Bách Xuyên thạch tuy rằng hiếm, nhưng công hiệu cũng không khác nhau lắm, cho dù hình vuông hay tròn thì cũng chẳng khác gì nhau. Thế nhưng trên bản vẽ lại chỉ vẽ ra bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên thạch hình dạng khác nhau, đều chỉ bằng nắm tay trẻ em.

Hiển nhiên, Dạ gia chỉ cần bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên thạch này, những loại khác là không được!

Càng ngạc nhiên hơn là trong tay Trầm Côn hiện nay đang có ba khối Hải Nạp Bách Xuyên thạch, không ngờ hình dạng so với bản vẽ lại vô cùng ăn khớp!

103. Chương 101: Phùng Gia

Chắc ba khối đá này giống nhau, đều bắt nguồn từ chỗ của yêu thú.

Trầm Côn kết luận:

- Cái mà Dạ gia cần là mấy khối đá Hải Nạp Bách Xuyên này, thế thì họ chắc là có quan hệ với đám yêu thú.

La Hàn thấy hai người đã hiểu rõ mệnh lệnh, nên đứng dậy rời đi, nhưng không hiểu sao Ngọc tiên sinh đột nhiên lại ho khan liên tục.

- Sự phụ!

Trầm Côn vội vàng đấm lưng cho Ngọc tiên sinh.

- Bệnh cũ thôi mà, không có gì đáng ngại!

Ngọc tiên sinh bất đắc dĩ cười nói:

- Lần này La Hàn chỉ cần đích thân bảy đại tông chủ xuất động, ta chắc không tránh khỏi phải đi một chuyến. Cho cho ta tới chỗ của Phùng trưởng lão, bảo lão chuẩn bị cho ta mười lăm gốc Lôi Hỏa.

Hai chân Ngọc tiên sinh bị Ca Thư Ứng Long cắt đứt, cơ thể cũng bị trọng thương. Suốt một thời gian dài sống được là nhờ vào một loại cỏ tên là Lôi Hỏa, bằng không có thể đau đớn đến mức đứt hết kinh mạch mà chết.

Trầm Côn giúp Ngọc tiên sinh đi ra, trên đường bắn khoăn hỏi:

- Sự phụ, Dạ gia thật ra là ai vậy? Uy phong thật là lớn, chỉ cần nói một câu mà cả Thiên Vũ Tông và Lăng Vân Tông phải phục tùng?

- Dạ gia...

Ngọc tiên sinh trầm mặc một lát, trầm giọng nói:

- Dạ gia mới chân chính là thống soái!

- Chân chính là thống soái!

Trầm Côn càng mơ hồ hơn.

- Thống trị đích thực cũng giống như người cưỡi áo giáp và ngựa!

Ngọc tiên sinh cười, nhẹ nhàng chỉ áo trên người, nói tiếp.

- Đối với sự thống trị đích thực mà nói thì cái gọi là vương quyền, phủ đệ, cường hào bất quá cũng chỉ giống như con ngựa, cái áo mà thôi. Áo có thể đổi, ngựa có thể thay, chỉ có người là không thay đổi!

Một câu nói rõ bản chất của kẻ thống trị! Nếu trời sinh là kẻ thống trị, thì sẽ luôn là kẻ thống trị vậy.

Người họ Phùng mà Ngọc tiên sinh muốn tìm, tên là Phùng Thương.

Vô Ma Nhai môn có một chương môn, năm đại trưởng lão, mười hai hộ pháp và hơn một vạn võ giả, tạo thành đại quân Vũ Linh vô cùng hùng mạnh. Với thể lực như thế, Vô Ma Nhai đủ sức làm cỏ một nửa vương triều Đại Triệu. Nhưng từ sau cuộc chiến U Vân Châu, đại bộ phận tinh anh đệ tử, các trưởng lão và hộ pháp đều bị hao tổn. Tiếp đó, sáu đại tông môn ngày càng hưng thịnh, làm lu mờ danh tiếng của Vô Ma Nhai, khiến cho Vô Ma Nhai giờ đây chỉ còn là cái xác khô, sót lại đúng một tinh anh duy nhất, đại trưởng lão Phùng Thương!

- Thực lực Phùng Thương cũng không tính là quá cao, chỉ là Lục Nguyên trung đoạn. Tài năng thực sự của lão là ở chỗ quản lý tài chính, ba mươi tuổi đã nổi danh là đại quản gia tài giỏi của Vô Ma Nhai.

Cho đến nay, dù trên danh nghĩa, tài sản Vô Ma Nhai là của Trầm Côn, nhưng hẳn cũng chưa biết tình hình cụ thể thế nào. Mà người trực tiếp chương quản tài chính cho cả Vô Ma Nhai lẫn ảnh hưởng lớn với quân đội Vũ Linh lại vẫn là Phùng Thương.

Có điều là, Trầm Côn hoàn toàn không biết Phùng trưởng lão là người thế nào?

Trầm Côn vừa tới Vô Ma Nhai, Phùng trưởng lão ở Lăng Vân nội tông chắc hẳn đã biết rồi. Trầm Côn vừa đi vừa suy nghĩ làm thế nào nói chuyện được với cái vị Phùng Thương kia. Đến trước cửa phủ đệ của Phùng Thương, Ngọc tiên sinh tựa hồ nhớ ra được cái gì, thấp giọng nói:

- Gặp mặt Phùng trưởng lão, con phải hết sức kiên nhẫn, không phải vạn bất đắc dĩ, không được nóng giận!

- Chẳng lẽ Phùng trưởng lão còn dám làm khó dễ con sao?

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Cũng có thể!

Ngọc tiên sinh thở dài:

- Ba con trai của Phùng trưởng lão đều là chiến sĩ dũng cảm của Vô Ma Nhai. Con trai hấn trước khi chết đã xin ta lập Phùng Kiếp làm người kế tục chức Chương môn, nhưng ta không đồng ý. Ai, từ đó về sau, Phùng lão với ta bằng mặt mà không bằng lòng, lần này ta lại lập con làm Chương môn đại đệ tử, lão nhất định là rất tức giận!

Trầm Côn hí hóp mắt lại:

- Không cần phải sợ hấn, hấn chỉ là thuộc hạ mà thôi!

Vừa nói xong Trầm Côn liền hối hận, Phùng trưởng lão đúng là thuộc hạ, nhưng không phải là thuộc hạ bình thường. Lão khống chế đại bộ phận quân đội, một khi lão kích động quân đội nổi dậy, Trầm Côn hẳn biết làm sao?

Trầm Côn dìu Ngọc Tiên sinh đi vào, nhìn thấy một ông lão tầm hơn 70 tuổi đang ngồi cạnh bàn sổ sách. Lão ta hơi mập mạp, râu tóc xám trắng, trông tiên phong đạo cốt chứ không hề giống một thương nhân.

- Ô, Chương môn đã đến đây mà lão đầu ta không kịp nghênh đón từ xa!

Vừa nhìn thấy Ngọc tiên sinh, Phùng trưởng lão sắc mặt vui mừng, đơn đả đón khách.

Nhưng vừa nhìn thấy Trầm Côn, khóe miệng đang tươi cười kia lập tức trở nên lạnh lùng:

- Đây là Trầm Côn sao? Xin chào Thiếu chủ - đại đệ tử của Chương môn!

Ngữ khí thập phần mỉa mai, không một chút tôn trọng.

- Ô, Phùng trưởng lão là bề trên, làm sao ta dám để ngài chào, xin ngài ngồi xuống, để ta cúi chào nào!

Nhớ đến lời dặn của Ngọc tiên sinh, Trầm Côn vẽ mặt thân thiện mỉm cười.

- Cúi chào như người cũng là người hiểu lễ nghĩa!

Phùng trưởng lão không ra vẻ nữa mà ung dung ngồi xuống!

- Vãn bối xin chào Phùng trưởng lão!

Trầm Côn không muốn so đo cùng lão già kỳ quặc này, hấn ngoài cười nhưng trong không cười, chào hỏi lão. Nhưng ngay lập tức chuyển đề tài:

- Phùng trưởng lão đang bận sao? Hắc hắc, thế thì vân bối nói ngắn gọn thôi, sư phụ vân bối phải xuất môn, thời gian ít nhất là nửa tháng, phiền ngài chuẩn bị cho sư phụ mười lăm gốc Lô Hỏa thảo!

- Nghe nói tổ sư lưu lại cho người ba tòa mật thất, bên trong bảo vật gì mà chẳng có, còn tới đòi ta cái gì?

Phùng trưởng lão lơ đãng không nhìn Trầm Côn, vừa nhẹ nhàng nâng chung trà lên hớp một ngụm vừa nói!

- Phùng trưởng lão người xem, trong mật thất quả thật có Lô Hỏa thảo, nhưng chắc chỉ một hai gốc, mà lại để đó những mười mấy năm rồi, chắc là không còn tác dụng nữa!

Trầm Côn tiếp tục cười nói:

- Muốn tìm lượng lớn Lô Hỏa thảo, không tìm ngài đại tổng quản của Vô Ma Nhai thì tìm ai đây!

- Người còn nhớ rõ ta là đại tổng quản cơ à?

Phùng trưởng lão nặng nề đặt chén trà xuống, cười lạnh nói:

- Việc cấp thuốc chữa thương cho Chuông môn, ta đương nhiên là phải làm. Thế nhưng, Trầm Côn người phải biết, Lô Hỏa thảo chính là thuốc trị thương cấp bậc Hồng Nguyên, người cần ngay 15 gốc, ta lấy ở đâu ra bây giờ, năm rưỡi nữa người trở lại thì chắc sẽ có đó!

Hơn một năm rưỡi nữa? Ha, đến lúc đó thì Ngọc Chuông môn chắc đã chết mất rồi, Trầm Côn nheo mắt lại thành đường cong.

Nhìn ra Trầm Côn đang tức giận, Ngọc Chuông môn dè dặt tay hấn xuống, cười nói:

- Sư đệ, theo ta được biết, người đã ngừng tại cấp Lục Nguyên trung đoạn mười năm rồi, lý do là vì thu thập Lô Hỏa thảo. Người chính là muốn dùng Lô Hỏa thảo để tu luyện Vũ hồn Lô Hỏa Song thiểm của người a! Thu thập những mười năm làm gì có chuyện không có mười lăm gốc Lô hỏa được?

Dừng một chút, Ngọc Chuông môn tiếp lời:

- Chi bằng sư đệ cho ta mượn mười lăm gốc Lô Hỏa, ta hứa trong vòng nửa năm nhất định sẽ trả lại.

- Sư huynh đã nhờ vả, sư đệ ta sẽ hết lòng giúp đỡ, nhưng ta nói thật, ta không có nhiều như vậy, thế hai cây Lô Hỏa có được không?

Phùng trưởng lão hời hợt nói!

Ngọc tiên sinh nhướn mày, nhấn mạnh nói:

- Sư đệ! Ta muốn Lô Hỏa, là vì cần chấp hành Lăng Vân mật lệnh!

- Lăng Vân mật lệnh à? Đã xảy ra chuyện gì?

Phùng trưởng lão khẽ biến sắc, nhưng vẫn điềm nhiên uống một ngụm trà thông thả nói:

- Cho dù là mật lệnh của Lăng Vân tông, ta cũng không có Lô Hỏa thảo đâu! Sư huynh à, ta không phải là thần tiên, không hóa phép được ra Lô Hỏa thảo cho huynh đâu!

Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên một thiếu niên ngông nghênh chạy vào phòng, vừa cười vừa nói:

- Gia gia, con vừa mua được ba mươi gốc Lô Hỏa thảo, ba mươi gốc đấy nhé! Nói không chừng, số cây đó có khả năng giúp người đột phá cái chướng ngại suốt mười năm nay!

Trầm Côn không nhịn được cười to lên, ba mươi gốc cây Lô Hỏa, thế này thì thể diện của lão Phùng kia để đi đâu đây!

Lại không nghĩ tới Phùng trưởng lão da mặt còn dày hơn cả tường thành Thiên Môn, lão nhíu mày quát:

- Ranh con, người nói cho rõ là Lô hỏa thảo hay là Lai hỏa thảo hả?

Thiếu niên này đúng là cháu trai Phùng Kiếp của Phùng lão, hắn vừa nhìn tình huống trong đại sảnh, lại nghe gia gia mình ám thị, lập tức vỗ trán đáp:

- À, vâng, đúng là Lai hỏa thảo ạ. Gia gia, cháu đã hái ba mươi gốc và nhập kho rồi, ông vào kiểm tra xem!

- Ủ, đi xem sao!

Phùng trưởng lão phát phát tay bảo cháu trai lui ra ngoài, sau đó lão thần nhiên nói:

- Sư huynh, thật có lỗi, chỗ ta đúng là không có Lôi Hỏa thảo!

Đây không phải là vấn đề thể diện mà Lôi Hỏa thảo là tính mạng của Ngọc chương môn, lão Phùng kia cố tình thấy chết mà không cứu, mục đích đẩy Ngọc Chương môn vào chỗ chết!

- Phùng Thương!

Ngọc tiên sinh nặng nề vỗ vào tay vịn xe lăn, trực tiếp nói:

- Ta tự thấy mình không hề có lỗi với người Phùng gia người, người tại sao lại phải làm thế!

Ngọc tiên sinh không nhịn được mà tức giận, nhưng hóa ra nỗi căm hận của lão Phùng còn lớn hơn, giọng lão méo mó hẳn đi:

- Hừ, người vốn không có lỗi gì với Phùng gia chúng ta hết ư? Ta đây hỏi người, con trai ta vì sao mà chết? Trong cuộc chiến U Vân Châu, con ta cản hộ người ba kiếm, nó vì người phân thân mà chết, nếu không người còn sống sao? Con trai ta trước khi chết cầu xin người lập Phùng Kiếp làm người thừa kế Vô Ma Nhai, người chỉ cần đáp ứng một tiếng thôi để con trai ta an tâm mà chết, nhưng người lại không, dù chỉ là một lời nói dối cũng không!

Lão tiếp tục nói:

- Nếu chỉ có như vậy, ta cũng không có gì để nói, ta biết Phùng Kiếp cháu ta không phải là cái thiên tài gì! Nhưng mà con ta chưa đủ ba năm phát tang, người liền tìm tới Trầm Côn, còn đem Vô Ma Long Bội đưa cho hắn. Người đây là xem thường con trai ta, cũng là xem thường Phùng gia ta, người muốn ta phải thế nào?

Nói xong lão đi ra ngoài, ngữ khí thập phần khinh thường:

- Lôi Hỏa chương của ta vẫn cần thêm một ít bùa phụ trợ, ta cần vào thành tìm một chuyến, không tiễn!

- Đồ vô xỉ!

Ngọc Tiên sinh tức giận mắng to.

- Hừ, ta không lập người Phùng gia nhà người làm người thừa kế là sai sao? Cháu người là loại gì, người còn hiểu hơn ta, hắn là loại vô dụng chỉ biết hưởng thụ, mười chín tuổi mà vẫn là Nhất phẩm Vũ Linh. Ta mà chọn hắn thì đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông Vô Ma Nhai.

Mắng chửi một hồi, Ngọc Chương môn phát hiện Trầm Côn đang ngồi chồm hổm cạnh cửa, tay gõ gõ cằm, cười cười hết sức ám muội.

Ngọc tiên sinh cười tự giễu mình:

- Ha ha, là ta thất thố rồi! Còn nhi, con làm tốt lắm, so với ta tốt hơn nhiều, không tức giận thì mới giải quyết được việc trong Vô Ma Nhai!

- Ai nói con không tức giận?

Trầm Côn cười hì hì ngẩng đầu lên:

- Nhưng con biết cân nhắc, lão Phùng này thế lực quá lớn, muốn thu thập được lão, trước hết phải bình tĩnh suy nghĩ đã!

Nói xong đứng lên, đẩy xe giúp Ngọc Chương môn ra cửa:

- Sư phó, con sớm muộn cũng thu thập lão Phùng này, bắt quá, thân thể của người quan trọng hơn, có chỗ nào khác để tìm Lôi Hỏa thảo không?

Ngọc tiên sinh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đi Bách Bảo Trai đi, Bách Bảo Trai ít nhiều cũng được ngàn năm rồi, tuy rằng không có đồ gì thực trân quý, nhưng luận về buôn bán trao đổi, vẫn là không chỗ nào hơn!

-Ồ, ở khu vực Lăng Vân Tông cũng có Bách Bảo Trai à?

Trầm Côn hai mắt sáng lên.

- Bách Bảo Trai đã tồn tại ngàn năm, làm sao không có nó cho được?

Ngọc Tiên sinh cười nói:

- Hơn nữa trong các ốc đảo của sa mạc, Bách Bảo Trai là một trong bảy thể lực lớn nhất đó!

Trầm Côn ngồi trên đại điêu, đi thành thị của ốc đảo, vừa đi vừa gật đầu. Chỉ thấy trong sa mạc, một ốc đảo với đủ các loại cửa hàng chen chúc nhau, mức độ phồn thịnh chẳng kém thành đô của vương triều Đại Triệu là mấy. Mà ngay địa điểm nổi bật nhất thành nội, là một tòa nhà mười tầng với lá cờ ngũ sắc phất phơ mang tên Bách Bảo Trai.

Mà điều thú vị bất ngờ ở đây chính là Phùng trưởng lão nói là hẩn cần đi vào thành mua đồ, Trầm Côn còn tưởng lão nói chơi, hóa ra lão ta quả thực đang đứng trước cửa Bách Bảo Trai, lại còn đang hí hửng nói chuyện với hai người dường như là chủ cửa hàng của Bách Bảo Trai nữa.

104. Chương 102: Ân Long Giới

Trầm Côn cười hắc hắc, từ vụ buôn bán linh phù hồi đó tới giờ, hẩn cũng được coi là cổ đông lớn của Bách Bảo Trai chiếm tới 30% thị phần, đây có thể coi là địa bàn của hẩn rồi.

Đương nhiên, Ngọc Chương môn không biết bí mật thân phận của Trầm Côn với Bách Bảo Trai, người đưa một cái túi tiền cho Trầm Côn bảo hẩn:

- Côn nhi, đây là ngân lượng, con cầm đi mà mua Lôi Hỏa thảo, ta sẽ đi gặp hai lão bằng hữu.

- Ấy ấy, con đi mua thuốc cho người sao lại lấy tiền của người được? Sư phụ cứ yên tâm, con có tiền rồi!

Trầm Côn cười hì hì rút túi tiền vào túi Ngọc tiên sinh. Từ lúc hẩn nuốt hết tài sản Tô gia, nói không phải khoe chứ, lúc nào hẩn chẳng mang theo mình cả mười vạn ngân phiếu, sư phụ hẩn muốn xài bao nhiêu cũng được. Thế nhưng Ngọc tiên sinh không đồng ý xua tay nói:

- Ta tuy rằng không giàu có, nhưng cũng chẳng thiếu tiền, lại lấy tiền của đồ đệ để mua thuốc cho mình, chuyện này mà truyền ra thì thanh danh ta để đâu. Người cầm lấy cho ta!

- Dạ, dạ, đồ nhi nghe lời lão nhân gia ngài là được chứ gì!

Trầm Côn cười thầm trong lòng, sư phụ mình chính là lão già cứng đầu. Tiền bạc Vô Ma Nhai đều ở trong tay Phùng trưởng lão, Ngọc tiên sinh cứ coi như là không phải lo chuyện ăn mặc đi, nhưng tiền ở đâu mà nhiều?

Hẩn đi vào một ngõ hẻm vắng, lôi túi tiền ra kiểm tra, quả nhiên trong túi chỉ có ngân phiếu một vạn chín nghìn tám trăm bốn mươi hai vạn bạc, hơn nữa, ngân phiếu chắc là cất giữ rất lâu rồi, mép giấy đã sờn tróc hết cả, sư phụ hẩn đúng là không giàu có gì.

‘Yên tâm, yên tâm, ta bỏ thêm vào đó một ít bạc nữa, mua thêm một ít Lôi Hỏa thảo cho sư phụ là được!’

Vừa tính toán, Trầm Côn vừa cười hì hì chạy vào cửa sau Bách Bảo Trai. Nhưng hẩn lại không nhận ra hành vi của Ngọc tiên sinh kỳ thật rất lạ: Vô Ma Nhai dù không đông cũng có mấy ngàn đệ tử, chuyện mua Lôi Hỏa thảo này sai người là được, tại sao lại phải đích thân chủ cửa hàng môn nhân và đệ tử thân truyền xuất mã?

Đáng tiếc là Trầm Côn chưa làm được đại nhân vật không phát hiện ra được hành vi cổ quái của Ngọc Tiên sinh.

Bách Bảo Trai dù sao cũng là thuộc quyền quản lý của Đại Triệu vương triều, nên vừa chừa ra lệnh bài tướng quân Triệu quốc, ngay lập tức Trầm Côn được chiêu đãi long trọng. Một chương quây trung niên dẫn hần vào trong phòng, cười lớn nói:

- Nơi này đất khách quê người, chúng ta đều là người nước Triệu, ngài không cần khách sáo, có chuyện gì cứ sai bảo, Trần Dương ta nhất định sẽ phục vụ chu đáo.

Trần Dương à? Trầm Côn đột nhiên cảm thấy cái tên này quen quen, cười nói:

- Trấn tướng quân đương triều, Trần Nguyên, Trần lão huynh ngài có quen không...

- Đó là xá đệ! (Em trai)

- A, nguyên lai ngài đây là Tam Chương quỹ của Bách Bảo Trai!

Trầm Côn hết sức kính nể người này, trong thời gian ngắn ở cùng ngự thú cấm vệ quân hần đã nghe nói, Tam trưởng lão Bách Bảo Trai Trần Dương là Phó Cục trưởng cơ quan tình báo của Đại Triệu vương triều, nhân vật quan trọng số 3 của cả Đại Triệu.

Nhưng đại nhân vật thế mà lại tự mình trấn thủ ở mảnh đất hoang vu này, xem ra, nơi này đối với Triệu quốc mà nói, đúng là phi thường quan trọng.

- Tước gia quen biết xá đệ?

Trần Dương ngưng thần suy nghĩ, chợt cười to:

- Ai, ta còn nhớ tháng trước xem tin tình báo có nói, ngài cùng xá đệ đang đi tiêu diệt Tô gia...Ha ha, xá đệ của ta lúc đó ít nhiều cũng được tước gia đích thân chiêu cố, ân đức này ta sẽ không quên!

Cái gọi là chiêu cố, thật ra là Trầm Côn đưa cho Trần Nguyên năm mươi vạn lượng bạc và ba tờ linh phù bảo mệnh, sau đó Trần Nguyên lại toàn bộ nộp lên cho họ Trần. Thế nên, ấn tượng của Trầm Côn với Trần gia Đại Triệu là vô cùng tốt đẹp.

- Nếu là huynh đệ của đệ đệ ta, thì cũng là huynh đệ của ta, không phải khách khí!

Trần Dương bỏ hết những câu rườm rà khách sáo, trực tiếp hỏi:

- Có chuyện gì cần ta giúp?

- Lôi Hỏa thảo, càng nhiều càng tốt!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

- Lôi Hỏa thảo?

Trần Dương nhướng mày:

- Lão đệ, ta cũng biết quan hệ của ngươi với Vô Ma Nhai, vậy ngươi hẳn là không thiếu Lôi Hỏa thảo đi, vừa mới rồi, Phùng Kiếp lấy của ta ba mươi gốc cây Lôi Hỏa.

- Phùng Kiếp lấy Lôi Hỏa thảo từ nơi này?

Trầm Côn hớp một ngụm không khí tiếp tục hỏi:

- Vậy nơi này còn Lôi Hỏa Thảo không?

- Tạm thời không có! Bất quá nếu tước gia muốn, ta từ đường dây bí mật của quân đội Đại Triệu, trực tiếp đến xin bệ hạ, người nhất định sẽ cấp cho ngươi 100 gốc!

Trần Dương sáng khoái thay mặt Bách Bảo Trai cam đoan.

- A, thế thì phiền Trần lão huynh rồi!

Trầm Côn cho tay vào túi lấy ngân phiếu, nhưng vừa nhìn thấy động tác này, Trần Dương đã nhướng mày:

- Lão đệ, cất đi! Ngươi bỏ tiền ra tức là không xem trọng lão huynh này!

Trần Dương bật cười nói tiếp:

- Ta chẳng những không thể nhận tiền của ngươi, còn phải cho ngươi thêm tiền ấy chứ!

- Thật sao?

Hai mắt Trầm Côn sáng lên.

Trần Dương mở một ngăn tủ, từ trong lấy ra một xấp ngân phiếu mệnh giá siêu lớn, cười nói:

- Vụ mua bán linh phù của sư phụ ngươi cùng Bách Bảo Trai đã thực hiện lâu rồi, theo đúng quy củ, lợi tức tính theo từng tháng. Tước gia, đây là phần của tháng trước, phần lãi là của tước gia, còn đây là phần lợi tức của tước gia và sư phụ!

Ai mà ngờ được xấp ngân phiếu dày như thế, cầm trên tay Trầm Côn hít một hơi lạnh:

- Nhiều thế này cơ à?

- Không nhiều, không nhiều!

Trần Dương cười ha ha:

- Tháng trước, tôn sư cấp cho chúng ta một ngàn ba trăm sáu mươi lăm linh phù, bán được tám tám hai mươi ba lá, cứ coi như một lá là một vạn lượng, ngươi tính xem, là lãi nhiều hay ít?

Trầm Côn không nhịn được hấp háy mắt, lập tức tính ra được con số, sau đó hần cười hắc hắc.

Năm nay thật may mắn, quả là càng có thực lực càng dễ kiếm tiền! Trầm Côn cung cấp hơn một ngàn linh phù, toàn là loại thứ phẩm lúc luyện công, nhưng mà thứ phẩm của Vương Kiêu cũng là loại thượng phẩm đối với người khác. Tại Bách Bảo Trai, với thủ đoạn kinh doanh siêu hạng, dễ dàng bán được với giá trên trời!

Trần Dương lại nói:

- Lão đệ, linh phù của ngươi giờ nổi tiếng cả đại lục, lúc đầu dự định bán trong một năm, ai dè mới có một tháng đã bán gần hết, lão đệ ngươi nghĩ xem có nên...?

- Lão huynh, không phải lo lắng!

Trầm Côn cười nói:

- Lúc thu về Lôi Hỏa thảo, ta sẽ cung cấp thêm một lượng lớn linh phù, chất lượng cũng rất tốt.

Gần đây thực lực của hắn tăng nhanh, tốc độ múa bút được đẩy mạnh, vừa hay có một lượng lớn “linh phù thứ phẩm” cần phải xử lý.

Cùng Trần Dương cười rộ lên, sau đó mắt sáng lên nói:

- Đúng rồi, hiện nay ta đang có một tờ linh phù, là loại trước kia chưa từng có, chưa rõ uy lực thế nào, xin lão huynh xem thử xem thế nào?

Nói xong, Trầm Côn lấy ra trong tay áo một tờ linh phù vô cùng bắt mắt.

Lá linh phù lớn cỡ bàn tay người xòe ra, một nửa là nét bút thông thường vẽ bầu trời sao màu đen, nửa còn lại vẽ mặt trời chói chang sắc vàng, hai nửa màu sắc đối lập hợp lại một chỗ hình thành nên một hình Thái Cực đồ vô cùng thần bí.

Đây là từ lúc Trầm Côn dung nhập hai loại thần công, phát huy được cách phát linh phù “Âm dương lộ”, mới tạo nên được lá linh phù này.

Lá linh phù vừa toát ra tri thức thâm sâu của Vương Kiêu, vừa tràn ngập phong cách độc đáo riêng của Trầm Côn, theo như lời A La nói, thứ này là độc môn tuyệt kỹ của Trầm Côn, cả Cửu Châu đại lục chỉ có một.

Linh phù này vốn là “Thái Cực đồ” mà Trầm Côn vô cùng coi trọng đó, chưa từng cho ai chạm vào, bây giờ nhân gặp cao thủ của Bách Bảo Trai nên mới cho hắn nhìn thử.

Vừa nhìn thấy “Thái Cực đồ”, hơi thở Trần Dương liền gấp gáp.

- Lực lượng không dưới Lục Nguyên, bút pháp Thái Hư, đồng thời ẩn chứa hai loại lực lượng Chí Âm, Chí Dương...

Trần Dương yên lặng xem xét rất lâu, trong lúc tâm tình Trầm Côn thập phần khẩn trương, lão bỗng vỗ vỗ vai Trầm Côn cười nói:

- Lão đệ, hợp tác lâu như vậy mà giờ ngươi mới xuất ra thứ tốt.

- Ha, thứ này rất đáng tiền sao?

- A, lại chỉ đáng tiền thôi ấy à?

Trần Dương cười ha ha:

- Lão đệ, nói thật cho ngươi hay, trước kia linh phù ngươi cấp cho chúng ta mặc dù tốt, nhưng lại lộn xộn, chất lượng không cao. Nói khó nghe thì giống như là tiện tay viết, là loại giấy nháp của người mới học nghề...

Hắn lại thay đổi giọng nói:

- Nhưng mà lá linh phù này, âm dương kết hợp, cả Cửu Châu chỉ có một, đây mới đúng là tuyệt chiêu, đây mới thực sự là bảo bối!

- Hắc hắc, thế thì loại linh phù này giá bao nhiêu?

- Lão đệ muốn biết?

Trần Dương vuốt vuốt lông mày:

- Dưới lầu chính là phòng đấu giá của Bách Bảo Trai, chúng ta cầm đi thử xem sao!

- Được thôi!

Trầm Côn không hề cự tuyệt, hắn đã biết rõ cách thức họa Thái Cực đồ, muốn bao nhiêu họa ra bấy nhiêu, bán đi cũng không hề tiếc! Hơn nữa, Trầm Côn trong khi họa linh phù đã ngẫm đặt ra cấm chế, nếu có ai dám dùng Thái Cực đồ đối phó Trầm Côn thì chỉ có con đường chết.

Thấy Trầm Côn gật đầu, Trần Dương lập tức hô:

- Người đâu, đến phòng đấu giá ra chiêu bài, nói là đêm nay có hai lá linh phù thượng hạng của Bách Bảo Trai xuất sư, ai trả giá cao thì được, không nhanh tay là hết!

- Hai lá linh phù thượng hạng?

Trầm Côn ngẩn ra.

- Lão đệ, ngươi không nhìn vào chiêu bài trước cửa Bách Bảo Trai sao?

- Hắc hắc, ta quen đi cửa sau rồi?

- Ách...

Trần Dương cười cười giải thích:

- Tháng trước, chi nhánh của Bách Bảo Trai ở Tống Nguyệt quốc chiếm được một lá “Ẩn Long Giới” của Mặc gia, đúng là lá linh phù thượng hạng đáng mơ ước. Tổng bộ cảm thấy nhị tông Lăng Vân, Ngân Vũ biết hàng, nên đem đến tận đây để đấu giá, giờ lại gặp thêm lá linh phù của lão đệ!

Ẩn Long Giới!

Trái tim Trầm Côn cùng Vũ hồn đồng thời nhảy dựng lên.

Làm linh phù lão sư lâu như vậy, Trầm Côn sớm nghe Vương Kiêu nói qua, muốn làm đại hành gia về linh phù thì cần phải có giấy bút, mà loại giấy bút tốt nhất là của nhà Mặc gia!

Ẩn Long Giới chính là đồ vật thượng hạng trong nhà Mặc gia, trong đó nổi tiếng nhất là “Tầm Long bút” do xương của rồng tạo nên, ẩn chứa trong đó hơi thở của rồng (Long tức).

Tầm Long bút chẳng những là binh khí cấp Võ Tôn, mà còn là công cụ trợ giúp cực tốt cho các nhà phong thủy, các đại hành gia linh phù!

Bút Tầm Long phối hợp với phương pháp áp súc mực Thạch Công phu của Trầm Côn có thể tạo nên một kho vũ khí khi động, liên miên không bao giờ cạn!

Thiên vũ bút dùng cũng lâu rồi, cũng phải sớm bỏ, hắc hắc, tầm long bút, bản tăng nhất định sẽ lấy được.

Tầng thứ nhất phòng đấu giá Bách Bảo Trai, Trầm Côn cùng Trần Dương sánh vai đi xuống, vừa đến cầu thang thì gặp một tên thương buôn học nghề đang đi lên, cung kính cúi đầu trước Trần Dương.

Chuyện này vốn rất bình thường, Trầm Côn cũng không để ý, nhưng hắn vừa quay người lại, đột nhiên tên người làm kia giật mình nói:

- A, vị khách này, người biết bay hay sao hay là biết phép phân thân? Ta vừa thấy người ngồi trong đại sảnh đấu giá cơ mà?

- Nói linh tinh!

Trần Dương cười mắng:

- Đây là khách quý, cũng là cổ đông của Bách Bảo Trai, người gọi hắn là ông chủ cũng không sai, hắn ở tầng thứ nhất làm gì?

- Kỳ lạ, ta rõ ràng là thấy...

Tên người làm kỳ quái dụi dụi mắt, nghi ngờ nói:

- Ta bị hoa mắt hay sao? Ta đúng là tận mắt thấy vị khách nhân này...?

- Người nhớ lại xem, người nọ có phải có vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo hay không, khóe miệng còn hay nhếch lên cười lạnh?

Trầm Côn đột nhiên tiếp lời, sắc mặt xám xịt đi.

- Đúng, đúng!

Tên làm thuê liên tục gật đầu:

- Ai nha, nhìn kỹ, ngài cùng vị khách kia dáng vẻ rất là giống, chính là khí chất lại không giống, người kia rất cao ngạo, ngài thì, ha ha, trông hiền lành hơn!

Thật sự là tình cờ gặp lại kẻ thù cũ!

Dáng vẻ giống Trầm Côn, nhưng lại lạnh lùng ngông cuồng, không phải là huynh đệ song sinh Trầm Trọng của hắn, thì là ai?

105. Chương 103: Giết Người Giết Tâm

- Trầm Trọng?

Trầm Côn gật đầu thừa nhận, Trần Dương lập tức cười nói:

- Ta cũng có nghe ân oán giữa lão đệ với Trầm Trọng, hiện tại Trầm Trọng là đệ tử của chủng môn Thiên Vũ Tông, ta không dám trắng trợn thu thập hắn. Tuy nhiên ta cam đoan sẽ làm lão đệ hài lòng!

Hắn ra lệnh cho Hoả Kế:

- Truyền lệnh xuống, vô luận Trầm Trọng cần cái gì, đều không bán cho hắn. Đồng thời báo cho toàn bộ cửa hàng ở Đại Hoang Ốc Đảo, sau mỗi phiên giao dịch lớn nhất định phải qua sự thẩm duyệt của Bách Bảo Trai, chỉ cần có liên quan đến Trầm Trọng liền không cho phép buôn bán, hừ, ta muốn nhìn xem Trầm Trọng ở Đại Hoang Ốc Đảo này có mua được một món vũ khí vừa ý hay một lọ dược phẩm bảo mệnh nào không!

- Ai da, lão huynh thật sự là...Hắc hắc, ta cũng không biết nói gì nữa!

Trầm Côn cười híp mắt cảm tạ.

Tuy rằng cắt mất một con đường làm ăn Bách Bảo Trai cũng bị hao tổn không ít, tuy nhiên Trần Dương vẫn cười.

- Cũng chỉ là nhắc tay thôi!

- Cũng chỉ là nhắc tay thôi!

Trầm Côn lim dim mắt.

- Dương nhiên!

- Thật là cũng chỉ là nhắc tay thôi!

- Dương nhiên!

- Vậy làm phiền lão huynh cũng cắt đứt mối làm ăn với một người nữa!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Vô Ma Nhai, Phùng Thương!

Nụ cười trên mặt Trần Dương trở nên cứng đờ, qua cả nửa ngày sau mới cười nói:

- Ha ha, lão đệ quả nhiên thú vị! Cũng tốt, Bách Bảo Trai không có bản lĩnh gì lớn, nhưng khổng chế buôn bán quả thực là đệ nhất, ngay bây giờ, Phùng Thương cũng sẽ không mua được bất cứ vật gì ở đất Đại Hoang Ốc Đảo này!

Hắn thực sự đồng ý rồi? Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Trầm Côn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cứng cổ và hào sảng.

- Lão huynh giúp những việc đó, ta cũng không khách sáo, hai mươi tám Thái Cực Đồ sẽ dâng lên, không lấy một xu!

Trần Dương sững sốt, nắm chặt tay Trầm Côn.

- Lão đệ, sảng khoái!

- Giống nhau, giống nhau!

Trầm Côn cũng kéo cánh tay của Trần Dương, hai người đi xuống lầu.

- Vậy ta cũng nên đi thôi, vở kịch hay bắt đầu mở màn rồi...

Phùng trưởng lão rất vui vẻ, vui vẻ khác thường!

Hắn tuy làm Đại tổng quản của Vô Ma Nhai, nhưng trong lòng lại có một nỗi khổ riêng cực lớn. Những trưởng lão của các tông môn khác đều có tu vi ít nhất là Hồng Nguyên Vũ Tông hạ đoạn. Thậm chí Phiêu Miểu Phong La gia, còn có hai trưởng lão Lam Nguyên, còn hắn lại chỉ có tu vi là Lục Nguyên trung đoạn!

- Nhìn xem thất tông Lăng Vân có mười hai vị trưởng lão, ai là người yếu nhược nhất, ai chịu nhiều ủy khuất nhất? Ha ha, tu vi chỉ có thực lực của hộ pháp, nhưng lại mặt dày mày dạn ngồi lên cái ghế trưởng lão như Phùng Thương!

Những câu châm chọc như vậy vẫn ngày ngày lưu truyền ở Lăng Vân Tông, làm Phùng trưởng lão không dám ngẩng đầu lên. Hắn còn mơ hồ nhận thấy, cháu trai Phùng Kiếp của hắn không thể trở thành đại đệ tử của trưởng môn, có thể là do bị ảnh hưởng từ chính mình!

Phùng trưởng lão nằm mơ cũng thấy mình tấn cấp, nhưng Vũ Hồn của hắn đã bắt lực, hắn đã dừng ở Lục Nguyên trung đoạn hai mươi năm!

Tới mấy năm gần đây, có thể tấn cấp hay không đã không còn là vấn đề về thực lực cùng danh dự nữa - Phùng trưởng lão đã hơn bảy mươi tuổi, chỉ có tấn cấp, hắn mới có thể sống lâu thêm vài năm nữa!

Vì thế, Phùng trưởng lão liều mạng thu thập tài liệu tấn cấp, Lôi Hoả Thảo, linh phù thượng hạng, đỉnh cấp binh khí, chỉ cần thứ nào có thể giúp hắn đề cao Vũ Hồn Lôi Hoả Song Thiểm, Phùng trưởng lão đều không tiếc tiền mua lấy! Tối nay, Bách Bảo Trai bán ra một linh phù thượng hạng, Phùng trưởng lão mừng rỡ như điên, gần như đã thấy chắc tương lai mình tấn cấp sau này.

- Thái Cực Đồ, Ẩn Long Giới, ha ha, chỉ cần ta có được hai vật này, ta có thể đề thăng vũ hồn, theo đó sống lâu thêm vài năm nữa, cháu trai Phùng Kiếp cũng mới có thể trở thành đại đệ tử của trường môn!

Ngồi phòng thứ nhất của sân đấu giá, Phùng trưởng lão hưng phấn đến ngón tay phát run lên. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy vài người của Thiên Vũ Tông ngồi cách đó không xa.

- Triệu Lạc Trần, Trầm Trọng? Đáng chết, bọn hắn một người là người quân chủ phương bắc, một người là phú hào bản địa, hai người bọn chúng cũng để ý hai vật kia, có thể ta không có đủ tiền vốn tranh đoạt với chúng rồi!

Phùng trưởng lão mơ hồ có dự cảm không tốt, vểnh tai lên nghe.

Sau khi ngồi xuống chỉ nghe Triệu Lạc Trần cười nói:

- Vận khí thật là tốt, vừa đến Bách Bảo Trai liền gặp ngay hai đại linh phù thần khí!

- Thời vận ủng hộ người sao?

Trầm Trọng ngồi bắc chân trên ghế, thản nhiên nhấp một ngụm rượu, đưa chiếc khăn trắng tinh lên khoé miệng, khẽ nhếch mép cười lạnh nhưng lại thêm một phần trưởng thành.

- Hai đại bảo vật cùng lúc xuất hiện, hai linh phù sư sao lại không động tâm chứ?

Triệu Lạc Trần cười nói:

- Không phải người cũng nhìn trúng hai thứ này sao? Nhưng mà ta nói trước, Ẩn Long Giới ta có thể buông tha, nhưng Thái Cực Đồ, cho dù bỏ ra bao nhiêu tiền ta cũng phải mua cho bằng được!

Lông mi của Trầm Trọng khẽ nhăn lại.

- Thái Cực Đồ có trân quý hơn nữa thì cũng chỉ là một tấm linh phù, dùng rồi sẽ không còn nữa, tại sao...?

- Không phải ta muốn dùng!

Triệu Lạc Trần cúi đầu, trong nụ cười thoáng hiện ra một chút hạnh phúc.

Nàng ta muốn tặng cho người trong lòng sao? Trầm Trọng thức thời cũng không hỏi thêm nữa.

- Chết tiệt, nàng ta quả nhiên là muốn cùng ta tranh đoạt!

Nghe được đoạn đối thoại của hai người, trái tim Phùng trưởng lão nhảy lên, hắn tính toán một chút, nếu mình bỏ ra toàn bộ tài sản thì cũng chỉ xuất ra một trăm tám mươi vạn lượng bạc, chỉ sợ không có khả năng cùng mua được hai kiện bảo bối kia!

- Thôi, ta không mua Ẩn Long Giới nữa, tập trung vào cạnh tranh Thái Cực Đồ là được!

Phùng trưởng lão nén đau lòng làm ra quyết định, sau đó đột nhiên lại sững sờ.

Hoá ra Ngọc tiên sinh không biết cũng đã đến từ khi nào, chẳng qua hắn lại ngồi trong góc tối của phòng đấu giá.

Quần áo màu xám thanh bần, sắc mặt tái nhợt, kèm theo chiếc xe lăn già cỗi phong cách cổ xưa toát lên một vẻ giản dị không chút thu hút.

- Hừ, Ngọc tiên sinh đến thì cũng làm sao, hần cũng chẳng có bao nhiêu tiền, lại chẳng chịu bán ra bảo bối của tổ tông, khẳng định sẽ không có đủ tiền cùng cạnh tranh với ta!

Nghĩ như vậy, Phùng trưởng lão yên tâm, nhắm mắt lại yên lặng chờ phiên đấu giá bắt đầu.

- Các vị, chờ đã lâu!

Trời vừa sẩm tối, Trần Dương từ từ đi lên bàn đấu giá, một tay mang theo một cái hộp, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người ngồi dưới. Hần đi đến trước bàn đấu giá cười nói:

- Ta là chủ quầy của Đại Hoang Bách Bảo Châu, ta họ Trần, ha ha, tối nay xuất hiện hai món đồ vật đều là chỉ bảo hiểm thấy. Hôm nay đấu giá sư bình thường không dám đi lên, cho nên thân là chủ quầy ta đành phải lên cố gắng góp cho đủ số!

Thái độ hài hước lập tức nhận được sự ủng hộ của mọi người, Trần Dương tiếp tục nói:

- Ta rất ít chủ trì đấu giá, cũng không hiểu quy củ của nó, vậy nên miễn nói lời khách sáo, lập tức bắt đầu!

Nói xong, hần giơ chiếc hộp trên tay trái lên, cao giọng nói:

- Ẩn Long Giới! Thứ này đối với Linh phù sư cùng Phong thủy sư có ý nghĩa thế nào ta cũng không cần nói nhiều, giá khởi điểm hai mươi vạn lượng, mỗi lần tăng giá thấp nhất là một vạn lượng, xin mời các vị ra giá nào!

Cứ như thế mà bắt đầu sao? Lập tức có người nhấc tay.

- 25 vạn lượng!

- 30 vạn lượng!

- 32 vạn lượng!

Tiếp đó lại có hai người giơ tay lên, nhất thời tiếng ra giá điên cuồng tăng lên.

- 35 vạn lượng!

- 38 vạn lượng!

- 40 vạn lượng!

Nghe thấy những con số không ngừng biến hoá, thần sắc Trần Dương không hề thay đổi, thản nhiên nói:

- Ta còn có một câu, người bán Ẩn Long Giới này là Bách Bảo Trai, cho nên tại lúc đấu giá này các vị nên suy nghĩ một chút, có ai đã từng là địch nhân của Bách Bảo Trai, hoặc là sắp tới sẽ cùng Bách Bảo Trai là địch không? Ha ha, nếu không khách khí mà nói, mặc kệ các người có ra giá rất cao, Bách Bảo Trai cũng không thể mang bảo bối bán cho người không được hoan nghênh, đúng không?

Mọi người cùng cười lớn, Trần Dương nói có lý, hơn nữa việc không bán bảo bối cho địch nhân cũng là quy tắc ngầm của bán đấu giá.

Giá tiếp tục được tăng lên, đến khi có người hô một trăm hai mươi vạn, phòng đấu giá đột nhiên lâm vào im lặng.

Một trăm vạn, đây là số tiền chuyển từ sáu con số thành bảy con số, người ra giá không thể không thận trọng hơn. Hơn nữa nói đến giá trị của Ẩn Long Giới của Mặc gia mà nói một trăm hai mươi vạn cũng là một cái giá rất hợp lý, tăng thêm nữa có lẽ sẽ bị thiệt thòi đôi chút.

- Sao? Mọi người, có ai ra giá cao hơn nữa không?

Trần Dương cười tủm tỉm nói.

Đột nhiên trong góc tối của phòng đấu giá vang lên một thanh âm.

- Chủ quầy, nơi này của các người có chấp nhận lấy vật phẩm không?

Đúng là Ngọc tiên sinh, hần cởi một cái vòng trên cổ tay ra.

- Đây là vật mà tổ sư của Vô Ma Nhai lưu lại, Bách Bảo Trai nếu biết, có thể trả giá một trăm hai mươi vạn không?

- Đây là di vật của tổ sư đời thứ ba Vô Ma Nhai, Xem thấy cũng là điều cơ mật của Vô Ma Nhai, ta không tiện bình luận, nhưng mà nó chắc chắn đáng giá một trăm hai mươi vạn hai!

Trần Dương chỉ một ngón tay về phía Ngọc tiên sinh.

- Còn có ai ra giá cao hơn một trăm hai mươi vạn không? Nếu không có, Ân Long Giới sẽ thuộc về...

- 121 vạn lượng!

- 200 vạn!

Hai thanh âm cơ hồ đồng thời cùng vang lên, phòng đấu giá nhất thời ồ lên!

Một trăm hai mươi một vạn lượng cũng không có gì lạ, nhưng có người lại lập tức nâng lên hai trăm vạn lượng? Đây không phải là vũ kịch, cũng không phải viết tiểu thuyết, cuộc đấu giá bình thường có ai gặp qua cách ra giá như vậy?

Mọi người nhìn về phía âm thanh đó, Trần Trọng người ra giá hai trăm vạn đang thản nhiên ngồi, vẻ mặt tự đắc mỉm cười. Dưới ánh mắt nhìn soi mói của hắn, trong góc tối Ngọc tiên sinh cười tự giấu, vẻ mặt mang theo sự bất đắc dĩ.

- Nhị thiếu gia của Trầm gia quả nhiên có thật nhiều tiền tài, Trầm phu nhân cho người không ít ngân lượng khả không?

Trần Dương mỉm cười một cách cứng nhắc:

- Còn có ai ra giá cao hơn nữa không? Nếu như không có...

Nói xong, hắn dừng lại mười mấy giây đồng hồ, thấy không có người nào lại ra giá, hắn giơ cao cánh tay.

- Một khi đã như vậy, ta tuyên bố.

Trần Trọng đã đứng lên, yên lặng cúi người về phía mọi người.

Sau đó hắn đi tới bên cạnh Trần Dương, tay đề lên trên hộp đựng Ân Long Giới, mỉm cười hướng về phía Triệu Lạc Trần.

- Sư tỷ, đại thọ tám mươi tuổi của sư phụ sắp tới rồi, Ân Long Giới chính là lễ vật ta chuẩn bị mừng người, đa tạ sư tỷ nhường cho!

Nói xong, Trầm trọng muốn lấy chiếc hộp.

Ngay lúc này, cánh tay Trần Dương hạ xuống.

- Ta tuyên bố, Ân Long Giới thuộc về vị khách ở phòng khách quý số ba, xong thủ tục mua bán, một trăm hai mươi một vạn lượng!

Đại sảnh ồ lên.

Mọi người đều nhìn theo cánh tay của hắn, tâm điểm tuyệt đối không phải Trần Trọng, mà là đằng sau cánh của phòng khách quý số ba kia, chỉ thấy mơ hồ có một người ngồi bên trong, cười ha ha, phất tay về phía Trần Dương.

Chứng kiến việc này, ánh mắt của Trần Trọng đột nhiên trở nên âm lãnh.

- Trần chưởng quỹ, ta ra giá hai trăm vạn mà!

- Đúng, nhị thiếu gia ra giá hia trăm vạn, nhưng mà ta cũng đã nói trước, mặc kệ bao nhiêu tiền, Bách Bảo Trai sẽ không mang bảo bối bán cho người không được hoan nghênh!

Trần Dương chỉ chỉ vào ngực Trần Trọng, cười tủm tỉm nói:

- Rất không may, nhị thiếu gia đúng là vị khách mà Bách Bảo Trai không hoan nghênh nhất...

Trước mọi người bị Bách Bảo Trai tuyên bố không hoan nghênh người, đây cũng không phải chỉ là chuyện danh dự bị người ta chà đạp, phải biết rằng Bách Bảo Trai là thương buôn đứng đầu đại lục, một đầu sỏ về thương nghiệp, một khi bị họ coi như kẻ địch thì Trầm Trọng liền mất đi tư cách là thương gia cao cấp ở đại lục!

Sau nhiều ngày không gặp, Trầm Trọng đã trưởng thành lên rất nhiều, đối với sự nhục nhã như thế, hẳn chỉ cười lạnh:

- Trần chuồng quỳ, nếu nơi này không chào đón ta, ta đây cáo từ!

Nói xong xoay người đi luôn, ngay cả nguyên nhân vì sao không được hoan nghênh cũng chưa hỏi!

- Gọn gàng!

- Nhanh nhẹn!

Chứng kiến phản ứng của Trầm Trọng, mọi người không khỏi âm thầm thán phục, ngay cả nhân vật khách quý trong phòng số ba là Trầm Côn cũng không ngoại lệ, không quan tâm hơn thua, trầm ổn bình tĩnh. Trầm Trọng sau khi trải qua rèn luyện ở Thiên Vũ Tông đã trưởng thành hơn rất nhiều, càng khó đối phó!

Đối thủ như vậy mới thực sự gây hứng thú!

- Trần chuồng quỳ, chuyện này có chút không ổn?

Bỗng nhiên Ngọc cau mày nói:

- Nếu sớm biết rằng xong thủ tục mua bán chỉ là một trăm hai mươi một vạn lượng mà không phải là hai trăm vạn lượng, ta sẽ không bỏ cuộc, người tuyên bố vụ đấu giá này xong thì có chút không đúng quy củ!

- Ý của Ngọc tiên sinh là...

Trần Dương ướm hỏi.

- Ta ra giá một trăm hai mươi lăm vạn lượng, bất quá cũng là chỉ thêm năm vạn lượng mà thôi, ngày mai ngân lượng sẽ được chuyển tới!

Ngọc tiên sinh nói xong ho sù sụ.

- Cái này...Ngọc tiên sinh chờ một lát, ta hỏi ý của vị khách quý phòng số ba!

Trần Dương đi vào phòng trong, nhỏ giọng nói:

- Lão đệ, chuyện này tính sao đây, sự phụ của người cũng muốn mua Ấn Long Giới?

Ngọc tiên sinh nói là đi gặp lão bằng hữu, kết quả là tới phòng đấu giá này, hơn nữa lại đem cả vật gia truyền của tổ tông lưu lại, điều này cũng là Trầm Côn ngăn cản người.

Hắn nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

- Để cho sự phụ ta đi!

Tên hám tiền này không có ưu điểm gì nhưng cũng rất hiểu bốn chữ ‘Tôn sư trọng đạo’, cũng sẽ không đi tranh đoạt cùng sự phụ. Năm đó tăng quét rác chịu truyền công phu cho hắn, dung túng cho hắn làm chuyện sằng bậy ở Thiếu Lâm tự, hơn phân nửa cũng là vì điểm này. Mọi chuyện tiếp theo cực kỳ đơn giản, Trần Dương nâng giá một chút rồi lập tức đem Ấn Long Giới trao cho Ngọc tiên sinh.

- Tốt rồi! Bây giờ là phiên đấu giá vật phẩm thứ hai, Bách Bảo Trai mời bằng hữu thưởng thức ‘Thái Cực đồ’.

Nói xong, Trần Dương mở nắp, lập tức một tia hắc sắc lạnh lẽo cùng một tia hào quang liệt dương rực rỡ xông ra, hai loại hào quang xoay bên trên tháp, dường như tạo thành một cái đồ án thái cực. Cũng giống như lần đầu Trần Dương thấy được tấm linh phù thái cực này, những hơi thở dồn dập đầy xúc động vang lên, Triệu Lạc Trần lại càng thở dốc.

- Giá là bao nhiêu?

- Trần trưởng quý ra gia ngay đi!

Phùng trưởng lão ở bên cạnh cũng liên tục nuốt nước bọt, hần tiếp xúc với linh phù đã năm mươi năm, tuy rằng thực lực không cao nhưng nhãn quang tuyệt đối rất sắc bén, thái cực đồ này hơn phân nửa sẽ giúp vũ hồn của hần thăng cấp!

- Phùng trưởng lão cũng có nhận thức?

Nhìn biểu tình của Phùng trưởng lão, lòng Trần Dương cười thầm. Tuy rằng hần nhận ra Thái Cực đồ có giá trị vô cùng lớn, nhưng dù sao hần cũng không phải là linh phù sư, cũng không biết chính xác giá trị của tấm phù Thái Cực đồ này, vì vậy hần cười nói:

- Phùng trưởng lão là linh phù sư, vậy lão hãy thay ta nói vài câu giới thiệu tốt!

Hần dừng lại một chút, trêu chọc:

- Ngài đừng vì cố ép giá mà hạ thấp giá trị của tấm linh phù này nha!

- Sao vậy được! Sao vậy được!

Có thể đứng trước nói chuyện trước vài trăm người khiến Phùng trưởng lão đỏ bừng cả mặt, hần đứng lên nói:

- Mọi người nể mặt...

Hần bắt đầu bằng một câu đơn giản vậy, rồi tiếp...

- Thái cực đồ này chưa bao giờ xuất hiện trong điển tịch, hiển nhiên là mới được sáng tạo ra trong những năm gần đây, là một loại linh phù độc đáo, theo ta thấy có ba diệu dụng!

- Ồ, nghe đến ba diệu dụng, Trần Côn lập tức cảm thấy rất hứng thú, bản thân hần còn không biết linh phù của mình có tác dụng tốt chỗ nào!

Công dụng thứ nhất, tấm Thái cực Đồ ẩn chứa sự dung hợp của âm và dương. Trong lúc chiến đấu nếu gặp đối thủ mạnh về dương thì có thể phát động lực lượng âm nhu, gặp đối thủ âm nhu thì có thể dùng lực lượng chí dương mà đối lại. Mà võ công trong thiên hạ không âm thì dương, cho nên mới nói nó rất trọn vẹn, là một linh phù toàn năng!

Người nghe liên tục gật đầu, sắc mặt Phùng trưởng lão càng thêm ửng đỏ.

Chỗ diệu dụng thứ hai, mọi người đều biết phong thủy sư là khắc tinh trời sinh của linh phù sư, vậy tại sao phong thủy sư lại khắc chế được chúng ta?

Hần tự hỏi rồi tự đáp:

- Rất đơn giản, phong thủy sư có thể tác động lên quy luật của linh khí, phá hư trận pháp của linh phù!

Hần nhấn mạnh.

- Nhưng tấm Thái Cực đồ này không có chỗ nào khiếm khuyết, bởi vì từ hỗn độn khí sơ khởi, sinh thành thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh vạn vật! Thái cực hỗn độn chính là lực lượng bản nguyên của vũ trụ, phong thủy sư dù có lực lượng cùng bí pháp mạnh đến đâu, cũng không có biện pháp thay đổi linh khí tối căn nguyên của vũ trụ!

- Cái này giống như số 0, không chặn không lể, nhân vào bao nhiêu cũng không biến hóa! Cho nên nói, tấm Thái cực đồ này là loại không sợ phong thủy, là chỗ thiếu hụt của linh phù sư vậy!

Lời vừa nói ra, lập tức những linh phù sư bật dậy!

Không sợ bí thuật phong thủy! Những lời này thật sự quá hấp dẫn đối với những linh phù sư, Cửu Châu ba ngàn năm, có bao nhiêu linh phù sư chết dưới bí thuật phong thủy, lại đã bao nhiêu năm qua, chỉ cần phong thủy sư xuất hiện thì linh phù sư trở thành kẻ thấp cổ bé họng? Hiện giờ một loại phù thậm chí không bị phong thủy sư khắc chế?

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ, bản thân lỗ tay viết ra lại phát sinh thành một loại linh phù mới, lại có thể có thể đánh vỡ cái khuôn vàng thước ngọc là phong thủy khắc chế linh phù, lại cải biến sự thăng bằng thực lực của Cửu Châu đại lục!

- Mời ngồi, mời các vị ngồi, ta đã nói xong đâu!

Phùng trưởng lão không biết Trần Nguyên không hiểu biết nhiều lắm về Thái Cực đồ, nên không dám dấu giếm, tiếp tục nói:

- Thái Cực đồ này còn chỗ diệu dụng thứ ba, có chung nguyên nhân cùng cái diệu dụng thứ hai! Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh vạn vật, cho nên theo quy luật nói trên mà nói thì thái cực chính là mẫu thân của vạn vật, có thể dưỡng dục linh khí, có thể xuất ra bất kỳ loại linh khí nào!

Phùng trưởng lão hưng phấn đến lạc giọng:

- Nói cách khác, nó có thể giúp đề thăng Vũ Hồn của linh phù sư, thậm chí là thăng cấp!

- Thăng cấp?

Một số linh phù sư vừa mới ngồi xuống lại lập tức đứng lên!

Trí tưởng tượng của bọn hắn đã đạt tới cực hạn, một tờ linh phù đã năng lực công kích toàn năng, lại không bị bí thuật phong thủy khắc chế, rồi còn có thể giúp Vũ Hồn thăng cấp? Trời ạ, tấm linh phù này có gì mà không làm được đây?

So với sự kinh hãi của mọi người, Trần Côn lại bình tĩnh rất nhiều, Thái Cực đồ vốn có thể dung hợp cùng Tụ Linh Trận có hiệu quả thăng cấp, cho nên khả năng linh phù giúp thăng cấp cũng không làm hắn ngạc nhiên lắm.

- Trần chương quỹ, lập tức ra giá đi!

Dưới sự thúc giục của mọi người, Trần Dương đang rất kinh ngạc cũng khôi phục lại được. Hắn cũng không nghĩ tới linh phù của Trần Côn lại mạnh đến như vậy. Hơn nữa vừa nghĩ tới đêm nay Trần Côn còn có thể đưa tới hai mươi tấm linh phù giống như vậy, trong lòng Trần Dương như có dòng nước ấm chảy qua, nghĩ đến mối quan hệ cùng Trần Côn, quyết sách của Bách Bảo Trai mười phần anh minh!

- Được, nếu Phùng trưởng lão đã nói hết những diệu dụng thì ta có nói thêm cũng vô ích, giá khởi điểm giống với giá của Ấn Long Giới, hai mươi vạn, bắt đầu ra giá!

- Một trăm hai mươi vạn!

Tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần không hề nghĩ ngợi liền báo ra một cái giá cao ngất, bất quá lúc này tất cả mọi người đã không còn kinh ngạc. Bởi vì với những diệu dụng của Thái Cực đồ mà nói, một trăm vạn hai mươi vạn cũng là cái giá rất bình thường. Tiểu quận chúa cũng chỉ là kêu lên một cái giá lưng chừng vậy thôi!

- Một trăm hai mươi hai vạn!

- Một trăm ba mươi vạn!

Một cái giá cao ngất được hô ra, một cái cao hơn lập tức xuất hiện, xem bộ dạng điên cuồng tăng giá này, gáy của Phùng trưởng lão toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn cắn chặt răng, hô lớn:

Một trăm tám mươi vạn lượng!

Đây đã là toàn bộ tài sản của bản thân và gia đình hắn. Nhưng hắn vừa dứt lời, Triệu Lạc Trần lập tức nhắc tay:

- Hai trăm vạn!

Cái gì?

Phùng trưởng lão oán độc thoáng nhìn qua Triệu Lạc Trần, thật giống như muốn bóp cổ tù nhân! Bắc Địa quận chúa quả là có tiền, bất quá dù bất cứ giá nào Phùng Thương hấn cũng phải có, vận dụng cả công quỹ của Vô Ma Nhai, hấn lại vung tay:

- Hai trăm hai mươi vạn lượng!

- Hai trăm năm mươi vạn!

Sắc mặt Lạc Trần cũng không thay đổi, làm thiên chi kiều nữ của hoàng thất Đại Triệu, của cải của nàng nhiều đến không kể xiết. Nói không đâu xa, Trầm phu nhân tặng nàng cả một mỏ bạc có sản lượng hai mươi vạn lượng bạc một năm!

‘Hai trăm năm mươi vạn...’ Phùng trưởng lão hít vào một hơi, cắn răng báo ra một cái giá khủng khiếp:

- Ba trăm vạn!

- Ba trăm năm mươi vạn!

Căn bản là Triệu Lạc Trần không chút chần chừ.

- Ta, ta! Phùng trưởng lão thở gấp.

- Cộng tất cả tài sản trên lâm trường, ta cầm một trăm vạn, ta ra giá cuối cùng: Ba trăm tám mươi vạn lượng!

- Bốn trăm vạn

Triệu Lạc Trần nhẹ nhàng hô giá xong, Trần Dương mới kịp phản ứng, hấn cau mày nói:

- Phùng lão, lâm trường là tài sản của Vô Ma Nhai, Ngọc tiên sinh đang ở đây, người dám lấy quỹ làm của tư ư...

Ngọc tiên sinh cũng chậm chậm đẩy xe lăn tới:

- Phùng Thương, người cho ta đã chết sao?

Phùng trưởng lão đã không dẫn nổi giấc mộng thăng cấp, cả giận nói:

- Ngọc chưởng môn, ba đứa con trai ta đều vì người mà chết, chẳng lẽ ba mạng của bọn họ không đổi được mấy trăm vạn lượng bạc sao? Người đứng qua một bên cho ta, tài sản trên núi của Vô Ma Nhai do ta điều động!

Nói xong, hấn cắn răng nhìn chằm chằm Triệu Lạc Trần.

- Bốn trăm năm mươi vạn, tiểu quận chúa tiếp chứ?

Rốt cục Triệu Lạc Trần cũng nhú mày, trước mặt mọi người dừng nghĩ đến chuyện nàng nhận thua, tức thì nàng cười nói:

- Trần chưởng quỹ, trong người ta không có mang nhiều tiền mặt, người chờ một ngày, Bắc Địa Vương phủ sẽ đem lại ngay, được không?

Thì ra người ta không phải không có tiền, mà là không mang nhiều tiền!

- Không được!

Phùng trưởng lão cướp lời đáp:

- Trên chiếu bài bên ngoài viết rõ ràng: ‘Chỉ nội trong ngày, quá hạn không tính’, hôm nay người không có tiền, ta sẽ cầm Thái Cực đồ đi!

Triệu Lạc Trần ôn tồn nói:

- Phùng lão, tấm Thái Cực đồ này phi thường quan trọng đối với ta, người có thể...

- Miễn bàn!

Phùng trưởng lão lạnh lùng nói

- Không biết cao thấp, Phùng lão, cùng Bắc Địa Vương phủ đầu phú, người không phải hối hận!

Nói xong nàng tháo vòng cổ ra:

- Triệu Lạc Trần bất tài, cái vòng cổ này đem cầm tám trăm vạn, ai có ý kiến?

- Có một cái vòng cổ mà nói...

Phùng trưởng lão vừa muốn châm chọc. Trần Dương liền đưa ra ý kiến:

Năm đó Thù Tôn Lý Mục tặng vòng cổ cho hoàng thái hậu Đại Triệu, tám trăm vạn, thiết cho quận chúa rồi!

Thù Tôn Lý Mục!

Bốn chữ này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều không có nghị luận. Vừa rồi, mọi người trong phòng còn đang bàn tán nó là vật báu nào, họ còn nghi ngờ là thượng cổ thần ký. Té ra lại liên quan đến Thù Tôn Lý Mục, căn bản là vật vô giá!

- Còn có ai ra giá nữa không? Không có, ta cầm Thái Cực đồ vậy!

Dưới vô số ánh mắt soi mói, Triệu Lạc Trần vui vẻ nhận Thái Cực đồ, khoe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc làm xúc động lòng người.

Mà ngồi ở phòng số ba, mồ hôi Trầm Côn chảy ướt cả lưng! Quá điên cuồng!

Tuy nói vật hiếm là quý, nhưng ngày sau giá Thái Cực đồ nhất định sẽ hạ xuống. Mặc dù hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại có cả hờn dỗi nữa, nhưng hắn cũng không nghĩ là lần đầu bán Thái Cực đồ đã có cái giá tám trăm vạn!

Trong lòng Trầm Côn cũng liên tục hò hét, bản tăng không phải vẽ bùa mà bản tăng đang vẽ tranh ngân phiếu!

Mẹ nó, vẽ tranh ngân phiếu cũng chưa nhanh như vậy...

Một hồi đấu với Triệu Lạc Trần chiếm ưu thế tuyệt đối đã chấm dứt, nhưng vở kịch hay tựa hồ còn chưa kết thúc, mà là mới bắt đầu sôi nổi mà thôi!...

Tới lúc Bách Bảo Trai đóng cửa, mọi người nối đuôi nhau bước ra, Triệu Lạc Trần đi lẫn trong nhóm đầu tiên, vừa đi vừa đắc ý mỉm cười.

Mà mắt Phùng trưởng lão vẫn lên tia máu cũng bước theo sau Triệu Lạc Trần. Về mặt Lão giữ tợn, hàm răng cắn chặt, chắc là đang lo nghĩ làm sao cướp được từ tay Triệu Lạc Trần. Có điều lão nhìn thấy đại đội nhân mã của Thiên Vũ Tông đang tụ tập trước mắt, nên không dám xuống tay.

Nhưng Triệu Lạc Trần bỗng dừng rẽ vào một ngõ nhỏ, rồi dừng bước, dáng vẻ như đang mong ngóng ai đó. Phùng trưởng lão tất nhiên cũng phải dừng bước theo.

Một lúc sau, Ngọc tiên sinh tự mình đẩy xe từ từ tiến tới.

- Ngọc tiên sinh! Ngọc tiên sinh! Xin ngài dừng bước!

Một lão chưởng quầy của Bách Bảo Trai vội vàng đuổi theo sau.

- Nguyên lai là Lưu lão ca, ha ha, ta đã giao cho Trần Chương quỹ một trăm hai mươi hai vạn lạng bạc rồi, còn lại năm vạn hai ngàn mai nhất định sẽ trả đủ!

Ngọc tiên sinh nhận ra lão chưởng quầy, cho rằng lão đuổi theo đòi tiền nên cười cười giải thích.

- A, Ngọc tiên sinh à, có mấy vạn lạng thôi mà, chuyện này ngài không cần lo lắng!

Lưu chưởng quầy giao cho Ngọc tiên sinh một cái hộp nhỏ, khẽ giọng nói:

- Đây là Thủ liên (vòng tay) của người, xin hãy nhận lại đi!

- Này, thế là thế nào? Chẳng lẽ người định tặng không cho ta Ân Long giới hay sao?

Ngọc tiên sinh nghiêm mặt nói:

- Lão Lưu, chúng ta làm bạn cờ bạn rượu cũng mấy chục năm rồi, người mà làm vậy là không coi trọng bằng hữu có phải không?

- Lão ca à!

Lưu chương quỹ thở dài, chủ động đẩy xe lăn hộ Ngọc tiên sinh:

- Làm bạn với ngài mấy chục năm, chuyện của ngài ta lại không biết hay sao? Ngài vốn không giàu có gì, lại nói sau trận đại chiến U Vân Châu, Vô Ma Nhai chết trận sáu nghìn đệ tử, ngài đền tiền tử tuất cho bọn hần xong thì cũng gần táng gia bại sản rồi!

Lão lại vỗ vỗ cái hộp trên đùi Ngọc tiên sinh nói tiếp:

- Ngài nhận đi, bệnh của ngài chữa cũng hết rất nhiều bạc mà!

Bịch!

Ngọc tiên sinh vứt luôn cả Ấn Long Giới cùng Thủ Liên xuống đất, mặt lạnh nói:

- Đại trượng phu không vì mấy đồ vật này mà trở thành kẻ ăn mày! Hoặc là người nhận lại, hoặc là ta với người không còn quan hệ gì nữa! Tiền trị bệnh ta tự lo được không khiến người nhọc tâm!

- Lão bằng hữu của ta, bao giờ thì lão bỏ cái tính ương bướng này đi?

Lưu chương lão nhặt hai món đồ lên, bắt đắc dĩ nói:

- Ta nói lại nhé, lão ca, cứ coi như lão mua Ấn Long Giới đi, còn năm vạn bạc nữa ngài lấy ở đâu ra? Vì Ấn Long giới này, ngài đã gần như bán hết cả gia sản của tổ tông, ta hỏi ngài đi đâu kiếm ra số còn lại?

Ngọc tiên sinh trầm mặc một lát, rồi nói:

- Gia sản nhà ta còn một ít, mang bán đi chắc cũng đủ!

Lưu chương quỹ á khẩu không nói gì được. Kỳ thật, vòng tay này là do Trầm Côn mua lại, rồi nhờ lão trả lại cho Ngọc tiên sinh, có điều việc này lão không thể nói ra. Nếu nói được thì lão đã chẳng phải làm ra vẻ mình là người bỏ tiền ra, có điều nói ra thì lão biết ăn nói thế nào với Trầm Côn đây?

- Ngọc tiên sinh thật đáng thương, vì năm vạn mà phải đến mức này!

Triệu Lạc Trần đi tới, vừa hay nghe được đoạn đối thoại này.

Nàng cảm thấy sự việc thật lạ lùng, vì năm vạn bạc mà bức cho chương môn một môn phái phải bán hết cả gia sản của tổ tiên. Ai, thánh tăng nói không sai, trên thế giới này còn rất nhiều kẻ đáng thương!

- Tiểu quận chúa có gì chỉ dạy?

Nhìn thấy Triệu Lạc Trần, Ngọc tiên sinh nhướng mày hỏi.

- Lạc Trần muốn hỏi thăm một người,

Triệu Lạc Trần cười nói:

- Trầm Côn còn có một vị sư phụ, là một lão hòa thượng mặt mũi hiền lành, xin hỏi, ngài biết vị hòa thượng ấy đang ở đâu không?

- Không biết a!

Thiên Vũ Tông là đối thủ một mất một còn với Lăng Vân Tông, cho nên Ngọc tiên sinh cũng không khách khí, có điều, ngữ khí của lão vào tai Triệu Lạc Trần lại làm nàng hiểu lầm:

- Tiên sinh không muốn nói sao? Ta vẫn biết hai tông phái có thù oán, nhưng vị lão nhân kia không liên quan gì, tại sao ngài phải giấu?

Nói xong, Triệu Lạc Trần rút ra một xấp ngân phiếu bảo:

- Đây là hai mươi vạn lạng bạc, nếu tiên sinh nói ra, số tiền này sẽ là của ngài, ngài vừa có tiền để trả nợ, lại có tiền mua thuốc chữa bệnh, có được không?

Vừa nghe xong, Ngọc tiên sinh tức giận đến mức thổ huyết.

Lưu chương quỹ cũng biến sắc mặt:

- Tiểu quận chúa, người quá đáng rồi đấy!

- Ta, ta quá đáng gì chứ?

Trong quan niệm của nàng, Ngọc tiên sinh thiếu tiền, còn mình thì lấy tiền mua tin tức, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà!

Có điều nàng lại quên mất thân phận của Ngọc tiên sinh? Cũng quên luôn vị thế của chính nàng? Một đứa trẻ ranh, cười híp mắt, chìa ngân phiếu ra trước mặt một chương môn cao tuổi, còn nói đưa tiền cho lão trả nợ, chữa bệnh... Đây chính là bố thí, là làm nhục!

Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa phút chốc bị biến thành kẻ ăn mày!

Như thế là quá sỉ nhục lão!

- Thôi thôi, ta không thêm tính toán với nha đầu không hiểu lý lẽ!

Ngọc tiên sinh nhận ra Triệu Lạc Trần không có ý định làm nhục mình, nên thở dài, đẩy xe rời đi.

Gió cát nổi lên, ngõ nhỏ thêm tiêu điều, quần áo Ngọc tiên sinh càng có vẻ cũ nát hơn, dáng vẻ càng hắt hiu cô độc, thanh âm trầm ngập thê lương:

- Lưu chương quỹ, dù phải bán hết gia sản, ta cũng nhất định trả đủ năm vạn lượng bạc cho Bách Bảo Trai nhà người!

- Người này thật đáng thương!

Triệu Lạc Trần bắn khoản mờ mịt nhìn theo bóng Ngọc tiên sinh.

Phía xa, ngồi xổm gần cánh cửa lớn của Bách Bảo Trai là Trầm Côn, hần vồn định đuổi theo Ngọc tiên sinh, nhưng nhìn thấy Triệu Lạc Trần nên thôi.

Trầm Côn không muốn gặp Triệu Lạc Trần, nhưng nhìn thấy cảnh đó lại bất chợt nghĩ ra: ‘Ha, lại có cách kiếm tiền rồi!’ Chớp mắt một cái, hần biết mất vào một ngõ nhỏ, khi trở ra đã trở thành một lão hòa thượng hiền lành. Sau đó, hần làm bộ như đang đi dạo phố, từ từ đi đến bên cạnh Triệu Lạc Trần.

- Thánh tăng!

Triệu Lạc Trần nhìn thấy lão hòa thượng, cả người mừng rỡ phát run, đúng là duyên Phật định, may mắn gặp được lão hòa thượng trên đường.

- Xin thánh tăng dừng bước!

Triệu Lạc Trần mừng rỡ chạy đến, cúi đầu chào.

- Từ lúc từ biệt ở Tân Nguyệt thành đến giờ, Lạc Trần, Lạc Trần...

Nàng kích động đến mức không thốt lên lời.

- Ô, nguyên lai là tiểu quận chúa!

Trầm Côn thờ ơ cười.

- Tiểu quận chúa, người đang có chuyện với kẻ thù sao, vậy ngày khác gặp lại nhé!

Nhìn theo ánh mắt của Trầm Côn đến Lưu chương quỹ, Triệu Lạc Trần vội la lên:

- Ai nha, đại sư hiểu lầm rồi, đây không phải kẻ thù của ta!

Rồi nàng vội vàng giải thích chuyện vừa xảy ra, đến cuối lại nói:

-...Ta cuối cùng cũng không hiểu tại sao Ngọc tiên sinh lại tức giận bỏ đi nữa!

Thực ra nàng đang muốn bái lão hòa thượng làm sư phụ, nên nhanh chóng móc ra một cái hộp đưa cho hòa thượng, quên luôn chuyện vừa rồi nàng đang bận khoản mình làm sai cái gì.

- Đại sư, đây là một chút lễ mọn thể hiện lòng kính trọng của con, mong ngài nhận kẻ bất tài Triệu Lạc Trần con làm đệ tử!

Vừa mở hộp ra, Trầm Côn liền thấy ngay linh phù Thái Cực đồ hai màu đen vàng, không ngờ nàng lại tặng hần linh phù nàng vừa mua với giá tám trăm vạn lượng bạc.

Trầm Côn vô cùng kinh ngạc, vừa nãy nhìn dáng vẻ tươi cười của nàng, hần còn tưởng nàng mua tặng ý trung nhân cơ, ai dè là để tặng cho hần. Ha ha, lấy đồ của bản tăng tặng lại cho bản tăng, tiểu quận chúa, người thật là đáng yêu quá đi!

- Đại sư, ngài không thích lễ vật này sao?

Thấy Trầm Côn mãi không có phản ứng gì, Triệu Lạc Trần lo sợ nhìn hần.

- Tại sao người lại nghĩ món đồ này cũng có thể thành lễ vật được nhỉ?

Trầm Côn bật cười nói:

- Lạc Trần nghĩ đến cảnh giới bí thuật như đại sư ngài thì binh khí cùng áo giáp hần là không có tác dụng gì lớn, cái ngài cần có lẽ là thu thập thật nhiều bí thuật linh phù để nâng cao kinh nghiệm, cho nên...

Triệu Lạc Trần sắc mặt ửng hồng tiếp tục nói:

- Cho nên Lạc Trần mới chuẩn bị lễ vật này, xin đại sư thu Lạc Trần làm đồ đệ.

- Thành ý của tiểu quận chúa, bản tăng xin ghi nhận!

Trầm Côn cười cười rồi thở dài nói:

- Chính là, bản tăng không đáp ứng yêu cầu của quận chúa được, bản tăng xuất thân từ nơi quê mùa, sớm coi võ đạo như gió thoảng mây bay, linh phù này của người, bản tăng không cần dùng đến! Chuyện bái sư thì đợi người bỏ được thói xấu đi rồi hãy nói!

Nói xong xoay người rời đi.

- Thối xấu sao? Ta ta lại làm điều gì sai à?

Triệu Lạc Trần ngây ngốc mở to hai mắt, hai mắt rất nhanh đã tràn lệ.

- Đại sư, ta đến tột cùng làm sai cái gì, ngài vì sao luôn không chịu thu nhận ta?

- Trẻ con vô tâm không hiểu chuyện!

Trầm Côn làm bộ thở dài thật sâu, thương hại nhìn Triệu Lạc Trần.

- Tiểu quận chúa, vì thành ý của người, bản tăng giải thích cho người hiểu vậy.

Vừa mới rồi, tiểu quận chúa cùng người đầu giá, phung phí vung vãi, coi tiền bạc như cỏ rác. Số tiền ấy, người có nghĩ, nếu đem đi cứu giúp nạn dân thì giúp được bao nhiêu người già nghèo khổ, bao nhiêu trẻ nghèo thất học? Trong lòng không có dân, không thương dân, không biết yêu quý đồng loại, chỉ nghĩ đến niềm vui ích kỷ nhất thời, tự nhiên là không có duyên với nhà Phật rồi!

Trầm Côn bắt chước dáng vẻ dạy bảo của nhà sư quét rác, chấp tay trước ngực nói:

- Còn nữa, vừa rồi tiểu quận chúa còn kiêu căng ngạo mạn, cậy giàu chê nghèo, giữa đường giữa chợ, ban ngày ban mặt làm nhục lão nhân tàn tật là Ngọc tiên sinh...

Nói rồi phất tay bỏ đi.

- Đại sư, đợi một chút, ngài nói điều thứ nhất thì ta hiểu, nhưng còn việc làm nhục Ngọc tiên sinh thì...

Triệu Lạc Trần khóc không ra nước mắt:

- Ta, ta đâu có khi dễ lão, ta dựa vào cái gì mà dám coi thường chưởng môn Vô Ma Nhai đây!

- Ai, người vẫn không hiểu gì cả, thôi thôi, nhiều lời cũng vô ích, người trở về đi thôi!

Trầm Côn dáng vẻ không nhuốm chút bụi trần phất phất tay áo.

- Đại sư, ta thật sự không hiểu rõ mà!

Triệu Lạc Trần đuổi theo, ôm hy vọng cuối cùng, đưa Thái Cực đồ cho Trầm Côn.

- Đại sư, ngài ít nhất phải nhận phần lễ vật này, nếu ngài không vừa lòng, ta, ta sẽ mua cái khác!

- Ai, đứa trẻ ngu ngốc này, người nghĩ có thể đem tục vật mua được cơ duyên nhà Phật ư?

Trầm Côn xót xa liên tục thở dài, làm cho Triệu Lạc Trần vô cùng tủ hủ, rồi hần bỏ đi nhanh hơn.

- Lễ vật đây tục niệm thể này, bản tăng không thể nhận, cũng không dám nhận, tiểu quận chúa muốn tặng thì tặng cho những người đáng thương bị người tổn thương đi! Như thế, ngã phạt từ bi, có lẽ sẽ ghi nhận sự ăn năn của người, biết đâu lại cho người thêm một cơ hội.

Những người bị mình làm tổn thương sao? Triệu Lạc Trần hết bản khoăn nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng nhà sư đầu nữa, nàng hết nhìn đông lại nhìn tây mãi mà vẫn không thấy đâu, bực tức dậm chân, chỗ này làm gì có ai bị nàng thương tổn cơ chứ? Đúng rồi! Triệu Lạc Trần đột nhiên nghĩ đến Ngọc tiên sinh, lão ta vì năm vạn tán gia bại sản, đúng là thiên hạ đệ nhất đáng thương!

- Ngọc tiên sinh, Ngọc tiên sinh!

Triệu Lạc Trần vội vàng đuổi theo hướng Ngọc tiên sinh vừa đi, nhưng mà cát vàng đã phủ lối đi, đường ngang ngõ dọc cũng nhiều, trước mặt sớm đã không còn bóng dáng của Ngọc tiên sinh.

Muốn tìm Ngọc tiên sinh cũng dễ dàng thôi, chỉ cần đến Vô Ma Nhai là có thể gặp, nhưng mà Triệu Lạc Trần nghĩ lại: Không chỉ nói xưa nay Lăng Vân tông và Thiên Vũ tông vốn có thù oán, một tên đệ tử của Thiên Vũ tông đi lại trên Vô Ma Nhai rất nguy hiểm. Lại nói với bộ dạng vừa rồi của Ngọc tiên sinh ngay cả hai mươi vạn lượng bạc cũng không chịu cầm, vậy ông ấy có thể thu một linh phù với giá tám trăm vạn lượng sao? Trơ mắt nhìn cơ hội lão hòa thượng ban cho sắp tuột mất, Triệu Lạc Trần nóng nảy giậm chân!

Chứng kiến bộ dạng này của Triệu Lạc Trần, ở xa xa mắt Phùng trưởng lão đang cũng sáng rực lên. Sau khi rời khỏi phòng đấu giá, Phùng trưởng lão luôn mưu tính cướp bóc Thái Cực đồ. Nhưng mà đệ tử Thiên Vũ Tông đã tới, lại có Ngọc tiên sinh cùng lão hòa thượng xuất hiện, hẳn chẳng có cơ hội động thủ. Nhưng bây giờ, Triệu Lạc Trần đang đơn độc trong hẻm nhỏ, bên cạnh chỉ có một Lưu chưởng quỹ của Bách Bảo Trai...Đây là một cơ hội tốt, Phùng trưởng lão tìm một cái khăn đen che mặt, dự định giật mạnh rồi trốn chạy.

Nhưng phút cuối trong hẻm lại truyền đến một thanh âm làm Phùng trưởng lão sợ hãi, vội vàng dừng bước, nhìn kỹ lại thì ra là Trầm Côn đang lẹ làng chạy tới.

Lúc này, Trầm Côn đã xóa bỏ hóa trang, quay trở lại bộ dạng của mình, làm bộ như ngẫu nhiên, ngẩng đầu:

- Ai da, tiểu quận chúa cũng ở đây, ty chúc ra mắt ngài!

Dựa theo lễ tiết của Đại Triệu, một tướng quân gặp hoàng thất phải hành lễ, Trầm Côn khẽ khom người.

- Trầm Côn?

Mắt Triệu Lạc Trần sáng lên, càng lúc càng sáng lên, chưa bao giờ nàng thấy Trầm Côn thuận mắt như vậy!

- Trầm Côn, người là tướng quân của đế quốc ta, vốn là quận chúa ta muốn giao cho người một nhiệm vụ!

Triệu Lạc Trần đem Thái Cực đồ nhét vào trong áo Trầm Côn rồi nói:

Trước ngày mai, Thái Cực đồ này nhất định phải giao vào tay sư phụ Ngọc tiên sinh của người, bất kể như thế nào cũng phải làm cho sư phụ người nhận lấy! Người hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho người thăng quan tiến chức, không hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ theo quân pháp mà xử!

- Tiểu quận chúa, điều này sao có thể?

Trầm Côn giả bộ không biết gì, ngơ ngác ngác nhìn Triệu Lạc Trần. Nhưng Triệu Lạc Trần không có tâm tư lý giải cho một kẻ bất lực, nàng lo lắng hết nhìn đông tới nhìn tây:

- Đại sư, đại sư, Lạc Trần đã làm theo yêu cầu của ngài, đem Thái Cực đồ đưa cho người đáng thương nhất rồi, Lạc Trần còn có Phật duyên không?

Bỏ qua Trầm Côn, Triệu Lạc Trần nhanh chóng chạy đi tìm Lão hòa thượng, mà Trầm Côn đứng đó cười muồn vớ bụng.

Hết thấy đều theo ý định của Trầm Côn, bước đầu tiên hẩn giả mạo Lão hòa thượng giáo huấn Lạc Trần, bức nàng đem Thái Cực đồ cho ‘người đáng thương - Ngọc tiên sinh’. Bước thứ hai Trầm Côn tự ra mặt, lấy thân phận đệ tử của Ngọc tiên sinh mà thuận thế thu Thái Cực đồ quay trở về. Sau đó hẩn còn tính toán, Trầm Côn đã cầm của Triệu Lạc Trần tám trăm vạn lượng bạc, lại còn có thể tiếp tục bán Thái Cực đồ được mấy trăm vạn nữa, tiền kiếm được đã thành tám con số! Gặp phải nha đầu ngốc Triệu Lạc Trần, thực sự muốn kiếm tiền cũng không khó mà! Trầm Côn đang cười, xa xa Phùng trưởng lão cũng đang cười.

So sánh với gia thế phi phàm của Triệu Lạc Trần, thật sự là đối phó với Trầm Côn tốt hơn nhiều, mặt Phùng trưởng lão hiện lên sự vui sướng và nham hiểm.

Nhảy ra một cách lặng lẽ, đánh ngất xỉu Lưu chương quý, sau đó rón ra rón rén tới sau lưng Trầm Côn, hẩn giơ chuông lên cao chuẩn bị ra tay! Lòng bàn tay của hẩn đã nổi lôi quang cùng hỏa quang (lôi: Điện, hỏa: Lửa), đây chính là Vũ Hồn của hẩn, Lôi Hỏa song thiểm! Chỉ cần một chuông lôi hỏa này đánh xuống, tuyệt nhiên Trầm Côn sẽ không còn đường sống, Thái Cực đồ cũng tới tay!

- Đây là vật gì vậy!

Đúng lúc này, đột nhiên Trầm Côn lăm bầm lầu bầu, hẩn giơ Thái Cực đồ lên soi dưới ánh trăng nhìn nhìn, tựa như không nhận ra giá trị của tấm linh phù này.

- Cái này giống như là một tấm linh phù rất lợi hại, nhưng mà...Tiểu quận chúa là đệ tử của chương môn Thiên Vũ Tông, Thiên Vũ tông cùng Lăng Vân tông là cừu nhân, tại sao nàng là đưa không công cho sự phụ ta một tấm linh phù lợi hại như vậy?

- Ai da!

Trầm Côn tỉnh ngộ vỗ trán một cái:

- Không tốt, không tốt, nhất định là Triệu Lạc Trần muốn dùng tấm linh phù này mưu hại sư phụ ta, ta không thể là kẻ đồng lõa!

- Xoạt, xoạt, xoạt!

Trầm Côn dùng tay xé nát tấm linh phù Thái Cực đồ, còn đặc ý hướng về phía Triệu Lạc Trần vừa đi nhỏ một miếng nước bọt, chế giễu nói:

- Tiểu quận chúa, đừng cho là ta không nhìn ra thủ đoạn nham hiểm của Thiên Vũ Tông các người.

Rồi hẩn lăm bầm:

- Linh phù đã bị ta xé toang, xem người lấy cái gì để hãm hại sư phụ ta!

Hẩn nói xong liền nghênh ngang rời đi! Hẩn...Đã xé toang Thái Cực đồ!

Trầm Côn đi thật lâu rồi, Phùng trưởng lão còn vẫn duy trì bàn tay ở trên cao, động tác muốn chụp chết Trầm Côn, nhưng cánh tay giờ đây đã không động được, cổ cũng cứng đờ lại, toàn thân đều bị đơ ra! Phùng trưởng lão chỉ cảm thấy được trái tim mình như đang bị xé toạc, bởi vì cái Trầm Côn xé không chỉ là Thái Cực đồ, mà còn là hi vọng thăng cấp của hẩn, cái hi vọng sống lâu thêm vài năm, lại càng là cơ duyên để cháu của hẩn cướp đoạt vị trí đại đệ tử của chương môn! Trong mười hai trưởng lão của Lăng Vân tông, ai là kẻ bị chèn ép nhất? Đương nhiên là Phùng trưởng lão! Ha ha chỉ có thực lực hộ pháp mà lại ngồi lên cái ghế trưởng lão! Thái Cực đồ đã không còn, muốn thăng cấp ư, kiếp sau đi!

Bên tai như đang văng vẳng những tiếng chế nhạo, Phùng trưởng lão bước xiêu vẹo, đột nhiên ‘phốc’, lão phun một ngụm máu tươi. Sau đó lão lão đảo ngă, vừa ngă vừa ho bật cả ra máu. Làn da đã tím tái, khuôn

mặt run rẩy vắn vẹo. Trong lúc đó, Lôi Hỏa song thiểm vừa rồi định đánh ra bị khựng lại, không phát tiết được ai ngờ phát ngược vào trong, Vũ Hồn cũng bị chẹn lại, Vũ Hồn đã bị thương! Nhưng tất cả những cái này...Không phải là điều thống khổ nhất, mà chỗ đau nhất lại chính là ở tâm!

Vừa mới chứng kiến một cái ước mơ tha thiết, một cái hi vọng rõ ràng, lại lập tức bị một tay Trầm Côn xé nát, nỗi thống khổ đến tê tâm liệt phế này, sự bi ai này, cái thù lương này, thực sự là quá tuyệt vọng, giết người giết cả tâm!

Mà đáng giận nhất chính là: Trầm Côn rời đi một lúc bỗng quay trở lại, vừa nhìn Phùng trưởng lão té trên mặt đất, hắn còn cùng người bên đường trêu chọc:

Lão huynh, người xem tên kia ăn mặc giống một tên tiểu tặc, đang quỳ rạp như một con chó bên đường, hắc hắc, nhất định là một tên tiểu tặc bị người ta phát hiện, sợ xanh mặt, tè cả ra quần!

- Tiểu tặc? Ta xem giống như là hái hoa tặc!

- Ai da, đây không phải là Lưu chương quỳ của Bách Bảo Trai sao? Còn tên tặc đồ này...Trời ơi, không ngờ là Phùng trưởng lão của Vô Ma Nhai!

Trầm Côn vội vàng chạy tới, vẻ lo lắng nâng Phùng trưởng lão dậy.

- Phùng trưởng lão, Phùng trưởng lão, làm sao mà người làm tên tặc ‘hái hoa’ vậy, còn bị người ta đánh thành ra thế này?

Phùng trưởng lão chỉ cảm thấy Trầm Côn híp mắt cười châm biếm, thế rồi mọi thứ thành hư ảo, tất cả xoay tròn, hắn ngay cả muốn chửi bậy một câu cũng chẳng còn đủ khí lực, cuối cùng lâm vào hôn mê...Sáng sớm ngày thứ hai, vùng hoang châu truyền ra một cái tin tức mỹ diệu:

- Đại trưởng lão của Vô Ma Nhai, năm mươi năm làm trưởng lão của Lăng Vân Tông, trưởng lão Phùng Thương lại là một tên tặc ‘hái hoa’, bị người ta đánh bất tỉnh, đem vắt bên đường!

Người thông minh tự nhiên sẽ không tin tưởng tin tức này, có điều trên thế giới thì đa số là người phạm tục, Dưới sự thêm mắm thêm muối của Trầm Côn thì thành ra một đám bình luận về sự ‘hái hoa’ bạo ngược của Phùng trưởng lão như một vở kịch, như là ‘Chuyện xưa không thể kể của Phùng trưởng lão cùng thất muội của Lưu gia’, ‘Một đêm mười lần yêu, truyền thuyết dâm lang của họ Phùng của đất hoang châu’, còn có ‘Phùng Thương càng già càng dẻo dai, cường tráng, uy vũ’, và nhiều kịch bản tương tự như vậy truyền truyền khắp đất hoang đất hoang, len lỏi vào từng con ngõ nhỏ.

Đương nhiên, những tổn thất danh dự đó không đủ làm lay động căn cơ của Phùng trưởng lão, mà điều làm lay động Phùng gia chính là thể trạng của Phùng trưởng lão! Phùng Thương đã hơn bảy mươi tuổi, bệnh cũ, thương mới, còn có năng lượng của Vũ Hồn bị nghiền, sau khi trở về bị khí nghịch, làm hắn bị tẩu hỏa nhập ma, đồng thời trúng gió, bán thân bị tê liệt! Mọi người tận mắt thấy Phùng trưởng lão ngồi xe lăn, miệng sùi bọt mép, ánh mắt ngơ ngác cũng không khỏi thở dài, sinh lòng thương hại.

Chỉ có một người ngoại lệ, đó là người làm văn hóa Trầm Côn, cũng chỉ có Trầm Côn lo lắng Phùng trưởng lão có thể hồi phục trở lại, nên thừa dịp họ chưa phòng bị liền thả một mồi lửa, thiêu trụi kho dược liệu của Phùng gia! Đồng thời cho người đưa thông báo đến Bách Bảo Trai để Trần Dương biết, trong vòng một đêm mua hết toàn bộ dược liệu trị trúng gió...

Cứ như vậy, Phùng trưởng lão không tìm được dược liệu trị trúng gió, lại không ai có thể giúp hắn giúp chữa trị Vũ Hồn, thật sự là không có hi vọng! Làm xong tất cả chuyện này, Trầm Côn rất thỏa mãn.

Trong lúc này, trong lòng hắn đã lên kế hoạch, để cho Phùng trưởng lão tìm đến Bách Bảo Trai, trước hết là cho hắn một cái hi vọng, sau đó xé toạc hi vọng này trước mắt hắn. Như thế dù không làm Phùng trưởng lão tức chết tại chỗ, cũng sẽ làm cho phần đời còn lại của lão cũng không dễ chịu! Giết người giết tâm, không thấy máu! Tên hòa thượng mất híp này đã báo thù, tuyệt đối là rất ngoan độc! Phùng trưởng lão bị bệnh đến ngày thứ ba thì sáng sớm hôm đó, Ngọc tiên sinh gọi Trầm Côn vào phòng.

- Ô! Sư phụ, người cho gọi con có chuyện gì sao?

Ngọc tiên sinh ngồi xe lăn, đang vuốt ve Ấn Long Giới mà phải bán cả vật tổ truyền, nhìn Trầm Côn thần nhiên mỉm cười. Vừa nhìn thấy điều này, Trầm Côn cười cười toe toe, cứ như là Ngọc tiên sinh chịu tắng gia bại sản mua Ấn Long Giới này tám phần là đem tặng Trầm Côn vậy!

- Ngày hôm qua Bách Bảo Trai đưa tới một trăm gốc cây Lôi Hỏa thảo, nói là người. Nhưng ta chỉ đưa cho người không đến hai vạn lượng bạc, sao có thể mua nhiều Lôi Hỏa thảo như vậy?

Ngọc tiên sinh cũng không có nóng lòng nhắc tới Ấn Long Giới, mà hỏi chuyện ngày hôm qua.

Trầm Côn đang mắt nhắm mắt mở chờ nhìn Ấn Long Giới, cười nói:

- Trầm gia của con cũng Bách Bảo Trai kết hợp làm ăn, con mua đồ, bọn họ chỉ lấy vốn!

- Thì ra là thế, ha ha, chỉ cần ngay thẳng mua bán là tốt rồi!

Ngọc tiên sinh gật đầu, lại nói:

- Lúc nhận Lôi Hỏa, vì sư cũng gom đủ năm vạn lượng bạc, cũng gọi người đưa đến Bách Bảo Trai, Vô Ma Nhai dù khó khăn, nhưng cũng không thể thiếu ngân lượng của người ta...

Ngọc tiên sinh nổi hứng ngồi tán gẫu, trong lúc trong lòng Trầm Côn lại không kiên nhẫn, sư phụ người muốn đưa Ấn Long Giới cho đồ nhi thì cứ nói thẳng, đồ nhi đã đợi không được nữa rồi.

Lại hàn huyền thêm nửa canh giờ nữa, rốt cuộc Ngọc tiên sinh cũng đem Ấn Long Giới đưa cho Trầm Côn.

- Đồ nhi, con là đại đệ tử của Vô Ma Nhai, thứ này cũng nên giao cho con!

- Ôi, đa tạ sư phụ!

Cuối cùng tới lúc trao tay, sư phụ cũng run run,

Trầm Côn liền muốn tìm một chỗ thử uy lực của Ấn Long Giới, nhưng mà Ngọc tiên sinh liền nói:

Trầm Côn, Ấn Long Giới này do con quản, nhưng không phải cho con!

- Sư phụ mua Ấn Long Giới không phải vì giúp đồ nhi thăng cấp?

Trầm Côn sững sốt.

- Con là đại đệ tử của Vô Ma Nhai, vì sư cần gì vì con mà phải bán tài sản của tổ tông, đây không phải là làm cho con có lỗi với tổ tông sao?

Ngọc tiên sinh bật cười nói:

- Ấn Long Giới còn có tác dụng quan trọng khác!

106. Chương 104: Cánh Tay Phải.

Ngọc tiên sinh dẫn Trầm Côn lên đỉnh Vô Ma Nhai, rồi dừng lại tại hẻm núi lần trước.

Ngọc tiên sinh đang muốn nói tiếp...

- Dừng lại, dừng lại!

Trầm Côn hai tay bịt lỗ tai.

- Sư phụ, người còn có nhiệm vụ sắp phải lên đường. Trước khi thực hiện Lăng Vân mật lệnh, đừng nói những chuyện xui xẻo như thế!

Ngọc tiên sinh cười ha ha:

- Con yên tâm, đây không phải là những lời nhảm nhí trước khi chết đâu mà lo! Vũ hồn của ta thuộc loại 'càng nát vụn càng sống dai', bị thương càng nặng thì càng sống lâu!

Lạn mệnh hoạt thiên niên? Bị nát vụn mà còn sống ngàn năm được sao?

Mới đầu Trầm Côn nghĩ Ngọc tiên sinh đang đùa hấn, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, trên đại lục đúng là có thứ vũ hồn như vậy!

Đối với loại vũ hồn kỳ lạ này, đặc điểm của nó là vô giả sở hữu nó không dễ chết, bất kể là tổn thương thể nào, cũng luôn luôn có hy vọng sống.

Đương nhiên, để giữ được tính mạng, người sở hữu nó cũng phải chấp nhận những nỗi thống khổ không thể tưởng tượng như Ngọc tiên sinh. Dù lão không thể chết, nhưng lại là phế nhân suốt đời sống dựa vào Lôi Hỏa thảo.

- Ý của vi sư là, từ nay về sau, con sẽ càng ngày càng phải gánh vác nhiều trách nhiệm, mà ta sẽ từng bước từng bước giao toàn bộ quyền quản lý Vô Ma Nhai cho con!

Ngọc tiên sinh đeo Ấn Long giới vào ngón tay Trầm Côn:

- Trước tiên là cấp cho người vật này...

Muốn làm chủ môn Vô Ma Nhai phải xuống dưới làm nhiệm vụ bí mật!

Xuống đâu? Trầm Côn nhìn xuống vực sâu vạn trượng dưới chân, sư phụ, người muốn ta nhảy xuống vực hay sao?

- Phải! Chính là nhảy xuống dưới đó!

Nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của Trầm Côn, Ngọc tiên sinh cười nói:

- Người công ta rồi cùng nhảy xuống. Trong đầu người thắm đếm mười hai giây, rồi nhìn sang vách núi sẽ thấy một cây Tiên Hạc thảo màu đỏ, người phải nhanh chóng bắt lấy gốc cây đó, nó sẽ giúp người bình yên vô sự!

Trầm Côn theo lời, công Ngọc tiên sinh, nhảy xuống vách núi. Cảm giác đã mười hai giây trôi qua, hấn quả nhiên nhìn thấy một gốc cây Hạc Tiên Thảo màu đỏ, liền đưa tay ra bắt lấy.

- Cạch cạch!

Cây tiên thảo này hóa ra là giả, do kim loại màu đỏ tạo thành, Trầm Côn sau khi cầm lên mới biết.

Chỉ thấy vách đá nứt ra, xuất hiện một cái hang tối đen, hấn dựa vào lực bắt hạc tiên thảo, nhẹ nhàng bay vào bên trong động.

Nơi này vốn là một cái mật thất, rộng khoảng hai mấy thước vuông, trên vách tường là bài vị của liệt tổ liệt tông Vô Ma Nhai, mà trên bàn thờ có một cái tráp màu đen.

- Thiên đạo mật hạp?

Trầm Côn đã nhìn ra, cái tráp này đúng là phong ấn cực mạnh của Thiên Cơ môn, cùng cái tráp hấn lấy được của Tô gia giống nhau như đúc, chỉ khác nhau về màu sắc!

Mật hạp của Tô gia trong đó có cánh tay trái của Thủy nhi, còn cái hộp này có...

- Nơi này là Vô Ma Ngọc động, cả ngàn năm nay, chỉ chủ môn Vô Ma Nhai mới biết đến sự tồn tại của nơi này!

Ngọc tiên sinh ngồi trên bồ đoàn trước bàn thờ cười nói:

- Con hãy quỳ xuống, rồi thắp nén hương cho liệt tổ liệt tông. Con nhớ kỹ, khi con sáu mươi tuổi, hoặc là tuyển ra được chủ môn kế nhiệm cho Vô Ma Nhai, thì đem nó tới nơi này, đây là nơi truyền thừa của các thế hệ chủ môn Vô Mai Nhai!

Trầm Côn vẫn còn đang kinh ngạc chuyện thiên đạo mật hạp, giật mình nói:

- Sư phụ, cái tráp trên bàn là...

- Đây chính là nguyên nhân ta mua Ấn Long giới!

Ngọc tiên sinh thở dài, tựa hồ khó khăn lắm mới thốt lên được:

- Đồ nhi, con có biết lý do tại sao Lăng Vân Tông lại chia thành thất đại môn phái không?

- Là bởi vì Tiêu Khinh Hoàng tổ sư có bảy đồ đệ?

Trầm Côn thử đoán.

- Không, chuyện bảy môn phái Lăng Vân bắt đầu từ tổ sư Tiêu Khinh Hoàng và Thiên Cơ môn môn chủ Cổ Nguyệt Hà

Có một ước định!

Ngọc tiên sinh nghiêm giọng nói:

- Một ngàn hai trăm năm trước, vì chuyện phong ấn Phù Ma Vương Kiêu, Cổ Nguyệt Hà đã dùng huyết nhục của chính mình, chế tạo nên bảy cái Thiên đạo mật hạp, phân thân Vương Kiêu thành bảy phần, chôn trong Phù Ma mộ phần! Nhưng ngay trước khi phong ấn Vương Kiêu, Cổ Nguyệt Hà đã từng gặp được tổ sư Tiêu Khinh Hoàng...

Cổ Nguyệt Hà nói, lão sắp đi Lan Vân Sơn vây bắt Vương Kiêu, trận chiến này bất luận thành bại, đều gây thù chuốc oán với Liệt Thiên Vô Hoàng Vương Mãng, đại ca của Vương Kiêu!

Một khi Vương Mãng ra tay báo thù, vương triều Đại Hán tất sẽ gặp phải tai ương vạn kiếp bất phục, mà Thiên Cơ môn cũng chịu tai họa không thể cứu vãn. Do đó, lão đem báu vật trọng yếu nhất của Thiên Cơ môn phó thác cho tổ sư Tiêu Khinh Hoàng. Còn ước định rằng, lấy kỳ hạn hai mươi năm, trong vòng hai mươi năm ấy, nếu người của Thiên Cơ môn đến thu hồi bảo vật, Tiêu tổ sư nhất định phải trả lại; nhưng nếu quá thời hạn hai mươi năm không có người của Thiên Cơ môn đến đòi, thì bảo vật này sẽ thuộc về Tiêu tổ sư!

Nói tới đây, Ngọc tiên sinh chỉ mật hạp trên bàn thờ:

- Bảo vật mà Cổ Nguyệt Hà nhắc tới, chính là bảy cái Thiên đạo mật hạp, mà cái này là một trong số đó!

- Sau khi Tiêu tổ sư có được bảy cái mật hạp, thì đất hoang châu cũng trở thành nơi cất giữ bảy bí mật,

Trong hàng ngũ đệ tử đông đảo, tổ sư chọn ra bảy người mạnh nhất, chia cho mỗi người giữ gìn một cái mật hạp!

Trong vòng hai mươi năm, Vương Mãng vì báo thù cho em trai, đã khởi binh đem vương triều Đại Hán tiêu diệt, chính mình lên làm vua Đại Hán. Nhưng không lâu sau, con cháu hoàng thất Đại Hán đã hợp nhau lại, Quang Vũ đại đế hợp tác cùng hai mươi tư hào trưởng địa phương cuối cùng đã chém chết Vương Mãng...

(DG: Chuyện này giống chuyện xảy ra trong thực tế lịch sử TQ quá)

Trong suốt cuộc chiến ấy, người của Thiên Cơ môn số bị chết, số bỏ trốn, hai mươi năm sau cũng không có ai đến nhận lại thất chỉ thiên đạo mật hạp. Không lâu sau, Tiêu tổ sư cũng tạ thế.

Nhưng khi ấy, bảy đệ tử của người cũng đã bám sâu chắc rễ trên đất Hoang Châu, trở thành thất đại tông môn Lăng Vân tông ngày nay.

Ngọc tiên sinh cười cười:

- Đây chính là lịch sử hình thành nên Lăng Vân Tông, có thể nói, thiên đạo mật hạp trước mắt ngươi chính là Trấn bảo chỉ môn sáng lập nên Lăng Vân Tông!

Nghe xong câu chuyện ly kỳ này, Trầm Côn trầm tư mãi, cuối cùng hắt sờ sờ cằm nói:

- Sư phụ, khi ta ở Tân Nguyệt thành có nghe người ta nói, nhà họ Tô hình như cũng có một thiên đạo mật hạp!

- Không có gì kỳ quái cả, tổ tiên họ Tô xưa kia vốn là một trong số bảy đệ tử giữ vật báu, có điều tông phái mà ông ta lập ra lại bị người ta cướp ngôi, nên mới lánh đến Tân Nguyệt thành!

Ngọc tiên sinh lại trầm ngâm nói:

- Tô gia giữ được thiên đạo mật hạp, chắc là kẻ phản nghịch soán ngôi không biết chuyện, nên họ Tô giữ luôn làm của riêng!

Nói xong, Ngọc tiên sinh cười khở:

- Nói ra cũng thật xấu hổ, Lăng Vân Tông trải qua ngàn năm, huyết mạch truyền thừa của thất đại đệ tử năm xưa nay đã tàn lụi hết cả, hiện giờ người biết chuyện xưa, hiểu được lai lịch của cái tráp cổ này, chỉ có mình ta mà thôi!

Trầm Côn giật mình đánh thót!

Khó trách tam đại hộ pháp khi vây bắt mình, đối với thiên đạo mật hạp cũng không quan tâm, nguyên lai La gia vốn không phải nguồn gốc chính thống của Lăng Vân tông, không biết ý nghĩa chân chính của thiên đạo mật hạp!

- Sư phụ, thế người nói cho ta biết mọi chuyện...

- Đây là mệnh lệnh của Tiêu Khinh Hoàng tổ sư!

Ngọc tiên sinh chỉ vào Ẩn Long giới nói:

- Cổ Nguyệt Hà khi giao thiên đạo mật hạp cho tổ sư đã nói, bảy cái thiên đạo mật hạp này tương truyền là thần khí lâu đời của Thiên Cơ môn, bên trong phong ấn bảy phần cơ thể của một tuyệt thế ma đầu. Vì không muốn cho ma đầu kia quay trở lại nhân gian, đệ tử của Tiêu tổ sư cứ năm năm một lần, phải gia tăng sức mạnh phong ấn trên mật hạp.

Ngọc tiên sinh tiếp tục nói:

- Người là chủ môn tương lai của Vô Ma Nhai, tất nhiên phải chấp hành mệnh lệnh này.

Ta mua Ẩn Long giới là vì sợ thực lực của người không đủ, dùng vật này giúp người tăng cường phong ấn!

Nói xong, Ngọc tiên sinh truyền cho Trầm Côn một đoạn khẩu quyết, dặn dò:

- Năm ngày nữa là đến kỳ hạn phong ấn, đến lúc đó, người cầm Ẩn Long Giới, tới nơi này cường hóa phong ấn, không được phép quên!

- Sư phụ, đồ nhi xin nhớ kỹ!

Trầm Côn vô cùng kính cẩn vâng dạ, có điều, thực lòng hắn không hề xem trọng chuyện này.

Sư phụ cũng quá cổ hủ rồi, tăng cường phong ấn, hừ, việc này người ta đã làm cả nghìn năm rồi, giờ đây còn ai coi trọng việc này nữa. Chỉ có sư phụ mới như vậy, coi chuyện này là sứ mệnh trọng đại, còn bắt hắn phải thực hiện một cách trịnh trọng nghiêm túc nữa!

Không làm việc này thì thế nào? Liệu có hậu quả gì được?

Không thể có khả năng có hậu quả xấu được, cứ nhìn Tô gia mà xem, khi hắn tìm được mật hạp, trên mặt không hề có dấu vết tăng cường phong ấn gì cả, chứng tỏ họ Tô đó không hề coi trọng mệnh lệnh này, thế mà họ Tô có bị ma đầu tập kích không, bị Tiêu Khinh Hoàng trừng phạt không? Rõ như ban ngày là không hề. Hơn nữa, Thủy nhi trong thiên đạo mật hạp, Trầm Côn đã gặp qua rồi, nha đầu ngốc đó dù có mạnh đến đâu, cũng không đáng phải dùng đến Ẩn Long giới để phong ấn.

Sau khi công Ngọc tiên sinh quay trở lại đỉnh núi, Trầm Côn hắn sẽ đem chuyện này xếp vào một xó ngay.

Chạng vạng ngày hôm đó, Ngọc tiên sinh mang theo ba trăm đệ tử tinh nhuệ ly khai ốc đảo, đi chấp hành Lăng Vân mật lệnh, đi tìm Hải Nạp Bách Xuyên Thạch.

Mà Ngọc tiên sinh vừa đi, tên mất híp Trầm Côn ngay lập tức làm theo ý mình.

- Hắc hắc, tuy nói bản tăng không coi trọng việc phong ấn, có thể trong mật hạp lại là một phần thân thể khác của Thủy nhi cũng nên...

Chi bằng...

Thừa dịp đêm tối, Trầm Côn lặng lẽ chạy vào Vô Ma ngọc động, sau đó vận dụng sức mạnh ‘Hồn kinh’, khẽ tách phong ấn ra nhìn vào trong.

Quả nhiên!

Trong mật hạp có một cánh tay nhỏ bé trong suốt, đúng là cánh tay phải của Thủy nhi!

Trầm Côn lấy tay phải ra, bỏ vào trong ngực, rồi phong ấn mật hạp lại. Sau đó hắn phải nhanh chóng tìm ra A Phúc, rồi lấy thiên đạo mật hạp trên người hắn giấu kỹ đi mới được.

Hai tay nhỏ bé đã để cùng một chỗ dưới giường, Trầm Côn khẩn cấp đi ngủ.

Hắc hắc, lần trước tìm thấy tay trái, có thể cùng Thủy nhi nói chuyện một đêm, lần này tìm thấy tay phải, chắc ít nhất cũng phải mơ thấy Thủy nhi thêm một lần nữa chứ?

Từ khi đến Cửu Châu đại lục, điều chán nản nhất của Trầm Côn chính là không thể hợp được với người cổ đại. Hắn vốn là người địa cầu thời kỳ hiện đại, người ở đây không ai hiểu được hắn. Cho nên Trầm Côn vô cùng mong mỗi nằm mơ thấy Thủy nhi, để có thể, dù là trong mơ, kể một chút chuyện ngày xưa của hắn ở Thiếu Lâm tự, cùng một vị thí chủ võ công cao cường trò chuyện, lại không sợ tiết lộ chuyện mình vốn là người xuyên qua...

- Mẹ nó chứ? Tại sao mãi không ngủ được?

Nằm trên giường tới hai canh giờ, Trầm Côn chán nản gõ lên trán một cái, càng nằm hắn lại càng tỉnh táo.

Thôi rồi!

Thở dài ai oán, Trầm Côn rất muốn đi tìm loại thuốc linh tinh nào đó giúp hắn dễ ngủ, nhưng đúng lúc đó, hắn nghe thấy có tiếng gõ nhỏ nhẹ bên tai, cốc, cốc, cốc.

Âm thanh thật là quen thuộc.

Chẳng lẽ bàn tăng đã ngủ rồi, giờ đang mơ hay sao?

Trầm Côn cười hắc hắc, đẩy cửa bước ra.

Đáng tiếc, bên ngoài vẫn là tiểu viện của hắn, không phải là rừng mai khi trước. Thêm nữa, một bóng đen cao lớn đang hướng Trầm Côn bước tới, tiếng cốc cốc kia là tiếng của thanh kiếm đỏ như máu mà bóng đen kia mang theo đang cọ xát trên nền đá.

- Trầm Côn, nhiệm vụ đầu tiên của ngươi đã hoàn thành tốt!

Bóng đen lạnh lùng nói.

107. Chương 105: Ấn Bắc Đẩu Thú Hoàng.

Đối diện với hắc kỵ sĩ, Trầm Côn cố gắng đứng thẳng cái eo lên. Nhưng rất nhanh phải chán nản cúi đầu. Hắn đã là cường giả Lục Nguyên hạ đoạn. Nhưng mà dưới áp lực cường đại của hắc kỵ sĩ, vẫn không có đủ dũng khí để ngẩng đầu.

- Ngươi biết ta sẽ đến?

Hắc kỵ sĩ đi vào phòng ngủ của Trầm Côn, giống như là trở về nhà mình. (Cái này gọi là tự nhiên như ruồi)

Sau đó, hắn ngồi trên ghế, nhẹ nhàng vuốt ve đại kiếm.

- Ai ui, chẳng phải lão huynh ngài nói tiến vào Lăng Vân Tông, đồng thời tiếp nhận thêm một mệnh lệnh. Đây chẳng phải là yêu cầu của ngài sao?

Trầm Côn cười hì hì ngồi xổm đối diện với hắc kỵ sĩ.

- Ân, xem ra đầu óc ngươi không có hoàn toàn hồ đồ. Đúng vậy, nhận thêm một mệnh lệnh.

- Ba

Hắc kỵ sĩ đem một khối kim loại tròn tròn đặt trước mặt Trầm Côn. Mặt trên có khắc dấu hiệu của Bắc Đẩu Thất Tinh.

- Hi vọng người còn nhớ rõ, thứ này gọi là Bắc Đẩu thú hoàng ấn. Là chúa thượng độc nhất ấn tín. Khi Bắc Đẩu thú hoàng ấn xuất hiện, người nhất định sống chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Hắc kỵ sĩ tiếp tục nói:

- Người có hai nhiệm vụ. Thứ nhất, lấy giao giới giữa Đại Hoang Châu cùng biên cảnh phía bắc Đại Triệu quốc làm trung tâm. Trong vòng phạm vi một ngàn năm trăm dặm, sẽ xuất hiện bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch. Chúng có kích thước bằng với nắm tay của trẻ con, màu đen, góc cạnh rõ ràng.

Không đợi hắc kỵ sĩ nói xong, Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Hắc, thật đúng là trùng hợp. Lăng Vân Tông cũng đang ra lệnh tìm bảy khối đá này. Là ý tứ của Dạ gia Tổng Nguyệt đế quốc.

- Dạ gia?

Hắc kỵ sĩ cười lạnh một tiếng:

- Mặc kệ chúng, nhiệm vụ của người là đoạt của Dạ gia. Trước tiên hãy tìm bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên.

- Được.

Trầm Côn không hỏi vì sao, cũng không hỏi sau khi tìm được làm thế nào. Hắn rất rõ ràng hắc kỵ sĩ sẽ không trả lời vấn đề này.

- Nhiệm vụ thứ hai của người.

Âm thanh hắc kỵ sĩ lạnh lùng nói:

- Lăng Vân Tông có cất giấu bảy thiên đạo mật hạp màu đen, rộng hai thước, cao một thước. Trên mặt có màu sơn văn chương phong ấn của Thiên Cơ môn. Người cần phải tìm được tung tích của chúng.

Hắn dừng lại một chút:

- Nhiệm vụ này không có thời hạn. Nhưng mà tốt nhất người phải hoàn thành trong vòng một năm.

Hắn cũng muốn tìm thiên đạo mật hạp?

Trầm Côn chớp chớp con mắt, giả bộ cái gì cũng không biết gật gật đầu:

- Không thành vấn đề, ta tận lực đi tìm.

- Ân, chính là những chuyện này. Trầm Côn, người tự thu xếp cho ổn thỏa.

Thân hình hắc kỵ sĩ nhạt dần ngay trước mắt Trầm Côn, dần dần biến mất...

- Đúng rồi lão huynh. Người vừa mới nói “Chủ thổ” là ai, ta còn là thần tử của người khác sao?

Trầm Côn vội vàng hỏi.

- Người ngay cả chúa thượng cũng quên?

Hắc kỵ sĩ đột nhiên liên tục cười quái dị, nhưng cũng không trả lời nghi vấn của Trầm Côn.

Mẹ nó chứ!

Tên quái vật da đen này ngày càng thần bí.

Sau khi hắc kỵ sĩ biến mất thật lâu, Trầm Côn mới từ mặt đất bò lên. Từ dưới giường lấy ra hai thiên đạo mật hạp, ba khối Hải Nạp Bách Xuyên. Khóe miệng hiện ra nụ cười quái dị.

Đúng vậy, Trầm Côn đã có được vài món vật phẩm nhiệm vụ. Nhưng mà hắn tuyệt đối không có nói ra.

Nếu hai loại đồ vật này đến tay một trong các cao thủ, hắc kỵ sĩ, Dạ gia, Lăng Vân Tông, Thiên Vũ Tông hoặc là cường giả đại lục. Tất cả đều vì chúng mà phong khởi vân dưng (gió mây cuộn cuộn). Nếu như Trầm Côn nói mình nắm giữ hai loại đồ vật này, sẽ bị cuốn vào phong ba đại lục.

Muốn sống bình an, thư thái thoải mái, nhất định phải biết giả ngu.

- Hắc hắc, bản tăng luôn miệng nói nhất định hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng trên thực tế, suy cho cùng xem người có thể làm gì được bản tăng?

Trầm Côn hạ quyết tâm dùng chiến thuật kéo dài thời gian để đối phó với hắc kỵ sĩ. Sau đó hắn lên giường nằm, bình yên tiếp nhận mộng đẹp...

Đêm nay, Thủy Nhi lại xuất hiện đúng như trong dự liệu, phiêu tuyết mai lâm (Trắng như mai trong rừng), y phục màu trắng, vui vẻ cùng Trầm Côn hàn huyên suốt cả đêm.

- Chuyện kể rằng lúc hòa thượng Bất Tham mười sáu tuổi, đã làm một chuyện kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp hãi, việc lớn liên quan đến cả Như Lai Phật Tổ! Một đêm kia, hắn cùng mười tám đồng nhân vẽ phim ngay mặt sau của tượng Như Lai Phật Tổ...ô a ôi...Những khúc ái ố vang lên, ong bướm vờn hoa...Trên đó có hai người đang múa những một trong những thần công trong ba mươi sáu thần công của tà đạo - Quan Âm tọa liên...

(Biên: Đã bỏ bớt vì đây là tiên hiệp)

- Ba mươi sáu đại thần công tà phái, đây là võ công gì?

- Người không biết? Đối với chính phái có một trăm lẻ tám chiêu thức, tà đạo có ba mươi sáu thần công. Theo thứ tự là: Lão thụ bàn căn, Quan Âm tọa liên, lão Hán thôi xa...Mẹ nó chứ, ta nói nè mỹ nữ lão sư. Đừng có dọa ta như thế được không? Ta không muốn trở thành lão sư giảng cho toàn nữ tử đâu.

Sáng sớm, Trầm Côn còn đang trong mộng bập bẹ nói cái gì đó. Bên tai đột nhiên truyền lại thanh âm của một người.

- Âm

Hắn xoay mạnh người lại, tức giận vỗ trán một cái. Ai, tinh mộng đẹp, Thủy Nhi cũng đã biến mất, không biết khi nào mới có thể vui vẻ nói chuyện như vậy.

Tình huống tương tự đã phát sinh một lần. Lúc ấy, Trầm Côn bị A La đánh thức. Hơn nữa lúc đó A La còn làm điểm tâm cho Trầm Côn. Vì thế không hề nghĩ ngợi, Trầm Côn cho rằng âm thanh bên tai là của A La. Nhưng lúc hắn vừa quay đầu lại, bên giường một cái đầu bóng lờng, một đôi mắt tội nghiệp đang muốn hỏi, chính là tiểu sư đệ Mông Trùng.

- Sao người lại tới đây? Tiểu cô cô đâu?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Trước tiên đừng hỏi tiểu cô cô. Lão đại, cái gì là ba mươi sáu thần công Tà phái? Quan Âm Tọa Liên là gì?

Ánh mắt Mông Trùng tràn ngập sùng bái đối với cao thủ:

- Dạy ta đi, ta sẽ cho những tên hay khoác lác biết tay.

- Ai da.

Trầm Côn thở dài, vẻ mặt thành thật nói:

- Nhắc tới thần công tà phái, phải nói đến trường phái võ công Đông Doanh. Võ công Đông Doanh phân chia thành: Bát Đại Hệ Liệt, Ngự Tả Hệ, La Ly Khổng, Sư Sinh, Chế Phục Hệ, Tổ Nhân Thực Lực...

Trong lúc Trầm Côn đang ngồi ba hoa chích chòe. Bỗng hắn phát hiện trên tay áo Mông Trùng có dính một vệt máu, vẫn còn đang nhỏ giọt. Hiển nhiên là vừa mới bị chảy máu.

- Người vừa mới đánh nhau.

Trầm Côn giật mình nói.

- Ai nha, huynh không nói thì ta quên mất.

Mông Trùng vỗ mạnh vào cái đầu bóng loáng của mình:

- Lão đại, Phùng Kiếp tạo phản. Cô cô huynh đang đánh nhau với bọn chúng, đã giết được rất nhiều người.

Trầm Côn lắc mình, lập tức xông ra ngoài.

Mông Trùng chết tiệt, bần tăng đầu biết là đầu óc nguoi ngu ngốc. Nhưng không ngờ nguoi lại ngu ngốc tới như vậy. Ngay cả một chuyện lớn như thế cũng quên hết.

Địa hình Vô Ma Nhai có ba mặt thẳng đứng, một mặt dốc thoải, tạo thành hình dáng trụ hình. Tại trung tâm chính là Vô Ma thần điện. Trầm Côn cùng với Ngọc tiên sinh ngụ ở bên trong thần điện, còn A La ngụ ở khu nhà dưới chân núi.

Lúc này, ba bốn ngàn đệ tử Vô Ma Nhai đã bao vây trọn ngọn núi. A La đứng ở trước cổng Vô Ma thần điện, trường kiếm tiêu sái, lãnh diễm như điện. Dưới chân nàng có hơn ba mươi cỗ thi thể, toàn bộ một kiếm cắt cổ, chết rất gọn gàng.

- Ta ở đây, ai dám xông vào Vô Ma thần điện?

Dưới sự trợ giúp của Trầm Côn, A La cũng đã khôi phục đến Hoàng Nguyên thượng đoạn. Đối phó với hơn chục đệ tử không có gì khó khăn. Nhưng mà nàng không phải là Hồng Nguyên Vũ Tông có sức mạnh nghịch thiên. Đối mặt với ba bốn ngàn người vây công, trong ánh mắt có hiện lên một chút lo lắng.

- Đám người lão huynh vội vàng vàng, có chuyện gì thế?

Trầm Côn vỗ bả vai A La, ý bảo nàng đứng ra sau lưng mình.

Phùng Kiếp từ trong đám người đi ra. Bộ dáng hẩn tuấn lãng (anh tuấn - lãng tử), nhưng mà hai hàng lông mày hiện lên dáng vẻ ham mê tử sắc. Hẩn căn bản không có trả lời câu hỏi của Trầm Côn, cười lạnh nói:

- Ai ui, Trầm Côn, nguoi trốn sau mông nữ nhân à? Đã ra rồi? Người đâu, bắt Trầm Côn lại cho ta, bắt luận sống chết.

Mông Trùng vội vàng đi ra theo sau, giải thích:

- Lão đại, vừa rồi tiểu cô cô A La đến để đưa cơm cho nguoi. Đúng lúc gặp phải Phùng Kiếp dẫn người bắt nguoi. Ha ha, nàng thật lợi hại, lập tức giết hơn ba mươi người.

Té ra là Phùng Kiếp vì bần tăng mà tới. May mắn là có A La, nếu không thì bần tăng đang trong mộng đã bị hẩn bắt giữ.

Trong lúc Trầm Côn đang suy nghĩ, mười mấy đệ tử vọt tới gần. Hẩn cười tủm tỉm nói:

- Uy, dù sao ta cũng là đại sư huynh của các nguoi. Có việc gì cứ từ từ mà nói. Tại sao lại phải cùng đại sư huynh động thủ thế?

- Đại sư huynh cái rắm chó.

Những đệ tử này đều là dòng dõi Phùng gia. Bọn hẩn căn bản là không để Trầm Côn vào mắt. Hơn mười lưỡi đao kiếm bổ tới đỉnh đầu Trầm Côn.

Trầm Côn mỉm cười, giơ tay trái lên, phát ra một đạo ánh sáng màu đen làm cho toàn bộ đao kiếm dính chặt vào nhau. Sau đó, tay phải đồng thời bắn ra hơn mười đạo Cự Linh Phù...Mỗi người một linh phù, khiến cho hơn mười đệ tử ngã bay ra ngoài.

- Ai da, nhưng tên hài tử này...Bây giờ có thể nói chuyện được không?

Trầm Côn coi như không có việc gì, lau lau tay:

- Nói đi, tại sao muốn bắt ta?

Vừa ta tay liền phé đi mười mấy đệ tử. Chúng kiến cảnh tượng ngay trước mặt, Toàn bộ Phùng gia đệ tử lui về sau mấy bước.

- Không được lui, hấn tuy lợi hại nhưng mà cũng chỉ có một người.

Phùng Kiếp lớn tiếng hét. Nhưng mà hấn cũng không có lá gan liều chết cùng Trầm Côn, bi phần nói:

- Tại sao muốn bắt người? Trầm Côn, người cũng không rõ sao?

- Ta rõ cái gì?

Trầm Côn vẻ mặt vô tội.

- Chính là việc này.

Các đệ tử Phùng gia bỗng nhiên dân ra thành một đường lớn, hai tên đệ tử đẩy xe lăn qua. Phùng trưởng lão ngồi trên xe lăn, khoe miệng giật giật, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt căm tức nhìn Trầm Côn:

- Trầm... Trầm... Côn...

- Trầm Côn, gia gia ta bị phé đi. Chính miệng người luôn hung tợn kêu tên người. Nhất định là chính người đã hại gia gia ta

Lúc Phùng trưởng lão xuất hiện, Trầm Côn còn tưởng rằng hấn nghĩ mình có liên quan. Nhưng mà vừa nghe Phùng Kiếp nói...Tiểu tử này căn bản không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ dựa vào một cái tên, liền ngang ngược tìm bần tăng báo thù.

- Hấn gọi tên của ta, người cho ta chính là hung thủ? Lão huynh, người có thể thể nói chút đạo lý được không? Theo như suy nghĩ của người, nếu hấn gọi một tên một người khát cái ở xa vạn dặm. Tên khát cái kia cũng sẽ trở thành hung thủ sao?

Trầm Côn tức giận bật cười.

- Trầm Côn, không cần ngại biện. Lão tử sẽ không cùng người nói đạo lý.

Phùng Kiếp không nói được với Trầm Côn. Nhưng trong lòng hấn cho rằng chính Trầm Côn hại Phùng trưởng lão. Hấn giơ cánh tay lên cao nói:

- Người nghe cho rõ đây, nề tình thế diện của Ngọc chuông môn, cấp cho người hướng gia gia ta quỳ xuống dập đầu ba cái. Sau đó rút khỏi Vô Ma Nhai, lão tử ta sẽ không tình toán với người. Nếu người làm không được...

Theo sự uy hiếp của Phùng Kiếp, ba bốn ngàn đệ tử Vô Ma Nhai ủng hộ sĩ khí. Dao kiếm hàng loạt giơ lên, đằng sau là cung tên, bày ra tư thế sẵn sàng giết người.

- Ta không làm được, người liền giết ta?

Trầm Côn hích chặt đôi mắt. Trong lòng hấn đã tính toán, hấn và A La liên thủ tuy rằng không hấn đánh tan ba bốn ngàn đệ tử Phùng gia. Nhưng nếu địch không lại, hấn cũng phải dùng vũ lực đánh lại. Đường đường là đại đệ tử của trưởng môn bị người mạo phạm, lại phải ỉu xiu rút khỏi Vô Ma Nhai. Hấn còn có mặt mũi sống yên ổn trên giang hồ sao?

108. Chương 106: Phân Tách

Trầm Côn hích mắt cười miệng hỏi A La nhưng nhìn chằm chằm Phùng Kiếp.

- Lão đại, còn ta.

Mộng Trùng rút ra hai thanh Đại sơn phủ ra.

- Người là chuông môn đại đệ tử, ta nghe theo lời người.

- Được, người giúp ta mở đường ở phía trước.

Trầm Côn cười cười. Tuy hấn mới lên núi nhưng cũng đã có vài thân hữu. Đến lúc cần liều mạng cũng có người ra tay.

Theo sự phân phó của Trầm Côn, Phùng Kiến phát động quân trận.

Chỉ thấy hai đệ tử giúp Phùng trưởng lão lui vào tầng lớp bảo hộ bên trong. Những tên cung thủ xếp phía sau liên tiếp bắn tên. Vù vù...tên bay đầy trời hướng về phía Trầm Côn. Những đệ tử cận chiến được đội cung tên bảo hộ, mười người một tiểu đội, thay phiên nhau xông lên.

Những đệ tử này đều là binh lính tinh nhuệ, năm xưa đã từng tham gia đại chiến nơi U Vân Châu. Vốn không kém quân chính quy của Đại Triệu vương triều bao nhiêu.

- Tốc độ phân giấy gấp ba mươi hai lần, linh phù tự vị...Cự Linh Phù.

Đối mặt với sự công kích của quân trận, Trầm Côn ném một xấp giấy trắng lên cao. Sau đó búng ngón tay, hơn một trăm chương giấy trắng biến thành các mảnh giấy bay hỗn loạn. Hấn điểm về phía trước, các mảnh giấy đón gió lớn dần. Mấy ngàn tấm Cự Linh Phù ầm ầm hướng về phía trước quân trận.

Một hồi hỗn chiến xuất hiện trước cửa Vô Ma thần điện.

Chỉ nghe quanh thần điện không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết khiến các đệ tử Vô Ma Nhai kinh động.

- Có chuyện gì thế? Có người vây công thần điện sao?

- Hình như là đại sư huynh động thủ với Phùng gia. Còn nhìn cái gì nữa, chúng ta mau hỗ trợ.

- Chúng ta nên hỗ trợ ai đây? Một bên là chương môn đại đệ tử, một bên là Phùng gia đã nhập môn hơn năm mươi năm. Chúng ta không thể đắc tội với hai bên.

- Không được lỗ măng, Trước tiên chúng ta đến Vô Ma thần điện xem đã.

Một đám đệ tử chạy về phía thần điện. Nhắc đến cũng đáng buồn, Ngọc tiên sinh tuy là chương môn Vô Ma Nhai nhưng hai chân đã bị tàn phế. Đại đa số đệ tử không coi hấn vào đâu. Tuy có năm trăm đệ tử nghe lời của hấn nhưng những người này đều cùng Ngọc tiên sinh đi chấp hành Lăng Vân mật lệnh rồi.

Lúc này tại Vô Ma Nhai, một nhóm người là Phùng gia, còn đa phần đều kẻ a dua, gió chiều nào mạnh thì che chiều ấy.

Trong đám đệ tử hỗn loạn có một lão nhân tướng mạo xấu xí chống gậy đi ra. Y phục của lão tuy tầm thường nhưng những đệ tử xung quanh vội vàng cúi đầu nhường đường.

- Tôn lão, đã làm kinh động đến người sao?

- Máu tươi nhuộm đầy thần điện, ta không thể đi xem một chút sao?

Tôn lão này chính là sư thúc của Ngọc tiên sinh. Năm xưa cũng là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa. Khi lão tuổi già thì ẩn cư phía sau núi.

Lúc lão xuất hiện, chiến đấu đã xảy ra được một khắc rồi.

Lúc này Trầm Côn bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Phùng gia vây quanh ở trung tâm. Hấn đã quật ngã hơn ba trăm đệ tử. Cái đầu trọc lóc cùng áo cà sa đã dính đầy máu tươi. Hai tay không ngừng bắn ra linh phù, tạo thành một chuỗi khiến vô số đệ tử bị thương.

Bên kia, Mông Trùng tuy rằng kém hơn so với Trầm Côn nhưng vô cùng dũng mãnh bạo ngược. Mỗi một búa đều đem địch nhân bổ ra làm hai nửa. Hai thanh đại phủ tử uy vũ sinh phong, dánh đẩy thịt nát địch nhân, trông sợ tới mức không có ai dám đánh cận chiến với hấn.

Nhưng tàn nhẫn nhất vẫn là A La. Chiêu thức của nàng tựa hồ như sáng chế ra để giết người. Một kiếm xuất ra nhất định có người bị cắt ngang cổ. Cứ một đường là thi thể như cắt cỏ rồi ngã xuống.

- Dừng tay, tất cả dừng tay hết cho ta.

Chứng kiến trận đánh ngay trước mặt, Tôn lão vô cùng đau đớn rống to:

- Nơi này là thần điện của liệt tổ liệt tông, các người đã không để xem ta ra gì nhưng chẳng lẽ không để tổ tiên vào trong mắt hay sao?

Nói xong, lão gia tử này cởi áo, ở trần nhảy vào trong quân trận, đứng cùng với Trầm Côn và Phùng Kiếp.

- Lão già này, người muốn chết.

Một đệ tử Phùng gia đang giết người đỏ mắt, nâng tay đâm tới nơi ngực của Tôn lão. Bỗng nhiên bên tai truyền lại một tiếng:

- Dừng tay.

Một quả thiết chùy đập vào lưng khiến hắn đau gần chết. Quay đầu nhìn thì người động thủ là người một nhà, đường thúc của Phùng Kiếp - Phùng Thiên Thành.

- Tôn lão, tiểu tử này dám động thủ với người, ta thật xin lỗi. Phùng Thiên Thành căng thẳng cúi đầu.

Vừa nhìn điệu bộ này, Trầm Côn hơi sững sờ.

Hắn biết Vô Ma Nhai có một lão tiên bối như vậy. Nhưng Tôn lão đã ẩn cư nhiều năm, lão già sắp sửa xuống mồ mà vẫn còn ảnh hưởng lớn vậy sao?

Chưa rõ lai lịch của Tôn lão, Trầm Côn đưa mắt ra hiệu cho A La cùng với Mông Trùng, ba người đồng thời thối lui trong thần điện. Tính ra quyết định của hắn vô cùng anh minh.

- Còn ai dám động thủ?

Tôn lão đã hơn một trăm tuổi nặng nề thở gấp, thân thể run rẩy như muốn ngã xuống bất cứ lúc nào. Lão cắn răng nhìn đám đệ tử trung lập quát:

- Các đệ tử trẻ tuổi không nhận ra ta là ai, không lễ thể hệ trước của các người lại không nhận ra ta?

Lão giọng gầy chỉ tên bốn người:

- Hồng gia, Chu gia, Vương gia, Tư Đồ gia. Bốn gia chủ các người đều là các lão chủ tướng, chẳng lẽ các người không nhận ra ta? Lời nói của lão tử ta các người không có nghe sao?

- Tôn lão, xin cứ nói. Bốn gia chủ bị điểm danh cúi đầu.

- Được. Tôn lão nổi giận dùng dùng nói:

- Ta ra lệnh cho các người lập tức phong tỏa Vô Ma Nhai. Phái binh đóng ở thần điện. Ai còn dám để rơi máu tại thần điện, các người cứ việc lấy máu của hắn.

- Dạ. Tư gia gia chủ thấp giọng phân phó vài câu. Rất nhanh hơn một vạn đệ tử lập tức phong tỏa các con đường, sau đó bao vây Trầm Côn cùng đệ tử Phùng gia lại.

- Hừ, hừ. Hiện tại lão đầu tử ta có vài lời nói. Trầm Côn, Phùng Kiếp, các người có thể ngồi xuống nghe một chút chứ?

Tôn lão nổi giận dùng dùng nói.

- Ai da! Lão gia tử là trưởng bối, nói cái gì ta nhất định nghe theo.

Trầm Côn cười hì hì đi ra. Hắn đã rõ lão đầu tử này chính là lãnh tụ tinh thần của Vô Ma Nhai. Lão đã nổi giận thì toàn bộ Vô Ma Nhai không ai có thể trêu chọc nổi.

- Tôn lão. Phùng Kiếp không tình chút nguyện đi tới cầu xin nói:

- Tôn lão, người cần phải làm chủ cho Phùng gia chúng ta. Năm đó, võ công c gia gia ta cũng do một tay người dạy. Trong lòng ta vô cùng kính trọng người. Hiện giờ gia gia ta bị Trầm Côn đánh lén, ta muốn...

- Nói ít cho ta. Sắc mặt Tôn lão tái mét:

- Chuyện hôm nay ta cũng đã minh bạch rồi. Là Phùng gia các người động thủ trước, Trầm Côn tuy ra hạ thủ độc ác nhưng chính do các người bức hắn.

- Lão gia tử anh minh.

Trầm Côn thành tâm cúi đầu, thực sự tán thưởng đạo lý của lão đầu tử.

- Tôn lão, đúng là ta đã chủ động gây chuyện nhưng bởi Trầm Côn làm hại gia gia ta. Phùng Kiếp nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

- Đừng nói nhảm cho ta. Việc hôm nay ta đã có quyết định.

Tôn lão kéo một cái ghế lớn ngồi ở trước mặt Trầm Côn cùng Phùng Kiếp. Trước tiên chỉ chỉ Trầm Côn:

- Người nói trước đi, Chính người đã làm hại Phùng trưởng lão?

Lão này là bắt đầu thẩm vấn vụ án sao? Trầm Côn nói:

- Ta không làm! Nếu Phùng gia có thể đưa ra bằng chứng ta hại Phùng trưởng lão, ta đương nhiên chấp nhận trừng phạt.

Dù sao Phùng trưởng lão đã bị đột quy. Hắn còn có thể mở miệng nói cái gì sao?

- Phùng Kiếp, người nói Trầm Côn lại Phùng trưởng lão là chứng cứ đâu?

Nghe Tôn lão hỏi dồn, Phùng Kiếp vội vàng trả lời:

- Gia gia ta luôn miệng kêu tên Trầm Côn...

- Chỉ như vậy mà là chứng cứ hả?

Tôn lão giận quá hóa cười. Ngay lúc Trầm Côn cho rằng lão thiên vị mình, Tôn lão đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói:

- Sự tình này ta đã rõ ràng. Phùng trưởng lão là do kẻ nào hại ra như vậy...Hừ, nếu Phùng trưởng lão còn sống thì tốt nhất, là ở đây, chính hung thủ tự nói nên nói ra.

Đám người đều nhìn Tôn lão một cách quái dị. Phùng trưởng lão đã đột quy, giỏi lắm nghe được mấy lời là cùng. Người như thế còn có thể mở miệng nói chuyện sao?

- Đừng có sững sờ, ta không hề đồ đâu. Tôn lão lạnh lùng cười:

- Ta ẩn cư lâu lắm rồi. Đại khái các người đều đã quên Vũ Hồn của ta là gì rồi à?

Lão đứng lên, lắc mình một cái đến bên cạnh Phùng trưởng lão. Một tay đè lên đỉnh đầu của Phùng trưởng lão, một tay hướng thiên và chỉ.

- Thiên Y Tá Giáp.

Tức khắc một ánh dương chiếu vào ngón tay Tôn lão. Sau đó lan quanh thân thể họ Tôn rồi nhập vào trong đầu Phùng trưởng lão.

- Trầm Côn, nói thực đi. Phùng trưởng lão có phải do người làm hại chăng?

A La lặng lẽ đi đến sau lưng Trầm Côn.

- Gì vậy?

- Vũ Hồn của Tôn lão thuộc hệ y liệu - Thiên Y Tá Giáp. Có khả năng dùng cấp bậc của võ giả để đổi lấy lực sinh mệnh.

A La Thấp giọng nói:

- Tôn lão đang hạ thấp cấp bậc của Phùng Thương. Đến khi Phùng trưởng lão hạ xuống đến Hoàng Nguyên Vũ tông, năng lượng chuyển cấp thành sẽ chuyển hóa thành sinh mệnh lực. Trợ giúp hắn trị liệu toàn bộ thương thế.

Có loại Vũ hồn thể này sao?

Lồng ngực Trầm Côn căng thẳng nhưng lập tức nhẹ nhàng thở ra. Hắn chưa từng tổn thương đến một sợi lông của Phùng trưởng lão. Nếu Phùng Thương tỉnh lại cũng không có gì phải sợ.

- Phù, đa tạ Tôn lão.

Sự ngậy đại trên mặt Phùng trưởng lão dần thay thế bằng vẻ lạnh lợi. Hắn tàn nhẫn liếc nhìn Trầm Côn, sau đó run rẩy đứng lên.

- Không cần cảm tạ ta. Ta cứu ngươi nhưng đã làm giảm cấp bậc của ngươi...Tôn lão nở nụ cười xin lỗi đồng thời cười nói:

- Ngươi đã tỉnh rồi, hãy nói một câu đi. Ai đã hãm hại ngươi?

- Vâng, Là thân thể của ta không có tiền đồ nên tự nhiên mắc bệnh. Không hề liên quan hệ đến Trầm Côn. Phùng trưởng lão cười cười quỷ dị khiến mọi người ồ lên.

Phùng Kiến nhanh chóng chạy lại bên cạnh:

- Gia gia, không phải là Trầm Côn, vậy sao mỗi ngày người đều kêu tên Trầm Côn thế?

- Chuyện này lát nữa nói sau. Ha ha, gia gia còn có chuyện muốn làm. Phùng trưởng lão càng tươi cười thêm phần quỷ dị.

Mấy ngày nay tuy hắn không thể nói chuyện, chân không thể động. Có điều luôn nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều do Trầm Côn dựng lên để hại hắn. Có điều tiểu tử này hành sự không chệ vào đâu được. Cho dù có tỉnh lại cũng không có chứng cứ để tố giác.

Nhưng cứ như vậy quên sao?

Không, Trầm Côn! Ta không có biện pháp tố giác quỷ kế của ngươi nhưng vô cùng cảm tạ Phùng Kiếp đã cho ta cơ hội hoàn mỹ để giáo huấn ngươi.

Nghĩ đến đây, Phùng trưởng lão bước lên phía trước lớn tiếng nói:

- Chư vị, thương thể của ta quả thực không quan hệ đến Trầm Côn, đã khiến chư vị phải lo lắng. Phùng Thương cúi đầu nhận lỗi với các ngươi.

Hắn xoay chuyển lời nói:

- Nhưng còn mời các vị làm chứng cho ta. Có một số việc ta cần phải đòi công đạo từ Trầm Côn.

- Ai da, theo như lời Phùng trưởng lão. Ta có gì không đúng cần phải xin lỗi ngài sao?

Trầm Côn cảm giác được trong lời nói của Phùng trưởng lão có sự uy hiếp, cẩn thận đề phòng.

- Ngươi không phải là xin lỗi ta, mà là phải xin lỗi tất cả Phùng gia chúng ta.

Phùng trưởng lão bỗng nhiên ngồi xổm xuống. Chậm rãi đếm thi thể trên mặt đất:

- Một, hai, ba...ba mươi lăm, ba mươi sáu...một trăm lẻ tám, một trăm lẻ chín...

Theo các số hắn đọc, trên mặt đệ tử Phùng gia hiện lên một tầng bi phẫn.

- Ba trăm tám mươi lăm. Trầm Côn, ngươi thật điên rồi. Mười mấy phút đồng hồ, ngươi đã làm hại ba trăm tám mươi mạng người Phùng gia ta.

Phùng trưởng lão chỉ vào Trầm Côn bị phẫn rống to.

Trầm Côn muốn nói chuyện, nhưng Tôn lão giữ lấy cánh tay hắn, trầm giọng nói:

- Phùng Thương, Trầm Côn quả thật có một chút ác độc. Nhưng tôn tử của ngươi phạm thượng làm loạn, mang binh vây công đại đệ tử chúng môn. Nhưng mà Trầm Côn chỉ là làm theo môn quy, thanh lý môn hộ mà thôi.

- Đúng vậy, hôm nay là cháu của ta có hành động thái quá. Ta không thể khiến Trầm Côn đền mạng. Thậm chí cũng không có lý do gì chỉ trích hắn...

Phùng trưởng lão cúi đầu, chậm rãi nói xong, Sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu hét lớn:

- Nhưng mà ba trăm tám mươi lăm cái nhân mạng ở chỗ này. Nếu Phùng Thương ta còn coi Trầm Côn là chướng môn đại đệ tử, đúng là thật có lỗi với liệt tổ liệt tông Phùng gia.

- Phùng Thương, đến tột cùng là người có ý gì?

Tôn lão nghĩ tới một điều đáng sợ sắp xảy ra.

- Không có gì, chỉ là ta muốn tuyên bố một sự việc...Từ hôm nay trở đi, Phùng gia sẽ rời Vô Ma Nhai. Trầm Côn một ngày còn sống, Phùng gia ta sẽ không trở về Vô Ma Nhai.

Phùng trưởng lão hơi hột nói.

- Phùng Thương, người dám phân tách cơ nghiệp tổ tông sao?

Tôn lão lớn tiếng rống to.

- Tôn lão.

Phùng trưởng lão thanh âm lớn hơn:

- Những đạo lý người nói đều là của người. Vậy người hãy thử công bình phân xử. Nhà của người bị Trầm Côn giết hơn ba trăm nhân mạng như vậy. Người có thể cùng Trầm Côn chung môn phái, mỗi ngày đều giáp mặt với nhau được không? Người không làm được, thì cũng đừng quản tới Phùng gia chúng ta.

Hắn vỗ vỗ ngực:

- Còn có các vị gia chủ ở đây, các người cũng nên nói một câu. Ngày hôm nay chứng thực là Phùng gia chúng ta đuối lý, không có đạo lý. Tuy rằng không có đạo lý, cũng không thể không nói đến nhân tình chứ. Nhìn cho kỹ đi, trong chuyện này, hơn ba trăm người Phùng gia đã bị chết oan rồi. Đây là do bàn tay đầm máu của Trầm Côn gây ra.

Nói xong, hắn ngồi xuống:

- Tất cả đệ tử Phùng gia đều ngồi xuống cho ta. Tôn lão, chư vị gia chủ, Phùng gia ta có hơn ba ngàn đệ tử đều ở đây. Dưới chân núi còn có mấy ngàn người già, phụ nữ, trẻ em. Các người nếu cảm thấy Phùng Thương ta không nên nói những lời vừa rồi. Xin hãy lấy đi mấy ngàn cái đầu này. Phùng Thương ta không nói một câu oán hận.

Vô Ma Nhai lặng ngắt như tờ.

Các đệ tử trung lập thực sự không biết nên lựa chọn thế nào. Theo quan niệm chính thống, Trầm Côn là chướng môn đại đệ tử, còn Phùng gia cũng là người có công lớn. Theo tình lý thì bọn họ thật không thể làm khó dễ Phùng gia. Hơn nữa, Phùng gia có một cỗ lực lượng quân sự khổng lồ nhất Vô Ma Nhai. Nếu thực sự bức họ tới đường cùng, coi như là có thể tiêu diệt toàn bộ Phùng gia, các đại gia tộc cũng phải trả một cái giá rất lớn.

- Hừ, thôi được.

Sau một lúc lâu, Tôn lão nặng nề nhắc quả trứng rồi đi

- Phùng Thương, nề tình hơn ba trăm mạng người Phùng gia. Lão đầu tử ta đi đây. Người muốn làm gì thì làm.

Cung kính nhìn Tôn lão rời đi, Phùng trưởng lão đứng lên:

- Tôn lão đã đồng ý Phùng gia độc lập, còn các chư vị ở đây?

Các gia tộc khác chỉ thở dài, kéo nhau rời khỏi đỉnh núi.

Đường như trường phong ba cứ như vậy mà kết thúc?

Thật lâu sau, A Phúc biên soạn sách sử có viết:

Ngày hai mươi chín tháng ba năm sáu mươi hai Hồng Hi. Phùng gia tại Vô Ma Nhai rời môn. Xem ra, lúc đó chỉ là một tràng phong ba bé nhỏ không đáng kể. Theo như Lăng Vân Tông có lịch sử ngàn năm mà nói,

đây là một chuyện tầm thường có thể bỏ qua. Nhưng chính ngày hôm đó là khởi đầu cho sự biến đổi đen tối. Không một ai có thể lường được sau này thế nào...

Ngày hôm sau, Trầm Côn nhận được tin tức. Phùng Thương đem cả nhà rút khỏi Vô Ma Nhai. Bên ngọn núi đối diện xây dựng một sơn trại tạm thời.

Theo nhận định của Trầm Côn, đây thực ra là một chuyện tốt. Phùng gia rút đi, Vô Ma Nhai thanh tịnh hơn rất nhiều. Nhưng mà bắt đầu từ ngày này, các công văn đưa đến trước bàn đọc sách của Trầm Côn dần dần giảm bớt. Trước kia, Trầm Côn dùng thư pháp của mình lừa gạt, đem tặng lung tung các Vô Ma đệ tử, nên công việc phê duyệt công văn tại Vô Ma Nhai được giao cho hắn.

Tới ngày thứ năm, trước bàn đọc sách của Trầm Côn không hề xuất hiện một phần công văn nào chờ đợi phê duyệt.

Vô Ma Nhai có hơn ba vạn người. Suốt một ngày mà không có đến một việc cần xin quyết định sao?

Trầm Côn ý thức được sự tình có chút kỳ quái. Hắn tự mình đến thăm các gia đình dưới chân núi, phát hiện được rất nhiều đệ tử chuyển nhà. Khi mà Trầm Côn hỏi thăm xem bọn họ dọn đi nơi nào. Các đệ tử người nhìn ta, ta nhìn người. Sau đó cười hắc hắc xoay người muốn chuồn.

Không khí có vẻ quỷ dị, người ở bên cạnh Trầm Côn cũng còn lại rất ít.

Trước kia có không ít người ham muốn bạc của Trầm Côn. Cả ngày bám theo bên cạnh hắn gọi sư huynh, thiếu ch. Một thời gian, không hiểu những người này tại sao mất tích. Lúc này bên cạnh Trầm Côn chỉ còn lại Mông Trùng cùng với ít ỏi đệ tử nòng cốt.

Tới ngày thứ bảy, cuối cùng cũng có công văn đưa tới. Là việc Hồng gia tham ô tài vật của Tư Đồ gia. Tư Đồ gia thỉnh quyết định của Trầm Côn, để Hồng gia thối lui những ruộng đất này. Vốn làm công tác hành chính, giải quyết một số chuyện tại Vô Ma Nhai, Trầm Côn liền đưa ngay ra quyết định. Hồng gia phi pháp ngầm chiếm tài vật của đồng môn. Phải chịu trách nhiệm giao lại ruộng đất, bồi thường năm ngàn lượng bạc.

Thực là phán phạt công bình, không phải sao?

Nhưng khi bản án đưa đến trong tay hai nhà. Hồng gia chủ lạnh lùng cười, tùy tay xé toang bản án. Sau đó chuyển nhà đến đỉnh núi đối diện.

Vì vậy Trầm Côn chợt phát hiện. Hơn ba ngàn đệ tử Vô Ma Nhai, thậm chí có đến hơn hai vạn người không nghe mệnh lệnh của hắn, cho dù là mệnh lệnh đó có lợi cho bọn hắn.

Tới ngày thứ mười, Vô Ma Nhai đã xảy ra một sự việc kỳ lạ. Bắt đầu từ việc Mông Trùng cùng với mấy đệ tử nòng cốt bị hơn hai mươi đệ tử khác liên thủ làm bị thương. Lúc Trầm Côn vừa đến, Mông Trùng gần như hôn mê, mấy đệ tử còn lại sắp phơi thây tại chỗ. Nhưng mà mấy tên đệ tử này rất thức thời. Không đợi Trầm Côn lên tiếng, liền tự mình trói vào, xếp thành một đội tiến vào đại lao. (Ồ, bọn này thế mà được)

Nhưng khi Trầm Côn thẩm vấn bọn hắn vì sao mà ảu đả Mông Trùng, sát hại đồng môn. Bọn hắn không nói một lời. Sự tình do chúng ta làm, muốn đánh muốn giết tùy người.

Tới ngày thứ mười lăm, Những sự việc lạ gần đây cuối cùng cũng bạo phát.

Hôm nay liên tiếp xảy ra ba sự kiện.

Sáng sớm, đệ tử bên ngoài truyền về tin tức. Qua mười lăm ngày tìm tòi. La Hàn cùng đội ngũ tìm kiếm Hải Nạp Bách Xuyên Thạch. Rốt cuộc đã tìm được bốn khối Hải Nạp Bách Xuyên. Nhưng bọn hắn vốn đã có xung đột với Lăng Vân Tông, lại bị yêu thú trên ốc đảo tập kích. Hiện giờ, La Hàn cùng với Thiên Vũ Tông chủ vốn đã muốn sống mãi với nhau một ngày một đêm. Thời điểm đám người Ngọc tiên sinh cùng với đệ tử Thiên Vũ Tông chém giết, đang bị yêu thú vây công, cần cứu viện gấp!

Nghe được tin tức này, tông chủ nội tông lập tức hạ lệnh. Bảy đại tông môn nhất định phải tập kết quân đội trước giờ ngo.

Chuyện phát sinh thứ hai là lúc Trầm Côn điều binh. Hắn đi vào tràng luyện binh Vô Ma Nhai, gõ trống trận lên. Nhưng mà suốt hai canh giờ, chỉ có hơn một trăm người hội tụ dưới trống của hắn. Mà những

đệ tử Vô Ma Nhai tới đây, mang vẻ mặt diễn cảm vây quanh tràng luyện binh, giống như đang đợi người nào đó giá lâm.

Mà sự việc thứ ba phát sinh vào lúc Mông Trùng vừa mới tỉnh lại. Hắn mang cả một người đầy thương tổn đi đến bên cạnh Trầm Côn. Hắn mắng to, sợ dĩ bị thương là do hắn nghe được cuộc mật đàm giữa Phùng trưởng lão với các đại biểu tông môn khác. Hắn nghe được Phùng trưởng lão nói, Phùng gia đã âm thầm liên lạc được với mấy đại gia tộc Vô Ma Nhai, muốn cùng với mấy đại gia tộc đi nhờ vả sáu đại tông môn khác của Lăng Văn Tông. Mà mục đích là sáu đại tông môn ủng hộ hắn cô lập Trầm Côn, lúc tất yếu liền ra tay giết chết Trầm Côn.

Hiện giờ, Phùng trưởng lão đã được sáu đại tông môn âm thầm ủng hộ, Trầm Côn hiện tại đã mất hết quyền lực.

- Ha ha!

Nghe xong những lời này, Trầm Côn ngửa mặt lên trời cười khổ.

Mười lăm ngày ngắn ngủi, Phùng thương đã làm mất hết quyền lực của một cường môn đại đệ tử như hắn, cướp sách lấy quyền lực thực tế tại Vô Ma Nhai. Đây có thể coi là do mình lơ là sơ suất. Nhưng mà...Chỉ mười lăm ngày, điều động mấy vạn người, thế mà không có một người nào, không một Vô Ma đệ tử nào mật báo cho mình. Chỉ có Mông Trùng đáng tin cậy, có thể hắn bị hôn mê nên không kịp báo tin.

Sự thay đổi này không phải chỉ dựa trên sơ suất bình thường mà có được. Mà là Phùng gia có nền móng năm mươi năm căn cơ. Dựa vào thực lực năm mươi năm tích góp của Phùng Thương, có thể cho Trầm Côn một cái giáo huấn.

Trời đổ mưa, Trầm Côn đứng trên đài. Dưới đám mây u ám, lạnh lùng nhìn các đệ tử dưới bãi sân Vô Ma Nhai.

Đông, đông, đông!

Mông Trùng một bên gõ trống trận, hét lớn:

- Đệ tử Vô Ma Nhai nghe đây, tại Ngọc Vũ Môn, bọn họ đánh nhau với Thiên Vũ Tông, lại bị yêu thú tập kích. Đang chờ bọn ta đi cứu mạng. Hãy mau tập hợp lại.

Dưới đài có rất ít người, chỉ có mỗi mình Mông Trùng. Hai ba vạn Vô Ma đệ tử thời ở lạnh nhạt với tất cả chuyện này.

- Các người tại sao còn chưa di chuyển. Ngọc cường môn đang chờ chúng ta cứu mạng đó.

Mông Trùng lại hô to. Nhưng mà các đệ tử vẫn thờ ơ.

- Mụ nội nó, lương tâm của các người...

- Mông Trùng, để ta nói.

Trầm Côn cầm lấy dùi trống, hung hăng gõ một tràng.

- Các đệ tử Vô Ma Nhai. Ta biết, các người đều khinh thường đại đệ tử mới đến như ta. Cũng biết các người ủng hộ Phùng gia. Nhưng mà các huynh đệ, Ngọc sư phụ mới là cường môn Vô Ma Nhai. Các người không để ý tới ta, nhưng các người không thể không cứu Ngọc sư phụ.

Bỗng nhiên mưa càng lớn hơn, từng hạt mưa lặn trên mặt Trầm Côn làm nổi bật lên khuôn mặt lãnh đạm. Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Hiện tại, ta không yêu cầu các người thừa nhận ta là đại đệ tử. Chỉ cần các người không có lỗi với liệt tông của Vô Ma Nhai, hãy nghĩ cách cứu viện cường môn nhân...

Ba, ba!

Tiếng vỗ tay vui mừng cắt đứt âm thanh của Trầm Côn. Phùng trưởng lão tách từ đám người bước ra, hắn đứng dưới đài, cười to nói:

- Ai da! Người diễn thuyết thật xúc động. Nhưng mà Trầm Côn à, người nhìn một lượt đi, còn có mấy người tại Vô Ma Nhai nghe lời của người.

Trầm Côn dựng ngón tay cái:

- Lão già, hảo thủ đoạn.

- Bình thường, bình thường. Ta chỉ muốn cho người không còn có vị trí nào, không còn ai nghe lời người. Kinh tởm, uất nghẹn mà chết thôi.

Phùng trưởng lão trừng mắt nhìn:

- Học theo người để làm tên sát nhân!

- Ai da, theo như lời Phùng trưởng lão. Ta có gì không đúng cần phải xin lỗi ngài sao?

Trầm Côn cảm giác được trong lời nói của Phùng trưởng lão có sự uy hiếp, cẩn thận đề phòng.

- Người không phải là xin lỗi ta, mà là phải xin lỗi tất cả Phùng gia chúng ta.

Phùng trưởng lão bỗng nhiên ngồi xổm xuống. Chậm rãi đếm thi thể trên mặt đất:

- Một, hai, ba...ba mươi lăm, ba mươi sáu...một trăm lẻ tám, một trăm lẻ chín...

Theo các số hắc đọc, trên mặt đệ tử Phùng gia hiện lên một tầng bi phẫn.

- Ba trăm tám mươi lăm. Trầm Côn, người thật điên rồi. Mười mấy phút đồng hồ, người đã làm hại ba trăm tám mươi mạng người Phùng gia ta.

Phùng trưởng lão chỉ vào Trầm Côn bị phẫn rống to.

Trầm Côn muốn nói chuyện, nhưng Tôn lão giữ lấy cánh tay hắn, trầm giọng nói:

- Phùng Thương, Trầm Côn quả thật có một chút ác độc. Nhưng tôn tử của người phạm thượng làm loạn, mang binh vây công đại đệ tử chúng môn. Nhưng mà Trầm Côn chỉ là làm theo môn quy, thanh lý môn hộ mà thôi.

- Đúng vậy, hôm nay là cháu của ta có hành động thái quá. Ta không thể khiến Trầm Côn đền mạng. Thậm chí cũng không có lý do gì chỉ trích hắn...

Phùng trưởng lão cúi đầu, chậm rãi nói xong, Sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu hét lớn:

- Nhưng mà ba trăm tám mươi lăm cái nhân mạng ở chỗ này. Nếu Phùng Thương ta còn coi Trầm Côn là chúng môn đại đệ tử, đúng là thật có lỗi với liệt tổ liệt tông Phùng gia.

- Phùng Thương, đến tột cùng là người có ý gì?

Tôn lão nghĩ tới một điều đáng sợ sắp xảy ra.

- Không có gì, chỉ là ta muốn tuyên bố một sự việc...Từ hôm nay trở đi, Phùng gia sẽ rời Vô Ma Nhai. Trầm Côn một ngày còn sống, Phùng gia ta sẽ không trở về Vô Ma Nhai.

Phùng trưởng lão hơi hột nói.

- Phùng Thương, người dám phân tách cơ nghiệp tổ tông sao?

Tôn lão lớn tiếng rống to.

- Tôn lão.

Phùng trưởng lão thanh âm lớn hơn:

- Những đạo lý người nói đều là của người. Vậy người hãy thử công bình phân xử. Nhà của người bị Trầm Côn giết hơn ba trăm nhân mạng như vậy. Người có thể cùng Trầm Côn chung môn phái, mỗi ngày đều giáp mặt với nhau được không? Người không làm được, thì cũng đừng quản tới Phùng gia chúng ta.

Hắn vỗ vỗ ngực:

- Còn có các vị gia chủ ở đây, các người cũng nên nói một câu. Ngày hôm nay chứng thực là Phùng gia chúng ta đuổi lý, không có đạo lý. Tuy rằng không có đạo lý, cũng không thể không nói đến nhân tình chứ. Nhìn cho kỹ đi, trong chuyện này, hơn ba trăm người Phùng gia đã bị chết oan rồi. Đây là do bàn tay đầm máu của Trầm Côn gây ra.

Nói xong, hần ngồi xuống:

- Tất cả đệ tử Phùng gia đều ngồi xuống cho ta. Tôn lão, chư vị gia chủ, Phùng gia ta có hơn ba ngàn đệ tử đều ở đây. Dưới chân núi còn có mấy ngàn người già, phụ nữ, trẻ em. Các người nếu cảm thấy Phùng Thương ta không nên nói những lời vừa rồi. Xin hãy lấy đi mấy ngàn cái đầu này. Phùng Thương ta không nói một câu oán hận.

Vô Ma Nhai lặng ngắt như tờ.

Các đệ tử trung lập thực sự không biết nên lựa chọn thế nào. Theo quan niệm chính thống, Trầm Côn là chưởng môn đại đệ tử, còn Phùng gia cũng là người có công lớn. Theo tình lý thì bọn họ thật không thể làm khó dễ Phùng gia. Hơn nữa, Phùng gia có một cỗ lực lượng quân sự khổng lồ nhất Vô Ma Nhai. Nếu thực sự bức họ tới đường cùng, coi như là có thể tiêu diệt toàn bộ Phùng gia, các đại gia tộc cũng phải trả một cái giá rất lớn.

- Hừ, thôi được.

Sau một lúc lâu, Tôn lão nặng nề nhắc quả trượng rồi đi

- Phùng Thương, nể tình hơn ba trăm mạng người Phùng gia. Lão đầu tử ta đi đây. Người muốn làm gì thì làm.

Cung kính nhìn Tôn lão rời đi, Phùng trưởng lão đứng lên:

- Tôn lão đã đồng ý Phùng gia độc lập, còn các chư vị ở đây?

Các gia tộc khác chỉ thở dài, kéo nhau rời khỏi đỉnh núi.

Đường như trường phong ba cứ như vậy mà kết thúc?

Thật lâu sau, A Phúc biên soạn sách sử có viết:

Ngày hai mươi chín tháng ba năm sáu mươi hai Hồng Hi. Phùng gia tại Vô Ma Nhai rời môn. Xem ra, lúc đó chỉ là một tràng phong ba bé nhỏ không đáng kể. Theo như Lăng Vân Tông có lịch sử ngàn năm mà nói, đây là một chuyện tầm thường có thể bỏ qua. Nhưng chính ngày hôm đó là khởi đầu cho sự biến đổi đen tối. Không một ai có thể lường được sau này thế nào...

Ngày hôm sau, Trầm Côn nhận được tin tức. Phùng Thương đem cả nhà rút khỏi Vô Ma Nhai. Bên ngọn núi đối diện xây dựng một sơn trại tạm thời.

Theo nhận định của Trầm Côn, đây thực ra là một chuyện tốt. Phùng gia rút đi, Vô Ma Nhai thanh tịnh hơn rất nhiều. Nhưng mà bắt đầu từ ngày này, các công văn đưa đến trước bàn đọc sách của Trầm Côn dần dần giảm bớt. Trước kia, Trầm Côn dùng thư pháp của mình lừa gạt, đem tặng lung tung các Vô Ma đệ tử, nên công việc phê duyệt công văn tại Vô Ma Nhai được giao cho hần.

Tới ngày thứ năm, trước bàn đọc sách của Trầm Côn không hề xuất hiện một phần công văn nào chờ đợi phê duyệt.

Vô Ma Nhai có hơn ba vạn người. Suốt một ngày mà không có đến một việc cần xin quyết định sao?

Trầm Côn ý thức được sự tình có chút kỳ quái. Hần tự mình đến thăm các gia đình dưới chân núi, phát hiện được rất nhiều đệ tử chuyển nhà. Khi mà Trầm Côn hỏi thăm xem bọn họ dọn đi nơi nào. Các đệ tử người nhìn ta, ta nhìn người. Sau đó cười hắc hắc xoay người muốn chuồn.

Không khí có vẻ quỷ dị, người ở bên cạnh Trầm Côn cũng còn lại rất ít.

Trước kia có không ít người ham muốn bạc của Trầm Côn. Cả ngày bám theo bên cạnh hần gọi sư huynh, thiếu ch. Một thời gian, không hiểu những người này tại sao mất tích. Lúc này bên cạnh Trầm Côn chỉ còn lại Mông Trùng cùng với ít ỏi đệ tử nòng cốt.

Tới ngày thứ bảy, cuối cùng cũng có công văn đưa tới. Là việc Hồng gia tham ô tài vật của Tư Đồ gia. Tư Đồ gia thỉnh quyết định của Trầm Côn, để Hồng gia thối lui những ruộng đất này. Vốn làm công tác hành chính, giải quyết một số chuyện tại Vô Ma Nhai, Trầm Côn liền đưa ngay ra quyết định. Hồng gia phi pháp ngầm chiếm tài vật của đồng môn. Phải chịu trách nhiệm giao lại ruộng đất, bồi thường năm ngàn lượng bạc.

Thực là phán phạt công bình, không phải sao?

Nhưng khi bản án đưa đến trong tay hai nhà. Hồng gia chủ lạnh lùng cười, tùy tay xé toang bản án. Sau đó chuyển nhà đến đỉnh núi đối diện.

Vì vậy Trầm Côn chợt phát hiện. Hơn ba ngàn đệ tử Vô Ma Nhai, thậm chí có đến hơn hai vạn người không nghe mệnh lệnh của hắn, cho dù là mệnh lệnh đó có lợi cho bọn hắn.

Tới ngày thứ mười, Vô Ma Nhai đã xảy ra một sự việc kỳ lạ. Bắt đầu từ việc Mông Trùng cùng với mấy đệ tử nòng cốt bị hơn hai mươi đệ tử khác liên thủ làm bị thương. Lúc Trầm Côn vừa đến, Mông Trùng gần như hôn mê, mấy đệ tử còn lại sắp phơi thây tại chỗ. Nhưng mà mấy tên đệ tử này rất thức thời. Không đợi Trầm Côn lên tiếng, liền tự mình trối vào, xếp thành một đội tiến vào đại lao. (Ồ, bọn này thế mà được: 61:: 61:)

Nhưng khi Trầm Côn thẩm vấn bọn hắn vì sao mà ẩu đả Mông Trùng, sát hại đồng môn. Bọn hắn không nói một lời. Sự tình do chúng ta làm, muốn đánh muốn giết tùy người.

Tới ngày thứ mười lăm, Những sự việc lạ gần đây cuối cùng cũng bạo phát.

Hôm nay liên tiếp xảy ra ba sự kiện.

Sáng sớm, đệ tử bên ngoài truyền về tin tức. Qua mười lăm ngày tìm tòi. La Hàn cùng đội ngũ tìm kiếm Hải Nạp Bách Xuyên Thạch. Rốt cuộc đã tìm được bốn khối Hải Nạp Bách Xuyên. Nhưng bọn hắn vốn đã có xung đột với Lăng Văn Tông, lại bị yêu thú trên ốc đảo tập kích. Hiện giờ, La Hàn cùng với Thiên Vũ Tông chủ vốn đã muốn sống mãi với nhau một ngày một đêm. Thời điểm đám người Ngọc tiên sinh cùng với đệ tử Thiên Vũ Tông chém giết, đang bị yêu thú vây công, cần cứu viện gấp!

Nghe được tin tức này, tông chủ nội tông lập tức hạ lệnh. Bảy đại tông môn nhất định phải tập kết quân đội trước giờ ngo.

Chuyện phát sinh thứ hai là lúc Trầm Côn điều binh. Hắn đi vào tràng luyện binh Vô Ma Nhai, gõ trống trận lên. Nhưng mà suốt hai canh giờ, chỉ có hơn một trăm người hội tụ dưới trống của hắn. Mà những đệ tử Vô Ma Nhai tới đây, mang vẻ mặt diễn cảm vây quanh tràng luyện binh, giống như đang đợi người nào đó giá lâm.

Mà sự việc thứ ba phát sinh vào lúc Mông Trùng vừa mới tỉnh lại. Hắn mang cả một người đầy thương tổn đi đến bên cạnh Trầm Côn. Hắn mắng to, sở dĩ bị thương là do hắn nghe được cuộc mật đàm giữa Phùng trưởng lão với các đại biểu tông môn khác. Hắn nghe được Phùng trưởng lão nói, Phùng gia đã âm thầm liên lạc được với mấy đại gia tộc Vô Ma Nhai, muốn cùng với mấy đại gia tộc đi nhờ vả sáu đại tông môn khác của Lăng Văn Tông. Mà mục đích là sáu đại tông môn ủng hộ hắn cô lập Trầm Côn, lúc tất yếu liền ra tay giết chết Trầm Côn.

Hiện giờ, Phùng trưởng lão đã được sáu đại tông môn âm thầm ủng hộ, Trầm Côn hiện tại đã mất hết quyền lực.

- Ha ha!

Nghe xong những lời này, Trầm Côn ngửa mặt lên trời cười khổ.

Mười lăm ngày ngắn ngủi, Phùng thương đã làm mất hết quyền lực của một cường môn đại đệ tử như hắn, cướp sách lấy quyền lực thực tế tại Vô Ma Nhai. Đây có thể coi là do mình lơ là sơ suất. Nhưng mà...Chỉ mười lăm ngày, điều động mấy vạn người, thế mà không có một người nào, không một Vô Ma đệ tử nào mặt báo cho mình. Chỉ có Mông Trùng đáng tin cậy, có thể hắn bị hôn mê nên không kịp báo tin.

Sự thay đổi này không phải chỉ dựa trên sơ suất bình thường mà có được. Mà là Phùng gia có nền móng năm mươi năm căn cơ. Dựa vào thực lực năm mươi năm tích góp của Phùng Thương, có thể cho Trầm Côn

một cái giáo huấn.

Trời đổ mưa, Trầm Côn đứng trên đài. Dưới đám mây u ám, lạnh lùng nhìn các đệ tử dưới bãi sân Vô Ma Nhai.

Đông, đông, đông!

Mông Trùng một bên gõ trống trận, hét lớn:

- Đệ tử Vô Ma Nhai nghe đây, tại Ngọc Vũ Môn, bọn họ đánh nhau với Thiên Vũ Tông, lại bị yêu thú tập kích. Đang chờ bọn ta đi cứu mạng. Hãy mau tập hợp lại.

Dưới đài có rất ít người, chỉ có mỗi mình Mông Trùng. Hai ba vạn Vô Ma đệ tử thời ở lạnh nhạt với tất cả chuyện này.

- Các người tại sao còn chưa di chuyển. Ngọc chuông môn đang chờ chúng ta cứu mạng đó.

Mông Trùng lại hô to. Nhưng mà các đệ tử vẫn thờ ơ.

- Mụ nội nó, lương tâm của các người...

- Mông Trùng, để ta nói.

Trầm Côn cầm lấy dùi trống, hung hăng gõ một tràng.

- Các đệ tử Vô Ma Nhai. Ta biết, các người đều khinh thường đại đệ tử mới đến như ta. Cũng biết các người ủng hộ Phùng gia. Nhưng mà các huynh đệ, Ngọc sư phụ mới là chuông môn Vô Ma Nhai. Các người không để ý tới ta, nhưng các người không thể không cứu Ngọc sư phụ

Bỗng nhiên mưa càng lớn hơn, từng hạt mưa lặn trên mặt Trầm Côn làm nổi bật lên khuôn mặt lạnh đậm. Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Hiện tại, ta không yêu cầu các người thừa nhận ta là đại đệ tử. Chỉ cần các người không có lỗi với liệt tông của Vô Ma Nhai, hãy nghĩ cách cứu viện chuông môn nhân...

Ba, ba!

Tiếng vỗ tay vui mừng cắt đứt âm thanh của Trầm Côn. Phùng trưởng lão tách từ đám người bước ra, hần đứng dưới đài, cười to nói:

- Ai da! Người diễn thuyết thật xúc động. Nhưng mà Trầm Côn à, người nhìn một lượt đi, còn có mấy người tại Vô Ma Nhai nghe lời của người.

Trầm Côn dựng ngón tay cái:

- Lão già, hảo thủ đoạn.

- Bình thường, bình thường. Ta chỉ muốn cho người không còn có vị trí nào, không còn ai nghe lời người. Kinh tởm, uất nghẹn mà chết thôi.

Phùng trưởng lão trừng mắt nhìn:

- Học theo người để làm tên sát nhân!

Lẳng tai có thể nghe thấy tiếng mưa rơi, nhìn có thể thấy sự thờ ơ của các đệ tử Vô Ma Nhai đang đứng đối diện với Trầm Côn, Phùng trưởng lão đắc ý cười ha hả.

- Trầm Côn, cứ tiếp tục đi. Ta sẽ không cắt đứt diễn thuyết của người. Nhưng mà ta đứng xem người có thể điều động được bao nhiêu đệ tử. Xem có được bao nhiêu người thừa nhận người là người kế thừa chức trưởng môn.

- Lão già, người cứ chờ xem đi.

Trầm Côn nổi nên tính khí bướng bỉnh. Hần chưa bao giờ ầm ức, phần hận như vậy. Thản nhiên liếc qua Phùng trưởng lão đang đắc ý, hần quơ lấy trống chùy.

- Đông!

Trống trận phát ra âm thanh nặng nề, Trầm Côn quát:

- Đệ tử Vô Ma Nhai nghe đây. Đây là hồi trống thứ nhất. Hơn nữa, ta cũng chỉ gõ ba hồi trống.

Trầm Côn nói:

- Các người hãy suy nghĩ một chút, không phải vì ta mà hãy suy nghĩ một chút đến Ngọc chuông môn. Ngọc tiên sinh đã làm gì có lỗi với các người chưa? Hiện giờ, Ngọc tiên sinh đang bị yêu thú bao vây trong sa mạc. Các người là còn là người có lương tâm hay không? Đây là hồi trống thứ nhất, những ai còn có chút lương tâm, hiểu được cái gì gọi là môn quy, cái gì gọi là tôn sư trọng đạo, bước ra khỏi hàng cho ta!

Bốn đệ tử bước ra. Chỉ có bốn người, bầu trời âm u cộng thêm mưa rào, khóe miệng bọn hắn thoáng hiện nên một nỗi chua xót.

- Lão đại, cần gì nói đến đạo lý với lương tâm!

Bốn người này dung mạo không khác nhau mấy, hẳn là huynh đệ, bọn hắn cười khổ nói:

- Phùng trưởng lão đã âm thầm nhúng tay vào. Lúc này còn có ai dám đứng ra ủng hộ người, chính là kẻ địch của mấy đại gia tộc Vô Ma Nhai. Nếu như chúng ta cùng với người xuất chinh còn sống trở về, bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

- Vậy sao các người còn dám bước ra?

- Chúng ta chỉ là những kẻ ngu thôi!

Bốn người tự giễu cười cười, ăn ngay nói thật:

- Chúng ta đều là đệ tử cấp thấp, chưa từng được thấy Ngọc chuông môn, không cần phải có lương tâm đi cứu hắn. Nhưng từ lúc theo người nên núi, ăn của người, uống của người. Một người có trên người mấy ngàn lượng bạc chưa bao giờ tôn trọng những kẻ thấp hèn như chúng ta. Không cần nói nhiều, huynh đệ chúng ta quyết đem bốn cái mạng này bán lại cho người!

- Từ hôm nay trở đi, các người là huynh đệ của Trầm Côn ta.

Trầm Côn nhìn sang hướng Mông Trùng, bốn người này liền đứng ở sau lưng Mông Trùng.

Nói ra cũng thật nực cười, Trầm Côn không hề biết tên của bốn huynh đệ này, thậm chí cũng không nhớ rõ chính mình đã cho họ bao nhiêu tiền.

Mà thật đáng nực cười chính là lúc tiến vào Vô Ma Nhai, Trầm Côn đã bỏ ra hơn mười vạn lượng bạc để khoản đãi tất cả, kết quả...Con mẹ nó, bây giờ chỉ có bốn người chịu đứng ra!

- Tiền bạc, đôi khi thứ này cũng thật vô dụng.

Trầm Côn bĩu môi, vung dùi trống lên, nặng nề gõ hồi thứ hai.

- Hồi trống thứ hai, trọng thưởng cho tất cả dũng phu.

Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Trầm Côn ta có tiền, ta không hề ra lệnh cho các người, lão tử muốn thuê các người! Theo ta xuất chinh, một ngày một ngàn lượng bạc trắng. Trong lúc cứu Ngọc chuông môn mà bị thương, hưởng năm vạn bồi dưỡng, chết trận thì bồi thường ba mươi vạn cho gia đình!

Đám đông bắt đầu có chút xao động.

Sắc mặt Phùng trưởng lão cũng thay đổi. Một ngày một ngàn lượng bạc trắng, mười ngày chính là mười vạn lượng. Bao nhiêu đó đủ cho một gia đình bình thường sinh sống cả đời sung túc. Một điều kiện hấp dẫn như vậy, khó có ai có thể không động tâm a!

Đông!

Trong thời gian đám người còn đang chần chờ, Trầm Côn gõ hồi trống thứ ba:

- Chương môn gặp nạn, thân làm đệ tử thấy chết mà không cứu được chính là bất hiếu, bất trung. Sau ba hồi trống, những người còn không bước ra chính là phản đồ của Vô Ma Nhai. Ta sẽ đem tên những người này chiêu cáo trên đại lục, toàn bộ Cửu Châu đều khinh bỉ.

- Trầm Côn, người quả thật là tàn nhẫn. Người định làm cho chúng ta thân bại danh liệt sao?

- Ta tàn nhẫn, đám người các người không tàn nhẫn? Tự làm ra chuyện này, phải biết tự gánh lấy hậu quả.

Trầm Côn vút dài trống xuống, ngồi trên Tự Tương thai, mỉm cười:

- Ba hồi trống đã kết thúc. Các người tự mình lựa chọn đi, ta chỉ chờ các người được một khắc đồng hồ!

Các đệ tử nhìn nhau, có người gượng cười, có người lạnh lùng. Thậm chí, vài người nghe một câu của Trầm Côn ‘cả Cửu Châu đều khinh bỉ’ thì lửa giận ngút trời, đem cả binh khí muốn liều mạng với Trầm Côn!

Nhưng mà Trầm Côn vẫn cười híp mắt, mặc cho thời gian chậm rãi trôi qua.

- Trầm Côn, ta tiếp nhận đánh thuê cho người.

Lúc đó chính là lúc sắp hết thời gian, hai đệ tử không thể chịu nổi sức hấp dẫn của bạc trắng.

Trầm Côn cũng không khách khí, ngay tại chỗ quăng ra ngân phiếu.

Nhìn thấy như vậy, lại có thêm một nhóm người đứng dậy. Cuối cùng Trầm Côn đứng trên đài:

- Tính cả Mông Trùng cùng với bốn huynh đệ kia, cuối cùng cũng chỉ có ba trăm sáu mươi bảy người.

- Hơn ba trăm người?

Trầm Côn bĩu môi cười, phẩy mông đứng lên:

- Cũng không tồi, cuối cùng cũng có vài huynh đệ nể tình. Phùng trưởng lão, vở kịch này người xem có thấy hài lòng không?

- Trầm Côn, mang theo hơn ba trăm người của người đi xuất chinh đi!

Phùng trưởng lão cười ha ha, hơn hai vạn đệ tử, mới triệu tập được hơn ba trăm người. Chuyện này quả thật là đáng cười.

- Người cứ từ từ mà cười, ta sẽ cứu được sư phụ.

Trầm Côn mang theo đội ngũ rời đi trong mưa tối. Nhìn bóng lưng bọn hắn, hơn hai vạn đệ tử còn lại phát ra tiếng cười đình tai nhức óc.

- Hơn ba trăm người, các người vác xác đi chịu chết đi.

- Đại đệ tử của chương môn đã đến nước này, Trầm Côn người còn có mặt mũi để quay trở về sao?

Nghe những tiếng trào phúng, Trầm Côn đột nhiên giơ cao cánh tay. Một mắt đi, một mắt quay lưng về phía đệ tử Vô Ma Nhai cười to:

- Các người, ta lẽ một tên ham tài, háo sắc. Thật sự là một kẻ thối nát. Nhưng mà ta có một thói quen xấu...Chính là ai làm cho ta khó chịu, nhất định ta sẽ khiến cho hắn hối hận cả đời!

Tiếng cười xuyên thấu màn mưa:

- Nhớ cho kỹ, hôm nay chỉ có ba trăm sáu mươi bảy đệ tử thừa nhận ta là đại đệ tử của chương môn. Đối với hai vạn người các người, ta chỉ coi là phản đồ của Vô Ma Nhai, Trầm Côn ta không cần phản đồ. Cho nên từ nay về sau, các người toàn bộ bị trục xuất ra khỏi Vô Ma Nhai!

Một người trục xuất hơn hai vạn người?

Đây là dũng khí hay là ngu xuẩn?

Phải là hơn hai vạn người này trục xuất Trầm Côn mới đúng!

Hơn hai vạn đệ tử cười càng lớn...

- Cười đi, cứ tùy thích mà cười đi. Chỉ là đến lúc các người hối hận, đừng có đến cầu Trầm Côn ta!

Đêm hôm đó, trong sa mạc cũng có trận mưa lớn chưa từng có.

Đội ngũ hơn ba trăm người cười lạc đà, tiến nhanh trong sa mạc. Lăng Vân Tông cùng Thiên Vũ Tông xung đột đã qua hơn hai ngày một đêm. Đám người Ngọc tiên sinh cũng bị yêu thú bao vây suốt một ngày. Bọn hắn không dám tiếp tục trì hoãn đến một giây đồng hồ.

Trầm Côn cười lạc đà đi đầu đội ngũ. Trên khuôn mặt không hiện nên vẻ tươi cười thường thấy. Thay vào đó là biểu tình thâm trầm, lặng lẽ.

- Trong lòng có chuyện không vui à?

A La bước nhanh đến bên cạnh, khẽ nói.

- Không, hiện tại lúc này ta cảm thấy rất thoải mái.

Trầm Côn làm ra bộ dạng thoải mái.

- Đừng cố gắng miễn cưỡng, bị hơn hai vạn người làm phản, tư vị thật là khó chịu.

A La nhẹ giọng nói:

- Muốn khóc hay muốn cười, cứ khóc hay cười lên.

- Mỹ nữ, người thấy bộ dạng của ta khổ sở vậy sao?

Trầm Côn nở nụ cười trên mặt.

A La ngẩn ra, nhìn bộ dạng Trầm Côn giống như là đang rất vui vẻ.

Mông Trùng, truyền lệnh xuống. Nghỉ ngơi ở cồn cát phía trước một canh giờ.

Trầm Côn lớn tiếng ra lệnh, sau đó vươn tay cười hì hì:

- Mỹ nữ, có cái gì...đơn giản có thể học cấp tốc không? Bí tịch võ công gì đó rất lợi hại, thích hợp cho bốn, năm người phối hợp tu luyện?

- Có, ta từng tìm được một quyển Đại La Thiên Sát trận.

- Có người nào thích hợp để tu luyện không?

- Cũng có. Nó thích hợp cho mấy tên vai u thịt bắp luyện Kim Cương Bất Diệt thể.

- Cái này, cũng tạm được. Còn có cái nào thích hợp cho quân đội tu luyện, nhưng cũng không sợ bị lưu truyền ra ngoài không?

Nói tới đây, hai mắt A La sáng lên:

- Trầm Côn, có phải là người muốn...

- Yên tâm đi, có hay không?

- Có, ta nghiên cứu quan Huyết Kỳ chiến trận của Vân Mông đế quốc, biết được cách bày binh bố trận của bọn họ. Trận pháp này thích hợp nhất trong việc luyện binh, hơn nữa uy lực phi phàm.

A La nói xong liền nở nụ cười:

- Ta nói cho người biết, trận pháp này đứng đầu trong tứ đại truyền thuyết. Ca Thư Ứng Long đã hao phí hơn mười năm tâm huyết mới nghiên cứu ra.

- Nga, vậy đem toàn bộ đưa đây.

Trầm Côn da mặt dầy đưa hai tay ra.

Sau một lát, đội ngũ ở mặt sau cồn cát tránh mưa. Nhưng Trầm Côn đem Mông Trùng cùng với bốn huynh đệ triệu tập một chỗ.

- Lão đại, có chuyện gì thể?

Mông Trùng xoa xoa cái đầu bóng lưỡng.

- Không có gì trọng yếu cả, chỉ là tặng người một lễ vật nhỏ.

Trầm Côn tùy tiện ném cho Mông Trùng một cái hộp nhỏ, sau đó hướng về phía bốn huynh đệ vẫy tay, về ấy nấy nói:

- Các lão huynh, vừa rồi không thể nói lớn, các người đừng tức giận...Hắc hắc, các người tên họ là gì?

- Ngay cả mạng chúng ta đều bán cho người, người còn không biết tên chúng ta.

Bốn huynh đệ dở khóc dở cười, đáp:

Chúng ta xuất thân từ nô lệ của Hồng gia, không có tên chính thức liền gọi chúng ta là Hồng Đại, Hồng Nhị, Hồng Tam và Hồng Tứ.

- Ô, thực lực cùng võ đạo của các người như thế nào?

- Chúng ta đều là Vũ Linh nhất phẩm, chưa từng được học qua võ công.

Tứ huynh đệ Hồng gia lộ vẻ xấu hổ.

- Không cần phải ngượng ngùng. Chúng từng học võ công, sau này có thể luyện kiếm là được rồi.

Rồi Trầm Côn ném ra một cái hộp nhỏ:

- Trầm Mã Cự kiếm, Đại La Thiên kiếm pháp!

- Đây, đây là bí tịch võ công kiếm pháp gì thế?

Bốn người mở hộp ra, nhìn thấy đồ vật bên trong lập tức ngây người. Trầm Côn phất tay, híp mắt cười tiếp tục hỏi:

Các người từ nô lệ trở thành đệ tử chính thức. Vũ Hồn của các người nhất định là không tồi.

- Đúng vậy. Bốn người chúng ta đều có chung một vũ hồn: Tứ Tượng Kiếp. Tuy rằng đơn đả độc đấu không lợi hại, nhưng khi liên thủ có thể phát huy ra lực lượng Vũ Hồn cấp Vũ tông.

Hồng Đại nắm chặt bí tịch trong hộp, run rẩy đáp:

- Nhờ vào Tứ Tượng Vũ Hồn độc đáo. Chúng ta, chúng ta mới có thể từ nô lệ trở thành đệ tử chính thức.

- Ân!

Trầm Côn vẫn mang vẻ mặt tươi cười:

- Đúng rồi, Mông Trùng. Quen biết người lâu như vậy, ta còn không biết Vũ Hồn của người là cái gì?

Mông Trùng đang ôm Kim Cương Bất Diệt thể ngây ngô cười:

- Vũ Hồn của ta không có gì ghê gớm. Chính là 'Hắc Sắc Phong. Giúp đỡ ta công kích phong hệ, tăng tốc độ công kích.

- Được rồi, ta đã minh bạch, không nên nói chuyện phiếm nữa.

Trầm Côn ném cho bọn hắn một quyển trận pháp đồ phối hợp:

Bên ngoài còn có ba trăm sáu mươi hai người. Thực phiền toái. Các người hãy dùng trận pháp đồ này, hảo hảo huấn luyện bọn họ.

Bởi vì Trầm Côn luôn nói chuyện một cách bình thản, bốn huynh đệ Hồng gia cũng ngượng ngùng vì biểu hiện quá mức kinh hãi. Bọn hắn cầm trận pháp đồ Huyết Kỵ Sát Trận, mạnh mẽ kiềm chế hưng phấn trong lòng, cúi người đi ra khỏi lều trại.

Nhưng lúc bọn hắn đi ra đến cửa, bốn huynh đệ Hồng gia cùng với Mông Trùng sợ hãi kêu lên.

- Vũ Hồn của chúng ta?

- Vũ Hồn của ta?

Trầm Côn ở phía sau thản nhiên nói:

- Bốn vị Hồng lão huynh, Vũ Hồn Tứ Tượng Kiếp của các người, bản thể là bốn khóa xá lợi tử của Phật môn. Sau khi thăng cấp chính là Tứ Tượng Quy Nguyên, trong lúc các người chiến đấu có thể tâm ý tương thông, lực lượng gấp bốn lần.

Lại hướng về phía Mông Trùng nói:

- Vũ Hồn của người là Hắc Sát Phong, bản thể là thượng cổ phong tinh, sau khi thăng cấp là Hắc Sát Âm Phong, chẳng những có khả năng gia tăng gấp đôi lực công kích cùng tốc độ mà còn có khả năng trời sinh là không thể gió lốc trong phạm vi mười bước...Với vũ hồn như vậy, sư đệ ngốc của ta, nội trong vòng một tháng phải thăng đến lục nguyên vũ tông hạ đoạn?

- Vũ Hồn của chúng ta thăng cấp?

Lúc này, bốn người mới kịp phản ứng. Trong mấy giây đồng hồ đi ra khỏi trường bông, Vũ Hồn của năm người đồng thời tăng lên một cấp.

Điều này chính là do Trầm Côn vận dụng Hồn Kinh tầng hai kích phát Vũ Hồn lên cực đại.

Sức mạnh kích phát!

Nhưng mà Trầm Côn tự nhiên sẽ không giải thích nguyên nhân bên trong. Hắn cũng đi ra khỏi trường bông, vỗ vỗ bả vai mấy người nói:

- Không nên hỏi vì sao, các người chỉ cần biết một việc...

Hắn chậm rãi nói:

- Ngày hôm nay có hơn hai vạn người xem náo nhiệt, chỉ có năm người các người không oán, không hận ủng hộ ta, hơn nữa còn bán mạng cho ta. Trầm Côn ta lúc này thật sự coi các người là huynh đệ, hơn nữa còn dốc hết toàn lực tăng cường thực lực của các người.

Khóe miệng xuất hiện một chút cười lạnh:

- Trước mặt mọi người ta đã nói qua. Ta sẽ cho những người đó sẽ có ngày phải hối hận. Rất đơn giản, ta chỉ muốn làm cho bọn chúng biết rõ. Phàm là huynh đệ của Trầm Côn ta, muốn bao nhiêu tiền liền có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu bí tịch võ công ta cũng đều có. Cho dù là Vũ Hồn, ta cũng có thể giúp các người thăng cấp...Hôm nay trên tự tương thai (đài nơi tập hợp mọi người), hễ ai theo Trầm Côn ta, kiếp này nhất định nổi tiếng, sung sướng, nhất định trở thành bá chủ một phương, phát dương quang đại tại Cửu Châu!

Kiểm chế một chút tâm tình kích động, hắn cười híp mắt:

- Tốt lắm, cố gắng luyện công đi. Sau khi xuất chinh trở về, chúng ta sẽ xem Phùng rốt cuộc muốn giở trò gì. Đến lúc đó, ta muốn cho bọn chúng thấy được, Trầm Côn ta mang theo một Hoàng Nguyên Vũ tông, bốn Vũ Linh nhất phẩm, hơn ba trăm tên tiểu nhân bất tài. Chính là lúc bấy giờ ta có một Lục Nguyên Vũ tông, bốn Bạch Nguyên cao thủ, có có hơn ba trăm thiết huyết kỵ sĩ!

Đại ân không cần nhiều lời, năm người ôm chặt quyền, chạy về phía các đệ tử phổ thông đang đóng quân.

- Tất cả đứng lên, huấn luyện!

Nhìn bóng lưng của bọn hắn, Trầm Côn ngẩng đầu, mặt cho mưa quất vào mặt, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười.

Rất lâu sau này, khi biên soạn sách sử, A Phúc viết: Vô Ma Nhai phân tách tựa như là đã mất mát rất lớn. Thậm chí cả những kẻ đã cười nhạo những người mấy trăm người đi trên tự tương thai kia. Nhưng mà theo một khía cạnh khác, những người đệ tử bước lên từ tiếng trống thứ nhất kia có thể tin tưởng, có thể dựa vào nhau, cả đời là huynh đệ!

Những đệ tử Vô Ma Nhai đi hôm nay cùng những kẻ ở lại, ai thắng ai thua còn chưa biết! Chuyện đó còn là chuyện của sau này.

109. Chương 107: Ốc Đảo Yêu Thú.

Dưới sự chỉ huy của bọn hắn, quân trận bỗng hợp bỗng tan, mặc dù đa số đệ tử còn chưa theo kịp chiến thuật trận đồ, nhưng mà trên mặt của mỗi người đều tràn đầy thần sắc hưng phấn! Bởi vì bọn họ đều ý thức được mình đi theo Trầm Côn sẽ nhận được thực lực cường đại, của cải vô số, thậm chí cả vinh quang nữa. Không phải tất cả những ai gia nhập Vô Ma Nhai cũng vì mong muốn có được những thứ này sao?

Vừa nghĩ tới chính mình phải nhận lấy cái sự bị giễu cợt, ngu ngốc, bị mắng chửi khi ra đi. Các đệ cũng rất muốn biết khi bọn họ thực sự trở nên cường đại, lúc trở về đối diện với những đệ tử chửi mình có mặt không trông, uy hiếp mình gia nhập Phùng gia sẽ có cảm giác gì!

Bọn hắn cũng càng muốn biết sau khi mình đi theo Trầm Côn gây dựng nên một mảnh giang sơn thật lớn thì sử sách Cửu Châu sẽ miêu tả họ thế nào? Từ giờ khắc này, ba trăm sáu mươi bảy người không còn là những nhóm đệ tử phân tán mà là muốn hợp thành quân đội!

Toàn bộ Vũ Linh tạo thành quân đội!

- Trầm Côn, đây là vụ làm ăn tốt rồi!

Đi ở cuối cùng của đội ngũ, A La cười khê nhìn đội ngũ.

- Đúng vậy a, Phùng trưởng lão cản bước chân ta, nhưng lại làm diễn viên phụ cho ta. Ba trăm sáu mươi bảy người, tuy là rất ít, nhưng là lực lượng thật sự của ta, chỉ nghe mỗi lệnh của ta!

Trầm Côn cũng thần nhiên mỉm cười.

- Mỹ nữ, người xem bộ dạng của bọn chúng bao lâu mới có thể thành quân?

- Bọn chúng kém nhất cũng là cửu phẩm vũ linh, hơn xa quân nhân thông thường, chỉ cần vài lần đại chiến là đủ để thành quân!

Đột nhiên A La thúc vật cười:

Đã hơn một năm không có linh quân tác chiến, thật ngứa tay, ta sẽ giúp người chỉ bảo huynh đệ Hồng gia. Các người nghe đây, quân đội không phải huấn luyện kiểu như các người, xem ta làm thế nào!

Cái gì, A La còn có thể lãnh binh đánh giặc? Trầm Côn giật mình, nhìn theo A La.

A La quay trở lại cười cười.

- Tiểu tử ngốc, đừng nhìn mà hãy suy nghĩ một chút một thân sát khí này thế nào mà luyện ra được, người không rõ sao? Năm đó mười ba ta nhập ngũ, tham gia ba mươi bảy trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ bị bại!

- Mỹ nữ, rốt cuộc trước kia nàng là ai?

Trầm Côn thất thanh hô to, mặc dù A La không có đáp lại, nhưng nghĩ lại thì lần đầu gặp mỹ nữ A La này không phải là trong bộ quân phục của tướng lãnh sao?

Ngày hôm sau.

Mưa to cả ngày hôm trước, cơn cát đã biến thành tiểu hồ. Ngay bên hồ, Trầm Côn đã cho tập kết xong đội quân của Lăng Vân tông. Lần này thất đại tông môn Lăng Vân tông xuất ra ít nhất hai vạn người, tạo thành một mảng người lớn, liếc mắt không thấy đoạn cuối. Bất quá lúc Trầm Côn đuổi tới, không biết tại sao toàn bộ đều ngửa đầu nhìn về phía bắc, mà đầu lĩnh của lực đại tông môn đang đứng đầu đoàn quân đang nắm chặt chuôi đao, nhìn xuyên qua màn mưa, sắc mặt của bọn hắn hết sức ngưng trọng.

- A di đà Phật, thần tiên sao?

Trầm Côn nhìn theo hướng của bọn họ nhìn, nhìn không được kêu lên thất thanh. Chỉ thấy phía bắc đang là một ốc đảo lớn, phía ngoài có hàng ngàn con yêu thú đang lượn lờ, có thần lân sa mạc, có địa giáp trùng (bọ cánh cứng), còn có hai loài không thể có trên sa mạc là lão hổ và sư tử, bầu trời mang hai màu tím trắng. Hai bóng người đầu lĩnh đang chiến đấu rất ác liệt, thân pháp nhanh tới mức không nhận ra được chiêu thức, khí tức của họ ảnh hưởng đến cả tầng mây bên trên, gây ra mưa to.

Nước mưa trong sa mạc này không ngờ là do hai người gây ra!

- Vị kia đầu linh là?

- Vô Ma Nhai, Trầm Côn phụng mệnh tập kết!

Tâm tình Trầm Côn đột nhiên khuấy động, ‘phía sau truyền thuyết hồi họ La’, rốt cuộc hẳn cũng đã tham gia một chiến dịch đỉnh cấp đại lục!

Một trưởng lão tóc màu lam nghiêng đầu nhìn sang, thấy sau lưng Trầm Côn chỉ có hơn ba trăm người, khóe miệng nổi lên một thoáng cười châm chọc, lạnh lùng nói:

- Ta là trưởng lão nội tông, Tả Thiên Hà, thay mặt tông chủ chỉ huy! Trầm Côn, lập tức đem đội ngũ của ngươi sắp xếp thành đại đội, chuẩn bị đợi lệnh!

Trầm Côn ra hiệu cho A La điều khiển đội quân, còn mình đi đến cạnh Tả Thiên Hà.

- Tả lão, tình hình thế nào?

- Hồngбет rồi!

Tả Thiên Hà nhìn hai bóng người tím trắng xa xa.

- Buổi trưa hôm kia, ở giữa yêu thú ốc đảo, La tông chủ đã phát hiện bốn khối đá Hải Nạp Bách Xuyên, nhưng ngay lập tức Thiên Vũ tông cũng phát hiện ra, ai mang bốn khối này về, ai có thể đến Dạ gia trình báo. Vì thế tông chủ chủ động khiêu chiến Trương Nguyên của Thiên Vũ tông, hai người đánh một trận sinh tử để quyết định bốn khối Hải Nạp Bách Xuyên thuộc về ai!

- Lúc này, chương môn Ngọc Kiến Lâm - Vương Khiếu Thiên phạm một sai lầm lớn!

Tả Thiên Hà phần nộ nói:

- Hẳn muốn thừa dịp hai đại cao thủ quyết đấu, âm thầm đi trộm Hải Nạp Bách Xuyên. Kết quả bị Thiên Vũ tông phát hiện, song phương liền sống mái một phen với nhau tại ốc đảo yêu thú! Càng hồngбет chính là người có biết bên trong ốc đảo tại sao xuất hiện đồng thời bốn khối Hải Nạp Bách Xuyên không?

Tả Thiên Hà cắn răng nói:

- Đó là bởi vì đám yêu thú đã thu thập Hải Nạp Bách Xuyên, bốn tảng đá này do long tộc muốn thu lấy!

- Xong rồi!

Trầm Côn nhắm hai mắt.

- Chúng ta dám cùng long Tộc đoạt bảo bối, nhất định sẽ bị long tộc đuổi giết!

- Không sai, sau khi chúng ta cùng Thiên Vũ tông khai chiến, con rồng kia liền dẫn tới mấy ngàn yêu thú. Hiện giờ La tông chủ cùng Trương Nguyên đã đánh tới hồi sinh tử, mà các cao thủ còn lại cũng tất cả cao thủ của Thiên Vũ Tông bị yêu thú bao vây bên trong của ốc đảo!

Nói xong, Tả Thiên Hà cũng chỉ vào tiểu hồ phía đối diện nói:

- Quân của Thiên Vũ Tông cũng đã tới, hai vạn tám ngàn người, một vị trưởng lão nội tông khác đang thương lượng cùng họ, chờ kết quả thương lượng xong, người lập tức xuất chiến!

- Dạ!

Trầm Côn hưng phấn mà liếm môi, đối với cuộc chiến của hai đại cường giả, mười mấy cao thủ lam nguyên, hồng nguyên, hai bên còn có đại quân hơn năm vạn võ giả, còn có mấy ngàn yêu thú, một tên long tộc, cục diện phức tạp lại như vậy. Trầm Côn chợt phát hiện mình cũng không có sợ hãi mà là hưng phấn, hưng phấn khó có thể kiềm chế!

Đây là cảm giác đưa thân vào cuộc phong vân của Cửu Châu sao?

Sau một lát, một vị trưởng lão nội tông khác lập lòe lam sắc đặc trưng của Lam nguyên vũ tông đã đi vào trước trận quân. Tả Thiên Hà lập tức bước lên trước.

- Vô Tâm trưởng lão, Thiên Vũ tông nói thế nào?

- Bọn chúng nói sự tình là do Ngọc Kiến Lâm gây ra nên do chúng ta phụ trách!

Vô Tâm trưởng lão giận dữ nói:

- Bọn chúng không chịu liên thủ cùng chúng ta cứu người, còn bắt chúng ta không được can thiệp hành động của bọn chúng, nhường đường cho bọn chúng! Hừ đáng chết!

Tả Thiên Hà vung lên một tờ linh phù, nổ mạnh phía trước hàng ngũ, sau đó hất phần nộ quát:

- Ba quân nghe lệnh, chúng ta không có ai giúp đỡ, nhất định phải dựa vào chính sức mình, đem các vị trưởng môn cứu ra!

Vung tay lên, chờ đại biểu bảy tông môn quay quanh lại, Tả Thiên Hà trầm giọng nói:

- Bảy vị, chương môn của các vị vây ở vùng đất trước mặt, ta không cần động viên tinh thần của các người, chỉ có một câu: Năm phân chung (tương đương 5 phút hiện đại), các đệ tử của chúng ta xung phong, lục đại tông môn phân biệt theo Đông Bắc, Chính Đông, Đông Nam ba hướng giết đến ốc đảo! Trận chiến này hành quân cần phải tiến hành nhanh chóng, lấy tốc độ nhanh nhất tiếp cận trung tâm ốc đảo. Nếu trong lúc chiến đấu, các người gặp lực lượng của Thiên Vũ Tông, hai bên không cần xung đột, hết thấy lấy việc cứu người làm trọng, hiểu chưa?

- Dạ!

- Còn nữa, chúng ta không rõ tình hình bên trong ốc đảo yêu thú. Cho nên một khi quân của chúng ta tách ra, như vậy từng người trong thất đại tông môn tự chiến, lấy trung tâm ốc đảo làm mục tiêu, lấy ốc đảo làm tâm điểm!

Tả Thiên Hà tiếp tục nói:

- Mặt khác tình huống tệ nhất, các người gặp tên long tộc kia, là kẻ chúng ta không thể đối phó. Cho nên lúc các người gặp tên long tộc các người có thể chạy, nhưng có chạy thoát hay không còn phải xem bản lĩnh của các người!

Đại biểu của bảy tông môn trở nên trầm mặc, nhưng trong ánh mắt hiện huyết sắc cuồng nhiệt! Cùng long tộc tranh phong, đáng để nam nhi Cửu Châu vùng vẫy!

- Nói đến đây thôi, xuất phát!

Tả Thiên Hà giơ tay phải lên cao cao, một đạo bùa trong lòng bàn tay phóng lên cao, lập tức một ánh lam ngọc lóe lên trong đêm mưa.

- Giết!

- Giết!

Đại quân hai vạn võ giả Lăng Vân Tông phát động xung phong, cùng lúc đó bên kia tiểu hồ, đại quân Thiên Vũ tông cũng phát động tấn công. Nhất thời hai đạo gươm đao như nước lũ, tràn vào dọc theo hai bờ nam bắc của tiểu hồ, tấn công ồ ạt vào ốc đảo.

- Đệ tử nội tông theo ta mở đường cho đại quân!

Tả Thiên Hà thúc chiến mã, chạy đi như bay, bắt quả một thanh âm lại chui vào trong tai của Trầm Côn:

- Trầm Côn, trở về ta tính sổ với ngươi tiếp!

Ta đắc tội lão gia hỏa này sao?

Nhất thời Trầm Côn cũng thấy đau đầu, nhưng mà hơn năm vạn võ giả xung phong, mấy ngàn yêu thú dàn trận phía trước, còn có một tên long tộc thần bí. Trận chiến như vậy đã kích thích nhiệt huyết sôi trào của hắn, hắn cũng không kịp nghiền ngẫm ý tứ của Tả Thiên Hà.

Hắn trở lại đội ngũ của mình, đem mấy thân tín quay lại một chỗ, thấp giọng nói:

- Bắt đầu rồi!

- Mụ nội nó, ta cũng chờ không được nữa rồi!

Mông Trùng giờ cái búa lớn lên cao, quanh người gió lốc xoay tròn. Bốn huynh đệ Hồng gia hung hăng:

- Lão Đại, không cần nói lời vô nghĩa, chúng ta nhất định không làm người hổ thẹn khi cho kiếm pháp!

- Trước khi xuất phát, nhớ kỹ lấy chuyện cứu trưởng môn làm trọng, trừ chuyện đó ra ta còn một yêu cầu!

Trầm Côn nhìn thoáng qua A La.

- Ốc đảo yêu thú rất lớn, trận chiến đấu này có thể sẽ kéo dài mười ngày nửa tháng, ta muốn các người thông qua trận chiến này tăng cường thực lực lên, tốt nhất là mỗi người tặng cho ta một bậc, nhớ kỹ, đây là trận đầu tiên của những tướng sĩ Trầm gia, cũng là bước quật khởi đầu tiên!

Đề thăng thực lực không phải nói là có thể làm liền được, cho nên sau khi Trầm Côn hạ lệnh, hẩn để mỗi đệ tử lần lượt đi qua cạnh mình.

- Ba!

Trên mỗi người đệ tử, Trầm Côn đánh vào cánh tay của bọn chúng, các đệ tử còn tưởng đây là hẩn đang cổ vũ sĩ khí, nhưng chỉ có Trầm Côn mới hiểu được hẩn đã cấp trên tay mỗi đệ tử một phù an táng Liệt Nguyên sát trận!

Đúng vậy, có thể làm người ma hóa, giết chết một người sẽ hút được linh khí của người đó, đó chính là tác dụng giúp thăng cấp của Liệt Nguyên sát trận! Bên trong có đến mấy ngàn yêu thú, cơ hội chém giết sẽ cực lớn. Chỉ cần các đệ tử anh dũng giết địch, bọn họ cũng sẽ không thiếu linh khí để thăng cấp. Khi đó chuyện thăng cấp sẽ không chỉ là nói suông!

Đương nhiên, sử dụng Liệt Nguyên sát trận có nguy cơ dễ bị nhập ma, cho nên Trầm Côn chỉ để trên người họ bảy phần Liệt Nguyên sát trận. Tuy rằng giảm hiệu quả nhưng chắc chắn bọn họ sẽ không trở thành một cỗ máy giết chóc không có thần trí.

Trải qua trận chiến trên ốc đảo này, đội quân của Trầm Côn sẽ trở thành một trong những đội quân thiện chiến, cường đại nhất trên đại lục.

110. Chương 108: Loạn Chiến

Ba trăm sáu mươi bảy người, sau cái phát tay của Trầm Côn, trên mặt bọn họ nổi lên rất nhiều gân máu lãnh khốc trông thật dữ tợn. Giờ cao binh khí, bọn họ điên cuồng hét lên vọt vào trong ốc đảo.

- Huynh đệ, cố gắng giết địch!

Trầm Côn là người đi ở cuối cùng, sờ soạng trên trán lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Bỗng nhiên nhìn thấy phía xa xa có một đồng thịt tròn vo, toàn thân mặc một bộ áo giáp.

Tên này đang ru rẩy, hai cái chân to đùng không ngừng run run. Dường như muốn thừa dịp Trầm Côn không chú ý liền chuồn đi.

- Người sợ sao?

Trầm Côn đi tới sau lưng tên đệ tử này:

- Bây giờ vẫn còn kịp đấy, ta cho phép ngươi làm một kẻ nhu nhược.

- Đại thiếu gia, người đừng lãng mạ ta được không? A Phúc, A Phúc tề cả ra quần rồi!

Tên đệ tử tròn vo này lăn từ trên lưng lạc đà xuống, một tay ôm lấy đùi Trầm Côn, một tay kéo phần giáp che mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt to béo. Hẩn chính là A Phúc.

- Sao ngươi lại tới đây?

Trầm Côn thất kinh.

- Đại thiếu gia, tiểu nhân thực cũng không muốn đến đây.

A Phúc ủy khuất cầu nhau.

Sở dĩ tên mập mạp chết bầm này đến đây, hoàn toàn xuất phát từ hảo tâm. Ngày hôm qua lúc trên Tụ Tương đài, Trầm Côn đánh đến ba hồi trống cũng không có mấy đệ tử ủng hộ. Vì vậy việc chiêu mộ quân đội, là do A Phúc âm thầm suy tính. Nếu có người ở giữa kích động một chút thì có thể giải quyết được. Lúc này đại thiếu gia đang gặp rắc rối, A Phúc ta sẽ làm tốt chuyện này.

Tiếp theo, A Phúc mặc bộ khải giáp rất nặng, đi lẫn vào trong đám người lặng lẽ hô hào.

Nhờ có A Phúc, Trầm Côn cuối cùng cũng chiêu mộ được ba trăm sáu mươi bảy người. Việc này hơn nửa là công lao của A Phúc.

Càng tệ hơn chính là sau khi A Phúc kích động được hơn hai trăm người, liền bị hơn hai trăm người này mang vào trong đội ngũ. Hơn nữa, bọn hắn với A Phúc cùng ăn, cùng ngủ một chỗ. Dưới tình huống như vậy, A Phúc hoàn toàn không thể thừa nhận mình là đại tổng quản của Trầm Côn. Vì thế, hắn bắt buộc phải đến nơi này, thiếu chút nữa phải tiến vào ốc đảo yêu thú để chịu chết.

- A Phúc a!

Nghe A Phúc nói xong, trong lòng Trầm Côn có điểm cảm động nhưng cũng có chút bất đắc dĩ. Hắn nhìn xa xa nói:

- Vậy bây giờ phải làm sao? Tiến vào ốc đảo yêu thú, người sẽ bị yêu thú xung quanh ốc đảo ăn thịt. Trở về, một mình người cũng không thể vượt qua được vài trăm dặm sa mạc.

A Phúc đáng thương cúi đầu:

- Đại thiếu gia, ta cũng không còn cách nào hết. Ngài, ngài suy nghĩ cho A Phúc một biện pháp an toàn đi.

Lúc này truyền đến tiếng A La:

- Trầm Côn, đội ngũ quân tiên phong đã khai chiến với yêu thú, mau tới đây. Thân là chủ tướng, lại là đệ nhất cao thủ trong đội ngũ, người nhất định phải tiến lên phía trước để ủng hộ sĩ khí.

Trầm Côn cắn chắc răng, lột sạch áo giáp của A Phúc. Sau đó, hắn dán chín trăm tám mươi linh phù xung quanh người hắn:

- A Phúc, ngồi trên lạc đà của ta.

- Đại thiếu gia, ta cũng phải tiến vào ốc đảo yêu thú sao?

A Phúc bị linh phù dán xung quanh, giống như là một cương thi bò lên trên lạc đà của Trầm Côn. Hai người tiến vào trong ốc đảo.

Ốc đảo yêu thú đến cuối cùng là rộng thế nào?

Có thể lấy hình ảnh để so sánh: Ốc đảo chỗ Lăng Vân Tông cũng đã rất lớn. Nó bao gồm hai đại tông môn là Lăng Vân Tông cùng Thiên Vũ Tông với hơn một trăm vạn người. Nhưng mà, người sống ở nơi đây vẫn rất thưa thớt. Mà ốc đảo yêu thú lớn hơn toàn bộ ốc đảo đó gấp hai lần.

Đó là lý do mà Trầm Côn nói, cuộc chiến này chính là trận chiến giằng co kéo dài.

Chiến đấu bắt đầu, Trầm Côn lần đầu tiên tham gia trận chiến có quy mô lớn, trong đầu hắn rất mơ hồ. Hắn chỉ có cảm giác chung quanh toàn là người, còn mình tựa như một con thuyền nhỏ trên biển lớn, u mê bị sóng gió cuốn trôi. Không biết từ lúc nào đã có hai tia máu tươi phun lên trên mặt:

- Mau lên, Tả Thiên Hà trưởng lão đã công phá thành công phòng tuyến đầu tiên của yêu thú.

- Đội ngũ Ngọc Kiến Lâm, bảo vệ cánh quân bên trái!

- Mẹ nó chứ! Trầm Côn, người làm thật tốt.

Bên tai truyền lại những tiếng hô quát hỗn tạp, trong đó còn có những tiếng không nghe rõ lắm. Trầm Côn còn đang lơ mơ thì có một người vỗ trên vai hắn:

- Tiểu tử ngươi là lần đầu tiên mang binh sao? Ha ha, có thể đem hơn ba trăm người thực không phải là chuyện dễ dàng.

Trầm Côn định khiêm tốn vài câu, nhưng sau lưng hắn có có một đại đội kỵ binh gào thét vọt qua. Ngay cả ai vừa nói với hắn, hắn cũng không biết.

- Đại thiếu gia, hỗn loạn thiệt a.

A Phúc ôm chặt lấy Trầm Côn.

- Mẹ kiếp.

Trầm Côn hung hăng chửi một câu. Hắn là lần đầu tiên cầm quân. Lúc này, cục diện còn chưa có hỗn loạn, nhưng bầu tăng cùng với A Phúc đều là hai thằng ngu trong lĩnh vực quân sự.

Nếu không có A La, Chỉ sợ là hơn ba trăm người này được mình đem đi chỉ để đánh lộn. Trầm Côn thực sự không muốn số phận mình mặc cho lão thiên. Hắn điểm mũi chân trên lưng lạc đà, phi thân nhảy lên không trung. Từ trên cao nhìn rõ ràng toàn bộ cục diện.

Đội ngũ Lăng Vân Tông giống như một thanh trùy tử, tất cả đã tiến vào trong ốc đảo. Tả Thiên Hà là người trước tiên xông vào, A La cùng với hơn ba trăm người kia đi sát bên trái hắn. Tuy rằng thỉnh thoảng có một chút lộn xộn, nhưng cuối cùng cũng bảo trì được trận hình tấn công.

Lúc này, Trầm Côn đã bị A La bỏ lại bảy, tám trăm thước.

- A Phúc, nắm chặt lấy ta. Chúng ta nhất định phải đuổi kịp A La.

Trầm Côn ngồi trên lưng lạc đà, cùng với A Phúc vọt lên phía trước. Hắn nhảy lên cao bảy, tám chục thước. Sau đó hắn khê tiến lên phía trước quân đội một chút, lại nhảy lên cao. Giống như một con chim lớn, không ngừng tấn công yêu thú.

Sau bảy, tám giây, Trầm Côn đã có thể nhìn thấy từng cộng tóc của A La. Nhưng phía dưới có người hét lớn:

- Ai vừa nhảy ra trước mặt đó? Muốn chết à? Ngươi muốn để cho lũ chim trong đàn yêu thú giết chết sao?

Lời còn chưa dứt, một đoàn hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, lao thẳng tới đầu Trầm Côn.

- Đại thiếu gia, chúng ta dường như là đi nhầm đường rồi, trên trời thật là nguy hiểm.

A Phúc nhắm chặt hai mắt lại.

Trầm Côn mở to hai mắt nhìn. Đầu tiên hắn tiến nhập trạng thái Lâm Chiến Như Thủy, sau đó phát huy sức quan sát của Vương Kiêu. Tập trung quan sát, tiến tới là những con tích dịch (thần lẩn) màu xanh có đôi cánh mỏng. Giống như những con Dực Long thời viễn cổ.

- Hoàng Nguyên thượng đoạn, Bích Long Thú, nhược điểm là chỗ tiếp xúc giữa cánh với thân thể.

Trầm Côn nhanh chóng đánh giá thực lực của đối thủ. Sau đó hắn tăng thêm Liệt Nguyên Sát Trận cho bản thân, tay trái vẽ ra hai đạo phù Lôi Đình Trảm. Lên!...

Một tiếng quát nhẹ, hai đạo Lôi Đình Trảm bắn ra lập tức chặt đứt đôi cánh của Bích Long thú. Con Bích Long thú kêu gào thảm thiết, máu tươi phun ra, sau đó rơi xuống đất bên cạnh Trầm Côn, mà linh khí của nó cũng chuyển hóa thành cấp bậc của Trầm Côn.

- Đại thiếu gia thực lợi hại.

A Phúc hưng phấn kêu to.

- Đừng nói chuyện.

Trầm Côn nhú chặt hai hàng lông mày lại. Trên bầu trời quả thật là một con đường không dễ đi. Một con Bích Long chết đi, lập tức liền có bảy, tám chục con phi hành yêu thú đánh tới.

Trầm Côn cũng không thèm đếm xỉa đến. Hắn rất nhanh xoay tròn, tay trái âm nhu, tay phải dương cương. Hai cổ lực lượng trái ngược này tạo thành một đạo lực lốc xoáy cường đại, đem lũ yêu thú xé thành các mảnh nhỏ. Nhưng...

Trầm Côn nhìn nhìn phía trước, A La cùng Tả Thiên Hà đã tách ra. Hơn ba trăm người cũng không thấy bóng dáng.

Đúng lúc này, dọc đường phía trước xuất hiện dấu hiệu Bạch Sắc Vũ Mao của Thiên Vũ Tông. Đệ tử Lăng Vân Tông quát to yêu cầu mọi người nhường đường. Nhưng mà Thiên Vũ Tông làm sao chịu nghe. Hai nhóm đều tự đối phó với yêu thú, cục diện vô cùng rối loạn. Dần dần, Trầm Côn cũng không ngốc để có thể phân biệt được địch nhân, rồi liều mạng xung phong mà chết uống. Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần trên người không có dấu hiệu Tử Sắc Vân Thái của Lăng Vân Tông, thì tất cả đều là địch nhân, nhất định phải tận lực chém giết.

Một đêm ác chiến.

Khi sắc trời hơi sáng lên, áo cà sa của Trầm Côn đã bị nhuộm đỏ máu. Đầu óc choáng váng hắn đi vào trong một cánh rừng rậm, phía sau hắn lúc này chỉ còn lại một mình A Phúc.

- Đại thiếu gia, những người khác đâu?

- Có trời mới biết được bọn họ ở chỗ nào, yêu thú đến đây quá nhiều.

Nhân tiện chung quanh không có yêu thú, Trầm Côn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Sau đó hắn rửa sạch những thứ dính trên thân mình. Mực nước cùng giấy vẫn còn nguyên, lương khô cùng ẩm thực cũng đủ dùng trong mười ngày. Nhưng mà một ngàn cây bút lông trong tay đã bị tiêu hao rất nhiều.

- Hắc hắc, đem theo Ấn Long Giới thật sự đúng đắn.

Trầm Côn đem Ấn Long Giới đeo trên ngón trở tay phải.

Từ lúc chiếm được giới chỉ này, hắn còn chưa có thực nghiệm công dụng của nó. Vừa lúc dùng thử một lần.

Tiếp theo, Trầm Côn mở bản đồ ốc đảo nhìn nhìn, không khỏi cười rộ lên:

- A Phúc, chúng ta ở phía Đông Bắc ốc đảo yêu thú, còn cách ốc đảo trung tâm, chỗ sư phụ bị giam khoảng hơn bốn trăm dặm.

- Vậy chẳng phải là chúng ta sẽ phải hành tẩu hơn bốn trăm dặm đường?

Trên mặt A Phúc không cất nổi một giọt máu.

- Đúng vậy. Hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng ta cũng có thể gặp phải kẻ địch Thiên Vũ Tông. Còn có yêu thú, quái vật, thậm chí còn rất nhiều...

Trầm Côn ha ha cười.

- Đại thiếu gia, người vẫn còn cười được à?

A Phúc tức giận nhảy dựng lên:

- Hết rồi, hết rồi. Cho dù có dùng hết vận khí của ta, tới nơi này cũng phải chịu chết.

- Bình tĩnh.

Trầm Côn bĩu môi:

- Chúng ta đã không còn đường lui. Không bằng cứ vui vẻ một chút đi. Người nào đó, lăn ra đây?

Đang nói, Trầm Côn chợt nghe thấy một tiếng gió nhẹ. Giống như có vật gì sắc nhọn, hướng hậu tâm của hắn đâm tới.

Trầm Côn mạnh mẽ ngửa người về phía sau, làm một động tác Thiết Bản Kiềm. Sau đó, vung tay bắn ra hai đạo Lôi Đình Trảm.

- Sư!

Một mũi tên hướng tới trước ngực Trầm Côn. Mũi tên sắc bén, lấp lánh màu xanh lá cây, hiển nhiên là được tẩm Kiến Huyết Phong Hầu cực độc.

Cùng lúc đó, một thân ảnh từ trong rừng rậm đi ra. Một tay bắt lấy linh phù của Trầm Côn, nhìn một chút rồi xé rách ra. Hắn nói với đồng bọn:

- Ta đã sớm nói, đối phó với một đối thủ như Trầm Côn, một mũi tên căn bản không có tác dụng. Trầm Côn đã không còn như lúc trước nữa rồi.

Trầm Côn xoay người lại nhìn. Đi đến là hai người. Bên tay trái là một người quen biết đã lâu, đại thiếu gia Phùng gia - Phùng Kiếp.

Mà bên tay phải là một người chưa từng thấy qua. Hắn cao hơn hai thước, mặc bộ da thú, đi chân trần, trên người dính đầy bùn đất và cỏ dại, trông giống như một dã nhân ở trong rừng núi.

111. Chương 109: Ngự Thú Sư.

Trầm Côn bĩu môi cười.

- Ta cũng không muốn, nhưng vừa nghĩ tới cảnh có thể giết người mà thần không biết, quỷ không hay, còn có thể lấy cái đầu của người làm bô, hahahaha, ta nhẫn nại không được!

Phùng Kiếp không hề sợ hãi cười tủm tỉm nói:

- Trầm Côn, ta đã âm thầm theo người hai ngày, chờ được tới lúc này, nếu người thông minh, lập tức quỳ xuống, lão tử sẽ cho người một chút thể diện lúc chết!

Tên tiểu tử này khẳng định là đem theo cao thủ để sát hại bản tăng, không thể khinh địch! Trầm Côn âm thầm suy nghĩ đối sách, nhưng trong miệng lại nói:

- Người dám giết ta? Phùng Kiếp, người ám sát đồng môn Lăng Vân tông trong cuộc chiến, tội này người không gánh nổi, chỉ cần một chút chứng cớ lọt ra ngoài, cả nhà Phùng gia các người sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục!

- Biết, biết, cho nên ta đã sớm chuẩn bị tất cả a!

Phùng Kiếp đắc ý ngẩng đầu lên.

- Người thấy người bên cạnh ta rồi chứ? Biết hắn là ai không? Trầm Côn, người cũng thật có vinh hạnh và may mắn đấy, vì để đối phó với người ông nội ta đã phải mời Hùng đường chủ của Ngự Thú sơn trang. Hùng đường chủ là ngự thú sư có một không hai tại đất hoang châu, điều khiển vài trăm thú thì khỏi cần phải nói! Haha, chờ lát nữa Hùng đường chủ ra lệnh giết người, sau này dù có ai bỏ công điều tra thì cũng chỉ có thể nhìn ra là người chết trong miệng thú dữ mà thôi, Phùng gia chúng ta không có liên quan!

Phùng Kiếp lẩm bẩm:

- Đúng, chính là không hề liên quan, bởi vì thời gian người chết, cao thủ Phùng gia đều đang ở Vô Ma Nhai, một người cũng không ra ngoài!

Ngự thú sư! Trầm Côn nghe tim mình đập mạnh, nghe nói ngự thú sư có năng lực giao tiếp với dã thú, có thể khống chế một lượng lớn chúng khi cần tác chiến, đối phó với họ phi thường khó khăn. Địa vị của ngự thú sư rất lớn, cứ lật lại lịch sử vương triều Đại Triệu xem, Thú tôn Lý Mục chính là ngự thú sư, một đạo chân khí thú hoàng của hắn đã bảo hộ cho Đại Triệu một ngàn năm trăm năm, mấy chục vạn yêu thú sợ tới mức không dám làm loạn!

- Ha ha, Phùng lão gia tử thật là coi trọng ta!

Trầm Côn ra hiệu cho A Phúc đang nằm sau lưng mình, bĩu môi nói:

- Vậy các người còn chờ cái gì? Động thủ đi!

- Ôi, Trầm Côn, ngươi không thể thông cảm cho một chút tâm tình của ta sao? Vì giết người mà ta khổ sở chạy tới ốc đảo yêu thú, người mệt, hai chân sưng to như khẩu pháo, chẳng lẽ ngay cả vồn con mỗi một chút người cũng không chịu cho ta sao?

Phùng Kiếp ai oán thở dài, lập tức vung tay lên.

- Quên đi, Hùng đường chủ, việc tiếp theo nhờ ngài!

- Không, là nhờ các bằng hữu của ta!

Thanh âm của Hùng đường chủ đã tràn ngập từ tính, như gợn sóng đang khếch tán, truyền khắp rừng rậm.

Grao!

Ngao!

Soạt soạt!

Trong rừng đột nhiên vang lên rất nhiều âm thanh cổ quái, thì ra là tiếng gầm và tiếng di chuyển của mấy trăm con độc xà đang từ trong hang bò ra, hai đầu gấu hung mãnh, một bầy vô số cuồng lang, dương cặp mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào Trầm Côn, còn có đầy các loài phi hành đang bay kín trời!

Trên trán Trầm Côn bắt đầu xuất hiện tầng mồ hôi lạnh, ngự thú sư tuy không giống là khắc tinh trời sinh như phong thủy sư, nhưng cái loại này cũng quá biến thái, một câu liền ra lệnh cho mấy trăm con yêu thú, nhìn cũng đủ làm dịch nhân mệt chết rồi!

- Hãy hưởng thụ một chút sự cường đại của ngự thú sư đi!

Phùng Kiếp gơ song chưởng lên cao.

- Trầm Côn!

Trong đầu bỗng vang lên thanh âm của Vương Kiêu, đây cũng là sau khi gặp lão tăng quét rác, Vương Kiêu có năng lực chủ động cùng Trầm Côn nói chuyện, hần thấp giọng nói:

- Đừng hoảng hốt, ngự thú sư tuy rằng cường đại, nhưng cũng có nhược điểm trời sinh! Để điều khiển yêu thú, bọn họ sẽ phải phân tán linh khí trên người mỗi con yêu thú, trên thân người còn lại không còn bao nhiêu linh khí hộ thân, ngươi hầu công kích tên Hùng đường chủ, hiện tại hần chính là một cái thùng rỗng.

Trầm Côn sáng mắt lên, thấy bầy sói đã nhào tới ngay trước mặt mình, một loạt bạo viêm phù bay ra quần về phía bọn sói, thừa dịp bọn sói đang tán loạn, Trầm Côn liền lách mình đánh về phía Hùng đường chủ.

- Ai da, tiểu tử ngươi cũng thật thông minh, biết thời điểm ngự thú sư chiến đấu không có năng lực bảo vệ mình, nhưng mà...

Phùng Kiếp nở nụ cười quỷ dị.

Hùng đường chủ thờ ơ nói:

- Ngu xuẩn, ta biết nhược điểm của mình, há còn để cho người khác thừa cơ đánh lúc này sao? Một ngàn năm trước, ngự thú sư có một hiệp định bí mật. Lúc triệu hoán yêu thú, bên người nhất định có hai bản thể không kém bảo hộ!

- Hiệp định một ngàn năm trước?

Thân mình Trầm Côn run mạnh một cái, Vương Kiêu chết trước đây hai ngàn năm, căn bản là không biết cái hiệp định của ngự thú sư này, vậy còn có biện pháp nào đối phó với hần đây?

Đang nghĩ ngợi thì từ dưới chân Hùng đường chủ có hai cái bóng đen bay lên, là hai con ngô công lớn (ngô công = con rết). Bọn chúng đột nhiên từ dưới đất xông lên, biến thành dài mấy chục thước, một con quần quanh, bảo vệ thân hình Hùng đường chủ, con khác đang há cái miệng hôi tanh, hung hăng cắn về cổ Trầm Côn.

Trầm Côn tránh né không kịp, đành phải hướng miệng con rết bắn một đạo linh phù, hần hi vọng đạo linh phù này có thể làm nổ đầu con rết. Sau đó thừa dịp huyết nhục đang tung tóe mà tập kích Hùng đường

chủ. Thế nhưng không hiểu con rết có thuộc tính bí mật gì, nó liền há miệng nuốt lấy linh phù của Trầm Côn. Sau đó chỉ thấy trong thân của nó 'Oanh' lên một tiếng, lắc lắc đầu một cái, cái giáp bên ngoài toát ra vài bụi khói đen, sau đó ngang nhiên tiếp tục công kích!

Con Rết chết tiệt này không sợ linh phù sao? Một chiêu sai lầm, một chiêu sai lầm!

Ngay lúc Trầm Côn kinh ngạc vì linh phù bị nuốt, thì một con rết khác xuất hiện ngay sau lưng hắn, sau đó hung hăng quất thân hình hàng trăm cái chân của mình lên lưng Trầm Côn, giống như là quất một cái roi thép lên lưng Trầm Côn vậy.

- Bụp! Trầm Côn phun một ngụm máu, vô lực ngã ra đất, hai con Rết lớn cũng không chút khách khí đè lên người hắn, chân kim trên hông hắn, miệng của bọn nó treo lơ lửng trên đầu Trầm Côn, lúc nào cũng có thể nhai đầu của hắn.

- Người rất ngu xuẩn!

Hùng đường chủ hồ hững nói:

- Hai vị bằng hữu này đã cùng ta tu luyện mười năm, cùng nhau thăng cấp, hiện giờ ta là lục nguyên thượng đoạn, chúng cũng là lục nguyên yêu tông. Người chỉ là một tên lục nguyên hạ đoạn, lại dám vật lộn cùng Lục Nguyên Yêu Tông thượng đoạn, thực là không biết sợ!

- Trầm Côn, thật có lỗi!

Ở trong thân thể Vương Kiêu chỉ biết cười khổ.

- Yên tâm, Yên tâm, người dù lợi hại, cũng không thể biết được bí mật của ngàn năm sau!

Trầm Côn bất đắc dĩ nuốt ngụm máu, sau đó hắn ngẩng đầu:

- Phùng Kiếp, hiện tại ta cho người cơ hội, cho người tùy tiện làm nhục địch nhân rồi!

Hắn nghĩ, chỉ cần Phùng Kiếp chịu bỏ thời gian làm nhục mình thì mình sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng!

- Oa nga, người nhận thua sao?

Quả nhiên Phùng Kiếp nổi lên tâm tư muốn làm nhục Trầm Côn, hắn nâng chân lên, dẫm lên mặt Trầm Côn, hắn đang muốn phát tiết nổi bực dọc trong lòng thì Hùng đường chủ vỗ vai hắn:

- Phùng thiếu gia, Trầm Côn là con mồi của hai bằng hữu ta, giết hắn như thế nào nên do hai vị bằng hữu của ta quyết định, đây là quy luật tự nhiên!

- Được, được, ta tôn trọng pháp tắc tự nhiên của ngũ thú sư!

Phùng Kiếp dù không muốn thì cũng bấm bụng thôi lui sang một bên. Tiếp đó, Hùng đường chủ đi đến cạnh Trầm Côn, vỗ vỗ vào một con rết:

- Bằng hữu, mặc dù người đánh gục Trầm Côn, nhưng nếu không vị bằng hữu kia nuốt linh phù làm hắn kinh ngạc thì người cũng sẽ không có cơ hội xuất thủ. Như vậy ta đem một phần thực vật cho bằng hữu kia, người đồng ý không?

Con rết như có nhân tính, gật gật đầu.

- Đa tạ sự khẳng khái của người, một tên thuộc về người!

Hùng đường chủ lộ ra nụ cười thành khẩn.

Con rết này quơ quơ thân mình, hướng về phía A Phúc. Trầm Côn lúc này hiểu được tên Hùng đường chủ đem hắn cùng A Phúc làm thức ăn cho hai con rết, đang thương lượng xem phân phối như thế nào!

- Trầm Côn, người có thể trở thành thức ăn của bằng hữu ta cũng là vinh hạnh của ta, cũng là một cơ hội trở về tự nhiên, người không nên cự tuyệt sự ban ân của thiên nhiên.

Hùng đường chủ yên lặng cầu nguyện, một con rết khác đem Trầm Côn đang mệt mỏi đè ra, phốc! Phốc! Phốc! Trăm cái chân sắc bén cắm vào mình Trầm Côn, giống như muỗi hút máu bắt đầu hút máu tươi, mà

cái miệng lớn của nó kiềm ở cổ Trầm Côn, chỉ cần hút sạch máu thì liền tiến bay cái đầu của hắn. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì trong vòng mười giây đồng hồ sau, đầu và người Trầm Côn sẽ mỗi nơi một thứ!

Ở bên khác, lúc bị mấy trăm yêu thú vây quanh liền bị hù đến tè ra quần, lại nhìn thấy...Con rết vô cùng to lớn dữ tợn này, hắn ngã 'Rầm' một cái xuống đất, thân hình mập lặn ra xa bỏ chạy.

- Cứu mạng a!

A Phúc vừa trốn vừa la đến tê tâm liệt phế, nước mũi chảy lòng thông, nước miếng bay loạn đầy trời, cả người tựa như một con heo đang bị chọc tiết cho lên nổi. Nhưng mà tốc độ của hắn làm sao qua con rết kia được? Con rết phía sau quơ một cái hắc đã ngã xuống đất, muốn hút máu giống như Trầm Côn.

- Không cần ăn ta, đừng ăn ta!

Một vòi máu từ trong người phụt ra, a Phúc sợ đến mức cả người xụi lơ, sau khi khấn khấn cầu cầu vài câu thấy con rết không có ý buông tha cho hắn, tên mập chết bầm này tròng hai mắt, cáo dựa oai hùng, uy hiếp nói:

- Buông ngay, bằng không đừng trách ta không cảnh cáo trước, ta có vũ khí bí mật đấy!

Con rết không để ý đến.

- Ta có vũ khí bí mật, người nên tin, Ngọc Hoàng đại đế là đại nhị gia của ta, Thái Thượng Lão Quân là tứ cữu của ta. Ta nhận thua không được sao. Trời ơi, ta không có vũ khí bí mật, Như Lai Phật Tổ là Tam ca của ta, Lục Đại gia van ngài, tha cho ta đi!

Tên béo A Phúc khóc loạn, mê sảng nói loạn lên, Cuối cùng, không biết bằng cách nào, tập trung sức lên miệng, phi phi phi, nhổ từng ngụm nước miếng lên đầu con rết.

- Ai..., xem vũ khí bí mật của ta!

Phun hết nước miếng xong, hắn càng sợ tới mức giống người điên, vừa khóc vừa cười hô to:

- Rết đại ca, võ công đại thúc, ông nội rết, van ngài, người làm như bộ bị ta phun ngụm nước miếng mà chết đi, an ủi người sắp chết này đi!

Phùng Kiếp bưng bụng mà cười:

- Trầm Côn, tên mập chết bầm này làm trò rất...

Tiếng cười đột nhiên ngừng bật!

Yên lặng! Tuyệt đối yên lặng!

Phùng Kiếp đột nhiên ngừng lại, há hốc mồm như lúc đang cười nhưng trong miệng không phát ra nổi một thanh âm nào. Hùng đường chủ mở to hai mắt nhìn, thật giống như đang đối diện với tổ tông ngự thú - thú hoàng Lý Mục, hắn chỉ thấy như trời đang đổ sụp, thế giới không còn tiếng động nào. Những yêu thú chưa rời đi cũng quay ngoắc đầu lại, đồng loạt nhìn A Phúc!

Kể cả con rết đang hút máu Trầm Côn cũng ngẩng đầu lên, vẻ run rẩy vẻ khó tin!

- Một miếng nước bọt phun chết địch!

Thì ra tại lúc A Phúc nói, hắn phun mấy bãi nước bọt lên đầu con rết, mà con rết kia cũng phối hợp ngã xuống đất, run rẩy, trở nên trắng bệch. Hiển nhiên là đã chết!

112. Chương 110: Một Bãi Nước Bọt.

Do bị che khuất, Trầm Côn không thấy được A Phúc chỉ phun một miếng nước bọt mà làm chết con rết, hắn chỉ cảm thấy con rết đang tàn sát mình đột nhiên bất động, nên nghĩ phải tận dụng thời cơ, đẩy một đạo Cự Linh Phù lên con rết, rồi chuyển cái thân mập mập đi.

Cơ hội chạy trốn khó mà có được, Trầm Côn cũng không quản Phùng Kiếp cùng Hùng đường chủ như thế nào, hấn kích động liếc một cái, phát hiện A Phúc đang ở bên trái hấn, lập tức hướng bên trái đánh tới.

- A Phúc, nắm chắc ta!

Trầm Côn bắt lấy tay A Phúc, lôi hấn lên lưng, rồi nhanh chân bỏ chạy.

‘Phùng Kiếp, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, lần sau gặp lại, bản tăng nhất định trả lại gấp đôi!’

Trầm Côn càng chạy càng nhanh, chốc lát sau đã chạy tới cánh rừng xanh biếc.

Sau khi Trầm Côn biến mất rất lâu, Phùng Kiếp cùng Hùng đường chủ mới khôi phục được ý thức.

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Phùng Kiếp day day hai mắt hỏi.

- Đây lẽ nào lại là chúng ta hoa mắt, lại nhìn Yên Hoa ngã xuống (Yên Hoa là tên con rết)?

Hùng đường chủ ra sức lắc đầu, chuyện làm bọn hấn kinh hãi đến mức này cũng chỉ có thể, một tên nhân loại mập mạp hết sức bình thường, thế mà chỉ cần phun một bãi nước bọt cũng giết chết được một Lục Nguyên Yêu Tông! Ai nhìn thấy sự kiện này cũng sững sờ mà thôi!

Hùng đường chủ nhìn đi nhìn lại xác con rết, cuối cùng xác định mình không nhìn lầm, hấn bị phản chạy tới, ôm con rết khóc lớn.

- Hùng đường chủ, bây giờ không phải là lúc để khóc!

Phùng Kiếp hô lớn:

- Trầm Côn chạy mất rồi!

- Việc của ta so với tìm Trầm Côn còn trọng yếu hơn!

Hùng đường chủ ngừng khóc, phút chốc hạ quyết tâm:

- Bằng hữu, ta không tin bao nhiêu năm cùng chung hoạn nạn để đến giờ bằng hữu vô duyên vô cớ mà chết. Giúp ta, nhất định phải điều tra cái chết của Yên Hoa, không có chuyện nó ngẫu nhiên trúng nước bọt mà chết, chuyện sống chết của mỗi sinh linh đều có lý do của nó cả!

Con rết hoảng sợ tiến lại, cuối cùng một người một rết lại cùng phân tích cái xác chết.

Tại một nơi rất xa trong rừng cây, Trầm Côn đang bố trí mấy lá linh phù thăm dò, phát hiện Phùng Kiếp không có đuổi theo, rốt cuộc thở phào một hơi.

‘Mẹ nó chứ, ngự thú sư thật đúng là biến thái, suýt nữa thì bản tăng bị hại trong tay hấn rồi!’

Trầm Côn lau mồ hôi lạnh, vỗ vỗ vào tấm lưng nung núc thịt:

- A Phúc, người xem nguy hiểm quá! Làm sao mà ta và người lại thoát được?

- Ta, ta, hình như là...

A Phúc cũng không thể tin được chuyện thần kỳ kia, si ngốc ngơ ngác nói:

- Đại thiếu gia, người để cho ta hảo hảo suy nghĩ một chút, lúc đầu, ta bị con rết làm cho khiếp sợ, sau đó ta nói Ngọc Hoàng đại đế là nhị đại gia của ta. (ông trẻ)

Nói đến đó rồi hấn lạng người đi, một lúc lâu sau, A Phúc rốt cuộc chỉ chỉ vào cái mũi của mình, rồi kinh hãi thốt lên:

- Đại thiếu gia, là một miếng nước bọt của ta phun chết con rết!

- Một miếng nước bọt sao?

Trầm Côn tuy rằng cũng hiểu rõ, nói chuyện với tên mập chết bầm này thì làm gì có lý lẽ gì, nhưng chuyện này cũng quá kỳ quái,

Trầm Côn thề với trời, A Phi hoàn toàn là người bình thường, lật lại gia phả của hắn mà xem, cha A Phúc là một nông phu, bị gọi đi lính rồi chết ở chiến trường, ông nội hắn là thợ mộc, bị chết trong một đợt dịch bệnh, cụ nội của hắn là dân du mục của Hồ tộc, đã chết từ lâu, đến giờ tro cốt cũng chẳng còn. Thực sự A Phúc xuất thân rất bình thường, tám đời nhà hắn cùng với cao thủ cùng với những chuyện thần bí đáng ra là bốn mươi tám đại bác cũng không liên quan đến nhau.

Nhưng chuyện này quá thần kỳ, cái tên mập chết toi này, vận may cứ chó gì thế, chỉ cần phun một bãi nước bọt mà làm chết cả một Lục Nguyên Yêu Tông!

Lòng hiếu kỳ của Trầm Côn bị kích thích đến cực hạn, túm lấy cái cổ của A Phúc nói:

- Người nói thực cho ta, người có phải là cái loại cao thủ lánh đời, giả vờ làm tên mập ngu ngốc lừa ta, làm cái trò xuất trần nhập thế gì đó?

- Đại thiếu gia, người đừng nghĩ oan cho tôi!

A Phúc chỉ vào sống mũi của mình đau khổ thốt lên:

- Tôi mà là cao thủ sao? Cao thủ sao lại để người ta đánh thành ra thế này? Cao thủ cũng phải có thể diện của cao thủ chứ?

- Con mẹ người chứ, cả tổ tông nhà người đều là người thường, hay là mẹ người có vấn đề?

- Ông trời! Đại thiếu gia, ta nói cho người hóa đá luôn, mẹ ta chính là kỹ nữ, thường gọi là Diêu tử, cha ta mất năm lượng bạc mua về, ta được ba tuổi thì bà ấy chạy theo người khác, người đã gặp nữ cao thủ nào cam tâm làm kỹ nữ chưa?

- Đây cũng không nhất định...

Trầm Côn sờ sờ cằm:

- Vậy người có tình cờ mua được cái bảo vật kỳ quái, cái thượng cổ khí linh gì gì đó không?

- Đại thiếu gia, gia sản của tôi người còn không hiểu rõ sao?

A Phúc dứt khoát cởi y phục ra, đem những thứ trên người hắn từ trên xuống dưới cho Trầm Côn xem.

Những thứ trên người hắn quả thật là nhiều, sách dạy tán gái, ngân phiếu ba vạn bạc, hai cái bánh bao, một bình nước, còn có khối Hải Nạp Bách Xuyên thạch cùng với hai cái Thiên Đạo Mật Hạp chứa hai tay của Thủy nhi mà Trầm Côn đưa cho hắn.

- Đại thiếu gia, người xem đi, những đồ vật trên người tôi, làm gì có cái nào là thượng cổ thần khí?

Trầm Côn không còn gì để nói!

Trên người A Phúc không có vật gì bất thường, chính là, đáng ra hắn không thể có bản lĩnh xử lý Lục Nguyên Yêu Tông mới phải! Nhất định mình đã bỏ lỡ cái gì rồi. Nếu không, chỉ cần là người bình thường nào nhổ một bãi nước bọt cũng làm chết Lục Nguyên Yêu Tông thì còn gì là thiên lý nữa!

Chuyện mai phục phát sinh trong rừng cây cứ thế mà trôi qua!

Sau nửa canh giờ kiểm tra, Hùng đường chủ rút cuộc chuyển thân đứng lên, dưới chân hắn, xác con rết đã tan nát hết, huyết nhục lẫn lộn.

- Có kết quả gì không?

Phùng Kiếp sớm đã không còn kiên nhẫn.

- Có!

Biểu hiện của Hùng đường chủ cũng thật kỳ lạ, cử chỉ cũng rất quái, đột nhiên hướng về phía Trầm Côn bỏ chạy quỳ xuống, cộp cộp cộp khấu đầu ba cái, thốt lên:

- Bằng hữu, chúng ta đã phạm vào tội không thể tha thứ, không cần tiếp tục do dự, lên đường đi, đi theo đại nhân Trầm Côn, chúng ta nhất định phải trả giá cho tội lỗi của mình!

Con rết chần chờ một lát, rồi dứt khoát kiên quyết đi theo sau Hùng đường chủ, dáng vẻ giống như sắp xuống mồ...

- Hùng đường chủ, người làm cái gì thế?

Phùng Kiếp hoảng sợ hô to:

- Người không thể bỏ ta lại chứ, đây là ốc đảo yêu thú, mấy vạn người đang hỗn chiến, người đi rồi, ta sống sao nổi?

- Phùng Kiếp, ta không giết người, đã là nể mặt gia gia của người rồi!

Hùng đường chủ đột nhiên xoay người lại, lớn tiếng quát lên:

- Chính vì người, ta đã phá hỏng tôn nghiêm của một ngự thú sư, làm trái quy luật tự nhiên, cút, người cút ngay cho ta, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy mặt người nữa!

Hắn đã phát hiện ra cái gì?

Phùng Kiếp ngơ ngác ngồi trên cột gỗ, nhìn nhìn về phía trước, Hùng đường chủ đi rồi, chỉ để lại trước mắt một mảnh rừng rậm tối đen, mà phía đằng sau là mấy con mắt hoảng sợ đang phát ra tín hiệu “Cứu mạng a! ”.

Phùng Kiếp khóc lớn đuổi theo!

Sau đó vài ngày, từ trong rừng, ngày ngủ đêm đi, rốt cuộc Trầm Côn và A Phúc cũng đến được trung tâm ốc đảo!

Xem trên bản đồ, trung tâm ốc đảo là một ngọn núi lớn rất cao, trên núi có hai thác nước, chảy thẳng xuống một cái đầm nước lớn, núi là Thanh Long Sơn, đầm là Thanh Long đầm.

Vài vị cường môn đã bị vây ở vùng phụ cận Thanh Long đầm này. Mà La Hàn cũng Trương Nguyên quyết đấu ở trên đỉnh núi.

Theo yêu cầu của Tả Thiên Hà, Trầm Côn mà tới được Thanh Long đầm thì mục tiêu càng ngày càng gần. Tuy nhiên, tình huống của hắn cũng có chút phức tạp, nào là yêu thú, nào là thương binh Lăng Vân Tông bị tụt lại phía sau, nào là các thủ đoạn ám sát của Thiên Vũ Tông, các loại phiền toái thi nhau tới. Bất quá, Trầm Côn chỉ coi những phiền toái này như kinh nghiệm, như rèn luyện để hoàn thành Liệt Nguyên sát trận mà thôi.

Tới giữa trưa ngày thứ hai, Trầm Côn gặp một toán tàn quân Lăng Vân Tông, theo bọn hắn nói, Tả Thiên Hà đã dẫn một đội công kích xuống đến Thanh Long đầm, dự trù đột phát phòng tuyến cuối cùng của yêu thú.

- Vậy các người có thấy một cô gái, mặc áo lụa mỏng màu trắng, dẫn theo hơn ba trăm binh Lạc Đà hay không?

Nghe Trầm Côn hỏi, sắc mặt nhóm thương binh trở nên nghi hoặc đáp:

- Hai ngày trước có gặp qua, bất quá nhóm đó không nguyện ý đi cùng mà tiến theo hướng Tây Nam rồi!

- Đi theo hướng Tây Nam sao?

Trầm Côn mở bản đồ ra, vừa nhìn thấy đã hoảng sợ hít sâu một hơi, chỉ thấy trên bản đồ ở hướng Tây nam là một khoảng núi lớn, trùng trùng điệp điệp, có mười mấy cái dấu hiệu màu đỏ, cùng với một cái dấu rồng rực rỡ ánh vàng!

Màu đỏ, tỏ vẻ nơi này là nơi nguy hiểm bậc nhất, mà cái dấu rồng này tỏ vẻ cái gì gì Long đó có khả năng xuất hiện phía Tây Nam!

Thế là A La đã đi theo hướng cái kia tên Long tộc rồi sao?

‘Mỹ nữ sư phụ à, bản tăng thật vất vả cho người ba trăm người để sai sử, người lại đem bọn họ tặng cho miệng rồng sao!’

Trầm Côn kéo theo A Phúc, liền hướng đông bắc đuổi theo, chạng vạng ngày hôm ấy, hắn nhận được mật hàm của A La do ba thương binh khác đem đến,

Bất quá, vì mật hàm chuyển qua tay người khác, nên A La cũng không viết rõ ràng, ý chính là lệnh cho Trầm Côn nhanh chóng đi theo hướng Tây Nam để hiệp trợ nàng.

‘Mỹ nữ sư phụ đến tột cùng muốn làm cái gì đây?’

Trầm Côn hết sức do dự, nếu hắn chạy theo hướng Tây Nam, sẽ ảnh hưởng đến việc cứu viện Ngọc tiên sinh, nhưng nếu không đuổi theo, A La sẽ mang ba trăm người của hắn chạy đến hang rồng mạo hiểm, hắn lại không yên lòng!

Một bên là Ngọc tiên sinh, một bên là A La.

Oạch!

Trầm Côn chợt nghe có tiếng người ngã, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước là một dòng suối nhỏ, một lão già mặc trang phục của Thiên Vũ Tông đang nhìn xuống dòng suối, chính là người vừa ngã xuống, trên người dính đầy máu đen, những vết thương chi chít trên người, hiển nhiên là một đại nhân vật của Thiên Vũ Tông đã bị thương.

Bốn mắt Trầm Côn cùng A Phúc đồng thời sáng lên, từ lúc Lăng Vân Tông và Thiên Vũ Tông chính diện xung đột, hai tên hắn đã phối hợp vô cùng ăn ý - Trầm Côn đánh người, A Phúc vợ vét, sau mỗi lần cướp phá, hắn có thể kiếm được tám trăm lượng bạc, nếu vận khí tốt, còn có thể lấy được một bí tịch trân quý nào đó của Thiên Vũ Tông nữa.

- A Phúc, vẫn phương thức cũ!

Trầm Côn vốn không coi đây là bắt nạt người già kẻ yếu, theo như hắn nghĩ thừa lúc người gặp nạn, cướp tiền của người mới thật là sảng khoái, hắn túm lấy một cái gậy thật to vọt tới trước mặt lão già!

Xoạt!

Cây gậy lớn vung xuống mang theo tiếng gió vù vù, A Phúc một bên đã chuẩn bị sẵn tinh thần, tay lăm cây kéo, đợi xong việc thì sẵn sàng vợ vét nào quần áo, nào đai lưng, nào là đồ vật, tiền tài!

Nhưng lão già nhanh chóng giơ tay trái lên, cười cười mang vẻ giải thoát:

- Cuối cùng cũng tìm được người, Trầm Côn, trên người của ta có một món đồ, một món bảo bối tặng cho người. Khái khái, người mau đi cứu tiểu quận chúa a!

Cây gậy của Trầm Côn tức khắc dừng sau gáy lão già, chỉ cách có vài sợi tóc:

- Tiểu quận chúa? Người muốn nói tới Triệu Lạc Trần sao?

- Đều đã ghi lại, người đọc sẽ hiểu!

Nói xong lão ta hôn mê luôn, tay vẫn nắm chặt hai phong mật tín nhuộm đầy máu.

Mật tín là văn kiện cơ mật của Thiên Vũ Tông. Nội dung là, La Hàn và Trương Nguyên đã liên tiếp sáu ngày sáu đêm tăng cường tấn công, do tấn công liên tục Thanh Long sơn đã sụp đổ, đông đảo yêu thú đã chết do chấn động khi núi sập, do đó, phòng tuyến của yêu thú ở Thanh Long đàm đã hỏng một lỗ lớn!

Lúc này, số lượng lớn quân đội của tông môn đang ra sức chiến đấu tấn công lỗ hỏng, dự tính sẽ nhanh chóng vây khốn được yêu thú!

Trầm Côn thở phào một hơi, híp mắt cười, giở phong thư thứ hai ra, nhưng chưa kịp đọc thì thấy A Phúc bộ dạng vô cùng cổ quái tiến lại.

- Đại thiếu gia, người cứ nói ta có vận khí tốt! Ta xem, người cũng chẳng kém đâu!

A Phúc giơ lên một khối đá đen, cổ quái nói:

- Ta tìm thấy trên người lão nhân này, người xem, có phải là Hải Nạp Bách Xuyên Thạch hay không?

Hải Nạp Bách Xuyên? Trầm Côn liền quay lại nhìn, cái mảnh đá đen này chính là một trong những khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch trong đồng tư liệu của Dạ gia!

Thực đúng là cái vận may chó chết! Dạ gia, hắc kỳ sĩ, hai đại tông môn, không biết bao nhiêu cao thủ đánh nhau sứt đầu mẻ trán, chính mình u u mê mê lại có tới bốn miếng Hải Nạp Bách Xuyên Thạch!

113. Chương 111: Nhà Thư Pháp Đại Tài

‘Thưa các vị trưởng lão Thiên Vũ Tông...’ Đây là một mật tín, kể lại chi tiết rõ ràng tình hình của Triệu Lạc Trần mấy ngày gần đây.

Ngày đầu tiên, Triệu Lạc Trần theo đại đội nhân mã Thiên Vũ Tông tiến vào chém giết yêu thú ở ốc đảo, thẳng đường tiến như chẻ tre, chạng vạng tối ngày hôm đó đã đến phụ cận Thanh Long đàm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thiên Vũ Tông phát động tổng tiến công vào Thanh Long đàm, vì phòng ngừa viện quân yêu thú xuất hiện, ba vị trưởng lão đã chủ động đi về phía Tây Nam điều tra hướng đi của vị Long tộc thần bí nọ, Triệu Lạc Trần cùng với hơn một trăm đệ tử cũng đi theo.

Đêm khuya, tại địa điểm cách Thanh Long đàm một trăm năm mươi dặm về phía tây, đội trinh sát đã bị yêu thú tập kích, hai vị trưởng lão chết trận, mà Triệu Lạc Trần cùng với vị trưởng lão thứ ba chạy trốn đến vùng núi non hướng Tây Nam.

Giữa trưa ngày thứ tư, nhóm Triệu Lạc Trần dừng lại trong núi nghỉ ngơi. Nội dung mật tín viết.

“Quái, quái, quái!”

(Kỳ lạ)

‘Thưa các vị trưởng lão, căn cứ vào tin tức tình báo trước đây, yêu thú hẳn là phải tập kết ở phụ cận Thanh Long đàm, nhưng là hai ngày trước, Lạc Trần đã phát hiện tại vùng cỏ hoang cách đây ba trăm dặm về phía Tây Nam, yêu thú tập kết còn đông hơn ở Thanh Long đàm.’

‘Yêu thú rất nhiều, Nam trưởng lão và Phong trưởng lão đều đã chết trận, cùng đi có một trăm hai lăm đệ tử, bây giờ chỉ còn ba tám người!’

‘Theo như Sở trưởng lão - người may mắn còn sống sót - quan sát được, hành vi của yêu thú phương Tây Nam rất cổ quái, không giống thú, mà giống dã nhân chưa khai hóa ý thức, tựa hồ chúng đang tiến hành một hoạt động kỳ quái nào đó.’

‘Yêu thú đã xuất hiện! Lạc Trần xin bẩm báo sau!’

Sau đó là một khoảng trống, rồi Triệu Lạc Trần lại viết thêm một đoạn nữa, có điều chữ nghĩa rất rối loạn cực kỳ khó đọc.

‘Hiện tại là sau ngày thứ tư đội trinh sát bị phục kích, nửa đêm, cả đội vừa chạy khỏi cuộc truy kích của mấy trăm yêu thú, Sở trưởng lão đã trọng thương, đệ tử đi theo chỉ còn lại ta’

‘Trong chiến đấu, Sở trưởng lão đã lấy được trên thân yêu thú một khối đá màu đen, bước đầu tìm hiểu cho thấy đây là một khối Hải Nạp Bách Xuyên Thạch của Dạ gia!’

‘Tình hình vô cùng khẩn cấp!’

‘Mời các vị trưởng lão đến Tây Nam trợ giúp, Lạc Trần tận mắt thấy vài vị cường môn đã bị vây bắt.’

‘Một số vị cường môn đã không còn ở trong Thanh Long đàm, họ đã thành tù binh của yêu thú! Bốn vị cường môn của chúng ta vị cường môn của Vô Ma Nhai (có thể là các vị cường môn của Lăng Vân Tông) đều ở đây!’

‘Thanh Long đàm là cạm bẫy của yêu thú!’

Mật tín đến đó là dừng lại, đoạn cuối được ghi chép vội vàng, chữ viết vô cùng lộn xộn. Khoảng thời gian của mật tín chỉ cách hiện tại có mấy giờ, hiển nhiên là Triệu Lạc Trần đã liên tục trong địa phận của yêu

thú, mạo hiểm phát hiện ra một bí mật lớn, đáng tiếc là còn chưa kịp viết ra được thì đã bị yêu thú bắt làm tù binh.

Xem hết mật tín, Trầm Côn sắc mặt trắng bệch:

- A Phúc, chúng ta gặp phiền toái lớn rồi!

A Phúc cũng ở một bên xem thư tín:

- Chủ lực yêu thú ở phía Tây Nam, Thanh Long đàm chỉ là cạm bẫy, chuyện này nhất định phải có người ở phía sau lập mưu, dùng Thanh Long đàm để tiêu diệt toàn bộ đệ tử tinh anh của hai tông Lăng Vân, Thiên Vũ!

- Đại thiếu gia, nên làm sao bây giờ?

- Đi phương Tây Nam!

Trầm Côn hung hăng chà chà cái đầu bóng lưỡng.

- Thanh Long đàm chết bao nhiêu người cũng không sao, nhưng ta không thể không cứu sư phó!

- Đúng vậy, đúng vậy, nhưng hướng Tây Nam có rồng đó!

- Chúng ta phải đi đồ long thôi!

Trầm Côn nhanh chóng buột miệng nói ra. Đây chỉ là một câu nói nhảm vì quá lo lắng mà thôi, ai biết đâu được phía sau bỗng truyền đến một tiếng thở dài:

- Vốn cùng một nguồn gốc, làm sao mà nóng vội như thế? Bằng hữu, người thân là bạn bè của Long tộc, vì sao còn muốn đồ long?

Thanh âm ôn hòa mang theo vẻ yếu ớt, căn cứ vào những gì người đó nói, chắc là không có ác ý.

- Lão huynh là...?

Người đến là một trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc y phục xanh, tóc hắc đen trắng xen lẫn, thân thể yếu đuối, nhưng rất có vẻ trí thức, xem ra giống một tú tài chán đời.

Điều kỳ lạ là: Bên cạnh người này là một con đại cẩu hùng!

(con Gấu chó lớn)

Đại cẩu hùng đó toàn thân đen tuyền, béo tròn béo trực, nó cũng giống tên nhân loại đi cùng, mặc quần áo tú tài màu trắng, trên đầu còn đội một chiếc khăn vuông trông rất buồn cười. Thấy Trầm Côn đang đánh giá mình, lông trên đầu nó dựng lên, chỉnh lại chiếc khăn cho vuông vắn, rồi ra vẻ thư sinh tiêu sái phong lưu điềm đạm cười, nhẹ giọng nói:

- Quan quan thư cửu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, tiểu sinh đã ngưỡng mộ từ lâu nay gặp được thật là tam sinh hữu hạnh! (bắt chước Cơ Đại đế -)

Buồn nôn!

Trầm Côn toàn thân nổi da gà, nhăn nhó nói:

- Mỹ nhân? Là ta sao? Lão huynh, ta là nam nhân đó!

- Không phải, không phải, mỹ nhân chính là huynh đài này!

(DG: Cái con gấu chó này toàn nói “chi hồ giả dã” ra vẻ người có học, nghe đúng là nổi da gà, có điều tại hạ tài mọn, không thể diễn tả được)

Lời này nghĩa là, Trầm Côn không phải là mỹ nhân, mà đại mỹ nhân ở đây lại chính là tên béo bên cạnh Trầm Côn: A Phúc!

Nhìn đi nhìn lại, A Phúc sống mũi thì lõm, chóp mũi thì cao vểnh lên, một thân béo đầy thịt là thịt, thật là phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của con gấu mập ú kia!

- Buồn nôn quá, ta cũng là nam nhân đó!

A Phúc khóc không ra nước mắt.

- Thiên a!

Đại cầu hùng dùng cái loại ngôn ngữ bác học để diễn tả nỗi kinh ngạc, tựa hồ A Phúc là nam nhân làm cho nó rất thất vọng, sau đó nó ngốc nghếch nhìn trung niên nhân nói:

- Phụ thân, mắt của Hải Nhĩ rất kém, thỉnh phụ thân cho con mượn vật trợ giúp thị giác dùng một chút!

Trung niên nhân lắc đầu cười khổ, rồi đưa cho đại cầu hùng một vật gì đó rất giống kính mắt. Đại cầu hùng nhờ vật ấy nhìn rõ bộ dạng của A Phúc, đột nhiên giậm chân liên tục ảo não thốt lên:

- Thấy rõ người làm ta buồn lòng quá, người đúng là một tên đàn ông xấu xa. Người làm chết tiểu sinh rồi!

Một con cầu hùng khổng lồ, mặc quần áo tú tài, đeo kính mắt, mở miệng là nói cổ văn, áo dài bay lất phất, lộ ra phía dưới một cái khố vải chéo, cảnh này làm cho Trầm Côn ngậy cả người ra, thâm nghĩ, bần tăng có phải đang nằm mơ hay không?

- Ha ha, làm cho hai vị chê cười rồi, con ta còn nhỏ, chưa hiểu biết gì, mong hai vị chớ trách!

Trung niên nhân cười cười xin lỗi, chủ động giải thích mọi việc:

- Ta đuổi theo lão giả bên dòng suối mà tới đây, chỉ vì một hòn đá nhỏ trên người lão thôi, hai vị có nhìn thấy nó không?

Hắn là vì Hải Nạp Bách Xuyên Thạch mà tới? Trầm Côn bất giác cảm thấy căng thẳng.

- Hắc hắc, chúng ta cũng vừa tới đây thôi, đương nhiên là chưa thấy cái gì cả, lão huynh có phải là yêu thú không?

Trung niên nhân này gọi con gấu chó là con, có lẽ là yêu thú cao cấp có khả năng biến thân thành nhân loại.

Trung niên nhân do dự một chút rồi gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng hai vị chớ vì thế mà hoảng sợ, ta không giống với những yêu thú khác trong ốc đảo, sẽ không công kích nhân loại.

Hắn khom người cúi đầu nói tiếp:

- Nếu hai vị huynh đài quả thật không biết hòn đá kia, vậy không quấy rầy hai vị nữa, chính là trước khi đi, ta có lời muốn nói với huynh đài, người nếu là bạn bè của Long tộc, đừng nói đến việc sát hại Long tộc, được thể là đại hạnh chung của chúng ta vậy!

- Ta là bạn bè của Long tộc?

Bị trung niên nhân hai lần nói mình là bằng hữu Long tộc, Trầm Côn không khỏi đuổi theo hỏi cho rõ:

- Lão huynh, ta nói thật cho người biết, ta chưa từng gặp qua con rồng nào!

- Huynh đài chớ tự lừa dối mình!

Đại cầu hùng vội vàng nói:

- Gia phụ từng truyền cho tiểu sinh một bộ Long tộc bí pháp, dù tiểu sinh bất tài cũng luyện thành một phần! Huynh đài trên người có khí tức của Long tộc, đích thị là bạn bè thân thiết của Long tộc!

‘Hắn dám nói ta là giống rồng!’

‘Hắn còn có thể luyện được bí pháp gia truyền của Long tộc!’

Trầm Côn ngẫm nghĩ muốn nổ tung cả đầu, hắn nhìn nhìn con gấu chó một hồi, phát hiện có sự lạ. Phía dưới lớp lông của nó có một lớp vảy màu vàng nhạt không hề giống loài gấu, mà trên đầu nó mơ hồ có hai cái cục nhỏ nổi lên, trông rất giống hai cái sừng nhỏ!

Lại nhìn về phía trung niên nhân, sau khi con gấu chó nói mấy chữ ‘ta là Long tộc’, trung niên nhân tự biết thân phận đã bại lộ, chỉ đành cười khổ, bất đắc dĩ thở dài!

- Hai người các ngươi không phải là...

Trầm Côn thấy hai chân mình như nhũn ra.

- Không thể nói, không thể nói được!

Trung niên nhân cười khổ nói:

- Huynh đài đã biết thì tự mình biết là được, thực không dám giấu diếm, ta vốn là một kẻ chán đời chuyên gây phiền phức, nói tên của ta ra, đối với ngươi, đối với ta, không phải là chuyện tốt lành gì!

Xem thái độ ôn hòa của trung niên nhân, tuyệt đối không vì mình ở địa vị cao mà át người, Trầm Côn cũng không biết nên nói gì, sau một lúc, hắn chân thành chấp tay nói:

- Lão huynh, đắc tội rồi, ta không biết ngài là đồ đảng của nhân loại Cửu Châu!

(Tín ngưỡng Tòtem của Cửu Châu)

Nói xong, con mắt nhỏ của Trầm Côn híp lại.

Thực là may mắn con bà nó đi, bần tăng thế mà lại gặp được một nhân vật trong truyền thuyết, mà nhân vật này ăn nói dễ nghe, không hề đáng sợ như tưởng tượng!

Kia còn chờ cái gì nữa? Làm quen được với nhân vật này rất có lợi! Có thể kiếm được khối tiền đây!

Nghĩ tới đây, Trầm Côn nhận ra trung niên nhân đi càng lúc càng nhanh, vội vàng đuổi theo.

- Lão huynh, ngài có thể nói rõ cho ta hiểu không, ta như thế nào trở thành bằng hữu của bộ tộc các vị?

- Trên người của ngươi có khí tức của tộc ta, tự nhiên là bằng hữu của ta!

Trung niên nhân cười cười, hắn hiển nhiên không muốn dây dưa cùng Trầm Côn, liền nói:

- Huynh đài, ngươi tựa hồ có việc phải làm, hay là chúng ta chia tay ở đây?

- Chuyện của ta cũng không gấp!

Trầm Côn nhất định không buông tha cơ hội kiếm tiền này, mặt dạn mày dày nói:

- Lão huynh đã gọi ta một tiếng bằng hữu, chúng ta dù sao cũng nên biết rõ về nhau một chút, xin hỏi lão huynh họ gì?

- Gọi ta một tiếng Thanh huynh là được!

Trung niên nhân cười cười trả lời, rồi chỉ vào đại cầu hùng nói:

- Còn đây là khuyển tử - Thanh Sơn!

Đại cầu hùng bên cạnh hít một hơi lấy tư thế rồi điềm nhiên ngâm:

- Nhất mạch thanh sơn mất mạch tình, lưỡng tình không ngại lương thân hôn, Thanh Sơn chỉ là tên hủ vồn dùng khi ở ẩn của tiểu sinh!

- Hóa ra là Thanh tiên sinh, Thanh công tử!

Trầm Côn khom mình gập đầu, học theo điệu bộ của bọn họ nói:

- Tiểu sinh Trầm Côn, còn đây chính là quần gia A Phúc!

- Trầm Côn?

Đại cầu hùng tròn tròn mắt, giống như ngự thú sư gặp được Lý Mục, linh phù sư gặp được Vương Kiêu vậy! Đại cầu hùng sau đó ngưỡng mộ nhìn Trầm Côn:

- Huynh đài chớ chê ta trẻ dại, tiểu sinh dù bất tài cũng đã nghe danh Trầm Côn như sấm bên tai!

- Ta chẳng lẽ lại lừa ngươi?

Trầm Côn cảm thấy thực kỳ quái, tên mình có vẻ gây tác động mạnh a!

- Huynh đài chính là Trầm Côn thật sao?

Thanh tiên sinh thay đổi thái độ càng tôn kính hơn hỏi:

- Cửu châu tứ đại thư pháp danh gia (bốn nhà thư pháp lớn của Cửu Châu), Trầm Thái Tiết vương chính là huynh đài thật à?

Trầm Côn dù da mặt dày cũng phải đỏ lên, mấy bức thư pháp đó vốn là giấy loại khi hắn luyện vẽ linh phù mà thôi. Cái danh tứ đại thư pháp này do đệ tử Vô Ma Nhai truyền ra, hắn thật đúng là ngượng ngùng mà công nhận,

Dù vậy hắn vẫn viết tên mình trên nền đất, nhìn thấy tên hắn, Thanh tiên sinh cười ha hả:

- Bút pháp của tiên sinh thật tiêu sái, thể hiện đúng chất nghệ thuật của thư pháp, cách thức đưa bút cũng vô cùng thuần thực đẹp mắt, thật đúng là một thư pháp gia chân chính!

Vốn lúc đầu Thanh tiên sinh không muốn dây dưa cùng Trầm Côn, bất quá thấy bút pháp của hắn rồi thì lại do dự, cuối cùng mới thốt lên:

- Không ngờ có thể gặp được một trong tứ đại thư pháp gia, thật hận không thể cùng huynh đài nâng cốc bàn luận chuyện thư pháp, nhưng ta phải đi về phía Tây Nam tìm theo tung tích hòn đá màu đen, nếu huynh đài rảnh rỗi, chúng ta có thể cùng đi không?

114. Chương 112: Nguyên Nhân Tập Kích Của Yêu Thú

(so sánh kiểu gì dzậy?)

Đối diện với hắn, đại cẩu hùng Thanh Sơn rung đùi đắc ý thở dài, miệng ngâm nga:

- Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, biết làm sao đây, ngươi vốn thực là nam nhân...Ô hô, thương thay cho mối tình chớm nở của ta!

(ta nôn đây!)

A Phúc khóc không ra tiếng:

- Đùng ngâm thơ nữa mà, ta còn muốn đi vệ sinh a!

Xa xa bên đồng lửa, Trầm Côn cùng Thanh Long kể vai sát cánh cười lên ha hả, giống như lão bằng hữu tương giao mấy chục năm trời.

Trên thực tế, bọn hắn cũng đã trở thành bạn tốt, trải qua một khoảng thời gian ở chung, Trầm Côn phát hiện ra Thanh Long đúng là một lão gia hỏa rất thú vị.

Trên quan điểm nghệ thuật mà nói, Thanh Long đúng là có cái khí chất của nhà nghệ thuật thời Ngụy Tấn, tiêu sái, phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, người này thật đáng để kết giao bằng hữu. Hắn sẽ không quá để ý xuất thân của người ta, nếu người không được hắn coi trọng, hắn đến nhìn một cái cũng không muốn, nhưng nếu người có cùng quan điểm nghệ thuật, có cùng cách nhìn nhận với hắn, chỉ cần tính cách người không quá kém, hắn sẽ coi người là bằng hữu thân giao, đối xử với người vô cùng thân thiết!

Thực may mắn là nghệ thuật thư pháp của Trầm Côn rất được Thanh Long xem trọng!

‘Hắc hắc, không ngờ sản phẩm loại ra từ việc luyện vẽ linh phù có thể mang lại tình bằng hữu với Thanh Long.’

Nghĩ lại chuyện luyện viết linh phù vừa cực khổ vừa hạnh phúc của mình, trong vòng mấy tháng dùng hết vài kho hàng giấy trắng, bút cũng dùng hết cả kho, Trầm Côn cảm thấy vô cùng tự hào. Nhờ đó, nay hắn đã có thể cùng Ngọc tiên sinh xưng huynh gọi đệ, đây vốn đúng là bản lãnh hàng thật giá thật của hắn!

- A Phúc thì đi vệ sinh ở đằng kia, đằng này ta lại cùng Trầm huynh uống rượu ăn thịt, đây đúng là chuyện chỉ người điên mới làm, làm thì đúng là người điên vậy!

Thanh Long vừa uống hết một bình liệ tử liền vừa cười ha hả vừa nói.

Trầm Côn cũng hưng hăng nuốt một miếng thịt lớn cười theo:

- Thằng nhãi nào dám nói ta điên? Thế nhân cười ta điên, ta cười thế nhân chẳng hiểu chuyện, quần lũ thế tục làm gì, huynh đệ ta có miệng thì ăn thịt, có miệng thì uống rượu. Mẹ nó chứ, con mẹ nó!

- Con mẹ nó! Hay, hay!

Thanh Long thật sự càng ngày càng cảm thấy Trầm Côn rất thuận mắt, hắn mơ mơ màng màng đi tới một cây đại thụ, liêu xa liêu xiêu nói:

- Trầm huynh, nhân cảnh này, Thanh Long muốn làm một bài thơ, ngay tại cái cây này, thơ về 'Thải uống rượu ca!'

(Vừa uống rượu vừa cho ra - éc, thơ nghe muốn bệnh)

Nói xong, hắn múa bút vẩy mực, viết trên thân cây mấy dòng cuồng thảo,

(Cuồng thảo: Một lối viết thư pháp)

Chờ Thanh Long viết xong, Trầm Côn một cước đạp hấn ra, sau đó đoạt lấy bút lông, xóa xóa rồi viết:

'Lão đầu viết chữ không xứng là thư pháp, hãy xem ta đây, nét bút phải liền mạch liên miên không đứt, viết thế này mới không thấy thẹn với hai chữ văn chương'

Thanh Long không cảm thấy Trầm Côn nói có gì không đúng, ngược lại cho rằng đây mới đúng là khí phái tiêu sái của văn nhân, ngẩng đầu nhìn chữ viết của Trầm Côn hô to:

- Hay hay! Chữ đẹp như vậy, phải đưa xuống âm phủ cho nương tử ta xem!

Miệng hấn hé ra, phun ra một ngọn lửa màu xanh tinh khiết, trong chớp mắt đốt cháy gốc đại thụ.

- Ha ha, chiêu này của lão huynh thật lợi hại, tên gọi của chiêu thức này gì vậy?

- Tam vị chân hỏa, người đã nghe qua chưa? Là bảo bối trên tiên giới truyền xuống đó! Ô ô!

Đang nói được một nửa, Thanh Long đột nhiên che mặt khóc lớn!

- Làm sao vậy?

- Không có gì, chỉ là bất giác nhớ đến nương tử đã quá cố mà thôi!

Thanh Long bỗng nhiên thở dài, vẻ điên điên khùng khùng đã biến mất, thay vào đó là bộ dáng u buồn chán nản lúc mới gặp.

- Lão huynh, người đã coi ta là bằng hữu, ta nhờ người một việc được không?

Trầm Côn cùng Thanh Long nằm trên cỏ, đưa cho hấn một bình liệ tử lớn, sau đó nói ra ý đồ chân chính của hấn:

- Thả sư phó của ta ra có được không? Chỉ cần một mình sư phó của ta là được, những vị chưởng môn khác thì không cần!

- Thả sư phó của người? Sư phó của người là ai?

Thanh Long hỏi lại.

- Sư phụ của ta là Ngọc chưởng môn của Lăng Vân tông!

- Từ từ đã!

Thanh Long giật mình nói:

- Ta chưa bao giờ bắt hấn, làm thế nào thả hấn đây?

- Không phải người bắt sư phó của ta sao?

Trầm Côn ý thức được có chuyện không đúng, vội vàng ngồi dậy, lấy Lăng Vân Tông quân lệnh ra nói:

- Người xem xem, hiện tại hai đại tông môn đều cho rằng, chính người kêu gọi mấy ngàn yêu thú, vây bắt các vị trưởng môn ở Thanh Long đàm phụ cận!

Lại mở mặt tớn của Triệu Lạc Trần đưa cho Thanh Long:

- Còn có cái này, yêu thú phía Tây Nam có hành động kỳ lạ, không phải là ý của người sao?

- Cái con rồng lạc loài như ta, làm gì có bản lĩnh kêu gọi mấy ngàn yêu thú?

Thanh Long dở khóc dở cười nói:

- Không dối gạt Trầm huynh đệ, ta hiện tại trốn bọn yêu thú còn không kịp!

- Nói như vậy, việc làm của yêu thú ốc đảo không liên quan gì đến người?

Từ khi tiến vào ốc đảo, vô luận là từ lời nói của Tả Thiên Hà hay những manh mối chính mắt Trầm Côn nhìn thấy, đều chỉ ra việc có Long tộc đang khống chế hàng ngàn yêu thú, có điều, Thanh Long lại nói việc đó cùng hắn vốn không có quan hệ?

Chẳng lẽ tin tức tình báo của Tả Thiên Hà sai lầm rồi?

Không thể nào, hai tông Lăng Vân, Thiên Vũ hơn chục cao thủ, không có khả năng tính sai một chuyện lớn như vậy, có khả năng là

Trầm Côn linh quang chợt lóe:

- Trên ốc đảo này, trừ người là Thanh Long ra, còn có Long tộc nào khác không?

- đương nhiên có!

Thanh Long tựa hồ suy nghĩ đắn đo sự tình gì, hắn nhìn vào hai văn kiện tình báo rồi bĩu môi cười:

- Hành vi này, thủ pháp này, đúng là đệ đệ của ta Hồng Thiên Đãng đang tác quái!

- Đệ đệ của người? Hắn bắt sư phó của ta làm gì?

Trầm Côn vội la lên.

- Hắn là mệnh lệnh của Tổ Tâm!

Nghe Thanh Long điềm nhiên trả lời, Trầm Côn suýt nữa ngã phịch xuống đất.

Tổ Tâm!

Trong thập cường ca có một câu: Tam yêu loạn thế, trong tam đại Yêu Hoàng, đứng đầu chính là Đông Hải vạn yêu thành chủ, yêu hồ Tổ Tâm, còn mạnh hơn cả tứ đại truyền thuyết của nhân loại!

Một chiến dịch cứu viện hết sức bình thường, như thế nào lại dẫn tới tam đại Yêu Hoàng?

Trầm Côn ngỡ như mình đang nghe chuyện tiểu lâm, bất quá hắn cũng không thể không thừa nhận, lần xuất chinh tới ốc đảo yêu thú này, tuyệt không đơn giản như miêu tả trong nhiệm vụ ban đầu!

- Sư phó của ta chỉ là một Hồng Nguyên vũ tông đã tàn phế, như thế nào trêu chọc đến một trong tam đại Yêu Hoàng?

Trầm Côn cười khổ nói.

Thanh Long chân chừ một lát, rồi chua xót thốt lên:

- Nói ra thì dài dòng lắm, người có hứng thú nghe một chút chuyện xưa của ta không?

- Lão huynh mời nói!

- Chao ôi!

Than thở xong, Thanh Long thản nhiên nói:

- Ta hiện tại đã chín trăm hai mươi bốn tuổi,

Khi ta mười ba tuổi, thì có đệ đệ ta Hồng Thiên Đẳng. Một năm nọ, cha mẹ ta bị người đồ sát, huynh đệ ta được Tổ Tâm thu dưỡng, trở thành hai đại tướng quân của Đông Hải vạn yêu thành. Tổ Tâm nuôi dưỡng hơn một trăm nghĩa tử, trong đó hai người chúng ta là trẻ tuổi nhất!

- Trong vòng chín trăm năm, Tổ Tâm truyền cho ta vũ thuật yêu đạo, lại dạy cho ta văn hóa của nhân loại, hai chúng ta trở thành những người được tin cậy nhất trong Vạn Yêu thành. Ta cũng như vậy coi Tổ Tâm như mẫu thân, vô cùng tôn kính và hiếu thuận với người. Suốt chín trăm năm, ta hoàn thành ba nhiệm vụ cực kỳ khó khăn cho người, giúp người bình định một lần phiến loạn, trong thành yêu thú đều nói huynh đệ ta là hai thanh trường mâu sắc bén nhất của Tổ Tâm, một lời chúng ta nói ra, nếu ai cãi lại sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Ta tự thấy mình không hề có lỗi gì với nghĩa mẫu!

Thanh Long đột nhiên lớn tiếng rống to, cùng với tiếng khóc thốt lên:

- Chính là trong thành Vạn Yêu có một thiết luật ngàn năm, phạm là yêu thú của Vạn Yêu thành, thì không được thành thân, không được sinh ra thế hệ sau, càng không thể nói tới hai chữ tình yêu!

Hắn vỗ vỗ lồng ngực thổn thức nói:

- Năm chín trăm hai mươi tuổi, ta đã vi phạm Thiết luật ngàn năm, xin thành thân với người ta luôn yêu thương từ khi chạy nạn đến Vạn Yên thành, ta nghĩ cho cha mẹ ta dưới cửu tuyền một đứa cháu nối dõi tông đường!

- Sau đó, Tổ Tâm cho phép người thành thân?

Trầm Côn thử nói.

- Không!

Thanh Long lắc đầu trả lời:

- Lúc ấy ta là kẻ có đại quyền trong tay, có năng lực giấu trời qua biển, dưới sự giúp đỡ của vài vị bằng hữu, ta cùng mẫu thân của Thanh Sơn có ba năm hạnh phúc vô lo, cho đến năm ngoái, ngày mồng ba tháng chạp!

- Ngày mồng ba tháng chạp, Tổ Tâm vốn đang bế quan trăm năm đột nhiên xuất hiện, nàng nói, đài Thù Tôn đã bị hủy, đúng là cơ hội ngàn năm cho yêu thú lên thống trị nhân loại! Hơn nữa bao năm nay Đông Hải Vạn Yêu thành ngày ngày đối diện với Triệu Quốc cùng đất hoang châu mà không làm gì được, nay có cơ hội, Tổ Tâm liền chọn nơi này làm nơi đổ bộ của yêu thú trên đất Cửu Châu! Mệnh lệnh của Tổ Tâm đưa ra, ngàn người mấy tháng đã tập hợp được đại quân yêu thú trên mười vạn, nhân cơ hội tàn sát bữa bãi trong Triệu quốc, rồi tiến vào đại lục phương Bắc!

Nói xong, Thanh Long chỉ chỉ dưới chân:

- Yêu thú đến được đây, tất nhiên cần phải có điểm trú chân, vùng đất hoang châu này, chính là nơi đầu tiên Tổ Tâm lựa chọn! Tổ Tâm ra lệnh, trong vòng nửa năm, nhất định phải tiêu diệt hai tông Lăng Vân Thiên Vũ, chiếm lĩnh đất hoang châu!

Trầm Côn hoảng sợ thốt lên:

- Hóa ra mọi việc phát sinh ở yêu thú ốc đảo, đều là do âm mưu của Đông Hải Vạn Yêu thành?

- Không sai, ta cùng Hồng Thiên Đẳng là quân tiên phong công kích Đại Hoàng!

Thanh Long thờ dãi tiếp lời:

- Vì công hãm đất hoang châu, ta cùng Hồng Thiên Đẳng đã phải điều tra rất lâu, sau đó chúng ta phát hiện, mấy gia tộc nhân loại cường đại đều đi tìm Hải Nạp Bách Xuyên Thạch, Lăng Vân Thiên Vũ cũng bị

cuốn vào việc đó! Hồng Thiên Đãng cảm thấy có thể lợi dụng việc này, vì thế hấn ra sức tìm được bốn khối đá, dùng chúng là mồi nhử, vây chường môn hai tông ở Thanh Long đàm!

Nghe đến đó, Trầm Côn chán nản gõ gõ lên cái đầu bóng lưỡng. Con mẹ nó thật nực cười, bần tăng chỉ muốn kết bạn, tìm cách cứu sư phó, biết đâu lại bị cuốn vào cuộc đại chiến của nhân loại cùng yêu thú thế này!

- Đúng rồi, Hồng Thiên Đãng ra lệnh cho yêu thú áp giải sư phó của ta đi về hướng Tây Nam, hấn muốn làm cái gì?

Trầm Côn bần khoản hỏi.

- Ta đây cũng không biết, tình anh em giữa ta và hấn, ba tháng trước đã kết thúc!

Thanh Long hung hấn uống một ngụm rượu, chua sót lắc đầu nói:

- Tình huynh đệ suốt chín trăm năm a! Người có biết tại sao mà tan vỡ không?

Hấn lệ rơi đầy mặt thốn thức:

- Bởi vì khi viễn chinh trên đất hoang châu, nhi tử của ta ra đời, ta nghĩ, Hồng Thiên Đãng thân là thúc thúc, cũng cần biết mặt cháu. Nhưng ta thật không ngờ, khi vợ chồng ta gặp hấn, Hồng Thiên Đãng lại trách ta vi phạm thiết luật của mẫu thân, muốn lấy đầu cả nhà ta để tạ tội với mẫu thân! Đại ca thân sinh, thế mà không hơn nghĩa mẫu, ta thật là ngốc nghếch đem vợ con đi gặp thằng đầu đất này! Kết quả hấn âm thầm xuống tay, ha ha, thê tử ta bị giết, ta công nhi tử trốn thoát, nhưng chỉ còn lại nửa cái mạng, ngay cả Long giác cũng bị hấn bẻ gãy!

Nói xong, Thanh Long vén mảnh khăn trên đầu ra, chỉ thấy trên đỉnh đầu vẫn còn hai vết sẹo đầy máu!

Sau đó hấn quỳ rạp trên mặt đất, kêu gào đến mức khản cả giọng, khóc lóc nghẹn ngào.

115. Chương 113: Nhị Long Tranh Phong

Ngọc tiên sinh bị vạn yêu thành Đông Hải bắt giữ, mà mục đích của chúng là chiếm lĩnh ốc đảo Hoang Châu. Biết được tin tức này, Trầm Côn mơ hồ hiểu được mục đích của Hồng Thiên Đãng vì sao muốn bắt Ngọc tiên sinh. Nhưng hấn không vẫn không hoàn toàn biết được chính xác.

- Đúng rồi, lão huynh tìm Hải Nạp Bách Xuyên làm gì thế?

Trầm Côn nhớ lại, lúc hấn và Thanh Long quen biết nhau, Thanh Long đang tìm kiếm Hải Nạp Bách Xuyên trên người trưởng lão Thiên Vũ Tông.

- Ta muốn báo thù.

Sắc mặt Thanh Long âm trầm:

- Thực không dám giấu, lúc ta cùng Hồng Thiên Đãng lần đầu tiên nhìn thấy Hải Nạp Bách Xuyên, ta cũng không biết khối đá kia có tác dụng gì. Nhưng sau khi Tổ Tâm truyền đến mệnh lệnh, bảy tảng đá này đối với nàng vô cùng quan trọng. Giao cho ta cùng Hồng Thiên Đãng nhất định phải tìm đủ bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên, không hoàn thành nhiệm vụ, đây chính là tử tội.

Hấn cười lạnh nói:

- Vì thế, lúc ta đang lẩn trốn, đã mang trên người hai khối Hải Nạp Bách Xuyên, cũng nhân cơ hội đem một khối của Hồng Thiên Đãng ném vào Thái Hồ. Ta muốn hấn không hoàn thành nhiệm vụ, bị chết dưới quân pháp của Tổ Tâm.

Thì ra là Thanh Long cũng không biết bí mật của Hải Nạp Bách Xuyên, nguyên nhân đơn thuần chỉ là báo thù.

Trầm Côn gật gật đầu:

- Chuyện tiếp theo đến giờ ta cũng đã biết, bốn khối Hải Nạp Bách Xuyên xuất hiện trên ốc đảo yêu thú. Hai khối trong tay người, một khối trong tay Hồng Thiên Đãng, một khối bị người ném xuống hồ nhưng trưởng lão của Thiên Vũ Tông đã nhặt được.

Theo như tính toán, bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên đều đã xuất hiện!

Trầm Côn hí hóp mắt nghĩ nghĩ, thấp giọng nói:

- Lão huynh, có phải tìm thấy càng nhiều Hải Nạp Bách Xuyên, cơ hội báo thù của người càng lớn.

Thanh Long gật đầu.

- Hắc hắc, ta đây hướng lão huynh bồi tội.

Trầm Côn lấy từ trong hành lý của A Phúc một khối Hải Nạp Bách Xuyên:

- Lúc mới gặp nhau, ta đã lừa người, đây là khối ở trong tay trưởng lão Thiên Vũ Tông.

Nhìn thấy khối đá màu đen bằng với nắm tay của trẻ con, Thanh Long kinh ngạc, cười nói:

- Ta không biết vì sao lại tìm không thấy, thì ra nó nằm trong tay người. Ta hiểu được, lúc đó chúng ta không phải là bằng hữu. Cho dù là ta, cũng sẽ không nói thật.

Vỗ vỗ bả vai Trầm Côn:

- Lúc này, huynh đệ đã đưa khối đá này ra, chính là đã coi ta là bằng hữu.

- Không chỉ có vậy.

Trầm Côn từ từ lấy ba khối đá khác từ trong tay của A Phúc:

- Ba khối Hải Nạp Bách Xuyên khác đều nằm trong tay ta. Tính cả khối vừa rồi, xin lão huynh vui lòng nhận lấy.

Nhìn thấy ba tảng đá, sắc mặt Thanh Long trở nên vạn phần kích động. Không cần suy nghĩ, Trầm Côn đem cả bốn khối đưa cho hắn. Thanh Long thất thanh nói:

- Huynh đệ, người giao tất cả cho ta sao?

- Mối thù giết vợ, ta không thể giúp huynh đệ đi giết Hồng Thiên Đãng. Mấy khối đá này, coi như thay tẩu tử báo thù.

Thanh Long vuốt vuốt bốn tảng đá, chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngân ngấn nước mắt.

- Đại ân này, một lời không thể cảm tạ hết được.

Thật lâu sau, Thanh Long ôm quyền, đem bốn khối đá trả lại cho Trầm Côn. Sau đó hắn cỡi trên lưng xuống một cái túi vải nhỏ, đồng thời đặt trên tay Trầm Côn.

- Lão huynh. Trong túi chính là hai khối đá khác.

Trầm Côn nhìn sáu khối đá trên tay, ngạc nhiên nhìn Thanh Long:

- Lão huynh, vật này dùng để báo thù cho tẩu tử, cảm lấy đi. Còn có chuyện gì để sau hãy nói.

Nói xong, Thanh Long gọi tên cầu hùng Thanh Sơn lại, chỉ vào Trầm Côn nói:

- Quỳ xuống, gọi thúc phụ.

Thanh Sơn ngơ ngơ quỳ xuống thở dài:

- Thúc phụ, xin nhận của tiểu sinh Long Thanh Sơn một lạy.

Vỗ vỗ sau lưng nhi tử, Thanh Long cười khổ nói:

- Trầm huynh đệ, long sinh trăm tử (Rồng sinh trăm con). Đây là nhi tử gốc nghé không giống ai. Tuy lúc nó vừa ra đời đã có thể nói, hai mươi ngày đã có thể viết chữ đọc sách, năm mươi ngày đều thuộc lòng các thơ ca của nhân loại. (Khủng bố thật). Nhưng ngoài những thứ đó ra, cái gì nó cũng không biết.

Hắn đem bàn tay Trầm Côn đặt trên lưng nhi tử, tiếp tục nói:

- Ta là phụ thân nhưng không có biện pháp dạy hắn lên người. Sau này, đành phải đem đứa nhỏ này cậy nhờ huynh đệ.

- Lão huynh, ý của ngươi là?

Trầm Côn thấy trong lời nói có cảm giác chia ly, vội vàng lớn tiếng.

Thanh Long dứt khoát mỉm cười:

- Từ lúc thê tử của ta ra đi, ta cũng không còn muốn sống. Nhưng ta lại không có bằng hữu để phó thác hậu sự, lại không an tâm về chuyện nhi tử. Cho tới ngày hôm nay, gặp được Trầm huynh, ta liền đem Thanh Sơn phó thác cho ngươi. Thanh Long ta sẽ cùng với Hồng Thiên Đăng quyết một trận tử chiến.

- Ngươi muốn cùng Hồng Thiên Đăng liều mạng?

Trầm Côn vội la lên:

- Ngươi điên rồi sao? Ngay cả Long Giác ngươi cũng không có, lấy cái gì để đối phó với Hồng Thiên Nhân.

- Lấy mạng của ta.

Thanh Long phi thường thần nhiên cười, sau đó hắn chấp tay nói:

- Trầm huynh, Thanh Long ta một đời chỉ có một bằng hữu, một nhi tử. Thật tốt, thật là tốt!

Nói xong, hắn hóa thành một đạo ánh sáng phóng lên cao. Trong tầng mây hoa mỹ của bầu trời đêm, xuất hiện một thân ảnh lượn vòng cực kỳ khí phách - Long Ảnh.

- Trầm huynh, ta cùng với Hồng Thiên Đăng quyết đánh một trận tử chiến. Trước tiên huyết tẩy nơi yêu thú đóng quân của Hồng Thiên Đăng, giúp người nghĩ cách cứu viện sư phụ. Người theo sau ta, thấy sư phụ người lập tức cứu đi. Nhớ kỹ, trước lúc người trở thành Tử Nguyên Vũ tông, không cần thiết phải chính diện giao phong với Hồng Thiên Đăng.

Rất ít người, cả đời cũng không thể nói hết được những lời trong tâm. Nhưng cũng có một số người, chỉ một thời gian ngắn, đã để lại được một đời giao tình. Thanh Long chính là người như thế.

Sau mấy ngày, Trầm Côn tiến vào dãy núi phía Tây Nam, tình hình ốc đảo liên tục xoay chuyển. Ban đầu, Thanh Long phát ra về phía bọn chúng một tiếng nổ rung trời, chỉ thấy một ngọn lửa màu đỏ trắng tấp tới tận trời xanh, ngọn lửa bạo phát ra xung quanh. Tuy nhiên, ngày hôm sau yêu thú đã phản kích lại Thanh Long. Nhóm còn lại tấn công đệ tử hai tông, miệng không ngừng cắn xé thi thể hai đại tông môn mà ăn thịt.

Sau nửa ngày, mấy con sông lớn trên ốc đảo nhuộm đỏ máu, thành thoảng còn nhìn thấy một hai cánh tay trôi nổi trên mặt nước.

Hiển nhiên, hai nhóm yêu thú đánh nhau với Thanh Long đã bị tiêu diệt. Đám yêu thú còn lại vẫn đang truy đuổi đệ tử của hai tông.

- Ai, chỉ là các người xui xẻo.

Trong hang núi, Trầm Côn nhìn cảnh giết chóc khắp nơi trong Thanh Long đàm, hắn bấu môi, nhún vai. Hắn cũng không nổi lên hùng tâm tráng chí gì, chỉ nghĩ đất hoang châu sẽ nhanh chóng rơi vào tay yêu thú, là căn cứ của yêu thú. Như vậy bản tăng có nên chạy khỏi nơi này?

Có Thanh Long mở đường ở phía trước, Trầm Côn nhanh chóng tìm thấy vài vị chưởng môn.

Trong ngày hôm nay, yêu thú mà Thanh Long giết đã chất đầy một thung lũng. Hài cốt yêu thú khắp nơi trên mặt đất. Trong lúc rối loạn, hàng chục người đã chạy thoát thân. Ngọc tiên sinh cũng ở trong đó, nhưng hắn được khênh ra ngoài, lúc này đang bị hôn mê.

Sau khi công phá, Thanh Long trở lại bên cạnh Trầm Côn, chỉ vào trong sơn cốc:

- Sư phụ của người ở phía trước. Trầm huynh, lúc này ta không tiện ra mặt. Người hãy mau cứu người, viện quân của Hồng Thiên Đãng lúc nào cũng có thể xuất hiện.

- Không cần nói nhiều. Hắc hắc, A Phúc, Thanh Sơn, các người chờ ta ở chỗ này, ta đi cứu sư phụ.

Trầm Côn kinh hỉ chạy tới sơn cốc.

Ngay lúc hấn đang chạy, chuyện tình phát sinh trong sơn cốc...

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?

Chưởng môn Ngọc Kiến Lâm Vương Khiếu Thiên được cho là còn tỉnh táo. Hấn vừa nhìn thấy rõ ràng một tràng diện. Hấn không dám tin vào mắt mình.

Năm phút trước, hơn một ngàn con yêu thú áp giải bọn hấn về phía Tây Nam. Nghe nói là muốn đưa đến chỗ của con rồng tên Hồng Thiên Đãng. Nhưng mà trong lúc nghỉ ngơi, xuất hiện một con rồng màu xanh. Chỉ trong năm phút đồng hồ, toàn quân yêu thú hơn một ngàn con toàn bộ bị tiêu diệt, thậm chí bên người mấy vị chưởng môn lúc này không có một con nào trong giữ.

- Chúng ta được giúp đỡ sao?

Một vị chưởng môn Thiên Vũ Tông nhìn thi thể xung quanh. Đột nhiên kịp phản ứng, kinh hỉ nói:

- Còn chờ gì nữa? Chạy mau.

- Không ai được chạy hết.

Vương Khiếu Thiên khẩn trương hét lớn:

- Hãy suy nghĩ một chút, vừa rồi lúc con Thanh Long giết chết bọn chúng, trong lúc động thủ thực sự chiếu cố đến chúng ta, sợ làm chúng ta ngộ thương.

Hấn nhíu mày:

- Ta vẫn không hiểu nổi. Một con yêu thú tại sao lại giúp chúng ta? Đây có thể là một cái cạm bẫy?

Nghe lời hấn nói, các vị chưởng môn đều chần chờ:

- Vương chưởng môn nói rất đúng. Có lẽ đây là âm mưu của yêu thú. Hơn nữa, chúng ta đều bị yêu thú phong ấn thực lực, nếu như muốn chạy, cũng không có đủ sức rời khỏi ốc đảo yêu thú.

- Vậy bây giờ phải làm sao? Nếu cơ hội trôi qua, chúng ta sẽ phải ở lại chỗ này sao?

Vài vị chưởng môn nhìn nhìn nhau, không ai nói một câu.

- Không bằng chúng ta hãy phái hai người đi xem thử. Nếu là cạm bẫy, cũng chỉ hi sinh hai người. Chúng ta cũng không đến nỗi toàn quân bị diệt.

- Ý kiến hay! Vậy ai đi trước?

Nhóm chưởng môn bỗng nhiên im bật. Trầm lặng một lát, một chưởng môn Thiên Vũ Tông nói:

- Lăng Vân Tông nhiều người, vì vậy các người tuyển người đi.

- Hắc hắc.

Chưởng môn Lăng Vân Tông cười lạnh:

- Bởi vì như vậy, người đi ra phải là các người. Thiên Vũ Tông phải lập tức phái người, nếu không chúng ta sẽ động thủ. (He he, báai phục, báai phục)

- Thế nào, các người vẫn muốn đánh nhau chứ?

- Đánh thì đánh, dù sao tất cả đều bị phong ấn, giống như người thường. Chúng ta sáu người, há lại sợ bốn người các người?

- Đừng cãi nhau nữa, chúng ta đều đang ở trên cùng một con thuyền.

Không biết ai nói một câu:

- Dù sao cũng là mạo hiểm chịu chết. Không bằng chúng ta bỏ qua bất đồng giữa các môn phái, chọn ra một người không có...giá trị nhất.

Không có giá trị nhất? Theo tiêu chuẩn này, ánh mắt mấy vị chưởng môn lướt qua một vòng, tất cả đều dừng lại trên người Ngọc tiên sinh.

- Các người, các người muốn làm gì?

Người lên tiếng chính là Triệu Lạc Trần đang bên người Ngọc tiên sinh. Sau khi bị yêu thú bắt giữ, nàng cùng với mấy vị chưởng môn bị giam cùng với nhau. Nàng nhớ lời phân phó của lão hòa thượng, đối với Ngọc tiên sinh phải hết sức chăm sóc. Bây giờ, quan hệ hai người đã tương đối hòa hợp.

- Các người muốn để cho Ngọc tiên sinh đi chịu chết?

Triệu Lạc Trần chặn trước người Ngọc tiên sinh, phần nộ quát:

- Các người thật không biết xấu hổ. Đường đường là chưởng môn, so với Ngọc Tiên sinh thì khỏe mạnh hơn nhiều. Các người như vậy sao lại phải bức bách một người tàn tật?

- Bốp!

Vương Khiếu Thiên hung hăng cho Triệu Lạc Trần một cái tát.

- Nha đầu chết tiệt kia, nơi này không phải là phủ Bắc Địa Vương của các người. Chúng ta đều là các trưởng bối, ta ra lệnh cho người, giúp hắn đi ra ngoài.

- Ai ui, các vị lão huynh. Các người đang làm cái gì vậy? Khi dễ Vô Ma Nhai chúng ta sao?

Trầm Côn chạy lại bên cạnh, lạnh lùng nhìn qua từng người.

- Trầm Côn.

Ánh mắt mọi người sáng rực. Nhất là Vương Khiếu Thiên, hắn cười to nói:

- Ai da, thì ra là thiếu chủ Vô Ma Nhai. Trầm thiếu chủ, người đã có công cứu viện lực đại chưởng môn. Trước mặt tông chủ, thúc thúc ta nhất định sẽ tuyên dương công lao của người. Hãy chuẩn bị cho chúng ta vài con vật để cưới, sáu đại chưởng môn chúng ta đều đã bị phong ấn bảy tám ngày.

- Mấy vị hình như có chút lăm lăm hay sao vậy?

Vốn là Trầm Côn định đem toàn bộ chưởng môn cứu đi. Nhưng khi hắn thấy tình cảnh vừa rồi, bĩu môi cười:

- Các người không phải vừa mới nói sao? Nhường cho sự phụ của ta đi trước. Rất tốt, tiểu chất luôn tôn trọng ý kiến của các người. Ta chỉ công theo sự phụ ta đi. Còn các người, hắc hắc, tự mình thu xếp đi.

Nói xong, Trầm Côn công Ngọc tiên sinh lên, sau đó nhìn nhìn Triệu Lạc Trần:

- Tiểu quận chúa. Xem lại câu nói của người vừa rồi. Sự tình trên Lan Ngọc sơn, chúng ta xóa bỏ, cũng theo ta đi.

Triệu Lạc Trần bỗng nhiên do dự, nàng nhìn nhìn hai chân của mình.

Trên đùi nàng có còng một cái khóa sắt, khóa các khớp xương lại. Tuy không đến mức bị thương tổn, nhưng nàng cũng không đủ khí lực để đi.

- A di đà Phật. Tính ra thì bản tăng vẫn còn thiếu nợ người.

Triệu Lạc Trần hết lòng chiếu cố Ngọc tiên sinh, Trầm Côn cũng không nỡ bỏ lại nàng. Dem Ngọc tiên sinh buộc lại trên lưng, hắn ôm lấy Triệu Lạc Trần.

- Trầm Côn, người, người dám khinh bạc ta?

Triệu Lạc Trần chưa bao giờ bị nam nhân ôm, nhất thời đỏ mặt.

- Chẳng lẽ ta bỏ ngươi lại?

Trầm Côn bữu môi, bước nhanh ra khỏi sơn cốc.

Các chương môn khác hồi hận vì những lời nói vừa rồi. Nếu sớm biết có vị cứu tinh đến, đánh chết bọn hần cũng không dám khi dễ Ngọc Tiên Sinh:

- Trầm Côn, ngươi chờ chúng ta một chút.

Trầm Côn cũng không thềm liếc mắt nhìn bọn chúng một cái. Mấy vị chương môn đành phải gấp rút đuổi theo. Sau một đoạn đường, Người khỏe nhất là Vương Khiếu Thiên còn theo kịp bước chân Trầm Côn, nhưng những người khác bị bỏ lại hơn một trăm thước. Thậm chí còn có cả chương môn bị lặn xuống khe núi. Một trăm thước, không thể cứ muốn là thành được.

- Ngao...

Đúng lúc này từng tiếng rống ngâm truyền khắp ốc đảo.

Thân ảnh màu hồng dài trăm thước, một thân ảnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thân long từ trên trời giáng xuống.

- Nhân loại, muốn rời đi sao?

Trên tầng mây, con hồng long này nhẹ nhàng phun xuống một ngọn lửa, bao vây xung quanh Trầm Côn và mấy vị chương môn. Sau đó hần từ từ tiến tới gần Trầm Côn.

- Hồng, Hồng Thiên Đãng?

Vương Khiếu Thiên ngay phía sau Trầm Côn điên cuồng chạy. Trầm Côn cũng dùng tới tốc độ cực hạn, bỏ mạng chạy băng băng.

Tốc độ bọn họ so với rồng mà nói, quá chậm, cực kỳ chậm.

Hô! Thủ...Phát...

Một ngọn lửa hứng về đỉnh đầu Trầm Côn xuất ra. Nhưng cùng lúc, một cơn gió lạnh lướt qua bên người Trầm Côn, thổi tan ngọn lửa, phần nộ rống to:

- Hồng Thiên Đãng, đến đây đi.

- Thanh Long, ha ha, ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Hồng Long đột nhiên lao vút xuống dưới dưới. Từng ngọn lửa liên tục được phun ra tạo thành biển lửa. Trên mặt đất, từng cơn gió hội tụ thành cơn bão lớn, hiện lên thân ảnh của Thanh Long. Gió với lửa, hồng với xanh đan xem vào nhau trên đỉnh đầu Trầm Côn, Hai con rồng trong cuộc chiến sinh tử - nhị long tranh phong.

116. Chương 114: Dạ Thiếu Gia

- Trầm Côn, phải làm sao đây. Làm thế nào bây giờ?

- Ngậm miệng lại, ta còn sống thì ngươi sẽ không chết được đâu.

Bên tai truyền đến tiếng rống giận của Trầm Côn, Triệu Lạc Trần giật mình. Nhìn từ góc độ của nàng, hai mắt Trầm Côn hơi híp lại, cẩn thận đi lên phía trước. Khuôn mặt cương nghị cùng kiên quyết này nàng chưa từng thấy qua, dường như chỉ có dung mạo là không thay đổi. Ngay cả Trầm Trọng là một người ưu tú hơn hần gấp trăm lần, cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt như thế.

Kẻ bất lực này đã thay đổi rồi sao!

Suy nghĩ của Triệu Lạc Trần thực không đúng lúc. Nàng hơi hé mắt, liền thấy ngay cảnh tượng hai con rồng đang giao tranh. Nàng sợ tới mức ôm chặt lấy Trầm Côn:

- Rồng, rồng...Cứu mạng ta.

Trong trạng thái hoảng loạn, Triệu Lạc Trần áp chặt vào người Trầm Côn. Tay chân bám chặt lấy thân hình của hắn. Hắn không thể đem toàn thân dính chặt vào người hắn. Trong tiềm thức, nàng giống như là sợ Trầm Côn bỏ rơi nàng. Tàn nhẫn hơn là nàng dùng đến cả miệng cắn lên mặt Trầm Côn.

Thực là đẹp. Thực là kiều diễm!

Nhưng lúc này Trầm Côn không có một chút phản ứng. (Chết đến nơi rồi còn có phản ứng cái gì). Lúc này Trầm Côn chỉ có một suy nghĩ là chạy thật nhanh. Mục tiêu của Hồng Thiên Đãng chính là Hải Nạp Bách Xuyên. Nếu mà bản tăng mang theo sáu khối đá chạy trốn, cho dù Thanh Long bị đánh bại, bản tăng cũng có vốn để đánh đổi tính mạng của hắn.

Sau mấy trăm bước, Trầm Côn nhìn thấy A Phúc cùng với Thanh Long Sơn, hét lớn:

- Đừng có đứng đực ra đó. Mau chạy đi.

A Phúc sớm đã vận sức, giống như đồng thị heo lăn vào trong núi. Nhưng Long Thanh Sơn ngơ ngác nhìn Hồng Long, trên người dâng nên thần sắc phẫn nộ:

- Người ta nói: Sát mẫu chi cừu.

- Người ta cũng nói: Quân tử báo cừu, thập niên bất văn (Quân tử báo thù, mười năm không quên).

Trầm Côn căn bản không giải thích nhiều lắm. Hắn tát một cái làm hôn mê Long Thanh Sơn, kéo hắn chạy sâu vào trong núi

Nhưng mà còn chưa chạy được bao xa, A Phúc xoay người trở lại, khóc lớn:

- Yêu thú, yêu thú.

Sau lưng A Phúc, mấy vạn con yêu thú như một bức tường lớn, mạnh mẽ hướng về phía Trầm Côn. Mãnh Mụ Cự Tượng, Bán Ngạc Nhân, Cửu Đầu Điểu, Hắc Hỏa Long Điêu, dường như toàn bộ yêu thú trên Cửu Châu đều xuất hiện nơi này.

- Mẹ nó chứ. Hồng Thiên Đãng lại mang đến một đại quân yêu thú.

Trầm Côn đã minh bạch. Hồng Thiên Đãng muốn hoàn toàn tiêu diệt Thanh Long cùng với đoàn quân của hai tông, đã mang toàn bộ đội quân tập hợp ở nơi này. Hắn mang đến cả một trong đội quân chủ lực của Đông Hải tam đại yêu hoàng Tổ Tâm.

Một người, làm sao có thể đánh lại mấy vạn yêu thú?

Trầm Côn hung hăng nhổ một bãi nước miếng. Hòa thượng ta tuy sợ trời, nhưng lại không sợ liều mạng. Trong lòng hắn nảy sinh một ý nghĩ ác độc, trên người liền xuất ra bảy đạo Liệp Nguyên Sát Trận, sau đó cắn răng nói:

- Vương Kiêu, công năng Vũ Hồn được mở tối đa. Ta trước tiên dùng Liệp Nguyên Sát Trận liều mạng, sau khi nhập ma ngươi hãy tiếp quản thân thể ta...

- Đại thiếu gia, không nên liều mạng.

A Phúc đột nhiên hô to:

- Ta không phải là bị dọa quay lại. Ta quay lại là để nói cho ngài biết phải chạy về hướng Đông.

- Hướng Đông? Trầm Côn liếc mắt nhìn. Bên cạnh đoàn yêu thú che khuất cả bầu trời, xuất hiện một đạo quân nhỏ nhỏ tiến gần tới đàn yêu thú. Bọn hắn tuy rằng chỉ có hơn ba nghìn người, nhưng sau khi đánh giết lại chạy ra xa. Chờ lúc đàn yêu thú không đuổi theo nữa, bọn hắn lại quay lại chém giết.

Nếu nói đàn yêu thú là một con cự thú khổng lồ, bọn hắn lại giống như những con bướm nhỏ, nhẹ nhàng bay lượn xung quanh người cự thú. Nhưng dường như cự thú không đánh được đến hắn.

Đứng đầu đội ngũ, là một thiếu niên mạnh mẽ có cái đầu bóng loáng. Hắn một búa bổ vào đầu Mãnh Mụ Cự Tượng, mang theo hắc sắc cuồng phong hét to:

- Lão đại, chạy về hướng này.

Trong lúc hần đang nói chuyện, bốn bốn thanh niên đã đi tới bên cạnh Trầm Côn. Bọn hần mỗi người mang một thanh trảm mã, đứng ở bên cạnh Trầm Côn tạo thành Tứ Tượng phương vị. Sau đó đại kiếm rất nhanh xoay tròn, tạo thành một cột sáng kéo Trầm Côn lên không trung, đem vào trong đội ngũ bảo hộ.

- Mông Trùng? Hồng gia huynh đệ?

Nhận ra đội ngũ này, Trầm Côn hung hăng vỗ vào cái đầu bóng loáng của Mông Trùng:

- Các người làm sao tới được chỗ này?

- Đây là lúc sắp khai chiến, chỉ nói việc quân...

A La toàn thân mặc trọng giáp, giống như một sát thần Tu La hung tàn. Nàng cười ngửa ở bên cạnh Trầm Côn xông lên, âm thanh lãnh khốc nói:

- Bảo vệ chủ soái, theo ta đánh ra ngoài.

Nói xong, nàng đi sau cùng, giơ cao trường kiếm:

- Hậu đội lần này đánh xung phong, Tiền đội theo ta truy cản phía sau. Giết!

Một đội ngũ hơn ba nghìn người như một mũi tên nhỏ. Một hơi bắn thẳng ra ngoài. Đoàn yêu thú cũng muốn đuổi giết, nhưng đa số đều đang coi Hồng Long cùng Thanh Long chiến đấu. Cuối cùng chỉ có phân ra mấy trăm yêu thú. Mà A La xoay chuyển giống như cánh tay, vài lần phía sau liền đánh tan bọn chúng. Rất nhanh đại đội nhân mã liền thoát khỏi chiến trường.

- Thanh huynh, bảo trọng.

Chạy như điên bảy tám chục dặm đường, Trầm Côn quay đầu lại nhìn nhìn. Ở phía trước cũng xuất hiện cây xanh cùng với cát vàng. Rốt cục cũng nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này, bốn huynh đệ Hồng gia cũng nói rõ tình huống của bọn họ. Ngày đó, sau khi cùng với Trầm Côn thất lạc, A La lo lắng Liệp Nguyên Sát Trận trên người các đệ tử Lăng Vân tông sẽ bị phát hiện. Nàng đi theo con đường khác đến gần trung tâm. Nhưng lúc này, bằng vào kinh nghiệm quân sự phong phú của A La, nàng phát hiện hướng đi của yêu thú cạnh đầm Thanh Long có chút quỷ dị, có thể là một cái bẫy. Ngoài ra, mấy vị cường môn cũng đi về phía Tây Nam.

A La lập tức mang binh di chuyển về phía Đông Nam. Trên đường đi, nàng dặn đầu trọc để lại đầu mối, một mặt sát hại yêu thú đang ấp trứng để kích tướng. Trên đường, từ một đội ngũ hơn ba trăm người đã trở thành hơn ba ngàn sáu trăm người. Hơn nữa trải qua chiến tranh, hơn ba ngàn người này đã được rèn luyện trở thành kỵ binh quân đội.

- Ba trăm người, biến thành hơn ngàn người? Chà chà, mỹ nữ lão sư, người nếu buôn bán sẽ rất lời a?

Nghe nói quân đội của mình mở rộng gấp mười lần, Trầm Côn cười híp chặt con mắt nhỏ.

- Những người này đều là tàn binh của hai đại tông môn. Cho họ một con đường sống, một miếng cơm ăn, tất nhiên là có thể đổi lấy lòng trung thành của bọn họ. Chẳng có gì phải đáng khoe cả.

A La cười như không cười, liếc mắt nhìn Trầm Côn:

- Người đó, con đường làm quan thật rộng mở, lại có số đạo hoa. Bao giờ thì mời lão sư ta uống rượu mừng đây?

Trầm Côn sững sốt, chợt ý thức được. Triệu Lạc Trần còn ở trên người mình, hơn nữa tư thế hai người cực kỳ mờ ám.

- Mỹ nữ, cái này, cái này không phải là...

Trầm Côn giật mình vội đem Triệu Lạc Trần ném xuống đất. (Cái thằng này không một chút thương hoa tiếc ngọc. Ái.).

- Tốt lắm, tốt lắm. Người cũng đã đến tuổi thành thân. Ta đã có thể lý giải một điều.

A La cười khanh khách xoay người sang chỗ khác, thái độ hoàn toàn không hề ghen hoặc đố kỵ gì cả:

- Ta thấy người đối với vị hôn thê Công Tôn tiểu thư không mặn không nhạt. Thì ra đã sớm có ý trung nhân.

- Ý trung nhân của ta, chính là...

Trầm Côn khóc không ra nước mắt, bị A La hiểu lầm thực là rắc rối. Mà rắc rối chính là, chứng kiến mình và Triệu Lạc Trần thân mật như thế, A La vẫn có thể bật cười.

Trầm Côn muốn tiếp tục giải thích. Nhưng lúc này A La đã theo quân đội rời đi, nàng cười nói:

- Người cùng tiểu quận chúa ngày khác hãy tiếp tục thân mật. La Hàn cùng Trương Nguyên cũng sắp tới rồi, ta không muốn gặp mặt bọn họ, người tự mình giải quyết đi.

La - Trương đều ở đây? Trầm Côn nhìn về phía xa xa, xuất hiện một nơi đóng quân, phía trên đồng thời treo Tử Vân kỳ của Lăng Vân Tông cùng Bạch Vũ kỳ của Thiên Vũ Tông. La Hàn cùng với một lão nhân lông mi trắng đang đi tới phía mình.

- Tông chủ.

Trầm Côn vội vàng nghênh đón.

Qua mấy ngày đại chiến, trên mặt La Hàn xuất hiện sự suy nhược. Trên tóc tím cũng có thêm vài cọng tóc trắng. Hắn chỉ lão nhân lông mi trắng bên cạnh:

- Đây là tông chủ Thiên Vũ tông Trương Nguyên. Sau sự cố ở đầm Thanh Long, Lăng Vân hai tông tạm thời liên hợp. Mệnh lệnh của Trương Nguyên, cũng là mệnh lệnh của ta.

Trương Nguyên nhìn thấy Triệu Lạc Trần, tự mình đi ra chăm sóc cho đệ tử. La Hàn tiếp tục nói:

- Hãy nói rõ ràng cho ta tình huống trên Lục Châu?

- Dạ.

Vừa nghĩ đến mấy vạn yêu thú, Trầm Côn cũng khản trương hẳn lên:

- Hiện giờ hai con rồng đang liều mạng, đồng thời xuất hiện mấy vạn yêu thú.

- Tông chủ, cuối cùng cũng có thể sống để gặp được người.

Chuyện đang kể được một nửa, âm thanh Vương Khiếu Thiên bỗng nhiên truyền đến. Hắn vừa rồi theo sát Trầm Côn chui vào trong đội ngũ, cuối cùng cũng giữ được một cái mạng. Hắn lão đảo quỳ xuống trước mặt La Hàn:

- Tông chủ, đầm Thanh Long là một cái bẫy, ta cùng với mấy vị cường môn đều bị bắt. Một con rồng tên là Hồng Thiên Đăng, mang theo mấy vạn yêu thú muốn chiếm lấy ốc đảo.

- Hai con rồng?

Đồng tử La Hàn lập tức co lại.

- Vâng, là hai con.

Vương Khiếu Thiên điên cuồng nuốt một ngụm nước bọt:

- Hơn nửa lúc ta bị bắt có nghe thấy, Hồng Thiên Đăng cũng đang tìm kiếm Hải Nạp Bách Xuyên, trên người hắn có thể có Hải Nạp Bách Xuyên.

Nghe đến bốn chữ Hải Nạp Bách Xuyên, thân mình La Hàn run rẩy, hô to:

- Trương Nguyên, nghe rõ chữ? Hải Nạp Bách Xuyên đang ở trong tay con rồng đó?

- Sao? Người muốn đi đồ long?

Trương Nguyên đang chữa thương cho Triệu Lạc Trần nhú mày.

- Sứ giả của Dạ gia đã đến. Chúng ta hiện tại đã mất đi hơn năm vạn tinh nhuệ. Nếu chúng ta tiếp tục không tìm được Hải Nạp Bách Xuyên, làm sao có thể ăn nói được với Dạ gia.

La Hàn đi tới cửa quân doanh, lớn tiếng:

- Đệ tử hai tông nghe đây, lập tức tiến vào ốc đảo. Bất kể giá nào cũng phải kiếm được Hải Nạp Bách Xuyên.

Trong doanh địa còn khoảng bảy tám ngàn tàn binh bại tướng. Khi nghe mệnh lệnh của La Hàn, không một ai lên tiếng.

- Các ngươi sợ chết, không dám đi sao?

La Hàn gầm lên.

Trong doanh địa vẫn hoàn toàn im lặng. Bảy tám ngàn đệ tử này không phải là đứa ngốc, chỉ bằng thực lực của bọn họ, căn bản đánh không nổi mấy vạn yêu thú cùng với hai con rồng đó.

Lúc này xa xa đột nhiên vang đến những tiếng rồng ngâm. Trên không trung cũng trở thành hai màu xanh và hồng. Lúc này Hồng Thiên Đãng cùng Thanh Long đã muốn phân thắng bại. Chứng kiến cảnh này ngay trước mặt, các đệ tử càng không dám lên tiếng.

Trong khi nơi này tuyệt đối yên tĩnh, bỗng nhiên truyền ra một tiếng cười nhẹ.

Một thiếu niên bước ra, chậm rãi trên cát vàng. Hắn khoác một chiếc áo lông màu đen tuyền, đeo một thanh trường kiếm màu đen, hai con ngươi màu đen giống như bầu trời đêm. Nhưng mà tóc của hắn màu trắng, hai tay cũng màu trắng giống như đồ gốm tuyệt đẹp. Hai màu đen trắng xen lẫn với nhau, làm cho hắn trong thật anh tuấn.

Trầm Côn chưa từng gặp qua một nam nhân anh tuấn như thế này.

- La tông chủ, Hải Nạp Bách Xuyên đã xuất hiện?

Thiếu niên cười nhạt, giống như những nụ hoa xuân nở rộ, làm cho mọi người cảm thấy trời đất trong thời khắc này đều biến sắc.

- Dạ thiếu gia.

La Hàn bắt đầu dĩ cười:

- Ta đang ra lệnh cho các đệ tử đi tìm Hải Nạp Bách Xuyên, Chỉ là...

- Ta hiểu. Áp lực của loài rồng, không phải là người thế tục các ngươi có thể tiếp nhận được.

Thiếu niên này chậm rãi hướng tới ốc đảo, nụ cười trên khóe miệng chưa bao giờ biến mất:

- Như vậy, ta đi giết hai con rồng này là được rồi.

117. Chương 115: Cái Chết Của Thanh Long

Nghe thấy thế, Trầm Côn cùng Vương Khiếu Thiên lập tức ngăn người. Nhưng mà sắc mặt La Hàn cùng Trương Nguyên kinh hãi, cảm kích nói:

- Dạ thiếu gia đã ra tay, tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

- Không phải là mạnh mẽ. Đối phó với hai con rồng này, không chừng ta cũng chẳng tốn sức.

Thiếu niên cười nhạt nói:

- Trong lúc ta đồ long, các ngươi biết phải làm cái gì rồi chứ?

- Chúng ta tự mình hiểu được.

La Hàn phản ứng rất nhanh:

- Trong lúc Dạ thiếu gia ra tay, nhiệm vụ của chúng ta là tìm kiếm Hải Nạp Bách Xuyên.

- Đúng vậy.

- Dạ thiếu gia gật gật đầu, hần đi đến bên cạnh Vương Khiếu Thiên, ánh mắt dừng lại tại mi tâm của hần, mỉm cười:

- Người bị yêu thú phong ấn.

Vương Khiếu Thiên vội vàng cúi đầu:

- Đúng vậy, ta bị lông của con Bạng Vũ điều âm trúng kinh mạch, không thể sử dụng linh khí, lúc này giống như một người bình thường.

- Vương chưởng môn vì Dạ gia mà bị thương. Chỉ là Bạng Vũ phong ấn, ta đương nhiên sẽ giải trừ cho người.

Đầu ngón tay Dạ thiếu gia đặt trên mi tâm của Vương Khiếu Thiên. Ba, ba, ba. Trên lưng Vương Khiếu Thiên bắn ra mười hai cái lông chim bằng băng, rơi xuống sau đó tan vào trong cát.

Vương Khiếu Thiên rống to một tiếng. Sau đó hần ngẩng đầu lên, trong mắt xuất hiện một chút hồng quang. Thực lực của hần là Hồng Nguyên trung đoạn đã trở lại.

Dường như đó là một việc vô cùng đơn giản, Dạ thiếu gia mỉm cười nhìn Vương Khiếu Thiên. Sau đó thân hình hần càng lúc càng lên cao, bước chân nhẹ nhàng đạp trong không khí, giống như là đang bay trên không, tiến vào ốc đảo yêu thú.

Chiêu này gọi là 'Lăng Không Hư Bộ', là võ học đặc thù chỉ Lam Nguyên Vũ tông mới có thể thi triển.

Nhìn Dạ thiếu gia rời đi, La Hàn cất tiếng cười to nói:

- Đệ tử hai tông, Dạ thiếu gia đã tự mình ra tay đối phó với hai con rồng, các người vẫn còn sợ hãi sao? Lập tức đi theo ta, giúp Dạ thiếu gia tìm kiếm khối đá màu đen.

Trong doanh địa lập tức đã khôi phục lại tinh thần. Bảy tám ngàn đệ tử từ trong trường bỗng đi ra. Đem theo vũ khí, cưỡi chiến mã, gào thét tiến vào ốc đảo.

Trầm Côn tất nhiên cũng phải chấp hành mệnh lệnh, nhưng mà hần cố ý để cho nhân mã của mình đi sau cùng, thấp giọng hỏi A La:

- Mỹ nữ, thiếu niên này có lai lịch thế nào? Thoạt nhìn, tuổi của hần cũng không lớn hơn ta bao nhiêu mà đã là Lam Nguyên Vũ tông rồi.

- Sai rồi.

Trong quân trận, A La đặc biệt lãnh mạc, nàng cải chính:

- Người nói sai hai điểm. Thứ nhất, Hần tên là Dạ Trung Hành, là nhị thiếu gia của Dạ gia. Hần không phải là Lam Nguyên Vũ tông, ít nhất mười lăm năm trước hần đã là Tử Nguyên Vũ tông. Thứ hai, lấy tuổi của con người mà tính ra, Dạ Trung Hành lớn hơn người rất nhiều. Bây giờ hần ít nhất cũng phải một trăm ba mươi tuổi.

- Một trăm ba mươi tuổi? Đây mà là nhân loại à?

Trầm Côn trở mặt kinh ngạc.

A La cấp cho hần một đáp án rất kỳ quái:

- Hần là nhân loại, nhưng cũng không phải là nhân loại.

- Mỹ nữ, có thể giải thích rõ hơn một chút không?

Hai mắt Trầm Côn trợn trắng.

A La nhẹ giọng cười:

- Là thế này. Tổ tiên Dạ gia vốn là nhân loại, nhưng sau khi được thần Thiên Giới lựa chọn đã trở thành thần sứ giả. Từ đó về sau, bộ tộc của hần là một bộ phận đặc thù của thần, xưng là 'Huyền tộc'. Cũng bởi vì màu máu của bọn họ chính là Kim Hoàng sắc, nên còn được gọi là Hoàng Kim Huyết tộc. (hoàng kim huyết - máu màu vàng).

- Hoàng Kim Huyết tộc? Công Tôn Y cùng với bọn họ là thân thích.

Trầm Côn bỗng nhiên nghĩ tới, Công Tôn Y chính là Hoàng Kim Huyết tộc, nhưng mà bị trục xuất khỏi gia tộc, ngay cả danh phận cũng không có.

- Không, Hoàng Kim Huyết tộc có mười hai gia tộc. Công Tôn gia chính là một trong số đó, cùng với mười một gia tộc khác không có quan hệ huyết thống.

A La tựa hồ nhớ ra cái gì đó, cười cười nói:

- Nhắc đến cũng thật thú vị, Hoàng Kim Huyết tộc chia làm ba cấp bậc: Thượng, trung, hạ. Thượng, trung mỗi cấp gồm có ba gia tộc, còn lại cấp hạ có sáu gia tộc. Trước khi Công Tôn gia suy tàn, chính là đứng đầu trong gia tộc cấp thượng Hoàng Kim Huyết Tộc, từng tận mắt thấy thần tiên.

Nói xong A La cười cười:

- Ha ha, ta nói chuyện này để làm gì. Còn chuyện thực lực của người kia, chờ khi người đạt tới Lam Nguyên Vũ tông rồi nói sau.

Lúc Trầm Côn trở lại sơn cốc, trận quyết đấu giữa Hồng Thiên Đãng cùng Thanh Long cơ bản đã đến hồi kết.

Trong lúc đó giữa không trung, liệt diễm hùng hực phát ra quanh người Hỏa Long, hần cuốn chặt lấy Thanh Long. Lúc này Thanh Long đã bỏ đi công kích phong hệ của mình, chỉ dùng sức mạnh, sử dụng long khẩu, long trảo điên cuồng phá hư thân thể của Hồng Long.

- Thanh Long, nghĩa mẫu của ta đã thêm vào cho ta thất vị chân hỏa. Người cần ta không sợ bị thiêu nát miệng sao? Ha ha.

Hồng Thiên Đãng hoàn toàn ở thế thượng phong, không ngừng giễu cợt Thanh Long.

Mà Thanh Long không nói ra lời. Miệng của hắn gắt gao cắn chặt lấy cái đuôi của Hồng Thiên Long. Mỗi một lần cắn, thất vị chân hỏa trong máu phun ra làm cháy nát da mặt. Lúc này, khuôn mặt Thanh Long đã bị cháy khét.

Đúng lúc này, Dạ Trung Hành dẫn nhân mã hai tông chạy tới.

- Hai con Tử Nguyên long? Ha ha. Năm mươi năm trước, sau khi giết cuồng thú Lôi Khâu, ta chưa từng gặp được một đối thủ tốt như vậy.

Giống như một bông hoa hồng lấp lánh, một đạo tử sắc tách rời Thanh Long cùng Hồng Long ra. Sau đó trên đầu hai con rồng dường như bị cái gì đè nén.

Thân hình Dạ Trung Hành hiện lên trên đầu hai con rồng. Một tay nắm lấy Long Giác của Hồng Long, một tay cầm kiếm, ấn trụ trên trán của Thanh Long, mỉm cười:

- Để ta đoán xem nào, Hải Nạp Bách Xuyên đang ở trên người tên màu hồng. Có đúng không?

Hồng Thiên Đãng chưa từng bị một nhân loại coi thường như thế. Hắn bạo rống một tiếng, đuôi rồng hướng về phía đỉnh đầu Dạ Trung Hành:

- Không biết tự lượng sức.

Dạ Trung Hành lạnh lùng cười, đột nhiên một ngón tay điểm vào mi tâm Hồng Long. Đông, đông... Âm thanh trầm đục truyền khắp chân trời. Cái đuôi Hồng Long không có nện xuống, thân thể từ không trung rơi xuống mặt đất như một ngọn núi lớn.

- Nhất chỉ khuynh tâm?

Hồng Thiên Đãng nhận ra ngay, kinh ngạc nói:

- Người chính là người của Hoàng Kim Dạ gia?

- Chỉ đúng phân nửa.

Dạ Trung Hành cười cười.

- Nửa còn lại, ta cho người xem chiêu kiếm pháp này, liệu có đoán ra được hay không?

Sau đó, hắn rút thanh hắc sắc trường kiếm ra khỏi vỏ. Trong nháy mắt, không trung trở lên âm u, mây đen dày đặc. Thậm chí còn bắt đầu xuất hiện những hạt mưa nhỏ.

- Thệ Thủy Thiên Trích kiếm. Người, người là tử tôn chính thống của Dạ gia, Hoàng Kim Huyết tộc.

Sau khi đứng dậy bắt đầu lao tới, đột nhiên nhìn thấy kiếm pháp của Dạ Trung Hành. Hắn kinh hãi điên cuồng hô to, thân mình mạnh mẽ đứng khựng lại.

- Thệ Thủy Thiên Trích kiếm, mây đen, sương mù. Không sai, một kiếm này chính là do thượng thần Thiên Giới truyền lại cho Dạ gia chúng ta.

Kiểm phong Dạ Trung Hành tạo nên chuyển động giữa không trung. Theo triệu hồi của kiếm khí, mây mưa ngưng kết đầy trời, tạo thành một màn nước che kín cả không trung.

Theo đó, màn nước như một lưỡi dao sắc bén, từ trên trời giáng xuống. Phốc, phốc, phốc...

Ba âm thanh mềm mại vang lên.

Lần thứ nhất, Thanh Long một thân trọng thương bị màn nước này chặt đứt đầu. (Xong)

Lần thứ hai, màn nước chém xuống cái đuôi của Hồng Long. Mà lần thứ ba, lúc Hồng Long muốn chạy trốn, màn nước đuổi theo từ phía sau, chém sạch hết long trảo của hắn.

Chỉ trong bảy tám giây, hai con rồng, một bị chết và một bị thương.

Biết mình không phải là đối thủ của Dạ Trung Hành. Hồng Long không kịp nhìn đuôi và trảo đã gãy lìa, đứt ra rồi bay nhanh về phương xa.

- Không hổ là Hồng Long đại tướng của Tổ Tâm. Đã bị hai kiếm của ta, vẫn có thể chạy trốn chết.

Dạ Trung Hành than nhẹ một tiếng:

- Nhưng mà, người liệu chạy thoát được sao?

Nói xong, xuất ra từng hạt mưa nhỏ trong hơi nước, đuổi theo phía sau Hồng Long.

Phốc phốc phốc!

Âm thanh dữ dội vang lên. Vảy của Hồng Long bị mưa làm cho bong ra từng mảng, da thịt bị dập nát. Một con Hồng Long to như vậy lại bị mưa xé ra thành từng mảnh vụn.

Trên không trung ốc đảo, mưa đã nhuộm đỏ, xen lẫn với xác rồng.

- Hồng tướng quân bị đánh bại?

Những đại quân yêu thú được Hồng Thiên Đãng mang đến lập tức ngây dại. Quên mất hiện tại nên làm cái gì. Chứng kiến cảnh này, Dạ Trung Hành phẩy tay áo rời đi:

- La Hàn, Trương Nguyên, việc còn lại ta giao cho các người.

- Rồi.

Đợi mệnh lệnh từ lâu, La Hàn đứng lên hét lớn:

- Đệ tử hai tông nghe lệnh. Trong xác con Hồng Long chắc chắn có khối đá màu đen. Tìm cho ta, ta cùng với Trương tông chủ sẽ có trọng thưởng.

Trương Nguyên cũng ha ha cười nói:

- Còn chờ gì nữa? Hồng Long đã chết, giết sạch yêu thú còn lại, báo thù cho đồng môn đã chết.

Theo lời kêu gọi, bảy tám ngàn đệ tử xông vào trong đàn yêu thú. Những người có thân nhân bằng hữu bị yêu thú sát hại phần nộ xông vào chém giết. Những người ham tưởng thưởng thì tìm tòi khắp nơi. Riêng Trầm Côn chờ đợi, thất thần chạm rã đi tới phía sau ngọn núi.

Đầu của Thanh Long rơi ở trong này!

- Con mẹ nó, thực là buồn cười.

Trầm Côn ngồi bên cạnh đầu Thanh Long, bi phần cười cười:

- Lão huynh, người đã thấy chưa? Hồng Long oanh liệt cũng bị chết thảm, Dạ Trung Hành uy danh bát diện, hẳn thậm chí không thêm để ý đến người, cũng chẳng có ai biết đến tên của người. Trong trận chiến này, người bị chết thật là vô ích. Mẹ nó chứ, người quay trở lại để làm cái gì?

Mây lặng gió ngừng, Thanh Long đã chết.

- Lão huynh à.

Vỗ vỗ cái vôi nước cao hơn mình cái đầu, Trầm Côn ngửa mặt lên trời thở dài:

- Người đã từng nói, trên đời này người chỉ có một bằng hữu, một nhi tử. Huynh đệ à, người hãy đi đường cho tốt. Đời này, Trầm Côn ta cũng chỉ có một bằng hữu, một chất tử.

- Lộc cốc.

Bên người phát ra âm thanh là lạ, nhưng Trầm Côn không có để ý. Lúc này, hắn đang đắm chìm vào trong cái chết thảm của Thanh Long.

- Lão huynh, linh hồn của người còn chưa tản đi? Vậy hãy nhớ kỹ, lúc tới âm tào địa phủ, trực tiếp đi tìm Địa Tạng vương nói ra danh tính của ta. Mụ nội nó, âm thanh gì thế nhỉ?

- Lộc cốc.

Thanh âm kia giống như là vật gì đó đang lăn đi. Trầm Côn nghe được, hắn cúi đầu nhìn thấy.

Thanh Long trước khi chết cắn chặt vào đuôi của Hồng Long. Trùng hợp là khối Hải Nạp Bách Xuyên thứ bảy được Hồng Long giấu ở cái đuôi, sau đó lọt vào trong miệng Hồng Long.

Lúc này, sau khi được Trầm Côn vỗ vào, khối Hải Nạp Bách Xuyên này lăn ra ngoài, dừng lại cách bên chân Trầm Côn hơn một thước!

118. Chương 116: Ai Chết Trước?

Hắn vui mừng kinh ngạc. Bởi vì Hải Nạp Bách Xuyên có thể làm tăng cấp bậc, làm cho hắn có thể bước vào hàng ngũ cường giả đại lục. Dù không thể tranh phong cùng với La Trường, nhưng tuyệt đại đa số cường môn các môn phái hẳn không để vào mắt.

Hắn ngần ngại, sự việc thế này, dù là con lợn cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên tuyệt đối không hề đơn giản. Nếu không, Dạ gia cùng hắc kỵ sĩ có thực lực siêu nhiên, lại phải liều mạng để tìm bảy khối đá này.

Đương nhiên, tâm trạng Trầm Côn lúc này vẫn cực kỳ bi thương. Bởi khối Hải Nạp Bách Xuyên thứ bảy này phải dùng mạng của Thanh Long để đánh đổi.

- Hải Nạp Bách Xuyên?

Trong lúc Trầm Côn đang cười tựa như khóc, Vương Khiếu Thiên sải bước đi tới, nhìn thấy Hải Nạp Bách Xuyên ngay dưới chân Trầm Côn. Đôi mắt kính hỉ sáng lên, hai tay cũng nắm chặt.

Chết tiệt, tại sao lại bị tên nhóc này thấy được. Trầm Côn chớp chớp mắt, thuận tay đem khối Hải Nạp Bách Xuyên này cất vào trong tay áo của mình.

- Đừng có giấu, ta đã nhìn thấy hết cả rồi.

Vương Khiếu Thiên cười híp mắt bước tới trước mặt Trầm Côn, khẽ bóp cánh tay hắn. Từ trong tay lấy ra khối Hải Nạp Bách Xuyên thứ bảy.

- Ai da, Vương cường môn làm cái gì vậy?

Trầm Côn vội vàng nở nụ cười:

- Khối đá này chính là ta phát hiện đầu tiên. Được rồi, người cũng có phần. Vậy người buông tay ta ra, chúng ta cùng đi gặp tông chủ. Như vậy chẳng phải là công lao được chia đều cho chúng ta à?

- Thế này mới nói giống tiếng người.

Vương Khiếu Thiên thoả mãn bật cười.

Hai người cùng nhau đi tới doanh trướng của La Hàn cùng Trương Nguyên. Lúc này các đệ tử vẫn còn đang đi tìm Hải Thạch Bách Xuyên hoặc là đang truy kích yêu thú. Trong doanh trại chỉ còn cái đệ tử bị thương, hoặc là những đệ tử thân tín luôn đi theo bên cạnh. Vì vậy tin tức về Hải Nạp Bách Xuyên vẫn chưa có một ai biết.

Mà lúc này trong doanh trướng, La Hàn cùng Trương Nguyên sắc mặt âm trầm, trong lòng có chút đổ vỡ lẫn nhau:

- La tông chủ, trong khi tìm tòi Hải Nạp Bách Xuyên, ta hi vọng người có thể nghĩ cách mấy vị chưởng môn.

Trương Nguyên lạnh lùng nói. Ngoại trừ Ngọc chưởng môn và Vương Khiếu Thiên, các chưởng môn khác đều bị Hồng Long bắt giữ, lúc này có lẽ vẫn còn đang trong tay lũ yêu thú.

La Hàn cười ha ha:

- Trương tông chủ gấp cái gì chứ? Hai con rồng đã bị chết rồi, yêu thú còn lại cũng chỉ là đạo quân ô hợp. Việc trọng yếu lúc này là phải tìm bằng được Hải Nạp Bách Xuyên.

- Ta nghĩ người không có ý định cứu viện các vị chưởng môn đó!

Trương Nguyên cười lạnh nói:

- Đại hội Lăng Vân đã sắp diễn ra. Nếu mấy vị chưởng môn đó chết đi, người sẽ không có đối thủ cạnh tranh chức vị tông chủ. Lúc đó người sẽ an ổn giữ vững ngôi tông chủ của mình.

- Trương tông chủ sao lại nói thế? Chẳng nhẽ ta là người như thế sao?

Hai người đang khiêu khích nhau, bên ngoài liền có hai đệ tử bước vào. Người thứ nhất tâu:

- Khỏi bẩm hai vị tông chủ, Dạ thiếu gia lưu lại lời nhắn. Đệ tử nào may mắn tìm được Hải Nạp Bách Xuyên Thạch đem đến để Dạ thiếu gia truyền thụ một chiêu kiếm pháp.

- Kiếm pháp Dạ gia, là kiếm pháp của thần tiên?

Hai đại tông chủ lập tức bật dậy. Bởi vì Dạ Trung Hành nói đem kiếm pháp để khen thưởng người tìm được Hải Thạch. Vì vậy bọn hắn cũng muốn tự mình đi tìm kiếm.

Lúc này, người đệ tử thứ hai tiến vào. Hắn vội vàng tâu:

- Hai vị tông chủ, tìm được rồi, tìm được rồi. Trần Côn cùng Vương Khiếu Thiên tìm được một khối Hải Thạch.

- Thật sao?

Nếu như lúc trước nghe thấy câu này, hai đại tông chủ nhất định hưng phấn vui vẻ ra mặt. Nhưng bây giờ, bọn họ hời hợt nói:

- Cho bọn họ tiến vào.

- Bái kiến nhị vị tông chủ.

Vương Khiếu Thiên cực kỳ cao hứng đi tới, Trần Côn đi theo phía sau. Trong lòng đang suy nghĩ đến cái chết của Thanh Long, đau lòng không nói lên lời.

- Là các người đã phát hiện ra khối đá này?

Kiểm tra thấy đúng là khối Hải Thạch thật sự, La Hàn ngấm ngấm khối đá, thản nhiên nói.

Trần Côn cố gắng giữ vững tinh thần, cười nói:

- Chúng ta tìm thấy Hải Thạch ở trong miệng của Thanh Long.

- Lúc phát hiện ra, chỉ có hai người các người thôi sao?

Trong lúc chất vấn, La Hàn thân nhiên liếc qua Trương Nguyên, truyền lại cho hắn một cái mặt hiệu. Trương Nguyên lập tức hiểu ý, nghiêm mặt nói:

- Trong việc khen thưởng đều phải phân minh. Các người khẳng định là không có người thứ ba nhìn thấy sao?

Vương Khiếu Thiên chất vấn nói:

- Không có, đương nhiên không có.

Hắn vẫn không từ bỏ ý định tranh công:

- Thực ra, ta chính là người đầu tiên phát hiện ra Hải Thạch, nhưng mà Trầm Côn đột nhiên chạy đến, chỉ giúp ta một chút chuyện nhỏ.

- Ân, các người là rất tốt.

Trương Nguyên gật đầu, đi thẳng ra ngoài, mang theo hai vò liệt tửu (rượu mạnh), cười nói:

- Hai vị thật khổ cực. Trước tiên hãy uống một ly rượu mừng. Sau khi chiến đấu kết thúc, ta cùng với La tông chủ nhất định luận công trọng thưởng.

- Đa tạ tông chủ.

Trầm Côn cùng Vương Khiếu Thiên uống xong liệt tửu, cáo từ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng bọn hắn, La Hàn lạnh lùng nói:

- Đã chuẩn bị xong chưa?

- Đương nhiên, chuyện này còn cần người nhắc sao?

Trương Nguyên tươi cười:

- Nhắc lại cũng thật buồn cười. Chúng ta đã tranh đấu gay gắt vài thập niên, cuối cùng chúng ta cũng liên thủ với nhau.

- Tất cả cũng chỉ vì có lợi cho bản thân. Trương tông chủ không có một chút lo lắng sao?

La Hàn bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Phải rồi, Trầm Côn có một sư phụ là lão hoà thượng, phi thường cao siêu. Trước tiên người hãy lưu lại mạng của hắn. Lúc này chúng ta không nên cùng với lão đối đầu.

- Yên tâm đi, từ miệng Triệu Lạc Trần ta đã biết sự lợi hại của hoà thượng kia. Tất cả đã được ta an bài ổn thoả rồi.

Trương Nguyên tươi cười tự tin.

Ngoài trưởng.

- Ha ha, lần xuất chinh này, Ngọc Kiến Lâm chúng ta tuy tổn thất không nhỏ. Nhưng có thể đổi lấy khen thưởng của hai đại tông môn, cũng là không tệ.

Sao khi rời khỏi trưởng phòng, Vương Khiếu Thiên hai tay hưng phấn xoa xoa trên mặt. Nhưng mà Trầm Côn không có một chút tươi cười. Hắn không hề cần khen thưởng, lúc này chỉ nghĩ cách làm thế nào để có thể nhặt xác Thanh Long.

Bỗng nhiên lúc đó, hơn hai mươi đệ tử Thiên Vũ tông chạy lại.

- A. Kkhông phải là các người đang đi tìm Hải Thạch à? Tại sao lại vội vã quay trở lại?

Vương Khiếu Thiên nhận ra, những đệ tử này vừa mới đi tìm Hải Thạch. Đây cũng là đám đệ tử tinh nhuệ nhất của Thiên Vũ tông.

- Vừa mới nhận được một thư báo của Trương tông chủ, quay về chấp hành một mật lệnh.

Tên đệ tử dẫn đầu mỉm cười. Đột nhiên đi ra phía sau Vương Khiếu Thiên, đập một cước lên trên đầu gối của hắn:

- Người đâu, đem Vương Khiếu Thiên trói lại cho ta.

- Hai tông đang liên hiệp, các người dám tập kích chưởng môn của Lăng Vân Tông sao?

Vương Khiếu Thiên giận tím mặt. Cùng một lúc xuất ra hai đạo linh phù từ trong tay áo. Tuy linh phù hắt phất ra vang lên âm thanh phốc phốc, nhưng lập tức giống như quả pháo xịt.

- Công lực của ta?

Vương Khiếu Thiên cực kỳ hoảng sợ.

- Đừng nên phản kháng. Vừa rồi người uống rượu có pha Thực Cốt Tán. Nếu không có thuốc giải, người đừng hòng có thể sử dụng linh khí.

Đệ tử Thiên Vũ Tông đánh ngã Vương Khiếu Thiên xuống mặt đất, giữ chặt ba chân bốn cẳng của hắn.

Vương Khiếu Thiên lớn tiếng kêu gào:

- Tập chủng Thiên Vũ tông tạo phản. Các đệ tử Lăng Vân tông đâu, lập tức tới cứu viện.

Đột nhiên hắn nói không ra tiếng.

Hắn lúc này mới nghĩ ra. Vừa rồi, La Hàn cũng là người trong cuộc. Việc này là do hai đại tông chủ liên thủ cùng nhau ra một mệnh lệnh đáng sợ.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng hô của Vương Khiếu Thiên, các đệ tử Lăng Vân tông trong doanh địa vẫn yên lặng, không một ai đến hỗ trợ.

Ở bên cạnh, Trầm Côn cũng bị mất hết công lực. Bị Thiên Vũ tông bắt trói lại, hắn cười tủm tỉm nói:

- Ai ui, các lão huynh có chuyện gì cũng phải từ từ. Dù sao ta cũng là người đã lập được đại công...

Đệ tử Thiên Vũ tông căn bản không để ý đến lời cầu xin của hai người. Một đoàn đệ tử áp giải hai người đi trong sa mạc, ba đệ tử khác thấp giọng truyền lệnh:

- Các người tiếp tục chấp hành mật lệnh của tông chủ. Trầm Côn còn có hơn ba ngàn người ở bên ngoài không tìm kiếm Hải Thạch. Các người nhất định phải đề phòng những tên này quay lại.

Mẹ nó chứ.

Bản tạng đến tốt cùng đã làm sai chuyện gì? Không chỉ có một mình bản tạng bị bắt giữ, ngay cả một nghìn người cũng sắp bị diệt trừ.

Đệ tử Thiên Vũ tông áp giải hai người tới giữa sa mạc. Nhìn nhìn xung quanh không thấy bóng người, tên đệ tử đầu lĩnh nói:

- Giữa sa mạc mênh mông này, nếu bị chôn sống tại đây, cho dù là ngàn năm sau cũng không có ai có thể phát hiện.

- Người muốn giết chúng ta?

Vương Khiếu Thiên giãy dụa hô to:

- Ta là một trong bảy đại chưởng môn của Lăng Vân tông. Ta không có làm gì sai, ta...

- Bốp!

Đệ tử Thiên Vũ tông tát vào miệng hắn một cái, lạnh lùng nói:

- Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (Tạm dịch: Người không có tội, mang ngọc quý mới có tội). Các người còn không biết mình có tội gì sao.

Các đệ tử cười vang nói:

- Dạ thiếu gia đã nói. Chỉ cần người có thân thủ tìm được Hải Thạch, mới có thể đem một chiêu thần chi kiếm pháp ban thưởng.

- Dích thân truyền thụ?

Vương Khiếu Thiên đã minh bạch. Hai đại tông chủ chỉ cần giết mình giết khẩu, liền có thể hưởng được công lao. Hắn khổ sở van xin:

- Không, không phải là ta tìm được Hải Thạch, là Trầm Côn. Muốn giết thì trước tiên giết hắn trước, ít nhất cũng phải để cho ta sống lâu thêm một chút (Ta đến bó tay với thằng này. Tưởng nó cầu xin thế nào cơ).

- Thật đáng tiếc. Tông chủ ra lệnh người người đầu tiên cần phải giết là người.

Nói xong, hai đệ tử dè dặt vai Vương Khiếu Thiên xuống, hai đệ tử giữ hai chân hắn, một đệ tử bưng kín miệng của hắn. Sau đó, tên đệ tử dẫn đầu nhảy lên cao, một cước đá vào giữa xương sống của hắn.

- Rắc!

Thân mình Vương Khiếu Thiên vặn vẹo, cả người gập lại phía sau trông thật quỷ dị. Nhìn thấy cảnh này ngay trước mặt, Trầm Côn toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vội la lên:

- Lão huynh, ta là hậu duệ quý tộc của Đại Triệu, có rất nhiều tiền. Ta cho mỗi người một trăm vạn hai, xin ta cho ta một mạng.

- Tiểu tử kia, có rất nhiều thứ dùng tiền không thể mua được.

Đệ tử Thiên Vũ tông không một chút biểu cảm:

- Nhưng mà người yên tâm, giữ thể diện cho lão hoà thượng sư phụ của người, hai đại tông chủ cũng không lập tức giết chết người. Nhưng mà...

- Nhưng mà, các người muốn xem phản ứng của sư phụ ta. Nếu hắn tới cứu ta, các người cùng với hắn có thể từ từ nói chuyện. Còn nếu hắn không đến, các người liền lập tức giết ta. Đúng không?

Trầm Côn đã hoàn toàn minh bạch tâm tư của hai đại tông chủ. Nhưng lại làm cho hắn càng thêm lo lắng.

Người gọi là sư phụ lão hoà thượng kia, căn bản chính là hắn. Có thể tưởng tượng được ra chuyện kế tiếp. Hai đại tông chủ đem giam giữ Trầm Côn một thời gian, phát hiện lão hoà thượng không xuất hiện, hoặc là lão không tồn tại. Nhất định là sẽ đem hắn phân thây.

Điểm chết người chính là, Trầm Côn đã uống chén rượu độc, công lực hoàn toàn biến mất. Nếu như nhường cơ thể lại cho Vương Khiếu cũng không có chút hy vọng. Hơn nữa, A La cùng với ba nghìn người đang bị giữ chân, lúc này cũng không thể cứu viện hắn được.

May mắn là toàn bộ bảo bối đều ở trên người A Phúc. Trong đó có sáu khối Hải Nạp Bách Xuyên, cái này có thể chính là vật cứu mạng hắn.

119. Chương 117: Hải Thạch Tụ, Đệ Nhị Vũ Hồn

Bởi sự tồn tại của lão hoà thượng, La Hàn đối hắn coi như khách khí, chỉ giam lỏng Trầm Côn ở Vô Ma Thần Điện, tuyên bố với bên ngoài là Trầm Côn lúc thảo phạt yêu thú bị trọng thương, trong thời gian ngắn không tiếp khách.

Trước tiên là Ngọc tiên sinh tỉnh lại, biết được đồ đệ mình bị thương, ông ta lập tức đòi đi thăm Trầm Côn. Vì vậy La Hàn làm tới luôn, đem Ngọc tiên sinh giam lỏng luôn.

Ngay sau đó, đám A La không thấy Trầm Côn, khởi binh đánh nhau với La Hàn. Mặc dù hơn ba nghìn kỵ binh của A La không sợ bảy tám nghìn bại tướng của hai tông phái, nhưng bọn họ không có năng lực chống đối La Hàn - tên Lam Nguyên vũ tông này. Cuối cùng chuyển sang đánh du kích ở phụ cận Lăng Vân tông, có trời mới biết lúc nào mới có thể xông vào Vô Ma Nhai.

Còn nữa, sở dĩ chọn Vô Ma Nhai để giam lỏng Trầm Côn, cũng là kết quả mà La Hàn vô cùng bất đắc dĩ. Trận chiến Thanh Long đàm, lưỡng đại tông môn tổn thất hơn năm vạn đệ tử tinh nhuệ. Cuối cùng thống kê nhân khẩu, hai bên cộng lại cũng chỉ còn lại bốn vạn đệ tử khỏe mạnh! Hơn nữa, hơn bốn vạn người này phải đi tìm Hải Thạch, còn phải chống đỡ mấy vạn yêu thú đằng sau khu Hồng Long, căn bản không đủ để phân phái.

Trong tình huống như thế này, Vô Ma Nhai Phùng gia lúc trước chỉ phái đi hơn ba trăm người, vẫn còn giữ lại hai vạn đệ tử liền trở thành lực lượng đứng đầu Lăng Vân tông! Phùng trưởng lão đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trời ban này. Hắn hoạt động miệt mài, rất nhanh liền giành được đại bộ phận quyền lực tông môn, còn về việc giam lỏng Trầm Côn, xem ra cũng là do hắn chủ động yêu cầu, hẳn là muốn dạy cho Trầm Côn một bài học!

Đối với việc này, Trầm Côn chỉ cười trừ, hắn còn có một bí mật cực lớn chưa có nói ra mà.

Hồng Thiên Đãng mặc dù chết rồi, nhưng Đại Hoang Châu còn có mấy vạn yêu thú, Đông Hải Tổ Tâm cũng sẽ không bỏ qua căn cứ hoàn mỹ này, cứ đợi đi, tối đa là một tháng, đại quân Vạn Yêu thành sẽ diệt sạch lưỡng đại tông môn!

Đương nhiên! Trầm Côn không đem tin tức này nói cho bất cứ ai. Hắn nghĩ, một khi yêu thú phát động chiến tranh toàn diện, bản tăng sẽ có cơ hội thừa loạn mà đào tẩu. Còn La Hàn, Trương Nguyên, các người dám giam lỏng bản tăng, vậy bản tăng không nhắc nhở các người, xem trò hề của các người thôi! Trong chỗ giam lỏng tối tăm ngột ngạt này, Trầm Côn chờ đón ngày mưa dầm sau một tháng nữa.

Kết!

Đại môn Thần Điện bị người ta mở ra, hai đội đệ tử Vô Ma Nhai chỉnh tề đi vào, trải thảm đỏ trên đất, sau đó chia làm hai hàng mà cúi người, đằng sau còn mơ hồ có tiếng nhạc. Trong sự phô trương này, Phùng trưởng lão cười tủm tỉm đi vào, ngồi trên ghế chủ tọa trong Vô Ma Thần Điện.

- Ngọc tiên sinh, Trầm Côn, hai vị nhân nhả nhĩ!

Trầm Côn đang đẩy Ngọc tiên sinh tản bộ trong Thần Điện, thấy bộ mặt của Phùng trưởng lão, Trầm Côn bĩu môi:

- Ôi chào. Đây không phải là Phùng trưởng lão sao? Thế nào, thương thế của lão nhân gia người lành rồi, đã khôi phục thực lực lúc trước rồi ư!

Lần trước bị Trầm Côn chọc tức mà trúng gió, hạ cấp xuống Hoàng Nguyên vũ tông thượng đoạn, đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng Phùng trưởng lão, nhưng sắc mặt lão ta lạnh lùng, ngay lập tức liền bật cười.

- Muốn cười nhạo ta, muốn sỉ nhục ta, cứ việc, ta không thèm tức giận với một tên phế nhân mất hết công lực!

Phùng trưởng lão nói:

- Trầm Côn, muốn ít chịu khổ thì trả lời thành thật một vấn đề cho ta. Ngự thú sơn trang Hùng đường chủ và Phùng Kiếp cháu ta đang ở đâu?

Phùng Kiếp còn chưa quay về ư? Trầm Côn trong lòng vui sướng.

- Ai mà biết được? Có thể chết rồi, hoặc là bị yêu thú bắt làm nô lệ rồi, hoặc là...He he, cháu người anh tuấn phi phàm, nói không chừng bị mấy con yêu thú cái bắt đi làm áp trại phu nhân rồi cũng nên!

- Người!

Phùng trưởng lão tức giận đứng lên, nhưng lập tức liền ngồi xuống.

- Hừ, trước tiên để người đắc ý một lần. Các đệ tử! Động thủ đi!

- Tuân lệnh!

Đám đệ tử lập tức xông vào trong đại điện, thấy gì vợ nấy, cái gì không mang đi được thì phá.

- Phùng Thương, người làm gì vậy, nơi đây là cơ nghiệp tổ tông!

Ngọc tiên sinh tức giận mặt xanh lại.

- Ai đang nói vậy kia?

Phùng trưởng lão đắc ý vênh tai lên.

- À! Hóa ra là Ngọc chưởng môn, không đúng, không đúng, La tông chủ vừa mới hạ lệnh, phé bỏ chức chưởng môn Vô Ma Nhai của ngươi, để ta tiếp quản Vô Ma Nhai!

Cười ha hả nói:

- Từ hôm nay, không còn Vô Ma Nhai của Ngọc gia nữa, chỉ còn Vô Ma Nhai của Phùng gia thôi. Một đời vua một đời thần, ta là đương gia, tự nhiên sẽ thay đổi quy củ Vô Ma Nhai, bắt đầu từ Vô Ma Thần Điện này!

- Phùng Thương, trong mắt ngươi còn có liệt tổ liệt tông nữa không?

- Có chứ, cho nên ta mới mời tổ tông ra khỏi đây, tới sơn trại của ta ở đối diện, sau này, đó mới là Vô Ma Nhai chính thống!

Ngọc tiên sinh tức giận môi run run, nhìn Phùng trưởng lão đã quyết tâm.

- Dừng tay, dừng tay! Các ngươi có còn là đệ tử Vô Ma Nhai nữa không?

- Đương nhiên còn, nhưng chúng ta là đệ tử của Phùng gia Vô Ma Nhai!

- Các ngươi!

- Sư phụ! Bỏ đi!

Trầm Côn vỗ lưng Ngọc tiên sinh.

- Hôm đó khi con xuất chinh, đám đệ tử này đã bị con trục xuất khỏi sư môn rồi, người không cần tức giận vì loại người này!

- Bọn ta là loại người nào?

Hai tên đệ tử ở đằng sau ẩn Trầm Côn một cái, mắng chửi:

- Con bà nó, thằng chó nhà ngươi chỉ là một tên phế nhân mà còn dám già mồm với bọn ông?

Các đệ tử khác cũng bắt đầu trào phúng.

- Đúng rồi, khi ngươi ly khai, không phải nói sẽ để bọn ta hối hận sao? Trầm Côn, chúng ta hối hận chỗ nào vậy? Ha ha ha, bọn ta sống rất tốt!

- Đúng thế, đúng thế. Ta nhớ rất rõ, Trầm Côn lúc đó nói thế này...Ta không phải là người tốt gì, chỉ có một thói quen xấu, ai khiến ta hối hận, ta sẽ bắt kẻ đó hối hận cả đời. Ha ha, ngon thì đến đây, ngươi làm bọn ta hối hận đi!

Cười híp mắt nhìn đám đệ tử chọc Trầm Côn, Phùng trưởng lão ha ha cười lớn.

- Được rồi, được rồi, trước tiên lôi tiểu bằng hữu của Trầm Côn vào đây!

Tiểu bằng hữu? Lẽ nào là Mông Trùng, A Phúc hay là A La bị bắt rồi? Lòng Trầm Côn khản trương, nhưng mà nhìn rõ người bị áp giải vào, hần lắc đầu không biết nên khóc hay nên cười.

- Tiểu quận chúa, sao ngươi cũng tới đây?

Triệu Lạc Trần dường như ngại nói chuyện với Trầm Côn, nàng ta trốn sau lưng Ngọc tiên sinh, giải thích:

- Tiên sinh, Lạc Trần nghe nói...Nghe nói Trầm Côn thụ thương, định đến thăm hần. Nhưng nơi này là chỗ của Lăng Vân tông, Lạc Trần chỉ đành lén lút trốn vào, không ngờ, vừa vặn thấy Phùng trưởng lão tiếp nhận Vô Ma Nhai, sau đó liền bị ông ta lôi vào đây.

- Con bé ngọc này, bọn ta bị thương ở chỗ nào, là bị giam lỏng đấy!

Ngọc tiên sinh bắt đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Uhm, hiện tại Lạc Trần hiểu rồi!

Triệu Lạc Trần cúi thấp đầu, còn thỉnh thoảng liếc Trầm Côn một cái. Nói thật ra, nàng ta cũng không biết vì sao lại tới thăm Trầm Côn. Dù sao thì gần đây, vừa nghĩ tới mình từng quần lấy Trầm Côn, còn cần lên cái bản mặt xấu xa này một cái, trong lòng Triệu Lạc Trần vừa thẹn vừa giận! Đường đường thiên chi kiêu nữ Đại Triệu, lại bị một tên bỏ đi khinh bạc, nàng ta nếu không tìm Trầm Côn báo thù, còn có mặt mũi mà gặp người khác sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, mình không ngờ lại cùng một nam nhân xa lạ như vậy, trời ơi! Thế nhưng Trầm Côn ở ngay trước mắt, Triệu Lạc Trần vừa định mở miệng dạy dỗ tên dân đảng này, nhưng trong lòng lại run lên, nói không nên lời.

Còn may Trầm Côn chủ động đi tới nói:

- Tiểu quận chúa, hiện tại tình hình bên ngoài thế nào?

Người hỏi cái này? Triệu Lạc Trần đang đợi Trầm Côn vì chuyện kia mà xin lỗi, không ngờ hắn lại hỏi cái này, xấu hổ buồn bực nói:

- Người sắp chết đến nơi rồi, còn có tâm tình quan tâm người khác?

- Tiểu quận chúa, ta từng trêu chọc người sao?

Trầm Côn bị mắng có chút mù tịt.

- Người, người còn nói được ư!

Triệu Lạc Trần đỏ mặt. Đáng tiếc Trầm Côn sớm đã quên việc đó mất tiêu rồi, trong quan niệm của một người hiện đại, một lần vô ý, ngẫu nhiên thân mật một chút cũng không có gì cả! Cho nên hắn vội nói:

- O, tiểu quận chúa đừng đùa nữa, nói thật đi, đám người của ta thế nào rồi, tình hình yêu thú thế nào?

Sao người không hỏi tình hình của ta! Triệu Lạc Trần tức giận nói:

- Nhân mã của người vẫn tốt lắm, dù sao thì ta cũng không nghe thấy họ bị giết, bị bắt, cũng không nhìn thấy thi thể của họ! Yêu thú mất đi đầu lĩnh, cũng rất hiền lành, xem ra đã rút khỏi Lục Châu rồi.

- Yêu thú rút khỏi Lục Châu rồi? Bọn chúng đi đâu, các chủng môn mất tích đã tìm được chưa?

Động thái của yêu thú liên quan tới việc Trầm Côn có thể thừa cơ đào tẩu hay không, cho nên hắn vô cùng gấp gáp.

- Ai biết bọn chúng đi đâu, chủng môn cũng chưa về!

- À. Thế La Hàn và Trương Nguyên thì sao, bọn chúng vẫn đang tìm Hải Nạp Bách Xuyên thạch à?

- Người hỏi nhiều thế làm gì?

Triệu Lạc Trần tức giận quay đầu đi, nhưng vẫn trả lời

- Bọn họ vẫn đang tìm ở Lục Châu, đúng rồi, sau khi họ giao nộp một viên Hải Nạp Bách Xuyên thạch, cái tên Dạ thiếu gia gì đó rất vui, đốc thúc bọn họ mau chóng tìm những viên còn lại.

- Hai vị, thời gian ôn lại chuyện xưa đã hết rồi, có nghe ta nói một câu không?

Lúc này, Phùng trưởng lão cười hì hì đi tới giữa hai người, vắn vẹo mặt Trầm Côn.

- Trầm Côn, tháng trước, La tông chủ nghiêm lệnh không thể làm tổn thương người, nói đợi sự phụ người tới đàm phán, nhưng đã cả tháng trời rồi, lão hòa thượng đó còn chưa xuất hiện, vậy người biết...Người sẽ có kết cục gì không?

- Chém đầu hay chém eo?

Trầm Côn trợn mắt.

- Không, bọn ta không tàn nhẫn như vậy đâu, ta đã chuẩn bị cho người một vở kịch còn hay hơn nữa kia, người đợi lát!

Phùng trưởng lão thúc đệ tử tăng tốc độ vận chuyển, tới gần tới, cả Thần Điện trống trơn, sau đó Phùng trưởng lão để toàn bộ đệ tử tới sân trong Thần Điện.

Trên sân, Trầm Côn bị treo trên một cây thập tự, mặc hơn hai vạn đệ tử Vô Ma Nhai tham quan, Ngọc tiên sinh và Triệu Lạc Trần cũng bị trói bên cạnh, mà Phùng trưởng lão đi hai vòng bên Trầm Côn, đột nhiên cười lớn:

- Các đệ tử, cảnh tượng này các ngươi có quen thuộc không? Đúng, hơn một tháng trước, luyện binh tràng, cũng là mấy người chúng ta, cũng là cảnh tượng này.

- Hôm nay có một vài thay đổi!

Phùng trưởng lão khoa tay múa chân.

- Đó chính là, Trầm Côn không còn cách nào điều võ dương oai với các ngươi nữa, hắn đã trở thành tù nhân, mặc cho các ngươi thu thập!

Trầm Côn nhướng mày.

- Phùng trưởng lão, đây chính là vở kịch hay mà ngươi nói.

- Ngươi đừng vội, cứ từ từ!

Phùng trưởng lão vừa ngửa tới cảnh tượng sắp phát sinh, hưng phấn mà run tay.

Lão đã an bài hết rồi, các đệ tử ở đây đều từng bị Trầm Côn trục xuất khỏi Vô Ma Nhai, trong lòng hận hắn tới chết. Đợi lát nữa, lão sẽ để cho đám đệ tử này thay nhau nhổ nước bọt, hơn hai vạn người mỗi tên một phát, hơn nữa nước bọt có chứa linh khí, ha ha, đủ để dìm hắn chết.

Bị vạn người phỉ nhổ mà chết.

Vừa nghĩ tới chủ ý tuyệt diệu mà mình nghĩ ra, Phùng trưởng lão vui sướng cười lớn ba tiếng, sau đó hét lớn:

- Các đệ tử, còn nhớ một tháng trước Trầm Côn nói gì với các ngươi không? Hắn muốn trục xuất các ngươi, để các ngươi thân bại danh liệt, vậy hiện tại các ngươi muốn làm thế nào?

Hắn chỉ một tên đệ tử đã được chuẩn bị, tên này lớn tiếng nói:

- Ta muốn để Trầm Côn thân bại danh liệt, vạn người phỉ nhổ!

- Được! Thế còn ngươi!

Phùng trưởng lão lại chỉ một tên đệ tử khác.

- Ta muốn băm vằm hắn, đem hắn đi nhúng dầu sôi.

- Không tệ, không tệ, người cuối cùng, ngươi thì sao? Ngươi định làm thế nào?

Phùng trưởng lão chỉ vào tên đệ tử thứ ba.

- Ta cũng muốn để Trầm Côn. Không, ta, ta, ta.

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, nhìn sang một hướng khác mà nuốt nước bọt, buột miệng nói:

- Ta, ta còn phải chạy khỏi nơi này.

Chạy trốn?

Phùng trưởng lão sững sờ, các đệ tử khác cũng ngây ngẩn cả người, tiết mục vừa rồi đã được an bài chu đáo, mấy đệ tử này phụ trách kích động tâm tình, sau đó mọi người cùng nhau phỉ nhổ Trầm Côn, nhưng vì sao đột nhiên hắn đổi ý rồi.

Theo ánh mắt đệ tử này mắt nhìn lại, mọi người nhìn thấy ở cung trung tâm của Lăng Vân tông, pho tượng tổ sư Tiêu Khinh Hoàng cao vút trong mây.

Lúc này, trên pho tượng phát ra quang mang màu đen quỷ dị, hình như có một bóng người bao phủ lấy nó. Bóng người này mang theo gió âm lạnh lẽo, đen kịt quỷ bí, như hắc mang đoạt mệnh từ âm phủ, lại thần kỳ như hổ đen khổng lồ trên không, có áp lực cuốn cuộn, có sự uy phong không ai có thể chống đỡ.

Thấy khí thế của bóng đen này, đệ tử Vô Ma Nhai đều biến sắc, ngay cả Trầm Côn đã từng gặp qua hai con rồng, cũng phải nuốt nuốt bọt ừng ực.

- Hắc, Hắc Nguyên vũ tông!

Không biết là ai thì thảo kêu một tiếng, lập tức, đoàn người trên quảng trường ồ lên đại loạn.

Hồng Nguyên vũ tông đã là cường giả một phương mà nhân số không thể lấy ra để bù đắp, mạnh cỡ Lam Nguyên vũ tông như La Hàn đã có thể cát cứ làm vương làm tướng một phương. Nhưng cho dù là La Hàn cũng không dám cùng Tử Nguyên Hồng Thiên Đãng tranh phong! Thế nhưng một tháng trước, Tử Nguyên Hồng Thiên Đãng chết ở trong tay Tử Nguyên đỉnh phong Dạ Trung Hành...

Lúc này, Hắc Nguyên vũ tông, so với Dạ Trung Hành còn cao hơn một cấp!

Ai tới vậy?

- Phùng Viễn, người...người dẫn người đi thăm dò rõ ràng!

Phùng trưởng lão chỉ vào pho tượng, lớn tiếng phân phó.

Đệ tử Phùng gia nhận được lệnh lập tức lùi về phía sau một bước.

- Lão gia tử, con...con làm gì có bản lĩnh tiếp cận Hắc Nguyên vũ tông chứ!

- Đây là mệnh lệnh, là mệnh lệnh cho dù chết cũng phải hoàn thành!

Phùng trưởng lão lớn tiếng quát to.

Tên đệ tử Phùng gia này cố gắng đi về phía trước vài bước, đột nhiên, hắc thổ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì hắc không còn cần phải đi tra xét nữa, chỉ thấy sau khi bóng đen xuất hiện không lâu, pho tượng Tiêu Khinh Hoàng liền sụp đổ, hơn nữa giống như là phản ứng dây chuyền, Lăng Vân cung dưới chân pho tượng cũng theo đó mà biến thành phế tích, ngọn núi phía dưới cũng biến thành bột mịn, một trong thất đại tông môn trong Lăng Vân cung, Lăng Vân nội tông cũng không còn nữa rồi!

Đáng sợ nhất chính là, một loạt những biến đổi lớn này lại không phát ra một tiếng động nào, giống như là tiến hành một cách vô thanh vô tức ở một không gian khác.

- Hắc Nguyên vô thanh, Hắc Nguyên Tịch...Quả nhiên là Hắc Nguyên vũ tông!

Từ đặc điểm không có tiếng động này xác định thực lực của đối phương, Phùng trưởng lão gương gạo liềm liềm môi. Nhưng còn chưa đợi lão ta làm ra phản ứng gì, Vô Ma Nhai, không, là toàn bộ Lăng Vân Lục Châu đều tràn ngập tiếng hò hét rung trời!

Là tiếng hét của yêu thú!

Trời long đất lở, không chỉ có rất nhiều yêu thú từ bốn phương tám hướng giết tới Lăng Vân Lục Châu.

- Bọn người Lăng Vân tông nghe đây!

Bóng đen đó phát ra thanh âm thần nhiên, trong trẻo, dường như là phát ra từ một mỹ nhân xinh đẹp vô cùng, nàng ta thần nhiên nói:

- Đại Hoang Châu đã thuộc về Đông Hải Vạn Yêu thành, đổi tên thành Đại Hoang thành, các người có thể lựa chọn làm con dân của ta, cũng có thể phản kháng, nhưng ta chỉ nói một lần, kẻ nào phản kháng, chết!

Dừng một chút, thanh âm này bay tới hướng yêu thú ốc đảo ở xa, tràn đầy thú vị nói:

- Dạ Trung Hành, tháng trước con rồng đỏ mà người giết là nghĩa tử Hồng Thiên Đãng của ta, vậy, người hiểu nên làm như thế nào chưa?

- Nên làm như thế nào!

- Nên làm như thế nào!

Thanh âm này vang vọng vô số lần, không ngờ vượt qua mấy trăm dặm cát vàng, bay đến bầu trời trên yêu thú ốc đảo.

Lúc này, Dạ Trung Hành đang đứng trên đỉnh một ngọn núi, dò xét đệ tử hai tông đang giúp hắn tìm Hải Thạch, La Hàn và Trương Nguyên ở bên cạnh hắn.

Nghe rõ thanh âm tràn ngập tiếng cười này, Dạ Trung Hành nắm chặt kiếm.

- Nghĩa tử Hồng Thiên Đãng...Yêu hồ, Tổ Tâm?

- Một trong tam đại yêu hoàng tới?

Sắc mặt La Hàn biến đổi, giậm chân nói:

- Sao có khả năng, con rồng mà chúng ta giết chết đó, lại là nghĩa tử của Tổ Tâm!

Trương Nguyên nắm chặt tay, vội nói:

- Dạ thiếu gia, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Tổ Tâm, chỉ đành nhờ người ra tay thôi. Ta và La tông chủ ở bên hỗ trợ...Dạ thiếu gia, người làm gì vậy?

Nói xong, Trương Nguyên phát hiện Dạ Trung Hành buông bội kiếm, hướng về phía hắn và La Hàn khom người hành lễ, đối với Hoàng Kim huyết tộc mà nói, hành lễ với hai tên thế tục, đơn giản là sự sỉ nhục không thể tưởng tượng.

Dạ Trung Hành áy náy nói:

- Hai vị tông chủ, ta ngộ sát nghĩa tử của Tổ Tâm, rước lấy họa diệt môn cho hai đại tông môn, Dạ Trung Hành tại đây nhận lỗi với các người!

Đề tài câu chuyện vừa chuyển.

- Nhưng bắt đầu từ cuối thời Đại Thương, Yêu Hồ Tổ Tâm đã là cường giả ít ỏi trong thiên hạ, trước sau ba nghìn năm, chỉ có khai quốc lão tổ của Đại Chu vương triều - Thái Công Thánh Nhân phong ấn Tổ Tâm một lần. Cũng chỉ có thần tướng Đại Triệu - Thù Tôn Lý Mục một nghìn năm trăm năm trước thừa lúc Tổ Tâm sau khi bị phong ấn thực lực giảm sút, đem ả phong ấn trục xuất khỏi Cửu Châu một lần...

Hắn chậm rãi nói:

- Chống lại đối thủ như Tổ Tâm, cha ta từng nói qua, trừ phi là Thái Công Thánh Nhân sống lại, Lý Mục tái hiện nhân gian, nếu không không nên dễ dàng cùng ả tranh phong, lợi bất cập hại đấy!

- Dạ thiếu gia, cậu muốn bỏ lại bọn ta không quản sao?

- Ta phải rời khỏi đây rồi, các người đồng ý theo ta, ta có thể đảm bảo các người còn sống mà đi, còn lương đại tông môn, thứ lỗi Dạ Trung Hành bất lực.

Nói xong, Dạ Trung Hành bước chậm rãi đi, chỉ để lại một thanh âm phiêu tán rất xa:

- Tổ Tâm tiền bối, Dạ Trung Hành hiểu rõ ý tứ của người rồi, vậy thì cáo từ, ngoài ra, thay cha ta Dạ Tử Hư vẫn an tiền bối!

La Hàn và Trương Nguyên nhìn nhau, vội vàng đi đằng sau Dạ Trung Hành.

Bọn chúng có thể theo Dạ Trung Hành lãng không hư bộ, nhưng những đệ tử còn lại thì sao?

Chỉ có một đệ tử có thể đi theo ba người, tóc dài màu tím nhạt, mắt màu vàng nhạt, thân hình thuần tha xinh đẹp, nhìn thấy ánh mắt của người này, Dạ Trung Hành có chút hứng thú quay đầu lại.

- Người cũng là Hoàng Kim huyết tộc?

- Trước đây thì đúng, nhưng hiện tại bị xóa tên rồi.

Công Tôn Y cười nói.

- Thiên Kiêu Công Tôn của thượng tam gia?

Mắt Dạ Trung Hành sáng lên, sau đó hần ưu nhã đưa tay ra.

- Công Tôn tiểu thư, Trung Hành may mắn, có thể mời tiểu thư tới Dạ gia làm khách không?

- Ta có sự lựa chọn sao?

Tay của Công Tôn Y đặt lên trên tay của Dạ Trung Hành.

Sau khi bốn người Dạ, La, Trương, Công Tôn đi không lâu, một đám yêu thú ngăn cản các đệ tử phổ thông ý đồ chạy trốn lại, sau đó nhuộm máu Lục Châu, tàn thi trải rộng cát vàng, yêu thú Lục Châu tràn ngập cấm khu của nhân loại.

Tầm mắt về tới Lăng Vân Lục Châu.

Dưới bức tượng đồ của Tiêu Khinh Hoàng, các đệ tử của thất đại tông môn chìm vào sự khủng hoảng khó mà miêu tả, lại nghe được tiếng kêu của yêu thú từ bên ngoài truyền vào, bọn chúng vội vàng đóng cửa pháo đài lại, chuẩn bị cố thủ chờ viện binh.

Đám ruồi nhặng này còn đang nghĩ, La Hàn và Trương Nguyên sẽ tới cứu người, nhưng bọn chúng nằm mơ cũng không nghĩ tới, La Trương hai người sớm đã chạy theo Dạ Trung Hành rồi.

Nguy hiểm nhất chính là, sau khi đại môn bị đóng, đích thực là cản được yêu thú ở bên ngoài, nhưng đệ tử các đại tông môn đột nhiên phát hiện có một lượng lớn yêu thú từ mật đạo và mật tuyến của các tông môn xông ra, mà dẫn đường cho bọn chúng...Không ngờ lại là mấy vị trưởng môn Lăng Vân tông đã mất tích.

- Yêu thú bắt mấy vị trưởng môn, hóa ra là ép họ nói ra nhược điểm phòng ngự của tông môn, dẫn đường tấn công Lăng Vân tông!

Đệ tử thông minh lập tức phản ứng lại, sau đó bọn chúng hét lớn:

- Tất cả đều bị yêu thú biết hết rồi, không thể ở đây chờ chết, đi Vô Ma Nhai! Chỉ có trưởng môn Vô Ma Nhai chưa bị bắt, yêu thú không biết bí mật của họ, Vô Ma Nhai có thể làm pháo đài phòng thủ!

- Đúng, nhanh đi Vô Ma Nhai, Vô Ma Nhai không có trải qua thất bại Thanh Long đàm, còn có hơn hai vạn quân đội!

- A!

Xung phong liều chết xông vào yêu thú, đệ tử thất đại tông môn đều xông về Vô Ma Nhai.

Mà yêu thú cũng phát hiện điều này, đuổi theo phía sau, vì vậy, tiêu điểm của cả chiến dịch toàn bộ chuyển về chỗ Trầm Côn.

Mà trên Vô Ma Nhai, Phùng trưởng lão nhìn thấy càng lúc càng lắm đệ tử chạy tới, hơn nữa còn dẫn theo càng lúc càng nhiều yêu thú, tức giận gườm gườm to:

- Đóng cửa, đóng cửa, ngoại trừ đệ tử Vô Ma Nhai, không được cho những người khác vào!

Nhưng tốc độ của đệ tử Lăng Vân tông và yêu thú quá nhanh, đại môn còn chưa kịp đóng hết, một đám đệ tử đã xông vào như điên, sau đó, yêu thú theo đại môn mà nghênh ngang đi vào Vô Ma Nhai.

- Thôi! Thôi!

Phùng trưởng lão nhìn trời mà thở dài, sau đó lấy dũng khí hét lớn:

- Các con, nghênh chiến!

Chiến?

Yêu Hồ Tổ Tâm đang tác chiến ở bãi phế tích Lăng Vân tông, ai còn có tâm tình mà phản kháng nữa? Các đệ tử ở ngoài cùng chống đỡ tương trưng một đoạn thời gian ngắn, đột nhiên quỳ xuống.

- Yêu thú đại nhân, ta, ta đầu hàng, ta đồng ý làm thần dân!

Một con bộ ngựa to lớn đứng lúc đi qua người tên đệ tử này, nó cúi đầu nhìn một cái, đột nhiên cười lạnh.

- Thứ chủ nhân nhà ta cần, là thần dân già yếu không có năng lực phản kháng, chỉ có năng lực hầu hạ chúng ta. Người, quá cường tráng rồi, không thể để lại!

Nói xong, chém tên đệ tử này thành hai đoạn.

- Tất cả nghe đây, chỉ giữ lại phụ nữ và trẻ em, nam nhân cường tráng, Bạch Nguyên vũ tông trở lên, giết tất!

Nghe thấy câu này, các đệ tử đang quỳ gối xin hàng bị ai cầm đao kiếm lên, không thể không ra sức phản kháng.

Nhất thời, đệ tử Vô Ma Nhai bị đánh lui liên tục, căn bản vô pháp tổ chức sự chống cự hữu hiệu, tầng phòng ngự của chúng càng lúc càng nhỏ, chỉ để lại thi thể đầy đất.

Đương nhiên, đánh nhau với yêu thú, thân thể chúng cũng không bảo tồn được quá lâu, bởi vì thi thể của vũ giả nhân loại, đơn giản là món ngon mà yêu thú thích nhất.

Trong tràng hỗn chiến này, đã không còn ai quan tâm tới Trầm Côn rồi.

- Tiểu quận chúa, người trúng độc chưa?

Trầm Côn vội vàng hỏi, hắn và Ngọc tiên sinh đều trúng 'Thực Cốt Tán', không có sức mà thoát khỏi.

- Ta, ta không trúng độc.

Triệu Lạc Trần sớm bị cảnh tượng yêu thú tàn sát bữa bãi này dọa sợ, phải biết rằng, đây và yêu thú Tân Nguyệt thành hoàn toàn không giống nhau, đây là đội ngũ của Yêu Hồ Tổ Tâm, một trong tam đại yêu hoàng.

- Không trúng độc là tốt rồi, người còn nhìn cái gì nữa, mau cưỡi trốn cho ta và sư phụ!

- Ồ, tới đây!

Triệu Lạc Trần chỉ là vũ linh cấp một, mất rất nhiều sức lực mới giải được khóa linh khí trên người hai người.

Sau khi thoát khỏi, Trầm Côn không thèm suy nghĩ, trực tiếp nhảy lên lưng Triệu Lạc Trần, sau đó hắn ôm chặt lấy tay Triệu Lạc Trần, vội nói:

- Ba nghìn nhân mã của ta ở ngay bên ngoài, người đẩy sư phụ, công ta, lập tức đi tụ họp với quân đội của ta, đây là con đường sống duy nhất của chúng ta! (Biên: Thằng này biết thừa cơ quá, giống ta)

- Người, người, người dám khinh bạc ta!

Triệu Lạc Trần cảm thấy khí tức đàn ông trên lưng, xấu hổ đỏ mặt.

Sinh cơ chỉ trong gang tấc, Trầm Côn vội tới mức nổi giận lôi đình, làm gì còn tâm tình mà để ý đến sự xấu hổ của Triệu Lạc Trần? Chát! Hắn hung hăng vỗ mông Triệu Lạc Trần một cái, lại giống như thúc chiến mã nói:

- Con mẹ người đi mau, ta và sư phụ đều bị phế rồi, chỉ còn người là có võ công!

- Được, được, vậy chúng ta đi đâu?

Mông còn đang đau rát, Triệu Lạc Trần nước mắt rưng rưng, nhưng vẫn không thể không nghe lệnh.

- Chạy sang hướng đông, dưới vách núi có một mật đạo, A La thấy yêu thú tàn sát bữa bãi, nhất định sẽ tiếp ứng chúng ta ở gần mật đạo.

Trầm Côn sớm đã tính toán xong hết rồi, hang động ở vách núi giấu Thiên Đạo Mật Hạp tuyệt đối là cơ mật, là chỗ có thể chạy trốn, dưới sự thúc giục của hắn, Triệu Lạc Trần lưng công Trầm Côn, tay đẩy Ngọc tiên sinh, vội vã chạy tới bên cạnh vách núi.

Nhưng tới đây nhìn một cái, một đàn Hắc Tử Điểu đang đợi ở dưới vách núi, muốn tiến vào mật đạo, ít nhất cũng phải giết bảy tám nghìn con chim bắt tử.

Càng khiến người ta tuyệt vọng chính là, A La quả nhiên tới tiếp ứng, nhưng hơn ba nghìn kỵ binh của nàng ở trong trận của vô số yêu thú, căn bản không kịp để ý, hiện tại, ở không xa chỗ tiếp ứng, bị hơn vạn con yêu thú vây ở giữa.

Cho dù Trầm Côn và A La tụ họp, cũng chỉ có thể cùng nhau chết!

- A, con mẹ nó, ta khờ quá!

Trầm Côn vỗ cái đầu bóng lờng.

- Ta cho rằng yêu thú làm loạn, sẽ là cơ hội để chạy trốn, kết quả. Mẹ nó chứ, cho dù là thần tiên cũng đừng hòng chạy ra khỏi chỗ này.

- Chúng ta, chúng ta chết chắc rồi!

Triệu Lạc Trần bật khóc.

Ngọc tiên sinh cũng cười khổ.

- Chết mà thôi, chỉ là, Vô Ma Nhai bị yêu thú chiếm cứ, Ngọc Long không có mặt mũi nào mà gặp anh linh liệt tổ liệt tông.

- Đừng khóc nữa!

Trầm Côn tự biết không còn đường sống, giống như lưu manh nghiêng răng một cái.

- Tiểu quận chúa, đừng lo mật đạo nữa, nhảy đi!

Nhảy xuống? Triệu Lạc Trần vội nói:

- Chúng ta sẽ ngã chết đó!

- Người muốn ngã chết hay là bị yêu thú cắn chết, sau đó biết thành ***?

Trầm Côn ảo não vô cùng, thở dài nói:

- Còn may hậu đãi của ông ở âm tào đủ mạnh, chết thì chết, cùng lắm là mặt dày đi ăn nhờ sự phụ...Tiểu quận chúa, nghe sự phụ nói, đôi nam nữ chết khi đang lẳng nhăng như chúng ta, kiếp sau phải làm oan gia phụ thù, chúng ta thương lượng trước, tới âm tào địa phủ, người đừng có quấy rầy ta.

Triệu Lạc Trần làm sao mà biết sự phụ của Trầm Côn là ông chủ của địa phủ, nàng ta còn tưởng Trầm Côn nói bậy, vừa khóc vừa cười nói:

- Ai muốn làm vợ chồng với tên bỏ đi như người? Tới âm tào địa phủ, người đừng có quấy rầy ta!

Nói xong, Triệu Lạc Trần muốn tung người nhảy xuống!

- Ài, đợi chút, thằng bé A Phúc tới rồi!

Trầm Côn đang nhắm mắt chờ chết, đột nhiên thấy trong trận quân của A La xuất hiện một đội nhân mã, dưới sự bảo hộ của mấy người, A Phúc chạy ở trước.

Tới dưới vách núi, tiếng của A Phúc truyền không được xa, chỉ đành giơ cao một mảnh vải trắng, không ngừng vẫy vẫy, giống như đang biểu đạt ý tứ gì đó.

- A Phúc muốn làm gì?

Triệu Lạc Trần tò mò nói.

Trầm Côn cũng nhìn không hiểu, thằng bé chết tiết này anh dũng như vậy từ lúc nào, lại dám xung phong đi đầu.

Đang suy nghĩ, việc càng thần kỳ hơn phát sinh rồi, chỉ thấy A Phúc ôm lấy một tên đại hán ở bên cạnh, sau đó tên đại hán chỉ lên trời một cái, một con Hắc Tử Điều vốn là kẻ thù liên hạ xuống dưới chân hắn, cười Hắc Tử Điều, đại hán và A Phúc bay lên trên đỉnh núi.

- Đại thiếu gia, A Phúc cuối cùng cũng vẫn còn sống để gặp người!

A Phúc ôm lấy chân Trầm Côn, sợ tới nỗi rằng môi lập cập.

- Người lên đây làm gì?

Trầm Côn điếng người, lẽ nào A Phúc lên đây để nói cho hắn biết, chúng ta chết chắc rồi ư?

- Nô tài là vì mạng sống đây!

A Phúc đột nhiên trở nên hưng phấn, tóm lấy đại hán ở bên cạnh bảo:

- Đại thiếu gia, Hùng đại ca nói, chỉ cần tìm thấy người, đánh thức sáu viên Hải Nạp Bách Xuyên thạch trên người nô tài, chúng ta liền có đường sống, cho dù là Yêu Hồ Tổ Tâm cũng không sợ!

- Đánh thức sáu viên Hải Thạch?

Trầm Côn ngạc nhiên nhìn tên đại hán đó, đột nhiên lùi về phía sau một bước, người đó không ngờ là Ngự Thú Sư Hùng đường chủ mấy ngày trước từng đòi giết Trầm Côn.

Nhưng, Hùng đường chủ hoàn toàn không có hung ác tàn nhẫn như ngày trước, ông ta giống như tín đồ bái thần, nằm rạp xuống dưới chân Trầm Côn, giống như tín đồ cuồng tín hết lớn.

- Một nghìn năm trăm năm rồi, ngự thú sư tại Cửu Châu đã chờ ngài một nghìn năm trăm năm rồi, ngài cuối cùng cũng quay về rồi, con cưng của đại tự nhiên...Thú tôn bệ hạ!

Thú tôn!

Hùng đường chủ rống một tiếng, dọa Trầm Côn ngã nhào, dọa Triệu Lạc Trần ngây người, dọa Ngọc tiên sinh choáng váng.

Tại Cửu Châu đại lục hai chữ Thú tôn chỉ có một ý nghĩa, chính là vạn thú chí tôn Lý Mục - Đại Triệu thần tướng một nghìn năm trăm năm trước, lấy mạng sống bản thân đúc lên đài Thú tôn, phù hộ vương triều Đại Triệu một nghìn năm trăm năm.

- Lão huynh người gọi ta là gì?

Trầm Côn tròn mắt.

- Thú tôn bệ hạ!

Hùng đường chủ lớn tiếng lập lại một lần, sau đó hẩn hơi ngẩng đầu, lên nhìn Trầm Côn.

- Bệ hạ, ngài không tin ta nói à? Lấy danh nghĩa của đại tự nhiên thề, ngài chính là Thú tôn, ngài chính là tín ngưỡng của tất cả ngự thú sư, ngài chính là vạn thú chí tôn duy nhất trong ba ngàn năm Cửu Châu, vua...Của ta!

- A Phúc, thăng thần kinh này nói cái gì thế?

Nếu như hiện tại không phải chiến trường nguy cơ chông chết, Trầm Côn gần như muốn xoay người đào tẩu rồi.

- Đại thiếu gia, người này hình như coi người là Lý Mục rồi!

A Phúc lôi kéo Trầm Côn đi tới một bên, dùng tốc độ rất nhanh nói:

- Mấy ngày trước, người này tìm được rồi nô tài, nói trên người nô tài có mảnh vỡ linh hồn của Thú tôn Lý Mục, còn muốn cung phụng nô tài làm chủ nhân...Nô tài sao dám làm chủ nhân của một người như vậy chứ!

- Về sau, nô tài hỏi rõ, nguyên nhân chính là sáu viên Hải Nạp Bách Xuyên thạch trên người, trong đó có mảnh vỡ linh hồn của Lý Mục...Thế nhưng nô tài nghe nói, khi Lý Mục tự sát, đã đem linh hồn phong ấn bên trong đầu của tượng Thú tôn, để bảo vệ bách tính Đại Triệu rồi, sau đó đài Thú tôn bị hủy, linh hồn của ông ta cũng...

Đột nhiên linh quang lóe lên!

Sáu viên, không, Dạ gia vẫn luôn tìm bảy viên Hải Nạp Bách Xuyên thạch, là mảnh vỡ của đầu Thú tôn!

Trầm Côn thông hiểu đạo lý, rốt cục hiểu toàn bộ rồi.

Sự tình đại khái là như thế, bắt đầu từ vòng ba tháng chạp năm ngoái người nào đó tam kiếm phá Thú tôn, đập vỡ đầu tượng Thú tôn, sau đó đầu Thú tôn tách ra thành bảy mảnh, rải rác ở khắp nơi tại phương Bắc! Tiếp sau đó, Hắc kỵ sĩ, Dạ gia, bọn chúng biết bên trong bảy viên đá ẩn chứa linh hồn của Lý Mục, cho nên mới liều mạng tìm kiếm!

Đến cuối cùng, bảy viên mảnh vỡ linh hồn của Thú tôn, Trầm Côn chiếm được sáu viên! Không sai, nhất định là như vậy!

Nghi vấn duy nhất chính là, bần tăng đã tu luyện đến tầng thứ ba, vì sao không có phát hiện linh hồn của Lý Mục chứ?

Trầm Côn hỏi ra nghi vấn của chính mình.

- Hùng đường chủ, người tin chắc bên trong Hải Nạp Bách Xuyên thạch của ta, có giấu linh hồn của Thú tôn, ta làm sao không phát hiện nhỉ?

- Bởi vì ngài còn chưa có gặp được người kia trong truyền thuyết a!

Hùng đường chủ nói phi thường nghiêm túc.

- Chỉ cần ngài gặp được người kia, sẽ biến thành Thú tôn tái thế, lãnh đạo toàn thể ngự thú sư chúng ta, truyền bá quy luật đại tự nhiên, tái hiện vinh quang của ngự thú sư!

- Người kia? Ai?

Trầm Côn truy vấn.

Hùng đường chủ tự hào hát cảm.

- Tại hạ!

- Người ư?

- Đúng vậy bệ hạ!

Hùng đường chủ tự hào nói:

- Từ sau khi ngài biến thành đài Thú tôn, giữa các ngự thú sư liền lưu truyền một đoạn dự ngôn đến từ Thiên Cơ môn...Khi yêu thú đi vào đất liền, máu tươi nhuộm đỏ hai con sông lớn, tướng quân đã mất nghìn năm trước, sẽ tái hiện nhân gian dưới sự dẫn dắt của rồng và gấu, lấy danh nghĩa vạn thú chí tôn, thi hành ý chỉ của thần.

Hùng đường chủ vỗ ngực mình.

- Dự ngôn này và cảnh tượng hiện tại giống nhau biết bao, rồng và gấu trong đoạn dự ngôn này, gấu không phải là nói ta sao?

Trầm Côn thiếu chút nữa một cước đá chết Hùng đường chủ, đám cuồng tín này liên tưởng giỏi thật!

Bất quá nói đi nói lại, đoạn dự ngôn đó cũng tương đối đúng, bởi vì Trầm Côn lấy được mấy viên Hải Nạp Bách Xuyên thạch, đúng là sau khi gặp Thanh Long và con gấu chó - Thanh Sơn.

- Trầm Côn, nếu như bảy viên Hải Thạch bên trong thực sự có chứa linh hồn của Lý Mục, vậy, ta biết vì sao người không phát hiện được rồi!

Thanh âm của Vương Kiêu đột nhiên từ trong linh hồn truyền đến, hắc cười nói:

- < hồn=“” kinh=“”> của người, chỉ có thể phát hiện linh hồn hoàn chỉnh, thế nhưng linh hồn của Lý Mục đã vỡ thành bảy mảnh nhỏ, chưa bao giờ tụ tập đủ trong tay người, người tự nhiên phát hiện không được những mảnh linh hồn này rồi.

Giải thích của Vương lão huynh có lẽ chuẩn, Trầm Côn ở trong linh hồn nói:

- Vậy hiện tại...

- Tuy rằng người còn thiếu một viên Hải Thạch, nhưng cũng gom được đại bộ phận linh hồn Thú tôn rồi!

Vương Kiêu cuồng tiếu nói:

- Vậy còn chờ cái gì, hồn xác thứ hai và thứ ba của ngươi còn trống, tới đi, để cho ta thấy phong thái của Thú tôn Lý Mục đi!

- Như vậy, đến đây đi!

Mắt híp của Trầm Côn trở nên lim dim.

Lúc này, Triệu Lạc Trần và Ngọc tiên sinh đều bị cuộc đối thoại bất thành tình này làm cho hồ đồ cả rồi, Triệu Lạc Trần vội nói:

- Ê, các người rốt cục là đang nói cái gì vậy, cái gì dự ngôn Thú tôn, yêu thú sắp giết tới nơi rồi kia kìa!

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trầm Côn hướng về phía Hùng đường chủ vẫy vẫy tay, cười tủm tỉm nói:

- Lão Hùng, ta...À, lấy danh nghĩa đại tự nhiên, giao cho ngươi sứ mệnh thần thánh nhất, ngươi bảo vệ những người khác đi trước, ta đoạn hậu!

Hùng đường chủ không cần suy nghĩ, triệu hoán tới hai con yêu thú phi hành, mang theo ba người Triệu Lạc Trần, Ngọc tiên sinh, còn có A Phúc bay xuống vách núi, rất nhanh liền tập trung cùng A La.

Triệu hoán vũ hồn cần thời gian, cho nên Trầm Côn liền gân gân cốt trên đỉnh vách núi, lập tức triển khai lực lượng! Đúng lúc Trầm Côn gặp phải Hùng đường chủ, cục diện của Vô Ma Nhai cũng trở nên nguy cấp.

Chủng loại yêu thú tấn công lên núi phong phú, trên trời, dưới đất, trong lòng đất, gần như bất cứ sinh lộ nào cũng bị chặn. Dưới sự đồ sát điên cuồng của chúng, hơn hai vạn đệ tử Vô Ma Nhai co cụm tại đỉnh núi, dưới sự chỉ huy của Phùng trưởng lão tạo nên phòng tuyến cuối cùng.

- Trưởng lão, các đệ tử chống không nổi rồi!

Một tên đệ tử Phùng gia lão đảo ngã xuống dưới chân Phùng trưởng lão, cay đắng nói:

- Làm sao bây giờ a, yêu thú không chấp nhận sự đầu hàng của chúng ta, cũng không cần giết sạch chúng ta chứ!

- Ta biết nên làm cái gì bây giờ sao?

Phùng trưởng lão hỗn hển hô to! Hắn nhìn một chút đám yêu thú càng lúc càng đông ở bên ngoài, nghiêng rằng nói:

- Sơn lộ chính diện không thể xông qua nổi rồi, chúng ta tới vách núi ở hậu sơn, ở đó mặc dù cao, nhưng các đệ tử quen thuộc địa hình, lại có linh khí hộ thân, nhảy xuống, nói không chừng còn có đường sống.

- Nhảy xuống núi?

Các đệ tử sợ ngây người, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, may mắn thì còn giữ được nửa cái mạng, thật sự còn tốt hơn là chết trong miệng yêu thú!

Ngay sau bước tiến của Phùng trưởng lão, toàn bộ đệ tử Vô Ma Nhai còn lại đều tới bên vách núi.

Trầm Côn chính là đang đứng ở đây.

Hắn cúi đầu, buông vai, hai chân tự nhiên duỗi dài, giống như là một cỗ thi thể treo trong không khí, tư thế vô cùng cổ quái. Bất quá Phùng trưởng lão đã không có tâm tình để ý tới hắn rồi, phản phô nói:

- Phùng Trọng, ngươi dẫn ba nghìn đệ tử nhảy trước, Phùng Lôn, ngươi dẫn ba nghìn đệ tử nhảy sau...

Hắn giấu một điểm tâm tư, lòng nói, để đám đệ tử nhảy trước, cho dù chúng chết, cũng có thể tạo nên một lớp đệm thịt ở dưới vách núi, tới lúc mình nhảy, cơ hội sống sót liền có thể cao hơn.

Vụt!

- Các đệ tử, theo ta, nhảy xuống tìm đường sống!

Một tên thân tín Phùng gia nhảy xuống, dưới sự dẫn động của hắn, nhất là dưới sự uy hiếp của yêu thú ở sau lưng, những đệ tử khác nghiêng rằng, nhắm mắt lại, nhảy xuống như thả bánh trôi vào nồi, hơn hai vạn người cũng nhảy, tương đối hoành tráng.

Đương nhiên, vẫn có một vài đệ tử không dám nhảy, nhưng không lâu sau, bọn chúng liền biến thành món ăn trong miệng yêu thú.

Và đương nhiên, ở dưới vách núi cũng bị yêu thú phong tỏa rồi, đệ tử nhảy xuống cho dù không chết cũng chả có kết cục tốt đẹp gì.

Đúng vào cái lúc vừa đáng thương vừa đáng cười này, trên vách núi vang lên tiếng cười nhạt:

- Hậu nhân của Tiêu Khinh Hoàng, không ngờ suy bại tới mức này, đáng than, đáng buồn, đáng cười nha!

Một đạo hắc ảnh từ từ hiện ra trên lưng chừng trời, mặc áo khoác lông màu trắng, tóc dài đen nhánh buộc trên đỉnh đầu, không trang điểm, mà lại xinh đẹp khiến người ta lác mắt, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành này, chính là Yêu Hồ Tổ Tâm!

- Tô Tâm? Tránh ra, tránh ra!

Các đệ tử thoáng cái liền luống cuống đẩy nhau nhảy xuống dưới vách núi, trong lúc hỗn loạn, Trầm Côn ở bên cạnh vách núi cũng bị bọn chúng kéo xuống.

Thế nhưng Trầm Côn vẫn còn là tư thế kia, vai buông xuống, tựa như một tờ giấy trắng, bay lơ lửng trong không trung, nhẹ nhàng mà rơi trên mặt đất. A La đang dẫn người tiếp ứng ở dưới, rất nhanh liền bảo vệ Trầm Côn tiến vào trong đội ngũ.

Bịch! Bịch! Bịch!

Các đệ tử Vô Ma Nhai nhảy xuống phát ra thanh âm nặng nề, rất may mắn đã có một đám đệ tử làm đệm thịt ở dưới, lại thêm bản thân có linh khí bảo hộ, những đệ tử này đại đa số đều sống sót, nhìn một chút, đại khái còn khoảng sáu bảy nghìn người còn có thể đứng dậy hoạt động.

Nhưng bất hạnh chính là, dưới vách núi cũng có yêu thú.

Đám thú này chính đang vây khốn ba nghìn kỵ binh của Trầm Côn, vừa nhìn thấy một đám thức ăn, lập tức chia ra một đội giết tới.

Mà Tổ Tâm hình như rất thích cảnh tượng đi săn này, bà ta cười dài ngồi ở giữa không trung, thuận tay chỉ điểm hướng đi của đàn yêu thú, dưới sự chỉ huy tinh diệu của bà ta, gần như không đến nửa khắc, hơn ba nghìn nhân mã của Trầm Côn, còn có sáu bảy nghìn đệ tử Vô Ma Nhai nhảy xuống, liền bị đám yêu thú vây lại một lần nữa.

- Làm thế nào, làm thế nào?

Đứng trong đám người, Phùng trưởng lão chỉ cảm thấy tinh thần mình sắp suy sụp, lão đã dùng cách nhảy xuống núi, nhưng không ngờ vẫn không chạy thoát, tức giận quát:

- Các ngươi nghĩ ra chủ ý gì đi chứ, nên làm thế nào?

- Con mẹ ngươi mới là trưởng lão, ngươi nên nghĩ ra chủ ý mới đúng.

Phùng gia đệ tử cũng chả còn quan tâm tôn ti trật tự gì nữa, mắng chửi thật lực.

- Phùng Thương, bọn ta lâm vào bước đường cùng, đều là trách nhiệm của ngươi.

- Ông đây có làm quỷ cũng không tha cho ngươi!

- Đừng có làm ồn nữa!

Phùng Thương hét lớn một tiếng, sau đó lão đột nhiên quỳ xuống, dùng hai đầu gối đi tới phụ cận khu vực yêu thú bao vây, nhìn lên trời khóc lóc nói:

- Tổ Tâm đại nhân, bọn ta đồng ý làm thần dân của người, cầu xin người, chấp nhận sự đầu hàng của chúng ta đi!

- Cầu xin người!

Các đệ tử Phùng gia cũng quỳ xuống, trái ngược hoàn toàn với ba nghìn nhân mã của Trầm Côn, cầm đao mà đứng, bộ dạng chết không nhú mảy.

Một đội quân, có thể trong tuyệt cảnh giữ vững tâm tính có chết cũng không hàng, như vậy, đội quân đó có thể được coi là thiết quân nhất định phải tôn kính rồi.

Quả nhiên! Tổ Tâm chẳng thèm nhìn Phùng trưởng lão, cười dài nhìn lướt qua đội quân của Trầm Côn.

- Không tệ, các người mặc dù rất nhỏ rất yếu, nhưng lại đáng để kẻ địch tôn trọng, ta ban cho các người vinh quang. Các người sau khi chết, thần dân của ta sẽ không làm nhục thi thể của các người, đại táng các người cho các người nở mày nở mặt.

- Còn các người.

Ánh mắt của Tổ Tâm quay về chỗ Phùng trưởng lão.

- Muốn đầu hàng sao? Rất tiếc, trong ba nghìn năm tuổi thọ của ta, đã nhìn thấy rất nhiều kẻ phản bội, rất nhiều âm mưu, cho nên, ta không thích giữ lại đám tù nhân có thể gây phiền toái như các người...Vừa vặn, thần dân của ta cũng đã mệt rồi, đói rồi, liền dùng thân thể của các người, lấp đầy bụng bọn chúng đi!

Nghe thấy lời này, Phùng trưởng lão vừa khóc vừa cười, điên rồi hô:

- Tổ Tâm đại nhân, chúng ta không đầu hàng nữa, chúng ta tiếp tục chống cự còn không được sao? Xin người đó, cũng cho chúng ta chút tôn trọng đi!

Câu trả lời của Tổ Tâm chỉ có một chữ.

- Giết

Grao, một tiếng thú gào chấn động cửu thiên, đám yêu thú điên loạn xông tới.

Đúng lúc này, trong đám kỵ binh vang lên một thanh âm, một thanh âm quân nhân cương nghị phong cách cổ xưa:

- Tổ Tâm, dung túng yêu thú làm hại con người, đầu độc sinh linh, là tội ác tày trời, người muốn ép ta phong ấn người một lần nữa sao?

120. Chương 118: Thú Tôn Hàng Lâm

Nghe thấy thanh âm mang vẻ cổ xưa này, Tổ Tâm tựa hồ nhớ về tới một ngàn năm trăm năm trước, trong đại sơn mệnh mộng đó.

Ngày hôm đó, mười vạn yêu thú hoành hành phương Bắc Đại Triệu, Tổ Tâm đoạt được mao vua, khóc lớn trên đỉnh núi, đúng lúc này, thân ảnh mặc giáp đen quen thuộc đó xuất hiện ở sau lưng, một thanh quyền trượng, một bộ ngự thú thiên y, một con sư tử vàng làm tọa kỵ.

Sau đó thì sao?

Tổ Tâm không muốn nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến! Bà ta chỉ biết là, chiến giáp màu đen đó khiến bà ta phải trốn trong Đông Hải một ngàn năm trăm năm! Một ngàn năm trăm năm không được lên Cửu Châu, cũng không dám về quê thăm mộ phụ mẫu, biết được mồng ba tháng chạp năm ngoái, đài Thú tôn bị hủy!

- Người quay về rồi?

Đàn yêu thú đột nhiên giống như đứng hình, ngơ ngẩn nghe thanh âm này vang vọng, qua thật lâu, Tổ Tâm mới cười cay đắng, nhẹ giọng hỏi:

- Một ngàn năm trăm năm không gặp, thanh âm của người, vẫn như xưa!

- Thanh âm của người cũng không thay đổi!

Một bóng người đầu trọc đi ra khỏi quân trận, tới giữa đàn yêu thú, nghìn vạn yêu thú, không ngờ lại hồn phi phách tán mà nhường đường, kinh khủng thất thố mà lay châu, dường như trên người có loại khí tức nào đó, khiến thiên hạ vạn thú không dám ghé mắt nhìn!

Đội ngũ nhân loại cũng ngỡ người, chỉ có Phùng trưởng lão miễn cưỡng thanh tỉnh, lão dường như điên cuồng phát hiện ra, thiếu niên đầu trọc phát ra khí tức vô cùng hùng hồn, khiến vạn thú lùi bước này lại chính là Trầm Côn!

Càng điên cuồng chính là, ‘Trầm Côn’ ngẩng đầu liếc Tổ Tâm trên trời một cái, lạnh lùng nói:

- Người biết, ngoại trừ Triệu vương, không ai có thể tại đỉnh đầu ta nói chuyện!

Hắn thực sự uy hiếp Tổ Tâm sao?

Hắn muốn tìm chết à?

Tim của Phùng trưởng lão cũng sắp nổ tung rồi! Nhưng việc càng thêm bất khả tư nghị đã phát sinh! Chỉ thấy Tổ Tâm bật cười, không ngờ lại hạ xuống đối diện ‘Trầm Côn’!

- Nếu như ngươi đã không thích, thế ta hạ xuống vậy!

Tổ Tâm bật cười một tiếng, giống như một bé gái nhà hàng xóm.

- Một ngàn năm trăm năm không ập, ngươi tại sao lại kiếm một thân hình hòa thượng vậy? Không biết ta ghét nhất là hòa thượng sao? Nhất là Huyết Phật năm đó, còn có Thích Ca Bồ Đề bây giờ!

- Chuyện năm đó, đừng nhắc lại nữa!

‘Trầm Côn’ lạnh lùng cắt ngang lời bà ta.

- Hôm nay ta chỉ hỏi ngươi một câu, nhất định phải giết hết mọi người ở đây mới chịu ngừng tay sao?

Tổ Tâm nghiêng đầu, biểu tình rất đẹp đẽ.

- Đương nhiên không phải, chí ít, ta sẽ không ra tay với ngươi!

- Vậy những người này thì sao?

Trầm Côn chỉ ba nghìn kỵ binh của mình.

- Những người này, là binh mã của thân thể này của ta, cũng coi là binh mã của ta!

Tổ Tâm nhìn cờ xí của ba nghìn kỵ binh, là Thanh Vân kỳ của Vô Ma Nhai!

- Đã là quân của ngươi.

Tổ Tâm cao giọng.

- Bay đâu, chuẩn bị cho họ đủ lương thực và vàng bạc, tiễn bọn họ rời khỏi Đại Hoang Châu, cũng truyền lệnh xuống dưới, quân đội mang theo Thanh Vân kỳ, hết thấy không được chặn đường!

Nhìn chằm chằm con mắt của Trầm Côn một lúc lâu, đột nhiên thanh âm càng lớn.

- Ngoài ra, ta lấy danh nghĩa Vạn Yêu thành, đương chủ của Vạn Thú quyền trượng thề, khi còn sống, chỉ cần Thanh Vân kỳ không xuất hiện trong trận của quân địch ta, Tổ Tâm ta, tuyệt không đối địch với Thanh Vân kỳ.

Trầm Côn hình như đã quá mệt mỏi, gật đầu, nở một nụ cười.

- Đa tạ!

- Giữa ta và ngươi, còn cần phải nói tiếng ‘cảm ơn’ sao?

Tổ Tâm thở dài sau đó nhường đường tạo ra một đại lộ cho Trầm Côn.

- Bảo trọng!

Trong vạn thú, Trầm Côn bước dài mà đi. Theo sau hắn, A La điều động quân đội, giống như một con rắn lớn xuyên qua tuyến phong tỏa của yêu thú, hơn nữa dọc đường đi còn phải nhận nước và thức ăn, cùng với vàng bạc châu báu. Cuối cùng, dưới sự yêu cầu của Ngọc tiên sinh, bọn chúng còn mang cả tro cốt của tổ tiên Vô Ma Nhai dâng lên, thuận tiện mang tới luôn mấy xe châu báu của Lăng Vân tông, để Trầm Côn mang đi tất. Thấy cảnh này, Phùng trưởng lão như trút được gánh nặng nở nụ cười.

- Đa tạ Tổ Tâm đại nhân, đa tạ Tổ Tâm đại nhân! Các đệ tử, lập tức chỉnh lý đội ngũ, buông vũ khí, theo ta đi!

Phùng gia đệ tử cũng thở phào, bọn chúng vứt bỏ vũ trang trên người, xếp thành một hàng, đi theo tới của thông đạo của yêu thú, nhưng đúng lúc bọn chúng muốn tiến vào thông đạo, yêu thú liền lấp kín đường vào, nhìn chằm chằm sáu bảy nghìn đệ tử Phùng gia.

- Tổ Tâm đại nhân, người, người không phải đáp ứng thả chúng ta đi rồi à?

Phùng trưởng lão gơ tay lên nói.

Tổ Tâm căn bản không để ý tới lão, nhưng một con thú mặt người thân sư tử ở bên cạnh trả lời:

- Người nghe rõ ràng, nghĩa mẫu ta để cho chạy là Thanh Vân chiến kỳ của Vô Ma Nhai!

- Chúng ta cũng là Thanh Vân kỳ mà!

Hối hận vỗ trán đánh đập, lão vừa mới nói, một đời vua một đời thần, lão đã đổi Thanh Vân kỳ của tổ tông truyền xuống thành quân kỳ chữ Phùng rồi.

- Lập tức đổi lại Thanh Vân kỳ, đổi mau, nhanh!

Phùng trưởng lão vội ra lệnh, một con yêu thú đẩy Phùng trưởng lão ra đất, tức giận nói:

- Lâm trận đổi cờ, người coi chúng ta là dã thú ngu xuẩn sao?

- Không, không!

Phùng trưởng lão vội vàng nhìn đông ngó tây, đột nhiên thấy bóng lưng Trầm Côn, gọi:

- Trầm Côn, thiếu chủ, bọn ta cũng là Vô Ma Nhai nhất mạch, người không thể thấy chết không cứu chứ!

Các đệ tử khác cũng luống cuống, thấy người quen trong đội ngũ của Trầm Côn, bọn chúng thì nhau gọi:

- Hồng Tam, chúng ta là bằng hữu lâu năm, người nói với Trầm Côn một tiếng, cho ta gia nhập đội ngũ với!

- Long nhị ca, huynh đừng đi, ta còn nợ huynh tiền mà, cầu huynh đó, nói với Trầm thiếu gia một tiếng, ta trả năm trăm lượng vẫn không được sao?

Nghe thấy tiếng kêu của chúng, Trầm Côn đi mà đầu không thèm ngoảnh lại, mà đệ tử Thanh Vân kỳ ở sau lưng hắn đột nhiên cảm thấy sáng khoáy vô cùng, thoải mái vô cùng, vinh quang vô cùng!

- Vương lão thất, người còn mặt mũi gọi ta một tiếng Hồng Tam bằng hữu sao? Trên tự tướng đài, lúc ta theo Trầm thiếu gia, người cười nhạo ta thế nào? Ai từng nói, ta chỉ là một con lừa bướng bỉnh, theo Trầm Côn chính là chết đi sống lại?

- Năm trăm lượng bạc mà đòi ta thương cảm người à? Xin lỗi nhé, ta là binh sĩ của Trầm thiếu gia rồi, cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi tiền là không thiếu!

- Lão huynh, thực sự xin lỗi nhé, ta không có cách nào giúp người cả...Ai bảo người lúc trước phản bội thiếu gia ta?

Đệ tử Trầm gia cười hô hô nghênh ngang mà đi. Mặc dù bọn họ cũng là tàn binh bại tướng được người khác tha chết, nhưng bọn họ còn có đường sống, còn có võ công bí tịch thượng đẳng nhất, khắp người vàng bạc châu báu, cùng với tương lai tươi sáng vô cùng, so với đám đệ tử Phùng gia đời bại đang chờ chết, tư vị đó khó mà hình dung được.

Càng tươi đẹp hơn chính là, hôm nay bọn họ cầm Thanh Vân kỳ liền có thể sống sót, vậy ngày mai, bọn họ đối với Thanh Vân kỳ nhất định càng thêm mạnh mẽ, lực ngưng tụ của quân đội nhất định càng cao. Trơ

mắt nhìn đệ tử Trầm gia đi xa, còn có Trầm Côn không thêm ngoảnh đầu lại, Phùng gia đệ tử khóc, cười, ngẩn người, phát điên, bọn chúng dường như bây giờ mới ý thức được câu nói của Trầm Côn - hối hận rồi, đừng tới xin ta!

...

Buổi sáng bốn ngày sau, biên giới Đại Hoang Châu và Triệu quốc, Long Cốt sơn. Đệ tử Trầm gia trông về phương Bắc, cát vàng nhuộm máu, còn có Đại Hoang Châu đổi tên thành Đại Hoang thành, hơn ba nghìn người thối thức rất lâu. Trải qua ba ngày hành quân vội vã, bọn họ cuối cùng cũng ra khỏi phạm vi thể lực của yêu thú, nhưng tiếp theo nên đi đâu đây?

Triệu Lạc Trần, Ngọc tiên sinh, còn có Hùng đường chủ ở trên đỉnh núi khăn cấp bàn bạc, nhưng Trầm Côn lại trốn trong một khe núi, mây chau mặt ủ triệu hồi hai vũ hồn của mình. Thân hình to lớn, vẻ mặt cương nghị, râu dài đến ngực, một thân khải giáp màu đen, đây chính là bộ dạng của Lý Mục, cũng rất có sự uy nghiêm của vạn thú chí tôn, chỉ là...

Hắn lại ngồi bên cạnh Vương Kiêu, mắt đờ đẫn, miệng chảy dãi, cười khúc khích nắm lấy cằm Vương Kiêu:

- Ca ca, ca ca!

Wương Kiêu bắt đắc dĩ cười khổ:

- Làm sao bây giờ? Hắn là một thằng ngu!

Trầm Côn cũng đau đầu, liên tục vỗ trán.

- Vương lão huynh, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, trời ơi là trời, không ngờ ta lại gọi về một vũ hồn ngu si!

Trận chiến Vô Ma Nhai hôm đó, Trầm Côn mặc dù lấy được linh hồn của Lý Mục, nhưng mà chỉ có sáu viên, viên thứ bảy đã bị Dạ Trung Hành lấy đi rồi. Linh hồn thiếu đi một phần, thần trí của Lý Mục tự nhiên chịu ảnh hưởng, hắn nhìn thì giống một đứa trẻ năm sáu tuổi, gọi Vương Kiêu là ca ca, đòi Trầm Côn cho bú sữa, gặp phải hồn xác thứ ba của Trầm Côn, hắn còn trèo lên chơi trò cười ngựa.

Ông trời ơi, Trầm Côn tổng kết lại một chút, Lý Mục chỉ có dưới hai loại tình huống mới có thể đột nhiên thanh tỉnh!

Thứ nhất, thằng cha này đột nhiên động kinh, mơ hồ tỉnh lại, dưới loại tình huống này hắn bất cứ lúc nào cũng có khả năng lần thứ hai biến thành đứa trẻ ngốc!

Loại thứ hai, chính là gặp phải Tổ Tâm, hoặc những nhiệm vụ trọng yếu phi thường khác, tiềm thức của Lý Mục bị tác động, mới có thể tạm thời thanh tỉnh! Một ngày trước giao tiếp với Tổ Tâm, tự nhiên chính là Lý Mục, nhưng rời khỏi tầm nhìn của Tổ Tâm, Lý Mục liền biến thành bộ dạng trẻ ngốc.

- Ca ca, bú sữa!

Lý Mục đột nhiên ôm lấy Minh Vương pháp tướng của Trầm Côn, mở to mồm, cắn trúng *** của Trầm Côn (tự hiểu nhé: D), sau đó hắn cười hô hô.

- Chụt, chụt, chụt, hô hô, chụt!

Trầm Côn ngực tê rần, cầu xin:

- Vương lão huynh...

- Đừng nhìn ta, ta cũng không có biện pháp!

Wương Kiêu ngửa mặt lên trời thở dài.

- Nếu muốn chữa cho Lý Mục khỏi, sợ rằng chỉ có đoạt lại viên Hải Thạch thứ bảy trong tay Dạ gia, trước lúc đó...Người nhện đi vậy!

- Nhện?

Trầm Côn sắp sụp đổ rồi.

- Lão huynh, nếu như người mỗi ngày bị một lão già hơn một nghìn năm trăm tuổi, ôm lấy người, ngoạm lấy ngực, người, người nhin được không?

Vương Kiêu cười ha ha. Sau đó vẻ mặt của hắn trở nên trịnh trọng.

- Trầm Côn, Lăng Vân tông bị diệt rồi, bước tiếp theo người chuẩn bị làm cái gì?

- Hùng đường chủ muốn ta đi Ngự thú sơn trang, xác minh đoạn dự ngôn của Thú tôn gì đó, nhưng người nhìn Lý Mục...

Trầm Côn bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Bộ dạng này của hắn, cho dù ta mới lên người mình, có người chịu tin ta là Thú tôn Lý Mục sao?

- Dự ngôn?

Sắc mặt Vương Kiêu hơi đổi.

- Có phải một đoạn dự ngôn như thế này, khi yêu thú đi vào đại địa, máu tươi nhuộm đỏ hai con sông lớn, tướng quân đã mất nghìn năm, sẽ tái hiện nhân gian dưới sự dẫn dắt của rồng và gấu, lấy danh nghĩa vạn thú chí tôn...

- Ôi chà! Vương lão huynh vẫn còn nhớ ư?

Trầm Côn cười mỉa.

- Đúng, chính là một đoạn vớ vẩn như thế, hình như ở sau còn có một câu. Câu gì nhỉ?

Hắn coi Hùng đường chủ là một tên cuồng tín tôn giáo, một thằng thần kinh, cho nên cũng không nhớ nội dung chuẩn xác của dự ngôn.

- Thi hành chỉ ý của thần!

Vương Kiêu đột nhiên nói.

Đoạn < thiên=“” cơ=“” dự=“” ngôn.=“” thú=“” tôn=“” thiên=“”> này, nội dung quan trọng nhất chính là câu cuối cùng, sau khi vạn thú chí tôn sống lại, sẽ thi hành chỉ ý của thần...

121. Chương 119: Thiên Cơ Dự Ngôn

Trầm Côn mở to hai mắt.

- Lão huynh, người làm sao vậy? Sao lại dạy khóa dự ngôn cho ta? Hắc hắc, dự ngôn thứ này, nghe cho vui thôi!

Vương Kiêu lộ ra nụ cười khẩy cổ quái.

- Trước khi ta chết, cũng không đem Thiên cơ dự ngôn để trong lòng, thế nhưng ta ở Lan Vân sơn một nghìn hai trăm năm, từ từ được khai ngộ rồi, hiểu ra rồi, Thiên cơ dự ngôn, quả thật là lời bình luận về số mệnh Cửu Châu, dự ngôn thần bí nhất thiên hạ!

- Nếu như người còn chưa tin, nghe ta nói thêm một đoạn dự ngôn!

Vương Kiêu tự giễu cười nói:

- Tình yêu thật sự trong lòng, nghìn năm bóng tối, khiến cho hắn vứt bỏ tất cả tôn nghiêm và danh dự, đi theo kẻ ti tiện, hướng tới vinh quang, dẫm lên những đỉnh núi mà kiếp trước chưa từng bước qua, đoạt lại tình yêu thật sự khiến hắn truy tìm mất ngàn năm! Cuối cùng, hắn lấy hai tay đầy máu để thi hành ý chỉ của thần...

Đột nhiên hỏi lại.

- Người cảm thấy, đoạn dự ngôn này đang nói ai?

Trầm Côn sững sốt

- Lão huynh, đoạn dự ngôn này hình như chưa nói xong mà!

- Không cần quan tâm nó xong hay chưa, người cho rằng, nó nói về ai?

Vương Kiêu hỏi lần nữa.

- Nói về...

Trầm Côn tử tế suy nghĩ nội dung trong dự ngôn, kinh hãi nói:

- Nói về người?

Vương Kiêu gắt gao nhìn chăm chăm Trầm Côn.

- Đoạn dự ngôn này, xuất phát từ < thiên="” cơ="” dự="” ngôn,="” huyết="” phù="” thiên="”>, từ một nghìn hai trăm năm trước, ta đã tận mắt thấy qua đoạn dự ngôn này!

- Hiện tại người tin tưởng tính chuẩn xác của thiên cơ dự ngôn chưa?

Vương Kiêu cười cười.

- Vậy thì thành thật ngồi xuống, nghe ta đem lai lịch của Thiên cơ dự ngôn nói rõ ràng!

Trầm Côn ngồi xuống.

- Thiên cơ dự ngôn, từ xưa đến nay đã tồn tại trong phong thủy sư của Cửu Châu, nó có tổng cộng chín phần, cũng giống như đã tả Vương Kiêu ta, nó tổng cộng ám chỉ chín người, là Thiên mệnh cửu nhân! Các phong thủy sư tin tưởng, chỉ cần tìm được Thiên mệnh cửu nhân này, liền có thể thám thính số mệnh Cửu Châu, quan sát thiên đạo biến hóa!

Vương Kiêu nói:

- Ta bị nhốt một nghìn hai trăm năm, cũng suy nghĩ tìm tòi một nghìn hai trăm năm, về Thiên cơ dự ngôn, ta có thể nói cho người ba câu!

- Câu đầu tiên, Thiên cơ dự ngôn, xuất phát sớm nhất là từ Thiên Cơ môn! Theo ta được biết, năm đó dự tính ban đầu khi Thiên Cơ môn thành lập, chính là để tìm Thiên mệnh cửu nhân này, hơn nữa bọn họ hiện tại cũng vẫn còn đang tìm kiếm.

- Lấy năng lực Thiên Cơ môn, tìm mấy nghìn năm cũng không tìm được sao?

Trầm Côn nhớ tới Thiên Cơ môn môn chủ, lão quỷ Kha Tây.

- Đây chính là câu thứ hai ta muốn nói tới!

Vương Kiêu nói:

- Thiên cơ dự ngôn tuy rằng rõ ràng ám chỉ chín người, thế nhưng dùng từ tối nghĩa, ngôn ngữ không rõ ràng, đừng nói là ta, cho dù là lịch đại môn chủ Thiên Cơ môn, vẫn không dám xác định Thiên mệnh cửu nhân đến tột cùng là chỉ ai!

- Đây giống như những gì dự ngôn đã nói, tướng quân đã mất nghìn năm, danh nghĩa vạn thú chí tôn...Nghe đến mấy cái này, đại đa số mọi người sẽ cho rằng nó đang nói Thú tôn Lý Mục, thế nhưng, tướng quân am hiểu ngự thú chỉ có mỗi Lý Mục à? Tướng quân phù hợp những đặc điểm này thực sự quá nhiều, nói Lý Mục là một trong Thiên mệnh cửu nhân, tối đa cũng chỉ có mấy phân khả năng mà thôi!

Vương Kiêu lại nói:

- Mà vừa rồi nói cho người, người nghe thấy đoạn dự ngôn này, lập tức liên tưởng đến ta, thế nhưng, chỉ có ta mất đi tình yêu thực sự sao? Chỉ có ta có thể vẽ ra huyết phù sao? Linh phù sư hợp với dự ngôn, cũng không hề ít!

Trầm Côn ra hiệu chính mình đã hiểu.

- Vương lão huynh, câu thứ ba là gì?

- Câu thứ ba, người vừa rồi đã hỏi rồi, chính là, người không phải cảm thấy, vô luận Thù tôn thiên, hay là Huyết phù thiên, cũng không có nói hết, đều giống như còn có nửa câu nữa?

Trầm Côn vỗ đùi.

- Đúng, phần cuối của hai câu này, đều là ‘thi hành ý chỉ của thần’, nhưng con bà nó, thi hành ý chỉ gì của thần, theo ý chỉ đi làm cái gì, căn bản không hề nói rõ!

- Đây chính là đặc điểm của Thiên cơ dự ngôn.

Vương Kiêu giải thích:

- Thiên cơ dự ngôn chia làm chín đoạn, phần cuối mỗi một đoạn đều là một câu nói giống nhau, ‘thi hành ý chỉ của thần’. Nhưng chín đoạn dự ngôn cũng không có nói rõ ràng, thiên mệnh cử nhân dưới sự chỉ dẫn của thần đi làm cái gì!

Trầm Côn chỉ có cười khổ.

- Chưa nói rõ ràng Thiên mệnh cử nhân là ai, cũng chưa nói rõ ràng chín người sau khi xuất hiện phải làm gì, dự ngôn này...

- Đây chính là đặc điểm của dự ngôn, trước khi sự tình phát sinh, thế nhân vĩnh viễn không biết hàm nghĩa chuẩn xác của nó!

Vương Kiêu cười cười.

- Càng chó má chính là Thiên cơ dự ngôn đã không còn hoàn chỉnh, trong Thiên Cơ môn cũng chỉ có bảy đoạn, mà ta, chỉ thấy qua ba đoạn, phân biệt là...

Nói đến đây, Lý Mục đột nhiên nhảy lên lưng Vương Kiêu, vui đùa âm ỉ nói:

- Ca ca, cười ngựa, cười ngựa!

Cuộc nói chuyện của hai người bị cắt ngang, Trầm Côn càng bật cười.

- Phong thủy lần lượt xoay chuyển, tên ngu này tìm tới người rồi, ha ha, Vương lão huynh, ta cũng không có biện pháp giúp người đâu!

Vương Kiêu phì cười, bắt quá mắt hấn đột nhiên sáng ngời, cười nói:

- Đúng rồi, ta trái lại có một cách, có thể xác định Lý Mục có phải là một trong Thiên mệnh cử nhân hay không?

- Hả? Lão huynh người không phải nói, cho dù Thiên Cơ môn chủ, cũng không có biện pháp xác định thân phận của Thiên mệnh cử nhân à?

Trầm Côn vô cùng kinh ngạc nói.

- Thiên Cơ môn chủ không được, thế nhưng bản thân Thiên cơ dự ngôn, lại để lại đầu mối!

Vương Kiêu cười nói:

- Tất cả chín đoạn Thiên cơ dự ngôn, đều là xác minh cho nhau, ngay như đoạn sau đây, nó nói - tướng quân thức giấc, mang tới chỉ dẫn bằng máu, sự dụ hoặc tà ác. Tà ma trầm luân, sẽ tái hiện nhân gian, thi hành ý chỉ của thần...

Vương Kiêu đột nhiên ngậm miệng lại, Trầm Côn tiếp lời nói:

- Giống nhau, sau thi hành ý chỉ của thần không còn gì nữa!

- Không sai, đây cũng là một đoạn dự ngôn chỉ có nửa phần trên, nói đến chính là, sau khi tướng quân trong Thù tôn thiên nhắc tới sống lại không lâu, một tên ác ma sẽ tái hiện nhân gian!

Vương Kiêu nói:

- Vậy người cứ đợi đi, Lý Mục đã tái hiện nhân gian rồi, nếu như người tiếp tục đợi được cái ‘chỉ dẫn bằng máu’ gì đó, như vậy không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Mục chính là Thù tôn trong Thiên mệnh cử nhân.

Đang nói, xa xa truyền đến tiếng kêu của Hồng Tam, Trầm Côn vội vàng rời khỏi thế giới linh hồn.

- Lão đại, chúng ta đã ly khai phạm vi thế lực của yêu thú, các huynh đệ cũng nghỉ ngơi đủ rồi!

Hồng Tam bẩm báo tình hình của đội ngũ, sau đó lấy ra một mảnh lụa trắng.

- Đúng rồi, lúc rời khỏi Đại Hoang Châu yêu thú đem một đồng bấu vật của Lăng Vân tông giao cho chúng ta, những thứ khác đều đã phân biệt rõ ràng rồi, còn mỗi tấm địa đồ này, Ngọc tiên sinh nói lão cũng không nhận ra, để ta mang cho lão đại nhìn thử.

Địa đồ? Trầm Côn mở ra xem vài lần, sau đó toàn thân hắn đều cứng ngắc.

- Hồng Tam, người đi nói cho sư phụ, ta cũng không biết địa đồ này là có ý gì!

Trầm Côn ngơ ngác phân phó, chờ Hồng Tam đi xa, hắn lần thứ hai tiến nhập thế giới linh hồn, điên loạn gọi:

- Vương lão huynh, chỉ dẫn bằng máu, chỉ dẫn bằng máu, bà nó, nó xuất hiện rồi!

Địa đồ Hồng Tam mang đến rất nhỏ, chỉ cỡ hai quyển sách, mặt trên vẽ một địa phương na ná mê cung, có một mũi tên màu đỏ chỉ dẫn phương hướng, mặt khác còn có vài câu khẩu quyết, nói mấy thứ như ‘tiến lên ba bước, lùi lại sáu bước’, chắc là cách tránh bẫy trong mê cung.

- Điểm cuối của mũi tên, là một đồ án hình đầu lâu tà khí xung thiên.

Mà địa đồ này lại được vẽ bằng...Máu!

- Chỉ dẫn bằng máu!

Vương Kiêu cũng thấy được địa đồ, sau khi kinh ngạc nửa ngày, hắn âm u nói:

- Không hề nghi ngờ, địa đồ này, chính là chỗ chôn của một trong Thiên mệnh cửu nhân.

Mắt híp của Trầm Côn lóe ra quang mang tham lam.

- Nói cách khác, địa phương trên địa đồ này, có một linh hồn cường đại...Có thể làm vũ hồn thứ ba của ta!

Hai người nhìn nhau một lát, đột nhiên ử rử lắc đầu.

Có thể lấy được vũ hồn thứ ba đương nhiên là hoàn mỹ, nhưng vừa nhìn cái địa đồ này, chỉ có một cái mê cung, mê cung này ở chỗ nào, có đặc điểm gì, căn bản không có nói rõ, bảo Trầm Côn đi tìm vào mắt!

- Thôi, chúng ta làm mấy việc khác đi!

Trầm Côn từ bỏ việc đi tìm tà linh trên địa đồ, cười nói:

- Vương lão huynh, ta đáp ứng người, phải giúp người tìm được Đỗ Nguyệt Nhi, vậy người có đầu mối không?

Nhắc tới Đỗ Nguyệt Nhi, Vương Kiêu lập tức trở nên lo lắng.

- Nói ra thì cổ quái, ta cùng Nguyệt Nhi chết ở Lan Vân sơn, linh hồn cũng nên ở một chỗ, nhưng sau khi ta bị giam cầm, liền không thấy được linh hồn của Nguyệt Nhi...

- Sư phụ quét rác của ta từng nói qua, hồn về cố hương, nói không chừng phụ nhân của người về cố hương rồi thì sao?

Trầm Côn cười nói, quê của người ở đâu, chúng ta tới đó xem xem sao, cho dù không tìm thấy Đỗ Nguyệt Nhi, gặp gỡ hậu duệ của người cũng tốt đúng không?

Vương Kiêu nở nụ cười.

- Người thực sự muốn tới quê của ta?

- Sao? Quê của người có vấn đề gì à?

Trầm Côn rất kỳ quái giọng điệu của Vương Kiêu.

- Không có gì, chỉ là ta sinh ra ở nơi Đại Hán cao tổ chém rắn khỏi nghĩa, Bạch Mã sơn, bây giờ ở nơi đó đã mọc lên một tòa thành lớn.

Vương Kiêu cười càng thêm cổ quái.

- Ngự thú sơn trang, chính là ở Xích Tiêu thành.

Biểu tình của Trầm Côn cứng lại.

- Ta phải đến sào huyệt của một đám tín đồ cuồng tín tôn giáo?

Lúc hắn quay lại thế giới hiện thực một lần nữa, Trầm Côn vừa vặn thấy được Ngọc tiên sinh, Triệu Lạc Trần, A La, còn có Hùng đường chủ đi tới chỗ mình.

Về mặt của bọn họ đều là nghi hoặc và khó hiểu.

Trầm Côn ai oán thở dài, hắn biết mấy người này đang nghi hoặc cái gì rồi... Trong sự vây khốn của mười mấy vạn yêu thú, Trầm Côn đột nhiên nói ra giọng của Thú tôn Lý Mục, còn ép Tố Tâm suốt đời không làm kẻ địch của Trầm gia, việc này khẳng định sẽ kích phát lòng hiếu kỳ của mọi người.

- Trầm Côn, chúng ta đã an toàn rồi, vậy người giải thích cho chúng ta đi. Dưới Vô Ma Nhai người và Thú tôn Lý Mục là có quan hệ gì?

Ngọc tiên sinh là người thứ nhất hỏi.

- Đúng vậy, đúng vậy, vua của ta, ngài đã trở thành Thú tôn tái thế rồi sao?

Hùng đường chủ vội nằm sấp xuống, giống như sấp lạy lãnh tụ tinh thần.

- Ặc!

Chỉ do dự trong nửa phút, Trầm Côn liền chuẩn bị xong mấy câu chém gió.

- Các người nói việc này à, nguyên nhân rất đơn giản, đó là ngay cả ta cũng không biết.

122. Chương 120: Phách Giả Vô Song

- Người không biết?

Ngọc tiên sinh sắc mặt trầm xuống.

Đại Cầu Hùng Thanh Sơn và Hùng đường chủ giống nhau nghiêng đầu một nhìn:

- Vua vĩ đại của ta, chúng ta tôn kính ngài, tin tưởng ngài, ngài đừng lừa tình cảm của chúng ta a!

- Đừng nhìn ta như vậy, ta thật sự không biết!

Trầm Côn hướng về phía Ngọc tiên sinh, hai tay vung lên bộ dáng kiên quyết nói:

- Sư phụ, ta chỉ có thể nói cho người biết, lão sư phụ hòa thượng kia truyền cho ta một đoạn bí pháp, ta luyện tập, sau đó hàng ngày loại bỏ u mê, tâm hồn thanh tịnh, có trời mới biết đây là bí pháp gì!

Nguyên lai là bí pháp của vị thánh tăng kia, vậy ta không hỏi nữa!

Ngọc tiên sinh đẩy xe lăn đi ra, hắn cùng Trầm Côn sớm có thỏa thuận, không bàn luận chuyện tình về vị thánh tăng kia.

Trầm Côn lại hướng về phía Hùng đường chủ phát phát tay.

- Ta với người đi Ngự Thú Sơn Trang, trên đường đi ta giải thích cho người!

Hùng đường chủ hoan hô một tiếng, cực kỳ hứng thú đi chuẩn bị, hắn nhìn ra, chỉ cần bản nhân cùng Trầm Côn đi Ngự Thú Sơn Trang, vấn đề khác hết thấy đều dễ bàn.

Giải quyết xong hai người, trước mặt Trầm Côn còn lại hai nữ nhân, Triệu Lạc Trần đoạt trước hỏi:

- Trầm Côn, ta mặc kệ bí pháp của thánh tăng là cái gì, cũng không hứng thú để ý tới người cùng Lý Mục nguyên soái quan hệ như thế nào, ta chỉ hỏi ngươi, thánh tăng sự phụ đang ở đâu? Có chịu thu nhận ta làm đệ tử hay không?

- Cái này thì...

Trầm Côn do dự một chút, Triệu Lạc Trần lập tức đỏ mặt nói:

- Ngươi nếu nói cho ta biết tin tốt, ta, ta sẽ không truy cứu tội ngươi khinh bạc ta!

Khinh bạc?

- Ông trời a, nữ nhân Cửu Châu đại lục thật là phong kiến, không phải chỉ là bế vài cái thôi sao?

Trầm Côn ai oán cúi đầu.

- Yên tâm, yên tâm, khi nào gặp lại sư phụ, ta nhất định sẽ nói tốt cho ngươi!

- Lạc Trần tạ ơn sư huynh!

Lạc Trần ngượng ngừng đổi giọng, lại hỏi:

- Sư huynh, nhị đại tông môn đã bị hủy diệt, ta đã mời Ngọc tiên sinh đi Triệu quốc gây dựng lại Vô Ma Nhai, ngươi nghĩ sao? Ngươi cũng trở về Triệu quốc chứ, đại nguyên soái!

Quay về Triệu quốc? Trầm Côn có chút đau đầu, không nói lúc trước hắn quyết định đi Xích Tiêu Thành. Mà tình huống hiện giờ ở Triệu quốc, dưới có yêu thú hoành hành, trên có Yến Sơn Hầu tranh đấu trong triều, Trầm Côn trở về không phải là tự tìm phiền toái sao? Cho nên hắn vội vàng cự tuyệt.

- Đại công tước thì miễn đi, ta còn phải đi Xích Tiêu Thành phát tài!

Nói xong, Trầm Côn chợt nhớ tới Trầm Trọng, vội la lên:

- Tiểu quận chúa, Thiên Vũ Tông bị hủy, vậy Trầm Trọng còn sống không?

Trầm Trọng? Ta lần cuối cùng thấy hắn, là khi hắn muốn đi vào mật thất Thiên Vũ Tông bế quan luyện công, có thể cùng đệ tử khác giống nhau, đều bị yêu thú giết không? Triệu Lạc Trần không dám khẳng định.

Trầm Trọng thật sự chết rồi sao? Trầm Côn âm thầm lắc đầu, Trầm Trọng cùng hắn là song thai huynh đệ, đệ đệ sinh đôi đã chết, không có khả năng trong lòng hắn một chút tâm linh cảm ứng đều không có!

Đuổi tiếp được Triệu Lạc Trần, bên người Trầm Côn chỉ còn lại A La, Trầm Côn cười nói:

- Mỹ nữ sư phụ, nàng cười gì vậy?

- Ta đang cười vì ngươi nói dối!

A La cười dài nhìn Trầm Côn.

- Tốt rồi, hiện tại không có người ngoài, ngươi giải thích cho vi sư đi, ngươi cùng Lý Mục có quan hệ như thế nào? Đừng lặp lại lời nói dối như vừa rồi, ta biết lão hòa thượng kia chính là ngươi!

- Người cũng hỏi cái này?

Trầm Côn cười hề hề tiến đến gần bên tai A La, nói lời thật:

- Kỳ thật, Lý Mục đã là vũ hồn của ta!

A La ánh mắt ngẩn ngơ, bỗng nhiên vỗ cái đầu bóng nhẫy của Trầm Côn nói:

- Nói bậy, một người chỉ có thể có ngẫu nhiên một cái Vũ Hồn!

Được, lừa vô số người, chỉ riêng với người là lời nói thật, kết quả ngươi không tin!

- Trầm Côn than thở lắc đầu nói.

- Lời này của ngươi có thể coi là lời nói thật sao?

A La trừng mắt:

- Nếu thật Lý Mục trở thành Vũ Hồn của người, người thử dùng một chiêu ngự thú thuật xem nào, Lý Mục biến thành thú hệ Vũ Hồn, nhất định phi thường cường đại phải không?

Trầm Côn đột nhiên á khẩu không trả lời được.

- Không nói được gì sao?

A La đảo đôi con mắt dời đi.

- Tiểu tử người, không muốn nói cũng được, ta không hỏi đến nữa!

- Mỹ nữ...

Trầm Côn muốn nói lại thôi, hẳn không phải không muốn phô ra lực lượng vũ hồn Lý Mục, mà chính vì...Bởi Lý Mục biến thành một tiểu tử ngây ngốc, cho nên Vũ Hồn của hắn mới biến thành cái dạng này:

Vũ hồn: Gào khóc đòi ăn.

Sở hữu: Chưa đến cấp Vũ Linh, thuộc loại không đáng đánh giá.

Năng lực: Sử dụng gào thét đòi ăn, hình dáng vô giả hiện ra là ấu thú thiên chân khả ái, như tiểu cầu hồn nhiên non nớt, lại như tiểu miêu hoạt bát gây chuyện, ánh mắt hồn dỗi, có thể làm cho địch nhân, bất luận là nam hay nữ, đều muốn khoan thứ mọi chuyện, chính là ánh mắt ngây thơ non nớt đang rơi lệ ấy...Nói chung, đây là một Vũ Hồn của một đứa bé hồn nhiên ngây thơ, không lo lắng chuyện ăn mặc...!

Đề nghị: Đối với nam giới cùng giống đực chó nên sử dụng vũ hồn này, bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Đây là đệ nhị vũ hồn của Trầm Côn!

Có thể tưởng tượng, nếu Trầm Côn ở trước mặt A La sử dụng lời nói gào thét đòi ăn, tiếp tục nài thanh nãi khí (gào khóc đòi cho bú ấy mà), meo meo nhẹ nói: Mỹ nữ, ta chợt muốn ăn, meo meo..., sẽ có hậu quả gì không? Trầm Côn giật mình một cái, đến chết cũng không dám nghĩ tiếp!

Đương nhiên, đây chỉ là hình ảnh thuộc tính của Vũ Hồn Lý Mục, Trầm Côn đã nghiên cứu qua, khi Lý Mục ở trạng thái thanh tỉnh thì đệ nhị Vũ Hồn của hắn có một bộ dáng khác.

Thực bá đạo, bộ dáng rất hoành tráng, tên là...Ngự Thú Thiên Hoàng!

Ngự thú thuật trước khi cường hóa, cũng có được ‘Thú Hoàng lĩnh vực’, khí tức thú hoàng, trong vòng trăm dặm, chỉ cần yêu thú cấp bậc thấp hơn Trầm Côn, nhất định đập đầu cúi lạy, chỉ nghe theo lệnh Trầm Côn!

Cũng chính là...

Chỉ cần Trầm Côn cấp bậc đủ cao, trong vòng trăm dặm có một vạn yêu thú, là hắn có thể gọi tới một vạn, có mười vạn yêu thú, là hắn có thể gọi tới mười vạn...Cất tiếng, có thể dễ dàng kéo ra một chi đại quân yêu thú, trong lúc đó đi giết một hai tiểu quốc bất quá cũng chỉ là cái nhấc tay!

Bởi vì là ‘Thú Hoàng lĩnh vực’, Ngự Thú Thiên Hoàng Lý Mục, ngay cả so với linh phù nghịch thiên Vương Kiêu còn mạnh hơn rất nhiều!

Bất quá, thời điểm khi Trầm Côn lấy Ngự Thú Thiên Hoàng ra so sánh với Vương Kiêu, Vương Kiêu chỉ cười khẩy bĩu môi lạnh nhạt nói...chờ người đạt tới Phách Giả Vô Song, thì hãy khoe ra với ta, Ngự Thú Thiên Hoàng này, chỉ cần ta mở được thuộc tính ẩn tàng, đủ để cùng hắn tương đương!

Mà khi Lý Mục thanh tỉnh cũng tỏ vẻ rất bị áp lực...Ngự Thú Thiên Hoàng thật sự chưa coi vào đâu, Vũ Hồn trong thiên hạ, Phách Giả Vô Song đứng đầu, Phách Giả không xuất hiện, thần mã đều là phù vân!

Phách Giả Vô Song thật sự mạnh như vậy sao? Vương Kiêu, Lý Mục, hai người đều đã từng là cấp cường giả tự nhận không bằng?

Từ khi nghe được hai đại cường giả cảm thán, Trầm Côn liền đem cái tên Phách Giả Vô Song để ở trong lòng, đến nằm mộng cũng muốn một lần gặp được Vũ Hồn cự mạnh này!

Đáng tiếc hắn bỏ lỡ cơ hội!

Lúc này, Phách Giả Vô Song, ở một địa phương cách Trầm Côn chưa đầy một trăm dặm!

Ở một nơi trong Long Cốt Sơn. Có một con sư nhân thú, dưới sự trợ giúp của mười vạn yêu thú phong tỏa sơn mạch này, quân tiên phong đang ở tại thành lũy phía nam vương triều Đại Triệu.

Ẩn trong màn đêm, hai bóng người đi tới phía trước đại quân yêu thú.

Người đầu tiên là lão bằng hữu của Trầm Côn, Thiên Cơ môn chủ Kha Tây! Hắn vẫn như cũ khi đi trên đường thân hình vẫn không lắc lư, giống như là một cỗ cương thi cứng ngắc, mà thân thể hắn giống như bọt nước, bị yêu thú đụng một cái, nhẹ nhàng xuyên qua.

Người thứ hai, toàn thân bao phủ ở bên trong hắc bào, không nhìn thấy dung mạo, hắn đi theo phía sau Kha Tây, yêu thú bên cạnh cũng không thèm nhìn tới, tựa hồ bọn họ coi như là kiến hôi không đáng chú ý.

- Nhân loại, Đại Hoang Thành là trú địa của yêu thú, các người lập tức rời đi!

Sư nhân diện thú cảm hai người đang đi tới, nòng nhẹ gầm một tiếng, bảy tám vạn con yêu thú liền bày trận sẵn sàng đón địch, tùy thời có thể vây giết hai người.

- Sư nhân diện...người là nghĩa nữ Ti Nam của Tổ Tâm?

Kha Tây nhận ra thân phận kẻ dẫn đầu yêu thú, cười cười.

- Ti Nam tiểu thư, ta không có ý cùng với Đông Hải Vạn Yêu Thành đối địch, chính là phát hiện Đại Hoang Châu thiên đạo kỳ biến, kỳ vân biến hóa kỳ ảo, đến xem rốt cuộc là cái gì mà thôi!

- Cái gì thiên đạo biến hóa? Lập tức rời khỏi nơi này, bằng không, trước tiên ta hướng người khiêu chiến!

Ti Nam cười lạnh nói.

- Không vội đánh giết, Ti Nam tiểu thư, không bằng người chuyển đến Tổ Tâm một tiếng, nói là có Kha Tây cầu kiến, xem Tổ Tâm nói như thế nào!

Kha Tây lộ ra vẻ cười mỉm so với quỷ khóc còn khó coi hơn.

- Người chính là Kha Tây?

Ti Nam rõ ràng nghe qua tên Kha Tây, xoay người tiến nhập chỗ sâu nhất trong sa mạc.

- Được, ta đi thông báo cho người, người chờ ở chỗ này, không được vượt qua biên giới nửa bước!

Nàng nhắm mắt lại trầm mặc một lát, chắc là dùng bí pháp nào đó truyền thông tin đi xa, sau đó cao giọng hỏi:

- Nghĩa mẫu ta hỏi người, thân phận của người hiện giờ là Thiên Cơ môn chủ, hay là một trong Kha gia tứ huynh đệ, Kha Đông đệ đệ?

- Ta là đệ đệ của Kha Đông!

- Tốt lắm, người có thể đi vào, nhưng trước khi trời hừng đông nhất định phải rời đi!

- Đa tạ!

Kha Tây cười cười, lập tức đi vào Đại Hoang Châu, Hắc bào nhân kia vẫn đi theo sau hắn, nhịp chân tựa hồ chưa bao giờ dừng lại.

- Đứng lại!

Ti Nam cản hắc bào nhân lại, cười lạnh nói:

- Nghĩa mẫu ta chỉ cho phép Kha Tây đi vào, người, lưu lại!

Lời vừa nói ra, làm cho Kha Tây kinh ngạc.

- Ti Nam tiểu thư người nói gì vậy? Ta một thân một mình đến đây, bên cạnh cũng không có người nào khác!

Nói xong quay đầu lại thì nhìn thấy Hắc y nhân, Kha Tây kinh hãi sau lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

- Người là ai, bắt đầu đi theo ta từ khi nào?

Thiên Cơ môn chủ có thể nói là đương kim đệ nhất phong thủy đại sư. Biến hóa thiên địa linh khí cũng không thoát khỏi ánh mắt của hắn, thế mà ngay cả một Hắc bào nhân theo sau hắn mấy trăm dặm đường, hắn lại không hề phát hiện ra!

- Kha Tây, người này không phải là bằng hữu của người sao?

Ti Nam nhíu mày, phân phó:

- Người đâu, bắt tên này lại cho ta!

Hai đầu lão hổ Kim Hoàng Sắc từ hai bên trái phải đánh tới, hổ trảo sắc bén chụp thẳng đến trước mặt Hắc y nhân, nhưng khi sắp chạm đến Hắc y nhân, đông, đông hai đầu lão hổ này đột nhiên giữa không trung rớt xuống, run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, tựa hồ khí thế của Hắc y nhân kia, so với Thú Tôn Lý Mục còn mạnh hơn rất nhiều!

Mà nhịp bước của hắc y nhân trước sau không có thay đổi nhịp điệu, đi qua hai đầu lão hổ tiến vào Đại Hoang Châu.

Không nói tiếng nào, liếc mắt một cái cũng không, tựa hồ trong mắt người này, mười vạn yêu thú bất quá chỉ là con giun dế, cát bụi bay, không đáng cho hắn phải tỏ vẻ.

Đáng sợ hơn chính là khi người này đi tới, yêu thú dọc bên đường đi ngã nhào, cũng giống như hai đầu lão hổ kia run rẩy đến lẩy bẩy, từ trên không quan sát, trên mặt đất một bóng người bước đi chậm rãi, mấy vạn yêu thú như gợn sóng ngã nhào, cảnh tượng thật li kì đặc sắc!

Người đến tột cùng là ai?

Ti Nam kinh hoàng phát hiện, Hắc y nhân đã rất nhanh đi tới phía nàng, nhưng là dừng khí, chí khí, quyết đoán của nàng, tất cả những lực lượng có thể làm cho nàng ngăn cản Hắc y nhân trong nháy mắt này tiêu thất!

Ở trước mặt người này, nàng chính là bộ dáng tiêu tụy thần phục, không thể chiến, không muốn chiến, lại càng không dám chiến.

- Phách Giả, Vô Song!

Tiếng cười Tổ Tâm đột nhiên vang vọng khắp Đại Hoang Châu:

Hai mươi sáu năm trước, Dương gia Thất Lang giết chủ nhân Phách Giả Vô Song, thần phục được Phách Giả Vô Song, từ đó Phách Giả tồn tại vĩnh viễn tại Dương gia...người là nam nhân của Dương gia?

123. Chương 121: Nhiều Chuyện Lạ Tại Thành Xích Tiêu

Cái từ này tựa hồ có ma lực kỳ diệu nào đó, Ti Nam ngây ngẩn cả người, Kha Tây ngây dại, mười vạn yêu thú cúi đầu than khóc:

- Làm sao có thể, nam nhân Dương gia không phải chết hết rồi sao?

Hỏi Hắc y nhân một đằng, hắn lại trả lời một nẻo:

- Ta tới tìm người!

Thanh âm của hắn lộ ra vẻ lãnh mạc, quả thực là như đang răn dạy và quở mắng thuộc hạ, thế nhưng sau khi nghe xong ngữ khí của hắn, Tổ Tâm lại mỉm cười:

- Nếu là nam nhân Dương gia, chính là khách nhân của Tổ Tâm ta, Ti Nam, nhường đường cho hắn, theo hắn đi vào!

Ngay cả lời cảm ơn cũng không có, Hắc y nhân lạnh lùng đi trước.

Trải qua trận đại đồ sát của yêu thú, trong Đại Hoang Châu không có nhiều nhân loại sống sót, cách mỗi một trăm dặm, hai bên tả hữu còn có một đội nhân loại bị xiềng xích yếu nhược ở dưới thành lũy quân sự,

chúng kiến hắc y nhân cùng một đám yêu thú lại đây, nhóm lão yếu nhược nhanh chóng quỳ xuống: Hoan nghênh yêu thú đại nhân, ngài muốn chúng ta cống hiến cái gì sao?

Ở trong nhóm người yếu nhược, một thiếu niên bị đứt một cánh tay hô to lên:

- Hắc y đại nhân, ngài có thể đi qua trong này, nhất định là đại nhân vật, van ngài, dẫn ta đi với, ta là Phùng Kiếp người thừa kế Phùng gia ở Vô Ma Nhai, ta có thể cho người tiền, rất nhiều rất nhiều tiền!

Sau khi Phùng Kiếp cùng Hùng đường chủ thất lạc nhau, bị yêu thú làm thịt một cánh tay, ra thực trạng bây giờ! Đáng tiếc Hắc y nhân cũng không có ý tứ cứu hắn, tiếp tục đi tới.

Lại đi được một đoạn đường, từ bên trong Tích Nhật Ốc Châu thành chạy ra một đội xe ngựa, trên xe cầm Thanh Vân kỳ, người dẫn đầu đúng là tam chương quỹ Bách Bảo Trai Trần Dương.

May mắn có Trần Côn đưa tới Thanh Vân kỳ đúng lúc, mới bảo về được trên dưới mấy vạn nhân mạng Bách Bảo Trai, ta sau khi về cũng có thể bẩm báo...Nghe yêu thú nói, Trần Côn tựa hồ cùng Thú Tôn Lý Mục có quan hệ, ha ha, điều này đối với Triệu quốc mà nói chính là một tin cực kì tốt lành, Trần gia chúng ta cùng Trần Côn có quan hệ không tệ, cũng không tránh khỏi được thơm lây!

Đột nhiên nhìn thấy Hắc y nhân, Trần Dương nao nao, bất quá hắn biết bây giờ không phải thời gian nhiều chuyện, cúi đầu khi Hắc y nhân bước nhanh tới.

Sắc trời hửng sáng, Kha Tây ngừng lại ở chỗ mà Trần Côn triệu hồi Lý Mục, thở sâu vài lần, đột nhiên nhân tình sáng lên.

“Gió thổi mây bay, Ngự Thú Thiên Hoàng...quả nhiên là Thú Tôn Lý Mục, liệt tổ liệt tông Thiên Cơ môn, trong dự ngôn Thiên Cơ xuất hiện Thú Tôn!”

Hắn thì thảo quỳ xuống, nói một hồi ai nghe cũng không hiểu trong lời hắn nói gì.

- Ti Nam tiểu thư, ngày hôm trước ai chiến đấu ở nơi này?

Kha Tây hỏi.

- Trần Côn!

- Vậy Trần Côn đi nơi nào rồi?

- Có thể trở về Triệu quốc, cũng có thể đi địa phương khác!

- Đa tạ!

Kha Tây xoay người muốn đi, trong lòng kinh hãi nói:

- Thiên Cơ dự ngôn quả nhiên ứng nghiệm trên người Trần Côn, thú vị, thú vị, lão già khom ta đây không tránh khỏi phải nhiều chuyện, đi tìm Trần Côn!

Kha Tây đi rồi, Hắc y nhân thì vẫn tiến bước phía trước, tựa hồ mọi thứ trong Đại Hoang Châu không thể khiến cho hắn hứng thú. Rốt cuộc, cũng đến thời điểm đi vào trong tổng đàn Thiên Vũ Tông, Hắc y nhân dừng cước bộ ở cửa lớn, thanh âm lạnh lùng nói:

- Ta đến truyền lời, Trần gia huynh đệ sắp tròn mười tám tuổi rồi, không nên quên, khi sinh nhật bọn hắn mười tám tuổi nên làm cái gì!

Hắn đang nói chuyện với ai?

- Ti Nam đi cùng sứ sứ, Hắc y nhân từ ngàn dặm xa xôi đến, chỉ vì nói với một phế tích hoang tàn thôi sao, nói một câu không đầu không cuối sao?

Cột kẹt! Cửa đại môn mở ra, Trần phu nhân lạnh lùng từ bên trong đi ra:

- Dương nhiên nhớ rõ, Trọng nhi tròn mười tám tuổi, là lúc ta khôi phục lại tên khai sinh...Dương Vô Tâm!

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Về phần tên tạp chủng Trầm Côn, ta nói cho người biết, Dương Cửu ta cận kề cái chết, cũng không nhận đứa con này!

Trong mắt Hắc y nhân không lộ biểu tình.

- Ta nhất định chuyển lời!

Nói xong thân ảnh đột nhiên tiêu thất.

Lúc này, Trầm Trọng cũng từ trong đồng hoang tàn phía dưới đi ra hỏi:

- Nương, người đang ở đây nói chuyện với ai vậy?

- Không cần lo cho hắn, cái mà Thiên Vũ Tông có thể cho người, người đã chiếm được, chúng ta đi thôi!

Trầm phu nhân lôi cánh tay nhi tử muốn đi, Ti Nam cười lạnh một tiếng:

- Thì ra còn có hai phần tử nhân loại xấu trốn ở chỗ này, các người...

Bá!

Không đợi Ti Nam nói xong, trong tay áo Trầm phu nhân bắn ra một đạo hào quang hắc sắc nhạt, như là một thanh trường thương, đầu thương lạnh lùng chĩa vào cổ họng Ti Nam.

- Bất Hối Thiên Thương của Dương gia, người nhận ra chứ? Chúng ta có thể đi được chưa?

Ti Nam đẩy đầu thương ra, cười nói:

- Quả nhiên là Bất Hối Thiên Thương, mời!

Bóng lưng mẫu tử Trầm phu nhân từ từ biến mất trong cát vàng, bọn họ không có trở về Triệu quốc, cũng không một ai biết tiếp theo bọn họ sẽ đi nơi nào...

...

Tháng năm, phía nam Cửu Châu đại lục đã có vài phần oi bức, Trầm Côn đi trên quan đạo giữa cái nắng mặt trời oi ả, trên trán toát ra một tầng mồ hôi nhỏ.

Đây đã là nửa tháng sau khi Trầm Côn rời khỏi Đại Hoang Châu, đã đi đến vùng Bạch Mãng Sơn phụ cận Xích Tiêu Thành.

Ngọc tiên sinh thì đi Triệu quốc trùng kiến Vô Ma Nhai, cho nên Trầm Côn liền để lại ba nghìn nhân mã lại cho ông ta, chỉ đem theo A La, A Phúc, đại cầu hùng Long Thanh Sơn, còn có người cuồng tín tôn giáo Hùng đường chủ...Hùng đường chủ này tên lại phi thường mộc mạc, gọi là Hùng Tam Bảo!

Tuy rằng tạm thời bỏ lại quân đội của mình, nhưng Trầm Côn tin tưởng, dưới sự tổ chức của Ngọc tiên sinh và Triệu Lạc Trần. Sau này hắn sẽ có một đội thiết quân cực mạnh có một không hai trên đại lục!

Về phần Trầm Côn vì sao lại tự tin đến vậy...

Hắc hắc, khi Lý Mục còn thanh tỉnh, đã đem phương pháp luyện binh giao cho Trầm Côn, thử nghĩ xem tự tay Lý Mục sáng lập Ngự Thú cấm vệ quân, còn là chỉ huy quân của Đại Triệu, tương lai quân đội Trầm gia cũng sẽ không kém cõi!

- Bạch Mãng Sơn, ngày xưa là nơi cao thủ Đại Hán trăm xà khởi nghĩa, từ xưa đã nghe đồn, thần khí trấn quốc của Đại Hán là Xích Tiêu kiếm được khai quật ở chỗ này, bởi vậy có tên gọi là Xích Tiêu thành...

Đi ở phía trước đội ngũ, Đại Cầu Hùng Thanh Sơn rung đùi đắc ý kể lại lai lịch Xích Tiêu thành. Hắc ngược nhìn lên thiên không nói:

- Từ đó phát triển hơn nghìn năm, sau đó vương triều Đại Hán Phi hời yên diệt (tan thành tro bụi), xuất hiện loạn thế tam quốc, Lương Tấn Ngũ hồ họa Châu Châu, cho đến hoàng thất Đại Chu cùng Hoàng Kim Huyết Tộc tiếp tục định càn khôn...ô...Hô...ai...hai, đường đường là Xích Tiêu thánh thành, biến thành trấn nhỏ nơi sơn dã, tiểu sinh lòng cũng đau a!

A Phúc chán nản chôn ở sau lưng Trầm Côn, nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia, Đại Cầu Hùng lại điên rồi, làm thế nào đây?

Trầm Côn ủ rũ nằm sấp úp ở trên xe ngựa:

- Đừng để ý đến hắn, phiền phức của ta quá nhiều rồi!

- Không phải chỉ là ‘Thực Cốt tán’ sao? Thiếu gia còn chưa có xử lý xong?

- Ai, đừng nói nữa, độc tính đã áp xuống dưới, nhưng dường như còn phát tác chút biến chứng...

Trầm Côn ai oán lắc đầu, ở Thiên Vũ Tông hắn bị ‘Thực cốt tán’ do tự tay Trương Nguyên phối trí, tuy rằng độc tính đã phai nhạt đi một ít, nhưng vẫn có tác dụng để lại di chứng khi có khi không!

- Vua của ta, thỉnh ngài đừng thờ dài!

Hùng Tam Bảo đi đoạn hậu quay đầu lại, vẻ mặt thành kính:

- Xích Tiêu thành đã ở phía trước, ta nhất định tìm được được tề sư tốt nhất cho ngài!

- Được tề sư tốt nhất?

Trầm Côn bĩu môi.

- Ta trúng chính là ‘Thực Cốt tán’ của Trương Nguyên Thiên Vũ Tông, ở địa phương nhỏ bé Xích Tiêu thành, còn có thể tìm được được tề sư hơn Trương Nguyên sao?

Sau truyền thuyết hồi La Trương, đúng là Xích Tiêu thành không có được tề sư cấp bậc này, Hùng Tam Bảo mặt đỏ lên, nói tránh đi:

- Hắc hắc, không nói vấn đề này nữa, vua của ta, Xích Tiêu thành ngay tại trước mắt, người muốn hay không đi đăng kí một cái thân phận dong binh?

Dong binh? Trầm Côn trong nháy mắt tức giận.

Hùng Tam Bảo vội vàng giải thích:

- Xích Tiêu thành ở Tây Hán quốc, Trung Châu Đường quốc, Triệu quốc, tam đại đại quốc gia này, trong lúc không ai quản lí là một mảnh đất rất loạn! Chỉ cần người trở thành dong binh, tội danh sát phạt liền do quy tắc dong binh quyết định, pháp luật của ba quốc gia không quản đến thân người. Phàm là cường giả Xích Tiêu thành, cơ hồ đều có một thân phận dong binh.

Trầm Côn hồ hững gật đầu.

- Ngài chờ, ta đi đăng kí giúp ngài!

Hùng Tam Bảo cực kỳ hưng phấn nhảy xuống xe ngựa.

- Để A Phúc đi là được rồi, ta còn có chuyện hỏi người!

Trầm Côn vội vàng gọi hắn lại, cười hì hì nói:

- Lão Hùng, đã đến Xích Tiêu thành, vậy người nói cho ta nghe một chút đi, người để cho ta tới nơi này làm cái gì?

- Vua của ta, ta xin người, là tới truyền bá tự nhiên pháp tắc, trọng chính ngự thú sư vào trật tự a!

Hùng Tam Bảo hèn mọn nói.

- Được rồi, mấy cái này ta nghe đến chai lỗ tai rồi, có thể nói cụ thể không?

Trầm Côn không kiên nhẫn nói:

- Truyền bá tự nhiên pháp tắc, như thế nào có thể truyền bá? Còn có trọng chính trật tự, Ngự thú sư rất loạn sao?

Hùng Tam Bảo thờ dài thật sâu:

- Ngài có điều chưa biết, từ sau khi ngài chế tạo ra đài Thú Tôn, nhóm Ngự thú sư không có người dẫn dắt, rối loạn hơn một nghìn năm rồi! Hay như Ngự thú sơn trang chúng ta, được chia làm hai phái thế lực, ta cùng với mấy Hùng gia huynh đệ là một phái, Lý gia lại thành một phái, oài..., hai nhà chúng ta đánh đánh giết giết mấy trăm năm, đều muốn làm chủ nhân Ngự thú sơn trang...

Hắn hạ âm thanh xuống thấp.

- Ta nghe nói, Lý gia mời tới một tiền bối cao thủ từ Nam Lâm, mấy ngày nữa có thể đến Xích Tiêu thành, cao thủ này mà tới, khẳng định Hùng gia chúng ta không có đường sống, cho nên ta mời người đến...hắc hắc hắc, ngài là Thú Tôn tái thế, chỉ cần ngài ra mặt, Hùng gia chúng ta còn sợ một hai tiền bối Lý gia sao?

- Nguyên do nói một cách đơn giản, chính là người mời ta đến giúp người oánh nhau?

Hai con người Trầm Côn liên tục trợn tròn:

- Lão huynh người có làm hay không, thực lực của ta người đã kiến thức qua, ngay cả người ta đánh còn không thắng mà!

- Vua của ta, hiện tại tuy người rất yếu, nhưng ngàn vạn lần không thể tự ti a! Chỉ cần thân phận Thú Tôn tái thế của người, như ngày đó lúc nói chuyện với Tổ Tâm lộ ra uy phong Thú Tôn, người chỉ cần làm ra bộ dáng Thú Tôn, Lý gia cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ!

- Được, được!

Trầm Côn bắt đầu dĩ phát tay, hắn đã nhìn ra, Hùng Tam Bảo bề ngoài là một kẻ điên cuồng giáo, kỳ thật trong lòng lại rất tinh minh!

Hắn tôn kính Trầm Côn, mượn sức Trầm Côn, kỳ thật chính là vì trong thân thể Trầm Côn có linh hồn Thú Tôn...chỉ cần nắm giữ linh hồn Thú Tôn, Hùng Tam Bảo có thể thành cáo mượn oai hùm, trở thành thủ lĩnh Ngự thú sư!

Mẹ nó chứ!

Về hèn mọn thành kính chó chết này, mục nội nó tất cả đều là giả vờ!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Trầm Côn đã có một Vũ Hồn thú hệ, chính là cần hiểu thêm về năng lực của Ngự thú sư, cho nên hắn không ngại bị Hùng Tam Bảo lợi dụng một lần, đơn giản là mỗi người đều có mục đích mà thôi!

Nghĩ đến đây, Trầm Côn nói:

- Không cần nói nữa, ta đã minh bạch ý tứ của người! Lão Hùng, chúng ta nói trắng ra, người có thể lợi dụng ta cùng danh nghĩa Lý Mục để đối phó Lý gia, ta cũng sẽ giả mạo Lý Mục tới giúp người đe dọa Lý gia, nhưng mà...ta muốn bí pháp Ngự thú của Hùng gia các người!

- Công bình là lẽ tự nhiên trong trời đất, đề nghị của ngài, phi thường công bình!

Hùng Tam bảo nở nụ cười, vẫn là nụ cười cường si tôn giáo.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một đội quân binh mặc quân trang Triệu quốc vội vã đi ngang qua bên người Trầm Côn.

Nơi này là quan đạo, người đi đường ngang qua mình thực ra rất bình thường, Trầm Côn mới đầu cũng không để ý trong lòng, nhưng mà...

Trầm Côn vô ý liếc mắt nhìn quân nhân đầu lĩnh, chỉ thấy hắn dáng người cao gầy, một đôi mi kiếm, mũi ưng, giống như là Vương Kiêu từ trong thế giới linh hồn đi ra, sống động như là phiên bản của Vương Kiêu khi còn trẻ vậy!

124. Chương 122: Tuyệt Cảnh Của Vương Gia

Trầm Côn giục ngựa, chỉ phút chốc liền đuổi kịp gã quân nhân, đi sóng vai, hắn cười nói

- Lão huynh, họ gì?

Gã quân nhân chỉ khoảng hai mươi tuổi, cau mày, nét mặt u sầu không hợp với tuổi, hần cười cười:

- Huynh đài, ta còn có việc gấp, nếu huynh có lòng muốn kết giao, chi bằng ngày sau hãy tới sơn trang Vương gia.

- Người cũng mang họ Vương ư?

Mắt Trầm Côn sáng rực lên:

- Vậy tổ tiên của ngươi phải chăng là?

Sắc mặt quân nhân trước mắt trầm hần xuống, hần đang lo lắng cho sinh tử an nguy của phụ thân và muội muội, đột nhiên ở đâu nhảy ra một kẻ chắn đường, còn hỏi lai lịch tổ tiên của hần, đổi lại là ai cũng sẽ nổi giận

- Điều này không quan hệ tới ngươi, tránh ra.

Quân nhân nổi giận quát.

Trầm Côn cười híp mắt tiến lên chặn đường, nghiêng đầu nói:

- Ta chỉ muốn hỏi một câu cũng không được sao! Tổ tiên của ngươi có phải là hai đại nhân vật trong truyền thuyết Liệt Thiên Vô Hoàng Vương Mãng và Huyết Phù Ma Vương Kiêu không?

Quân nhân sắc mặt đại biến!

Thì ra tên tiểu tử trước mắt này đúng là hậu nhân của Vương Kiêu, quả thật có duyên.

Chưa tới thành đã gặp được hậu nhân của Vương Kiêu.

Vương Kiêu ở trong thân thể của Trầm Côn cũng cao hứng cười lên ha hả:

- Năm đó ta cùng Nguyệt Nhi lưu lạc tránh né địch nhân đuổi giết nên đem con ruột gửi cho một lão nông phu. Rồi bảo bọn họ tới Xích Tiêu thành ở, không ngờ qua hơn một nghìn năm, Vương gia ta lại bám rễ tại đây, còn xuất hiện một tôn tử dung mạo giống hệt ta nữa chứ.

Lúc này gã quân nhân đã bị Trầm Côn cản lại năm lần bảy lượt, sớm đã tức giận rút kiếm lao ra:

- Nếu không nhường đường đừng trách ta không khách khí.

- Yên tâm, yên tâm, ta hỏi vấn đề cuối cùng thôi, Vương gia bây giờ như thế nào, ai là gia chủ, có bao nhiêu người, gia sản thế nào?

Giọng nói của Trầm Côn tràn ngập lý thú, hần là đồ đệ của Vương Kiêu, xét theo bối phận thì gã quân nhân này còn phải gọi hần là cố không biết bao nhiêu đời đâu.

- Đây là người tự tìm đường chết!

Quân nhân bị ngữ khí trêu chọc của Trầm Côn làm cho nổi giận lôi đình, đâm một kiếm tới chiến mã của Trầm Côn.

- Dù bị tức giận cũng không trực tiếp tấn công người. Quả nhiên là một đứa trẻ tốt.

Được làm trưởng bối tất nhiên tâm tình của Trầm Côn rất tốt, hần chậm rãi đưa ra một khối lệnh bài nói:

- Bất quá người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, xem xem đây là gì rồi trực tiếp trả lời ngay cho ta.

Quân nhân đâm bội kiếm được nửa đường thì dừng lại, bởi vì trong tay Trầm Côn chính là hành quân hồ phù của quan lớn Đại Triệu, có quyền điều động binh mã tại chỗ.

- Hành quân Hồ Phù?

Quân nhân vội vàng quỳ xuống:

- Mặt tướng Vương Nhất Sơn, thuộc biên cảnh phía tây đế quốc quân, quân hàm thất phẩm.

Nghe đến vấn đề kỳ quái Trầm Côn vừa hỏi, hắn chần chờ một chút rồi nói:

- Gia tộc mặt tướng...Trực hệ có ba trăm bốn mươi bảy người, người hầu cùng gia binh ước chừng ba nghìn người, gia chủ hiện giờ là cha tiểu nhân, Vương Đạc, tiểu nhân còn có một muội muội, Vương Kỳ.

Hắn nói xong ngẩng đầu lên khẩn cầu:

- Tướng quân, gia đình mặt tướng gặp nạn, phải lập tức trở về, mong ngài phê chuẩn.

Vương gia gặp nạn ư? Trầm Côn hí hóp đôi mắt nhỏ lại.

Hắn phát tay nhường đường cho Vương Nhất Sơn đi rồi quay lại xe ngựa nói:

- Lão huynh, Vương gia Xích Tiêu thành, người biết chuyện gì xảy ra không?

- Vua của ta...

- Con mẹ nó, người đừng có nói chuyện kiểu đó với ta, nói rõ ra xem nào!

- Ha Ha, được rồi

Hùng Tam Bảo cười nói:

- Xích Tiêu thành có tứ đại gia tộc gồm, Ngự thú sơn trang, Thạch gia, Chu gia, Vương gia, tứ đại gia tộc chúng ta đã có quan hệ vài chục năm, cũng sớm hiểu rõ bọn họ.

- Nói chuyện của Vương gia cho ta.

Trầm Côn nói:

- Đừng có dài dòng, có cái gì nói cái đó.

- Ồ!

Thần sắc Hùng Tam Bảo quái dị liếc Trầm Côn nói:

- Vương gia là gia tộc cổ xưa nhất Xích Tiêu thành, theo đời thứ nhất truyền lại thì tới nay cũng gần hai trăm bảy mươi thế hệ rồi, cũng đã xuất hiện mấy đại nhân vật. Ngài vừa nhìn thấy Vương Nhất Sơn, tổ gia của hắn đã từng làm đại nguyên soái của Đại Triệu ta. Bất quá mấy chục năm lại đây Vương gia dần dần thất thế, Vương Đạc chỉ là Hoàng Nguyên Vũ tông hạ đoạn. Nếu không phải nhà hắn có mấy món bảo bối gia truyền thì nói không chừng đã bị tam đại gia tộc kia thôn tóm từ lâu.

- Vật gia truyền.

Trầm Côn chấn động trong lòng.

- Một trong những món đồ đó là Chu Tước bút, bất qua tiểu nhân không phải chế phù sư nên đối với giấy bút tiểu nhân không rõ ràng lắm.

Hùng Tam Bảo chỉ vào một ngọn núi bị Hắc Vân che phủ ở xa xa:

- Kiện bảo bối thứ hai chính là phần mộ của tổ tiên Vương gia trên ngọn núi kia, nghe nói phần mộ tổ tiên do cao thủ Thiên Cơ môn bố trí phong thủy tuyệt kỹ, lại có kỳ môn trận pháp. Vương gia gặp nạn chỉ cần trốn vào trong đó, đối thủ sẽ không cách nào thương tổn họ nữa.

Hùng Tam Bảo cười nói tiếp:

- Nhưng lần này lại ngược lại, phần mộ tổ tiên chẳng những không phù hộ cho Vương gia mà còn mang đến cho Vương gia một đại họa không nhỏ.

- Đại họa gì?

- Đó là trước khi ta rời khỏi Xích tiêu thành ba ngày, không rõ là ai truyền ra tin tức nói bên trong phần mộ của Vương gia xuất hiện bảo bối, vì bảo bối này mà người thừa kế của Thạch gia lên lút đi vào phần mộ tổ tiên của Vương gia. Cuối cùng lại bị kỳ môn trận pháp trong đó giam giữ.

Người thừa kế bị nhốt, Thạch gia bắt đắ dĩ đành phải đến Vương gia cầu thả người. Nhưng Vương gia lại nói gần đây trong mộ phần liên tục có chuyện lạ xảy ra, ngay cả Vương gia bọn hần cũng không có cách nào đi vào. Thạch gia làm sao tin tưởng được chuyện này. Vì vậy đã xảy ra đánh nhau giữa hai gia tộc. Thạch gia nhiều cao thủ hơn, lúc ta rời đi đã giết đến vài trăm người Vương gia rồi. Bọn hần còn đòi đào phần mộ tổ tiên của Vương gia lên, báo thù cho người thừa kế.

- Vua của ta, người làm sao vậy?

Hùng Tam Bảo phát hiện Trầm Côn có vẻ khác lạ, giống như đang nổi giận.

Phẫn nộ!

- Ta không sao, bắt quá chúng ta tách ra đi. Lão Hùng, người trước tiên quay về Tuần thú sơn trang, Sau này ta sẽ đến tìm người.

Trầm Côn vội vàng nhảy xuống khỏi xe ngựa, trong ngực hần nóng như lửa thiêu, Vương Kiêu đang gầm lên giận dữ.

- Đám cẩu tặc Thạch gia, dám đụng tới phần mộ tổ tiên của Vương gia, không diệt cả nhà người ta không xứng là tổ tiên Vương gia.

- Vương lão huynh, đừng nóng, để ta đi hỏi thăm tình hình xem thế nào đã.

- Phải đi phụ cận Thạch gia hỏi thăm.

Thanh âm của Vương Kiêu lộ ra vẻ âm lãnh, cười nói:

- Bản thân ta muốn xem lai lịch của Thạch gia này như thế nào mà có dũng khí đào mộ tổ của Vương gia. Tốt nhất là chuẩn bị nhận lấy sự trả thù của Vương Kiêu ta đi.

Thạch gia cùng Vương gia tranh đấu hơn một tháng, cả thành sớm đã biết, cho nên Trầm Côn dễ dàng dò hỏi được kết quả.

Nguyên là người thừa kế của Thạch gia bị nhốt trong mộ phần mười một ngày, Thạch gia không thể không thừa nhận người thừa kế gia tộc đã chết. Nên Thạch gia điên cuồng hướng tới Vương gia trả thù. Sau hơn mười ngày bị đuổi giết, Vương gia trên dưới chỉ còn hơn ba trăm người còn sống.

Lúc này, quân của Thạch gia sớm đã vây khốn Vương gia, đoạn tuyệt nguồn thực phẩm và nước uống. Bất quá bọn hần cũng không có nóng lòng tiêu diệt toàn bộ Vương gia, mà nói chỉ cần Vương gia giao ra bảo bối bên trong phần mộ tổ tiên thì sẽ cho Vương gia một con đường sống.

Một món đồ có thể đổi lấy sự sinh tồn của gia tộc. Đây coi như là một cuộc buôn bán tốt. Nhưng kỳ quái ở chỗ Vương gia vẫn nhất nhất trả lời là không biết bảo bối gì, hơn nữa từ hơn hai mươi năm trước không biết phần mộ tổ tiên xảy ra chuyện gì, bị Hắc Vân bao phủ ngay cả tộc nhân Vương gia cũng vô pháp tiến vào.

Thạch gia đương nhiên không tin kiểu giải thích này, vì thế cấp cho Vương gia ba ngày thời gian để suy nghĩ, sau ba ngày nếu chưa đưa bảo bối ra sẽ diệt toàn gia!

Kỳ hạn này hôm nay là ngày cuối cùng.

Ngay khi Trầm Côn nghe được tin tức này thì tại sơn trang Vương gia quân đội Thạch gia đông nghìn nghịt bao vây Vương gia. Nơi cao nhất trong chỗ đóng quân có một trung niên vô giả tuổi chừng bốn mươi tuổi, trên mặt cười lạnh, khinh thường nhìn đại môn Vương gia. Người này chính là gia chủ Thạch gia, Thạch Lan Trác. Ánh mắt Thạch Lan Trác cuối cùng dừng lại ở chỗ xác của hai trăm đệ tử Thạch gia, đều là bị kỵ binh giày xéo mà chết.

- Chỉ dựa vào hơn một trăm kỵ kinh cũng có thể phá vòng vây của ta chạy vào trong sơn trang, Vương Nhất Sơn này cũng có vài phần bản sự.

Thạch Lan Trác cười lạnh nói:

- Bất quá hần cũng thật ngu xuẩn, đang ẩn bên trong quân đội Đại Triệu, ta muốn làm gì hần cũng không được. May mà hần trở về, cũng đừng trách ta giết chết cả huyết mạch cuối cùng này của Vương gia.

Đồng dạng một tiếng quát ‘Ngu xuẩn’ cũng vang lên bên trong Vương phủ.

Sau đại môn đóng chặt, Vương Nhất Sơn cởi bỏ chiến giáp, trên người nhổ xuống hai mũi tên, quỳ xuống nói:

- Phụ thân, Nhất Sơn về trễ, mong cha thứ tội.

- Ngu xuẩn, ngu xuẩn.

Một lão nhân tóc trắng xóa từ trong nhà lao ra, hung hăng tát Vương Nhất Sơn 1 cái thật mạnh, tức giận mắng:

- Người không ở trong quân đội cho tốt, quay về đây làm gì, chịu chết sao?

- Vương gia đều sẽ chết hết, con có thể không về sao?

Wương Nhất Sơn bị phẫn nói.

- Người trở về Vương gia mới thật sự là chết hết.

Wương Đạt thở dài, chỉ vào đại môn nói:

- Người đã có bản lĩnh phá vây tiến vào đây, vậy thì nhanh chóng phá vây ra ngoài, trốn càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng trở lại đây nữa.

- Không được đâu phụ thân, con thừa dịp Thạch gia chưa chuẩn bị mới xông vào, hiện giờ Thạch gia đã có phòng bị, con không thể nào đột phá được vòng vây.

Wương Nhất Sơn mỉm cười dứt khoát.

- Cha, dù sao con cũng đã trở về, vậy cùng chết một chỗ đi, hậu nhân của Phù Ma Vương Kiêu không thể làm rùa đen rút đầu a.

- Hải tử ngọc này.

Wương Đạt ôm lấy đầu Vương Nhất Sơn, muốn mắng vài câu, nhưng cuối cùng lệ nóng rơi không ngừng, nghẹn ngào một câu cũng không nói nên lời.

- Ca, người đã trở lại?

Nghe thấy thanh âm của Vương Nhất Sơn, những thành viên cốt cán của Vương gia đều từ trong nhà chạy hết ra, đi đầu là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, khỏe miệng còn vương một nét cười ranh mãnh. Bình thường nàng hẳn là một tiểu cô nương lạnh lợi, hoạt bát. Vài ngày ở trong vòng vây của Thạch gia cũng đã làm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu thêm nét u sầu.

- Kỳ Kỳ, người không sao là tốt rồi.

Wương Nhất Sơn ôm lấy thân muội muội của mình, cười cười, bỗng dưng nụ cười trên mặt trở nên cứng nhắc.

Thanh âm run rẩy đếm:

- Một, hai,...mười sáu, mười bảy...

Hắn đếm kỹ những Vương gia tộc nhân xung quanh, giọng run run nói:

- Làm sao chỉ có ba mươi mấy người ở đây, những người khác đâu? Tứ thúc đâu? Lục thúc đâu? Nhị cô đâu?

- Bọn họ đã...

Wương Kỳ đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào cúi đầu không nói gì nữa.

- Phụ thân, những người khác đi đâu vậy?

Wương Nhất Sơn quì trước Vương Đạt, hai tay nhắm chặt.

Wương Đạt ngẩn đầu lên, ông không muốn nghĩ tới thấy hai hàng nước mắt trên khuôn mặt già nua của mình.

- Trả lời ta, mọi người của Vương gia đâu?

Vương Nhất Sơn hét lớn, âm thanh truyền khắp sơn trang, vọng đến cả đội ngũ Thạch gia bên ngoài.

Thạch La Trắc cất tiếng cười dài:

- Vương Nhất Sơn, muốn biết người nhà ở đâu sao? Mở cửa ra, ta cho người nhìn một cái!

Vương Nhất Sơn đẩy cửa lớn hé ra một khe nhỏ.

Bên ngoài Sơn trang, đội hình Thạch gia né ra tạo thành một cái lối đi lớn, mấy con yêu thú to lớn đẩy từng dãy xe ngựa đến trước cửa sơn trang. Trên đó có lão nhân, có hài đồng, cũng có cả nữ nhân, tất cả đều bị treo cổ, hơn nữa thân hình cũng không còn nguyên vẹn.

- Tứ thúc, Lục thúc!

Nhận ra những người trên bị treo trên xe ngựa, Vương Nhất Sơn đá văng đại môn, mang theo bội kiếm toan đi ra ngoài.

- Nhất Sơn, người điên rồi sao?"

Vương Đạc đề bả vai nhi tử xuống, cắn răng nói:

- Người đi ra ngoài, những hy sinh của mọi người liền trở nên vô ích, người ngồi xuống cho ta, bất luận phát sinh cái gì đều không được khóc, con cháu của Vương Kiều đổ máu, không đổ lệ!

Không được khóc? Vương Nhất Sơn tựa hồ đoán được sắp phát sinh cái gì.

Chỉ thấy Thạch Lan Trắc nhẹ vung tay lên, một đội đệ tử Thạch gia mỗi người tới trước một cái thi thể, giơ cao cái thùng gỗ chứa đầy phân, giữa mặt cười ha ha.

- Vương Nhất Sơn, phụ thân ngươi thực có thể chịu đựng, ta để nhóm đệ tử biểu diễn hơn mười ngày hấn vẫn không chịu ra chiến một trận với ta, nhưng là ngươi có thể chịu được sao?

Cùng với thanh âm của Thạch Lan Trắc, nhóm đệ tử đem đám ô uế đổ lên đầu các thi thể. Trong phong tục của Cửu Châu đại lục, việc này chính là nguyên rửa người đó vĩnh viễn không được siêu sinh, cũng là mắng Vương gia không còn sinh ra ra nam nhân nào.

Vương Nhất Sơn thở gấp chậm rãi đứng lên, nhưng một bàn tay nhỏ bé liền kéo hắn lại.

- Ca, đừng đi ra, mấy ngày hôm trước Tứ thúc chính là không có xem nổi trận này, đi ngoài, cũng không còn về được nữa!

Suy sụp ngồi xuống, Vương Nhất Sơn chỉ biết ngửa mặt lên trời thở dài!

Thật lâu sau, hắn chưa xót nói:

- Cha, đến tốt cùng là vì cái gì, phần mộ tổ tiên rốt cuộc xảy ra điều gì, thậm chí đưa đến đại họa diệt môn!

- Ta cũng muốn biết!

Vương Đạc cổ ngắn hai dòng nước mắt, dầm ngực nói:

- Chính là từ năm tháng trước, từ tháng chạp năm ngoái đến đầu tháng ba, phần mộ tổ tiên bị hắc vân bao phủ, cho dù là cha cũng không vào được!

- Chẳng phải còn có cách khác sao?

Trong mắt Vương Nhất Sơn ngấn lệ quang.

- Phụ thân, con mang đến một trăm kị binh, đều là thiết kị tinh nhuệ của Đại Triệu, người cùng muội muội thu xếp một chút đồ, con liều mạng đưa mọi người ra ngoài!

- Vô dụng, Thạch gia điều động một vạn đại quân, còn mời hai vị ngự thú sư, đem hơn ba nghìn yêu thú phụ cận triệu lại!

Vương Đạc chưa sót lắc đầu.

- Coi như người may mắn đi ra ngoài, người có thể ra khỏi Xích Tiêu thành sao?

Ngự thú sơn trang, Chu gia, Tây Hán, còn có nhiều thế lực ở thành Xích Tiêu này. Những người này liên tục theo dõi phần một tổ tiên Vương gia ta, bọn hần có thể cho người còn sống tiến vào, tuyệt đối không cho người còn sống ra ngoài!

Vương Nhất Sơn càng nghe càng cúi đầu, bỗng ngẩng lên hỏi

- Cha, Chu gia cũng cùng chúng ta là địch sao?

- Đại ca yên tâm!

Vương Kỳ Nhi nói:

- Chu Khiên Mộng tỷ tỷ là hôn thê của đại ca, bọn họ còn không đến mức đánh chúng ta đâu!

- Như vậy cũng tốt!

Vương Nhất Sơn nghĩ một chút rồi nói:

- Cha, trừ bỏ Chu gia, ở Xích Tiêu thành chúng ta cũng có vài bằng hữu, lần này ta mang về hơn một trăm kị binh tinh nhuệ, người cấp thêm cho con một đội kị sĩ, đêm nay hài nhi liền đi ra ngoài cầu cứu, chỉ cần có một hai bằng hữu chịu ra tay, Vương gia sẽ có một con đường sống.

- Lòng người thay đổi, bọn hần chịu ra tay sao?

Vương Đạc chần chờ chốc lát, dậm chân nói:

- Ai nguyện ý vào cảm tử đội, cùng Nhất Sơn đánh một đường ra ngoài?

Trong viện liền đứng ra hai mươi mấy người, Vương Kỳ Nhi cũng bước ra.

- Kỳ Kỳ, người đừng làm loạn!

Vương Đạc giáo huấn.

- Phụ thân, cũng không phải con muốn làm loạn đâu!

Vương Kỳ Nhi nháy mắt một cái,

- Con cùng Mộng tỷ quan hệ rất tốt, con đi Chu gia, bọn họ ngại mà không có ý từ chối đâu!

- Tiểu muội nói rất đúng, có muội ấy ra mặt thì Khiên Mộng nhất định sẽ hỗ trợ!

Vương Nhất Sơn nói tốt thay muội muội mình, đoạn nói nhỏ bên tai phụ thân:

- Cha, để muội muội đi thôi, coi như nàng không thể đem cứu binh về, ít nhất ta lấy những kị sĩ này đưa nàng rời khỏi sơn trang, giữ lại Vương gia nhất mạch a!

Vương Đạc nhắm hai mắt lại:

- Kỳ Kỳ, người mang theo Chu Tước bút, nếu Chu gia có ý ra tay giúp đỡ, người dùng Chu Tước bút tạm trả thù lao, nếu bọn hần không chịu ra tay, người liền mang theo Chu Tước bút chạy càng xa càng tốt, lão tổ tông di vật, không thể để lưu lại Thạch gia lúc này.

Màn đêm buông xuống, đại môn của sơn trang Vương gia mở rộng, mấy chục kị sĩ đồng thời đánh ra. Vương Đạc đứng ở chỗ cao nhất sơn trang, lớn tiếng chỉ huy, làm ra vẻ đang cố phá vây.

Thừa dịp quân đội Thạch gia bị bất ngờ, Vương Nhất Sơn mang theo muội muội phá vây, sau đó chia tay ở cửa thành, Vương Nhất Sơn muốn đi tìm mấy bằng hữu ở ngoại ô, mà Vương Kỳ Nhi thì đi Chu gia.

- Kỳ Kỳ, đây bảo bối lão tổ Vương gia truyền xuống.

Chu Tước bút người nhất định phải giữ lấy.

Vương Nhất Sơn đem muội muội hóa trang thành một tiểu khất cái lôi thôi, đem một cây bút lông màu đỏ thắm giấu trong nội y, nói

- Đến Chu gia, trước tiên người không cần lộ Chu tước bút ra ngoài.

- Kỳ Kỳ hiểu được, cái này gọi là không thấy thỏ, điều hâu không xuất hiện!

(Ý nói nếu lộ vật quý ra thì liền làm kẻ khác động lòng ác).

Vương Nhất Sơn vui mừng nở nụ cười, ôm muội muội một chút, thúc chiến mã sải bước đi tới.

So với Vương Kỳ Nhi ở trong thành, hẳn ra vùng ngoại ô có thể nói là nguy cơ trùng trùng.

Ngay lúc hai người tách ra không lâu, Trầm Côn từ một chỗ khuất đi ra.

- Vương lão huynh, cần lập tức ra tay sao?

- Không vội

Ban ngày, sau một lúc nổi giận, Vương Kiêu đã tỉnh táo lại, nhưng sắc mặt của hắn càng thêm u ám.

- Giết người báo thù, phải làm như ôn thủy (nước ấm) nấu ếch, từ từ mà nấu chín! Ta nếu hiện tại tỏ rõ thân phận, bọn cầu tử Thạch gia nhất định chạy trốn, một chút cũng không đã nghiền

- Hắn âm trầm cười. Trước tiên người tìm một cơ hội, làm bộ như gặp chuyện bất bình liền giúp Vương gia, từng bước từng bước đối lập với Thạch gia, chờ bọn hắn thả lỏng cảnh giác, ta mượn thân thể người, cho bọn hắn một kích sấm sét!

- Vương lão huynh, người thật hư hỏng a!

Trầm Côn bắn một đạo linh phù về phía ngoại thành, thông tri cho A La bảo hộ Vương Nhất Sơn ra khỏi, sau đó cười híp mắt theo sau Vương Kỳ Nhi.

Tuy rằng Vương Kỳ Nhi tuổi không lớn, nhưng cũng cực kỳ thông minh, nàng ở trong thành cố ý quanh quẩn hay lòng vòng, đi theo nô bộc tặng đồ ăn chui rồi vào hậu viện Chu gia.

- Khiên Mộng tỷ tỷ!

Lặng lẽ đi vào bên ngoài một toà tiểu viện, Vương Kỳ Nhi yên tâm quát to lên.

- Kỳ Kỳ, sao người lại tới đây?

Một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi vội vàng chạy ra, nhìn bộ dáng lôi thôi Kỳ Kỳ, đau lòng ôm lấy.

- Các người không phải bị Thạch gia vây khốn lắm, ai đưa người tới?

- Ca ca của muội đã trở lại, đang ở bên ngoài cầu cứu viện binh.

Vương Kỳ Nhi giữ chặt cánh tay cô gái.

- Tỷ tỷ, người phải giúp chúng ta nhé!

- Nhất Sơn đã trở lại!

Cô gái thất thần giật lui về phía sau nửa bước.

- Kỳ kỳ không phải tỷ tỷ không muốn giúp người, nhưng mà...

- Tiểu thư, cô lại chạy ra rồi?

Hai lão bà trắng kiện từ trong viện đi ra, lạnh lùng nói:

- Tiểu thư, không phải nô tì thất lễ, tiểu thư đã bị lão gia cấm túc, cũng đừng tùy tiện đi loạn, mà tiểu khát cái này là ai vậy? Mau đi đi, đừng làm dơ thắm?

- Tỷ tỷ, người bị cấm túc?

Vương Kỳ Nhi kinh ngạc nói.

- Hôm nhà các người bị vây, ta cầu phụ thân phái binh cứu người, nhưng phụ thân ta nói, vì là Vương gia đắc tội Thạch gia, không thể được! Sau đó liền đem ta giam lỏng!

- Vậy các người sẽ bỏ mặt chúng ta sao?

Vương Kỳ Nhi cơ hồ là muốn khóc rồi.

- Ta.

Chu Khiên Mộng do dự trong chốc lát, cắn răng nói:

- Người chờ đây, tỉ tỉ lại đi cầu phụ thân.

Nàng đang định rời khỏi, hai lão bà tử lại chặn ngang đường, cười lạnh nói.

- Tiểu thư, chuyện Vương gia, lão gia đã có chủ ý, người đi cũng vô ích thôi. Tiểu thư, thỉnh người về phòng nghỉ ngơi đi!

Nói xong các nàng mạng mẽ kẹp lấy tay Chu Khiên Mộng, như áp giải phạm nhân vào nội viện.

- Còn về tiểu khát cái, đuổi ra ngoài cho ta!

Chứng kiến cảnh này, Vương Kỳ Nhi nhanh chóng quên lời cha và anh dặn, giờ cao Chu Tước bút nói.

- Ta không phải tiểu khát cái, ta là Vương Kỳ Nhi Vương gia, đây là Chu Tước bút ai có thể cứu Vương gia ta, ta sẽ đưa cho người đó!

- Chu Tước bút?

Thanh âm của Vương Kỳ Nhi rất lớn, ở ngoài còn cách hai cái hành lang đều có thể nghe được, rất xa có người kinh hô một tiếng, phân phó nói:

- Đem Chu Tước bút lấy ra!

- Là Chu bá bá sao?

Vương Kỳ Nhi ôm chặt Chu Tước bút, lớn tiếng nói:

- Người cho tiểu nữ biết trước, có chịu giúp Vương gia hay không?

Chu gia gia chủ biến sắc nhưng cũng cất cao giọng cười.

- Người trước tiên đem Chu Tước bút lấy ra, chỉ cần là thật, ta nhất định giúp người!

- Được, người chắc cũng không gạt một đứa bé như ta!

Vương Kỳ Nhi đem Chu Tước bút giao cho một vị lão bà.

Âm thầm nhìn thấy tất cả chuyện này, Trầm Côn bất đắc dĩ lắc đầu, Vương Kỳ Nhi tuy rằng thông minh, nhưng dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, còn không biết lòng người khó lường a!

Quả nhiên!

Lão bà tử cầm Chu Tước bút vào nội viện một lúc lâu, đợi bảy tám phút vẫn không một tiếng động.

- Chu bá bá, rốt cuộc người có nguyện ý giúp chúng ta không?

Vương Kỳ Nhi hô lớn.

- Chu bá bá!

Vương Kỳ Nhi hô lớn mười mấy lần, đột nhiên một đôi gia đình trắng kiện vọt tới.

- Đây là tiểu khát cái nào? Mau lăn ra!

- Ta không phải tên khát cái!

Vương Kỳ Nhi vội vàng giải thích.

- Chu bá bá đang kiểm tra Chu Tước bút, ta còn muốn chờ ông ấy đáp lời!

- Tiểu ác ma, Chu Tước bút nào, đừng nên ở chỗ này ăn nói bậy bạ, lão gia ta chưa từng gặp qua cái gì là Chu Tước bút!

Không đợi nàng phân trần, bọn gia đình mang theo Vương Kỳ Nhi, đem nàng hung hăng ném ngoài cửa.

- Các người, các người

Vương Kỳ Nhi mặt xám mày tro đứng lên nhìn cửa Chu gia đóng lại, tức giận mắng to:

- Chu Bất An, người là lão không biết xấu hổ, còn lại gạt một đứa bé, còn tham lam Chu Tước bút của Vương gia ta!

125. Chương 123: Mười Ba Lượng Bạc, Ba Trăm Hai Mươi Bảy Cái Mạng

Điểm chết người chính là, thời điểm Vương Kỳ Nhi quát mắng Chu Bất An, lúc đó có mấy người đi ngang qua, sau khi nghe được ba chữ ‘Chu Tước Bút’ từ miệng nàng, lập tức xoay người rời đi, bây giờ liền xuất hiện mấy trăm Dong Binh vây quanh, trên khóe môi nhếch lên của bọn họ đều đang mỉm cười không có hảo ý.

- Nha đầu này là dư nghiệt Vương gia, nếu như chúng ta bắt được nàng, Thạch gia chắc chắn sẽ ban thưởng rất trọng hậu...

Đáng thương cho Vương Kỳ Nhi, hai mắt của nàng đang đỏ bừng sau một hồi khóc lóc, cũng không có lưu ý đến nụ cười cổ quái của bọn lính đánh thuê, nàng vừa nhìn bọn lính đánh thuê vây quanh, mở to hai mắt đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, từ trên miệng thốt ra hai từ:

- Dong Binh?

Vương Kỳ Nhi ngay lập tức lấy ra một ít bạc vụn từ trong túi tiền, cầu khẩn nói:

- Dong Binh các lão gia, nhà ta bị người xấu vây công, ai có thể giúp ta, ta nhất định cho hần rất nhiều, rất nhiều bạc!

- Mười ba lượng bạc?

Thấy rõ số lượng ngân lượng trong tay Vương Kỳ Nhi, bọn lính đánh thuê ồ lên cười to...

- Các người đừng cười nha!

Vương Kỳ Nhi vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Ta biết tiền của ta có rất ít, coi như ta van cầu các người, coi như các người phát thiện tâm đi? Nhà ta mọi người đều đã chết sạch!

- Tiểu nha đầu, người thật sự chỉ có mười ba lượng bạc sao?

Một đại hồ tử Dong Binh ngồi xổm trước mặt Vương Kỳ Nhi, nhẹ nhàng nâng người của nàng.

- Vâng, chỉ có mười ba lượng bạc!

Vương Kỳ Nhi bèn mở toang miệng túi của mình ra, bên trong quả thật không còn chút ngân lượng nào, nhưng đại hồ tử Dong Binh cười quái dị nói:

- Không, người có nhiều hơn bạc, ít nhất phải đến một vạn lượng, tiểu nha đầu, thúc thúc nguyện ý giúp người, người đem một vạn lượng này đều cấp thúc thúc có được không?

- Người nói trong đó có một vạn lượng bạc sao?

Vương Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn túi tiền.

- Bá bá, người không nên giấu cợt ta, chỗ này của ta thật sự chỉ có 13 lượng bạc, người có nguyện ý hỗ trợ ta không?

- Ta cũng không phải đang giấu cợt người!

Đại hồ tử biến sắc mặt nói:

- Cái đầu của người, ít nhất có giá trị một vạn lượng!

- Cứu mạng a!

Vương Kỳ Nhi rất cục cựa cũng ý thức được ý đồ của đám Dong Binh, nàng xoay người định bỏ chạy, đột nhiên cảm giác trên cổ đau nhức, giống như bị ai đó chém cho một dao nhưng cảm giác đau đớn lại mất đi rất nhanh, tiếp theo, chỉ nghe thấy ở phía sau lưng ‘Huych’ một tiếng, giống như có ai đó bị ngã quỵ.

Hết thấy biến hóa xảy ra quá nhanh, Vương Kỳ Nhi thậm chí không còn kịp ý thức được sau lưng xảy ra chuyện gì. Nàng chạy đi vài chục bước mới phát giác giống như mình đã được cứu liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên hòa thượng đang cười híp mắt đứng ở sau lưng mình, mà đại hồ tử Dong Binh kia đã ngã xuống dưới chân hòa thượng này.

- Thật là lợi hại!

Đại hồ tử Dong Binh ít nhất cũng có thực lực Bạch Nguyên Võ Tông vậy mà hòa thượng thiếu niên này lại chỉ trong một chiêu liền đánh bại hắn, hòa thượng này nhất định phải lợi hại hơn đại ca cùng phụ thân!

Có lẽ...Hắn so sánh với mấy người lợi hại nhất trong Xích Tiêu thành cũng không kém!

- Tiểu nha đầu, ngươi đang cần một người giúp đỡ phải không?

Trầm Côn sau khi đánh ngã đại hồ tử Dong Binh, vẫn giữ nguyên tư thế ngồi chồm hổm, cười híp mắt nhảy tới trước mặt Vương Kỳ Nhi.

- Ta cần nhưng người nguyện ý giúp ta sao?

Vương Kỳ Nhi vui mừng mở to hai mắt, bất quá vừa nghĩ tới số bạc có trong túi liền đỏ mặt cúi đầu nói:

- Nhưng ta chỉ có mười lượng bạc, làm sao có thể thuê cao thủ như người...

- Bần tăng đang cần ít bạc vụn!

Trầm Côn cười hì hì vươn tay thu mười ba lượng bạc.

- Yên tâm đi, chúng ta thành giao!

- Người, người thật sự đáp ứng?

Vương Kỳ Nhi dụi dụi mắt, phát hiện mình cũng không có hoa mắt, chần chờ nói:

- Hòa thượng ca ca, người phải biết rằng, cừu nhân nhà ta là Thạch gia, Thạch Lan Trác là Lục Nguyên Vũ Tông trung đoạn, thủ hạ lại có bốn Hoàng Nguyên Võ Tông...Thạch gia cùng Ngự Thú sơn trang quan hệ cũng rất tốt, lúc nào hắn cũng có thể mời tới hai đại cao thủ của Ngự Thú sơn trang, Lục Nguyên thượng đoạn Hùng Tam Bảo và Lục Nguyên điền phong Lý Nhất Thiên!

- Người hoài nghi thực lực của bần tăng?

- Không, không phải, ý ta muốn nói là địch nhân nhiều lắm!

- Bần tăng đánh nhau chưa bao giờ chưa bao giờ sợ nhiều người, bây giờ người nhìn đi!

Trầm Côn quét mắt nhìn một lượt, chung quanh đã có hơn hai trăm Dong Binh, bọn họ sau khi chứng kiến Trầm Côn chỉ một chiêu đánh ngã đại hồ tử, trong lúc nhất thời không dám ra tay, bất quá cũng không nỡ bỏ lỡ cơ hội bắt Vương Kỳ Nhi, lúc này bọn chúng đang ở thấp giọng thương lượng.

- Các Lão huynh bây giờ còn muốn bắt nàng sao?

Trầm Côn cười nói:

- Bần tăng đã nhận ủy thác của Vương gia, vậy có thể nể mặt bốn hòa thượng, có thể nhường đường không?

Bọn lính đánh thuê nhìn nhau một chút, đột nhiên tất cả cùng vọt lên.

Trầm Côn đã sớm đoán được tình huống này, tay trái vận Đại Nhật Càn Khôn công, tay phải Tinh Hà Thiên Huyền, hai tay ở trước ngực khép lại, dung hợp thành một đạo Thái Cực Đồ. Tiếp theo, hai tay hắn mạnh mẽ mở ra, mấy trăm trường linh phù, như Thiên Nữ Tán Hoa bắn ra!

Những linh phù này đã được phụ gia liên tảo thuộc tính, ở giữa không trung bện thành một đạo lưới lớn, không sai biệt bao trùm lên hơn hai trăm Dong Binh, mà ngay thời điểm linh phù sắp bạo liệt, Trầm Côn lại làm cho linh phù dừng lại, đứng tại đỉnh đầu bọn lính đánh thuê!

Tí tách

Tí tách!

Tí tách!

Hằng hà mồ hôi lạnh từ trên trán đám Dong Binh rơi xuống, linh phù lặng yên sát sạt da đầu của bọn hán, làm cho bọn họ cũng không dám ngẩng lên! Chân cũng không dám động, ngay cả thở cũng không dám thở gấp!

- Các huynh đệ có thể nể mặt được không?

Trầm Côn cười khê một tiếng, bọn lính đánh thuê liền chặt vật bỏ chạy.

- Một đám vô dụng, hèn nhát, cút!

Trầm Côn thu hồi linh phù, vỗ vỗ đầu Vương Kỳ Nhi.

- Nha đầu, ngươi cảm thấy mười ba lượng bạc xài như vậy có thiệt thòi không?

- Ta lãi lớn rồi!

Vương Kỳ Nhi bật cười.

- Hòa thượng ca ca, nhà ta ở phía thành bắc, ngươi mau đi theo ta!

- Không vội, không vội!

Trầm Côn cúi xuống từ trên lưng một cái bao tải cực lớn, giao cho Vương Kỳ Nhi nói:

- Ngươi nếu muốn cứu người nhà, vậy phải theo lời ta nói mà làm, bây giờ ngươi đến cửa thành chờ đại ca của ngươi, sau đó mang theo những đồ này cùng đại ca của ngươi về nhà...Đến giờ Tý đêm nay, ngươi so sánh ánh sao trên trời, đem những đồ này chôn ở trong sơn trang, khi Thạch gia tấn công lên núi, ngươi phải yêu cầu thân nhân lui vào trong nội đường đại sảnh, cho dù Thạch gia công phá bao nhiêu Đạo phòng tuyến, chiếm lĩnh bao nhiêu địa phương, cũng không cho phép ra, hiểu chưa?

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Vương Kỳ Nhi kinh ngạc hỏi.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Trầm Côn cười híp mắt đem một giọt máu tươi dán lên mi tâm Vương Kỳ Nhi.

...

Đêm khuya, Vương Kỳ Nhi đeo một cái bao bố trông còn to hơn người của nàng đem giấu ở gần cửa thành, chỉ một lát sau đã nhìn thấy Vương Nhất Sơn thất tha thất thểu trở về.

Chiến mã của Vương Nhất Sơn đã chết trận, hắn mang theo bội kiếm của mình, trên người có bảy tám vết thương, máu me đầy mặt. Nhìn thấy Vương Kỳ Nhi đột nhiên từ ven đường nhảy ra, hoảng sợ nói:

- Kỳ kỳ, làm sao ngươi còn chưa đi?

- Ca ngươi tại sao lại bị như vậy?

Vương Kỳ Nhi vừa khóc vừa nhìn đại ca.

- Ai, ta đánh giết ngoài thành, bằng hữu không có một ai nguyện ý hỗ trợ, ghê tởm nhất chính là Tôn gia, bọn chúng lại đem tung tích của ta bán đứng cho Thạch gia...

Vương Nhất Sơn cười khổ nói:

- Cũng may đúng thời khắc nguy cấp có một bạch y tiên nữ từ trên trời giáng xuống, bằng không...

Sau khi nghe Vương Kỳ Nhi kể lại những việc nàng đã trải qua, Vương Nhất Sơn kinh ngạc nói:

- Thật là kì quái, bạch y tiên nữ kia cũng nói với ta: Trước giờ Tỳ phải chạy về Vương gia, nàng còn nói, ta sẽ gặp người ở cửa thành, hơn nữa chúng ta phải cùng nhau xuyên qua cửa bắc, đảm bảo đám yêu thú sẽ không làm khó chúng ta!

- Chúng ta chạy mau đi nha!

Vương Kỳ Nhi lo lắng nói. Vương Nhất Sơn cuối cùng cũng biểu hiện ra hẳn không phải là tiểu hài tử:

- Kỳ Kỳ, ngươi không cảm thấy chuyện này rất quái lạ sao, tự nhiên xuất hiện một bạch y tiên nữ đến cứu ta, sau đó lại còn một hòa thượng cứu người...Nhà của chúng ta không hề có bằng hữu lợi hại như thế, bọn họ vì cái gì lại giúp chúng ta?

- Cho dù bọn họ có ý đồ gì, ngươi còn chỗ khác để trông cậy vào sao?

Vương Kỳ Nhi đáng thương nói.

- Đúng, Vương gia chúng ta đã bị dồn đến bước này, chúng ta liệu có tư cách để hoài nghi người khác sao!

Vương Nhất Sơn ôm lấy Kỳ Kỳ.

- Cùng lắm chúng ta cùng phụ thân chết chung một chỗ, trên đường hoàng tuyền một nhà đoàn tụ.

Hai người khiêng bao bố, lặng lẽ đi tới phía ngoài quân doanh Thạch gia. Lần này vây trang, Thạch gia xuất động một vạn nhân mã bản bộ, lại từ Ngự Thú sơn trang mượn tới một nhóm lớn yêu thú, lúc này người của Thạch gia đang bao vây đông, tây, nam ba tòa cửa trang, còn đám yêu thú ngăn chặn hướng bắc môn.

Dựa theo sự phân phó của Bạch y tiên tử, Vương gia huynh muội đi tới bắc môn phòng tuyến của yêu thú, nhìn đám yêu thú hung tàn lại nghe tiếng hổ gào sói tru vang lên liên miên bất tuyệt, Vương Nhất Sơn tay trái ôm muội muội, tay phải mang theo bao bố, hai mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng từ từ nhắm chặt lại! Mặc dù đã có lời dặn dò của Bạch y tiên nữ, nhưng thật sự là đám yêu thú sẽ bỏ qua thức ăn ngon sao? Trong lòng Vương Nhất Sơn cũng không còn cố kỵ, cho dù phải trả giá như thế nào.

- Kỳ kỳ, chết sống gì cũng không được rời khỏi ca ca, nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn là huynh muội!

Hai chân sải bước!

Sau khi đi hai mươi mấy bước, Vương Nhất Sơn kinh hãi phát hiện, bên tai cũng không có truyền đến thanh âm của yêu thú!

Hắn mở mắt, sau đó sợ ngây người!

Đám yêu thú không phải là không phát hiện ra Vương gia huynh muội, chẳng qua khi cảm nhận thấy điểm máu tươi trên mi tâm của Vương Kỳ, đám yêu thú tựa như kinh hãi, thậm chí còn nép vào nhau tạo ra một con đường!

Bọn họ cũng không biết, trong máu Trầm Côn tràn đầy hơi thở của thú tôn Lý Mục, mặc dù chỉ là điên lỗi Lý Mục, nhưng cũng không phải là thứ mà đám yêu thú cấp bậc thấp có can đảm đến gần! Vương Nhất Sơn huynh muội thần không biết quỷ không hay trở lại sơn trang của mình.

Lúc này, bên trong sơn trang tình cảnh cực kì bi thảm,

Nội đường môn hộ cũng mở ra, Vương Đạc tóc trắng xoá co quắp ngồi ở trên cánh cửa, ngơ ngác nhìn đình viện trống rỗng.

Nhi tử cùng nữ nhi đã rời đi được một ngày, bây giờ còn không có tin tức truyền về, sợ là đã...

Vương Đạc không dám nghĩ tiếp, nhưng người hầu bên cạnh lại cười khổ nói

- Lão gia, viện binh còn chưa tới, thiếu gia cùng tiểu thư sợ là đã ngộ hại!

- Nói nhảm!

Vương Đạc nhảy dựng lên quát:

- Không có chết, bọn họ không thể chết, hậu duệ của Vương Kiêu lão tổ làm sao có thể tuyệt hậu! Bọn họ cũng không thể chết a! Khóc đến già lệ tung hoành, ngã xuống cánh cửa.

- Vương gia còn bao nhiêu người?

Vương Đạc lẩm bẩm hỏi.

Người hầu nhất thời trả lời không được.

- Lão gia chờ ta đi đếm một lượt.

- Đi thôi!

Sau khi đếm xong thì gặp Sở Chi nói cho bọn hắn biết...Vương Đạc thất thần nói,

- Vương Đạc ta thành thật xin lỗi bọn họ, làm hại bọn họ bị chôn cùng Vương gia...Bọn họ đều là chí thân của Vương gia, có lẽ nói một câu như vậy là đủ rồi...Về phần bọn người hầu, người cũng nói cho bọn hắn biết, nếu như Thạch gia không đuổi tận giết tuyệt, nếu như bọn họ có người còn sống đi ra ngoài, nhờ bọn họ mang bài vị tổ tiên Vương gia tìm địa phương yên tĩnh, Vương Đạc bất hiếu, không thể để cho hương hồn tổ tông phải nằm nơi hoang dã a!

Người hầu trở về rất nhanh:

- Lão gia, còn lại tổng cộng ba trăm hai mươi lăm người.

- Ba trăm hai mươi lăm sao...

Vương Đạc ngẩn đầu lên trời thở dài một tiếng:

- Vương gia với hơn ba nghìn tộc nhân vậy mà giờ này chỉ còn ba trăm hai mươi lăm...

- Không, là ba trăm hai mươi bảy.

Vương Nhất Sơn ôm muội muội đi vào.

- Nhất Sơn! Kỳ Kỳ!

Vương Đạc giật mình đứng lên nhưng lại ảo não ngồi xuống vô lực nói:

- Các người đã đi ra ngoài rồi thì còn trở lại làm gì nữa?

Lập tức, Vương Nhất Sơn kể lại mọi chuyện, chẳng qua khi nói chuyện hắn luôn cau mày kèm theo một chút nghi hoặc nhưng không có quá nhiều vui vẻ gì. Hiển nhiên hắn ko cho rằng ông trời đã cho cứu tin xuống giúp đỡ gia tộc hắn:

- Phụ thân, Nhất Sơn tuy rằng chỉ là một cái Bạch Nguyên Vô Tông hạ đoạn nhưng chính là con cháu của Vương Kiêu lão tổ nên ko thể làm ra chuyện lâm trận lại bỏ chạy. Ngài để cho Nhất Sơn ở lại đi...

Vương Kỳ Nhi chống nạnh nói:

- Lão tổ tông Vương Mãng của chúng ta từng làm hoàng đế, là hậu nhân của hoàng đế thì không thể bỏ trốn được.

- Các người...Ài...

Chuyện đã đến thế này rồi thì Vương Đạc cũng ko miễn cưỡng làm gì:

- Nói rất đúng, là hậu nhân của Vương Kiêu lão tổ thì ko thể nào chết mà ko phản kháng gì. Kỳ Kỳ, con cứ theo lời của hòa thượng lời thôi kia mà bố trí đi. Nhất Sơn, con gọi mọi người buông tha cho tất cả phòng tuyến, trấn thủ trong từ đường...

Vương Kỳ Nhi sớm mở cái bao tải kia ra, bên trong đó là một số lượng lớn linh phù màu trắng tinh, ở giữa còn có một linh phù có hình thái cực đồ do hai màu vàng kim và đen tạo thành.

Nhìn thấy linh phù kỳ lạ kia thì Vương Gia có chút không hiểu gì, thân là những phù sư nhưng họ lại chưa từng thấy linh phù nào như vậy trong sách chứ đừng nói là tận mắt thấy như bây giờ. Nó có thể cứu Vương gia sao?

- = -

Nửa đêm...

Vương Gia sơn trang được tọa lạc trên hai toàn núi lớn hiện đang thấp đèn sáng trưng nhưng lại ko có chút âm thanh nào truyền ra ngoài cả. Ba trăm hai mươi bảy người còn lại của Vương Gia đang ngồi trong đại sảnh cúi mặt...

Tiếng cười lạnh của Thạch Lan Trác vang vọng khắp ngoài sơn trang:

- Vương Đạc, thời hạn ba ngày ta cho ngươi đã hết rồi. Ngươi đã ko biết tốt xấu thì bây giờ ta sẽ giết sạch đám người Vương Gia các ngươi rồi lại đi đào phần mộ tổ tiên của các ngươi vậy.

Lời của hắn vừa dứt thì âm thanh reo hò của hơn một vạn (10. 000) Thạch gia đệ tử cùng rất nhiều yêu thú đồng thời đánh về bốn cửa của Vương Gia.

- Giết...

- Ngao...

Âm thanh gào thét rung trời nhưng những hòn đá nặng trĩu đặt vào lòng mỗi người còn lại của Vương Gia.

- Lão gia! Tây Môn đã bị Thạch Gia chiếm lĩnh rồi!

- Đám yêu thú đã hủy đi Bắc Môn!

Từng tin dữ truyền đến liên tiếp nhưng Vương Đạc vẫn đóng chặt đôi mắt yên tĩnh ngồi đó.

- Lão Gia, chẳng lẽ chúng ta phải tin vào lời nói của hòa thượng kia sao? Chúng ta còn hơn ba răm người, ko bằng đi ra ngoài liều mạng đi. Giết một người là huê, hai người là có lời rồi.

- Chúng ta ko lẽ cứ vậy hoài? Hai tay mang sơn trang tặng cho Thạch gia sao?

Mọi người nhao nhao lên tiếng nhưng Vương Đạc vẫn yên lặng ko trả lời họ...

Một lát sau, tin dữ lại truyền đến:

- Lão gia. Thạch Lan Trác tự mình dẫn quân chiếm lĩnh hành lang bên ngoài rồi!

Vương Đạc bình tĩnh mở mắt ra: - Ta đã biết. Tiếp tục theo dõi đi...

Trong nháy mắt, người bẩm báo kia tái mặt cầu xin:

- Quân đội của Thạch Gia cách nơi này rất gần. Lão gia, nếu ta tiếp tục đi theo dõi thì sẽ ko thể trở về được đó?

Vương Đạc ko trách gì hắn mà chỉ nói:

- Nhất Sơn, ngươi đi đi!

Vương Nhất Sơn đi ra ngoài nhưng chỉ trong mười mấy giây đã quay lại cười khổ nói:

- Cha, con thấy được Thạch Lan Trác ko quá một phút sẽ giết vào đây rồi. Xem ra hòa thượng lời thôi kia đã lừa chúng ta, linh phù của hắn ko có chút tác dụng nào cả!

- Có lẽ hòa thượng kia chính là gian tế của Thạch gia cố ý lừa chúng ta ở lại đây chịu chết!

Vương Đạc vẫn bình thản trả lời, sau đó hắn đứng lên đi vào trong thay một bộ áo dài trắng. Khi ra ngoài thì tay vẫn cầm theo mấy thanh đoản kiếm, một cái khay màu hồng có chứa rất nhiều linh vị trong đó.

- Vương Kiêu lão tổ tại thượng.

Đặt từng cái linh vị đó vào giữa từ đường và đọc tên liên tục:

- Vương Thánh lão tổ, Vương Đông lão tổ, Vương Chuyết lão tổ...

Sau khi đặt luôn linh vị của phụ mẫu vào thì Vương Đạc dập đầu ba cái:

- Liệt tổ liệt tông, Vương Đạc bất hiếu không thể bảo trì cơ nghiệp của Vương Gia bình an nên bây giờ xin được tạ tội với các người!

Nói xong liền gọi Vương Nhất Sơn quỳ xuống kế bên, đưa cho hắn một đoản kiếm:

- Nhất Sơn, chúng ta không thể bảo vệ được cơ nghiệp của tổ tông thì chỉ có chết mới tạ tội được!

Vương Nhất Sơn run run cầm lấy đoản kiếm, nhẹ nhàng lau mấy cái rồi đặt lên cổ.

Vương Đạc nhẹ nhàng vỗ bờ vai của Vương Kỳ Nhi rồi cũng cho nàng một thanh đoản kiếm:

- Kỳ Kỳ, con chính là Vương Gia đại tiểu thư, ko thể sống sót rơi vào trong tay của Thạch gia được. Con hiểu được ý của cha chứ?

Vương Kỳ Nhi run run cầm đoản kiếm, lau nhẹ mấy cái như Vương Nhất Sơn rồi rưng rưng nói:

- Cha, Kỳ Kỳ hiểu...

- Ủ, các con chính là hài tử tốt ngoan của cha!

Rút ra thanh đoản kiếm thứ ba đặt lên cổ mình rồi bi phẫn rống to:

- Vương Đạc đã làm gì sai khiến cho phần mộ tổ tiên Vương gia có dị bảo làm cho gia tộc rước lấy đại họa diệt tộc? Liệt tổ liệt tông, bất hiếu Vương Đạc xin các người tha tội!

...

Ngay khi ba người chuẩn bị tự tử thì Thạch Lan Trác đã thấy từ xa:

Nhanh đi cứu Vương Đạc, còn chưa tìm hiểu được tình huống của phần mộ tổ tiên Vương gia thì sao có thể cho hắn chết được chứ?

- Gia chủ! Tình huống có chút kỳ lạ!

Gia tướng bên người ko chấp hành mệnh lệnh liền mà nói:

- Đệ tử trong thành vừa đến truyền tin rằng hôm qua Vương Kỳ Nhi ra ngoài dùng mười ba lượng bạc thuê lấy một tên hòa thượng dong binh.

- Mười ba lượng bạc?

Thạch Lan Trác cười ha hả, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Người cũng có thân phận dong binh thì người thử nói mười ba lượng bạc có thể thuê được dong binh gì? Ngay cả bắt chó bắt mèo còn không đủ!

- Gia chủ không thể coi thường được, có người nhìn thấy hòa thượng kia chỉ dùng một chiêu linh phù liền có thể đánh bại hai mươi mấy dong binh cường tráng!

- Một chiêu?

Nụ cười của Thạch Lan Trác tan biến:

- Nếu hòa thượng kia có được khả năng này thì...Cam đại sư...Cam đại sư...

Một người được bao phủ trong hắc bào mang theo mùi thối rửa đi đến:

- Thạch gia chủ, lão hủ đến chậm.

- Cam đại sư, ta trả bạc cho người không phải để người đến chậm như vậy.

Thạch Lan Trác cả giận nói:

Lập tức kiểm tra linh khí trong này, ta ko muốn rơi vào bẫy của Vương gia.

Cam đại sư không hài lòng thái độ của Thạch Lan Trác, không mẫn không nhạt nói:

- Thạch gia chủ chú ý lời nói. Thiên Cơ Môn môn chủ Thánh Tiên Tri Kha Tây sắp giá lâm Xích Tiêu Thành. Tất cả đệ tử trên dưới của Thiên Cơ Môn phải chuẩn bị để nghênh đón môn chủ, ta có thể rút ra chút thời gian như vậy là tốt lắm rồi.

Ngụ ý của hắn rằng người cho rằng người quan trọng hơn môn chủ sao? Nói xong Cam đại sư hừ lạnh một tiếng, bắt đầu kiểm tra linh khí biến hóa của Vương gia sơn trang.

Thạch Lan Trác nghe được Kha Tây sắp đến liền biến sắc, vội vàng cười bồi:

- Thì ra là Thánh tiên tri giá lâm. Cam đại sư, Thạch mạo không biết ngài có chuyện trọng yếu nên vừa rồi mới nói lỗ mãng như vậy.

Cam đại sư chăm chú nhìn bầu trời mà không nói một tiếng nào. Chẳng lẽ hắn giận mình ‘lỡ lời’ vừa rồi sao?

Thạch Lan Trác cảm giác sau lưng của mình ước dẫm, Cam đại sư chẳng những là Lục nguyên vũ tông hạ đoạn mà còn là người phụ trách của Thiên Cơ Môn tại Xích Tiêu Thành này, là một trong những đệ tử đắc ý của Thánh tiên tri. Đắc tội Cam đại sư chính là đắc tội Thiên Cơ Môn, chỉ cần Thiên Cơ Môn động tay chân vào phần mộ tổ tiên của Thạch gia thì lúc đó có chuyện dzui để nhìn rồi.

- Cam đại sư, Thạch mạo thật sự là vô tâm, ko hề có ý tứ gì đâu. Mong ngài thứ lỗi.

Thạch Lan Trác vẫn kiên trì xin lỗi:

Vì lỗi lầm vừa rồi nên hừng đông sáng mai ta sẽ cho người mang theo hai mươi vạn lượng bạc đến quý phủ, xem như là để Thạch gia nghênh đón thánh tiên tri...

- A...

Thạch Lan Trác còn chưa nói xong thì đột nhiên Cam đại sư kêu lên một tiếng quái lạ.

- Hoàn hảo ta chạy đến đúng lúc!

Cam đại sư hung hăng liếc mắt Thạch Lan Trác:

- Thạch gia chủ, người nhớ kỹ hôm nay ta cứu hơn một vạn tánh mạng của Thạch gia người.

- Đại sư, cuối cùng là có chuyện gì vậy?

Thạch Lan Trác vội vàng hỏi.

- Đồ ngu xuẩn, người vào bẫy của người ta mà còn không biết!

Cam đại sư cười lạnh một tiếng giơ tay lên chỉ vào bầu trời nói:

Người thấy đó là cái gì không?

Thạch Lan Trác cũng biết một chút về tinh tinh tượng nên nhíu mày nói:

- Đó là Đông Phương Thất Tinh: Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ, hợp xưng Thanh Long Thất Tú. Một trong tinh tượng tứ tượng! (*)

- Người coi lại đông môn của Vương gia?

Cam đại sư lấy ra một khối băng hình tròn ném lên không trung, sau khi khối băng vỡ ra rơi vào trên mặt đất làm hiện ra vô số linh phù tạo thành hình thái cực. Tổng cộng chia làm bảy bộ phận cùng hô ứng với Thanh Long Thất Tú trên trời.

- Đây...Đây là cái gì?

Thạch Lan Trác hoảng sợ hỏi.

- Người đã nghe nói qua Tinh Hà Thiên Huyền trong thượng cổ tam đại công pháp chưa?

Cam đại sư lạnh lùng nói:

- Tinh Hà Thiên Huyền dựa theo chu thiên tinh thần (Các ngôi sao trên trời) mà bố trí. Bình thiên đạo, tụ thiên mệnh, quỷ bí vô thường mà lại có uy lực tuyệt luân. Đông môn phù pháp ở kia chính là Thanh Long

trong ngân hà tứ tượng. Ngoại trừ Thanh Long này ra người còn có thể đi ba cửa nam, tây, bắc nhìn một chút, nhất định ở đó có ẩn dấu Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ cùng hô ứng với đông môn này tạo thành tứ tinh trện. Nếu ta đến chậm một chút thì các người sẽ bị Tứ Tượng Quân Tinh giết tuyệt rồi.

Thạch Lan Trác nghe vậy mà đổ mồ hôi hột. Bọn họ vừa nói vừa đi đến bên ngoài đại đường, đúng ngay lúc ba người Vương Đạc muốn tự vận. Nhìn thấy Vương Đạc, Thạch Lan Trác cười lạnh nói:

- Vương Đạc, người quả nhiên là có thủ đoạn. Có thể mời được linh phù tông sư bày ra Tứ Tượng Tinh Trện.

Tứ Tượng Tinh Trện?

Những người còn lại của Vương Gia nghe vậy liền sợ run cả người. Chẳng lẽ hòa thượng kia ko gạt chúng ta? Hẳn thật sự có thể bày ra được một trận pháp lợi hại?

- Da? Hòa thượng kia không có gạt ta?

Wương Kỳ Nhi vứt bỏ đoản kiếm:

- Phụ thân, ca ca, chúng ta giết ra ngoài thôi!

Wương Nhất Sơn cũng hưng phấn đứng lên, những người còn lại đều vui mừng nhưng Vương Đạc lại cười khổ một tiếng:

- Thạch Lan Trác, người có thể nhìn rõ bầy này như vậy mà còn cười vui thì chắc có gì ý lại ư?

- Xem người còn biết điều.

Thạch Lan Trác cười lớn:

- Nhìn thấy đây là ai chứ? Người hẳn là biết được Thiên Cơ Môn Cam đại sư? Một trong những đệ tử của Thánh tiên tri Kha Tây. Tuy rằng linh phù của các người lợi hại nhưng Cam đại sư chính là Phong Thủy Sư, vừa lúc khắc chế Linh Phù pháp trận.

Lời vừa dứt khiến cho các người của Vương Gia mặt xám như tro tàn.

Đúng vậy, Linh Phù Sư có mạnh mẽ như thế nào thì ở trước mặt Phong Thủy Sư cũng chỉ là một đồng giấy mà thôi. Phong Thủy khắc Linh Phù, đây chính là thiết luật ba ngàn năm ở Cửu Châu rồi.

Thạch Lan Trác cười lạnh nói:

- Người muốn tự sát sao? Chờ một chút đi. Ít nhất phải nhìn xem Cam đại sư sao có thể phá linh phù trận này của người.

Hắn sung sướng đến nỗi các lỗ chân lông đều nở ra, chỉ cảm thấy rằng kết giao với một linh phù sư chính là quyết định sáng suốt nhất mà trong bốn mươi lăm năm này. Hơn nữa hắn đã tính toán kỹ rồi, trước để cho Cam đại sư phá trận này rồi mình tạo áp lực cho Vương Đạc khiến cho phòng tuyến tâm lý của hắn sụp đổ, khi ấy tám chín phần mười là hắn sẽ giao ra bí mật phần mộ tổ tiên của Vương Gia.

Còn Cam đại sư cũng cười rộ lên, Linh Phù bị Phong Thủy khắc chế. Như vậy thì bây giờ hắn ko ngại làm lớn một chút để biểu lộ thủ đoạn của mình.

Đúng lúc này thì Linh Phù của Trầm Côn đã phát động.

Sất...

Chỉ nghe thấy từ phía đông vang lên một âm thanh kim chúc nổ mạnh, một đạo thanh quang bốc lên cao như Thanh Long bay lên cửu thiên bao phủ khắp bầu trời Vương Gia cùng với Thanh Long Thất Tú hô ứng lẫn nhau.

Cơ hồ là cùng một lúc, nam bắc tây ba phương hướng khác cũng xuất hiện ba cột sáng màu hồng, hắc, bạch câu thông với Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ trên trời.

Khoảng khắc Tứ Tượng Tinh trện đã được phát động hoàn toàn.

- Tứ Tượng Tinh trện đã phát động.

Cam đại sư cười lạnh nói:

- Thạch gia chủ, nếu ta ko có ở đây thì Tứ Tượng lấy Thanh Long dẫn đầu giết sạch những Thạch gia đệ tử bên ngoài Vương Gia đại đường, Thanh Long khí phách, Chu Tước liệt hỏa, Huyền Vũ vạn quân lực, còn có Bạch Hổ lôi đình sét đánh rơi xuống trên đầu các người.

- Vâng, vâng, Cam đại sư!

Trong lòng hắn âm thầm mắng tên này dong dài nhưng vẫn phải dựa vào hắn để phá trận nên vẫn cầu xin:

- Đại sư, mời ngài mau ra tay.

- Tốt! Vậy để cho các người kiến thức một chút thủ đoạn của ta vậy.

Cam đại sư đạp mạnh chân rồi bay lên không trung đến giữa trung tâm của Tứ Tượng Tinh Trận, sau đó một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa rồng to.

- Thiên địa vạn vật linh tức, ta là Cam Đồi, đệ tử của Thiên Cơ Môn Kha Tây thánh giả. Các người dựa theo ta...

- Bi ai tặc nhân, nhìn một chút phong thủy khắc linh phù, đây chính là chân lý mãi mãi không thay đổi...

- Cho dù người có Tinh Hà Thiên Huyền kỳ quý kính thiên, Tứ Tượng Tinh Trận uy phong bát phương...

- Nhưng với Thiên Cơ Môn bí truyền của ta, một chiêu Thiên Nghịch đủ để...

Lão già này với dong dài nổi bật vô cùng như một thánh giả hàng lâm cứu lấy Cửu Châu.

Sau đó...

Oanh!

Rầm!

Thanh Long tinh tú tùy tiện phóng ra một đạo sấm sét đã đánh hắn thành cặn bã. Trên ngọn núi đối diện với Vương gia sơn trang, Trầm Côn lặng lẽ giơ lên ngón giữa. Theo bình thường thì phong thủy khắc linh phù thật, nhưng đây lại có thái cực đồ.

Phùng trưởng lão từng lấy linh hồn thể với trời rằng linh phù của Trầm Côn có ba chỗ tốt cực lớn. Một trong số đó chính là ko sợ phong thủy khắc chế. Cam đại sư người có thể phát hiện linh phù trận của bản tăng nhưng kết quả cũng chỉ có thể bị oánh thành cặn mà thôi.

- Thanh Long lão huynh!

Nhìn Thanh Long thất tinh trên đỉnh đầu đột nhiên Trầm Côn nhớ đến một bằng hữu thật tốt - Thanh Long. Hắn nhìn lên bầu trời giờ chén rượu lên:

- Anh linh của lão huynh ko tiêu tan, cho ta mượn danh nghĩa cấp cho đệ tử của Thạch gia một chút giáo huấn đi.

Rượu được hắn vung lên bầu trời đêm, tiếp theo Thanh Long phách, Chu Tước Hỏa, Huyền Vũ lực, Bạch Hổ lôi...tứ tượng thần lực theo rượu của Trầm Côn rơi xuống tạo thành vô số màu sắc chiếu rọi bầu trời đêm như tận thế hàng lâm.

(*) Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ: Là tên các ngôi sao trong nhóm Nhị thập bát tú. Sao Giác còn được gọi là sao Giốc.

Nhị thập bát tú ( ) là 28 “chòm sao” (Xiu) nằm trên Hoàng đạo theo cách chia của thiên văn học Trung Quốc cổ đại. Hoàng đạo được chia thành 4 phần, hay Tứ Tượng ( ), gắn với một con vật, và mỗi phần có 7 tú:

Tứ tượng

( ) “Chòm sao” /tú ( )

Tên Hán Tên Việt Con vật tương ứng Nghĩa đen TQ Quan hệ với (chòm) sao của châu Âu

Thanh Long ( )

(Rồng xanh ở phương Đông). Tượng trưng cho Mộc của Ngũ hành.

(Jiao) Giác

Giác Mộc Giao

(cá sấu)

Sừng Spica

(Kang) Cang

Cang Kim Long

(rồng)

Cổ [1]

Virgo

(Di) Đê

Đê Thổ Bức

(dơi) [2]

Gốc rễ (Thấp) Libra

(Fang) Phòng

Phòng Nhật Thổ

(thỏ)

Cái buồng, ngăn, buồng [3]

Libra

(Xin) Tâm

Tâm Nguyệt Hồ

(cáo)

Tim

Antares

(Wei) Vĩ

Vĩ Hỏa Hổ

(hổ - cọp) [4]

Đuôi Scorpius

(Ji) Cơ

Cơ Thủy Báo

(báo - beo) [4]

Quạ Sagittarius

Huyền Vũ ( )

(Rùa đen ở phương Bắc). Tượng trưng cho Thủy của Ngũ hành.

(Dou) Đẩu

Đẩu Mộc Giải
 (cua)
 Gáo Sagittarius
 (Niu) Ngưu
 Ngưu Kim Ngưu
 (bò)
 Bò [5]
 Capricornus
 (Nü) Nữ
 Nữ Thổ Lạ
 (nhím)
 Cô gái Aquarius
 (Xu) Hư
 Hư Nhật Thử
 (chuột)
 Hư không, trống rỗng Aquarius
 (Wei) Nguy
 Nguy Nguyệt Yển
 (chim yến)
 Mái nhà Aquarius/Pegasus
 (Shi) Thất
 Thất Hỏa Trư
 (lợn - heo) [4]
 Căn phòng [6]
 Pegasus
 (Bi) Bích
 Bích Thủy Dư
 (cừu)
 Tường Algenib
 Bạch Hổ ( )
 (Hổ trắng ở phương Tây). Tượng trưng cho Kim của Ngũ hành.
 (Kui) Khuê
 Khuê Mộc Lang
 (chó sói)
 Chân Andromeda
 (Lou) Lâu

Lâu Kim Cầu
 (chó nhà)
 Gông cùm Aries
 (Wei) Vị
 Vị Thổ Trê
 (chim trĩ)
 Dạ dày Aries
 (Mao) Mão
 Mão Nhật Kê
 (gà)
 Long Pleiades
 (Bi) Tất
 Tất Nguyệt Ô
 (quạ)
 Lưỡi Taurus
 (Zi) Chủy
 Chủy Hỏa Hầu
 (khỉ)
 Miệng rùa Orion
 (Shen) Sâm
 Sâm Thủy Viên
 (vượn)
 Ba ngôi sao (Phúc, Lộc, Thọ) Orion
 Chu Tước ( )
 (Chim sẻ đỏ ở phương Nam). Tượng trưng cho Hỏa của Ngũ hành.
 (Jing) Tinh
 Tinh Mộc Ngạn
 (chó rừng) [7]
 Giếng nước Gemini
 (Gui) Quỷ
 Quỷ Kim Dương (dê)
 Con quỷ Cancer
 (Liu) Liễu
 Liễu Thổ Chương (cheo)
 Cây liễu Hydra
 (Xing) Tinh

Tinh Nhật Mã (ngựa)

Ngôi sao Alphard

(Zhang) Trương

Trương Nguyệt Lộc (hươu)

Lưới căng rộng Crater

(Yi) Dực

Dực Hỏa Xà (rắn)

Cánh Corvus

(Zhen) Chấn

Chấn Thủy Dẫn (giun)

Cỗ xe ngựa Corvus

(Lấy từ nguồn: Wikipedia. Org)

Bản đồ Thanh Long:

(Nguồn: Knolstuff. Com)

126. Chương 124: La Ly Không

Bí pháp linh phù của Vương Kiêu bắt nguồn từ Tinh Hà thiên huyền, tổng cộng có bảy đại sát chiêu. Trong đó ba chiêu: Tam Thiên Long Tượng, Liệp Nguyên Sát, Thái Hư Hồi Nguyên - Trầm Côn đều quen thuộc, còn đệ tử tuyệt trần là Tứ Tượng Tinh Trận có thể dẫn động sức mạnh của tinh tú (ngôi sao) trong vũ trụ thì hẳn chưa bố trận bao giờ! Tứ tượng vừa động, tứ đại thần lực sẽ từ vũ trụ giáng xuống, rửa sạch bụi trần.

Đương nhiên kinh nghiệm và kỹ xảo của Trầm Côn không thể bằng được Vương Kiêu, cũng không phát huy được uy lực chân chính của Tứ Tượng Tinh Trận... Ví như hẳn bố trí Tứ Tượng Tinh trận ít nhất cần thời gian một đêm, uy lực pháp trận của hắn không đủ lực sát thương đối với lực lượng trên Lục Nguyên.

Bất quá... điều đó có gì quan trọng? Đệ tử Thạch gia trang tuyệt đại đa số không phải cao thủ! Xanh, hồng, đen, trắng, bốn màu sắc nhanh chóng bao phủ Thạch gia sơn trang, lại ngưng tụ giữa không trung thành Thái Cực đồ độc môn của Trầm Côn. Được thần lực Tứ Tượng tẩy lễ, sơn trang Vương gia đã không còn hình dáng ban đầu: Hai ngọn núi lớn đã biến mất, chỉ còn lại đại sảnh và một đỉnh núi hình trụ tròn cô độc phía sau, mà sau lưng Thạch Lan Trác cạnh cánh cửa ở đại sảnh lại đột ngột xuất hiện một ngọn núi, hẳn ngay người choáng váng hô lên:

- Ta, đệ tử của ta...

Bị cả ngọn núi đè xuống, cả vạn đệ tử đã bị chôn vùi, sinh tử không rõ, chỉ còn một hai ngàn đệ tử cấp cao còn lại cũng chỉ có thể đứng run rẩy giữa đồng hoang tàn, mà ngọn núi lại kéo theo rất nhiều yêu thú, con biết bay thì may mắn bay lên trời mà sống sót, con không biết bay thì đã cùng mai táng với đệ tử Thạch gia! Rốt cuộc thì Vương gia mời đến loại cao thủ gì vậy? Chỉ một chiêu phá hủy toàn bộ sơn trang, đánh tan cả vạn đệ tử thế gia. Cường giả như vậy trong Xích Tiêu thành cũng có bốn năm người, nhưng đáng sợ chính là, linh phù của người này không bị phong thủy bí thuật khắc chế, đúng là có thể ngồi lên đầu Thất đại tiên tri Thiên Cơ môn rồi...

- Không sợ Phong thủy bí thuật... Người tới nhất định là một Linh phù tông sư!

Thạch Lan Trác cắn chặt răng, điên cuồng hét lên:

- Các đệ tử còn sống, theo ta rút lui!

- Được cứu rồi sao?

Nhìn Thạch Lan Trác hốt hoảng bỏ trốn, nhân thủ Vương phủ nhiều người dụi mắt nghi ngờ, chẳng lẽ mình đang nằm mộng sao!

Đúng vậy, sơn trang Vương gia đã bị hủy diệt, đệ tử bên ngoài Vương phủ bị giết cũng nhiều, nhưng dù sao thành viên trực hệ Vương gia còn sống, thì vẫn còn cơ hội đông sơn tái khởi! Vương Đạt ôm lấy con gái và con trai, ba người lớn tiếng khóc:

- Cơ nghiệp tổ tông rốt cuộc được cứu rồi!

Sau đó ba trăm hai mươi bảy người còn lại cũng ôm nhau khóc lóc.

Người ngừng khóc trước tiên chính là Vương Kỳ Nhi, nàng kêu lên:

- Cha, đừng khóc nữa, Thạch gia khẳng định sẽ quay lại, những người khác cũng sẽ quay lại!

Đúng vậy, lăng mộ Vương gia còn dị bảo, những người khác chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Vương gia, cả Vương phủ chỉ còn lại hơn ba trăm người, đây là thời khắc nguy hiểm nhất! Vương Đạt hoảng sợ cả kinh vội vàng nói:

- Nhất Sơn, Kỳ Kỳ, hòa thượng giúp các người đang ở nơi nào? Mau mời người đến, chúng ta không thể để mất đi chỗ dựa vững chắc như thế được!

Wương Kỳ Nhi ngượng ngùng vò đầu:

- Cha, con, con quên hỏi địa chỉ của ông ấy rồi...

Wương Đạt nghe thấy tức giận giậm chân:

- Tất cả mọi người không được nghỉ ngơi, nhanh chóng đi tìm cho ra, bất kể người đó muốn gì, các người cũng phải đáp ứng, mời bằng được người đó về đây cho ta!

Ba trăm hai bảy người Vương gia vội vã chạy khỏi đại sảnh, dùng dây thừng leo xuống sườn núi, tìm quanh đồng hoang tàn của Vương phủ. Rất nhanh sau đó, gần ngọn núi lớn, bọn hắn nhìn thấy bóng dáng lờ mờ lách tách của một hòa thượng.

- Đại sư!

Người thứ nhất vọt lên là Vương Kỳ Nhi, vui mừng hơn hớn kéo tay Trầm Côn nói:

- Đại sư, pháp trận của ngài thật là lợi hại, lập tức giết chết hơn ngàn người, bất quá ngài đừng quên nha, nguy hiểm nhà chúng ta còn chưa được giải trừ, ngài còn bị ta thuê dài dài!

- Nguyên lai là ngài!

Wương Nhất Sơn đã nhận ra, hòa thượng kia đúng là người đã gặp lúc trước, là Đại tướng quân Triệu quốc! Hắn vội vàng quỳ xuống:

- Đại tướng tạ ơn tướng quân đã cứu mạng!

Tướng quân? Vương Đạt ở phía sau nghe con nói cảm thấy nao nao, thầm nghĩ, hòa thượng kia không ngờ lại là tướng quân của Đại Triệu vương triều, thế thì vì sao hắn lại trợ giúp Vương gia? Rồi nhìn kỹ hơn dáng vẻ cùng khí phách của Trầm Côn, lão càng giật mình. Trầm Côn khoan tay đứng trên đỉnh núi, nhìn về ánh trăng phía xa, dù thiếu vẻ anh tuấn, nhưng lại lộ ra phong phạm lãnh mạc. (lạnh lùng, thờ ơ)

Hắn không để ý gì tới cha con Vương gia trước mặt, chỉ một mực hướng về ánh trăng, thần nhiên thờ dài, thần nhiên ưu sầu, thần nhiên nhẹ giọng nói gì đó... Quả là phong phạm của bậc cao nhân! Vương Đạt cảm phục quỳ xuống nói:

- Đại sư, Đại tướng quân, Vương Đạt thay mặt hơn ba trăm nhân mạng Vương gia, đa tạ ngài!

- Ừm...

Trầm Côn thần nhiên ừ một tiếng, mí mắt cũng chưa động.

Với thực lực cùng ân cứu mạng người ta vừa thể hiện nên Vương Đạt cũng không dám chỉ trích thái độ Trầm Côn, ngược lại, lão càng nhìn càng thấy, đây mới đúng là phong độ của cao nhân, thành khẩn nói:

- Đại tướng quân nhân nghĩa đức độ, cứu sống hơn ba trăm nhân mạng Vương gia, Vương Đạc không cầu gì khác, chỉ xin đại sư tới Vương gia biệt viện, để chúng tôi cúi đầu tạ ơn!

- Đi thôi!

Trầm Côn hừ mũi hai tiếng, thông thả bước đi, cao cao tại thượng nhường Vương Đạc đi trước dẫn đường.

Chứng kiến cảnh này, con cháu Vương gia trong lòng nghĩ phải thật cẩn thận, chỉ sợ vô tình đắc tội cái loại “xấu tính khinh người” Đại tướng quân này! Chỉ có Vương Kỳ Nhi là có chút tò mò - hòa thượng nàng gặp lúc trước đâu có đáng ghét thế này! Nàng lặng lẽ đến gần Trầm Côn, bỗng nhiên phát hiện, Trầm Côn vẫn đang lầm bầm nói một mình.

- Mẹ nó chứ! Bần tăng cũng không phải cố ý bày ra cái diện mạo này, Vương gia bọn người đừng có hiểu lầm...Tên Trương Nguyên chết tiệt kia, người dám hạ độc mỗ, Thực Cốt tán của người, con mẹ nó, thực lợi hại a!

Trầm Côn cũng không phải cố ý ra vẻ sĩ diện, có điều sau khi dẫn phát Tứ Tượng Tinh trận, thể nội hần phải chịu Thực Cốt tán phát tác! Lúc này toàn thân hần vô lực, linh khí hoàn toàn không có, nếu không có sống cốt chống đỡ, đã quỳ rạp xuống đất mà nôn ra máu rồi!

‘Ai, bần tăng nhất định phải tìm được Dược tề sư hạng nhất để giải Thực cốt tán!’

Nghe Trầm Côn lầu bầu, Vương Kỳ Nhi làm ra cái mặt quỷ. Đúng lúc, Vương Đạc ở phía sau nhỏ giọng hỏi:

- Kỳ Kỳ, vị Đại tướng quân hòa thượng này tính tình không được tốt à?

- Không phải đâu!

Vương Kỳ Nhi lén lút lại gần phụ thân, khẽ sát tai nói nhỏ:

- Hòa thượng kia vốn rất dễ tính, bất quá Kỳ Kỳ nghe được, hần có cừ oán với một tên “Trương Nguyên” nào đó, hình như là bị trúng ám toán!

- Trương Nguyên? Phải chăng là Trương Nguyên tông chủ Thiên Vũ Tông trong truyền thuyết “Hạ vấn La Trương”?

Vương Đạc nhìn về phía Trầm Côn, ánh mắt liền thay đổi.

Hòa thượng kia thế nhưng đã giao thủ với Trương Nguyên, đây chẳng phải nói hần có tư cách trở thành địch nhân của Trương Nguyên - cao thủ chỉ đứng sau tứ đại truyền thuyết hay sao?

- Nhất Sơn! Người có đã nghe nói gì về vị Đại tướng quân này chưa?

- Con chưa từng biết về người này!

- Vậy người nói lại cho những người khác biết, nhớ nói kỹ càng vào, người này từng giao thủ với Trương Nguyên, có thể là một cao thủ rất mạnh!

Vương Nhất Sơn biến sắc, vội vàng nói với người bên cạnh:

- Cữu ca, cha ta nói, hòa thượng kia đủ sức đấu với Thiên Vũ Tông Trương Nguyên, ngàn vạn lần không được đắc tội hần!

- Cái gì, hần không ngờ lại là cường giả cùng cấp bậc với Trương Nguyên?

- Ai da, Vương gia chúng ta thế mà lại mời được một cao thủ lợi hại hơn cả Trương Nguyên cơ à?

Từ một câu nói bình thường, qua tai vài người lại trở thành phóng đại thái quá, cuối cùng, mấy người Vương gia vui sướng truyền tai nhau: Chúng ta đã mời được một Linh phù tông sư trong truyền thuyết, hơn nữa lại không sợ phong thủy bí thuật...Cái tin tức lầm lẫn này cứ như vậy lan truyền đến ngoại ô biệt viện của Vương phủ.

Trầm Côn nghỉ ngơi một đêm, cuối cùng cũng thành công áp chế độc tính của Thực cốt tán, sáng ngày hôm sau, hần được mời đến biệt viện Vương gia.

Ba trăm hai mươi bảy người may mắn còn sống đều ở trong biệt viện đợi Trầm Côn, bọn hắn không ngại phiền toái, từng người từng người hướng hắn tạ ơn. Sau đó, Vương Đạc xua tất cả đi, chỉ để lại nhi tử cùng nhi nữ, ba người thiết yến khoản đãi Trầm Côn.

- Đại sư, ách, ta nên gọi pháp danh Phật Môn của ngài hay nên xưng hô theo cấp bậc tướng quân của ngài? Vương Đạc cẩn thận mở miệng.

- Gọi ta là Bất Tham hòa thượng là được rồi!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Xích Tiêu thành không phải là lãnh thổ của Đại Triệu, cái danh Đại tướng quân cũng chẳng có tác dụng gì!

- A, nguyên lai là Bất Tham đại sư.

Ánh mắt Vương Đạc không khỏi chớp động vài lần, cười nói:

- Đại sư, người cứu Vương gia, chính là đại ân nhân của Vương gia, hay là ngài chiều nay cùng chúng ta đến lăng mộ một chuyến?

- Đến lăng mộ làm gì?

Trầm Côn sững sốt hỏi. Phi thường cẩn thận quan sát thái độ của Trầm Côn, Vương Đạc chớp mắt cười nói:

- Đại sư không muốn đến lăng mộ Vương gia sao? Cũng tốt, Vương gia chúng ta tuy rằng mất đi sơn trang, nhưng còn một ít của cải, đại sư nếu có hứng thú, chúng ta chiều nay đi kiểm tra của cải một chút thế nào?

Trầm Côn bật cười nói:

- Vương lão huynh, nhà các người vừa qua cơn nguy biến, còn có thể có bao nhiêu của cải đây?

- A...

Wương Đạc xấu hổ cười. Trong nhất thời không có ai nói gì, không khí toát ra vẻ ngượng ngùng lúng túng.

- Hắc hắc, ta hiểu rồi.

Trầm Côn đột nhiên minh bạch ý tứ của Vương Đạc:

- Lão huynh, người dẫn ta đến lăng mộ, đi xem của cải, là muốn thử ta đúng không, người nghĩ ta có hứng thú với vật gì đó của Vương gia các người chứ gì?

- Xin đại sư thứ lỗi!

Wương Đạc tự mình rót một chén rượu cho Trầm Côn:

- Đại sư, ta không nói lời thừa nữa, lấy thân phận cùng thực lực của ngài, không có khả năng vô duyên vô cớ đến giúp Vương gia chúng ta, vậy ngài cứ nói, ngài nhìn trúng vật gì của Vương gia, Vương Đạc nhất định sẽ dâng lên hai tay!

- Hắc hắc, ta đúng là đã nhìn trúng hai kiện bảo bối!

Trầm Côn mắt nhỏ híp lại, đi vòng quanh người Vương Nhất Sơn vài vòng, cuối cùng lại nhìn nhìn khuôn mặt đỏ bừng lên của Vương Kỳ Nhi. Hắn giúp Vương gia, tự nhiên là vì thể diện của Vương Kiêu, hơn nữa tối hôm qua hắn đã cùng Vương Kiêu thương lượng qua, Vương gia thực lực quá yếu, muốn để bọn họ tồn tại được, nhất định phải đề cao thực lực cho bọn họ.

Đề cao thực lực thế nào? Biện pháp của Vương Kiêu rất đơn giản, chính là để Trầm Côn lấy danh nghĩa trưởng bối của Vương gia, thu Vương Nhất Sơn cùng Vương Kỳ Nhi làm đồ đệ. Sau đó đem bí pháp của Vương Kiêu truyền cho bọn hắn! Cho nên, vừa nghe Vương Đạc nguyện ý tặng đồ, Trầm Côn mắt híp lập tức tiến gần tới hai tên đồ đệ mới, nhất là Vương Kỳ Nhi! So với Vương Nhất Sơn đã trưởng thành, Kỳ Kỳ tuổi còn nhỏ, đầu óc linh hoạt, có khả năng tiếp thu cao hơn, bần tăng chỉ cần hướng dẫn thêm một chút thôi,...Lại kiểm cho nàng một vũ hồn tốt, liền có thể bồi dưỡng nàng thành một nữ đại cao thủ trong tương

lai. Bần tăng phải làm tốt vụ này, dùng nàng làm chiêu bài quảng cáo cho thật tốt, tiền sẽ không lo thiếu rồi! Nghĩ đến số tiền sẽ kiếm được Trầm Côn trong lòng ngây ngất, hoan hỉ, phấn chấn, mắt nhỏ nhìn chăm chú vào Vương Kỳ Nhi, lóe lên lòng tham vô bờ.

Chứng kiến dạng ánh mắt này, Vương Đạc biến sắc.

- Đại sư, ngài coi trọng tiểu nữ?

- Đúng vậy?

Trầm Côn mắt nhỏ cười đến nỗi không mở ra được, Vương Đạc khóc không ra nước mắt, lão vừa ôm lấy Vương Kỳ Nhi, vừa cúi đầu cầu xin Trầm Côn:

- Đại sư, ta không dám làm trái ý ngài, ngài là Phật môn cao nhân, chỉ xin ngài một chuyện, cao tăng ngài có thể đợi thêm hai năm nữa được không? Kỳ Kỳ mới mười hai tuổi, ngài lẽ nào nỡ xâm phạm một cái tiểu nữ mười hai tuổi a!

127. Chương 125: Độc Vân Và Mộ Phần

Giống như sét đánh ngang trời!

Bộ dáng Trầm Côn có điểm hèn kém khó coi, thường xuyên bị người coi khinh thành loại trộm gà bắt chó, hay kẻ trộm mộ, nhưng là hắn có thể thề với trời, chưa bao giờ có người coi hắn thành dâm tặc, nhất là loại quái thúc thúc ưa thích tiểu la ly!

- Tặc hòa thượng!

Vương Kỳ Nhi nhiều ít cũng hiểu được ý tứ dâm nhục trong đó, nàng hung hăng dậm chân nhổ nước bọt xuống đất, mà Vương Nhất Sơn đã chậm rãi đứng lên nói:

- Tướng quân, ta coi ngươi là người tốt, có thể trong lòng ngài thích tiểu muội, nhưng xin nhớ, tiểu muội mới mười hai tuổi!

- Đều ngồi xuống cho ta đi!

Vương Đạc hốc mắt đỏ hoe, cầu xin:

- Đại sư, xin người đợi hai ba năm, đợi cho Kỳ Kỳ mười lăm tuổi, lúc đó chúng ta thương lượng chuyện này sau.

...

Đúng là tự vả vào miệng mà, hắn lấy ra vài bí mật Vương gia mà Vương Kiêu nói cho, rồi tận tình giải thích rằng mình chỉ muốn thu huynh muội Vương Kỳ Nhi làm đồ đệ mà thôi.

Nói xong điều này, Trầm Côn thầm lau mồ hôi lạnh trên đầu, sau đó hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm phụ tử Vương gia đến mười mấy phút đồng hồ rồi nói:

- Bộ ta giống dâm tặc lắm sao?

- Tướng quân, mặt tướng không dám nói dối người.

Vương Nhất Sơn cúi đầu xấu hổ lí nhí nói:

- Cho nên tốt nhất là mặt tướng không nói.

Vương Kỳ Nhi hết nhìn đông lại nhìn tây, một bộ tìm khắp xung quanh rồi nói:

- Chưa thấy ai giống hơn người...

- Ha ha, ra là thân thích, vừa rồi là hiểu lầm, hiểu lầm

Vương Đạc quay đầu đi nào, ông nào dám nhìn vào ánh mắt Trầm Côn.

- Lão đệ a, sau này ta không nói tới chuyện này nữa, lão đệ quả không phải rất giống dâm tặc.

Trầm Côn hoàn toàn bỏ đi đề tài này!

Kế tiếp, Vương Đạc lệnh nữ nhân làm lễ bái sư, trịnh trọng nói với Trầm Côn:

- Lão đệ, nếu là thân thích, Nhất Sơn cùng Kỳ Kỳ giao cho lão đệ, lão đệ cứ tùy tiện trách mắng, bọn hần không lập được công gì, lão đệ người cứ mặc sức trừng phạt, lão ca đời này chỉ có một đôi nhi tử, nằm mơ cũng mong nhìn thấy chúng nên người.

- Yên tâm đi lão ca, tiểu đệ chắc chắn sẽ không bạc đãi đồ đệ của mình!

Trầm Côn cười híp mắt nhận chén trà bái sư rồi bất thành linh hỏi:

- Ta thật sự vô cùng giống dân tộc sao?

Nhìn thấy hai đồ đệ xấu hổ đỏ bừng mặt, Trầm Côn vô cùng tự giác không hỏi nữa, nói:

- Quên đi, nói chuyện đứng đắn đi: Rốt cuộc Vương gia phạm phải sai lầm gì mà chịu họa diệt môn vậy?

Nhắc đến thảm họa, biểu tình của Vương Đạc rất nhanh trở nên ảm đạm, đây bất đắc dĩ nói:

- Lão ca biết là vì sao thì đã tốt rồi.

- Đi xem tận nơi đi.

Vương Đạc dẫn Trầm Côn đi vào sân, ông chỉ vào một tòa núi đen lớn:

- Đây là phần mộ tổ tiên Vương gia, lão đệ nếu không chê ta dài dòng, ta sẽ kể từ đầu, phần mộ tổ tiên này đầy cổ quái, đã tồn tại từ một ngàn hai trăm năm trước...

Phóng tầm mắt nhìn, phần mộ tổ tiên Vương gia nằm trong lòng chảo của đại sơn, thác nước chảy xiết, vách đá dựng đứng, chỉ có một con đường nhỏ gập ghềnh đi lên. Trên khoảng không phần mộ bao phủ một khoảng mây đen, kỳ lạ là trong mây có chút màu xanh biếc, gió núi thổi loại, có thể ngửi thấy mùi hoa bách hợp lẫn trong gió.

- Đó là vào một ngàn hai trăm năm trước, nhi tử lão tổ Vương Hiểu, lão tổ Vương Thánh...

Vương Đạc nhẹ nhàng tiếp tục nói về lai lịch phần mộ tổ tiên:

- Một năm đó, lão tổ Vương Thánh từ trong miệng dưỡng phụ biết mình là con Vương Kiêu, mà đại bá của ông Liệt Thiên Vô Hoàng Vương Mãng vừa mới bị giết không lâu, người Vương gia đều bị tuyên án là phản nghịch Đại Hán vương, cho nên Vương thánh lão tổ không dám nhận tổ quy tông, mượn danh nghĩa mai táng dưỡng phụ, xây một tòa mộ chôn quần áo cùng di vật của Vương Mãng và Vương Kiêu.

Vương Thánh lão tổ tự nhận làm không chút sơ hở, đủ để giấu diếm được truy xét của vương triều Đại Hán. Nhưng là ngay khi xây xong phần mộ, mấy cao thủ Thiên Cơ môn tìm tới cửa, họ chẳng những nói toạc ra thân phận của Vương Thánh lão tổ, còn tỏ vẻ nguyên ý dùng bí pháp phong thủy của Thiên Cơ môn thay đổi phong thủy của tổ mộ, phù hộ cho con cháu Vương gia đời đời, Vương Thánh lão tổ nào dám cự tuyệt...

Mười ngày sau, Thiên Cơ môn quả nhiên cải biến xong phong thủy của tòa tổ mộ, chính là vào hôm đó, bọn họ đưa một thi thể nữ nhân tiến vào tổ mộ, còn nói, nữ nhân này là thê tử Vương Kiêu, Đổ Nguyệt Nhi! Nghe đến đây, vũ hồn của Trầm Côn run rẩy mãnh liệt. Nhẹ nhàng vỗ yên vũ hồn xong rồi Trầm Côn cười nói:

- Nói như vậy tro cốt của Đổ Nguyệt Nhi nằm trong tổ mộ sao?

- Lão đệ cứ từ từ nghe ta kể lại, việc lạ bắt đầu từ đây!

Vương Đạc cười khổ nói:

- Đổ Nguyệt Nhi là mẹ Vương Thánh lão tổ, chỉ cần xác định là nàng, Vương Thánh lão tổ sao có thể không đồng ý chứ, chính là, nữ nhân kia thật sự là Đổ Nguyệt Nhi sao?

Khi nữ nhân kia hạ huyết, Vương Thánh lão tổ tận mắt chứng kiến, trong quan tài thạch anh trong suốt là một nữ nhân mặc váy tím dài, tóc nàng cũng là màu tím, mà đôi mắt không nhắm lại kia cũng là màu tím, thậm chí da nàng cũng màu tím, giống như nàng là một cương thi màu tím tinh khiết, đáng sợ nhất chính

là, hai chiếc răng nanh lộ ra ngoài của nàng cũng màu tím. Vương Thánh lão tỏ vẻ với trời, đó không thể là răng nanh nhân loại!

Từ đó về sau, Vương Thánh lão tỏ liên hoài nghi nữ nhân kia không phải Đỗ Nguyệt Nhi, chính là lão tổ không dám làm trái ý Thiên Cơ môn, vẫn giả vờ coi nữ nhân kia thành Đỗ Nguyệt Nhi tiến hành thờ phụng, chỉ là, lão tổ ngầm ghi lại trong gia phả, cũng báo cho hậu nhân, nhất định phải tra rõ nữ tử này là ai, còn có hài cốt lão mẫu Đỗ Nguyệt Nhi đến cùng là ở đâu!

Nói xong, Vương Đạc lệnh Vương Nhất Sơn ngồi gần lại nghe cùng.

- Từ đó đến một nghìn năm sau, dựa theo bí pháp của Thiên Cơ môn, hậu duệ Vương gia không ngừng xây phần mộ, hình thành nên tổ mộ như ngày nay, cũng phù hộ hậu nhân Vương gia suốt một nghìn năm, Vương gia ngoại trừ ba hỗn độn vô tôn, mười hai hắc nguyên vũ tông, mà gần đây nhất, ông nội của Nhất Sơn cũng trở thành đại nguyên soái, tay nắm trăm vạn binh quyền.

Đáng tiếc, vận khí này dừng lại ở hai sáu năm trước.

Năm này, trên tổ mộ đột nhiên xuất hiện mây đen, người khác không vào được tổ mộ nữa, người khác có thể không rõ đám mây này lợi hại như nào, nhưng lão ca này biết đám mây này chứa độc, dù là hồng nguyên vũ tông đụng tới cũng sẽ bị ăn mòn đương trường, toàn thân thối rữa mà chết!

Nói tới đây, sắc mặt Vương Đạc trắng bệch đầy đau đớn, hiển nhiên ông đã phái người đi kiểm tra mới có thể đưa ra kết luận chính xác như thế.

- Từ khi đám mây đen xuất hiện, lão ca liền phải phong ấn tổ mộ.

Wương Đạc đầy bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

- Nhưng mà đầu tháng ba năm trước, đám mây đen này đột nhiên khuếch tán ra gấp mười mấy lần, lão ca cũng không kịp ngăn cản, trở mắt nhìn hắc vân bao phủ cả tòa núi lớn, giết chết mấy ngàn sơn dân.

Nếu chỉ là mấy ngàn sơn dân thì không đáng lo, bỏ chút bạc lo ổn sự vụ là xong, chính là trong núi lại có một kẻ hái thuốc. Thanh âm của Vương Đạc như có chút rên rỉ:

- Có trời mới biết tên kia gặp gì trong đám mây, thế nhưng hắn không chết còn bạo tăng thực lực, từ bạch nguyên vũ tông hạ đoạn lập tức biến thành lam nguyên vũ tông thượng đoạn!

Trầm Côn hít sâu vào một hơi hỏi lại:

- Lập tức thăng mười bốn cấp?

- Mười bốn cấp! Chính xác!

Wương Đạc nặng nề gật đầu:

- Kẻ hái thuốc này tâm thuật bất chính, sau khi thực lực tăng lên làm việc ác khắp nơi, cuối cùng bị một cao thủ thần bí chém chết, chính là bí mật tổ mộ Vương gia cũng theo đó mà truyền ra ngoài, ai ai cũng nói tổ mộ Vương gia chứa một bảo bối, chỉ cần đạt được nó, có thể như kẻ hái thuốc kia, trong vòng một đêm bạo tăng mười bốn cấp, trở thành cường giả truyền thuyết của đại lục!

Tiếp xúc một chút với tổ mộ, có thể bạo tăng mười bốn cấp! Nói thực ra, trong lòng Trầm Côn cũng muốn đi một lần tìm vận may, nhưng là nghĩ đến kết cục thiếu gia Thạch gia, hắn lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

- Sự tình chính là như vậy.

Wương Đạc lộ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Ta đã đem chuyện đám mây công cáo thiên hạ, chính là không ai tin, bọn họ nói ta nói dối, muốn độc chiếm bảo bối tổ tiên.

Hắn tức giận chữi ầm lên:

- Mẹ nó chứ, ta mà biết đó là bảo bối gì thì đã sớm tăng mười bốn cấp, sao còn chịu Thạch gia khi dễ?

- Yên tâm, yên tâm

Trầm Côn vội vàng khuyên nhủ rồi đưa ra câu kết luận:

- Đơn giản mà nói, hiện tại muốn đi vào tổ mộ cần hai thứ một là trận pháp đồ của Thiên Cơ môn, hai là năng lực hóa giải mây độc!

- Trận đồ vẫn trong tay lão ca, nhưng là đám mây độc.

Vương Đặc thở dài nói:

- Sợ là chỉ có mấy vị được sư mạnh nhất đại lục mới có biện pháp khắc chế!

Nói xong, Vương Đặc dẫn theo nhi tử đi thu thập của cải khắp nơi, mà Trầm Côn triệu hồi vũ hồn của mình ra.

Thế giới linh hồn của Trầm Côn phi thường nóng nhiệt.

Lý Mục đang làm như cưỡi ngựa, chạy quanh Trầm Côn:

- Giá, giá.

Giống như hài tử đang đòi ca ca cưng chiều, rồi hấn chột nhoe lệ ngây ngốc nhìn bầu trời, ánh mắt ai oán như muốn nói:

- Lão đại, bao giờ người mới tìm phần linh hồn cho ta đây, người xem lão nhị Lý Mục hoàn thiện kìa!

(Đoạn này bọn đả tự làm k hiểu lắm, chém vậy)

Linh hồn bình thường duy nhất, Vương Kiêu đang lặng yên suy tư gì đó.

- Vương lão huynh, vừa rồi người có nghe được không?

Trầm Côn trực tiếp ngồi xổng xuống bên cạnh hấn nói:

- Tổ mộ Vương gia bị mây độc bao phủ, chúng ta không thể tiến vào được.

- Nhất định phải vào!

Tựa hồ là không rõ là Vương Kiêu nói Trầm Côn hay với chính mình nữa:

- Hài cốt Nguyệt Nhi ở trong tổ mộ, linh hồn của nàng cũng nhất định ở đó!

- Lão huynh, Vương Đặc không phải nói rồi sao, nữ thi kia không phải nhân loại, sao có thể là Đỗ Nguyệt Nhi chứ!

Trầm Côn ngạc nhiên nói.

- Dù chỉ có một thành khả năng, ta cũng phải tận mắt xem!

Vương Kiêu cố chấp cắn răng nói:

- Nguyệt Nhi thích mặc nhất là áo tím, nói không chừng đám chó đẻ Thiên Cơ môn cải tạo thi thể nàng.

Thanh âm hấn đột nhiên trở nên cao vút:

- Trầm Côn, bất luận dùng biện pháp nào, nhất định phải phá giải được mây độc, ta muốn vào tổ mộ.

- Lão huynh, người có biện pháp phá giải mây độc sao?

Trầm Côn hỏi ngược lại.

- Đi điều tra lai lịch đám mây độc rồi nghĩ biện pháp!

Vương Kiêu đầy kiên định nói, nhưng mà ngữ khí của hấn có chút run rẩy.

Linh phù sư chuyên đánh nhau, không có năng lực bào chế thuốc, dù cho cố chấp như Vương Kiêu cũng không nắm chắc có thể phá giải được đám mây độc kia!

Dược sư!

Trầm Côn độc nhiên nhớ tới thực cốt tẩn trong cơ thể, nhất định cần một dược sư cường đại, bất kể là lừa tới, hay bắt tới!

128. Chương 126: Chính Quá Dưỡng Thành Kế Hoạch.

Trầm Côn thì đứng ở trên một cọng cỏ xanh!

Đúng vậy, một cọng cỏ xanh, chỉ cỡ khoảng ngón út, cao nửa tấc, cọng cỏ hoàn toàn chịu đựng trọng lượng hơn một trăm cân của Trầm Côn, cũng không có bị ép cong lại, ngược lại còn đứng đưa theo một cơn gió mát. (Anh Côn béo phì à >. <>

Trầm Côn theo gió lắc lư trên cọng cỏ, trên đùi hấn dán hai tờ linh phù, mặt trên có vẽ một mảnh lá non xanh tươi ướt át.

- Trong biến hóa ngũ hành, mộc chủ phong. Thần Mộc vương phù này chính là năng lượng phong hệ trong mộc hệ, có thể làm cho các thân thể người nhẹ nhàng như lá rụng, các loại khinh công đều thi triển dễ như bốn.

Vương Nhất Sơn và Vương Kỳ Nhi đứng ở bên cạnh Trầm Côn, chăm chú nghe giảng giải.

Đã nhận hai đồ đệ này, Trầm Côn nhất định truyền cho chúng công phu tốt nhất, cho nên trải qua mấy khóa lý luận, hấn lấy ra khinh công độc môn của Vương Kiều - Thần Mộc vương phù.

Tỉ mỉ nói rõ nguyên lý vận công của Thần Mộc vương phù, Trầm Côn ra hiệu cho hai đồ đệ chính mình thử một lần.

- Sư phụ, hiện tại phải thử luôn à?

Vương Nhất Sơn có vẻ lòng tin không đủ, dưới sự bức bách của ánh mắt Trầm Côn, hấn vẽ ra hai tờ Thần Mộc vương phù coi như là tiêu chuẩn, dán tại hai bên sườn, nhẹ nhàng nhảy lên một ngọn cỏ, ngọn cỏ bị ép vụn vụn biến hình, vạn hạnh, không có ngã xuống.

- Không tệ, tiếp tục kiên trì!

Trầm Côn thỏa mãn gật đầu, Vương Nhất Sơn tuy rằng chỉ là một Bạch Nguyên vũ tông trung đoạn, thiên phú cũng không coi là cao, thậm chí vũ hồn cũng chỉ là 'Cơ sở linh phù' cấp vũ linh, thế nhưng tiểu tử này bản tính chăm chỉ, bằng lòng chịu khổ, lúc còn rất nhỏ đã có một thân thể rất săn chắc, lúc này học động tác mới, tiến độ vẫn khiến người ta thỏa mãn.

Về phần Vương Kỳ Nhi...

Xin lỗi...

Trầm Côn thực sự không muốn nhắc tới quá trình tu luyện của nha đầu này.

Nói đến danh hiệu 'Thiên tài', Trầm Côn chính mình cũng có không ít, đại loại như một trong hai mươi ba người ưu tú nhất trong ba nghìn năm Cửu Châu, thiếu niên làm náo động Đại Triệu...Thế nhưng trước mặt Vương Kỳ Nhi, tất cả đều là vớ vẩn, nhắc tới cũng cảm thấy mất mặt!

Xem qua là nhớ, bất luận chiêu thức gì nhìn một lần là có thể học được, những câu này không đủ để hình dung thiên phú của Vương Kỳ Nhi rồi.

Tựa như bây giờ, luyện tập vài lần thủ pháp của Thần Mộc vương phù, Vương Kỳ Nhi cười hì hì nhảy lên một cọng cỏ, vui vẻ uốn người múa may trên ngọn cỏ, sau đó cảm thấy chưa đã nghiền, dứt khoát nhảy lên cao hạ xuống, lại nhẹ nhàng đáp lên một cọng cỏ, nhảy lên...Không ngờ lấy cọng cỏ làm bật lò xo.

- Sư phụ, con học được rồi, còn có chiêu thức gì lợi hại hơn không?

Một tiếng cười của Vương Kỳ Nhi dọa cho Trầm Côn toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cứ cái tiến độ này, không đến nửa năm một năm, tri thức của hấn sẽ bị con bé này vắt sạch.

Bất quá Vương Kỳ Nhi có thể có tiến bộ như vậy, cũng không khiến người ta kỳ quái, vũ hồn của nó rất đặc thù, còn có chút liên hệ kỳ diệu cùng Trầm Côn.

Sự Bán Công Bội!

Cái tên này rất quen thuộc? Không sai, chính là phiên bản cấp thấp của vũ hồn Nhất Nhật Thiên Lý mà Trầm Côn đánh mất, bằng vũ hồn này, Vương Kỳ Nhi tu luyện bất luận võ công gì đều có thể làm chơi ăn thật, người khác tân tân khổ khổ luyện một năm, nó chỉ cần hỉ hỷ luyện một tháng, vừa chơi vừa luyện là có thể thành cao thủ!

- Người so với người, tức chết người mà!

Trầm Côn ném cho Vương Kỳ Nhi một quyển bí tịch, để con bé tự luyện, sau đó trốn ở góc phòng kiểm tra thân thể của chính mình. Trải qua mấy ngày liền chiến đấu mệt mỏi ở Đại Hoang Châu, còn có việc rèn luyện trên đường tới Xích Tiêu thành, đẳng cấp của Trầm Côn đã đề thăng tới liễu Lục Nguyên trung đoạn, cách Lục Nguyên thượng đoạn cũng chỉ có một bước chân. Nếu như tính luôn tác dụng phụ trợ của linh phù Nghịch Thiên và Phù Ma Thất Tuyệt Trận dần dần thuần thực, sức chiến đấu thực tế của Trầm Côn đã đủ để khiêu chiến cường giả Hồng Nguyên hạ đoạn. Bất quá phiền muộn chính là Thực Cốt Tán đáng chết, thứ này không chỉ khiến Trầm Côn công lực hoàn toàn biến mất như động kinh, còn hạn chế việc thăng cấp của hắn.

Mỗi khi Trầm Côn muốn đột phá Lục Nguyên thượng đoạn, Thực Cốt Tán liền chui ra quấy rối, bảo đảm để hắn khổ cực tới mức linh khí tiêu tan, sau đó...Đừng một cái, ngã nhào trước cánh cửa thăng cấp.

- Con mẹ nó, ai có thể kiếm cho ta một được tề sư, bần tăng đem toàn bộ thân gia tặng hắn cũng được.

Đang oán giận, Trầm Côn thấy A Phúc và A La đi đến, đại cầu hùng Long Thanh Sơn chạy như điên sau A Phúc.

- Đại thiếu gia!

A Phúc tránh Vương gia huynh muội đang luyện công, nhỏ giọng nói:

- Hùng Tam Bảo lại phái người thúc dục thiếu gia, bảo thiếu gia mau chóng giúp hắn đối phó Lý gia!

- Người trả lời hắn thế nào?

Trầm Côn cười bỉ ổi.

Mà nụ cười của A Phúc càng thêm bỉ ổi.

- Nô tài nói người là thân thích của Vương gia, Ngự thú sơn trang lại phái yêu thú giúp đỡ Thạch gia, điều này làm cho thiếu gia người rất rất khó chịu, cho nên, muốn mời thiếu gia người hỗ trợ, đợi thêm nửa năm một năm nữa hẵng quay lại.

- Ô kìa, A Phúc người sao có thể nói như vậy chứ, việc này sẽ khiến Hùng đại gia tức giận hộc máu đấy.

Trầm Côn nghiêm mặt lại, chăm chú giáo huấn nói:

- Lần sau nói độc ác thêm nữa, chí ít phải làm hắn tức chết...

Trầm Côn cũng không vội mà trợ giúp Hùng Tam Bảo, một nguyên nhân chính là như A Phúc nói, binh mã của Ngự thú sơn trang không ngờ tham gia chiến dịch vây giết Vương gia, điều này làm cho Trầm Côn rất là khó chịu. Một nguyên nhân khác chính là, Trầm Côn làm cái gì đều chú ý tới lời lẽ, Hùng Tam Bảo lúc nào đồng ý đem ngự thú bí pháp giao ra đây, lúc đó hắn mới suy nghĩ xem có ra tay hay không...

Đầu năm nay, không có lợi ích, đào đâu ra hòa thượng bán mạng?

Để A Phúc đi chú ý tin tức trong thành, Trầm Côn lại ngồi xổm phía sau mông A La, ai oán nói:

- Mỹ nữ, ta nhờ người giúp ta đi tìm được tề sư, tìm được chưa?

- Người đừng tới gần ta, bắn chết đi được!

A La như thổ nhỷ ra, mắt trợn trắng nói:

- Được tề sư ở Xích Tiêu thành ta đều đã điều tra qua, lợi hại nhất cũng chỉ là Lục Nguyên trung đoạn, không có biện pháp trị Thực Cốt Tán, càng đừng nói phá giải độc vận trên mộ tổ...

Ài!

- Còn có một tin tức càng xấu hơn, người có bằng lòng nghe không?

- Hả?

- Mấy hôm trước người bức ra tới chút độc tố, ta cầm cho mấy được tề sư xem, kết quả bọn họ nói.

A La nhìn Trầm Côn như nhìn người chết.

- Thực Cốt Tán mà người trúng không như bình thường, tuyệt đối là tác phẩm từ tay Độc Phật Huyền Si.

- Huyền Si? Hòa thượng à?

Trầm Côn sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình.

- Hòa thượng này rất lợi hại sao?

- Đâu chỉ là lợi hại?

A La tim đập nhanh nhìn phương Bắc, thất thần nói:

- Huyền Si là quân sư của Ca Thư Ứng Long, lại là đồng môn sư đệ của Thích Ca Bồ Đề, muốn đầu óc có đầu óc, muốn thực lực có thực lực, đáng sợ nhất chính là hắn là một trong mấy được tề sư cường đại nhất từ cổ chí kim. Trận chiến U Vân châu 26 năm trước, thất cứu người là chủ nhân đời thứ nhất của Bá Giả Vô Song, thế nhưng Huyền Si trở tay liền hạ độc chết thất cứu người, còn hạ độc Dương gia quân, Dương gia thiết quân, Bất Hối Thiên Thương chưa từng bại trận, chỉ một đêm chết mất tám vạn người!

Đang nói, A La đột nhiên hung hăng tát vào mồm mình.

- Xin lỗi, ta phạm giới rồi, không nên tại trước mặt người nhắc tới Dương gia.

Trầm Côn ngơ ngác nhìn A La.

Lúc A La nói được một nửa hắn đã ngẩn ra rồi. Giết thất cứu, chủ nhân đời thứ nhất của Bá Giả Vô Song! Hơn nữa người này còn là em của mẹ ruột mình!

Hơn nửa ngày Trầm Côn mới phản ứng lại.

- Mỹ nữ, Huyền Si ở đâu? Hắn có thể chế tạo ra Thực Cốt Tán, khẳng định có thể chế ra thuốc giải.

- 26 năm trước, Huyền Si đã chết rồi, có người nói là.

A La rất bất đắc dĩ vỗ cái miệng nhỏ nhắn của mình.

- Xin lỗi, lại nhắc tới Dương gia. Nghe nói Dương gia phái người giết Độc Phật rồi, hơn nữa còn ở bên sông Vân, đêm Độc Phật ngủ mê phanh thây, để tể hồn tám vạn con cháu Dương gia, đến xương cốt cũng chẳng giữ lại!

Ấy, đừng kích động!

Trầm Côn lắc đầu thở dài đi vào buồng trong, ăn bữa trưa, tắm rửa một cái, ngủ một giấc, đại khái là lúc ăn cơm xong mới về tới hậu viện, ngẩng đầu lên nhìn một cái, Vương Nhất Sơn không ngờ còn đang luyện công.

Hắn đứng ở trên ngọn cỏ, hai chân không ngăn được cứ run lên, trên trán toát ra mồ hôi như tắm, sắc mặt trắng như tờ giấy, hiển nhiên, thăng ngu này luyện cả nửa ngày, mệt sắp chết rồi!

Bất quá so với lúc Trầm Côn rời khỏi, trông hắn chẳng thấy có điểm tiến bộ nào.

- Tiểu tử này!

Trầm Côn rất thích sự cứng cỏi của Vương Nhất Sơn, nhưng cũng có chút nhìn không được thuận mắt.

- Nhất Sơn, người không biết biến báo một chút sao?

- Biến báo?

Vương Nhất Sơn không hiểu.

- Ý của ta là, người luyện thời gian dài như vậy cũng không có hiệu quả, khẳng định là phương pháp không thích hợp với người, vậy người không thể động não, nghĩ ra một biện pháp hữu hiệu hơn sao?

Trầm Côn chỉ huyệt Thái Dương của mình.

- Đầu óc, ở đây!

- Sư phụ, luyện công không phải là dựa vào sự chịu đựng sao?

Vương Nhất Sơn vẽ mặt ngây thơ.

- Ta đồng ý chịu khổ, đồng ý liều mạng, nhất định sẽ luyện thành.

- Lời này là ai dạy người?

Trầm Côn tròn tròn mắt.

- Là chính ta nghĩ ra đó!

Vương Nhất Sơn cây ngay không sợ chết đứng.

- Từ xưa đến nay, cường giả võ đạo đều lấy hai chữ cứng cỏi làm căn cơ, chăm chỉ tập luyện, vùi đầu vất vả, mới có thể tạo nên sự nghiệp! Làm người cũng là như vậy, cần cù, thật thà, trung thực, không tham lam, mới có thể làm được đại trượng phu đường đường chính chính!

Ánh mắt Trầm Côn như lưỡi câu, hơn nửa ngày chưa nói nên lời.

Không tham mới có thể trở thành một đại trượng phu đường đường chính chính, A di đà phật, pháp hiệu đầy đủ của Trầm Côn lại là 'Bất Khả Bất Tham'. Ta làm sao lại nhận một tên đồ đệ dở hơi thế này?

Trầm Côn bỗng nhiên phát hiện muốn đem Vương Nhất Sơn bồi dưỡng trở thành trụ cột của Vương gia, võ công vẫn là thứ nhì, quan trọng nhất, là phải tẩy não cho thằng ngu này, truyền vào đầy một ít lý niệm 'tiên tiến'.

Suy nghĩ nửa ngày, híp mắt lại nói:

- Nhất Sơn, lý thuyết của người không sai biệt lắm, chiêu thức cũng nhớ được không ít, vậy có phải là nên làm một vài việc rồi không?

- Cái gì?

Vương Nhất Sơn vẽ mặt mê man.

- Ví dụ như bút Chu Tước?

Dưới sự dẫn dắt của Trầm Côn, Vương Nhất Sơn rốt cục kinh hô.

- Không sai, bút Chu Tước bị Chu gia đoạt đi, ta thân là Vương gia trưởng tử, nhất quyết phải đoạt lại!

- Ủ, vậy người chuẩn bị đoạt lại kiểu gì?

Trầm Côn cười tủm tỉm gật đầu.

- Ta.

Vương Nhất Sơn suy nghĩ một chút.

- Ta chuẩn bị hướng Chu gia hạ chiến thư, hẹn bọn họ đánh một trận vào ngày mai, sinh tử bất luận, người thắng sẽ lấy bút Chu Tước.

Nói xong, bỗng nhiên phát hiện sắc mặt Trầm Côn không vừa ý, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, ta nói sai à?

- Cổ hủ!

Trầm Côn tức giận chửi ầm lên.

- Hạ chiến thư, sinh tử chiến? Hiện tại là thời đại gì rồi? Thiên niên kỷ nguyên thứ ba của Cửu Châu đại lục rồi, chú trọng chính là hiệu suất, là kết quả! Tưởng lấy lại bảo vật tổ truyền, cũng đừng có chơi mấy trò cổ lỗ xỉ này, nếu không người còn chưa ra tay, Chu gia đã cầm bút Chu Tước biến mất rồi.

- Bọn họ vì sao phải chạy?

Vương Nhất Sơn cố chấp truy vấn.

- Không thể nào, ta chỉ là một tên Bạch Nguyên vũ tông hạ đoạn mà, bọn họ khẳng định sẽ tiếp nhận chiến thư của ta.

- Ông trời ơi, Phật tổ ơi, lạy chúa tôi, A men!

Trầm Côn ngồi xổm ở góc tường ôm đầu, cầu xin nói:

- Đại ca à, người tự mình suy nghĩ một chút đi, Chu gia sợ là sợ người sao? Bọn chúng sợ là sợ ta, là sợ cao thủ một chiêu liền có thể giết chết bảy tám nghìn đệ tử Thạch gia ta! Ta cá với người bọn chúng biết ta ở Vương gia, tuyệt đối sẽ không nhận chiến thư của người, hơn nữa chiến thư của người xuất hiện, chẳng khác nào báo cho chúng biết có cao thủ tới, muốn sống thì chạy mau. Hiện giờ thì hiểu chưa hả?

Trầm Côn lải nhải giải thích một tràng, nhưng Vương Nhất Sơn người ta một câu nói cũng không có lọt vào tai! Vương Nhất Sơn đáng thương, sau khi Trầm Côn gọi 'đại ca' liền quỳ xuống, đau khổ vò đầu bứt tai, nước mắt rưng rưng nói:

- Thiên địa quân thân sư, luân thường là căn bản của con người, sự phụ, người ngàn vạn lần không thể gọi ta là đại ca được!

Thằng này hết thuốc chữa rồi.

129. Chương 127: Bốn Nhà Liên Minh.

Cho nên bắt đầu từ ngày thứ hai Trầm Côn liền biến mất trong mắt mọi người, đối với việc Trầm Côn đi lại vội vàng, tin đồn trên phố là, hòa thượng này gặp chuyện bất bình mới ra tay trợ giúp Vương gia, lúc này Vương gia đã trải qua một kiếp, hòa thượng tự nhiên đi khỏi rồi.

Hòa thượng đó đi rồi?

Nghe thấy cái tin đồn này, toàn bộ Xích Tiêu thành đều thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau trận chiến sơn trang, Thạch gia bị Trầm Côn giết cho sợ vỡ mật, trốn ở trong hang ổ cảnh giới hơn mười ngày, mà những thế lực khác cũng ở xa xem chừng Vương gia, không dám áp dụng hành động thực tế...Hòa thượng đi rồi, Vương gia nhất định mất đi người bảo vệ, các phương một lần nữa dòm ngó báu vật trong mộ tổ của Vương gia.

Một gia tộc họ Lưu nhện không nổi đầu tiên, bọn chúng thử đập tan hai cửa hàng của Vương gia, phát hiện Vương gia cũng không có hành vi trả thù quá khích, liền lập tức hiểu ra, hòa thượng đó thật sự đã đi rồi.

Vậy còn chờ cái gì? Lưu gia lập tức chỉ huy đại đội nhân mã giết tới Vương gia sơn trang đang xây lại, làm cho Vương Đặc giao ra bảo bối trong phần mộ tổ tiên...Vì vậy sau khi song phương đánh nhau, sau khi Vương Đặc khổ chiến thụ thương, không ngờ lấy ra bảo vật gia truyền bút Chu Tước mà giết chết gia chủ Lưu gia.

Bút Chu Tước không phải bị Chu gia cướp đi rồi sao, sao còn đang ở trong tay Vương Đặc? Mang theo nghi vấn như vậy, các phương đều mua chuộc người hầu của Vương gia, rốt cục nhận được một tin tức đang tin cậy - hóa ra bút Chu Tước có một đôi, một âm một dương, chỉ có âm dương kết hợp, mới có thể phát huy diệu dụng thần kỳ của bút Chu Tước.

A!

Hóa ra bút Chu Tước là một đôi, như vậy...Vương gia đang trong lúc suy yếu nhất, chúng ta có phải nên thừa cơ hội này không? Hắc hắc, lấy không được bảo vật trong phần mộ tổ tiên của Vương gia, lấy được bút Chu Tước của bọn chúng cũng tốt!

Các phương tạm thời hướng mũi nhọn về bút Chu Tước, trong đó, Chu gia đã lấy được một cái là động lòng nhất, chúng tranh giành ở trước mặt tất cả mọi người, là người đầu tiên xông tới trước mặt Vương Đạc...

Kết quả...

Đội Chu gia sa vào cạm bẫy mà Trầm Côn đã an bài rất kỹ - Chu Bất An bị bắt tại chỗ, ngoan ngoãn giao ra bút Chu Tước, đồng thời đem con gái gả cho Vương Nhất Sơn.

- Thấy chưa, cái này gọi là biến báo đấy!

Sau khi xong việc, Trầm Côn giải thích thế này:

- Chu Bất An làm gia chủ vài thập niên, sẽ không ngu tới mức khi dễ Vương gia trước mặt ta, cho nên ta biến mất cho hắn thấy, lại để phụ thân ngươi diễn một tuồng kịch, chứng minh ta quả thực không ở Xích Tiêu thành. Rồi ta dùng Thái Cực đồ bắt chước lực lượng của bút Chu Tước, dụ Chu Bất An tới...Chắc, sau đó còn cần ta nói nữa không?

Vương Nhất Sơn á khẩu không trả lời được.

- Thăng nhỏ ngốc này!

Trầm Côn tình ý sâu xa tiếp tục nói:

- Người đang đi trên đường, khó tránh khỏi bị chó cắn, thế nhưng sau khi bị chó cắn một phát, ngươi nhất định phải cắn lại nó một phát, sau đó đào một cái hố, chờ con chó đó nhảy vào, gọi anh em tới cắn chết con chó này...Muốn báo thù, thì đừng sợ cả mồm dính lông chó.

Vương Nhất Sơn cái hiểu cái không gật đầu, ngượng ngùng hỏi.

- Nếu như con chó này rất thông minh, hoặc rất mạnh, chúng ta cắn không chết nó thì phải làm sao?

Mười ngày sau, Vương Nhất Sơn ở trong quán chè hỏi vấn đề này.

Trầm Côn đang muốn trả lời, bên ngoài sân đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một người hầu Vương gia chạy vào nói:

- Thiếu gia, sơn trang bị binh mã bao vây rồi, rất nhiều binh mã, chừng hơn năm nghìn người!

Sắc mặt Vương Nhất Sơn run sợ mà thay đổi lớn, Vương gia vừa trải qua một trận cướp bóc của Thạch gia, không thể chịu thêm một lần bao vây của năm nghìn người nữa.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Vương Nhất Sơn lo lắng nói.

- Đừng nhìn ta, ngươi không phải vừa mới học được việc biến báo sao?

Trầm Côn liếm liếm môi.

- Vừa lúc ta trong mắt người ngoài đã rời khỏi Xích Tiêu thành, vậy thì để ngươi đi ứng phó, nhớ kỹ, biến báo nhá!

- Sư phụ, ta nhớ kỹ rồi!

Vương Nhất Sơn ngẩng đầu ưỡn ngực xông ra ngoài, nhìn vẻ mặt quyết tử đại chiến của hắn, trong lòng Trầm Côn lạnh lẽo, thằng này ngoài miệng nói rõ rồi, nhưng trong lòng thì...

Bao vây sơn trang chính là quân chính quy, áo giáp màu đỏ thẫm, chiến mã màu đen tuyền, hơn năm nghìn người chỉnh tề xếp hàng trước Vương gia tứ môn, đầu lĩnh là một võ tướng trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, con mắt hẹp dài lập lòe quang mang âm lãnh.

- Dạ tướng quân?

Thấy người này, Vương Nhất Sơn giật mình, sau đó quỳ xuống nói:

- Đại tướng quân giá lâm Vương gia, mặt tướng không tiếp đón từ xa, mời đại tướng quân vào!
- Nhất Sơn, người và ta không phải người ngoài, không cần khách khí như vậy đâu!

Dạ tướng quân cười cười, mang theo hơn ba trăm thân binh đi vào Vương gia sơn trang, bắt quá quân đội của hắn vẫn đang duy trì tư thế lâm trận bao vây, không hề thấy một chút hiền lành của đồng liêu nào.

- Người kia là ai, thiếu gia hình như rất tôn kính hắn nhỉ?

Bọn người hầu thấy biểu tình câu nệ của Vương Nhất Sơn, hiểu kỳ hỏi. Lập tức có người hỏi đáp:

- Cái này người cũng không biết à? Ta hỏi người, thiếu gia làm nghề gì?
- Thiếu gia nhà ta là quân tào của quân đội biên phòng biên giới phía Tây Đại Triệu, võ quan thất phẩm!
- Vậy ta nói cho người biết, người này tên là Dạ Đông Minh, là đại đô đốc của quân đội biên phòng Đại Triệu, Trấn Tây đại tướng quân của nước Triệu!
- Trời ơi, vậy hắn không phải là thượng cấp của đại thiếu gia sao? Hắn tới Vương gia làm cái gì?

Nghi vấn giống vậy cũng luẩn quẩn trong lòng Vương Nhất Sơn - Xích Tiêu thành là vùng đất tự trị giữa Triệu quốc, Tây Hán quốc, Trung Châu Đường quốc, vị trí chính trị cực kỳ mẫn cảm, Dạ Đông Minh dẫn quân đội Triệu quốc xuất hiện ở đây, chẳng khác nào mang quân đặt ở bậc cửa Tây Hán quốc, Trung Châu Đường quốc, làm không ổn, sẽ dẫn tới chiến tranh đại lục!

- Dạ tướng quân, ngài tới nhà của chúng ta là...

Sau khi ngồi xuống tại chính đường, Vương Nhất Sơn vội vã mở miệng.

- Ta nghe nói Vương gia gặp một số phiền phức.

Dạ Đông Minh nhìn Vương Đặc vừa đi vào một cái, cười nói:

- Nhất Sơn là cốt cán trong quân ta, ta và mấy vị tướng quân đều coi hắn như con cháu, thân là đại tướng vương triều, chúng ta có thể đứng im nhìn cháu mình bị bắt nạt không?

Hắn cúi đầu thường thức nước chè, hời hợt nói:

- Cho nên vừa nghe Nhất Sơn gặp nạn, ta lập tức mang binh đến, năm vạn ngự thú cấm vệ quân, bên ngoài chỉ là quân tiên phong.

Vành mắt của Vương Nhất Sơn đỏ ửng, hiển nhiên rất là cảm kích!

Nhưng Vương Đặc lại lão luyện hơn nhiều, lòng nghĩ vì một tên quan thất phẩm, người liên mao hiểm gây nên chiến tranh đại lục, để năm vạn đại quân tập trung tại Xích Tiêu thành, lời này để lừa trẻ em à? Vương Đặc cười nói:

- Đa tạ thịnh tình của tướng quân, hôm nay tai hoạ của Vương gia đã qua đi, để tướng quân phí công đi một chuyến, trong lòng Vương Đặc thật sự băn khoăn.
- Tai hoạ của nhà các người qua đi rồi?

Dạ Đông Minh cười lạnh lùng.

- Không phải chứ, ta nghe nói các người chỉ tiêu trừ Thạch gia, mà Xích Tiêu thành chỉ có mỗi Thạch gia là kẻ địch của các người sao? Thạch gia, lại là đại nhân vật chân chính tại Xích Tiêu thành à?

Wương Đặc cười nói:

- Xích Tiêu thành có tứ đại gia tộc, Ngự thú sơn trang, Thạch, Chu, Vương...Nói là tứ đại gia tộc ngang hàng, kỳ thực Thạch gia, Chu gia, Vương gia, đều kém Ngự thú sơn trang xa, Ngự thú sơn trang của Hùng gia và Lý gia, mới là đại nhân vật đệ nhất đẳng trong thành.
- Ủ, nói thế mới đúng chứ!

Đông Minh tiếp tục cười lạnh lùng:

- Bất quá người nói sai một chút, Ngự thú sơn trang đã không còn là thế lực mạnh nhất đích Xích Tiêu thành, bởi vì ta tới, mang theo năm vạn ngự thú cấm vệ quân tới!

Không đợi Vương Đặc nói tiếp, lập tức nói:

- Hơn nữa hai cái lão đối thủ của ta cũng tới, Trung Châu Đường gia Bắc Vệ đại tướng - La Phóng Viễn, chủ tướng bộ binh Tây Hán quốc - Quan Lăng...Bọn họ một dẫn theo năm vạn Vũ Quân huyết vệ, một dẫn theo tám vạn Gia Cát nổ binh.

Im lặng tuyệt đối!

Nghe Dạ Đông Minh nói ra mấy cái tên này, Vương Đặc da đầu tê dại, Vương Nhất Sơn mặt xám như tro tàn.

Cho dù là Trầm Côn trốn ở phía sau bình phong, cũng lộ ra vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười...

Dạ Đông Minh mang đến năm vạn ngự thú cấm vệ quân. Quân đội mạnh nhất Đại Triệu do Thú tôn Lý Mục tự tay thành lập, quân đội chủ lực của Triệu quốc.

Quan Lăng mang đến tám vạn Gia Cát nổ binh...Một đội cường binh cuối cùng của vương triều Đại Hán ngày xưa, tinh nhuệ tuyệt đối của Tây Hán quốc hiện tại.

Còn có năm vạn Vũ Quân huyết vệ của La Phóng Viễn...Vũ Quân huyết vệ, một trong Cửu Châu tứ đại truyền thuyết, được xưng là đội quân hung tàn không hề có nhân tính, cỗ máy giết người do chính tay Trung Châu Vũ Quân huấn luyện ra, đại lực đệ nhất quân đoàn cũng với huyết kỵ binh của Ca Thư Ứng Long sống mãi nhiều năm mà không rơi vào thế hạ phong.

Năm vạn!

Tám vạn!

Năm vạn!

Tam đại đế quốc, tập trung hoả lực gần hai mươi vạn tại Xích Tiêu thành nho nhỏ, hơn nữa đều là quân lực mạnh nhất của các quốc gia, Cửu Châu đại lực điền rồi sao? Chiến tranh đại lực sắp nổ ra sao?

- Dạ tướng quân...

Vương Đặc cũng không còn nén được tâm tình hồ hững rồi, cay đắng nói:

- Tướng quân có gì xin cứ nói thẳng ra, Vương Đặc chẳng còn gan đâu mà tiếp tục đoán...

- Đừng nóng vội, ta còn chưa có nói hết mà!

Dạ Đông Minh cứ thản nhiên uống trà.

- Ngoại trừ ba nước Triệu, Hán, Đường, Ngự thú sơn trang cũng huy động tất cả ngự thú sư, khẩn cấp triệu hoán sáu vạn yêu thú. Hôm nay, Xích Tiêu thành tứ phương hội tụ, binh mã không dưới hai mươi tư vạn...

Đột nhiên nhìn thẳng mắt Vương Đặc.

- Hai mươi tự vạn người này, đều vì mỡ tổ Vương gia người mà tới!

- Tướng quân!

Vương Đặc thất thanh nói:

- Trong một tổ nhà ta tuyệt không có bảo vật gì cả...

- Đừng nói mấy cái này với ta, không có bảo vật, người làm sao giải thích một tên được tề sư cấp Bạch Nguyên, trong một đêm tăng liên mười bốn cấp, trở thành Lam Nguyên vũ tông?

Dạ Đông Minh lạnh lùng cười.

- Ta nói cho các người biết, ta đã nhận được thư của La Phóng Viễn và Quan Lăng, Quan Lăng kiến nghị, bọn ta và Ngự thú sơn trang liên thủ công phá mộ tổ của Vương gia người, sau đó dựa vào bản lĩnh của mình, tranh đoạt bảo vật trong đó!

Đề tài câu chuyện vừa chuyển.

- Bất quá ta suy nghĩ một chút, gia gia của Nhất Sơn dù sao cũng là nguyên soái Triệu quốc, Nhất Sơn cũng phục vụ trong Triệu quân, ta nếu mang binh tấn công mộ tổ nhà các người, thật sự không biết ăn nói thế nào với người trong thiên hạ...

- Tướng quân, ý của ngài là...

- Ý của ta là, các người chủ động một tẹo thì tốt hơn!

Vỗ vỗ vai của Vương Nhất Sơn, Dạ Đông Minh cười nói:

- Nhất Sơn, ta mang đến thánh chỉ của bệ hạ, chỉ cần người đem bảo vật trong mộ tổ dâng lên bệ hạ, đó chính là đại công, bệ hạ tuyệt không bạc đãi người!

- Tướng quân, thuộc hạ thực sự không biết trong mộ tổ có cái gì...

- Việc tới nước này, người còn dám nói láo à?

Sắc mặt của Dạ Đông Minh trở nên u ám, đi bước một tới gần Vương Nhất Sơn.

- Vương Nhất Sơn, người cần phải nghĩ cho rõ ràng, đây là thánh chỉ của bệ hạ, người cự tuyệt, chính là kháng chỉ, vi phạm thánh ý!

Hắn hình như rất hiểu rõ tính tình của Vương Nhất Sơn, thản nhiên bổ sung một câu.

- Nam nhi lập thế, lấy trung hiếu làm cơ sở, nếu người còn cố từ chối, chính là một tên tiểu nhân vô sỉ bất trung bất hiếu không có mặt mũi gặp con dân Đại Triệu.

130. Chương 128: Lý Luận Cẩn Chó.

Cái đầu ngu của Vương Nhất Sơn không phải khuyết điểm, mà là một nhược điểm trí mạng. Dạ Đông Minh mở miệng là quốc gia đại nghĩa, ngậm miệng là dân tộc trung hiếu, căn bản là bóp chết tử huyệt của Vương Nhất Sơn, làm cho hắn rơi đầu cũng không có thể nhú mày.

Quả nhiên!

- Đã là thánh chỉ của bệ hạ...

Wang Nhất Sơn bắt đầu dĩ quỳ xuống.

- Mạt tướng tuân mệnh, thề chết...

- Thánh chỉ cũng không nằm ngoài nhân tình!

Wang Đạt vội vàng hoà giải hộ nhi tử.

- Dạ tướng quân, chúng ta thực sự không biết bên trong mộ tổ xuất hiện cái gì, càng không có biện pháp tiến vào màn độc vãn đó, xin ngài giải thích với bệ hạ một phen, Nhất Sơn...Thực sự không có bản lĩnh hoàn thành nhiệm vụ đâu!

- Nhất Sơn cũng đã đáp ứng rồi, sao người còn cứ một mực từ chối hả?

Dạ Đông Minh cười lạnh lùng, vỗ vỗ vai Vương Nhất Sơn.

- Nhất Sơn, ta cho người ba ngày để chuẩn bị, ba ngày sau, ta tới lấy bảo vật người dâng lên bệ hạ!

Hắn nhìn thẳng Vương Đạt.

- Còn người nữa, Vương gia chủ! Ta không hy vọng người làm ra bất cứ việc gì ngăn cản Nhất Sơn, nếu không...Ta chỉ có thể tiếp thu ý kiến của Quan Lăng.

Quan Lăng muốn: Bốn nhà liên minh, trước tiên hủy mộ tổ của Vương gia rồi nói sau!

Dạ Đông Minh đi rồi, Vương Đạc gần như tê liệt ngồi dưới đất, bất đắc dĩ thở dài...

Vương gia đến tốt cùng đã tạo nên nghiệt chướng gì, mà lại dính vào những việc như thế này.

Cũng không trách Dạ Đông Minh nhận định Vương gia nói dối, trong mộ tổ vừa xuất hiện bảo bối, Vương gia liền nói mình cái gì cũng không biết, thậm chí ngay cả mộ tổ cũng không vào được...Lời này, đừng nói Dạ Đông Minh không tin, ngay cả Vương Đạc chính mình cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng đây chính là tình hình thực tế đấy chứ!

...

- Nhất Sơn, sao mày lại nhận lời hả?

Dạ Đông Minh đi rồi, Vương Đạc tức giận tát con trai một cái.

- Ba ngày sau, mày không lấy ra được bảo vật, bảo Vương gia phải làm sao bây giờ?

- Thánh chỉ là đại nghĩa quốc gia, hài nhi không thể không theo!

Vương Nhất Sơn chậm rãi đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

- Mày đi đâu đấy?

- Con đến mộ tổ một chuyến...

Vương Nhất Sơn mục vô biểu tình.

- Vận khí tốt, con lấy ra được bảo vật, đối với bệ hạ, đối với Vương gia đều có thể ăn nói. Vận khí không tốt, con chết trong độc vên, Dạ tướng quân thấy con chết rồi, sẽ không nghi ngờ Vương gia chúng ta nói dối...

- Thăng ngọc!

Vương Đạc vội vàng đuổi theo, tại đại môn kéo Vương Nhất Sơn lại, sau đó hấn kinh hãi mở to hai mắt.

Dạ Đông Minh tuy rằng đã đi rồi, nhưng năm nghìn ngựa thú cấm vệ quân của hắn lại chưa có rút lui, hôm nay, năm nghìn nhân mã bao vây công trường của Vương gia, ngoại vi binh sĩ dựng lên công sự phòng ngự, binh sĩ bên trong lại lạnh lùng giám sát mỗi chỗ ra vào ở Vương gia.

Ý tứ này rất rõ ràng, trước khi đưa bảo vật ra, Vương gia đừng tưởng sống sót rời khỏi Xích Tiêu thành.

Nuốt hai ngụm nước bọt, Vương Đạc lôi kéo nhi tử về tới nội đường, sau đó phụ tử hai người ngẩn ra.

Trầm Côn đang ngồi xổm bên trong nội đường, bưng chén rượu, cười tủm tỉm hướng về phía điện thờ kính rượu.

Vương gia sơn trang còn đang trong giai đoạn tu sửa, linh vị tổ tiên đều đặt bên trong nội đường sạch sẽ nhất.

- Vương Kiêu lão huynh, nào, tới đây uống chén rượu. Ha ha, đây là lần đầu tiên uống rượu với bài vị của người đấy!

Hướng về phía linh vị của Vương Kiêu lắc lư chén rượu, Trầm Côn đột nhiên cười rộ lên, Vương Kiêu đang ở bên trong thân thể mình, kính rượu với một bộ phận linh hồn của mình, thật sự là có tư vị khác.

- Lão đệ, đừng uống nữa, giúp ta khuyên nhủ Nhất Sơn đi, nó đòi vào trong mộ tổ tự tìm đường chết đấy này!

Đem Vương Nhất Sơn ấn xuống dưới đất, Vương Đạc vẽ mặt cầu xin nói.

- Khuyên? Khuyên như thế nào?

Trầm Côn uống xong chén rượu thứ hai.

- Nhất Sơn đã đáp ứng Dạ Đông Minh, trong vòng 3 ngày sẽ đưa ra bảo bối trong mộ tổ, ta nói cũng còn tác dụng sao?

Híp mắt lại.

- Hơn nữa ta cảm thấy Nhất Sơn không có làm sai, Vương Đạc lão huynh, người xem tình hình bên ngoài thành, hai mươi mấy vạn đại quân vây khốn Xích Tiêu thành, không đáp ứng chính là chết...A di đà phật, vậy chẳng thà tạm thời đáp ứng, đổi lại ba ngày từ từ nghĩ cách.

- Mấu chốt là chúng ta không có được tề sư cường đại, cho dù là ba trăm ngày, cũng không có biện pháp lấy bảo bối ra!

Wương Đạc giậm chân.

- Ai nói không có biện pháp?

Trầm Côn bỗng nhiên vui vẻ.

- Ta trái lại có một cách, chỉ là không biết...Các người có dám làm cho Xích Tiêu thành trời long đất lở, khiến chiến tranh đại lục bùng nổ tại đây không mà thôi?

-...

-...

Hai mươi mấy vạn đại quân đang ở ngoài thành, hẳn không chỉ có biện pháp, còn có thể khiến cho trời long đất lở?

- Lão đệ, người đừng úp úp mở mở nữa, nói nhanh lên, biện pháp gì!

Wương Đạc vội la lên.

- Từ từ, ta còn có mấy câu muốn nói với Nhất Sơn nữa!

Trầm Côn ném cho Vương Nhất Sơn một bầu rượu.

- Nhất Sơn, tới đây, kính một chén rượu cho tổ tiên Vương gia.

Wương Nhất Sơn vội vàng quỳ xuống.

Thừa lúc hắn rót rượu, Trầm Côn chậm rãi nói:

- Nhất Sơn, người nói thật cho ta, người vì sao đáp ứng yêu cầu của Dạ Đông Minh?

- Tận trung với nước, tận hiếu với bề hạ!

Wương Nhất Sơn ngẩng đầu ưỡn ngực.

- Nói hay lắm!

Trầm Côn lớn tiếng ca ngợi.

- Nam tử hán đại trượng phu, nên lòng mang quốc gia, lấy trung nghĩa làm gốc!

- Sư phụ, người cảm thấy ta không có làm sai sao?

Wương Nhất Sơn nghẹn ngào.

- Có mấy lời này của sư phụ, lát nữa Nhất Sơn tới mộ tổ, chết cũng đáng...Sư phụ đợi chút, ta bái tế tổ tiên trước đã!

Wương Nhất Sơn thắp hương cho tổ tiên, sau đó giơ cao chén rượu.

- Vương Mãng lão tổ ở trên trời, Vương Kiêu lão tổ ở trên trời...

- Chờ một chút, người đang gọi ai?

Trầm Côn bỗng nhiên vênh tai lên.

- Ta đang gọi hai vị lão tổ của Vương gia, Vương Mãng và Vương Kiêu.

Vương Nhất Sơn sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn một cái, không sai, hắn đang lấy chính là Vương Mãng và Vương Kiêu.

- Hóa ra người còn biết bọn họ là tổ tiên của người.

Trầm Côn cười cổ quái, đột nhiên hỏi:

- Vậy người cảm thấy Vương Mãng và Vương Kiêu là loại người gì?

- Bọn họ đều là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa.

Vương Nhất Sơn phá lệ tự hào.

- Đúng vậy, bọn họ đều là anh hùng.

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Thế nhưng tiểu hài tử đọc qua sách sử đều biết, Vương Kiêu vì một nữ nhân, làm cho thiên hạ đại loạn, giết hại vô số sinh linh. Vương Mãng lại là đại gian thần số một, mưu đồ soán vị, giết vua đoạt ngôi, bắt trung bất hiếu, không từ việc gì!

Nói chậm lại.

- Vậy người cảm thấy họ làm sai, hay là làm đúng, bọn họ có xứng với hai chữ anh hùng không?

Vương Nhất Sơn á khẩu không trả lời được.

- Nhất Sơn, người tận trung với nước, việc này không có gì đáng trách, thế nhưng người phải nhớ kỹ một câu nói, tận trung với nước, quốc gia ở đây, không phải mỗi một mình Triệu vương, mà là chỉ mấy tỷ bách tính nước Triệu.

Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Triệu vương là gì chứ? Hắn chỉ là một người bình thường, vận khí tốt, lại được phụ hoàng hắn chọn trúng. Cùng là người với nhau, người vì sao phải nghe lệnh của hắn, người vì sao phải coi một câu nói của hắn là lời vàng ý ngọc? Người không tuân lệnh Triệu vương, chính là có lỗi với Triệu quốc ư? Ta nói cho người, quốc gia, quốc gia có gia đình của hàng tỷ bách tính Đại Triệu, mới có nước Triệu, người muốn tận trung, cũng phải tận trung với vạn dân nước Triệu, sau đó mới nói đến Triệu vương.

Còn có Vương Kiêu và Vương Mãng, bọn họ trong lịch sử chuyện xấu nào cũng làm, nhưng vì sao người sáng suốt đều không mắng bọn họ, người lại coi bọn họ là anh hùng đỉnh thiên lập địa? Ta nói cho người biết, đó là bởi vì bọn họ đã từng có lỗi với người nào đó trong hoàng thất, nhưng chưa từng có lỗi với thiên hạ vạn dân! Người nhìn Vương Kiêu đấy, hắn đã từng giết rất nhiều người, nhưng hắn vì sao phải giết người? Đó là bởi vì lúc đó Đại Hán hoàng đế bắt nhân bất nghĩa, lại cướp đoạt dân nữ, Vương Kiêu là chống lại một bạo chúa vô sỉ! Còn Vương Mãng thì sao? Hắn mưu triều soán vị, nhưng sau khi hắn làm hoàng đế, nỗ lực cải cách, tạo phúc cho dân, làm tốt hơn tên bạo chúa kia 1000 lần, 10000 lần! Cho nên hắn cuối cùng tuy rằng bị một hoàng đế giỏi hơn giết chết, nhưng vẫn không thẹn với hai chữ anh hùng!

Sau khi nói một tràng, Trầm Côn vỗ vỗ Vương Nhất Sơn.

- Tóm lại đúng một câu, trung với dân, mới là trung với nước!

- Hiện tại người hiểu ý của ta rồi chứ?

Trầm Côn cười tủm tỉm hỏi.

Vương Nhất Sơn si ngốc nói:

- Sư phụ đang nói ta chỉ cần không thẹn với bách tính Đại Triệu, thì không cần để tâm tới thánh chỉ của một người?

- Hắn nghe hiểu ý tứ của Trầm Côn, thế nhưng trong ánh mắt lộ vẻ mê man.

Trầm Côn cũng không mong hấn ngay lập tức tiếp thu khái niệm ‘tiên tiến’ của địa cầu, trước tiên gieo mầm trong hấn, chậm rãi nuôi lớn là được, hơn nữa hiệu quả của đoạn thoại vừa rồi không tệ, Vương Nhất Sơn tuy rằng không nhận thức được hết, nhưng cũng không còn xung động đòi đi tìm bảo vật nữa rồi.

- Trung với dân, mới có thể trung với nước, lão đệ, Vương Đạc bái phục rồi!

Wương Đạc thở dài thật sâu.

- Vừa rồi nghe lão đệ không quan tâm tới thánh chỉ, còn tưởng rằng chỉ là kế hoãn binh của ngươi, không ngờ lão đệ thực sự có lòng lo lắng cho vạn dân!

Mang trong lòng vạn dân ư?

Trầm Côn phát lạnh.

Thành thật mà nói, một đoạn thoại vừa rồi chỉ là công cụ để thay đổi tính cách của Vương Nhất Sơn mà thôi, còn cái gì có lỗi với không có lỗi với dân, Trầm Côn còn chưa vĩ đại đến thế đâu.

Hòa thượng này thờ phụng chính là người không vì mình, trời tru đất diệt, trước tiên kiếm mấy viên thiên thạch phát tài cái đã.

Lúc này, Vương Nhất Sơn nói rằng:

- Sư phụ, ta vẫn chưa hiểu hết lời của người, nhưng cũng sẽ không tìm chết nữa, người mau nói ra cách của mình đi, làm sao đối phó liên minh của tứ gia.

- Còn nhớ câu hỏi vừa rồi của ngươi không?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Nếu như chó quá thông minh, quá mạnh, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Đáp án chỉ có một câu nói, trước tiên để chó cắn chó, sau đó chúng ta sẽ cắn chết chó!

Đêm khuya cùng ngày, Trầm Côn để Vương gia bắn pháo hoa, sau đó hấn cười đại cẩu hùng (gấu chó) bay ra khỏi Vương gia sơn trang.

Đại cẩu hùng Thanh Sơn mặc dù có phân nửa huyết thống hùng tộc, nhưng hấn dù sao cũng là con của rồng, bẩm sinh đã có năng lực phi hành của yêu thú mạnh nhất. Chỉ thấy hấn hóa thành một làn khói xanh, dưới sự yểm trợ của pháo hoa biến mất trong trời đêm, năm ngàn ngự thú cấm vệ quân căn bản không có thấy rõ bóng dáng của hấn.

- Thoải mái quá, bóng đêm đẹp vô cùng, ánh trăng chiếu sáng, ngươi và ta đạp ánh trăng mà đi, lẽ nào là đi hái hoa?

Cẩu hùng rung đuôi thắc mắc hỏi.

- Ta lớn lên giống dân tộc vậy sao?

Trầm Côn mắt trợn trắng.

- Theo tiểu sinh thấy, thú phụ tương đối giống dân tộc.

Đại cẩu hùng rất nghiêm túc nói.

- Giống quá, giống quá!

Trầm Côn triệt để bị đánh bại rồi, quát bên tai đại cẩu hùng:

- Ta muốn đi Ngự thú sơn trang!

- Hiểu rồi!

Đại cẩu hùng búng ngón tay.

- Thú phụ thú tính đại phát, tới Ngự thú sơn trang, chính là muốn hái hoa của yêu thú. (Vãi lúa)

Con gấu này không còn thuốc chữa nữa rồi!

Bay đến Ngự thú sơn trang, lập tức có mấy trăm con yêu thú đi lên ngăn cản, bắt quá Trầm Côn cũng không tranh luận với chúng, một cước đạp tung đại môn sơn trang, cười nói:

- Hùng lão huynh, Hùng Tam Bảo, sinh ý tới cửa rồi!

131. Chương 129: Lý Cuồng Phong.

Chỉ thấy Đông môn, doanh trại trải dài, bốn vạn năm nghìn ngự thú cấm vệ quân chờ lâm trận, thỉnh thoảng có kỵ binh chạy ra như bay. Trên đỉnh khu doanh trại này, quân kỳ chữ ‘Lý’ được dựng thẳng - Sau Thú tôn Lý Mục, quân kỳ của nước Triệu liền mang chữ ‘Lý’

Bắc môn và Nam môn, cũng là doanh trại nhìn không thấy điểm dừng, đại kỳ hai bên được cắm song song với nhau, một bên là một lá huyết kỳ tùy tiện cắm một bát máu hắt lên, đại biểu cho Vũ Quân La Kiệt - một trong tứ đại truyền thuyết. Bên kia là một chữ ‘Quan’ có Thanh Long Yển Nguyệt vờn quanh, ý tứ là chủ tướng tọa trấn bên trong quân doanh này, là hậu nhân của võ thần Quan Vân Trường, đứng đầu Ngũ hổ tướng khi Tây Hán diệt nước.

Tây môn, chính là chỗ của Ngự thú sơn trang rồi!

Không đánh nhau tại Xích Tiêu thành, tứ đại quân doanh này, hai mươi mấy vạn đại quân ở cùng một chỗ, chiếm diện tích còn hơn cả diện tích thành nội.

- Ài...

Nhìn vô số quân đội, Hùng Tam Bảo bất đắc dĩ thở dài, đầu sỏ như hấn mặc dù không sợ bất luận quân đội của bên nào, nhưng muốn khai chiến với ba đế quốc, hai chân hấn liền đứng không vững.

Điểm chết người chính là, Ngự thú sơn trang chia rẽ rồi, Lý gia và Hùng gia ám đấu không ngừng nghỉ, hấn còn phải cẩn thận Lý gia ở sau lưng đâm một phát...

- Đường chủ, một hòa thượng thiếu niên muốn gặp người, nói là sinh ý tới cửa!

Một con chim cuốc màu xanh bay tới.

- Ân điển của đại tự nhiên, bệ hạ của ta rốt cục cũng tới rồi!

Hùng Tam Bảo nhãn tình sáng lên, sải bước đi ra nghênh tiếp, thấy Trầm Côn ngồi xổm trên bậc cửa sơn trang thành kính cúi đầu nói:

- Đức vua vĩ đại, có thể nhìn thấy phong thái của ngài một lần nữa, ta kích động quá!

- Được rồi!

Trầm Côn và Hùng Tam Bảo cùng nhau đi vào nội đường, cười nói:

- Người vẫn luôn chửi mắng ta trong lòng đúng không? Tiểu tử này đáp ứng người đối phó Lý gia, nhưng vừa vào thành liền mất hút...

Hùng Tam Bảo cười cộc lốc, không có đáp lại.

Tới nội đường ngồi xuống, hấn đuổi toàn bộ người hầu ra, thả ra hai con yêu thú tuần tra, sau đó nói:

- Vua của ta, người giá lâm Ngự thú sơn trang, là chuẩn bị giúp ta nghiêm trị đám Lý gia vi phạm tự nhiên pháp tắc sao?

- đương nhiên!

Trầm Côn ngồi không được, cười tủm tỉm ngồi xổm trên bậc cửa.

- Bắt quá ta tăng giá, phương thức giao dịch cũng thay đổi rồi.

- Vua của ta, xin cứ nói!

Hùng Tam Bảo cũng ngồi xổm xuống.

Trầm Côn kiểm tra lại ngôn từ, cười tủm tỉm:

- Sự tình phát sinh gần đây nhất tại Vương gia, người biết rồi chứ?
- Cao thủ phế bỏ Thạch gia là người ư?

Hùng Tam Bảo cũng không bắt ngờ lắm, Trầm Côn cũng không có phủ nhận, tiếp tục nói:

- Việc tứ đại thế lực bao vây Vương gia, người cũng biết rồi chứ?
- Sao lại không rõ chứ?

Hùng Tam Bảo cười nói:

Ta cũng nhận được mật tín của Quan Lăng, đang suy nghĩ có phải cũng cùng hấn liên thủ tiêu diệt Vương gia hay không đây?

Trầm Côn nhướng mày.

- Người biết rõ ta là thân thích của Vương gia, lại muốn làm kẻ địch của Vương gia sao?

-...

Trầm mặc thời gian dài.

- Ài!

Hùng Tam Bảo thở dài.

- Vua của ta à, ta không muốn làm kẻ địch của người, thế nhưng tình hình ép ta không thể không làm...Hôm nay La Phóng Viễn, Quan Lăng, Dạ Đông Minh, tam quốc tướng quân dẫn theo hai mươi vạn đại quân hội tụ tại Xích Tiêu thành, ta chỉ có hai con đường, hợp tác với chúng, chia một chén canh, hoặc bị bọn chúng loại ra, sau đó ba bên liên thủ tiêu diệt.

Cười khổ nói:

- Vua của ta, cả nhà ta già trẻ mấy vạn người, ta không thể không vì tính mệnh của bọn họ mà suy nghĩ được!
- Nói cũng đúng!

Trầm Côn vuốt cằm.

- Thế người chưa từng nghĩ qua...Tiêu diệt ba đại thế lực này, độc bá Xích Tiêu thành sao?

Hùng Tam Bảo hoảng sợ sắc mặt biến đổi!

- Người đang nói đùa à? Thủ hạ của ta bắt quá hơn ba vạn yêu thú, dựa vào cái gì mà đòi chiến quân đội tinh nhuệ của ba đại đế quốc.
- Để cho chúng tự cắn nhau!

Trầm Côn cười tủm tỉm ngoắc ngón tay, Hùng Tam Bảo đưa lỗ tai lại.

- Lão Hùng, bốn nhà giương cung bạt kiếm, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ, là có thể để cho chúng đánh nhau vậy người xem có phải là có thể làm thế này không...

Trầm Côn giải thích nói:

- Bước đầu tiên, để Lý gia đối địch với người, xuất binh tấn công Dạ Đông Minh, bước thứ hai, Lý gia và Dạ Đông Minh lưỡng bại câu thương, người thừa cơ thôn tính tàn quân của Lý gia, xuất binh đánh lên Quan Lăng. Bước thứ ba, ta với người hợp tác, cùng nhau nghĩ cách đi vào mộ tổ Vương gia, chia chác đồ đạc trong đó!

Hùng Tam Bảo khoa trương nói:

- Vua của ta, người anh minh quá đi!

Câu thứ hai liền nhin không được bữu môi.

- Nhưng hai bước sau thì còn dễ nói, chỉ là thuận lý thành chương, còn bước thứ nhất...Người tướng Lý gia là bọn ngu hay sao? Bọn chúng chỉ có hơn ba vạn yêu thú, cho chúng một trăm lá gan cũng không dám xuất binh tấn công năm vạn đại quân của Dạ Đông Minh.

- Vậy thì cho chúng một trăm linh một lá gan là được rồi!

Trầm Côn chậm rãi xĩa răng

- Người có cách ảnh hưởng Lý gia sao?

Hùng Tam Bảo thực sự giật mình.

...

Trầm Côn không có nóng lòng trả lời, mà là lần thứ hai ngoắc ngón tay.

- Người mời ta tới vốn là muốn đổi phó tiền bối cao nhân mà Lý gia mời tới, vậy thì đưa ra đây đi, những gì liên quan đến cao nhân của Lý gia, đừng nói là người không có.

Hùng Tam Bảo rất nhanh liền lấy ra một tập giấy.

Cao nhân Lý gia mời tới gọi là Lý Cuồng Phong.

Lý Cuồng Phong là Hồng Nguyên vũ tông trung đoạn, thực lực trái lại không tệ, thế nhưng người này trời sinh tính tình dâm ác, sáu mươi năm trước hiếp xong giết mười ba thiếu nữ, sau án phạt, Lý Cuồng Phong bị giải đến Nam Lâm giám ngục, hình phạt là ba trăm năm mươi năm...Ừ, về cơ bản là chung thân.

Thế nhưng không lâu trước đây, Nam Lâm giám ngục truyền tới một tin, nói Lý Cuồng Phong trong lúc thi hành án phạt biểu hiện tốt, lập mười mấy đại công, cuối cùng Nam Lâm giám ngục giảm án cho lão, thả lão ra tù.

Biết được Lý Cuồng Phong ra tù, ngự thú Lý gia lập tức phái người đi Nam Lâm nghênh tiếp, tính số ngày, tới đa mười mấy ngày nữa, Lý Cuồng Phong sẽ trở về.

Mặt khác phải nói rõ chính là:

- Lý Cuồng Phong ngồi tù sáu mươi năm ở Nam Lâm, cũng khổ tu sáu mươi năm, thực lực khẳng định tăng rất nhiều.

- Lý Cuồng Phong.

Nghi hoặc lật xem tư liệu, Trầm Côn thỉnh thoảng lại vuốt cằm.

- Lão Hùng, Lý Cuồng Phong này có người đứng sau sao? Cường hiếp rồi giết chết mười ba người, ở bất kỳ quốc gia nào cũng là tử tội, sao hắn lại chỉ bị phạt ba trăm năm mươi năm?

- Vua của ta, ở đây là Xích Tiêu thành!

Câu nói đầu tiên của Hùng Tam Bảo làm Trầm Côn hiểu rồi - Xích Tiêu thành là mảnh đất không ai quản lý, không dùng bất cứ pháp luật của quốc gia nào, Lý Cuồng Phong cuối cùng bị phạt ba trăm năm mươi năm, là kết quả mấy đại gia tộc Xích Tiêu thành liên kết tạo ra.

- Không có người chống lưng là tốt!

Trầm Côn nở nụ cười.

- Như vậy, Lý Cuồng Phong bị trục xuất sáu mươi năm, người nhận ra được hắn hẳn là rất ít?

- Lý Cuồng Phong đã một trăm linh sáu tuổi rồi, người đồng lứa với lão sớm đã chết hết rồi!

Hùng Tam Bảo cười nói:

- Đừng nói tiểu lâu la, ngay cả ta, cũng không biết Lý Cuồng Phong trông thế nào, vua của ta, người muốn giả mạo Lý Cuồng Phong à?

Hắn rút cục cũng phản ứng rồi.

Trầm Côn tìm đến Hùng Tam Bảo, lúc đầu chỉ là muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa hắn và Lý gia, buộc hắn khơi mào cuộc đại hỗn chiến của bốn nhà, thế nhưng nói đến phân nửa, Trầm Côn đột nhiên ý thức được việc Lý gia mời cao nhân tới cơ hồ lại là một cơ hội tốt để lợi dụng!

Sau đó hắn hỏi rõ, quá khéo, Trầm Côn chỉ cần phát động vũ hồn ‘Ngự Thú Thiên Hoàng’, là có thể bắt chức thực lực ngự thú của Lý Cuồng Phong, lấy được lòng tin của Lý gia.

Đương nhiên, một trong những tiền đề của kế hoạch này là phải đợi tới lúc Lý Mục thanh tỉnh.

Tiền đề thứ hai, là phải làm trước khi Lý Cuồng Phong quay trở về.

Ở lại mật thất của Hùng Tam Bảo ba ngày, Trầm Côn cuối cùng cũng chờ được lúc Lý Mục thanh tỉnh, sau đó hắn hóa trang thành một lão nhân trăm tuổi tang thương, mang theo đại cầu hùng Thanh Sơn lặng lẽ chuồn khỏi Hùng gia.

Ngự thú sơn trang có hai phần, Hùng gia chiếm cứ mấy ngọn núi ở phía Bắc, mà Lý gia thì chiếm cứ mấy ngọn núi lớn ở phía Tây.

Đi tới Tây sơn, Trầm Côn liếc nhìn tòa thành Lý gia đang điều động vô số yêu thú, đột nhiên hai vai trùng xuống, ngẩng đầu lên, giống một con thương lang gọi nguyệt, hú một tiếng dài.

Trong nháy mắt, khí chất của Trầm Côn hoàn toàn thay đổi.

Trước đây, Trầm Côn tuân theo phong cách tác chiến của Vương Kiêu, trước tiên phát động tài quan sát, chu đáo tính toán hành động của đối thủ, sau đó một kích chí mạng, cho nên thiên hướng chiến đấu của hắn là rất thận trọng, mơ hồ lộ ra chút tàn nhẫn.

Thế nhưng hiện tại, y phục toàn thân Trầm Côn bay phấp phới, trên người không ngờ mọc ra một bộ lông dài mượt, giống một con cự thú từ thời viễn cổ hồng hoang, khí chất biến thành cuồng bạo, hăng hái sôi nổi, tràn ngập dã tính!

Trầm Côn thu vũ hồn thứ nhất, thay vào đó là vũ hồn thứ hai.

Vũ hồn hiện tại của hắn tên là - Ngự Thú Thiên Hoàng.

Một tiếng hú dài, tòa thành Lý gia sớm đã bị kinh động, mấy bóng người lập tức bay ra.

- Là ai dám gào thét ở Ngự thú sơn trang.

Đây là bốn tên vũ giả tuần tra, bọn chúng mỗi người cười một con hổ lớn.

Chỉ nhìn bốn người một lần, ánh mắt Trầm Côn liền rơi vào người mấy con hổ.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy, hổ lại dễ thương đến vậy!

Sau đó, Trầm Côn không để ý tới lời quát mắng của bốn tên bảo vệ, chấp tay đi tới đối diện mấy con hổ, ngồi xổm xuống, thương tiếc mà xoa xọ xích trên cổ chúng.

- Đều là sinh linh của đại tự nhiên, các ngươi lại luân lạc làm nô lệ, ôi!

Một tiếng than nhẹ thương xót.

- Rắc, rắc, rắc, rắc, Trầm Côn vận gãy xiềng xích, bốn con hổ gào rít nhảy dựng lên.

Nhưng thần kỳ chính là, sau khi mấy con hổ tránh thoát không có công kích bất cứ ai, bọn chúng nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng nằm rạp xuống bên cạnh Trầm Côn, giống như mèo con, thè lưỡi ra liếm khè ngón tay Trầm Côn, mà Trầm Côn cũng để mặc cho mấy con hổ thân cận, phát ra nụ cười từ sâu tận đáy lòng.

Nhìn thấy cảnh này, bốn tên bảo vệ hoảng sợ biến sắc.

Ngự thú sư có đệ nhất cảnh giới, là dùng thuốc và công kích tinh thần mê hoặc thần trí của yêu thú, bắt chúng làm theo lệnh của mình. Cảnh giới thứ hai là dựa vào thực lực cường hành khống chế yêu thú, làm cho bọn chúng không dám không phục. Mà cảnh giới cao nhất, chính là làm bạn với yêu thú, làm cho chúng cam tâm tình nguyện đi theo mình, sẵn sàng chết vì mình!

Hiển nhiên, người này đã đạt tới cảnh giới cao nhất của ngự thú sư.

Càng đáng sợ chính là, con hổ liếm xong, đột nhiên kinh hoàng thất thố chạy mất, theo ánh mắt cuối cùng khi chúng chạy, mấy tên bảo vệ nhìn thấy Long Thanh Sơn.

Đây là gấu à?

Không!

Trên người nó có vẩy của long tộc, đây là long tộc!

Người này không ngờ hàng phục được một con rồng làm sủng vật!

- Lão tiền bối, xin hỏi ngài là...

Bảo vệ cung kính hỏi.

- Nói cho đám nhỏ Lý gia biết!

Trầm Côn quyền luyến nhìn tòa thành Lý gia một cái.

- Lý Cuồng Phong ta đã trở về rồi!

132. Chương 130: Ngự Thú Tâm Kinh.

- Lý Cuồng Phong ta...Trở về rồi

Trong tiếng vọng trập trập, binh lính Lý gia đang được điều động sừng sờ tại chỗ, hơn mười đạo nhân ảnh bay nhanh tới cửa tòa thành, sau đó càng ngày càng nhiều có nhiều người tụ tập lại, càng lúc càng nhiều yêu thú ngăn chặn đại môn.

Đi đầu tiên, là nữ nhân trung niên ngoài bốn mươi, rất xinh đẹp, tóc hồng phát phối.

Ả ta đứng trước mặt Trầm Côn nhìn chăm chăm vào hấn, thần sắc có điểm kích động, cũng có chút nghi hoặc.

Người này thật sự là Lý Cuồng Phong ư?

Tóc bạc già nua, mặt mày nhăn nhúm, trường bào bằng vải bố màu xám bình thường...Theo tuổi tác và tướng mạo, ông ta cũng hợp với đặc điểm của Lý Cuồng Phong sau sáu mươi năm bị giam. Chỉ là sáu mươi năm không gặp, cũng không thể tùy tiện mọc ra một người, liền thừa nhận ông ta là lão tổ tông Lý gia được!

- Lão tiền bối, ngài thực sự Lý Cuồng Phong? Xin thứ lỗi, trước khi xác định thân phận của ngài, ta sẽ gọi thẳng tục danh của ngài!

Nữ nhân tóc đỏ chần chờ nói:

- Ta phải đi bốn đệ tử đón tiếp ngài, vì sao lại chỉ còn mình ngài...

- Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu...Mỹ nhân, tiểu sinh hữu lễ.

Trầm Côn còn chưa nói, Long Thanh Sơn liền đánh mắt nhìn thẳng vào nữ nhân tóc đỏ, bước chân thư thả, ầm ầm mà nhích cái thân thể béo phì của hấn, bước theo dáng mà mình tự cho là hào hoa đi tới.

Hồng y nữ nhân xấu hổ cười:

- Vị yêu thú các hạ này, ta đã bốn mươi sáu tuổi rồi, không thể nhận hai chữ mỹ nữ này được...Hất xì!

Thiếu chút nữa cắn vỡ răng rồi.

Hóa ra Long Thanh Sơn đi thẳng qua người ả ta, nắm lấy hai tay của một mụ béo hơn năm mươi tuổi, eo như vại nước ở đằng sau nữ nhân tóc đỏ, nghiêm mặt nói:

- Mỹ nhân, đêm khuya đàng đàng, không tài nào ngủ được, có thể cùng tiểu sinh thưởng rượu ngắm trăng, ngâm vài câu thơ chăng?

Sỉ nhục!

Đây tuyệt đối là sỉ nhục nữ nhân tóc đỏ.

Bất quá Trầm Côn lại cất tiếng cười to.

- Bốn người người phải đi đón ta, đều chết cả rồi, chiến tử khi ta hàng phục con long hùng này!

Nói thế, không có ai có thể chứng minh thân phận của ngươi rồi? Nữ nhân tóc đỏ nhướn mày.

- Lão tiền bối, bốn người đó chết rồi, thể tín vật của bọn chúng đâu?

Sắc mặt từ từ trở nên lạnh lẽo.

- Xin ngài thứ lỗi, không có tín vật, ta rất khó xác nhận thân phận của ngài!

- Tín vật ở trong bụng nó, bị nó ăn rồi!

Trầm Côn giống như một con hổ, đột nhiên xuất hiện bên cạnh nữ nhân tóc đỏ, khẽ khàng ngửi mái tóc của cô ta, lạnh lùng nói:

- Nha đầu, ngươi cứ lằng nhằng, đang nghi ngờ thân phận của ta ư?

- Lão tiền bối thử đặt mình vào hoàn cảnh này mà suy nghĩ xem, nếu ngài là ta, cũng sẽ hoài nghi một chút, có đúng không?

Nữ nhân tóc đỏ không hề động đậy.

- Không có nhân chứng, cũng không có tín vật, lão tiền bối nói mình chính là Lý Cuồng Phong, thì cũng phải có những chứng cứ khác chứ!

- Ngươi muốn chứng cứ?

Trầm Côn liếm liếm môi giống như sói, nở nụ cười vừa cổ quái vừa hung tàn.

Sau khi thay vũ hồn thứ hai, tính cách của hắn có thay đổi nhất định, từ từ có thiên hướng vua của muôn thú, có sự cuồng bạo của mãnh hổ, có sự lạnh lùng của lang sói, có sự xảo quyệt của rắn độc.

Nữ nhân tóc đỏ bị Trầm Côn cười làm cho hồ đồ.

- Lão tiền bối, có chứng cứ thì lấy ra đây, cười cái gì?

Bỗng nhiên sau lưng toát mồ hôi lạnh, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy đàn yêu thú ở phía sau, chậm rãi thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân, nhe nanh múa vuốt, chậm rãi đi tới nữ nhân tóc đỏ.

Grao!

Một tiếng gào thét, mấy trăm con yêu thú không ngờ đánh về phía nữ nhân tóc đỏ, chủ nhân của chúng!

Càng khó tin chính là, lúc yêu thú sắp tới gần nữ nhân tóc đỏ, bên tai truyền đến tiếng thở của Trầm Côn, hơn năm trăm con yêu thú liền nằm rạp xuống đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân tóc đỏ.

Năm trăm yêu thú, điều động như cánh tay của mình, tùy tâm sở dục!

- Đây chính là chứng cứ của ta, ai dám nói ta không phải Lý Cuồng Phong? Hả?

Làm xong tất cả, Trầm Côn liếm liếm môi - chính hắn cũng không nghĩ tới, chiều này học trong quyển ngự thú thuật căn bản trong tay Hùng Tam Bảo, lại có uy lực khó mà tưởng tượng với sự giúp đỡ của Ngự Thú Thiên Hoàng.

Nữ nhân tóc đỏ nhìn một chút yêu thú bên người, sắc mặt từ nghi hoặc biến thành kinh hãi, sau đó biến thành mừng như điên!

- Gia gia, cháu gái Lý Hồng Loan xin kính chào lão nhân gia người!

Nữ nhân tóc đỏ quỳ xuống, cái gì cũng có thể giả mạo, chỉ có thực lực là không có cách nào để giả mạo, chiều này là tổ truyền bí pháp của Ngự thú sơn trang, Lý Hồng Loan không thể không tin.

- Người chính là Lý Hồng Loan? Gia chủ Lý gia đương thời?

Trầm Côn sớm đã lấy được toàn bộ tình báo về Lý gia từ chỗ Hùng Tam Bảo, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Hồng Loan, cười lạnh nói:

- Lúc ta ly khai, cha ngươi bị kẻ khác đả thương đùi phải, giờ chết rồi hay là tàn phế rồi?

Nghe Trầm Côn có thể nói ra chuyện vụn vặt nhẽo từ sáu mươi năm trước, sắc mặt Lý Hồng Loan càng thêm thân thiết ba phần, buồn bã nói:

- Gia phụ đã qua đời mười lăm năm trước.

Trầm Côn im lặng chốc lát.

- Gia gia, hôm nay tổ tôn chúng ta gặp lại, không nhắc tới chuyện không vui nữa!

Lý Hồng Loan thân thiết dịu dõ Trầm Côn.

- Đi, về nhà, mọi người trong nhà đều đang chờ người đó!

- Từ từ!

Ánh mắt của Trầm Côn liếc về xa xa, nhìn thẳng mấy đại kỳ ngoài Xích Tiêu thành.

- Gia gia, người muốn hỏi, mấy đội quân này là như thế nào sao?

Lý Hồng Loan cười nói:

- Thực không dám giấu diếm, là Vương gia...Chính là Vương gia năm đó tham gia việc trục xuất người...Trong mộ tổ nhà bọn chúng xuất hiện một bảo vật, bây giờ tứ đại thế lực đều đang tranh đoạt!

Đem sự việc mấy ngày nay nói lại một lần.

- Bảo vật có thể khiến người ta thăng mười bốn cấp?

Trong mắt Trầm Côn hiện lên một tia hung tàn, cười lạnh nói:

- Đã như vậy, lại càng đừng về nhà vội, Hồng Loan, ngươi lập tức khởi binh, cướp bảo vật về cho ta!

Lý Hồng Loan kinh ngạc.

- Gia gia, cháu gái chỉ có hơn ba vạn yêu thú nhân mã, không thể chống lại bất cứ phe nào, không bằng chúng ta thu thập Hùng gia trước, sau đó mới...

- Hùng gia không cần để mắt tới, bảo vật đó mới là thứ nhất định phải có!

Trầm Côn lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi còn coi ta là gia gia, lập tức khởi binh, cướp bảo vật về cho ta!

- Gia gia, người nói như vậy, tức là không cần nhắc tới tình hình hiện tại của Lý gia rồi...

Sắc mặt Lý Hồng Loan trở nên u ám, ả không phải là người lỗ mãng, cho dù là gia gia mình, cũng không thể để ông ta làm ra những việc gây hại tới gia tộc.

Nhìn ra cách nghĩ của Lý Hồng Loan, khóe mắt Trầm Côn đột nhiên trở nên sắc bén, dọa cho Lý Hồng Loan hít một hơi lạnh, nhưng Trầm Côn lập tức thấp giọng nở nụ cười.

- Nha đầu ngốc, gia gia còn có thể hại ngươi sao?

- Gia gia có biện pháp địch lại quân đội ba nhà kia?

Lý Hồng Loan nhăn tình sáng lên.

- Một lần ăn ba nhà, hơi bị khó, nhưng còn một nhà thì...

Nụ cười của Trầm Côn càng thêm lạnh lẽo.

- Người Vương gia đều ở trong tay Dạ Đông Minh, người cứ tấn công hấn trước, tam vạn yêu thú đánh năm vạn cấm quân, thêm nữa chúng ta quen thuộc địa hình, chỉ ít cũng nắm được bảy phần thắng, hơn nữa...

Hạ thấp giọng.

- Gia gia không phải một mình trở về, ngoài một trăm dặm còn có tám ngàn yêu thú mà ta triệu hồi trên đường về, chỉ cần người khai chiến, tám ngàn yêu thú này liền có thể đánh lừa quân đội hai nhà còn lại, thừa cơ gia nhập chiến trường, bảo đảm người sẽ đại thắng!

Lý Hồng Loan hơi động lòng.

Trầm Côn lại ném thêm một mồi lửa.

- Hơn nữa gia gia ở Nam Lâm sáu mươi năm, cũng không phải là không có thu hoạch gì...

- Gia gia còn giấu vũ khí bí mật?

Con mắt Lý Hồng Loan trở nên sắc bén.

Trầm Côn cười mà không đáp.

Nhìn nụ cười tuyệt đối tự tin của Trầm Côn, Lý Hồng Loan nặng nề hô hấp một lúc.

- Lập tức xuất binh, vừa có thể tạo được hiệu quả tập kích, còn có thể lợi dụng địa hình...Thêm vào vũ khí bí mật và tám ngàn yêu thú của gia gia. Trận chiến này, có thể đánh.

Nghĩ tới đây, Lý Hồng Loan lạnh lùng nói:

- Toàn bộ tập hợp, lập tức phát binh, tiến đánh Dạ Đông Minh!

Trầm Côn nở nụ cười, một nụ cười rất tàn nhẫn...

...

Tám ngàn yêu thú nào, vũ khí bí mật gì, toàn là Trầm Côn chém gió mà ra, mục đích của hắn chỉ có một - làm cho Lý Hồng Loan xuất binh!

Chỉ cần Lý gia bắn một mũi tên vào quân doanh của Dạ Đông Minh, trận chiến giữa hai thế lực liền không thể tránh khỏi nữa rồi, tiếp sau đó, kế hoạch ba bước mà Trầm Côn từng nói với Hùng Tam Bảo cũng có thể thực hiện hoàn toàn rồi.

Nhìn quân đội xông hướng quân doanh của Dạ Đông Minh, nghe được tiếng chém giết càng lúc càng lớn, Trầm Côn triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Kế hoạch chó cắn chó thành công rồi!

Vậy...Mau chạy khỏi nơi này!

- Hồng Loan.

Trầm Côn tiến đội ngũ tập kích cuối cùng, tìm Lý Hồng Loan nói:

- Gia gia phải đi điều động tám ngàn yêu thú kia, tối đa nửa tiếng sẽ quay lại, người nhất định phải đánh thật hăng, đánh thật mạnh, tranh thủ trong vòng một đêm tiêu diệt toàn bộ quân chủ lực của Dạ Đông Minh!

Trầm Côn xoay người muốn đi, nhưng đúng lúc này, trong thế nội hấn đau đớn vô cùng, cả người giống như co rúm lại.

- Mẹ nó, Thực Cốt Tán lại phát tác vào lúc này...Cũng may, kế hoạch của bản tăng đã thành công, mau chạy khỏi đây là xong!

Trầm Côn an ủi mình vài câu trong lòng, vội bước nhanh hơn, nhưng có một câu nói cứ nhắc đi nhắc lại.

Nhà đột không thể chịu mưa đêm! Hắn vừa mới đi được ba bước, sau cơn đau tê tâm liệt phế, đầu óc cũng từ từ mơ hồ, Lý Mục xui xẻo, lại trở nên hồ đồ vào lúc này, hắn sắp biến thành đứa trẻ vô tri rồi!

Lý Mục còn không thanh tỉnh, Ngự Thụ Thiên Hoàng sẽ biến thành Ngao Ngao Đãi Bộ ((gào khóc đòi ăn), làm cho Trầm Côn bị lộ tại chỗ...

Hơn nữa Trầm Côn không thể đổi lại Linh Phù Nghịch Thiên, nếu không khí chất của hắn biến hóa sẽ khiến Lý Hồng Loan sinh nghi.

Đ!

Trầm Côn vội vã trong lòng như có lửa đốt, mà lúc này, Lý Hồng Loan lại không có xuất chinh cùng đội nhân mã cuối cùng, mà vội vã đi theo Trầm Côn.

- Người còn theo ta làm cái gì?

Trầm Côn thiếu chút nữa tung một cước, con mụ này, không biết bản tăng sắp gào khóc đòi ăn sao, người muốn cho bản tăng bú sao?

- Gia gia, bốn tên đệ tử đi đón người không có nhắc đến sao?

Lý Hồng Loan kinh ngạc nói:

- Cháu gái sở dĩ mời người về, thứ nhất là vì nhớ người, thứ hai là vì đối phó Hùng gia, nguyên nhân thứ ba là...

Lý Hồng Loan nói rất nhanh, chỉ nói có ba giây, nhưng trong ba giây này, biến hóa kịch tính liên tiếp phát sinh.

Giây thứ nhất!

Trầm Côn trong lòng tức giận chửi lớn, nguyên nhân quái gì, con mẹ người mau nói nhanh lên, nể không bản tăng sắp bại lộ rồi!

Giây thứ hai!

Trầm Côn cảm thấy, Lý Mục hoàn toàn biến thành đứa trẻ, khí thế của mình thay đổi, cũng không thể mạo xưng Lý Cuồng Phong được nữa!

Cùng lúc này, Lý Hồng Loan nói xong câu cuối cùng.

- Nguyên nhân thứ ba, là cháu gái luyện công có chỗ sai sót, đợi gia gia về cứu mạng! Gia gia, đây là bí tịch ngự thụ gia truyền, người xem, cháu gái luyện sai chỗ nào?

Giây thứ ba...

Lý Hồng Loan lấy ra một cuốn vở màu đỏ thắm, ở trên viết bốn chữ - Ngự Thụ Tâm Kinh!

133. Chương 131: Đề Là Oan Nghiệt A.

- Ca ca, đây là, đây là...

- Lý Mục, người cố gắng gượng cho ta!

Vương Kiêu đã lùi về phía sau, không có lực lượng gì để ảnh hưởng tới kết cuộc của sự việc, chỉ có thể lớn tiếng quát:

- Người gắng gượng không được, chủ nhân của chúng ta sẽ bị người ta nhận ra, chịu sự công kích của mấy vạn yêu thú, người hiểu chưa? Gắng gượng, gắng gượng cho ta!

- Đây là, quả bưởi...(: 22)

- Xong rồi...

Vương Kiêu trong lòng nguội lạnh, truyền lời cho Trầm Côn:

- Lý Mục không xong rồi, chuẩn bị liều mạng đi, đợi ta ra khống chế thân thể...Đội đã!

Hắn đột nhiên phát hiện, Lý Mục...Đã thay đổi rồi!

Trong nháy mắt khi xuất hiện, Lý Mục thông qua mắt Trầm Côn thấy được bốn đại tự trên tờ bìa, sau đó ánh mắt hắn đột nhiên hiện lên năm loại biến hóa - kinh ngạc, khó hiểu, mù mờ, cuối cùng là nhu tình! (Có bốn chữ đâu ra năm)

Đúng vậy, nhu tình, giống như là gặp được người vợ thất lạc ngàn năm.

- không ngờ lại ở chỗ này...

Lý Mục rõ ràng đang thanh tỉnh, thế nhưng ánh mắt hắn còn mê man hơn lúc trước.

- Lẽ nào...Nàng thực sự không có gạt ta sao?

Nói một câu không ai có thể nghe hiểu, Lý Mục thở dài thật sâu, bảo:

- Trầm Côn, để ta không chế thân thể một lúc được không?

Bên ngoài, Trầm Côn chỉ cảm thấy sau khi xuất hiện, linh hồn của Lý Mục liền đột nhiên thanh tỉnh, hắn cũng duy trì được phong thái khí chất của Lý Cuồng Phong, cũng không có khiến cho Lý Hồng Loan nghi ngờ.

- Lý lão huynh, người biết bản bí tịch này?

Trầm Côn len lén hỏi.

- Đây là...

Lý Mục chần chờ vài giây.

-...Do ta viết!

lại được viết bởi tay Lý Mục? Trầm Côn giật mình lập tức đem quyền không chế thân thể giao cho Lý Mục.

Lý Mục tựa hồ thực sự rất quen thuộc với , hắn cầm lấy từ trong tay Lý Hồng Loan, trực tiếp giở tới trang cuối cùng, sau đó thất thần mà đặt tay lên một đoạn chữ nhỏ đẹp đẽ.

Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, nãi cảm dữ quân tuyệt! Lý đại nguyên soái, chỉ vì câu nói này...Người có nhớ trận chiến san phẳng núi xanh, làm khô đại hà của ta và người không?

Trong bụng ta còn có con của người đấy!

Có nhớ không?

Giữa những hàng chữ tràn ngập nỗi bi phẫn, nhìn kỹ, đoạn chữ này có màu đỏ đậm, chắc là dùng máu để viết!

- Có nhớ không?

Lý Mục hình như đang trả lời vấn đề này hắn ngửa mặt lên trời thở dài, lẩm bẩm nói:

- Kẻ làm thần, trung quân hộ dân, kẻ làm tướng, giết địch bảo vệ giang sơn. Thánh chỉ hạ xuống, ta thân là nguyên soái Đại Triệu, không thể không cùng nàng chiến đấu một trận!

Bỗng nhiên cúi đầu cười nói.

- Ta đã tự vấn để tạ tội, còn chưa đủ sao?

...

Lý Mục năm đó là tự sát?

Trong thế giới linh hồn, Trầm Côn sau khi lui về phía sau liền ngồi bên cạnh Vương Kiêu xem náo nhiệt, vừa nghe những lời này của Lý Mục, hắn ngạc nhiên nói:

- Vương lão huynh, Lý Mục đang nói cái gì thế?

Hắn hầu như chưa từng giao lưu với Lý Mục, đối với quá khứ của Lý Mục hoàn toàn mù tịt.

- Không ngờ cũng là một kẻ si tình.

Vương Kiêu lời ít mà ý nhiều.

...

Lúc này, thế giới bên ngoài.

Lý Mục chậm rãi gập lại, hỏi Lý Hồng Loan.

- Nha đầu, quyển sách này là ai đưa cho người?

- Gia gia, đây là bí tịch gia truyền, người vì sao lại không nhận ra?

Lý Hồng Loan kinh ngạc, trong ánh mắt cũng thêm mấy phần nghi hoặc.

- Gia truyền ư...Vậy tổ tiên của người là?

Ánh mắt của Lý Mục càng thêm hiền hậu.

- Gia gia, người không phải ngay cả tổ tiên mình cũng quên rồi chứ?

Lý Mục đang giả mạo Lý Cuồng Phong, không ngờ lại đi hỏi tổ tiên của Lý Cuồng Phong là ai, Lý Hồng Loan liền phát hiện có gì đó không đúng, nhưng vẫn trả lời:

- Người sáng lập Lý gia có hai người, Lý Tổ, Lý Niệm Tâm!

- Lý Tổ, Lý Niệm Tâm, Ngự thú Lý Gia...Quả nhiên là...Quả nhiên là...

Sau một loạt chữ Lý, Lý Mục đột nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

- Trận chiến U Vân, gió lửa khắp nơi, bách tính Đại Triệu thay chất thành núi, đều bởi vì một lời của nàng. Ta đánh bại nàng, phong ấn nàng, là sai sao?

Gần như khóc thét lên.

- Vì sao còn phải để lại Ngự thú Lý gia để tra tấn ta?

- Người rốt cục là ai?

Liên tục mấy hành động không hợp với lễ thường, Lý Hồng Loan rốt cục ý thức được kẻ trước mắt là giả mạo!

- Bay đâu, bắt tên giả mạo này lại cho ta!

Lý Hồng Loan hét lớn sai bảo.

Đội ngũ yêu thú vốn đã xuất chinh đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Lý Mục rít gào một cách hung tàn.

Nhưng Lý Mục dường như đã tiến vào một không gian cô tịch, trong mắt hắn không có trời, không có đất, càng không có mấy vạn yêu thú của Lý gia và Lý Hồng Loan, hắn chỉ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, cúi đầu khóc thét, như một con sư tử phát điên! Đột nhiên trong lúc đó, Lý Mục hai vai trầm xuống, ngửa đầu rít gào, sau đó cả người hắn bỗng bay lên trên mây xanh.

Tại chỗ cao nhất trên cửu thiên, Lý Mục phát ra tiếng hét tê tâm liệt phế.

- Gao!

Trong nháy mắt, ba vạn yêu thú xông lên bao vây Lý Mục đều ngậy ngấn cả người, sau đó chúng nằm rạp xuống, kêu gào thảm thiết. Tám ngàn yêu thú bị khống chế cũng chần chờ, chúng từ từ cúi đầu xuống, nặng nề mà nghẹn ngào...(DG: Tổ ko biết tám ngàn yêu thú này là ở đâu ra: 22, anh Côn chém gió mà nhĩ. Biên: Nó có đấy)

Xích Tiêu thành, tất cả động vật cũng đều ngưng nhìn Lý Mục, nghe tiếng khóc của hắn, cùng hắn rơi lệ...

Còn có Đại Triệu ở phương Bắc.

Còn có Trung Châu Đường quốc ở phương Nam.

Còn có Tây Thục Hán quốc ở phương Tây.

Trong vòng ngàn dặm, toàn bộ động vật đều khóc than, giống như trời đất đều được khoác lên một màu xám bi ai! Một người khóc, vạn thiên yêu thú vì đó mà rơi lệ, nhìn thấy thực lực khiến thiên địa biến sắc của Lý Mục, Lý Hồng Loan kinh khủng lui về phía sau hơn mười bước, ả tin, trước mắt tuyệt không phải là Lý Cuồng Phong, bởi vì Lý Cuồng Phong có luyện thêm một trăm, cũng không có biện pháp cùng lúc khống chế tâm tình của mấy vạn yêu thú!

Bùm!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng nổ vang khi cao thủ xuất trận.

Yêu thú đều bị Lý Mục ảnh hưởng rồi, nhưng nhân loại thì không. Lúc này, quân tiên phong của Lý gia đã tấn công vào ngự thú cấm vệ doanh, chúng ý vào việc mình thông thuộc địa hình, rất nhanh đã chiếm được đại doanh trung quân của Dạ Đông Minh, nhưng ngự thú cấm vệ quân cũng đã phản ứng lại, hét lớn ‘Thú tôn phù hộ’, từ từ tổ chức phản công một cách hữu hiệu, Lý Hồng Loan liền lĩnh xông vào chiến trường.

Lý Cuồng Phong là giả, tám ngàn yêu thú nào, vũ khí bí mật gì, khẳng định là không tồn tại. Được rồi, thật không dám tưởng tượng, trong tình huống không có viện quân, mình làm sao mà đánh thắng được trận này!

Thừa cơ, Trầm Côn đoạt lại quyền khống chế thân thể, cầm lấy , cười Long Thanh Sơn, nhanh như chớp chạy mất.

- Vương lão huynh, tình hình Lý Mục thế nào?

Vừa chạy vừa hỏi.

- Hấn hình như bị thứ gì đó kích động, tâm tình rất không ổn định!

Wương Kiêu trầm mặc một chút.

- Năm đó khi Nguyệt Nhi bị hoàng đế Đại Hán cướp đi, ta cũng giống thế này!

- Phù, chỉ cần hấn không có nguy hiểm tới tính mạng là được rồi!

Trầm Côn không có thời gian nghe kể chuyện xưa, hấn hung hăng vỗ đầu.

- Con me nọ, Lý Mục quá lợi hại, dùng thân thể của ta đã có thể ảnh hưởng mấy vạn yêu thú, hấn nếu tìm được thân thể của mình, còn không làm cho toàn bộ đại lục chao đảo hay sao?

Tới một nơi vắng vẻ, Trầm Côn lén lút vuốt mồ hôi lạnh.

Kế hoạch chó cắn chó tí nữa là toi công! May là chiến tranh đã nổ ra, cho dù Lý Hồng Loan biết bị mình lừa, cũng không có biện pháp mà thay đổi đại cục.

Bất quá nói đi phải nói lại, Lý Mục rốt cuộc là làm sao vậy? Vì một quyền , hấn làm ra một loạt hành động cổ quái.

Nghỉ ngơi nửa đêm, khi ngày thứ hai tới, Trầm Côn có thời gian dùng Pháp Tướng, ở trong thế giới linh hồn gọi hai vũ hồn ra.

- Lý Mục lão huynh.

Lúc này, Lý Mục đã khôi phục lại tâm tình bình thường, bất quá sắc mặt hấn rất không tốt, quỳ gối ngồi dưới đất, nhìn bầu trời xa xa, tựa hồ đang suy nghĩ về một vấn đề rất quan trọng.

- Lão huynh?

Trầm Côn gọi thêm một tiếng.

- Ta nói lão huynh này, nói kiểu gì thì chúng ta cũng đã cùng hội cùng thuyền rồi, thừa lúc người còn tỉnh táo, mau giải thích cho ta một chút đi, tối qua người bị làm sao thế?

Lý Mục suy nghĩ rất lâu, từ từ nói:

- Người là người nước Triệu, hẳn là đã nghe qua truyền thuyết về ta.

- Dương nhiên.

Trầm Côn chậm rãi nói:

- Thú tôn Lý Mục, sinh 1560 năm trước, tòng quân khi Đại Triệu Vô Linh Vương còn tại vị, từ lính quen quật khởi đi lên, đảm nhiệm chức ngũ trưởng, bách phu trưởng, thiên phu trưởng trong hai mươi năm, bằng công lao của chính mình dần dần trở thành đệ nhất thần tướng Đại Triệu! Hai mươi năm kể từ lúc đó, chinh chiến quanh năm, chưa từng thất bại, trở thành trụ cột của Đại Triệu. Thiên Đế Đại Tần từng nói, Đại Tần phạm phải một sai lầm lớn nhất chính là bức tử Sát Thần Bạch Khởi, bởi vì Bạch Khởi chết xong, thiên hạ Cửu Châu, cũng không còn ai có thể cùng Lý Mục tranh phong trên sa trường nữa!

- Tần hoàng quá khen, không thể chạm trán Sát Thần một lần, chính là điều tiếc nuối nhất trong đời ta.

Lý Mục vẽ mặt bình thần.

Nhìn hẳn thờ ơ, Trầm Côn tiếp tục nói:

- Sau khi trở thành Đại Triệu nguyên soái, Lý Mục khổ tâm luyện binh, sáng tạo ra ngự thú cấm vệ quân, khiến Triệu quân trở thành thiên hạ đệ nhất cường binh lúc bấy giờ. Nhưng đúng lúc Lý Mục đang ở thời kỳ đỉnh phong, một đàn yêu thú xâm nhập nước Triệu, tạo nên một sự kiện với cái tên ‘Yêu thú tu quốc’. Lý Mục vì bảo vệ vạn dân Đại Triệu, hóa thân thành đài Thú tôn, làm kinh sợ trăm vạn yêu thú, từ đó cảnh nội Triệu quốc không còn cảnh yêu thú làm loạn. Đây là kết cục của người, ừ, chính là kết cục theo sử sách!

- Cái thứ sử sách này, chỉ được cái mẽ, có tiền là có thể viết ba lạng nhăng cũng được.

Lý Mục khinh thường hừ một tiếng, than thở:

- Kết cục chân chính Của ta, là bị Triệu vương ban cho cái chết, tự vận ở đài Thú tôn!

- Bị Triệu vương ban cho cái chết?

Trầm Côn kinh hãi mở to hai mắt.

- Lão huynh, người có làm hay không đấy? Bằng vào thực lực của người lúc đó, mười Triệu vương cũng đừng hòng động vào một sợi tóc của người, người có cần phải nghe lời hắn mà tự sát không?

- Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Biểu tình của Lý Mục bình thản như cũ.

Cổ sự của Lý Mục là một bi kịch điển hình.

Như Trầm Côn đã nói, hắn dựa vào công lao của mình trở thành thần tướng Đại Triệu, đạt được toàn bộ những gì mà quân nhân mong muốn, nhưng lúc hắn đang trong thời kỳ đỉnh phong, cuộc đời hắn suất hiện một người đàn bà, nói chuẩn xác thì là một con hồ ly, chủ nhân của Đông Hải Vạn Yêu thành, một trong tam đại yêu hoàng, Cửu Vĩ Yêu Hồ - Tổ Tâm!

134. Chương 132: Làn Đầu Tiên Vũ Hồn Đại Loạn Đấu.

Mà chức vị của hắn là đệ nhất đại nguyên soái Triệu quốc - một cường quốc tại Cửu Châu, ngự thú quân đại thống lĩnh, người chỉ huy thực sự của ba trăm hai mươi bảy vạn Triệu quân. (Đông vãi lúa)

Còn Tổ Tâm thì sao? Năm đó, Tổ Tâm vừa thoát khỏi phong ấn của Thái Công thánh nhân, thực lực của bà ta tụt xuống cảnh giới yêu tiên không đủ để duy trì hình thái nhân loại.

Hơn nữa phong ấn lâu năm, khiến bà ta sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu, cho nên khi bà ta xuất hiện trước mặt Lý Mục, chỉ là một con tiểu hồ ly lông tuyết trắng, khổ sở đáng thương, khiến người ta mến yêu.

Lý Mục thích động vật, hẳn không chút do dự nuôi dưỡng con tiểu hồ ly này.

Thế nhưng Lý Mục tuyệt đối không ngờ đến, trong vòng ba năm sau, con tiểu hồ ly này càng lớn càng đẹp, bộ lông trắng tựa ánh trăng, đôi mắt long lanh như những vì sao, bộ dáng lè lười liếm liếm đáng yêu, cơ hồ

có thể khiến Lý Mục yêu chiều từ tận đáy lòng...Sau ba năm, con tiểu hồ ly này lại lột xác biến thành một tuyệt thế giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Giai nhân, mà không phải mỹ nhân.

Hai từ này khác nhau ở chỗ: Mỹ nhân chỉ là bình hoa, sau khi chiếm được thì không còn lực hấp dẫn, mà giai nhân, không chỉ sở hữu dung mạo xinh đẹp, mà còn có đầu óc khiến kẻ khác kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, hành quân bố trận, tề gia trị quốc, con tiểu hồ ly này biến thành giai nhân gần như có thể giúp Lý Mục làm bất cứ việc gì, dần dần, nó trở thành quản gia của Lý Mục, rồi phụ tá, phó quân sư, quan ngoại giao...Thậm chí là...Thê tử!

Có thể lấy được một thê tử xinh đẹp và có đầu óc, Lý Mục rất hạnh phúc, hắn không quan tâm thê tử của mình không phải nhân loại, hắn thậm chí đang mơ tưởng, một ngày kia có thể tá giáp điền viên, cùng Tố Tâm sinh một ổ tiểu hồ ly, sống những ngày tháng tiêu dao chốn núi rừng...

Đáng tiếc mộng tưởng của hắn đã tan biến.

Đó là năm thứ hai sau khi Lý Mục cưới Tố Tâm, Lý Mục viễn chinh Hồ tộc phương Bắc, trở về thì phát hiện một việc vô cùng kinh khủng...Thê tử của hắn...Không ngờ...Trở thành đàn bà của Triệu vương!

- Vì sao ta nhận gả cho Triệu vương?

Khi Lý Mục hỏi, Tố Tâm mỉm cười:

- Rất đơn giản, người chỉ là nguyên soái, mà Triệu vương là 'Hoàng'...Làm nữ nhân của vua, ta chính là hoàng phi mẫu nghi thiên hạ. Hơn nữa người không có phát hiện sao? Triệu vương kỳ thực là một thằng đầu đất thùng rỗng kêu to, trở thành phi tử của một thằng đầu đất, ta rất nhanh sẽ trở thành người nắm quyền thực tế tại Triệu quốc, đến lúc đó, vàng bạc là của ta, mấy trăm vạn quân đội là của ta, vô số bách tính Triệu quốc cũng là của ta, ha ha, ta sẽ trở thành nữ nhân có quyền thế nhất Cửu Châu, thậm chí là...Chủ nhân của Cửu Châu đại lục!

Tố Tâm không hề che giấu dã tâm trắng trợn.

- Lý Mục, liên thủ với ta đi! Không sợ nói cho người biết, khi gả cho Triệu vương, ta đã mang cốt nhục của người rồi...Không sai, thái tử và công chúa bây giờ, thật ra là con cái của người, chỉ cần chúng ta liên thủ, Triệu quốc liền đổi thành họ Lý rồi, chờ Triệu vương chết, chúng ta liền có thể làm thái thượng hoàng và thái hoàng thái hậu, chúng ta vẫn là phu thê!

Lý Mục lạnh lùng cho Tố Tâm một cái tát.

Hắn đường đường là người nước Triệu, ăn bổng lộc của Triệu vương, hưởng ân điển của Triệu vương, bốn chữ trung quân hộ quốc đã khắc sâu vào xương tủy hắn, hắn sao có khả năng cùng Tố Tâm liên thủ?

Sau khi nhận được câu trả lời của Tố Tâm, Lý Mục lập tức tìm tới Triệu vương, thẳng thắn nói ra tất cả, nhưng Triệu vương ngu muội đã bị Tố Tâm mê hoặc tâm trí, hắn căn bản vốn không tin công chúa và thái tử là con cái của Lý Mục, càng không tin, sau khi hắn chết, Triệu quốc sẽ rơi vào tay Lý gia.

Bất quá Triệu vương tin một việc: Đó chính là, Lý Mục...Không ngờ đã ăn nằm với nữ nhân mà mình sủng ái nhất!

- Lý Mục, ngoài thành đang thi công đài Thụ tôn, vốn là dùng để hoan nghênh người ca khúc khải hoàn trở về, nhưng người không biết thân biết phận, lại dám làm vậy bán vương phi...Vậy người biết nên làm thế nào chưa?

Khi nói mấy câu này, Triệu vương ném xuống Vương mệnh kim kiếm.

Lý Mục đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Triệu vương, Vương mệnh kim kiếm, ngày trước Sát Thần Bạch Khởi không phải cũng bị một thanh đoản kiếm hoa lệ như thế này bức tử sao? Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, có lẽ, đây chính là kết cục cuối cùng của bất cứ một tuyệt đại võ tướng nào?

Tay cầm Vương mệnh kim kiếm, Lý Mục đi tới đài Thụ tôn dùng để hoan nghênh hắn...

Biết được Lý Mục bị Triệu vương ban cho cái chết, Tổ Tâm khóc, nhưng lòng dạ sắt đá của bà ta vẫn làm ra quyết định có lợi đối với yêu thú nhất: Ngày thứ hai sau khi Lý Mục tự vẫn, Tổ Tâm tự tay lấy đi Vạn thú quyền trượng của Lý Mục, triệu tập Cửu Châu yêu thú, ý đồ sau khi ám sát Triệu vương sẽ triệt để thôn tính Triệu quốc.

Nhưng Tổ Tâm thật không ngờ, linh hồn của Lý Mục lại không có trở về địa phủ, mà hóa thành pho tượng trên đài thú tôn, dưới sự hiệu triệu của đài Thú tôn, Cửu Châu yêu thú như điên dại xông vào vương triều Đại Triệu, giết quan viên, giết quân nhân, giết hoàng tộc, phàm là thế lực của Tổ Tâm, toàn bộ bị Lý Mục quét bằng sạch, vương triều Đại Triệu từ đó trở nên thanh bình!

Cuối cùng, linh hồn của Lý Mục không ngờ xuất hiện trước mặt Tổ Tâm, hấn san bằng núi xanh, luyện khô sông lớn, cùng Tổ Tâm ân đoạn nghĩa tuyệt, sau đó...

- Ta không thể cho phép con cái của mình cướp đi giang sơn Triệu quốc cho nên...Xin lỗi mẹ con các người vậy!

Lý Mục đánh bại Tổ Tâm, tự tay giết con cái của chính mình.

...

- Sau trận chiến đó, Tổ Tâm chạy tới Đông Hải Vạn Yêu thành, còn ta đem linh hồn của mình phong ấn trong đài Thú tôn, chịu đựng ngàn năm cô đơn để phù hộ Triệu quốc, ta dù sao cũng đã giết thái tử và hoàng phi của Triệu quốc, có lỗi với Triệu quốc!

Lý Mục chậm rãi nói:

- Nhưng trước khi Tổ Tâm đào tẩu, nàng ta nói cho ta biết, nàng sẽ nghĩ mọi cách làm cho hai đứa con của ta sống lại, nàng còn nói sẽ làm cho con cái ta khai chi tán diệp, trở thành một Lý gia to lớn, thế nhưng, nàng sẽ không nói cho con cái biết chồng mình là ai, càng không đem tên của ta viết vào gia phả!

- Tổ Tâm thật là ác độc!

Trầm Côn bĩu môi nói:

- Bà ta làm vậy là muốn khiến người có nhà cũng không thể quay về, có con cũng không thể nhận, vĩnh viễn làm một cô hồn dã quỷ bị Lý gia khinh bỉ!

- Tổ Tâm chính là có ý này, hơn nữa nàng ta đã thành công rồi!

Lý Mục cười khổ nói:

- Vừa rồi, ta tận mắt thấy hậu duệ của mình, nhưng ta không dám nhìn nhận chúng, ta không dám nói cho chúng biết, ta đã từng tự tay giết giết con cái của mình. Có nhà, ta cũng không dám về!

- Giết người giết tâm, Tổ Tâm chính là đang trả thù người. ***, người tận mắt nhìn thấy hậu duệ của mình sao?

Trầm Côn mở to hai mắt:

- Ngự thú Lý gia, là hậu duệ của người?

- Không sai, bản đó chính là ta đưa cho Tổ Tâm, Lý Hồng Loan chính là chất gái của ta.

Trầm Côn bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Có một nan đề được đặt ra.

Nan đề thứ nhất, Lý Hồng Loan là hậu duệ của Lý Mục, ả đang ý đồ đào mộ tổ Vương gia.

Nan đề thứ hai, Vương Kiêu từng thề độc, phải giết chết bất cứ ai dám động vào mộ tổ của hấn, mà vừa rồi hấn vừa mới chỉ đạo Trầm Côn, lôi kéo Lý gia vào một cuộc chiến tất bại.

Như vậy kết luận chính là.

...!

Lý Mục và Vương Kiêu là cừu nhân!

Còn có việc nào nhứt nhối như việc này không?

- Lý Hồng Loan là hậu duệ của người?

Trầm Côn vừa ý thức được phiền phức tới rồi, Vương Kiêu đã chậm rãi đứng lên, hấn ôm vai, khoe miệng nở nụ cười quái dị, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Mục.

- Lý Mục, người sống trước ta, danh tiếng lớn hơn ta, thực lực khi còn sống cũng mạnh hơn ta, cho nên ta rất tôn kính người!

Vương Kiêu gần như lôi ra một bông hoa cúc từ trong kẽ răng.

- Nhưng hậu duệ của người, lại dám tới đào bới mồ mả tổ tiên của Vương Kiêu ta, Lý Mục, cho ta một cái công đạo đi!

- Mồ tổ gì chứ?

Lý Mục cũng không biết lúc mình trở nên ngu si đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn nghe không hiểu Vương Kiêu đang nói cái gì.

Bất quá hấn nhìn sang hướng Lý gia bảo, phát hiện Lý gia lại đang tấn công quân đội Triệu quốc, không khỏi đột nhiên biến sắc:

- Hậu duệ của ta lại đang tấn công Triệu quân sao? Hậu duệ của Lý Mục ta, sao có thể có lỗi với nước Triệu?

- Trầm Côn, việc này rốt cục là ra làm sao?

- Ấc.

Đầu Trầm Côn lẩm tấm mồ hôi.

- Lý lão huynh, người đừng kích động, chuyện này ha ha, ta vừa rồi giả mạo Lý Cuồng Phong, lừa Lý Hồng Loan đi công kích Triệu quân đó!

- Trầm Côn, ta giết người!

Lý Mục một phát tóm lấy cổ Trầm Côn, cả đời hấn tin phụng bốn chữ trung quân ái quốc, thế nhưng Trầm Côn lại làm ra việc tấn công Triệu quân! Cả đời hấn có lỗi lớn nhất chính là hai đứa con của mình, thế nhưng Trầm Côn lại dụ dỗ hậu duệ Lý gia đi chịu chết. Lý Mục tức điên rồi!

- Trầm Côn, người thân là người nước Triệu, không ngờ lại dẫn binh công kích Triệu quốc, trong mắt người còn có quân thân, còn có trung hiếu nhân nghĩa nữa không? Tên tiểu nhân đê tiện người?

Lý Mục dồn Trầm Côn xuống mặt đất, gờ cao nắm đấm lên.

Trong lúc nguy cấp này, Vương Kiêu giữ lấy cổ tay Lý Mục, cười lạnh nói:

- Lý Mục, Trầm Côn mặc dù dễ tính, không có lên mặt, nhưng hấn dù sao cũng là chủ nhân của ta và người, người thân là vũ hồn lại cả gan động võ với chủ nhân, vậy Vương Kiêu ta không thể không kiến thức thực lực của Đại Triệu quân thân một phen. Vừa hay, hậu duệ của người dám đào bới mộ tổ của ta, món nợ này cứ tính lên đầu người đi!

Vương Kiêu vung một quyền, hung hăng đánh vào cằm Lý Mục.

Lý Mục cười lãnh khốc, trở tay vung một quyền, đánh vào mũi Vương Kiêu, sau đó hai người bắt đầu liên đánh nhau loạn lên. Còn may hai người này chỉ còn lại linh hồn, một người không có giấy bút, một người không có yêu thú, cũng chỉ có thể sử dụng một vài chiêu thức phổ thông, nếu không, thế giới linh hồn của Trầm Côn sợ rằng cũng bị đánh đến long trời lở đất rồi!

Nhưng chỉ là mức độ này thôi, Trầm Côn cũng sắp chịu không nổi.

- Hai vị. Hai vị hòa khí phát tài, ngồi xuống chậm rãi thương lượng không được sao?

- Ta có thể thương lượng, chỉ cần Lý Mục cho Vương gia ta một cái công đạo!
- Ta cũng có thể thương lượng, nhưng ta không thể có lỗi với Triệu quốc, càng không thể một lần nữa có lỗi với hậu nhân Lý gia!

...

Trầm Côn chỉ cảm thấy ung thủ, hấn nghiêng rằng, dùng lực lượng Hồn Kinh. Phập, phập, song chưởng khổng lồ của Minh Vương Pháp Tướng ép hai vũ hồn xuống mặt đất.

Hắn mặc dù có năng lực áp chế vũ hồn của mình, không sợ họ tạo phản, nhưng áp chế rồi thì sao, Lý Mục và Vương Kiêu đã trở thành kẻ thù, hơn nữa Lý Mục rất không vừa ý với việc làm của Trầm Côn, hai vũ hồn này còn có thể hiệp trợ Trầm Côn tác chiến nữa sao?

Nhất định phải nghĩ cách giúp họ hóa giải ân oán.

Nên dùng cách gì mới tốt đây? Nhìn lăm lăm hai vũ hồn một lúc lâu, mắt Trầm Côn chớp một cái, đột nhiên cười hì hì nói:

- Hai vị lão huynh, chỗ ta đây có một vụ buôn bán rất được, có hứng thú không?

135. Chương 133: Mặt Mũi Người Để Đâu?

- không thấy máu không dừng rồi.
- Đối với vụ buôn bán của ta không có hứng thú à?

Trầm Côn chìa hai tay ra:

- Vậy thì được, các người tiếp tục đánh, ta không ngăn cản!

Tiếp tục đánh?

Hai vũ hồn đều vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua Trầm Côn, bất quá Trầm Côn đã thu hồi Minh Vương song chưởng, thù mới hận cũ của bọn họ liền bộc phát, tiếp tục nhào vô đánh nhau.

Chỉ thấy Lý Mục một chiêu Hắc hổ đào tâm, hung hăng đánh vào ngực Vương Kiêu, làm cho Vương Kiêu choáng váng. Lại thấy Vương Kiêu mạnh mẽ bật dậy, một chiêu Thương ưng phác thảo, hai chân đá vào lồng ngực Lý Mục, khiến Lý Mục ngã nhào.

- Chắc chắn, chiêu này của Lý lão huynh quá hay, Hắc hổ đào tâm, quả thực sắp đoạt đi tính mạng của Vương lão huynh rồi đó!

Trầm Côn không ngờ ngồi xổm xuống, cười tí mắt giễu cợt.

- Ối chà! Vương lão huynh, chiêu này càng tuyệt hơn, Thương ưng phác thảo, đã từ công kích dưới đất biến thành công kích trên không rồi!

- Ồ, ồ, còn có chiêu Đồng tử bái quan âm này của Lý lão huynh nữa, tuyệt, tuyệt, tuyệt, một chiêu hóa lưỡng thức khiến Vương lão huynh khó lòng phòng bị?

- Wow, Vương lão huynh, chiêu này của người chẳng lẽ chính là Bạo cú thần chỉ trong truyền thuyết? Đừng nha, đều là đại anh hùng cả, đừng dùng mấy chiêu thức hạ lưu như vậy có được không? Mặc dù linh hồn không cần đại tiện!

- Hờ hờ! Lý lão huynh, ta mới vừa nói Vương lão huynh, sao người lại còn hạ lưu hơn thế? Hầu tử thâm đào?!

- Con mẹ nó!

- Đoạt mệnh tiên đao cước? (Hai chân làm thành thế gọng kim kẹp lấy kẻ địch)

- Ta nói hai vị lão huynh này, các người có cái gì luẩn quẩn trong lòng, cũng không cần đồng thời sử dụng mấy chiêu thức ác độc tới vậy chứ? Các người không có ý thức được sao? Các người bây giờ, Lý lão huynh

hai chân áp vào cổ Vương lão huynh, Vương lão huynh thì hai chân bắt lấy eo Lý lão huynh, ê, ê, ê, đây có phải là thế 69 nước tiếng đó không?

Giống như một người kể chuyện, Trầm Côn văng nước bọt tung tóe mà bình luận chiêu thức của hai người, cũng không thể trách hấn ăn nói hạ lưu, Vương Kiêu và Lý Mục là linh hồn, không có biện pháp chế tác linh phù, cũng không có biện pháp triệu hoán yêu thú, bọn họ đánh tới đánh lui, cũng chỉ có thể biến thành ẩu đả đầu đường xó chợ mà thôi.

Đánh chốc lát, hai người không hện mà cùng thở hổn hển ngừng lại, chỉ thấy bọn họ một thì mặt mũi bầm dập, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng thở dốc, một thì người đầy bụi đất, ngã xuống dưới chân Trầm Côn thở phì phò.

- Đánh đủ chưa?

Trầm Côn cười hì hì hỏi.

- Đủ rồi!

Hai người đều không còn khí lực để tái chiến nữa.

- Hả, các người đánh đủ rồi à?

Trầm Côn bình tĩnh đại ngộ đích gật đầu:

- Không vấn đề gì, ngày mai tiếp tục đánh, ta còn sống một ngày thì các người còn đánh một ngày, sống một trăm năm, các người cứ việc đánh một trăm năm, dù sao thì các người cũng không thể rời khỏi thân thể ta, ngày nào cũng có cơ hội để đánh nhau. Hờ hờ, nói thật ra, xem hai đại anh hùng thời cổ đại các người đánh nhau như hai tiểu lưu manh thú vị lắm!

- Trầm Côn, người nói cái gì?

- Ai là tiểu lưu manh?

- Ta nói các người đấy!

Trầm Côn có lý chẳng sợ nói:

- Người nhìn bộ dạng các người kia kìa, Lý lão huynh bị đánh cho vẹo mũi, Vương lão huynh thì hai mắt thâm tím, đây giống với kết quả của cuộc chiến giữa hai đại anh hùng sao? Ta nhổ vào, đây không phải là lưu manh đánh nhau thì còn là cái gì? À, không, lưu manh đánh nhau còn ghê ghớm hơn các người, dù sao thì người ta cũng dùng đao chém nhau, còn có thể đánh ra máu!

Hai người định phản bác, thế nhưng nhìn nhau một lát. Cụ nó chứ, thật đúng là tiểu lưu manh đánh nhau rồi!

- Sao không ai nói gì thế?

Trầm Côn cười tít mắt ngồi xổm trước mặt hai vũ hồn:

- Các người không nói, để ta nói! Hai vị lão huynh, cừu hận của các người không giải được rồi, muốn cho thế giới linh hồn an tĩnh lại, các người phải chết đi một người, có đúng không?

- Không sai, ta và hấn không đội trời chung!

- Ủ, hay cho một câu không đội trời chung, thế sinh tử của các người đều nằm trong tay ta, không có ta cho phép, các người đến tự sát cũng không làm được, như vậy, các người nói đi, ta nên để ai chết?

Hai người bỗng nhiên đều không nói.

- Tại sao lại không nói nữa rồi, hiện tại không lưu hành im lặng là vàng, giao lưu, giao lưu mới có thể mang đến lợi nhuận!

Trầm Côn cười cười:

- Được rồi, ta lại nói thêm một câu, các người nhất định phải có một người chết đi, điều này không còn gì nghi ngờ nữa rồi. Thế nhưng cứ như vậy giết một trong các người, các người khẳng định tâm lý không phục, đường đường là Thú tôn và Phù Ma, không thể chết vì đánh nhau kiểu lưu manh, không phải sao?

Hai người gật đầu, đối với bọn họ mà nói, chết cũng phải chết cho vinh quang.

- Các người nếu không muốn chết vì đánh nhau kiểu lưu manh, vậy thì ta cho các người một cơ hội!

Trầm Côn đầy thần bí nói:

- Cơ hội này của ta, có thể cho các người so sánh thực lực khi còn sống, lấy thực lực Thú Tôn và Phù Ma so sánh, ai khi còn sống thực lực mạnh hơn thì người đó có thể sống, thế nào?

- Người có thể so sánh thực lực khi còn sống của chúng ta?

Hai người đều cười khinh bỉ:

- Chúng ta là linh hồn, lại không sinh cùng một thời đại, làm sao biết khi còn sống ai mạnh ai yếu?

- Quá đơn giản! Tìm một vật để tham khảo là xong!

Trầm Côn tỉnh bơ nói:

- Các người xem, các người đều là vũ hồn của ta, cũng đều là sư phụ của ta, như vậy, biện pháp của ta chính là để các người đem toàn bộ chiêu thức lợi hại truyền thụ cho ta, sau đó ta dùng chiêu của từng người một, đi đánh cùng một tên địch nhân. Sau đó, từ hiệu quả chiến đấu là có thể nhìn ra ai mạnh ai yếu rồi. Ví dụ như Vương lão huynh truyền cho ta bộ võ công, dùng bộ võ công này, ta phí mười chiêu mới giết được một tên, vậy thực lực của Vương lão huynh tính là mười.

- Cũng như vậy, Lý lão huynh truyền ta một bộ võ công, dùng bộ võ công này, ta phí mười lăm chiêu mới có thể đánh bại tên địch nhân đó, thực lực của Lý lão huynh tính là mười lăm. HIển nhiên mười so với mười lăm có hiệu suất cao hơn, thế thì Vương lão huynh lợi hại hơn Lý lão huynh rồi! Thế thì ta không cần do dự, giết chết Lý lão huynh là xong!

Trầm Côn lưu loát nói nửa ngày, làm cho hai vũ hồn liên tục cười nhạt.

- Trầm Côn, người là đang nhân cơ hội lừa gạt chiêu thức võ công của chúng ta!

- Không sai, ta chính là đang lừa các người!

Trầm Côn bĩu môi:

- Nhưng các người có có biện pháp tốt hơn không? Không có, cứ theo những gì ta nói mà làm, tỉ mỉ bồi dưỡng ta, sau đó dùng ta để so sánh thực lực của các người, kẻ thắng sống, kẻ bại chết, có dám so sánh hay không?

Vương Kiêu nhìn Lý Mục một lát:

- Sao lại không dám?

- Chẳng lẽ ta lại sợ Vương Kiêu sao?

Lý Mục cũng gật đầu đồng ý.

- Được, vụ buôn bán của chúng ta đã thỏa thuận xong!

Trầm Côn nở nụ cười thoả mãn.

Phù, cuối cùng cũng làm cho hai vũ hồn tạm thời yên tĩnh rồi, có cuộc cá cược như thế này, bọn họ nhất định sẽ tận lực giúp ta tác chiến nhỉ? Không, bọn họ nhất định sẽ liều mạng mà giúp ta!

Hờ hờ.

- Đợi đã.

Lý Mục đột nhiên nói:

- Cá cược ta có thể đáp ứng, ân oán giữa ta và Vương Kiêu cứ dùng cách này giải quyết, nhưng còn việc người dẫn binh tấn công Triệu quân thì sao? Trầm Côn, người thân là người thân là người nước Triệu...

- Con mẹ người im ngay cho ta!

Trầm Côn đột nhiên chỉ vào mũi Lý Mục rống to, lãnh khốc nói:

- Lý Mục, ta tôn kính uy danh và thực lực của người, mới đồng ý gọi người một tiếng lão sư, nhưng con mẹ người vuốt mặt chẳng nể mũi! Người cho rằng người dựa vào cái gì mà hiện tại đòi mặc cả với ta, người đã là vũ hồn của ta rồi, chịu tiết chế của ta, tôn nghiêm của người, sinh tử của người, toàn bộ đều nằm trong tay ta, ta nể mặt người, người mới có thể cá cược với Vương Kiêu, ta không nể mặt người, người đến cơ hội động thủ với Vương Kiêu cũng không có! Nghe cho rõ đây, chấp nhận cá cược, sau đó đừng có nhắc tới Lý gia và Triệu quân với ta nữa, hiểu rõ chưa?

Lý Mục dần dần cười nhạt, hẳn hiển nhiên sẽ không thêm quan tâm tới sự uy hiếp của Trầm Côn. Bất quá Trầm Côn tiếp tục nói:

- Cho dù người muốn nhắc tới Triệu quân và Lý gia, người cũng nên tự hỏi mình xem người có mặt mũi mà nhắc tới họ sao? Lý Mục, người vừa rồi đã nói, người có lỗi với Triệu vương, người đã từng giết con của chính mình, vậy người là loại người gì? So với người, những việc ta làm thắm vào đâu? Đúng, người một lòng vì nước, trung quân ái quốc, trong đầu người chỉ có hai chữ trung hiếu, nhưng những việc người làm, mẹ nó chứ, có việc nào xứng với trung hiếu nhân nghĩa không. Bất trung bất hiếu, con mẹ người có mặt mũi nào mà ra đây chỉ trích ta?

Lý Mục chậm rãi cúi đầu.

- Còn muốn nhắc tới Lý gia và Triệu quân nữa không?

Sau khi Trầm Côn mắng chửi một trận, ngữ khí hòa hoãn lại:

- Người yên tâm, căn cơ của ta đều đang ở Triệu quốc, ta sẽ không thực sự cố lỗi với Triệu vương, hơn nữa ta có thể cho Lý gia một con đường sống, chỉ cần chúng không tiếp tục uy hiếp mộ tổ của Vương gia. Ừ, cứ vậy đi, người không đồng ý cũng được, đồng ý cũng được, ta sẽ không nói thêm một câu nào nữa!

Lý Mục chung quy không thể phản bác, hẳn chỉ cuộn mình vào một góc trong linh hồn, chỉ chỉ Ngự Thú Tâm Kinh ở bên ngoài. Ý tứ này là nói, sở học cả đời Lý Mục đều ở trong , Trầm Côn có thể tự tu luyện, sau đó hoàn thành vụ cá cược với Vương Kiêu.

- Hồ không giương oai, người xem bản tạng là mèo bệnh sao?

Ly khai thế giới linh hồn, cơn giận của Trầm Côn chưa nguôi, mặt lạnh lẽo đi về Ngự thú sơn trang. Lúc này, Lý gia và quân đội của Dạ Đông Minh đã đánh cả một đêm, Xích Tiêu thành khắp nơi là tiếng kêu, Trầm Côn cũng không để ý tới chiến trường, gọi Hùng Tam Bảo, hai người cùng đi tới Vương gia.

Phụ tử Vương gia đang chờ ra.

- Phụ thân, rốt cuộc lão sư là làm như thế nào vậy?

Trong đại sảnh, Vương Nhất Sơn ngơ ngác nhìn chiến báo trong tay, kinh ngạc mở to hai mắt.

Vương Đạc cũng vẻ mặt hoảng sợ, lẩm bẩm nói:

- Hẳn thực sự làm được rồi, hẳn không ngờ thực sự làm được rồi!

- Hai vị đang nói gì vậy?

Để Hùng Tam Bảo ở bên ngoài chờ, Trầm Côn cười tí mắt đi vào.

- Lão sư, tứ đại thế lực đánh nhau rồi.

- Tứ đại thế lực đều đã đánh nhau sao?

Trầm Côn nhàn tình sáng lên.

- Nói xem nào, chiến sự tối qua ra làm sao?

- Tội qua thực sự là quá náo nhiệt.

Vương Nhất Sơn bị kích động rút ra một phần chiến báo

- Giờ Hợi tối qua, Lý gia đột nhiên công kích Dạ Đông Minh, nửa canh giờ liền chiếm lĩnh trung quân đại doanh của Dạ Đông Minh, bắt quá Dạ tương quân chỉ huy xác đáng, đến giờ Tý liền chiếm lại thượng phong. Nhưng lúc này, Quan Lăng của Hán quốc có thể cho rằng đây là cơ hội tốt để làm suy yếu lão đối thủ, không ngờ phái binh tham chiến! Tây Hán Gia Cát nỗ, còn có đàn yêu thú của Lý gia, một canh giờ liền làm cho Dạ Đông Minh thất bại thảm hại!

Vương Đạc mượn lời, cười to nói:

- La Phóng Viễn của Trung Châu Đường quốc, vốn không muốn tham chiến, thế nhưng ông trời phù hộ, một tiểu binh quân Hán khi bắn nỏ thạch công kích tầm xa, không ngờ bắn trúng huyết kỳ. Tại Đường quốc Vũ Quân có địa vị gì? Huyết kỳ của hãn cơ bản chính là tín ngưỡng của Đường quân, mấy Vũ quân thân vệ kích động giết chết tên tiểu binh kia ngay tại chỗ, binh sĩ của mình bị giết, Quan Lăng Lăng đương nhiên không chịu bỏ qua, lập tức triển khai Gia Cát nỗ trận để trả thù, kết quả kéo luôn cả Đường quân xuống nước, ha ha, hôm nay tứ đại gia hỗn chiến, ngoài thành đã loạn lắm rồi!

- Chiến tranh đại lục tới rồi sao?

Trầm Côn mắt tròn trắng.

Thực sự quá lợi hại, bắt quá đối với Vương gia chúng ta mà nói, thật sự là quá hoàn mỹ rồi. Sau đây, chúng ta mới có thể thừa lúc chó bệnh, cắn chết chó, còn nhớ không? Mục đích cuối cùng của chúng ta là chó chết, là một nỗi thịnh chó.

136. Chương 134: Lập Kế Hoạch

Tứ gia đại hỗn chiến đã làm Vương Nhất Sơn cảm thấy mỹ mãn rồi, thật không ngờ, sư phụ của mình lại tham như vậy.

- Ô, ô, ô, sao có thể không có kế hoạch tiếp theo chứ?

Trầm Côn khoa trương dang hai tay:

- Thiên niên kỷ thứ ba của Cửu Châu đại lục, chú trọng cái gì? Là hiệu suất, là tối đa hóa lợi ích, đại hỗn chiến ngoài thành, chính là cơ hội tốt để Vương gia chúng ta duy ngã độc tôn tại Xích Tiêu thành đấy!

- Duy ngã độc tôn?

Vương Đạc giật mình:

- Lão đệ, Vương gia liên tục gặp đại nạn, hôm nay chỉ còn lại có hơn ba trăm thành viên cốt cán, cho dù tạm thời chiêu mộ một vài phổ thông đệ tử, tối đa cũng chỉ có thể xuất ra một nghìn người.

- Nếu như ta cho người ba vạn yêu thú đại quân thì sao?

Trầm Côn cười tít mắt ngoác ngón tay.

Hùng Tam Bảo từ bên ngoài đi đến, khoa trương phủ phục dưới chân Trầm Côn.

- Vua của ta, ngự thú Hùng gia, ba vạn yêu thú tập kết hoàn tất, chỉ đợi một câu nói của người. Được đi theo người, kích động quá đi mất!

Vương gia phụ tử gây ngăn cả người!

- Hai vị, đừng bị bộ dạng của lão Hùng dọa cho choáng váng!

Trầm Côn cười tít mắt ghé vào bên tai bọn họ, nhẹ giọng nói:

- Sau khi xong việc, chỉ cần các người đem chỗ tốt trong mộ tổ chia một phần cho hãn, ba vạn yêu thú đại quân của Hùng Tam Bảo chính là người ủng hộ kiên định nhất của các người.

- Không thành vấn đề!

Trong ánh mắt Vương Đạc hiện lên một tia dã tâm!

Vương Đạc đã sáu mươi bảy tuổi rồi, hẳn cho rằng cả đời mình cũng chỉ đến mức này, thế nhưng Hùng Tam Bảo xuất hiện, lại để hắn nhìn thấy hi vọng bước thêm một bước nữa. Vua của Xích Tiêu thành, một phương hào hùng nằm giữa tam đại đế quốc, có thể đạt được thành tựu như thế trước khi xuống mồ, Vương Đạc hẳn xuống âm tào địa phủ gặp mặt tổ tiên, cũng nở mày nở mặt, không làm tổ tông thất vọng rồi!

Hơn ba trăm thành viên cốt cán của Vương gia khẩn trương tập trung lại, ngay cả Vương Kỳ Nhi mười hai tuổi cũng chạy ra.

Đêm khuya cùng ngày, ngoại vi Vương gia.

Grao...một tiếng rít gào của mãnh hổ từ trong sơn trang truyền ra, năm nghìn ngự thú cấm vệ quân vây quanh, Vương gia còn chưa kịp ý thức được có chuyện gì xảy ra, mấy nghìn con yêu thú liền từ bên ngoài xung phong liều chết mà đến.

Cùng lúc đó, Vương Nhất Sơn tự mình mang binh giết vào trung quân đại doanh, đặt kiếm trên cổ tên tướng chỉ huy, áy náy nói:

- Tướng quân, trung hiếu khó vẹn đôi đường, mặt tướng vì Vương gia, chỉ có thể mời các người ly khai nơi này thôi!

Sau nửa canh giờ, tòa thành Thạch gia.

Thạch Lan Trác lo lắng khôn nguôi suy tư, ở trong thư phòng, hắn đang lo lắng cục diện ngoài thành, cũng lo lắng cho hơn ba nghìn đệ tử nhà mình, lo lắng không biết có thể bảo vệ cho sự sinh tử tồn vong của Thạch gia trong cuộc hỗn chiến của tứ đại gia không?

Rầm!

Vương Đạc một cước đá văng đại môn Thạch gia, cười dài đi tới trước mặt Thạch Lan Trác:

- Thạch huynh, đừng khẩn trương, ta không phải tới tìm người báo thù đâu. Xích Tiêu thành loạn rồi, chính là cơ hội tốt để thanh lý một vài hạt sạn, người có đồng ý đi theo sự lãnh đạo của Vương gia ta, đi thanh lý và thuận tiện chiếm đoạt một vài cửa hàng của chúng không?

Cùng Vương Đạc đi vào, là Trầm Côn đang khiêng một túi linh phù lớn, hắn cười tủm tỉm nói:

- Thạch lão huynh, vừa rồi không cẩn thận lỡ tay chôn vài cái linh phù xung quanh nhà người. Đúng, chính là cái loại mà lần trước người đã thấy qua, Tứ Tượng Tinh Trộn.

Hầu như không có do dự, Thạch Lan Trác cười khổ nói:

- Ta còn có lựa chọn sao? Vương đại nhân?

Lại nửa canh giờ sau, Chu gia.

Chu Bất An đập vỡ mười mấy món đồ gốm, hướng về đám người hầu chửi ầm lên, từ sau khi bị Trầm Côn cho vào bẫy, tâm tình của hắn liền trở nên phi thường cổ quái.

- Lão gia, rất nhiều yêu thú đã vây quanh Chu gia chúng ta rồi!

Một tên người hầu chạy vạo, khóc lóc nói:

- Yêu thú quá nhiều, quá nhiều, căn bản là vô số đó!

- Ta và Ngự thú sơn trang không oán không cừ, bọn chúng vì sao...

Chu Bất An nói còn chưa có nói xong, Vương Kỳ Nhi đã cười hì hì nhảy vào, con bé còn lôi kéo bàn tay của Chu Khiên Mộng:

- Chu bá bá, con và tẩu tử tới mời bá bá về Vương gia làm khách, bá bá đừng sợ nha, yêu thú ở bên ngoài đều nghe lời Kỳ Kỳ cả.

137. Chương 135: Dừng Thực Lực Nói Chuyện

Hùng Tam Bảo đứng ở trên đỉnh đầu con rết lớn, đột nhiên chui ra từ bùn đất. Hắn nhìn Lý Hồng Loan có ý động thủ đề phòng, cười nói:

- Thu hồi roi da của ngươi lại đi, ta sẽ không giết ngươi, hơn nữa...Chúng ta có thể hợp tác, chung tay truyền bá vinh quang của đại tự nhiên!

- Lý gia chủ, Lão Hùng cũng xuất hiện rồi, ngươi hẳn là hiểu con đường thứ ba là cái gì rồi chứ?

Trầm Côn cười nói:

- Ngươi là người thông minh, hẳn là hiểu cục diện hiện tại: Ngươi chỉ còn lại có không được một vạn quân. Hơn nữa ba vị tướng quân đang nhắm vào ngươi...Muốn sống sót, ngươi chỉ có thể đi nương nhờ Hùng gia, từ nay về sau, Hùng Tam Bảo làm ngự thú trang chủ, ngươi làm phó trang chủ...Đương nhiên, ngươi phải đại biểu cho toàn bộ ngự thú sư Lý gia thừa nhận, Hùng gia, mới là người đứng đầu toàn bộ ngự thú sư!

- Hình như...Ta không còn lựa chọn nào khác nữa rồi!

Lý Hồng Loan thản nhiên cười, hạ thấp người nói:

- Hùng trang chủ, ngự thú sư, của Lý gia, đành phiền ngài rồi!

À ta chịu thua rồi sao?

Trong tính toán của Trầm Côn, Lý Hồng Loan cho dù cùng đường mạt lộ, không còn lựa chọn nào khác, thì ả cũng sẽ cò kè mặc cả một phen, lấy được chỗ tốt mới có thể cúi đầu, hiện tại ả trả lời quá nhanh, chỉ khiến Trầm Côn cảm thấy có gì đáng ngờ. Nhưng Trầm Côn cũng không có vạch trần, cười cười nói:

- Lão Hùng, chúc mừng ngươi nhé!

- Có cái gì đáng chúc mừng chứ?

Hùng Tam Bảo cười khổ nói:

- Vua của ta, ta nhận lấy Lý gia, nhất định phải thay Lý gia chống chọi lửa giận của tam đại đế quốc...Ta buồn bực lắm đây!

- Yên tâm, yên tâm, con người ta khi làm ăn luôn luôn tiến phạt tiến tới Tây Thiên...

Trầm Côn hoạt động gân cốt một chút, lớn tiếng nói:

- Tam đại đế quốc, mười mấy vạn quân đội, có ta chống đỡ cho ngươi!

...

Dẫn theo Hùng Tam Bảo và Lý Hồng Loan, Trầm Côn cười hì hì leo lên Bạch Mãng sơn.

Ba vị tướng quân còn đang kịch liệt cãi vã, Lý Hồng Loan không tới, bọn họ sẽ phải tìm ra một kẻ chết thay để gánh chịu mọi tội danh, cho nên phải giữ mặt rồi.

- Ba vị, nóng nhiệt quá nha!

Trầm Côn cười tủm tỉm đi vào trường bông, ngang nhiên ngồi ở chỗ giữa trường bông, Hùng Tam Bảo và Lý Hồng Loan đứng ở phía sau hắn.

- Lý Hồng Loan, ngươi còn dám tới?

Dạ Đông Minh cười lạnh đi tới hướng Lý Hồng Loan.

- Chúng ta đang muốn bắt ngươi, ngươi đã đến rồi, giúp chúng ta tránh biết bao phiền toái!

Đi tới cách trước mắt Lý Hồng Loan mười bước, Dạ Đông Minh đột nhiên rút ra trường đao trên lưng, một đao bổ xuống

Keng!

Trầm Côn lấy một tờ Cự Linh phù, nhệ chỉ bắn ra, nặng nề bắn lên sống đao của Dạ Đông Minh.

- Lão huynh, người mất mũi để đâu vậy, ta đang ngồi, Lý Hồng Loan thì đang đứng, còn chưa biết ở đây ai làm chủ à?

Bĩu môi.

- Đánh chó phải ngó mặt chủ, người ngay cả đạo lý này cũng không biết, xong rồi, triệt để hết cứu rồi!

- Trầm Côn, quân hàm của người so với ta thấp hơn một cấp, có tư cách gì ở chỗ này khoa tay múa chân?

Dạ Đông Minh đã thấy qua ảnh của Trầm Côn trong văn kiện nội bộ của Triệu quân, liếc mắt là nhận ra vị Trấn Bắc tướng quân Đại Triệu này. Hắn là người phe Triệu quốc Yến Sơn Hầu, Trầm Côn và Bắc Địa quận chúa lại tương đối thân cận, hai bên coi như là kẻ thù chính trị tiêu chuẩn, không cần phải nể mặt đối phương.

- Quân hàm của ta trong quốc nội kém người, thế nhưng...Nơi này là Triệu quốc à?

Trầm Côn liếc mắt nhìn Hùng Tam Bảo ở phía sau.

- Hùng lão huynh, người xem, ta còn chưa mở miệng, ở đây đã có người không hài lòng rồi, vậy làm phiền người ra mặt thay cho ta vậy!

- Có thể phục tùng mệnh lệnh của ngài, vua của ta, kích động a!

Hùng Tam Bảo liếm liếm môi, bỗng nhiên tóm lấy cổ Dạ Đông Minh:

- Dạ Đông Minh, Trầm Côn hiện tại đại biểu sáu vạn yêu thú đại quân của Ngự thú sơn trang, hơn một vạn tàn binh bại tướng của người nếu như còn muốn sống ly khai Xích Tiêu thành, xin cho Trầm Côn chút mặt mũi, nếu không...Đại tự nhiên đối với mỗi người đều rất công bằng!

Hùng gia không chỉ có ba vạn yêu thú thôi sao, cho dù chúng có thêm bảy tám nghìn yêu thú của Lý gia, cũng chỉ có bốn vạn mà thôi, làm sao dám nói sáu vạn yêu thú đại quân?

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của Dạ Đông Minh, Hùng Tam Bảo cho Lý Hồng Loan một ánh mắt tán thưởng, thần nhiên nói:

- Phó trang chủ, Khổng Thú Quyết của Hùng gia, thêm Ngự Thú Tâm Kinh của Lý gia, xuất ra sáu vạn yêu thú không có vấn đề gì chứ?

- Đương nhiên, một nhà hai chi, Hùng Lý liên thủ, chính là ngự thú chính thống mạnh nhất Bắc Cửu Châu!

Lý Hồng Loan mỉm cười.

Dạ Đông Minh á khẩu không trả lời được.

- Người không còn gì để nói nữa à?

Trầm Côn chớp chớp mắt híp.

- Quan tướng quân, La tướng quân, các người nói như thế nào?

Nụ cười của Quan Lăng mang theo ý tứ khác.

- Trong một đêm tụ hợp được sáu vạn yêu thú, Trầm tướng quân rất có thủ đoạn, vậy mời Trầm tướng quân nói trước...Tướng quân giá lâm, có gì phải làm sao?

- Không có gì, chỉ là bàn bạc một vụ làm ăn nhỏ!

Trầm Côn lấy ngón tay tính toán nói:

- Hai vị lão huynh, các người đánh đánh giết giết, xét đến cùng đều là vì đồ vật trong mộ tổ Vương gia, chỉ cần mang về đồ vật trong mộ tổ Vương gia, cái gì loạn quân tham chiến, làm hao binh tổn tướng...Những tội danh này đều coi như không tồn tại! Thế thì chúng ta và Vương gia hợp tác, liên thủ mở mộ tổ Vương gia, thế nào?

- Ài...

Hắn thở dài:

- Mặc kệ các ngươi tin hay không, Vương gia thực sự không biết trong mộ tổ xuất hiện cái gì, bọn họ cũng muốn dò la xem mộ tổ của mình nữa cơ! Như vậy, chúng ta liên thủ, sau khi đạt được chỗ tốt, mọi người chia đều, như vậy các quân sĩ hài lòng, Vương gia hài lòng, ta cũng hài lòng, quan trọng nhất là hoàng đế bệ hạ của chư vị cũng hài lòng...Hoàng đế hài lòng rồi, các vị không thể nào không hài lòng, có hứng thú không?

Bốp, bốp!

- Quả nhiên là ý kiến hay!

Quan Lăng vỗ tay nói:

- Bất quá có hai vấn đề nhỏ? Thứ nhất, Vương gia chỉ còn lại hơn ba trăm người, bằng thực lực này, có tư cách gì theo chúng ta hợp tác? Ta muốn mộ tổ của chúng, mang binh giết tới là xong. Thứ hai, tuy rằng chúng ta hỗn chiến tổn thất không nhỏ, nhưng ta còn có sáu vạn Gia Cát nỗ binh, La tướng quân còn bốn vạn Vũ quân thân vệ, Dạ tướng quân cũng có hơn một vạn binh mã, tính ra, chúng ta có mười một vạn đại quân, còn ngươi thì sao?

Hắn lạnh lùng cười cười:

- Trầm tướng quân, ngươi chỉ có sáu vạn yêu thú của Ngự thú sơn trang, mười một vạn đánh sáu vạn, ngươi không cảm thấy thái độ của ngươi rất không đúng sao? Đàm phán, là dựa trên cơ sở thực lực, chỉ bằng sáu vạn yêu thú của ngươi, còn chưa có tư cách động vào mười một vạn đại quân đâu!

Trầm Côn chép chép lưỡi.

- Trầm tướng quân không còn lời nào để nói rồi ư?

Quan Lăng đứng lên.

- Xem ý tứ của Trầm tướng quân là muốn ra mặt thay cho Lý Hồng Loan. Vậy thì được, ngươi phải bảo vệ Lý Hồng Loan, bọn ta thì nhất định phải bắt cho bằng được Lý Hồng Loan, chúng ta hoàn toàn không còn cần phải tiếp tục đàm phán nữa. Cáo tử, bọn ta ở ngoài thành bày trận, cứ nói chuyện trên chiến trường đi!

La Phóng Viễn cũng đứng lên, khinh miệt nhìn Trầm Côn một cái.

- Tiểu tử kia, ngươi không hiểu việc giao phong giữa những nước lớn rồi, về nhà học thêm hai năm nữa đi!

- Hai vị tướng quân, nếu Trầm Côn khẩu xuất cuồng ngôn, như vậy, Dạ Đông Minh ta cùng các ngươi hợp tác!

Dạ Đông Minh lạnh lùng cười nhạo.

- Ba phe chúng ta mười một vạn đại quân, còn sợ bắt không được một Lý Hồng Loan sao?

Rầm rập!

Ba người bước đi vui sướng, phát ra tiếng động cực kỳ có tiết tấu.

Rầm rập!

Nhưng bước đi của bọn họ đột nhiên chậm lại, bởi vì đang lúc bọn họ đi tới cửa trường bông, Trầm Côn ngồi đưa lưng về phía bọn họ, từ trong lòng móc ra một khối lệnh bài, đặt lên trên bàn.

- "Ba vị lão huynh, đa tạ các ngươi dạy cho ta một khóa. Ừ, đại quốc giao phong, chỉ dùng để thực lực nói chuyện!

Trầm Côn cười tí mắt đưa lưng về phía ba người, cúi đầu.

- Vậy được, ta sẽ dùng thực lực nói chuyện, Xích Tiêu thành chủ, thực lực của Vương gia!

- Xích Tiêu!

- Xích Tiêu!

- Xích Tiêu!

Theo thanh âm của Trầm Côn, từ hướng Xích Tiêu thành truyền đến tiếng hét vang dội, ở chỗ này đều là tay lão luyện trong quân đội, lập tức liền nghe ra, đây là tiếng reo hò cổ vũ của mấy vạn đại quân, là tiếng hét dũng cảm trước khi xuất chinh!

- Nói cho ba vị một tin tức rất không hay!

Trầm Côn quay lại, trong tay cầm một khối lệnh bài, cười hì hì nói:

- Trong lúc các người đánh nhau rối tinh rối mù, Vương gia đã trở thành chủ nhân Xích Tiêu thành, không tính là mạnh, dăm ba tên Lục Nguyên vũ tông, bốn vạn tạp binh, nhưng thêm vào sáu vạn yêu thú của Ngự Thú Sơn Trang, cũng đủ mười vạn đại quân.

- Đánh nhé?

Trầm Côn vỗ vai ba người.

- Ba vị lão huynh, 10 vạn đánh 11 vạn, hình như là một cảnh tượng rất hoành tráng đó!

Ba vị tướng quân đổi sắc.

- Ô kìa, tại sao lại không nói nữa rồi, hình như gần đây có lưu hành im lặng là vàng nhỉ!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Đừng lo lắng, các người muốn đào bới mộ tổ của Xích Tiêu thành chủ, mười vạn quân của chúng ta sẵn sàng đáp trả, các người không muốn đánh thì chúng ta hợp tác, các người muốn đánh thì chúng ta sẵn sàng phụng bồi!

Lúc ra khỏi trường bằng, khoe miệng Trầm Côn có một nụ cười tham lam.

Đàm phán rất thành công, song phương đạt thành hiệp nghị cộng tác khai phá mộ tổ Vương gia: Vương gia hứa hẹn, bất luận trong mộ tổ xuất hiện bảo vật gì, nhất định chia đều cho mấy nhà ở đây, mà thứ họ đạt được chính là việc liên minh với Ngự Thú Sơn Trang, từ nay về sau Vương gia chiếm lĩnh khu mật dịch phần hoa bên trong thành, Ngự thú sơn trang thống lĩnh yêu thú ở dã ngoại.

Đương nhiên chủ yếu nhất chính là, tam đại đế quốc thừa nhận sự thống trị của Vương gia tại Xích Tiêu thành, là mảnh đất trung lập giữa ba nước.

Tiểu quốc đại ngoại giao, Xích Tiêu thành của Vương gia mặc dù nhỏ, nhưng vị trí chính trị nhạy cảm, cho nên không hề ngoài ý muốn đã trở thành một phương hào hùng, Vương gia bước lên vũ đài cấp lịch sử của Cửu Châu đại lục!

- Chỉ còn chờ phá giải độc vãn, tìm ra bảo vật trong mộ tổ nữa thôi!

Trầm Côn cười cười, đi trên sơn đạo bỗng nhiên phát hiện Lý Hồng Loan ở phía sau vẫn đang cười nhạt.

- Mỹ nữ, cười cái gì vậy?

- Ặc!

Lý Hồng Loan ngậy ra một lúc, tùy cơ cười một cách hài lòng vô cùng.

- Trầm tướng quân thay ta dẹp yên phiền phức, ta đương nhiên phải cười rồi!

- Thật vậy sao?

Trầm Côn ghé sát vào bên tai Lý Hồng Loan, nói khẽ:

- Đừng đùa nữa, ta biết người đang cười cái gì. Người đang cười ta là một thằng ngu, không ngờ lại đi làm chim đầu đàn, giúp người giải quyết phiền phức!

Lý Hồng Loan bỗng nhiên sững sốt.

- Trầm tướng quân đừng nói đùa chứ.

- Ta có nói đùa sao?

Trầm Côn chậm rãi nói:

- Vừa rồi ta muốn người đi nương nhờ Hùng gia, một hai giây người liền đáp ứng, quá nhanh đó. Ừ, người khẳng định đang nghĩ: Lý Cuồng Phong thực sự sắp trở về rồi, người trước tiên chịu thiệt cầu toàn, chờ Lý Cuồng Phong trở về, người lập tức cùng hắn liên thủ, cản lại ta và Hùng gia, ta nói đúng chứ?

Sắc mặt Lý Hồng Loan trở nên phi thường khó coi.

- Xem kia, ta nói đúng rồi hả?

Trầm Côn vỗ vỗ mặt Lý Hồng Loan, cười tít mắt chấp tay đi xa.

- Lý Cuồng Phong trở về thật đúng là một đại phiền toái mà!

138. Chương 136: Tam Đại Dực Tề Sư

Vừa nghĩ đến cái tên Lý Cuồng Phong này, cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn liền mơ hồ cảm thấy đau nhức, lão già này sáu mươi năm trước đã là Hồng Nguyên vũ tông, sáu mươi năm sau, lão đã là Lam Nguyên, Tử Nguyên? Hay là...

Trầm Côn không dám nghĩ tiếp, cho dù là Lý Cuồng Phong vẫn dậm chân ở cảnh giới Hồng Nguyên, thì Trầm Côn cũng đã không thể địch nổi rồi, phải biết rằng, Hồng Nguyên vũ tông chính là ranh giới giữa cảnh giới vũ tông, một khi qua được ải này, liền có thể trở thành một người địch vạn, trở thành đại sát khí trên chiến trường, muốn đối phó hắn, chỉ có thể dựa vào người cùng cấp Hồng Nguyên vũ tông!

Đương nhiên, Hồng Nguyên yêu tông cũng được.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Trầm Côn đến một cao thủ gần với chữ Hồng cũng không có.

- Vương lão huynh, có biện pháp nào đối phó Hồng Nguyên vũ tông không?

Nghe Trầm Côn hỏi như vậy, Vương Kiêu có lòng tự trọng rất mạnh cũng không có trả lời, Trầm Côn hiểu hắn không muốn tự nhận chính mình vô năng, quay đầu lại hỏi Lý Mục.

- Đối phó Hồng Nguyên vũ tông?

Câu trả lời của Lý Mục rất thẳng thắn.

- Nếu như người có thể thăng lên Hồng Nguyên trước khi Lý Cuồng Phong trở về, thì liền có thể đánh với Lý Cuồng Phong một trận rồi.

Trầm Côn cứng họng.

Đối với một người trúng Thực Cốt Tán như hắn, sợ nhất là nghe hai chữ thăng cấp.

- Cụ nó chứ, bần tăng vẫn không tin, hai mươi mấy vạn đại quân còn không đối phó được một Lý Cuồng Phong?

Đem việc khai phá mộ tổ ném cho Vương Đạc, Trầm Côn bất chấp tất cả, mang theo một đám người chuyên nghiên cứu việc tiếp đón Lý Cuồng Phong.

Ngày đầu tiên, hắn để Hùng Tam Bảo ra khỏi thành lượn một vòng, trong năm trăm dặm, phạm là yêu thú có chút thực lực đều bị Hùng Tam Bảo nhập vào quân đội của mình. Trầm Côn nghĩ, Lý Cuồng Phong cho dù lợi hại, cũng chỉ là một ngự thú sư, không có yêu thú, uy lực của lão ta cũng phải giảm bảy thành!

Ngày thứ hai, Trầm Côn sai mật thám quân đội của mấy nhà phân tán ra, sai chúng:

- Chỉ cần thấy một ông già hơn trăm tuổi, hoặc cường giả từ Hồng Nguyên trở lên, lập tức trở về bẩm báo.

Đến ngày thứ ba, Trầm Côn dứt khoát trốn trong thành sắp đặt cam bẫy, ví dụ như, cây cối trên đường vào thành đều bị hắn chôn linh phù, chung quanh Lý gia ẩn giấu mấy nghìn cung thủ mang theo tên độc, còn hắn thì ở Vương gia, mời phong thủy sư bố trí hai mươi mấy Kỳ Môn Độn Giáp trận.

Trong lúc bận rộn này, Lý Cuồng Phong lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian, đến tận mười lăm ngày sau cũng không có xuất hiện trước mặt Trầm Côn.

Đến ngày thứ mười sáu, Trầm Côn đứng ngồi không yên vẫn không thấy Lý Cuồng Phong đâu, nhưng, một tin tức so với Lý Cuồng Phong còn gay go hơn đã tới.

- Sư phụ, phụ thân con sắp không xong rồi, người mau đến xem sao!

Ngày này, Trầm Côn đang ngồi xổm trên bậc cửa căn nhắc xem có phải gọi mấy nàng xinh tươi tới dụ lão dâm tặc Lý Cuồng Phong hay không thì Vương Nhất Sơn vội vã chạy đến:

- Binh lính khai phá mộ tổ bất ngờ làm phản, phụ thân con và Quan, La, Dạ tam tướng quân cũng nảy sinh xung đột.

- Xảy ra chuyện gì?

Trầm Côn nhảy dựng lên.

- Không phải đã đàm phán đâu vào đấy rồi sao. Chỗ tốt chia đều, họ còn đánh nhau làm gì?

- Sư phụ, người không biết tình hình khai phá mộ tổ à?

Wang Nhất Sơn ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của Trầm Côn, mộ tổ Vương gia tuy rằng phiền phức, nhưng hai mươi mấy vạn đại quân cùng nhau khai phá, phiền phức mức nào cũng có thể giải quyết được, sao có khả năng phát sinh chuyện bất ngờ chứ?

Hắn vội vã chạy về hướng mộ tổ, sau đó, lần đầu tiên thấy rõ độc vân trên mộ tổ, khói bụi đen kịt, ở giữa có một loạt vật thể đang lơ lửng màu trắng nhạt, mộ tổ Vương gia giống như một vùng hải dương màu đen, có biết bao là con sứa màu trắng.

Hơn nữa hải dương còn tản phát ra mùi hoa bách hợp nhàn nhạt, cách hai ngọn núi cao cũng có thể ngửi thấy, có mấy tên lính ngu ngơ hít vào mấy hơi, lập tức sùi bọt m唾, toàn thân thối rửa mà chết.

Lúc Trầm Côn chạy tới, đại quân bao vây mộ tổ đã tách ra, Quan, Lạc, Vương, Hùng, quân kỳ bốn phía dương cao, trống trận rần rần, trong doanh trại binh lính được điều động khẩn cấp, bộ dạng giống như sắp khai chiến. Mà trên con đường duy nhất vào mộ tổ - một khe núi hẹp, Quan Lăng và La Phóng Viên một phe, Vương Đặc và Hùng Tam Bảo một phe, hai bên đang lạnh lùng nhìn đối phương.

- Ô kìa, các lão huynh đang tán gẫu à?

Trầm Côn cười hì hì đi tới, nhìn đông nhìn tây một hồi.

- Dạ Đông Minh lão huynh không có ở đây sao? Đi đâu rồi?

- Hắn bị người làm tức chết đã bỏ đi rồi!

La Phóng Viên tức giận nói:

- Trầm Côn, đề nghị liên thủ khai phá mộ tổ là người đưa ra, thế nhưng chúng ta đã chết hơn một vạn người, tiêu hao biết bao nhiêu là nhân lực, còn người lại trốn trong thành vui sướng, như thế được sao?

- Đã chết hơn một vạn người?

Trầm Côn thất kinh. Hắn nhìn lại hướng mộ tổ, chỉ thấy bùn đất bên ngoài độc vân đã bị huyết nhục nhuộm đỏ, một bộ phận huyết nhục đã đông lại thành chất sừng, cảnh tượng huyết nhục mơ hồ khiến người ta cảm thấy không thể chịu nổi, mà sâu trong biển thi thể này, khắp nơi là ván gỗ và tấm sắt mơ hồ ẩn hiện, chắc là đám Vương Đặc dùng công cụ cỡ lớn, nhưng khi thực hiện kế hoạch lại thất bại.

- Các lão huynh, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trầm Côn kinh hãi nói.

- Trước tiên nói cho người biết về những mảnh vỡ máy móc này!

Lạnh lùng liếc Trầm Côn một cái, La Phóng Viễn chỉ vào những mảnh vỡ trên đất nói:

- Năm ngày trước, ta từ quốc nội điều tới đây một trăm con thú máy của Mặc gia! Ta nghĩ độc vân hại người, không thể làm gì thú máy và người máy, cho nên ta cho một nghìn lính trốn trong thú máy xông vào độc vân, kết quả độc vân không ngờ lại làm cả linh kiện bị thối rữa, thú máy đều biến thành sắt vụn, binh lính cũng chết sạch!

- Có còn huyết nhục trên mặt đất này nữa!

Quan Lăng tiếp lời, chậm rãi nói:

- Vừa bắt đầu khai phá mộ tổ, ta phái binh đào hai con đường sông, dẫn nước từ hai con sông lớn ở phụ cận về để trừ độc, đây là biện pháp do được tề sư trong quân nghĩ ra, nhưng khi đào đường sông, nước sông không những không làm tan độc vân, ngược lại còn bị độc vân làm ô nhiễm, tám nghìn binh sĩ do ta phái đi đào đường sông toàn bộ bị độc chết đương trường!

- Còn có quân đội của Dạ Đông Minh!

La Phóng Viễn tiếp tục nói:

- Mười ngày trước, Dạ Đông Minh muốn dùng gió lốc lớn thổi tan độc vân, hắn từ quốc nội điều tới một lượng lớn máy quạt gió do Công Thâu gia chế tạo, thổi thẳng vào độc vân, nhưng độc vân lại ngược gió mà bay tới, độc chết năm nghìn binh sĩ của Dạ Đông Minh!

Cười lạnh một tiếng.

- Dạ Đông Minh vốn chỉ còn lại hơn một vạn người, trong chốc lát chết mất năm nghìn, hắn coi như toàn quân bị diệt rồi!

- Thế Dạ lão huynh thì sao? Về nước chịu tội rồi ư?

Trầm Côn truy vấn.

- Năm vạn đại quân toàn bộ bị diệt, Dạ Đông Minh dám về nước sao?

La Phóng Viễn cười lạnh nói:

- Còn may hắn là đệ tử Dạ gia, lại có người Dạ gia đi ngang qua Xích Tiêu thành, Dạ Đông Minh mấy ngày trước đã chạy tới chỗ một người thúc phụ của hắn rồi. Coi như hắn chạy nhanh, hắn vừa mới đi, thư giáng tội của Triệu vương đã truyền tới, tổn năm vạn quân mà không thu hoạch được gì, Dạ Đông Minh không đi chỉ có chết!

Dạ gia? Trầm Côn lần đầu tiên ý thức được, Dạ Đông Minh cũng họ Dạ. Ừ, một dòng họ có ấn tượng rất sâu đậm. Nhưng Quan Lăng không cho hắn nhiều thời gian để suy nghĩ, lạnh nhạt nói:

- Trầm Côn, chúng ta dùng hết mười bảy mươi tám loại biện pháp, mất nửa tháng cũng không có bước vào mộ tổ được nửa bước, tiếp tục như vậy, ta và La tướng quân e rằng cũng chỉ có kết cục như Dạ Đông Minh. Cho nên ta và La tướng quân quyết định, dùng trọng pháo bắn tan mộ tổ Vương gia, cho dù không lấy được đồ vật trong độc vân, cũng có thể tạo ra một đoạn sơn mạch, nhìn rõ bên trong rốt cục có gì! Như vậy, chúng ta dù sao cũng có thể ăn nói.

- Vì có thể ăn nói, các người muốn bắn tan mộ tổ của nhà ta à?

Vương Đạc cười lạnh nói:

- Chúng ta đã nói rồi, liên thủ khai phá mộ tổ, nhưng không thể làm tổn hại tới lăng mộ Vương gia ở bên trong!

- Không làm tổn hại lăng mộ, người có cách nào phá giải độc vân không?

La Phóng Viễn hét lớn.

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa!

Trầm Côn vẫy tay.

- Một câu thôi, các người cãi nhau, chỉ vì La Quan hai vị tướng quân muốn bắn phá mộ tổ, Vương Đạc không cho. Ta nói này các lão huynh, các người nhiều người như vậy, lại không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn sao?

- Những cách có thể nghĩ ra được, bọn ta sớm đã nghĩ ra rồi, chẳng có tác dụng gì!

- Không nhất định chứ?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Phá giải độc vên, biện pháp tốt nhất chính là tìm tới một dược tề sư đỉnh cấp, thế nhưng nghe những lời người vừa nói, hình như người còn chưa tìm được tề sư mà?

Lời này vừa ra, La Quan hai người liếc Trầm Côn một cách cổ quái, giống như nhìn một thằng nông dân chân đất mắt toét không biết gì.

- Trầm tướng quân, người quả là chỉ được cái võ mồm!

La Phóng Viễn cười lạnh:

- Người cho rằng bọn ta không nghĩ qua cách tìm dược tề sư sao? Bọn ta đã nghĩ qua, hơn nữa ngay ngày đầu tiên đã phái dược tề sư vào trong độc vên rồi, nhưng nửa tháng nay, bọn ta tổng cộng đã tổn thất mất một trăm hai mươi dược tề sư đó!

Trầm Côn nhú mày.

- Vậy các người có tìm người từ nơi khác tới không? Dược tề sư đỉnh cấp trên đại lục rất ít, những cũng có mấy người.

- Không sai, trên đại lục dược tề sư đỉnh cấp quả thật có mấy người, nhất là tam đại dược tề sư đương thời, Việt lão, Lạc Mai phu nhân, Hoài Tâm hòa thượng.

La Phóng Viễn nổi giận nói:

- Thế nhưng tam đại dược tề sư này nói mới là mời được sao? Khắp Cửu Châu, trừ mấy người ra, có ai có thể mời được ba người này đây?

Việc phiền phức lâu ngày dường như làm La Phong Viễn không thể khống chế tâm tình, hấn chỉ vào mũi Trầm Côn mắng:

- Trầm Côn, nếu người có thể làm cho một trong tam đại dược tề sư xuất hiện ở đây, ta chặt đầu xuống cho người làm bô.

Lời La Phong Viễn mặc dù có vài phần tức giận, nhưng mời tam đại dược tề sư tới, độ khó quả không nhỏ, cho nên Trầm Côn liền bỏ qua cách này, nhưng hấn vừa mới nói mấy câu hòa hoãn, liền thấy mặt La Phóng Viễn lúc trắng lúc xanh, giống như nuốt chửng bảy tám chục con cóc.

Cơ hồ đồng thời gian đó, Quan Lăng nở một nụ cười cổ quái, võ vai La Phóng Viễn, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ lẩm bẩm cười khổ một tiếng.

- La tướng quân, người vẫn còn non lắm.

Phát sinh chuyện gì sao?

Trầm Côn cổ quái quay đầu lại nhìn một cái.

Ở không xa có hai người đi tới, một người toàn thân bao trùm bởi hắc bào, nhìn không rõ dung mạo, người còn lại là một lão hòa thượng.

Hòa thượng này đại khái ngoài năm mươi, lưng đeo túi thuốc lớn, trên người phát ra mùi thuốc nồng nặc, trên eo còn đeo bình thuốc, dây hồng chần mạch, chày thuốc, một loạt công cụ của dược tề sư.

- A di đà phật, làm phiền mấy vị thí chủ.

Hòa thượng không nghe thấy mấy câu của La Phóng Viễn, chỉ cười nhạt, nói ra tên của mình.

- Bần tăng, Hoài Tâm!

Hoài Tâm hòa thượng, một trong tam đại được tề sư.

139. Chương 137: Đạo Lý Của Thiên Cơ Môn

Lý Mục đã từng nói một câu hết sức khoa trương, năm đó hắn một mình giết chết Sát Thần, thủ hạ của Bạch Khởi mà an toàn rút lui, liền có thể coi là một trong Cửu Châu chiến thần. Bây giờ tương ứng là nói, trong toàn Cửu Châu đại lục, có thể qua mặt Độc Phật Huyền Si mà vẫn còn sống sót, thì phải là đệ nhất Được tề sư đất Cửu Châu rồi!

Hòa thượng Hoài Tâm lại chính là đệ tử chân truyền duy nhất của Độc Phật.

Ba mươi năm trước, Hoài Tâm hòa thượng còn là đệ tử học nghề tằm thường trong một thế gia ngành y (gia đình chuyên về nghề thuốc), thân mang bệnh nan y, không có quyền thừa kế, càng không được học những thủ pháp y thuật cao thâm. Nếu không có chuyện gì khác thường xảy ra, hắn là năm ba mươi tuổi cuộc sống tằm thường của hắn sẽ kết thúc.

Nhưng may là lúc hắn sắp chết lại ngẫu nhiên gặp được Độc Phật, sau đó trở thành đệ tử chân truyền của Huyền Si.

Hoài Tâm không hổ là đệ tử Độc Phật, dưới trướng Huyền Si hắn học tập ba năm, sau khi trở lại đại lục, trong một đêm dụng độc giết chết một ngàn hai trăm thân nhân gia tộc đã từng đối xử tệ bạc với hắn (độc ác còn hơn cả cầm thú), lại dụng độc giết chết rồi cứu sống mười ba mươi bốn cao thủ khác. Thậm chí, hắn còn có ý đồ hạ độc ân sư Huyền Si, để thay lão trở thành thần thoại Được tề sư của Cửu Châu đại lục.

Đương nhiên Độc Phật chỉ cần bằng mấy bình thuốc giải đã phá được kế mưu sát của Hoài Tâm. Bất quá khi đó, Độc Phật vừa mới giết chết thất cốu (người cậu thứ bảy) của Trầm Côn, nên bị Dương gia truy sát khắp đại lục, không có tâm tình mà trừng trị tên ác đồ. Cuối cùng, Huyền Si bị Dương gia làm cho ngũ mã phân thân, Hoài Tâm nhờ đó liền công khai trở thành Được tề sư dụng độc đệ nhất đại lục, xưng là: Độc thủ Được vương!

- Hóa ra là Được vương giá lâm!

Nhìn vẻ mặt không màng danh lợi, mỉm cười giống thể ngoại cao nhân của Hoài Tâm, Quan Lăng ngoài cười nhưng trong không cười nổi, tiến đến đón tiếp.

Hòa thượng Hoài Tâm là Hồng Nguyên vũ tông hạ đoạn, hoàn toàn không coi hai mươi mấy vạn đại quân ra gì. Hơn nữa hắn còn là kẻ dụng độc đáng sợ nhất đại lục, một sát tinh nguy hiểm như thế đột nhiên xuất hiện tại lăng mộ Vương gia, tất nhiên Quan Lăng lo lắng không yên.

Cùng lúc đó, mấy người La Phóng Viễn, Hùng Tam Bảo, Vương Đặc thậm chí cả Trầm Côn sắc mặt đều phi thường xấu!

- Ô, trông giống mấy miếng đậu hủ quá.

Hoài Tâm hòa thượng mỉm cười:

- Chư vị thí chủ khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, chứng tỏ trong lòng không thoải mái, khí huyết không thông, chẳng lẽ các người không chào đón bần tăng tới đây sao?

- Ha ha, Được vương nói gì vậy?

Quan Lăng cố gắng cười vài tiếng:

- Chúng tôi đúng lúc đang cần Được tề sư, Được vương giá lâm, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp!

Nói xong, Quan Lăng tự nghĩ nói chuyện với Được vương hai câu có khi lại bị hắn hạ độc, liền trốn sau lưng Trầm Côn, cười nói:

- Ta quá phạm mất rồi, vị này chính là Trầm Côn, Trầm tướng quân, là hạch tâm quan trọng của liên minh tứ gia, Được vương có chuyện gì, có thể tìm Trầm tướng quân nói chuyện!

Lão da mặt dày nhà ngươi, không ngờ dám bán đứng bản tăng? Trầm Côn chỉ còn cách từ từ ngẩng đầu đứng lên.

- Ngươi chính là Trầm Côn sao? Tại Hoang châu ngươi rơi vào tay giặc, có lời đồn rằng ngươi dám mắng chửi Yêu Hồ Tổ Tâm, giữa đội quân yêu thú mười vạn, an toàn rút lui, ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a!

Hoài Tâm nhìn chằm chằm vào Trầm Côn, đặc biệt chú ý quang mắt Trầm Côn, rồi nở nụ cười nói:

- Bất quá thiếu niên anh hùng tựa hồ vương phải chút phiền phức, ngươi trúng Thực Cốt tán đúng không?

Trong « Y kinh » có nói « Nhìn tướng biết bệnh », đây Hoài Tâm hòa thượng chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể xác định đúng việc Trầm Côn trúng kịch độc, không then là một trong tam đại Dược tề sư đất Cửu Châu.

- Ôi, ngài nói đúng quá, ta quả thực đã trúng phải Thực Cốt tán của Độc Phật Huyền Si.

Trầm Côn mắt híp lộ ra nét cười, thử nói:

- Đúng rồi, tôi nghe nói Dược vương và Huyền Si có cừ oán, vậy ngài có thể giúp ta giải hết độc của Thực Cốt tán không, hắc hắc, đây cũng chứng minh ngài tài giỏi hơn Huyền Si nhiều!

- Thực Cốt tán chẳng qua chỉ là chút tài mọn, chỉ cần một viên thuốc là có thể giải trừ!

Nói đến đây Hoài Tâm bỗng nhiên cười cười hết sức cổ quái:

- Thế nhưng ngày hôm nay, chuyện ở đây không do ta làm chủ, ta có thể giúp ngươi hay không, còn muốn xem ý tứ của Hoàng huynh.

Hoàng huynh?

Mọi người lúc này mới chú ý đến hắc bào nhân bên cạnh Hoài Tâm, chỉ thấy hắn cao chừng hai mét, toàn thân bao phủ trong tấm áo choàng màu đen, đến cả ngón tay, khuôn mặt, cổ đều được vải đen quấn kỹ xung quanh, điều khiến cho người ta buồn nôn chính là từ y phục của người nọ liên tục chảy xuống một thứ chất lỏng màu đỏ tươi, giống như một con cóc độc biến hình.

- A, vị lão huynh này tướng mạo thanh cao, vừa nhìn đã biết là cao nhân a! Đó là quý tính đại danh của ngài sao?

Trầm Côn cười hi hi hỏi.

- Hoàng Hành đến từ Thiên Cơ môn!

Theo tiếng cười lạnh khàn khàn của hắc bào nhân, da đầu Trầm Côn muốn nổ tung, hắn len lén liếc sang Quan, La, Hùng, Vương bốn người, cùng thấy biểu tình kinh hãi đến chết lặng trên mặt bọn họ. Vương Kiêu đã nói qua, ý nghĩa sự tồn tại của Thiên Cơ môn chính là tìm kiếm chín người trong “Thiên cơ dự ngôn”, cho nên Thiên Cơ môn có Cửu đại Tiên tri. Trầm Côn đã gặp qua Kha Tây là người đứng đầu trong Cửu đại Tiên tri, mà Hoàng Hành, chính là sư đệ của Kha Tây, đứng thứ tư trong Cửu đại Tiên tri, đồng thời là một cường giả cấp bậc Hồng Nguyên vũ tông.

- Ha ha, hóa ra là Hoàng Tiên tri.

Trầm Côn cảm thấy muốn cười được cũng phi thường gian nan:

- Hoàng Tiên tri (gọi thế này chẳng thuận miệng chút nào), ngài và Dược vương cùng nhau giá lâm, là có vụ làm ăn lớn nào sao?

- Lá gan ngươi cũng thật lớn, dám hỏi ta tới làm gì?

Hoàng Hành cười lạnh lùng, chấp tay đi vào trường bông giữa đại quân:

- Theo ta vào đây, kẻ ngạo mạn nhà ngươi ta sẽ từ từ tính sổ!

Tính sổ? Bản tăng có cừ oán gì với hắn chẳng?

Đang bước theo Hoàng Hành, Trầm Côn bỗng nhiên phát hiện Vương Đạc sau lưng đang lén lút kéo tay áo hắn, thấp giọng nói:

- Lão đệ, cẩn thận một chút, có chuyện không hay xảy ra thì lập tức bỏ chạy, không cần để ý đến ta! (lão này có nghĩa khí!)

- Làm sao vậy?

- Ai!

Vương Đạc thở dài:

- Mấy ngày trước, người giết chết Cống Long Thổ, hắn chính là thân truyền đệ tử của Hoàng Hành!

Đi vào trong trường bông đã thấy Hoàng Hành đang ngồi ở vị trí thủ lĩnh, Hoài Tâm đang xếp bằng bên cạnh hắn, Trầm Côn không thể làm gì khác là cùng bốn người kia ngồi thành một hàng đối diện với Hoàng Hành.

- Trầm Côn, biết vì sao ta tìm người chưa?

Hoàng Hành mở miệng hỏi.

- Việc này.

Trầm Côn gáy dầm mồ hôi lạnh:

- Là vì Cống Long Thổ sao?

- Không sai, người đã sát hại Cống Long Thổ, hắn là một trong những đệ tử chân truyền của ta, người giết hắn thì nhất định phải cho Thiên Cơ môn chúng ta một cái công đạo!

Nụ cười của Hoàng Hành càng trở nên lạnh lẽo:

- Rồi sau đó? Người có việc gì cần phải hướng Thiên Cơ môn bồi tội nữa không?

Còn có việc gì khác nữa sao? Trầm Côn linh quang chợt lóe, cười khổ nói:

- Không cần phải nói nữa, ta thừa nhận, linh phù của ta không bị phong thủy bí pháp khắc chế, khác nào chặt đứt tài lộ của Thiên Cơ môn các người, các người khẳng định sẽ tìm ta tính sổ rồi!

- Hừ, người biết là tốt rồi!

Hoàng Hành tựa hồ rất hứng thú với thái độ của Trầm Côn, hắn nhàn nhạt nói:

- Vậy thì nói đi, người định làm thế nào?

Trầm Côn đau lòng lấy ra một xấp dày ngân phiếu:

- Năm trăm vạn lượng bạc được không? Nếu còn chưa đủ, hắc hắc, chúng ta từ từ thương lượng.

Hoàng Hành bỗng nhiên đứng dậy.

- Lão huynh, hòa khí phát tài, nếu không đồng ý thì huynh nói xem, ta nên làm thế nào?

Trầm Côn cười hì hì, hắn bỗng nhiên có suy nghĩ lợn chết rồi sợ quái gì nước sôi, dù sao cũng kết cừu oán rồi, chính mình lại không có bản lĩnh thoát thân trước hai cao thủ Hồng Nguyên vũ tông, vậy thì cứ cười thoải mái đi!

- Ta muốn người làm hai việc cho ta!

Hoàng Hành điềm nhiên nói:

- Thứ nhất, người giết đồ nhi của ta, là vì giúp người Vương gia, ta cũng không đến nỗi không biết đạo lý, nên không bắt người đền mạng, chỉ cần lưu lại một tay là được, sát hại đồ nhi của ta, chặt tay phải!

- Còn chuyện thứ hai là gì?

Trầm Côn mắt híp lại hiện lên hàn quang nhàn nhạt.

- Thứ hai là, linh phù của người vi phạm thiên mệnh, thiên đạo lòng lộng không thể dung thứ cho kẻ nghịch thiên như người tồn tại! Bất quá trời cao có đức hiếu sinh, cho nên ta sẽ không giết người, chỉ cần người giao ra bí pháp linh phù, đồng thời ăn Tán Linh đan của Được vương, phế bỏ một thân công phu là được!

Đây mà gọi là hiểu đạo lý hay sao?

Trầm Côn cảm thấy một cổ uất nghẹn dồn lên ngực, suýt chút nữa phun huyết, đồ đệ người trợ trụ vi ngược (giúp kẻ ác), bần tăng giết hấn là thay trời hành đạo, còn con mẹ nó phải để ý nữa sao? Trầm Côn vừa định mở miệng, bỗng nhiên bên tai vang lên một tiếng gầm:

- Hoàng Tiên tri, lời này của ngài thật quá đáng!

Hóa ra là Vương Đạc đã đứng lên, lão cả giận nói:

- Cống Long Thổ là tự mình gieo gió gặt bão, vì sao lão đệ ta lại phải bồi tội? Còn có, lão đệ ta chỉ là nghiên cứu tạo ra một loại linh phù mới, một loại linh phù tương đối hiếm thấy có cách thức công kích khác lạ mà thôi, đâu có vi phạm vào thiên mệnh? Linh phù của hấn tuy rằng có uy hiếp đến Thiên Cơ môn các người, các người liền muốn phế bỏ võ công của hấn thì thôi, lại khua môi múa mép nói cái gì là kẻ phản nghịch thiên mệnh, ngày nào đó tất cả Linh phù sư trên đại lục đều không sợ bí thuật phong thủy, các người chẳng lẽ lại bảo rằng tất cả các linh phù sư trên đời này đều phản nghịch chống trời, phải diệt hết để giữ hài hòa thiên địa hay sao? Hừ, thế là cái loại đạo lý gì vậy?

- Dương nhiên rồi!

Đối mặt với ngôn từ chính nghĩa lẫm thiên của Vương Đạc, Hoàng Hành vươn tay phải ra rồi nhẹ nhàng nắm lại nói:

- Ta là Phong thủy sư, thiên mệnh nằm trong tay ta, ta nói Trầm Côn là kẻ nghịch thiên, thì hấn chính là như thế, đây là quyền lợi mà trời ban cho Phong thủy sư!

- Chuyện Trầm Côn đã nói xong, giờ đến lượt các người!

Nói xong, hấn không để cho Trầm Côn cơ hội phản bác, chỉ chỉ vào từng người nói:

- Quan Lăng, La Phóng Viễn, Hùng Tam Bảo, còn có Vương Đạc, ta hỏi bốn người các người một câu, các người mở lời vào lăng mộ Vương gia, đã hỏi qua ý Thiên Cơ môn chúng ta chưa?

- Hoàng Tiên tri, người nói gì vậy?

Lời vừa nói ra, cả bốn người thậm chí cả người thâm trầm như Quan Lăng mà cũng phải nổi giận:

- Chúng ta khai phá lăng mộ Vương gia, có Vương Đạc cho phép là được rồi, mộ tổ của họ Vương, lúc nào đến phiên Thiên Cơ môn làm chủ vậy?

- Từ khi khu lăng mộ Vương gia này được tạo nên thì Thiên Cơ môn chúng ta đã thay họ làm chủ rồi!

Hoàng Hành giống như đang nói chuyện thiên kinh địa nghĩa vậy (chân lý thường là để người ta phá vỡ mà), bình thản nói:

- Vương Đạc, trong gia phả nhà người hấn là ghi chép lại rất rõ ràng, lăng mộ nhà các người là do Thiên Cơ môn chúng ta kiến tạo nên. Hơn nữa, nó còn là bảo địa long mạch thiên tạo quan trọng nhất đất Cửu Châu. Nếu là vật do thiên tạo, như vậy thay trời bảo vệ là việc của Thiên Cơ môn, chúng ta có quyền thu hồi lăng mộ của các người, đồng thời yêu cầu các người lập tức ly khai khỏi đây!

- Được rồi, lời ta đã tận, các người hãy chấp hành ý trời đi!

Hoàng Hành tựa người trên ghế, hai mắt nheo nheo.

140. Chương 138: Một Lão Điền Khó Trị

- Hoàng Hành, để chúng ta thương lượng một chút đã!

Quan Lăng gọi thẳng tên Hoàng Hành ra, lại mặt lạnh gọi những người khác đến cửa lều, sau đó thấp giọng hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Ta phải nói trước là...

Người thứ nhất mở miệng là Vương Đặc, hần cấn rằng nói:

- Ta vốn là con cháu vương gia, tuyệt đối không thể đem tổ phần nhường cho kẻ khác, mặc kệ các người là đánh hay là chạy, ta cũng sẽ liều mạng với Hoàng Hành! Ta phải đi điều động nhân mã đây!

- Liều mạng?

La Phóng Viễn cười lạnh:

- Vương Đặc, lấy lực lượng Hồng Nguyên Vũ Tông một người có thể địch được nhiều người, người không có Hồng Nguyên Vũ Tông áp trận, lấy cái gì mà liều mạng cùng Hoàng Hành? Bọn hần chính là hai tên Hồng Nguyên Vũ Tông hạ đoạn, hơn nữa một tên thì am hiểu thuật phong thủy, một tên thì rành thủ đoạn hạ độc! Chết tiệt, ta nghĩ là Hoàng Hành vốn đã nghi ngờ, hần muốn tự mình phá giải bí mật của độc vãn, sau đó sẽ độc chiếm bảo bối trong mộ phần!

Sau khi nghĩ một hồi, hần lại tiếp lời:

- Ta quyết định lui quân, Thiên Cơ môn tuy hung hăng càn quấy, nhưng sau khi trở về ta sẽ thỉnh Vũ Quân giúp đỡ, Trung Châu Vũ Quân đã ra mặt, ta không tin Thiên Cơ môn không dám không phục!

- La Lão đệ, người vẫn là quá ngây thơ!

Quan Lăng bắn khoăn lo lắng nói:

- Người có thể mời Trung Châu Vũ Quân, Vũ Quân ra tay có thể giết được Thiên Cơ môn. Chính là, lão đệ, người hao tổn mấy vạn người, không được việc gì mà lui, còn muốn da mặt dày nhờ Vũ Quân đến dọn rác cho người, người nghĩ chuyện này đơn giản thế nào? Theo kinh nghiệm quan trường của ta, ít nhất người cũng phải bị cách chức tống giam rồi điều tra!

- Tiến không được, chạy không xong, đánh thì chắc chắn thua, chúng ta còn biết phải làm sao?

La Phóng Viễn cau mày:

- Hùng Tam Bảo, người có ý gì, đánh hay chạy?

Hùng Tam Bảo cười cười thật thà phúc hậu, nhưng ẩn chứa sự thông minh lanh lợi, lớn tiếng nói:

- Trầm Côn là Vương của ta, trước đây ta đã nghe nói người này nhiều thủ đoạn lắm!

- Không muốn gánh trách nhiệm thì cứ nói thẳng ra, không cần giả ngốc?

La Phóng Viễn rất không hài lòng với thái độ của Hùng Tam Bảo, quay đầu nói:

- Trầm Côn, người tính sao?

Thế nhưng Trầm Côn lại không cùng đi ra với những người khác.

Trầm Côn vừa rồi còn trong trạng bối, chớp mắt sau đã tiến đến bên cạnh Hoàng Hành cười híp mắt lên tiếng:

- Hoàng lão huynh à, điều kiện của người hà khắc quá, ta có điều muốn thương lượng lại với huynh, có được không?

- Thiên đạo há lại có thể thương lượng?

Trong mắt Hoàng Hành hiện lên một tia khinh thường.

- Lão huynh chớ nên nghi ngờ, ta vốn chỉ cùng với Thích Già Ma Ni kiếm chút cơm ăn thôi, lão huynh cấp cho chúng ta một con đường đi!

Trầm Côn cười hì hì đánh tan nghi ngờ, rồi ngồi xuống mặt đối mặt với Hoàng Hành, thấp giọng nói.

Chứng kiến cảnh đó, La Phóng Viễn khinh bỉ bĩu môi, chuyện tới nước này rồi mà còn chịu sỉ nhục xin tha thứ hay sao, Trầm Côn quả thực vô sỉ tới cực điểm. Ý nghĩa này vừa xuất hiện, trong trường bỗng đột nhiên phong vân khởi biến!

Chỉ thấy Trầm Côn lợi dụng cơ hội cầu xin tha thứ, xóa tan nghi ngờ của Hoàng Hành, thu hẹp khoảng cách với hắn, rồi cười hì hì tiến đến sau lưng Hoàng Hành, giả vờ cho hắn chút thời gian suy tính, đột nhiên rút linh phù trong tay áo ra!

Xấp bùa đó khoảng chừng ba đến năm trăm tờ, để thành một xấp nặng như cục gạch, hơn nữa trên mặt còn lóe lên ánh vàng của Thái Cực đồ, tuyệt đối áp chế được phong thủy sư!

Phốc!

Xoay tròn xấp bùa cục gạch, Trầm Côn hướng thẳng tới gáy Hoàng Hành đánh xuống!

Mấy trăm tờ Thái Cực đồ, mang theo lực lượng Lục Nguyên trung đoạn, lại do Vương Kiêu gia tăng thêm sức mạnh, không thua lực công kích của Hồng Nguyên vũ tông hạ đoạn đã làm thủng một lỗ lớn đầy máu bằng cái chén trên đầu Hoàng Hành!

Tất cả mọi người đều bị màn lừa gạt này làm cho sững sờ!

Ai cũng không ngờ, giây trước còn mang bộ dạng cúi lưng khụy gối cầu xin, vẻ mặt tươi cười cầu tài. Giấy sau trở mặt ra tay cực kỳ tàn nhẫn! Nhất chiêu đánh thẳng vào chỗ yếu hại lấy mạng của đối phương.

Đáng sợ hơn là, Trầm Côn chỉ dùng một chiêu đã phá hoàn toàn lực phòng ngự của Hồng Nguyên Vũ Tông, khiến một Hồng Nguyên Vũ Tông đổ máu!

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hôm nay nếu không nghĩ cách giết được bọn chúng, mấy người chúng ta cũng đừng mong sống!

Trầm Côn hướng về phía ngoài trường nói với những người còn lại:

- Thay ta thu thập tên Hoàng Hành này đi, các người đứng đó nghi ngờ lung tung hỏng hết việc lớn!

Mấy người ngoài trường ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, không hẹn mà cùng nổi lên một ý niệm cổ quái trong đầu - nếu không có đường lui thì phải tàn nhẫn, một kích đánh vào tử huyệt của đối thủ, Trầm Côn sát phạt quyết đoán thực khiến người ta thấy hổ thẹn không bằng!

Được rồi, việc đã đến nước này, không ra tay cũng không được nữa!

Một giây sau, sau lưng Quan Lăng xuất hiện một thanh Thanh Long đại đao, như Giao long xuất động, mang theo tinh mông thủy khí, chém vào cổ Hoài Tâm; La Phóng Viễn bên hông phóng ra một thanh nhuyễn kiếm màu đen, nhân kiếm hợp nhất chém xuống ngực Hoài Tâm; Hùng Tam Bảo vùng mạnh tay lên, con rết dưới chân phóng lên cao, đánh thẳng xuống đầu!

Ba người này đều là Lục Nguyên Vũ tông, liên thủ cùng nhau nên sức tấn công rất mạnh, đối thủ nếu không đề phòng, làm sao có thể chống lại?

Nghĩ tới đó, Trầm Côn cảm thấy yên tâm nhìn lại tên Hoàng Hành trước mặt.

- Ta vốn là người chấp hành thiên mệnh, làm nhục ta là làm nhục trời!

Sau khi bị tấn công, Hoàng Hành đau đớn khó nhọc ngẩng đầu dậy, máu chảy thấm đầy hắc bào, bất quá hắn lại dùng máu đó vẽ trên mặt đất những ký hiệu kỳ lạ tạo thành một cái pháp trận nào đó.

- Trầm Côn, ta thay mặt Thiên giết ngươi!

Lời nói vừa dứt, pháp trận dưới chân hắn tản mát ra khí tức khủng bố màu đen, giống như long quyển phong đánh về phía Trầm Côn.

Gắt gao nhìn chằm chằm long quyển phong, trong lòng Trầm Côn bỗng nghĩ: Bần tăng đã là Lục Nguyên trung đoạn, lại không có người nào, không có đối thủ thích hợp nào để thử sức mạnh của mình, hay là, dùng tên Hồng Nguyên vũ tông hạ đoạn Hoàng Hành này để thử thực lực của bần tăng!

Trong đầu nghĩ như vậy, nên Trầm Côn ngay lập tức lấy tâm thái tĩnh như nước bắt đầu cuộc chiến, Cự Linh phù tập hợp lại thành một xấp lớn, hai tay trước ngực vẽ nên Thái Cực đồ, dùng lực đẩy linh phù về phía trước, lấy cứng đối cứng trực tiếp đối chọi lại Long Quyển phong.

Long quyển phong và Cự Linh phù đan vào nhau, đối chọi với nhau, linh phù cuối cùng bị tán thành từng mảnh, nhưng long quyển phong cũng giảm đến một nửa uy thế, tấp đến trước mặt Trầm Côn thì chỉ còn là vài cơn gió mát mà thôi.

Trầm Côn tiếp tục tung ra một lượng lớn Cự Linh phù, xòe ra như cái quạt thổi tan Long quyển phong.

- Di?

Thấy Trầm Côn lại tiếp được một chiêu của mình, Hoàng Hành bất giác cảm thấy sợ hãi...

- Người bắt quá chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn, sao lại ngạnh kháng được một chiêu Hồng Nguyên hạ đoạn của ta?

Tiếp đó lạnh lùng cười:

- Tốt lắm, tiếp một chiêu nữa của ta xem sao?

Hắn bổ thêm một cái pháp trận dưới chân, ngay lập tức, long quyển phong tái hiện, ẩn ẩn lóe đing quang mang đánh tới.

Trầm Côn gượng tiếp mấy chiêu, cũng hiểu rõ sức mạnh của chính mình: Hắn tuy rằng chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn, linh phù của hắn cũng không yếu, hắn thực tế có thể sánh ngang với Hồng Nguyên hạ đoạn!

Đương nhiên, hắn chân chính không phải Hồng Nguyên Vũ Tông, không thể phát huy được sức mạnh của Hồng Nguyên Vũ Tông, bắt quá chuyện này có gì quan trọng? Giờ khắc này chắc chắn có thể ngăn cản Hoàng Hành!

Trong lúc Trầm Côn hứng chí với sức mạnh của mình, Hoàng Hành lại cảm thấy vô cùng phiền toái!

Thực lực của hắn rõ ràng là mạnh hơn Trầm Côn nhiều, có thể mấu chốt là linh phù có thể khắc chế thuật phong thủy, trước kia chưa có linh phù sư nào dám động thủ trước mặt Hoàng Hành, cho nên, hắn không có chút kinh nghiệm nào đối phó với linh phù! Hoàng Hành xem ra, Trầm Côn chiêu thức thiên mã hành không, cổ quái vạn phần, khiến hắn không có cách nào ngăn chặn được!

Sau hai mấy chiêu, Hoàng Hành rơi vào thế hạ phong!

- Hắc hắc, Hoàng lão huynh, cảm giác bị linh phù áp chế thế nào?

Vừa đánh, Trầm Côn vừa trêu chọc.

- Trầm Côn, ngươi dám chống lại trời, ta thay mặt trời giết ngươi!

Hoàng Hành lớn tiếng hét, hắc bào trên người kéo ra, nhất thời, một cỗ xú khí tanh hôi tràn ngập cả ngọn núi.

Toàn thân tên Hoàng Hành đã thối rữa, ngũ quan mơ hồ, da bị rữa nát, mấy ngón tay còn lộ ra xương trắng, hắn chỉ là một bộ xương được trù lên lớp da nát vụn mà thôi.

“Lão gia hỏa này cối y phục ra, sợ là muốn xuất ra sát chiêu đây!”

Trầm Côn cẩn thận đề phòng, bắt quá dựa vào kinh nghiệm tác chiến dày dặn, hắn tin tưởng mình có thể cản lại sát chiêu của Hoàng Hành.

Nhưng mà ngay khi Trầm Côn phát linh phù định ngăn cản Hoàng Hành, ngực hắn đột nhiên xao động, theo đó, dù hắn có cố thì cả người cũng không tự được một tia linh khí!

Thực cốt tán!

Thực cốt tán hắn đã trúng trước kia, ngay tại thời điểm nguy cấp lại phát tác!

Mất đi linh khí, Trầm Côn thân mình lập tức cứng ngắc.

Đúng lúc này, Hoàng Hành đã xúc thế xong, trên người hắc khí đen cuồn cuộn, thuần di đến trước mặt Trầm Côn, song chưởng thối rửa hung hăng vỗ vào ngực trầm Côn!

Hoàn hảo Vũ hồn của bần tăng là loại vĩnh viễn không thể tổn hại, bằng không lần này ngay cả Vũ Hồn cũng bị phá hủy mất. Đây là ý nghĩa cuối cùng của Trầm Côn, sau đó hắc thấy thân thể trượt đi, không rõ đã bị văng đi đâu.

Chứng kiến Trầm Côn dễ dàng bị đánh bại, Hoàng Hành hết sức kinh ngạc:

- Làm sao có thể? Với khả năng hắc vừa thể hiện, thì dù không thể chặn được chiêu này, tối đa cũng chỉ bị thương nhẹ, làm sao ta lại dễ dàng đánh bay hắc như thế?

- Đáng chết, sớm biết thành nhãi không chịu nổi một kích, ta cũng không cần ra sát chiêu, không những mất đi linh khí, mà đánh bay hắc rồi ta biết đi đâu tìm hắc đây?

- Hoàng huynh, chớ ngậy người nữa, đó là thực cốt tẩn trong người Trầm Côn phát ra, tạm thời phế bỏ toàn bộ võ công!

Phía xa, hòa thượng chỉ bằng một câu nói đã vạch trần chân tướng của Trầm Côn. Hắc tiếc nuối đi tới:

- Ai, đáng tiếc ta đã chậm một cước, nếu sớm giải quyết lũ tạp ngư, nói không chừng có thể đúng lúc ngăn lại Trầm Côn.

Sau lưng hắc, Quan Lăng, La Phóng Viễn, Hùng Tam Bảo ba người đều ngã trên mặt đất, mà Vương Đặc tuy vẫn đứng, nhưng sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên đã trúng kịch độc!

- Quên đi, trúng một chưởng Thiên Nhân Hợp Nhất của ta, Trầm Côn tuyệt đối không thể sống quá ba ngày!

Hoàng Hành không tiếp tục truy tìm Trầm Côn nữa, mà mặc lại hắc bào, điềm nhiên nói:

- Hoài Tâm đại sư, nơi này có mấy tên nhãi ranh không biết sợ trời sợ đất, chúng ta trước thu thập bọn chúng đã?

- Cũng tốt!

Hoài Tâm vẻ mặt vân đạm phong khinh (điềm nhiên), đây vốn là cuộc chiến của Hồng Nguyên Vũ Tông, chỉ cần giải quyết cao thủ của đối phương, số còn lại chẳng qua chỉ là nhãi nhép không đáng nói!

- Hồng Nguyên bạo!

Lát sau, Bạch Mãng sơn vang lên hai tiếng hét lớn, một đoàn hồng quang bao phủ cả ngọn núi (đây là vũ khí sát thương đại quy mô). Đây là chiêu chỉ Hồng Nguyên vũ tông mới thực hiện được - Hồng Nguyên bạo, chiêu này không có tác dụng với cao thủ, nhưng để quét sạch tạp ngư thì vô cùng có tác dụng, ân, đúng là với lực lượng Hồng Nguyên Vũ Tông thì không sợ đối chọi với nhân số đông!

Trầm Côn thì sao?

Không biết bị đánh bay đi bao lâu, Trầm Côn rơi xuống trúng một cây đại thụ, làm cành cây gãy răng rắc.

Đau nhức làm hắc tạm thời tỉnh táo lại, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn, sắc trời đã tối, còn hắc thì đang nằm trên một tán cây rơi trên mặt đất!

Trước mặt Trầm Côn, một lão giả già nua không biết đã bao nhiêu tuổi, răng tóc không còn, nhưng ánh mắt lại lóe lên dâm quang mê đắm, đang tức giận trừng mắt nhìn Trầm Côn!

- Thật là xúi quẩy!

Lão nhân này rống to:

- Lão phu bị cầm tù 60 năm, vất vả lắm mới thoát khỏi lao tù, vừa kiếm được miếng thịt ăn, lại bị người hủy mất!

141. Chương 139: Tác Dụng Của Việc Gào Khóc Đòi Ăn!

Trầm Côn cúi đầu nhìn, chỗ đầu hấn đập vào là cái giá treo thịt nướng, hấn đã phá hỏng bữa tiệc mỹ thực của lão, khó trách lão lại phát hỏa. Trầm Côn yếu ớt hỏi:

- Lý...Cuồng Phong?

- Di, sao người biết tên lão phu?

Lão nhân ngạc nhiên mở to hai mắt, nhìn rất giống Lão Ngoan Đồng, chống nạnh nói:

- Không sai, ta bình sinh là Lê Hoa áp Hải Đường (phong lưu đa tình), tuấn tú sánh ngang Phan An, phong lưu phóng khoáng, tình trung chi thánh, nhất dạ tam thập lục thứ lang, phong hoa tuyệt đại, không thể kháng cự Lý Cuồng Phong!

(DG: Đoạn này nói phét kinh quá, đẹp trai như Phan An, một đêm ba mươi sáu lần, chuyên gia tình ái không thể cưỡng lại...ặc ặc).

(Biên: Mai liên hệ lão Bao Tử mới được

Nói xong, hấn còn hài hước nhú nhú lông mày:

- Không, ta thực cũng chẳng muốn làm một nam nhân thượng hạng như vậy, chính là...Ai ai, bắt quá ai bảo ta có một trái tim không kiềm chế được đây?

Trầm Côn chậm rãi dựng ngón tay giữa lên...

- Sao? Người dám khinh bỉ không tin lão phu?

Lão nhân kẻ sát mặt Trầm Côn, hung hăng mở to hai mắt nhìn:

- Người có tin không, nếu người không nói lọt lỗ tai ta, lão phu lập tức phá nát mặt của người...Hắc hắc, với bộ dạng này của người, hủy dung cũng tính là trang điểm thêm mà thôi...(sao thằng điên thời cổ đại lại hiểu ngón tay giữa dựng lên vậy? Ta kháo lão tác giả)

Trầm Côn chậm rãi giơ ngón giữa của bàn tay kia lên...

- Ta khinh, người thật đúng là dám coi thường lão phu?

Lão già nhảy dựng lên, cái chân to tướng của lão vung lên đập thẳng vào mặt Trầm Côn. Bắt quả Trầm Côn không chút hoang mang, ngón tay giữa giơ cao lên, lộ ra một quyển sách nhỏ, rồi yếu ớt thốt lên:

- Cứu...cứu ta...

Trên quyển sách có bốn chữ: Ngự thú tâm kinh!

Khi Trầm Côn tỉnh lại, hấn đã ở trong một sơn động, đang nằm trên một cái đệm rơm rất dày, trên người trải đầy loại thảo dược không biết tên, ngoài trời đang mưa. Cái lão Lý Cuồng Phong kia đang đứng chống nạnh dưới mưa, ngửa cổ hét to:

- Lương - phong hữu tính, Thu - Nguyệt vô biên, tướng ngã - ngọc thụ - lâm phong, phong - lưu thích thẳng, tư kiều - đích - tình tự hảo bỉ độ nhật như niên...

(Dịch nghĩa: Gió thổi mang hơi lạnh, trời thu phong nguyệt vô biên, như ta đây ngọc thụ lâm phong, phong lưu vốn đã thành bản tính, nhớ chuyện tình lúc trước, một ngày dài tựa năm).

Trầm Côn trước kia đã nhiều lần tưởng tượng ra cảnh gặp gỡ Lý Cuồng Phong, chính là hấn nằm mơ cũng không nghĩ ra được, Lý Cuồng Phong lại là...

Một lão già điên?

Lão Ngoan Đồng?

Vẫn là lão già si ngốc?

- Xú tiểu tử tỉnh lại rồi à?

Lý Cuồng Phong nhảy cà tưng cà tưng vào trong sơn động, ngồi xổm ngơ ngác nhìn Trầm Côn.

- Lý lão...

Trầm Côn còn vô cùng suy yếu, thấp giọng nói:

- Ta biết lão có rất nhiều chuyện muốn hỏi...

- Không, người đừng nói nữa!

Lý Cuồng Phong đặt một ngón tay lên miệng Trầm Côn, sau đó tiếp tục ngơ ngác nhìn hẩn.

- Lý lão, người hãy nghe ta nói...

- Câm miệng của người lại, nghe ta nói trước đã!

Lý Cuồng Phong nhìn ra ngoài một hồi, nét mặt bỗng nhiên thay đổi, trở nên nghiêm túc xin lỗi nói:

- Tiểu tử, ta thu hồi câu nói ba ngày trước...Ân, chính là câu, hủy dung nhan người cũng chẳng khác nào trang điểm thêm cho người, kỳ thật ta nhìn kỹ, người đúng là vô cùng tuấn tú đẹp trai, quả thật chỉ kém lão nhân gia ta một chút!

Lão nghiêm túc ngẩng đầu lên nói tiếp:

- Người phải nhớ kỹ, so với lão phu chỉ kém một chút thôi, chính là so với những soái ca khác, người còn hơn một bậc!

(ặc ặc...)

-...

Người này đúng là Lý Cuồng Phong?

Trong điển tịch Xích Tiêu thành ghi lại, Lý Cuồng Phong là kẻ trời sinh cuồng loạn (ai cũng biết), không việc ác nào không làm, tàn nhẫn độc ác vô cùng, hẩn bị kết án đi đày với tội danh cường gian, giết chết mười ba cô gái vô tội! Cái tên ác ôn trong truyền thuyết ấy sao lại có thể là...một lão già đáng yêu thế này nhỉ?

- Tiểu tử kia, nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm của người kìa, nhất định là vì được lão phu xem trọng mà ngây cả người ra rồi?

Lý Cuồng Phong tự kỷ ôm ngực:

- Nếu là như vậy, mau nói cho ta nghe, Ngự Thú tâm kinh tại sao lại nằm trong tay người? Người là hậu nhân của Lý gia ta sao?

- Lý lão, ta tuy họ Trầm, nhưng đúng là con cháu Lý gia, nếu lão không tin ta có thể nói mọi chuyện về Lý gia, ta còn biết bí mật của Lý gia nữa...

Trầm Côn làm bộ như nhìn thấy thân nhân thất lạc nhiều năm, nói một chút chuyện về Lý Cuồng Phong trước kia, hẩn đã tính toán kỹ trong lòng, chỉ có giả mạo làm con cháu Lý gia mới có thể nhờ Lý Cuồng Phong trợ giúp, đi thu thập Hoàng Hành và Hoài Tâm! Cái này gọi là, lừa hổ giết lang.

Cùng với việc chứng minh thân phận, Trầm Côn cũng lặng lẽ đổi lại đệ nhị Vũ Hồn của mình - Lý Mục thực rất ngu si, cho nên hiện tại Vũ Hồn của hẩn phải thể hiện vô cùng đáng yêu...cũng có nghĩa là phải: Ngao ngao đái bộ (gào khóc đòi ăn)!

Trong nháy mắt, Lý Cuồng Phong cảm thấy Trầm Côn hoàn toàn khác trước: Vừa rồi sao lại không phát hiện ra nhỉ? Đứa nhỏ này nguyên lai đáng yêu như vậy, khiến người ta thương tiếc như vậy...Quái, lão già như ta tại sao lại có cảm giác, muốn cởi áo cho hẩn bú sữa, hảo hảo yêu thương hẩn đây?

(ặc ặc...)

Vũ hồn đòi ăn của hẩn, khả năng lớn nhất chính là làm cho người ta nảy sinh tình thương của người mẹ, Lý Cuồng Phong gặp phải nó, tình thương vốn đã mất trong mấy chục năm bỗng nổi lên, trong lòng có cảm giác, nếu không chiều cố tốt cho Trầm Côn thì sẽ áy náy vô cùng!

- Đứa trẻ đáng thương này!

Lý Cuồng Phong đột nhiên ôm chầm lấy Trầm Côn, khóc lớn:

- Cháu nhỏ, cháu nhỏ... Vừa nhìn thấy “Ngự thú tâm kinh” ta đã đoán ra người là thân nhân của Lý Cuồng Phong ta, dù sao hai người chúng ta đều giống nhau, phong lưu tiêu sái, trái tim bao la... Lại nghe người nói những lời này, ta chắc chắn người chính là hậu nhân của ta...

- Người là người thân của ta!

Trầm Côn cũng mếu máo gào khóc.

- Cháu nhỏ, nói nhanh, kẻ nào làm cháu bị thương đến nông nỗi này?

Sau một hồi khóc lớn, Lý Cuồng Phong bỗng giật mình nhớ ra, có kẻ dám thương tổn đến đứa nhỏ đáng yêu đường này, kẻ đó còn tính người sao?

- Đứa trẻ đáng yêu thế này, kẻ kia sao mà xuống tay được, nếu ta không phát hiện ra người, bé con, người đã quy thiên rồi, thiên hạ lại mất đi một cái tiểu soái ca tuần tú!

- Ai, đều là do bảo vật trong phần mộ tổ tiên của Vương gia...

Trầm Côn thở dài nói:

- Gần đây, Tứ gia liên thủ đã phát hiện ra mộ phần tổ tiên của Vương gia, nhưng bỗng nhiên tên cầu tặc Thiên Cơ môn Hoàng Hành lại xuất hiện, hẳn cùng với Dục vương Hoài Tâm, bức chúng ta ra khỏi mộ phần tổ tiên... Đúng rồi, Hoàng Hành còn muốn bẻ gãy tay ta, phế bỏ võ công của ta...

Vừa kể chuyện, Trầm Côn vừa cẩn thận nhìn khuôn mặt Lý Cuồng Phong, thấy lão nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, hẳn mừng rỡ cầu xin:

- Lý lão, người phải vì Lý gia mà xuất thủ, lấy thực lực của ngài, nhất định có thể dễ dàng giết chết Hoàng Hành cùng Hoài Tâm!

- Ách...

Lý Cuồng Phong biểu tình trở nên xấu hổ.

- Lý lão, người không có bản lĩnh đối phó với Hoàng Hành và Hoài Tâm sao?

Trầm Côn sững sốt thốt lên.

- Hừ, không được xem thường lão nhân gia có trái tim đa cảm như ta!

Lý Cuồng Phong tức giận chống nạnh:

- Thiên Cơ Môn thì sao? Hoài Tâm thì thế nào? Lão nhân gia từ sáu mươi năm trước đã có thể chế trụ được chúng, sáu mươi năm sau, ta trong Nam Lâm Ngục Thủ cũng tiến bộ không ít, sớm đã đạt đến Lam Nguyên Vũ Tông đỉnh phong, thậm chí Vũ Hồn của ta cũng đã tấn cấp lên Võ Tôn, chính là... Đại địa thú cuồng!

Lam Nguyên Vũ Tông đỉnh phong? Có nghĩa là, thực lực của người này vô cùng đáng sợ, so với La Trương hai người còn mạnh hơn nhiều, phóng nhân khắp đại lục, chỉ có tứ đại truyền thuyết mới có khả năng chế trụ được.

Trầm Côn kinh hãi nói:

- Thế thì lão nhân gia người còn chần chừ gì nữa? Người mau mau đi giết chết Hoàng hành, vì Lý gia ra mặt đi. Lý lão à, khi ta bị bọn chúng đánh bay đi đã chứng kiến, tất cả con dân Lý gia trong hoàng thành đều bị bọn chúng bắt làm tù binh.

- Ách...

Lý Cuồng Phong xấu hổ khó xử, tựa hồ hẳn có cái gì khó nói, không tiện thay Lý gia xuất trận. Đến lúc này Trầm Côn vô cùng nóng ruột, Bạch Mãng Sơn rơi vào tay giặc, A La, A Phúc, Long Thanh Sơn, ba người thân thiết nhất của hắn đều ở trong quân doanh của Vương gia, khẳng định là vô cùng nguy hiểm!

- Lý lão, người còn do dự gì nữa?

- Chuyện này, hắc hắc, lão nhân gia ta không phải do dự, cũng không sợ hãi cái gì, ta chính là muốn, chính là muốn...

Lý Cuồng Phong cân nhắc mãi, rốt cục viện ra một cái lý do sứt sẹo:

- Đúng rồi, đúng rồi, ý của ta là, ta chỉ là người có trái tim đầy tình yêu thương, không thích hợp đánh người, người mới là người bị đánh, hẳn là nên tự mình lấy lại danh dự đi, đúng rồi, chính là như vậy, người tự mình đi báo thù đi nhé, lão nhân gia ta không ra mặt được!

Mẹ nó chứ!

Đến lúc bàn tăng có bản lĩnh báo thù, A La bọn hắn đã sớm chết sạch không còn một móng! Trầm Côn vội la lên:

- Lý lão, ta chỉ là Lục Nguyên trung đoạn, hơn nữa còn trúng Thực cốt tán...

- Hắc hắc, lão nhân gia không kiềm chế được như ta, làm sao lại không rõ thực lực của người?

Lý Cuồng Phong đột nhiên cười cười thần bí:

- Khi chữa thương cho người, lão nhân gia ta đã kiểm tra, mức độ linh khí của người đã đạt đến Lục Nguyên đỉnh phong, nếu không vì Thực cốt tán phát tán, người hiện tại có thể tấn cấp đến Lục Nguyên thượng đoạn...Hiểu được ý tứ của Lý Cuồng Phong, Trầm Côn hai mắt nhỏ sáng rực lên.

- Lão nhân gia ta mặc dù không có bản sự giải được Thực cốt tán, chính là “Ngự thú tâm kinh” của ta có ‘Giá y pháp’...

Lý Cuồng Phong cười dài nói:

- ‘Giá y pháp’ là một cách vận dụng khác của “Ngự thú tâm kinh”, tên gọi, tác dụng giống nhau, chính là coi mình là vật dẫn cho yêu thú, đem linh khí của mình phân cho yêu thú, mạnh mẽ đề cao cấp bậc của yêu thú!

- Lý lão, tức là lão muốn đem linh khí chuyển sang cho ta?

Trầm Côn kinh ngạc nói:

- Kia chẳng phải là sẽ giảm cấp bậc của người xuống sao?

- Thực lực của ta đã tới cảnh giới này, chẳng lẽ một chút linh khí đề thăng người từ Lục Nguyên trung đoạn lên thượng đoạn lại không có sao?

Lý Cuồng Phong cười ha hả:

- Tiểu tử, Lý Cuồng Phong ta tuyệt đối không bạc đãi thân nhân của mình, cho ta ba ngày, ta sẽ bồi dưỡng người thành ngự thú sư mạnh nhất Bắc Cửu Châu, không ai sánh được!

Trầm Côn đột nhiên cảm giác được vận *** chó của mình cũng chẳng kém gì A Phúc. Ngày hôm qua còn phải nơm nớp lo sợ đề phòng Lý Cuồng Phong, ngày hôm nay, lão ta lại thành người trợ giúp hẳn dấy nhanh tốc độ tu luyện!

Đương nhiên, Trầm Côn vẫn còn chút hoài nghi, ba ngày có đủ để tạo ra một ngự thú sư mạnh nhất Bắc Cửu Châu? Lý Cuồng Phong có bản lĩnh này thật không? Đêm khuya hôm ấy, Lý Cuồng Phong quả thật truyền cho Trầm Côn một chút linh khí, trị nội thương trên người hắn, sau đó, hai người ngồi đối diện nhau trong sơn động.

- Xú tiểu tử có biết đây là gì không?

Lý Cuồng Phong giơ quyển “Ngự thú Tâm kinh” lên cao, híp mắt hỏi:

- Đừng nói với ta đây chỉ là một quyển sách bình thường, kẻ bất kham như người, suy nghĩ cho kỹ, chớ có nói những lời vô nghĩa.

- Đây là...

Trầm Côn nghĩ một lúc rồi nói:

- Đây đương nhiên không phải một quyển sách, đây chính là cầu nối, là vật dẫn trung gian của ngự thú sư, là cầu nối bằng hữu của ngự thú sư với yêu thú!

Từ lần mắng Lý Mục lúc trước, Lý Mục liền không thèm nói với Trầm Côn câu nào, tự nhiên không truyền thụ ngự thú bí pháp cho hắn, cho nên hiểu biết của Trầm Côn rất ít ỏi - cầu nối trung gian giữa ngự thú sư với yêu thú, ý này là do Trầm Côn nghĩ ra.

- Không sai, cùng yêu thú mở ra quan hệ, trở thành bằng hữu của yêu thú, người nói như vậy cũng có thể nói đã nhập môn ngự thú sư, có điều là...quá nông cạn. Người muốn biết lão nhân gia ta coi “Ngự thú Tâm kinh” là gì không?

Lý Cuồng Phong thần bí cười cười, đột nhiên xoạt xoạt mấy tiếng, đem “Ngự thú Tâm kinh” trong tay xé thành mảnh nhỏ.

- Lão nhân gia coi “Ngự thú Tâm kinh” này chỉ là cái rắm!

Lý Cuồng Phong lớn tiếng nói:

- Bởi vì ngự thú bí pháp phát triển cho tới hôm nay, đã xuất hiện vô số biến hóa, quan điểm đề ra của “Ngự thú Tâm kinh”: ‘Trở thành bằng hữu của yêu thú’ đã quá lỗi thời, giờ hãy nghe cho kỹ...Người chính là yêu thú, yêu thú chính là người, người là hóa thân của yêu thú, cùng yêu thú không phân biệt, đây mới là cảnh giới cao nhất của bí pháp ngự thú!

142. Chương 140: Hóa Thân Thành Yêu Thú

Thanh âm đề tỉnh của lão vào đến tai Trầm Côn, làm cặp mắt ti hí của hắn phát sáng, vào đến linh hồn hắn, làm cho Lý Mục ngu ngốc cũng phải mở mắt ra.

- Hóa thân yêu thú, cùng yêu thú không thể tách rời.

Lý Mục bùi ngùi thở dài:

- Có thể lĩnh ngộ đến bước này, Lý Cuồng Phong người không hổ là con cháu của ta, khoảng cách đến đệ nhất luân hồi Vũ tông cũng không xa nữa.

Vương Kiêu đứng bên cũng mạnh mẽ mở to mắt:

- Lý Mục, người nói hắn đã gần với Vũ Tông đệ nhất luân hồi?

- Không sai!

Lý Mục nghiêm mặt nói:

- Hắn sẽ nhanh chóng giúp Trầm Côn tiến xa, chỉ cảnh giới như chúng ta thì mới hiểu được Lý Cuồng Phong đã tiếp cận Hỗn Độn vô tung duy nhất thời đại!

- Hai vị lão huynh, Lý Cuồng Phong thật sự giỏi như vậy sao?

Nghe được đối thoại của hai cái Vũ Hồn, Trầm Côn cười híp cả mắt, lớn tiếng nói:

- Lý lão, mau dạy ta, cái gì gọi là không thể phân biệt với yêu thú!

- Đơn giản, ta sẽ lấy một ví dụ cho người hiểu!

Lý Cuồng Phong hướng về phía ngoài sơn động tiêu sái vỗ tay một cái, một lát sau, một con thỏ lang ung dung chạy đến.

- Nhìn thấy con thỏ lang này chứ?

Lý Cuồng Phong vuốt ve trán con thỏ lang nói:

- Nếu là quan điểm của “Ngự thú Tâm kinh”, nếu người muốn con hổ lang này chiến đấu vì người, chỉ có cách trở thành bằng hữu của nó, dùng thân phận bằng hữu cầu nó giúp đỡ, nhưng lang dù sao cũng vẫn là lang, nó sao có thể vì một bằng hữu không cùng loại mà đánh đến mức sống chết được?

- Đương nhiên là không thể rồi!

Trầm Côn tựa hồ minh bạch cái gì.

- Cái này cũng là quan điểm của con người, con người chúng ta có thể vì người khác liều mạng, nhưng không có bất cứ người nào liều mạng vì một con sói, hay một con dê, nói đến cùng, không phải ta kỳ thị gì các loài khác, mà tất cả sinh vật đều vì đồng loại với mình mà thôi!

- Nói rất hay!

Lý Cuồng Phong lớn tiếng nói:

- Đây chính là lý do phải làm được hóa thân yêu thú: Nếu yêu thú chỉ tử chiến vì đồng tộc, như vậy người liên hóa thân thành đồng tộc của nó là được!

Nói xong, Lý Cuồng Phong thân hình vặn vẹo kịch liệt, một màn sương khói bốc lên, một lát sau lão xuất hiện nhưng đã biến thành dã lang!

- Đã minh bạch chưa? Đây là trụ cột của hóa thân yêu thú, biến thân thuật!

Lý Cuồng Phong tiếp tục giải thích:

- Biến thân thuật có thể giúp người biến thành một loại yêu thú thể tích tương đương với người, sau đó với ngự thú bí pháp, người có thể lấy thân phận đồng tộc, hiệu lệnh cùng yêu thú hợp lại đánh một trận tử chiến?

- Lý lão, lão biến hóa như thế nào vậy?

Trầm Côn mừng rỡ nhìn Lý Cuồng Phong đang vênh đuôi:

- Mau mau nói bí pháp cho ta biết!

- Bí quyết rất đơn giản, lấy tư chất của người mà nói chỉ mất vài phút là học được thôi, có điều trước hết, người phải lựa chọn.

Lý Cuồng Phong chậm rãi nói, hiển nhiên tiếp theo đây mới là mấu chốt của việc hóa thân yêu thú.

- Xú tiểu tử, trong giai đoạn đầu, người chỉ có thể hóa thân thành một loại yêu thú, như vậy người nhất định phải suy nghĩ cho kỹ định hóa thân thành yêu thú nào?

Lý Cuồng Phong nghiêm túc nói:

- Nên nhớ, lần hóa thân yêu thú thứ nhất chính là trụ cột bí pháp tu luyện của người sau này, nếu lựa chọn sai, người sẽ hối hận cả đời, nhất quyết phải chọn đúng.

- Yên tâm, yên tâm, ta đã suy nghĩ kỹ rồi!

Trầm Côn cười híp mắt khoát tay nói.

- Ta còn chưa nói xong mà người đã chọn được rồi à?

Lý Cuồng Phong há hốc cái miệng không răng.

- Lý lão đã ám chỉ rõ ràng rồi, ta lại không hiểu sao?

Trầm Côn chỉ vào con hổ lang nói:

- Lang, tuy rằng độ lớn của thân thể hay sức chiến đấu không thể sánh ngang với sư tử, hổ, gấu chó, nhưng trên đại lục chúng là giống đoàn kết nhất, cũng là loại yêu thú tàn khốc nhất, nhờ tính đoàn kết của nó, sau khi ta biến thân thành lang, có thể gọi đến một bầy lang vô cùng cường đại!

- Ha ha, không hổ là hậu nhân của Lý Cuồng Phong ta, rất tốt!

Lý Cuồng Phong cười ha hả, đem một đoạn khẩu quyết truyền cho Trầm Côn:

- Hiện tại làm theo ta, thở nhẹ nhàng, học theo nhịp thở của lang!

Được Lý Cuồng Phong chỉ điểm, Trầm Côn vươn một bàn tay ra, chậm rãi đem linh khí rót vào trong các khớp xương.

Tách, tách, tách.

Khung xương lách cách một trận, sau đó cánh tay Trầm Côn bỗng dài ra gấp đôi, ngón tay, lợi trở nên dài ra, nồng đậm màu đen của lông sói, đã biến thành móng vuốt của lang sói không sai.

Nhẹ nhàng vung lợi trở, Trầm Côn phát hiện tốc độ đã nhanh hơn trước rất nhiều, thậm chí còn mang theo sức mạnh của lang!

- Đây chính là lợi thể thứ hai của việc hóa thân yêu thú!

Lý Cuồng Phong giải thích:

- Sau khi biến thành lang, chẳng những người có được sự trung thành nhất mực của chúng, mà còn có được những ưu điểm của chúng nữa, vô cùng nhanh nhẹn, thậm chí trong đêm trăng tròn, người còn có thể hóa thân thành Khiếu Nguyệt Thiên Lang, sức chiến đấu tăng lên mười mấy lần!

- Ngao...

Trầm Côn trả lời bằng một tiếng chó sói tru đầy hứng khởi, hắn chậm rãi đứng lên, thân cao gần ba thước, thân dài thon thả, lông đen mượt loáng bóng, nanh vuốt sắc bén, hắn đứng là đã hóa thân thành một lãnh khốc Lang Nhân.

Cùng lúc đó, ánh mắt thổ lang đã thay đổi, nó không còn đề phòng Trầm Côn nữa, mà thân mật chạy lại cọ cọ vào chân Trầm Côn, phát ra tiếng gừ gừ nhỏ nhỏ.

- Ách...

- Lý lão, con thổ lang này đang làm gì đó?

- Tìm phối ngẫu a! (Tìm bạn đời đó)

- A!

- Da! Đây là một con sói cái đó!

-! @ @#%# @%

Lý Cuồng Phong nói ba ngày là có thể đem Trầm Côn bồi dưỡng thành ngự thú sư mạnh nhất Bắc Cửu Châu, điều này thật ra lại là đánh giá quá thấp thiên phú cường hãn của Cửu Châu Trầm Côn.

Đến đêm khuya, Trầm Côn liền hiểu rõ bí pháp biến thân thuật, hơn nữa thời gian biến thân lên đến nửa giờ - đó còn là chưa cần vận dụng đến năng lực ngự thú của Thiên hoàng, nếu Vũ Hồn của hắn được đề lên mức Ngự thú Thiên hoàng, hắn thậm chí có thể biến thân vĩnh viễn thành Lang Nhân.

Sáng sớm hôm sau, trong sơn động vang lên tiếng hú vang của Trầm Côn, gọi đến gần tám chín trăm con thổ lang, triệu hoán thuật của hắn cũng đã thần tốc thành tựu.

Chạng vạng ngày hôm sau, Lý Cuồng Phong treo ngược trên không, đỉnh đầu chống lên đỉnh đầu Trầm Côn, đem một bộ phận linh khí truyền sang người hắn, không có bất cứ khó khăn gì, Trầm Côn thành công thăng cấp lên Lục Nguyên thượng đoạn, khoảng cách với Hồng Nguyên Vũ Tông cũng chỉ còn một bước ngắn.

Mà sang ngày thứ ba, Trầm Côn đã phát hiện những ưu điểm của thuật biến thân:

Thực cốt tán độc tính chỉ nhằm vào nhân loại, cho nên khi hắn biến thành thân thể Lang Nhân, không còn xuất hiện hiện tượng mất linh khí nữa!

Đương nhiên, do độc tính chỉ phát tác với nhân loại, nên chỉ khi hắn biến thân thành Lang Nhân thì mới khắc chế được.

Sau ba ngày huấn luyện, Trầm Côn đã thoải mái bước ra khỏi sơn động, quay đầu nói:

- Lý lão, người thật sự không theo ta quay về Xích Tiêu thành sao?
- Ta đã nói không là không!

Lý Cuồng Phong lắc đầu nguầy nguậy, nhưng cuối cùng cũng không nén được nỗi nhớ nhà.

- Nếu không chờ người cứu được những người khác trong Lý gia, mang tới đây cho ta gặp mặt!
- Người là sợ gặp lại người nào hay sao?

Trong ba ngày ở chung, Trầm Côn cảm giác được Lý Cuồng Phong giống như có ẩn tình khó nói, cho nên mới không dám trở về Xích tiêu thành.

- Cường đại như lão nhân gia đây, còn phải e ngại người nào?

Lý Cuồng Phong chống nạnh, tức giận quát:

- Đi mau lên, đi mau, người mà còn nói thêm gì nữa, lão nhân gia cũng không ngại trang điểm thêm cho người vài nét!

Trầm Côn bất đắc dĩ cười cười, lên đường trở về.

- À, này!

Lý Cuồng Phong đột nhiên gọi lớn, chần chừ nói:

- Xú tiểu tử, sau khi người báo thù xong, tốt nhất lập tức rời khỏi Xích Tiêu thành, nếu chạy không thoát, bị người nào đó chặn lại, thì ngàn vạn lần cũng đừng nói là đã theo học ngự thú thuật của ta nghe chưa!
- Đã hiểu, ta chưa từng gặp qua lão!

Trầm Côn đã hiểu rõ, Lý Cuồng Phong quả thật đang sợ một người nào đó.

Có điều lấy thực lực của lão, trừ bỏ một vài cường giả trong truyền thuyết của Cửu Châu ra, còn có ai có thể làm lão sợ được đây?

Nhìn bóng Trầm Côn dần khuất, Lý Cuồng Phong bỗng nhiên thở dài, sau đó hẩn nhìn bầu trời, cực kỳ hứng thú chống nạnh hát cao giọng:

- Thanh xuân...niên thiếu...ưu úc...đích ngã đa...nha ma tình! Ái...nha ma thâm! Ngã phong lưu thích thăng thủy nhân tri. (DG: Tuổi xuân vắng những ưu phiền, già nua lắm nỗi chuân chuyên đêm ngày, ái tình còn mãi đậm sâu, phong lưu quen tính ai đâu hay cùng)

Thật là một lão già quái dị đáng yêu đi. Mang theo thực lực cường đại cùng lòng tin tuyệt đối, Trầm Côn lại xuất hiện trước tổ phần Vương gia.

Lúc này tại tổ phần Vương gia, sau khi Hoàng Hành cùng Hoài Tâm ra tay thu thập, bốn tên đầu lĩnh La Quan Vương Hùng đều bị bắt làm tù binh, quân đội kẻ bỏ trốn, kẻ bị bắt. Lúc Trầm Côn trở lại, quân đội đã bao vây xung quanh lăng mộ, mà Hoàng Hành mang theo một nhóm người đang đứng trước lối ra vào mộ phần, mặt mày cau có. Ba ngày nay, bọn hắn còn chưa tiến vào lăng mộ sao?

- Biến hình thuật, Nhân Lang biến hình!

Trầm Côn vẫn chỉ là Lục Nguyên hạ đoạn, không có khả năng một chiêu đánh ngã được Hồng Nguyên Vũ Tông, cho nên hắn khẽ kêu, hóa thành một con tuyết lang màu bạc, ở phụ cận vòng vây tìm cơ hội đánh lén.

Khi trời bắt đầu tối, Trầm Côn rút cục phát hiện ra sơ hở, hắn chạy một mạch vào giữa khu vực tập trung yêu thú của ngự thú sơn trang, lúc này Vũ Hồn Ngự thú Thiên Hoàng của hắn cũng đã thức tỉnh.

- Mỹ nữ, thế nào rồi?

Trầm Côn cọ cọ vào sau lưng một con mẫu lang, cái đuôi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mông con mẫu lang (éc) (hành động tao nhã). Hắn cười híp mắt dùng lang ngữ hỏi.

- Còn có thể thế nào, như cũ thôi, mỗi ngày đều vui vẻ ăn chơi.

Mẫu lang nghiêng đầu nhìn sang, đột nhiên phát hiện ra Trầm Côn Uyển Như Kiếu Nguyệt, một thân mao bì thánh khiết (da mịn màng, lông bóng loáng), ánh mắt nàng soi cái sáng rực lên:

- Ai u, anh chàng đẹp trai mới tới sao? Lại đây nào, chúng ta từ từ ngồi xuống tâm sự nhé!

Mẹ nó chứ!

Này mẫu lang không phải là nhìn trúng bản tăng chứ? Trầm Côn sau khi biến thân đáng vẻ quả thực khỏe đẹp, hấn đành phải kiên trì ngồi xổm bên cạnh mẫu lang.

- Tốt, mỹ nữ, có chuyện gì hay nói cho ta nghe một chút đi!

- Nào có chuyện gì hay! Từ sau cái kia Trầm Côn trốn đi, Hùng Tam Bảo cùng Lý Hồng Loan đều bị hạ độc, cho nên, chúng ta chỉ còn nghe chuyện về Hoàng Hành thôi!

Hóa ra mấy vị đầu lĩnh bị bắt, mỗi người bị đối xử khác nhau.

Đầu tiên là La Phóng Viễn, vì Hoàng Hành kiêng kỵ thực lực Vũ Quân, nên đã thả hấn ra, còn phụ thêm một lá thư nhận lỗi - đại khái nói bọn hấn không muốn là địch nhân của Vũ Quân, sau khi tìm thấy bảo vật trong lăng mộ, nhất định sẽ chia một phần cho Vũ Quân, thỉnh Vũ Quân không nên tức giận, vân vân...

Quan Lãng không có ai nâng đỡ, cũng chẳng có anh em họ nào mạnh mẽ truyền thuyết (?), nên được đối xử kém hấn, hấn bị giam lỏng trong quân doanh, thủ hạ dưới quyền thì bị Hoàng Hành điều đi đàm phán với Tây Hán quốc.

Xui xẻo nhất là Vương Đặc, Hùng Tam Bảo cùng Lý Hồng Loan, bọn hấn không có chỗ dựa vững chắc, lại cũng không có tác dụng trong đàm phán, vì thế Hoài Tâm không chút khách khí, hạ độc bọn họ, buộc ba người thành những quân cảm tử tìm đường vào lăng mộ.

- Thế còn thủ hạ của Vương Đặc thì sao?

Trầm Côn lại hỏi:

- Người có thấy một tên mập mập sống mũi gãy, một con gấu chó nhỏ, một bạch y thiếu nữ vô cùng xinh đẹp không?

- Đặc biệt xinh đẹp? Nàng ta có xinh đẹp hơn ta không?

Mẫu lang ghen tuông lồng lộn hằm hừ:

- Người nói mấy người này, ta đều đã gặp qua, bất quá tình huống của họ có chút đặc biệt, cái tên mập mập vận khí tốt nhất, ngày hôm qua Tây Sơn động đất, hấn bỏ chạy đến chỗ cống ngầm rồi không thấy đâu nữa (cái này đúng tác phong của A Phúc rồi). Chính là bạch y nữ tử cùng con gấu chó tiểu suất ca, người không cần nghĩ đến bọn hấn nữa, bọn hấn sẽ nhanh chóng biến thành tử thi thôi!

143. Chương 141: Âm Vân Độc Quái

Nghe đến đây trái tim Trầm Côn thất lại.

- Tiểu suất ca, sắc mặt người sao khó coi như vậy, là lo lắng cho người đàn bà kia sao?

Nhìn Trầm Côn bằng ánh mắt ai oán, mẫu lang ghen tức thở dài:

- Đi thôi, ta dẫn người đi xem...Năm nay quả là có nhiều chuyện kỳ lạ, tiểu suất ca của lang tộc mà lại thích một nhân loại không đuôi, nàng ta làm sao có bộ lông mượt mà, cũng chẳng có răng nanh sắc bén...

Trầm Côn nghe mẫu lang nói mà đỏ mặt lạnh, ảo não đi tới khu vực của đám mây độc, rồi tiến vào sơn cốc đến cửa lăng mộ Vương gia.

- Hoài Tâm đại sư, người thật sự muốn dùng cách này sao?

Hoàng Hành đứng nhìn về đám mây độc ở xa xa, bần khoản lo lắng nói:

- Biện pháp này tạo sát khí quá nặng, làm ảnh hưởng đến thiên hòa, ta sợ thiên đạo sẽ không dung tha cho chúng ta!

- Chẳng lẽ người còn có biện pháp khác?

Hoài Tâm bất đắc dĩ thở dài:

- Ba ngày qua, bần tăng đã dốc hết năng lực, dùng ba mươi bảy biện pháp khác nhau, nhưng không thể phá giải đám mây độc này, ai, từ sau khi Độc Phật Huyền Si chết đi, trong thiên hạ không hề xuất hiện độc vật lợi hại như vậy, muốn dùng biện pháp bình thường hóa giải độc chất này, chỉ có Huyền Si sống lại mới làm được thôi.

- Biết là thế...

Hoàng Hành vẫn còn băn khoăn do dự:

- Vẫn là để cho ta nghĩ kỹ đã!

Bằng vào bổn sự của Hoài Tâm - một trong tam đại được tề sư mà cũng không thể phá giải độc vân.

Trầm Côn nghe lén được chuyện này mà ngẩn ra, theo lời bọn hắn, cái 'Biện pháp phi thường' ấy là gì.

- Hoàng huynh, chúng ta không có nhiều thời gian suy nghĩ đâu!

Hoài Tâm cau mày nói:

- Lúc này La Phóng Viễn khẳng định đã về tới Trung Châu Đường Quốc, đi gặp Vũ Quân rồi...Người nghĩ mà xem, một khi Vũ Quân biết được cách làm của chúng ta, hẳn không thể không đến Xích Tiêu thành? Vũ Quân mà đến, chúng ta còn có cơ hội phá giải độc vân sao?

Ngữ khí nặng nề, hắn nói tiếp:

- Trung Châu Vũ Quân tàn nhẫn hiếu sát, nếu đã xuất hiện sẽ đổ sát máu chảy thành sông, chúng ta nhất định phải lấy được bảo vật trước khi hắn đến!

- Đúng thế!

Nghe đến tên của Trung Châu Vũ Quân, Hoàng Hành nhanh chóng hạ quyết tâm, ra lệnh:

- Người đâu, đem đỉnh lô đến đây!

Mấy tên binh lính bị độc được khống chế lập tức lĩnh mệnh, chạy đến mấy cái lều trại phía xa, áp giải mười mấy người đi ra, nhìn thấy có Vương gia phụ tử, Hùng Tam Bảo, Lý Hồng Loan, A La, tất cả những người Trầm Côn muốn tìm đều xuất hiện.

Tất cả những người này đều bị khóa sắt khóa tầng tầng lớp lớp trên người, dưới chân đều mang theo cùm chân cực nặng, dáng vẻ đều rất uể oải, chỉ có A La là ngoại lệ: Nàng vẫn mặc áo lụa trắng, không nhiễm một hạt bụi, phong thái ung dung tiêu sái như tiên nữ Uyển Như xuất trần. Thậm chí xích hồng sắc trường kiếm vẫn đang ôm trên ngực, đi trước đội binh áp giải, giống hệt tướng quân tiên phong đang xuất chinh.

- Đây là nữ nhân ngươi muốn tìm?

Mẫu lang trừng mắt liếc Trầm Côn:

- Bất quá cũng chỉ thế mà thôi!

- Mỹ nữ, đừng nhìn ta như vậy được không...

Trầm Côn đổ mồ hôi lạnh ướt hết cả lông:

- Người nói ta nghe tình hình nữ nhân này, mấy ngày nay nàng có bị khi dễ hay không?

- Nàng không bắt nạt người khác đã là may lắm rồi!

Mẫu lang cắn giận nói:

- Sau khi tên Trầm Côn kia mất tích, tất cả mọi người đều bị nghiêm hình tra tấn, nhưng nữ nhân này, không biết nàng ta dùng yêu pháp gì mà làm Hoài Tâm phá lệ vô cùng khách khí, người thấy không, trên người nàng ta không hề có hình cụ, lại còn được giữ vũ khí nữa!

- A La không bị khi dễ là tốt rồi...

Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra.

Chính là một giây sau, Hoàng Hành liền tiến thẳng đến trước mặt A La, cười nói:

- Nha đầu, mấy ngày nay có thoải mái không?

- Cũng tạm được...

A La ảo não thốt lên:

- Chính là lều trại quá bẩn, thực vật cũng không sạch sẽ, trong nước có tạp chất...Đúng rồi, người được phái tới chăm sóc cho binh lính của ta cũng không sạch sẽ, binh sinh ta không chịu được những thứ bẩn thỉu, thế mà đưa cơm cho ta lại không chịu rửa tay...Trời ơi, ta vừa nhớ ra, bát đũa ta ăn các ngươi có rửa sạch không vậy...Còn có, còn có, không...không thể tha thứ nhất là, người thế nhưng mỗi ngày chỉ cấp cho ta một chậu nước tắm, không thể chịu được, bẩn quá, mười lăm phút rồi ta không có rửa tay nữa!

Hoàng Hành á khẩu không nói nổi lời nào, Hoài Tâm thì cả giận quát:

- Xú nha đầu, ngươi nên nhớ, ngươi chính là tù binh!

- Tù binh cũng có quyền của tù binh chứ!

A La tháo cái bao tay ra, chậm rãi lau sạch từng cái móng tay một. Dù các đầu ngón tay của nàng sạch sẽ, trắng bóng như bạch ngọc.

- Ai, vẫn là Trầm Côn nhà ta thực biết nghe lời, ít nhất luôn giữ khoảng cách một thước với ta, trước khi nói chuyện ăn hai khối kẹo thơm miệng, không giống lũ miệng thối các ngươi...

- Nha đầu chết tiệt kia!

Hoài Tâm giận tím cả mặt.

- Được rồi, đại sư, chúng ta không nên tranh cãi với kẻ sắp chết làm gì!

Hoàng Hành lạnh lùng nói.

Hắn nhìn chằm chằm vào A La, lạnh lùng hỏi:

- Nha đầu, biết vì sao chúng ta lại phá lệ ưu đãi cho ngươi không?

A La chìa ngón tay út vừa lau sạch sẽ xong, từ tốn đáp:

- Dùng ngón tay nghĩ cũng biết, các ngươi không có cách nào phá giải độc vân, định dùng biện pháp được vật cấm kỵ “Nhân nhục đỉnh lô” chứ gì.

- Cô cô, cái gì gọi là “Nhân nhục đỉnh lô”, tiểu sinh khẩn cầu cô cô giải thích!

Long Thanh Sơn rung đùi đắc ý hỏi.

A La từ tốn nói.

- Nhìn thấy đám mây độc phía trước không?

Ngón tay A La chỉ vào đám mây độc trước mặt Hoàng Hành bĩu môi nói:

- Mấy ngàn năm trước, trên đại lục cũng từng xuất hiện qua loại độc vật cường đại giống như thế này, đã hại chết không ít được tề sư, sau đó, một được tề sư tà đạo nghĩ ra biện pháp, dùng người sống làm vật liệu để luyện chế ra những quái vật nhiễm cực độc, sau đó cho những quái vật này tiến vào đám mây độc, dĩ độc trị độc!

- Ô, biện pháp này đúng là thật độc ác!

Long Thanh Sơn hít một hơi lạnh, vỗ ngực nói:

- Tiểu sinh cảm thấy sợ quá!

- A, nha đầu ngươi cũng biết không ít!

Hoàng Hành cười lạnh tiếp lời:

- Không sai, ta chính là muốn dùng ngươi để tạo ra thủ lĩnh cho nhóm độc quái, do đó mới hết sức chiều chuộng tính kén ăn của ngươi, lại giúp ngươi bảo trì thân thể tốt nhất...Nói xong, hắn ra lệnh cho binh lính nhóm tù binh lại một chỗ. Rồi, thừa dịp Hoài Tâm còn đang điều chế thuốc, nhanh chóng ra lệnh:

- Các ngươi nghe cho rõ đây, Hoài Tâm đại sư sẽ biến các ngươi thành quái vật kịch độc, sau đó, các ngươi đi theo nha đầu kia, tiến vào đám mây độc theo hướng tây bắc, đi thẳng mười lăm bước, rồi chuyển sang hướng Tây...

- Ác tặc, đừng hòng chúng ta nghe lời ngươi!

Không đợi Hoàng Hành nói xong, Vương Nhất Sơn hét lớn, Vương Dịch cũng cả giận nói:

- Đi vào cũng chết, không đi cũng chết, vì sao chúng ta phải nghe các ngươi, các ngươi nghĩ chúng ta là lũ ngốc sao?

- Chết, cũng có rất nhiều kiểu chết!

Hoài Tâm đi tới, trong tay cầm một cái khay đựng đầy thuốc, cười nói:

- Các ngươi hiện tại chỉ có hai con đường, thứ nhất là ăn độc dược của bản tăng, biến thành quái vật không có thần trí, thứ hai...

- Lấy ngươi làm gương!

Theo tiếng cười của Hoài Tâm, hai tên lính bắt lấy Vương Nhất Sơn, một binh sĩ khác vung roi da lên nhằm thẳng đầu hắn hung hăng đánh xuống.

- Đây là cách thứ hai,...

Nếu không nghe lời, bản tăng sẽ để cho hắn sống không bằng chết, cuối cùng...Khiến hắn phải quỳ gối dưới chân bản tăng, cầu xin bản tăng siêu độ cho hắn! Mấy người tù binh không ai nói gì thêm, Hoài Tâm cũng mỉm ý nở nụ cười:

- Người đâu, mời các vị thí chủ há mồm ra!

Mấy trăm tên binh lính xông lên, đầu tiên đẩy ngã tù binh, sau đó đạp một cước lên xương sống của họ, thừa dịp những tù binh bị đau há mồm ra kêu, Hoài Tâm vung tay bắn ra, mấy chục viên thuốc liền bắn vào miệng những người tù.

Viu, viiu, viiu, viiu...

Chứng kiến cảnh này, Trầm Côn vốn đang định đánh lén cũng cảm thấy bất an, phải biết rằng, nếu uống thuốc này vào, những người đó chắc chắn sẽ biến thành những quái vật nhiễm kịch độc không có thần trí. Cho nên dù biết đánh không lại hai tên Hồng Nguyên Vũ Tông, nhưng cũng phải liều mạng! Trầm Côn gầm nhẹ một tiếng, vội lao ra cứu người.

- Tiểu suất ca, ngươi muốn chết sao?

Đột nhiên, mẫu lang áp sát bên thân Trầm Côn, đẩy hắn ngã xuống:

- Ngươi nên nhớ, chúng ta chính là yêu thú, không cần vì vài cái nhân loại mà chết! Nhìn thấy thế là được rồi, mấy người này chết sớm một chút, chúng ta cũng sớm thoát khổ...Nghe lời ta đi, chẳng lẽ ta lại hại ngươi sao?

Cơ hồ là đúng lúc chứng kiến Trầm Côn có ý tứ cứu người, những yêu thú xung quanh lạnh lùng vây hắn lại:

- Tiểu tử, ngươi rời khỏi đây mau, Hoài Tâm mà thấy thì sẽ cho rằng yêu thú chúng ta là địch nhân, ngươi không được gây ra phiền toái cho chúng ta, hiểu rõ chưa?

Trầm Côn có ngự thú bí pháp, chỉ cần hừ lạnh một tiếng cũng làm bọn yêu thú phải rút lui, có điều bị bọn chúng trì hoãn, những viên thuốc kia đã bắn vào miệng tù nhân mất rồi.

- Ôi...!

Trong nhóm người thì thực lực của Vương Nhất Sơn là yếu nhất, hắn lập tức run rẩy, ngoài da nổi lên những viên xanh, trắng, những khối cơ trên mặt sưng lên rồi chảy dài ra như người bị phù lâu năm, thân thể của hắn cũng từ từ bành trướng lên, cơ bắp trên người to ra chậm rãi xé rách y phục, biến thành một quái vật to lớn quanh người có đám mây xám bao phủ.

- Nhất Sơn!

Vương Dịch bị thống hết lên, nhưng thân thể lão cũng bắt đầu biến hóa. Chỉ một lát sau, phụ tử Vương gia, Lý Hồng Loan, Hùng Tam Bảo, còn có mười mấy đầu linh cao cấp thủ hạ đều biến thành mười mấy...Không, là hơn mười mấy quái vật kịch độc với đám mây xám quanh thân (u vân độc quái).

- Ha ha!

Hoài Tâm cười nhạt một tiếng, đưa đến trước mặt A La hai viên thuốc:

- Nữ thí chủ, ngươi thật vinh quang và may mắn, đây là lễ vật ta đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngươi, một viên là độc đan để ngươi biến thành độc quái, viên còn lại là Thần Trữ đan, để ngươi có thể thay chúng ta khống chế thần trí các quái vật, trở thành thủ lĩnh nhóm độc quái...

- Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!

Về ngoài của A La thực bình thản, hoặc là nàng sớm đã quen với chuyện sinh tử, biết rằng mình phải chết nên không hoảng sợ. Nàng đưa trường kiếm lên ngang cổ:

- Uy, đừng nghĩ bốn tiểu thư là đứa ngốc, cùng lắm thì chết ở chỗ này, ta sợ ngươi sao?

Nói xong, trường kiếm nhẹ nhàng chém lên cổ.

- Ngao...

Một cái lang ảnh đột nhiên từ sau lưng nhảy ra, cái đuôi hất văng thanh trường kiếm trong tay A La, móng vuốt sói thì bổ thẳng vào Hoài Tâm. Chiêu này của Trầm Côn đã dùng hết sức bình sinh (nguyên tác: Sức bú mẹ), đôi mắt sói đã trở nên đỏ ngầu! Giờ khắc này, trong hắn tràn ngập tức giận điên cuồng, hận không thể giết sạch những người ở đây!

Con mẹ nó, con sói cái chết tiệt kia, làm chậm mất một giây của bản tăng! Chỉ một giây thôi, mà Vương Dịch, Vương Nhất Sơn, Hùng Tam Bảo, mấy thân nhân bằng hữu, đồ đệ của bản tăng đã biến thành âm u vân độc quái bị người đời phỉ nhổ...

- Hoài Tâm, lão tử làm thịt ngươi!

Trầm Côn phát huy tối đa tác dụng cường hóa của Ngự thú Thiên hoàng, móng vuốt sói đột nhiên dài ra ba thước, sắc bén như ba lưỡi đao phong (lưỡi đao).

- Sao lại thế này?

Hoài Tâm chưa kịp có phản ứng, hắn đang muốn ngăn cản A La tự sát. Đột nhiên phát hiện lang ảnh sói lao vọt tới, hơn nữa còn nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Đáng sợ hơn, khi Hoài Tâm nhìn thấy cảnh này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là:

- Hai tên ngự thú sư đã biến thành độc quái, yêu thú vì sao còn có thể làm loạn?

Chính là vì giây phút do dự này, móng vuốt sói của Trầm Côn đã bổ vào vai hắn, phốc...máu tươi văng bốn phía, cánh tay Hoài Tâm đứt ngay lập tức! Bất quá Hoài Tâm không hổ là Hồng Nguyên Vũ Tông, hắn vội vã lắc eo lùi về phía sau, bất kể xương sống bị vặn ngược, cố gắng lùi lại, khó khăn lắm mới tránh được vuốt sói trượt qua mặt, lại ảo diệu thoát được cái đuôi sói. Cuối cùng bảo vệ thành công cái mạng nhỏ.

Nhưng con sói lại tiếp tục hướng tới ngực Hoài Tâm...

Liên tiếp bị công kích trí mạng, Hoài Tâm đưa cánh tay còn lại lên vuốt trán, lòng bàn tay hần đầm mồ hôi lạnh, nguy hiểm thật, chỉ cần phản ứng chậm một chút thôi, thì cái mạng này xong rồi!

Không đúng! Hoài Tâm đột nhiên rùng mình, hần đột nhiên nhớ ra một chuyện: Đó là với những con sói lớn như thế này, cái chúng am hiểu nhất là phương thức công kích, không phải là sau vòng công kích thứ nhất, lại tiếp tục nhờ vào cái đầu vô cùng linh hoạt, quay ngược lại công kích lần hai sao?

Mới vừa nghĩ đến đây, Hoài Tâm thấy hai chân nổi lên một trận đau nhức tê liệt, cúi đầu nhìn xuống. Quả nhiên thấy con sói kia quay đầu lại, hung hăng cắn lên đùi hần. Rắc! Hoài Tâm cảm giác thấy xương đùi đã gãy, bị răng sói cắn đứt.

144. Chương 142: Đại Lễ Vật

Ngự thú sư có một quy luật cơ bản là: Ngự thú sư ở cấp bậc nào thì chỉ gọi về được yêu thú cấp bậc tương ứng, ở đây ngự thú sư chỉ có Hùng Tam Bảo, yêu thú do hần gọi về không có khả năng đạt tới cấp bậc Hồng Nguyên. Thế thì tại sao con sói này trong chớp mắt lại có thể phế bỏ một cái Hồng Nguyên Vũ Tông như thế?

Tất nhiên, một phần nguyên nhân là do sơ suất khinh thường đối thủ, nhưng căn bản là thực lực con sói này rất mạnh, có khả năng sát thương Hồng Nguyên Vũ Tông!

Hoàng Hành giật mình bừng tỉnh đầu tiên, bởi vì sau khi phế bỏ Hoài Tâm, Trầm Côn lập tức nhào đến đầu của hần.

- Nhân loại là tinh hoa trời đất, thủ lĩnh của muôn loài, nghiệt súc, người dám tổn thương nhân loại, ta sẽ thay trời diệt sát người!

Hoàng Hành chỉ xuống dưới chân, pháp trận long quyền phong đánh bại Trầm Côn ngày hôm trước lại xuất hiện, cuồng phong ào ạt phóng lên.

Lại là chiêu này? Trầm Côn trong thân thể sói lạnh lùng cười, thân mình đột nhiên tăng vọt, biến thành một Lang Nhân thon dài, cao hơn ba thước, sau đó thân hình to lớn của hần chui vào trung tâm phong nhân, nơi sức gió yếu nhất. Tiếp đó, hần dùng tốc độ nhanh như chớp, tiến đến bên cạnh Hoàng Hành.

Sưu!

Móng vuốt sói vồ tới! Hoàng Hành không kịp gọi long quyền phong về, chỉ có thể dùng tay đón đỡ. Hần vốn là một phong thủy sư thiên về công kích từ xa, làm sao chống được đòn công kích trực diện của Lang Nhân đây?

- Ngao...

Chỉ thấy Trầm Côn di chuyển cực nhanh, móng vuốt, Lang nha, lang vĩ, lang thân, mỗi bộ phận thân thể đều giống như bão táp đổ về phía Hoàng Hành. Tốc độ lang ảnh quá nhanh, cơ hồ chỉ thấy tàn ảnh, lực công kích lại rất mạnh, mỗi chiêu đều xé rách một bộ phận nào đó của Hoàng Hành, hoặc là quần áo, hoặc là huyết nhục. Nhất thời chỉ thấy nghìn vạn bóng trắng cắn xé xung quanh Hoàng Hành, làm hắc bào của hần bị xé rách thành mảnh nhỏ bay loạn đầy trời, da thịt, máu huyết phun ra bay loạn tứ tung.

- Lang này từ đâu tới?

Đám yêu thú vừa ngăn trở Trầm Côn giật mình, cùng vây quanh mẫu lang lúc trước, ai oán nói:

- Người sao không nói cho chúng ta biết thực lực của tên kia, trời ạ, chúng ta vừa rồi lại ngăn trở hần cứu người, khiến mười mấy nhân loại kia trúng độc, xong rồi, hần nhất định sẽ tính sổ với chúng ta!

- Ta, ta cũng vừa mới quen hần a!

Mẫu lang ngơ ngác nhìn Trầm Côn, tuy rằng đang sợ hãi, trong lòng nó lại cảm thấy ngọt ngào. Trời ơi, tiểu sư ca có bộ lông màu bạc hóa ra lại có thực lực áp chế một cái Hồng Nguyên Vũ Tông, ước gì mình có thể cùng hần trở thành một đôi tình nhân!

- Muội muội, đừng học nhân loại phát hoa si thế, chạy mau!

Một công lang (sói đực) vỗ vỗ đầu nó:

- Loại lang như vậy căn bản không thể nhìn trúng người, mau lên, Hùng Tam Bảo biến thành độc quái, Hoàng Hành cùng Hoài Tâm sắp xong đời, chúng ta không chạy còn chờ cái gì?

- Ca, chờ một chút thôi mà!

Mẫu lang vẫn có chút không tình nguyện:

- Chúng ta lang tộc không giống nhân loại, chỉ cần thấy thuận mắt là có thể thành đôi, nói không chừng, con dâu lang này đã rơi vào lưới tình của muội muội rồi cũng nên!

- Người đứng là kẻ ngốc!

Công lang tức giận cắn vào cổ muội muội, lôi nó chạy thật nhanh. Mẫu lang giãy giụa, phát hiện ra mình cùng Trầm Côn khoảng cách càng ngày càng xa, tha thiết hô lớn:

- Tiểu suất ca, ta gọi là Mộc Phong, tên của người là gì thế? (thật là...)

- Đồ mê trai ngu ngốc!

Trầm Côn bị mẫu lang này cản trở việc cứu người, đã sớm nổi trận lôi đình, không cần suy nghĩ liền mắng to một câu. Thế nhưng tiếng mắng truyền đi khoảng cách xa, âm thanh bị bóp méo vụn vụn đi, đến tai mẫu lang liền trở thành ý khác:

- Nghê nghê gì vậy? Người họ Nghê sao? Trời ơi, trong lang tộc chúng ta chẳng có mấy chi Lang có họ riêng đâu, người nhất định là thành viên cao quý của hoàng Lang tộc đúng không?

- Đồ mê trai ngu ngốc!

Trầm Côn lại mắng thêm một câu, mà mẫu lang vui mừng gật đầu:

- Ta đã nhớ kỹ rồi, Nghê, người họ Nghê!

Chỉ trong chốc lát, đám yêu thú đã trốn mất tăm. Bất quá các quân sĩ còn lại thì không bỏ chạy, bọn họ chăm chú nhìn Trầm Côn vững vàng áp chế Hoàng Hành, lại nhìn Hoài Tâm té ngã dưới đất, đang loay hoay tự cầm máu.

- Lừa tặc kia, mau xuất giải được ra đây!

Quân sĩ nhất tề hô lên, bọn hắc đầu trúng độc của Hoài Tâm, không có giải được thì không dám rời đi. Lúc này, Hoài Tâm đau đớn đến mức thần trí mơ hồ, căn bản không ý thức được quân sĩ đang ào ào xông tới (bữa tiệc hội đồng bắt đầu), hắc tử trong ngực lấy ra một lọ thuốc chữa thương, vừa đưa lên đến miệng, một cái chân to bất thần đạp hắc tử ngã xuống, sau đó bảy tám chục bàn tay to nện xuống người hắc tử, ra sức cào xé.

- Dừng lại, dừng lại đi, giải được không có trên người bắn tã!

Tăng bào của Hoài Tâm bị xé nát, túi tiền thì rách toang, da hắc tử cũng bị cào xé đến huyết nhục mơ hồ, hắc tử tận lực giải thích, nhưng ai mà tin được, được tề sư dùng độc khổng chế mấy vạn quân sĩ mà thuốc giải lại không ở trên người?

- Cầu tặc, bình này có phải là giải được không?

- Nói, giải được là bình màu lam hay màu tím?

Lột sạch đồ trên người Hoài Tâm, bọn lính cũng chỉ tìm thấy mười mấy bình thuốc nhỏ, mà số người trúng độc thì lên tới mấy vạn! Những tên lính khỏe nhất đã giành hết mấy bình thuốc, còn những binh lính khác không tìm thấy giải được, thẹn quá hóa giận, quyền cước đánh loạn lên người Hoài Tâm.

Hoài Tâm nhanh chóng bị cả đám người bao quanh đánh đập tới bời. Nhìn thoáng qua nơi này, Trầm Côn nhú nhú mày, rồi sau đó gia tăng tần suất công kích.

Sau hơn hai mươi chiêu, Hoàng Hành cố gắng giãn khoảng cách, phát huy được sở trường công kích từ xa. Trầm Côn nheo mắt nhìn ra được ý đồ của hắn, lập tức nhanh chóng biến chiêu, lách mình xuất hiện sau lưng Hoàng Hành, đúng lúc Hoàng Hành xoay người lại, lập tức bị Trầm Côn chặn trước mặt!

- Ngao...

Một tiếng sói tru, Trầm Côn lợi dụng lúc Hoàng Hành sơ ý, nhào lên đẩy hắn ngã xuống, rồi lang nha sắc bén lập tức đặt trên cổ hắn!

- Thôi thôi, cát bụi lại trở về với cát bụi, nhân sinh chẳng qua chỉ là chớp mắt ngắn ngủi trong vòng luân hồi, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!

Hoàng Hành xem ra cũng có vài phần khí khái, không cầu xin, không khiếp sợ, bình tĩnh đưa cổ chờ chết.

- Lão huynh, thật là kiên cường nha!

Trầm Côn bĩu môi cười, lang khẩu đột ngột cắn chặt, bất quá hắn chỉ cắn đứt gân tay cùng gân chân của Hoàng Hành, mà không thương hại tính mạng hắn.

- Vì sao không giết ta?

Hoàng Hành lạnh lùng nói:

- Muốn cho ta thành phế nhân, sống trong nhục nhã sao?

- Gấp cái gì, ngươi còn chưa tới lúc chết đâu!

Trầm Côn chỉ chỉ vào A La ở phía xa, cười hì hì nói:

- Mỹ nữ, còn cử động được không?

A La không uống độc được, sắc mặt vẫn bình thường, bất quá nghe được ngữ khí của Trầm Côn thì cau mặt lại, lạnh lùng nói:

- Ta rất tốt, mặt khác xin tiếp tục khuyên ngươi một câu, nói năng cẩn thận một chút, đừng học theo thói lưu manh của nhân loại!

- Ta...

Trầm Côn sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại được, hắn đã quá quen thuộc với A La, thường ngày vẫn kêu nàng một tiếng mỹ nữ, vỗ vai, cầm tay. Bây giờ chắc là A La không thể nhận ra hắn, nếu vẫn dùng kiểu nói chuyện ấy với nàng, khẳng định bị coi là con sói lưu manh!

- Không có việc gì là tốt rồi, hắc hắc, vậy làm phiền mỹ nữ, à, làm phiền tiểu thư, đem Hoàng Hành giam lại, đừng để hắn lẩn ra chết đó!

Trong đầu Trầm Côn bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ nghịch ngợm: Nếu A La không nhận ra mình, vậy mình sẽ dùng hình dáng lang nhân này trêu chọc nàng!

Kế tiếp, Trầm Côn quan sát kỹ từng thân bằng hảo hữu, Vương gia phụ tử, Hùng Tam Bảo, còn có Lý Hồng Loan, bốn người này đã hoàn toàn biến thành âm vận độc quái, đang quỳ trên mặt đất hoàn thành quá trình chuyển hóa. Đại cầu hùng Long Thanh Sơn cũng ăn độc được, nhưng hắn vốn là Long tộc, thân thể có đặc tính kháng độc nên vẫn còn tỉnh táo, cho nên Trầm Côn lệnh cho Thanh Sơn tạm thời đem mấy độc quái giam lại. Cuối cùng, Trầm Côn đi tới chỗ Hoài Tâm bị đánh hội đồng.

- Các lão huynh à, hắn còn sống không?

Trầm Côn chen người đi vào, sau đó bất đắc dĩ thở dài. Hoài Tâm bị đánh đến không còn nhìn ra hình người, huyết nhục mơ hồ, khớp xương bị vặn ngược, với tình hình này thì dù Độc Phật Huyền Si có sống lại thì cũng cứu không nổi.

- Ta nói các huynh đệ à, các ngươi xuống tay cũng quá độc ác đi!

Trầm Côn lắc lắc đầu:

- Hoài Tâm chết không có gì đáng tiếc, chính là hấn mà chết, thì ai giải được kịch độc trên người các người a?

- Đúng rồi a, Hoài Tâm chết rồi, ai cho chúng ta giải được?

Trong nhất thời không khống chế được nỗi thất vọng, các quân sĩ im lặng ngẩn ngơ như khúc gỗ. Hoài Tâm chính là một trong tam đại được tề sư của Cửu Châu, độc của hấn, sợ là chỉ có Việt Lão và Lạc Mai phụ nhân mới giải được, nhưng hai người đó, một kẻ xuất quỷ nhập thần, một người ở tận góc biển chân trời, căn bản không có khả năng đến cứu những binh sĩ này a!

- Làm sao bây giờ, chúng ta phải làm cái gì bây giờ?

- Mẹ nó. Vừa rồi ai giết Hoài Tâm? Đứng ra!

- Đừng cãi lộn nữa, hãy nghe ta nói!

Xem chừng quân sĩ lại sắp náo loạn, Trầm Côn quát to:

- Theo cấp bậc của quân đội chia ra, những tên cấp bậc cao nhất đứng sang một bên, sau đó các người lập tức kiểm kê nhân số, trong vòng một giờ, tính toán rõ ràng cho ta, đến tột cùng có bao nhiêu người trúng độc, trúng mấy loại độc, rõ chưa?

- Rõ!

Từ khi Hoài Tâm xuất hiện, những binh lính này biến thành đội quân không đầu, tản mạn, ai mạnh thì nghe theo, lúc này thấy Trầm Côn biểu hiện ra thực lực tuyệt đối, dĩ nhiên làm họ rầm rập tuân lời.

Chỉ một lát sau đã có kết quả: Đêm Dạ Đông Minh chạy trốn đã bỏ lại năm sáu ngàn người, Xích Tiêu thành vốn có hơn hai vạn quân bản địa không chính quy, còn có cánh Hán quân của Quan Lăng, tổng cộng có hơn năm vạn người trúng độc, đều ăn phải một hoàn độc màu xanh nhạt.

Hơn năm vạn người. Trầm Côn bỗng thấy cảm khái: Mới nửa tháng trước, bên ngoài Xích Tiêu thành có hai mươi mấy vạn đại quân tập hợp dàn trận, thế mà qua có mười mấy ngày, chỉ còn lại có hơn năm vạn người, trong chiến tranh, mạng người đúng là không đáng một đồng! Sau khi kiểm kê xong, mấy đầu lính được cử ra tới trước mặt Trầm Côn ngu ngơ hỏi:

- Lang tộc đại nhân, chúng ta, chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

- Hạ trại tại Vương phủ cùng ngự thú sơn trang, tiền Phật tiền tới Tây Thiên, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải độc cho các người và những người khác!

Trầm Côn vừa đi đến chỗ lều trại tù binh vừa nghĩ - Đại tướng quân Quan Lăng vẫn còn ở đây, xử lý đám tàn binh đó như thế nào, còn phải xem ý tứ của tướng quân đã.

- Quan lão huynh, người nhìn rõ rồi chứ?

Vào trong lều, Trầm Côn thấy Quan Lăng đang ở sau rèm nhìn ra, hấn cười híp mắt gật đầu một cái, khuôn mặt biến hóa lại thành hình dáng vốn có của hấn, cười nói:

- Là ta, Trầm Côn, không tính Vương gia cùng ngự thú sơn trang hơn hai vạn người, nơi này còn có ba vạn binh lính bị trúng độc, đại bộ phận đều là binh lính nỏ Chư Cát của người, người định xử trí bọn hấn thế nào đây?

- Ai!

Biểu hiện của Quan Lăng thực cổ quái (chẳng kém gì Trầm Côn), hấn vốn là thổ dài, rồi lại lưu luyến nhìn về phía đám binh lính, rồi chậm rãi ngồi xuống.

- Lão huynh, người phải nói gì đi chứ?

Trầm Côn truy vấn.

- Ta nghe nói người ở Đại Triệu vương triều xây dựng lại Vô Ma Nhai, thế thì chắc là người cần nhiều binh lính lắm, nhất là loại binh lính đã qua huấn luyện nghiêm ngặt như binh lính tinh nhuệ của nước ta phải không? Quan Lăng cúi đầu bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, ba vạn binh lính này đều tặng cho người!

145. Chương 143: Tình Huống Kinh Thiên Động Địa

Trầm Côn thiếu điều cắn đứt đầu lưỡi.

- Đùng kinh ngạc như vậy chứ, nếu người ở vị trí của ta, chắc cũng làm như vậy thôi.

Biểu tình của Quan Lăng thực bình thản, chậm rãi nói:

- Lần này xuất chinh, ta mang đến tám vạn Chư Cát tiền binh, bọn họ là quân đội tinh nhuệ nhất Tây Hán, cũng là cánh quân được Hoàng thượng chúng ta coi như bảo bối, thế mà giờ chỉ còn lại có ba vạn người, lại đều trúng kịch độc của Hoài Tâm, vừa hao quan tổn tướng, vừa khiến danh dự đất nước bị bôi nhọ, bất luận ta có mang họ về được hay không, đều khó tránh khỏi tử tội.

- Nhưng người cũng không thể bỏ bọn hắn lại a!

Trầm Côn kinh ngạc nói:

- Lão huynh, đây chính là hơn ba vạn nhân mạng đó, người dẫn bọn hắn về nhà, ít nhất cũng tích được chút âm đức.

- Người còn không hiểu ý ta sao!

Quan Lăng ngẩng đầu lên:

- Ta bây giờ không lấy thân phận quân nhân nói chuyện với người, mà lấy tư cách của người làm quan, làm quan phải làm như thế, người có hiểu không?

Trầm Côn càng hồ đồ.

- Ai, hiểu biết của người đối với quan trường vẫn là quá nông cạn!

Quan Lăng dứt khoát nói trắng ra:

- Người nghĩ thử xem, nếu ta đem những binh sĩ này về, Hoàng đế nước ta sẽ nghĩ thế nào? Các đại thần sẽ nói gì? Kể làm quan suy nghĩ thế nào, người chẳng lẽ không rõ, bọn chúng đâu có là quân nhân, bọn chúng sẽ không coi đây là hơn ba vạn mạng người, bọn chúng chỉ nghĩ, đây là ba vạn trúng kịch độc, có thể chết bất cứ lúc nào!

- Đúng vậy, người có khác gì động vật!

Quan Lăng tăng thêm ngữ khí:

- Người hãy nghĩ xa hơn một chút, những binh sĩ này liệu có tác dụng gì với Tây Hán không? Không có, bọn họ không thể ra chiến trường, cũng không đóng góp được sức lực, thậm chí cả việc mua vui cũng không, chỉ là một đám sinh vật vô dụng! Nuôi sống những sinh vật này, mỗi ngày cần ít nhất ba vạn lượng bạc, mười ngày ba mươi vạn, một trăm ngày là ba trăm vạn. Nếu bọn hắn nửa năm hoặc một năm mà vẫn không chết, thử hỏi sẽ tiêu tốn biết bao nhiêu bạc, sẽ làm ảnh hưởng đến tài chính Tây Hán ta!

- Người cho rằng các quan sẽ đồng ý dùng bạc trong ngân khố để nuôi sống cái đám vô dụng này sao?

Quan Lăng thản nhiên hỏi một câu, rồi lại tự trả lời:

- Triều đình không bao giờ nuôi phế vật, cho nên, một khi ta đem binh lính trở về, chờ đợi bọn họ chỉ là cái chết!

- Hoàng đế của các người sẽ giết hơn ba vạn người này?

Trầm Côn kinh hãi hỏi:

- Thông thường mà nói, Hoàng đế sẽ lệnh đưa bọn họ đến một cái sơn cốc nào đó, rồi chôn sống, sau đó tuyên bố ra ngoài, những binh sĩ này trong khi chấp hành nhiệm vụ đã gặp nạn bỏ mình, hoặc là chuyện gì đó tương tự, những chuyện này có không ít trong lịch sử Cửu Châu!

Quan Lăng thở dài:

- Nếu người không tin bọn họ có thể bị tròn sống, ta sẽ cho người thấy một lý do không thể chối cãi!

Hắn khoa tay múa chân làm ra động tác cắt cổ:

- Trầm Côn, người cũng là Đại tướng cầm quân, vậy người hẳn là hiểu được, một nhánh quân trúng độc, không có bất cứ hy vọng nào được cứu sống. Trước khi chết sẽ làm ra những chuyện gì? Bọn hắn sẽ cướp bóc, đánh người, phóng hỏa, sát nhân, không việc ác nào không làm, cái này gọi là loạn quân gây biến! Ta không thể đem một đội quân có thể bất ngờ trở thành loạn quân mang về nước mình được!

Trầm Côn hờ hững gạt đầu, Quan Lăng nói quả thật cũng có chút đạo lý!

- Cho nên người minh bạch rồi chứ?

Quan Lăng thở dài:

- Ta không thể mang bọn họ về chịu chết, cũng không thể bỏ mặc bọn họ, chỉ có thể tặng cho người! Trầm Côn, người có thực lực áp chế ba vạn người này, nếu giải độc được cho bọn họ, người sẽ có một cánh quân tinh nhuệ, cho nên, tặng cho người là biện pháp tốt nhất!

- Hắc hắc, lão huynh, người nói dài dòng quá, có phải ý người là:

Trầm Côn híp mắt cười:

- Chúng ta giao dịch, ta giúp người giải quyết phiền toái ba vạn đại quân trúng độc. Nếu bọn họ được ta giải độc thì sẽ không quay lại Hán quốc nữa, mà thuộc về ta, Trầm Côn!

- Không sai biệt lắm, chính là ý này, bắt quá chúng ta là quân nhân, không nói như con buôn vậy!

Quan Lăng cười khỏ, bước ra khỏi lều:

- Cái gì cần nói đã nói hết, ta nên trở về nước để chịu chết!

- Lão huynh.

Đều là tướng quân, Trầm Côn bỗng có cảm giác đồng mệnh tương liên, thấp giọng nói:

- Kỳ thật, người có thể học theo Dạ Đông Minh, chạy trốn ra nước ngoài!

- Ta có thể trốn, nhưng người nhà ta phải làm sao bây giờ? Quan gia trên dưới có hơn năm sáu ngàn người, ta bỏ trốn rồi, năm sáu ngàn người đó sẽ phải chết thay ta!

Quan Lăng chậm rãi đi xa, thanh âm còn vọng lại:

- Không cần thương hại ta, Hán quốc vốn cay nghiệt với công thần, hậu nhân của Ngũ hổ khai quốc công thần trước kia bị vua gạt bỏ gần hết, hiện tại, bắt quá là đến lượt họ Quan chúng ta mà thôi!

Nói đến đây Quan Lăng bỗng nghiêng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác:

- Đúng rồi, Thanh Long đao của ta còn ở trong trướng bông, sau khi về nước ta sẽ nói, cây đao này bị Hoài Tâm đoạt mất, sau khi Hoài Tâm chết, nó không biết đã rơi vào tay người nào, người hiểu ý ta chứ?

Trầm Côn đương nhiên hiểu được, Quan Lăng muốn đem thanh đao này tặng cho mình! Tại sao hắn lại làm như vậy? Trầm Côn bần khoản suy nghĩ mãi, rốt cuộc cũng đoán được vài phần, nếu Quan Lăng còn sống thì thanh đao này cũng chẳng giúp hắn thêm uy danh, hắn chết đi rồi, người còn khó giữ, huống chi một thanh đao!

- Quan lão huynh này cũng là một tay hảo thủ trong thương trường đây!

Trầm Côn thở dài, xoay người sang chỗ khác, thấy đại đao của Quan Lăng nằm ngay ngắn trên giá để binh khí gần đó. Đao này dài hơn chín thước, toàn thân màu xanh đen, quanh thân khắc hình Bàn Long nuốt nguyệt; đầu đao dài ba xích, lưỡi đao toát ra khí lạnh, sống đao hình răng cưa; nhìn kỹ thì thấy lưỡi đao không hề dính một giọt máu tươi nào nhưng lại cho người ta cảm giác máu huyết chết chóc.

Chà!

Trầm Côn nhấc đại đao lên, thấy nặng chừng tám đến mười cân, lại múa một vòng, nhất thời đao ảnh nối tiếp, đao phong (lưỡi đao) lướt qua còn dậy lên huyết sắc quang mang như ẩn như hiện, ngay cả cái bàn dày mấy tấc cũng bị đao khí cắt mất một góc.

- Hảo đao!

Trầm Côn tự đáy lòng tán thưởng một câu, bất quá lại thở dài: ‘Đáng tiếc, bản tăng không biết dùng đao!’ Hắn tùy tiện dặt đại đao sau lưng, chắc sẽ chẳng bao giờ dùng đến nữa.

Nói thực là, Trầm Côn cũng không có đem Thanh Long đao để trong lòng, vì hắn là ngự thú sư cùng bùa sư, cái hắn cần là giấy bút cùng thú loại quyền trượng, cho hắn một cây đao, còn không bằng cho hắn một trăm lượng bạc, ủa, một trăm lượng là cái giá Trầm Côn cấp cho thanh đao này!

Ra khỏi trưởng bổng, Trầm Côn lập tức đến lều của A La. Tuy rằng Trầm Côn muốn tiếp nhận ba vạn quân này, nhưng hắn không hiểu gì binh pháp, phải ổn định rồi điều chỉnh ba vạn quân này như thế nào, cần phải đến hỏi nữ tướng quân A La.

Đi tới bên ngoài trưởng bổng của A La, binh lính canh phòng cũng biết Trầm Côn là chủ nhân nơi này, tự nhiên sẽ không ngăn trở hắn, vì thế Trầm Côn lập tức tiến vào, sau đó hắn gặp người ra!

A La

Ồ! Vậy là...

Đang tắm! Chỉ thấy trưởng bổng che chắn kín mít, hơi nước lượn lờ, một thùng gỗ đựng nước được rắc đầy hoa dặt trong trưởng, mà A La đang ngâm mình trong nước, một chân cao cao nhấc lên, nhẹ nhàng ở trước mặt xoa xoa nắn nắn, cái chân còn lại nhẹ nhàng đánh nhịp, phối hợp với tiếng cười nhỏ mãn nguyện:

- Chà rửa thật sạch, rửa thật sạch, A La được tắm sạch thật hạnh phúc làm sao!

Trầm Côn chết đứng!

Lúc tắm rửa A La tự nhiên là không mang mạng che mặt, vì thế Trầm Côn lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy dung mạo của A La.

Tuy rằng hơi nước ngập tràn, nhìn không rõ ràng, lại vì A La quay mặt đi, khiến Trầm Côn chỉ thấy một bên mặt, nhưng chỉ cần như vậy cũng thấy rõ: Hoa dung lúng liếng, mắt phượng nheo nheo, khoe miệng hàm tiếu làm cho người ta kinh tâm động phách, khiến cho Trầm Côn thở dốc, thậm chí một tiếng: Tuyệt!

Khó trách mỹ nữ này luôn che mặt như thế. Nàng nếu lấy chân diện mục gặp người, chắc chắn sẽ làm ra hồng nhan họa thủy tai hại, gây ra hàng nghìn chuyện phiền phức! Thế này thì có khác gì muốn lấy mạng người ta!

Không được!

Phải biết rằng trong linh hồn của Trầm Côn còn tồn tại Vương Kiêu cùng Lý Mục, ba người đều cùng chung tâm nhìn. Có nghĩa là Trầm Côn nhìn thấy A La đang tắm, hai người kia tự nhiên cũng nhìn thấy! Bất quá bọn họ đều là đại nam nhi đỉnh thiên lập địa, rất khinh thường việc đi rình coi một cô gái ngây thơ không phòng bị. Cho nên, bọn hắn “a” lên một tiếng rồi nhanh chóng rút lui khi tầm nhìn của Trầm Côn trở nên rõ ràng.

Wang Kiêu ẩn vào đệ tam hồn xác, cắt đứt hết thấy liên hệ với Trầm Côn, mà Lý Mục ra sức một khoảng thời gian dài, đã sớm mỗi một không chịu nổi, hắn thả lỏng cảnh giác, nhanh chóng biến thành tiểu hài tử ngốc nghếch, cứ như vậy, hai cái Vũ Hồn đều rất hiểu chuyện không nhìn cái không nên nhìn, không nghe cái không nên nghe.

- Hắc hắc, hai vị lão huynh thực là hiểu chuyện nha!

Trầm Côn không biết hai Vũ Hồn đã nghĩ gì, bất quá hắn cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện, lo sợ xoay người bỏ chạy.

- Lưu manh, ngươi, sao ngươi vào được đây?

A La sớm đã phát hiện ra Trầm Côn, hai tay nàng vỗ thùng gỗ, kích thích mấy chục cột nước bắn lên, thừa dịp bọt nước che khuất, nhanh chóng phủ lên người tắm áo lụa, sau đó nhảy lên, huy kiếm, hung hăng đâm xuống ngực Trầm Côn!

- Mỹ nữ, đừng động thủ, ta là Trầm Côn!

Trầm Côn né tránh nhát đâm, rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa thất thanh hô to:

- Đừng cản ta, mau để cho ta đi, nếu không sẽ rắc rối lớn đó!

Đáng tiếc hắn bây giờ vẫn trong hình thái Lang Nhân, A La làm sao chịu tin, ba ngày không thấy, Trầm Côn sao có thể biến thành một con cự lang được?

- Đồ vô sỉ, đừng hòng giả mạo đồ nhi của ta, chịu chết đi!

Như tia chớp lóe lên cản đường Trầm Côn, A La đâm ra chiêu thứ hai.

- Mỹ nữ, mau để cho ta đi a!

Trầm Côn bị chỉ điểm vào trán, cũng may A La chỉ khôi phục đến Hoàng Nguyên Vũ Tông cảnh giới, không thể công phá được phòng ngự của Trầm Côn, bất quá hắn cũng bị đẩy ngã xuống đất, phải ra sức cầu xin:

- Ta nói thật mà, mau để cho ta đi, bằng không sẽ phát sinh chuyện không hay!

- Hừ, người cho ta là hài tử ba tuổi sao, nghĩ rằng vì mấy chuyện hoang đường này ta sẽ thả người sao?

A La giơ chỉ tay lên, định phóng ra chiêu thứ ba. Lúc này, Trầm Côn gấp quá chẳng cần quan tâm đến lễ giáo gì nữa, hắn biến trở về bộ dáng của mình, cũng không quản sau khi biến thân sẽ không có quần áo trên người, hắn cả người trần truồng hét lớn:

- Mau để cho ta đi, bằng không chúng ta đều mất mặt đó!

- Trầm Côn, thật là người!

Đầu ngón tay dừng lại trên ót Trầm Côn, A La bị thân hình trần trụi của Trầm Côn làm cho khiếp sợ, rồi sau đó, ánh mắt của nàng dần trở nên mơ màng, ẩn ước có chút yêu thương, cũng có một chút ngưng ngừng chờ đợi?

A La bảo vệ Trầm Côn, trực tiếp kéo đầu Trầm Côn vào ngực, làm ra một kiểu ôm phi thường thân mật.

(Biên: Ứa máu mắt rồi: 240:)

- Ai!

Trầm Côn thở dài thật sâu, bất đắc dĩ nghĩ thầm: 'Vẫn là trốn được vụ ăn đậu hủ này, Lý Mục lão huynh, người đã trốn rồi không nói làm gì, chính là người không trốn, vũ hồn của bản tăng liền thoái hóa thành “ngao ngao đái bộ”

Đúng vậy, Vũ Hồn của Trầm Côn hiện tại là “ngao ngao đái bộ”, kích thích hết thấy mẫu tính của sinh vật, khiến các nàng tự đáy lòng sinh ra cảm giác yêu thương che chở, mong muốn được cho con bú!

146. Chương 144: Nữ Nhân, Nữ Nhân, Nữ Nhân, Nam Nhân!

- Tối hôm qua ta được ăn sủi cảo với hành phi.

- Ô kìa, chỗ kia một con thỏ đang nhảy nhót, nó có tám cái chân.

- Có một hòn đá nặng tám cân.

Dưới bóng tối, ngồi trên một ngọn núi bên cạnh quân doanh. Trầm Côn toàn thân xích lô, ôm một thanh đại đao nghiêng đầu nhìn ánh trăng. Mà A La chỉ khoác một tấm lụa mỏng, cúi đầu nhìn con kiến đang bò trên mặt đất. Hai người dựa lưng vào nhau, tựa như đang nói chuyện phiếm. Nhưng mà nội dung không liên quan gì đến nhau, nói thế này đến cả ông trời nghe cũng không hiểu.

Trên một ngọn núi cách đó không xa, đại cầu hùng Long Thanh Sơn đang bước đi thông thả, lắc lư đôi chân, đắc ý khoan tay ngân nga:

- Quan quan thư cưu.

Tại hà chi châu.

Yểu điệu thực nữ.

Quân tử hảo cầu.

(Biên: Câu này không dịch chắc nam nhi nào cũng hiểu có chú thích ở cuối).

Giống như là lần đầu gặp mặt, Trầm Côn đã quen với tên ngốc này rồi. Hắn ngược nhìn trăng sao một hồi, nói nhảm vài câu, sau đó phụng phịu hỏi:

- A La tiên sinh, toàn bộ ba vạn quân sĩ đã thuộc về chúng ta, nên làm như thế nào cho thỏa đáng?

- Trong việc quân, không nói quá hai chữ, thưởng - phạt.

A La cũng đã quen với bộ dáng của hắn. Sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Nghe lệnh thì thưởng, bất tuân thì phạt. Như vậy, ba vạn đại quân toàn bộ tiến vào chúa thượng chi cốc.

- Nói phải lắm.

Khi thảo luận quân quốc đại sự, liên quan đến vận mệnh của Cửu Châu đại lục, Trầm Côn đặc biệt nghiêm túc. Tiếp tục nói:

- Nhưng thưởng phạt có thể theo pháp tắc, cũng có thể phải độ lượng. Thỉnh tiên sinh tiếp tục chỉ bảo.

- Trong binh gia, quân pháp không ngoài quốc pháp, không ngoài nhân tình.

A La nghiêm mặt nói:

- Cho nên, trong chế độ quân pháp, chỉ có duy nhất hai chữ, hợp pháp và hợp tình.

- Ha ha ha.

Trầm Côn chống nạnh, cười to:

- Nghe lời nói của tiên sinh còn hơn đọc sách mười năm. Ha ha ha, ta gặp được tiên sinh như cá gặp nước. Cửu Châu có hi vọng quật khởi rồi.

- Chúa thượng quá khen.

- Không phải. Những lời ta nói đều là chân tình.

- Chúa thượng.

- Tiên sinh.

- Người nói bấy bậ như thế có mệt không?

- Không còn biện pháp nào. Thật xấu hổ, chỉ có thể xả ra chuyện tào lao.

- Vậy...Thương lượng một chút?

- Đúng vậy, thương lượng một chút.

- Chuyện vừa rồi...Chưa có phát sinh?

- Vừa rồi phát sinh chuyện gì sao?

- Không có, tuyệt đối không có.

- Ha ha ha ha.

Hai bóng người nhanh chóng lao vào doanh trướng. Sau đó, bọn hắn mũ áo chỉnh tề đi ra, thiết diện vô tư hướng về phía đối phương gật đầu, Trầm Côn mở miệng:

- Lão sư, ta gặp Lý Cuồng Phong, theo hần học thuật biến hình. Vì vậy mới biến thành người sói.
- Ta chỉ biết là người sẽ không dễ dàng bị chết. Quả nhiên, nhân họa đắc phúc.

A La nét mặt vui mừng gật đầu:

- Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi thị sát quân đội.

Lúc nói chuyện, A La cố gắng giữ cho mình yên tĩnh trở lại. Nhưng sau khi đi ra ngoài vài chục bước, vẫn là buồn thảm quay đầu đi chỗ khác:

- Trầm Côn, Nếu mà chuyện vừa rồi...
- Mỹ nữ, tại sao ngươi vẫn nhắc lại chuyện này.
- Ta cũng không muốn nói, nhưng mà, nhưng mà...

A La mang vẻ mặt đưa đám:

- Ta thực sự chỉ muốn hỏi một câu, tối nay ngươi có đánh răng không? Xong rồi, khẳng định là ngươi không có đánh răng. Bắn chết mất, Lý Trích Tiên nhất định là từ chối ta.
- Tới nước này, ngươi còn nhắc tới Lý Trích Tiên làm gì?

Trầm Côn ôm đầu ngồi xồm xuống, đột nhiên ngẩng đầu:

- Nếu không, chính ta có một đề nghị...
- Nói mau.
- Ách...Dù sao chúng ta cũng đã thế này...Ngươi cũng không thể thế này...Không bằng...(DG: Thế này...ta hay đọc sắc hiệp nên ta hiểu thế này là thế này...ai hiểu nó là cái gì thì nó là cái đó).

Trầm Côn đột nhiên đỏ mặt, nhắm chặt đôi mắt hít lại:

- Không bằng ngươi cùng với ta...Tuy rằng, bộ dáng ta cũng không anh tuấn nhưng dù sao ta cũng là đại tướng quân của một đế quốc, đứng đầu một phái của tông môn. Trong nhà ta không cũng không thiếu hoàng kim. Không bằng...Ngươi...Ngươi hãy cùng với ta...(DG: Giống như nhà anh mặt phở, bỏ làm quan đây mà).
- Đây. Ý của ta đã rất rõ ràng, ngươi nghe còn chưa hiểu?

Trầm Côn không còn nghe thấy tiếng A La, lo lắng mở mắt ra nhìn...

A La căn bản là không nghe hần nói. Nha đầu kia nằm úp sấp trên mặt đất, dán chặt tai xuống đất, trong miệng không rõ lắm bầm cái gì. Sau đó, ánh mắt nàng trở nên sắc bén:

- Tiếng vó ngựa ba nhanh một chậm, còn cách tám trăm thước. Quả nhiên là đội quân của hần...Trầm Côn, truyền lệnh toàn quân đề phòng, địch nhân đã đến.
- Quân địch có khoảng bao nhiêu?

Trầm Côn cũng nghiêm túc hần lên.

- Tám trăm kỵ binh.

A La lắng nghe trên mặt đất một hồi.

- Phù.

Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra:

- Như vậy là không sao. Ta đã là Lục nguyên thượng đoạn, đối phó với một Hồng Nguyên hạ đoạn cũng không có vấn đề, còn sợ gì tám trăm kỵ binh.
- Không nên khinh địch.

A La cau mày nói:

- Tám trăm người này không phải là kỵ binh bình thường. Bọn hấn đã cùng nhau trải qua chiến trận. Tám trăm người có thể so sánh với Hồng Vô thượng đoạn, tuyệt đối có thể chiến thắng được người.

Trầm Côn ngăn người:

- Mỹ nữ, người còn chưa nhìn rõ người. Chỉ bằng lỗ tai có thể xác định rõ thực lực đối phương?

- Người khác thì không rõ, nhưng mà những người này...

A La lạnh lùng cười:

- Ta đã đánh với bọn họ tròn năm năm, bị bọn hấn giết chết mấy vạn người. Chỉ cần nghe tiếng vó ngựa, ta liền xác định được thân phận của bọn họ, Vân Mông đế quốc, Ca Thư Ứng Long, tám trăm Cẩm Vệ Huyết Kỳ.

- Ca Thư Ứng Long?

Đồng tử Trầm Côn lập tức co rút lại. Phải biết rằng, Ca Thư Ứng Long đứng đầu trong tứ đại truyền thuyết, được xưng là vô địch. Tại Cửu Châu, ngoại trừ Dương gia từng một lần đánh bại hấn, còn có bao nhiêu người có thể cùng với hấn tranh phong.

Trung Châu Vũ Quân có lẽ có thể đánh ngang ngửa với hấn, Thích Già Bồ Đề có lẽ cũng có thể. Nhưng mà Trầm Côn thì tuyệt đối không được.

A La vừa dứt lời, trên không trung đột nhiên truyền lại những tiếng chim bay loạn xạ. Trong phút chốc, trên trời phủ kín một đoàn phi hành yêu thú. Sau khi Trầm Côn học được ngự thú thuật, thị lực đại tăng. Rất nhanh liền nhìn thấy rõ ràng, trên người yêu thú này đeo lệnh bài màu xanh biếc, hình tròn, ở giữa khắc thành hình chữ Phẩm giống như ba khúc cây (Chữ Phẩm - 𠂇).

- Thúc phụ, tai hoạ rồi, tai hoạ rồi. Kia chính là Tam Mộc lệnh.

Chứng kiến những lệnh bài này, Long Thanh Sơn đang ngâm thơ trên đỉnh núi chạy tới, thần sắc hấn hoảng sợ trốn sau lưng Trầm Côn không dám thò mặt ra ngoài.

- Tam Mộc lệnh là cái gì?

Trầm Côn hoài nghi nhìn sang bên A La.

- Tam mộc thành sâm lâm (Ba cây thành rừng), đây là khẩu hiệu Nam Lâm.

A La sắc mặt càng thêm âm lãnh.

- Đúng vậy. Nhưng tại sao một lúc lại tới đến hai truyền thuyết.

Nam Lâm Ngục Thủ cùng với Ca Thư Ứng Long là một trong tứ đại truyền thuyết ngang hàng nhau. Mệ nó chứ, tại sao hai tên này lại cùng đi với nhau chứ. Trầm Côn hung hăng chửi rửa một câu, bỗng nhiên lạnh lùng hạ lệnh:

- Chỉ còn cách nghênh đón. Kết trận, nghênh đón hai đại truyền thuyết.

Dường như là cùng một lúc, hai đội nhân mã xuất hiện phía trước quân doanh của Trầm Côn.

Đội thứ nhất chính là huyết kỵ binh, dẫn đầu chính là con cự tượng giống như voi ma mút. Đứng trên đầu voi là một thiếu nữ mặc thanh y khoảng hai mươi tuổi, nàng mang kiên, trên đai lưng đeo hai thanh Phân Thủy Thứ. Voi chạy rất nhanh, làn tóc dài của thiếu nữ này tung bay. Tám trăm con chiến mã chạy phía sau làm cho bụi mù cuốn cuộn, tạo nên cột cổ khí thể hiên ngang mạnh mẽ, oai hùng.

Một đội khác chính là đội phi hành yêu thú ở giữa không trung. Trong đó, một con Chích Long và Túc Long đột nhiên lao xuống. Trên mặt đất nổi lên một trận cuồng phong mê loạn.

Cát bụi tung bay đầy trời, một thân ảnh màu đỏ như máu nhào xuống, hạ xuống trên lưng hai con rồng. Làn tóc dài màu đỏ tung bay, khẽ cười duyên một cái. Yêu thú trên không trung lập tức xếp thành hình chữ nhân ( ) chỉnh tề, hình thành một trận hình tấn công.

Đây là một nữ nhân tóc đỏ phong tư yếu điệu, vạn phần xinh đẹp. Nàng so với thiếu nữ vận thanh y lớn hơn hai, ba tuổi.

- Điều là nữ nhân?

Chứng kiến đầu lĩnh không ngờ là hai nữ nhân trẻ tuổi, Trầm Côn ngẩn người, nhìn sang bên A La. A La hơi hơi nhú mày, nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, ý bảo nàng cũng không biết hai nữ nhân này.

- Người.

Thiếu nữ vận thanh y trên kỵ voi mở miệng trước. Nàng quét mắt một lần quanh quân doanh, chỉ phát hiện ra một hoà thượng Trầm Côn, chỉ một ngón tay về phía Trầm Côn nói:

- Lại đây.

- Ai ui, Tình muội muội, người không nên đoạt lấy sinh ý của nha. Tỷ tỷ ta đã có dự định rồi.

Không đợi Trầm Côn mở miệng. Hồng Y nữ nhân kiều mỹ nhìn hấn, cười dài:

- Đừng nghe vị muội muội này nói, tỷ tỷ ta mới là chánh chủ.

- Nữ nhân không biết xấu hổ, có gan cùng với ta đối thủ?

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng cười:

- Chúng ta nên nói chút đạo lý. So với người, ta tới trước một bước. Người biết điều thì thối lui sang một bên.

- Ý của muội muội là sao?

Hồng y nữ nhân uốn éo vòng eo, ai oán nói:

- Ai chứng kiến ta tới muộn hơn người. Ta rõ ràng là đến trước người. Đối thủ này là của tỷ tỷ người, không nên ép tỷ tỷ ra tay với người.

- Người muốn đánh, ta phụng bồi.

Bọn hấn nói cái gì đó?

Không rõ ý tứ của hai nữ nhân này là gì. Nhưng làm Trầm Côn cũng không thể làm cho các nàng chém giết tại chỗ mình. Hấn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cười hì hì nói:

- Hai vị mỹ nữ, có việc gì thì cứ từ từ nói.

- Ai

Hồng y nữ nhân dễ thương lên tiếng, nhưng thanh y thiếu nữ sắt mặt xám lại, cả giận nói:

- Dâm tăng vô sỉ, dám cả gan mở miệng cợt nhả. Muốn chết sao?

- Ách...Ta đâu có nói muốn chết. Chỉ là hỏi thăm hai vị một chút thôi.

Trầm Côn ngồi xổm ở cánh cửa quân doanh, mỉm cười:

- Hai vị nửa đêm đến trước quân doanh ta đòi đánh đánh giết giết. Có thể lưu lại danh tính, các vị cùng với hai đại truyền thuyết xưng hô như thế nào?

- Ca Thư Tình.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng báo danh tính của mình. Tên này nổi tiếng trên đại lục, chính là nữ nhi độc nhất của Ca Thư Ứng Long.

Mà hồng y nữ nhân kia nở nụ cười khanh khách:

- Bạch Tiên Nhi, Đại nguyên soái của Nam Lâm đại quân. Người gọi ta là Tiên Nhi tỷ tỷ, hoặc là Bạch tỷ tỷ cũng được.

Quân đội Nam Lâm có năm đạo yêu thú, được xưng là Ngũ Thú Kỳ. Bạch Tiên Nhi là một trong năm đại kỳ chủ, nhất định chính là thân tín của Luyện Xích Hào.

Tuy hai nữ nhân này không phải là một trong hai đại truyền thuyết, nhưng cũng đủ đại biểu cho hai đại truyền thuyết. Thực là trêu trọc không nổi. Trong lòng Trầm Côn buồn thảm rên rỉ một tiếng, cười nói:

- Cho ta xin hỏi một câu, tại sao hai vị lại vây quanh quân doanh của ta?

- Chuyện tình chính người gây ra, vẫn còn chưa rõ ràng sao?

Bạch Tiên Nhi cười cười đi tới bên cạnh Trầm Côn:

- Hòa thượng đệ đệ, có thể nói như thế này. Có người bị người khác tội thuê tỷ tỷ, cần tỷ tỷ lấy đầu của người.

Dứt lời, nàng cười sáng lạng như hoa, sau đó đột nhiên đẩy nhanh tốc độ tiến tới bên cạnh Trầm Côn. Hai tay như hai con rắn độc hướng tới hai mắt Trầm Côn.

Chú thích: Quan thư

Quan quan thư cứu. Tại hà chi châu.

Yếu điệu thực nữ. Quân tử hảo cầu.

Sâm si hạnh thái.

Tả hữu lưu chi.

Yếu điệu thực nữ. Ngự mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc.

Ngự mị tư phục.

Du tai! Du tai! Triển chuyển phản trắc.

Sâm si hạnh thái. Tả hữu thái chi.

Yếu điệu thực nữ. Cầm sắt hữu chi.

Sâm si hạnh thái. Tả hữu mạo chi.

Yếu điệu thực nữ. Chung cổ lạc chi.

DỊCH NGHĨA:

Quan thư

Chim thư cứu kêu quan quan. Trên cồn sông Hoàng Hà.

Người con gái dịu hiền. Đẹp đôi cùng quân tử.

Rau hẹ mọc ngắn dài. Vót theo dòng tả hữu.

Người con gái dịu hiền. Thúc ngủ ta cầu mong.

Cầu mong không được gặp. Ngày đêm ta nhớ trông.

Dễ dặc, nhờ dễ dặc. Trăn trở ngủ không yên.

Rau hẹ mọc ngắn dài. Hái theo dòng tả hữu.

Người con gái dịu hiền. Ta kết thân với nàng trong tiếng đàn cầm, đàn sắt.

Rau hẹ mọc ngắn dài. Vót theo dòng tả hữu.

Người con gái dịu hiền. Ta đánh tiếng chuông tiếng trống để làm vui lòng nàng.

Tần Đà dịch

Thư cứu cắt tiếng quan quan
Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ
Dịu dàng thực nữ đào thơ
Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà.
Ngẩn dài rau hạnh gần xa
Với tay vớt lấy cũng là khó mong
Cầu mong thức lại chờ trông
Cầu mong chi lại khó lòng gặp nhau.
Ngày đêm dằng dặc cơn sầu
Ngày đêm trần trọc rầu rầu sớm khuya
Hái về, rau hạnh hái về
Cùng nàng thực nữ duyên thề sắt son
Ước duyên cầm sắt vương tròn
Đêm khuya chiêm trống vui lòng mỹ nhân.

147. Chương 145: Ngày Thần Diệt

Hừ, người ra tay thật là cay độc. Tay trái Trầm Côn gạt hai tay Bạch Tiên Nhi ra, tay phải vung lên, xuất ra Lôi Đình Trảm bản về phía cầm Bạch Tiên Nhi, híp mắt cười nói:

- Mỹ nữ, chớ vội động thủ, trước tiên hãy nói cho rõ ràng một chút. Cuối cùng là ta đắc đắc tội với ai, đến cả tướng quân của Nam Lâm cũng phải ra tay?

- Ai da! Hoà thượng đệ đệ xuống tay thực nhẫn tâm. Nếu mà trúng phải chiêu này của người, tỷ tỷ này đã không còn xinh đẹp nữa đâu.

Bạch Tiên Nhi bỗng nhiên cúi đầu, ánh mắt chuyển thành xanh biếc, miệng duỗi thẳng biến thành miệng một con rắn dữ tợn. Sau đó nàng há to miệng nuốt lấy linh phù. Chứng kiến chiêu này, Trầm Côn ngẩn người ngây dại.

Chiêu này là ‘Ngự Thú Tâm Kinh’ chính là bí pháp Kinh Thôn Thức, nguyên lý cơ bản chính là biến thành yêu thú, nuốt sạch khí của đối thủ. Bí pháp này là ngày hôm trước Lý Cuồng Phong đã truyền thụ cho Trầm Côn, lúc này Bạch Tiên Nhi thi triển bí pháp này không biết là có quan hệ gì với Lý Cuồng Phong?

Hai con mắt híp của Trầm Côn sáng rực hẳn lên:

- Mỹ nữ, có lẽ chúng ta đều là đồng môn, cùng từ chỗ Đại Thủy Trùng nhĩ.

Nói xong, hần lợi dụng lúc Bạch Tiên Nhi đang nuốt linh phù, đồng thời cũng thi triển Kinh Thôn Thức. Nhưng mà không phải hần biến thành rắn, mà là sói.

- Kinh Thôn Thức?

Bạch Tiên Nhi ngạc nhiên nói:

- Lý Cuồng Phong là thế nào với người?

- Người cứ nói đi.

Tuy rằng Lý Cuồng Phong đã dặn qua, tuyệt đối không thể tiết lộ quan hệ giữa Trầm Côn và hần. Nhưng giờ khắc này, cũng chỉ có danh hào Lý Cuồng Phong mới có thể nói chuyện được với Bạch Tiên Nhi. Trầm Côn thật thà nói:

- Một chiêu này của ta chính là do Lý Cuồng Phong truyền dạy, như vậy có được coi là đồ đệ của hắn không?

- Ai da, thì ra là Đại Thủý Trùng Long Vương Miếu.

Bạch Tiên Nhi quả nhiên thu tay lại, cười nói:

- Ta gọi ngươi một tiếng tiểu sư đệ. Nhưng mà tỷ tỷ có điều kỳ quái, ngươi là được tề sư (người chế thuốc), tại sao lúc vừa rồi lại xuất ra linh phù, lại còn bái Lý Cuồng Phong làm vi sư?

Thì ra Bạch Tiên Nhi là đồ đệ của Lý Cuồng Phong. Trầm Côn nhẹ nhàng thở phào, cười nói:

- Hắc hắc, ta sẽ gọi ngươi là Tiên Nhi sư tỷ. Nhưng mà sư tỷ cũng thật là biết nói đùa, ta lúc nào trở thành được tề sư?

Bạch Tiên Nhi cười duyên một tiếng:

- Tiểu sư đệ, ngươi là một trong ba đại tề được sư vang danh đại lục, còn không thừa nhận sao?

- Chờ một chút.

Trầm Côn dường như minh bạch ra điều gì đó, bật cười nói:

- Người ngươi cần giết là Hoài Tâm?

- Ngươi không phải là Hoài Tâm sao?

Bạch Tiên Nhi cũng ngây ngẩn cả người.

- A di đà Phật.

Trầm Côn chỉ vào cái đầu trọc của mình:

- Tất cả hoà thượng đều là Hoài Tâm sao?

Đang nói, một đồng thịt tròn vo chạy tới từ phía sau quân đội của Ca Thư Tình, vừa chạy vừa hét:

- Đừng đánh, đừng đánh. Đây chính là thiếu gia của ta.

Người tới chính là A Phúc, hắn ướm dẫm mồ hôi lặn đến dưới chân Trầm Côn, ôm đùi Trầm Côn hét lớn:

- Đại thiếu gia, người bị Hoàng Hành đánh bay đi, A Phúc còn tưởng người đã bị chết rồi. Mấy hôm trước sau khi chạy lạc, A Phúc vừa gặp hai vị đại nhân vật, thỉnh nhờ bọn hắn đến báo thù cho người a.

“ ... ”

Một hồi hiểu nhầm.

Biết được Hoài Tâm đã bị Trầm Côn giết chết, Bạch Tiên Nhi cười hì hì xin lỗi. Sau đó dùng danh phận tỷ tỷ của Trầm Côn, thoải mái đi vào trong quân doanh.

Ca Thư Tình cũng đi theo vào trong. Nhưng mà nàng biết vừa rồi mình mắng nhầm người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, luôn luôn cúi đầu ngượng ngùng, không còn dáng vẻ hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng lúc này.

Lúc ngồi xuống trong trướng bỗng, Bạch Tiên Nhi tươi cười nói:

- Tiểu sư đệ của ta, vừa rồi ta thực sự xin lỗi ngươi. Ta cũng không muốn nói nhiều, coi như là ta thiếu ngươi một cái nhân tình.

Nàng thay đổi lời nói:

- Đúng rồi, sư phụ của ta đâu. Lão nhân gia không ở Xích Tiêu thành sao?

- Bạch Tiên Nhi, bây giờ không phải là lúc ôn lại chuyện xưa.

Ca Thư Tình lạnh lùng nói xen vào:

- Lấy đại sự làm trọng. Nếu nơi này do sư đệ của ngươi làm chủ, thì mau nói rõ ý đồ đến đây của chúng ta đi.

- Đúng vậy, trước tiên hãy nói đến chính sự.

Trầm Côn cũng không muốn nhắc tới Lý Cuồng Phong, cười hì hì nhìn Ca Thư Tình một ánh mắt cảm kích. Không muốn đối diện với ánh mắt của Trầm Côn, khuôn mặt Ca Thư Tình lập tức ửng đỏ, vờ vờ vạt áo, nhỏ giọng nói:

- Đừng nhìn ta như thế, ta vừa rồi hiểu nhầm đối với ngươi, ta nhận sai không được sao? (Bánh bao: Làm một quả tán tỉnh a)

Tiểu nha đầu cũng biết xấu hổ. Trầm Côn nhin cười, sau đó hẩn cúi đầu, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, cười nói:

- Hai vị mỹ nữ cũng là vì phần mộ tổ tiên của Vương gia mà tới à? Không nên phủ nhận, ta không tin A Phúc chỉ nói mấy câu mà có thể khiến các ngươi tới giết Hoành Hành cùng với Hoài Tâm. Đó chỉ là cái cớ để các ngươi tới đúng không?

- Đúng vậy.

Bạch Tiên Nhi thẳng thắn thừa nhận:

- Tỷ tỷ chính là danh chính ngôn thuận lấy cớ. Bằng không, chỉ có kẻ ngốc mới vì ngươi mà đắc tội với Thiên Cơ môn.

Nói xong, nàng chỉ vào Ca Thư Tình:

- Tiểu muội muội này cũng vì phần mộ tổ tiên của vương gia mà tới. Lúc chúng ta gặp nhau, nể mặt trưởng bối, liền tạm thời liên thủ.

- Trầm huynh, vừa rồi đã đắc tội.

Ca Thư Tình tiếp tục xin lỗi.

- Không sao, không sao.

Trầm Côn tùm tùm cười nói:

- Nếu là vì phần mộ tổ tiên vương gia mà tới, vậy phải làm sao để phát hiện ra phần mộ tổ tiên vương gia? Sau khi hoàn thành, chúng ta sẽ thế nào? Ba người chúng ta được chia đều công lao?

- Sư đệ thật sáng khoái, nhưng mà.

Bạch Tiên Nhi tiến đến bên cạnh Trầm Côn, hà vào lỗ tai hẩn một ít ngum khí (DG: Sắc dụ?):

- Tỷ tỷ nói sự thật, sư đệ cũng không nên tức giận a. Ngươi xem, ta cùng với Ca Thư tiểu muội muội đại biểu cho hai đại truyền thuyết, nếu để cho hai đại truyền thuyết cùng với một tiểu nhân vật như ngươi mà chia đều bảo vật, lời này thật không thể có một chút công đạo nào a.

- Vậy ý của sư tỷ là...?

- Phần mộ tổ tiên vương gia có tổng cộng bảy bảo vật. Ta cùng với Ca Thư tình mỗi người ba thứ, bảo vật cuối cùng là của ngươi.

Bạch Tiên Nhi cười nói.

Trầm Côn đứng bật dậy. Không phải là hẩn tức giận việc hai đại truyền thuyết lấy được nhiều hơn mình. Khả dĩ là Trầm Côn phát hiện ra phần mộ đó lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu hẩn biết, phần mộ tổ tiên vương gia có đến bảy bảo vật.

- Không nên kích động.

Bạch Tiên Nhi còn tưởng là Trầm Côn không hài lòng, vội cười nói:

- Chúng ta muốn lấy được nhiều, tất nhiên là sẽ phải gánh vác càng nhiều mạo hiểm. Chốt lại một câu, đồng ý theo bố trí của tỷ tỷ, tỷ tỷ cùng với Ca Thư Tình liền trừ sạch đám khối độc xung quanh phần mộ đó.

Lại là một thông tin động trời.

- Bộp, bộp!

Trầm Côn vỗ vỗ tay:

- Không hổ là hai đại truyền thuyết, chẳng những biết phần mộ tổ tiên có những báu vật gì, mà còn có bản linh hoá giải đám khí độc mà Hoài Tâm không thể làm được. Vậy ta còn có gì để nói nữa.

Bỗng nhiên, hần cúi đầu khom lưng cười:

- Cho ta thêm một chút lời, dù nhiều ít để cho ta kiếm thêm đi.

“ ... ”

- Hai vị tại sao không nói? Không đồng ý đúng không?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Như vậy cũng là tốt lắm rồi. Ta chỉ cần một bảo vật, nhưng mà sau khi bảo vật xuất hiện, ta là người được chọn đầu tiên.

Chọn đầu tiên, nghĩa là có thể lấy được bảo vật đáng giá nhất, Trầm Côn cho rằng đó mới là mua bán có lời. Vừa nghe những lời này, Bạch Tiên Nhi cùng với Ca Thư Tình nhất thời ngây người:

- Tiểu sư đệ, chọn trước chọn sau có gì khác nhau chứ? Ai da, người còn không biết bảo vật trong phần mộ đó là những gì à?

Trầm Côn xấu hổ nở nụ cười.

- Tiểu sư đệ của ta à.

Về mặt Bạch Tiên Nhi bị bộ dáng của hần đả bại, buông tay nói:

- Được rồi, ta nói với người về sự tình phần mộ tổ tiên, sự tình này từ thời ngày thần diệt năm ngoái.

- Bạch Tiên Nhi, để cho ta nói.

Về mặt bất hảo nhìn sang Trầm Côn, Ca Thư Tình bỗng nhiên nàng xen vào nói:

- Nhìn sắc mặt của Trầm huynh, dường như ngay cả ngày thần diệt cũng không biết đâu.

Thần Diệt Nhật?

Ca Thư Tình chậm rãi nói:

- Từ xưa đến nay, Cửu Châu xuất hiện vô số cường giả. Trong đó có một người cả đời oanh liệt, sau khi chết có thể lưu danh bách thế, hoặc để tiếng xấu muôn đời. Những cường giả này lúc đó nổi tiếng nhất, có nhiều ảnh hưởng đến tận đời sau. Tất cả đều cho rằng những người này có năng lực, phi thăng trở thành thần tiên, chỉ là bọn hần không nắm lấy được cơ hội mà thôi. Cho nên, một nhóm người này được gọi là giả thần. Giả thần tuy rằng đã chết rồi, nhưng cũng để lại một chút di tích. Trầm huynh cũng có thể rất quen thuộc các danh tự này...

Ca Thư Tình tiếp tục nói:

- Ví dụ như, đài Thù Tôn ở đại Triệu vương triều, Ngũ hổ thần tướng Tây Hán Quốc Bái Tương. Còn có phần mộ Liệt Thiên Vô Hoàng Vương Mãng, Trung Châu Đường quốc Lăng Yên Các.

Liệt kê hơn mười tên, Ca Thư Tình lại nói:

- Tuyệt đại đa số di tích giả thần này đều là vô dụng. Nhưng cũng có một vài di tích vô giá.

Trầm Côn cảm nhận sâu sắc gật gật đầu, ít nhất chính là linh hồn đài Thù Tôn Lý Mục, mình có thể mang cho một người Vũ Hồn hoàn toàn mới.

Chậm đã!

Linh quang Trầm Côn chợt hiện ra, thốt lên:

- Ý của người là trong di tích của giả thần có bảo tồn linh hồn giả thần.
- Đúng vậy, dường như mỗi di tích giả thần đều bảo tồn một linh hồn giả thần.

Ca Thư Tình chỉ về phần mộ xa xa:

- Cũng như người đã biết đài Thù Tôn có bảo tồn linh hồn Lý Mục. Phần mộ tổ tiên Vương gia này cũng là một di tích giả thần tên là Độc Cốt Động.
- Độc Cốt Động? Nó bảo vệ linh hồn của ai?

Trầm Côn cau mày nói:

- Theo ta được biết, chỉ có phần mộ của Vương Kiêu cùng Vương Mãng có chôn quần áo cùng với bảo vật. Tiếp tục nói cho người biết một bí mật, hài cốt thê tử của Vương Kiêu là Đỗ Nguyệt Nhi cũng chôn ở chỗ này. Nhưng mà Đỗ Nguyệt Nhi dường như không đủ cấp bậc của giả thần.
- Đỗ Nguyệt Nhi đương nhiên là không xứng làm giả thần.

Ca Thư Tình cất cao giọng nói:

- Người giải thích về Độc Phật Huyền Si thế nào đây? Ngày xưa, Thất Lang Dương gia đã giết chết rất nhiều võ giả vô song, chỉ cách Thiên Môn có một bước. Nhưng mà Độc Phật chỉ với một lọ độc được giết chết hẳn. Vậy theo người, Độc Phật Huyền Si có đủ tư cách làm giả thần hay không?
- Linh hồn của độc cốt trong động là của Độc Phật Huyền Si?

Đôi mắt híp của Trầm Côn phát ra một ánh sáng tham lam đáng sợ!

Gần đây, Trầm Côn đã dính phải thực cốt tán, cần gấp một được tề sư. Hiện giờ linh hồn Độc Phật Huyền Si ở cách đây khoảng mười dặm, nếu hắn có thể thu phục Huyền Si làm Vũ Hồn thì đừng nói thực cốt tán, mà phóng mắt toàn bộ Cửu Châu, liệu ai còn có tài năng hạ độc được trên người Trầm Côn. Nghe tên Vũ Hồn Huyền Si, cơ bản chính là giống như bách độc bất xâm.

Mà nhìn nói xa xa, mỗi một di tích giả thần đều có một linh hồn cường đại. Đây là bao nhiêu siêu cấp Vũ Hồn đây? Hắn chỉ mới tu luyện đến Hồn Kinh cấp ba, sau này nhất định sẽ phải tìm nhiều hồn xác, sẽ có rất nhiều siêu cấp Vũ Hồn đây.

Nghĩ đến đây, trái tim Trầm Côn bắt đầu nhảy loạn.

- Tiểu sư đệ, nghĩ gì thế?

Bạch Tiên Nhi bị quang mang trong mắt Trầm Côn dọa cho nhú lại, trong lòng phát run. Đôi mắt híp của tặc hoả thượng này thật đáng sợ, ánh mắt đó rõ ràng có thể ăn thịt người.

- Không có gì, ta chỉ là quá kích động. Bận rộn lâu như vậy, cuối cùng mới biết phần mộ đó là có cái gì.

Trầm Côn cười hắc hắc:

- Ca Thư tiểu thư, làm phiền người tiếp tục, ngày thần diệt là chuyện gì xảy ra?
- Ngày thần diệt chính là ba ngày trong tháng chạp năm ngoái.

Ca Thư Tình chậm rãi nói:

- Vốn là linh hồn giả thần được bảo vệ trong di tích, không ai có thể thương tổn, hoặc là lợi dụng bọn họ. Nhưng mà ba ngày đầu tháng chạp năm ngoái, chỉ ít có năm di tích giả thần bị công kích bất ngờ. Nổi bật chính là đài Thù Tôn ở đại Triệu vương triều cùng với thành Xuất Vân Hải bị rất nhiều giả thần công kích, di tích bị huỷ, cho nên gọi là ngày thần diệt.

- Ba ngày đầu tháng chạp, ngày thần diệt.

Trầm Côn nhớ đến hắc kỵ sĩ.

- Biết ai là hung thủ phá huỷ di tích không?
- Không ai có thể tra ra.

Ca Thư Tình bất đắc dĩ thở dài:

- Chỉ có thể xác định một điều chính là hung thủ phi thường cường đại, ít nhất cũng sánh ngang với cha ta. Mà mỗi di thích giả thần, đều bị bọn hắc làm cho vỡ vụn thành bảy khối.

- Nga.

Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra, không biết hung thủ là tốt rồi. Bởi vì có rất nhiều dấu biết rõ ràng, một trong những người phá hủy di tích là Cửu Châu Trầm Côn.

- Ca Thư tiểu thư, sau đó thì sao?

- Sau khi di tích bị phá hủy, linh hồn giả thần bên trong cũng mất đi, trở thành cô hồn dã quỷ bị người ta lợi dụng. Mà lực lượng của bọn hắc cũng phát tiết ra, có thể làm cho người ta có những biến hoá phi thường kỳ diệu.

- Cái này ta hiểu.

Trầm Côn nói:

- Giống như đài Thú Tôn, nó bị phá hủy thành bảy khối Hải Nạp Bách Xuyên, mỗi khối đều có thể khiến cho người ta thăng cấp.

Còn một câu không nói ra, đó là chỉ cần tập hợp đủ sáu khối Hải Nạp Bách Xuyên, là có thể gọi về linh hồn Lý Mục.

- Không sai, đặc điểm của các khối đá đài Thú Tôn, chính là làm cho người ta thăng cấp. Mà Độc Phật Huyền Sĩ Độc Cốt Động...

Ca Thư Tình không hiểu tại sao bỗng nhiên thở dài:

- Các mảnh nhỏ của Độc Cốt Động có hai tác dụng. Thứ nhất là giúp được tề sư thăng cấp. Thứ hai, Độc Phật tuy rằng nổi danh sử dụng độc, nhưng từ xưa đến nay là một trong những được tề sư mạnh nhất. Vì vậy các mảnh nhỏ linh hồn của hắc có thể dùng để cứu người, gọi là Phục Hoạt Thạch (Đá hồi sinh)

Nói xong, Ca Thư Tình lấy từ trong lòng ngực một khối đá vụn màu vàng, để trước mặt Trầm Côn:

- Đây là một trong bảy khối Phục Hoạt Thạch.

- Nó không phải là ở trong phần mộ sao? Làm sao ngươi có được?

Trầm Côn cả kinh nói.

Hắn chợt hiểu rõ: Sở dĩ phần mộ Vương gia lưu truyền tin tức bảo bối, chính là vì một được tề sư đột nhiên thăng cấp Lam Nguyên. Là do được tề đó lấy được khối Phục Hoạt Thạch.

Quả nhiên, Ca Thư Tình cười nói:

- Tiểu muội bất tài, đã giết chết tên được tề sư tà ác này. Sau đó mới biết được trong lúc Độc Cốt Động bị hủy, tên được tề sư này ở gần đó, vô tình có được một khối Phục Hoạt Thạch.

- Hắc hắc, truyền thuyết tại thành Xích Tiêu, một được tề sư bị thần bí cao thủ thủ tiêu, thì ra là Ca Thư tiểu thư a.

Trầm Côn không khỏi liếc nhìn Ca Thư Tình vài lần. Được tề sư kia chính là Lam Nguyên Vũ tông, Ca Thư Tình dễ dàng thủ tiêu hắn, ít nhất nàng cũng có cấp bậc Lam Nguyên Vũ tông.

Đồng dạng, Bạch Tiên Nhi cùng với Ca Thư Tình ngang vai ngang vế, thực lực cũng có thể là Lam Nguyên Vũ tông.

- Hô.

Hoàn hảo là bản tăng có danh phận đồng môn tỷ đệ. Nếu không, vừa rồi bản tăng đã bị phơi thây tại chỗ.

- Tiểu sư đệ, hiện tại ngươi đã biết rõ vì sao? Bên trong phần mộ vương gia là sáu khối Phục Hoạt Thạch, người chọn trước hay sau thì đều là giống nhau.

Bạch Tiên Nhi cười nói:

- Nhưng mà tỷ tỷ cũng không hề bạc đãi sư đệ. Cứ như thế này đi, sau khi chuyện này thành công, ta cùng Thư Ca Tình mỗi người ba khối Phục Hoạt Thạch, còn đồ vật khác, toàn bộ đều thuộc về người. Người thấy sao?

Trầm Côn ai oán thở dài:

- Mỹ nữ sư tỷ, người không thể thêm một chút sao? (DG: Lại giở trò miệng lưỡi chợ búa)

Đã biết được linh hồn Độc Phật ở phụ cận, lại biết được manh mối quan trọng của ngày thần diệt, tâm tình Trầm Côn rất tốt, ước định sáng mai liền đến phần mộ đó. Hắn liền tự mình dẫn hai người đi nghỉ ngơi.

Trở lại trường bằng, khoe miệng Trầm Côn vẫn còn hiện lên một nụ cười:

- Mỹ nữ lão sư, lần này kiếm được thật lớn. Ha ha, ngày thần diệt, ít nhất năm giả thần xuất thế, bản tăng nếu đem bọn họ tất cả thu thập lại, có năm Vũ Hồn thay nhau trên mình. Mỹ nữ lão sư, người không có hứng thú?

A La ngồi ở ghế trên, hai tay chống cằm, tựa như đang suy nghĩ gì âm ừ một tiếng.

- Ai da, không phải là không cẩn thận trông thấy người đang tắm rửa sao?

Trầm Côn đột nhiên nhớ lại sự kiện kia, đỏ mặt ngồi xổm xuống, cười nói:

- Vừa rồi ta chưa nói xong, người cũng không nghe được. Nhắc lại chuyện của hai mỹ nữ kia, người phẩn chấn cái gì, người có thể tạm hạ phần khích xuống không, nghe ta nói đây.

- Trầm Côn, người nói bọn hắn cần Phục Hoạt Thạch làm gì?

A La thật sự không có nghe Trầm Côn nói chuyện, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nghi ngờ nói:

- Phục Hoạt Thạch mặc dù là bảo bối, nhưng mà với bốn sự của Ca Thư Ứng Long cùng với Luyện Xích Hào, bọn hắn cần Phục Hoạt Thạch sao? Với bọn hắn, tất cả ta đều hiểu, hoàn toàn đã hiểu.

- Mỹ nữ, người không thể thật sự nghe ta nói một chút sao?

Trầm Côn ai oán nói.

- Đừng nói nữa, ta có việc phải ra ngoài một chuyến, chậm nhất là sáng mai trở về. Trầm Côn, người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, trước khi ta quay về, không được động thủ với bất kỳ một hoà thượng nào. Nói xong, A La như tia chớp ly khai lều trại.

Không thể động thủ với hoà thượng? Trầm Côn xoa xoa cái đầu trục, rốt cuộc A La nghĩ ra cái gì? Nhắc đến hoà thượng, Trầm Côn chợt nhớ tới cái chết của Hoài Tâm. Hắn đi vào trường bằng cất giữ thi thể của Hoài Tâm nghiên cứu một phen. Hoài Tâm là được tể sư, trên thân thể có lẽ có thể lưu lại một chút manh mối trị liệu thực cốt tán gì đó. Đây chính là mục đích của Trầm Côn, nhưng mà hắn lắc qua lắc lại đến tận nửa đêm, cũng không phát hiện ra được chỗ nào đặc biệt, đành phải đem toàn bộ thi thể Hoài Tâm đem chôn cất.

- Chưa thể coi như xong, dù sao linh hồn Độc Phật Huyền Si cách đây cũng không xa, bản tăng đi tìm Huyền Si là được.

Nghĩ đến đây, Trầm Côn mang theo một cái bọc nhỏ, nhanh nhẹn đi đến trường bằng đang giam cầm Hoàng Hành.

- Hoàng lão huynh, đã lâu không gặp.

Gân tay gân chân Hoàng Hành đều bị cắt đứt, bị một dây xích sắt lớn treo lên. Trên người hắn cũng không có hắc bào, lộ ra một thân hình sừng tấy, mưng mủ tanh tưởi.

- Ôi, thôi muốn chết...

Trầm Côn ngồi đối diện với Hoàng Hành, bịt chặt cái mũi:

- Thiên Cơ môn các người sao lại thế này? Về mặt thì giống như cái bao tải, bộ dạng toàn thân thì mừng mủ.

- Thiên cơ bất khả lộ, tiết lộ thiên cơ quá nhiều sẽ bị thiên khiển.

Hoàng Hành bình thản mở ra một con mắt sưng phù:

- Trầm Côn, ta thay trời hành sự. Người dám dấn thương ta, sẽ bị thiên khiển. Cẩn thận bị cứu lời oanh mà chết.

- Thiên khiển? Dừng lại, lúc này là người chứ không phải ta.

Trầm Côn bữu môi, lấy ra từ trong tay một bọc nhỏ:

- Được rồi, không nhắc chuyện này nữa. Ta biết, Thiên Cơ môn các người tồn tại là nhờ có "Thiên mệnh cứu nhân".

- Người biết dự ngôn của Thiên Cơ môn?

Hoàng Hành ngẩn người.

- Không những biết, ta còn có được cái này.

Đồ vật này, chính là lúc Lăng Vân tông bị giết, Trầm Côn lấy được bản đồ vô danh. Vương Kiêu đã nói qua, tấm bản đồ này có dấu hiệu Khô Lâu, chứng tỏ sắp xuất thế một vị tà ác ma đầu. Đương nhiên, ma đầu kia có thể trở thành Vũ Hồn, vì thế Trầm Côn giữ lại tính mạng của Hoàng Hành, muốn hỏi rõ chỗ của tà ma này:

- Tướng quân giác tỉnh, lấy máu chỉ dẫn, tà ác dụ hoặc, sa vào ác ma, tái hiện trên nhân gian, phụng hành ý chỉ của thần...

Vừa nhìn thấy tấm bản đồ này, Hoàng Hành lập tức đọc dự ngôn của Thiên Cơ môn - Tà Khúc Thiên. Sau đó hẩn ngẩng đầu:

- Trầm Côn, đây chính là trọng bảo lưu truyền của Thiên Cơ môn chúng ta, tại sao lại ở trong tay người?

- Lão huynh, người không biết rằng tù binh không có tư cách hỏi như thế sao?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ta có một giao dịch, chỉ cần người nói cho ta biết linh hồn ác ma trong Tà Khúc Thiên ở nơi nào, ta liền tha cho người. Ngoài ra, ta sẽ thu hồi ma pháp trên người của người, cho người trở thành một người bình thường.

- Người cũng muốn tìm thiên mệnh cứu nhân?

Hoàng Hành hừ lạnh một tiếng, mắng chửi:

- Trầm Côn, chỉ có Phong Thủy sư mới có tư cách nhìn được thiên mệnh. Người dám tự tiện dò xét thiên mệnh, sẽ gặp phải thiên khiển.

- Thiên khiển, thiên khiển. Lão huynh người đi tới đi lui cũng chỉ nói được câu này thôi sao?

Trầm Côn lắc đầu, nói:

- Người bây giờ đang là tù binh, phải biết nghe lời. Hãy nói ra chân tướng của tấm bản đồ này, nếu không ta sẽ dùng đến nghiêm hình bức cung.

- Nghiêm hình?

Hoàng Hành cười lạnh lùng, hẩn cúi đầu, nhìn ngực mình đang thối rữa.

- Ta lại còn sợ nghiêm hình bức cung sao? Trầm Côn, người nhìn bên ngực trái của ta. Mười lăm năm trước, ta xem quả bói cha ta sẽ chết trong một chiến dịch. Ta đã cản trở, kết quả là ta đã xoay chuyển thiên mệnh bị thiên khiển "Độc Xà Phệ Tâm"...Ha ha, mười hai con độc xà, từng con từng con cắn xé, sau đó xuyên qua trái tim ta...

- Còn cánh tay trái của ta, ta coi quẻ xem cách trị liệu thương thế của một bằng hữu, đáng nhẽ ra hấn đã khỏi bệnh, nhưng ta lại làm cho hấn bị trọng thương mà chết. Ta đã bị thiên khiển suốt một năm, khung xương bị ăn mòn, khữu tay trái của ta từng ngày từng ngày thối rữa. Từng cơn đau hành hạ ta đến chết đi sống lại.

Một hồi giải thích từng vết thương trên người mình, cuối cùng Hoàng Hành cất tiếng cười to:

- Người xem, trong thiên hạ này còn có nghiêm hình nào có thể tàn nhẫn, tàn khốc so với thiên khiển? Cả đời ta đã trải qua mười bảy lần thiên khiển, lại còn sợ nghiêm hình bức cung của người?

- Tất cả những vết thương này đều do thiên khiển tạo thành?

Nhìn kỹ những vết thương trên người Hoàng Hành, Trầm Côn hoảng sợ phát hiện ra, phong thủy sư nhìn tuy phong quang, nhưng sau lưng gánh chịu thực lắm tội.

- Không sai, đây chính là do thiên khiển.

Hoàng Hành cuồng tiếu nói:

- Trầm Côn, đến đây đi, dùng tất cả thủ đoạn của người mà tra tấn ta cho tốt vào. Nhưng mà người yên tâm, trước khi ta bị hành hạ tới chết, nhất định sẽ thêm một lần nghịch thiên, tiên đoán vận mệnh của người, xe người như thế nào mà lại dương dương tự đắc. Ta cần phải tận mắt thấy sau này người sẽ bị chết như thế nào. (Bọn đả tự: Không giết được người khác, nhìn thấy người khác chết cũng tốt. DG: Cho nó xem cho nó thất vọng. Biên: Xem làm gì, mất hay).

Nói xong, con người hấn biến mất, hai mắt biến thành một màu trắng như tuyết. Đồng thời quanh người xuất hiện một tầng hơi nước. Hấn thật sự muốn xem vận mệnh của Trầm Côn.

148. Chương 146: Hoàng Hành Bị Lạc

- Được rồi, lão huynh cứ việc, ta xem người làm.

Trầm Côn híp mắt ngồi trên ghế, bưng một chén nước trà chậm rãi thưởng thức.

- Thiên! Địa!

Hoàng Hành lớn tiếng hô to:

- Ta chính là Hoàng Hành, theo đuổi tất cả vận mệnh con người. Nói cho ta biết, người trước mắt này sẽ có một kết cục thế nào. Có phải là chết thảm hơn so với ta không? Ha ha, mau nói cho ta biết.

Hấn không hổ là cửu đại tiên tri của Thiên Cơ môn. Tuy rằng hấn có sức chiến đấu bình thường, nhưng năng lực tiên đoán quả thật là rất cao. Không có một đạo cụ gì, không có nhiều quá trình, chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, liền hoàn thành xong quá trình xem bói.

- Hô

Sau một lát, hơi nước tan hết, Hoàng Hành gục đầu xuống, phát ra một tiếng hô nặng nề.

- Lão huynh, kết quả thế nào?

Trầm Côn cười hì hì:

- Cái chết của ta là như thế nào? Là nhiều bị nhiều tiền đề chết, hay là thiếu tiền mà chết đói?

- Hô

Hoàng Hành cũng không trả lời, lại phát ra âm thanh như cũ.

- Lão huynh, cứ nói đi.

Trầm Côn vò đầu nói:

- Người không phải là muốn đòi tiền mới nói à. Nói mau, ta thực sự muốn biết mình chết như thế nào?

- Hô.

Vẫn là những âm thanh cũ, nhưng lần này lại thỉnh thoảng thêm một âm ” hà”.

- Hô

- Hà

- Hô

- Hà

- Hô hà

Liên tiếp phát ra những âm thanh đó, Trầm Côn có thể nghe rõ, Hoàng Hành chỉ phả ra âm thanh hô hà.

- %...%&%...

Hắn đã ngủ thiếp đi?

- Lão huynh.

Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Đây, đây không phải là việc làm của cao nhân Thiên Cơ môn, rình lại, đừng có mang khuôn mặt đó.

- Hô hà.

Hoàng Hành xì ra một cục nước mũi thật to, hiển nhiên hắn đã ngủ rất say.

- Đét, đét.

Hung hăng vỗ hai cái vào khuôn mặt Hoàng Hành, Trầm Côn hét lớn:

- Tỉnh lại.

- Hô hà.

Toàn thân Hoàng Hành thả lỏng, cả người mềm nhũn bị treo trên xiềng xích. Thế nhưng hắn vẫn có thể tiến vào giấc ngủ say sưa.

- Lão huynh, người không sao chứ?

Thấy vả vào mặt mà không hiệu quả, Trầm Côn hung hăng đập vào bụng hắn một cái, sau đó lại đem roi da đánh ba, ba, ba cái trên lưng Hoàng Hành. Nhưng mà trải qua thống khổ như vậy, âm thanh hô triệt của Hoàng Hành lại càng vang dội.

- Chẳng nhẽ hắn ngủ như chết thế này, chính là trở thành đời sống thực vật.

Trầm Côn mơ hồ ý thức được sự tình không đúng:

- Đường đường là một trong cửu đại tiên tri của Thiên Cơ môn, chỉ là xem vận mệnh của một người bình thường, mà không thể tỉnh lại sao?

Hắn không có chú ý, lúc Hoàng Hành phát ra những tiếng hô hà, trên bầu trời đêm lóe lên từng ánh sao sáng. Sáng nhất trong đó có chín ngôi sao, trong đó một ngôi sao bỗng nhiên ảm đạm không có ánh sáng, từ trên bầu trời rớt xuống, như sao băng chợt lóe lướt qua.

Dưới bầu trời đêm, còn cách thành Xích Tiêu không xa.

- Không tốt, không tốt.

Một đám người áo đen đang nghỉ ngơi trong núi, chứng kiến sao trời rơi xuống, một người trẻ tuổi áo đen nhảy dựng lên, hoảng sợ hô to:

- Môn chủ, ngôi sao mang bản mạng của Hoàng sư thúc rơi xuống. Hoàng sư thúc đã chết.

Kha Tây đứng trong đám người, hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy thế ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, ảm đạm thở dài:

- Hoàng sư đệ, vĩnh biệt.

- Môn chủ, Hoàng sư thúc tuy rằng liên tiếp nghịch thiên cải mệnh. Nhưng ngài đã tính qua, người ít nhất còn sống thêm được hai mươi năm nữa. Người nhất định là đã bị người khác sát hại.

Mấy hắc y nhân bi phần quỳ xuống:

- Thỉnh môn chủ vận dụng bí pháp, điều tra xem hung thủ là ai.

- Mọi người đều có số mệnh, đã đi thì tất phải đi. Làm gì có chuyện oan oan tương báo?

Kha Tây chậm rãi lắc đầu.

- Môn chủ.

Thấy ý tứ Kha Tây kiên quyết, nhóm người hắc y nhân bắt đầu dĩ dĩ dẫn ra. Nhưng mà có mấy người không cam tâm, bọn hắn tay nắm tay vây lại một chỗ, ở trung tâm đám người dâng lên một ngọn lửa. Chính ngọn lửa mới xuất hiện này đột nhiên nổ tung, suýt nữa nổ chết những hắc y nhân này.

- Gì thế?

Kha Tây kinh ngạc mở mắt.

Hắn liền hiểu ra, mấy hắc y nhân này có ý định báo thù, liền vận dụng ngọn lửa để tiên đoán, muốn từ ngọn lửa nhìn xem bộ dạng hung thủ. Tuy bọn hắn đều là người có kinh nghiệm phong phú tiên tri liên thủ với nhau, nhưng lần này bị thất bại.

- Môn chủ, hung thủ xem ra là người rất lợi hại, bốn người chúng ta liên thủ cũng không thể xem được số mạng của hắn. Thỉnh mời ngài xuất thủ.

Hắc bào nhân quỳ xuống, tận lực cầu xin.

- Được, ta cũng muốn biết xem ai có bốn sự lớn như vậy, có thể chống cự được bốn người các ngươi liên thủ.

Kha Tây chỉ chỉ dưới chân, một vũng thủy quang xuất hiện, nhóm người hắc bào nhân lập tức vây quanh lại.

Nhưng mà ánh sáng của thủy quang có phần âm u, bên trong lộ ra một vài bóng người. Đừng nói là mấy hắc bào nhân này, ngay cả Kha Tây cũng không nhìn rõ lắm. Hơn nữa thủy quang chỉ duy trì ba, bốn giây, sau đó lên vang lên một tiếng vỡ tan, thấm vào trong đất bùn.

- Thì ra là thế.

Kha Tây đột nhiên thở dài:

- Hoàng sư đệ còn chưa chết.

- Sư thúc không chết, vậy ngôi sao bốn mạng của người là như thế nào?

- Hắn tuy sống nhưng mà còn tồi tệ hơn là chết.

Kha Tây bắt đầu dĩ dĩ nói:

- Hoàng sư đệ muốn coi bói xem số mệnh của một người.

Hắn khó tin lắc đầu:

- Người nọ phi thường cổ quái, hắn có lẽ chỉ có trăm năm dương thọ, nhưng lại thời gian âm thọ của hắn lại không thể tính được là bao lâu. Hoàng sư đệ theo trục tuổi thọ của hắn truy ra, nhưng lại không thể truy hắn sống được đến bao lâu. Cho nên linh hồn Hoàng sư đệ lạc theo trục tuổi thọ của hắn, biến thành một người dẫn độn không có linh hồn.

Nếu Trầm Côn ở đây, nhất định thầm kêu một tiếng lợi hại. Đúng vậy, Trầm Côn chỉ là một người bình thường. Nhưng tại âm phủ hắn có một người đứng sau rất có địa vị. Âm thọ của hắn thực sự là không thể tính toán, căn bản không thể tìm được thời gian hắn sống bao lâu, cũng chính là vĩnh viễn không bao giờ chết. Hoàng Hành muốn tìm xem hắn chết như thế nào, cũng chỉ có thể bị lạc mất linh hồn:

- Đi thôi, thành Xích Tiêu còn cách không xa.

Kha Tây buồn bã đứng lên. Sau lưng hắn, những hắc bào nhân này cũng nghiêng rầm rầm.

- Không tìm thấy điểm dừng trong dương mệnh của người kia, cho nên không có phương hướng, hắc hắc. Nếu chúng ta giết chết hắn, Hoàng sư thúc không lâu có thể tìm thấy hắn chết như thế nào, sau đó có thể trở về? Đúng vậy, nhất định phải giết chết hung thủ kia.

Lúc bình minh, Kha Tây đã thấy hình dáng thành Xích Tiêu. Lúc này, Trầm Côn đang từ trong trường bông của Hoàng Hành đi ra.

Hoàng Hành biến thành người sống đời sống thực vật, Trầm Côn cũng chỉ tạm thời đặt hắn trong quan tài, giao cho yêu thú của Ngự Thú sơn trang tạm giam. Có trời mới biết cao thủ coi bói này tỉnh lại lúc nào. Có lẽ kết cục của hắn có thể là một người sống đời sống thực vật mãi.

Sau khi đi qua đại lao, Trầm Côn gặp Long Thanh Sơn. Tên đại cầu hùng này đang hướng về phía hơn mười người đang trúng độc quái mà ứng tác ngâm thơ. Chứng kiến từng khuôn mặt quái độc quen thuộc trước mặt, cùng bộ dáng ngu si đần độn, Trầm Côn thấp giọng nói: "Các lão huynh, hãy chờ, ta sẽ mang Độc Phật Huyền Si ra, nhất định sẽ chữa khỏi cho các người!"

- Đi tới bên ngoài phần mộ, Bạch Tiên Nhi cùng với Ca Thư Tình đã chuẩn bị xong vũ khí.

Chỉ thấy Bạch Tiên Nhi mang theo yêu thú phi hành, làn da đều biến thành màu xanh biếc. Bạch Tiên Nhi đang cho bọn chúng ăn một viên thuốc màu xanh nhạt. Còn tám trăm huyết kỳ theo Ca Thư Tình đang chạy băng băng xung quanh, giống như tập luyện quân sự, không nghĩ được nàng sẽ phá giải đám mây độc như thế nào.

- Hai vị mỹ nữ, chuẩn bị xong chưa?

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Tổ phần Vương gia có hai bộ phận tạo thành, một là đám mây độc, hai là trận pháp phong thủy được Thiên Cơ môn bố trí ở dưới. Chúng ta giải quyết đám mây độc, còn bản đồ trận pháp làm phiền Trầm huynh giải quyết.

Ca Thư Tình khách khí cúi người đáp.

- Không dám.

Trầm Côn thu toàn bộ bí bảo, phục chế hơn mười bản sao bản đồ. Lúc này lấy ra lần lượt phát, cười nói:

- Bản đồ ở chỗ này, hai vị mỹ nữ, bắt đầu đi.

Nhìn bản đồ một hồi, Bạch Tiên Nhi cùng Ca Thư Tình đều tự gật đầu.

- Tiểu sư đệ, nhìn cho kỹ, đám mây độc này phá hủy thế nào.

Một tiếng cười duyên, Bạch Tiên Nhi đột nhiên vung tay hô to. Lập tức, thân hình yêu thú phi hành phía sau nàng tăng vọt gấp mười lần, như một đầu cự thú Kinh Thiên, mỗi một lần thở gấp, đều có thể hô cuồng phong vài chục trượng. Mỗi một lần cất bước, làm rung động âm âm.

- Xuất phát.

Bạch Tiên Nhi xải bước trên lưng một con Song Túc Phi Long khổng lồ, hướng về phần mộ chỉ chỉ, mấy trăm con quái vật không sợ chết hung hãn xông tới. Điều thần kỳ là, các con vật khổng lồ sau khi tiếp cận đám mây độc, không những không bị độc chết, ngược lại, mồm của bọn hắn mở to, mỗi một lần đều có thể hít vào một lượng lớn độc khí. Chỉ vài chục lần hít thở, đám mây độc bên ngoài liền mờ đi rất nhiều.

- Đây là trận pháp giải độc của Nam Lâm Đặc, Hấp Độc thú quân. Có thể đem toàn bộ đám mây độc hút vào trong cơ thể, mở ra một đường lớn.

Ca Thư Tình cầm đầu mỉm cười, trong giọng nói có vài phần xem thường:

- Nhưng mà biện pháp này dùng tính mạng yêu thú để đánh đổi, cũng chỉ có Nam Lâm có đông đảo yêu thú mới có thể sử dụng. Nhân loại chúng ta khinh thường phương pháp này, không thể lấy tính mạng binh lính đi mạo hiểm.

- Vậy Ca Thư tiểu thư sẽ làm như thế nào?

Trầm Côn cười híp mắt hỏi.

- Đi vào.

Mắt thấy binh sĩ hành động, Ca Thư Tình tươi cười nhìn Trầm Côn, nghênh ngang đi vào đám mây độc. Tám trăm huyết kỵ cũng nghênh ngang đi theo sau, tựa như những nhân loại này cũng không để đám mây độc này vào trong mắt. Ca Thư Tình cười nói:

- Độc Phật Huyền Si từng là quân sư của gia phụ. Nhờ hồng phúc của hần, tám trăm huyết kỵ của ta đều là bách độc bất xâm.

“Mẹ nó chứ!”

Trầm Côn thầm trộm giơ ngón giữa lên, sau đó hần hần tìm một khối đá lớn, ngồi lên trên đó, cười hì hì chờ đám mây độc tiêu tán. Lúc này, Vũ Hồn Trầm Côn kịch liệt chấn động, Vương Kiêu ở trong thế giới linh hồn ồ ồ thở gấp, cách mỗi giây liền hỏi một lần:

- Hạnh phúc đến rồi? Hạnh phúc đến rồi?

- Yên tâm, Vương lão huynh, bây giờ sốt ruột cũng không có tác dụng gì.

Trầm Côn cười nói.

- Ai!

Vương Kiêu thở dài, tự giễu nói:

- Phân ly một nghìn năm, thê tử ở ngay trước mắt, trái tim ta...

- Ta hiểu.

Trầm Côn nghe vang lên tiếng vỗ tay, nhìn thấy Bạch Tiên Nhi đã mở ra được một con đường. Thân hần như một chiếc cầu vồng, vọt nhanh vào trong mộ phần:

- Đỗ Nguyệt Nhi, bản tăng mang lão công đến cho người đây.

149. Chương 147: Trái Tim Bồ Tát, Thủ Đoạn Lôi Đình

Vương Kiêu đã đợi hơn một nghìn năm, Trầm Côn biết tâm tình đang rất khẩn trương của hần, cho nên sau khi tiến vào mộ phần cùng với hai cô gái liền tách ra, thẳng tiến đến Đỗ Nguyệt Nhi phần mộ.

- Trầm Côn!

Đi đến nửa đường, Vương Kiêu đột nhiên trầm giọng nói:

- Có một việc dường như chúng ta đều xem nhẹ.

- Yên tâm, ta biết người muốn nói cái gì!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ta hiện tại chỉ có thể tiếp nhận thêm một vũ hồn, mộ phần tổ tiên Vương gia có hai cái linh hồn là Đỗ Nguyệt Nhi cùng Độc Phật Huyền Si ta khẳng định phải buông tha cho một cái!

Vương Kiêu im lặng gật đầu.

Hai chọn một là điều phải nghĩ, lực hấp dẫn của Độc Phật Huyền Si thật sự lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Đỗ Nguyệt Nhi. Trầm Côn sẽ đem cơ hội duy nhất này cho ai?

- Yên tâm, khẳng định để lại cho lão bà người!

Trầm Côn cười nói:

- Sau khi thăng cấp Lục Nguyên hạ đoạn, ta có dự cảm, Hồn Kinh của ta cũng mau tu luyện tới tầng thứ tư. Ta thu linh hồn Đỗ Nguyệt Nhi, để Huyền Sĩ chờ vài ngày thì tốt rồi!

Thân mình Vương Kiêu run lên bần bật, “Trầm Côn”.

- Không phải cảm ơn làm gì, ta có thể được như hiện nay hơn phân nửa đều là người mang lại, giúp người cũng là điều nên làm!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Hơn nữa ta nên sớm đáp ứng người, bần tăng buôn bán, tuyệt đối là xem trọng danh dự. Ai da, đây là quái vật gì đây? Đang nói, Trầm Côn chợt phát hiện ở phía trước nhảy ra một bóng đen thật lớn.

Hai lỗ tai dài, cặp mắt đỏ nhỏ, bộ lông trắng như tuyết, di chuyển bằng cách nhảy cóc, đúng vậy, đây chỉ là con thỏ. Sau đó nó nhìn Trầm Côn rồi đứng lên, lộ ra một cái răng cửa lớn. Thế nhưng so với Trầm Côn lại cao hơn hai ba lần! Toàn bộ thân hình nó thật là to lớn, giống như là một quả núi nhỏ ngồi xổm trên đường đi của Trầm Côn.

Rồi sau đó, con thỏ lớn này nhìn chằm chằm Trầm Côn một hồi, đột nhiên nhảy dựng lên, giống như trông thấy cực phẩm mỹ thảo, nhắm Trầm Côn mà gặm.

- Đừng hoảng hốt!

Vương Kiêu cười nói:

- Đám mây độc bao phủ non nửa năm, phần mộ tổ tiên sinh vật khẳng định bị ảnh hưởng, đây là một con biến dị thỏ mà thôi, giết chẳng tốn sức!

- Thì ra là do ảnh hưởng của đám mây độc, ta không nghĩ khi nào loài thỏ bỗng nhiên bạo gan như vậy!

(Biên: Người ta nói nhát như thỏ để mà)

Trầm Côn cũng không còn để ở trong lòng, nhảy lên cao, rớt xuống phía sau ót con thỏ, đập một cước thật mạnh vào ót, kết thúc cuộc sống của con thỏ này.

Bất quá con thỏ sau khi chết, mùi máu dẫn dụ tới một đám sói tí hon lớn nhỏ có cánh, như đàn sóng kiến tràn tới ăn voi, bò lên trên thi thể con thỏ, rào rào bắt đầu ăn, xem bọn hắc hành động nhanh chóng, nhanh vượt sắc bén, hẳn là đều là yêu lang cấp hoàng nguyên! Chứng kiến trận này, Trầm Côn cũng thấy khá thú vị, dưới tác dụng của đám mây độc, yêu thú nơi này cũng thật cổ quái a!

Lúc này, bầy sói đã phát hiện Trầm Côn, tru lên đánh tới, Trầm Côn khẽ chớp mắt, toát ra một cái chú ý tuyệt diệu, hắc vận dụng bí pháp ngự thú Tâm Kinh, đem bọn lang tộc thu vào lang trường của mình. Trên người ẩn dấu mấy trăm con lang, khi đánh nhau liền có chiêu bất ngờ, thân mình run lên, đàn lang xông ra!

Trầm Côn tiếp tục đi trước, dọc theo đường đi có rất nhiều động vật kì dị: Cóc tám chân, nhân sư, các loại cá lại di chuyển được trên đất, các loại quái vật cực kỳ quái lạ. Dĩ nhiên thực vật cũng biến dị, hoa ăn thịt người, mạn độc vân đằng... Các loại thực vật cũng hướng Trầm Côn phát động công kích, bất quá thực lực của bọn chúng cũng không tính cường đại. Trầm Côn càng có cơ hội thêm kinh nghiệm thực chiến. Hắc mang lên trên mình Liệt Nguyên sát trận liền đưa bọn chúng chém giết. Đồng thời, Trầm Côn không ngừng bắt giữ bầy sói, tới buổi trưa, hẳn chẳng những hấp thu đại lượng linh khí, trên người tiểu lang cũng chừng hơn một ngàn con có dư.

Bất quá Vương Kiêu đã muốn đợi không được, thúc giục nói:

- Trầm Côn, giết vậy cũng không phải biện pháp, hãy dùng tổ hợp mười lăm cái Cự Linh Phù, mở ra một cái đại lộ mà đi cho nhanh nào.

- Được rồi!

Trầm Côn dang hai tay ra, mười lăm tấm bùa trong người xoay quanh, tựa như trang bị một máy xay thịt, sau đó hắc hồn đủ khí lực lao về phía trước chạy như điên, trên đường lại có yêu vật xuất hiện, lập tức đã bị máy xay thịt nghiền thành vụn thịt...

Chạy như vậy một đoạn đường, một tòa mộ viên xuất hiện ở trước mắt, trước hết nhìn qua chính là hai tấm bia mộ cao ngất, trên đó viết hai liệt chữ to: Tổ tiên Vương Mãng chi mộ, tổ tiên Vương Kiêu chi mộ! Chính là chỗ này! Trầm Côn giết thêm một đợt yêu thú, hoan hô một tiếng, nhưng đúng vào lúc này, phía trước truyền lại một tiếng Phật hiệu phần nộ.

- A di đà Phật, tăng hữu cũng là người trong Phật môn, sao lại sát nghiệt?

Có hòa thượng?

Trầm Côn nhớ lại A La sáng nay nói qua, ngàn vạn lần không thể cùng hòa thượng động thủ như thế nào, nàng biết trước mình gặp hòa thượng sao?

Mộ viên đã bị một đám hòa thượng chiếm cứ, ước chừng hai mươi mấy người, bọn họ đều cởi trần, tăng bào tàn phá nhưng không có để ý, bọn họ đều rất cao, và gầy, làn da khô héo uốn nếp, như là gỡ ra từ lớp vỏ khô nứt của cây già. Tư thế ngồi của những hòa thượng đó cũng rất có ý tứ: Một chân chạm đất, chân còn lại gác lên, tạo thế ngồi trung bình tấn trên một chân, mà hai tay ở trước ngực tạo thành chữ thập, nhắm mắt lại cúi đầu niệm kinh. Tư thế này ở Phật giáo còn được gọi là thiền tâm lễ Phật, là nhập định pháp môn, phần lớn các tăng đều sử dụng.

- Đám lửa trọc từ đâu dám chạy tới đây?

Vừa nhìn phần mộ của mình bị hòa thượng chiếm lĩnh, hơn nữa mấy hòa thượng còn dẫm trên mặt phần mộ của mình, Vương Kiêu giận tím mặt.

- Trầm Côn, giao thân xác cho ta mượn!

- Đừng nhúc nhích, lão huynh, người để ý tay của bọn chúng!

Lưu ý đến tay của hòa thượng, Trầm Côn biến sắc.

Hắn rốt cục hiểu được, tại sao A La không cho hắn động thủ cùng hòa thượng. Nhưng mà sự hiểu biết của Vương Kiêu đối với Phật giáo không nhiều lắm, cười lạnh nói:

- Bất quá chỉ là hai mươi mấy người hòa thượng mà thôi, mặc dù có Hồng Nguyên Vũ Tông thượng đoạn cực mạnh, nhưng ta sử dụng thân thể, nhất định có thể giết bọn hắn!

- Lão huynh, người xem tay của bọn hắn!

Thanh âm Trầm Côn ngưng trọng khác thường. Ở điểm hắn chỉ, Vương Kiêu nhìn kỹ xuống, chỉ thấy toàn bộ hòa thượng đều chỉ có chín ngón tay, thiếu tay ngón trở phải. Mà chỗ khớp ngón không giống như là bị chém, cũng không giống là thiếu hụt bẩm sinh, bởi vì da xám đen, còn có một chút nước màu vàng và sưng tấy mủ, Vương Kiêu ngạc nhiên nói:

- Bị đốt?

- Không sai, bọn chúng đều thiêu hủy ngón trở tay phải của mình!

Trầm Côn rên rỉ nói:

- Trước kia sư phụ của ta nói qua, ở Phật môn thiêu hủy ngón trở tay phải của mình gọi là đốt chỉ kính Phật, diệt ba nghìn giới tội! Những hòa thượng đều là đáng vốc tiều tụy tu khổ hạnh, sức chiến đấu tuyệt đối không thể theo mặt ngoài cân nhắc.

Thanh âm hắn càng ngày càng nhỏ.

- Hòa thượng đốt chỉ chính là hòa thượng đáng sợ kinh khủng nhất trong các loại a!

- Sợ cũng không thể rút lui!

Wang Kiêu điềm nhiên nói:

- Hơn nữa hắn cũng không giống như sẽ bỏ qua người!

Trong lúc hai người nói chuyện thì một vị hòa thượng nhìn hơn bốn mươi tuổi đi tới, hắn chính là người đứng đầu chúng tăng tại phần mộ Vương Kiêu này, Hồng nguyên vũ tông thượng đoạn.

- Tăng hữu, người xem nhìn người làm cái gì!

Hòa thượng chỉ vào Trầm Côn sau lưng cả giận nói. Một đường đánh tới, sau lưng Trầm Côn sớm đã là thây ngang phơi khắp đồng, hần cười nói:

- Ai da, vị này tăng hữu, ta đây cũng không phải là không có cách nào khác sao? Người nói, nhà của ta phần mộ tổ tiên bị dã thú chiếm cứ, ta đây nói cái gì cũng phải giết qua a!

- Vậy người liền đồ sát sinh linh?

Hòa thượng tuyên một tiếng Phật hiệu, cả giận nói:

- Ngã Phật từ bi, chăm sóc sinh linh, độ chúng sinh khổ ách, ngày xưa cắt thịt nuôi ưng cũng không tiếc. Người cũng là người nhà Phật, lại vì lợi ích của chính mình mà giết chóc mấy trăm thậm chí mấy ngàn sinh linh, tội nghiệt thật to lớn, thiện tai, thiện tai!

Trầm Côn sợ nhất đúng là hòa thượng giảng giải lý lẽ tôn giáo, ở Thiếu Lâm tự trong vòng mười năm hần đã muốn chịu đủ rồi, bất quá hần cũng hiểu rõ thực lực hòa thượng đành phải cười hì hì nhận sai:

- Đại sư người nói đều đúng, ta sai lầm rồi, thật sự gây tội rồi!

Nói xong, hần cúi đầu và nói:

- Lão huynh người xem, ta đã biết sai rồi, ngày sau cũng khẳng định sẽ bồi thường, người có phải hay không để cho ta nay tới phần mộ tổ tiên thăm cùng tế bái, cho dù là Phật tổ Ngài cũng sẽ không ngăn trở mà?

- Trầm Côn, đông dài cái gì. Nói vào vấn đề chính đi!

Vương Kiêu trong thân thể nhanh chóng rống to, hần rất tưởng niệm thê tử của chính mình, đã muốn bắt chấp hậu quả rồi.

- Lão huynh, đừng nóng vội, có thể không đánh, không nhất định phải đánh!

Trầm Côn cười xuề xòa nhận sai, lập tức đi vào phần mộ tổ tiên.

- Các vị lão huynh, các người không ý kiến, ta đây liền đi vào, đa tạ, đa tạ.

- Chỉ cần nhận sai là đủ rồi sao?

Hòa thượng đưa tay ngăn cản Trầm Côn, nghiêm mặt nói:

- Ngã Phật nói, chúng sinh bình đẳng, tăng hữu giết chóc quá nhiều, xin hãy chịu tội đi!

Nhất thời trong lòng Trầm Côn bùng lên cơn tức. Mẹ nó chứ tên tặc ngốc, bản tăng chính là giết một ít quái vật biến dị, cũng không có giết thân nhân, hảo hữu các người, các người liên quan gì? Nói cái gì là chuộc tội giết chóc, người cho là các người là đáng cứu thế sao, cho dù là Như Lai Phật Tổ cũng không có nhiều chuyện như vậy!

- Ta làm như thế nào chuộc tội đây?

Trầm Côn liếm lấy môi nói.

- Trước tiên đem xác nhập thổ vì an, tụng kinh sám hối trước mộ rồi theo bản tăng đi Bồ Đề Tự diện bích ba năm. Như thế này mới có thể khu trừ ác nghiệt mới có thể để sinh linh nơi đây an nghỉ, a di đà Phật!

Hòa tượng dáng vẻ trang nghiêm, tựa hồ những gì mình nói ra đều là những chân lý sáng suốt nhất. Hơn nữa một câu đại Bồ Đề tự, kỳ thật đã muốn ám chỉ thân phận hòa thượng, nhưng Trầm Côn chưa từng nghe qua địa danh này. Hần chỉ nghe rõ diện bích ba năm, khóe miệng khẽ nhếch, khuôn mặt tươi cười nói:

- Xem lão huynh nói, ta đều nhận sai, như vậy đi trước tiên người để cho ta tế bái phần mộ tổ tiên, sau đó ta tiếp tục thương lượng bồi thường.

- Hướng Phật tổ sám hối, há lại có thể kéo dài?

Hòa thượng biến sắc nói:

- Xin hãy thí chủ chấp pháp!

Nói xong, hắn tuyên cao Phật hiệu, trong mộ viên các hòa thượng lập tức đứng lên, đều một tay ở trước ngực trình Phật lễ, tay cầm tràng hạt miệng niệm Phật, đi vòng quanh Trầm Côn, bọn họ lần lần tràng hạt, đem dây thừng trói muốn vây trói Trầm Côn lại.

- Các vị lão huynh, không phải là chỉ giết một ít biến dị quái vật, sao các người cứ phải ép ta mới thôi?

Trầm Côn mắt nhìn gông xiềng, bỗng nhiên cười lạnh.

- Ta hiểu được, lão huynh muốn độc chiếm trong mộ viên này, lúc này mới muốn bắt ta có phải hay không? Hắc, hắc hắc!

Hắn cười lạnh trong tay áo lặng lẽ trượt ra hơn một trăm đạo bùa.

Trầm Côn thật sự bị bọn hòa thượng này chọc phát hỏa. Bọn chúng ngang nhiên chiếm cứ tổ phần của Vương gia còn chưa nói, buồn cười hơn là lại ra vẻ lấy cớ vây bắt chính mình, cái này rõ ràng là độc chiếm tổ phần của Vương gia a! Bất quá giống như là Trầm Côn đang hiểu lầm các hòa thượng, nghe được Trầm Côn chỉ trích, hòa thượng bất đắc dĩ cười khổ, đang giận tím mặt, nhưng vẻ mặt lại như chịu nhiều ủy khuất, không người nào có thể hiểu được hành động của bọn họ.

Biểu hiện như vậy thật là chân thành, giống như không thể nào giả được.

- Vớ vẩn, vớ vẩn! Trong mộ viên này có chôn tà ma nghịch thiên, bản tăng trấn thủ nơi đây chính là để trấn áp tà ma, cứu độ thể nhân, tại sao nói độc chiếm nơi đây? Bản tăng vốn là người xuất gia, tứ đại giai không, tổ phần này có bảo vật gì thì trong mắt bản tăng cũng chỉ là cặn bã mà thôi?

Hòa thượng bi phần nói:

- Bản tăng không cho tăng hữu đi vào là vì quả thật tăng hữu phạm vào tội nặng sát sinh, nhất định phải tu lễ Phật sám hối. Thứ hai, bản tăng là sợ người bị tà ma mê hoặc, là muốn cứu người a!

- Hay, thuyết pháp rất hay, rất quang minh chính đại nha!

Nhận định đám hòa thượng muốn độc chiếm tổ phần, Trầm Côn bĩu môi nói:

- Đúng là như các người nói sao, sự thật là các người chiếm lĩnh tổ phần của chúng ta, còn không cho ta đi vào, đây là hành vi của cường đạo!

- A di đà Phật, cường đạo cũng tốt, kẻ trộm cũng thế, bản tăng tự nhận không thẹn với Phật tổ, không thẹn với lòng.

Hòa thượng thở dài.

- Tăng hữu ngang bướng không chịu nhận lỗi, nếu khư khư cố chấp, khẳng khái tiến vào tổ phần, bản tăng cũng chỉ có thể dùng trái tim Bồ Tát, thi hành thủ đoạn khốc liệt!

Trầm Côn cũng thở dài.

Tuy rằng lời cảnh cáo A La còn văng vẳng bên tai, nhưng lời cần nói đều nói hết, nói mức này đối phương cũng không buông tha, Trầm Côn muốn không đánh cũng không được!

Tiếp tục không động thủ, bản tăng để mặc người khi dễ sao?

Trầm Côn ngoài mặt cười hì hì nói lời vô nghĩa, nhưng trong tay áo đã lén thả toàn bộ linh phù. Nhất thời, hơn một trăm tấm Thái Cực đồ làm Phật châu trên bọn chúng vỡ nát văng lên rơi lả tả.

- A di đà Phật, tặc tử dám can đảm hủy Phật khí của ta!

Phật châu rơi tách tách trên mặt đất, hòa thượng đau lòng giống như lửa đốt. Bất quá hắn vẫn quang minh chính đại dạy bảo, cao giọng báo danh tính của mình, mới ra tay tiếp đón.

- Bản tăng là Tuệ Tâm, hộ pháp Giới Luật viện của Đại Bồ Đề tự, xin lĩnh giáo thủ đoạn của tăng hữu!

Nói xong, hắn nhấc áo cà sa trên người, áo cà sa đón gió trải dài, bao phủ trọn tòa tổ phần Vương gia, Thái Cực đồ đánh vào như là đánh lên vách tường cứng rắn, nổ mạnh âm âm rồi tan thành mây khói, mà áo cà sa lại không tổn hao gì.

- Tăng hữu linh là phù sư?

Hòa thượng cao giọng cười, toàn thân phát ra kim quang ra bốn phía như tượng Phật tượng:

- Tuổi còn trẻ mà có như thế tu vi, đáng được ngưỡng mộ, đáng tiếc tăng hữu có tâm địa không tốt, bản tăng đành phải đem ngươi quay về Đại Bồ Đề tự, chịu Phật hiệu ta hun đúc!

Hắn chỉ vào Trầm Côn, áo cà sa che khuất bầu trời giống như là một cái lưới lớn phủ xuống. Áo cà sa nhanh đến làm cho người ta muốn tránh cũng không thể tránh, không chỗ nào có thể trốn, Trầm Côn đã bị áo cà sa phủ lên.

- Ha ha!

Mắt thấy Trầm Côn bị bắt, hòa thượng bình thản nói:

- Tu vi của ngươi mặc dù dù không tệ, nhưng bùa sư có nhược điểm của hắn, chính là thân thể sau khi bị nhốt không thể chế tạo bùa, dĩ nhiên là đành thúc thủ chịu trời, a di đà Phật!

Đang nói, hòa thượng chợt kinh hãi phát hiện, trên mặt áo cà sa bị cắn xé ra một miếng nhỏ rồi tiếp một miếng nhỏ, cẩn thận nhìn kĩ là một con tiểu lang từ trên người Trầm Côn bò ra, rồi một đàn ở trên áo liềm mạng cắn xé. Rất nhanh, áo cà sa đã bị cắn ra một cái lỗ hổng lớn, Trầm Côn nhảy ra.

- Được rồi, phù sư không đối phó được ngươi, ta dùng thủ đoạn của ngự thú sư, hắc hắc.

Thân mình Trầm Côn run lên, nhất thời hơn một ngàn chỉ tiểu lang tí hon đánh về phía hòa thượng. Hơn nửa nửa chừng thân mình cũng đã biến thành Cự Lang lớn nhỏ, như là một đội quân lang tộc thực thụ. Thừa dịp hòa thượng đối phó bầy lang, Trầm Côn khởi động thể giới linh hồn, thấp giọng nói:

- Vương lão huynh, phía sau liền giao cho ngươi!

Trải qua hai lần so chiêu, Trầm Côn đã nhìn ra, hòa thượng kia cao hơn mình ba cấp, cách biệt rất lớn, muốn đối phó hắn, chỉ có để Vương Kiêu khống chế thân thể của mình, dùng kinh nghiệm để đền bù chỗ thiếu hụt cấp bậc. Trong nháy mắt, khí chất Trầm Côn trở nên âm lãnh cuồng bạo, sau khi Vương Kiêu điều khiển thân thể, liền ngửa mặt lên trời quát một tiếng, tung ra một đồng giấy!

Phần mộ bị hòa thượng chiếm cứ, nơi thê tử nằm ngay trước mắt mà các hòa thượng cũng không để cho hắn tiến vào. Vương Kiêu sớm tức giận sôi máu cho nên liền ra tay không hề lưu tình. Hai tay hắn giơ cao chậm rãi xoay quanh sau đó động tác càng lúc càng nhanh dần dần hóa thành trăm tay, ngàn tay thậm chí cả vạn tay!

Kế tiếp, hắn tay hắn vung lên từng khoảng trống đồng thời họa phù, Bút Tẩu Thái Hư, Càn Khôn Như Long, trong chốc lát liền hoàn thành xong hơn ba nghìn lá bùa, hợp thành một đạo đầy đủ đại trận Tam Thiên Long Tượng!

Tránh ở trong thể giới linh hồn, Trầm Côn không khỏi xấu hổ, đây là chênh lệch đẳng cấp, chính mình họa phù Tam Thiên Long Tượng ít nhất phải nửa đêm mới xong, Vương Kiêu chỉ cần hai giây, cần dùng hai giây!

- Con lừa ngốc, dám can đảm khinh nhờn phần mộ của lão tử, muốn chết!

Tam Thiên Long Tượng hoàn thành, thân hình Vương Kiêu đột nhiên tăng lên gấp mười lần, thành một pho tượng tà ma đỉnh thiên lập địa, mang theo thân lực ba nghìn cuồng long, ba nghìn cự tượng, một chưởng về phía đỉnh đầu hòa thượng.

Lúc này, hòa thượng vừa mới thoát ra khỏi vòng vây của bầy sói giấy đi ra, ngẩng đầu nhìn thấy Vương Kiêu cao ngất, hoảng sợ cả kinh! Đây là chuyện gì? Từ hai chiêu trước xem thực lực của thiếu niên này cũng không tệ, nhưng tuổi của hắn cùng kinh nghiệm tuyệt đối không thể xuất ra chiêu thức hung mãnh như thế!

Trong lòng hòa thượng thoáng hiện ra một cảm giác vô lực. Hắn cắn răng, đem chiếc bát của mình thành biển lớn che ở trên người của, như một cái mai rùa cứng rắn, sau đó hai tay của hắn bảo vệ ẩn đường, ẩn đường đúng là điểm tử huyệt của hòa thượng.

Vương Kiêu sớm đã quan sát tới nhược điểm hòa thượng, bàn tay thật to đánh vào đỉnh đầu hòa thượng, sau đó đột nhiên gấp khúc tứ chỉ, chỉ vươn một cây ngón trở, rồi sau đó, ngón trở trở nên thật nhỏ như mũi nhọn, đâm xuyên qua bát bảo của hòa thượng, đâm xuyên qua hai tay, vừa lúc đâm vào ấn đường của lão hòa thượng.

Phốc! Hòa thượng điên cuồng phun ra một ngụm máu, phần nộ gào thét nói:

- Các sư đệ, tà ma lợi hại, cùng nhau động thủ!

- Muốn quần ầu?

Vương Kiêu cất tiếng cười to.

- Bấy trăm Vô Tôn quần ầu lão tử đều gặp qua, ta sợ các người sao?

Hắn giương mắt lạnh leo nhìn đám hòa thượng xông lên, vỗ người mình ba, ba, ba, ba, ba, liền phách bảy đạo bùa, nháy mắt hoàn thành xong Liệt Nguyên sát trận, sau đó gầm lên giận dữ, xông vào chém giết.

Mười lăm phút sau. Hết thấy gió êm sóng lặng, chỗ trũng của mộ viên chảy ra một dòng đỏ bàng bạc, mỗi một mộ bia đều bị mấy giọt máu tươi văng tới, thấm lên như hoa mai nở rộ trên tuyết đỏ bừng, mà tường của ngôi mộ, mấy trăm con yêu thú bị mùi máu tươi dẫn dụ, cố gắng đi vào chia nhau hưởng lợi thì thể, nhưng trong mộ viên sát khí cuồng cuộn bốc lên, làm cho bọn chúng cúi đầu trừ trừ không tiến.

- A di đà Phật, tăng hữu tàn sát bừa bãi, đã dọa nhập ma đạo, bản tăng pháp lực thấp kém, cứu không được người!

Hòa thượng đầu lĩnh Tuệ Tâm đứng ở trong mộ viên, tâm mi của hắn lũng một lỗ, máu chảy ra, thương xót nhìn hài cốt đồng môn nằm khắp nơi trên đất, bỗng nhiên thở dài, từ từ đọc kinh Phật rồi đi, rõ ràng hắn cũng đã đèn dầu sắp cạn.

Vương Kiêu cũng không có ngăn trở hắn, bởi vì thời điểm này, Vương Kiêu đứng ở một pho tượng trên bia mộ, quần áo xé rách, trên thân hình nhiều chỗ bị thương, nhất là sau lưng bị giới đao Phật môn chém từ vai trái sang tới vai phải, nứt ra một cái miệng dài gần một thước, da thịt quay cuồng, máu tươi không ngừng trào ra.

Tuy rằng Vương Kiêu có kinh nghiệm cùng chiêu thức hơn xa các hòa thượng, nhưng dù sao thân thể Trầm Côn cũng chỉ là Lục Nguyên thượng đoạn, đánh tan các hòa thượng, Vương Kiêu cũng phải trả một cái giá rất đắt.

- Thái Hư Hối Nguyên!

Phù Ma Thất Tuyệt Trận là bí pháp có tác dụng trong chữa thương, miệng vết thương trên thân thể bắt đầu dần dần khép lại. Bất quá trải qua trận chiến ác liệt, Vương Kiêu cũng không có bao nhiêu linh khí để làm cho Thái Hư Hối Nguyên hoàn toàn phát huy tác dụng, mắt thấy không đến mức có lo lắng tính mạng, hắn liền vội vàng thu bí pháp, không đợi được nữa nói:

- Trầm Côn, đã giải quyết xong hắn, mau gọi về linh hồn Nguyệt Nhi!

- Được rồi!

Trầm Côn khổng chế lại cơ thể, nhất thời từng cơn từng cơn đau nhức cắn xé tâm hồn của hắn. Hắn không khỏi thào thở dài một tiếng, Vương lão huynh vừa rồi thật sự là liều mạng, vì mau chóng giải quyết đám hòa thượng để nhìn thấy Đỗ Nguyệt Nhi, hắn ít nhất bị mười bảy chỗ trọng thương! Hiện tại, trọng thương này tự nhiên là Trầm Côn phải gánh lấy rồi.

Đáng sợ hơn chính là, Vương Kiêu ra tay tàn nhẫn, giết hai mươi mấy hòa thượng, tử cừu đã kết xuống, hơn nữa tất cả đều tính cho Trầm Côn, có trời mới biết hòa thượng đó có bối cảnh gì, sẽ đưa tới nhân vật cường đại như thế nào. Bất quá quần hắn có bối cảnh gì, chuyện phải làm bây giờ là đem thu vũ hồn, hoàn thành mộng ước của Vương Kiêu. Trầm Côn vẫn là có điểm cốt khí ấy.

Theo như Vương Đạc nói, hài cốt Đỗ Nguyệt Nhi chôn cùng ở phần mộ Vương Kiêu. Nhưng mà trận chiến ác liệt đã tiêu hao quá nhiều, khiến hắn không còn linh khí mở mộ, Hắn tìm một cái xẻng sắt, đi tới trước

mặt bia mộ Vương Kiêu. Trên bia mộ gắn một tờ giấy giấy niêm phong của Phật Môn, mặt trên còn viết một hàng chữ to.

- Nơi đây chôn tà ma, tự tiện mở ra, tất có Thiên Khiển báo ứng!

Tà ma?

Vừa rồi Tuệ Tâm cũng đã cường điệu nhiều lần, phần mộ mai táng một tà ma. Nhưng mà Trầm Côn nghĩ nghĩ, cảm thấy đây là hòa thượng muốn chiếm cứ tổ phần nên lấy cớ, cho nên không có để ở trong lòng.

Tổ phần chỉ có một mình Đỗ Nguyệt Nhi, nàng có thể tính là tà ma gì chứ? Coi như Đỗ Nguyệt Nhi là tà ma, mình đã có Vương Kiêu, nàng còn có thể sát hại trưởng phu của mình? Nghĩ đến đây, Trầm Côn huy động xẻng sắt, bỏ đi phần giấy dán trên trên ngôi mộ.

Ầm vang!

Thiên không đột nhiên vang lên một tiếng kinh lôi, Trầm Côn đoạn nhú lại, ngẩng đầu vừa nhìn chỉ thấy theo tờ niêm phong rơi xuống đất, thiên không chuyển sang đen kịt, mây đen dày đặc, giống như là muốn nổi sấm chớp.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn giật mình nói:

- Cái niêm phong vừa mất, thiên văn dị biến, chẳng lẽ các hòa thượng không có gạt ta, nơi này thật sự chôn cất tà ma?

Lắc lắc đầu, hắn đem ý niệm vớ vẩn này trong đầu bỏ đi, Trầm Côn đào mở nấm mộ. Theo mỗi một lần hắn huy động xẻng sắt, sắc trời liền ảm đạm thêm một phần, khi Trầm Côn đào mở phần mộ, lộ ra một cổ quan tài trong suốt thì thiên không đã lóe chớp tím đỏ, lúc nào cũng có thể giáng xuống!

Thậm chí, một đạo sấm sét bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, nổ nát một đồng mộ bia bên cạnh.

- Còn muốn tiếp tục sao?

Trầm Côn bỗng nhiên có điểm chột dạ.

Chú thích: Ấn Đường là bộ vị nằm giữa 2 đầu lông mày và là nơi tiếp giáp với phần trán, biểu hiện chủ yếu cho vận mệnh của con người. Ấn Đường rộng, có sắc hồng là tốt nhất.

Nếu Ấn Đường quá nhỏ hẹp tức là 2 đầu lông mày gần sát nhau thì chủ nhân là người có tâm tính hẹp hòi, luôn nghĩ tới lợi ích của cá nhân mà ít khi để ý đến việc người khác nghĩ gì về mình. Họ hay phức tạp hóa vấn đề, tạo ra nhiều trở ngại cho người khác thậm chí cho cả chính bản thân. Chính vì vậy, sự nghiệp của họ gặp nhiều thất bại hơn là thành công. Họ cũng là người ít có lòng khoan dung độ lượng, thiếu tinh thần hợp tác.

Một số có đặc điểm Ấn Đường nhỏ hẹp lại có tham vọng lớn trong sự nghiệp. Họ sẽ bất chấp mọi thủ đoạn để kiếm tiền. Tuy nhiên, khi đã có được tiền của trong tay, họ lại mất đi rất nhiều thứ, kể cả tình cảm và sức khỏe.

150. Chương 148: Vũ Hồn Tà Ma

Trong mắt người bình thường, tà ma chính là làm nhiều việc ác, hoặc là tay nhuộm đầm máu, hoặc là phạm vào những tội đại ác hay hại nước hại dân, dù sao cũng không làm việc tốt. Bất qua ở tại Cửu Châu đại lục, nhất là tầng nhân cùng phong thủy sư, cái gọi là tà ma là những kẻ nghịch thiên, không tuân theo thiên đạo luân hồi. Từ góc độ này mà nói, những kẻ tiết lộ nhiều thiên cơ như Kha Tây và Hoàng Hành cũng có thể gọi là tà ma, thậm chí còn là tà đại ma đầu!

Ngay khi Trầm Côn nhìn thấy quan tài, đại ma đầu Kha Tây và nhóm tiểu ma đầu hấn dắt theo bên người cũng đến cổng Xích Tiêu thành, đồng thời đám mây đen cũng đi tới đỉnh đầu bọn họ.

- Thiên Khiển, Thiên lôi Thiên Khiển!

Vừa nhìn thấy bên trong đám mây lộ ra tử sắc lôi quang, nhóm phong thủy sư phía sau Kha Tây nhất thời hoảng sợ.

Một phong thủy sư trực tiếp khoét một cái hang, rồi cùng mấy bằng hữu tiến vào, một người khác lại lập một hơi mười mấy cái pháp trận, cùng mấy kẻ nữa lập thành một vòng. Thậm chí có một kẻ vén áo bào của Kha Tây lên mà nấp dưới đó (DG: Nó cần gì nhỉ, Biên: Thằng Kha Tây xi cho phát có mà hưởng trọn). Bất quá ngay lập tức có kẻ nhắc nhở hắn:

- Người tránh sau môn chủ có phải là muốn chết đầu tiên hay không, môn chủ là người tiết lộ Thiên cơ nhiều nhất, lần Thiên khiển này tập trung vào người nhiều nhất.

Người này kinh hô một tiếng rồi nhanh chân chạy mất. Chứng kiến các đệ tử hỗn loạn, Kha Tây bất đắc dĩ thở dài.

Làm phong thủy sư, bọn hắn phải đoán mệnh cho rất nhiều người, phải chỉ ra long huyết, chỉ ra các huyết mạch cho những bậc đế vương. Tiết lộ rất nhiều Thiên Cơ, tùy thời đều có thể bị Thiên Khiển báo ứng a! Từ xưa tới nay, phong thủy sư có tới bảy phần là chết do Thiên Khiển, mặt khác là không chịu nổi sự dày vò lo lắng mà tự sát chết!

- Không nên hoảng loạn!

Nhìn kỹ bầu trời u ám, Kha Tây hô lên:

- Hôm nay Thiên Khiển không phải hướng đến chúng ta!

- Môn chủ, người chắc chứ?

Một số phong thủy sư còn không yên tâm hỏi lại.

- Các người nhìn lôi quang xem, đây là cửu trọng lôi kiếp, dùng để tru diệt tà ma. Chỉ những kẻ nghịch thiên mới làm Thiên môn phần nộ đến mức này. Chúng ta chỉ tiết lộ thiên cơ nhiều nhất chỉ xuất hiện lục trọng lôi kiếp, còn không tới mức này.

Kha Tây hướng tới các đồ đệ nói. Nhóm phong thủy sư nhất thời phào một hơi, bất quá lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

- Môn chủ, nếu không phải hướng về phía chúng ta, vậy là ai? Người nào có bản lĩnh lớn như vậy, làm cho thần tiên tức giận giáng xuống cửu trọng lôi kiếp?

- Thiên kiếp xuất hiện, số mệnh của Xích Tiêu thành không phải ta có thể tính toán nữa rồi. Có trời mới biết ác ma này là ai.

Kha Tây thở dài cảm thán.

Hướng tầm mắt tới phần mộ tổ tiên của Vương gia, sau khi phần mộ bị phá vỡ, một cỗ quan tài trong suốt xuất hiện trước mắt Trầm Côn, bên trong đích xác là có một cỗ thi thể, bất quá đã lâu rồi nên mục nát cả, chỉ còn mỗi khung xương màu tím bên trong, rất khó đoán thân phận của người nằm trong mộ phần này.

- Vương huynh, đây là Đỗ Nguyệt Nhi sao?

Trầm côn chỉ vào bộ quan tài nói. Vương Kiêu cũng do dự một hồi:

- Theo chiều cao thì tựa hồ đây là Nguyệt Nhi, theo ghi chép của Vương gia thì khi chôn cất toàn thân của nàng cũng có màu tím. Bất quá linh hồn lại có điểm quái dị, người tiến vào xem thử đi.

Vương Kiêu tựa hồ phát hiện ra cái gì, Trầm côn cũng vội vàng niệm Linh Tự Chân Ngôn, nhất thời cảnh sắc xung quanh xảy ra biến hóa.

- Đây là...

Trầm Côn kinh ngạc kêu lên.

Chỉ thấy trong thế giới linh hồn, hai mươi mấy linh hồn của những hòa thượng vừa mới chết cũng không tán đi, bọn hắc quỷ xung quanh quan tài thành một vòng tròn, nhắm mắt niệm kinh. Cảm giác được Trầm Côn tiến vào thế giới linh hồn bọn hắc quỷ cũng không mở mắt ra, chỉ thần nhiên nói:

- Người có thể tiến vào thế giới kinh hồn, a di đà phật, thiện tai, thiện tai.

Nói xong lại tiếp tục niệm kinh.

- Vương huynh, chúng ta...

Đã trấn áp phần mộ này rồi nhưng linh hồn của những tăng nhân này có tín niệm chấp nhất, điều này đủ để chứng minh họ không có ý niệm chiếm lấy bảo vật làm của riêng, thật ra họ chỉ muốn trấn áp tà ma, Trầm Côn không khỏi hồi hận khi giết oan mấy người này, bất quá sự việc đã đến mức này rồi hắc quỷ cũng chỉ biết dùng Minh Vương Pháp Tướng của mình tới sau lưng họ, lấy kiếm khắc lên đầu họ một con Ô quy (rùa đen - rùa rút đầu) thật lớn.

- Tăng hữu, chúng ta cũng đã chết rồi, người cần gì phải làm nhục linh hồn chúng ta như vậy?

Các hòa thượng ngạc nhiên hỏi. Trầm Côn chỉ cười cười không đáp.

Đó là khi hắc quỷ mới sáu tuổi, nhân dịp sư quét rác ngủ quên liền vẽ một con Ô quy lên đầu lão, sau đó bán vé năm tiền một lần tham quan cho các sư huynh đệ đến thăm. Lúc này chứng kiến mấy cái đầu trọc, Trầm Côn nhất thời vẽ lên đầu họ để đánh dấu, sau này dù họ có xuống âm tào địa phủ hay lên miền Tây Phương cực lạc cũng được sư quét rác nhận ra mà chiếu cố cho họ một chút, nói không chừng họ còn có thể đắc đạo tại đại lộ âm tự nơi Tây Phương.

- Mọi người, tới địa phủ nếu gặp phiền toái cứ nói tên ta ra là được!

Sau đó hắc quỷ động Trí Tuệ kiếm giúp cho đám tăng nhân được siêu thoát, rồi hắc quỷ nhìn kỹ quan tài, phát hiện ra dù là mắt của Minh Vương pháp tướng cũng vô pháp nhìn xuyên qua linh hồn trong quan tài, cau mày nói:

- Vương lão huynh, xem bộ dáng của mấy hòa thượng lúc này, chỉ sợ thực sự trong quan tài là ma quỷ.

- Chúng ta còn có thể dừng tay sao?

Vương kiều kiên quyết nói:

- Trầm Côn, người cho ta mượn trí tuệ kiếm, ta tới mở quan tài, người ở một bên canh chừng, nếu quả thật là tà ma thì người lập tức thu phục hắc quỷ cho ta.

- Không thành vấn đề.

Trầm Côn đem trí tuệ kiếm cho ném cho Vương Kiều, sau đó đứng sang một bên canh chừng. Vương Kiều đẩy hi vọng đi về phía chiếc quan tài, chia tay năm đó đã làm hắc quỷ chờ đợi quá lâu, trong đầu hắc quỷ chỉ còn một ý niệm thôi thúc mãnh liệt làm cho hắc quỷ không thể chờ thêm được nữa.

- Coi như trong quan tài thực sự chỉ có một mình Nguyệt nhi, dù là ma cũng tốt, dù nàng có trở thành gì đi nữa cũng vẫn là thê tử của Vương Kiều ta. Ngày xưa ta còn dám mang người từ hoàng cung đại Hán đi ra thì hôm nay vì người ta không tiếc bất cứ thứ gì.

- Nguyệt nhi, ta tới đây.

Nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, Vương kiều gỡ bỏ giấy niêm phong trên quan tài.

Ầm Ầm

Mấy chục đạo thiên lôi bỗng dưng từ trên trời giáng xuống, sau đó tập trung lại hình thành những cột lôi trụ to lớn, hung hăng đập mạnh vào phía trên phần mộ Vương gia. Lôi quang đem tất cả lực lượng toàn bộ tập trung ở phía bên mộ phần, chỉ thoáng chốc đã đem phần phía trên của mộ phần hóa thành tro bụi. Theo sát đó, đạo lôi trụ thứ hai, thứ ba, thứ tư cùng xuống theo.

Hàng nghìn hàng vạn đạo cuồng lôi như mưa giáng xuống, cả trời đất như phẳng phất biến thành màu tím đỏ, hơn nữa lôi quang tựa như có thể tấn công cả linh hồn, hung hăng giáng xuống đầu Trầm Côn và Vương Kiêu, làm bọn họ suýt nữa thì không giữ được Pháp tướng Minh Vương cùng Trí tuệ kiếm.

- Vương lão huynh nhanh lên, Pháp Tướng của ta không duy trì được lâu nữa đâu. Chết tiệt, sao tự đứng lại trên chọc đến Thiên Môn, bọn hắc làm như vậy là không muốn cái linh hồn bên trong quan tài đi ra ư?

Nhưng là động tác của vương Kiêu lại phi thường nhẹ nhàng, hắn bóc giấy niêm phong rồi động tác dần chậm lại, mắt cũng đã ướt ướt, hai tay cũng không nhịn được khẽ run rẩy.

Theo giấy niêm phong được bóc ra, trong quan tài chậm chậm hé ra một cánh tay trắng ngần, trong suốt, sau đó tay kia cũng lộ ra, mang theo một chiếc nhẫn, tiếp theo đó hai tay bám vào thành quan tài nâng người lên lộ ra một bờ vai. Trên vai đeo đai màu tím, mặc váy dài cũng màu tím.

- Đúng rồi, đây là quần áo Nguyệt Nhi mặc lúc sắp chết, đây là nhẫn của nàng!

Vương Kiêu kích động kêu lên. Nói xong hắn xốc mạnh nắp quan tài lên, bảo vệ linh hồn bên trong, nức nở nói:

- Nguyệt Nhi, ta đã chờ một ngàn hai trăm năm, cuối cùng cũng được gặp lại nàng.

Nói còn chưa xong, một đạo Thiên Lôi sắc bén lại đánh tới, Vương Kiêu nhất thời biến sắc, vội hô lên:

- Trầm côn, người mau thu Nguyệt Nhi lại, nàng đã bị giam cầm ngàn năm, linh hồn suy yếu không thể đỡ được một đạo Thiên Lôi đâu.

- Đã sớm chuẩn bị xong rồi.

Trầm Côn để đệ tam hồn của mình hiện lên, hai tay kết Minh Vương ấn, quát:

- Đỗ Nguyệt Thi, nếu không muốn bị thiên lôi đánh tan linh hồn thì đừng có phản kháng, tiến vào hồn xác thứ ba, trở thành Vũ Hồn của ta.

Linh hồn mặc váy dài màu tím kia nghe được, thân thể khẽ lay động, nàng cũng thật sự rất sợ Thiên Kiếp kia, thân thể vội lóe lên, đã tiến vào bên trong đệ tam hồn của Trầm Côn.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ tiến vào trong ngực Trầm Côn, cuối cùng đệ tam vũ hồn đã thành hình! Cơ hồ là trong cùng lúc đó. Thiên Lôi không tìm thấy mục tiêu nên cũng đã tản đi, bầu trời nặng ráo đã trở lại màu bích lam.

- Cuối cùng cũng đã thành công.

Trầm Côn thở phào, nhưng cũng không dám thả lỏng, vội la lên:

- Vương lão huynh, những hòa thượng trước đó không có lừa chúng ta, cho dù bên trong là Đỗ Nguyệt Nhi người cũng phải cẩn thận một chút.

- Tà ma thì thế nào, coi như nàng biến thành lệ quỷ hay ma vương đi chẳng nữa thì cũng vẫn là thê tử của Vương Kiêu ta.

Bước tới chắn trước đệ tam Vũ Hồn của Trầm Côn. Vương Kiêu nói:

- Nguyệt Nhi, người đã phải chịu khổ hơn một ngàn năm rồi.

Vương Kiêu cùng đệ tam vũ hồn nhất thời lâm vào trầm mặc, bất giác hai người ôm nhau khóc. Thừa dịp này, Trầm Côn cũng có thể xem xét đệ tam vũ hồn của mình từ phía sau. Nhưng mà chỉ thấy được bóng dáng thôi vì nàng ta vùi đầu vào lòng Vương Kiêu, quả thực là không thể nhìn rõ được khuôn mặt.

Đây là một cô gái có vóc người nhỏ nhắn, mặc một bộ áo liền váy màu tím, giày thêu màu tím, da dẻ trắng nõn động lòng người. Đây là nữ nhân, hơn nữa đáng người như vậy, hẳn là một vũ hồn không có tính công kích. Trầm côn yên lòng, chợt nghe Vương Kiêu cùng đệ tam Vũ hồn của hắn đang ôm nhau khóc thì tiến lại cười bảo:

- Hôm nay là ngày đại hỉ hai người còn khóc cái gì?

- Ha ha, gặp lại thê tử, ta thật thất thố!

Vương Kiêu ngẩng đầu, tràn đầy vui sướng, tươi cười hỏi đệ tam vũ hồn:

- Nguyệt Nhi, nàng cũng kích động sao?

- Cái này...

Đệ tam vũ hồn chậm rãi ngẩng đầu, cổ gồng duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng hai giọt nước mắt chảy ra còn vương trên mặt, để lại hai vết trắng xóa, khóe miệng nhếch lên nói:

- Cao nhân bị chói mắt cũng phải có phong độ, ta không khóc, thực sự không khóc, dù cho trải qua hơn nghìn năm đây cũng là lần đầu tiên bị dính lệ của nam nhân, phong độ của ta, khí chất của ta cũng đều đã bị hủy trong tay ngươi. Ta không khóc.

Không phải là Đỗ Nguyệt Nhi! Đây là một quái nhân!

151. Chương 149: Giáp Nhân Thần Bí

Nhìn từ đằng sau thật sự đáng người của người con gái ấy thật yêu kiều, hai vai khẽ run, cúi đầu rơi lệ thật làm người ta trĩu mến, nhưng sau khi nhìn thấy bộ mặt lão nhân sáu, bảy mươi tuổi, đầu thì chỗ tím chỗ bạc luộm thuộm như cái ổ gà, mặt thì đầy nếp nhăn, răng thì vàng khè, mắt thì đầy thứ hỗn hợp bùn với trứng gà, mùi hôi thối làm cho người ta không nhìn được muốn ối ra. (mắc ối quá =. =)

Kinh hơn nữa, ngoài hỗn hợp bùn với phân gà trên mặt, hẳn còn thoa một lớp phấn của nữ nhân, lộ ra nét mặt già nua đang chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ thành đen, từ đen lại thành tím, nhan sắc kinh dị như thế cần phải người tởm lợm nhĩ nào mới có được.

Quái vật?

Biến thái kinh người

Trầm Côn tuyệt vọng, hẳn phải cực khổ đến như vậy...

- Lão huynh, vũ hồn này có phải là ma chề quỷ hờn trong truyền thuyết?

Trầm Côn bật thốt lên:

- Là ác mộng sao? Nhìn bộ mặt thật xấu nhất trong tam giới? Hay còn gọi là khuôn mặt gà bay chó chạy?

- Ta là người phong độ, không thêm tính toán với ngươi.

Đệ tam Vũ Hồn chậm rãi đứng lên, ngón trở gơ lên nói:

- Nhưng tối thiểu ngươi cũng phải tôn trọng ta, đối với cao nhân phải tôn trọng!

- Rồi, rồi, coi như ngươi là cao nhân!

Trầm Côn cười hì hì ngồi chồm hồm xuống.

- Xin hỏi vị ngọc thụ lâm phong, phong lưu hào phóng, tuấn lãng bất phàm, phong độ sang láng, nhân xưng lê hoa áp hải đường cao nhân có phải tôn tính đại danh của ngài không?

(Biên: Lê hoa áp hải đường: Ý nói già mà dê, ham gái trẻ, như cảnh đầu bạc: Hoa lê, áp sát đóa hải đường: Cô gái trẻ).

Trầm côn vốn chỉ đùa một chút, muốn kéo gần quan hệ với lão nhân này, không ngờ vũ hồn này lại lắc đầu, phụng phịu nói:

- Tiểu hữu, tuy rằng ngươi nhìn thấu một phần nhỏ ưu điểm của ta, nhưng cao nhân thì không cần ca ngợi, bởi vì cao nhân chính là một loại truyền thuyết.

Hắn chậm rãi quỳ xuống dưới, bắt đầu như một cao nhân cảm thán:

- Danh hào của ta như làn gió vô hình, cũng chỉ là phù vân, trải qua ngàn năm hạt bụi cũng hóa thành phù vân, không nên nhắc lại! Không nên tán tụng.

Nói xong, hắn chậm rãi nâng một chân lên sau đó đưa chân còn lại về phía trước thay đổi vị trí một ít, thật lâu sau Trầm Côn mới ý thức tới động tác này.

Đệ tam vũ hồn lấy tư thế rất kiểu cách tiến tới trước mặt Lý Mục chậm rãi cầm túi đồ lên chơi đùa sau đó từ từ xé cái túi ra rồi đội lên đầu. (sặc)

- Hãy gọi ta là thần bí giáp nhân!

- Được rồi, thần bí giáp nhân.

Miệng Trầm Côn khô khốc nuốt nước bọt.

- Giáp lão huynh, ngươi là vũ hồn của ta rồi, vậy hãy nói cho ta đặc điểm của ngươi là cái gì? Dọa ma quỷ sao?

- Thần bí nhân, chính là thần bí!

Thần bí giáp nhân từ từ ngẩng đầu lên, tạo thành góc bốn mươi lăm độ nhìn trời cao.

- Ta nói rồi, cao nhân không nhiều lời, đó mới là phong độ cao nhân, truyền thuyết sở dĩ gọi là truyền thuyết chính là ở chỗ không thể diễn tả bằng lời.

Lão gia hỏa này đầu óc có vấn đề sao? Không chịu nói tên mình đã đành, lại còn xả một đồng lời vô dụng này làm gì?

Trầm Côn phát điên!

- Lão tặc!

Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng quát chói tai, Vương Kiêu giống như một con báo đem thần bí giáp nhân quật ngã xuống đất, một tay xiết cổ, tay còn lại cầm miệng hắn.

- Lão tặc, nói, tại sao ngươi ở trong phần mộ thê tử ta mắng nhiếc?

Đợi một ngàn hai trăm năm, quan tài lại xuất hiện một lão thần kinh, mất đi người mình thân yêu đã làm Vương Kiêu phẫn nộ rồi. Mà lại chứng kiến kẻ tự xưng thần bí giáp nhân kia mặc trên người toàn là đồ của Đỗ Nguyệt Nhi khi còn sống! Một người đẹp khuynh thành khuynh quốc sau khi chết, vậy nhẫn thậm chí nội ý đều xuất hiện trên người lão già quái dị này, cái này...là vũ nhục cái gì đây! Vương Kiêu cơ hồ không dám nghĩ tới.

- Ta vốn cao nhân, xuất hiện tự dưng là có lý do cao nhân!

Mặc bị Vương Kiêu đè cổ họng, thần bí giáp nhân chậm rãi nói.

- Được, ta mặc kệ ngươi tại sao xuất hiện ở nơi này!

Wang Kiêu trên trán nổi gân xanh, ta chỉ cần biết, linh hồn thê tử ta đang ở đâu?

- Không cần nhiều lời.

Thần bí giáp nhân nói:

- Đỗ Nguyệt Nhi tự nhiên là đã đi đến nơi nàng nên tới.

- Lão tặc, ta hỏi ngươi rốt cuộc là nàng ở đâu ở đâu?

- Không nói.

- Ngươi abc@#%\$ có nói hay không, có tin lão tử cho ngươi bị diệt cả linh hồn không?

- Không nói.

- Đông!

- Bốp!

- Bạch! Bạch! Bạch!

Sau đó là thanh âm của một trận khỏ hình vang lên, Vương Kiêu tức giận nói:

- Lão Tặc, ngươi có nói hay không?

- Không

- Trầm Côn, phát động lực lượng Hồn Kinh , chém hấn rụng một chân, xem hấn có nói hay không!

- Không nói.

Thần bí giáp nhân với cái bộ mặt bầm tím nói.

- Vương Kiêu, ngươi không cần nói nhiều, chính ta cũng không biết Đỗ Nguyệt Nhi đi đâu, đây là phương thức biểu đạt với cao nhân sao? Ta vốn là cao nhân, cần phải có phong phạm cao nhân, không thể thừa nhận mình không biết được, ngươi hiểu không?

Wương Kiêu cũng phát điên!

Gia phả gia tộc Vương gia ghi rõ, hài cốt Đỗ Nguyệt Nhi bị an táng tại phần mộ này, nhưng mà lúc mở phần mộ này ra, không ngờ là thần bí giáp nhân ở ở hơi này. Hơn nữa còn mặc toàn bộ quần áo của Đỗ Nguyệt Nhi nữa, tổ phần Vương gia phát sinh chuyện gì chỉ có thần bí giáp nhân biết! Nhưng mặc cho Vương Kiêu đánh thế nào, Trầm Côn uy bức, thần bí giáp nhân cũng chỉ nói có bốn chữ - Không! Cần! Nhiều! Lời.

Sau nửa canh giờ, Vương Kiêu thối mệ, Pháp Tướng của Trầm Côn cũng há mồm thở dốc, mà thần bí giáp nhân lúc này có bộ dạng như một con đà điểu, mông chống lên trời, đầu chui trong bao tải con dưới mặt đất, chậm rãi nói.

- Không cần vẽ mặt, cao nhân cần phong độ, mà phong độ là thể diện.

- \$%#@, lão tặc này mềm cứng đều không xong!

Wương Kiêu tức giận mắg.

- Vương lão huynh, đừng vội vàng!

Trầm Côn nhìn hấn híp mắt cười nói:

- Giáp huynh, chịu đựng lâu vậy mà cũng không nói, bản tăng bội phục ngươi rồi đấy, bắt quá ngươi đã muốn thành vũ hồn của ta, không muốn xa rời ta sao vậy thì lập tức nghĩ lại cho kĩ, nói cho ta biết Đỗ Nguyệt Nhi ở đâu, hay để ta từ từ thu thập ngươi?

- Cao nhân, uy vũ bất khuất, kiên trì không dời.

- Được!

Trầm Côn bữu môi, đem toàn bộ công cụ hồn kinh đem cho Vương Kiêu.

- Vương lão huynh, chậm rãi chơi đùa cùng hấn, một năm không đủ thì trăm năm, dù sao ngươi cũng chờ hơn ngàn năm rồi, thêm vài năm cũng không sao!

Thanh âm của hấn phi thường lớn, cố tình uy hiếp thần bí giáp nhân, mà gã thần bí giáp nhân nghe thấy lời này chậm rãi đứng thẳng, sửa sang lại cái bao tải trên đầu nghiêm mặt nói:

- Cao nhân sở dĩ là cao nhân, bởi vì bọn họ không sợ phong bạo cuồng vũ, ngược dòng mà tiến tới, đến đây! Đến đây đi, dùng hình tra tấn ta đi, khí chất cao nhân chính là từ phong bạo huyết vũ mà ra!

- Vương lão huynh, lão bệnh thần kinh này phiền ngươi!

Trầm Côn rốt cục cũng không chịu nổi cái tư thế cao nhân, lui về thế giới thức, sau đó cười hắc hắc. Lão già này, ngươi không nói, bản tăng không có biện pháp điều tra rõ lai lịch của ngươi sao?

Ngươi đã là vũ hồn của bản tăng, chỉ cần thử đặc điểm vũ hồn, không phải có thể phỏng đoán ra lai lịch của ngươi sao? Nghĩ thế, Trầm Côn bèn kết Minh Vương ấn, quát nhẹ:

- Đệ tam vũ hồn, Biến!

Trong chốc lát, khí chất của hắn liền thay đổi, sử dụng vũ hồn khác nhau, khí chất cũng có biến hóa: Tỷ như khi hắn dùng bùa nghịch thiên, phong cách đều như Vương Kiêu, chú ý trước quan sát sau đó mới hành động, mà khi sử dụng Thiên Hoàng thú, thì cuồng nhiệt hăm hở, dũng mãnh tiến lên, rất có khí phách của thú trung chi vương, mà lúc này chính là khí phách của đệ tam Vũ Hồn.

Cáp cáp...Ồ.

Trầm Côn ngáp, cả người giống như thịt nhão tự động nằm trên mặt đất, quần áo lôi thôi rối tung, ánh mắt mê ly, thoát nhìn giống như ăn xin trên đường, chỉ cần thuận tiện ném cho vài đồng, lúc này thật không sai biệt bao nhiêu.

Kể đó, Trầm Côn không thể khống chế từng đốt ngón tay của mình, hoàn toàn hàng động bằng tiềm thức, làm được động tác như vậy, có thể là đặc điểm của vũ hồn.

Sau khi đệ tam vũ hồn hoàn toàn khởi động, Trầm Côn ngáp một cái, sau đó cởi giày ra, cạy ra từ trong kẽ răng một miếng thức ăn, rồi lại đưa tay cạy *** mũi một hồi. Sau đó nhàn nhã đến cạnh ngôi mộ, cởi quần, đem tiểu huynh đệ bắn nước vung vãi, xong rồi run người...(nam nhân sẽ hiểu).

Tiếp đó, vũ hồn chi phối Trầm Côn đi vòng quanh mộ viên vài vòng, đến khi nhìn thấy hoa cỏ xinh đẹp, liền ngồi xổm xuống đập hai phát, nếu không thì nhổ một bãi nước miếng. Mà khi hắn trở lại chỗ lối vào mộ viên, cảm thấy có vài thứ không vừa mắt ở trên mấy cái cây đại thụ, bèn trộm hai quả trứng chim, sau đó đem ổ của chúng dời đi.

Có lẽ đáng nhắc tới nhất chính là, mỗi một động tác rờ rẫm, Trầm Côn đều rót vào một chút linh khí. Bần tăng rốt cục đang làm gì? Trầm Côn thật sự nghĩ mãi không ra, dùng đệ tam vũ hồn trên người một lúc, mọi chuyện làm đều mờ mờ ảo ảo, phung phí rất nhiều linh khí, điều này cũng có thể xem là đặc điểm vũ hồn sao? Chẳng lẽ căn bản đệ tam vũ hồn này chính là một phế vật?

- Vương huynh, người nhìn ra lai lịch của thần bí giáp nhân không?

Trầm Côn không nhận được hỏi.

- Cái gì?

Wương Kiêu đang thẩm vấn thần bí giáp nhân, không lưu tâm Trầm Côn nói cái gì, kinh ngạc nói:

- Người thực không nghiệm ra đệ tam vũ hồn sao? Có đặc điểm gì?

- Thôi bỏ đi, cứ từ từ nghiên cứu đi!

Đem phần mộ Vương Kiêu sửa sang lại hoàn chỉnh. Trầm Côn vội vàng rời mộ viên.

- Vương lão huynh, chúng ta nhanh lên, vừa rồi Tuệ Tâm còn chưa chết đâu, nói không chừng lại chọc đến hòa thượng lợi hại hơn!

- Không sai, hòa thượng đó quả thật có vài phần bản sự. Trầm Côn, người tốt nhất nên trốn đi, không cần vội vã đi ra! Yên tâm, ở phía tây có mấy người, đây là vùng núi bí mật, chúng ta đi chữa thương!

Trầm Côn đi về phía tây, bắt quá đi một hai trăm bước liền gặp một đám hòa thượng. Mấy hòa thượng này ngồi vây quanh phía ngoài mộ viên, xem ra mới tới, hơn nữa rõ ràng là hướng về phía Trầm Côn đi tới.

Thật là quá quỷ dị! Quá sức tưởng tượng! Trầm Côn nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Dưới ánh trăng, Trầm Côn đầu bong lũng sang loáng, cho dù người mù cũng có thể thấy (mù cũng thấy được @@), mà đây lại là hơn trăm người. Trầm Côn nhắm mắt cũng có thể nghe được tiếng hô hấp của bọn họ, dưới tình huống như vậy, Trầm Côn nghênh ngang đi ra khỏi vòng vây của đám hòa thượng. Trong thời gian ngắn hắn cảm thấy tim như rơi ra ngoài rồi, nhưng vẫn cố tỏ ra như không nhìn thấy bộ dạng của hòa thượng, cũng như các hòa thượng giống như không thể thấy được hắn!

Trầm Côn cứ như vậy đi! Coi như gằn trong gang tấc, ngoảnh mặt làm ngơ.

152. Chương 150: Thăng Cấp Kỳ Lạ!

- A di đà phật!

Rất lâu sau khi Trầm Côn đi, các hòa thượng bắt đầu ngồi vây quanh mộ viên, trong đó một lão hòa thượng hơn bảy mươi tuổi đang nhíu mày, cúi đầu tụng phật hiệu, gọi Tuệ Tâm bị Vương Kiêu làm bị thương tới.

- Tuệ lâm, Trầm Côn kia thật là kiêm chức linh phù sư cùng ngự thú sư sao?

- Dạ đúng, Huyền Khổ sư thúc!

Tuệ tâm thương thế trầm trọng ngồi xuống bàn nói:

- Đệ tử tận mắt thấy, Trầm Côn có thể chế tạo bùa, lại còn có năng lực gọi bầy sói tới, dường như có được bí pháp nào đó, xin sư thúc thứ tội, đệ tử không có cách nào diễn tả nỗi sự cổ quái của Trầm Côn này, lúc đầu chiêu thức dường như rất non nớt, giống như là người mới tu luyện, nhưng sau một hồi lại như là một lão đạo đầy kinh nghiệm, liếc mắt là có thể nhìn thấu nhược điểm của đệ tử!

- Thiện tai, thiện tai!

Huyền Khổ gật gù,

- Không nói đến sự cổ quái, ta chỉ hỏi Trầm Côn thật sự là linh phù sư cùng ngự thú sư sao?

- Đệ tử tận mắt thấy, lẽ nào lại sai?

Tuệ Tâm kinh ngạc ngẩng đầu lên nói.

- Không, người lầm rồi

Huyền Khổ lạnh lùng nói:

- Trầm Côn không chỉ biết linh phù cùng ngự thú thuật, hẳn còn có loại năng lực thứ ba, một loại năng lực thần kỳ!

- Sư thúc, ngài phát hiện gì sao?

- Nếu ta đoán không sai, Trầm Côn sợ rằng đã giải phóng tà linh kia, mang theo nó đào tẩu!

Huyền Khổ cười lạnh nói.

- Cái gì?

Tuệ tâm giật mình nói:

- Sư thúc, chúng ta hơn một trăm huynh đệ bao vây mộ viên lại còn bày Thích Già La Hán đại trận, phóng mắt nhìn ra đại lục, còn ai có thể ra ngoài mà không coi chúng ta vào đâu chứ!

- Không tin thì đi theo ta mà xem!

Huyền Khổ đứng lên hô:

- Mọi người theo ta tiến vào mộ viên, trên đường đi phải thật cẩn thận, nhìn ta bước mà bước theo, ngàn vạn lần đường bước nhầm, bằng không rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Nói xong, Huyền Khổ quay lưng đi về phía mộ viên, hướng tới đi mười sáu bước, lại theo đường cũ lùi về mười ba bước, sau đó bỗng nhiên nhảy lên một chút.

Hòa thượng khác đều phải đi theo dấu chân của Huyền Khổ mà tiến tới, Huyền Khổ nhảy họ cũng nhảy, Huyền Khổ cúi họ cũng cúi, trên sân mộ viên vắng vẻ, một đám hòa thượng đang biểu diễn xiếc khi đến cả nửa khắc sau mới vào bên trong mộ viên.

- Thật là lợi hại!

Huyền Khổ đột nhiên dừng bước trước cổng, ngẩng đầu lên nhìn cây đại thụ, các hòa thượng cũng bắt chước nhìn về phía đó (không biết hòa thượng hay là quỷ =. =), chỉ thấy mấy cái ổ chim vừa bị người ta đổi vị trí, còn trứng thì vút lung tung, đây là kiệt tác của Trầm Côn.

- Sư thúc, tổ chim và trứng chim có điểm cổ quái sao?

Các hòa thượng hỏi.

- Thật quá cổ quái đi!

Huyền Khổ điềm nhiên nói:

- Điều, ngụ ý là trời, dẫn, ngụ ý là điểm bắt đầu của vạn vật, nếu như ta đoán không sai, phụ cận còn hẳn là có một chút khẩu thủy và niệu thủy (nước tiểu và nước bọt), những thứ độc vật như Thiên Cương, Hỗn Độn, Độc Uế, tam đại độc vật tạo thành quang huy hình tam giác, có thể chuyển đổi linh khí, già thiên tế nhật, làm cho chúng ta có mắt mà không thể nhìn được, có tai mà không thể nghe được, thúc thủ nhìn Trầm Côn rồi đi!

Lời vừa nói ra, các hòa thượng sôi nổi bàn tán, những kẻ trẻ tuổi thì tỏ ra khinh thường, làm gì mà khoa trương vậy, có mấy cái ổ chim, trứng chim, mấy vãi nước bọt cùng nước tiểu có thể phá Bồ Đề La Hán trận? Chỉ có Tuệ Tâm là biến sắc.

- Sư thúc, chức nghiệp thứ ba của Trầm Côn chẳng lẽ là...

Huyền Khổ gật đầu.

- Năm nay 17 tuổi, thân tam chức nghiệp kiêm tu, mà đầu Trầm Côn sớm muộn cũng là rắc rối lớn cho Cửu châu a!

Sư thúc, ngài rốt cục là đang nói gì? Trầm Côn làm sao có thể kiêm tu tam chức.

- Hòa thượng trẻ tuổi không kiên nhẫn nổi, tỏ vẻ oán hận, nhưng lời nói mới ra một nửa bỗng dừng lại, ngơ ngác ngác nhìn mộ viên trống rỗng!

Trầm Côn bỏ đi thật sao? Dưới ánh mắt hơn trăm người chúng ta mà nghênh ngang bỏ đi?

- Hẳn đi rồi!

Huyền Khổ giận giữ nói. Bất quá phật có lòng từ bi, mà đầu Trầm Côn kia dẫu có thủ đoạn oanh động như thế thì cũng bị ta bắt thôi, vấn đề chỉ là thời gian!

- A di đà phật!

Các hòa thượng đồng thanh tụng phật hiệu. Một lát sau, Huyền Khổ dẫn nhóm hòa thượng kia rời mộ viên, thu lại hai mươi mấy thi thể hòa thượng tử trận lúc trước.

Đám mây độc ở tổ phần tuy đã loãng đi rất nhiều, cũng không gây hại cho người sống, nhưng lại gây ảnh hưởng đến thi thể người chết. Ở trong đám độc vẫn hơn nửa ngày, thi thể bọn họ đã thối rửa, da thịt biến dị, phần lớn đã biến thành đồng thịt của quái vật.

- Huyền Si ơi là Huyền Si!

Nhìn thi thể các hòa thượng, Huyền Khổ khê hô tên của Độc Phật, lẩm bẩm nói:

- Người chết cũng đã hai mươi sáu năm rồi, vẫn còn hại thi thể của các đệ tử của Bồ Đề tự, hận ý của người sâu vậy sao? Huyền Si sư huynh, bọn họ là đệ tử của Huyền Khổ sư đệ ta, cũng là sư đệ của người a!

- Sư thúc, người còn tưởng nhớ sư thúc Huyền Si?

Tuệ tâm đã đi tới.

- Ta hoài niệm hẳn?

Huyền Khổ biểu hiện chưa sót, nghiêm mặt nói:

- Năm đó nếu hẳn không giết lão thất của Dương gia, thì lão lục của Dương gia đâu có lên Bồ Đề tự, giết hại hơn ba nghìn đệ tử của tự ta? Huyền Si là một tội đồ, đặc tội người làm liên lụy Bồ Đề tự!

- Sư thúc!

Tuệ Tâm khuyên nhủ:

- Điều là chuyện của hai mươi mấy năm về trước, người hà tất phải giữ trong lòng?

- Ta cũng không muốn giữ trong lòng, nhưng mà hôm nay ma đầu Trầm Côn xuất thế, ta không thể không đứng lên!

Huyền Khổ lạnh lùng nói:

- Tuệ Tâm, chuyện năm đó ngươi cũng nhìn thấy tận mắt, dùng đầu óc suy nghĩ một chút ngươi còn không nhìn ra có một chút nhân quả giữa Huyền Si cũng Trầm Côn sao?

Hắn lớn tiếng nói:

- Năm đó nếu Huyền Si không giết lão thất của Dương gia thì lão lục của Dương gia đâu có lên Đại Bồ Đề tự báo thù sao? Lão lục của Dương gia sẽ không đến Đại Bồ Đề tự, sư huynh Thích Già Bồ Đề sẽ không đánh hắn trọng thương, lại không có chuyện được Trầm Tín cứu sao? Trầm Tín không cứu người lành lặn cuối cùng của Dương gia này, Dương gia sẽ đem gả Dương Cửu cho Trầm Phù Đồ để báo ân sao?

Hắn lại chậm rãi nói:

- Dương Cửu không lấy Trầm Phù Đồ, Trầm Côn làm sao xuất hiện ở thế giới này? Hết thấy điều là tại nghiệp chướng Huyền Si!

Thật là tên ma đầu này mất đi, tên ma đầu khác xuất hiện mà. (Kiểu như trời lặn, trăng sáng, hoặc trời tối thì đèn lên, đăng nào cũng sáng). Trầm Côn đang trốn trong một cái động bí mật, kiểm tra các vết thương của mình, miệng còn an ủi Vương Kiêu.

- Vương lão huynh, ngươi đừng tuyệt vọng, lần này không tìm được, lần sau chúng ta nhất định tìm được Đỗ Nguyệt Nhi.

- Một lần mong một lần, biết phải đợi tới khi nào a!

Wương Kiêu thở dài, áy náy nhìn vết thương của Trầm Côn:

- Trầm Côn, xin lỗi, ta đã giết mấy tên hòa thượng, lại còn để lại một thân thể tổn thương cho ngươi.

- Yên tâm, yên tâm, dù sao tất cả đã qua!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ngươi hãy giúp ta chữa thương!

Wương Kiêu cười cười:

- Linh khí của ngươi đã hồi phục một ít, hãy giao thân xác cho ta, ta dùng Thái Hư Hồi Nguyên trận, nửa ngày là có thể chữa khỏi thương thể của ngươi.

- Hắc hắc, chờ câu này của lão huynh đã lâu!

Trầm Côn giao quyền không chế thân thể, lát sau chợt phát hiện Vương Kiêu đang vẽ hai linh phù liền dừng lại, kinh ngạc nói:

- Vương lão huynh?

- Trầm Côn, mau không chế thân thể của ngươi, kiểm tra một chút!

Giọng Vương Kiêu lộ ra sự kinh hãi:

- Tốt quá, giống như đã thăng cấp, trở thành hồng nguyên vũ tông hạ đoạn!

- A?

Trầm Côn phản ứng đầu tiên:

- Vương lão huynh nói đùa sao?

Phải biết rằng hiện tại linh khí Trầm Côn tích góp được từng tít một đến lục nguyên thượng đoạn, căn bản không đủ để thăng cấp hồng nguyên. Hơn nữa hồng nguyên vũ tông là cảnh giới trung gian cực kỳ quan

trọng, cho dù có mấy đại vũ hồn hỗ trợ, Trầm Côn cũng phải trải qua ngàn vạn hiểm nguy mới có thể vượt qua, không thể nào thăng cấp như vậy được!

Hơn nữa, trong cơ thể Trầm Côn còn có độc tính của thực cốt tán, vừa đến cửa thăng cấp liền đột nhiên bị mất hoàn toàn công lực, làm sao có thể đột phá hồng nguyên đây?

- Không tin người thử một lần, hồng nguyên vũ tông có đặc tính hồng nguyên bạo, người tuyệt đối có thể phát ra!

- Ta thử xem?

Trầm Côn chịu đựng cơn đau nhức của các vết thương, nắm một khối đá, bóp tạo mấy trăm mảnh vụn, ném lên không trung. Sau đó hắn đem linh khí toàn thân ở trong lòng bàn tay phải, chỉ thấy quang hoa chợt lóe (chương tâm lói), trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một quang cầu màu đỏ nho nhỏ, lại tiếp tục một lần nữa vung lên, phanh! Phanh! Phanh! Mấy trăm tiếng vỡ vụn cùng vang lên, ngoài trời hàng trăm viên đá nhỏ bay tán loạn cùng một lúc trở thành bột mịn. Chỉ bằng một chiêu này, lúc chiến đấu Trầm Côn sẽ không lo sự chênh lệch về nhân số. Đây chính là cấp hồng nguyên vũ tông với đặc trưng hồng nguyên bạo.

- Ta thật sự thăng cấp hồng nguyên hạ đoạn sao?

Trầm Côn giật mình nhìn lại bàn tay mình, hắn mơ hồ không hiểu, tại sao mình lại thăng cấp nhỉ?

- Vương lão huynh, người có biết vì sao ta thăng cấp không?

Wương Kiêu không nói gì.

- Lý lão huynh, người biết không?

Lý Mục còn đang trạng thái một đứa trẻ. Trầm Côn ngạc nhiên nhìn về ảnh của mình đang trong nước, tự nói:

- Uy, Bất Tham, người biết vì sao người thăng cấp chẳng?

- Khụ!

Đang lúc Trầm Côn hồi loạn, đệ tam vũ hồn thần bí giáp nhân nhẹ ho một tiếng, chậm rãi nói:

- Mỗi người đều tồn tại cảm nhận, cao nhân cũng không ngoại lệ!

- Tiểu tam nhi (), người có ý gì?

Trầm Côn trợn mắt hỏi.

Thần bí giáp nhân ung dung nói:

- Cao nhân đang bày tỏ sự không vừa ý, tại sao không hỏi cao nhân thần bí xem? Xem ở đây có cao nhân nào khác?

- Ô? Người biết vì sao ta thăng cấp?

Đôi mắt hí của Trầm Côn sáng rực lên.

- Tự nhiên là ta biết.

Thần bí giáp nhân vòng một tay sau lưng, một tay che trước ngực, ngắc càm nói:

- Nguyên nhân người thăng cấp là vì hai đại chức nghiệp ở trên người người, hòa quyện vào nhau, không bàn mà hợp.

Đột nhiên hắn ghé mắt nhìn Vương Kiêu, rồi lập tức ngậm miệng lại.

- Khụ khụ, lời cao nhân chỉ có vậy, lời ít ý nhiều, cao nhân vốn không cần nói nhiều a!

- Ô, người biết nguyên nhân, nhưng không nói cho ta biết sao?

Trầm Côn bĩu môi:

- Tốt lắm, ta cũng không hỏi, dù sao thăng cấp là chuyện tốt. Vương lão huynh, Minh Vương Pháp Tướng trao cho ngươi, hảo hảo chiêu đãi tiểu tam một chút. Ở sao ngươi không nói gì? Còn đang lo lắng về Đỗ Nguyệt Nhi sao?

- Không, là ta đang mừng thay ngươi!

Tiếng cười của Vương Kiêu càng thêm cổ quái.

- Vào thế giới linh hồn mà nhìn đi!

- Có chuyện tốt sao?

Trầm Côn đột nhiên ý thức được, Hồn Kinh hơn một lần thăng cấp là lúc hắn từ hoàng nguyên trở thành lục nguyên, như vậy lúc này đây, từ lục nguyên biến thành hồng nguyên, chẳng lẽ Hồn Kinh cũng thăng cấp sao?

153. Chương 151: Hồn Kinh Tứ Trọng, U Minh Biển!

Đây là một đại điện vuông vức khoảng trăm bước, dưới chân là nền đá xanh lạnh như băng, chung quanh là vách tường xanh sẫm cùng cột có điêu khắc hình lệ quý. Trong không khí bốc lên một lớp khí thể mang màu như quỷ hỏa. Nhìn lên phía trên là một màu đen vô cùng khiến người ta như có cảm giác đang ở âm tào địa phủ.

Trong góc phía tây của đại điện đặt một bàn ghế màu đen thật lớn, trên bàn đặt văn phòng tứ bảo cùng một con dấu, lại có một quyển sổ màu lam khá dày. Viên phật châu có thể khiến vũ hồn thượng thân đang bay lơ lửng bên trên quyển sổ. Mà ở đối diện cái bàn là hai hàng hình cụ, có kẹp sắt, côn sắt, đao kéo, đao... Tổng cộng hơn một trăm hình cụ, tất cả bày ở đó mà trong đại điện vẫn có vẻ trống rỗng, chỉ có Trầm Côn cùng ba vũ hồn, ngoài ra còn có thêm một hồn xác thứ tư.

Hồn xác thứ tư xuất hiện, quả nhiên thăng cấp. Lại có thể triệu hoán một vũ hồn mới! Trầm Côn vui vẻ cười cười, sau đó trở về phía trước cái bàn, chỉ thấy trên mặt bàn viết một đoạn khẩu quyết, là đệ tứ trọng Hiệp tự chân ngôn, ngoài ra còn có Sư tử ấn, Kim cương tất đoá hàng ma chú, đây là một bộ chú văn.

Những thứ này đều sớm quen thuộc nên Trầm Côn chỉ dùng mấy phút đã hoàn toàn nắm giữ, sau đó hắn ngồi trên ghế, cẩn thận kiểm tra những thứ trên bàn kia.

Văn phòng tứ bảo đều có vẻ bình thường, không đáng để ý nhưng con dấu kia lại màu đen, phía trên khắc một con dị thú hồng hoang, phía dưới in bốn chữ to - Thập phương u minh.

Lại nhìn quyển sổ màu lam kia, trang bìa cùng tên trang sách đều là trống, bên trong cũng chỉ có ba tờ, tờ đầu vẽ một trung niên nhân đầu bạc vẽ mặt lạnh lùng, khuôn mặt toát ra một tia tàn nhẫn; trang thứ hai vẽ một vị tướng quân mặc khôi giáp màu đen uy vũ, râu dài quá ngực; còn trang thứ ba là một lão nhân gầy gò, mặc bộ quần áo nữ tính màu tím, trên đầu còn có một cái trâm to; ba trang ứng với ba vũ hồn của Trầm Côn.

- Đại điện cùng những thứ này có ý nghĩa gì chẳng?

Trầm Côn sờ sờ cái đầu bóng, vẫn không có bất kỳ tia sáng nào, hiển nhiên là do hắn tu hành chưa đến nên còn không đủ để hiểu rõ sự huyền bí chân chính của đệ tứ trọng.

- Vương lão huynh, ngươi từng gặp được thần niệm của sư phụ ta, ngươi có nghe nói gì về đại điện này không?

Trầm Côn hỏi.

- Không hề!

Vương Kiêu nhìn quanh địa điện rồi chần chừ nói:

- Đây giống như là Diêm la bảo điện trong truyền thuyết, một phần của âm tào địa phủ, chỉ có điều là tại sao lại xuất hiện trong linh hồn của ngươi?

Đang lúc trần trở thì thần bí nhân giáp khẽ ho nhẹ một tiếng, sửa lại trâm cài trên đầu rồi từ từ đi một vòng xung quanh Trầm côn. Ý tứ rõ ràng là: Cao nhân có thể chỉ điểm cho các người một chút nhưng phải để ý đến sự tồn tại của cao nhân trước một ít.

- Ai da, giáp lão huynh người có biết gì không?

Trầm côn cười hờ hờ hỏi.

- Ô, người đang hỏi cao nhân đó sao?

Thấy Trầm côn chủ động hỏi thần bí nhân giáp khoải chí, tay vươn vào trong giáp, vuốt chòm râu, chậm rãi nói:

- Cao nhân có cái nhìn của cao nhân, với cách nhìn của lão nhân gia ta, nơi này chính là nguyên mẫu của Diêm la bảo điện, đại điện này dành cho người chính là muốn người quen thuộc quy củ của âm tào địa phủ, nhằm chuẩn bị cho ngày sau, trong tòa đại điện này người chính là chủ nhân của u minh địa ngục mà những vũ hồn chúng ta chính là những oan quỷ mà người quản lý!

Lời này quá bốc phét chẳng! Nghĩ lại, Trầm côn cũng cảm thấy có lý: Tăng quét rác muốn hấn làm Địa tạng vương đời tiếp theo tất nhiên phải để cho hấn làm quen với cách quản lý âm tào địa phủ một chút.

Vậy làm thế nào quản lý đây? Trầm côn còn đang suy nghĩ thì thần bí nhân giáp đột nhiên hô lên một tiếng, hấn vỗ đầu mình nói:

- Ô, lão nhân gia ta vừa nói gì thế?

- Tiểu tam, người ngay cả mình nói gì cũng không nhớ rõ sao?

Trầm côn hơi mất hứng khi bị cắt đứt dòng suy nghĩ.

- Cao nhân nhớ rõ, cao nhân cũng có lúc trì độn.

Thần bí giáp nhân nhìn Trầm côn:

- Người là chủ nhân của Diêm la điện này, tương lai sẽ là người đứng đầu quản lý âm tào địa phủ, người rốt cục là ai?

Đều thành vũ hồn của bản tăng, người ngay cả bản tăng là ai cũng còn không biết? Trầm côn bĩu môi, nhại theo giọng điệu của thần bí giáp nhân nói:

- Ta vốn là chủ nhân của cao nhân, tự nhiên là cao nhân trong cao nhân rồi, cao đến nỗi ngoài cao nhân ra ta không thể nói gì khác hơn, không thể nói gì khác hơn!

Trầm côn chỉ là muốn chọc tức thần bí giáp nhân, không ngờ hấn lại mỉm cười tự đắc nói:

- Mới chỉ có nửa ngày mà người đã học được ba phần phong phạm cao nhân của lão nhân gia ta, giỏi quá!

Đầu óc lão già này tuyệt đối có bệnh rồi!

Bị thần bí giáp nhân hỏi lung tung nên Trầm côn cũng không tiếp tục nghiên cứu năng lực của đệ tứ trọng nữa, hấn còn có hàng loạt vết thương trên người chờ trị liệu.

Trở lại thế giới sự thật, Trầm côn giao thân xác cho Vương kiều, dùng thời gian nửa ngày chữa khỏi ngoại thương trên người, có điều nội thương lại không có cách nào, bởi vì loại độc Thực cốt tán càng ngày càng nghiêm trọng, cho dù là Vương kiều điều khiển thân thể cũng không cách nào khiến thân thể khỏi hẳn.

Đến trưa Trầm côn cảm giác hành động đã không có trở ngại, lập tức lên đường đi Độc cốt động. Theo như lời Bạch Tiên Nhi thì hải cốt Độc phạt Huyền Si chôn ở phía trong Độc Cốt động, sáu khối Phục hoạt thạch khẳng định ở gần đó, Trầm côn theo đường núi đi rất nhanh tới bên cạnh một vách núi.

Vách núi này chừng hơn một trăm thước, tràn ngập các loại cây cối biến dị, nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên vách núi, cách mặt đất khoảng năm sáu chục thước có một sơn động bị lớp cây mây che phủ, cái động này dường như bị người nào dùng hai tay xé rách, quái thạch lổm chổm, ở giữa khe hở còn bắt chợt tỏa ra từng đợt khói độc.

- Đám mây độc bay trên phần mộ tổ đều từ nơi này lan đi, vậy đúng rồi, đây chính là nơi chôn cất Độc phật Huyền si, Độc Cốt động!

Ánh mắt Trầm côn sáng lên, đang định lao xuống, đột nhiên chợt ngừng chân lại.

Bạch Tiên Nhi cùng Ca Thư Tình từ hôm qua đã đi tới Độc Cốt động nhưng bây giờ các nàng vẫn ở phía dưới vách núi, mà tám trăm cấm vệ huyết kỵ đã bao vây vách núi, phi hành yêu thú cũng phong tỏa đường không, đều là một bộ như lâm đại địch. Bởi vì ngay lối vào Độc cốt động bốn lão hòa thượng ngồi ngay ngắn trên đài sen, nổi giữa không trung, tỏa ra kim quang nhàn nhạt như kim thân phật tượng.

- Ai u, Huyền năng đại sư, lão gia tử nhà ta cùng sư huynh của người coi như bạn cũ, người hãy cho vân bối một chút thể diện, cho chúng ta đi vào được không?

Bạch Tiên Nhi đang cười cười cầu xin một lão hòa thượng.

- Nữ thí chủ, bản tăng đã nói qua nhiều lần, Huyền si chính là một người có tội, không thể xuất thế, xin nữ thí chủ hãy trở về đi!

Huyền Năng đại sư thản nhiên nói.

- Ai, Huyền Năng đại sư, người không nói đạo lý, vậy được rồi, ta đi tìm Huyền tâm đại sư!

Bạch Tiên Nhi cười cười hướng về một lão hòa thượng khác hô to:

- Huyền tâm đại sư, để người ta vào xem một chút được không?

- A di đà phật!

- Hừ, người cũng không được, vậy Huyền Tông đại sư? Huyền Đức đại sư? Bạch Tiên Nhi lần lượt hỏi cả bốn lão hòa thượng nhưng không được đồng ý, có điều nàng cũng không tức giận, chỉ uống một ngụm trà rồi lại bắt đầu:

- Được, chúng ta lại quay lại hỏi Huyền năng đại sư, hai lão gia tử của nhà ta cùng sư huynh các người coi như là bạn cũ.

Hiển nhiên Bạch Tiên Nhi là không dám động thủ cùng bốn lão hòa thượng này nên đang cố nài nèo. Chứng kiến cảnh này Trầm côn thật cẩn thận núp trong bụi cỏ.

Ngày hôm qua hắn giết hai mươi mấy gã hòa thượng, nếu bị bốn lão hòa thượng kia bắt được nhất định sẽ bị bắt đi diện bích mấy ngàn năm!

Hắn đưa mắt nhìn quanh vách núi một vòng, Trầm côn không nhìn thấy Tuệ Tâm đâu nên trong lòng không khỏi căng thẳng, Vương kiều cũng cau mày nói:

- Trầm côn, những hòa thượng kia đều không có ngón trở, là người của Tuệ Tâm nhưng sao Tuệ Tâm không có ở đây.

- Tuệ Tâm nhất định là đợi ở nơi ta ở, Vương lão huynh, chúng ta mau trở về thôi.

Nói xong, Trầm côn vội vàng hướng quân doanh ở phía ngoài phần mộ tổ tiên chạy đi. Nói thực ra, trong lòng hắn cũng không phải quá lo lắng, bởi vì hắn biết giới luật của tu khổ hạnh, đám hòa thượng này có lẽ sẽ giam giữ người thân của hắn, có lẽ sẽ làm bọn họ bị thương nhưng sẽ không giết bọn họ...không thể sát sinh, đó chính là giới luật đầu tiên của tu khổ hạnh.

Có điều Trầm côn quên mất một điều khá quan trọng là: Tu khổ hạnh quả thực không giết người nhưng nếu bọn hắn nhận định người nào đó là tà ma thì.

Bấy giờ, trong quân doanh bên ngoài phần mộ tổ.

- Ngao.

Phía sau quân doanh đột nhiên vang lên tiếng gầm rú liên tiếp, rồi tiếng xích sắt, tiếng bước chân đất rung núi chuyển.

- Cứu mạng!

- Chạy mau!

Mấy nghìn binh lính từ đằng sau quân doanh chạy ra, đám lính trung quân nhìn thấy bọn hắc liên vội vàng tạo thành một đạo phòng tuyến tiếp bọn hắc trốn vào nhưng khi nhìn rõ ràng phía sau mấy ngàn binh lính kia là cái gì thì cả đám lính trung quân đều ngây người ra rồi đồng loạt ném binh khí, cưỡi bột giáp chạy trốn còn nhanh hơn.

Trong đám người chạy trốn, Đại Cẩu, Hùng Long, Thanh Sơn chạy hàng đầu, mồm còn lảo bầm:

- Sách viết: Đánh không lại thì chạy, đây đúng là chân ngôn a!

Rất nhanh, loạn quân liền vọt tới trước đại doanh.

A Phúc đang nằm ở cửa doanh, bên cạnh tám chín nữ binh đang quạt mát, dứt kho cho hắc, hưởng thụ lấy niềm vui đại tổng quản: Từ sau khi Trầm côn cùng A la đều rời đi, A phúc thành thủ lĩnh của cả quân doanh, phát phát tay cũng có mấy nghìn người phục vụ, thoải mái hết sức.

Nhưng bây giờ xuất hiện phiền toái, bọn lính cũng đều nhằm về phía vị đại tổng quản này:

- Vương tổng quản, mau quyết định a, nếu không các anh em sẽ chết hết mất!

- Phúc thúc!

Đại cẩu Hùng Long Thanh sơn cũng vọt tới như một bức vách, chưa đến trước mặt A phúc hắc chạy chậm lại, duy trì phong độ dù thái sơn có sập trước mặt cũng không biến sắc, thông thả cúi người nói:

- Phúc thúc, đại họa đến rồi, thúc thúc tự cầu gặp may, tiểu sinh đi trước!

Nói xong chạy nhanh như chớp, mất dạng.

- Sao đều vội cái gì thế?

Chú thích: Văn phòng tứ bảo gồm bút lông và giá treo bút, nghiên mực, ấn chương, hộp son là 4 vật gắn liền với cuộc đời của một nhà nho xưa kia.

154. Chương 152: Đại Bò Đê Tự

Trong tay bọn chuồng còn mang theo binh khí, là vài thanh cột cờ hoặc máy ném đá vừa bị chúng nhặt trong quân doanh, những thứ vũ khí khổng lồ này không ngừng bị chúng khua trong không khí, đánh bay từng đám binh sĩ, phá hủy không ít lều trại.

Có gã lính can đảm muốn công kích bọn hắc, vừa mới giương cung hoặc chuyển động máy bắn đá, đám quái vật này đã hướng về phía đó gào lên một tiếng, nhất thời cả đám đều bị thổi bay.

Điểm chết người chính là: Một bộ phận binh lính biết rằng đây là bố con họ Vương bị cải tạo thành Âm vân độc quái, Hùng tam bảo, còn có Hữu lý cùng Hồng loan mấy gã tướng lãnh đối diện với vị lão thủ trưởng ngày trước nên dù thế nào cũng không nỡ giết chết chúng a!

- Long Thanh sơn!

A Phúc rốt cục kịp phản ứng, với tốc độ hoàn toàn không phù hợp với thể trọng chạy tới phía sau Đại cẩu hùng, hét lớn:

- Không phải người đang giam giữ bọn chúng sao? Vì sao bọn chúng lại chạy đến đây?

- Sách viết: Người phải ăn mới sống, độc quái cũng phải ăn a.

Đại cẩu hùng dưới chân vẫn guồng mà mặt tỏ ra nghiêm trang:

- Cho nên, tiểu sinh hàng ngày đều cho chúng đầy đủ thức ăn, không ngờ bọn chúng càng ăn càng lớn, sức lực cũng càng ngày càng hơn, đến lúc chúng phá đứt gông xiềng nên tiểu sinh chỉ đành phải chạy trốn.

- Bọn hắc sau khi ăn no, thực lực trở nên mạnh mẽ như vậy sao?

A Phúc liếc trộm về phía sau rồi vội vàng quay sang chỗ khác, giữa hai chân bắt giắc tuôn xuống một dòng chất lỏng nóng hổi. ()

A Phúc của chúng ta quả thực muốn khóc, hẳn chính là điển hình hồn ăn chờ chết, một gã mập đi theo ông chủ đợi ưu đãi, người để cho hắn tham ô nhận hối lộ thì hẳn làm tuyệt đối gọn gàng nhưng nếu để hắn đối phó mấy con Âm văn độc quái thì...

- Mẹ cùng cha hay ai cũng được, mau hiển linh cứu cứu A Phúc a!

A Phúc thăm thiết gào khóc. Đúng lúc này, hắn chứng kiến một bóng trắng xẹt qua trước mặt nên vội mở to hai mắt nhìn:

- Da? Cha mẹ cùng ông nội chưa hiển linh nhưng cô cô không ngờ lại đến đây, A La tiểu thư, cứu mạng a!

Người tới chính là A La, nàng quét mắt nhìn trong doanh địa rồi cau mày hỏi:

- Sao lại thế này?

- Nhóm độc quái ăn quá no! A Phúc khóc lớn nói:

Đại tiểu thư của ta, tiểu cô cô, người rút cuộc đi đâu, tại sau giờ mới trở về a, mau cứu người.

- Cầm lấy cái này trước đã!

A La cũng không vội cứu người mà kéo A Phúc sang một bên, lấy ra một khối tảng đá màu vàng nhạt nhét vào tay hắn rồi nói:

- A Phúc, giấu kỹ tảng đá này rồi tiến vào tổ phần, nhớ lấy, tảng đá này có không ít kỳ lạ trong đó, người hãy tận lực tìm nhiều một chút!

- Đây không phải là Phục hoạt thạch sao?

A Phúc giật mình nói:

- A La tiểu thư, Phục hoạt thạch không phải là ở bên trong Độc cốt động sao? Tại sao người?

Đừng nói là A Phúc mà cho dù là Trầm côn ở đây cũng muốn giật mình...Phục hoạt thạch là linh hồn Huyền Sĩ biến thành, ngoài một khối trong tay Ca thư tình còn đâu đều ở trong độc cốt động, hiện giờ Độc cốt động đã bị bốn lão hòa thượng phong tỏa, A La làm thế nào kiếm được một khối?

- Không còn thời gian giải thích nữa!

A La nhìn thấy độc quái càng ngày càng gần vội la lên:

- Tóm lại, người lập tức tiến vào tổ phần, sau đó người sẽ gặp rất nhiều hòa thượng cũng đang tìm thứ này, người đừng sợ, những người đó sẽ không làm khó người bình thường các người, người hãy ghi nhớ hướng đi của đám hòa thượng đó, đặc biệt hướng ngược lại của bọn họ, người rất có khả năng tìm thấy thêm Phục hoạt thạch!

- Ta sẽ đi, A La tiểu thư, vậy còn người?

- Ta cũng muốn đi, nhưng nơi này đang loạn thế kia!

A La ai oán thở dài, nàng kêu Long Thanh Sơn nâng mình lên, ở trên cao quát:

- Đừng giữ thế diện nữa, lính dùng nổ Gia Cát lập tức kết trận, giữ chân độc quái, lính ngự thú chuẩn bị bắt thú giáp, nghe hiệu lệnh của ta, bắt những thứ quý bản này!

Dưới sự chỉ huy của A La quân doanh chậm rãi trật tự lại, bọn lính bắt đầu vây bắt độc quái. Mà A Phúc tuy không rõ ý tứ của A La nhưng cũng nhanh chóng hướng về phía tổ phần chạy tới.

Ngay lúc hắn đi đến lối vào tổ phần thì gặp phải hơn trăm vị hòa thượng, dẫn đầu là một lão hòa thượng hơn bảy mươi tuổi, mặt trắng như nước, vẻ tàn nhẫn không hề giống như kẻ xuất gia, còn những hòa thượng khác vừa đi đường vừa niệm kinh, kinh văn trang nghiêm vang khắp bốn phương, chính là Huyền Khổ cùng hơn trăm vị đệ tử của hắn. A Phúc vội vàng cúi đầu, lẳng lặng chạy qua bên cạnh Huyền Khổ. Nhận ra A Phúc chỉ là một người thường Huyền Khổ hai tay hợp chữ thập:

- A di đà phạt, để hấn đi qua, ngã phạt từ bi, chỉ giết đầu sỏ tội ác, không liên quan đến người trần.

Hắc, A La tiểu thư đoán quả là chuẩn! A Phúc thở khê ra rồi vội vã theo lời dẫn của A La, ghi nhớ hướng đi của nhóm hòa thượng rồi sau đó theo một lối rẽ khác đi vào tổ phần. Sau khi gặp phải A Phúc rồi lão hòa thượng cũng nhìn thấy tình huống trong quân doanh.

Bấy giờ A La đã chỉ huy binh lính bắt được con độc quái đầu tiên, đang tiến lại gần con thứ hai, nhưng độc quái quá hung tàn, không ngừng quật cột cờ đánh ngã mảng lớn binh lính.

- A di đà phạt,. Tà ma hại người, giờ chính là lúc đệ tử phạt môn ta độ kiếp cho người.

Mang nụ cười lạnh lùng Huyền Khổ ném chiếc bát ăn của hòa thượng lên hóa thành một đạo kim quang, hung hăng đập lên đầu độc quái, nhất thời độc quái bị nện vỡ toang đầu, chết thảm ngay lập tức.

- Ai thế?

Bọn lính tuy đang vây bắt độc quái nhưng độc quái cũng chính là một đường chủ của Ngự thú sơn trang, là lão thủ trưởng của bọn hấn, hiện giờ bị người đánh chết, cả đám lính đều đỏ mắt lên.

- A di đà phạt!

Một tiếng phạt hiệu vang lên, Huyền Khổ mang theo hơn trăm hòa thượng đi vào quân doanh,. Cát cao giọng nói:

- Độc quái hại người, vạn bất đắc dĩ bản tăng mới đành độ hóa loài tà ma này.

- Độ cái @%\$#@!

Bọn lính già không thể nói đạo lý bằng Huyền Khổ nên chửi ầm lên:

- Hòa thượng ở đâu đến, chuyện nhà chúng ta ai cho người quản? Người có biết đó là Long đường chủ của chúng ta hay không?

- Mặc kệ hấn khi còn sống thế nào, hiện giờ đã là một con độc quái rồi.

Huyền Khổ nhìn về phía quân doanh đã bị phá thành một đồng hoang tàn, vui mừng nói:

- Không tin các người hãy nhìn đi, những tà ma này đã hủy diệt bao nhiêu kiến trúc, sát thương bao nhiêu mạng người? Bản tăng nếu không độ hóa hấn không biết có bao nhiêu người lầm than? A di đà phạt, ngã phạt từ bi.

- Ngã phạt từ bi.

Cả đám hòa thượng cùng hô to phạt hiệu, tựa hồ giết Long đường chủ là cả đám có thể tích đức công đức mà thành phạt luân.

- Từ bi cái @#%\$%! Dù Long đường chủ đánh người, ai cho các người quản?

Bọn lính cầm lấy binh khí xông tới, cũng có kẻ thân cận của Long đường chủ cũ đau đớn quát:

- @#%\$%^ người có biết hay không, chỉ cần Trầm tướng quân tìm được Phục hoạt thạch của độc phạt, Long đường chủ có thể biến trở lại thành người a! Người giết hấn, hấn sẽ không còn cơ hội phục hồi!

- Bản tăng tự nhiên biết, nhưng sống chết của một người chỉ là một cá nhân, sống chết của chúng sinh mới là tập thể, bản tăng giết một cá nhân mà cứu được tập thể, công đức vô lượng, thiện tai, thiện tai.

Giết người còn nói công đức vô lượng, đúng là nguỵ biện. Bọn lính bị triệt để chọc giận. Tựa như không nhìn thấy sát ý của bọn lính, Huyền Khổ tiếp tục nói:

- Huống hồ, Đại Bồ Đề tự của ta đã phong tỏa Độc Cốt động, không ai có thể lấy vào trong lấy Phục hoạt thạch, Long đường chủ không thể có khả năng biến trở lại thành nhân loại, không bằng sớm độ hóa hấn, giúp hấn được thoải mái hơn.

- Trầm tướng quân có lấy được Phục hoạt thạch không?

Bọn lính hoảng hốt nhìn nhau:

- Nếu không lấy được Phục hoạt thạch các trưởng quan sẽ không thể biến trở về nhân loại mà độc trên người chúng ta cũng sẽ không thể giải được, các huynh đệ, xử lý hết đám lừa ngốc này, giết vào Độc Cốt động, nhất định phải giúp Trầm tướng quân tìm được Phục hoạt thạch!

- Dừng mạnh động!

A La đột nhiên hét lớn một tiếng, bước xuống đất rồi cười lạnh nói:

- Một câu Đại Bồ Đề tự, một đám miệng đầy đạo lý mà lại làm chuyện vô lý, các người có nghĩ ra thân phận của đám hòa thượng kia không? Định ra tay với bọn họ, muốn tự sát sao?

Đại Bồ Đề tự? Giống như Trầm côn, hầu hết đám binh lính đối với địa điểm này đều xa lạ, nhưng cũng có mấy người kiến thức rộng rãi, kinh hô lên:

- Thích Già Bồ Đề?

Đúng thế, bốn truyền thuyết của cửu châu, Vân Mộng Ca Thư, Phật môn Thích Già, Nam Lâm Ngục Thủ, Trung Châu Vũ Quân, xếp hạng thứ hai Thích Già Bồ Đề, chính là chủ trì của Đại Bồ Đề tự.

- Bọn họ là đệ tử Thích Già Bồ Đề?

- Không chỉ là đệ tử!

A La lạnh lùng liếc qua Huyền Khổ:

- Ta nhìn không lầm, thì Huyền Khổ người chính là sư đệ của Thích Già Bồ Đề đúng không?

- A di đà phật, chính là bản tăng!

Huyền Khổ cười nói:

- Hiện giờ bốn vị sư huynh của bản tăng, Huyền Năng, Huyền Tâm, Huyền Đức, Huyền Tông đang ở Bạch Mãng sơn, trấn thủ Độc Cốt động!

- Nói vậy, Đại Bồ Đề tự đã dốc toàn bộ lực lượng sao?

A La cười lạnh tiếp:

- Vậy Thích Già Bồ Đề đâu? Hòa thượng lót chữ Huyền đều đã ra rồi, sao hán không đến?

Huyền Khổ chỉ cười mà không trả lời.

- Không nói thì thôi, cũng mặc kệ đám hòa thượng các người!

A La chỉ tay:

- Ta thừa nhận, ta không thể chọc vào các người, cũng không đủ tư cách hỏi việc các người vừa giết Long đường chủ, vậy độc quái còn lại chúng ta tới bắt, các vị cao tăng đang định làm gì thì đi làm đi!

- Tà ma chưa bình, bản tăng làm sao có thể đi?

Huyền Khổ cũng không hề có ý định bước đi.

- Vậy các người còn muốn thế nào?

A La nhún mày nói.

- Ha ha, nữ thí chủ, xem ra còn chưa biết ý đồ mà Đại Bồ Đề tự đến đây a!

Huyền Khổ cười nói:

- Lần này Đại Bồ Đề tự từ xa tới nay, vốn là vì hai chuyện, một là trấn áp Độc Cốt động, không thể cho Độc phật xuất thế lần thứ hai làm hại nhân gian.

- Uh, vậy người làm được rồi.

A La khinh thường gật đầu:

- Bốn đại cao tăng lột chữ Huyền khăng định ở lối vào Độc Cốt động chặn Bạch Tiên Nhi cùng Ca Thư Tình đi, vậy còn chuyện thứ hai?

- Ngoài Huyền Si, tổ phần họ Vương còn có một loại tà ma, loại này đã nghịch thiên, tội nghiệt không thua gì Huyền si, sau ngày thần diệt, hắn cũng rất có khả năng quay lại nhân gian.

Huyền Khổ nói:

- Chuyện thứ hai đó là ngăn cản tà ma kia rời khỏi tổ phần họ Vương!

- Vậy các người cứ đi ngăn cản a!

A La bất mãn nói:

- Tìm tới chúng ta làm cái gì a?

- Bần tăng đã phái đệ tử đi rồi.

Huyền Khổ bồng trầm mặt:

- Có điều hai mươi ba người đệ tử của bần tăng đã bị Trầm Côn giết hai mươi người, may mắn có mấy người trở về cũng đã thành phế nhân, như vậy, kêu ma đầu Trầm Côn kia cũng đi ra đi!

155. Chương 153: Độc Được Của Độc Phật.

Bất quá tĩnh tâm lại suy nghĩ một chút, lưng A La bỗng toát mồ hôi lạnh: Giết chết hai mấy đệ tử của Huyền Khổ, Trầm Côn đúng là đã gây họa lớn rồi, Huyền Khổ là nhà sư bất chấp lý lẽ nhất, tàn nhẫn nhất trong Đại Bồ Đề tự. Trầm Côn giết hết đệ tử của lão, lão nhất định sẽ trả thù tàn nhẫn, hắn không bắt người khổ sở mấy vạn năm thì đúng là phải xin lỗi cái pháp danh Huyền Khổ!

- A di đà Phật, nữ thí chủ hiểu được ý tứ của bần tăng rồi sao?

Huyền Khổ điềm nhiên nói:

- Bần tăng nhất định phải bắt được ma đầu Trầm Côn này, trừng phạt hắn vì tội giết hại đệ tử nhà Phật, xin thí chủ hãy giao Trầm Côn ra đây, để tránh tổn thương hòa khí!

- Chờ một chút!

A La bĩu môi nói:

- Trầm Côn giết người đích xác là không đúng, bất quá ta cũng xin giải thích lại với đại sư, Trầm Côn là bị ép buộc tới mức không thể làm khác, vạn bất đắc dĩ đành phải giết người mà thôi!

- Bần tăng chưa từng bức bách hắn?

Tuệ Tâm ở một bên cả giận nói:

- Bần tăng chính là có lòng từ bi, dạy bảo Trầm Côn một chút thôi, mong hắn sớm giác ngộ! Ai biết đầu ma đầu kia không biết phân biệt nặng nhẹ, lại dám hạ sát thủ!

- Phù phù phù...

Không đợi Tuệ Tâm nói xong, A La phát phát tay như đang đuổi ruồi, không kiên nhẫn được nữa:

- Lại là lý do này, ta nói các hòa thượng này, các người mấy chục năm nay chẳng có chút tiến bộ gì sao? Nói thể mà không biết ngược, chỉ dạy bảo Trầm Côn một chút, @#%%% các người muốn bắt hắn về diện bích chứ gì?

Tuyệt sắc giai nhân đột nhiên lại nói lời thô tục, khiến cho vạn quân tướng sĩ cùng hòa thượng sững sờ, Tuệ Tâm lúc ấy cũng cứng họng không thốt lên lời!

- Sao, còn gì để nói nữa đây!

A La chống nạnh nói:

- Truyền thống của Đại Bồ Đề tự các người không phải là cố tình đổi trắng thay đen sao? Việc các người am hiểu nhất, không phải là lấy thịt đè người, rồi ra về đạo đức giả nhân giả nghĩa đến nói đạo lý hay sao?

- Nữ thí chủ, nói chuyện cẩn thận chút!

Huyền Khổ cả giận nói:

- Mặc kệ người nói gì, Trầm Côn dù sao cũng đã hạ sát đệ tử của bản tăng, nhất định phải trừng phạt, nếu không lại thẹn với lời Phật dạy!

- Thẹn với lời Phật dạy?

A La trợn trắng mắt nói:

- Cái cơ này mới đường hoàng làm sao, vậy ta hỏi Huyền Khổ đại sư một câu, sáu năm trước Dương Lục Lang huyết tẩy Đại Bồ Đề tự, các người sao không đến Dương gia mà trừng phạt hắn? Còn có ba năm trước đây, Lý Trích Tiên chịu không nổi đại đạo của các người, một người một kiếm đập tan tượng Phật trấn Đại Bồ Đề tự, lần lượt đánh bại các cao tăng pháp danh chữ Huyền, các người sao không đi trừng phạt hắn?

Nàng cao giọng tiếp tục nói:

- Ta lại hỏi thêm một câu, ngày hôm nay nếu Trầm Côn có Bất Hối thương của Dương Lục Lang, hoặc có Tiên Môn tam kiếm của Lý Trích Tiên, các người có dám tới bắt hắn không? Các người đúng là một đám khuất phục kẻ mạnh khinh nhờn kẻ yếu!

Huyền Khổ nheo mắt lại:

- Nữ thí chủ, người tựa hồ rất quen thuộc với Đại Bồ Đề tự chúng ta, hơn nữa còn có thành kiến với chúng ta?

- Bình thường thôi mà!

A La phát phát tay.

- A di đà Phật!

Huyền Khổ nói không lại A La, đành phải niệm to Phật hiệu, biến sắc nói:

- Nữ thí chủ, nói nhảm ít thôi, hôm nay bản tăng nhất định phải bắt Trầm Côn, đem hắn giao ra đây, bằng không...

- Bằng không các người liền động thủ bắt người chứ gì, ta biết, Đại Bồ Đề tự các người vẫn thế mà, nói không lại liền động thủ!

A La ôm kiếm tiến tới, ngửa đầu nhìn chăm chăm vào Huyền Khổ:

- Bất quá, thật xin lỗi, Trầm Côn không có ở trong này!

Không đợi Huyền Khổ mở miệng, nàng tiếp tục nói:

- Ta biết các người không chịu tin tưởng lời này, vậy đến đây đi, ta là sư phụ của Trầm Côn, chuyện của hắn, ta phụ trách!

- Người?

Huyền Khổ lạnh lùng cười, khinh thường liếc mắt nhìn hai tay A La:

- Nữ thí chủ bất quá là Hoàng Nguyên Vũ tông thượng đoạn, có đủ sức để bảo vệ yêu ma Trầm Côn sao?

Không sai, A La chỉ khôi phục tới Hoàng Nguyên thượng đoạn, không ai tin tưởng nàng có thể đánh thắng Lam Nguyên đỉnh phong Huyền Khổ, bản thân Huyền Khổ càng không tin, cho nên hắn chỉ đưa ra một viên Phật Châu, nhẹ nhàng bắn về phía bả vai A La.

Một chiêu này chỉ dùng lực lượng cấp Lục Nguyên, mục đích là khiến A La mất sức chiến đấu, dù sao Huyền Khổ là khổ hạnh tăng, tiếp tục hung ác sẽ dễ dàng phạm sát giới!

(Khổ hành tăng: Những nhà sư tu luyện khắc khổ, hầu hết thời gian là ngồi thiền, ăn uống vô cùng kham khổ, hạn chế tiếp xúc với thế tục, kiêng kỵ sát sinh).

Không nhìn Phật châu đánh tới, A La lạnh lùng cười, tay trái kết một thủ ấn kỳ quái, trường kiếm trên tay phải cầm pháp xuống đất, sau đó Đại Đế thượng phù bên người nàng phát ra một tầng hư ảnh, ngàn vạn đạo kiếm quang đột nhiên từ mặt đất phóng lên, như cơn mưa kiếm ào ạt rít gào, cấp tốc chuyển động xung quanh Huyền Khổ.

- Thương khung chi kiếm?

Huyền Khổ mãnh liệt nhớ lại, một đêm ba năm trước đây, một thân ảnh hiện lên: Một bầu rượu, một thanh kiếm, quần áo trắng phất phơ, trên mặt che khuất bởi một tấm lụa trắng, đánh giết cả Đại Bồ Đề Tự, chỉ bằng chiêu kiếm này đã đánh tan năm trưởng lão pháp hiệu chữ Huyền, khiến Thích Già Bồ Đề kinh hãi như thấy quỷ, (Huyền Khổ) kinh hô:

- Người tại sao lại biết kiếm pháp của Lý Trích Tiên?

(DG: Sao mấy tên tác giả lúc nào cũng ca ngợi Lý Bạch thế nhỉ!

Nếu Trầm Côn ở đây, nhất định sẽ ảo não nói:

- A La cùng Lý Trích Tiên kia có quan hệ ám muội, biết kiếm pháp của hắn thì có gì kỳ quái? Một kiếm này, mới là tuyệt chiêu ẩn giấu của A La! Bất quá Trầm Côn không hề ở nơi này, A La cũng không giải thích cho Huyền Khổ, nàng vừa thấy Huyền Khổ bị bao vây trong kiếm ảnh, liền lóe lên vọt tới các hòa thượng phía sau, đang đang đang, tam kiếm hợp lại ngăn trở được mấy hòa thượng, tiến đến sau lưng Tuệ Tâm. Tuệ Tâm đã bị Vương Kiều đánh cho tàn phế, A La dễ dàng bắt được hắn, trường kiếm đặt lên cổ hắn, nàng cười lạnh:

- Ai còn dám động thủ?

Tất cả chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt, Huyền Khổ vừa thoát ra khỏi kiếm trận đã thấy đệ tử bị bắt, cả giận nói:

- Nữ thí chủ thật không biết xấu hổ, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, bản lãnh chẳng qua cũng chỉ có thế?

- Đồ con lừa ngọc không biết xấu hổ thì có!

A La cũng lớn tiếng mắng lại:

- Người ý vào lực lượng Lam Nguyên khi dễ mấy vạn người bị trúng độc, bản lãnh cao thâm quái gì?

- Người!

- Người cái gì mà người?

Sau khi xuất kiếm, A La giống như một nữ sát thần lãnh khốc, kiếm phong cắt vào cổ Tuệ Tâm, từng luồng tiên huyết nường theo trường kiếm rớt xuống.

- Một câu thôi, muốn hắn còn mạng, lập tức rút ra khỏi quân doanh cho ta, bảo Thích Già Bồ Đề tới gặp ta!

Huyền Khổ tức giận hô to Phật hiệu, một Lam Nguyên Vũ Tông như lão lại bị một cái Hoàng Nguyên Vũ tông nho nhỏ coi khinh bằng nửa con mắt dám ức hiếp đệ tử ngay trước mũi mình, gan to tày trời a! Nhưng mà hắn không thể không lo đến sinh tử của Tuệ Tâm, chỉ có thể cắn răng lùi một bước về phía sau, lạnh lùng nói:

- Thiện tai, thiện tai, nữ thí chủ, nếu người dám đả thương dù chỉ một ngón tay hắn, bản tăng nhất định bắt người vạn kiếp bất phục!

- Ta sợ người sao?

A La nhìn các hòa thượng rời đi, rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Bất tên Liễu Tuệ Tâm này là chuyên vạ bắt đắc dĩ, nhất định sẽ đem tới phiền phức lớn, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

- Trầm Côn, tên đệ tử này về nhanh cho ta, nếu quả thực Thích Già Bồ Đề tới, chúng ta chắc cũng không thoát kiếp diện bích đâu!

A La lo lắng trầm nghĩ:

- Hôm nay mình dùng đến Tiên Môn tam kiếm, nhất định Thích Già Bồ Đề sẽ đoán ra thân phận của mình!

Đang lúc miên man nghĩ ngợi, A La chợt nghe bên tai một tiếng Phật hiệu bi tráng:

- A di đà Phật, Huyền Khổ sư thúc, Phật tử môn đệ ta há lại để tà ma áp chế, đệ tử sát thân thành nhân, trợ giúp người một tay!

Tuệ Tâm kiên quyết nở nụ cười.

Hắn muốn làm cái gì?

A La đột nhiên ý thức được, mình đã đánh giá thấp ý chí của khổ hạnh tăng trong Đại Bồ Đề tự, bên kia Huyền Khổ hai mắt nhuốm lệ niệm Phật hiệu:

- Tuệ Tâm, người thành kính lễ Phật đã bốn mươi năm, hôm nay xả thân vì đại nghĩa, Phật Tổ sẽ chứng giám cho người!

Chỉ một giây sau, một tiếng nổ vang lên, Tuệ Tâm đã tự bạo! A La phản ứng cực nhanh, lập tức phi thân lui ra sau hơn mười thước, phần huyệt ném đi trường kiếm trong tay:

- Tặc ngốc, người chết cũng muốn lôi bổn tiểu thư xuống nước theo sao?

- Nữ thí chủ, người còn gì để nói?

Vốn đã đi xa, Huyền Khổ quay ngược lại, bị phần nói:

- Bao che cho ma đầu Trầm Côn, bức tử đệ tử Phật môn ta, người cũng là yêu ma hạng nhất!

- A di đà Phật!

Hơn trăm hòa thượng đồng thời hô to:

- Tỉnh sư thúc độ hóa tà ma!

Một khi bị Đại Bồ đề tự nhận định là tà ma, các khổ hạnh tu lập tức muốn đại khai sát giới! Bất quá, các binh lính hiểu rõ, nếu để các hòa thượng giết A La, chính mình sẽ không cách nào giải được độc, nên kiên kết tụ tập lại xung quanh A La, hô to:

- A La tiểu thư, Trầm tướng quân không có ở đây, chúng tôi quyết nghe lời người, chiến thì chiến, các huynh đệ đều trúng độc, liều mạng mới tìm được đường sống?

- Lũ tặc trọc đầu!

Có binh sĩ bị phần nói:

- Có dũng khí thì đánh với năm vạn người chúng ta, bằng không lão tử quyết không để các người được yên!

Huyền Khổ cau mày, lão đã kích động nổi tức giận của cả đám người rồi, dù sao lão cũng là hòa thượng, không có khả năng lập tức giết mấy vạn người được.

Bất quá Huyền Khổ nhanh chóng nở nụ cười:

- Các người đều trúng độc của Hoài Tâm sao?

- Đúng thì sao?

- Hoài Tâm là đệ tử của Huyền Sĩ, như ta đoán không sai, độc hắc dùng trên người các người, nhất định là Nhất niệm nhất Bồ Đề đi?

Huyền Khổ càng thêm vui vẻ cười:

- Như vậy tốt lắm! Hôm nay bản tăng nghĩ đến đức hiếu sinh nhà Phật, mở lòng từ bi, không làm khó dễ mấy vạn binh lính chưa nhập ma đạo quá sâu các người, chỉ độ hóa nữ ma đầu này là được!

Hắn nghĩ chỉ cần mình hắn, loại ra được mấy vạn người đang bảo vệ, chỉ tru diệt A La, không thương tổn những người khác, này có thể làm được sao? Bọn lính đều cổ quái nhìn Huyền Khổ, như nhìn một con trâu ngốc biết bay.

- Các người nghĩ bản tăng không làm được? Ha ha!

Huyền Khổ cất tiếng cười to:

- Chớ quên bản tăng pháp danh Huyền Khổ, chính là sư đệ của Độc Phật, hắn đã học qua cái gì, bản tăng cũng đồng dạng học qua!

Nói xong Huyền Khổ tại hư không trao vài cái, giống như bỏ thức ăn vào chén cơm của nhà sư, sau đó hắn ném cái chén cơm lên trên quân doanh, nhẹ giọng quát:

- Ngã phật từ bi, bản tăng bắt đắc dĩ, đành phải mượn thủ đoạn tà môn của Huyền Si, đến độ hóa nữ ma đầu này!

Ầm!

Chén cơm của nhà sư nổ mạnh giữa không trung, tản ra vô cùng vô tận bột phấn màu vàng nhạt, theo gió khuếch tán, bột phấn mỗi khi chạm tới một tên binh sĩ, liền nhanh chóng thấm qua da chui vào thân thể. Làm xong tất cả, Huyền Khổ đi quanh quân doanh một vòng, phát hiện Trầm Côn thật sự không có ở nơi này, cười lạnh nói:

- Nữ ma đầu đã trúng độc, chỉ sống được một ngày nữa, nhấn lại cho Trầm Côn, muốn nàng sống, tới Độc Cốt động thỉnh tội đi!

Nói xong lão nghênh ngang rời đi.

- Tên tặc ngốc này đang hù dọa sao?

- Chỉ phát phát tay, làm ra một ít bột kim phấn đã nghĩ chúng tan tin hấn hạ độc sao? Làm sao có thể, chúng ta đều tiếp xúc qua kim phấn, tại sao chỉ có A La tiểu thư trúng độc?

Bọn lính đều không tin Huyền Khổ có bản sự lớn như vậy, bất quá chỉ sau nửa canh giờ, ọc một tiếng, A La phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân vô lực ngã xuống đất, vội la lên:

- Lập tức đi tìm Trầm Côn, bảo hắn tránh xa đám hòa thượng!

- A La tiểu thư, người thực sự trúng độc sao? Những binh lính khác đều bình an vô sự mà.

156. Chương 154: Phục Hoạt Thạch Trốn Tránh!

A La cười khổ nói:

- Trong quân doanh hơn năm vạn người, trừ ta ra tất cả đều trúng Nhất niệm nhất Bồ Đề, cho nên Huyền Khổ dùng một loại độc được có thể trung hòa Nhất niệm nhất Bồ Đề, sẽ không giết tới những kẻ bị trúng độc các người, loại độc này chỉ phát tác trên người chưa trúng độc là ta!

- A La tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ?

- Còn không đi tìm Trầm Côn, nói cho hắn biết, bảo hắn chạy càng xa càng tốt!

A La ngã xuống đất, không còn một chút khí lực, hơi thở mong manh nói:

- Nhớ kỹ, không được nói cho hắn biết lời vừa rồi của Huyền Khổ, bằng không hắn nhất định sẽ vì ta mà đến Độc Cốt động nhận tội!

Trầm Côn muốn nhanh chóng trở về cũng không được, tuy rằng hắn muốn trở về quân doanh sớm một chút, nhưng mà trên đường đi hắn gặp hơn một ngàn hòa thượng, hơn nữa đám hòa thượng tựa hồ đang tìm tòi cái gì đó!

Không dám kinh động nhiều hòa thượng như vậy, Trầm Côn đành chọn toàn đường nhỏ hoặc vách núi mà đi, sau liên tục ba canh giờ hần mới đến ngoại vi lăng mộ.

Cùng lúc đó, A Phúc cũng gặp phải phiền toái tương tự.

- Chết cha rồi, sao nhiều hòa thượng như vậy?

A Phúc bám trên một hốc cây, trên đầu hần đội một tấm da gấu không biết lấy ở đâu ra, đầu còn đội một tổ chim lớn, miệng lầm bầm niệm kinh:

- Ta là hái hoa đại cẩu hùng, hòa thượng không nhìn thấy ta, ta là hái hoa đại cẩu hùng.

Một tên hòa thượng đi qua, A Phúc sợ hãi phát run, hần cố gắng cuộn thân thật tròn, ẩn sâu vào hốc cây. Ba!

Sau lưng đột nhiên có một bàn tay lớn vỗ vỗ vai, A Phúc quay đầu lại nhìn vừa hay thấy một con gấu đang say mê ngắm mình, khoe miệng còn chảy đầy nước miếng.

- Chết cha ta rồi!

A Phúc toàn thân cứng ngắc lại. Có trách chỉ trách hần giả dạng quá giống, đại cẩu hùng coi hần là một con gấu cái vô cùng đáng yêu, hần ôm con cái vào lòng, ngực phát ra thanh âm ô ô vô cùng thân thiết.

- Ta, ta không phải gấu cái đâu.

A Phúc tuyệt vọng rên lên:

- Đây đúng là địa ngục không lối lại tiến vào mà, ta đường đường Đại tổng quản không làm, chạy đến tìm cái gì Phục Hoạt Thạch, xong rồi, xong rồi, đêm nay bất hạnh hiến thân cho con gấu chó này rồi!

Vô cùng hoảng sợ, A Phúc quơ lấy một khối đá lớn bên người, theo bản năng đập vào đầu con gấu. Một tiếng gầm rung chuyển trời đất, đại cẩu hùng phẫn nộ gầm lên, mà A Phúc không chút nghĩ ngợi nhanh chóng chạy ra khỏi hốc cây, bắt quá cái tên mập tửu sắc quá độ kia chạy sao cho thoát móng vuốt của bá vương núi rừng đây? Chạy được hai mấy bước chân, bên tai A Phúc vang lên tiếng hít thở của con gấu.

- Đợi một chút, từ từ xem nào, thiếu gia dạy ta hai chiêu công phu, gọi là cái gì Lôi Đình Trảm cùng Cự Linh Phù, đúng, đúng rồi, chính là Cự Linh Phù.

A Phúc cũng bất chấp tất cả, cảm thấy hòn đá kia vẫn còn ở trong tay, quay ngược lại đập vào vào trán con gấu, sau đó nhanh chân chạy tiếp.

Bất quá sau đó, A Phúc mơ hồ cảm giác trong tay mình xuất hiện một đạo kim quang, thâm nghĩ hay mình đã luyện thành thần công tuyệt thế gì rồi, song bản thân hần cũng thấy ý nghĩ này quá mức điên rồ, vội bỏ ý nghĩ đi, tiếp tục buồn bực chạy trốn. Hần vòng quanh phụ cận sơn cốc, chạy một mười bảy mươi tám vòng, cuối cùng trốn vào một cái sơn động nhỏ, con gấu to kia nhất định không thể chui lọt.

- Hít hà, hít hà!

- Phù, phù, phù!

Thở dốc một hồi, A Phúc lấy tay lau mồ hôi trán, tim hần còn đập bình bịch.

- Mẹ cha con gấu chó này, A Phúc đời này không bao giờ thêm ăn tay gấu nữa.

Nói xong lại phát hiện kim quang chợt lóe. A Phúc nhìn kỹ lại, nguyên lai hòn đá hần dùng tấn công con gấu, vốn là tiện tay nhặt được, thế nhưng lại phát ra kim sắc quang mang nhàn nhạt. Từ trong ngực móc ra Phục Hoạt Thạch A La cấp cho, so sánh một chút với hòn đá màu vàng trong tay, A Phúc kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, khó tin nói:

- Ta kháo! Chỉ cần bị con gấu vô lễ một cái, liền có thể nhặt được Phục Hoạt Thạch?

- Ân!

A Phúc học theo điệu bộ của Trầm Côn, làm bộ suy nghĩ:

- Vận khí tốt của A Phúc ta đâu phải là nói khoác, ha ha, nếu ta có thể tìm ra tất cả Phục Hoạt Thạch, đại thiếu gia vui vẻ, biết đâu lại cấp cho ta mấy binh lính xinh đẹp kia làm phần thưởng?

Nghĩ đến đây, A Phúc mặt híp sáng trưng, sau đó, hắn đem hai khối đá giấu vào ngăn bụng (thằng cha này béo kinh người), rồi men theo đường nhỏ trong sơn động từ từ bò ra ngoài.

Nguy hiểm mà A Phúc nhà chúng ta gặp phải, giờ mới bắt đầu. Đêm hôm đó, Trầm Côn mới vượt qua được cuộc rượt đuổi của các hòa thượng, một đường chạy về tới quân doanh.

Hắn biến thành Lang Nhân theo đường nhỏ tiến vào, trở lại lều lớn giữa quân doanh mới trở lại hình người, ngẩng đầu vừa nhìn thấy quân doanh giống hệt vừa bị cướp bóc sạch sẽ, nơi nơi đổ nát thê lương, thương binh gào khóc không ngừng, mà cái đám âm vân độc quái kia dù đã bị nhốt trong tù, nhưng vẫn tru lên từng hồi.

- Trầm tướng quân, người rốt cục đã trở lại!

Các nữ binh đang thu thập lều trại nhìn thấy hắn khóc rống lên:

- Tướng quân mau lên, A La tiểu thư sắp không xong rồi!

- Cái gì?

Trầm Côn vội vàng chạy về phía hậu doanh, trên đường hắn đã nghe qua nữ binh kể lại mọi chuyện, cực kỳ tức giận, chính là vừa vào đến trường bông của A La, cảnh nhìn thấy khiến lòng hắn chua xót.

A La nằm trên giường bệnh, vẫn một thân lụa trắng, vẫn đeo mặt nạ che mặt lụa mỏng, nhưng trên lụa mỏng dính đầy máu tươi, đã chuyển thành đỏ thẫm. Chút ít da trên hai má cùng bả vai nàng lộ ra không phải làn da bình thường mà toát lên vàng sáng sắc đậm kim. A La đang không ngừng phun ra nuốt vào, giống như đang áp chế vàng sáng, có điều vàng sáng vẫn liên tục mở rộng phạm vi.

Mấy thầy thuốc được mời đến đang túc trực bên giường A La, nhìn thấy Trầm Côn tiến đến, cười khổ nói:

- Trầm tướng quân, lão phu bất tài, không cứu được người!

- Đừng sớm bỏ cuộc!

Trầm Côn ngồi xổm bên giường A La, nhìn nhìn thương thế của nàng hỏi:

- Đã điều tra ra loại độc gì chưa?

- Hắn là độc Thiên Cơ Biến do Độc Phật để lại!

Đại phu nhiều tuổi nhất trả lời:

- Loại độc Thiên Cơ Biến này, vốn thoát thai từ loại độc Nhất niệm nhất Bồ Đề trên người các binh sĩ, Thiên Cơ Biến sẽ không giết những người vốn đã trúng Nhất niệm nhất Bồ Đề, chỉ phát tác trên người A La.

Lão chỉ vào cổ A La:

- Khi Huyền Khổ hạ độc, A La tiểu thư toàn thân đều được quần áo che kín, nên cũng không nhiễm quá nhiều độc tố, có điều là, nơi này không có quần áo bảo hộ, toàn bộ độc tố là từ đó xâm nhập vào cơ thể, tuy rằng A La tiểu thư đã vận công áp chế độc, có điều theo ta thấy...

Rồi lão thở dài không nói được nữa.

- Theo như người thấy, thì ta cùng lắm là còn sống đến hừng đông!

A La đột nhiên cười cười:

- Các người ra hết đi, bản thân ta cũng hiểu y thuật, nhất thời không chết được, để ta nói vài lời với Trầm Côn.

Các thầy thuốc lần lượt lui ra, bọn họ đều nhớ lời A La phân phó, không nói lại lời của Huyền Khổ cho Trầm Côn biết.

Ba!

A La cố sức hít một hơi, vung tay lên vỗ vào cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn, bắt quá nàng đuối sức, nên định vỗ lại thành ra là tay vô lực rơi xuống đầu hắn, cả giận nói:

- Người tiểu tử ngốc này, như thế nào lại quay về đây? Không biết Đại Bồ Đề tự đang tìm người sao?

- Mỹ nữ!

Trầm Côn cổ họng nghèn nghẹn, gượng cười nói:

- Thân nhân bằng hữu của ta đều ở đây, không trở lại, ta còn là người sao?

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đặt tay A La trở lại giường, vội vàng hỏi:

- Có biện pháp nào có thể giải độc không?

A La lắc đầu:

- Độc của Huyền Si, chỉ có hắn mới giải được, ngoài ra dù là thần tiên cũng không có cách, ai, chính người cũng trúng Thực Cốt tán, đã biết độc Phật lợi hại thế nào rồi!

- Ta đi Độc Cốt động, biến Huyền Si thành Vũ Hồn của ta là được!

- Đúng lại!

Trầm Côn vừa muốn quay lưng, A La vội gọi hắn lại, mệt mỏi nói:

- Đại Bồ Đề tự đã dốc toàn bộ lực lượng, chỉ sợ Thích Già Bồ Đề cũng tới rồi, trừ phi người có thực lực của Yêu Hoàng Tổ Tâm, hoặc là Ca Thư Ứng Long, bằng không đừng hòng tới gần Độc Cốt Động.

Nàng dừng lại ho khan một hồi rồi nói tiếp:

- Ngồi xuống, nhân lúc ta còn thanh tỉnh, có mấy câu cần nói với người, người phải nhớ kỹ.

Suy nghĩ của nàng đã trở nên chậm chạp, ngay người hồi lâu mới mở miệng nói tiếp.

- Trầm Côn, từ ngày hôm qua, ta liền phát hiện sự tình có chút quái lạ.

A La tiếp tục vấn đề bằng cách hỏi hắn:

- Người có phát hiện Bạch Tiên Nhi cùng Ca Thư vốn rất kỳ lạ hay không? Ta không nói hai người đó rắp tâm hại người, chỉ là hai người đó vốn là hai đại truyền thuyết, cường mãnh như Ca Thư Ứng Long và Luyện Xích hào, cần đến Phục Hoạt thạch để làm gì?

Trầm Côn lẳng lẳng lắng nghe.

- Dựa trên sự cường đại của bọn họ mà nói, một khi bọn họ phải người đi tìm Phục Hoạt Thạch, điều đó có nghĩa là:

A La hít sâu một hơi, ánh mắt thanh tỉnh thêm một chút.

- Nghĩa là, bọn họ đều bị trọng thương, cần Phục Hoạt Thạch cứu mạng!

- Hai đại truyền thuyết bị thương?

Trầm Côn giật mình thốt lên.

- Không chỉ có bọn hắn.

A La thấp giọng nói:

- Bạch Tiên Nhi khẳng định có lời không nói cho người biết, chính là trong ngày Thần diệt năm trước, không chỉ các di tích bị người ta đánh phá, mà các cao thủ lãnh đời cũng bị tập kích, ít nhất theo ta được biết, Trung Châu Vũ Quân - một trong tứ đại truyền thuyết đã bị người ta đánh cho trọng thương, công lực toàn thân cơ hồ biến mất!

- Sau đó suy nghĩ thêm một chút chuyện về Ca Thư cùng Bạch Tiên Nhi.

A La nói:

- Từ việc làm của họ mà suy ra, Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, hai đại truyền thuyết đều bị người ta đánh cho tàn phế! Hàn Sơn lão nhân đã có dự ngôn, tứ đại truyền thuyết nhất thể đồng mệnh, mà nay tam đại truyền thuyết đều đã thụ thương rồi, hung thủ không có khả năng lại buông tha cho Thích Già Bồ Đề, có lẽ lão cũng đã bị thương!

Trong mắt nàng toát lên vẻ sắc sảo:

- Hiện tại người đã hiểu tại sao Đại Bồ Đề tự xuất toàn lực lượng, hiểu được Ca Thư cùng Bạch Tiên Nhi vì sao lại tới chưa? Ta cho người biết, bọn họ đều đi tìm Phục Hoạt Thạch, để cứu viện tứ đại truyền thuyết!

- Khó trách ta lại thấy nhiều hòa thượng như vậy.

Trầm Côn suy nghĩ một lúc, kinh ngạc nói:

- Không đúng, các hòa thượng đã chiếm được Độc Cốt Động, khẳng định ít nhất cũng lấy được sáu khối Phục Hoạt thạch, vậy tại sao bọn họ còn không đi?

- Ta cũng không rõ, nên tối hôm qua, ta đã ra ngoài điều tra.

Nguyên lai tối hôm qua A La vội vàng đi ra ngoài là vì điều tra chuyện này, nàng tiếp tục nói:

- Ta dùng bí pháp, tra xét một vòng xung quanh Độc Cốt động, kết quả phát hiện các hòa thượng vẫn không rời đi là vì Phục Hoạt thạch sớm đã không còn trong Độc Cốt động. Ta lại dùng bí pháp gia truyền dò xét một hồi nữa, phát hiện bảy khối Phục Hoạt thạch giống như có linh tính, trừ bỏ khối trong tay Ca Thư, sáu khối Phục Hoạt thạch còn lại có vẻ như đang cố ý tránh né các hòa thượng của Đại Bồ Đề tự!

- Hoặc là nói, Huyền Si không nguyện ý gặp lại các hòa thượng Bồ Đề tự, đã dùng bí pháp nào đó, khiến cho linh hồn của lão ly khai Độc Cốt động!

A La thở gấp tiếp tục nói:

- Bất quá Huyền Si dù sao cũng chỉ là linh hồn, hẳn không có khả năng đi quá xa, sáu khối Phục Hoạt thạch còn lại, khẳng định là ở phụ cận lăng mộ Vương gia.

- Ta đây lập tức đi tìm, sau đó quay về giải độc cho người!

Trầm Côn mừng rỡ thốt lên.

- Ta đã kêu A Phúc đi tìm, hẳn có vận may *** chó, nói không chừng còn tìm được Phục Hoạt thạch nhanh hơn người!

A La thở dài:

157. Chương 155: Hôn...

Trầm Côn lo đến cuống cả lên, sốt ruột đi vòng vòng trong linh hồn, cao giọng hỏi:

- Ba vũ hồn, đều đứng lên cho ta, ai có biện pháp cứu A La?

- Ca ca, đến giờ bú sữa mẹ rồi sao?

- Thiên cơ bất khả lộ, không thể nói nhiều...

Lý Mục cùng người thần bí mặc áo giáp đều không am hiểu giải độc, Vương Kiêu cũng thở dài:

- Thái Hư Hối Nguyên của ta chỉ chữa được thương chứ không giải được độc, muốn giải độc, sợ là chỉ có ba biện pháp, bất quá ba biện pháp này...

- Có nhiều biện pháp vậy sao?

Trầm Côn mắt nhỏ sáng rực lên:

- Vương lão huynh mau nói!

Gữ khí Vương Kiêu cũng không lạc quan:

- Biện pháp thứ nhất là mau chóng tìm ra bảy khối Phục Hoạt Thạch, khớp lại thành linh hồn Huyền Sĩ, Huyền Sĩ tái xuất, thiên hạ kịch độc nào cũng có thể giải!

Trầm Côn bắt đắc dĩ lắc đầu, A La bất cứ lúc nào cũng có thể độc phát mà chết, hắn làm gì còn nhiều thời gian đi vòng quanh hai ngọn núi lớn mà tìm mấy khối đá nho nhỏ a!

- Biện pháp thứ hai chính là Thiên Cơ môn!

Vương Kiêu bắt đắc dĩ nói:

- Thiên Cơ môn không biết giải độc, nhưng bọn họ có thể thay đổi số mệnh, dùng biện pháp nghịch thiên cải mệnh, chỉ cần bọn hắn chịu ra tay, A La có thể được cứu, nhưng mà:

Hắn bắt đắc dĩ nói tiếp:

- Người giết Cống Long Thở của bọn họ, hại Hoàng Hành đến giờ còn chưa tỉnh lại. Bọn họ không có khả năng giúp người!

- Ai, nói biện pháp thứ ba đi!

Trầm Côn bắt đắc dĩ nói.

Bên tai Trầm Côn, Vương Kiêu nhỏ giọng nói mấy câu, rồi lại cau mày nói thêm:

- Biện pháp này ta vốn không muốn nói ra, bắt quá nhìn dáng vẻ của người lại không thể không nói.

- Đừng nói lời thừa nữa, biện pháp này có thể giải độc không?

- Chắc chắn được năm thành, cũng coi như có thể cứu được người!

- Yên tâm, ta hiểu được!

Trầm Côn cắt đứt lời của Vương Kiêu, lui về hiện thực.

A La vẫn đang đợi hắn, nhưng nàng đã sớm không mấy tỉnh táo:

- Uy, người tại sao lại không nói chuyện nữa, không cần nhắm tâm như vậy nha, đây chính là nguyện vọng cuối cùng của ta đó!

Nàng thở dài, lẩm bẩm nói:

- Trước kia lâu lắm rồi, ta cũng từng thỉnh cầu Lý Trích Tiên như vậy, bắt quá tên kia căn bản chẳng để ý gì đến ta, đó là lần đầu tiên ta bị cự tuyệt. Trầm Côn, người không nhẫn tâm cự tuyệt ta giống tên Lý Trích Tiên chết tiệt kia chứ, bốn tiểu thư sắp chết rồi, đến bóng dáng hắn cũng không thấy, không tốt, chẳng lẽ trong ngày Thần diệt đó, Lý Trích Tiên cũng bị người ta tập kích rồi sao?

Lời nói của A La đã sớm thành lẩm nhảm vô nghĩa, mà Trầm Côn mỗi khi nghe nàng nhắc đến Lý Trích Tiên miệng lại chua chua (tại sao lại là miệng), bỗng nhiên cười nói:

- Mỹ nữ, quan tâm đến tâm tình của ta một chút được không, trước khi chết đừng nhắc đến nam nhân khác?

- A!

A La nở nụ cười, sau đó ngoan ngoãn không nói đến người khác nữa.

- Ân.

Trầm Côn sờ sờ cằm suy nghĩ một hồi.

- Công người ra ngoài đếm sao cũng không phải là không được, bắt quá mỹ nữ, ta thảo luận chuyện thực tế hơn một chút được không?

A La lộ ra thần sắc nghi hoặc cao độ.

- Còn chưa hiểu sao?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ý tứ của ta là, dù sao thì người cũng sắp chết rồi, có đếm sao hay không thì cũng chẳng khác gì, không bằng người dùng chút thời gian này lưu cho ta một kỷ niệm khó quên có được không?

Kỷ niệm như thế nào? A La dùng ánh mắt hỏi.

- Tỷ như.

Trầm Côn cười càng tươi:

- Để cho ta hôn nàng chẳng hạn?

A La bỗng biến sắc, bắt quá nàng dù có hàng nghìn hàng vạn nỗi tức giận trong lòng nhưng cũng không phát tác được, chỉ có thể từ từ nâng một bàn tay lên, chỉ vào Trầm Côn nói:

- Không, không.

- Người thật vô sỉ!

Trầm Côn đứng dậy, ghé sát tai A La nói:

- Người thế này rồi, ta còn muốn hôn người đúng là có điểm vô sỉ, bắt quá từ lâu ta đã mong được hôn người, nếu giờ không hôn được, đời này chắc chẳng còn cơ hội nữa!

Nói xong, Trầm Côn nhẹ nhàng hôn lên hai gò má A La.

- Ô!

A La hàm hừ một tiếng, tức giận đến mức hai mắt vằn tia máu, tinh thần cũng tỉnh táo trở lại như ngọn đèn bùng sáng trước khi tắt.

Nàng vùng ngồi dậy, tát vào mặt Trầm Côn một cái:

- Đồ vô sỉ, ta đúng là mắt mù mới thu người làm đồ đệ!

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trầm Côn vẫn bộ dáng cười rất thông dong, giống như là chiếm được tiện nghi thật lớn, bắt quá theo đà cái tát của A La, hần mềm nhũn ngã xuống đất, thở dốc một hơi:

- Chắc chắc, thật là thơm, vụ mua bán này bản tăng...

Thanh âm hần càng ngày càng yếu, rồi giống như cả khí lực để nói cũng không còn.

- Đây!

A La kinh ngạc đẩy đẩy Trầm Côn, lại nghe tắc hòa thượng còn cố sức nói vài lời hồ ngôn loạn ngữ:

- Dù sao ta cũng trúng thực cốt tán rồi, lộn chết không sợ nước sôi, kẻ điếc không sợ súng, ta chấp một ngàn lần Thiên Cơ Biến.

- Đây, rốt cuộc người đang nói gì vậy?

A La đột nhiên phát hiện, tinh thần của mình đã khôi phục hơn phân nửa, thậm chí còn đủ khí lực để răn dạy và quở trách Trầm Côn.

Nhìn kỹ, Trầm Côn trên môi lấp lánh một chút bột hoàng kim sắc, đang liều mạng phun ra ngoài. Sau đó sờ lên gương mặt mình, A La đột nhiên phát hiện, độc tố trên hai gò má đã bị hút hết, bằng lực lượng Hoàng Nguyên thượng đoạn của nàng lại có thể áp chế độc!

- Người một nửa, ta một nửa!

Trầm Côn vẫn đang cười hì hì nói:

- Chúng ta mỗi người một nửa Thiên Cơ Biến, nói không chừng vẫn còn cơ hội sống sót, muốn kiếm tiền phải đánh bạc, muốn mạng sống càng phải đánh lớn, nếu mà thua cuộc, chết đi rồi, bản tăng ở âm tào địa phủ lực lượng cũng mạnh hơn, đỡ phải chịu phiền toái!

Tiểu tử ngọc này thế nhưng hút đi hơn phân nửa độc tố trên người nàng! A La lau lệ trên khóe mắt, dịu Trầm Côn đi ra ngoài:

- Trầm Côn, người thật là ngọc, người đã trúng Thực Cốt tán, lại hút thêm Thiên Cơ Biến, thì làm gì còn đường sống nữa!

Trầm Côn hoàn toàn dựa vào người A La, đã mất đi ý thức.

- Đứa ngọc, người là tên đại ngọc!

Vừa công Trầm Côn, A La vừa cảm giận chữ ầm lên:

- Người chết ta làm sao bây giờ? Ai cùng tu luyện với ta, ai chia đều bảo vật thăng cấp cho ta, ai lấy đầu bóng lưỡng cho ta vỡ, chết tiết, cháo mỗi sáng ta nấu lấy ai ăn!

Quân sĩ bên ngoài đã sớm bị kinh động, ồn ào xông tới:

- A La tiểu thư, Trầm tướng quân làm sao vậy?

- Lũ chết tiết kia chớ cản đường ta!

Công Trầm Côn trên lưng, từng bước từng bước về phía cửa, A La mồ hôi rơi đầy mặt quát lên:

- Kẻ nào còn đứng được thì theo ta xuất trận, nhìn thấy hòa thượng thì đánh cho ta, nhanh chóng mở đường đến Xích Tiêu thành!

- Ấy da, A La tiểu thư, người muốn đi đâu?

Mắt nhìn cái đầu bóng lưỡng đang rũ ra trên vai mình, A La thở dài.

- Đi cứu hần!

Đây là một ngôi nhà cũ nát không ai thèm nhìn, trên tường loang lổ rêu xanh, góc tường có ít nhất sáu bảy ổ chó, vách tường chỉ chít vết nứt ngang dọc. Đây rõ ràng là một tiểu viện cũ nát tọa lạc trong khu bình dân nghèo khổ ở Xích Tiêu thành, chung quanh có mấy túp lều nát với chằng chịt rãnh nước hôi thối và rất nhiều tiểu khát cái trần truồng đang chạy qua chạy lại. (Biên:)

Cho dù là người Xích Tiêu thành cũng không mấy ai thèm đến chỗ này.

Chỉ có một số người thường xuyên xuất nhập tiểu viện này mới biết, muốn tiến vào sâu hơn, phải đi vào từ hướng đông bắc, vòng quanh sân đi hai vòng, sau đó lại đi về phía Tây, đến một cái giếng nước, trải qua một hồi di chuyển phức tạp nữa, sau đó sẽ thấy một cái cửa nhỏ màu đen, trên đó viết ba chữ: Thiên Cơ Môn.

Hóa ra cái tiểu viện chó cũng không thèm nhìn này lại chính là một phân đường của Thiên Cơ Môn.

Lúc này hơn chục nhà tiên tri vận hắc bào đã bày một tiệc rượu cạnh sân nhà, đang yên lặng ăn uống, mà Kha Tây cũng đang đứng trên sân, cầm bánh mì cắn một miếng, lẳng lặng nhìn về phía bầu trời trên Bạch Mãng sơn.

Môn chủ đứng gặm bánh mì, các đệ tử thì đang ngồi ăn thịt uống rượu, việc này nhìn qua có chút quái lạ, bất quá các đệ tử Thiên Cơ Môn cũng sớm đã quen. Bất quá Trầm Côn đã quen biết Kha Tây lâu như vậy, liệu có phát hiện ra lão vốn là không thể khom mình xoay người hay không?

Vì một vài nguyên nhân đặc biệt, Kha Tây đã không còn cơ hội được ngồi xuống hay là xoay người, hần đời này kiếp này nhất định phải thẳng lưng!

- Các trưởng lão, các ngài phải báo thù cho sư phó a!

Nhóm tiên tri hắc bào ăn uống xong, các đệ tử phân đà đột nhiên quỳ xuống cầu xin:

- Sư phó trước đó cùng Hoài Tâm đi tìm Trầm Côn, đến nay vẫn chưa trở về, khẳng định là bị Trầm Côn hại chết, cầu xin môn chủ cùng các vị trưởng lão làm chủ cho chúng ta!

Những người này đúng là đệ tử của Hoàng Hành, nghe bọn hần cầu xin, một hắc bào nhân chậm chậm nói:

- Hoàng sư huynh là một trong cửu đại tiên tri của Thiên Cơ môn ta, Trầm Côn dám hại Hoàng sư huynh, nhất định phải bắt hắn trả giá!

Tên còn lại nói:

- Các ngươi yên tâm, môn chủ đã xem một quẻ, Hoàng sư huynh cũng chưa chết, chỉ cần thu thập Trầm Côn, là sư huynh có thể tỉnh lại.

- Vậy cầu xin chư vị trưởng lão mau chóng tru diệt Trầm Côn!

Các đệ tử đồng thanh hô lên.

Nghe lời cầu xin của các đệ tử, một Hắc bào nhân nôn nóng nói:

- Môn chủ, Hoàng sư huynh là một trong Cửu đại tiên tri lại bị hại, đây là chuyện lớn, nếu Thiên Cơ Môn mà không phản ứng gì, làm sao còn thể diện ở Cửu Châu nữa, ngài nghĩ có phải không?

Kha Tây nhìn bầu trời đêm, tinh thần sớm đã không ở nơi này, trầm ngâm chẳng nói, hồi lâu sau mới mở miệng:

- Người vừa nói cái gì?

- Đệ tử thỉnh cầu môn chủ: Tru diệt Trầm Côn!

Hắc bào trưởng lão cao giọng nhắc lại:

- Các đệ tử đã điều tra ra, Trầm Côn đang ở bên ngoài lăng mộ Vương gia, bên người cũng chỉ có hai người không khó giải quyết là Bạch Tiên Nhi cùng Ca Thư.

- Vậy sao?

Kha Tây thần nhiên thốt lên.

- Môn chủ!

Hắc bào trưởng lão càng thêm kích động:

- Xin môn chủ hãy lập tức hạ lệnh, bằng không Trầm Côn sẽ chạy trốn mất!

Kha Tây vẫn lơ đãng như cũ, hần lẳng lẳng nhìn chăm chăm lên bầu trời, một lúc lâu sau, bỗng nhiên thở dài, lẩm bẩm:

- Thiên tượng dị biến, mệnh Tinh bắt đầu nổi lên, lăng mộ nhất định đã xảy ra chuyện, ta phải đi xem một chuyến!

Chúng đệ tử lúc này mới hiểu, hóa ra từ nãy tới giờ Kha Tây vẫn một mực quan sát thiên văn, bắt quá hần nói đến lăng mộ là có ý gì? Vừa định hỏi lại, Kha Tây đã biến mất vô ảnh vô tung, chỉ để lại một câu phản phó:

- Các ngươi không nên đi bắt Trầm Côn, để cho hắn tự tìm đến, bắt quá nhớ kỹ lời ta, trước khi ta quay lại, không được làm khó Trầm Côn!

‘Đợi Trầm Côn đến sao?’ Các đệ tử nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này quá hoang đường. Tuy nói Kha Tây tính toán như thần không sai, nhưng dù sao Thiên Cơ Môn với Trầm Côn đã kết thành cừu oán, hần lại không ngu, sao lại chủ động tìm đến cửa Thiên Cơ môn chịu chết? Đang lúc nghĩ ngợi, đột nhiên có một tên đệ tử canh cửa thân sắc hớn hở xông vào, tiến đến trước mặt một hắc bào trưởng lão.

- Chu sư thúc, Trầm Côn đã đến đây, một bạch y nữ tử công Trầm Côn đến!

158. Chương 156: Đại Giới

Chu sư thúc kinh hỉ hô to một tiếng:

- Các đệ tử, lập tức bày Thiên Cơ đại trận. Không để cho Trầm Côn nói gì cả, gặp hần lập tức tru sát.

- Chu sư thúc, môn chủ vừa mới hạ mệnh lệnh...

- Mệnh lệnh nào hả? Người đã nghe rõ chưa?

Mắt nhìn tên đệ tử, Chu sư thúc lạnh lùng cười:

- Dù sao ta cũng không nghe thấy mệnh lệnh của môn chủ. Ta chỉ biết giết chết Trầm Côn, Hoàng sư huynh mới có thể tỉnh lại.

Các đệ tử trầm mặc một lát, đột nhiên cười ha ha:

- Đúng rồi. Môn chủ vừa rồi hình như có nói gì đó, nhưng ta không nghe rõ.

- Chính là, chính là...Này, người nghe rõ mệnh lệnh của môn chủ sao?

- Âm thanh của môn chủ quá nhỏ, ta nghe không rõ.

Những môn nhân này hoặc là sư huynh đệ của Hoàng Hành, hoặc là con cháu vãn bối của hắn. Vừa nghĩ tới Hoàng Hành còn đang bất tỉnh vĩnh viễn, bọn hắn lập tức không để tâm đến mệnh lệnh của Kha Tây. Mấy hắc bào trưởng lão lấy đồ chuyên dụng của phong thủy sư là la bàn cùng thạch anh. Còn các đệ tử cấp thấp bỏ đi hắc bào, thay vào đó là nhuyễn giáp. Đoàn người đằng đằng sát khí tiến ra ngoài.

A La công Trầm Côn qua cánh cửa, tiến vào đến giữa sân.

Từ lúc Trầm Côn hút độc tố Thiên Cơ Biến đến giờ đã nửa canh giờ. Toàn thân hắn biến thành màu vàng, không có khí lực gục trên lưng A La. Lúc này, Thực Cốt Tán trong cơ thể cũng đã bị Thiên Cơ Biến dẫn phát, làm mất đi linh khí phòng ngự trong cơ thể, hệ thống miễn dịch hoàn toàn bị phá hư. Lúc này, độc tố đã lan tràn tới mỗi tế bào trong cơ thể.

Trong thân thể A La tuy rằng đã áp chế chỉ còn lại một phần nhỏ độc tố, nhưng trên lưng nàng phải công một đại nam nhân hơn một trăm cân chạy với tốc độ cao nhất trong nửa canh giờ. Lúc này nàng cũng đã rất mệt mỏi, người đổ đầy mồ hôi, hai chân hơi hơi run rẩy.

Nhìn mấy hắc bào lão nhân trước mặt, A La khẽ nhíu mày quát:

- Ai là đương gia nơi này, ta có chuyện muốn nói.

Các đệ tử sớm đã sôi ruột muốn báo thù, căn bản không để cho A La cơ hội nói chuyện. Một đệ tử kích động xuất ra trường thương, cố gắng đâm tới trước mặt A La.

A La huy kiếm đẩy trường thương ra:

- Ta đến đây không phải là để đánh nhau. Gọi đương gia các người ra đây.

- Xuống âm tào địa phủ rồi hẵng nói.

Các đệ tử đồng loạt đánh tới. Phía trước đâm ra đại thương, chém ra đao kiếm. Phía sau đồng loạt giương cung lấp tên, gió cao cường nổ. Cung tiễn, nỏ tiễn như mưa rơi bắn về phía A La.

- Đám quỷ bản tuổi chết tiệt.

A La phần hận mắng một câu, đành phải huy kiếm đón đỡ. Nếu như lúc này nàng khôi phục lại thực lực của mình, cũng không phải sợ hơn chục đệ tử cấp thấp này. Nhưng mà lúc này nàng phải công Trầm Côn cao lớn hơn mình rất nhiều, làm hạn chế hơn phân nửa chiêu thức. Khó khăn lắm mới ngăn chặn được binh khí của đám người. Phốc, phốc, hai mũi tên dài đâm trúng cánh tay trái. (Ôi thế là tay dính sọc rồi)

Cố gắng chịu đau, A La cúi đầu dùng miệng cắn lên mũi tên, dùng sức rút tên ra. Lập tức, hai cổ máu tươi từ trong cánh tay phụ ra.

Ném hai mũi tên xuống mặt đất, A La cả giận nói:

- Ta thực sự có việc, đừng ép ta phải giết các người.

Trong âm thanh của nàng tràn ngập bi phẫn cùng bất đắc dĩ. Nhưng mà đệ tử Thiên Cơ môn trả lời:

- Yêu nữ rất lợi hại. Các đệ tử, chuẩn bị Tiên Thiên linh khí kỳ.

Không biết là trưởng lão nào rống lớn một tiếng. Các đệ tử chỉ để lại hơn chục người trì hoãn A La. Những người khác lập tức lui về phía sau, kết thành một loại trận pháp kỳ diệu xung quanh trưởng lão. Sau đó, Chu trưởng lão ở trong đám đệ tử giơ cao cánh tay, hô to:

- Thiên mệnh tại nhân, Tiên Thiên linh khí tụ hợp.

- Hô

- Hô

- Hô

Trong sân bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong. Nhìn kỹ lại, mỗi cơn gió ẩn chứa linh khí tạo thành xiềng xích. Gió đến dày đặc bao nhiêu, xiềng xích to dày cỡ đó. Những cuồng phong này vòng quanh A La vài vòng, sau đó dần dần biến mất, chỉ lưu lại xiềng xích linh khí trên người A La.

Hơn một trăm xiềng xích quất chặt quanh người A La, khóa chặt tay chân nàng. Lúc này A La cùng Trầm Côn trên lưng nàng giống như chiếc bánh trưng được gói lại.

- Ha ha. Yêu nữ, ta xem ngươi còn làm sao mà trốn được?

Chu sư thúc cười lớn một tiếng:

- Các đệ tử, đem yêu nữ cùng với Trầm Côn treo cổ lên.

- Tuân mệnh.

Các đệ tử Thiên Cơ môn mỗi người cầm lấy một cái xiềng xích, rất nhanh di chuyển. Mà xiềng xích được bọn họ kéo, càng ngày càng xiết chặt. A La cúi đầu xuống nhìn, vài cái xiềng xích như đã muốn mài rách làn da, vụn vào trong thịt. (Ồi xót của quá). Mà Trầm Côn ở sau lưng nàng, dường như cũng nghe thấy tiếng gẫy của xương cốt.

Nếu không hạ tử thủ, đừng nói là cứu người, chỉ sợ là mình cùng Trầm Côn cũng sẽ bị giết chết.

A La thở dài, nàng đến là để van cầu Thiên Cơ môn. Vốn không muốn giết người, nhưng cục diện bây giờ đã làm cho nàng không thể không giết.

- Ai! Đành phải vận dụng chiêu đó rồi.

A La đột nhiên nhắm hai mắt lại, bầu trời trên đầu nàng dần dần mờ ảo.

- Chu sư thúc, yêu nữ dường như sắp sử dụng cấm chiêu.

Đệ tử Thiên Cơ môn kinh hô.

- Không sợ.

Nhìn kỹ bộ dạng của A La, Chu sư thúc lớn tiếng nói:

- Yêu nữ này chính là Hoàng Nguyên thượng đoạn, đừng hòng có thể đảo ngược được linh khí thiên mệnh đã bị khóa.

- Thiên mệnh? Nếu ta dùng để giết các ngươi thì sao?

Tóc A La trong nháy mắt biến thành màu tuyết trắng. Trên bầu trời trắng, sao cũng đã biến mất, biến ảo thành một mảnh trắng mờ mịt.

- Đây là...

Chu trưởng lão nhớ lại một truyền thuyết, hẳn đã đánh giá quá thấp bạch y nữ nhân này. Nàng tuyệt đối không chỉ đơn giản là một Hoàng Nguyên thượng đoạn.

- Các đệ tử, mau.

Chu trưởng lão muốn nhắc nhở các đệ tử mau tránh xa, nhưng lúc này đã là quá muộn. Chỉ thấy A La mở to mắt, một đôi mắt đẹp mê người lúc này đã biến thành trắng dã.

- Hiên Viên Thiên Chi kiếm.

A La nhẹ nhàng nói năm chữ.

- Bật, bật, bật.

Khóa linh khí trên người nàng lập tức nổ tung, sau đó những mảnh nhỏ này lại bị A La hút lên trên người, ở sau lưng nàng kết thành một thanh đại kiếm. Đại kiếm phóng lên cao, xuất vào không trung trắng xóa. Nghìn vạn đạo trường kiếm từ trên trời giáng xuống, giống như là mưa to rửa sạch sân Thiên Cơ môn.

- Âm...Âm...

Gạch dưới sân bị kiếm vũ làm cho vỡ tung.

- Âm...âm...

Phòng ốc cũng bị kiếm vũ đánh sụp.

Lúc này thiên địa biến sắc, tất cả đều khuynh đảo dưới thân kiếm. Phân đà Thiên Cơ môn trong chốc lát hơi phi yên diệt, biến thành một đồng hoang tàn. Tại đây quỷ thần kinh khóc, xoay chuyển càn khôn dưới thân kiếm.

Sau một lúc, bụi mù tan hết, hơn chục đệ tử Thiên Cơ môn đã không còn thấy bóng dáng, trên mặt đất chỉ còn một mớ huyết nhục hỗn độn. Mà mấy hắc bào trưởng lão tuy rằng còn sống, nhưng uể oải ngã xuống đất, hoảng sợ nhìn A La, lảm bảm nói:

- Tiên môn chi kiếm...Tại sao ngươi lại có được kiếm pháp của thần?

Không trả lời, A La vẫn lơ lửng giữa không trung. Bên người còn tản ra kiếm khí mờ ảo. Tóc của nàng cũng vẫn còn trắng xóa, đôi mắt vẫn không một chút thay đổi.

Một chiêu kiếm pháp này tên là Hiên Viên Thiên Chi kiếm, cùng với một chiêu kiếm ngày hôm qua A La đối phó với Huyền Khổ chính là Thương Khung Địa Chi kiếm, còn một chiêu kiếm chưa từng xuất hiện tại nhân gian là Cẩm Kỳ kiếm pháp, nó được xưng là tiên môn tam kiếm. Lý Trích Tiên từ thiên môn lấy được thần chi tam kiếm, cũng chính là ba chiêu võ công mạnh nhất của A La.

- Đại giới.

Nhân loại sử dụng kiếm pháp của thần, nhất định phải trả giá một ít đại giới. Huống hồ lúc này còn bị thương, trúng độc, giống như là đèn hết dầu.

Cúi đầu bạc nhìn xuống trước ngực mình, lại nhìn đầu Trần Côn trên vai, A La chợt phát hiện thể giới của nàng biến đã biến thành hai màu hắc bạch, vĩnh cửu mất đi màu sắc muôn màu muôn vẻ. A La cười khổ một tiếng:

- Lý Trích Tiên, ngươi quả nhiên là không gạt ta. Thôi động Hiên Viên Chi kiếm, tất phải nhận thiên khiển.

- Nhưng mà như thế này cũng là tốt rồi. Dù sao ông trời còn để lại cho ta một mạng, chỉ là mất đi nhan sắc mà thôi.

A La cười cười, hạ xuống mặt đất, chao đảo suýt nữa không đứng vững. Nàng chống trường kiếm đi tới chỗ cao nhất đồng hoang tàn Thiên Cơ môn, chậm rãi ngồi xuống.

- Các ngươi không chịu nghe lời ta nói. Ta sẽ đợi, đợi đến khi nào các ngươi nghe ta nói mới thôi.

Các hắc bào trưởng lão đã sớm sợ ngây người. Bọn họ dù sao cũng chỉ là phong thủy sư không am hiểu chiến đấu, chưa từng gặp qua trận huyết tinh mạnh mẽ như thế.

- Yêu nữ, yêu nữ.

Không để ý tới lời nhục mạ của bọn họ, A La đem Trần Côn đặt bên cạnh, nhắm mắt yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc, trên không rót cục truyền lại một tiếng thở dài:

- Thiên mệnh không thể nghịch chuyển a.

Kha Tây từ bên ngoài thành trở về, nhìn bộ dạng đầu bạc của A La, một bên còn có Trầm Côn đang hôn mê, nhất thời đại khái đoán được sự tình. Sau đó hắn quay đầu hướng về phía mấy trưởng lão quát mắng:

- Là các người buộc hắn phải động thủ phải không? Vì cái gì phải động thủ, không nghe lời phân phó của ta sao?

- Môn chủ, chúng ta chỉ là...

- Các người chỉ muốn báo thù cho Hoàng Hành?

Kha Tây phần nộ giống như một con mãnh quỷ, mắng to:

- Muốn báo thù, liền không nghe mệnh lệnh của môn chủ sao? Đồ khốn, đồ khốn, các người không biết sao? Ta đã tính ra Thiên Cơ môn hôm nay sẽ xảy ra tai ương, mới không cho các người động thủ.

- Nếu đã tính ra, người vì sao lại không nói rõ ràng?

Các trưởng lão phần nộ, nhưng mà lập tức hiểu được nỗi khổ tâm của Kha Tây. Phong thủy sư nếu dám đem tính toán tự mình nói ra, sẽ gặp phải thiên khiển.

Kha Tây đã rất nhiều lần bị thiên khiển. Vì vậy đã từ rất lâu, hắn đã không tự mình nói ra quả báo đến tương lai.

- Ai, việc này cũng nên trách ta.

Kha Tây âm thầm cúi đầu, không lòng có nhiều mâu thuẫn khó giải quyết. Vừa rồi hắn xem dạ quan thiên tượng (chắc là nhìn sao), cũng biết Thiên Cơ môn sẽ có một trận đại chiến. Nhưng hắn cũng quan sát thấy, tại phần mộ tổ tiên xảy ra chuyện lớn, tự mình phải đi ra ngoài thành một lần.

Một mặt là đệ tử, một mặt là phần mộ tổ tiên. Tại Cửu Châu đại lục luôn lấy hiếu làm trọng, Kha Tây chỉ có thể lựa chọn đi đến phần mộ tổ tiên trước, đồng thời để lại ám chỉ cho các đệ tử. Nhưng mà các đệ tử không có đem lời của hắn để trong lòng.

Ai! Biết đến vận số càng nhiều, khổ não cũng càng nhiều.

159. Chương 157: Ba Mươi Ba Nhân Kiếp.

Hắn đi trong núi lớn suốt một ngày một đêm, không có cơm ăn, không có nước uống, cái eo tựa thùng phi bốn thước tám đã biến thành bốn thước bảy mươi lăm, gầy đi không ít...Đương nhiên, cái bụng phi nộn chứa nhiều mỡ xếp tầng tầng lớp lớp cũng không có bớt đi được bao nhiêu, còn đủ để dấu kín hai khối Phục Hoạt thạch.

Đa đa đa, ô ô ô, ta là cát, gió đến đây, tây bắc gió đến đây cuốn đi...(Biên: Ta hát, còn nó hát nhăng cuội hơn nữa)

Ngồi xổm ở dưới gốc một cây đại thụ, A Phúc đang vui sướng đi đại tiện, cùng lúc đó, cái miệng cùng lỗ mũi hắn há to, từng ngụm từng ngụm nuốt gió Tây Bắc. Tại đây phần mộ tổ tiên Vương gia khắp nơi đều là động thực vật biến dị, một con thỏ cũng có thể một cước giết chết đại lão hổ, một giọt mưa có thể ẩn chứa kịch độc, hắn cũng đành phải uống gió Tây Bắc đỡ đói lòng mà thôi.

- Hỡi trời cao! Ban cho ta một con dê béo đi!

Ngồi đến khi thoải mái, A Phúc giơ cao hai tay ngửa mặt lên trời, lệ rơi đầy mặt hô to:

- A Phúc ta không bao giờ...muốn nghĩ đến chuyện đớp không khí nữa, xơi gió Tây Bắc nhiều quá cũng bị Tào Tháo đuổi a.

Bày...bày...

Đột nhiên một âm thanh yếu ớt truyền vào tai, A Phúc không cần suy nghĩ quay đầu lại mắng một câu:

- Nói nhảm, nhà ai tiêu chảy chẳng phải...?

- Thí chủ.

Một người đầu trọc từ phía sau gốc cây cổ thụ xông ra, là một hòa thượng còn trẻ, cả người nhuốm máu. Hắn giầy dựa bò đến bên người A Phúc, cũng không quản mặt đất bên dưới thân thể A Phúc là cái đồng gì (ọe), tận lực cầu xin:

Bần tăng là người của Đại Bồ Đề Tự...bần tăng không được rồi, xin thú chủ đem vật này...vật này giao cho Huyền Khổ đại sư ở Độc Cốt động!

Nói xong, hắn run rẩy giơ lên một khối đá vàng kim nhạt, đưa vào trong tay A Phúc.

A di đà phật...xin chuyển cho Huyền Khổ đại sư...đệ tử Tuệ Năng...Tuệ Năng tìm được một khối...Phục Hoạt thạch, lại bị yêu thú biến dị tập kích,...không thể cung phụng ngã phật!

- Uy, uy!

A Phúc kinh ngạc đến quên kéo quần, vỗ vỗ khuôn mặt hòa thượng, phát hiện một khối thịt trên cổ hắn bị yêu thú nào đó cắn đứt mảng lớn, nói xong mấy câu đó liền tuyệt khí.

Chết rồi? Ha ha ha!

A Phúc cười ha hả vui sướng khi người khác gặp họa, vươn tay tóm lấy khối thạch đầu màu vàng kim nhạt (đoạn trước lão Bánh Bao mới nói là đưa vào tay), nhét vào trong cái bụng xếp mấy lớp mỡ của mình, sau đó hai mắt hắn tỏa sáng nhìn về phía trước, cái gì là đói khát, mệt nhọc, sợ hãi, oán hận, tất cả đều bỏ lại phía sau!

Đi đại tiện cũng có thể kiếm được một khối Phục Hoạt thạch...

Khối thứ ba!

Ha ha, đại thiếu gia người chờ đi, khoảng cách giữa A Phúc và mấy nữ binh xinh đẹp rút ngắn một bước dài rồi!

...

Tại phân đà Thiên Cơ Môn.

So sánh với A Phúc hừng trí ngẩng cao đầu, A La khoe miệng lúc này nổi lên một nụ cười khổ.

Kha Tây xuất hiện, hắn quả thật có năng lực làm cho Trầm Côn tỉnh lại, nhưng mà hiện tại Trầm Côn tru sát Cống Long Thổ (Cam Đại Sư thì phải), đánh ngất Hoàng Hành, sau đó A La diệt sát hơn mười đệ tử Thiên Cơ môn, Kha Tây kia còn chịu ra tay cứu người sao?

- Nguyên lai là Kha môn chủ!

A La kiên trì hỏi:

- Trầm Côn trúng kịch độc 'Thiên Cơ Biến', xin môn chủ hãy...

- Người còn muốn xin môn chủ cứu người?

Hắc bào trưởng lão may mắn còn sống sót cười nhạo, nổi giận mắng:

- Môn chủ, yêu nữ này giết hơn mười đệ tử của chúng ta, thỉnh môn chủ vì bọn họ mà báo thù a!

- Yêu nữ, giết người của chúng ta, còn có mặt mũi xin môn chủ chúng ta cứu người, da mặt người là tường thành sao?

- Môn chủ không nhọc ngại động thủ, yêu nữ này như chiếc đèn cạn dầu rồi, ta tới vì những đệ tử kia mà báo thù!

- Các người mắt mặt như vậy còn chưa đủ sao?

Kha Tây đột nhiên lớn tiếng quát, mắng to:

- Ta đã nói với các người bao nhiêu lần, thiên đạo sáng tỏ, ba chữ đơn giản nhân - nghĩa - thiện, chỉ tuân thủ nghiêm ngặt ba chữ này, cho dù thiên phạt, cũng để cho chúng ta một con đường sống, nhưng các người đã làm sao? Cho rằng ta không biết sao? Cống Long Thổ chết là hắn lấy tiền tài khi dễ nhỏ yếu; Hoàng

Hành bị bại là hần cầu kết với Hoài Tâm tham phần mộ tổ tiên nhà khác. Hôm nay mấy đệ tử bị chết ở nơi này, cũng là do bị các người mê hoặc, làm cho người ta không thể không hạ thủ...với cái chết của bọn hần chỉ có câu, trời cũng không tha, còn nói cái gì vì thể diện mà báo thù!

Các trưởng lão mặc hắc bào bị mắng cúi đầu.

Mà A La đôi mắt màu trắng sáng rực lên, cảm kích nói:

- Môn chủ hiểu lí lẽ, A La vô cùng cảm kích, thỉnh môn chủ cứu Trầm Côn!

- Haizzz

Kha tây lại thở dài nói:

- A La tiểu thư, việc hôm nay, coi như bỏ qua, Thiên Cơ Môn tuyệt sẽ không tìm người trả thù, bất quá chuyện cứu chữa Trầm Côn xin đừng nói nữa!

- Môn chủ thấy chết mà không cứu sao?

A la thất thanh nói.

- Không phải ta không cứu, mà là ta không thể cứu!

Kha Tây chỉ những thi thể trên mặt đất, thái độ rất chân thành, lời nói cũng rất có đạo lý.

- A La tiểu thư, tuy nói Thiên Cơ Môn cùng các người có ân oán, hơn phân nửa là do Thiên Cơ Môn gieo gió gặt bão. Nhưng là hôm nay, người dù sao cũng đã giết mấy chục nhân mạng của chúng ta, ta muốn cứu Trầm Côn, còn có cái gì là thể diện người đứng đầu Thiên Cơ Môn? Mọi người đều có tư tâm, Kha Tây ta cũng không ngoại lệ, ta hiểu được lí lẽ, ta hiểu đạo nghĩa, cũng sẽ không cứu một cừu nhân dính đầy máu tươi đệ tử!

- Đó là điểm thứ nhất!

Kha Tây tiếp tục nói:

- Thứ hai, thực không dám giấu diếm, vừa rồi ta vội vàng đi ra ngoài, là muốn coi bói xem phần mộ tổ tiên Thiên Cơ Môn. Sau khi tiến đến...Aizz, tình cảnh phần mộ tổ tiên bị thảm, ta không muốn nhiều lời chỉ có thể nói thẳng cho tiểu thư, ta vì coi bói xem là ai hủy phần mộ tổ tiên, nên đã tiêu hao rất nhiều linh khí...cho tới bây giờ, ta chẳng những chưa biết ai đã hủy đi phần mộ tổ tiên, mà lại lâm vào tình trạng như đèn cạn dầu, lấy thực lực của ta bây giờ, ít nhất phải tu dưỡng ba ngày, mới có thể cứu Trầm Côn, chỉ là Trầm Côn hần có thể chờ sao?

Thở dài rồi nói tiếp:

- Thứ ba, muốn cứu Trầm Côn, nhất định phải vận dụng đại pháp Nghịch Thiên Cải Mệnh của bốn môn, mạnh mẽ kéo dài dương thọ Trầm Côn, thế nhưng một khi dùng đến bí pháp, phong thủy sư như ta sẽ bị thiên phạt! Kha Tây không chịu nổi một lần thiên phạt nữa.

- Môn chủ thật sự không chịu cứu người?

A La tựa hồ không có nghe những lời thao thao bất tuyệt này, có lẽ nàng nghe được, cũng chỉ có thể làm bộ như không nghe ra, bằng không sinh lộ Trầm Côn đã đứt.

- Ta thật sự bất lực.

Kha Tây mắt nhìn Trầm Côn sắp tử vong, còn có A La tóc trắng cùng mắt trắng, nhìn không được ngũ khí dụ đi.

- Bất quá trên đời có đức hiếu sinh, nếu như mà mấy vị trưởng lão chịu liên thủ thi thuật...

- Mấy vị trưởng lão!

Không đợi hần nói hết, A La nhanh chóng hướng về phái mấy vị hắc bào nói trước:

- Chỉ cần các người chịu cứu Trầm Côn, ta nguyện ý trả giá lớn!

Hắc hắc hắc...

Các trưởng lão bỗng nhiên cười rộ lên lạnh lẽo, thật sự là trời đất xoay vần, yêu nữ này cũng có thời điểm phải cầu đến chúng ta?

Các trưởng lão cũng không nói nhiều, một người xoay đi, một người ngược lên ngắm trăng, một người cười lạnh, một người hắc bào lãnh đạm nhất cưỡi bỏ hắc bào trên người, lộ ra trên vai một đạo kiếm thương, ý là nói:

- Thấy không, đây là vết thương người mới lưu lại cho ta, còn muốn ta cứu người sao? Nằm mơ đi?

Thấy các trưởng lão châm chọc khiêu khích, Kha Tây bất đắc dĩ lắc đầu, đi vào trong phòng.

Dưới tình huống hơn mấy chục đệ tử bị giết hấn còn có thể giảng đạo lý, không vì đệ tử báo thù, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. A La tự nhận không thể cầu hấn thêm nữa, chỉ công Trầm Côn đi tới trước mặt mấy vị trưởng lão.

- Mấy vị trưởng lão.

A La cắn chặt răng, đem Trầm Côn đặt ở giữa mấy vị trưởng lão, bỗng nhiên nói:

- Ở đây có bao nhiêu cỗ thi thể?

- Người còn có mặt mũi hời?

- Ta hỏi người! Nơi này có bao nhiêu cỗ thi thể?

A La gầm lên giận dữ, lại toát ra uy thế khôn cùng, các trưởng lão hơi ngạc nhiên, bị phần nói:

- Ba mươi một, người giết ba mươi một người của chúng ta, lão nhớ rõ ràng!

- Ba mươi một người, nếu tính cả Cống Long Thổ và Hoàng Hành, tổng cộng là ba mươi ba.

A La cười cười, đột nhiên mũi chân đá lên thanh chủy thủ trên mặt đất, xoay tay nắm chặt chuôi chủy thủ, hung hăng đâm vào trên vai mình.

Phốc!

Một đạo huyết quang phun ra, các trưởng lão mắt chữ O mồm chữ A.

Ta giết các người ba mươi mạng, một mạng ta trả không đủ, liền hoàn trả bấy nhiêu nhân kiếp.

A La rút chủy thủ, lại đâm vào cánh tay mình, lại là một đạo huyết quang...

- Thiên Cơ Môn các người không phải có một loại bí pháp, tên là Luân Hồi Lạc Ấn sao? Chỉ cần trên vết thương người chết gia trì bí pháp của các người, bất luận chết bao nhiêu lần, luân hồi bao nhiêu nhân kiếp, trên người thương tổn cũng sẽ không biến mất...Ba mươi ba cái mạng, ta trả lại cho các người ba mươi ba vết thương, tùy các người gia trì Luân Hồi Lạc Ấn. Đời này ta không trả được ba mươi ba cái mạng, ta trả lại cho các người ba mươi ba nhân kiếp!

Ba mươi ba thương tổn luân hồi!

Thần sắc các trưởng lão hưng phấn lên!

Lại nói giết người bất quá là đầu chĩa xuống đất mà thôi, đối với phong thủy sư mà nói, phương thức ác độc nhất không phải là giết địch nhân, mà làm cho người ta Luân Hồi Lạc Ấn. Nếu Lạc Ấn người chết này nằm ở trên đầu, người chết kia coi như luân hồi chuyển thế, bản thể liền biến thành một người khác, mỗi ngày cũng sẽ đau đầu, cuối cùng chết vì đầu vỡ ra!

Nếu Lạc Ấn này ở trên cánh tay, bản thể về sau chết nhất định là một tàn phế, một cánh tay, vĩnh sinh cũng đừng mong chuyển động!

Ba mươi ba đạo vết thương, ba mươi ba bối tử...phương diện thống khổ này, đủ để cho một người ba mươi ba đời làm hoạt tử nhân, nhận hết khổ sở, thậm chí linh hồn không chịu nổi mà vĩnh viễn mất đi.

- Người thật sự nguyện ý cho chúng ta sử dụng ba mươi ba trọng Luân Hồi Lạc Ấn?

Ta sẽ đứng ở chỗ này!

- Hảo!

Các trưởng lão khóc rống lên.

- Cống Long Thổ, Hoàng sư thúc, còn có các đệ tử đã chết, oan hồn các người hãy nhìn, chúng ta báo thù cho các người!

- Đợi một chút!

A La âm thanh lạnh lùng nói:

- Nếu sau khi các người Lạc Ấn, không chịu cứu Trầm Côn thì làm sao?

- Người có thể để môn chủ đứng ra bảo đảm!

Tiên Tri môn không cần suy nghĩ.

- Môn chủ, người cũng đã nghe thấy, chỉ cần yêu nữ này để cho ba mươi ba Luân Hồi Lạc Ấn, ta liền không tiếc thiên phạt, nghĩ cách cứu Trầm Côn.

Aizz...

Kha Tây thật sâu thở dài, hẳn muốn nói gì, nhưng suy nghĩ một chút về tử thi môn đệ trên mặt đất, chung quy hóa thành một tiếng thở dài, thản nhiên nói:

- A La tiểu thư, ta lấy danh dự lịch đại tổ tiên Thiên Cơ Môn thề, mấy vị trưởng lão tuyệt đối không làm trái lời hứa...ở đây ta có một viên Thiên Cơ đản, cấp cho Trầm Côn, trước hết để cho hắn thanh tỉnh một hồi, có xấp xếp gì thì mau chóng nói đi!

160. Chương 158: Hồn Kinh

- Đa tạ!

Nhìn thấy điều này, A La khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự có rất nhiều điều muốn nói cùng Trầm Côn. Bất quá nghĩ một chút...chuyện cho tới bây giờ, còn gì đáng nói nữa chứ? Chết thì chết, hai mắt nhắm lại nói lời tình cảm, nứt nở sinh li tử biệt, đây không phải là việc bản quân.

- Ta không có lời nào để nói, đến đây đi!

A La rút thanh chủy thủ ra, lần thứ ba đâm tới thân thể mình, cắn răng, một tiếng rên rỉ cũng không có phát ra.

- Rất kiên cường, thật khó tin người là một nữ nhân!

Các trưởng lão gật gật đầu, tùy cơ quát:

- Bày trận, ba mươi ba thế Luân Hồi Lạc Ấn!

...

Uy, các lão huynh, đây là địa phương nào?

Lúc A La tự mình hại mình, thời điểm Thiên Cơ Môn bày trận, Thiên Cơ đản phát huy tác dụng, Trầm Côn ở thế giới linh hồn chậm rãi khôi phục lại ý thức.

Ba Vũ Hồn của hắn đã thức tỉnh rồi, bất quá chủ nhân Trầm Côn vẫn hôn mê, bọn họ cũng mất đi cảm giác đối với ngoại cảnh, cho nên nhìn nhau, cũng không biết nơi này xảy ra chuyện gì.

Chỉ riêng thần bí nhân giáp ồ lên một tiếng, tựa hồ hơi có điểm ngộ ra. Nhưng hắn lập tức ý thức được biểu hiện của mình có điểm chói mắt, vội vàng tìm hai cái bao bố trùm kín trên đầu, thật cẩn thận núp ở phía dưới cái bàn U Minh điện.

A La...

Đột nhiên hắn thấy A La cả người tím máu, trên người lộ ra bảy tám vết chủy thủ, mà mấy hắc bào nhân đang không ngừng từng trận từng trận âm phong không rõ, Trầm Côn cả kinh kêu lên:

- Các vị lão huynh, lập tức chuẩn bị chiến đấu!

Nói xong thân thể hắn muốn trở về thế giới thực tại, bất quá toàn thân hắn trọng thương đau không chịu nổi, muốn linh hồn nhập xác cũng không phải là chuyện dễ dàng. Trầm Côn thử vài lần, nhưng mà vừa mới nhập vào thân thể, đã bị đau đớn thảm thiết chạy về thế giới linh hồn.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn vỗ bàn mắng to:

- Nhanh chóng cấp pháp cho lão tử a, để lão tử trở về không chế thân thể!

- Ta đã toàn lực chữa trị thân thể!

Chỉ có Vương Kiêu bình thường trầm ổn cũng lo lắng đến độ mặt trở nên trắng nhợt, liều mạng phát động lực lượng linh hồn:

- Cho ta thêm mấy phút...không, nhiều nhất chỉ cần một phút, thân thể của người có thể dung nhập linh hồn!

Đông đông đông!

Trầm Côn liều mạng đập khối đại ấn:

- Vương huynh, không một phút gì cả, lập tức, ta muốn lập tức!

- Trầm Côn, đừng nóng vội, ta cũng tới!

Có thể là bị cực độ xúc động ảnh hưởng, Lý Mục cũng lại đây, lớn tiếng nói:

- Vương Kiêu, võ cách Trầm Côn là Âm Dương Thái Cực Đồ, người phụ trách âm cực, ta phụ trách dương cực, chúng ta liên thủ!

- Được!

Vương Kiêu quát to một tiếng.

Lúc này chính là giây phút quan trọng nhất, nhưng mà sau khi Lý Mục động thủ có chút thanh tĩnh lại, hắn cẩn thận quan sát một chút tình huống xung quanh, cau mày nói:

- Tình huống dường như không đúng...người nhìn trong viện mà xem, mấy lão hắc bào đã khó đối phó, còn có lão trong phòng, lão quỷ đó ít nhất là Lam Nguyên Vũ Tông. Trầm Côn coi như người có thể không chế thân thể, chỉ sợ cũng không thay đổi được điều gì.

- Vậy ta cũng muốn thử một lần!

Trầm Côn khàn giọng gầm lên giận dữ, chợt thấy thần bí nhân giáp đang trốn ở dưới mặt bàn hai vai run rẩy, tựa hồ như có chút cười!

Vốn là với cách lão quái nhân nói chuyện nửa vờ đã làm cho hắn không có ấn tượng tốt gì, vừa lúc tâm tình đang kích động, liền hung hăng đạp thần bí nhân giáp một cước, nổi giận mắng:

- Người là tên thối tha, không thấy A La cũng sắp chết sao? Còn trốn ở dưới bàn cười thầm?

- Cao nhân cười...

Thần bí giáp nhân bị đạp, bị chửi như chó ăn...Bất quá vẫn chậm rì rì đứng lên, sửa sang lại bao bố trên đầu một chút, đã có phần phần nộ nói:

- Bộ dáng cao nhân, bọn người tục nhân không thể hiểu được...

Ta @\$#%#% người!

Trầm Côn thật sự sắp điên rồi, đến lúc này không mắng người không nhin được xuất ra một câu thô tục, tiến lên giết bao bố trên đầu thần bí nhân, bóp lấy cổ hắn.

- Người có nói chuyện đằng hoàng không? Cái Vũ Hồn *út chớ của người có ích lợi gì? Đến lúc thời gian nguy cấp, Lý Mục xem ta không vừa mắt cũng lại đây hỗ trợ, người thì sao, ngoài trừ cười đểu, còn biết làm cái con mịa gì?

Tình cảnh bí hiểm của A La đã làm tâm tình Trầm Côn không kiểm soát được, hắn không nghĩ ngợi chút nào, quơ lấy một cây hình cụ, thẳng thần bí Nhân Giáp đập xuống.

Nơi này chính là U Minh Điện, Trầm Côn là chí tôn ở đây, một khi hắn động thủ, sợ là mấy bổng tử là có thể đem thần bí nhân đánh chết!

- Đừng đánh vào mặt, cao nhân cần thể diện!

Thần bí nhân giáp hét to một tiếng, hoảng sợ nói:

- Cao nhân ăn ngay nói thật không được sao? Ta không phải đang cười, mà là ta đang sợ hãi!

- Người thì sợ gì?

Trầm Côn sững sốt.

Ta sợ Vương Kiêu giết ta!

Thần bí nhân giáp tự oán tự trách đánh vào ngực, kêu rên nói:

- Ta chỉ biết, ta chỉ biết, một khi trở thành Vũ Hồn của người, sớm muộn gì thân phận ta cũng lộ ra ánh sáng. Người sao biết ta nguyện ý giả mạo một vị cao nhân a! Cả ngày như vậy, ta cũng mệt mỏi rồi! Ta cả ngày trùm bao bố trên đầu, cũng có cảm giác mình là một tên điên! Chính là ta không dám không làm như vậy a, ta muốn chính là không cần hòa đồng, không mang bao bố, không giả bộ điên khùng, thì không đến một phút đồng hồ Vương Kiêu sẽ nhận ra ta!

Nghe nói như thế, Vương Kiêu không khỏi nghiêng đầu lại:

Ta nhận ra người thì làm sao? Người thân mặc trang phục của thê tử ta, nằm trong quan tài thê tử ta, ta cũng không có giết người, người còn sợ ta biết người là ai?

- Rốt cuộc Người là ai?

Trầm Côn quát lên.

- Được, được, hôm nay người không bộc lộ thân phận, ta đánh cho người đến chết, bộc lộ thân phận, có lẽ còn có đường sống.

Thần bí nhân giáp ai oán nhìn Trầm Côn, đột nhiên nói:

- Thương lượng một tí được không, ta làm cho người cùng A La bình an rời khỏi nơi này, người ngăn Vương Kiêu, đừng để hắn giết ta được không?

- Người @## ít nói nhắm đi, có biện pháp hay thì dùng!

Được, vậy người đến trước cái bàn, tưởng tượng ra khí thế trong tình cảnh Diêm La Vương thẳng điện, hay dùng loại khí thế ngồi trên ngôi vị cao này.

- Cho ta hay là A La.

- Trầm đại gia ta chính là cứu A La!

Thần bí nhân giáp cầu xin nói:

- Mau làm nhanh đi, nói thật cho người biết, ta tinh thông thiên mệnh, sớm xem thấu kẻ phủ ảo diệu, người nghe ta đi!

Oa?

Trầm Côn trong lòng vừa động, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, giả vờ xem như có bọn hèn nhát đang nhìn, tưởng tượng thấy uy nghiêm U Minh chỉ chủ, ngạo nghễ ngồi trên U Minh bảo tọa!

Trong chốc lát, trên vách tường U Minh hồn phủ xuất hiện từng dãy quỷ hỏa, chiếu sáng cả hồn phủ, mà trước mặt Trầm Côn vẫn phòng tứ bảo, quyển sách nhỏ, còn có Hồng Hoang đại thụ đại ấn đều trôi nổi, chính tề sắp hàng ngay ngắn trước mặt Trầm Côn.

- U Minh hồn phủ...hay là còn nói “Hồn Kinh” đệ tứ trọng hiệp tự chân ngôn, chú trọng là một loại phục hồi chi phối lực.

Thần bí nhân giáp thật nhanh giải thích:

- Nếu người chưa thể hiểu được, ta tạm nói cho người, cái gọi là phục hồi cùng chi phối lực, chính là chữa trị oan hồn linh giác, giao cho bọn hèn tạm thời lợi ích ra ngoài, trở thành một cỗ lực lượng bị người chi phối!

Nếu như người còn không hiểu, cứ nghĩ như thế này: U Minh Địa phủ là cái gì? Kỳ thật không phải là một tòa ngục giam oan hồn sao? Vũ hồn chúng ta, không phải là người quản giáo quản phạm nhân sao?

Thần bí nhân lớn tiếng nói:

- Nói trắng ra là, người chính là một giám ngục trưởng, mà Hồn Kinh đệ nhất trọng, cho người năng lực đem phạm nhân nhốt vào ngục giam; đệ nhị trọng, cho người chiếu cố tốt phạm nhân, đảm bảo bọn họ bị tù như thường; đệ tam trọng, giám ngục trưởng quản lý phạm nhân ở ngoài, chung quy chẳng phải là để cho phạm nhân cải tạo lao động sao? Đệ tam trọng chính là mời phạm nhân, giúp giám ngục trưởng làm một số sự tình, xem như là cải tạo lao động!

- Giám ngục trưởng!

- Phạm nhân!

- So sánh thật hình tượng a!

Trầm Côn lập tức minh bạch ý nghĩa của tam trọng Hồn Kinh phía trước, thử hỏi:

- Vậy đệ tứ trọng.

- Phạm nhân biểu hiện tốt, người giám ngục trưởng có thể đặc biệt khai ân, cho hèn ra ngoài hít tí khí trời, đúng không?

Thần bí nhân hỏi ngược lại:

- Hồn Kinh đệ tứ trọng, chính là có năng lực tạm thời để phạm nhân đi ra ngoài hít khí trời, nói toạc ra chính là, cho Vũ Hồn của người rời khỏi thân thể, cùng với người liên thủ đối địch!

- Mẹ nó chứ!

Làm cho Vũ Hồn tạm thời rời khỏi thân thể, tạo thành một thể độc lập chiến đấu, vậy bản tăng sau này chẳng phải là mình dùng một cái vũ hồn, tiếp tục xuất ra vũ hồn nữa, quần ẩu đối thủ sao?

Quả nhiên là năng lực tốt!

- Minh bạch rồi chứ?

Thần bí nhân chỉ vào quyển sách nhỏ cùng đại ấn trong tay Trầm Côn.

- Thấy không đây là sách U Minh quỷ, nói trắng ra đây chính là điều phạm nhân xin, người ở phía trên đóng dấu, bọn hèn có thể đi ra ngoài thông khí!

- Oa, oh, oh, đây là đơn xin phép cùng con dấu.

Trầm Côn trong lòng thầm khen, thần bí nhân giáp vẫn còn có chút tác dụng a, ít nhất có thể đem phạt gia ảo diệu giải thích hình tượng như thế làm cho dễ hiểu.

- Ta đều minh bạch rồi!

Trầm Côn kinh hỉ nói:

- Vương lão huynh, lập tức viết đơn đi, ta đây liền đặc biệt để người ra ngoài bắt lấy những tên hỗn đản kia...Ha ha ha bản tăng không thể động, nhưng vũ hồn của bản tăng lại có thể ra ngoài tác chiến!

- Uy uy uy, đừng kêu Vương Kiêu đi ra ngoài!

Thần bí nhân giáp vội la lên:

- Lấy hiện tại lực lượng của người, một lần chỉ có thể đi ra ngoài một phạm nhân, hơn nữa phạm nhân này bị cấp bậc của người hạn chế, người cấp bậc nào, hẳn liền cấp bậc ấy...vì vậy người nên hiểu, người để Vương Kiêu đi ra ngoài, hẳn cũng chỉ có thể có sức chiến đấu Hồng Nguyên hạ đoạn, đánh không lại Kha Tây trong phòng!

Hắn chỉ chỉ lồng ngực mình.

- Thả ta đi ra ngoài, cao nhân, thắng dễ như bỡn, chỉ ba câu giải quyết bọn hắn cho người!

- Ba câu?

Trầm Côn ánh mắt quái dị nhìn thần bí nhân giáp, lão bệnh thần kinh này quả thật có vài phần bổn sự, chính là ba câu liền giải quyết mấy hắc bào tiên tri, còn có Kha tây ít nhất là Lam Nguyên, có thể được sao?

- Không tin cao nhân ta?

Thần bí nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

- Cao nhân, đều có phong phạm cao nhân, ba câu mà không bình được chuyện bên ngoài, người cầm bồng tử đập chết ta!

- Trầm Côn phóng hắn ra ngoài đi!

Vương Kiêu ở một bên đột nhiên nở nụ cười lạnh, hắn không hề giúp Trầm Côn chữa trị thân thể, mà chậm rãi đi tới trước mặt thần bí nhân giáp, khoe miệng hàm chứa nụ cười lãnh khốc, vỗ vỗ bả vai thần bí nhân nói:

- Mau chóng giải quyết Kha Tây, trở về ta tiếp tục thu thập người!

Hắn dường như đoán được thân phận thật sự của thần bí nhân!

161. Chương 159: Lão Tổ Tông

Để lại một lời cầu xin, thần bí giáp nhân (người thần bí mặc giáp) nhanh chóng viết ra một cái đơn xin phép (?), nhờ Trầm Côn đóng dấu vào, sau đó một trận khói bốc lên, hắn đã biến mất vào U Minh quỷ phủ.

Trong khi đó, ở bên ngoài, mùi máu tươi tràn ngập. Trên người A La đã có bảy tám vết đâm, hai tay cầm hai thanh chủy thủ, chậm rãi đâm vào bụng mình, từng luồng máu tươi theo vết đâm chảy ra, A La chẳng những tóc biến thành trắng, ánh mắt chuyển trắng, đến cả khuôn mặt cũng trắng bệch không một chút huyết sắc.

- Nhất thể luân hồi tổn thương đầu!

- Nhị thể luân hồi đoạn xương tay!

- Tam thể luân hồi!

Nhóm Hắc bào tiên tri vây quanh người A La, mỗi khi trên người A La có thêm một vết thương, bọn họ lại liên thủ rót vào đó một đạo linh khí, đạo linh khí này khiến vết thương giống như là Phụ Cốt Chi Thư một mực bám theo A La, thẳng đến ba mươi ba ngàn đời ngàn năm bất diệt!

Mà trong phòng, Kha Tây không đành lòng nhìn phải xoay người sang chỗ khác, ngửa đầu thở dài.

Thịch thịch thịch, ngoài viện truyền lại tiếng bước chân, một lão quái nhân mình mặc váy dài màu tím, đeo đồ trang sức cũng màu tím, thân hình khô cứng gầy gò, đi chân trần, trên đầu trùm một cái bao tải to tướng

đột nhiên tiến đến. Kẻ này chính là thần bí nhân giáp xuất hồn, thì ra linh hồn lão sau khi đi ra, dung mạo chẳng khác gì quỷ trong U Minh quỷ hồn.

Nhìn thấy lão quái nhân kỳ lạ như thế, nhóm Hắc tiên tri không nhịn được bật cười, bắt quá rất nhanh sau đó, sắc mặt bọn họ liền biến đổi.

Tuy rằng phân đà của Thiên Cơ môn đã bị phá hủy nhưng kỳ môn độn giáp bố trí bên ngoài phân đà không hề bị phá hỏng, phóng mắt nhìn cả Cửu Châu đại lục, có bao nhiêu người có thể ung dung vượt qua kỳ môn độn giáp của Thiên Cơ Môn? Lại có bao nhiêu người nhìn ra được cả chục pháp trận bên trong phân đà của Thiên Cơ Môn?

Vừa rồi A La có thể xông qua trận pháp đã làm nhóm Hắc y nhân thực kinh ngạc, bắt quá suy nghĩ lại một chút, yêu nữ với một kiếm nghịch thiên này, có bốn sự như thế cũng hợp lý. Nhưng cái lão già ngớ ngẩn kia sao cũng có thể nghênh ngang tiến qua? Hơn chục trận kỳ môn độn giáp, chẳng lẽ chỉ giống như hậu hoa viên xinh đẹp vô hại nhà lão thôi ư?

- Kẻ mới tới là ai?

Nhóm Hắc bào tiên tri hét lớn, đồng thời lại hết sức cảnh giác, giống như gặp phải đại địch nhân kinh khủng nhất Cửu Châu.

- Lũ vô dụng!

Thần bí nhân giáp bĩu môi, vòng ra sau lưng mấy Hắc bào tiên tri, sau đó hất gơ chân lên, đông, đông, đông, hung hăng đạp cho mỗi tên Hắc bào một cước:

- Lũ cẩu tạp chủng bú sữa chó các ngươi, đều bởi vì các ngươi, lão nhân gia thiếu chút bị người ta đánh chết! Ta đá chết các ngươi!

Thần bí nhân giáp đã nói qua, lão thông qua vũ hồn có thể có cùng cấp bậc với Trầm Côn, nên giờ hắn chính là một tên hồng nguyên hạ đoạn, thực lực này thừa sức đánh bại mấy hắc bào tiên tri, nhưng đáng sợ hơn chính là, mấy hắc bào tiên tri bị ngã xuống đất, linh khí bọn hắn rót vào người A La cũng chậm rãi rút lui, tiêu tán vào khoảng không, bao kiếp luân hồi rót vào thể nhưng toàn bộ đều tan thành mây khói!

- Người, không, ngài, ngài rốt cuộc là vị phong thủy cao nhân nào?

Cả nhóm Hắc bào tiên tri ngây người, chỉ mấy cái đạp chân là phá được dấu vết của luân hồi đại trận, phong thủy bí thuật của người này đến cùng là trình độ nào? Kha Tây môn chủ cũng không đủ thực lực làm như vậy!

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Cao nhân tất được người đời ngưỡng mộ, nhưng bọn con cháu loài cẩu các ngươi không xứng được kính ngưỡng ta!

Thần bí nhân giáp thở phì phò, nổi giận đùng đùng quát:

- Kha Tây đầu, lăn ra đây cho ta!

- Lão tiên sinh, khẩu hạ lưu tình!

Liên tục bị chửi mắng, nhóm Hắc bào tiên tri cũng nổi giận:

- Cứ coi như chúng ta đắc tội người đi, nhưng không được phép nhục mạ phụ mẫu chúng ta!

- Lũ các ngươi là con của loài cẩu, lão thích thì cứ chửi đấy, làm sao?

Thần bí nhân giáp bộ dáng vô cùng du côn vô lại, chống nạnh mà chửi:

- Chỉ chửi mắng đã là tiện nghi cho các ngươi rồi, biết chưa, coi như mẹ các ngươi thật sự có ở đây, lão tử gọi mẹ một tiếng đồ chó cái, mẹ nó chứ, mẹ dám phản bác một tiếng thử xem?

Chửi xong, thần bí nhân giáp vung tay đánh như mưa lên đầu nhóm hắc bào tiên tri, thầm nghĩ, vừa rồi lão tử bị Trầm Côn đánh cho phù cả người lên, không dám tìm hấn tính sổ, giờ trút giận lên đầu lũ tôn tử

tông môn này cũng tốt! Đúng rồi, đem các người đánh cho tôi tở, trút giận họ A La, Trầm Côn khẳng định sẽ cao hứng, Trầm Côn mà cao hứng, chắc sẽ giúp ta ngăn cản Vương Kiêu.

Trong lúc lão hứng chí đánh người, Kha Tây lại nhú mào.

- Lão tiên sinh là ai, cùng Thiên Cơ môn của ta có thù oán gì sao?

Cười lạnh một tiếng, Kha Tây mặt phủ một tầng sương lạnh bước ra, dám ở trước mắt Thiên Cơ môn môn chủ, ra tay đánh các nhà tiên tri Thiên Cơ môn, Kha Tây nhất định phải giáo huấn thật kỹ lão gia hỏa này!

Có điều...

Váy màu tím, đeo trang sức màu tím. Còn nữa, do mải đánh nhau, bao tải trên đầu thần bí nhân rơi xuống, lộ ra một cái đầu tóc tai bù xù, khuôn mặt đầy son phấn giống hệt một thằng điên bần thủ. Hình ảnh này không phải đã thấy trong lăng mộ tổ tiên hay sao?

- Tiểu tử người rốt cục cũng chịu đi ra?

Thần bí nhân giáp thân mình đầy âm dương quái khí, một tay chống nạnh, một tay ngoắc ngoắc:

- Cháu ngoan lại đây, lão tử khi dễ mấy đứa vô dụng này thật không thú vị, đang muốn tìm tên tiểu bối người trút giận đây!

- Lão tiên sinh chờ một chút!

Kha Tây bước tới, hạ giọng thật thấp thì thầm:

- Lão tiên sinh, có thể cùng ta nói chuyện một chút không, Kha Tây có nhiều điều muốn hỏi.

- Lão tử không tâm trí đâu mà nói lời vô nghĩa với người!

Thần bí nhân giáp tức giận hét lớn:

- Ta sẽ nói ba câu, người nhớ kỹ cho ta!

Nói xong lão kẻ sát bên tai Kha Tây, chậm rãi nói ra câu đầu tiên:

- Lập tức chữa khỏi cho A La và Trầm Côn!

Câu thứ hai nói rõ tên mình. Đến câu thứ ba lão bị ai khóc lớn:

- Lão tử bây giờ bị dính liền một chỗ với Trầm Côn. Ở bên ngoài các người khi dễ Trầm Côn, bên trong Trầm Côn quay lại khi dễ ta!

Kha Tây mặt xám như tro tàn!

- Ngài, ngài như thế nào lại.

- Không có khả năng làm gì nữa rồi!

Thần bí nhân giáp xua tay:

- Đến lúc ta phải đi rồi, lão nhân gia ta chỉ có bốn phút để ra đây thôi, có chuyện gì, người đi mà hỏi Trầm Côn.

Nói xong quay đầu bước đi, bất quá chưa bước được mấy bước lại quay đầu lại, chấp tay thi lễ nói:

- Kha môn chủ, lão nhân gia ta cầu xin ngài, đừng khi dễ Trầm Côn nữa, giờ mệnh của ta nằm trong tay tiểu tử đó, đến rằm cũng chẳng dám đánh nữa là!

- Xin ngài hãy mau mau đứng lên, xin đừng hành lễ nữa, Kha Tây tiếp không nổi a!

Vừa nhìn thần bí nhân giáp chấp tay, Kha Tây đã muốn quỳ xuống, chính là hắn không thể cúi người, đành phải nằm xuống úp mặt sát đất. Ước chừng bảy tám phút sau, nhóm hắc bào tiên tri nghi hoặc hỏi thân phận lão quý, Kha Tây mới bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn, thần bí giáp nhân đã sớm biến mất vô ảnh vô tung.

- Môn chủ, người này rốt cuộc là ai?

Nhóm hắc bào tiên tri vây quanh hỏi.

- Thiên cơ bất khả lộ!

Kha Tây hồi phục vẻ mặt bình thản, nhanh chóng phân phó:

- Các người chưa từng gặp qua người này, cũng chưa bao giờ nghe nói gì về người này, hiểu chưa? Tốt lắm, lập tức trị liệu cho Trầm Côn cùng A La, trước khi trời sáng, ta phải nói chuyện với tên Trầm Côn đã khỏe mạnh!

- Môn chủ thật muốn trị liệu cho bọn hắn?

Nhóm hắc bào tiên tri kinh ngạc nói:

- Chúng ta trị liệu cho Trầm Côn sẽ bị trời phạt đó!

- Sau khi các người trị liệu, tất nhiên sẽ bị trời phạt, nhưng nếu không trị liệu thì trời sẽ phạt ngay lập tức!

Kha Tây chậm rãi nói:

- Ta dẫn dò các người lần cuối cùng, nghe xong phải lập tức quên ngay, lão nhân gia vừa xuất hiện chính là thiên, thiên chính là lão, chọc giận lão, lão thật sự có bản lĩnh cho các người biết thế nào mới là bị trời phạt!

“Hồn Kinh” tiến hóa đến đệ tứ tầng, bất luận là việc trao đổi cùng vũ hồn, gọi vũ hồn lên, hay là phóng vũ hồn ra ngoài tác chiến, tất cả đều đạt thời gian tới bốn phút, cho nên thần bí nhân giáp sau khi giáo huấn Kha Tây xong, cũng không có lập tức trở về, mà là ở bên ngoài ngẩng đầu ưỡn ngực đi dạo một vòng, tùy tiện bốc hai cái bánh bao trên sạp bánh, rồi không trả tiền mà biến mất.

- Sách sách, hơn một nghìn năm không được ăn thức ăn của nhân loại, lần này được thưởng thức, là cao nhân cũng phải hứng khởi a!

Trở lại U Minh quỷ phủ, thần bí nhân giáp hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất lau mép nói:

- Trầm Côn, “Hồn Kinh” của người quả nhiên thần diệu, lão nhân gia ta không chỉ ra ngoài được mà còn làm được mọi việc như người sống, còn ăn được bánh bao, ha ha.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, hắn ngơ ngác nhìn lại cảnh vật trong quỷ phủ, sợ tới mức ngã úp mặt xuống đất, chỉ thấy Trầm Côn ngồi xổm trên ghế, đang vuốt ve con dấu U Minh trong tay, khóe miệng cười hắc hắc, mà Lý Mục cùng Vương Kiêu đang đứng hầu hai bên, Quỷ Đầu Dao, giáp côn, ghế tra tấn (nguyên văn: Lão hổ đặng), nước tiêu nóng, các loại hình cụ đã được bày ra sẵn sàng, có vẻ như đang chuẩn bị để thẩm vấn phạm nhân tử tội.

- Lão huynh, người thật lợi hại nha!

Trầm Côn cười hi hi nói:

- Nói ba câu liền ba câu, chỉ ba câu khiến cho Thiên Cơ môn phải hoảng sợ, nói rõ ra xem nào, người rốt cuộc là ai?

- Ách.

Thần bí nhân giáp chớp mắt giả ngốc nói:

- Cao nhân tất có chỗ độc đáo của cao nhân, chẳng lẽ lại không thể.

Vù, không đợi lão nói xong, Vương Kiêu lắc mình xuất hiện sau lưng lão, quơ lấy một cây Thủy hỏa côn, hung hăng kề sau gáy quát:

- Lão tặc, người cũng có ngày này sao, đền mạng cho ta cùng Nguyệt Nhi!

Phập phập phập, nhìn thấy thần bí giáp nhân trở về, hai mắt Vương Kiêu đã đỏ như máu, nên ngay lập tức dùng côn đánh một hồi. Sau đó, hắn cảm thấy hận thù trong lòng vẫn chưa hết, tiếp tục vợ lấy Toái cốt chùy (Búa đập xương), phang lên ngực thần bí nhân giáp hơn hai chục phát, đập vào ngực thần bí giáp nhân chính là lực đạo của hơn hai mươi nhát búa do Lang Nha bỗng sắc bén làm khung, gân trâu được

ngâm tẩm kỹ trùm bên ngoài, lại được quét một lớp mỡ bò dày nữa. Cây búa này đánh vào người sẽ không phương hại đến da thịt cùng thân thể, nhưng lại có tác dụng đập nát khung xương người ta, hơn nữa nhìn từ bên ngoài không thể thấy bất cứ một vết thương nào, đây là một loại hình cụ vô cùng độc ác.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Thần bí nhân giáp dù là linh hồn nhưng cũng cảm nhận được đau nhức do Toái Cốt chuy mang lại, cầu xin:

- Trầm Côn, ta không phải đã thỏa thuận rồi sao, ta cứu ngươi cùng A La, ngươi sẽ giúp ta ngăn Vương Kiêu lại, cao nhân sở dĩ là cao nhân vì mỗi lời nói ra nặng tựa vàng a!

- Có điều ta nào phải là cao nhân!

Trầm Côn vẻ mặt vô tội cười cười, bất quá hẳn biết rõ, ngàn vạn lần không thể vì thần bí nhân giáp mà ngăn trở Vương Kiêu, bằng không Vương Kiêu sẽ bị ân oán ngàn năm mà bị nội thương a!

Chứng kiến chuyện vừa xảy ra, không cần thần bí nhân giáp mở miệng, Trầm Côn đã đoán ra được thân phận của hắn!

Coi khinh kỳ môn đệon giáp, tinh thông phong thủy bí thuật, khiến Vương Kiêu hận thấu xương, hơn nữa chỉ nói một câu có thể khiến Kha Tây quỳ phục xuống kêu một tiếng lão nhân gia, hội tụ các điều kiện đó chỉ hướng đến một người.

162. Chương 160: Cỗ Máy Chế Tạo Thiên Khiển

Trong đầu quanh quẩn chuỗi sự tích vang dội oanh liệt xưa kia, Trầm Côn lại nghĩ đến tên nhân vật thần bí mặc giáp:

- Cổ! Nguyệt! Hà!

Nghĩ đến đây trong lòng thầm thở dài, mẹ nó chứ, đường đường là lão tổ tông của Thiên Cơ môn, tại sao lại có bộ dạng này?

- Xú tiểu tử, nếu ngươi đã biết tên của lão nhân gia ta, thì phải cứu ta chứ!

Cổ Nguyệt Hà dưới sự trả thù của Vương Kiêu đang tận lực giãy dụa:

- Ngươi không thể vứt bỏ danh dự a, ta cũng là vũ hồn của ngươi, bàn tay với cánh tay thì cũng đều là bộ phận trên cơ thể kia mà!

Trầm Côn cười cười, làm bộ như không nghe thấy, xoay người sang chỗ khác:

- Trầm Côn, ngươi vì sao không cứu người?

Lý Mục giữ chặt vai Trầm Côn, khiến hắn phải quay lại nhìn:

- Cổ Nguyệt Hà vừa mới cứu ngươi cùng A La, ngươi trơ mắt nhìn hắn bị đánh, thế là vong ân bội nghĩa!

- Lý lão huynh, đừng nói khó nghe như vậy!

Trầm Côn cười hì hì, ôm lấy bả vai của Lý Mục, nhỏ giọng nói:

- Chờ ngày nào đó ta bắt được cừu nhân của ngươi, ta cũng để ngươi thoải mái thu thập hắn, được không?

Lý Mục không còn lời nào để nói, mà Trầm Côn lại đang vui vẻ với cái chủ ý vừa tuyệt diệu vừa quỷ quái vừa lố lênh trong đầu, hắn cười hì hì nhìn về phía ba vũ hồn của mình, trong lúc Vương Kiêu còn đang mãi mê trừng trị Cổ Nguyệt Hà, Trầm Côn lấy từ trên giá để hình cụ xuống một túi lớn đựng những miếng da thuộc dùng để bịt mũi miệng phạm nhân, chia thành ba đồng lớn, cắt thành các bàn tay lớn nhỏ, lại vẽ lên đó những ký hiệu mà người địa cầu ai ai cũng biết rõ.

Làm xong tất cả những việc đó, Trầm Côn cầm những tấm da thuộc trong tay, ngồi cạnh cái đầu của Cổ Nguyệt Hà, lúc này Cổ Nguyệt Hà đang bị tra tấn bằng dụng cụ kéo giãn xương, hai mắt lão lồi ra, quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể không ngừng bị kéo giãn, đáng vẻ giống hết một con cóc chết:

- Vương lão huynh, đánh đã tay chưa?

Trầm Côn cười hì hì hỏi.

- Hắn còn chưa có chết, ta làm sao dùng tay được?

Vương Kiêu cười lạnh.

- Tốt lắm, lão huynh cứ việc tiếp tục!

Trầm Côn cười hắc hắc, ghé sát lão nói:

- Chính là Vương lão huynh nhớ suy nghĩ kỹ một chút, linh hồn Đỗ Nguyệt Nhi đang ở nơi nào, lăng mộ Vương gia đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, những việc này chỉ có Cổ Nguyệt Hà mới biết, nên lão huynh không thể giết lão được!

Thần sắc Vương Kiêu biến đổi, quả nhiên buông tay khỏi cổ Cổ Nguyệt Hà, tuy hắn kích động nhưng tuyệt không làm bừa, biết rõ khi nào thì nên làm cái gì.

- Cổ lão huynh!

Trầm Côn cười híp mắt, vỗ vỗ khuôn mặt Cổ Nguyệt Hà.

- Thân phận lão đã bại lộ rồi, đừng che giấu nữa, nói ra toàn bộ bí mật đi!

- Người còn mặt mũi nào hỏi ta?

Cổ Nguyệt Hà trừng mắt.

- Tiểu tử ngươi là kẻ không giữ chữ tín, đã nói là sẽ ngăn Vương Kiêu giúp ta, kết quả lại ngồi nhìn ta bị đánh gần chết, ta mà nói cho ngươi một chữ thôi, thì không xứng là cao nhân! Nhớ kỹ, cao nhân luôn có khí phách!

- Ai u, tức giận ghê chưa kìa?

Trầm Côn cười hì hì đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, vừa rồi ăn bánh bao ngon không?

- Ăn ngon!

Cổ Nguyệt Hà liếm liếm môi:

- Chính là, cả nghìn năm mới được ăn một lần, không ngon sao được!

Trầm Côn đưa lỗ tai đến sát lão hỏi:

- Vậy lão còn muốn ăn nữa không? Nói thật đi!

- Ách!

Cổ Nguyệt Hà nuốt một ngụm nước miếng, hắn biết những lời này là cạm bẫy, không dám trả lời.

- Lão không nói ta cũng biết!

Trầm Côn cười nói:

- Sau hơn một nghìn năm bị cầm tù trong tám tối, lão chắc là chẳng những muốn ăn bánh bao, mà còn muốn dạo phố, đi chơi khắp nơi, ăn bữa tiệc thịt nướng hoành tráng, uống đồ uống ướp lạnh, lão có lẽ còn nghĩ chuyện tự thân xem xét qua hậu nhân, chính tai nghe bọn chúng gọi một tiếng: Lão tổ tông a, lão có khi còn muốn mở một cửa hàng vỉa hè, chuyên để xem phong thủy, ôn lại một chút cách sống của bọn bịp bợm giang hồ năm xưa nữa kia!

Trầm Côn nói đến đâu, miệng Cổ Nguyệt Hà há hốc ra thèm thuồng đến đấy, mà cả Vương Kiêu cùng Lý Mục ánh mắt cũng sáng lên.

Mà Trầm Côn sau khi liệt kê một loạt chỗ tốt của việc được ra ngoài xong, bỗng nhiên nói:

- Đó đều là ước mơ của người đứng không? Vậy thì trả lời ta, lão chỉ có một cơ hội này thôi!

- Muốn!

Cổ Nguyệt Hà tuyệt vọng hô to.

- Ân!

Trầm Côn ngoắc ngón tay:

- Vậy kêu một tiếng lão đại xem nào!

- Lão đại, ta phục rồi!

Cổ Nguyệt Hà ai oán nói:

- Chỉ cần mỗi ngày người cho ta ra ngoài một chút, cao nhân vốn độ lượng không tính toán chuyện vừa rồi với người!

- A, đây mới đúng là hảo vũ hồn!

Trầm Côn vỗ tay nói:

- Vậy nói rõ xem nào, vì sao lão lại ở trong phần mộ của Vương gia!

Trộm liếc Vương Kiêu, Cổ Nguyệt Hà nhỏ giọng nói:

- Người biết cuộc chiến Lan Vân Sơn chứ? Năm đó vì phong ấn Vương Kiêu, ta phải dùng đến ánh sáng thiên đạo.

- Chuyện đó ta biết rồi, sau đó thì sao?

- Ngay sau khi phong ấn Vương Kiêu, ta phát hiện mình đã tiết lộ rất nhiều thiên cơ, sau khi chết chắc chắn sẽ bị thiên khiển (trời phạt)!

Cổ Nguyệt Hà nhỏ giọng nói:

- Ta đã vội vã báo mộng cho đại đồ đệ, bảo hắn lấy cấp hài cốt Đỗ Nguyệt Nhi, còn hướng dẫn cụ thể cho hắn cách mai táng cho ta và Đỗ Nguyệt Nhi, ta sẽ phục sức giống Đỗ Nguyệt Nhi, ăn mặc giống nữ nhân, chôn ở quan tài phía dưới, mà Đỗ Nguyệt Nhi mặc quần áo của ta, chôn trong quan tài phía trên.

- Đây là biện pháp đánh tráo thiên thiên hoán nhật, từ trước tới nay, thiên khiển chỉ phạt một người, ta đã giả làm Đỗ Nguyệt Nhi nên được tha.

Nói tới đây, mắt thấy thần sắc Vương Kiêu càng ngày càng lãnh khốc, Cổ Nguyệt Hà vội vàng kêu lên:

- Vương đại ca, đừng tức giận, cả quá trình thay quần áo đều là nữ nhân làm, ta với Đỗ Nguyệt Nhi được ngăn cách bằng một tầng vách ngăn, ta chưa bao giờ khinh nhờn thi thể Đỗ Nguyệt Nhi, ta có thể lấy danh dự sư tổ Lưu Hưu ra thề!

Sắc mặt Vương Kiêu dễ nhìn hơn một chút, hắn cùng Cổ Nguyệt Hà đã giao đấu nhiều năm, tuy rằng chán ghét những biểu hiện tâm thần của lão nhưng cũng tin tưởng lão.

- Thế còn sau này? Tại sao trong lăng mộ chỉ còn lại linh hồn của người?

- Việc này,

Cổ Nguyệt Hà khó xử:

- Người phải đi hỏi Độc Phật Huyền Si!

- @%%\$%# , Huyền Si thì có liên quan gì?

- Vương đại ca, người không biết đó thôi!

Cổ Nguyệt Hà giải thích:

- Ta cùng Đỗ Nguyệt Nhi mai táng cùng chỗ hơn một nghìn năm, ân oán đã sớm hóa giải, sau đó hai sáu năm trước đã thành huynh muội thân thiết xuất hiện. Độc Phật cũng vui thân nơi Độc Cốt động, ba linh hồn chúng ta cư ngụ không xa, nếu không có việc gì thì lại tụ họp nói chuyện phiếm, ngắm phong cảnh, nên cũng bớt tịch mịch.

Chính là mười bảy năm trước, có người đến tế bái Độc Phật Huyền Si, lúc ấy Đỗ Nguyệt Nhi lại đang làm khách chỗ hần, người đến tế bái không hiểu sao lại có khả năng nhìn thấu âm dương, hần nhìn thấy Đỗ Nguyệt Nhi, mắng nàng là ác quỷ hại người, lại phóng tay xé rách âm dương thông đạo, bắt Đỗ Nguyệt Nhi đi, hần còn nói Đỗ Nguyệt Nhi tội ác tày trời, giết nàng là quá tiện nghi cho nàng, nên nhất định phải bắt đi, trừng phạt thật nặng!

Nhìn thấu âm dương, tiện tay có thể xé rách âm dương thông đạo.

Vương Kiêu đột nhiên cảm giác được sống lưng lạnh toát, người này cường đại như vậy? Dù Trần Côn có chỗ dựa lưng lớn đến đâu thì cũng không thể làm được như vậy?

- Người nọ đến tột cùng là ai?

Vương Kiêu hỏi:

- Ta lúc ấy đang nằm trong quan tài, chưa từng thấy qua người đó!

Cổ Nguyệt Hà bắt đầu kể:

- Hơn nửa sau khi người nọ bắt Đỗ Nguyệt Nhi đi, Huyền Si liền thay đổi, hần nói tin tức Đỗ Nguyệt Nhi bị bắt cho ta, sau đó liền trốn trong Độc Cốt động, mười mấy năm nay ta chưa từng thấy qua hần!

Vương Kiêu yên lặng gật đầu, lo lắng hiểu được thế tử của hần bị một kẻ cường đại không thể tưởng tượng được bắt đi, hơn nữa người nọ còn tuyệt đối không phải kẻ lương thiện, nghĩ tới chuyện này Vương Kiêu sao có thể bình tĩnh được!

- Lão huynh đừng nóng vội!

Trần Côn vỗ vỗ bả vai Vương Kiêu, khuyên nhủ:

- Sau khi rời khỏi nơi này, ta lập tức nghĩ cách đối phó Đại Bồ Đề tự, khẳng định tìm ra Độc Phật Huyền Si, hỏi rõ Đỗ Nguyệt Nhi bị bắt đi nơi nào.

- Ai!

Vương Kiêu thoát nhìn có vẻ không tin tưởng lắm, nhưng ánh mắt lão nhanh chóng trở nên kiên định cùng âm lệ, vì Đỗ Nguyệt Nhi, hần không sợ gì cả! Sau khi làm cho Vương Kiêu yên lòng, Trần Côn lại cười híp mắt, ngồi xổm bên cạnh Cổ Nguyệt Hà:

- Cổ lão huynh, chuyện Vương lão huynh đã nói xong, thế còn chuyện của ta thì sao?

- Người còn có chuyện gì?

- Đừng có giả ngốc!

Trần Côn chỉ ngược mình:

- Người cũng là vũ hồn của ta, nói một chút đi, thuộc tính của người là gì?

- Người nói chuyện này à!

Cổ Nguyệt Hà cười hắc hắc, chạy đến bên bàn, ngay trên tờ giấy xin phép lúc trước, viết xuống một hàng chữ to, ngoắc ngoắc Trần Côn nói:

- Đây chính là thuộc tính vũ hồn của ta, chính mình đến xem, bắt quá đừng trách lão nhân gia ta sao không nhắc nhở người, Vũ hồn của cao nhân quá phi phàm, đừng để bị lừa dối!

Trần Côn cực kỳ hứng thú cầm tờ giấy lên xem.

Vũ hồn: Năng lực: Thiên cơ bất khả lộ, đặc điểm: Thiên cơ khẳng định bất khả lộ, biến hóa: Thiên cơ tuyệt đối bất khả lộ, Thiên cơ thật sự bất khả lộ.

- Lão huynh, người đùa bỡn ta có phải không?

Trầm Côn âm trầm nói.

- Đừng có gấp, từ từ xem rồi hãy nói.

Cổ Nguyệt Hà thần bí chỉ, nguyên lai bên dưới tờ giấy còn có một dòng chữ nhỏ, đặc biệt nhỏ, cực kỳ nhỏ, cơ hồ phải dùng kính lúp coi mới thấy được.

- Vũ hồn này khi còn sống đã tiết lộ quá nhiều Thiên cơ, còn mắc nợ bốn lần Thiên khiển (trời phạt).

- Đây là phiếu ghi nợ sao?

Trầm Côn ngơ ngác nhìn tờ giấy:

- Lão huynh, thiếu bốn lần Thiên khiển nghĩa là sao?

- Ý tứ chính là khi ta còn sống cái miệng hại cái thân, nói qua rất nhiều lời không nên nói, đã đắc tội các thần tiên, tuy ta đã dùng kế kim thiền thoát xác, lừa gạt Thiên Môn, chính là thần tiên trên trời đều nhớ kỹ, ta vẫn thiếu của bọn họ bốn lần Thiên khiển!

Cổ Nguyệt Hà vẽ mặt xin lỗi cười khổ.

- Lão huynh à!

Trầm Côn thật sự giật mình:

- Người đến cùng tiết lộ bao nhiêu chuyện rồi, sao lại có thể đưa tới bốn lần Thiên khiển?

- Ai, ta tiết lộ Thiên cơ quá nhiều, nhưng đây không phải là điểm chính!

Cổ Nguyệt Hà cười cười vô cùng xấu xa:

- Điểm chết người chính là, giờ ta đã là vũ hồn của người, nhân hồn một khối, ta đây nợ Thiên Khiển, hắc hắc, chẳng khác nào là người nợ!

- Nói cách khác, bốn lần Thiên khiển này, tất cả đều giáng lên đầu ta?

Trầm Côn hung hăng cắn răng:

- Đúng vậy, cái này gọi là ta thiếu nợ, người phải trả!

Cổ Nguyệt Hà hí mắt cười nói:

- Bất quá người yên tâm, ta đã tạm thời che mắt được Thiên Môn, chỉ cần người không lộ ra năng lực độc môn của ta, Thiên môn sẽ không biết ta ở cùng chỗ với người, nhưng một khi người vận dụng năng lực của ta, hắc hắc, người hiểu ý ta chưa?

Trầm Côn đương nhiên minh bạch, một khi hắn vận dụng năng lực phong thủy của Cổ Nguyệt Hà, chắc chắn sẽ bị trời phát hiện, giáng xuống Thiên khiển. Trầm Côn nếu không muốn chết, thì tuyệt đối không thể sử dụng năng lực của Cổ Nguyệt Hà.

Trầm cay nghìn đắng tìm được một cái vũ hồn, lại không thể dùng, thế thì cần vũ hồn để làm gì? Lại nhìn tờ giấy kia viết liên tiếp cái gì thiên cơ bất khả lộ, Trầm Côn hoàn toàn minh bạch rồi, đệ tam Vũ hồn của hắn, đúng là Thiên cơ bất khả lộ, bản lĩnh không thể hiện được, đúng là một tên cao nhân vô dụng.

- Cổ lão huynh!

Trầm Côn nhấn mạnh từng chữ, sắc mặt âm trầm:

- Thì ra người không có tác dụng gì!

Thiên khiển sắp giáng xuống! Nghe Cổ Nguyệt Hà rống to một tiếng, Trầm Côn ngồi xuống, nhìn nhìn tay, Vương Kiều cùng Lý Mục cũng ngồi xung quanh hắn, ba người đều trợn trắng mắt, bộ dạng vô cùng khinh thường Cổ Nguyệt Hà!

- Này, các người sao không lo lắng gì cả vậy!

Cổ Nguyệt Hà ngồi sau lưng ba người thúc giục:

- Chuẩn bị nhanh lên, Thiên khiển không phải là chuyện giỡn chơi đâu, đừng có làm ra cái vẻ phong độ cao nhân gì, ai muốn kêu thì cứ kêu, ai muốn khóc cứ khóc, ai muốn chửi cứ chửi nhưng quan trọng nhất là phải chạy trốn cho thật nhanh a!

- Vương lão huynh, Lý lão huynh!

Giống như không hề nghe thấy tiếng của Cổ Nguyệt Hà, Trầm Côn lấy những tấm da thuộc vừa cắt ra:

- Bị Cổ Nguyệt Hà vừa rồi quấy rầy, ta chút nữa thì quên mất, vừa nãy có nói, ta bây giờ có năng lực cho các lão huynh đi ra ngoài, vậy các lão huynh hãy ra ngoài dạo một vòng đi!

- Đương nhiên rồi!

- Bất quá có một vấn đề,

Trầm Côn bấm bấm ngón tay tính toán:

- Hai vị lão huynh các người cũng biết, “Hồn Kinh” của ta mới chỉ tu luyện đến tầng thứ tư, tuy thời gian trao đổi với các vị rất lâu, nhưng một ngày cũng chỉ có thể cho phép một vũ hồn ra ngoài trong vòng bốn phút, nên các lão thương lượng một chút đi, sau này an bài thứ tự được ra ngoài của các lão như thế nào?

Lý Mục cười nói:

- Người nói chắc chắn chứ?

- Hắc hắc,

Trầm Côn cười cười:

- Ta muốn tính toán cho công bằng, mỗi người một ngày, hai lão có thể thấy Cổ Nguyệt Hà vốn vô dụng, nếu để lão chia đều cơ hội với các huynh, thì thực là không công bằng với công lao vất vả của các huynh a! Cho nên phải làm cho rõ ràng, chúng ta dùng một loại trò chơi công bằng để quyết định!

- Trầm Côn!

Cổ Nguyệt Hà hét lớn:

- Thiên khiển thật sự sẽ đến đây, bầu trời phía đông đã biến đổi, người phải mau chuẩn bị đi!

Hoàn toàn bỏ qua sự lo lắng của Cổ Nguyệt Hà, Trầm Côn lần lượt trải các tấm giấy da ra, để Vương Kiêu cùng Lý Mục nhớ kỹ những ký hiệu:

- Hai vị lão huynh, cái này gọi là bài Tú - lơ - khơ!

Trầm Côn giải thích:

- Ba vũ hồn các người có thể dùng bài Tú - lơ - khơ này để chơi một trò gọi là Đấu địa chủ, quy tắc đại khái là, ăn, các người đấu địa chủ, ai thắng nhiều nhất, thì ngày hôm sau có thể được ra ngoài, thế nào?

Vương, Lý hai người mắt sáng rực lên:

- Trò chơi này có cả vận khí, lại đòi hỏi phải có đầu óc, tuyệt đối công bằng, chúng ta đều đồng ý!

- Hảo, cứ như vậy đi!

Trầm Côn tặc lưỡi nói:

- Mặt khác, ta cũng phải nói rõ, thời gian đấu một ván địa chủ không được quá lâu, phát hiện ai cố tình kéo dài thời gian, trong một tháng không cho ra ngoài, còn nếu các người đấu ngang tay, vậy phải xem bài ai cao mình hơn.

- Quyết định Đấu địa chủ thôi!

Hai vũ hồn cười ha hả, đập đập tay vào nhau nói:

- Chúng ta bây giờ đấu vài ván đi!

- Nói hay lắm, ta tráo bài, Vương lão huynh chia bài nhé!

Trầm Côn thể hiện đúng dáng vẻ cờ bạc ở Thiếu Lâm tự trước kia, cực kỳ hứng thú xáo bài.

Chứng kiến ba tên không tim không phé kia bắt đầu chơi Đấu địa chủ, Cổ Nguyệt Hà khàn giọng cầu xin:

- Ba vị, ba vị đừng đùa nữa, Thiên Khiển sắp đến rồi đó, các người nếu muốn chết thì hãy để cho ta chạy trốn được không?

Hoàn toàn coi như không nghe thấy gì, Trầm Côn hi hi ha ha ngả ra một chuỗi bài:

- Ba con bốn và một đôi năm!

- Ta ngả bài đây, mấy quân bài gần nhau hợp lại gọi là bộ đúng không, có thể áp chế bài của người à?

- Ai u, Vương lão huynh thông minh a, biết dùng bộ đấu với ta rồi!

Nghe bọn họ vừa chơi vừa trêu chọc nhau, Cổ Nguyệt Hà tuyệt vọng ngồi bệt trên mặt đất, lẩm bẩm:

- Rặt một lũ điên, Thiên khiển đã sắp tới rồi, mà các người thì...

- Lý lão huynh, người làm gì thế?

Không đợi Cổ Nguyệt Hà nói hết câu, Trầm Côn tức giận nhảy dựng lên:

- Dùng hai con Vương để đổi lấy bốn con Hai, người đừng có nói là ta dạy người đấu địa chủ đấy nhé, bản tăng khinh thường người!

- Ta đây dùng hai con Vương bắt bốn con Hai của người thì sao?

Trầm Côn yên lặng không nói gì, hai mắt lóe hung quang, ba người liên tục chơi mười ván, cuối cùng người thắng là Vương Kiêu, hắn đã chiếm được quyền đi ra ngoài ngày mai.

Lúc này Cổ Nguyệt Hà đã chui xuống dưới gầm bàn, vẻ mặt uể oải giống đang chờ chết, thấy ba người đã phân rõ thắng thua, lão cũng chẳng buồn nói thêm tiếng nào, lại càng không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào Trầm Côn, giống như đang nhìn một thằng điên.

- Ta tuyên bố, Minh Thiên Vương lão huynh được ra ngoài!

Trầm Côn mắt nhìn ra thế giới bên ngoài.

- Ha, thân thể của ta đã hồi phục rồi, A La cũng sắp khỏi hẳn, vậy ba vị lão huynh chậm rãi chơi tiếp nhé, ta đi tìm Kha Tây nói chuyện phiếm đây!

- Đi thông thả a!

Vương Kiêu cùng Lý Mục đứng dậy tiễn Trầm Côn, lúc đến bên cạnh bàn, Vương Kiêu đập đập vào người Cổ Nguyệt Hà:

- Lão tặc, bò ra đây, Thiên khiển mà tới thì đã sớm tới rồi!

Lý Mục cũng nói:

- Yên tâm ra đây đi, không việc gì đâu, người trốn trong thân thể Trầm Côn rồi, dù Thiên khiển đến thì cũng chẳng chết đâu mà sợ!

- Chắc là vậy rồi!

Cổ Nguyệt Hà cuối cùng cũng phản ứng.

- Với kinh nghiệm của ta, Thiên khiển thường giáng xuống ngay lập tức, mà các người vừa chơi hơn mười ván, Thiên khiển thế nào vẫn còn chưa tới?

- Có lẽ các thần tiên còn đang thương lượng?

Trầm Côn sờ sờ cằm:

- Trường hợp này có lẽ Lôi thần muốn đánh chết ta đây, có điều sư phó của ta ra mặt, mọi người liền ngồi xuống uống trà tâm sự, nên quên cả Thiên khiên rồi.

- Sư phó của người? Sư phó của người là ai mà ngăn được Thiên khiên?

Cổ Nguyệt Hà mở to hai mắt nhìn:

- Ta chưa nói cho người biết sao?

Trầm Côn chỉ chỉ đỉnh đầu:

- Ta có một sư phó...

Đang nói, một tiếng lôi điện ầm ầm vang lên, Thiên khiên chậm rãi giáng xuống, bất quá giống như Lý Mục nói, chỉ có thể khiến cho Trầm Côn cả người đau nhức, làn da cháy khét một mảng lớn, nhưng không phương hại đến tính mạng.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, Trầm Côn nhận ra với thương thế này hẳn chỉ cần an dưỡng mười ngày nửa tháng là khỏe lại, bất quá phòng ốc cùng đất đai xung quanh thì bị sét đánh đến tứ phân ngũ liệt, vô cùng thê thảm. Nhìn quang cảnh này Trầm Côn hoan hỉ phần chần suy nghĩ:

- Ai, một lần thiên khiên, bần tăng chỉ cần tu dưỡng hơn mười ngày nửa tháng là ổn, thế mà xung quanh lại bị hủy hoại không còn chút gì, ha ha, nếu như sau này gặp phải cường địch, bần tăng hay là bảo Cổ Nguyệt Hà gọi Thiên khiên về, ít nhất cũng tiêu diệt được một cái cao thủ vũ tông đỉnh phong!

Trầm Côn phát hiện, mẹ nó chứ, cỗ máy này vẫn có chút tác dụng, hẳn thậm chí còn nghĩ: Trước tiên phải tồn trữ năng lượng ba lượt Thiên khiên của Cổ Nguyệt Hà, lưu lại đối phó cường địch, chờ cho ba lần Thiên khiên tiêu hao hết, mình có thể đường đường chính chính sử dụng năng lực phong thủy.

Nghĩ đến đây hẳn vui vẻ bật cười. Có một loại người vận khí tốt đến mức kinh khủng, lúc người khác gặp chuyện không hay, hẳn đang vui vẻ, lúc người ta vui vẻ, hẳn đã vui đến tột độ, hận mình không thể đem hết tim gan phèo phổi ra mà cười cho đã, tỷ như, A Phúc.

Trải qua một đoạn đường buồn chán, A Phúc đã lấy được ba viên Phục Hoạt Thạch, bất quá hoan hỉ lúc đầu đã bị đối khát làm cho mệt mỏi đi. Chạng vạng chiều hôm nay, A Phúc mệt mỏi ngồi lên một khối đá lớn, thân hình mập mạp vô lực, tứ chi mềm nhũn, thở ra một hơi, một lúc lâu sau mới có khí lực tiếp tục hít thở:

- Cố gắng! Cố gắng!

A Phúc âm thầm cổ vũ mình, hung hăng nói:

‘A Phúc, trong doanh trại còn rất nhiều nữ binh xinh đẹp đang chờ người, đại thiếu gia thường nói có sức mạnh thì mới hấp dẫn, A Phúc người phải cố gắng lên a!’

Chính là hẳn lại lập tức tự nói với chính mình:

- Coi như xong rồi, A Phúc ơi, người đã hai ngày không ăn, hai ngày không uống, khổ sở thế này, chi bằng tự sát cho xong!

‘Ta phải vì nữ binh mà sống sót!’

‘Tự sát đi, không cần tiếp tục chịu khổ’

Cuộc tranh cãi diễn liên miên không dứt trong đầu A Phúc, bất quá, một lúc sau hẳn cũng đành buông xuôi, suy nghĩ cả nửa canh giờ, nhưng cũng không kết luận được nên làm thế nào, đành phải ngửa mặt hỏi ánh trăng:

- Hồi lão thiên, nếu người có thể cấp cho A Phúc một ít nước, A Phúc cũng không cần khó xử như vậy, đều là lỗi của người, người vì cái gì không đem nước đến cho ta a!

Trong lúc A Phúc đang gào thét, mấy bóng đen bỗng đột ngột xuất hiện, lạnh lùng nói:

- Người là ai? Vì sao lại xuất hiện bên trong lăng mộ Vương gia?

- Nước!

A Phúc mở màng mở mắt.

- Cho hẩn một ngụm nước!

Tên thủ lĩnh nhóm hắc y không kiên nhẫn nhú mày, nhìn nhìn đáng vẻ mệt mỏi vô lực của A Phúc, dứt khoát nói:

- Cho hẩn thêm một ít lương khô cùng nước uống, để hẩn mau ăn hết rồi nói!

Ăn hết năm sáu cân thịt nướng, lại uống hết mười túi nước lớn, A Phúc đã tỉnh táo trở lại, hẩn chắc chắn lưỡi, biểu hiện rất thống khoái.

- Hiện tại nói được chưa?

Thủ lĩnh hắc y lạnh lùng nói:

- Người chỉ là một người bình thường, tại sao lại tới nơi này?

- Ta...

A Phúc đảo mắt một cái, thuận miệng bịa chuyện:

- Ta là người Xích Tiêu thành, nghe nói nơi này xuất hiện bảo bối, liền lên vào tìm bảo.

- Nói bậy!

Hắc ảnh cười lạnh nói:

- Lăng mộ Vương gia có độc vân bao phủ, còn có phong thủy pháp trận của Thiên Cơ Môn, người chỉ là người dân bình thường, sao có thể lên vào?

- Bởi vì ta tên Vương đại thúc, là người họ Vương a!

A Phúc đáp vô cùng hợp tình hợp lý.

- Ông nội của ta chính là con thứ của Vương gia, trước đây ta đã từng tới lăng mộ, sau này tuy bị trục xuất khỏi Vương phủ, chính là cách thức xuất nhập lăng mộ ta không có quên!

- Người có bản đồ lăng mộ không?

Ngữ khí hắc ảnh vô cùng kích động. A Phúc cẩn thận đánh giá người này, phát hiện không phải là tướng lĩnh trong tay Trầm Côn, cũng chẳng giống bọn hòa thượng Đại Bồ Đề tự, có lẽ cũng chẳng đáng gì đến Bạch Tiên Nhi và Ca Thư, mấy người này chắc là những kẻ mạo hiểm, nghe nói trong lăng mộ có bảo bối nên vào trộm bảo!

Nghĩ đến đây, A Phúc nhỏ giọng nói:

- Ta không có bản đồ, bất quá ta biết đường.

Bản đồ Trầm Côn giao hẩn đã sớm nhớ kỹ.

- Người biết đường là tốt rồi!

Hắc ảnh không có bản đồ lăng mộ, đã lạc đường khá lâu trong hoang sơn dã lĩnh này, giờ phút này hẩn vui mừng vỗ vỗ vai A Phúc, cười nói:

- Nhìn đáng vẻ của người, một mình đi lại chắc rất khó khăn, vậy làm người dẫn đường cho chúng ta thì tốt, tiền thuê tuyệt đối không thấp đâu!

- Dẫn đường? Vậy người có cấp cơm cho ta không?

- đương nhiên rồi!

Hắc ảnh cười ha hả:

- Hơn nữa chúng ta sẽ đảm bảo an toàn cho người!

A Phúc không chút do dự đứng lên, nhanh chóng gia nhập vào nhóm hắc y.

Mấy người vừa đi được một lúc, hắc ảnh bỗng nhiên tách mở dây đeo phía trên chiến giáp, lấy ra một cái chìa khóa nhỏ có đánh số, lần lượt vạch theo ba trăm mười hai chữ số khắc trên bề mặt chiến giáp, sau đó trên miếng lót vai trong áo giáp đột nhiên hiện ra một lỗ nhỏ, vừa vặn để tra chiếc chìa khóa.

A Phúc còn đang kỳ quái nghĩ không biết hắc ảnh đang làm cái gì, chỉ nghe rắc một tiếng, miếng đệm vai trên người hắc ảnh nứt ra, không ngờ chỗ đó lại là nơi chứa bảo bối bí mật, bên trong hiện ra một khối đá màu đậm kim.

- Vương hướng đạo!

Hắc y nhân chỉ vào hòn đá, cười nói:

- Trong lăng mộ hẳn là có mấy hòn đá như vậy, người đã gặp qua chưa?

Hòn đá kia không ngờ lại là...

Phục Hoạt thạch!

A Phúc nuốt ngụm nước bọt, cười nịnh nói:

- Ta chưa từng thấy qua hòn đá giống như vậy, nó dùng để làm gì?

- Nga, người chưa thấy qua thì thôi.

Bóng đen thần nhiên nói lấy lệ:

- Ha ha, tối hôm qua ta nhặt được ở gần đây, cũng chưa biết là có tác dụng gì.

Người không biết ư? A Phúc trong lòng thầm bĩu môi, người dùng thủ đoạn thần bí như thế để cất hòn đá, còn dám nói là không biết tác dụng của nó? Coi ta là người ngu sao, ách, tuy rằng Vương đại phúc ta thoát nhìn quả thật hơi ngốc.

163. Chương 161: Ngũ Sắc Thạch

Gạch ngói vỡ vụn tung tóe.

Lưu lại ít bạc giúp những dân thường gặp nạn, Kha Tây đành phải đưa Trầm Côn đến một lữ điểm nhỏ trong thành. Tại lữ điểm, theo hướng dẫn của Cổ Nguyệt Hà, lão tiếp tục trị thương thế cho Trầm Côn cùng A La.

- Ha, rốt cuộc đã sống lại!

Khi trời vừa sáng, Trầm Côn cố gắng mở to hai mắt, lại phát hiện muốn mở mắt ra cũng phi thường khó khăn, mi mắt hắn giống như bị ngàn cân đè lên, thân thể nặng nề như đá tảng, điểm chết người chính là toàn thân đau nhức kịch liệt, giống như đã bị cho lên chảo rán cả đêm, toàn thân đều bị nướng chín.

Đây là di chứng do thiên khiển lưu lại, chỉ có thể dựa vào bản thân Trầm Côn nghỉ ngơi từ từ hồi phục, không có ai có thể giúp được hắn.

Lại nhắm mắt điều tức thêm chốc lát, hắn một lần nữa cố gắng mở mắt ra. Ah, @\$### hắn thấy mình đang nằm ở trên một cái giường nhỏ sạch sẽ, A La đang dựa người ngồi trên một cái giường không xa, trông con người màu trắng đang chớp chớp nhìn vào Trầm Côn.

Tròng mắt trắng dã, là đang xem thường hắn sao? Sao chuyện này tới qua hắn lại không phát hiện ra, Trầm Côn xoa nhẹ hai mắt, tập trung nhìn kỹ, đúng vậy, A La, ánh mắt nàng đã hoàn toàn biến thành màu trắng, mái tóc cũng không còn màu đen bóng mượt như xưa, mà hoàn toàn trở thành màu trắng như tuyết.

- Mỹ nữ, làm sao người lại như thế này?

Trầm Côn kinh hãi hỏi.

- Ta chỉ là một hoàng Nguyên vũ tông, lại dùng một chiêu đánh chết hơn chục đệ tử Thiên Cơ môn, nên giờ phải trả giá

Chẳng lẽ là như vậy? A La vốn xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, có điều bây giờ mái tóc cùng ánh mắt bạc trắng như tuyết khiến cho nàng thêm phần yêu dị đáng sợ, có chút giống nữ tinh linh trong truyền thuyết phương Tây, đẹp thì vẫn đẹp, nhưng lại có cảm giác không giống với con người.

- Tốt rồi, đừng nói chuyện đó nữa!

A La nhắm hai mắt lại, cười lạnh nói:

- Chúng ta đều đã bình an, có điều những chuyện xảy ra tối hôm qua trước lúc ngươi hôn mê là như thế nào? Nói đi!

- Tối hôm qua?

Trầm Côn mơ hồ liếm môi, tựa hồ trên đó còn vương lại cái gì đó,

Là hương thơm, hắc hắc tỉnh ngộ.

Hắc, hắc

Hắc, hắc

Hắc, hắc! Tối hôm qua hình như bản tăng đã cố tình hôn A La thì phải a! Trong lòng Trầm Côn có chút đắc ý, bất quá hắc hắc lại giả ngốc nói:

- Ta tối hôm qua đã làm việc gì sao? Ai nha ta tại sao lại chẳng nhớ gì cả, mỹ nữ, cho ta chút gợi ý được không?

- Ngươi còn dám giả ngốc trước mặt ta!

A La cầm gối đập vào đầu Trầm Côn, mắng to:

- Ngươi, cái đồ vô sỉ kia, thừa dịp ta trúng độc, lại dám, lại dám...

Nàng dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, hai chữ “cường hôn” này bất kể thế nào nàng cũng không thốt lên được. Chính là tên tặc hòa thượng Trầm Côn này lại còn trừng mắt, ủy khuất nói:

- Này, này, mỹ nữ phải nói rõ cho ta biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mới sáng ra đã muốn đại chiến bằng gối với ta? Ngươi lập tức nói cho rõ ràng, bằng không bản tăng với ngươi trở mặt!

- Ngươi, ngươi!

A La vừa tức vừa thẹn,

- Tên quỷ xấu xa đáng chết không thể tha, ngươi dám cưỡng..., dám cố tình khinh bạc ta!

- Khinh bạc? Ta khinh bạc gì ngươi nào?

Trầm Côn vẫn cố giả ngu:

- Mỹ nữ, ngươi đừng vu oan giá họa, ít nhất cũng phải nói rõ cho ta biết chuyện gì xảy ra đã chứ? Trước tiên nói xem, ta dùng cái gì khinh bạc ngươi, lại khinh bạc chỗ nào của ngươi, cụ thể khinh bạc trong thời gian bao lâu, độ mạnh yếu thế nào, dưới hoàn cảnh nào?

Sắc mặt A La càng lúc càng đỏ, chuyện tối qua nàng nghĩ còn không dám nghĩ, làm sao còn dám kể lại nữa chứ!

Chứng kiến dáng vẻ thẹn thùng của A La, Trầm Côn trong lòng bỗng nhiên có cảm giác sung sướng muốn bay lên, lá gan cũng theo đó lớn hơn, miệng càng khoác lác dữ hơn:

- Ai nha, ta hình như nhớ được một chút,

Trầm Côn làm bộ đang suy nghĩ, chậm rãi miêu tả lại chuyện tối hôm qua:

- Tối hôm qua người nằm trên giường, khuôn mặt hướng về phía ta, mà ta nhẹ nhàng chạm vào bờ vai của người, tay kia thì nhẹ nhàng gạt sợi tóc trên mặt người, làm lộ ra dưới lớp lụa mỏng một mảng trắng da thịt trắng như tuyết.

- Không được nói nữa!

A La hoảng sợ nhảy dựng lên, đem chăn bông trùm kín đầu Trầm Côn, hung hăng đập hấn hai quyền. Nàng vốn là thừa hưởng nền giáo dục phong kiến Cửu Châu, dưới lễ giáo thông thường, làm sao chịu được cái loại miêu tả “Tình tề” như vậy? Phải nói rằng, Trầm Côn chính là lão bản bí mật của thư viện sách đen trong Thiếu Lâm tự, dân thư “Kim Bình Mai”, “Bạch Khiết” và các tác phẩm kinh điển tương tự hấn nhắm mắt cũng kể lại được, ngoài ra hấn còn thông thuộc cổ kim chính tà nội ngoại các loại chuyện tình cảm, nếu hấn có ý nghĩ muốn trêu chọc một vị đại tiểu thư, thì bất kể vị tiểu thư nào trên đất Cửu Châu cũng xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cả người khô nóng, ách, còn có xuân tâm bừng bừng trời dậy.

Nắm tay mềm mại đánh vào ngực Trầm Côn, tuy còn cách một lớp chăn công, nhưng Trầm Côn cảm thấy giống như nàng đang kích thẳng vào trái tim hấn. Nhịp tim tăng tốc vù vù, hấn cũng không rõ can đảm ở đâu đang kéo tới, càng ngày càng to gan lớn mật chẳng sợ trời đất gì nữa. Hấn kéo tấm mạng che mặt của A La xuống, xoay người nằm đè lên nàng.

Sau đó Trầm Côn nhẹ nhàng hôn lên mặt A La.

- La Khiết Nhi tỷ tỷ!

Đây là lần đầu tiên Trầm Côn gọi tên của A La, vẻ mặt của hấn nghiêm túc khác thường.

A La choáng váng, hai tay che kín mặt:

- Người, người muốn nói cái gì? Đừng nói nữa, đừng nói!

Ánh mắt Trầm Côn thẳng thắn nhìn sâu vào trong mắt nàng, tha thiết nói:

- Tối hôm qua người thay ta chịu ba mươi ba nhát dao luân hồi, ta nợ người ba mươi ba cái mạng.

- Đừng nói vậy!

A La ý thức được Trầm Côn vẫn còn muốn nói nữa, nàng giãy dụa muốn đứng lên, chính là Trầm Côn đang nằm trên người nàng, không khoan nhượng đè hai tay nàng xuống, hai người dán sát cùng một chỗ, A La không biết tại sao khí lực toàn thân hoàn toàn mất đi, muốn vùng dậy lại không có lực, muốn thoát ra cũng không thoát nổi sức nặng của hấn, mà Trầm Côn vẫn tiếp tục nói:

- Vậy người có nguyện ý trở thành

- Trầm tướng quân, đã thức chưa?

Đột nhiên đúng lúc đó, Kha Tây đẩy cửa bước vào, chứng kiến tư thế đáng xấu hổ của hai người, lão mỉm cười:

- Nga, thật có lỗi, đã quấy rầy việc tốt của hai vị rồi!

Trầm Côn tức giận đến mức muốn nổ phổi, hận không thể rút gân lột da lão quỷ, ném lão xuống mười tám tầng Địa ngục.

Cơ hội ngàn năm có một của ta. Hấn thầm nói, bản tăng tâm tâm khổ khổ mãi mới tạo nên được không khí lãng mạn thế này, A La cũng sắp đầu hàng rồi, chỉ cần thêm một câu nữa thôi, chỉ cần vài giây nữa thôi! Kết quả cơ hội của ta bị lão quỷ người một tay phá nát, là cố tình không muốn cho bản tăng nói ra hay sao!

Xây mười tòa miếu cũng chẳng bằng phá vỡ giây phút tổ tình của đôi uyên ương, Kha Tây người, đồ vô đức, đồ đại đại thất đức kia!

Mặc kệ Trầm Côn hậm hực đến nghiêng răng nghiêng lợi, A La sớm đã nhảy dựng lên, chỉnh sửa lại quần áo, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài. Mà Kha Tây bình thản mỉm cười, dáng vẻ hết sức thản nhiên nói:

- Ha ha, mặc dù quấy rầy chuyện tốt của hai vị, Kha Tây thấy thẹn trong lòng, bất quá vẫn cần khuyên người một câu, tuy việc tạo ra nòi giống kế thừa hương hỏa vốn là đạo lý làm người. Nhưng bây giờ trời sáng đất quang, bạch nhật tuyên dâm là có lỗi với trời đất!

-...

Trầm Côn chậm rãi dựng ngón giữa lên.

Ấn, là bốn ngón tay mới đúng, vì sâu trong thế giới linh hồn của hắn, ba tên vũ hồn đang chơi trò đấu địa chủ, mỗi tên một tay cầm bài, một tay dựng ngón giữa lên, trong khi bốn cái đầu còn không thèm ngẩng lên nữa.

Cơ hội khó khăn lắm mới gặp lại bị Kha Tây hủy diệt, Trầm Côn tức giận muốn thả Cổ Nguyệt Hà ra đập cho Kha Tây một trận, chính là nhìn lại dáng vẻ của lão, hắn ngạc nhiên ngẩn ra.

Trong ấn tượng của Trầm Côn, dù khuôn mặt của Kha Tây lúc nào cũng sưng tấy đầy mụn nước, nhưng lão cho tới bây giờ, đều là tinh khí mười phần, khí chất mờ ảo gần như quỷ dị, có điều bây giờ nhìn kỹ, nhìn Kha Tây giống như trong nháy mắt đã già đi mấy chục tuổi, mái tóc màu xám đã trở nên bạc trắng, khuôn mặt sưng tấy khiến các mụn nước vỡ tung, tạo nên những vết sẹo vô cùng đáng sợ, cước bộ lão thì phiêu phũ, tựa hồ nguyên khí đã mất hết.

Bộ dạng giống như người sắp hết dương thọ, đang đợi thần chết đến gọi vậy.

- Kha lão huynh, người đây là...

Trầm Côn thật sự cũng không biết phải nói thế nào với lão già sắp chết

Cái này!

- Ha ha!

Kha Tây cười cười, hơi có chút tự giễu:

- Tối hôm qua người mời Cổ Nguyệt Hà lão tổ tông đi ra, bảo ta dù bằng bất cứ giá nào, dù phải trả bằng sinh mệnh, cũng phải cứu người và A La.

Tối hôm qua, vốn nguyên khí của lão đã tổn hao nhiều, lại liều mạng chữa thương cho Trầm Côn và A La, giờ phút này chỉ đơn giản giải thích qua loa một chút, sau đó thả mình xuống giường, nằm thẳng cẳng.

- Trầm tướng quân chớ trách, ta thật sự là đứng không nổi nữa.

Kha Tây cười cười xin lỗi.

- Không có việc gì, không việc gì!

Trầm Côn vội vàng đứng lên:

- Đúng rồi, lão đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí, không nên vội vàng nằm xuống, mà nên đả tọa một lát, để ta đỡ người dậy.

Ngồi sao? Kha Tây trong chớp mắt sắc mặt xám như tro tàn, cười khổ nói:

- Trầm tướng quân có lẽ không biết, ta trước kia bị chấn thương, xương cột sống không thể gập được, cả đời không xoay được người, cũng không thể ngồi.

Trầm Côn lắp bắp kinh hãi.

- Ha ha, đừng nói chuyện này nữa, ta tới nơi này, là có vài chuyện muốn cầu tướng quân.

Kha Tây nghiêm mặt nói:

- Trầm tướng quân, Cổ Nguyệt Hà lão tổ vì sao lại xuất hiện cùng một chỗ với người, lão tổ không cho hỏi, ta cũng không dám hỏi, chỉ là muốn thỉnh giáo một chút, sau này quan hệ giữa người và Thiên Cơ môn chúng ta là như thế nào?

Ngầm ý của những lời này là: Trầm Côn người đã nắm lão tổ Thiên Cơ môn trong tay, vậy người có thể ép Kha Tây ta thoái vị, tự mình trở thành Thiên Cơ môn môn chủ?

Nếu Trầm Côn để Cổ Nguyệt Hà ra mặt, đúng là có năng lực khống chế Thiên Cơ môn. Bất quá hắn không muốn làm như vậy. Hắn cười hì hì nói:

- Quan hệ của chúng ta sau này có thể nói như thế này, người nghe xem có được không? Ta ở Triệu quốc xây dựng lại Vô Ma Nhai, sau này Thiên Cơ môn và Vô Ma Nhai là sát thế liên minh, cùng chung vinh hoa phú quý, cùng nhau trừ hoạn nạn. Vô Ma Nhai chúng ta mỗi khi gặp khó khăn, Thiên Cơ môn các người sẽ tận tình giúp đỡ, thế nào?

Kha Tây nở nụ cười, lão nghe ra Trầm Côn không có ý muốn độc chiếm Thiên Cơ môn, cảm kích nói:

- Hảo, từ nay về sau, Vô Ma Nhai và Thiên Cơ Môn uống máu ăn thề, anh em một nhà sống chết có nhau!

Nói xong lão nhũ mảy:

- Còn có một việc, hôm qua ta cảm ứng được mộ phần Cổ Nguyệt Hà lão tổ xảy ra sự cố, ta đã đến lăng mộ Vương gia một chuyến, chính là lại thấy rất nhiều hòa thượng Đại Bồ Đề tự.

Trầm tướng quân có biết những hòa thượng đó đang định làm gì không? A, nguyên khí của ta đã tổn hao quá nhiều, không thể tự mình xem quẻ được nữa!

- Còn không phải là việc do ngày “Thần diệt” đó gây ra hay sao!

Nhắc tới Đại Bồ Đề tự, Trầm Côn tức giận muốn phát tác.

- Tứ đại truyền thuyết đều bị người ta đánh cho tàn phế, những hòa thượng đó đến để tìm Phục Hoạt thạch của Độc Phật, cấp cho Thích Già

- Bồ Đề chữa thương! Thích Già Bồ Đề bị thương?

Ánh mắt Kha Tây sáng lên, cười to nói:

- Ha ha, con lừa ngốc đó cũng có ngày này sao!

- Ô, lão huynh cũng chán ghét cái lão Thích Già Bồ Đề sao?

Trầm Côn mắt nhỏ cũng sáng trưng.

- Thực không dám dấu, kẻ làm chấn thương cột sống của ta, chính là sư tỷ của Thích Già Bồ Đề!

Cảm thấy Trầm Côn có vẻ không biết sư tỷ của Thích Già Bồ Đề là ai, Kha Tây giải thích:

- Thích Già Bồ Đề nguyên danh là Huyền Chân, cùng với Huyền Si, Huyền Khổ, Huyền Đức, bốn nhà sư pháp danh chữ Huyền mạnh nhất Đại Bồ Đề tự, đều xuất thân từ Nữ oa cung, nghe nói họ được tiên nhân Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ điểm, cho nên trong pháp danh mới có một chữ Huyền. Sư tỷ hắn tên là “Huyền Minh Thánh Nữ” là một đầu mục trong Nữ Oa cung.

- Huyền Minh Thánh Nữ, Nữ Oa cung!

Trầm Côn dụng tâm nhớ kỹ hai cái tên này, sau đó mỉm cười nói:

- Nếu chúng ta đều là cừu nhân của Đại Bồ Đề tự, như vậy cũng tốt, hắc hắc, vậy chúng ta hãy thương lượng xem, có nên liên thủ cấp cho Đại Bồ Đề tự một chút giáo huấn không?

- Việc này!

Kha Tây do dự trong chốc lát, uyển chuyển nói:

- Trầm tướng quân, tình thế Thiên Cơ môn hiện nay người cũng thấy rồi, mấy vị trưởng lão đều bị thương, đệ tử bình thường quanh đây cũng chết hơn phân nửa.

Môn chủ là ta đây cũng chẳng bằng ai, thực không dám dấu, tối qua sau khi cứu tướng quân, vết thương cũ của ta lại tái phát, Cột sống đau nhức như bị lửa thiêu, động một chút cũng đau đến mức tê tâm liệt phế a!

- Lão huynh, rốt cuộc người bị tổn thương gì?

Trầm Côn cau mày nói:

- Nếu ta đưa Cỗ Nguyệt Hà ra, lão có thể chữa khỏi được không?
- Tồn thương của ta không phải do phong thủy sư tạo ra, không có cách nào chữa khỏi a!

Kha Tây thở dài nói:

- Vết thương này cũng có từ lâu lắm rồi, bắt đầu phải nói từ tứ huynh đệ Kha gia chúng ta, ha ha, tứ huynh đệ chung ta tên rất dễ nhớ, lần lượt là Đông Nam Tây Bắc, đại ca ta là Kha Đông, nhị ca Kha Nam, tiểu đệ Kha Bắc, ta là thứ ba, Kha Tây!
- Nhị ca của ngươi kêu Kha Nam.
- Đúng vậy, tên này có gì không đúng sao?
- Không có gì, ha ha, ở quê cũ của ta có một tên tiểu tử quái đản, cũng tên là Kha Nam!
- Nga, chắc là trùng tên thôi!

Kha Tây cười cười, tiếp tục nói:

- Vết thương của ta, muốn làm rõ phải bắt đầu từ nhị ca Kha Nam của ta, nhị ca ta trời sinh thiện lương, thông tuệ sáng suốt, là người được cả nhà cưng chiều hết mực, nhưng lại mang trong mình một vũ hồn vô cùng độc ác, tên là “Nhất lộ huyết lộ” (con đường bằng máu), Nhất lộ huyết lộ có đặc điểm là cấp cho chủ nhân U Minh sát khí, khiến cho số mệnh những người xung quanh thay đổi - trở thành số mệnh chịu khổ mà chết. Nói trắng ra là, chỉ cần Kha Nam xuất hiện, nhất định xuất hiện huyết tinh án mạng, hắn đi đến nơi nào, là nơi ấy chắc chắn có người chết.

Khóe miệng Trầm Côn co quắp lại.

- Trầm tướng quân không thoải mái sao?
- Không có việc gì, lão cứ nói tiếp đi.
- Ai!

Kha Tây thở dài:

- Khi được ba mươi tuổi, nhị ca của ta không biết đã hại chết bao nhiêu người, vì không muốn hấn hại chết người lương thiện. Huynh đệ chúng ta đã mấy lần liên thủ giam nhị ca trong một tòa mật thất, có điều chúng ta cũng không biết, vũ hồn của nhị ca quá tà môn, đã khắc chết thủ vệ canh chừng, theo kế hớ bí mật chạy thoát. Ba huynh đệ chúng ta suốt đêm đuổi theo, nhưng có biết đâu, khi tìm thấy nhị ca, hắn đã chạy một mạch tới Xuất Vân Hải Thành ở Đông phương, lại còn sa vào tình yêu với một nữ nhân.

Thật là trời gây nghiệp chướng a! Nếu như nữ nhân kia chỉ là người thường, ba huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ mừng cho nhị ca cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, cho hấn thành thân là được, ai biết đâu nữ nhân kia lại là đệ tử Huyền Minh Thánh Nữ của Nữ Oa cung. Huyền Minh là ni cô, không cho phép đệ tử cùng tục nhân yêu nhau, lại muốn mạnh mẽ chia rẽ nhị ca cùng nhị tẩu của ta! Ai! Lúc ấy huynh đệ chúng ta cũng là tuổi trẻ khí thịnh, cùng Huyền Minh Thánh Nữ đánh một trận.

Kha Tây thở dài:

- Trận chiến ngày đó, tiểu đệ ta còn là nhi đồng chưa thành niên, vừa động thủ đã bị lão tặc Huyền Minh bắt được, mà đại ca ta trời sinh tính phong lưu, trước mặt Huyền Minh trên trọc vài câu, kết quả bị mụ ta xé nát da mặt, thành quái vật người không ra người quỷ chẳng ra quỷ, cuối cùng chạy trốn ra hải ngoại, còn nhị ca ta bị bắt, chịu tra tấn dã man mà chết.
- Còn lão thì sao?

Trầm Côn say sưa lắng nghe, lên tiếng hỏi:

- Lúc ấy ta đã hai mươi sáu tuổi, đã bái nhập Thiên Cơ môn, nói đến đây ta lại thấy thẹn với ba vị huynh đệ, trong trận chiến đó, ta biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Huyền Minh, liền đem theo tín vật của một lão bằng hữu, cũng là đệ nhất phong thủy sư lúc bấy giờ: Hàn Sơn lão nhân.

Kha Tây hồi hận tiếp:

- Nhìn thấy tín vật của Hàn Sơn lão nhân, Huyền Minh nể mặt buông tha cho ta, nhưng mụ ni cô độc ác, lại dùng một khối đá đè lên lưng ta, khiến ta trở thành phế nhân cả đời không thể xoay người!

Nói xong, Kha Tây vén hắc bào sau lưng lên, lộ ra một hàng sẹo kéo dài từ cổ xuống tận xương cụt, trên lưng Kha Tây như được dán một lớp đá năm màu thanh, hồng, bạch, lam, lục, giống hệt một cái mai rùa đặt trên lưng lão, lại cũng giống thạch cao đắp trên phần xương gãy, khiến cho xương cột sống của hắn mất đi năng lực uốn cong.

Trầm Côn nhin không được vươn một ngón tay ra, khẽ chạm vào khối đá một chút, kết quả thấy khối đá lạnh như một khối huyền băng vạn năm, cứng rắn như kim loại qua vạn lần tôi luyện, suýt nữa làm ngón tay Trầm Côn bị thương. Có thể tưởng tượng sống với một khối đá như thế trên lưng, Kha Tây đã phải chịu bao nhiêu nỗi khổ cực.

Bất quá khi ngón tay chạm vào khối đá kia, Trầm Côn bỗng nhiên trong lòng chợt động, mắt nhỏ liền phát sáng.

- Đây là khối đá Huyền Minh cấp cho!

Kha Tây không lưu ý biểu hiện của Trầm Côn, vẫn tiếp tục tới:

- Ba mươi một năm qua, khối đá kia đã dung hợp với máu thịt của ta, trở thành một bộ phận của thân thể, ta không có biện pháp khom người, cũng không cách nào ngồi xuống, hơn nữa khối đá kia nghe nói là một trong những phiến đá Ngũ sắc còn sót lại sau khi vá trời của Nữ Oa, đã có linh tính, nên nó không ngừng tra tấn linh hồn ta, để ta không lúc nào bình an, đêm đêm cũng vô pháp ngủ ngon!

Nói đến chuyện thương tâm, Kha Tây ảm đạm đăm đăm ngực:

- Nếu không phải Thiên Cơ môn có quá nhiều sứ mệnh, đại thù của ba huynh đệ còn chưa báo, ta thật sự không muốn sống nữa, bất quá nhiều lúc, ta cũng định uống rượu độc, chỉ mong chết cho nhanh để được giải thoát!

- Lão huynh,

- Không cần khuyên nhủ ta, để ta phát tiết một chút là được rồi.

- Cái kia, ta không có ý khuyên bảo gì lão.

- Vậy sao? A, ta minh bạch ý tứ của tướng quân rồi, chuyện mất mặt thế này không nên nói ra, ha ha, đường đường là môn chủ Thiên Cơ môn lại khóc thế này, quả thật là chuyện dọa người a.

- Ta cũng không bảo lão dọa người a.

- Nga, ta đã biết, tướng quân muốn cam đoan, sẽ không tiết lộ bí mật này, ha ha, không cần, Kha Tây tin tưởng vào nhân phẩm của tướng quân.

- Lão huynh, người nghe ta nói hết đã, được không?

Trầm Côn ngồi xổm xuống, hai mắt trợn trắng dã, vẻ mặt vô cùng ai oán.

- Tướng quân rốt cuộc muốn nói cái gì?

Kha Tây ngây ngẩn cả người.

- Ta nói muốn làm một ít giao dịch, thế nào?

Trầm Côn cười hì hì điểm lên Ngũ Sắc thạch nói:

- Thứ này lão giữ cũng vô dụng, chỉ đáng một đồng tiền, hay là bán cho ta đi!

Sắc mặt Kha Tây trong nháy mắt thay đổi. Lão vừa nãy đã nói, khối Ngũ Sắc thạch này vốn thuộc về Nữ Oa cung, là linh vật thần thoại trong truyền thuyết. Hơn nữa đang dung nhập vào huyết nhục của Kha Tây, Trầm Côn muốn dùng một đồng mua khối đá này, chẳng phải là dùng một đồng mua cái mạng của lão sao?

Đây không phải là muốn làm nhục Thiên Cơ môn môn chủ sao?

- Ai nha, nhìn sắc mặt của lão huynh kia, hiểu lầm rồi!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ý của ta là, ta sẽ lấy khối đá kia xuống cho lão, sau đó lão bán lại cho ta!

- Trầm tướng quân đừng nói giỡn!

Sắc mặt Kha Tây vẫn là cực độ khó coi:

- Ta vừa mới nói qua, tảng đá kia là của Nữ Oa cung, là do Huyền Minh tặc ni ‘ban cho’ ta, cả thiên hạ này, trừ Huyền Minh ra, không có bất kỳ người nào có thể gỡ ra khỏi lưng ta.

- Chuyện này cũng không nhất định nha!

- Hừ, xem ra Trầm tướng quân không biết thực lực của Huyền Minh rồi!

Kha Tây lạnh nhạt nói:

- Ta nói cho người biết, Huyền Minh là sư tỷ Thích Già Bồ Đề, thực ra, toàn bộ võ công của Thích Già Bồ Đề đều do Huyền Minh truyền thụ, mẹ tặc già kia đã sống hơn sáu trăm năm, sớm đã cường đại đến mức người thường như chúng ta không thể tưởng tượng được!

- Vậy cũng nên thử một lần xem sao...

Trầm Côn mi mắt nheo nheo, không để ý sắc mặt Kha Tây, vươn hai tay, nhẹ nhàng đặt lên khối đá ngũ sắc. Theo động tác của hắn, ‘rắc’ một tiếng, khối Ngũ Sắc thạch hào quang rực sáng, quang hoa năm màu trên khối đá không ngừng phát ra, tựa hồ đang muốn kháng cự lại cái gì.

Kha Tây trong khoảnh khắc ấy cũng đột nhiên cảm giác được, lưng hắn bỗng nhiên thoải mái một chút, gánh nặng mấy chục năm qua lập tức được giảm bớt.

- Trầm tướng quân...

- Thế nào? Có bán không?

Trầm Côn cười híp mắt, lấy ra một đồng tiền, hươ qua hươ lại trước mặt Kha Tây.

Kha Tây vô cùng kinh ngạc, thủ đoạn của Huyền Minh đáng sợ là thế mà Trầm Côn lại có khả năng phá vỡ, lão theo bản năng gật đầu:

- Bán!

Vừa nói xong, Trầm Côn đã hai tay chế trụ Ngũ Sắc thạch trên người, cười hắc hắc, chậm rãi nhấc lên.

Xoạt, xoạt, xoạt!

Chỉ nghe liên tiếp âm thanh xé rách vang lên trên lưng Kha Tây, từng luồng máu tươi từ nơi tiếp xúc giữa khối đá và làn da Kha Tây chậm rãi chảy ra.

Tảng đá kia sớm đã dung hợp với huyết nhục Kha Tây, sau khi tách ra, đã kéo rách một lớp da của lão. Nhìn khối Ngũ Sắc thạch rời khỏi lưng mình, Kha Tây quên cả đau đớn, lão chỉ cảm thấy tột đỉnh rung động và mừng rỡ như điên!

- Trầm tướng quân, người, người quả thật có thể phá giải thủ đoạn của Huyền Minh!

Lão thiên a!

Điều này sao có thể?

Huyền Minh là lão quái vật sống tới sáu trăm năm, sớm đã trở thành tồn tại tối cao không thể động đến trong truyền thuyết, ai biết đâu Ngũ Sắc thạch của mẹ, lại bị Trầm Côn dễ dàng gỡ xuống.

Việc này, Kha Tây không tin, ngay cả Thích Già Bồ Đề cũng không thể tin, coi như dù Huyền Minh có đích thân tới, cũng chỉ có nước kinh ngạc trợn mắt lên mà thôi.

Có điều bọn hắc không tin thì sao! Chỉ trong mười mấy giây, Trầm Côn đã nhấc được Ngũ Sắc thạch lên, đó còn là hắc lo lắng cho Kha Tây, nên động tác thập phần nhẹ nhàng chậm rãi.

- Hắc hắc, quả nhiên là bảo bối nha!

Lau sạch vết máu trên Ngũ Sắc thạch, Trầm Côn giơ cao lên, để ánh mặt trời chiếu thẳng vào khối đá rồi nhìn, chỉ thấy Ngũ Sắc thạch chỉ dày có một tấc, nhưng lại rộng lớn che khuất được cả tấm lưng của một nam nhân trưởng thành, khối bảo bối lớn như vậy, chỉ cần gia công thêm một chút, có thể làm thành một khối bối giáp (giáp che lưng), tuyệt đối là phòng ngự bậc nhất.

- Trầm tướng quân!

Kha Tây quên cả việc thưởng thức cảm giác nhẹ nhõm trên lưng, cũng chẳng thèm ngắm Ngũ Sắc thạch, lão cả kinh nói:

- Tướng quân, rốt cuộc ngài đã làm thế nào?

- Cái này sao, hắc hắc...

Trầm Côn đem khối Ngũ Sắc thạch cất kỹ, ngẩng đầu cười:

- Thiên cơ bất khả lộ!

Thiên cơ chó má gì! Thật ra đó là tác dụng của “Hồn Kinh”, mà mấu chốt là, khi Trầm Côn chạm vào Ngũ Sắc thạch, cảm thấy khối đá truyền đến một chút linh tính.

Khối Ngũ Sắc thạch không hổ là thông linh bảo vật của Nữ Oa cung, nó hàng năm hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, lại cùng Kha Tây tiếp xúc thiên mệnh, nên đã tự mình có linh tính, hoặc là nói, nó đã không còn là một khối đá vô tri, mà đã trở thành một sinh mệnh độc lập. Chính vì cảm nhận được chút linh tính ấy, Trầm Côn mới chợt nghĩ: Nếu khối đá có linh tính, thì cũng được tính là linh hồn, vậy thì...“Hồn Kinh” có ảnh hưởng tới nó được không? Vừa nghĩ đến đây, Trầm Côn liền thử, Ngũ Sắc thạch quả nhiên chịu ảnh hưởng của “Hồn Kinh”, khẽ động một chút, vì thế, Trầm Côn liền không chút khách khí, dùng một đồng tiền mua luôn khối đá kia, cũng thuận tiện trị thương cho Kha Tây luôn.

Giúp Kha Tây băng bó vết thương xong, mắt nhỏ Trầm Côn nhấp nháy, tươi cười hỏi:

- Lão huynh, hiện tại cảm giác thế nào?

- Ha ha, toàn thân thoải mái!

Kha Tây không để ý đến thương thế, chậm rãi xoay người, lại cố gắng ngồi dậy, rồi cười to nói:

- Hơn ba mươi năm nay, rốt cuộc lại có thể ngồi được rồi.

- Hắc hắc, như vậy là tốt rồi...

Trầm Côn lập tức vươn tay:

- Vậy đưa tiền đây!

Kha Tây sững sờ hỏi:

- Tiền gì?

- Tiền trị bệnh đó!

Trầm Côn còn ra vẻ thành thật nói:

- Vừa rồi ta đã trả ngươi một đồng tiền để mua Ngũ Sắc thạch, chính là lão huynh, ta dù sao cũng đã trị khỏi thương thế cho lão, lão ít nhất cũng phải trả đồng tiền vừa rồi cho ta, rồi thuận tiện trả thêm mấy vạn đồng phí trị thương nữa chứ?

Kha Tây kinh ngạc bật cười:

- Mấy trăm vạn thì ta không có, bắt quá...Trầm tướng quân không phải muốn trừng phạt Đại Bò Đê tự sao? Bây giờ ta đã có thể hoạt động dễ dàng rồi, liền có thể đem ngươi đi gặp mấy người bằng hữu.

- Vậy ư? Mấy người bằng hữu của người có bản lĩnh xử lý Thích Già Bồ Đề sao?
- Trầm tướng quân yên tâm, cho dù Đại Bồ Đề tự có dốc toàn lực, bằng hữu của ta cũng không để ý...

164. Chương 162: Chút Tài Mọn Mà Thôi

Khi Trầm Côn theo Kha Tây đi gặp bằng hữu, ở sâu trong Bạch Mãng sơn, trong một khe núi gần Độc Cốt động.

- Các vị thí chủ, tiền phương tà ma thường lui tới, xin dừng bước.

Mười mấy hòa thượng phân biệt đứng trên mấy tảng đá cao vút trong sơn cốc. Người thì niệm kinh, người thì vuốt ria mép, người thì thưởng thức Phật khí trong tay. Dưới cái nhìn chăm chú của mắt họ, mấy hắc y nhân dựa lưng vào nhau đứng giữa sơn cốc, cười lạnh đánh giá những hòa thượng này. Chính là mấy hắc y nhân đã thuê A Phúc mấy hôm trước, chúng vừa mới tới gần Độc Cốt động, đã bị mười mấy hòa thượng này vây quanh.

Khinh miệt liếc nhìn chỗ đứng của các hòa thượng, hắc y nhân đầu lĩnh không khỏi cười rộ lên.

- Hòa thượng Đại Bồ Đề tự, Thập Bát La Hán trận này của các người dọa trẻ con thì được, muốn đối phó chúng ta thì còn hơi kém đấy!

Liếc mắt là có thể nhìn thấu trận pháp của Đại Bồ Đề tự, hơn nữa mặt không đổi sắc, khẩu khí ung dung, mấy hắc y nhân này tuyệt không đơn giản.

- A di đà Phật!

Một vị La Hán nhíu mày.

- Thí chủ nếu đã nhận ra La Hán trận, ắt hẳn cũng có thể đoán ra được Thích Già Bồ Đề tổ sư của bọn ta cũng ở chỗ này, như vậy, xin nể mặt Thích Già Bồ Đề tổ sư, lùi lại một bước đi!

- Thích Già Bồ Đề cũng ở đây?

Biểu tình của bóng đen thoáng trở nên ngưng trọng.

Hắn nguyên bản là muốn dùng vũ lực đột phá vòng vây, nhưng nghĩ tới thực lực của mình so với Thích Già Bồ Đề, liền trở nên hòa hoãn, từ thắt lưng lấy ra một tấm lệnh bài, ném đến trước mặt hòa thượng.

- Chúng ta không phải không nể mặt Thích Già Bồ Đề. Nhưng mà ngày hôm nay chúng ta nếu như lui đi, sẽ không thể ăn nói với chủ nhân của lệnh bài này. Các hòa thượng, hay là các người nể mặt chủ nhân nhà ta, nhường đường đi!

Hòa thượng tiếp nhận lệnh bài nhìn một cái, chỉ thấy lệnh bài này to cỡ nắm tay trẻ em, mặt dưới là màu hoàng kim, mặt trên là một màu đen như màn đêm, ngoài ra không có trưng gì khác. Nhưng chỉ một tấm lệnh bài bình thường này lại làm cho sắc mặt hòa thượng biến đổi lớn, hô lớn một tiếng Phật hiệu, nói:

- A di đà Phật, hóa ra là các vị thí chủ Hoàng Kim huyết tộc. Việc liên quan tới Hoàng Kim huyết tộc, cỡ bản tăng không dám làm chủ, xin chờ một chút, bản tăng đi thông báo cho các sư thúc bá hàng chữ Huyền.

- Cứ việc.

Hắc y nhân lạnh lùng xua tay.

Chờ các hòa thượng đi, hắn bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, gọi đồng bọn tới gần, thấp giọng nói:

- Mọi người nghe đây, Thích Già Bồ Đề khẳng định sẽ không để chúng ta tới Độc Cốt động, nhưng nể mặt chủ nhân, hắn cũng sẽ không tới mức đuổi chúng ta đi ngay. Chờ lát nữa, hắn nhất định sẽ mời chúng ta vào uống trà, sau đó mới khách khí tiễn chúng ta đi. Khi uống trà, ta và lão tam, lão tứ, lão ngũ tri hoãn các hòa thượng. Lão nhị, người tại phụ cận phóng đạn pháo thông báo cho Minh bá, xin Minh bá mau chóng tới cứu viện!

- Đại ca cẩn thận!

Lão nhị vội vàng xoay người ly khai, mấy người còn lại tiếp tục thương lượng nói:

- Đại ca, hòa thượng Đại Bồ Đề tự tuy rằng ngoan cố, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, nếu như chúng nhìn ra được kế hoãn binh của chúng ta thì phải làm sao?

- Nếu chúng nhìn ra thì đánh cho ta!

Người dẫn đầu cười lạnh nói:

- Đại Bồ Đề tự đều là khổ hạnh tăng, chúng nếu không vạn bất đắc dĩ sẽ không đại khai sát giới, các người cứ yên tâm mà đánh!

- Như vậy...

Bên tai đột nhiên truyền đến nụ cười mỉa của A Phúc.

- Đại ca dẫn đầu, các người đều đã an bài đâu ra đấy rồi, thế còn ta? Ta làm gì?

- Người à?

Người dẫn đầu có chút do dự. Thành thật mà nói, chúng đã tới phụ cận Độc Cốt động, A Phúc không còn tác dụng nữa rồi, theo lý nên giết người diệt khẩu. Thế nhưng nghĩ lại, lát nữa nếu vạn nhất thật sự đánh nhau, mình không phải là đối thủ của hòa thượng hàng chữ Huyền, chạy trốn vẫn còn cần A Phúc dẫn đường! Lại nói, mình không phải là đối thủ hòa thượng hàng chữ Huyền, vạn nhất chạy không được, không thể nào đến Phục Hoạt thạch trên người cũng để đám hòa thượng đoạt mất?

Đúng, thằng bé này không những không thể giết, mà còn phải để hắn trông nom viên Phục Hoạt thạch này.

Nghĩ tới đây, người dẫn đầu nhìn A Phúc với ánh mắt quái dị, sau đó hắn cười cười, đào một cái huyết động bí mật trong sơn cốc, rồi đem Phục Hoạt thạch trong giáp vai nhét vào tay A Phúc.

- Vương hướng đạo, người cứ trốn trong huyết động này.

Chỉ vào huyết động phân phó nói:

- Lát nữa đánh nhau, nếu như chúng ta không phải đối thủ của hòa thượng, người sẽ ở đây tiếp ứng chúng ta. Nếu nghe thấy chúng ta bị bắt, hoặc lâu mà không có trở về, người hãy đem viên đá này đưa đến lỗ điểm tại Xích Tiêu thành, giao cho một người tên là Minh bá, nhớ chưa?

- Nhớ rồi!

A Phúc đem khối Phục Hoạt thạch thứ tư nhét vào trong lòng, cười ngây ngô.

Trong lòng hắn lại đang nói, nhớ cái rắm, coi Vương gia gia nhà người là thằng ngu sao? Các người đi rồi, Vương gia gia nếu không chạy, khẳng định sẽ bị các người diệt khẩu!

A Phúc đã tính toán hết đường chạy trốn, nhưng tên dẫn đầu cũng không ngu, hắn đột nhiên banh miệng A Phúc ra, ném vào trong miệng hắn một viên thuốc màu lục, cười lạnh nói:

- Ta cảnh cáo người, đừng có mà mơ tưởng chạy trốn, người tận tâm làm việc, ta sẽ cho người thuốc giải! Nếu người phá hỏng chuyện của ta, hoặc chạy trốn, hừ hừ, thuốc này tên là Lạn Tâm đan, nó sẽ khiến nội tạng người thối rữa, biến thành một vũng máu!

- Ta không chạy, tuyệt đối không dám chạy!

A Phúc thành thật trốn ở bên trong huyết động. Đợi chốc lát, nghe được thanh âm các hòa thượng gọi hắc y nhân, cùng với tiếng bước chân rời đi của hắc y nhân, A Phúc bắt đầu gào khóc.

Cụ nó chứ, kẻ xấu thời nay sao thằng nào cũng khôn thế. Xong rồi, hoàn toàn xong rồi, A Phúc chạy thì bị độc chết, không chạy thì khi chúng quay lại sẽ bị giết người diệt khẩu.

A Phúc khóc lóc nằm bò ra đất, tay dấm ngực, lăn qua lăn lại:

- Đại thiếu gia, A Phúc không còn đường sống rồi, người nghe thấy không? Nếu người nghe thấy thì nhất định phải an táng A Phúc nha! Còn có mấy nàng nữ binh đó nữa, người nhất định phải để họ túc trực bên

linh cữu A Phúc, khi còn sống không kịp thưởng thức sự dụ hoặc của các nàng, chết rồi, A Phúc cũng muốn chết cho vui vẻ!

- Này, thằng béo kia!

Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm rất trẻ trung, dễ nghe, linh động, tràn ngập từ tính và hòa khí khiến người ta tâm thần bình an. Quả thực giống như tượng Phật trong miếu mở miệng, làm cho người đang bái lạy tinh thần rung động.

Bất quá A Phúc đang sốt ruột đến đầu óc rối rắm, căn bản không có ý thức được, trong huyết động chỉ có thể chứa một mình hấn lại có giọng nói thứ hai. Hấn khóc thét nói:

- Đừng chọc ta, đang buồn đây!

- Lạn Tâm đan bất quá là chút tài mọn mà thôi, việc gì mà phải buồn?

Thanh âm đó như gió xuân, nhẹ nhàng lướt qua tai A Phúc, trêu chọc nói:

- Nếu như ngươi có thể làm cho bản tăng cười vui vẻ một lần, bản tăng có thể giúp ngươi giải trừ loại độc vớ vẩn Lạn Tâm đan này.

- Độc vớ vẩn cái con bà mày!

A Phúc tức giận hồ đồ nói:

- Không nghe thấy mấy tên vừa rồi là ai à? Hoàng Kim huyết tộc đấy! Độc của Hoàng Kim huyết tộc, ai cũng có thể giải được sao? Ngươi cho rằng ngươi là Độc Phật Huyền Si chắc!

- Dù sao thì ngươi đã không có đường sống

Thanh âm đó không hề tức giận, cười nói:

- Sao phải ngại thử một lần theo lời bản tăng chứ?

- Thử thì thử, sợ ngươi sao?

A Phúc nhảy dựng lên, nháy mắt liền cởi hết quần áo, bĩu môi nói:

- Không phải chỉ làm cho ngươi cười thôi sao? Hừ, Vương gia gia ngươi chính là dựa vào cái này mà kiếm cơm đấy!

Nói xong, hấn nhặt lá cây quẩn canh eo, sau đó giơ cao hai tay, thân thể béo phì, mỡ trắng toàn thân, lại múa may giống như rắn nước.

Nhất thời, chỉ thấy thịt mỡ rung bần bật, mồ hôi bay toát loạn. A Phúc béo như một quả bóng thịt nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng còn hít một cái, bụng giống mang thai mười tháng co vào, rồi lại thả ra, làm bụng trở lại hình dạng cũ. Trong quá trình này, cái bụng đầy mỡ của hấn đập cái bệt xuống đất, rồi lại bật trở lên, còn vui hơn là thổi khí cầu.

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Thanh âm đó cất tiếng cười to.

- Múa vẩy cổ bản tăng đã xem qua, nhưng chưa bao giờ thấy thằng béo như ngươi múa vẩy cổ. Thú vị, thú vị, hai mươi chín năm rồi, bản tăng chưa bao giờ cười to như vậy!

- Vậy còn không mau giải độc cho ta?

A Phúc tức giận mắt trợn trắng.

- Biết rồi!

Thanh âm đó phân phó nói:

- Sang trái mười lăm bước, có một ngọn cỏ màu trắng, ngắt lấy rễ của nó. Sang phải mười hai bước, có một cây mây lớn, cạo một lớp vỏ của nó. Dưới chân người còn có một hang sâu đất, bắt lấy ba con sâu màu vàng, ba thứ này trộn vào với nhau, nhai nát rồi nhét vào trong lỗ mũi.

A Phúc rất nhanh liền kiểm xong ba thứ, nhét vào trong mũi, rồi ọe một tiếng, A Phúc nôn một bãi lớn, cúi xuống nhìn, chỉ thấy trong bãi nhầy có một viên thuốc màu lục đã tan một nửa, còn có một chút nước màu xanh, giống như là độc được sau khi đã hòa tan.

- Ta, ta đã nôn độc được ra rồi sao?

A Phúc khiếp sợ mở to hai mắt.

- Khà khà!

Thanh âm đó mỉm cười.

- Lạn Tâm đan do Tam Diệp thảo, Địa Cốt Nảo, tinh hoa Hạc Đỉnh Hồng, tim ếch, bốn vị chủ dược luyện chế mà thành. Ba thứ mà ta nói cho người biết vừa vận khắc chế bốn vị chủ dược này, người dùng xong, tự nhiên sẽ nôn chúng ra!

- Cụ nó chứ, lão huynh người quá lợi hại đấy!

A Phúc hạnh phúc cười khúc khích nói:

- Đúng rồi, lão huynh tên gì?

- Không phải người đã nói ra tên của bản tăng rồi sao?

Thanh âm đó vẫn giống một trận gió xuân thổi vào mặt.

- Hả, hóa ra người là Độc...

Mồm A Phúc tự nhiên cứng lại, ngẩn ra mười mấy phút, đột nhiên toàn thân run rẩy, gượng cười nói:

- Đại ca đừng đùa chứ, người đã chết hai mươi mấy năm rồi còn gì.

- Không sai, bản tăng hiện tại đã là quỷ hồn rồi!

Thanh âm đó cười nói:

- Nếu như không tin, người có thể quay đầu lại nhìn một cái.

- Ta không nhìn, ta không nhìn. Bà ta đã nói, quay đầu lại nhìn quỷ liếc mắt, sẽ phải làm kẻ chết thay.

A Phúc ngoài miệng nói không nhìn, nhưng lẹ nhẹn không được mà quay đầu lại.

Hắn đã chuẩn bị để bị dọa ngất rồi, lòng nghĩ sau lưng không phải là một con quỷ mặt xanh răng vàng thì cũng là một cương thi trắng bệch toàn thân, nhưng nhìn kỹ một lần, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tuấn lãng, khóe miệng có một nụ cười khiến người ta say lòng, rõ ràng là một hòa thượng trẻ tuổi đẹp trai! Hơn nữa A Phúc vào nam ra bắc, nam nhân anh tuấn đã gặp qua không một vạn cũng có tám ngàn, thế nhưng hắn thề với trời, hắn chưa bao giờ gặp qua một nam nhân anh tuấn đến tới mức này. Hắn thậm chí chưa bao giờ tưởng tượng qua, trên thế giới không ngờ còn có một nam nhân như vậy, có thể đẹp đến mức khiến bất cứ chị em nào cũng phải động lòng!

165. Chương 163: Màn Đêm Buông Xuống.

Đương nhiên, A Phúc nghĩ không ra nhiều tính từ như vậy, trong lòng hắn chỉ còn lại có một ý niệm - cụ nó chứ, vì sao ông không phải nữ nhân hả?

Có lẽ điều đáng tiếc duy nhất chính là: Hòa thượng này kẻ sát A Phúc, cho nên A Phúc chỉ có thể nhìn thấy bộ mặt của hắn mà không thấy rõ hình dáng của hắn...

- Người, người tại sao lại tới tìm ta, đầu phải ta hại chết người?

Hòa thượng dung mạo tuấn mỹ, cảm giác khấn trương trong lòng A Phúc cũng giảm bớt, bạo gan hỏi.

- Không phải bản tăng tìm người, là người tìm bản tăng!

Hòa thượng cười nói:

- Không tin thì cứ xem trên người người, hơn nửa linh hồn của bản tăng đã bị người gom lại, muốn không gặp người cũng khó đấy!

Hơn nửa linh hồn?

A Phúc lục lợi trên người, nhưng không phải sao, lúc này hấn gom được bốn viên Phục Hoạt thạch, đúng là hơn nửa linh hồn tới tay rồi.

- Phùng thất tắc tử, ngộ phúc nhi hoạt (Gặp Thất* ắt chết, gặp Phúc mà sống), xem ra ngày xưa Huyết Phật tính số cho bản tăng, ứng vào người tên béo nhà ngươi rồi!

*Thất ở đây là Thất cữu của Trầm Côn

Hòa thượng cười hào phóng.

- Như vậy, theo ta đi đi!

Nói xong, một làn gió thơm thổi lên cao, mang theo hòa thượng và A Phúc biến mất trong huyết động.

- Đây, người muốn mang ta đi đâu vậy!

Trong huyết động chỉ còn lại tiếng vọng của A Phúc.

- Người không phải là bác học điên như đại thiếu gia từng nói đấy chứ? Ông trời, ta không muốn làm chuột bạch...Chuột...Chuột...Chuột...

...

A Phúc bị hòa thượng này mang đi, và lúc này, Trầm Côn cũng đi tới ngoài cửa phòng mấy vị bằng hữu kia.

Trầm Côn còn tưởng rằng bằng hữu này ở tại nơi rất xa, vừa ra khỏi cửa mới biết được, bọn họ ở ngay trong lữ quán nhưng mà là ở mặt khác, phải đi qua một phòng khách.

- Kha lão huynh, mấy vị bằng hữu này có lai lịch thế nào?

Trầm Côn cười hì hì hỏi.

- Gặp mặt sẽ biết.

Kha Tây cười thần bí, bỗng nhiên quay đầu lại nói rằng:

- Trầm tướng quân, lời này mặc dù có chút xấu hổ, nhưng ta phải hỏi một câu...Ngài và A La tiểu thư đến tột cùng là quan hệ gì?

Hắn đột nhiên hỏi cái này để làm gì? Trầm Côn đỏ mặt, dùng thanh âm rất nhỏ nói:

- Ta nghĩ...Hắn là, hình như, tựa hồ, đại khái vẫn là thầy trò thôi?

Trải qua việc sáng nay, Trầm Côn thật sự nói không chính xác quan hệ của mình và A La nữa.

- Thầy trò? Hề hề, cử chỉ sáng nay của tướng quân và A La, lại không giống thầy trò nha!

Kha Tây cười quái dị, lại thở dài nói:

Mà thôi, thầy trò cũng tốt, tình nhân cũng được, ta chỉ nhắc nhở tướng quân một câu: Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp cũng không có gì đáng trách, chỉ là tướng quân đã có hôn ước trong người, vẫn nên thủy chung son sắt mới tốt...Nếu như làm không được, cũng đừng trước mặt thê tử nhà mình nhắc tới hai chữ A La.

Hắn rốt cuộc là có ý gì? Trầm Côn càng ngày càng hồ đồ rồi, không thể làm gì khác hơn là cười mỉa một tiếng.

- Nhìn lão huynh người nói kia, sao lại coi ta giống một kẻ phụ tình thế!

Kha Tây không nói gì, chỉ là cho Trầm Côn một ánh mắt khác.

Ý tứ này tựa hồ muốn nói...Người cho là người không phải kẻ phụ tình sao?

Trong lúc nói chuyện, hai người tới trước cửa phòng, Kha Tây gõ gõ cửa, lên tiếng cười nói:

- Sáng nay chim tước kêu to ngoài cửa sổ, nhất định là có bằng hữu từ phương xa tới, Kha Tây nói đúng không?

- Kha lão quý?

Vừa dứt lời, trong phòng truyền ra một tiếng cười to kinh hỉ, một lão nhân chạy nhanh ra. Lão nhân này bảy tám mươi tuổi, tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước giống hán tử cường tráng ba bốn mươi tuổi. Lão tuy mặc một bộ đồ quần gia, rõ ràng là một người hầu cấp cao, nhưng lão lại đứng thẳng ở trước cửa, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí tức uy nghiêm vô ý phát ra, giống một bá chủ nắm nhiều quyền lực trong tay.

Tương phủ môn tiền thất phẩm quan (hoặc Tể tướng môn tiền thất phẩm quan - ý chỉ người canh giữ tướng phủ hay phủ tể tướng cũng ngang quan thất phẩm). Lão nhân này cho dù là người hầu, cũng là đỉnh cấp cường giả!

- Lão quý, chúng ta bao nhiêu năm không gặp mặt rồi?

Nhìn thấy Kha Tây, lão nhân này càng thêm kích động mà nước mắt lưng tròng, vừa ôm vừa thở dài, thất thanh nói:

- Mười năm trước, nhờ có người tính số giúp ta, cả nhà ta một trăm bảy mươi hai mạng người mới qua khỏi đại kiếp đó. Ân đức này, Minh Thành vẫn chưa có cơ hội báo đáp a!

- Minh lão ca, chúng ta là bằng hữu vài chục năm rồi, nói mấy cái này làm cái gì?

Kha Tây cười ha ha.

- Đi, chúng ta đi vào ngồi xuống uống rượu!

Ngồi?

Minh bá đột nhiên sững sốt, hần biết trên lưng Kha Tây có Ngũ Sắc thạch, kiêng kỵ nhất chính là chữ 'ngồi', không khỏi vô cùng kinh ngạc nói:

- Lão quý, tảng đá trên lưng người...

Kha Tây cười mà không đáp, chỉ là khom lưng hạ thấp người, hành lễ đối với người ngang vai vế.

- Thương thế của người khỏi hẳn rồi? Ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể phá giải thủ đoạn của Huyền Minh lão ni cô?

Minh bá vẻ mặt kinh hỉ, thần sắc mừng thay Kha Tây tuyệt không phải giả vờ.

- Ha hã, thiên cơ bất khả lộ!

Kha Tây cũng không có tiết lộ bí mật của Trầm Côn, lập tức nói sang chuyện khác.

- Lão ca, không đề cập tới việc quá khứ nữa, ta ngày hôm nay tới tìm người, là giới thiệu cho người một vị bằng hữu...Nào, Trầm tướng quân, giới thiệu cho người một chút, vị này chính là nội sự đại tổng quản của Hoàng Kim Dạ gia - Minh Thành.

- Chu choa, Minh lão huynh, gần đây phát tài ở đâu vậy?

Trầm Côn cười hì hì nói, mặt khác, Kha Tây cũng nói ra thân phận của Trầm Côn. Lập tức, Minh Bá biến sắc.

- Người chính là Trầm Côn? Đại Triệu Trấn Bắc tướng quân, Vô Ma Nhai Trầm chương môn?

Sau trận chiến Đại Hoang Châu, Vô Ma Nhai chỉ còn có thân tín của Trầm Côn, dưới tình huống như vậy, Ngọc tiên sinh đơn giản đem vị trí chương môn truyền cho Trầm Côn, cho nên gọi Trầm Côn một tiếng chương môn cũng không sai.

Thế nhưng, khi nói ba chữ 'Trầm chương môn', khóe miệng Minh Bá mang theo một tia cười nhạt, lông mày nhướng lên, giống như gặp phải một kẻ thù nhất định phải giết chết.

Bàn tăng có lỗi với lão ta sao?

Trầm Côn hồi tưởng một chút, hần và Dạ gia không có liên quan gì, quá lắm thì cũng chỉ là nhìn thấy Dạ Trung Hành ở xa xa, lão già này có cần cừu thị hần như vậy không?

Lưu ý đến biểu tình của Minh bá, Kha Tây cũng sững sốt một chút.

- Minh lão ca, giữa ngươi và Trầm tướng quân...

- Không có gì, ta là nội sự tổng quản của Dạ gia, quản không nổi việc của Trầm Côn...

Nói một câu mơ hồ có ẩn ý, Minh bá lại cười nói.

- Cho dù là ta nên quản, nhưng ngày hôm nay nể mặt Kha Tây ngươi, ta cũng không thể giở mặt với một vãn bối như Trầm Côn, ngươi nói đúng không?

Kha Tây nhú nhú mày.

Mắt Trầm Côn cũng híp lại.

Minh bá nói xong lời này, rõ ràng là ám chỉ Dạ gia nhìn Trầm Côn rất không vừa mắt!

Sau khi xấu hổ một chút, Minh bá cười nói:

- Lão quý, người dẫn Trầm Côn tới gặp ta, không chỉ đơn giản để ôn chuyện như vậy chứ?

- đương nhiên!

Kha Tây cười nói:

- Ta tính ra lão quý người sẽ xuất hiện tại Xích Tiêu thành những ngày gần đây, cho nên không khỏi tính thêm chút nữa, người tới Xích Tiêu thành là để làm cái gì?

Mỉm cười.

- Ha ha, kết quả thật trùng hợp, mục đích của chúng ta giống nhau, vừa vặn có thể hợp tác!

- Hả? Lão quý nhà ngươi có thể tính ra mục đích của ta?

Minh bá mắt sáng ngời.

- Ta nói thử, lão ca xem ta nói đúng không nhé?

Kha Tây gơ hai ngón tay lên.

- Lão ca vì hai việc. Thứ nhất, người đi ngang qua Xích Tiêu thành, nghe nói ở đây có bảo bối, lại bị Đại Bồ Đề tự chiếm lấy, cho nên đang nghĩ phải đối phó như thế nào với Đại Bồ Đề tự, đúng không?

Minh bá mỉm cười gật đầu, xem như là ngầm thừa nhận rồi.

- Thứ hai.

Kha Tây nói chậm lại.

- Lão ca là muốn hộ tống một người, đi Hoàng Kim thánh điện...

Sắc mặt Minh bá đột nhiên trở nên u ám, bất quá lập tức khôi phục nụ cười, vỗ vai Kha Tây cười to nói:

- Lão quý nhà ngươi a, thật đúng là chuyện gì cũng không gạt được ngươi. Không sai, ta thật sự phải đưa một vị tiểu thư đi Hoàng Kim thánh điện, người có tính ra được vị tiểu thư này là ai không?

- Nếu như ta tính không ra, còn mang Trầm Côn tới đây sao?

Nói tới đây, Kha Tây đúng lúc vén màn trong buồng lên, hần hơi nghiêng thân, để Trầm Côn thấy rõ tình hình trong phòng.

Trong sát na đó, Trầm Côn đã hiểu ý tứ lời nói của Kha Tây...Hôn ước trong người...Thủy chung son sắt...Người cho là người không phải kẻ phụ tình à...

Đ!

Ngồi trong phòng rõ ràng là hôn thê của Trầm Côn - Công Tôn Y!

So với mấy tháng trước, Công Tôn Y càng thêm xinh đẹp động nhân, nàng ta mặc một chiếc váy dài màu tím, ưu nhã ngồi bên bàn, nhẹ nhàng mà châm trà. Nàng ta rõ ràng không có đi ra ngoài, nhưng hình như lại biết có hai người tới, đã đặt thêm hai bộ trà cụ trên bàn. Thấy Trầm Côn đi vào, nàng ta mỉm cười và cũng không ngẩng đầu lên.

- Đã lâu không gặp, Trầm tướng quân bước đi càng thêm nhẹ nhàng, hô hấp càng thêm lâu dài, chắc là đã thăng cấp tới mức ta khó mà tưởng tượng rồi nhỉ?

Trong lúc hoảng hốt, Trầm Côn nhớ lại ngày tháng còn ở Tân Nguyệt thành, khi đó hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ có vừa thấy Công Tôn Y này là dấy lên một loại sợ hãi khó nói nên lời. Hôm nay, sự sợ hãi này càng thêm mạnh mẽ!

Đây không phải nói Trầm Côn sợ Công Tôn Y, cũng không phải nói hắn có hôn ước nên cảm thấy mình nợ Công Tôn Y cái gì. Chỉ là nói... Công Tôn Y này khí chất rất đặc biệt, bị nàng ta liếc mắt, tựa như bị một yêu thú từ thời viễn cổ hồng hoang nhìn chăm chăm, lúc nào cũng có thể táng mạng.

Mấy tháng không gặp, Công Tôn Y trở nên càng cường đại rồi...

...

Mục tiêu của mọi người đều là Đại Bồ Đề tự, cho nên không có lãng phí quá nhiều nước bọt, rất nhanh liền đạt thành hiệp nghị liên thủ tác chiến.

Độc Cốt động phụ cận, hòa thượng hàng chữ Huyền có năm người, đều là Lam Nguyên đỉnh phong, cho nên mấy người phân công một chút: Kha Tây từ phía Bắc đánh vào, phụ trách hai hòa thượng hàng chữ Huyền. Minh bá từ phía Tây đánh vào, phụ trách hai người còn lại. Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi còn đang ở Độc Cốt động, các nàng liên thủ hẳn là có thể ăn được hòa thượng hàng chữ Huyền cuối cùng.

Về phần các nhân vật vô danh tiểu tốt khác thì đã có Trầm Côn một mình giải quyết.

Thương nghị hoàn tất, mấy người liền muốn khởi thân đi Độc Cốt động.

- Công Tôn tiểu thư!

Trước khi đi, Minh bá bỗng nhiên hướng Công Tôn Y cúc cung, thái độ rất là cung kính.

- Xin tiểu thư đợi nửa ngày, Minh Thành nhất định sẽ quay lại trước khi mặt trời lặn.

- Minh bá cẩn thận một chút!

Công Tôn Y khẽ cười nói.

- Đa tạ tiểu thư quan tâm.

Minh Thành mặt hướng Công Tôn Y, rướn người, lui về phía sau. Trong lộ trình hai mươi mấy bước, lão không dám ngẩng đầu, không dám rung vai, thậm chí ngay cả nụ cười trên mặt cũng không dám làm giảm một phần, giống một tiểu thái giám bái kiến bệ hạ trong hoàng cung.

Thấy tư thế này, Trầm Côn vò đầu bứt tai.

Công Tôn Y bắt quả là một nữ nhi nhà nghèo, Minh bá vị đại tổng quản Dạ gia này, có cần phải cung kính nàng ta như vậy không?

Đang nghĩ ngợi, Minh bá đi tới ngoài cửa nhẹ giọng gọi Trầm Côn một tiếng, cười nói:

- Trầm tướng quân, có một việc kể làm hạ nhân như ta không nên hỏi, nhưng vẫn có chút lo lắng... Người và Công Tôn tiểu thư đã từng có hiệp nghị, phải nhanh chóng giải trừ hôn ước, đúng không?

166. Chương 164: Đào Hoa Huyết Sát

- Ta đã viết về nhà mấy lá thư. Chỉ cần cha ta gặt đầu là lập tức có thể từ hôn.

- Ha ha, thế thì tốt...

Minh bá cười có vài phần quỷ dị, hắc bổng nhiên thì thầm bên tai Trầm Côn, hạ thấp thanh âm nói:

- Ngoài ra còn có một câu, ta nói ra thì không thích hợp, bất quá vẫn phải nhắc nhở tướng quân...

Bùm!

Lão hình như có điều gì bí ẩn muốn nói, nhưng mà lúc này nghe được một tiếng pháo vang lên, ngẩng đầu nhìn một cái, trên bầu trời một tổ Vương gia được bắn lên một quả pháo hoa màu xanh nhạt.

Minh bá sắc mặt biến đổi, vội vàng gọi Kha Tây nói:

- Lão quỷ, ta nói thật với ngươi, ta đã phái người đi tra xét Độc Cốt động rồi, đây chính là tín hiệu cầu cứu của bọn họ. Mấy vị, những thứ khác sau này hẵng nói, chúng ta lập tức lên đường!

Nói xong vội vàng bay đi.

Đúng vậy, là bay đi!

Hai chân Minh bá đạp mạnh lên đất, người liền phi lên lưng trời, so với đại biểu còn vững vàng hơn, chiêu công phu này đã đủ chứng minh, lão đã vượt qua trình độ 'Lãng Không Hư Bộ' của Lam Nguyên vũ tông, chỉ ít cũng là một Tử Nguyên vũ tông hạ đoạn rồi.

Một người hầu đã có bản lĩnh cỡ này, Hoàng Kim Dạ gia rốt cục là mạnh tới mức nào đây!

- Dạ gia...

Trầm Côn liếm liếm môi.

- Trầm tướng quân!

Kha Tây bỗng nhiên đi tới, thấp giọng nói:

- Vừa rồi Minh Thành nói gì với ngươi?

- Lão ta hình như muốn nói chuyện hôn ước gì đó thì phải?

Trầm Côn nhúc nhích.

- Nhưng còn chưa nói xong thì pháo hoa đã bắn lên rồi.

- Hả...

Kha Tây sắc mặt trầm trọng.

- Minh Thành tuy rằng chưa nói xong, nhưng ngươi tốt nhất phải nhớ lấy lời lão, mau chóng giải trừ hôn ước. Việc này so với Đại Bồ Đề tự, Độc Cốt động đều trọng yếu như nhau!

- Lão huynh đã tính ra điều gì rồi sao?

Trầm Côn vô cùng kinh ngạc.

- Với đầu óc của tướng quân mà còn không hiểu được sao?

Kha Tây thở dài.

- Ta vì sao muốn dẫn tướng quân tới gặp đại tổng quản Dạ gia hả?

Thành thật mà nói, Trầm Côn lúc đầu thật đúng là không ý thức được hắc và Minh bá gặp mặt có điều gì đặc biệt, không phải là hợp tác đối địch sao. Thế nhưng sau khi được Kha Tây nhắc nhở như vậy, hắc bổng nhiên cảm thấy sự tình không hợp lý!

Công Tôn Y xuất hiện ở chỗ này!

Dạ gia vô duyên vô cớ cừu thị bần tăng!

Minh bá còn nói cái gì mau chóng giải trừ hôn ước.

Cảnh tượng vừa rồi toàn bộ hiện lại trong đầu, Trầm Côn thấp giọng nói:

- Dạ gia sẽ đối phó ta?

Kha Tây lặng lẽ gật đầu.

- Trầm tướng quân, tối hôm qua khi trị thương cho người, ta đã âm thầm tính toán số mạng của người. Tuy rằng số mạng của người tương đối quý giá, ta tính không ra nguyên do chi tiết, thế nhưng ẩn đường người đỏ lên, dưới cằm có một vết máu, rõ ràng là dấu hiệu sắp gặp phải nạn 'Đào hoa huyết sát'. Kha Tây giải thích:

- Cái gọi là Đào hoa huyết sát, nói trắng ra, chính là người sẽ gặp phải một đại kiếp nạn vì một nữ nhân thân cận bên mình!

- Khi vừa tính ra người sẽ gặp phải Đào hoa huyết sát, ta nghĩ nữ nhân thân cận nhất bên tướng quân, không ai ngoài A La. Vậy Đào hoa huyết sát này sẽ ứng vào người A La, thế nhưng sáng hôm nay, ta thấy được Công Tôn Y trong lữ quán...

Kha Tây tiếp tục nói:

- Lúc này mới chợt nghĩ ra, trên danh phận mà nói, Công Tôn Y mới là nữ nhân thân cận nhất của người! Lại nhìn thấy Minh bá, ta gần như đã có thể khẳng định, Dạ gia sẽ vì Công Tôn Y mà đối phó tướng quân, cho nên ta mới đưa tướng quân tới gặp Minh bá, để tướng quân chuẩn bị tâm lý, mấy ngày gần đây cẩn thận hơn một chút.

- Chúng có cần làm thế không?

Trầm Côn có chút lơ mơ không hiểu.

- Công Tôn Y chỉ là một đứa con gái nhà nghèo, với ta không thù không oán...

- Tướng quân, phong thủy bí thuật cũng không phải toàn trí toàn năng, ta cũng tính không ra nguyên nhân đích xác!

Kha Tây bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Tóm lại một câu, việc ta có thể làm chính là để tướng quân trước tiên tận mắt gặp người của Dạ gia một lần, trong lòng có tính toán, cái khác...Tướng quân cần phải nhớ kỹ, Dạ gia sẽ ra tay với người bất cứ lúc nào!

Tuy rằng Kha Tây khi nói chuyện thì thần thần bí bí và hay lải nhải, cửu thành là giống bọn bịp bợm giang hồ. Bất quá hẳn dù sao cũng là Thiên Cơ môn chủ, Trầm Côn phải đem lời của hắn để ở trong lòng.

Cho nên khi trở lại trong phòng, Trầm Côn lập tức lấy toàn bộ vũ trang của mình ra: Hắn mặc thêm một cái nhuyễn giáp bên trong cà sa, Ngũ Sắc thạch khảm trên một tảng đá, rồi buộc cùng một chỗ với Thanh Long đao do Quan Lăng đưa cho hắn. Khi từ trong phòng đi ra, cảm thấy mình ngoài có cà sa, trong có nhuyễn giáp, trên lưng còn có một thanh đại đao, có chút giống...Ừ, rất ra dáng Ninja rùa.

Làm xong tất cả những việc này, Trầm Côn đi tới hậu viện.

A La đang ngơ ngẩn cuộn mình một góc đại thụ, trong tay cầm một đóa hoa nhỏ, ngẩn ngơ xé cánh hoa.

- Trầm Côn, Lý Trích Tiên, Trầm Côn, Lý Trích Tiên...

Cứ xé một cánh nàng liền nhắc tới một cái tên, mắt thấy trên đóa hoa chỉ còn lại một cánh hoa, phải nói ra tên Trầm Côn rồi, nàng hung hăng đem đóa hoa vứt ra ngoài.

- Khẳng định không phải Trầm Côn, không tính, không tính, phải đúng ba lần được hai...

Nàng lại hái một đóa hoa tươi, bắt đầu xé cánh hoa.

- Trầm Côn, Lý Trích Tiên, Trầm Côn, Lý Trích Tiên...

Rất thần kỳ, lần này cánh hoa cuối cùng vẫn là Trầm Côn, A La tức giận rồi, dứt khoát đem cánh hoa nuốt vào trong miệng, tức giận nói:

- Ba lần được hai vẫn không được, vậy thì năm lần được ba...

Lại hái một đóa hoa...

- Lý Trích Tiên, Trầm Côn, Lý Trích Tiên, Trầm Côn...

Nhìn cánh hoa trơ trọi, A La khóc không ra nước mắt.

- Trời ơi, sao vẫn là Trầm Côn? Ông trời ơi, mười lần được một có được không? Mười lần, trong mười lần chỉ cần có một lần là Lý Trích Tiên cũng được mà!

- Mỹ nữ, người làm cái gì đấy?

Trầm Côn không hiểu ra sao mà hỏi thăm.

- Ai cần người lo?

A La lườm, bỗng nhiên thấy người tới là Trầm Côn, xấu hổ giấu đi bông hoa chỉ còn một cánh, hét lớn:

- Người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta...

- Đây, người không sao chứ?

- Không, không có việc gì...

- Vậy thì đừng phát điên nữa, đi nào, đi thu thập Đại Bồ Đề tự!

- Hả!

A La vô ý thức đứng lên, thế nhưng vừa nghĩ đến sáng nay bị Trầm Côn cưỡng hôn, nàng xấu hổ phát hỏa, cũng ngại gặp mặt Trầm Côn, vội vàng phát tay nói:

- Người đi trước đi, ta sẽ theo sau...Đi mau, đừng quay lại nhìn ta!

Trầm Côn cười ha ha, bước thẳng ra ngoài, chờ hẩn đi thật lâu, A La mới đỏ mặt mà nhích người

Còn nụ hôn vừa nãy thì tính thế nào?

Ai biết được?

Dựa theo sự thương nghị vừa rồi, Trầm Côn cần phải vào mộ tổ từ phía Nam, ven đường thanh trừng phổ thông đệ tử của Đại Bồ Đề tự. Nhưng hẩn chớp chớp mắt, cảm thấy chính mình làm chìm đầu đầu, bắn phát súng đầu tiên có khả năng có hại, cho nên đi chậm vô cùng, tới gần trưa mới đến vùng phụ cận Độc Cốt động.

- Ha ha, Huyền Năng, Huyền Tâm, nếu như các người chỉ có bản lĩnh này thì ngoan ngoãn giao ra Phục Hoạt thạch đi!

Mới vừa bay qua một sườn núi, Trầm Côn liền nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười mắng của Minh bá, ngẩng đầu nhìn một cái, Minh bá lơ lửng giữa không trung, bên người không ngừng xuất ra quầng sáng màu tím. Vũ khí của lão ta là mười mấy cái vòng, tiện tay tung một cái đã trối hòa thượng ở đối diện lại.

Mà đối thủ của lão là hai bạch mi lão tăng, bọn họ trên người đều bị chụp mười mấy cái vòng, tuy rằng không đến mức bị bóp chết, nhưng rõ ràng đã rơi vào hạ phong.

- Minh bá đã đánh nhau ở đây rồi!

Trầm Côn quay đầu lại nhìn sang hướng Tây, cũng không có bóng dáng Kha Tây. Bất quá hai lão hòa thượng đang đứng lúc tìm kiếm thứ gì đó ở sơn cốc, xem vẻ mặt chúng mê mẩn, thỉnh thoảng còn hoa chân múa tay vui sướng, hẩn là bị Kha Tây nhốt trong Kỳ Môn Động Giáp trận. Nhìn thấy cảnh này, Ca Thư Thi và Bạch Tiên Nhi canh ở ngoài Độc Cốt Động mất hai ngày tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, đã sớm vây lấy hòa thượng Lam Nguyên cuối cùng - Huyền Khố!

Ngoài thế ra, Độc Cốt động phụ cận không có hòa thượng nào khác.

- Hờ hờ, đối thủ của bần tăng không ngờ không ở chỗ này, vậy bần tăng nên làm cái gì đây?

Trầm Côn vuốt cằm suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên quỳ rạp trên mặt đất, biến thành một con sói bình thường. Ngũ Sắc thạch và Thanh Long đao đều bị hắn dùng bí pháp giấu ở bên trong thân sói, rồi thân hình lại run lên, thả ra hơn một nghìn con Mê Nhĩ chiến lang.

- Các huynh đệ nghe đây!

Trầm Côn nhỏ giọng nói:

- Thừa dịp chúng đánh nhau, mau tìm cho ta một viên đá màu vàng nhạt, phải nhanh, nhất định phải tìm được trước khi chúng đánh xong, cũng phải cẩn thận, không được để chúng phát hiện!

- Grao...

Đám sói tru lên vài tiếng, tản ra bốn phương tám hướng.

Trầm Côn cũng bắt đầu tìm kiếm, lòng nghĩ dù sao thì đối thủ của bần tăng không tới, vậy thì đi tìm Phục Hoạt thạch thôi...

Tìm mất mấy phút, đàn Mê Nhĩ lang của Trầm Côn đã tìm tất cả các góc ngách trên hai đỉnh núi ở phụ cận, cũng không phát hiện một viên Phục Hoạt thạch.

- A La đã nói Phục Hoạt thạch đang ở phụ cận Độc Cốt động. Tại sao lại không có nhỉ?

Trầm Côn vô ý quay đầu hỏi A La, thế nhưng chợt ý thức được, A La vì khó xử mà đợi thật lâu mới lên đường, phỏng chừng phải vài phút nữa mới có thể đến nơi.

Rơi vào đường cùng, Trầm Côn không thể làm gì khác hơn là mở rộng phạm vi tìm kiếm, mà đúng lúc hắn tìm tới một ngọn núi ở xa xa, đột nhiên trước mặt có một đội hòa thượng đi tới.

Những hòa thượng này chỉ có hai mươi mấy người, đều rất trẻ tuổi. Một hòa thượng dẫn đầu cũng chỉ khoảng hai mươi, vẻ mặt trắng bệch như mắc bệnh, trên trán lộ ra sự lo lắng. Các hòa thượng còn khiêng một cái cữu thương, ở trên là hòa thượng cũng rất trẻ tuổi, nhìn hắn hơi thở yếu ớt, đau đớn mà niệm kinh, hẳn là bị thương rất nặng.

Những hòa thượng này đang đi hướng Độc Cốt động.

Nhiệm vụ của Trầm Côn chính là giải quyết phổ thông hòa thượng, đề phòng các hòa thượng tiếp viện Độc Cốt động, cho nên hắn không cần suy nghĩ liên tục người xông ra.

Theo Trầm Côn thấy, những hòa thượng này đều chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, khẳng định không phải cao thủ lợi hại gì, mình chỉ cần mười chiêu là có thể giải quyết chúng.

Thế nhưng...

Phi thân giữa không trung, Trầm Côn đột nhiên thấy rõ hình dạng của hòa thượng, sợ đến mức mồ hôi lạnh tóa ra.

Các khổ hạnh tăng của Đại Bồ Đề coi trọng việc đốt ngón tay kính Phật, đại đa số đều đốt đi một ngón tay. Những hòa thượng trẻ tuổi này cũng không ngoại lệ, nhưng trừ việc đốt ngón tay ra, cánh tay, trước nách, đỉnh đầu của chúng cũng có dấu vết đã từng bị đốt!

- Tì Khưu phát tâm tu tam ma, thiêu thân, đốt tay, để xuất gia làm Bồ Tát...

Trầm Côn đột nhiên nhớ tới một điển cố trong kinh Phật, thiêu đốt cánh tay của chính mình, thậm chí cả thân thể, là tiêu chí của khổ hạnh tăng đã tu luyện tới cảnh giới cực cao. Đối với hòa thượng của Đại Bồ Đề tự, ý nói chúng mạnh đến mức khó mà tưởng tượng!

Càng nguy hiểm chính là, những hòa thượng này tuy rằng tuổi còn trẻ, trên đỉnh đầu chấm đỏ lại không ít, đếm kỹ không ngờ đều có mười hai chấm.

Trong học thuyết Phật giáo, mười hai chiasm được gọi là ‘Bồ Tát giới’. Nói trắng ra, chính là tiêu chí mà hòa thượng thân phận cao quý nhất mới có thể có. Những hòa thượng trẻ tuổi này không ngờ sở hữu Bồ Tát giới, hiển nhiên là một đám cao thủ khủng bố nhất Đại Bồ Đề tự.

- Ông trời ơi!

Trầm Côn ai oán rên rỉ, bần tăng quá choáng váng, vừa thấy chúng trẻ dễ bắt nạt liền xông ra, không ngờ lại gặp một đám Bồ Tát giới tăng khủng bố!

Hắn định quay lại, nhưng tên đã bắn ra không thể rút lại, chỉ đành thu chiêu mà hạ xuống trước mặt hòa thượng.

- A di đà phật!

Các hòa thượng liếc mắt liền nhìn ra Trầm Côn không phải giống sói bình thường, nhẹ giọng nói:

- Nghiệt chương, ngươi là ai?

167. Chương 165: Dùng Phật Pháp Chinh Phục Người!

Các hòa thượng đều ngây ngẩn cả người, nhìn nhau một lát, trên đại lục còn có loài sói này sao?

À ừ!

Trầm Côn tiếp tục rống to.

- Không được chặn đường, Hôi Thái lang đại vương nhà ngươi đang bắt dê. Các ngươi có thấy một đàn dê nhỏ đáng yêu không? Càng nhiều dê càng tốt nha, nha, nha...

Các hòa thượng bật cười.

- Sói bắt dê là đạo sinh tồn của tự nhiên, bọn bần tăng sẽ không ngăn cản, Hôi Thái lang đại vương xin mời đi qua!

Nói xong, các hòa thượng tránh ra nhường đường.

- Hừ hừ, coi như các ngươi thức thời, nếu không, bản đại vương nhất định sẽ quay lại đây!

Trầm Côn cúi đầu, chán nản chạy qua đám hòa thượng.

Thật là đáng sợ!

Còn may Trầm Côn nhanh nhạy, giả làm sói mà trốn ra, nếu không đánh nhau với những hòa thượng này, không chết cũng bị lột da!

Ngày hôm nay vận khí thật tốt, không ngờ đã biến thành sói trước...

Trầm Côn đang thở phào may mắn, nhưng lúc hắn đi tới trước vị hòa thượng ở giữa, hòa thượng trên cang đó đột nhiên mỉm cười, mở mắt.

Trong tích tắc, như Ngã Phật mở mắt, thiên địa biến sắc, vạn đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, chiếu lên người hòa thượng, làm cho hắn giống như Đại Phật hạ phàm, Bồ Tát hàng thế.

- Ngã Phật nói không nói dối, không giận dữ, không sát sinh, thành kính lễ Phật, tu thành chính quả...

Thanh âm của hòa thượng như tiên nhạc mờ ảo, chậm rãi truyền vào tai Trầm Côn.

- Tăng hữu, ngươi cũng là đệ tử của Ngã Phật, vì sao không tuân thủ giới luật Phật môn, mở miệng là nói dối vậy?

Lão huynh, ngươi cũng quá khoa trương rồi đó?

Trầm Côn ngẩng đầu nhìn một cái, kim quang óng ánh, hòa thượng này đắm chìm trong Phật quang, chậm rãi mở miệng, tựa như có một cổ ngạo khí của Tiên Phật, hắn không khỏi bủi bùi nói:

- Nói thì nói đi, còn làm ra vẻ kim quang hộ thể gì nữa, dọa bản đại vương sao? Hừ, trừ Bình Đế Oa*, bản đại vương sợ ai chứ.

(* nó là cái chảo, nhưng ko biết BB có phải viết tên người không)

Trầm Côn làm bộ không nghe rõ hòa thượng nói cái gì, đột nhiên bước nhanh hơn, thế nhưng kim quang của hòa thượng không chỉ bao phủ mỗi hắn, cũng bao bọc cả Trầm Côn lại. Kim quang này như vô hình mà có gánh nặng vạn quân, khiến lưng hắn trùng xuống, bỗng nhiên nằm xoài ra đất.

- ***, các người không được làm lỡ việc bắt dê của bản đại vương!

Trầm Côn còn đang giả vờ ngu.

Hòa thượng cười cười.

- Tăng hữu, không cần nói dối nữa, bản tăng tự có một đôi Pháp nhãn, sớm đã nhìn thấu tướng mạo vốn có của tăng hữu rồi.

Pháp nhãn...

Trầm Côn lại giật mình phát nữa.

Phật giáo có thuyết ngũ nhãn, phân biệt là Nhục nhãn, Thiên nhãn, Pháp nhãn, Tuệ nhãn và Phật nhãn. Tu luyện tới Thiên nhãn, đã là cảnh giới thoát khỏi sự phiền muộn Pháp nhãn lại cao hơn một cấp, tuyệt đối có thể nhìn ra diện mạo vốn có của vạn vật trong thời không, liếc một cái liền nhìn ra chân thân của Trầm Côn cũng không phải nói chơi.

- Xong rồi, bị hòa thượng này nhìn ra rồi!

Trầm Côn choáng váng, giết hai mươi mấy tăng nhân của Đại Bồ Đề tự, sớm đã gây thù chuốc oán với chúng, cho nên vừa nghe thân phận mình bại lộ, vội quát một tiếng, từ sỏi biển trở lại thành người.

Thân thể hắn biến nhỏ, trong kim quang đang áp chế hắn tự nhiên xuất hiện một khe hở nhỏ, lợi dụng khe hở này, Trầm Côn bước mấy bước liền ra khỏi sự ràng buộc của kim quang. Sau đó hắn đổi lại vũ hồn Linh Phù Nghịch Thiên, ném ra vô số linh phù, phóng thẳng về hướng hòa thượng trẻ tuổi trên cang.

Hắn tính toán rằng: Mình đã là Hồng Nguyên hạ đoạn rồi, dốc toàn lực tập kích một tên hòa thượng thụ thương nằm trên cang, hòa thượng này ít nhiều cũng phải tránh chứ? Những hòa thượng khác cũng phải tới cứu chứ? Chỉ cần chúng tới cứu, bản tăng liền cướp đường mà chạy.

Cách nghĩ này không sai, thế nhưng trở mắt nhìn linh phù bắn đến gần, những hòa thượng khác không ngờ lại đứng im bất động.

Chúng người niệm kinh thì vẫn niệm kinh, kể nói chuyện thì vẫn nói chuyện, ai đang nhắm mắt thì vẫn cứ nhắm mắt, giống như căn bản không thấy đồng bọn của mình sắp bị linh phù tập kích, giống như là đần độn vậy.

Bất quá Trầm Côn lại cảm giác được, những hòa thượng này không phải kẻ ngu si, mà là không hề sợ hãi... Hòa thượng trên cang tuy rằng bị trọng thương, nhưng cũng không phải là kẻ mà một tên Hồng Nguyên vũ tông có thể làm tổn thương, dám động thủ với hòa thượng này, là người vô tri, vô úy, vô não! (không biết gì, không sợ gì, không có óc)

Quả nhiên!

Linh phù bay tới gần, hòa thượng trên cang thở dài, Phật quang bên người đột nhiên biến thành Lưu Ly hỏa màu xanh tím. Xuy, xuy, xuy, một loạt tiếng cháy mang theo khói xanh, linh phù đầy trời liền biến thành tro bụi.

- Cự Linh phù trận.

Hòa thượng nhẹ giọng nói:

- Đây là độc môn linh phù của Phù Ma Vương Kiêu một nghìn năm trước, nếu không phải bản tăng có Lưu Ly hỏa hộ thân, e là đã bị người làm tổn thương...

Hắn thanh âm bình thản, tựa hồ đang kể lại một việc cón con nào đó, nhưng Trầm Côn lại cả người mồ hôi lạnh.

Chưa tới một giây...

Linh phù đại trận của bản tăng đã bị thiêu hết?

Đây là ưu thế mang tính áp đảo tuyệt đối, hòa thượng này đã cường đại đến mức mình không thể trêu vào rồi!

- Mấy vị lão huynh, ta không phải đối thủ của hòa thượng này, các người ai có thể đối phó thì mau lên đi!

Trầm Côn ở trong linh hồn gọi ba vũ hồn.

Trong U Minh Hồn Phủ yên ắng một cách thần kỳ.

- Lão huynh, các người phải nói gì đi chứ!

Trầm Côn vội vàng giục.

Hồn phủ lại im lặng một lúc...

- Trầm Côn, chịu thua đi!

Thanh âm của Vương Kiêu trầm thấp, chậm rãi nói:

- Hòa thượng này không cùng đẳng cấp với người, cho dù là chịu bị trọng thương người cũng không thể thắng nổi hắn đâu!

- Đừng nói vậy chứ!

Trầm Côn vội la lên:

- Người lên điều khiển thân thể ta, Lý lão huynh ra ngoài liên thủ cùng Vương lão huynh. Nếu thực sự không được thì để Cổ lão huynh gọi Thiên khiển tới, ta không tin không giết được một hòa thượng đã bị thương!

- Vô dụng thôi!

Vương Kiêu thở dài.

- Người nhìn Lưu Ly hỏa trên người hắn kia, ngọn lửa này là Phật hỏa từ trên Thiên Môn, có nghĩa là hòa thượng này được trời che chở, cho dù người gọi Thiên khiển cũng không làm hắn bị thương được đâu. Hơn nữa Thiên hỏa hộ thân, là tiêu chí của người đã hoàn thành lần vũ tông luân hồi thứ nhất...

- Vũ tông luân hồi lần thứ nhất là cái gì? Các lão huynh, vững tin một chút có được hay không?

Trầm Côn cổ vũ.

- Ài, người không hiểu vũ tông luân hồi là gì mới có gan mà nói thế!

Vương Kiêu giải thích nói:

- Vũ tông luân hồi lần thứ nhất là nói hòa thượng này đã đạt tới cảnh giới cao nhất của vũ tông - Hắc Nguyên đỉnh phong. Nhưng mà hắn chủ động vứt bỏ cơ hội thắng lên Hồn Độn Vũ tôn, rồi tự phế võ công, bắt đầu tu luyện vũ tông thất cảnh lại từ đầu...Người hiện tại còn chưa cần hiểu vì sao hắn làm vậy, người chỉ cần biết, hoàn thành vũ tông luân hồi lần thứ nhất, bề ngoài hắn chỉ là một hòa thượng bình thường, nhưng thực lực chân chính của hắn đã đủ để sánh ngang với 'Thánh Nguyên Đệ Thất Phách' của Hồn Độn Vũ tôn, thậm chí là 'Linh Hồn Giải Tỏa' lần thứ nhất của Truyền Thuyết Vũ hoàng!

Một loạt từ ngữ chuyên nghiệp này làm Trầm Côn hoa mắt chóng mặt.

- Lão huynh, rốt cục là người đang nói gì thế!

Vương Kiêu mặt mông, xấu hổ không muốn thừa nhận mình vô năng.

Lý Mục nói thay:

- Ý của hắn là cho dù hắn lúc đỉnh phong, muốn giết hòa thượng này cũng phải trả giá đắt!

Nhìn đây, người ta lời ít ý nhiều hơn bao nhiêu.

Trầm Côn không còn gì để nói...

...

Chỉ muốn chặn giết mấy hòa thượng bình thường mà thôi, thế mà lại đụng vào một lão quái vật còn mạnh hơn Vương Kiều lúc đỉnh phong, Trầm Côn bất lực thở dài.

Lúc này hẳn nếu như còn dám ra tay, đã không phải là dũng cảm nữa, mà là ngu xuẩn rồi.

- Các lão huynh, ta nhận thua!

Trầm Côn giơ cao hai tay, dứt khoát nói:

- Không cần các người nghiêm hình bức cung, ta tự nhận, ta chính là Trầm Côn - kẻ đã giết hai mươi mấy hòa thượng, đại chiến ở gần Độc Cốt động hôm nay cũng là do ta gây nên, muốn thu thập ta thế nào thì nói đi.

Nhìn bộ dạng Trầm Côn mặt mày lưu manh, hòa thượng nhin không được cười phá lên.

- Ngã Phật từ bi, sẽ không đại khai sát giới, tăng hữu nếu đã nhận tội thì theo bên cạnh bàn tăng, chịu một chút giáo huấn Phật pháp là được!

Ý tứ này là trước tiên cầm tù Trầm Côn một đoạn thời gian, biểu hiện tốt thì thả hẳn đi.

Đối với tội giết hai mươi mấy vị tăng nhân mà nói, đây đã là hình phạt quá nhẹ rồi. Cho nên Trầm Côn cũng không có phản kháng, ngoan ngoãn đi phía sau hòa thượng.

Nhìn thấy cảnh này, những hòa thượng khác vội nói:

- Sư phụ, hôm nay là thời khắc trọng đại của người, để một tên hung thủ ở bên cạnh...

- Ngã Phật từ bi...

Hòa thượng nhẹ giọng nói một câu, cắt ngang câu hỏi của các đệ tử, tiếp tục lên đường.

Bọn họ vốn là đi hướng Độc Cốt động, nhưng sau khi qua một ngọn núi, đột nhiên rẽ sang một hướng khác, vừa đi vừa gọi to tên của Độc Phật.

- Huyền Si, Huyền Si!

Trầm Côn giờ mới nhìn ra, mục tiêu của họ không phải là Độc Cốt động mà là tìm ra linh hồn của Huyền Si.

Vậy hòa thượng đó rốt cuộc là ai?

Len lén nhìn hòa thượng trên cang, Trầm Côn hoài nghi hẳn chính là Thích Ca Bồ Đề, nhưng nhìn hẳn không tới hai mươi tuổi, lại không thể kết luận. Thích Ca Bồ Đề trong truyền thuyết đã hơn một trăm tuổi rồi, cho dù lão có thuật trú nhan, cũng không thể trẻ như thế này được!

- Lão huynh, ngài rốt cục là vị cao tăng nào vậy?

Trầm Côn nhin không được hỏi.

- Thân thể ta chỉ là một bao da thôi, tên của ta cũng chỉ là mây khói thoáng qua, không thể nói, không thể nói...

Hòa thượng cười, nói ra một câu tương đối khó hiểu.

Nhưng Trầm Côn hiểu, cái này trong Phật học gọi là đánh cơ phong*. Nói thông tục một chút, chính là dùng những ngôn từ nghe thì tương đối huyền diệu để thể hiện cảnh giới Phật học của mình, đồng thời cũng có ý điểm hóa đối phương, để đối phương khai ngộ. Đương nhiên, trong đó còn có ý đánh đố. Trầm Côn nếu nghe không hiểu câu này, trả lời không hợp lý, liền chứng minh hẳn cảnh giới chưa đủ, là một người ngu dốt.

(*lời nói sắc bén - từ dùng trong đạo Phật)

Đánh cơ phong à?

Trầm Côn trong lòng cười thầm, hắn sống ở Thiếu Lâm hai mươi năm, đêm nào cũng nghe sư quét rác lái nhải, còn sợ một tên hòa thượng làm khó sao?

- Đại sư cao kiến!

Trầm Côn học theo cách nói của sư quét rác, thở dài nói:

- Bao da thối là không, mây khói là không, bần tăng hỏi cũng là không, không hỏi cũng là không, thật sự là hỏi thừa rồi...

Nghe Trầm Côn nói ra câu này, hòa thượng ánh mắt tán thưởng, thầm nói, xem ra Trầm Côn này cũng có chút tuệ căn, ít nhất cũng có thể nói ra đạo lý vạn pháp giai không.

Nhưng Trầm Côn còn chưa nói xong, hắn nói tiếp:

- Nhưng, tam thiên đại thế giới, chỉ có Phật tâm bất không...Dám hỏi đại sư, đại sư trong lòng có điểm Phật niệm, trong ngực có điểm Phật tâm. Phật tâm và Phật niệm này, có thể nói, hay là không thể nói?

Ánh mắt của hòa thượng sáng lên!

Thành thật mà nói, Trầm Côn cũng không hiểu mình đang nói gì? Hắn chỉ nhắc lại mấy câu của sư quét rác, nhưng sư quét rác là cảnh giới gì cơ chứ? Một câu của lão mà để cho cao tăng Phật học chân chính nghe, rõ ràng chính là diệu ý của Đại Phật. Nghe rất thần kỳ, rất có đạo lý của Ngã Phật ở trong đó.

- A di đà phật!

Nghe Trầm Côn không ngờ phản vấn hòa thượng trên cang, nhưng lại dùng Phật môn cơ phong cao thâm như vậy, những hòa thượng khác không khỏi hô to Phật hiệu, ánh mắt sáng ngời nhìn Trầm Côn.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ đều cho rằng Trầm Côn là một hòa thượng sát sinh, một tên bại hoại Phật môn tay đầy máu tanh. Thế nhưng, bại hoại có thể nói ra những lời mà chỉ có Phật môn cao tăng mới có thể hiểu sao? A di đà phật, hóa ra Trầm Côn này tuy rằng lòng có tà niệm, nhưng lại không mất chút tuệ căn nào!

Nghĩ như vậy, các hòa thượng ngừng hô hoán, đều ngồi vây quanh Trầm Côn và hòa thượng trên cang, lắng nghe cơ phong Phật ngữ của bọn họ.

Phật tâm và Phật niệm, có thể nói sao?

- Ngã Phật từ bi!

Nghe xong câu phản vấn của Trầm Côn, hòa thượng trên cang cười to nói:

- Phật tâm và Phật niệm này, có thể nói, lại không thể nói! Chỉ xin thỉnh giáo tăng hữu một câu, lúc nào thì có thể nói, lúc nào thì không thể nói?

- Thiện tai, thiện tai!

Trầm Côn cũng lấy ra dáng vẻ của sư quét rác, cười lớn nói:

- Lúc có thể nói thì có thể nói, lúc không thể nói thì không thể nói!

Đây không phải là nói nhảm sao?

Nhưng hòa thượng trên cang không cho là vậy, hắn nghe ra một ý tứ sâu xa trong lời nói của Trầm Côn, chỉnh lại vạt áo, nghiêm chỉnh cúi người, cũng thành khẩn mà thay đổi cách xưng hô với Trầm Côn.

- Đại sư!

Hắn lại lấy tư thế ngang hàng để đối xử với Trầm Côn, tiếp tục hỏi:

- Đại sư cao kiến. Vấn đề 'Phật tâm có thể nói hay không' này đã làm khó bần tăng nhiều năm, hôm nay hy vọng đại sư vui lòng chỉ điểm...Cái gì gọi là lúc có thể nói ra Phật tâm, cái gì gọi là lúc không thể nói ra Phật tâm?

- Si nhi, si nhi! (Thằng ngốc)

Trầm Côn giống như đã tiến vào trạng thái tinh thần của sư quét rác, hẳn không có trả lời thẳng vắn đề, mà chỉ vào hòa thượng vừa mới chỉnh lại vạt áo lúc này, mỉm cười nói:

- Khi người chỉnh lại vạt áo thì có thể nói. Khi người quên đi vạt áo thì không thể nói! Vạn bản Phật pháp, chỉ có nhất tâm, từ bỏ được tam thiên hồng trần, mới có thể lấy được nhất tâm này, chính là cái diệu của Ngã Phật!

Ngừng một lát, tình ý sâu xa nói:

- Ngã Phật thường nói, vạn pháp giai không. Chữ không này không phải bảo người coi tất cả là hư vô, mà là muốn đệ tử Ngã Phật từ bỏ hồng trần, mới có thể cầm lấy được khóa Phật tâm đó!

- Ngã Phật tự tại!

Hòa thượng cảm nhận sâu sắc mà tán đồng nói:

- Dám hỏi đại sư, thế nào mới có thể từ bỏ hồng trần, cầm lấy khóa Phật tâm duy nhất đó?

- Không tham!

Trầm Côn chậm rãi nói ra hai chữ.

- Không tham, mới có thể không luyến, mới có thể không lấy, mới có thể không nhớ, mới có thể bình tĩnh! Tâm bình tĩnh, Phật tâm tự tại!

- A di đà phật!

Hòa thượng trên cang, còn có toàn bộ các hòa thượng khác đột nhiên cùng nhau hô phật hiệu.

- Đa ta đại sư giáo huấn!

Các hòa thượng phục rồi!

Còn Trầm Côn thì lên cười đau cả bụng, thật sự hẳn không biết mình đang bốc phét cái gì, nhưng hẳn lại biết những lời mình nói tuyệt đối là đạo lý Phật môn.

Bởi vì hai chữ 'Bất Tham' này chính là pháp hiệu của hắn. Đương nhiên sư quét rác khi đặt pháp hiệu cho Trầm Côn thì giải thích hai chữ này thế này: Chỉ có không tham mới có thể cầm lấy Phật tâm, Ngã Phật tự ở trong lòng.

Đương nhiên, Trầm Côn sau này đổi tên mình thành Bất Khả Bất Tham, việc này không cần nhắc đến...

Sau khi đánh cơ phong một hồi, thái độ của các hòa thượng với Trầm Côn lập tức thay đổi 180 độ. Khi tiếp tục lên đường, đại đa số hòa thượng vẫn tìm linh hồn của Huyền Si, còn mấy người tương đối nhiều tuổi thì vây quanh Trầm Côn, thỉnh giáo về rất nhiều vấn đề Phật giáo. Trầm Côn trích lời của sư quét rác ra để giải đáp, cũng khiến cho đám hòa thượng này gật đầu liên tục.

Đang trong lúc vấn đáp, một hòa thượng tự nhiên hỏi:

- Tăng hữu Phật pháp cao thâm, theo lý nên biết đạo lý không thể sát sinh, vì sao người còn phải tru sao hai mươi mấy đệ tử Ngã Phật vậy?

Đúng, người hiểu Phật lý, vì sao còn sát sinh chứ? Những hòa thượng khác cũng quay đầu lại.

- Bần tăng chưa từng giết bọn họ!

Trầm Côn cây ngay không sợ chết đứng trả lời, hẳn phát hiện, giống như Thanh Long chú trọng thư pháp, đám hòa thượng này chú trọng Phật pháp. Chỉ cần giảng đạo lý Phật môn với họ thì sẽ không có sai lầm, cho nên cất cao giọng nói:

- Ai nói ta giết họ, đứng ra đây, bần tăng lý luận với hắn!

- Là bần tăng nói đấy!

Hòa thượng đang nói liền đứng ra, mù mờ bảo:

- Tăng hữu, chính người vừa mới nhận, tự tay người giết họ mà!
- Đối với tục nhân mà nói, bần tăng quả thật đã giết họ. Nhưng thân là đệ tử Ngã Phật, người không thể nghĩ như vậy được!

Trầm Côn dạy bảo nói:

- Thân thể con người chỉ là một cái bao da thối. Tử vong cũng chỉ là từ bỏ cái bao da này mà thôi. Cho nên bần tăng không phải giết hai mươi mấy vị tăng hữu, mà là độ hóa tội nghiệt của bọn họ, giúp bọn họ tiến thêm một bước trên con đường Phật pháp đó!

-...

Giết người, lại là độ hóa tội nghiệt của họ sao? Các hòa thượng sắc mặt âm trầm. Đến ba vũ hồn trong U Minh Hồn Phủ cũng không nhận được mà bủn rủn liên tục.

- Trầm Côn, người bốc phét thái quá rồi đấy, nói bớt vài câu đi, không dễ dàng gì mới thay đổi được thái độ của đám hòa thượng, đừng chọc chúng phát hỏa!

Trầm Côn cười hắc hắc một tiếng, cũng cảm thấy mình bốc phét hơi quá đáng!

Thế nhưng...

Càng bốc phét, chuyện càng thần kỳ hơn lại phát sinh.

Sau khi nghe một đoạn Phật luận của Trầm Côn, hòa thượng trên cang liền nhắm mắt lại điều tức, thương thế của hắn vô cùng nghiêm trọng, có thể nói là đang ở bờ vực giữa sự sống và cái chết. Nhưng sau khi nghe Trầm Côn nói, hắn từ từ mở mắt, gật đầu bảo:

- A di đà phật, bần tăng quả nhiên đã trách lầm đại sư rồi. Đại sư, ngài thật sự đã độ hóa hai mươi mấy đệ tử đó, chết trong tay ngài, là tạo hóa của chúng!

- Sư phụ, người nói gì vậy?

Các hòa thượng kinh hãi biến sắc.

- Mặc dù Trầm Côn Phật pháp cao thâm, nhưng hắn giết người lại bảo là độ hóa, rõ ràng là chống chế. Người vì sao lại tin lời nói dối này?

- Vì sư vốn cũng không dám tin, nhưng tận mắt nhìn thấy, không thể không tin được!

Hòa thượng giãy dụa trèo xuống cang, trịnh trọng hành lễ với Trầm Côn.

- Đại sư, đa tạ ngài độ hóa mấy tên đệ tử không nên người đó, cho bọn chúng Phật duyên lớn lao!

Hòa thượng này tuyệt không phải người ngu, vì sao cũng tin những gì mình nói nhỉ? Trầm Côn cũng trở nên hồ đồ, làm ra vẻ cao tăng, nói gần nói xa:

- Tăng hữu đã hiểu ư? Ha ha, vậy thì nói ra nghe thử, người hiểu thế nào nào?
- Bần tăng đã đi một vòng giữa sự sống và cái chết, gặp được hồn phách những đệ tử đó...

Hóa ra, hòa thượng này thương thế trầm trọng, đã lâm vào trạng thái lúc tỉnh lúc mê, linh hồn xuất xác rồi. Rất nhiều hồ sơ đã ghi chép qua, người trong trạng thái này có khả năng thấy được 'thế giới khác'. Cho nên không ngoài ý liệu, hòa thượng này lúc này đã gần tắt thở, linh hồn xuất xác, vừa vịn gặp được linh hồn của mấy chục hòa thượng bị Trầm Côn giết.

Các hòa thượng còn nhiệt tình chào hỏi hòa thượng này, ai ai cũng Phật quang mãn diện, vẻ mặt kinh hỉ hân hoan.

- Các con còn chưa đi đâu thai chuyển thế sao?

Hòa thượng trẻ tuổi kinh ngạc hỏi.

- Bẩm sư tổ, bọn con gặp được đại cơ duyên, bây giờ sắp đến Tây Thiên Cực Lạc thế giới, không còn phải chịu nỗi khổ luân hồi chốn hồng trần nữa rồi!

Các hòa thượng cười, Phật quang mãn diện.

- Các con sắp đến Tây Thiên Cực Lạc?

Hòa thượng trẻ tuổi lộ vẻ xúc động nói:

- Với tu vi của các con, tại sao lại gặp được cơ duyên như vậy?

- Việc này thì phải đa tạ vị đại sư đây...

Các hòa thượng nhìn Trầm Côn ở thế giới hiện thực, cảm kích nói:

- Bọn con bị vị đại sư này giết, sau đó được gia ân, ban cho ấn Phật môn.

Vỗ lên con rùa đen trên đầu.

- Xin sư tổ xem, đây chính là dấu ấn mà Trầm Côn đại sư ban cho bọn con, bằng ấn ký này, bọn con xuống âm tào địa phủ một chuyến, liền bị đưa đến Tây Thiên Cực Lạc...A di đà phật, quý sai còn bảo bọn con, trên đài sa di ở Tây Thiên đã có danh hiệu của bọn con. Khổ tu nhiều năm, bọn con coi như đã tu thành chính quả, có duyên được thấy chân thân của Phật tổ rồi!

Theo sự chỉ điểm của các hòa thượng, hòa thượng trẻ tuổi nhìn sang Trầm Côn...

Lúc này, hòa thượng trẻ tuổi chỉ còn là một linh hồn, cho nên hắn nhìn thấy Trầm Côn, cũng chính là linh hồn Pháp tướng của Trầm Côn.

Cao tới ba trượng, ba đầu tám tay, cầm trong tay Phật môn Bát Bảo pháp khí, xung quanh là ngọn lửa Minh vương hừng hực, Trầm Côn trong mắt linh hồn chính là một Đại Phật Kim Thân được Bất Động Minh Vương hộ thể!

Từ từ nói ra những việc trải qua trong thế giới linh hồn, hòa thượng trẻ tuổi nhẹ nhàng thở phào.

- Sau khi tiến chân những đệ tử đó, bản tăng dựa vào một bộ bí pháp có được năm xưa, cưỡng ép hoàn hồn trở về nhân gian...A di đà phật, nhờ vào việc này, bản tăng mới thấy được thủ đoạn thật của đại sư, mới gặp được Phật thân của đại sư!

Hồ hô, hóa ra là tác dụng của < hồn="” kinh="”>, những hòa thượng kia thật sự đã được siêu độ tới Tây Thiên rồi.

Trầm Côn lên cười trộm, thử nói:

- Vậy lão huynh đừng khách khí nữa, đều là đệ tử Phật môn. Ta siêu độ bọn họ cũng là chuyện nên làm! Nếu lão huynh đã tự mình nhìn thấy ta không có hại những đệ tử đó, vậy ta có thể đi được chưa?

- Đại sư xin dừng bước!

Các hòa thượng vội nắm tay nhau, vây thành vòng tròn bắt Trầm Côn ở giữa.

- Các lão huynh, ta đã chứng minh chính mình vô tội rồi, còn chưa đi được sao? Lẽ nào...Các người cũng muốn bản tăng đưa các người đi Tây Thiên?

Trầm Côn bỗng thấy các hòa thượng mất sáng ngời, lén lút lau mồ hôi, nghĩ bọn chúng không phải là ngưỡng mộ những hòa thượng kia, cũng muốn xin bản tăng giết chúng, sau đó lại vẽ rùa lên đầu chúng chứ?

Trầm Côn hình như đoán nhầm rồi!

Chỉ thấy mấy hòa thượng vây Trầm Côn lại, những người khác đều tụ tập xung quanh hòa thượng trẻ tuổi kia, nhỏ giọng thương lượng, sau đó một hòa thượng quay trở lại.

- Tăng hữu!

Hòa thượng cúi người nói:

- Thật không dám giấu, bọn ta theo sư phụ tìm Độc Phật Huyền Si trong hoang sơn này, là vì một chuyện có liên quan tới sinh tử tồn vong của Đại Bồ Đề tự, liên quan tới sự hưng suy của Cửu Châu Phật môn...

- Hả?

Trầm Côn mơ hồ có dự cảm không tốt, vội ngắt lời.

- Vậy các người cứ tiếp tục tìm đi, ta đi đây!

- Tăng hữu!

Hòa thượng tăng thêm ngữ khí, nghiêm mặt nói:

- Bọn ta vốn muốn tìm Huyền Sĩ, nhưng thấy Phật pháp của tăng hữu...Ha ha, tăng hữu Phật pháp huyền diệu, còn hơn cả Huyền Sĩ. Vậy bọn ta sao còn phải tìm Huyền Sĩ nữa?

Chấp tay nói:

- Phật ở ngay trước mắt, xin tăng hữu ra tay, giúp Đại Bồ Đề tự vượt qua ải này, cứu lấy khí vận của Cửu Châu Phật môn!

Sinh tử tồn vong của Đại Bồ Đề tự...

Cứu lấy khí vận của Cửu Châu Phật môn...

Hai cái mũ lớn này chụp xuống, Trầm Côn âm thầm lau mồ hôi lạnh. Thật là bi ai, bản tăng lại gặp phải phiền phức lớn thế này.

- Hay là để bản tăng nói đi!

Lúc này, hòa thượng trẻ tuổi ra hiệu cho đám đệ tử tách ra, tự mình giải thích cho Trầm Côn. Hẳn trước tiên nói ra tên của mình.

- Bản tăng pháp hiệu Huyền Chân. Được Đại Chu thiên tử sắc phong tôn hiệu - Thách Thức Nhất Thiết Minh Tâm Bồ Đề Ban Thích Già...

Cười tự giễu.

- Trên đời có nhiều tục nhân không giải thích được hàm nghĩa của tôn hiệu này, tùy tiện lấy bốn chữ trong đó, gọi bản tăng là...Thích Già Bồ Đề! (Tớ cũng là tục nhân, không hiểu được hàm nghĩa: D)

168. Chương 166: Bối Độ Nhân (người Đưa Đò)

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, Thích Già Bồ Đề là muốn nhờ mình làm việc đó.

Mẹ!

Chuyện này không phải một tên Hồng Nguyên vũ tông như mình có thể dây vào, phải chuẩn gấp thôi.

- Lão huynh lợi hại quá. Nghe tôn hiệu của ngài, nhất định là cao tăng của Phật môn mật tông rồi...Ồi, xin lỗi nhé, lão huynh đợi lát mới nói tìm ta có việc gì được không? Ta đang mắc tiểu, đi giải quyết phát đã.

Qua loa vài câu, Trầm Côn bỗng nhiên ôm bụng, xoay người bỏ chạy.

Người có ba cái mắc, các hòa thượng tự nhiên sẽ không ngăn cản Trầm Côn đi tiểu. Thế nhưng dưới sự chú thị của họ, Trầm Côn càng chạy càng nhanh, mấy bước đã đi năm sáu mươi mét. Hơn nữa hắn còn dán lên đùi mình hai đạo Thần Hành phù, trên đùi bốc lên một màn vân vụ, bắt đầu chạy tóe khói như cưỡi mây bạt gió.

- Trầm Côn, người chạy làm gì?

Vương Kiêu ở trong U Minh Hồn Phủ khó hiểu hỏi:

- Thích Già Bồ Đề có việc nhờ người, chính là cơ hội tốt để người kết giao Phật môn, cho cho Đại Bồ Đề tự một cái nhân tình.

- Lão huynh, người không biết Thích Già Bồ Đề yêu cầu ta làm gì à?

Trầm Côn ai oán nói:

- Thật là đáng sợ, hắn không ngờ yêu cầu ta làm việc đó...Ài, coi như ta đã hiểu rồi, chúng vì sao muốn tìm kiếm Độc Phật Huyền Si. Đó là bởi vì, Độc Phật Huyền Si tuy rằng đã chết, nhưng vẫn là một trong những cao tăng lợi hại nhất Đại Bồ Đề tự. Ngoại trừ hắn, không ai có thể giúp Thích Già Bồ Đề bãi độ (đưa qua sông)...

- Bãi độ?

Nghe thấy hai chữ này, Vương Kiêu bừng tỉnh đại ngộ, cũng hiểu ra Thích Già Bồ Đề muốn Trầm Côn làm cái gì, vội vàng nói:

- Đi mau, đi mau...Ta nói Thích Già Bồ Đề vì sao đột nhiên nhờ ngươi làm việc. Trầm Côn, ngươi không nên ở trước mặt hắn lộ rõ Phật pháp, rước lấy đại phiền phức hôm nay mà.

Từ cổ chí kim, việc không nên dính vào nhất chính là loại tình huống giống Thích Già Bồ Đề bây giờ. Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu vũ hoàng, thậm chí là vũ thần, đều vì chuyện này mà chết không có chỗ chôn đó!

- Ai bảo không phải chứ!

Trầm Côn càng chạy càng nhanh.

Lúc này, Cổ Nguyệt Hà nghe được cuộc đối thoại của hai người, mắt híp chớp chớp, kinh hô:

- Trầm Côn, lẽ nào Thích Già Bồ Đề là muốn ngươi giúp hắn...

- Ô kìa, Cổ lão huynh cũng đoán được rồi à?

Trầm Côn cay đắng nói:

- Đoán được cũng đừng nói ra, việc này là một việc cấm kỵ. Không thể nói, không thể nói.

-...Việc này việc liên quan tới số mệnh thiên đạo Cửu Châu, đúng là không thể nói ra...

Cổ Nguyệt Hà chép lưỡi, bỗng nhiên gật đầu nói:

- Trầm Côn, chạy mau, ngươi nếu như bị cuốn vào chuyện này, ba vũ hồn chúng ta đều sẽ gặp phiền toái lớn.

- Thích Già Bồ Đề đến tốt cùng muốn làm gì?

Trong U Minh Hồn Phủ, chỉ có Lý Mục không có đoán ra ý đồ của Thích Già Bồ Đề, nhin không được lớn tiếng hỏi.

Đáng tiếc Trầm Côn còn chưa kịp trả lời, các hòa thượng bỗng nhiên nhận ra Trầm Côn muốn viện cớ đi tiểu mà trốn chạy, tung người đuổi theo, nhất loạt quỳ trước mặt Trầm Côn, vừa có vẻ trịnh trọng, lại âm thầm ngăn cản đường chạy của Trầm Côn.

- Tăng hữu, số mệnh của Cửu Châu Phật môn mệnh đều ở trong tay của ngươi. Ngươi thực sự nhẫn tâm bỏ đi sao?

Các hòa thượng cả giận nói:

- Tăng hữu không vì thầy ta Huyền Chân, cũng phải vì ngã Phật chứ!

- Thiện tai thiện tai, tăng hữu nếu đào tẩu, chắc là đã hiểu bản tăng muốn ngươi làm gì rồi...

Thích Già Bồ Đề cũng bước chậm tới. Mặt hắn vàng vọt, khóe miệng rỉ máu, tới trước mặt Trầm Côn liền vén cà sà, lăm ra đáng sắp sửa ngồi xuống.

- Bản tăng cũng không muốn kéo tăng hữu vào trong nhân quả giết chóc vô biên vô tận này. Chỉ là tăng hữu Phật pháp thông thiên, thực sự là thích hợp để giúp bản tăng baaix độ hơn. Huyền Chân không còn cách nào khác, chỉ có thể mặt dày mày dạn, ngồi xuống trước mặt ngươi thôi.

- Lão huynh, đừng ngồi, đừng ngồi, một tên Hồng Nguyên vũ tông như ta gánh vác không nổi chuyện này đâu.

Chỉ một chữ ‘ngồi’ đơn giản này đã dọa cho Trầm Côn hồn phi phách tán, vội vàng ngăn Thích Già Bồ Đề.

- Nếu không thì ta sẽ giúp người mau chóng tìm ra Độc Phật Huyền Si, không được sao?

- A di đà phật, bản tăng chờ không kịp nữa rồi.

Thích Già Bồ Đề đè nặng hai tay Trầm Côn, từ từ ngồi xuống.

Trầm Côn sốt ruột cả người toát mồ hôi lạnh, bắt chấp thực lực chênh lệch, song chưởng gồng lên, lực lượng Hồng Nguyên toàn bộ xuất ra, liều mạng ngăn không cho Thích Già Bồ Đề ngồi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, những hòa thượng khác hô to một tiếng.

- Tăng hữu, bọn ta xin lỗi ngài vậy. Xin ngài để sư phụ ngồi xuống đi.

Nói xong, hai mươi mấy hòa thượng vây lại, kẻ ẩn vai Trầm Côn, người kéo eo hắn, rồi có tên đá vào chân hắn, một lúc liền ép Trầm Côn ngồi xuống đất.

Thừa cơ hội này, Thích Già Bồ Đề ngưng thần suy tư một lúc, xoay người về bên trái, rồi lại xoay về bên phải...Trải qua vài lần điều chỉnh, hắn cuối cùng như trút được gánh nặng, ngồi xuống ngay ngắn trước mặt Trầm Côn.

- Phù, cuối cùng cũng buông được gánh nặng này rồi...

Thích Già Bồ Đề nhẹ nhàng thở ra một hơi cho Trầm Côn một nụ cười tràn ngập Phật tính, hắn chậm rãi chấp tay, nhắm hai mắt lại.

...!

Trầm Côn ai oán quát to một tiếng:

- Ta nói không cho người ngồi, người lại vẫn còn ngồi. Giờ thì xong rồi, bản tăng sắp chết rồi, chính là người hại chết.

- Các người rốt cục là đang nói gì vậy?

Thời gian dài không rõ Trầm Côn đang làm cái gì, Lý Mục có điểm tức giận.

- Nói rõ ràng cho ta, Thích Già Bồ Đề bắt quả là ngồi xuống. Ngồi một cái thôi, có cần phải dọa người khiếp sợ như vậy không?

- Ngồi?

Trầm Côn tuyệt vọng ngửa đầu thở dài.

- Lý lão huynh, người nhìn kỹ lại đi, đây là ‘ngồi’ sao? Nhìn rõ ràng, cái này gọi là...Tọa hóa.

Tựa hồ đang xác minh lời của Trầm Côn, các hòa thượng nhìn Thích Già Bồ Đề điều chỉnh tư thế, cuối cùng chọn một hướng ngồi xuống, cùng nhau đi tới. Một hòa thượng lấy tay đưa lên mũi Thích Già Bồ Đề, đã tắt thở. Một hòa thượng khác chạm vào cổ tay hắn, mạch đã ngừng đập. Một hòa thượng khác lại sờ chân tay hắn, chân tay lạnh toát...

Không sai, Thích Già Bồ Đề đã chết

Hắn không ngờ lại tọa hóa trước mặt Trầm Côn.

...

- Thích Già Bồ Đề vì sao lại đột nhiên tọa hóa vậy?

Lý Mục càng khó hiểu.

- Cổ lão huynh, người tới giải thích cho Lý lão huynh đi.

Đem nhiệm vụ phổ cập tri thức Phật giáo cơ sở ném cho Cổ Nguyệt Hà, Trầm Côn lại lườm các hòa thượng đang cười trộm, hét lớn nói:

- Giờ thì các người thỏa mãn chưa? Đáng chết, bình vàng, gương vàng, hộp lưu ly, các pháp khí phải dùng đến, các người khẳng định đều mang theo, đưa cho ta đi.

- Đa tạ tăng hữu ra tay tương trợ, là phúc của Đại Bồ Đề tự, phúc của Cửu Châu Phật môn.

Các hòa thượng quả nhiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ, liền lục lợi dưới cái cang mà Thích Già Bồ Đề nằm khi còn sống, lấy ra toàn bộ các pháp khí Trầm Côn cần.

Nhận lấy pháp khí, Trầm Côn đem áo cà sa của mình phủ lên thi thể của Thích Già Bồ Đề, lại đem pháp khí bố trí xung quanh Thích Già Bồ Đề. Cùng lúc đó, các hòa thượng đã đem bản đồ xung quanh nơi Thích Già Bồ Đề tọa hóa vẽ lại, Trầm Côn bố trí một pháp khí, họ lại ghi một tọa độ lên địa đồ, cuối cùng Trầm Côn mở mắt Thích Già Bồ Đề ra nhìn, xác định hai mắt hắt trước khi chết không bị lẹ, sau đó gật đầu.

- Ghi lại này, hướng chính Đông, hướng chính Đông không chút sai lệch.

Nói xong, Trầm Côn cắt cổ tay, nhỏ vài giọt máu lên bản đồ, vẽ thành Vạn Pháp phù của Phật môn.

Rồi các hòa thượng lập tức đem địa đồ xé làm chín mảnh, cất cao giọng nói:

- Bí đồ tọa hóa của sư phụ đã vẽ hoàn tất. Lập tức truyền lệnh tất cả Phật tử, bí đồ đã được Trầm Côn cho phép, chỉ khi huyết tích trên bí đồ hợp lại làm một, mới chứng minh bí đồ là thật.

Lập tức có hòa thượng mang theo chín phần bí đồ rời đi.

Trong linh hồn nhìn tất cả những việc này, sắc mặt Lý Mục đột nhiên trở nên ngưng trọng hẳn ý thức được đây là một trình tự Phật môn, chỉ là không rõ, làm như vậy có ý nghĩa gì mà thôi.

- Lý đại ca, đừng nhìn nữa, để ta giải thích cho người.

Cổ Nguyệt Hà ở bên cười khỏ một tiếng.

Lý Mục đi tới, ngồi ở trước mặt Cổ Nguyệt Hà.

Suy nghĩ một chút, Cổ Nguyệt Hà hỏi ngược lại:

- Lão ca đã nghe qua thuyết ‘chuyển thể linh đồng’ của Phật môn mật tông chưa?

- Cái này thì đã từng nghe qua...

Lý Mục trầm ngâm chốc lát.

- Mật tông có một loại thuyết pháp, sau khi cao tăng viên tịch, sẽ đầu thai thành một linh đồng. Chỉ cần trải qua giảng dạy, linh đồng này liền có thể kế thừa toàn bộ thần trí của kiếp trước, tiếp tục duy trì sinh mệnh của cao tăng này.

- Ủ, đại khái là thế.

Cổ Nguyệt Hà gật đầu.

- Thích Già Bồ Đề chính là mật tông cao tăng, sau khi hẩn tọa hóa, cũng sẽ đầu thai thành một chuyển thể linh đồng...Nhưng mà, một loạt vấn đề liền xuất hiện, Cửu Châu rộng lớn vậy, chuyển thể linh đồng sẽ xuất sinh ở đâu? Rồi làm sao mà tìm được chuyển thể linh đồng? Còn nữa, nếu như không có người điểm hóa, chuyển thể linh đồng sẽ không hồi phục ký ức kiếp trước, vậy ai sẽ điểm hóa nó? Rồi làm sao mà điểm hóa?

Sau một loạt câu hỏi, Cổ Nguyệt Hà cười khỏ nói:

- Vì giải quyết những nan đề này, Thích Già Bồ Đề liền cần sự giúp đỡ của một vị cao tăng khác...Hẩn tọa hóa, trước mặt Trầm Côn chính là xin Trầm Côn giúp hẩn hoàn thành quá trình chuyển thể này, làm người bãi độ giúp hẩn vượt qua khổ hải.

- Thì ra là thế.

Lý Mục chợt gật đầu, hiểu Thích Già Bồ Đề là muốn cầu Trầm Côn giúp hẩn chuyển thể, lại chỉ vào Trầm Côn nói:

- Vậy Trầm Côn cần làm những gì?

- Trợ giúp mật tông cao tăng chuyển thể, đại khái có vài bước thế này...

Cổ Nguyệt Hà kỹ càng tỉ mỉ nói:

- Bước đầu tiên, lúc Thích Già Bồ Đề viên tịch, sẽ lưu lại ám hiệu chỉ linh đồng sẽ xuất hiện ở đâu...Ví dụ như, hần quay sang hướng chính Đông tọa hóa, chính là ám chỉ chuyển thể linh đồng sẽ xuất hiện ở hướng chính Đông, mà Trầm Côn nhất định phải đem phương hướng này chuyển thành địa đồ, tiện để tìm kiếm sau này...Cái này gọi là định vị.

- Mà bước thứ hai để xác nhận chuyển thể linh đồng gọi là Thánh địa quán tưởng. (Quán tưởng nôm na là đưa suy nghĩ của người khác về thành suy nghĩ của mình)

Cổ Nguyệt Hà tiếp tục nói:

- Nói trắng ra, chính là Thích Già Bồ Đề sẽ lưu lại cho Trầm Côn một vài pháp khí tùy thân, mà Trầm Côn nhất định phải đem những pháp khí này tới một nơi Phật môn thánh địa. Rồi ở trong thánh địa mà quán tưởng với sự trợ giúp của pháp khí...Sau khi quán tưởng, Trầm Côn sẽ biết được càng nhiều manh mối về chuyển thể linh đồng. Sau đó, hần nhất định phải mang pháp khí, theo manh mối đó mà tới phía Đông tìm chuyển thể linh đồng.

Trong quá trình tìm kiếm này, nếu có đứa bé trai nào đó thời gian sinh gần sát với thời gian Thích Già Bồ Đề tử vong, hơn nữa lại phù hợp với manh mối Trầm Côn có được sau khi quán tưởng, thì nó sẽ được Trầm Côn xác nhận là một trong những người có thể là linh đồng.

Dưới tình huống bình thường, Trầm Côn có thể tìm được vài đứa có thể là linh đồng, nhưng cũng không sao. Vẫn còn bước thứ ba, tên là Kim bình xế thêm!

(Chương sau có giải thích của tác giả)

169. Chương 167: Giết Tắt.

- Ủ, trình tự xác nhận chuyển thể linh đồng phi thường phức tạp, nhưng đại khái mà nói, chính là mấy bước như vậy đấy...

Cổ Nguyệt Hà cuối cùng nói:

- Ngay từ đầu, Thích Ca Bồ Đề muốn tìm Huyền Si làm người bãi độ cho hần. Thế nhưng hiện tại tốt rồi, Trầm Côn tự nhiên thích thể hiện, lộ ra Phật pháp còn cao thâm hơn Huyền Si. Vậy Thích Ca Bồ Đề không tìm hần thì tìm ai? Khả khả, Trầm Côn rước họa vào thân, mấy vũ hồn chúng ta cũng không tránh khỏi phiền phức.

- Thật đúng là vương tay chân mà...

Lý Mục cũng thở dài, hần dù sao cũng lẫn lộn chốn quan trường vài thập niên, thoáng cái liền hiểu ra điểm mấu chốt của sự việc.

Tình huống hiện tại là, hoàng đế của Phật môn đã chết, mà người thừa kế của hần lại do Trầm Côn quyết định.

Việc này thoát nhìn thì rất vẻ vang, một khi Trầm Côn tìm được người thừa kế này, liền trở thành thầy dạy vỡ lòng của người đó, có địa vị vô cùng quan trọng tại Phật môn. Nói một cách tà ác, Trầm Côn thậm chí có thể bồi dưỡng con của mình làm bù nhìn, để con của mình giả mạo chuyển thể linh đồng, còn mình thì làm ông trùm đằng sau Phật môn.

Nhưng vấn đề là quá nhiều người có ý nghĩ tà ác này.

Những người này sẽ nghĩ: Nếu thái tử của Phật giáo là do Trầm Côn quyết định, vậy không chế được Trầm Côn không phải chẳng khác nào không chế mấy nghìn vạn tín đồ Phật giáo sao? Đúng, chỉ cần bắt được Trầm Côn, chẳng khác nào tóm được tín ngưỡng của Phật môn, chỗ tốt nhiều không kể xiết...Nếu thế, liệu Trầm Côn còn có ngày thái an lành không?

Hơn nữa tin tức đã truyền ra rồi, Trầm Côn muốn không làm cũng không được nữa.

- A di đà phật.

Sau khi Xác định phương hướng của chuyển thể linh đồng, các hòa thượng hướng Trầm Côn chấp tay trước ngực nói:

- Đại sư, bí đồ đã phát ra, xin đại sư mang hài cốt của sư phụ, mau chóng đi thánh địa để quán tưởng.

Trầm Côn trở thành người bãi độ của Thích Ca Bồ Đề, thái độ của các hòa thượng cũng thay đổi luôn. Trong ánh mắt tràn ngập sự tôn trọng không hề che giấu.

- Yên tâm, yên tâm!

Gợi lại pháp khí của Thích Ca Bồ Đề rồi đeo trên lưng mình, Trầm Côn ai oán nói:

- Nói đi, thánh địa ở nơi nào, ta đi quán tưởng ngay đây.

- Thánh địa chính là Độc Cốt động.

- Vậy thì đi thôi.

Trầm Côn nhắc chân muốn đi, bỗng nhiên thấy các hòa thượng vẫn không thềm đi, vô cùng kinh ngạc nói:

- Các người không theo ta đi thánh địa à?

- Xin đại sư lượng thứ!

Các hòa thượng ấy náy nói:

- Sư phụ viên tịch, chúng ta phải lập tức đi tứ phương truyền tin, không thể đi cùng đại sư được.

- Đây!

Trầm Côn hô to.

- Các lão huynh đừng đùa chứ, ta hiện tại chính là cao tăng duy nhất có tư cách điểm hóa linh đồng, các người không phải người bảo vệ ta, ta chết tại thánh địa thì phải làm sao, bị kẻ có dã tâm bắt đi thì phải làm sao?

Chỉ chỉ thi thể của Thích Ca Bồ Đề.

- Cho dù các người mặc kệ ta, cũng phải chú ý đến hài cốt của Thích Ca Bồ Đề chứ!

- Đại sư đừng nóng vội, sư phụ đã an bài cho ngài một người bảo vệ rồi...

Các hòa thượng từ trong lòng lấy ra hai viên đá, đưa đến tay Trầm Côn.

- Bọn ta tại Bạch Mãng sơn tìm kiếm nửa tháng, đã tìm được hai viên Phục Hoạt Thạch...Chỉ cần đại sư có thể lấy được bảy viên Phục Hoạt Thạch, là có thể có được sự trợ giúp của Độc Phật Huyền Sĩ.

Cười cười.

- Độc Phật Huyền Sĩ tuy rằng đã chết, nhưng trong đầu hắn toàn là cách điều chế thiên hạ kịch độc, đủ để bảo vệ sự an toàn của đại sư.

Cầm lấy hai viên Phục Hoạt Thạch, Trầm Côn tức giận thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Dùng hai viên đá để đuổi bần tăng đi, đám hòa thượng này thật là, thật là...

Không có lỗi

...

Vốn chỉ muốn vây công Độc Cốt động, cho các hòa thượng một chút giáo huấn, lại đột nhiên gặp Thích Ca Bồ Đề, còn trở thành người bãi độ giúp hắn chuyển thể...Trầm Côn cũng chỉ có thể ai oán thở dài trong lòng.

Chia tay với các hòa thượng xong, Trầm Côn bắt đầu thu thập thi thể của Thích Ca Bồ Đề.

Cao tăng Phật giáo sau khi viên tịch, thi thể xử trí như thế nào cũng rất được coi trọng. Còn may Trầm Côn hiểu được những thứ này: Hắn cởi y phục của Thích Ca Bồ Đề ra, dùng lá xanh thấm nước cọ rửa ba

lần, rồi lại gấp tứ chi vào trong ngực, tạo ra tư thế ngồi xếp bằng. Rồi hắn tìm một ít lá cỏ thiên nhiên để bọc thi thể lại, thêm vào áo cà sa của mình, đeo lên trên lưng.

Vóc người của Thích Ca Bồ Đề vốn không coi là cao to, sau khi cuộn mình lại, giống như là đeo một cái bao lớn, rất khó nhìn ra bên trong là cái gì.

- Ô kìa, đây là...

Đúng lúc động đến ngực của thi thể, Trần Côn bỗng nhiên phát hiện, sườn trái của Thích Ca Bồ Đề có bảy vết thương, đều to cỡ ngón cái, sắp thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

- Ất hẳn là vết thương mà hung thủ để lại cho Thích Ca Bồ Đề đây mà?

Trần Côn cũng không có lưu ý bảy vết thương này, đeo thi thể rồi chạy về Độc Cốt động.

Theo Trần Côn thấy, Thích Ca Bồ Đề đã chết, Phục Hoạt thạch lại không có ở bên trong Độc Cốt động, cuộc chiến Độc Cốt động đó cũng liền mất đi ý nghĩa, mình tới nói vài câu coi như là xong việc.

Thế nhưng...Thật là như vậy sao?

Lúc đi tới Độc Cốt động, cuộc chiến đã đến giai đoạn cuối cùng: Minh bá lơ lửng giữa không trung, hai tay không ngừng quăng kim hoàn, hai lão tăng đối diện hắn đã bị kim hoàn trói lại, đến sức để nhúc nhích cũng không còn nữa. Mấy hắc y nhân lúc trước gặp A Phúc chính là thủ hạ của Minh bá, chúng đã tới đằng sau Minh bá.

Mà Kha Tây đã lộ diện rồi, hắn tựa vào một tảng đá không ngừng thở dốc, hai lão tăng khác thì đang hôn mê cách đó không xa. Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi cũng đã bắt được Huyền Khổ, đang thăm vấn hòa thượng này dưới sự bảo hộ của quân đội của mình.

- Trần tướng quân tới thật sớm nha.

Thấy Trần Côn đi tới, Minh bá cười lạnh một tiếng, tung một đôi kim hoàn cuối cùng đánh bất tỉnh hai lão tăng ở đối diện, đi nhanh tới nói:

- Chúng ta thì ở chỗ này chém giết, tướng quân lại ở một bên nhàn rỗi, hừ...

- Ô kìa, xem lão huynh ngươi nói kìa, ta đây không phải cũng gặp phải một vài phiền phức đó sao?

Trần Côn ngược lại cười, chỉ chỉ Độc Cốt động.

- Vừa hay, lão huynh đại phát thần uy, đã giải quyết xong mấy hòa thượng, chúng ta đi vào nhé?

- Tiểu sư đệ, vị đại tổng quản Dạ gia này là do người mời tới sao?

Bạch Tiên Nhi cười dài đi tới, Ca Thư Tình đi theo bên người nàng ta.

- Không hổ là đại tổng quản Dạ gia, một mình đã giải quyết được hai hòa thượng hàng chữ Huyền...Được rồi, chúng ta cũng không phải không rõ đạo lý, lát nữa tìm được Phục Hoạt thạch, chúng ta sẽ cùng đại tổng quản Dạ gia chia đều.

-Ồ, người muốn vào Độc Cốt động, mà người, muốn cùng ta chia đều Phục Hoạt thạch...

Biểu tình của Minh bá có vài phần quỷ dị, hắn chậm chạp chỉ chỉ Trần Côn, lại chỉ chỉ Bạch Tiên Nhi, bỗng nhiên cười quái dị nói:

- Trần Côn, ta chỉ đáp ứng người liên thủ đối phó Đại Bồ Đề tự, nhưng...Ta từng đáp ứng người, để người vào Độc Cốt Động rồi chia đều Phục Hoạt thạch à?

Lời này là có ý gì?

Trần Côn nhìn kẻ trung gian Kha Tây một cái, Kha Tây nhú mày nói:

- Minh lão ca, người muốn độc chiếm Phục Hoạt Thạch chẳng?

- Cái gì mà độc chiếm? Thiên tài địa bảo, người có đức mới được sở hữu, Dạ gia ta chính là huyết mạch của thần, phải lấy được toàn bộ Phục Hoạt thạch là lẽ đương nhiên. Hơn nữa chỉ có ta mới có tư cách tiến vào Độc Cốt động.

Minh bá cười lạnh một tiếng, bỗng ném một kim hoàn ra, kim hoàn ở trong không trung càng lúc càng lớn, không ngờ lại bao được cả hai ngọn núi trong vòng mười dặm.

Ngay sau đó, kim hoàn này còn kịch liệt co lại, giống như một cái vòng liêm đao sắc bén, đi qua đâu thì đại thụ bị chặt, đá bị cắt ở đó, núi cũng bị chém ngang. Rất nhanh, kim hoàn đã thu tới trước mặt mọi người, quang mang âm trầm như thiểm điện kéo tới.

Thấy kim hoàn đoạt mệnh này, Kha Tây cười khở một tiếng.

- Liên Hoàn Thiên Vũ...Liên Hoàn Thiên Vũ ư!

- Kha lão huynh, Liên Hoàn Thiên Vũ gì?

Cảm nhận được sát khí do cái vòng mang tới, sắc mặt Trầm Côn trở nên ngưng trọng.

- Đây là vũ hồn của Minh Thành, tên là Liên Hoàn Thiên Vũ, một khi bị kim hoàn này trói lại, trừ phi có thực lực hơn Minh Thành một cấp, nếu không đừng hòng chạy trốn, sẽ bị kim hoàn giết chết.

Kha Tây gần như rơi nước mắt.

- Liên Hoàn Thiên Vũ vừa ra, liền không còn đường sống, Minh Thành là muốn giết chúng ta diệt khẩu đây mà!

- Không sai, ta phải giết các người.

Minh bá thản nhiên nói:

- Thân phận của các người quá đặc thù. Hôm nay ta nếu như để cho một tên chạy thoát, ngày mai, Thích Ca Bồ Đề, Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, tam đại truyền thuyết sẽ giết tới trước cửa nhà ta đòi Phục Hoạt thạch...He he, xin lỗi nhé, ta nếu muốn yên ổn mang Phục Hoạt thạch đi thì chỉ có thể giết các người diệt khẩu thôi...

- Nhưng người lại dùng Liên Hoàn Thiên Vũ giết ta?

Kha Tây giận dữ hét:

- Minh Thành, hai mươi năm trước, chính ta đem Liên Hoàn Thiên Vũ đưa cho người, *** bây giờ người lại dùng nó để giết ta, lương tâm người bị chó gặm rồi sao?

Hắn vừa mới tức giận mắng chửi, quang sáng của Liên Hoàn Thiên Vũ đã tới trước mặt, Kha Tây vội vàng ra sức vùng tay, tập trung vào một góc của kim hoàn.

Không cần hắn nhắc nhở, Trầm Côn cũng nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo, chống đỡ một góc khác, dưới sự hợp lực của hai người, tốc độ co rút của kim hoàn giảm vài phần, thế nhưng theo như lời Kha Tây, đặc điểm của Liên Hoàn Thiên Vũ chính là nhốt toàn bộ kẻ địch cùng đẳng cấp trở xuống, bọn họ không có đẳng cấp hơn Minh Bá thì không thể thoát khỏi vòng vây của Liên Hoàn Thiên Vũ.

Khi kim hoàn co lại gần ngực Kha Tây, Minh bá bước chậm tới, hắn chậm rãi nói:

- Kha Tây, ta quả thật nợ người rất nhiều, hôm nay giết người, ta thẹn với lương tâm...Nhưng ta là đại tổng quản Dạ gia, không thể để cho người sống sót, mang phiền phức tới cho Dạ gia được.

Nói xong, hắn thừa lúc Kha Tây chống lại Liên Hoàn Thiên Vũ, nhẹ nhàng một chưởng, đánh vào giữa lưng Kha Tây.

- Đừng oán ta, muốn trách, thì cứ trách phong thủy bí thuật của người không tới nơi tới chốn, tính không ra ta sẽ giở mặt.

Phốc!

Kha Tây bị đánh cho thổ huyết đương trường, yếu ớt ngã xuống.

Mất đi đồng minh này, áp lực trên người Trầm Côn đột nhiên gia tăng hơn mười lần, hai tay một trái một phải duỗi ra, chống đỡ Liên Hoàn Thiên Vũ, một tới mức trán nổi gân xanh.

- Lão huynh, có chuyện gì thì cũng từ từ mà nói.

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ta nói thật với ngươi nhé, kỳ thực Phục Hoạt Thạch đã sớm không còn ở bên trong Độc Cốt động, người giết ta cũng vô dụng...

- Việc tới nước này, ngươi còn muốn gạt ta?

Còn tưởng rằng Trầm Côn vì mạng sống mà nói láo, Minh bá cất bước đi tới phía sau Trầm Côn, lại tung ra một chưởng.

- Vốn định chờ ngươi quay lại Tân Nguyệt thành rồi giết ngươi và Trầm Phù Đồ một thể, xem ra không cần phải phiền phức như vậy rồi...Đi chết đi!

170. Chương 168: Hai Truyền Thuyết.

Trầm Côn chỉ cảm thấy óc mình cũng sắp bị đánh nát bấy, bất quá càn kinh ngạc chính là câu nói vừa nãy của Minh bá.

- Giết cùng Trầm Phù Đồ một thể...

Có lời nhắc nhở về Đào hoa huyết sát, Trầm Côn đã sớm ngờ tới việc Minh bá sẽ hạ thủ với mình, cũng đã sớm chuẩn bị, thế nhưng...Trầm Phù Đồ không ngờ cũng nằm trong danh sách phải giết của Dạ gia?

Vừa nghĩ tới đây, trong đầu 'Ông' một tiếng, phía sau truyền đến sự nhức nhối nóng rát. Trầm Côn bị đánh mà đầu văng mắt hoa ngay cả tư duy cũng chậm lại.

Nhưng kỳ quái chính là, chỉ vện vện một lần đau, đầu óc của Trầm Côn lập tức tỉnh táo lại, thử điều động linh khí trong thân thể...Quái lạ, hắn không ngờ không có bị tổn thương nghiêm trọng nào, thậm chí có thể nói, hắn còn giữ được toàn bộ sức chiến đấu, chém giết một trận nữa cũng không phải chuyện đùa.

- Bần tăng vì sao lại không thụ thương nhỉ?

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, Trầm Côn liền ý thức được hiện tại không phải lúc ngẩn ra. Ok, nếu còn có thể tái chiến, bần tăng khỏi phải khách khí với lão Minh bá này nữa.

Grao...

Phát ra một tiếng soi tru thăm thiết, Trầm Côn hóa đầu mình thành đầu sói, đột nhiên hất một cái, cắn vào cổ tay Minh bá.

Minh bá dù sao cũng là Tử Nguyên vũ tông, hơi phát lực, cả cánh tay liền giống như sắt thép, không những không bị Trầm Côn cắn nát mà còn làm gãy hai cái nanh của Trầm Côn. Nhưng sau khi rút tay lại từ miệng Trầm Côn, Minh bá cũng kinh hãi mà trợn mắt.

- Ngươi vẫn còn sức để phản kháng sao?

Việc này quá khó tin rồi, một Hồng Nguyên vũ tông con con, trúng một chưởng mà đến cả Kha Tây cũng không thể đỡ nổi, kết quả không những chưa chết mà còn quay lại cắn mình một phát...

Lẽ nào một chưởng vừa rồi, mình không thực sự làm bị thương Trầm Côn sao?

Minh bá tỉ mỉ quan sát Trầm Côn, sau đó hắn hiểu ra...

Hóa ra Trầm Côn trên lưng đeo ba thứ, Thanh Long đao, Ngũ Sắc thạch, hài cốt của Thích Ca Bồ Đề. Ba thứ này ở cùng một chỗ, dày khoảng một hai thước, một chưởng kia của Minh bá vừa vịn đánh lên đó, trải qua sự hóa giải của ba loại bảo vật, chưởng lực sau cùng tới trên thân Trầm Côn đã không đủ để tạo thành vết thương trí mạng nữa rồi.

Lúc này, sau khi bị chưởng lực làm chấn động, sau lưng Trầm Côn bị rách, lộ ra một mảng da, ba món đồ đều rơi xuống đất. Hơn nữa chúng còn bị đánh dính vào một chỗ, tạo thành một vật tròn tròn mơ hồ.

Nhất là thi thể của Thích Ca Bồ Đề, lại càng biến thành một vũng bùn nhão huyết nhục lẫn lộn.

- Đây là...Thi thể? Người lại đeo một thi thể trên lưng?

Thấy ba thứ dính vào nhau cùng một thứ huyết nhục nhầy nhụa, Minh bá giật mình, sau đó chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng gầm rú tê tâm liệt phế.

- Sư huynh.

Huyền Khổ bị giam ở một bên, hẩn từ khuôn mặt không rõ của thi thể nhận ra đó là sư huynh của mình, lập tức liền đứt ruột đứt gan, không biết lấy sức ở đâu ra, đẩy đám binh sĩ đang giam giữ hẩn, hai mắt đỏ ngầu vọt về phía thi thể.

- Sư huynh? Đây là thi thể của Thích Ca Bồ Đề?

Minh bá lại sửng sốt.

- Trầm Côn, Thích Ca Bồ Đề đã chết rồi ư? Thi thể của hẩn vì sao lại ở chỗ người?

Thích Ca Bồ Đề đã chết.

Những lời này giống như là sấm động bên tai, lập tức làm bốn phía trở nên yên lặng, ngay cả kim hoàn đang chen ép mọi người cũng dừng lại khi mà Minh bá đang sửng sốt.

- Cút bà người đi, lão tử nói cho người biết mới là lạ đó.

Trầm Côn thừa cơ bò dậy, hướng Huyền Khổ hét lớn.

- Huyền Khổ, thấy thi thể của Thích Ca Bồ Đề, người hẩn đã hiểu sứ mệnh của ta là gì rồi, lập tức giết chết Minh bá cho ta, giúp ta vào Độc Cốt động.

- A di đà phật, đệ tử Cửu Châu Phật môn, thề sống chết bảo vệ Trầm Côn.

Huyền Khổ rống một tiếng, không ngờ chẳng buồn phòng ngự, hai quyền như vong mạng đánh về phía mặt Minh bá.

- Phù, thân phận người bãi đồ này, quả là còn có chỗ để dùng...

Trầm Côn thoáng thở phào nhẹ nhõm, lập tức hô:

- Sư tỷ, Ca Thư Tình, Huyền Khổ cầm cự không được bao lâu đâu, chúng ta mau hỗ trợ.

Nói xong, hẩn là người thứ nhất xông tới.

Thế nhưng mới vừa đi được vài bước, hẩn liền phát hiện Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi đều đang sững sờ.

Nói ra thì cổ quái, vừa rồi thời khắc sinh tử tồn vong như thế, hai nữ nhân này cũng vẫn thờ ơ như không, hoặc nói...Nắm chắc phần thắng, căn bản chưa hề lo lắng?

Lúc này, các nàng ngơ ngác nhìn thi thể của Thích Ca Bồ Đề, dường như đang đắm chiêu nghĩ gì đó.

- Hai vị mỹ nữ, đừng đứng đực ra đó chứ.

Trầm Côn hô lớn:

- Mau ra tay giết Minh Thành, nếu không chúng ta ai cũng đừng mong sống sót mà rời khỏi nơi đây.

- Tiểu sư đệ, đừng hét nữa, một Minh Thành tép riu còn chưa đáng để bọn ta để vào mắt.

Bạch Tiên Nhi hình như gặp phải một nan đề nào đó, buồn bã thở dài, bỗng nhiên hướng về phía đàn yêu thú của mình cúi đầu nói:

- Ngục chủ, Thích Ca Bồ Đề đã chết, đệ tử thực sự không biết nên làm thế nào cho phải, xin người ra mặt đi.

Gần như cùng lúc đó, Ca Thư Tình cũng cười khỏ một tiếng, hướng về phía cấm vệ huyết kỵ của mình gọi:

- Cha, Thích Ca Bồ Đề đã chết, người cũng đừng ăn nấu nữa.

Một tiếng ngực chủ, một tiếng cha, truyền vào tai Minh bá làm động tác của hắn đột nhiên trở nên cứng nhắc, trúng hai quyền của Huyền Khổ cũng không biết.

Trong nháy mắt, trong đội ngũ huyết kỵ do Ca Thư Tình dẫn tới có một vị tướng toàn thân mang trọng giáp đi ra, thoát nhìn hắn chỉ mặc trang phục của quan quân cấp thấp. Thế nhưng vừa bước đi, hắn vừa gỡ mũ giáp xuống, lộ ra một khuôn mặt trung niên mang theo khí phách lạnh lẽo, còn bên người hắn từ từ có một đạo hắc mang xuất hiện, che lấp nửa bầu trời.

Người sáng suốt vừa nhìn biết ngay, hắc quang này cùng loại với kim quang của Thích Ca Bồ Đề, đều là hào quang do Thiên môn ban tặng sau khi hoàn thành lần vũ tông luân hồi thứ nhất.

Nhưng sau khi thần quang màu đen này che lấp nửa bầu trời, bỗng nhiên ngừng không khuếch trương nữa, bởi vì... Trong đội ngũ yêu thú của Bạch Tiên Nhi, một con đại điêu màu tím từ từ biến thành hình người, là một thanh niên tuấn lãng dung mạo tàn ác, toàn thân bì giáp. Hắn lạnh lùng cười một cái, sau lưng đột nhiên xuất hiện thần quang màu tím ngút trời, không ngờ lại ngang với hắc quang của đại hán mặc trọng giáp, không hề thua kém kim quang của Thích Ca Bồ Đề.

- Minh Thành, muốn giết con gái ta diệt khẩu, kể cả Dạ Tử Hư nhà ngươi đến đây cũng không có cái gan này đâu!

Trong thanh âm lộ của đại hán mang trọng giáp lộ ra vài phần suy nhược, đi tới trước mặt Minh bá, bước đi cũng hơi loạng choạng. Nhưng vẫn câu nói đó, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Thích Ca Bồ Đề sắp chết chỉ dựa vào Phật quang là đủ để làm cho Trầm Côn không chiến tự bại. Đại hán mang trọng giáp này cũng đủ làm cho Minh bá hoảng sợ biến sắc, trong khoảnh khắc, chiến ý tan thành mây khói, chậm rãi quỳ xuống dưới đất.

Càng chết người chính là, thanh niên yêu dị kia cũng đi tới, hắn liếc đại hán mang trọng giáp một cái, sau đó ngoắc ngón tay với Minh bá.

- Dám giết đồ đệ ta diệt khẩu à... Chắc chắc, đã lâu lắm chưa được nghe thứ cuồng ngôn này rồi, xin hỏi ngươi là cao nhân phương nào đây? Là Hàn Sơn lão nhân, hay là Yêu Hồ Tổ Tâm, hay là Lý Trích Tiên... À, ngươi chỉ là một con chó của Dạ gia, thế thì quá lạ, đừng nói một con chó, cho dù là Dạ Tử Hư đứng ở đây cũng không dám ăn nói hỗn láo như thế với ta!

- Hai vị, hai vị...

Minh bá kinh khủng nói không ra lời, hơn nửa ngày mới cầu xin nói:

- Hôm nay đều là việc do ta lén lút làm ra, không liên quan tới Dạ gia, ta nguyện lấy cái chết để đền tội.

- Chết à?

Thanh niên yêu dị giống như nghe được câu chuyện nực cười nhất trên đời này, cười nghiêng ngả, sau đó hắn đột nhiên chỉ vào Minh Thành.

- Tên cầu nô tài của Dạ gia kia, nếu như đơn giản giết người thì quá tiện nghi cho ngươi rồi... Ngươi chưa từng nghe qua sao, Nam Lâm khổ ngục, tù chung thân một vạn tám nghìn bốn trăm người, tử hình ba nghìn sáu trăm bảy mươi người, ta nếu đơn giản giết người như vậy, e là sẽ có lỗi với tên tuổi của Nam Lâm ngục chủ.

Hắn nhìn sang đại hán mang trọng giáp mà nhướng mày.

- Ta nói đúng không? Ca Thư Ứng Long?

- Hừ!

Đại hán mang trọng giáp nụ cười không có quỷ quyết như thanh niên yêu dị kia, nhưng lại tràn ngập sự ác nghiệt tới cùng cực, hắn lạnh lùng nhìn thanh niên yêu dị một cái, cười lạnh nói:

- Người tra tấn hần kiêu gì ta cũng mặc kệ, nhưng ta cảnh cáo người, đừng có mà đùa chết con chó già này...Nhớ lấy, Ca Thư Ứng Long ta chỉ có một đứa con gái, con chó này dám ụ hiếp con gái ta, nhất định phải bị chính tay ta chém đầu...Không có ai có thể cướp của ta được, bao gồm cả người, Luyện Xích Hào.

Hai người này còn chưa ra tay nhưng lại không hề cố kỵ mà thảo luận chơi chết Minh bá bằng cách nào, hình như có chút buồn cười?

Không!

Bọn họ có cái tư cách này, bởi vì tên của bọn họ chính là Vô Địch Ca Thư, Nam Lâm Xích Hào.

...

- Minh lão huynh, giờ thì người gặp phiền phức lớn rồi.

Thấy lương đại truyền thuyết cùng nhau khi dễ Minh bá, Trầm Côn cười híp mắt lại thành một sợi chỉ. Sau đó hần ôm lấy Kha Tây, trong linh hồn nói: "Ba vị lão huynh, ai biết trị thương thì kiểm tra cho Kha Tây một chút,

Kha Tây bị đánh đến mức không ngừng nôn ra máu, trên lưng có một vết màu đỏ rất lớn, mặt cắt không còn một giọt máu, nhìn giống như sắp chết đến nơi, Cổ Nguyệt Hà ở trong U Minh Hồn Phủ thở dài.

- Kha Tây là hậu duệ của ta, ta không thể thấy chết mà không cứu được, thế nhưng...Ài, sự thần bí của cao nhân chính là ở chỗ hần không thể nói ra được.

Ừ, đây chính là phương thức biểu đạt mình không bản lĩnh cứu người kiêu cao nhân của hần.

- Không biết trị thương cứ việc nói thẳng ra, việc quái gì phải làm ra vẻ cao nhân?

Lườm Cổ Nguyệt Hà một cái, Trầm Côn lại hỏi hai vũ hồn còn lại.

- Vương lão huynh, Lý lão huynh, thế các người thì sao?

- Thái Hư Hối Nguyên Của ta chỉ có thể cứu chính mình, không cứu được người khác.

Wương Kiêu thở dài, còn Lý Mục thì dứt khoát không nói gì.

- Vậy làm sao bây giờ? Không thể trở mặt ếch mà nhìn Kha Tây chết được.

Trầm Côn vỗ vỗ cái đầu bóng lưỡng của mình, đứng lên tiến đến bên cạnh Bạch Tiên Nhi, mặt dày mày dạn nói:

- Mỹ nữ sư tỷ, người xem bộ dạng của Kha Tây đây này. Người có thể xin Luyện ngục chủ được không...

- Người muốn nhờ sự phụ tá trị thương cho Kha Tây?

Ánh mắt của Bạch Tiên Nhi thập phần cổ quái, có vài phần tiếu ý, lại có vài phần đồng tình, nhỏ giọng nói:

- Ta khuyên người đừng nghĩ chuyện này nữa...Tiểu sư đệ, trước tiên tự lo cho chính người đi. Minh Thành cùng lắm là chết mà thôi, nhưng phiền toái của người thì có chết cũng không thể giải quyết được đâu.

- Ấy, xem sư tỷ nói kia, đều là người trong nhà, người có cần dọa dẫm ta như vậy không? Trầm Côn cười hắc hắc.

- Nó không phải đang dọa người đâu.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười của Luyện Xích Hào, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy lương đại truyền thuyết đã bỏ qua Minh bá, cùng nhau đi tới phía sau Trầm Côn.

Bọn họ một người thì cười yêu dị quỷ quái, một người thì mặt lạnh như băng chẳng khác nào Đoạt Mệnh Diêm La. Bốn con mắt nhìn Trầm Côn không chớp. Đường như không đem Trầm Côn ngũ mã phanh thây thì khó mà giải mối hận trong lòng...

171. Chương 169: Bắc Đẩu Thương

Trầm Côn cười hì hì ngồi xổm xuống.

- Ta chưa bao giờ có lỗi với hai vị, chỉ bằng ngồi xuống, mọi người cùng thương lượng làm cách nào để phát tài được không?

Lưỡng đại truyền thuyết, một người cười lạnh, một người cười quái dị, đều đang tràn đầy hứng thú nhìn chằm chằm Trầm Côn, không ai lên tiếng trước.

- Hai vị, hai vị phải nói gì đi chứ. Nếu còn không lên tiếng thì ta đi trước đó...

Nói xong, Trầm Côn thu lại hài cốt của Thích Ca Bồ Đề, nhưng mà một bàn tay trắng trẻo đã từ sau đầu với tới, đặt lên thi thể của Thích Ca Bồ Đề. Trầm Côn ngẩng đầu nhìn một cái, khuôn mặt yêu dị đó của Luyện Xích Hào chính đang ở sau lưng mình, chép chép cười nói:

- Đừng vội, người phá hủy toàn bộ kế hoạch của ta và Ca Thư Ứng Long, phải bồi thường chút gì đó để bọn ta hả giận, không phải sao?

- Xem lão huynh nói kìa, ta đâu có phá hỏng kế hoạch của các vị đâu?

Lời tuy như vậy, thế nhưng trong lòng Trầm Côn thì biết rõ.

Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, lưỡng đại truyền thuyết giả mạo làm lính quèn, theo đại đội nhân mã đi vào mộ tổ Vương gia, trong chuyện này khẳng định là có ẩn dấu một kế hoạch lớn. Mà Trầm Côn mang tới thi thể của Thích Ca Bồ Đề, chẳng khác nào làm kế hoạch này trở thành công toi, không đi theo trình tự bình thường mà tự nhiên bị phơi bày.

Cười nhạt một tiếng quái dị, yêu thú đại quân từ phía sau Luyện Xích Hào từ trên trời giáng xuống, đem Trầm Côn vây lại.

Cắm vệ huyết kỵ của Ca Thư Ứng Long cũng mang theo khói bụi cuộn cuộn phong tỏa tất cả các con đường. Nhìn thấy cảnh này, Huyền Khổ có lòng hộ pháp muốn chạy tới giúp đỡ Trầm Côn, nhưng hần mới vừa nhắc chân, Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi liền liên thủ đánh hần ngã nhào, rồi trối gô lại, ném ở phía sau quân đội.

...!

Bên trái là yêu thú đại quân, bên phải là cắm vệ huyết kỵ, lưỡng đại truyền thuyết ở ngay trước mắt lặng lẽ nhìn hằm hằm, điều này làm cho Trầm Côn sợ hãi tận đáy lòng, bất chấp khó khăn nói:

- Các lão huynh, cho dù các vị muốn trả thù ta, cũng phải nói cho ta biết vì sao chứ hả? Cho dù chết, các vị cũng phải để một tiểu bối như ta biết vì sao mình chết, như vậy mới là phong thái của Cửu Châu truyền thuyết!

- Được, cho người chết một cách rõ ràng.

Luyện Xích Hào con mắt lưu chuyển, nhìn Bạch Tiên Nhi.

- Tiên nhi, người nói cho hần biết, ta và Ca Thư Ứng Long tới để làm gì?

- Tuân lệnh.

Bạch Tiên Nhi cười tủm tỉm vỗ vào mặt Trầm Côn.

- Tiểu sư đệ của ta à, người cũng đừng oán tỷ tỷ. Thật ra, tỷ tỷ mấy hôm trước không nói thật với người... Tỷ tỷ và Ca Thư Tình tới nơi này, một nửa nguyên nhân là vì tìm kiếm Phục Hoạt thạch, nửa còn lại là vì bảo vệ sư phụ ta và Ca Thư đại nguyên soái, tới mặt đàm với Thích Ca Bồ Đề.

- Mặt đàm?

Trầm Côn cười gượng nói:

- Tam đại truyền thuyết bí mật mở hội nghị, việc họ muốn nghiên cứu khẳng định không bình thường nhỉ?

- Đương nhiên rồi.

Bạch Tiên Nhi cười duyên một tiếng, giải thích kỹ càng tỉ mỉ vì sao lưỡng đại truyền thuyết lại xuất hiện ở đây.

- Ngày Thần diệt năm ngoái, sư phụ ta bị một kẻ thần bí đánh lén, bị nội thương rất nặng...Người biết đấy, Nam Lâm khổ ngục là nơi tụ tập Cửu Châu trọng phạm, cùng hung cực ác dạng nào cũng có. Ngục chủ bị thương, nhất định sẽ khiến tù nhân bạo động, gây nguy hiểm cho các quốc gia ở Cửu Châu...

- Ngay từ đầu, sư phụ ta còn tưởng rằng là do Ca Thư Ứng Long âm thầm đánh lén người. Dù sao thì phóng nhân Cửu Châu, cũng chỉ có Ca Thư Ứng Long là có năng lực, cũng có tâm tư gây hỗn loạn ở Nam Lâm mà thôi...Thế nhưng sau khi thăm dò mấy lần, sư phụ ta lại phát hiện, Ca Thư Ứng Long cũng bị tập kích cùng một ngày.

- Như vậy thì ai đã hạ thủ?

- Sư phụ ta và Ca Thư Ứng Long mật đàm một lần, đều hoài nghi là Trung Châu Vũ Quân đã hạ thủ, thế nhưng phái người điều tra...Hi hi, thật là thú vị, hóa ra Trung Châu Vũ Quân đã bẽ quan. Khỏi phải nói, hẳn cũng nhất định đã bị trọng thương, cũng bị tập kích vào ngày Thần diệt.

- Đúng lúc này, chúng ta nghe được tin Phục Hoạt thạch xuất thế, sư phụ ta liền cùng Ca Thư Ứng Long thương lượng, trước tiên nghĩ biện pháp tìm được Phục Hoạt thạch, bởi vì chỉ có Phục Hoạt thạch mới có thể chữa trị thương thế của bọn họ mà thôi...

- Nghĩ tới việc Huyền Si là sư đệ của Thích Ca Bồ Đề, cho nên trước khi cướp đoạt Phục Hoạt Thạch, sư phụ ta liền hỏi thăm Thích Ca Bồ Đề một tiếng. Thế nhưng không hỏi thăm còn tốt, vừa mới hỏi thăm...Hi, hóa ra Thích Ca Bồ Đề cũng bị thương, hơn nữa cũng là trong ngày Thần diệt.

Nói đến đây, Bạch Tiên Nhi cười cười.

- Sự tình rất thú vị, không phải sao?

- Tứ đại truyền thuyết, cùng một ngày bị người ta tập kích. Vậy tên hung thủ đó phải có đẳng cấp gì, nếu không thể tra rõ hung thủ là ai, Cửu Châu đại lục sẽ không được yên ổn nữa.

Bạch Tiên Nhi thở dài.

- Thế thì phải điều tra thôi. Sau khi điều tra một thời gian, Thích Ca Bồ Đề đột nhiên truyền đến một tin, mời sư phụ ta và Ca Thư Ứng Long đến Độc Cốt động mật đàm...Ông ta còn nói, trải qua nhiều ngày tìm kiếm, ông ta đã tìm ra một vài manh mối về hung thủ và ngày Thần diệt, nhưng mà vẫn cần chứng minh một chút, cho nên, mời sư phụ ta và Ca Thư Ứng Long mau chóng tới Độc Cốt động.

- Cho nên các người liền đến đây?

Trầm Côn phản vấn.

- Đúng vậy. Chúng ta đã tới, ở đây vừa tìm Phục Hoạt thạch vừa đợi Thích Ca Bồ Đề...

Bạch Tiên Nhi bắt đầu dĩ nhún vai một cái.

- Thế nhưng chúng ta không đợi được Thích Ca Bồ Đề, mà lại là người. Còn người...Không ngờ lại đeo thi thể của Thích Ca Bồ Đề trên lưng.

U oán thở dài.

- Thích Ca Bồ Đề chết rồi thì thôi, nhưng ông ta còn chưa nói ra manh mối về hung thủ. Không biết manh mối về hung thủ, sư phụ ta và Ca Thư Ứng Long ngủ cũng không yên giấc. Thế người nói xem, bọn họ có thể vui vẻ được không?

- Bọn họ khẳng định không cao hứng đâu...

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Thế nhưng sự sống chết của Thích Ca Bồ Đề không liên quan tới ta, cũng không phải ta giết hắn.

- Sao lại không liên quan.

Bạch Tiên Nhi nói:

- Người không xuất hiện, Thích Ca Bồ Đề lại đột nhiên đổi ý không tìm Huyền nữa và đột nhiên tọa hóa à? Đều là bởi vì người, sư phụ ta mới mất đi đầu mối về hung thủ.

Mẹ!

Trầm Côn hiểu tất cả rồi.

Lưỡng đại truyền thuyết mất manh mối về hung thủ, ngủ không yên giấc, muốn lấy bản tăng ra để xả giận.

Càng đáng sợ chính là, Bạch Tiên Nhi tiếp tục nói:

- Bởi vì người mà mới mất đi manh mối, đây là một nguyên nhân làm sư phụ ta buồn bực. Còn một nguyên nhân nữa...

Còn có một nguyên nhân nữa à?

Trầm Côn cảm thấy da đầu tê dại.

- Một nguyên nhân khác là...

Nhìn hài cốt của Thích Ca Bồ Đề một cái, ánh mắt của Bạch Tiên Nhi bỗng nhiên trở nên lay động.

- Tiểu sư đệ, nhìn bộ dạng của người, hẳn là đã trở thành người bãi độ của Thích Ca Bồ Đề rồi nhỉ? Hì hì, vậy người nên hiểu, nếu ai bắt được người, kẻ đó liền có thể...

Nàng ta không có nói tiếp, bất quá Trầm Côn đã sớm hiểu rồi.

Luyện Xích Hào cũng là một kẻ có dã tâm, hẳn muốn bắt Trầm Côn, sau đó thông qua Trầm Côn để đào tạo ra một linh đồng giả, rồi khống chế Cửu Châu Phật môn.

Hơn nữa cái cách mà Ca Thư Ứng Long đứng một bên và nhìn chằm chằm Trầm Côn đã nói rõ, hẳn và Luyện Xích Hào đều có chung một tâm tư, đều nhìn trúng thân phận người bãi độ của Trầm Côn, muốn thông qua hắn mà trở thành người khống chế Cửu Châu Phật môn.

Ôi...

Sớm biết rằng làm người bãi độ sẽ dẫn tới phiền phức lớn, nhưng không thể ngờ, chỉ vùn vụt mười mấy phút, phiền phức đã gõ cửa rồi.

Lúc này Bạch Tiên Nhi cười nói:

- Tiểu sư đệ, người cũng là người thông minh, vậy ta sẽ không nói trắng ra nữa. Theo ta đi đi, sư phụ ta sẽ chuẩn bị cho người một đứa bé trai, chỉ cần người tuyên bố với tín đồ Phật môn, đứa bé đó chính là Thích Ca Bồ Đề chuyển thế...Hì hì, sư phụ ta sẽ không làm khó dễ người đâu.

- Đi theo người?

Ca Thư Ứng Long ở bên cạnh bỗng nhiên cười lạnh.

- Còn có ta ở đây cơ mà. Trầm Côn có đi thì cũng phải đi theo ta.

- Chắc chắn, Ca Thư đại nguyên soái người muốn tranh cướp Trầm Côn với ta sao?

Luyện Xích Hào cười lạnh.

- Thì làm sao?

- Nếu đúng thế...Chắc chắn, tuy rằng người và ta đều thụ thương, nhưng còn chưa tới mức không thể ra tay. Nhào vô đi.

- Sợ người sao?

Sau một loạt những câu đối thoại dồn dập, Ca Thư Ứng Long và Luyện Xích Hào đột nhiên ra tay. Bọn họ kẻ nắm tay phải Trầm Côn, người nắm tay trái Trầm Côn, cùng quát.

- Đi theo ta.

Trầm Côn suýt nữa bị xé thành hai nửa.

...

Thích Ca Bồ Đề, con bà người, người thật là đã mang đến phiền phức lớn vô cùng cho bản tăng.

Trong lòng Trầm Côn đang phần nộ rống to, bất quá mồm thì chỉ có thể hét lớn:

- Hai vị lão tiền bối, đừng tranh, còn tranh nữa thì ta sẽ chết đấy. Đến lúc đó các vị chả được gì đâu?

- Người chết rồi cũng chẳng sao. Nam Lâm của ta có tội phạm là cơ quan sư, chỉ cần giữ được đầu của người là có thể tạo một thân người máy cho người.

- Không phải sợ chết, Vân Mông của ta có nhiều vụ sư lắm...

Hai người đều ra sức tranh đoạt, Trầm Côn lúc bị kéo về bên phải, khi bị kéo về bên trái. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu mình trời đất quay cuồng, trong bụng phiền giang đảo hải. Còn tiếp tục như vậy, khẳng định sẽ bị phanh thây ngay tại chỗ.

Chính trong lúc nguy ngập này.

Luyện Xích Hào và Ca Thư Ứng Long khi tranh cướp đều tỏa ra thần quang của mình, bọn họ đều mặc áo giáp bình thường của binh sĩ. Áo giáp này không chịu được áp lực của thần quang, rất nhanh liền rách bươm. Luyện Ca hai người bỗng nhiên thành ra cưỡi trần.

Mà Trầm Côn trong lúc cảm thấy trời đất quay cuồng, vô ý nhìn ngực phải của Ca Thư Ứng Long, lại nhìn sườn trái của Luyện Xích Hào. Sau đó hắn đột nhiên hô lớn một tiếng.

- Trước tiên đừng tranh nhau nữa, ta biết manh mối về hung thủ rồi.

Lời vừa nói ra, lưỡng đại truyền thuyết lập tức sững sốt một chút, theo họ thấy, tranh đoạt Phật môn sau lưng Trầm Côn mặc dù quan trọng, nhưng việc còn quan trọng hơn chính là tra ra rốt cuộc là ai có cái bản lĩnh này, lại có thể trong một ngày đả thương được tam đại truyền thuyết.

- Thi thể của Thích Ca Bồ Đề đã bị hủy diệt rồi, người còn có thể biết được đầu mối sao?

Ca Thư Ứng Long thả Trầm Côn ra.

Luyện Xích Hào cũng buông tay.

- Nói ra nghe coi, không được gạt ta đấy.

- Không cần ta nói, các vị tự mình nhìn đi, nhìn vết thương trên người các vị ấy.

Trầm Côn thở phò chỉ vào vết thương của hai người.

Bảy vết thương, đều to cỡ ngón cái, màu đỏ như máu, sắp thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ngoài việc vết thương của Ca Thư Ứng Long là ở ngực phải, của Luyện Xích Hào là ở sườn trái ra, vết thương của họ không hề khác nhau.

- Đây chính là đầu mối mà Thích Ca Bồ Đề để lại cho hai vị đó.

Trầm Côn thở dốc nói.

- Khi ta nhận xác Thích Ca Bồ Đề đã tận mắt thấy, vết thương của hắn giống hệt với hai vị, đều là vết thương Bắc Đẩu Thất Tinh.

Vết thương Bắc Đẩu?

Thế thì nói lên điều gì?

- Ba người đều có vết thương hình Bắc Đẩu...

Luyện Xích Hào trầm ngâm một lúc, ngưng trọng nói:

- Chẳng lẽ Thích Ca Bồ Đề muốn nói cho chúng ta biết, hung thủ...Là cùng một người?

- Điều này sao có thể?

Ca Thư Ứng Long lắc đầu nói:

- Vào ngày Thần diệt, ta ở Vân Mông, người ở Nam Lâm, Thích Ca Bồ Đề thì ở Đại Bồ Đề tự tận phương Tây. Chúng ta cách nhau vạn lý, hung thủ sao có khả năng là cùng một người Phóng nhân Cửu Châu, không ai có thể trong vòng một đêm vượt vạn dặm mà đả thương tam đại truyền thuyết.

Thực sự không thể ư?

Không biết vì sao, lúc Ca Thư Ứng Long phản bác, Trầm Côn bỗng nhiên nghĩ tới Hắc kỵ sĩ...Trong vòng một đêm, vượt vạn dặm, giết toàn bộ cường thú trong cảnh nội Đại Triệu. Chỉ ít thì Hắc kỵ sĩ cũng có bản lĩnh trong vòng một đêm đả thương ba người cách nhau vạn lý mà?

Cho dù Hắc kỵ sĩ làm không được, nhưng...So với hắn còn mạnh hơn...Bắc Đẩu Thiên Xu, có thể làm được không?

Chớ quên, tên của Hắc kỵ sĩ là Bắc Đẩu Thiên Quyền, trong tinh tượng học, địa vị và thực lực đều kém xa Bắc Đẩu đệ nhất tinh - Bắc Đẩu Thiên Xu.

Dường như muốn xác minh ý nghĩ của Trầm Côn. Ca Thư Ứng Long tỉ mỉ quan sát vết thương, đột nhiên lại phát hiện một điểm chung.

- Luyện Xích Hào, người nhìn vết thương của chúng ta mà xem, hình như...Không, khẳng định là một loại kiếm pháp, hơn nữa kiếm đầu tiên còn đâm vào vị trí Bắc Đẩu Thiên Xu sau đó mới lan ra tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh...Bắc Đẩu Thiên Xu chính là điểm mấu chốt của vết thương.

Lúc này Huyền Khổ đang bị bắt làm tù binh thất thanh nói.

- Đúng rồi, sư huynh ta trước khi viên tịch, thường nhìn tinh không cảm thán, còn nói cái gì mà...Thiên Xu, chẳng lẽ là Thiên Xu tinh hạ phạm, mới có bản lĩnh nhường này?

- Thích Ca Bồ Đề trước khi chết, đặc biệt nhắc qua Bắc Đẩu Thiên Xu?

Luyện Xích Hào thần sắc biến đổi, cười lạnh nói:

- Vậy thì sẽ không sai đâu. Kẻ đả thương chúng ta là cùng một người...Bắc Đẩu Thiên Xu.

- Không sai, chính là Bắc Đẩu Thiên Xu.

Ca Thư Ứng Long vui sướng cười to.

- Ha ha, cuối cùng cũng có manh mối về hung thủ. Tình nhi, con lập tức gửi thư về quốc nội, bảo bọn chúng điều tra một người có quan hệ với Bắc Đẩu Thiên Xu.

Bọn họ đều vội vàng truyền lệnh. Còn Trầm Côn lúc này thì...

Trầm Côn đã mê mẩn rồi.

Bắc Đẩu Thiên Xu...Không phải là Cửu Châu Trầm Côn sao?

Ông trời ơi!

Một kẻ bất lực từ đầu đến chân, lại có thể trong một đêm vượt vạn dặm mà đả thương tam đại truyền thuyết sao?

172. Chương 170: Chuyện Hai Câu Nói

Năm ngoái mồng ba tháng chạp, ngày Thần Diệt, tam kiếm phá Thú tôn, hủy đi nhiều Giả thần di tích, lại vượt ngàn dặm mà tập kích tam đại truyền thuyết, tất cả những việc này đều là kiệt tác của Cửu Châu Trầm Côn.

Điều này sao có thể?

Cửu Châu Trầm Côn, rõ ràng là một kẻ bất lực bị người ta mắng chửi đánh đập cũng không dám đánh trả mà.

Bắc Đẩu Thiên Xu - Trầm Côn đã rất nhiều lần nghe qua cái danh hiệu này rồi, nhưng mà trước đây đều là việc không liên quan tới mình, nên cũng không có để ở trong lòng. Thế nhưng hôm nay lưỡng đại truyền thuyết đang ở bên cạnh, thi thể của Thích Ca Bồ Đề còn đang bốc mùi, Trầm Côn phải phá lệ lưu ý đến cái danh hiệu này...

- Bắc Đẩu Thiên Xu, Bắc Đẩu Thiên Xu...

Trong lòng mặc niệm vài câu, trong đầu Trầm Côn đột nhiên ‘Ong’ một tiếng.

Một đoạn ký ức xa xưa tự như được khai mở...

...

Thật lâu trước đây, Trầm Côn đã mơ thấy một giấc mộng như thế này: Hắn mơ tới một sơn động u ám, một cây cột nhuốm máu, một đứa bé trai đang không ngừng luyện quyền...Đứa bé trai này tên là Dương Vô Tuyệt.

Dương Vô Tuyệt còn ở trong mộng nói qua, nó liều mạng khổ luyện là vì để bảo vệ đệ đệ của nó. Lúc này giống như phần tiếp theo của giấc mộng đó, Trầm Côn lại nhìn sơn động đó.

Phốc phốc phốc.

Trong huyết động đen thui, Dương Vô Tuyệt vẫn đang luyện quyền trên cây cột, vậy là thế Tứ bình đại mã bất biến đó, vẫn là một chiêu đơn giản Hắc hổ đào tâm. Dương Vô Tuyệt luyện chăm chú phi thường, cho dù năm đầm bị vỡ nát, máu tươi phụt ra cũng không có qua loa một chút nào.

Bất quá so với giấc mộng lần trước, Dương Vô Tuyệt đã trưởng thành hơn rất nhiều, đã là một thằng bé bảy tám tuổi rồi. Mà hai năm đầm của nó vì bị thương nhiều năm, đã tạo thành một những vết chai dày cộp, giống như một lớp da sắt, đao binh thường không thể chém được.

- Vô Ngôn, đến phiên ngươi rồi.

Ngoài động bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lãnh khốc, Trầm Côn nghe thì có điểm quen tai...Đúng rồi, lần trước trong giấc mộng gọi tên Dương Vô Tuyệt chính là giọng nói này.

Thanh âm lọt vào tai, tầm mắt của Trầm Côn bỗng nhiên được nâng lên, giống như hắn đang đứng lên vậy.

Hắn lúc này mới ý thức được, hóa ra hắn vẫn đang dùng ‘Góc nhìn người thứ nhất’ để quan sát cõi mộng này, giống như hắn tự mình đang ở trong cõi mộng, đang ở bên cạnh Dương Vô Tuyệt.

- Đệ đệ, đừng động đây.

- Dương Vô Tuyệt bỗng nhiên vươn một tay tới hướng Trầm Côn, hình như đặt tại vai Trầm Côn, sau đó hắn khoa tay múa chân làm ra một động tác ý bảo không được lên tiếng, nhẹ giọng nói:

- Để ca ca đi thay đệ...Yên tâm, ca đã giả mạo đệ nhiều lần rồi, bọn họ không nhận ra được đâu.

Nói xong, nó dùng vải bố rách cuốn quanh tay mình, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi ra huyết động, bóng lưng nho nhỏ không ngờ có một loại sắc thái bi tráng khó có thể nói rõ. Nó lớn tiếng nói:

- Có mặt. Dương Vô Ngôn phụng mệnh xuất động, xin người ở bên ngoài cho đi.

- Ca, đừng đi!

Giấc mộng diễn đến đây, Trầm Côn không tự chủ hét to, hắn đưa tay muốn túm lấy Dương Vô Tuyệt, thế nhưng chỉ bắt được một mảnh hư không, mà trên gương mặt đã vô ý chảy ra hai dòng lệ nóng.

Dương Vô Tuyệt đã dứt khoát đi rồi.

Sau một lát, ngoài động truyền đến một tiếng rên rỉ nặng nề.

- U...

Dương Vô Tuyệt hình như đang bị đánh đòn rất nặng, nhưng vẫn nghiêng rằng không hét lên.

Lại qua vài phút, cự thạch trước cửa động bị người ta đẩy ra. ‘Rầm’, hai bóng người cao to nổi bật dưới ánh mặt trời xuất hiện ở cửa động, họ ném Dương Vô Tuyệt vào, xoay người bỏ lại một câu nói lạnh lùng rồi đi.

- Bảy ngày sau tiếp tục.

- Ca, ca lần nào cũng thay đê đi ra, chịu được sao?

Trầm Côn nghe được giọng nói của chính mình.

Dương Vô Tuyệt quỳ rạp trên mặt đất, mặt không có chút máu, khoe miệng nở nụ cười quyết tâm. Nó cũng không trả lời Trầm Côn mà đi tới cây cột đỏ, tiếp tục Tứ bình đại mã, tiếp tục Hắc hổ đào tâm, cứ thế tiếp tục khổ luyện.

Nước chảy đá mòn, khoảng cách giữa hai giấc mộng này chắc là tầm hai ba năm. Trải qua mấy năm khổ luyện, một quyền của Dương Vô Tuyệt đánh ra làm cho cây cột rung lên, đất xung quanh cũng theo đó mà rung lên...Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, trời mới biết nếu nó tiếp tục luyện như thế này, Kinh thế nhất quyền của nó sẽ mạnh tới mức nào?

...

Trong lúc Dương Vô Tuyệt luyện quyền, giấc mộng của Trầm Côn cũng kết thúc.

- Ô kìa, tiểu sư đệ của ta, người nghĩ gì vậy?

Bạch Tiên Nhi ở bên tai cười duyên một tiếng.

- Nhờ có manh mối mà người mang đến, hung thủ cuối cùng cũng đã hơi lộ dạng rồi. Nhưng còn việc chuyển thể linh đồng thì người vẫn phải lên tiếng đó nhá. Để sư phụ ta và Ca Thư Ứng Long tranh cướp cũng không ra thể thống gì đâu.

- Cướp hay không là chuyện của họ. Chiến hay không thì phải hỏi ta.

Trầm Côn vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng, hần lơ đang cầm lấy một thanh kiếm, cúi đầu xoay kiếm nói:

- Ca Thư nguyên soái và Luyện ngục chủ đường xa mà đến, Trầm mỗ là tục nhân, chưa từng có đạo tiếp khách mà phải cung cung kính kính. Duy chỉ có một kiếm tương thỉnh để biểu lộ tâm ý mà thôi.

Văn nhã, tự phụ, hào hiệp, lại lộ ra một chút bá đạo. Nghe được những lời này của Trầm Côn mọi người đều ngớ ra.

Chỉ có một kiếm tương thỉnh, hần đây là không hài lòng bị người khác tranh đi đoạt lại, khiêu chiến lưỡng đại truyền thuyết cùng một lúc sao?

Thằng điên.

Tuyệt đối là một thằng điên.

Thế nhưng khi nói lời này, trong ánh mắt của Trầm Côn hết lần này tới lần khác ẩn chứa một vẻ cười cổ quái, khoe miệng cũng nhích lên. Rõ ràng là biểu hiện cực có lòng tin, hoàn toàn không để hai đại truyền thuyết vào mắt.

...!

Bản tăng rốt cuộc đã nói gì?

Vừa nói xong câu này, Trầm Côn liền lập tức tỉnh táo lại, hần hiểu, những lời này cũng không phải xuất phát từ chủ ý của hần, mà là...Từ tâm tính của Cửu Châu Trầm Côn.

Đến giờ phút này, Trầm Côn cuối cùng cũng hiểu rõ, Cửu Châu Trầm Côn tuyệt đối không giống cái kẻ bất lực như mọi người nghĩ, dưới sự nguy trang của hần chỉ ít cũng ẩn giấu trái tim của một tuyệt thể cường giả cùng với sự cao ngạo khinh bỉ tất cả mọi đối thủ.

Bất quá rất đáng tiếc, Trầm Côn hoàn toàn vô pháp nắm giữ loại tâm tính này, chỉ có trong tình huống cực ngẫu nhiên hắn mới có thể cùng Cửu Châu Trầm Côn dung hợp làm một.

- Chắc chắc, người đang uy hiếp ta chẳng?

Luyện Xích Hào kinh hỉ mà bật cười

- Tiểu tử kia, người có biết hậu quả của câu nói vừa rồi không?

- Hề hề hề.

Trầm Côn cười hì hì rút cổ lại, đây mới là biểu hiện tính cách của chính hắn.

- Lão huynh, vừa rồi ta đã nói gì sao? Hề hề, không tính, ta thuần túy là buột miệng nói bậy thôi...Nào, chúng ta bàn bạc một chút, việc chuyển thể linh đồng này nên xử lý như thế nào nhỉ?

- Hừ.

Vừa nghe Trầm Côn cải biến ngữ khí, khí phách mới vừa rồi biểu hiện không còn sót lại chút gì, Luyện Xích Hào hừ một tiếng.

- Còn thế nào nữa? Một câu thôi, ta muốn người đi Nam Lâm.

- Không.

Ca Thư Ứng Long nhấn giọng nói:

- Ta muốn hắn đi Vân Mông.

- Thế nhưng ta lại muốn hắn ở lại.

Lúc lưỡng đại truyền thuyết sắp khai chiến lần thứ hai, lúc Trầm Côn đang vò đầu bứt tai để nghĩ cách, xa xa truyền đến thanh âm trong trẻo của A La.

A La sau khi ngượng ngùng, rốt cục không yên lòng với sự an nguy của Trầm Côn, chạy tới Độc Cốt động, nàng che ở trước người Trầm Côn, liếc xéo lưỡng đại truyền thuyết, khóe miệng thì cười nhạt.

- Người là ai?

Ca Thư Ứng Long nhú mày hỏi. Hắn cảm giác được, nữ nhân tóc bạc mắt trắng này không cường đại gì cho cam, thế nhưng trên người lại có một loại khí chất có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng...Loại khí chất này Ca Thư Ứng Long đã thấy qua trên người ai đó, nhưng này người tuyệt đối không phải tóc bạc.

Ca Thư Tình vội vàng giải thích cho phụ thân thân phận của A La.

Nhân cơ hội này, Trầm Côn hung dữ lườm A La một cái, nhỏ giọng nói:

- Người tới làm gì?

Pấp.

A La không hề nghĩ ngợi, nhị chỉ chọc vào mắt Trầm Côn.

- Còn dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, cẩn thận con mắt của người đấy...Hừ. Vì sao ta không thể tới?

- Ô kìa, mỹ nữ lão sư của ta, người hiểu rõ ý của ta rồi sao?

Trầm Côn bưng mắt, nhịn đau nói:

- Ánh mắt của ta đang nói, ở đây quá nguy hiểm, người đi tìm chết hả?

A, hóa ra tên tặc hòa thượng này đang quan tâm tới mình. A La trong lòng cảm thấy ngọt ngào, lập tức phụng phụ nói:

- Ta không đến, người đừng mong sống mà về nhà nữa.

Nói xong, nàng hạ thấp thanh âm.

- Yên tâm, hai câu nói của ta là có thể làm lưỡng đại truyền thuyết rút lui.

- Người?

Trầm Côn khó có thể tin mà nhìn A La. Không sai mỹ nữ lão sư này xác thực lợi hại, hơn nữa còn có mấy đòn tử tương đối nghịch thiên. Thế nhưng chỉ bằng vào mấy câu của nàng là có thể khiến lưỡng đại truyền thuyết bất chiến tự bại sao? Việc này có thể sao?

- Đừng không tin, hãy chờ xem, sư phụ ngươi nhiều thủ đoạn lắm.

A La đắc ý cười cười, bỗng nhiên hướng về phía hai truyền thuyết quát hỏi.

- Đây, các ngươi đều muốn bắt Trầm Côn có phải không?

- Chắc chắn, ngươi định ngăn cản à?

Luyện Xích Hào cười quái dị nói.

- Ta nói này lão răn mối Nam Lâm kia.

A La chỉ vào mồm Luyện Xích Hào, chữ to.

- Bao nhiêu năm rồi, ngươi không thể sửa cái tật của mình à? Lần nào nói cũng phải chắc chắn hai tiếng, nước bọt văng tứ tung, bắn chết đi được, bắn đến mức không thể tha thứ.

Sắc mặt của Luyện Xích Hào đột nhiên biến đổi, Bạch Tiên Nhi càng phát tay điều động yêu thú. Dám chửi thẳng vào mặt Luyện Xích Hào, nữ nhân tóc bạc này muốn chết sao?

- Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi dơ bẩn, cho nên ngươi đáng bị mắng.

A La tựa hồ không có dự liệu đến nguy cơ đã tới, chỉ vào Luyện Xích Hào liên tục mắng to mười mấy câu. Sau đó ngay vào lúc Luyện Xích Hào phần nộ mà đánh tới, nàng bỗng nhiên chậm rãi nói:

- Một câu nói, một câu nói ta sẽ làm ngươi buông tha Trầm Côn, chủ động rời khỏi nơi đây, ngươi tin không?

- Chắc chắn...

Luyện Xích Hào theo thói quen chắc lưỡi.

- Nha đầu, chớ có nói cuồng.

- Bản tiểu thư chưa bao giờ mạnh miệng.

A La hạ thấp thanh âm, chính lúc Luyện Xích Hào tới gần nàng, nhỏ giọng nói:

- Trầm Côn là cháu ngoại của Dương Nghiệp!

Luyện Xích Hào đột nhiên sửng sốt, sau đó hần cười quái dị vài tiếng, lùi lại một bước.

- Câu này không tệ. Chắc chắn, câu này thật không tệ.

Thân ảnh của Luyện Xích Hào từ từ biến mất.

- Trầm Côn, nể mặt ngoại công của ngươi, việc chuyển thể linh đồng ta bỏ qua. Nhưng ngươi sau khi lấy được toàn bộ Phục Hoạt thạch phải tới Nam Lâm một chuyến để trị thương cho ta.

Hần thực sự rút lui, bởi vì một chữ Dương mà rút lui.

Ca Thư Ưng Long cũng không nghe được A La nói cái gì, hần kinh ngạc nhìn thoáng qua hướng Luyện Xích Hào rời đi, hỏi:

- Nha đầu, ngươi nói một câu là có thể làm Luyện Xích Hào rút lui, thế còn ta? Ngươi muốn nói gì với ta?

173. Chương 171: Hòa Thượng Có Cố Sự.

- Lục cữu của Trầm Côn tên là Dương Chiêu!

Lại một chữ ‘Dương’ nữa. Lập tức, trong ánh mắt Ca Thư Ứng Long hiện ra vẻ hoảng sợ, kinh hãi, tức giận, cuồng nhiệt, rất nhiều thần sắc khó có thể nói rõ, sau đó hần cười ha ha lui lại mấy bước, gật đầu nói:

- Trầm Côn, ta đã thề cả đời không giết người Dương gia...Ngày xưa, trên chiến trường U Vân châu, ta đã tha cho người và Trầm Phù Đồ một mạng. Hôm nay, ta tha cho người lần thứ hai, nhưng ta không hi vọng còn có lần thứ ba, hiểu chưa?

Nói xong, hần sải bước rời khỏi.

- Tình nhi, con ở lại chờ sau khi Trầm Côn tìm được toàn bộ Phục Hoạt thạch thì bảo hần giao ra biện pháp trị thượng!

- Vâng thưa cha!

Ca Thư Tình kinh ngạc nhìn Trầm Côn, rất như cũng khiếp sợ cái sự thực Trầm Côn là nam nhân Dương gia!

Vén vện hai câu nói, A La thật sự làm cho lương đại truyền thuyết rút lui.

Đương nhiên, vì cho lương đại truyền thuyết chữa thương, Bạch Tiên Nhi và Ca Thư Tình đều lưu lại bên cạnh Trầm Côn, xem như là giám thị trá hình.

- Mỹ nữ lão sư, người làm sao mà làm được vậy.

Lương đại truyền thuyết đi thật lâu, Trầm Côn vỗ vai A La.

- Dương gia thực sự lợi hại như vậy, hai cái tên, là có thể dọa đi lương đại truyền thuyết?

Mắt tròn trắng nói:

- Ta biết người không muốn nhắc tới Dương gia với ta, nhưng nói một chút cũng được. Nếu không ta ngày nào cũng thả cóc vào trước cửa phòng người, làm người buồn nôn đến chết, kinh tởm đến chết!

A La giật mình một cái, sau đó thở dài.

- Được rồi, để ta nói cho người biết...

Nàng hạ thấp giọng nói:

- Luyện Xích Hào sở dĩ rút lui là bởi vì ngoại công người đã từng đã cứu phụ thân của hần. Dương gia và Luyện gia, vốn là hai thế gia có quan hệ thông gia thân thiết. Luyện Xích Hào vô luận là thế nào cũng sẽ không làm khó ân nhân và người thân đâu.

- Thế còn Ca Thư Ứng Long thì sao?

Trầm Côn ‘hả’ một tiếng rồi chỉ vào ngực mình.

- Động tác vừa rồi của người là có ý gì?

- Hai mươi sáu năm trước, U Vân Châu đại chiến, lục cữu người đâm xuyên qua ngực Ca Thư Ứng Long...

A La cũng chỉ vào ngực mình.

- Chính là vị trí này, bất quá Ca Thư Ứng Long trời sinh trái tim bị lệch nằm ở bên phải, không ngờ lại thoát được một kiếp...Sau đó, Ca Thư Ứng Long phát thệ dưới phong bi (bia đá lớn) ngàn năm của Dương gia, cả đời sẽ không giết bất cứ người nào của Dương gia. Nói cho cùng thì Ca Thư Ứng Long cũng được coi là kẻ địch tôn kích nhất trên chiến trường và tri kỷ của Dương gia rồi.

A La lại hỏi.

- Được rồi, ta nói xong rồi, đến lượt người...Hòa thượng thối tha nhà người rốt cục là làm ra việc gì mà lại dẫn tới đây lương đại truyền thuyết?

Nàng vừa mới đến, chỉ thấy lưỡng đại truyền thuyết làm khó Trầm Côn, không hề biết nguyên do chi tiết. Len lén nhìn Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi một cái, Trầm Côn kéo A La sang một bên, thấp giọng giải thích.

-...Mỹ nữ, người biết đấy, ta trước khi quen biết người đã bị thương ở đầu, mất đi chút trí nhớ.

Hắn đem quá trình mình chuyển thể sửa thành mất trí nhớ, tiếp tục nói:

- Nhưng vừa rồi ta mới phát hiện, phiền phức lớn rồi. Ta lúc trước có vẻ là một siêu cao thủ, ngày Thần diệt, di tích giả thần bị hủy, tam đại truyền thuyết thụ thương, hình như đều là do ta làm...

- Phải sửa một chút, là tứ đại truyền thuyết đều bị thương, hơn nữa rất nhiều ẩn thế cao thủ cũng bị thương...Ta nói với người điểm này.

Sắc mặt A La đột nhiên trở nên âm trầm, lạnh lùng liếc Trầm Côn.

- Người xác định, những việc này đều là do người làm ư?

- Chỉ ít cũng có bảy phần khả năng!

“A...” “A...” “A...” A La bỗng nhiên kéo dài giọng nói, ‘a’ bảy tám tiếng, mà đúng cái lúc Trầm Côn bị nàng ta làm cho hoảng sợ trong lòng, nàng cười dài ngoắc ngón tay.

Trầm Côn tự nhiên nhích người tới.

- Ta đánh!

Hai ngón như đao, A La bỗng chọc vào hai mắt Trầm Côn, sau đó cầm lấy chuôi kiếm ở sau lưng, giống như đập chuột đất mà điên cuồng đập vào cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn.

- Úi, mỹ nữ, người làm gì đấy? Trầm Côn bị đánh mà ngớ người.

Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi ở bên cạnh nhìn vào, vẻ mặt đều rất kinh ngạc. Rất nhiều dấu hiệu cho thấy Trầm Côn và A La chẳng phải đang chơi trò thầy trò yêu nhau ái muội sao? Tại sao lại đánh nhau rồi. À, là vợ chồng son cãi vặt với nhau...

- Biết vì sao ta lại đánh người không?

Lưu ý thấy Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi còn ở đây, A La kéo Trầm Côn ra xa, hung hăng hạ giọng nói:

- Không biết.

Trầm Côn trợn mắt, đầu đau nhức bồng rập.

- Đồ ngu, ta chưa nói qua với người sao? Ta cũng bị thương vào cái ngày Thần diệt đó!

A La tức giận nhìn chằm chằm Trầm Côn.

- Hôm đó, một người che mặt toàn thân áo trắng giết tới trước cửa nhà ta, mấy chiêu liền đánh bại ta, cũng lưu lại vết thương Bắc Đẩu dơ bẩn trên người ta...Chết tiệt, đây không ngờ lại là chuyện tốt do người làm trước khi mất trí!

- Là, là ta đã thương người à?

Trầm Côn tự nhiên cảm thấy mình bị đánh cũng không oan, cười khổ nói:

- Ta thật sự không nhớ những việc này, người cũng đã nói với ta bao giờ đâu!

- Ta không nói với người thì người cũng nên biết chứ!

A La tức giận nói:

- Ngày hôm đó người nhìn trộm ta tắm rửa, khẳng định đã nhìn thấy vết thương trên người ta rồi, vết thương Bắc Đẩu chính là ở ngực...

Ồ?

A La xấu hổ không dám nhắc tới vị trí ** của mình, còn Trầm Côn thì mắt đột nhiên sáng lên.

- Trên người người cũng có vết thương Bắc Đẩu à? Hơn nữa còn...Ở đây và đây? (Ngón tay chỉ chỉ).

Trắng trợn liếc nhìn bộ ngực của A La.

Thành thật mà nói, Trầm Côn tuy rằng trước sau rình coi qua A La hai lần, thế nhưng một lần trốn ở trên cây nhìn không rõ ràng lắm, lần khác thì ở trong phòng tắm hơi nước mù mịt. Quả thật hẳn không thấy ngực của A La nó ra cái dạng gì, chỉ là cảm thấy...Ừ, một cảnh tượng rất xuân sắc đấy.

- Đừng nhìn nữa!

A La ôm ngực xoay người đi, nhìn Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi ở xa một cái.

- Trước tiên giải quyết chuyện ở đây đã, về nhà ta sẽ lại tính sổ với người sau. Hừ, rất nhiều việc cần phải tính sổ với người đó!

- Ấc, bao gồm cả sáng hôm nay, ta hôn lên mặt người...

- Câm mồm!

Vừa nhắc tới nụ hôn sáng nay, A La sợ tới mức thất thanh kêu to, chuyển thân chạy mất hút luôn.

Trầm Côn cũng nở nụ cười, tuy nói là Cửu Châu Trầm Côn đã thương A La, bắt quá hai người ở chung lâu như vậy, không có ái tình cũng có chút thân tình, A La chắc chắn sẽ quá phận làm khó Trầm Côn đâu...Tiễn A La đi, Trầm Côn cười híp mắt đi tới trước mặt Ca Thư Tình và Bạch Tiên Nhi.

- Trầm huynh.

Thấy Trầm Côn đi tới, Ca Thư Tình lại đỏ mặt cúi đầu.

- Vừa rồi, vừa rồi cha ta...

- Hì hì, tiểu muội muội của ta à. Chuyện vừa rồi đừng nhắc tới nữa, muội không thấy Trầm Côn người ta cũng không để bụng sao?

Bạch Tiên Nhi biểu hiện lỗi đời hơn nhiều, nàng cười dài kéo tay Trầm Côn, lời nói nóng bỏng chỉ khiến mặt người ta đỏ lên.

- Tiểu sư đệ của ta, trước khi tìm ra biện pháp cứu chữa sư phụ ta, ta phải ở lại chỗ người ăn cơm chùa rồi, chớ có lơ là đó.

- Yên tâm, yên tâm!

Các người trước tiên chiếu cố Kha Tây, bảo trụ tính mạng của hắn, ta sẽ không so đo với các người nữa.

Trầm Côn không thể trêu vào hai truyền thuyết phía sau hai nữ nhân này. Không thể làm gì khác hơn là bữu môi, lách qua người hai nàng.

Minh bá đang nằm ở phía sau hai nàng.

Tuy rằng hiện tại Trầm Côn phải mau chóng đi Độc Cốt động quan tướng, phải tìm kiếm những viên Phục Hoạt thạch còn lại, rồi còn phải tìm cách chữa trị cho Kha Tây...Có rất nhiều việc phải làm, nhưng quan trọng nhất vẫn chính là cạy miệng của Minh bá ra.

Ngay cả Trầm Phù Đồ cũng...Câu nói này của Minh bá còn vang vọng bên tai, Trầm Côn đứng ngồi không yên a!

- Lão huynh!

Trầm Côn tóm lấy cổ áo Minh bá, đem đầu hắn nâng lên trước ngực mình.

- Nói đi, ngay cả cha ta cũng giết, câu này là ý gì?

Minh bá đầu tiên là bị thần quang của lương đại truyền thuyết làm kinh sợ, rồi lại bị binh lính tra khảo vài lần sau khi bị bắt làm tù binh, lúc này đã trở thành một lão nhân sắp tàn phế rồi.

Bất quá sau khi lưỡng đại truyền thuyết đi rồi, mất đi áp lực cho nên lão cũng biểu hiện cực kỳ cứng đầu cứng cổ.

- Muốn biết là có ý gì? Hắc hắc, xin lỗi, ta quên mất rồi...Người giết ta, ta tại âm tào địa phủ báo mộng cho người nhé?

Chát!

Trầm Côn tát một cái lên mặt Minh bá, cười hì hì nói:

- Lão huynh, việc gì phải thế? Làm một cuộc mua bán nhé. Người nói cho ta câu nói đó có ý gì, ta sẽ cho người một con đường sống, thế nào?

- Vậy người cứ giết ta đi!

Minh bá cười còn tươi hơn cả Trầm Côn.

- Từ lúc lưỡng đại truyền thuyết xuất hiện, ta đã không định tiếp tục sống nữa rồi. Chỉ là không biết người đang chuẩn bị giết ta bằng cách nào đây?

Cười cười.

- Nếu người nghĩ không ra cách nào để giết người cho nó đau đớn một tí, ta nói cho người vài cách nhé...Ví dụ như, người có thể chôn sống ta, chỉ để lại đầu thò ra, rồi người dùng dao nhỏ cắt da đầu ta sau đó rót thủy ngân vào. Ha ha, rồi sẽ lập tức thấy ta kêu thảm một tiếng, cả người nhảy ra khỏi đất, nhưng da thì vẫn còn ở lại trong đất...

Trong lòng Minh bá rất rõ, lão quả thật có thể bán đứng Dạ gia để đổi lấy một con đường sống. Nhưng một khi lão nói ra bí mật của Dạ gia, ba vị chính thể, hai mươi mấy tiểu thiếp còn có vô số con cái, cháu chắt chút chút của lão sẽ không còn đường sống nữa.

Thủ đoạn sử lý phản tặc của Dạ gia, Minh bá là người rõ nhất.

Cho nên lão không màng gì cả. Hôm nay vô luận Trầm Côn tra tấn lão thế nào, lão cũng chỉ nghiêng răng chịu đựng cho đến chết mà thôi.

Mồm của loại tù binh này gần như là cạy không ra rồi...Chát!

Trầm Côn lại tát cho Minh bá một cái, sau đó Phệ Hồn phù của Vương Kiêu, Thú Hoàng Thác Cốt thủ của Lý Mục còn có ý tưởng ghê tởm của Cổ Nguyệt Hà, liên tục dùng mười bảy tám loại khốc hình. Thế nhưng Minh bá vẫn chỉ một câu.

- Tiếp tục, tiếp tục đi. Hình phạt này của người chẳng đã ghiền tí nào cả, đổi cách nào đau đớn hơn đi.

**!

Minh bá không mở miệng, sống chết của cha mình phải làm sao?

Trầm Côn sốt ruột mà vò đầu.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng hô hoán của Ca Thư Tình.

- Trầm đại ca, người mau tới đây xem xem, Kha Tây không xong rồi!

Bắt đầu từ sáng hôm nay Kha Tây liền mang theo thân thể bị thương giúp Trầm Côn tác chiến. Sau đó lại bị Minh bá đánh cho một chuồng đoạt mệnh, rồi lại bị lưỡng đại truyền thuyết làm lỡ một đoạn thời gian để chữa trị. Lúc này, hắc đã hơi thở mong manh, hai mắt trắng bệch, bất cứ lúc nào cũng có thể vong mạng!

- **!

Trầm Côn chạy tới ôm lấy Kha Tây, vội la lên:

- Lưỡng vị mỹ nữ, các người cũng không có biện pháp trị liệu cho hắc sao?

- Tiểu sư đệ à, ta là ngự thú sư, Tình nhi muội muội là vũ đấu gia, đều không có bản lĩnh trị thương cho người khác đâu!

Bạch Tiên Nhi bắt đắc dĩ hai tay mở ra.

- Trừ phi người có thể lập tức tìm được Độc Phật Huyền Si, nếu không, Kha Tây sống không quá nửa canh giờ...Được rồi, đây là tình hình tốt nhất rồi đấy. Tình hình xấu nhất thì hắn sẽ chết ngay lập tức.

- Huyền Si, Huyền Si!

Trầm Côn ngửa mặt lên trời thở dài.

- Ta đi nơi nào tìm hắn đây!

- Người muốn cứu Kha Tây?

Con mắt Minh bá bỗng nhiên sáng lên, lão ta nhìn một chút vết thương sau lưng Kha Tây, cười quái dị nói:

- Kha Tây trúng Hỏa Vũ chưởng của ta, ta có thể cứu hắn, bắt quá...

- Người muốn ra điều kiện?

- Đúng thế, ta cũng không muốn chết. Hôm nay có cơ hội, ta vì sao lại không nắm bắt nhỉ?

Sắc mặt Minh bá đột nhiên trở nên lạnh lẽo, giễu cợt nói:

- Trầm Côn, muốn để Kha Tây sống sót, người lập tức cưỡi trời, đưa ra cửa mộ tổ, rồi sau đó dập đầu xin lỗi ta...

- Lão huynh, người tưởng ta là thằng ngu à?

Trầm Côn gơ ngón giữa.

- Ta đưa người ra, rồi dập đầu trước người, người chạy mất thì làm sao? Cho dù người bị thương, chúng ta cũng không đuổi theo được tốc độ của người!

- Đúng thế, ta có khả năng chạy trốn, nhưng người còn lựa chọn nào khác à?

Minh bá quát lạnh.

- Mau cưỡi trời cho ta, nếu không ta sẽ để Kha Tây chôn cùng với ta.

- Cưỡi trời?

Vẫn là Ca Thư Tình nhỏ giọng nói:

- Trầm đại ca, Kha Tây thực sự không xong rồi, hay là chúng ta...Thả lão ta ra?

- Đúng. Thả ta ra đi, nhưng mà phải nhớ dập đầu xin lỗi đấy!

Minh bá cười lớn nói:

- Cưỡi trời, dập đầu, hai điều kiện thiếu một ta đều sẽ không quan tâm tới sự sống chết của Kha Tây.

Lão ta giống như một thằng điên cười lớn lên. Không phải là thực sự phát điên, mà là con người ta tới đường cùng như lão, dù sao cũng là chết. Còn có chuyện điên rồ gì mà không làm ra được cơ chứ.

Huống chi, lão ta còn không có gì phải sợ, lão nắm trong tay sự sống chết của Kha Tây!

- Mau cưỡi trời, mau dập đầu, mau lên!

Minh bá quát lớn:

- Khấp thiên hạ chỉ có ta mới có thể cứu Kha Tây!

- Chỉ có mình người à?

Từ khe núi có một thân ảnh béo múp chậm rãi đi ra, mặt tròn như cái bánh, mũi tẹt, nốt ruồi chi chít. Béo đến mức cúi xuống chỉ thấy bụng chứ suốt đời không thể thấy thẳng cu em. (Xấu vô cùng)

Thành thật mà nói, thằng béo chết toi này xấu xí vô cùng. Thế nhưng khi hắn bước đi tay chống sau lưng, nhịp chân tự nhiên, có vẻ lầy lội ngang ngạnh duy ngã mạn bộ độc hành. Lý Cuồng Phong thường nói, một

cực phẩm nam nhân mị lực chính là ở sự lỗi lạc và ngạo mạn, câu nói này giống như là chuẩn bị cho thằng béo này. Xấu thì xấu đấy nhưng khí chất lại đoạt hồn người, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hay cho một thằng béo chết toi tiêu sái.

Bạch Tiên Nhi và Ca Thư Tình đều nảy ra ý nghĩ vô cùng cổ quái này, đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của thằng béo.

- Phóng nhân Cửu Châu, chỉ có ngươi là có thể cứu Kha Tây sao?

Thằng béo đi tới trước mặt Minh bá, ngồi xổm xuống (vãi, ngòm xổm được à), khẽ vỗ vào mặt lão, khoe miệng mang theo một nụ cười kinh tâm động phách khiến người ta say lòng. (Anh Huyền Si này chắc là siêu cấp đẹp trai)

- Không sai!

Minh bá không biết người này, bĩu môi nói:

- Ngươi cũng tới cầu xin ta sao? Vậy thì tốt, cũng dập đầu nhận sai đi!

- Ha ha!

Thằng béo cười khẽ một tiếng:

- Bao nhiêu năm rồi, nói đến cứu người chưa từng có kẻ nào dám ở trước mặt bản tăng khoác lác tới mức này...

- Được rồi, ngươi đã thành công chọc giận bản tăng rồi.

- Chọc giận thằng béo chết tiệt nhà ngươi thì làm sao?

Người khác không nhận ra thằng béo này, nhưng mấy tên hắc y nhân bị bắt chung với Minh bá kia lại nhận ra. Đây không phải là Vương Đại Phúc dẫn đường cho mình hay sao?

Một cái tên quá mức nhà quê. Người mang cái tên này có thể có bản lĩnh trị bệnh cứu người nào đây?

Đúng, người đến chính là A Phúc, Vương Đại Phúc...Đương nhiên, hắn còn có một cái tên khác, La Ma Nhân Vương, trong một tôn giáo nào đó được cho rằng là hóa thân thứ sáu của thần Vishnu.

Tin La Ma, được vĩnh sinh! Câu này tuyệt đối là chân lý tôn giáo, cũng chính là chỗ khiến cho Trầm Côn kinh ngạc khi lần đầu tiên nghe thấy tên thật của A Phúc.

Wang Đại Phúc, La Ma Nhân Vương, đây mới thật là lưỡng chủng cực đoan.

- Trầm Côn. Sang trái mười lăm bước, trên đất có một khóm sậy non, đi hái cho bản tăng.

Sau khi bị Minh bá chọc giận, nụ cười tại khóe miệng A Phúc càng thêm mê người, hắn nhẹ giọng gọi Trầm Côn.

- Sau đó đi về phía trước mười ba bước, trên đất có một gốc Phong Linh thảo, cũng hái về đây. Còn nữa, người thân là sói biến dị, lấy mười hai giọt máu sói, trộn với hai loại thảo dược, khuấy lên rồi cho Kha Tây uống với nước nóng.

174. Chương 172: Phạt Diện Độc Tâm

Trầm Côn cũng không có nghe theo, hắn nhìn tên đại tổng quản mà mình tin cậy nhất một cách cổ quái. Vài ngày không gặp, thằng béo này không chỉ khí chất biến hóa, đến lời nói cử chỉ đều không giống nhau, cái gì mà hái một gốc sậy non, lấy mười hai giọt máu sói...Nếu là trước kia, A Phúc tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Hắn chỉ có thể nói, đại thiếu gia, nô tài đi hái cho người một ít hoa cỏ, rồi lại lấy một chút máu của đám sói của người.

Tục nhân mà!

- Không nghe được lời của bản tăng à?

Tai nghe được Trầm Côn không hề động thân, thằng béo chết tiệt quay đầu lại mỉm cười:

- Muốn cứu mạng Kha Tây thì làm theo lời bần tăng đi.

Bần tăng? Trầm Côn lúc này mới ý thức được A Phúc ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, không khỏi nhú mày nói:

- A Phúc, đừng làm loạn nữa. Mau đi tìm Phục Hoạt thạch hộ ta.

Giờ phút này cũng chỉ còn có cách mau chóng tìm ra Phục Hoạt thạch mới có thể cứu sống Kha Tây thôi.

Nhưng mà lời vừa thốt ra, Trầm Côn nhú chặt mày đánh giá A Phúc một lúc - khí chất của thằng béo này trở nên quá quỷ dị. Trước kia A Phúc là một thằng béo tham tiền háo sắc, hở tí là lấy tiền công đi chơi kỹ viện, nhưng hiện tại, vừa nhắc tới cứu người, trong ánh mắt hắn lại toát lên một sự tự tin bình thản. Cũng không có gì chướng mắt cho lắm, thế nhưng nhìn vào mắt hắn một cái, Trầm Côn liền không khỏi vô ý thức mà tin tưởng, thằng béo chết tiệt này... Tuyệt đối có bản lĩnh cứu sống Kha Tây!

- Ê này!

Dưới sự soi mói của thằng béo này, Trầm Côn không biết lấy lòng tin từ đâu ra, đi kiểm đủ ba loại dược liệu, trộn thành một bát nhựa thuốc, dùng nước ấm cho Kha Tây uống vào.

- Chỉ có ba thứ này mà muốn cứu mạng Kha Tây khỏi Hỏa Vũ chưởng của ta sao?

Minh bá nhện không được cười ha hả.

- Một đám ngu xuẩn, nếu như Kha Tây sau khi uống thuốc có thể sống được, ta liền đem đôi tay này tặng cho các người. Nhưng mà, hắn sống được sao? Ha ha, chỉ dựa vào mấy cọng cỏ trên đất, vài giọt máu sói...

- Ơc ơc.

Lão vẫn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy trong cổ họng Kha Tây phát ra một âm thanh quái dị, ngẩng đầu lên nhìn một cái, Kha Tây đã tỉnh lại, bắt đầu nôn ra một bùm máu lớn.

Máu hắn nôn ra mặc dù là màu đỏ, nhưng lại không đỏ giống máu tươi mà là một màu đỏ giống như lửa. Hơn nữa máu còn có nhiệt độ rất cao, vừa chạm đất đã phát ra một làn khói đỏ làm toàn bộ hoa cỏ xung quanh lập tức khô héo.

- Ta còn chưa chết?

Kha Tây chậm rãi mở mắt, hắn thấy được Trầm Côn vẻ mặt khó có thể tin, còn có một thằng béo mũi tẹt mặt mày bình thản đứng bên cạnh Trầm Côn.

Thằng béo mũi tẹt này còn nhìn hắn mỉm cười:

- Nằm xuống đi, nạp khí quy nguyên, điều dưỡng hai mươi lần. Thương thế của ngươi sẽ khỏi.

- Đa tạ...

Kha Tây biết lúc này không phải là lúc nói nhiều, nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Hắn thực sự sống sót!

- Thằng béo chết tiệt ngươi!

Trầm Côn kinh hỉ tóm lấy áo A Phúc.

- Nói mau, ngươi làm như thế nào vậy?

- Ngươi nên quan tâm tới tên này hơn mới đúng, không phải sao?

Thằng béo mỉm cười, ngón tay khê chỉ vào chỗ Minh bá.

Trầm Côn suýt nữa kinh hỉ mà quên mất việc thăm vấn Minh bá, cười to một tiếng, đi tới vỗ vỗ vào đầu Minh bá.

- Lão huynh, ngươi còn có cái gì để nói không?

- Điều này sao có thể?

Minh bá quay đầu lại, quan sát A Phúc một cách cổ quái, đột nhiên hét lớn:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Chát!

Trầm Côn tát một phát làm đầu lão quay lại, để lão nhìn vào mắt mình, cười hì hì nói:

- Lão huynh, hay là để ý đến bản thân ngươi trước đi thì hơn! Kha Tây lão huynh đã không có nguy hiểm tới tánh mạng nữa rồi, chúng ta đây...Tiếp tục chơi chứ?

Hung hăng gật đầu một cái.

- Tiếp tục chơi! Không cạy được miệng ngươi, chúng ta sẽ chơi đến khi sông cạn đá mòn, thiên hôn địa ám mới thôi!

Thằng béo chết tiệt bỗng nhiên đi tới, vỗ vỗ vai Trầm Côn, nhẹ giọng nói:

- Hắn đã là một lão nhân ngoài bảy mươi. Kể cả là có tội thì cũng nên cho hắn một cái chết thông khoái. Hà tất phải nghiêm hình ngược đãi một lão già chứ?

Tên này đang cầu tình hộ mình sao? Trong ánh mắt Minh bá tràn đầy cảm kích. Nói thật ra, trải qua mười bảy mười tám loại cực hình, lão đã sắp chịu không nổi rồi. Lúc này nghe thằng béo này nói một câu ‘cho hắn một cái chết thông khoái’ chẳng khác nào nghe được âm thanh của tự nhiên.

Thế nhưng ngay sau đó...

Thằng béo này không biết từ đâu móc ra một nắm thuốc nhỏ, ném vào mồm lão từng viên một, giống như lấy lạc rang trên cún con vậy.

- Trầm Côn, ngươi bắt quả là muốn cho lão già này nói ra một ít bí mật mà thôi.

Thằng béo vẫn mang theo nụ cười mê người.

- Vậy thì hà tất phải dùng loại thủ đoạn này? Bần tăng vừa mới điều phối ra vài viên Song Tâm ** đan, cho lão uống rồi, trong một khắc lão ta sẽ nói bất cứ bí mật nào mà ngươi muốn biết...

Nhân thần Minh bá tuyệt vọng rồi, lão giờ mới hiểu được, trên thế giới ác ma đáng sợ nhất không phải loại hòa thượng cười tủm tỉm đánh người như Trầm Côn. Mà là một thằng béo một mặt thì giống như trách trời thương dân mà cầu tình giúp người, mặt khác thì cho ngươi uống độc được...

- Ma quỷ, ngươi chính là ma quỷ!

Uống vào mười viên thuốc nhỏ, Minh bá cảm giác được đầu óc mình không ngờ mơ hồ rồi. Có một loại xung động muốn nói chuyện khiến lão nhin không được mà nói ra toàn bộ bí mật của mình.

Lão gắt gao cắn môi của mình, không để cho mình mở miệng, nức nở mà rơi lệ nói:

- Giết ta đi, ta không thể nói, cái gì cũng không thể nói...Nếu ta nói, thê tử của ta, thiếp thất, con cái, chất nhi, chất nữ, tất cả thân bằng, hơn sáu trăm mạng người sẽ bị Dạ gia giết để xả giận đó!

- Lão tiên sinh thân ái của ta ơi! Ta rất đồng tình với tào ngộ của ngươi, thế nhưng...Trên thế giới này làm gì có việc nào lương toàn kỳ mỹ, không phải sao?

Thằng béo kia tựa hồ như đang nhắc tới một chuyện nhỏ chẳng đáng vào đâu, mà lại còn không giống như đang nói đến hơn sáu trăm mạng người. Thậm chí nụ cười ở khóe miệng hắn vẫn chưa từng biến mất.

- Ngươi, ngươi ác lắm...

Minh bá bị phần nhìn thằng béo chết tiệt, đột nhiên cảm thấy bóng người trước mắt trở nên mờ ảo. Độc được mà lão uống vào đã phát tác, làm cho đầu óc lão trở nên mơ hồ, không thể tiếp tục khống chế thân thể của mình nữa...Giây cuối cùng trước khi lão nhắm mắt lại, lão nhìn thấy thằng béo đang cho lão một ánh mắt tán thưởng như ‘gặp được tri âm’.

- Người nói đúng, bản tăng thực sự rất ác!

Thằng béo vẫn mỉm cười.

- Bằng không, bản tăng cũng không bị người đời gọi là Phật Diện Độc Tâm, Độc Phật Huyền Si.

Độc Phật Huyền Si!

Bốn chữ này từ trong miệng thằng béo mà ra. Bạch Tiên Nhi, Ca Thư Tình, tám trăm cấm vệ huyết kỵ, còn có mấy trăm yêu thú phi hành, tất cả đều chỉnh tề lùi về phía sau mấy bước dài.

Người có tên, cây có bóng, Độc Phật từng ở trong trăm vạn đại quân diêu thủ sử độc, thần không biết quỷ không hay mà độc chết tám vạn Dương gia quân. Một ác ma hạ độc chết mấy vạn người mà mặt không đổi sắc, không cao hứng một cái liền diệt tuyệt toàn bộ sinh vật trong vòng trăm dặm, tốt nhất là nên tránh xa ra.

- Người là...Độc Phật?

Trầm Côn lại không đi, hẩn từ trên xuống dưới quan sát thằng béo này một lần, ngữ khí trở nên lạnh lùng.

- A Phúc đâu? Người giết hẩn rồi chiếm thân thể của hẩn hả?

- Bản tăng đã vài thập niên không khai sát giới, ngày hôm nay cũng chỉ là mượn tạm thân thể của thằng béo này mà thôi.

Thằng béo chết tiệt cười cười.

- Mau đi hỏi Minh Thành đi, hỏi xong bản tăng còn có lời muốn nói với người.

Nhìn A Phúc một cách sâu sắc, hoặc là nói Độc Phật Huyền Si, Trầm Côn mang theo Minh bá đi vào trong khu rừng nhỏ.

Theo sự xuất hiện của Huyền Si, quá nhiều nghi vấn cũng nổi lên. Trầm Côn chưa bao giờ thu thập đủ bảy viên Phục Hoạt thạch, linh hồn của Huyền Si làm thế nào mà tự do hoạt động? Hẩn nếu có thể tự do hoạt động thì vì sao không đi giúp sư huynh mình chuyển thể luân hồi? Còn nữa, hẩn vì sao lại chiếm lấy thân thể của A Phúc...

Đáng tiếc, hiện tại không phải là lúc hỏi mấy cái này, tính mạng của Trầm Phù Đồ so với mấy chuyện này quan trọng hơn.

- Nói đi!

Vào trong khu rừng nhỏ, Trầm Côn cười tủm tỉm nâng cằm của Minh Thành lên.

- Dạ gia muốn đối phó cha ta có đúng không? Thế thời gian cụ thể, địa điểm, phương án ra tay là gì?

Trúng thuốc của Độc Phật xong, Minh bá đã biến thành một người đần độn không có ý thức, máy móc trả lời:

- Chuyện này do mấy ngoại sự tổng quản phụ trách, ta không rõ ràng tình hình cụ thể lắm...Nhưng mà gia chủ đã từng nói với ta, mùng ba tháng sau là ngày giỗ của Trầm gia người, thành viên trung tâm của Trầm gia khẳng định đều sẽ đi tế tổ. Tới lúc đó, chính là cơ hội để một mẻ tóm gọn Trầm gia.

- Rất tốt!

Trầm Côn rất hài lòng với câu trả lời này.

- Vậy thì tiếp tục nói, Dạ gia đường đường là Hoàng Kim huyết tộc, vì sao lại muốn đối phó Trầm gia ta?

- Bởi vì vinh dự của Hoàng Kim huyết tộc, không thể nào bị vấy bẩn dù chỉ là một chút!

Minh Thành ngờ ngác nói.

- Cái gì?

Trầm Côn nghe không hiểu.

- Bởi vì vinh dự của Hoàng Kim huyết tộc...

Minh Thành nhắc lại một lần nữa một cách máy móc.

Nhìn ra được, Minh Thành không phải không đồng ý nói rõ ràng, mà nguyên nhân Dạ gia muốn ra tay đối phó Trầm gia chính là câu nói này...

**!

- Lão huynh người có thể nói rõ ràng hơn một tí được không?

Trầm Côn trợn mắt nói:

- Cái gì mà vinh dự của Hoàng Kim huyết tộc, ta vậy bản vinh dự của các người lúc nào?

Lúc này Minh Thành đã phản ứng lại, nghiêm mặt nói:

- Người làm sai hai việc. Thứ nhất, người không nên trọng kiến Vô Ma Nhai tại Đại Triệu vương triều...Sau chiến dịch Đại Hoang Châu, Thiên Vũ tông và Lăng Vân tông đều đã theo dưới cờ Dạ gia ta, La Hàn và Trương Nguyên đã thành hai viên đại tướng của chủ nhân nhà ta. Chủ nhân ta có lệnh, tàn dư đệ tử của lưỡng đại tông môn đều phải quy thuận Dạ gia, nhưng người lại dám tự lập môn hộ, làm trái với ý của gia chủ, tự nhiên phải bị tru diệt!

Hả! Hóa ra bản tăng là vì tự lập môn hộ mà rước họa, Trầm Côn gật gật đầu.

- Thế còn thứ hai?

- Thứ hai, người không nên định hôn ước với Công Tôn tiểu thư!

Minh bá mặc dù không có ý thức của mình, nhưng vừa nhắc tới hôn ước của Trầm Côn và Công Tôn Y, khóe miệng lão ta vẫn không khỏi nở nụ cười trào phúng.

- Trầm Côn, người là thân phận gì? Đứa con của một tiểu phú hào mà thôi!

Minh bá châm chọc nói:

- Nhưng Công Tôn tiểu thư là thân phận gì? Hoàng Kim Công Tôn, một trong thượng tam gia tôn quý nhất trong Hoàng Kim huyết tộc, là huyết mạch tôn quý nhất của thần từ cổ chí kim. Một người như người mà dám dây máu ăn phần huyết mạch của thần, Dạ gia ta nhất định phải thay mặt thần linh trừng phạt người! (Ờ ờ, Dạ gia và Công Tôn Y và đám Hoàng Kim huyết tộc bắt quá mấy con chim lợn mà thôi)

- Gượm đã, gượm đã!

Trầm Côn liên tục vẫy tay.

- Lão huynh người có làm không đấy? Công Tôn gia đã sa sút rồi, ta đính hôn với con gái của một hộ sa sút có đến mức làm thần linh phẫn nộ không vậy?

- Đúng, họ đã sa sút!

Không đợi Trầm Côn nói xong, Minh Thành lớn tiếng nói:

- Nhưng dưới sự nỗ lực của chủ nhân nhà ta, lưỡng đại đầu lĩnh của Hoàng Kim huyết tộc đã thay mặt thần linh mà tha lỗi cho họ, cho phép họ trở lại hàng ngũ Hoàng Kim huyết tộc!

Tiếng nói càng lớn hơn.

- Thậm chí, lần này ta hộ tống Công Tôn tiểu thư tới Hoàng Kim thánh điện là vì để hoàn thành nghi thức thánh nữ của Công Tôn tiểu thư...

- Không sai, người không có nghe nhầm. Công Tôn tiểu thư vì vũ hồn đặc biệt của nàng mà đã được chọn làm thánh nữ của Hoàng Kim huyết tộc rồi! Ha ha, thánh nữ không được làm nhục, phạm là nam nhân có liên quan đến thánh nữ đều phải chết, chết, chết hết!

175. Chương 173: Chuyện Của Hòa Thượng

Trong lòng Trầm Côn toát ra một cỗ tử tà hỏa, cùng lúc còn có một chút nghi vấn - hẳn bị sự quét rác đưa tới Cửu Châu đại lục, như vậy không hề nghi ngờ, tiên giới tại Cửu Châu đại lục cùng và tiên giới trên địa cầu là giống nhau, đều nằm dưới sự quản hạt của cùng một nhóm thần tiên. Một tiên giới quản lý hai vị diện khác nhau.

Ừ. Trên Cửu Châu đại lục có rất nhiều danh từ lịch sử giống với địa cầu, đủ để chứng minh điểm này. Thế nhưng nếu là cùng một tiên giới, vậy sự quét rác chắc là phải đứng ở sau tiên môn mà chiêu cố mình chứ. Có lão ở đây, Dạ gia đại biểu cho thần tiên vì sao còn dám đối phó với mình. Lẽ nào nói tiên giới...Xảy ra chuyện rồi?

Trầm Côn đột nhiên giật mình một cái, sau đó đem cái ý nghĩ này chôn chặt đáy lòng, thật sâu, thật sâu. Chuyện của thần tiên vẫn không phải hẳn có thể tưởng tượng.

- Minh lão huynh, ta rất hài lòng với câu trả lời của ngươi.

Trầm Côn híp mắt lại.

- Hiện tại là câu hỏi cuối cùng, ngươi nói ta nên xử lý ngươi như thế nào đây?

- Giết ta là lựa chọn tốt nhất của ngươi.

Minh bá đã trúng độc thần tiên nói.

- Đề nghị này không tồi đâu...

Trầm Côn cười hì hì lấy ra một tờ linh phù, đúng lúc này, tiếng cười của Huyền Si truyền đến bên tai.

- Hỏi xong chưa? Đang cân nhắc xem phải xử lý Minh Thành thế nào đúng không?

- Đúng vậy!

Trầm Côn nhún vai.

- Minh lão huynh đề nghị ta giết hẳn, ta chỉ đành tiếp thu thôi!

- A di đà phật!

Huyền Si giống như trách trời thương dân hô to một tiếng, từ bi nói:

- Minh Thành thí chủ đã là một lão già gần đất xa trời rồi. Ngươi giết hẳn có chút tàn nhẫn, chi bằng dùng một vài biện pháp ôn hòa thì hơn.

- Vậy ý của lão huynh ngươi là...

Huyền Si mỉm cười, nụ cười say lòng người, làm tim người khác trở nên nhộn nhạo, sau đó hắn lấy từ trong tay áo ra mười mấy viên thuốc. Trước tiên Huyền Si cho Minh Thành uống mấy viên màu vàng, nói vài câu bên tai lão ta, rồi sau đó lại cho lão ta uống vài viên màu xanh. Cuối cùng vỗ vỗ gáy Minh Thành, cười nói:

- Ngươi là người thông minh, biết nên làm gì rồi chứ?

- Huyền Si, ngươi quả không hổ danh là Độc Phật!

Minh Thành giống như đã tỉnh lại, nghiêng răng mắng một câu, sau đó liền không thèm quay đầu, cắm mặt đi mất.

- O kìa, lão huynh ngươi làm gì thế?

Trầm Côn ngạc nhiên nói.

- Bần tăng chỉ giải độc cho lão ta, để lão đi làm những việc mình cần làm. Chỉ có như vậy, Dạ gia mới không biết ngươi đã biết âm mưu của chúng thôi!

Huyền Si cười hiền lành.

- Đương nhiên, vì đảm bảo Minh Thành nghe lời, bản tăng đã cho lão ta uống một loại thuốc khác, tên là Tử Thi Cổ Độc...Thiện tai, thiện tai. Nếu Minh bá dám làm trái ý của bản tăng, thuốc của bản tăng sẽ khiến lão ta thủng ruột thối bụng, tâm can tan nát, biến thành một cương thi.

-...

Trầm Côn mấp máy môi, một lúc lâu mới thốt ra được một câu.

- Không hổ là Độc Phật!

- Thiện tai, thiện tai!

Huyền Si chấp tay cười, cười rất chi là gió nhẹ mây mờ, thản nhiên tự đắc, khiến toàn bộ phụ nữ xung quanh không khỏi phát ra một loạt tiếng kêu chói tai.

Mắt nhìn Minh Thành rời đi, Trầm Côn đột nhiên đau đầu.

Theo trình tự chuyển thể của Thích Già Bồ Đề, hắn còn cần phải mang theo thi thể và pháp khí của Thích Già Bồ Đề đi vào Độc Cốt động để quán tưởng. Thế nhưng thi thể của Thích Già Bồ Đề đã bị một chương của Minh Thành đánh vụn, hòa lẫn lộn với Thanh Long đao và Ngũ Sắc thạch. Như vậy, quán tưởng còn có thể có tác dụng sao?

Ài, vẫn phải thử một lần.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Trầm Côn gọi Độc Phật Huyền Si.

Huyền Si lão huynh, đi nào, đi giúp sư huynh người chuyển thể luân hồi. Tiện đường người nói cho ta biết tình hình của người thể nào, A Phúc nhà ta ra sao rồi?

Huyền Si một mặt cười nhạt đi vào Độc Cốt động, một mặt chậm rãi lên tiếng. Cổ sự của Độc Phật, đơn giản chỉ có bốn chữ...Tà khí lắm nên.

"A di đà phật. Bản tăng pháp hiệu Huyền Si. Có rất nhiều người sợ hãi bản tăng, gọi bản tăng là Độc Phật, nhưng mà đó là vì họ không hiểu rõ bản tăng. Nếu người hiểu bản tăng, người sẽ phát hiện bản tăng không những không ác độc mà ngược lại còn là một hòa thượng có lòng từ bi.

Bản tăng năm nay hai mươi năm tuổi. Xin đừng có nói mấy câu như bản tăng đã chết hai mươi chín năm rồi, sao còn có thể chỉ có hai mươi năm tuổi, bởi vì bản tăng khi chết mới chỉ có hai mươi năm tuổi. Từ đó về sau, bản tăng vĩnh viễn đều là hai mươi năm tuổi, tuổi xuân đang thịnh, phong lưu lỗi lạc.

Nói đến hai mươi năm năm cuộc đời của bản tăng, thật ra không hề phức tạp. Đại khái thì lúc năm tuổi...Hoặc chín tuổi...Ài, bản tăng đã không nhớ rõ nữa rồi, trái lại từ ngày bản tăng hiểu chuyện, liền sống ở một nơi gọi là Nữ Oa cung.

Tuyệt đại đa số thời gian, Nữ Oa cung đối với bản tăng mà nói là một nơi vô cùng khắc nghiệt và huyền ảo. Nơi đó đâu đâu cũng là ni cô tỷ tỷ xinh đẹp, đại tỷ tỷ Huyền Minh, nhị tỷ tỷ Huyền Tử, tam tỷ tỷ Huyền Lung...Bọn họ đều rất đẹp, bản tăng hằng ngày được bọn họ ôm vào lòng, hôn lên má, buổi tối nằm trong chăn lén lút ngửi một cái thì thấy trên người toàn là mùi thơm mà các tỷ tỷ lưu lại.

Bản tăng rất thích mùi này, cho nên vì để các tỷ tỷ ôm nhiều hơn, hôn nhiều hơn, bản tăng đã học hết tính cách của các vị tỷ tỷ. Ví dụ như, đại tỷ tỷ thường nghiêm mặt, bộ dạng cổ hủ, bản tăng liền ở trước mặt tỷ ấy ngoan ngoãn đọc sách, thành thật niệm kinh. Hay như, cửu tỷ tỷ răng cửa có mấy vết nứt, khẳng định là do gặm hạt dưa lâu năm mà thành, cho nên bản tăng thường lén lút hạ sơn mang về cho tỷ ấy mấy túi đồ ăn vặt.

Cứ như vậy, bản tăng từ từ trở thành một đứa trẻ khiến người ta yêu thương nhất trong Nữ Oa cung, các tỷ tỷ thường khen bản tăng thể này - Huyền Si tiểu tử này, chín tuổi đã biết lấy lòng các loại nữ nhân, khi lớn lên còn không phải một kẻ phong lưu tai họa sao.

Tai họa?

###! Bản tăng chỉ là thích được đàn bà ôm hôn mà thôi. Nhưng nói bản tăng là tai họa cũng không tính là sai, ít nhất, tên xú tiểu tử Huyền Khổ kia lần nào thấy bản tăng nằm trong lòng các tỷ tỷ ăn ngon đều

vô ý mà chảy máu cam...Từ góc độ này mà nói, bản tăng thường làm cho đàn ông trong Nữ Oa cung mất máu quá nhiều. Đương nhiên, bản tăng là có lòng từ bi, cho nên lần nào Huyền Khổ mất máu quá nhiều, bản tăng liền chạy tới xin đại sư tỷ - đại sư tỷ, Huyền Khổ trốn ở trên xà nhà nhìn trộm tỷ, còn chảy máu cam nữa, tỷ cho hắn một ít gân trâu để tẩm bổ có được không?

Khi nói chuyện, bản tăng còn ngây thơ mà kéo cổ áo của đại tỷ tỷ ra, nhìn vào trong đó một cái, sau đó lại vô cùng ngây thơ mà hỏi ở trong này có cái gì đáng xem hay sao? Vì sao Huyền Khổ phải thường trốn trên xà nhà mà nhìn trộm nhỉ? Rồi sau đó chuyện Huyền Khổ bị đại tỷ tỷ đánh một trăm roi không có liên quan gì đến bản tăng...

Được rồi, lúc trước đều là đại nhân vật của Nữ Oa cung, hiện tại nói đến mấy tiểu nhân vật. Ừ, nói về hai vị tiểu tỷ tỷ hầu hạ đại tỷ tỷ...

Nữ nhân trong Nữ Oa cung đều rất đáng thương, hai vị tiểu tỷ tỷ này thường ôm bản tăng mà khóc, rồi lại nói: Tiểu Huyền Si, cuộc sống tại Nữ Oa cung quá khổ, bọn tỷ làm tỷ nữ không được nói chuyện với đàn ông, không được thân cận đàn ông, thậm chí nắm tay cũng sẽ bị Huyền Minh chủ nhân chặt đi một cánh tay...Ài, bọn tỷ cũng là nữ nhân, cũng cần đàn ông yêu thương, đệ nói đúng không?

Lúc đó bản tăng mới chín tuổi, không biết làm thế nào để trả lời vấn đề thâm ảo này, chỉ đành nói cho hai vị tiểu tỷ tỷ...Các tỷ tỷ, cái gì gọi là thương yêu vậy? Huyền Si có thể yêu thương các tỷ?

- Hả? Đừng nói vớ vẩn. Đệ mới chín tuổi thôi.

Các tiểu tỷ tỷ cười hì hì đẩy bản tăng ra, còn không quên dăn dò. Đúng rồi, tiểu Huyền Si, những lời các tỷ nói vừa rồi không được nói cho Huyền Minh chủ nhân, nếu không các tỷ tỷ sẽ bị đánh chết đấy...

Rất nhiều năm sau, bản tăng hiểu vì sao các tỷ tỷ lại nói những chuyện đó với bản tăng. Nữ nhân bất mãn luôn cần tìm người nói chuyện, kể lể vài câu mà. Đứa trẻ chín tuổi như bản tăng tự nhiên là người lắng nghe tốt nhất...

Nhưng lúc đó bản tăng không hiểu mấy việc này, sau khi nghe các tỷ tỷ kể lể, nhìn thấy các tỷ ấy khóc, bản tăng sinh lòng từ bi, đại nghĩa lắm nên nói cho họ biết rằng Huyền Si khẳng định không nói ra, hơn nữa Huyền Si nhất định sẽ thương yêu các tỷ!

Chín năm sau, bản tăng chân chính 'thương yêu' bọn họ...

Mà hai vị tỷ tỷ còn có rất nhiều tỷ muội cần được 'thương yêu', ví dụ như Tử Quyên tỷ tỷ người hầu của nhị tỷ tỷ, Hình Nhi tỷ tỷ quét sân ở hậu viện, Lam Tâm tỷ tỷ trồng hoa...Sau khi được hai vị tỷ tỷ giới thiệu, bản tăng cũng lấy lòng từ bi cùng với tinh thần hiến dâng không sợ hãi, bất chấp nguy hiểm bị đại tỷ tỷ rút gân lóc xương mà 'thương yêu' những tỷ tỷ này...

Được rồi, được rồi, không thể nói tiếp nữa, không thì các tỷ tỷ sẽ đỏ mặt...

Hay là nói mấy việc đứng đắn đi!

Nói về một thân võ công của bản tăng nhé.

Võ học trong Nữ Oa cung là của thần tiên, cho nên quản lý vô cùng nghiêm ngặt, trừ đại tỷ tỷ Huyền Minh ra, những người khác muốn học võ công cần phải được rất nhiều thần linh chứng nhận...Ngay cả sư huynh ta Huyền Chân - Thích Già Bồ Đề, huynh ấy ở trong Nữ Oa cung học hai mươi năm, cuối cùng cũng chỉ lấy được ba bộ võ công. Cho dù là thế thì huynh ấy cũng là một trong những người lấy được nhiều võ công nhất rồi.

Còn bản tăng được bao nhiêu bộ võ công...

Rất đáng tiếc, bản tăng không được thần linh công nhận, không có thần linh nào truyền cho bản tăng võ công. Nhưng không sao, thần linh không yêu, bản tăng vẫn được rất nhiều tỷ tỷ thương yêu! Thấy bản tăng không được thần linh thừa nhận, các tiểu tỷ tỷ thi nhau đòi tự thân dạy dỗ, Tử Quyên tỷ tỷ truyền cho bản tăng một bộ trường pháp, Lam Tâm tỷ tỷ truyền cho bản tăng một bộ thối pháp, Hình Nhi tỷ tỷ truyền cho bản tăng một bộ nội công...

Dưới sự dạy dỗ của các tỷ tỷ, bản tăng rất nhanh liền trở thành một trong những cao thủ lợi hại nhất Nữ Oa cung. Đường nhiên, bản tăng lợi hại nhất chính là được tề học!

Còn về lai lịch của được tề học...

Ài, đó là lúc bản tăng hai mươi tuổi. Năm đó, một vị tỷ tỷ tới Nữ Oa cung thăm hỏi Huyền Minh tỷ tỷ... Vị tỷ tỷ xưng là Thủy phu nhân này đẹp tới mức khiến người ta bất tự giác mà ngừng thở, cho dù toàn bộ các tiểu tỷ tỷ mà bản tăng đã 'thương yêu' cộng lại cũng không so được với một ngón tay của tỷ ấy. Mà lúc đó, bản tăng đã thương yêu quá nhiều tỷ tỷ, bị các tỷ tỷ gọi là một thanh niên hoa từng lão thủ (kể chuyện vật hoa), đẹp trai tới mức yêu dị. Tử Quyên tỷ tỷ thường ra ngoài đã nói qua, bản tăng thì muốn bao nhiêu nữ nhân cũng chỉ cần ngoắc ngón tay là dễ dàng có được...

Như vậy, một vị phu nhân khuynh quốc khuynh thành, gặp phải một hòa thượng phong lưu như bản tăng sẽ phát sinh chuyện gì đây?"

176. Chương 174: Song Diện Phật

Bản tăng cả đời này đã ngủ với rất nhiều nữ nhân, nhưng bản tăng biết những nữ nhân lúc trước không phải là thật lòng yêu bản tăng. Bọn họ chỉ là quá tịch mịch, quá cô độc, cần một người khác phái để an ủi nhau mà thôi. Nhưng Thủy phu nhân thì không giống vậy, bởi vì sau ba tháng khi chia tay, Thủy phu nhân đã khóc, bản tăng cũng không chịu kém mà rơi lệ.

Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên bản tăng rơi lệ!

Sau đó bản tăng nảy ra một ý nghĩ điên cuồng trong đầu - ta muốn hoàn tục, ta muốn lấy nàng!

Rất buồn cười có đúng không? Một hòa thượng vương đầy tình娘子, không ngờ lại yêu một người phụ nữ đã có chồng...

Có lẽ cũng buồn cười, thế nhưng Huyền Si ta không cần quan tâm tới cái nhìn của tục nhân, ta muốn nữ nhân này, nàng nhất định phải là của ta!

Vì vậy, ta tìm cớ ly khai Nữ Oa cung, xuất hiện trước cửa nhà Thủy phu nhân. Nhưng kết quả rất đáng sợ: Cao thủ của Thủy gia thậm chí còn không có ra mặt, chỉ là một lão quần gia đã đánh cho ta tan nát xương cốt, biến thành một người thực vật, sau đó ném vào trong hắc thủy tù lung (lồng giam hắc thủy). Nhưng kết quả cũng rất may mắn, vì danh dự của Thủy gia, lão quần gia đó không có tuyên dương chuyện này, chỉ đem Thủy phủ nhân đưa tới trước lồng giam, chỉ ta và nói với nàng rằng.

- Tên gian phu này sẽ bị kịch độc trong hắc thủy ăn mòn từng thớ thịt, tới khi rũ sạch tội娘子 của hắn. Còn bà, Thủy phu nhân, bà là chủ mẫu của Thủy gia, sau này xin tự trọng!

Cứ như thế, ta bị ngâm trong hắc thủy đúng ba năm...

Quá trình này ta không muốn nói nhiều, trái lại, khi sau khi da và thân thể ta phân ly, ta liền nghĩ tới nụ cười của Thủy phu nhân. Sau khi cơ bắp của ta bị hắc thủy làm tê liệt, ta lại gọi tên của Thủy phu nhân một lần. Mà khi xương cốt của ta bị hắc thủy tước ra, có thể thấy tâm tạng đã bị độc thành màu đen của mình, ta lại cười một tiếng, hét to một tiếng - Thủy nhi, gả cho ta có được không?

Cứ như vậy qua ba năm...

Ba năm sau, ta ly khai hắc thủy độc đàm, cũng không phải lão quần gia nhẹ dạ thả ta ra, cũng không phải Thủy phu nhân tìm ra biện pháp cứu ta, mà là bởi vì...Sau ba năm, ta đã bị độc dịch trong hắc thủy ăn mòn thành độc nhân. Từ đó về sau, ta vận độc bất xâm, tùy tiện là lấy ra được các loại độc dược, trở thành Độc Phật mà người đời trốn tránh không kịp!

Đương nhiên, một cái giá nhỏ nhỏ đó là ta biến thành một quái vật không có da, bắp thịt ghê tởm, xương đen lòi ra ngoài. Một quái vật không ra người mà cũng chẳng ra quỷ.

Sau khi biến thành quái vật, ta thực sự không muốn đi liên lụy Thủy phu nhân nữa. Ta lưu lảng ở chốn sơn dã, không dám vào trong thành thị, không dám nhìn người, ăn độc trùng chuột rắn, uống máu ếch nhện độc...Cho tới ngày ta gặp được Ca Thư Ứng Long.

Cố sự giữa ta và Ca Thư Ứng Long rất đơn giản: Ca Thư không để ý đến hình dạng ghê tởm của ta, coi ta là bằng hữu. Ta liền trở thành quân sư của hắn, giúp hắn độc sát địch nhân...

Đến hai năm sau, ta đã làm vang danh cái tên Độc Phật, trở thành được tề sự mạnh nhất Cửu Châu. Đồng dạng cũng là trong năm đó, Ca Thư Ứng Long gặp phải kẻ địch mạnh nhất từ trước tới giờ, cũng là đối thủ đáng được kính trọng nhất, Tống Nguyệt, Dương gia!

Ta rất khó tưởng tượng, thân thể của người Dương gia là làm bằng gì. Đại chiến U Vân Châu, chúng bị đồng bọn bỏ rơi, bị quốc quân của mình bán đứng, bị chiến hữu của mình lâm trận chạy trốn. Ngay cả bằng hữu đáng tin cậy nhất của chúng, Luyện gia Luyện Xích Hành và Luyện Xích Hào, một người bị nịnh thần ám sát, một người chạy đến Nam Lâm trở thành Nam Lâm ngục thủ...Không có viện quân, không có quân lương, chỉ vụn vặt tám vạn tàn binh, bọn chúng không ngờ lại chiến thắng Ca Thư Ứng Long mười ba trận. Chúng bức Ca Thư Ứng Long tự nhận vô pháp trên chiến trường đánh bại Dương gia, chỉ đành tới cầu ta hạ độc!

Ca Thư Ứng Long là bằng hữu của ta mà, cho nên ta độc sát tám vạn quân Dương gia, giết Dương thất, sau đó...

Một thanh Bất Hối Thiên Thương đâm xuyên qua trái tim của ta, ta bị Dương gia ngu mã phân thân. Về sau, Thích Già Bồ Đề sư huynh thu thi cho ta, mai táng ta tại Độc Cốt động, trở thành một trong những giả thần di tích..."

- Được rồi, đây chính là cố sự của ta, rất buồn chán, không phải sao?

Nói xong những việc này, Huyền Si ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nụ cười ở khóe miệng vẫn mê người như cũ, nhưng khóe mắt lại có thêm mấy giọt nước mắt trong suốt.

Chính lúc Huyền Si đang nhớ lại quá khứ, khóe miệng Trầm Côn không ngừng giật giật, vẻ mặt rất là quái dị.

Theo lý mà thuyết, Trầm Côn là cháu ngoại của Dương gia, Huyền Si độc sát tám vạn quân Dương gia, lại tự tay giết thất cữu của Trầm Côn. Hai người coi như là kẻ thù không đội trời chung...Lúc này cho dù dùng < hồn="” kinh="”> để tiêu diệt linh hồn của Huyền Si cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng nghĩ kỹ lại, trong đầu Trầm Côn đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Trầm phu nhân, chỉ cần mục đàn bà này còn sống, Trầm Côn tuyệt không thể nhận tổ quy tông. Gọi mục ta một tiếng nương thân, vậy hắn có cần phải coi mình thành người Dương gia, báo thù rửa hận cho Dương gia không?

Không cần thiết!

Đúng, bản tính họ Trầm, không có chút quan hệ nào với Dương gia cả!

Trầm Côn quyết định, tự động quên đi ân oán giữa Huyền Si và Dương gia, sau đó tiếp tục hỏi:

- Vậy ngươi và A Phúc có quan hệ gì? Ngươi tại sao lại nhập vào người A Phúc?

- Người không biết nguyên nhân sao?

Huyền Si đột nhiên hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn hướng Trầm Côn lộ ra một tia trêu tức.

- Lấy hồn, ta làm sao mà biết được chứ!

Trầm Côn dang hai tay.

- Ha ha!

Huyền Si cười lớn nói:

- Đừng giả ngu nữa. Bản tính gần đây phải trốn tránh, không phải vì ngày Thần Diệt năm ngoái, người phá hủy Phục Hoạt thạch nơi ở của bản tính, đã thương linh hồn của bản tính sao?

Giống như một tiếng sấm sét giữa trời quang, Trầm Côn ngậy ra.

Có suy đoán của Ca Thư Ứng Long và Luyện Xích Hào, trong lòng Trầm Côn đã nhận mình là hung thủ ngày Thần Diệt rồi. Nhưng suy đoán vẫn là suy đoán, bây giờ nghe Huyền Si tự mình nói ra, tư vị hoàn toàn bất đồng.

- Ngày Thần Diệt năm ngoái, người một mình một kiếm tới Độc Cốt động. Một kiếm liền chém Phục Hoạt thạch của bản tăng thành bảy mảnh, bản tăng ra mặt ngăn cản, nhưng kiếm của người đã có thể xuyên thấu linh hồn, một kiếm liền đả thương bản tăng...Đây đều là bản tăng tự mình nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn rất rõ dung mạo của người, người còn dám nói không biết sao?

Huyền Si hỏi lại:

- Hơn nữa bản tăng còn nhớ rõ, người đả thương bản tăng bằng một kiếm, tên của nó là...Kiếm xuất, thề vô hồi!

Hắn tiếp tục nói:

- Bản tăng đại bại dưới tay người nên phải chạy trốn, trốn ở phụ cận Độc Cốt động gần nửa năm. Cho tới trước đây không lâu, bản tăng thấy người xuất hiện ở bên ngoài mộ tổ Vương gia. Mà người hầu của người - A Phúc lại đang tìm Phục Hoạt thạch, cho nên mới nhập vào người A Phúc, định dùng thân phận của hắn để điều tra người!

- Lão huynh, không cần nói tiếp nữa.

Thật sự không cần nói tiếp nữa, hung thủ ngày Thần Diệt năm ngoái, tuyệt đối là Cửu Châu Trầm Côn! Trầm Côn than thở nói:

- Ta thừa nhận, đây đều là việc ta làm. Nhưng hiện tại ta đã quên hết rồi, đến cả võ công và kiếm pháp lúc đó cũng quên...

Rồi hắn chợt dạ mà ngẩng đầu lên.

- Ta nói như vậy, người có tin không?

- Nếu là trước đây, bản tăng khẳng định không tin!

Huyền Si lắc đầu cười khổ.

- Thế nhưng sau khi kiểm tra ký ức của A Phúc, bản tăng tin người thật sự không nhớ rõ ngày Thần Diệt mình đã từng làm những việc gì rồi.

Cảm ơn trời đất, cảm ơn A Phúc!

Có ký ức của A Phúc, Trầm Côn đỡ tốn bao nhiêu nước bọt. Cười hì hì nói vài câu bồi tội xong, híp mắt lại mà hỏi:

- Lão huynh, dù sao thì người đã không còn nhà để về, vậy sau này có phải là...

- Không cần nói nữa, bản tăng biết người muốn gì!

Huyền Si thản nhiên cười một tiếng.

- Người là người bãi độ của Thích Già Bồ Đề sư huynh, bản tăng tự nhiên là đồng ý làm vũ hồn của người, giúp người tìm ra chuyển thể linh đồng của sư huynh.

**!

Trầm Côn sững sờ mà hét lớn một tiếng.

Sau đó, Huyền Si linh hoạt vung tay lên, linh hồn từ từ bay ra khỏi đỉnh đầu A Phúc. Trải qua rèn luyện ở hắc thủy độc đàm, đầu của hắn vẫn tuần láng phong lưu, nhưng thân thể đã biến thành quái vật da thịt ghê tởm, xương đen lòi ra ngoài.

Đương nhiên, vì Trầm Côn còn chưa gom được toàn bộ Phục Hoạt thạch cho nên linh hồn của Huyền Si còn chưa hoàn chỉnh. Lén nhìn một cái, tình hình của hắn so với Lý Mục tốt hơn một chút, chỉ thiếu mỗi một cái chân.

Chuyện này không lo, Trầm Côn đã có kinh nghiệm triệu hoán Lý Mục không hoàn chỉnh, cho nên hắn không có lãng phí quá nhiều lực khí, niệm khẩu quyết < hồn=“” kinh=“”> để vũ hồn thứ tư về vị trí.

Cùng lúc đó, Huyền Si còn dùng thủ bút của A Phúc, cuối cùng ở trên đất viết một đoạn thuyết minh vũ hồn.

Vũ hồn: Song Diện Phật.

Thuộc: Cấp Vũ tôn.

Năng lực: Phật có hai mặt, mặt dương Phật quang phổ chiếu, phù hộ vũ giả vạn độc bất xâm, gia trì toàn bộ năng lực được tề học. Mặt âm độc cổ phụ thân, kèm thêm lực sát thương bằng độc tố vào trong chiêu thức của vũ giả, làm tổn thương bao nhiêu thì tùy vào đẳng cấp của vũ giả.

Biến hóa thứ nhất: Ngoài năng lực ẩn giấu toàn bộ thuộc tính làm tổn thương linh hồn, còn có thể trực tiếp làm tổn thương vũ hồn của đối thủ!

Biến hóa thứ hai: Có thể tiến hóa!

Không có sự bá đạo uy vũ của Linh Phù Nghịch Thiên, cũng không có sự nhiệt huyết của Ngự Thú Thiên Hoàng, thậm chí so với máy chế tạo thiên khiến Cổ Nguyệt Hà cũng kém vài phần hài hước, vũ hồn Huyền Si quyết định ở chỗ thực dụng.

- Vạn độc bất xâm, tất cả chiêu thức kèm theo lực sát thương bằng độc tố...\$%\$, lại còn có thể trực tiếp làm tổn thương vũ hồn của đối thủ?

Trầm Côn đã kiến thức qua không ít vũ hồn rồi, nhưng hắn là lần đầu tiên nghe thấy có vũ hồn có thể công kích vũ hồn...Chỉ dựa vào điểm này, tác dụng của Huyền Si tuyệt đối không kém bọn Vương Kiêu!

Không hổ là giả thần Độc Phật nha!

- Đại thiếu gia...

Lúc này A Phúc đã tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn tình cảnh của mình, giật mình nói:

- Nô tài, nô tài tại sao lại đến đây?

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào!

Trầm Côn tâm tình rất tốt, vẫy vẫy tay nói:

- Người đừng lo làm sao tới được đây, nhớ một câu là được, nữ binh trong quân doanh nhìn ai vừa mắt thì cứ tùy ý mà chọn. Ha ha, chỉ cần nữ binh đó đồng ý!

- Hả?

Mắt A Phúc sáng lên.

Mà mắt híp của Trầm Côn cũng sáng lên, hắn xông vào thế giới linh hồn hét lớn một tiếng.

- Các lão huynh, có người mới tới, đừng chơi đầu địa chủ (giống cờ tỷ phú) nữa, sau này chơi mạt chược!

Ba vũ hồn đang xúm lại một chỗ cùng nhau quay đầu lại, Cổ Nguyệt Hà sớm đã biết rõ mạt chược là cái gì rồi, bữu môi nói:

- Huyền Si đến thì chơi mạt chược, nếu như thêm một tên nữa thì sao?

- Vậy thì thua ra đập vào!

Trầm Côn chẳng thèm nghĩ mà buột miệng nói ra.

Có được vũ hồn thứ tư, tâm tình của Trầm Côn thật sự rất tốt. Hắn đang định giải thích một chút về quy tắc chơi mạt chược với các vũ hồn, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một điểm dị động. Hắn quay lại nhìn một cái, nhin không được mà tròn tròn mắt. Hôm nay làm sao thế này, số đỏ đỏ cũng không đỏ nổi!

Hình như ngoài vũ hồn thứ tư...Bản tăng còn có thể kiếm được một chút chỗ tốt nữa đây!

177. Chương 175: Bất Sắc, Bất Khả Bất Sắc!

Thì ra ngay khi Trầm Côn đi đến cửa Độc Cốt động quan sát, hắn nghe một loạt tiếng đá vỡ vụn đằng sau lưng, rất có tiết tấu, tựa hồ Ngũ Sắc thạch phía sau trải qua một chuỗi của Minh Bá, Ngũ Sắc Thạch, thanh long đao, cùng hài cốt của Thích Già Bồ Đề đã muốn trộn cùng một chỗ, biến thành một đoàn huyết nhục mơ hồ, Trầm Côn vốn định đeo mấy thứ này tiến vào Độc Cốt động thử thời vận, nhưng mà sau khi vào Độc Cốt động, năm màu trên Ngũ Sắc thạch liền phát ra năm loại quang mang, đem cả huyết động chiếu rọi rực rỡ.

- Đại thiếu gia, tảng đá này làm sao vậy?

A Phúc sợ tới mức núp ở bên trong cà sa Trầm Côn.

- Không có việc gì, để ta xem xem!

Trầm Côn cũng không biết vì sao Ngũ Sắc thạch biến hóa, hắn cái túi trên lưng hạ xuống, bày tất cả ở trước mặt để quan sát.

Điều đầu tiên mà Trầm Côn nhận ra là một cái khe lớn trên Ngũ Sắc thạch, hiển nhiên vết này do Minh Bá chém nứt, vừa khéo khối huyết nhục vỡ vụn của Thích Già Bồ Đề theo cái khe này tiến nhập vào bên trong Ngũ Sắc thạch, mà thanh long đao trải qua quá trình ngâm trong huyết nhục, cũng trở thành từng dòng dịch thể kim chúc chảy xuôi, cũng chảy vào cái khe, giống như lại một lần nữa được rèn đúc.

Tất cả những chuyện này giống như là...ba đồ vật này đang cố gắng dung hợp cùng một chỗ!

Trầm Côn chợt giật mình.

Hắn không thể nào đoán ra sau khi ba vật này dung hợp sẽ biến thành cái gì, nhưng mà dùng đầu ngón chân cũng biết: Bảo vật của nữ oa cung, xá lợi thánh tăng phật môn, binh khí Vũ Thần Quan của Vân Trường, ba kiện đều được xưng là thần khí đó lại dung hợp cùng một chỗ thì cho dù tạo thành cái gì thì đương nhiên cũng không tầm thường!

Đang nghĩ ngợi thì bành bạch bành bạch ba...Đột nhiên Ngũ Sắc thạch nổ vang giòn dòn dập, trên mặt xuất hiện bảy tám chục đạo liệt ngân, năm loại quang mang trong nháy mắt dung hợp thành kim quang lóa mắt, nếu không phải là có Độc Cốt động ngăn cản, kim quang này đã sớm phóng lên cao, làm mọi người trên Cửu Châu đại lục đều có thể nhìn thấy.

Chi...

Trong Ngũ Sắc thạch đột nhiên truyền ra một tiếng kêu to, giống như có động vật gì cắn phá đá mà ra, điều này làm cho Trầm Côn nhớ tới một truyền thuyết nào đó...

Phật tổ a, từ cổ chí kim, Ngũ Sắc thạch có liên quan đến đến loài động vật, tựa hồ cũng chỉ có ít loài, vị kia...dĩ nhiên, Ngũ Sắc thạch này thai nghén ra chắc chắn sẽ không phải là vị lão huynh trong truyền thuyết kia, nhưng mà chỉ cần bằng một phần mười vị lão huynh kia, không, chỉ cần một phần trăm bốn sự thôi...

(Biên: Đoán xem là ai, cái nhân vật mà hề nào cũng có)

Còn chưa có nghĩ hết, một tiếng nổ ầm vang, Ngũ sắc thạch nổ mạnh.

Trong Độc Cốt động bụi mù cuồn cuộn, làm cho người ta không thể nhìn rõ cái gì, Trầm Côn cùng A Phúc tránh ở sau một khối nham thạch bé khí đợi thật lâu, sau đó mới mở to mắt ra, chậm rãi từ sau nham thạch nhô đầu ra.

Sau vụ nổ mạnh, Độc Cốt động bị phá hủy nhiều chỗ, chỗ đường trùng sâu đi thông vào sâu trong sơn động bởi vì thế mà bị phong bế, xem ra, Trầm Côn không thể nào có thể tiến vào Độc Cốt động, ý tưởng tìm kiếm manh mối chuyển thế của Thích Già Bồ Đề theo đó cũng đứt đoạn!

Bất quá Trầm Côn cũng không còn tâm tình mà tìm hiểu việc này nữa, hắn nhìn chăm chăm vào chỗ mà vừa rời của Thích Già Bồ Đề, thanh long đao, còn cả Ngũ Sắc Thạch cùng biến mất, thay vào đó chính là một con có thân hình màu vàng đang ngồi xếp bằng.

Đây là một con Hầu Tử, cao một thước, vòng eo một thước hai, cả người lông lá, ngồi nơi đó giống như một quả cam mọng tròn căng.

Cảm giác được Trầm Côn đang nhìn hấn, hầu Tử này hơi mở mi mắt, hai tay chắp thành chữ thập, hờ hững nhất thanh, nãi thanh nãi khí buông một tiếng phật hiệu:

- A Di Đà Phật, bần tăng giá sượng hữu lễ!

Nói xong, hấn chậm rãi đứng lên, bước đi như tăng nhân hướng bái Phật Tổ tiến về phía Trầm Côn, vừa đến gần Trầm Côn, cũng không chào hỏi, trực tiếp rút ra một thanh trủy thủ, lại kéo vạt áo cà sa của Trầm Côn cắt lấy một góc, từ thứ này, Hầu Tử tạo cho mình một áo cà sa nho nhỏ, thanh thoi mặc vào người.

Kế tiếp, hấn chìa hai tiểu trảo, tại chính trên đầu mình “Oành, oành, oành...” liên tiếp nhổ xuống đến mười hai dùm lông khỉ, nhổ gọn gàng, chỉnh chỉnh tề tề, còn lộ ra từng khối da đầu.

Mười ai chỗ không còn lông, vừa vắn với bộ dạng bồ tát nhị thập nhị điểm. (Chắc là 12 chấm trên đầu rồi)

Làm xong tất cả chuyện này, Hầu Tử trở lại nơi hấn đã sinh ra, ngồi xếp bằng xuống, hai trảo chắp thành hình chữ thập, cao giọng niệm kinh văn: “Xá lợi tử, sắc tức thị không, không bất dị dĩ, sắc tức là không, không tức là sắc...”

Một trận gió mát thổi tới, kim mao trên người hầu tử sáng lấp lánh, phật quang đại hiển, quả thật mang dáng dấp của một cao tăng đắc đạo!

Trầm Côn nhin không được chạy đến gõ lên cái đầu bóng lưỡng của Hầu Tử, cảm giác như một khối kim loại cũng rắn, như có cảm giác gõ vào thanh long đao, nghĩ đến trong Hầu Tử hàm chứa thành phần không gì phá được của Thanh Long đao.

- Lão huynh, ngươi là...

Trầm Côn kinh ngạc hỏi.

- Bần tăng từ trong đá, nhờ huyết nhục đại sư điểm hóa, tự nhiên coi như là đệ tử của đại sư...

Hầu Tử mập ú niệm phật hiệu có bài bản hấn hỏi.

Oa, hấn từ Ngũ Sắc thạch thai ghen ra...Trầm côn gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn ra sau lưng, lúc ngăn cản Minh Bá liên hoàn chi vũ, máu tươi Trầm Côn cũng sáp nhập vào bên trong Ngũ Sắc thạch, tính ra thành phần tạo nên Hầu Tử này cũng có máu huyết Trầm Côn, coi như có quan hệ huyết thống với Trầm Côn.

Mà cà sa trên người hấn là của Trầm Côn, cái này gọi là truyền từ đời này sang đời khác, cho nên nói Hầu Tử này là đồ đệ Trầm Côn cũng không tính là sai.

- Nói như vậy ngươi là đồ đệ của ta...

Trầm Côn bĩu môi.

- Vậy ngươi tên gì?

- Bần tăng còn chưa có pháp danh!

Hầu Tử rung đùi đắc ý nói:

- Thế gian này sắc mầu đều là bong bóng hư ảo, không vương sắc, liền không ngã hồng trần, bần tăng liền lấy pháp danh “Bất Sắc” đi!

Hấn cho mình một cái tên, sau đó hướng về Trầm Côn cung kính hành lễ.

- Sư phụ ở trên, đồ nhi mới đến, còn chưa có rất nhiều đồ dùng hàng ngày, xin sư phụ hãy bố thí một phần.

- Cái này xem như là lễ gặp mặt sao?

Trầm Côn đột nhiên có một đệ tử, bất giác đâm kinh ngạc và khiếp sợ, bất quá theo bản năng hấn cũng nhanh chóng hồi phục, lấy ra mấy tấm ngân phiếu.

- Muốn lễ vật sao? Được, sư phụ ngươi cái khác không có, chỉ có tiền!

- Thiện tai, thiện tai!

Không tưởng được Hầu Tử đem ngân phiếu chậm rãi xé nát, lắc đầu nói:

- Kim ngân tiền tài, vốn là tài sản, hầu tử xuất gia bất nhiễm hồng trần a!

- Không cần tiền?

-

Trầm Côn giật mình, xem trên lưng mình còn ít rượu thuốc, một tia ý thức lấy ra.

- Vậy...rượu?

- Aiz!

Hầu Tử thở dài thật sâu, tựa hồ rất không hài lòng những thứ khí tục, cau mày nói:

- Hầu tử xuất gia không uống rượu!

- Vậy người muốn cái gì?

Trầm Côn còn có một chút lương khô thịt nướng.

- Muốn ăn không?

- Bần tăng quả thật trong bụng đói khát, cần một ít thực vật để no bụng...

Hầu Tử đau đớn nghiêng đầu đi.

- Nhưng mà sư phụ, một trong bát đại giới luật của đệ tử cửa phật, đó là không ăn mặn, bần tăng không dám quên lời phật dạy a!

Mẹ nó, đây là hòa thượng thuần khiết!

Trầm Côn bất đắc dĩ vỗ cái đầu bóng lờng.

- Cái này không cần, cái kia cũng không cần, rốt cuộc là người muốn gì?

- Sư phụ hỏi đệ tử không dám không nói...

Hầu Tử cúi đầu thật sâu, thành kính nói:

- Bần tăng không thích tiền tài, không thích rượu thịt, chỉ thích luyện ái của nam nữ...A di đà phật, xin sư phụ bố thí cho một mẫu hầu tử! (Ồi thua luôn rồi)

Mẫu...mẫu hầu?

Trầm Côn bất ngờ đến lệch quai hàm, ngơ ngác nhìn Hầu Tử.

- Người không phải gọi là Bất Sắc sao?

- Bất Sắc chính là pháp danh bần tăng!

Hầu Tử lạnh nhạt nói:

- Bần tăng còn có một biệt danh, gọi là - Bất khả bất sắc!

Trầm Côn bỗng nhiên hiểu được tại sao Hầu Tử này lại hữu duyên làm đồ đệ của mình rồi.

- Ai...

Hầu Tử đột nhiên kéo một âm thanh dài, kinh ngạc hỏi:

Nói hồi lâu, còn chưa biết pháp danh ân sư?

- Bất tham!

Trầm Côn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra pháp danh của mình.

- Còn có một biệt danh: Bất khả bất tham!

- Oa, bất khả bất tham!
- Uhm, bất khả bất sắc!
- Sư phụ!
- Đồ nhi!
- A di đà phật...
- Ngã phật từ bi...

A Phúc ở một bên có chút phát điên, thầm nghĩ mình không phải đổi tên gọi cái gì là: Bất khả bất đồ, bất khả bất phiêu (không thể không đồ (bạc), không thể không chơi...(chơi gì an hem tự hiểu nhé sắc lang))

Độc Cốt động vì bị vụ nổ mạnh hủy diệt rồi, Trầm Côn cũng mất đi có hội quan tướng chuyển thế, hần nghĩ nghĩ, cảm thấy đây dù sao cũng chỉ là đầu mối nhỏ chuyển thế ở phương đông, cùng lắm thì tự mình tìm kiếm cho mình đường đi phương đông là được.

Ý đã quyết lòng đã định, Trầm côn dẫn Bất Sắc ra khỏi Độc Cốt động. A Phúc đi đằng sau hai người phát hiện tư thế đi đường hai thầy trò nhà này hoàn toàn tương phản, Trầm Côn thì nhanh nhẹn liếng thoảng giống như đám du côn lưu manh, mà Bất Sắc lại đoan trang, thân thể béo tròn, ngẩng đầu ưỡn ngực, vừa nhìn thì có thể nói là cao nhân, bất quá chính xác mà nói...bọn họ dường như lại không khác biệt nhau lắm, bản chất cũng cùng một loại.

- Uy, Bất sắc!

Trầm Côn ở trên đường hỏi:

- Người nói rõ ràng lại lịch của mình chứ?

Bần tăng thần trí sẵn có, tự nhiên biết, thân chính là thiên địa dựng dục, Ngũ Sắc thạch biến thành!

- Vậy thực lực của người thì sao?

Trầm Côn hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

- Người đại khái là cấp bậc nào, chắc là không dưới cảnh giới Vũ Tông chứ?

Bần tăng cùng ân sư huyết mạch tương liên, cấp bậc ân sư, cũng là cấp bậc bần tăng.

Này có ý gì, cấp bậc của hần cùng cấp bậc đỉnh của Trầm Côn, Trầm Côn hiện nay là Hồng Nguyên hạ đoạn, hần cũng là Hồng Nguyên hạ đoạn, nếu Trầm Côn thăng cấp, hần cũng thăng cấp theo.

Một con Hầu Tử Hồng Nguyên hạ đoạn, không tệ, không tệ!

Trầm Côn mắt nhỏ híp lại thẳng tắp, sau đó âm thanh hần bỗng nhiên nhỏ hẳn.

- A Phúc, người đưa Bất Sắc về quân doanh trước...Hắc hắc lão tử cần bố trí một chuyện!

A Phúc ngạc nhiên liếc nhìn Trầm Côn, A Phúc nắm lấy đầu Bất Sắc đi trước.

Mà lúc này, Ca Thư xinh đẹp, Bạch Tiên Nhi, Huyền Khổ, ba người đang chờ ở bên ngoài Độc Cốt động, thấy Trầm Côn đi ra, ba người bước nhanh xông tới.

- Trầm Côn, có tìm được Hoạt Phục thạch không?
- Có thể tìm được biện pháp cứu phụ thân ta không!
- A di đà phật, có từng đến chỗ Thích Già Bồ Đề sư huynh quan tướng không?

Ba người hỏi giống như bắn liên thanh, bất quá Trầm Côn cười hắc hắc, khoa chân múa tay làm thủ thế bảo ba người phân ra nhường đường.

Sau đó hần một mình đi tới trước mặt Huyền Khổ, ghé sát tai nói:

- Muốn ta giúp Thích Già Bồ Đề chuyển thế, đúng không?

- Đương nhiên! Huyền Khổ gật đầu.

- Vậy giúp ta một chuyện nhỏ!

Trầm Côn híp mắt đảo như rang lạc nói:

- Đầu tháng ba, ta hi vọng ở phần mộ tổ tiên Trầm gia, chứng kiến Bồ Đề tự dốc toàn bộ lực lượng trợ chiến!

Huyền Khổ hơi ngẩn ra.

Không để cho hắn có thời gian kịp suy nghĩ, Trầm Côn lập tức đi tới trước mặt Ca Thư Tình, ngoắc ngón tay:

- Người còn có một mảnh Phục Hoạt thạch, lấy ra!

Ca Thư Tình chần chờ một chút, lấy ra Phục Hoạt thạch, mà trong lòng Trầm Côn thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn để cho linh hồn Huyền Si khuyết thiếu một khối, biến thành giống như bộ dáng kiểu động kinh của Lý Mục.

- Đa tạ!

Đem khối Phục Hoạt thạch nhét vào trong túi, Trầm Côn đề thấp âm thanh xuống nói:

- Ca Thư tiểu thư, ta đã gặp qua Huyền Si...muốn cứu phụ thân ngươi đúng không? Như vậy, đầu tháng ba, để phụ thân ngươi dẫn theo toàn bộ tinh nhuệ Vân Mông Huyết Kỳ, đến phần mộ tổ tiên Trầm gia ta!

- Tại sao?

Ca Thư Tình ngạc nhiên hỏi.

Trầm Côn không để ý đến nàng, thay vào đó lại hướng về Bạch Tiên Nhi vẫy vẫy tay.

Bạch Tiên Nhi tính tại, đã sớm nghe được lời của Trầm Côn, cười dài nói:

- Tiểu sư đệ, tỷ biết ngươi muốn nói gì. Đầu tháng ba, Ngục chủ nhà ta sẽ dẫn thú quân Nam Lâm xuất hiện tại phần mộ tổ tiên nhà ngươi, bất quá...tại sao nhất định phải đi phần mộ tổ tiên nhà ngươi chứ?

Trầm Côn cũng không có nói, nhưng cho nàng một ánh mắt ‘đến lúc đó rồi biết’.

Tiếp theo hắn cười híp mắt quay người lại, ngồi xổm bên cạnh Kha Tây đang điều tức. Nhỏ giọng nói:

- Kha lão huynh, đầu tháng ba, thương thế của huynh hẳn là khỏi hẳn chứ? Vậy huynh đệ không cần người nhiều, chỉ cần ở phụ cận phần mộ tổ tiên chuẩn bị một hai cái đại trận sát phạt, trong ngày đó, trừ người Trầm gia, thấy ngoại nhân có một người giết một người!

Lời nói tàn khốc làm cho Kha Tây mạnh mẽ mở mắt!

Nhưng mà Trầm Côn lưu lại một câu rồi đã đi xa, hắn về tới quân doanh của mình, để Độc Huyền Si tự thân làm, cơ hồ chỉ cần dùng vài phút thời gian liền trị được Âm Vân quái độc.

- Vương lão ca!

Trầm Côn cười hi hi đón tiếp Vương Đạc khôi phục khỏe mạnh.

- Chuyện nơi này đã giải quyết rồi, mặt khác đây là một ít thuốc của Độc phạt Huyền Si cấp cho, trong vòng mười ngày cam đoan toàn bộ quân sĩ khôi phục mạnh khỏe...Như vậy, có thể phiên lão ca một chuyện hay không? Hắc hắc, ta nghĩ thỉnh lão ca mau chóng tăng cường quân bị chuẩn bị chiến tranh, đầu tháng ba, ta muốn nhìn thấy mười vạn đại quân Xích Tiêu ở biên cảnh Triệu quốc dàn trận đợi lệnh, có vấn đề gì không?

- Đương nhiên không thành vấn đề, binh mã Xích Tiêu thành, chính là binh mã của Trầm huynh đệ!

Wang Đạc cổ quái ngẩng đầu.

- Nhưng mà lão đệ, người một lần điều động nhiều như vậy binh mã làm cái gì?

Trầm Côn còn không có nói, hấn đông đi tìm A La, nhưng nàng đang tắm.

- Mỹ nữ sư phụ, cùng lựa chọn nan đề: Người là muốn cùng ta tu luyện, chậm rãi khôi phục thực lực? Hay là nghĩ một hai tháng bên trong tự mình liền chữa khỏi thương thế trên người, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong trước kia?

A La liền bĩu môi.

Một hai tháng liền khôi phục? Người đừng khoác loác, ta chẳng những cấp bậc hạ xuống, Vũ Hồn cũng cần tu luyện lại một lần nữa, không có ba năm là không thể nào khôi phục được!

- Ai nha, thật thật đúng là quên cái này, hiện tại Vũ Hồn của người là Cơ Sở Kiếm Hồn...

Trầm Côn vuốt vuốt cằm cân nhắc.

- Như vậy đi, trước đầu tháng ba, ta cam đoan chữa khỏi thương thế của người. Thân thể khôi phục hoàn toàn, cho dù Vũ Hồn không cấp lực, vậy người cũng có thể phát huy ra một nửa thực lực đỉnh phong.

- Người thật có thể chữa khỏi cho ta?

A La chợt phát hiện trong giọng nói Trầm Côn lộ ra vẻ tự tin hiếm thấy, chợt hỏi:

- Người tìm được Độc Phật Huyền Si à?

- Hắc hắc, hấn ở trong thân thể ta...

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Bằng vào y thuật của Huyền Si, chữa khỏi thương thế người không tính là khó khăn chứ?

Nói xong, hấn đổi giọng, ai oán nói:

- Mỹ nữ, sau khi người khôi phục, đầu tháng ba cần phải đi một chuyến đến phần mộ tổ tiên Trầm gia nha!

- Đi phần mộ tổ tiên nhà người? Tại sao?

A La hỏi ra nghi vấn, giống như mấy người trước.

Lúc này đây, Trầm Côn cũng không có nói, bất quá hấn dưới đáy lòng lạnh lùng cười.

Tại sao?

@\$#%\$#\$, Dạ gia muốn lúc lão tử tể tử tru sát Trầm gia, tốt như vậy sao, có cao thủ nào có thể mời bần tăng mời hết: Ca Thụ Ứng Long, Luyện Xích Hào, còn có Bồ Đề tự, các người muốn bần tăng giúp, trước hết giúp bần tăng sống mái với chúng một trận! Đầu tháng ba, bần tăng cùng Hoàng Kim Dạ gia liều mạng!

178. Chương 176: Khởi Hành

Đúng vậy, bài mạt chược, đây là Trầm Côn đem vài loại cụ hình mài thành tiểu mộc đồng, sau đó điêu khắc ở trên mặt ra mặt bài, thành quả tuy rằng sơ sài, nhưng lại lại là một bộ mạt chược đầy đủ.

Lúc này, bốn vũ hồn đang ngồi vây quanh cái bàn bát tiên, mỗi người bắt một quân bài, trên mặt đang hết sức nghiêm túc, dẫn đo cân nhắc nên đánh con bài nào tiếp theo...

Ba! Trải qua thời gian dài suy tư Vương Kiêu nhặt lên một quân bài, hung hăng ném trên mặt bàn, hô to:

- Tam điều!

- Bính!

Ánh mắt Lý Mục lập tức phát sáng, không nói hai lời đem tam điều bắt lại, cười to nói:

- Nghe đây, nghe đây, ta đánh một lúc ba quân đây!

- Thiện tai, thiện tai, Lý thí chủ hảo thủ khí (bàn tay tốt), chỉ đánh ba quân cũng đã hô rồi...

Huyền Si mỉm cười, đột nhiên cướp lấy quân Tam điều trong tay Lý Mục, quơ quơ nói:

- Nhưng mà bàn tăng ngồi cửa trên, ăn trước quân Tam điều này...Hò!

Người cũng hồ sao?

Lý Mục lắc đầu liên tục, thầm than vận khí không tốt.

Mặt khác Vương Kiêu lại càng bất đắc dĩ thở dài.

- Aiz, lại điểm phỗng, đây là lần thứ sáu bị phỗng...

Vương thí chủ không nên gấp nha, phong thủy luân chuyển, đều có nhân quả tuần hoàn, tiếp theo nói không chừng lại là bàn tăng cho người điểm phỗng đây?

Huyền Si cười híp mắt tính toán thắng thua ván này, mà ngay khi hắn tính toán, Cổ Nguyệt Hà lén lút giờ lên một bàn tay, há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

- Ba vị...

Cổ Nguyệt Hà ngượng ngùng nói:

- Ta nghĩ Tôn...lúc Vương ca để đại sư phỗng, trước đó, ta, ta đã phỗng rồi...

Nói xong, hắn mở bài trên bàn, đúng là một bộ mệnh nhất Cửu Liên bảo đẳng, nếu mà tính ra, lập tức làm cho các nhà khác thua đến không còn cái quần lót mà mặc!

- Người phỗng sao?

Chính là Huyền Si nhú cặp lông mày.

- Nói cách khác, bàn tăng bị người cướp phỗng sao?

Vương Kiêu thanh âm còn lạnh hơn.

- Nhìn rõ đi, người thật sự phỗng rồi sao?

Dưới áp lực hai người, Cổ Nguyệt Hà co rụt cổ lại.

- Không, không ta nhìn nhầm rồi...

- Là ta trá phỗng, trá phỗng!

- Trá phỗng?

Ba vũ hồn đưa nắm tay ra hươu hươu, chậm rãi nói:

- Coi chừng ba chúng ta.

Nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt trong thế giới linh hồn, Trầm Côn rất là vui mừng a!

Trong dự đoán của hắn, sau khi Huyền Si đi vào, không thể nào thiếu được một hồi đại hỗn đấu, dù sao thì Vương Kiêu mất tích cũng liên quan đến Huyền Si...Mới đầu đúng thật là như vậy, vừa mới nhìn thấy Huyền Si vào, Vương Kiêu lập tức biến sắc.

Nhưng mà Huyền Si chỉ nói vài câu, đã khiến cho Vương Kiêu bình tĩnh, hòa nhã trở lại...

Chẳng qua là Huyền Si giải thích rõ ràng nơi đến của Nguyệt Nhi

Thì ra sau khi Huyền Si được mai táng tại Độc cốt động, lão quần gia Thủy gia vẫn không buông tha cho hắn, hàng năm đều trở lại tra tấn linh hồn hắn một lần, tới khi Đỗ Nguyệt Nhi mất tích một năm, vừa vặn lúc lão quần gia đụng Độ Nguyệt Nhi đến thăm Huyền Si.

Ai nha, lão quần gia thâm nghĩ, nữ nhân mỹ mạo như thế này, chẳng lẽ là quý nhân tình của Huyền Si?

Đôi câu nam nữ này đã chết còn đòi làm loạn, được rồi, ta sẽ chia rẽ bọn chúng, xen như là trừng phạt tội nghiệt Huyền Si câu dẫn Thủy phu nhân!

Nghĩ đến đây, lão quần gia bắt linh hồn Đỗ Nguyệt Nhi đi, còn buông một câu ngoan độc

- Huyền Si, người này ta mang đi, có bản lĩnh thì tới Vân La tiên phủ cứu người!

- Vân Giới tiên phủ? Đương kim đệ nhất cường giả Cửu Châu, Thủy Vô Ngân, Thủy gia Vân La tiên phủ? Nghe được Đỗ Nguyệt Nhi bị Thủy gia bắt đi, chân mày Vương Kiêu cau lại, mặc dù hắn ở trạng thái mạnh nhất lúc còn sống, cũng không có bản lĩnh đánh thắng Thủy Vô Ngân.

- Đúng vậy, ngày xưa bản tăng câu dẫn, chính là đại nhân vật đệ nhất cường giả Cửu Châu!

Huyền Si cười tự giễu nói:

- Vương thí chủ, tôn phu nhân xác thực là bởi vì bản tăng mà bị bắt, bắt quá, chúng ta có cùng chung địch nhân, lại đồng mệnh tương liên, nên kết giao đối địch, từ Thủy gia đoạt lại nữ nhân của mình a!

Lời này nói đến tâm khảm Vương Kiêu, vận mệnh giống nhau, cùng chung mục tiêu, làm cho hắn thực dễ dàng tiếp nhận Huyền Si thành đệ tứ vũ hồn, rất nhanh, hai người thành bằng hữu tri kỷ.

Cho nên, trong thế giới linh hồn của Trầm Côn xuất hiện bố cục mới:

Vương Kiêu và Huyền Si kết thành đồng đảng, mỗi sáng sau khi ra khỏi giường, Vương Kiêu lập tức chào hỏi Huyền Si, lão đệ, đi, đánh trước hai ván mặt chược, sau đó luân phiên ra ngoài thông khí, ha ha, sau cơm trưa trở về đánh lão Cổ là được...

Lý Mục bị Vương Kiêu bài xích, lại không thích Cổ Nguyệt Hà, đành phải cô đơn chiếc bóng lui thủ một góc tự mình chơi Đẩu địa chủ, thỉnh thoảng lại cất tiếng thở dài, aiz, Vương Kiêu cùng Huyền Si liên thủ, mình nhất định là không đoạt được thời gian thông khí, thôi, thôi, ngày ngày cũng chỉ có đánh lão Cổ làm hoạt động giải trí vậy...

Cuối cùng, kẻ đáng thương nhất, chính là đệ tam vũ hồn, tiểu tam nhi, Cổ Nguyệt Hà!

Thứ nhất, hắn không có kết đảng kéo bè kết phái, thứ hai không có thực lực cao nhất như Lý Mục, cùng thời khắc mấu chốt có bốn sự biến thành hài tử ngốc chơi xấu, đành phải yên lặng mỗi ngày trốn dưới bàn mặt chược...Để cho ba vị vũ hồn kia đánh lão đánh đấm xong hoàn thành xong, xem hắn như vật giải trí, hắn mới dám bò đi ra mang theo mặt mũi bầm dập, nghiêng mặt góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, yên lặng không nói gì chảy xuống hai hàng suối lệ...

Thật lâu sau, trong tự truyện A Phúc đã viết như thế này:

Trong một đoạn thời gian rất dài, nhóm vũ hồn của chủ nhân chỉ có ba loại hình giải trí: Chơi mặt chược, đấu địa chủ, đánh lão Cổ...Đương nhiên, đối với Cổ Nguyệt Hà mà nói, hoạt động giải trí của hắn mà nói có vẻ như muôn hình vạn trạng một chút, ví dụ như hắn chơi mặt chược rất nhiều lần bị bắt trớ phỗng, đấu địa chủ gặp bài có hai vương bốn con nhị (hai con Joker và bốn con hai) cũng không dám xướng bài, mặt khác, hắn thường xuyên được thể nghiệm mùi vị ăn đòn, bị hai người đánh, bị ba người khoát hoạt..., sau đó ngày qua ngày, tiếp tục bị đánh một lần...

Tất cả đều đều có trong “Quang Minh Hoàng Tự Truyện, đại sử thi Hắc Mạc, quyển thứ ba, luận chuyện tiểu tam nhi bị ai, bị thảm, cùng với vận mệnh bị thương”

Đương nhiên, xuất phát từ nguyên nhân chiếu cố đến hình tượng chói lọi người nào đó, quyển sách này ở trong ngày phóng vấn đã bị đại thiếu gia cắt bớt cho nó hài hòa.

Từ từ rời ánh mắt tinh thần khỏi U Minh Hồn Phủ, Trầm Côn thét dài một tiếng, chỉ vào mặt trời phương xa nói:

- Thanh Sơn, nhanh cho bản tăng một chút!

Ngày hè ánh nắng vàng chói chang, ánh mặt trời ở trên bầu trời trong xanh tỏa ra nhiệt độ nóng rực, ngàn dặm trời xanh không mây, mà lúc này Trầm Côn đứng trên đỉnh đầu Thanh Long, bay lượn trên không trung cao vạn thước, áo cà sa được gió thổi bay phát phới.

Con khỉ Bất Sắc ngồi xếp bằng ở trên vai Trầm Côn, A La, A Phúc, hai người như hình với bóng này, một nữ nhân cùng một người hầu thì phân biệt ngồi trên hai bả vai Long Thanh Sơn, đoàn người giống như vài điểm ánh sáng, ở trên bầu trời bay lượn.

Lịch Đại Triệu, năm Hồng Hi thứ hai mươi sáu, đầu tháng sáu, khoảng cách đến ngày giỗ Trầm Tín còn chưa đến một tháng, cho nên Trầm Côn bỏ lại hết thấy cục diện rồi rầm ở Xích Tiêu thành, ngày đêm kiêm trình lao tới Tân Nguyệt thành. Từng người từng người dựa theo bố trí của hần cũng bắt đầu bí mật hành động, ví dụ như, Ca Thư Ứng Long, Xích Luyện Hào, Đại Bồ Đề tự...

Sau ba ngày, với tốc độ phi hành của Long tộc, Thanh Sơn đã đưa Trầm Côn tới bên ngoài Tân Nguyệt Thành, tìm được chỗ ngày xưa luyện công Tàng Linh Bảo Huyệt, Trầm Côn dần xếp để tạm thời mọi người xuống dưới.

A Phúc, người mang theo Bất Sắc vào trong thành tìm hiểu tin tức!

Ném cho A Phúc một bao bạc, Trầm Côn lượn vài vòng quanh Tàng Linh Bảo Huyệt, mắt nhỏ chột lóe lên, tràn đầy thần sắc tham lam.

- Uy, sao người không vào thành?

A La cau mày hỏi.

- Ta xin người, ta là Trần Bắc tướng quân của Đại Triệu, cơ hồ mỗi người Tân Nguyệt Thành đều quen cái đầu bóng lưng của ta, vạn nhất sẩy ra náo động thì làm sao bây giờ?

Mở miệng nói câu vui đùa, Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Yên tâm ta ăn ngay nói thật, ta muốn trước mắt nên lánh mặt, thời khắc mấu chốt mới xuất hiện, bằng không, Dạ gia biết ta trở về, khẳng định ta biết kế hoạch của bọn họ, nói không chừng phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn! Đúng vậy nha, Dạ gia tin tức thông linh, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút...

Nghe xong Trầm Côn giải thích, A La gật gật đầu.

- Vậy người chuẩn bị đối phó với Dạ gia như thế nào, có chủ ý gì sao?

- Còn có thể như thế nào, binh đến tướng ngăn, nước tới đắp đê chặn, giết được một tên họ Dạ là hòa vốn, giết được hai tên là có lời...

Trầm Côn mặt mày hớn hở tính kế, thấy bộ dạng hần “Không tim không phổi”, A La không thể không cảm thán thở dài.

Trải qua thời gian ở với nhau lâu như vậy, nàng hiểu rất rõ Trầm Côn, tặc hòa thượng này cười càng vui vẻ, tình huống lại càng nghiêm trọng, bởi vì ẩn tàng dưới biểu tình cười híp mắt của hần là một vẻ liều mạng nhần tâm, đã không thèm đếm xỉa đến sinh tử, chuẩn bị phóng tay đánh cuộc một lần!

Đúng vậy, Trầm Côn thật sự hạ quyết tâm liều mạng.

Hoàng Kim Dạ gia mạnh như thế nào, đến bây giờ Trầm Côn cũng không biết tường tận. Bất quá, hần tận mắt thấy sự lợi hại của Dạ Trung Hành, một kiếm, đầu Tử Nguyên Yêu Tông Thanh Long liền rơi xuống, Dạ Trung Hành này ít nhất là Tử Nguyên Vũ Tông đỉnh phong! Hơn nữa Dạ Trung Hành trong Dạ gia cũng chỉ là một người nổi dõng nhỏ yếu, nếu lần này công kích Trầm gia là huynh trưởng hần, hoặc là phụ thân hần Dạ Tử Hư...

Trầm Côn không có biện pháp nghĩ tiếp, hần chỉ có thể hết sức đánh cược một lần!

Sau nửa canh giờ, A Phúc cực kì hứng thú chạy trở về.

- Đại thiếu gia, tin tốt lành, tin tốt lành, Trầm gia vẫn tốt, Dạ gia vẫn chưa rat ay!

Hần thở hển hển nói:

- Tiểu nhân cũng nghe rõ ràng, trong nửa năm qua, trên có tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần bảo vệ, dưới có Bách Bảo Trai giúp đỡ, Trầm gia đã trở thành thế lực buôn bán vũ khí lớn nhất ở phương bắc Đại Triệu, cho linh phù đại thiếu gia cấp, cơ hồ mỗi cái đều có giá trên trời!

Hần tự hào ưỡn ngực nói tiếp:

- Hiện nay ở Tân Nguyệt thành nhắc tới Trầm gia, không ai không giơ ngón cái lên mà nói đệ nhất thế gia Tân Nguyệt thành!

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Sinh ý hưng thịnh nha, còn Vô Ma Nhai thì sao?

- Vô Ma Nhai ở phụ cận phương bắc, tiểu nhân chưa thấy qua người của bọn họ, bất quá...

A Phúc cười nói:

- Tân Nguyệt Thành có một phân đường của Vô Ma Nhai, tiểu nhân đọc trên biển thấy viết, phân đà thứ hai mươi chín...hắc hắc, phân đà lên đến số hai mươi chín rồi, vậy ngài nói, bọn hỗn đản đó còn có thể không tốt sao?

- Hai mươi chín phân đà, hừm hừm, bản tăng buôn bán lãi càng làm lớn...

Trầm Côn vui thích, liếm liếm môi, sau đó hắc hắc A Phúc đi mua sắm một lô thực phẩm, còn mình và A La trốn ở bên trong Tàng Linh Bảo Huyệt.

Sau khi tất cả xấp xếp thỏa đáng, bỗng nhiên hai vai Trầm Côn run lên, từ trong thân thể phân ra một đạo nhân ảnh, dáng người gầy gò, vẻ mặt biểu hiện cao nhân sâu không lường được, miệng đầy đại hoàng nha, đúng là tiểu tam nhi Cổ Nguyệt Hà.

Di?

Sau khi đi ra Cổ Nguyệt Hà kéo thanh âm ‘Di’ thật dài.

- Hôm nay làm sao vậy? Lão nhân gia ta đang chơi mật chược trá phỗng, đấu Địa chủ thua liền mười ba ván, không nên đi ra thông khí a, làm sao người đem lão nhân gia ta phóng xuất ra chứ?

179. Chương 177: Nổi Gió

Trầm Côn cười hì hì vừa vỗ vai Cổ Nguyệt Hà, chỉ vào cảnh vật trước mắt nói:

- Lão huynh nhìn trước tiên nhìn nơi này một chút, huynh nhận thức lai lịch chỗ này chứ?

- Tàng Linh Bảo Huyệt?

Cổ Nguyệt Hà không hổ là lão tổ Thiên Cơ Môn, liếc mắt một cái liền nhìn ra được hình dạng phong thủy nơi này, tuy nhiên hắn tự nhiên cũng đã nhận ra được, sau khi trải qua một lần tu luyện của Trầm Côn và A La, nơi này đã là một khối tử địa không có bất kỳ giá trị phong thủy nào.

- Lão nhân ngài thật sự là phong thủy đại sư a.

Trầm Côn nhẹ nhàng vỗ mông ngựa:

- Chính là ngài có thể giúp ta một việc không? Cải tạo địa mạo chỗ này, khiến cho nó trở lại là Tàng linh bảo huyệt.

- Thay đổi địa mạo?

Cổ Nguyệt Hà bĩu môi nói:

- Cao nhân tự nhiên có thể làm được, nhưng mà người không sợ sau khi ta ra tay sẽ bị trời phạt sao?

- Không cần ngài phải rat ay, ngài chỉ cần nói cho ta biết, ta tự đi làm! Như vậy ngài sẽ không bại lộ ra năng lực của ngài, Thiên Khiển tự nhiên cũng sẽ không tìm tới cửa!

Cổ Nguyệt Hà chỉ điểm, chính mình động thủ đi làm, đây là biện pháp mà Trầm Côn mới vừa nghĩ ra được để tránh né Thiên Khiển, theo như hắn nói thì chỉ cần Cổ Nguyệt Hà không động thủ vậy thì chín chín phần trăm là Thiên Khiển sẽ không xuất hiện.

- Chủ ý này cũng không tồi!

Cổ Nguyệt Hà vuốt chòm râu dê, liếc mắt nhìn Trầm Côn:

- Tuy nhiên tiểu tử ngươi không về nhà mà lại ở đây sắp đặt Tàng Linh Bảo Huyệt làm gì?

- Việc này ngài đừng hỏi làm gì, một câu thôi, giúp hay không!
- Hừ hừ, cao nhân thần bí tính...
- Không giúp thì người cả đời cũng đừng hòng tiếp tục hóng gió!
- Ách...
- Sau khi hỗ trợ, ta sẽ đặc cách cho người ba cơ hội hóng gió!
- Người đây là đang uy hiếp lợi dụ (vừa uy hiếp vừa dùng lợi để dụ - kiểu cây gậy và củ cà rốt) cao nhân sao?

Cổ Nguyệt Hà tức giận mắng:

- Giúp thì giúp, ta sao lại sợ người chứ? Tiểu tử người nghe đây, Tàng Linh Bảo Huyết còn gọi là Cửu Long Tiềm Uyên, lấy dòng nước làm kinh mạch, lấy núi đá làm gân cốt, chỉ cần người từ hướng Tây Bắc đào một đường sông, dẫn vào một đường nước sông rộng ba thước, sâu hai thước, sau đó lại từ phía chính Tây đào một đường sông thứ hai...

Vừa nghe Cổ Nguyệt Hà giải thích, Trầm Côn vừa cải tạo lại địa hình, Cự Linh Phù, Lô Đình Trảm, thậm chí cả Tam Thiên Long Tượng đại trận, dưới công kích bất kể đại giới của Trầm Côn, bảo huyết bỏ đi rất nhanh liền được sửa lại thành bộ dáng sơn cốc ngày xưa, rồi sau đó, dựa theo trật tự mà chính mình cũng không hiểu, Trầm Côn ở trên sơn cốc đào ra chín đường sông, dẫn vào chín đạo nước sông.

Chín con sông nhỏ rót vào sơn cốc, chỗ trùng trong sơn cốc liền hội tụ thành một cái đầm nước lớn, trong đầm nước, lộ ra một góc nho nhỏ của một khối nham thạch, giống như là một vì tinh tú trong thiên địa, vẽ rồng điểm mắt, làm cho cả sơn cốc trong phút chốc liền sống lại.

Sau khi chuẩn bị xong hết thấy, Trầm Côn hít một hơi thật sâu, vốn là Hồng Nguyên Vũ Tông hạ đoạn hẳn rõ ràng cảm giác được, linh khí trong sơn cốc đã nồng đậm gấp mười lần, thậm chí là cả trăm lần!

Nói mấy câu liền có thể thay đổi xu hướng của linh khí tự nhiên vạn vật, đây là uy lực của phong thủy bí thuật sao?

Cổ Nguyệt Hà, đáng tiếc là người bị Thiên Khiển vây khốn, nếu không thì người có thể bộc phát ra lực lượng khủng bố như thế nào đây?

Tự đáy lòng tán thưởng một câu, Trầm Côn tạm thời thu hồi Cổ Nguyệt Hà, sau đó hướng về phía A La vẫy tay:

- Mỹ nữ, Linh Bảo Huyết đã khôi phục rồi, chúng ta đây có phải là nên...

A La thần nhiên mỉm cười, nhảy vào trong đầm nước. Trải qua sự trị liệu của Huyền Si, những tổn thương trên người nàng đã khỏi hẳn, chẳng những thế còn tản mát ra sát khí sắc bén, thực lực lại càng nhanh chóng khôi phục, nếu không phải vì vũ hồn cấp bậc rất thấp, nàng sớm đã trở lại trạng thái đỉnh phong rồi!

Bất quá, trên người nàng cũng có hai chỗ mà Huyền Si cũng không có biện pháp, một là tóc trắng và con mắt màu trắng của nàng, đây cũng không phải là bị bệnh mà tạo thành, mà là vì phát động chiêu thức của thần, trừ thần tiên ra ai cũng không thể cứu chữa.

Thứ hai, chính là Bắc Đẩu tổn thương trên người nàng. Đây là vết thương mà Trầm Côn Cửu Châu lưu lại trên người nàng. Sau khi Huyền Si kiểm tra xong chỉ lắc đầu thở dài, nói là một kiếm này của Trầm Côn Cửu Châu đã vượt qua cảnh giới phạm nhân, chỉ khi nào Trầm Côn tìm lại được toàn bộ trí nhớ của Trầm Côn Cửu Châu, thu hồi kiếm ý của mình lại, bằng không dù là thần tiên cũng bó tay.

- Cảm ơn!

Vào trong đầm nước rồi, A La lập tức đi tới tản đá lộ ra kia, cho Trầm Côn một ánh mắt cảm kích. Nàng hiểu được rằng, Trầm Côn chữa trị Tàng Linh Bảo Huyết là vì giúp nàng mau chóng khôi phục thực lực!

- Được rồi, được rồi, đừng cảm ơn ta, ta giúp người cũng là giúp chính mình!

Trầm Côn cười hì hì nhảy vào đầm nước, dẫn Bất Sắc cùng Long Thanh Sơn hộ pháp, hắc và A La nắm tay khởi động tụ linh đại trận.

Từng luồng linh khí trong thiên địa dũng mãnh tràn vào thân thể hai người, trải qua nhiều lần tụ linh, hai người sớm đã quen thuộc phương pháp trong đó, thuần thục hấp thu linh khí, cũng không đưa tới tình cảnh thiên địa biến sắc ngày xưa.

- Trầm Côn, trước mừng ba tháng sau, người muốn một mực tu luyện ở nơi này sao?

Vừa tụ linh, A La vừa hỏi.

- đương nhiên!

Trầm Côn mỉm cười kì quái:

- Ta muốn trước mừng ba tháng sau thăng cấp Hồng Nguyên trung đoạn...Một khi ta thăng cấp thành công, Bất Sắc cũng sẽ thăng cấp theo, vô hồn phóng ra cũng sẽ tăng lên tới Hồng Nguyên trung đoạn, như vậy, ta thăng một bậc lại có thể đạt được hiệu quả gấp ba, thật sự là lời to đó.

Nửa câu sau hắc cũng không có nói ra là tận lực tăng cấp bậc của mình lên hắc mới có tư cách đối mặt với giết chóc của Dạ gia vào mừng ba tháng sau.

Trong núi không để ý thời gian, hai mươi mấy ngày thoáng chốc đã qua. Chạng vạng mừng một tháng bảy, thành Tân Nguyệt vẫn là một bộ gió êm sóng lặng, chẳng những người của Dạ gia không xuất hiện, mà ngay cả yêu thú tàn sát bữa bãi ở vùng ngoại thành cũng ít đi rất nhiều.

Tuy nhiên càng yên ổn như vậy, Trầm Côn trong lòng lại càng lo lắng, Dạ gia sẽ ra tay vào mừng ba tháng bảy này, đây là nhất định, nhưng mà bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn gì đây?

Trực tiếp phái cao thủ tới giết hại, hay là âm thầm đánh lén, hạ độc? Trầm Côn suy nghĩ bảy tám loại thủ đoạn mà Dạ gia có thể sử dụng, nhưng mà càng nghĩ lòng càng lạnh, Dạ gia một nghìn năm, kinh nghiệm chinh địch nhân của bọn chúng thật sự là rất phong phú, dù là Trầm Côn nghĩ tới nát óc, cũng chưa chắc tính được con bài tẩy của bọn họ! Không biết rõ địch nhân, mới là điều nguy hiểm nhất.

Đêm đến, trên mặt đầm nước bỗng nhiên nổi lên các điểm sáng màu đỏ, đều là màu đỏ thẫm, giống như ngọc trên châu vậy, những điểm sáng này ở trên đầm nước xoay vài vòng, rồi đột nhiên “Ba...ba...ba” ...Phát nổ!

Vụ nổ mãnh liệt tạo thành từng đợt sóng xung kích, ngay sau đó đầm nước liên xao động, nước hồ gào thét, nước sông nghịch chuyển, chỉ một đoạn thời gian ngắn đầm nước mãnh liệt rút vào trong đất, tạo thành một thung lũng khô cạn.

Trầm Côn và A La ngồi dưới đáy đầm, nước hồ rút hết liền hiển lộ ra thân thể bọn họ, Long Thanh Sơn lập tức rung đùi đắc ý hoan hô một tiếng:

- A ha, thúc phục không những thăng cấp Hồng Nguyên trung đoạn mà còn đem cảnh giới ổn định lại rồi, thật tốt quá.

Thành công thăng cấp đến Hồng Nguyên trung đoạn sao? Trầm Côn trên mặt cũng không có biểu tình đặc biệt vui vẻ gì, hắc vẫn là bộ dạng cười hì hì như cũ, hỏi A La:

- Mỹ nữ, người thế nào?

- Cũng khôi phục đến Hồng Nguyên trung đoạn.

A La biểu tình có chút ngưng trọng:

- Tuy nhiên khoảng cách Trầm gia tể tổ chỉ còn có hai ngày, Dạ gia vẫn chưa lộ diện, làm sao bây giờ?

Thanh âm trầm trọng:

- Với sự hiểu biết của ta về Dạ gia, bọn họ hắc là đang tụ tập lực lượng, chuẩn bị cho người một kích trí mạng!

- Yên tâm, ta hiểu được!

Trầm Côn nhún vai:

- Dù sao Dạ gia muốn chơi, cần gì quản bọn chúng muốn chơi kiểu gì, bần tăng đều phụng bồi là được!
- Đại thiếu gia, đại thiếu gia!

Lúc này dưới sự bảo vệ của Bất Sắc, A Phúc từ hướng thành Tân Nguyệt vội vàng chạy tới, mấy ngày này, Trầm Côn luôn để hần lưu ý tình hình thành Tân Nguyệt, cho nên không đợi hần đứng vững, Trầm Côn đã hỏi:

- Dạ gia xuất hiện sao?
- Dạ gia còn chưa tới, nhưng mà...Tình huống có chút quái lạ!

A Phúc vẻ mặt mê mang:

- Đại thiếu gia, người đoán ta nhìn thấy ai sao? Tô gia, không ngờ là Tô gia bị người đuổi ra khỏi thành Tân Nguyệt, Tô An Chi, Tô Nhất Minh đều trở về!

Đang khi chuẩn bị đối phó Dạ gia, Tô gia lại xuất hiện trước...

Trầm Côn cùng A La nhìn nhau, đều cảm thấy được chuyện này có chút quái lạ, Tô gia là bị Trầm gia đuổi đi, ở thời điểm Trầm gia như mặt trời giữa trưa, mà bọn chúng còn dám trở về, đây quả thật là việc lạ. Hơn nữa, Dạ gia lại sắp động thủ, bọn chúng lại chọn thời điểm này trở về, không khỏi quá xảo hợp đi?

Chính là muốn nói Tô gia rắp tâm hại người thì cũng không đúng, bọn họ cực mạnh là Tô An Chi cũng chỉ là Hoàng Nguyên Vũ tông, Trầm Côn dùng một ngón tay cũng có thể xử lý hần, chỉ bằng chút thực lực này, Tô gia không thể nào có thể trở lại làm phiền a!

Mang theo nghi vấn liên tiếp, Trầm Côn đi tới đông môn thành Tân Nguyệt, thấy được đội ngũ Tô gia đang chuẩn bị vào thành, cặp mắt ti hí của hần lập tức híp lại.

Trở về không chỉ là Tô gia phụ tử ngày trước bị Trầm Côn đuổi đi mà còn cả mấy ngàn người Tô gia, hiện giờ bọn họ cũng đã trở lại, mấy ngàn người này đang nối đuôi nhau vào thành, bọn họ mặc hỉ phục (quần áo mặc trong dịp vui) màu đỏ, trang sức đẹp để treo dây xe ngựa, mỗi người đều là mặt mày hớn hở. Về vui mừng này không giống như là về đầm rồng hang hổ đang bị địch nhân chiếm giữ, mà là đang chuẩn bị đi dự hỉ yến long trọng vậy.

Mặt khác, có mấy lão nhân đi ở đầu hàng ngũ, sau khi bước vào khu vực đất thành Tân Nguyệt, bọn họ lập tức quỳ xuống, hôn bần đất dưới chân.

Trầm Côn cách quá xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Tuy nhiên nhìn bộ dáng bọn họ kích động lão lệ ung hoành cơ hồ muốn ngắt đi kia, rõ ràng là một đám lão nhân đáng thương đang vui mừng vì lá rụng về cội. Trên thực tế, trong đội ngũ Tô gia phần lớn là người già, phụ nữ và trẻ em. Dẫn theo đội ngũ như vậy, xem ra Tô gia không phải là muốn tới làm phiền.

Trầm Côn thoáng yên tâm, giương mắt vừa nhìn, Tô gia giống trống khua chiêng quay về thành Tân Nguyệt sớm đã kinh động Thẩm gia, một đội khoái mã kỵ binh Thẩm gia đang từ trong thành đi ra, đi đầu chính là Thiết hòa thượng đã lâu không thấy.

- Ha ha, nghĩa phụ tới rồi!

Trầm Côn tự đáy lòng mỉm cười, Dạ gia chưa động thủ, hần cũng sẽ không ngu ngốc đến độ liên bại lộ thân phận vào lúc này, nghĩ một chút, hần liền đem hắc bào phủ kín từ đầu đến chân mình, cười híp mắt xen lẫn trong đám đông...

180. Chương 178: Hoàng Kim Sử

Thiết hòa thượng dừng ngựa trước cửa thành, so với lần gặp mặt trước kia, hần cố tu luyện Kim Cương Bất Diệt Thể do A La lưu lại, hiện tại khí thế càng có vẻ uy mãnh bá đạo, giống như một tòa núi nhỏ.

- Đều dừng lại cho ta!

Thấy người Tô gia không có ý định dừng lại, Thiết hòa thượng liền quát lên:

- Các người đã bị trục xuất khỏi thành Tân Nguyệt vĩnh viễn, mau dừng lại, ta không muốn đại khai sát giới!

- Thiết đại nhân, xin đừng động thủ, Tô An Chi ta xin được thỉnh tội với ngài!

Đã lâu không gặp, Tô An Chi cũng không còn vẻ hăng hái ngày xưa, hắn từ trong đội ngũ đi tới, hướng Thiết hòa thượng bái thật sâu, nhìn qua một đám lão nhân gần đất xa trời, hắn thành khẩn nói:

- Ngày đó được Trầm gia khai ân, tha cho một con đường sống, An Chi cảm kích vô cùng...Hôm nay trở về, Tô gia cũng không phải cố ý mạo phạm Trầm gia, chính là muốn đến dự lễ tế tổ của Trầm gia, mặt khác...Aizz, lá rụng về cội a, ta đã là một lão nhân tàn phế mất hết võ công, xin Trầm gia hãy cho ta được chết tại quê nhà a!

Khi bị trục xuất, Tô An Chi bị Trầm Côn hạ độc thủ phế bỏ một thân võ công, cho nên hiện tại hắn thực đúng là một lão nhân sắp chết, lúc nói chuyện thân hình ốm yếu run rẩy càng là tuyệt đối không thể giả tạo!

- Người muốn tham gia đại lễ tế tổ của Trầm gia?

Thấy rõ bộ dáng đáng thương của Tô An Chi, Thiết hòa thượng có chút không đành lòng, phất tay nói:

- Bỏ đi, ta cũng phải người không nói đạo lý, Tô gia các người người già cùng trẻ nhỏ có thể vào thành, tuy nhiên thanh niên trai tráng nhất định phải lưu lại, bằng không cũng đừng trách ta không khách khí!

- Người nói vậy là đạo lý gì?

Tô Nhất Minh ở đằng sau vọt lên hét lớn:

- Chỉ để người già đi vào, lấy ai chiếu cố bọn họ? Người nhìn cha ta bộ dạng như vậy, không có ai chăm sóc, bọn họ sẽ chết đói đầu đường!

- Cái này...

Thiết hòa thượng do dự.

- Còn cái gì nữa, lập tức để chúng ta đi vào!

Tô Nhất Minh cười lạnh nói:

- Ta đã nói với người rõ ràng rồi, lần này trở về, cha ta ở cửa thành cầu người là đã nể mặt Trầm gia các người, cho dù chúng ta liều lĩnh xông vào, đập linh vị tế tổ của Trầm gia các người, các người cũng tuyệt đối không có gan ngăn trở!

Thiết hòa thượng lập tức dựng ngược lông mi:

- Ta không dám ngăn cản người? Hắc hắc, tiểu tử này khẩu khí thật lớn!

Thiết hòa thượng từ từ nhảy xuống khỏi chiến mã, bước về phía Tô Nhất Minh, định tát hắn một cái, nào ngờ, bàn tay hắn vừa giơ lên, Tô Nhất Minh liền cười lạnh móc ra một vật.

- Thấy rõ đây là cái gì chứ, Tô gia chúng ta là phụng chỉ mà đến.

Cánh tay Thiết hòa thượng tức khắc dừng ở giữa không trung.

Đây là một kim bài nhỏ hình tròn, ở trên mặt khắc một tòa đại môn được bao phủ trong mây khói, phía sau là một chữ “Huyền”!

Ngơ ngác nhìn chằm chằm vào lệnh bài một lúc lâu, Thiết hòa thượng mở miệng gian nan học ra mấy từ:

- Thiên Môn lệnh? Hoàng kim thánh chỉ?

- Không sai, Tô gia chúng ta đúng là phụng hoàng kim thánh chỉ trở về!

Tô Nhất Minh vênh vác đắc ý hất cằm lên, bước vào trong thành:

- Mọi người Tô gia vào thành đi, xem ai dám ngăn trở các người!

Thiết hòa thượng quả nhiên sững sờ đứng ở đại môn, không dám nói lời nào, lại càng không dám ngăn trở, giống như là người giữ cửa cung tiễn Tô gia về thành Tân Nguyệt.

...

- Mỹ nữ, lệnh bài kia là cái gì vậy?

Chứng kiến chuyện này, Trầm Côn khẽ đụng A La bên cạnh, lại phát hiện sắc mặt A La khó coi, ánh mắt liên tục lóe lên, giống như đang khiếp sợ cái gì đó.

- Phiền toái lớn rồi...

A La cũng lấy một kiện hắc bào, đem những điểm đặc trưng của dung mạo của mình đều che đi, thấp giọng lẩm bẩm:

- Tô gia vậy mà lại có thể có được Huyền tộc Thiên Môn lệnh, nhà bọn họ rốt cuộc là gặp được kỳ ngộ gì, Huyền tộc lại muốn làm gì đây?

Huyền tộc! A La từng đề cập tới, Dạ gia là thành viên của Hoàng Kim Huyết Tộc, mà tên chính thống của Hoàng Kim Huyết Tộc, chính là Huyền tộc!

- Thật là Hoàng Kim Huyết Tộc để cho Tô gia trở về sao?

Trầm Côn cười lạnh nói:

- Móng vuốt của bọn chúng cũng thật dài, thế nhưng lại vươn tới Đại Triệu vương triều rồi...Nhưng mà cũng lạ, nghĩa phụ cùng Hoàng Kim Huyết Tộc không có liên quan gì, hần sao lại phải cung kính với khối lệnh bài đó chứ?

- Tại sao lại không cần!

A La cười khổ nói:

- Người luôn luôn ở hoang dã luyện công, đi tới thành phố lớn nhất cũng chỉ là Đại Hoang lục châu, aizz, nếu người đi qua đại đô chân chính, tiếp xúc với người thống trị quyền quý chân chính, người liên sẽ biết, Hoàng Kim Huyết Tộc mới là người thống trị chân chính của Cửu Châu đại lục, lệnh bài của bọn họ là thánh chỉ, hơn tất cả thánh chỉ của vua các quốc gia.

Trầm Côn càng nghe càng mơ hồ, A La cau mày nói:

- Người chưa từng nghe qua câu nói này sao? Thiên hạ cùng chủ, hoàng thất Đại Chu, đứng đầu Đại Chu, chính là Huyền tộc!

- Ách...Đúng là chưa từng nghe qua!

A La vẻ mặt bị người đánh bại, nói:

- Đồ đệ ngốc của ta, đây chính là thường thức cơ bản nhất về lịch sử, người sao lại chưa từng nghe qua chứ?

Nói đến lịch sử của Cửu Châu đại lục, Trầm Côn mặt dày cười cười, hiểu biết của hần về lịch sử của Cửu Châu chính là: Thế giới này cùng Hoa Hạ cổ đại có rất nhiều chỗ tương đồng, đều có Thương Chu, đều có Xuân Thu Chiến Quốc, cùng có Tần Hoàng thống nhất lưỡng Hán tam quốc...

Sau đó thì sao, sau khi tam quốc loạn thế thì sao?

Trầm Côn trong đầu trống rỗng, hần mơ hồ biết rằng lịch sử Cửu Châu đại lục từ lúc này bắt đầu trở nên không giống trước kia, nhưng mà đúng như A La nói, hần chưa từng đi qua đại đô chân chính, cũng chưa từng tiếp xúc qua văn hóa bản chất chân chính, cho nên đối với đoạn lịch sử kể lại này đúng là không thể nói rõ được.

- Aizz, ta làm sư phụ, lại còn phải phổ cập tri thức lịch sử cho người!

A La mắt liếc Trầm Côn:

- Ta nói đơn giản cho người biết, nhớ kỹ này, tam quốc loạn thế, được xưng là Vũ Thần kia sau khi chết đi, tức là từ sau khi Thiết kích Ôn Hầu chiến tử! Cửu Châu liền chưa hề xuất hiện qua người nào có năng lực Phá Toái Hư Không để thất cảnh Hư Không Vũ Thần, hơn nữa loạn thế chinh phạt, cường giả chết vô số kể, võ học Cửu Châu cũng vì thế mà suy giảm một bước lớn...

Thế cho nên, sau tam quốc, tứ phương Hồ tộc và Yêu tộc gây loạn Cửu Châu, nhân loại Cửu Châu trong mấy trăm năm này bị Hồ nhân cùng Yêu nhân dẫm nát dưới chân!

Dừng lại một chút, A La nói tiếp:

- Loạn thế Hồ tộc kéo dài mấy trăm năm, các nước Cửu Châu cơ hồ bị phá hủy hầu như không còn, chỉ có phạm là các nước giống như Triệu quốc có đài Thù Tôn phù hộ mới có thể miễn cưỡng duy trì được...Mà ở lúc Cửu Châu nguy cấp nhất, một người tên là “Cơ Tâm” xuất hiện, người này tự xưng là đời sau của Chu Văn Thánh Vương, nghe nói hần mang theo huyết mạch của thần là Hoàng Kim Huyết Tộc, hoặc là nói hần được Hoàng Kim Huyết Tộc bồi dưỡng! Đại chiến mấy chục năm, cuối cùng đóng đô ở Càn Khôn, khôi phục lại Cửu Châu đại lục chính thống!

Đoạn lịch sử hoàn toàn mới này làm Trầm Côn trợn mắt há mồm, liếm liếm môi nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó Cơ Tâm tự xưng mình là thiên hạ cùng chủ, sáng lập ra hoàng thất Đại Chu, cũng tôn Hoàng Kim Huyết Tộc làm thiên hạ đệ nhất quý tộc...Đại khái ở trăm năm sau Cơ Tâm chết đi, sau khi hần chết, hoàng thất Đại Chu từ từ xuống dốc, Cửu Châu đại lục cũng mới có thể xuất hiện cục diện chực hầu cất cánh, cho tới bây giờ, mấy đại đế quốc đều muốn bỏ qua hoàng thất Đại Chu mà tự lập môn hộ, không thèm coi thánh chỉ của Đại Chu ra gì.

A La tiếp tục nói:

- Nhưng mà Hoàng Kim Huyết Tộc lại từ từ cường thịnh, nhất là sau khi Cơ Tâm chết, bọn họ dùng hài cốt Cơ Tâm làm bia, ở Tây Cửu Thế Sơn xây dựng Hoàng Kim Thánh Tâm...Nếu người đi qua Tây Phương đại lục liền phát hiện, cả Tây Cửu Châu vốn đã là lãnh địa của Hoàng Kim Huyết Tộc, mà Hoàng Kim Huyết Tộc lại phân hóa thành mười hai quốc gia, lấy Ba gia, Đông gia, cùng với Công Tôn gia làm ba nhà đứng đầu, ba nhà liên minh này hạ thánh chỉ, liền gọi là hoàng kim thánh chỉ!

A La cười khổ nói:

- Còn nhớ rõ ta từng nói cho người Thập cường nhân không? Hoàng kim thánh chỉ không giống như thánh chỉ của Đại Chu hoàng tộc chỉ là một tờ giấy lộn, nó đại biểu Thập cường nhân của Cửu Châu là Đông Ca và Ba Sơn Vũ! Dưới bóng ma của hai tuyệt đại cường giả này, không có mấy người dám làm trái ý hoàng kim thánh chỉ.

Trầm mặc một lát, A La tổng kết nói:

- Nếu như nói bây giờ là Chiến quốc loạn thế, Tây Phương Hoàng Kim Huyết Tộc kia, chính đã nắm giữ lực ảnh hưởng đối với hoàng thất Đại Chu, lại có hai đại cường nhân cực mạnh tọa trấn...Rất nhiều người đều nói, cho Hoàng Kim Huyết Tộc một hai trăm năm, bọn họ có lẽ có thể thống nhất Cửu Châu!

Nói tới đây, A La chợt phát hiện Trầm Côn không nói gì.

- Nay, sao lại không nói gì thế?

- Ta còn có thể nói gì?

Trầm Côn trêu chọc nói:

- Người hình dung Hoàng Kim Huyết Tộc cường đại như vậy, ta liền không có lòng tin đối phó Dạ gia rồi này!

Đây là một câu nói đùa, A La tự nhiên hiểu được, cười nói:

- Đừng đùa nữa, Hoàng Kim Huyết Tộc tuy rằng cường đại, nhưng cũng không phải bền chắc như thép, bọn họ mấy năm trước không phải đã trục xuất Công Tôn gia sao? Lần này đối phó Dạ gia, chỉ cần người đừng

giết sạch, để lại cho bọn họ một chút mặt mũi, cao tăng Hoàng Kim Huyết Tộc sẽ không vì Dạ gia mà làm khó dễ người đâu!

- Như vậy thì tốt!

Trầm Côn lộ ra nụ cười thoải mái, sau đó, ánh mắt của hắn hướng về phía đội ngũ Tô gia:

- Như vậy, Hoàng Kim Huyết Tộc vì sao lại mệnh lệnh cho Tô gia quay về thành Tân Nguyệt đây?

A La cũng không giải đáp được vấn đề này.

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa thành bỗng nhiên lại tới một đội nhân mã nữa, thấy rõ bộ dạng người vừa tới, Trầm Côn không nhịn được cười lên.

Thì ra là tiểu quận chúa Triệu Lạc Trần, nàng mang theo một đội Tuyết Điều kỵ sĩ từ giữa không trung bay tới, mà trong đàn Tuyết Điều đó có một cỗ nhuyễn kiện lăng không phi hành, phía trên phủ Bắc Địa Vương tuyết sắc đại kỳ.

- Thiết thúc thúc!

Đi tới trước cửa thành, Triệu Lạc Trần hướng về phía Thiết hòa thượng còn đang ầm ỨC mỉm cười nói:

- Thúc đừng sững sốt, phụ thân ta phụng mệnh mà tới, muốn xem đại lễ tế tổ của Trầm gia đó!

- A? Bắc Địa Vương tự mình tới?

Thiết hòa thượng quá đỗi kinh hỉ, trong khoảng thời gian này Thẩm gia cùng Bắc Địa Vương phủ vô cùng gần gũi, cho nên vội vàng chạy tới nghênh đón:

- Tân Nguyệt Thẩm gia trưởng lão, Thiết Nguyên Hồng cung nghênh Bắc Địa...A?

Hắn bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng:

- Ta vừa mới kịp nhận ra, Tô gia là phụng mệnh mà đến, Vương gia cũng là phụng mệnh mà đến? Các người cũng là phụng Hoàng Kim Huyết Tộc Thiên Môn lệnh sao?

- Không, bản hầu cùng Bắc Địa Vương là phụng mệnh lệnh Triệu vương mà đến!

Bắc Địa Vương còn chưa trả lời, xa xa bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười sang sảng:

- Thiết đại sư, đại lễ tế tổ Trầm gia, Đại Triệu vương hướng cả nước cùng mừng, tiểu hầu bất tài, cũng phụng mệnh vua mà tới, quấy rầy một chén rượu mừng a!

Người tới là một thanh niên cỡ ba mươi tuổi tuổi lãng, áo khoác màu trắng, tóc đen tùy ý buộc sau ót, đi trên đường lộ vẻ tiêu sái, nếu không phải đã nhìn qua khí chất Độc Phật Huyền Sĩ, Trầm Côn hẳn phải thầm khen một tiếng: Cửu Châu đệ nhất mỹ nam tử.

181. Chương 179: Cú Đâm Đầu Tiên

Trầm Côn nhíu mày, lén trốn trong đám người, đánh giá về Yến Nan Quy...Yến Nan Quy chỉ vào thiết kích ở sau lưng do bốn tiểu đồng mặc bạch y, đang nâng một cái chuôi kích lớn màu đen, đi vào trước cửa thành, hắn đem đại kích quăng ra trước mặt Thiết hòa thượng, cười nói:

- Trước kia Tiểu Hầu cùng Trầm gia có chút va chạm, không khỏi làm người Trầm gia mang nghi ngờ, Thiết Can kích này tạm để ở Trầm gia, Yến Sơn Hầu cùng tất cả tùy tùng đều không mang binh khí vào thành!

- Được, nếu người dám gây chuyện ở đây, ta sẽ hủy cái chuôi binh khí này của người!

Thiết hòa thượng tức giận hừ một tiếng, lách mình nhường đường. Yến Nan Quy bước qua cửa thành, nhuyễn kiện (chắc 1 loại kiện xa hoa) cũng thuận thế theo vào, tựa hồ Bắc Bình Vương mang tâm sự nặng nề nào đó nên cũng không muốn cùng chào hỏi người Trầm gia.

Trầm Côn lén ra ngoài thành nhìn trộm một hồi, chỉ thấy vương công quý tộc của vương triều Đại Triệu nườm mượp không dứt. Ồ! Còn có đại nguyên soái Triệu Hồng cùng hơn mười cao thủ hoàng thất mà hắn

chưa từng gặp mặt. Nhìn ra tất cả những điều này, khóe miệng của Trầm Côn cũng dần nhếch lên. Ngày mốt chính là ngày đại lễ tế tổ của Trầm gia, Hoàng Kim Huyết Tộc phái Tô gia tiến vào Tân Nguyệt Thành, mà hoàng thất cũng cử quan lớn, quý tộc quyền quý đến. Rốt cuộc là bọn họ muốn làm cái gì?

A La đứng một bên cũng nói:

- Tình huống này có gì đó không đúng, nếu chỉ là Hoàng Kim Huyết Tộc đến đây còn có thể hiểu là mưu đồ của Dạ gia. Nhưng mà tại sao hoàng thất Đại Triệu cũng cử người đến đây?

Nghĩ nghĩ rồi Trầm Côn bĩu môi nói:

- Đến hết đi, quân chi là ai tới, bản tăng muốn cho chúng biết một câu: Ai dám động đến Trầm gia, lão tử sẽ đập bể trứng của hắn!

Cư dân Tân Nguyệt thành gần đây sống trong không khí vui vẻ rộn rã, cũng là bởi ảnh hưởng từ nghi thức tế tổ thứ nhất của Trầm gia. Từ đầu tháng trước, trên các đường phố lớn, Trầm gia đã bố trí tiệc rượu, chỉ cần nói vài lời tốt đẹp, là có thể có một bữa cơm no đủ. Tối ba ngày gần tới buổi tế tổ chính thức, Trầm gia lại càng hào phóng giúp tiền, chỉ cần nguyện ý nói tốt, hưởng bài vị Trầm Tín bái tế, toàn bộ sẽ được hưởng một chút lễ vật. Cho nên cũng không có gì bất ngờ khi ba ngày đầu tháng bảy, mấy vạn bình dân Tân Nguyệt thành lũ lượt kéo nhau hưởng về phần mộ tổ của Trầm gia ở vùng ngoại ô.

Ách, được rồi, người Trầm gia cũng phải ngưỡng ngừng thừa nhận một sự việc: Phần mộ Trầm gia nói là phần mộ tổ tiên, kỳ thực cũng chỉ là trên một ngọn núi nhỏ, chung quanh xây một ít kiến trúc mà thôi, cũng chỉ cách Tân Nguyệt thành hơn mười dặm đường, bên trong cũng chỉ có độc một nấm mồ - Trầm Tín chi mộ!

Trầm gia cũng không muốn phần mộ tổ tiên sơ sài như vậy, nhưng bọn hắn cũng không có cách nào, sự nghiệp của Trầm gia nhiều lắm cũng chỉ mới hơn hai mươi năm, cũng chỉ có Trầm Tín một mình chống đỡ. Tối khoảng gần trưa, mấy vạn bình dân đã đứng chật kín như nêm quanh mộ tổ tiên Trầm gia. Tuy rằng Trầm gia muốn bố trí lều trại cho chứa mấy vạn người, nhưng cũng có vẻ không đủ dùng. Cuối cùng, bình dân và quyền quý đứng lẫn lộn vào nhau.

Lợi dụng tình huống lẫn lộn này, Trầm Côn, A La, Bất Sắc, còn có đại cầu hùng Thanh Sơn lặng lẽ tiến vào bên trong đám đông. Sau đó Trầm Côn giả làm khách nhân bình thường, tiến gần đến mộ viên. Trầm Phù Đồ cùng Thiết hòa thượng đang đứng ở chỗ này, chỉ nghe Trầm Phù Đồ nhẹ thở dài, lầm bầm:

- Ài, Sau khi Trầm gia quật khởi, muốn cũng bái tổ tiên một lần, kết quả lại thành trò cười thế này...Ài, thẹn với tiên phụ a!

- Đây cũng là chuyện không thể nào làm khác được!

Thiết hòa thượng nhỏ giọng nói tiếp: Mấy hôm nay, Hoàng Kim Huyết Tộc phái Tô gia tới, hoàng thất Đại Triệu phái Bắc Địa Vương cùng Yên Sơn Hầu tới...Chuyện này khẳng định là có vấn đề, bằng không ta cũng không có đưa ra chủ ý đưa mấy vạn dân tới đây a! Hắc hắc hắc. Hiện giờ mấy vạn dân cùng quyền quý đứng hỗn tạp một chỗ, cho dù có người muốn gây bất lợi cho Trầm gia cũng phải cân nhắc một phen.

- Ài!

Trầm Phù Đồ vẫn thở dài: Có mấy vạn dân làm tấm bình phong, cố nhiên là đảm bảo an toàn cho Trầm gia hơn, nhưng mà lợi dụng những người bình dân này chung quy cũng không phải là chuyện trượng phu nên làm.

- Đại ca, người đừng nói nữa, nếu mà còn có biện pháp khác ta cũng không muốn lợi dụng bọn họ.

- A! Thiết hòa thượng cười khổ nói:

- Nhưng mà huynh xem, hân tử của Trầm gia - tên tiểu tử thú vị Trầm Côn kia đi vắng, tiểu vương bát đản Trầm Trọng cũng mất tích từ lâu, không có hai cao thủ, ta chỉ có thể làm như vậy.

Âm thầm nghe hai người thì thầm to nhỏ, trong lòng Trầm Côn cũng vui lên." Hắc hắc, nghĩa phụ cũng không phải là ngốc nha, lại có thể đoán biết được tình huống có chút không đúng, trước tiên liên chuẩn bị...Bất quá nghĩa phụ nói Trầm Trọng mất tích từ lâu, rốt cuộc là Trầm Trọng đi nơi nào? Về Trầm Trọng,

tin tức cuối cùng mà Trầm Côn biết được là: Sau khi đất Hoang Châu bị yêu thú chiếm giữ, Trầm phu nhân cùng Trầm Trọng đã đi bắc Cửu Châu, từ đó không có tin gì nữa.

Đang nghĩ ngợi, Trầm Phù Đồ bước về phía trong tế đàn, Trầm Côn vội lặng lẽ đuổi theo sau.

- Chư Vị!

Đứng ở chỗ cao nhất của tế đàn, Trầm Phù Đồ cao giọng nói:

- Chư vị, hôm nay là ngày giỗ của tiên phụ, cũng là lần tế tổ đầu tiên của Trầm gia, Trầm gia vô cùng cảm tạ chư vị giá lâm, không biết lấy gì báo đáp, chỉ có mấy chén rượu nhạt, mong chư vị nhận cho.

Liền sau đó, đội nhạc trên đài liền tấu lên những thanh âm hân hoan chào mừng. Hễ là ngày quan trọng thì phải có vũ kịch, đây là phong tục của Cửu Châu đại lục. Các tân khách cũng ngâm nga, vui vẻ thưởng thức, sau đó lục tục kéo nhau đến chỗ Trầm Phù Đồ chúc mừng vài câu khách sáo, nghi thức tế tổ coi như cũng đã bắt đầu rồi.

Ngay lúc này các tân khách đột nhiên đồng loạt ngẩng đầu, kinh hãi nhìn bầu trời phía tây, thì ra ngay khi Trầm Phù Đồ tuyên bố lễ tế tổ bắt đầu. Thì một mảng mây đen phía tây kéo đến, bên trong tầng mây phẳng phất có một cái đình nhỏ, mọi người còn lơ mơ nhận ra trong đình còn có một bóng người đang ngồi nhàn nhã uống trà, quan sát lễ tế tổ của Trầm gia ở dưới, bên cạnh là hai thị nữ đang hầu hạ. Trên mây còn có mười hai người đang đứng chỉnh tề, dáng vẻ bá đạo oai nghiêm, vừa nhìn là biết đây là những cao thủ hiếm có của đại lục!

- Ha ha, Trầm lão đệ, nhà có lễ mừng sao không báo cho lão ca một tiếng a!

Sau khi mảng mây đen xuất hiện, hạ xuống, một nhóm người cũng từ dưới núi đi lên, người dẫn đầu ăn vận đẹp đẽ quý phái, thân hình béo tốt. Hắn đi tới đứng đối diện với Trầm Phù Đồ, vẻ dương dương tự đắc, lộ ra sự khinh thường cùng khinh miệt. Nhất thời, ánh mắt mọi người chuyển từ đám mây đen xuống người này.

- Công Tôn Viễn?

Sau một lúc lâu, Trầm Phù Đồ mới nhận ra người mới tới, hẳn chính là phụ thân của Công Tôn Y, Công Tôn Viễn. Nhưng mà sau khi lưỡng tôn chiêu sinh, Công Tôn Viễn đã theo Công Tôn Y đi Thiên Vũ Tông, sau khi Thiên Vũ Tông bị rơi vào tay yêu thú, Công Tôn gia liền không còn tin tức gì, tại sao bây giờ lại về cùng lúc với mảng mây đen kia? Hơn nữa...Nhiều ngày không gặp, Công Tôn Viễn đã béo ị tròn trịa từ tên xuống dưới, khí chất cũng thay đổi hẳn, thoát nhìn bộ dạng giống như một gã nhà giàu mới nổi.

- Ha ha, Công Tôn lão ca quay về Tân Nguyệt thành khi nào, sao không báo tin cho ta?

Trầm Phù Đồ trong tâm âm thầm đề phòng, cẩn thận nghênh đón.

- Báo tin? Oh, à à!

Công Tôn Viễn tỏ vẻ ngạc nhiên gật đầu:

- Cũng đúng, Trầm gia độc bá ở Tân Nguyệt thành, Công Tôn gia chúng ta muốn trở về, trước tiên cũng nên được sự đồng ý của các người a!

Lời này nói ra mang lại cảm giác không đúng! Trầm Phù Đồ nhú mày:

- Lão ca nói lời khách khí, dù sao chúng ta cũng là thông gia...

- Ai, miễn chữ thông gia đi!

Không đợi Trầm Phù Đồ nói xong, Công Tôn Viễn khoát tay chỉ:

- Hôm nay ta tới tìm người, ngoài văn kiện còn một chuyện quan trọng hơn, chuyện quan trọng này chính là hôn ước của nhi tử người cũng nữ nhi của ta! Trầm Phù Đồ,

Công Tôn Viễn kéo dài thanh âm nói:

- Ta nghe nói Trầm Côn sớm đã sớm có ý giải trừ hôn ước, nhưng mà người luôn không đồng ý, có chuyện này không?

Nghe xong lời này, các tân khách chợt lơ mờ đoán ra: “Hắc hắc, ý của Công Tôn Viễn là đến đây từ hôn sao? Là hấn muốn...Từ hôn? ”, “Không thể nào? Hôm nay là ngày tế tổ của Trầm gia, lúc này có mấy vạn người, vậy mà hấn muốn từ hôn, đây không phải là muốn hất bát phân lên đầu Trầm gia sao, muốn Trầm gia cả đời không còn mặt mũi ngẩng đầu sao? ”, “Tất cả mọi người cẩn thận một chút, công khai từ hôn, hừ đừng nói là Trầm Phù Đồ tính tình nóng nảy, coi như là một kẻ bất lực, gặp chuyện này cũng không thể tha được, nhất định sẽ có đánh nhau...”

Thực khách ở đây đều hiểu tính tình của Trầm Phù Đồ, đều lo lắng kiếm một chỗ an toàn. Quả nhiên, vừa nghe Công Tôn Viễn nói lời khó nghe vậy, Trầm Phù Đồ sa sầm mặt:

- Công Tôn Viễn, ngươi muốn nói gì? Nam nhi đại trượng phu, lấy tín dựng thân, một lời nói một gói vàng! Trầm Phù Đồ ta chưa bao giờ lật lọng, giải trừ hôn ước, tự nhiên sẽ không đồng ý!

Hấn dừng một chút rồi vỗ ngực nói tiếp:

- Hơn nữa Trầm Côn nhà ta nay cũng là thượng tướng của Đại Triệu, đứng đầu Vô Ma Nhai, ở Cửu Châu đại lục cũng coi như một nhân vật hàng đầu, vào lúc này ta từ hôn chẳng phải là người trong thiên hạ chửi sau lưng là kẻ có phú phụ nghĩa sao? Nghĩa phu phụ bất bất chấp sang hèn, Trầm Côn của ta tuyệt đối không bỏ hôn ước cùng Công Tôn Y!

- Ai da, lời nói này giống như nói Công Tôn gia ta treo cao, với tới Trầm gia sao, các người không chịu từ hôn chính là bổ thí cho chúng ta sao!

Công Tôn Viễn cười lạnh vài tiếng, tựa như là có chỗ dựa vững chắc, ngẩng đầu lên:

- Hừ, đã sớm đoán được người không chịu từ hôn, bất quá ta khuyên người tốt nhất hãy nghe ta nói xong đã, sau đó hãy quyết định, bằng không Trầm gia các người phải chịu đau khổ.

Đứng trong một góc, Trầm Côn nhìn A La một cái, ý muốn nói: Dạ gia muốn áp bách Trầm gia, quan trọng nhất là cần một lý do. Bản thân mình cũng Công Tôn Y có hôn ước, hiện giờ đưa Công Tôn Viễn tới từ hôn...Không cần phải nói Công Tôn Viễn chính là quân tiên phong, là phát đả kích thứ nhất.

Dạ gia, trò chơi bắt đầu rồi!

182. Chương 180: Cú Đâm Đầu Tiên

Trầm Phù Đồ lạnh lùng bật ra hai chữ:

- Nói đi!

- Ai, Công Tôn Viễn ta đời này không có bản lĩnh gì lớn, thừa thiếu thời, cùng phụ thân bị gạch khỏi gia phả. Khi thanh niên lưu lạc các quốc gia, đến trung niên định cư tại Tân Nguyệt thành, cũng bị các người Trầm gia và Tô gia dẫm nát dưới chân...

Công Tôn Viễn chẳng biết tại sao lại nói đến những gì mình đã trải qua, đột nhiên đổi đề tài, cười to nói:

- Nhưng mà Công Tôn Viễn ta vận khí tốt, sinh ra một đứa con gái thụ mệnh trời!

- Thụ mệnh trời...Công Tôn Y?

Trầm Phù Đồ tối hôm qua gặp qua Trầm Côn rồi, cũng biết chuyện Công Tôn Y bị đưa đi Hoàng Kim thánh điện. Hấn dự liệu được, sau khi Công Tôn Y đi Hoàng Kim thánh điện khẳng định địa vị tăng mạnh, thế nhưng tuyệt không ngờ tới, tiểu nha đầu Công Tôn Y mình nhìn trưởng thành kia lại chiếm được sự quan tâm của các vị tiên trên thiên giới!

Phải biết rằng, ‘thụ mệnh trời’ ba chữ này ở Cửu Châu đại lục không thể tùy tiện nói ra. Ý nghĩa của nó là Công Tôn Y được thần tiên trên trời cho phép, có tư cách đại biếu thần tiên hành tẩu nhân gian!

- Ha ha ha!

Nụ cười của Trầm Phù Đồ có chút khô khốc.

- Chúc mừng Công Tôn lão đệ rồi. Ta nói người vì sao muốn từ hôn nhỉ. Hóa ra là Công Tôn tiểu thư được thiên môn ban ân, Trầm Côn nhà ta không xứng với nó!

- Đâu chỉ là không xứng?

Công Tôn Viễn ngẩng đầu lên, hướng về phía phương tây chấp tay nói:

- Chính là năm ngày trước, Y nhi nhà ta...Không, là xuất phát từ Công Tôn tiểu thư nhà ta, đạt được lời gợi ý của Hoàng Kim thánh điện, lại được sự cho phép của hai vị thánh nhân Đông Ca và Ba Sơn Vũ, đã được sắc phong làm thánh nữ của Hoàng Kim huyết tộc rồi!

Hắn đã không dám gọi nhũ danh của Công Tôn Y nữa, nghiêm mặt nói:

- Công Tôn tiểu thư trở thành Hoàng Kim thánh nữ, điều này có nghĩa gì, Trầm huynh phải biết...Cho nên rất may mắn a, Công Tôn gia chúng ta cũng được hai vị thánh nhân tha thứ, một lần nữa trở thành một thành viên của Hoàng Kim huyết tộc...Cho nên, Trầm gia các người vẫn là thận trọng suy xét một chút, tiếp thu đề nghị của Hoàng Kim Công Tôn gia ta, lập tức giải trừ hôn ước đi!

Im lặng!

Vườn mộ Trầm gia chìm vào yên lặng!

Hơn nửa ngày Trầm Phù Đồ mới chậm rãi nói:

- Công Tôn tiên sinh, con gái người trở thành Hoàng Kim thánh nữ, Trầm Côn nhà ta tự nhiên là không xứng với nàng, hơn nữa còn là người chủ động yêu cầu giải trừ hôn ước, như vậy ta đáp ứng cũng không sao, thế nhưng...

Thanh âm trở nên âm trầm, tràn đầy phẫn nộ:

- Thế nhưng người xem ở đây là địa phương nào, trường hợp nào? Mấy vạn dân Tân Nguyệt, mấy trăm quý tộc vương triều đều đang nhìn. Người trước mặt mọi người hỏi hôn, để mặt mũi Trầm gia ta vào đâu?

- Mặt mũi Trầm gia người, ta mặc kệ!

Công Tôn Viễn chậm rãi gẩy móng tay:

- Ta chỉ là báo cho người, Hoàng Kim thánh nữ cho dù lập gia đình, cũng chỉ có thể gả cho Hoàng Kim huyết tộc. Người ngày hôm nay nếu như không đáp ứng...Hắc hắc, chính là chống lại ý chỉ của hai vị Hoàng Kim thánh nhân rồi!

Trầm Phù Đồ nặng nề mà hừ một tiếng.

Hắn không phải một măng phu ngu dốt. Hắn hiểu, hiện tại tốt nhất chính là giải trừ hôn ước.

Thế nhưng...

Mấy vạn người đang nhìn a! Nếu hắn gạt đầu một cái chẳng khác nào bị Công Tôn Viễn tát một cái vào mặt, mất mặt khắp Cửu Châu đại lục.

Nam nhi đại trượng phu, khả sát bất khả nhục, Trầm Phù Đồ hắn có thể ở trên chiến trường da ngựa bọc thây. Dưới sự chỉ chỗ của nghìn người mà không nói lời nào. Thế nhưng hắn không thể nhẫn nhịn giọng điệu này, làm rùa rút đầu trước mấy vạn người!

Đương nhiên, mệnh lệnh của hai đại thánh nhân Hoàng Kim huyết tộc đặt trước mắt, Trầm Phù Đồ cũng sẽ không lỗ mãng mà trực tiếp từ chối. Hắn cười lạnh một tiếng uyển chuyển nói:

- Hôn ước ta có thể giải trừ, bất quá không phải hiện tại. Trầm Côn nhà ta xuất môn tại ngoại, chờ hắn trở về, ta lập tức để hắn viết một phong thư từ hôn!

Nỗ lực để nụ cười của mình hòa hoãn một ít.

- Hôn sự này dù sao cũng là hôn sự của Trầm Côn, tốt nhất vẫn là do bản thân hắn đứng ra, Công Tôn tiên sinh người nói đúng không?

- Trầm huynh hình như hiểu lầm ý của ta rồi, ai nha. Ta xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi từ ngữ của ta có chút vắn đề...

Công Tôn Viễn cười dài vỗ mặt một cái, nói:

- Nếu như là hai nhà hiệp thương, nghiêm chỉnh giải trừ hôn ước, vậy cách nói của người cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng...Ta sửa chữa một chút từ ngữ, ý của ta là, ngày hôm nay không phải hai nhà hiệp thương từ hôn, mà là Công Tôn Y tiểu thư nhà ta, từ chồng! Bỏ Trầm Côn nhà người!

Hắn lớn tiếng châm chọc nói:

- Đây là đơn phương từ chồng. Không cần Trầm Côn đứng ra, người làm phụ thân người tiếp nhận thư từ hôn là được!

Nói xong, hắn từ trong lồng ngực lấy ra thư từ hôn đã viết xong, cười dài đưa đến trước ngực Trầm Phù Đồ.

Trong phong tục ở Cửu Châu đại lục, đơn phương bỏ phối, đúng là không cần Trầm Côn tự mình đứng ra. Nhưng, tình huống này phần lớn là trưởng phu bỏ thê tử, về phần thê tử bỏ trưởng phu.

Chưa thấy qua!

Tin lạ!

Nhà gái không ngờ chủ động từ chồng!

- Ha ha!

Khách khứa và dân thường ở đây nhìn không được cười lên. Mặc dù họ chiếu cố đến thể diện của Trầm gia, cố sức hạ thấp thanh âm, nhưng mấy vạn người cười nhẹ ở một chỗ, thanh âm vẫn vang đi bảy tám dặm. Chỉ ít cả Tân Nguyệt thành cũng đều nghe được.

- Công Tôn Viễn! Người khinh người quá đáng!

Trầm Phù Đồ giận tím mặt. Bỏ vợ cũng đã là kết cục bị người chửi mắng rồi. Hôm nay, Trầm Côn nếu là thật sự trở thành người nổi danh nhất Cửu Châu đại lục, một thằng chồng bị vợ bỏ...

- Ta khinh người quá đáng?

Công Tôn Viễn thờ ơ tiếp tục trêu chọc.

- Trầm huynh, ta đâu có khinh thường người. Hôn nhân loại việc này, con gái ta không bằng lòng con trai người, bỏ là bỏ thôi. Đây là chuyện rất chi là bình thường. Người có lý do gì nói ta khi dễ người?

- Được rồi, không nên nhiều lời, hãy cứ nhanh chóng tiếp nhận thư từ hôn đi! Ta còn có việc khác đó!

Rung rung lá thư trong tay, Công Tôn Viễn cười càng thêm vui vẻ.

Từ từ!

Trầm Phù Đồ đưa một tay, nhận lấy thư từ hôn...

Người nhà Trầm gia đều vô ý thờ dài.

Thế nhưng, kế tiếp, bàn tay Trầm Phù Đồ mở ra, mặc cho thư từ hôn rơi trên mặt đất, sau đó hắn một cước nhẹ nhàng dẫm nát thư từ hôn, đem thư từ hôn nghiền thành mảnh nhỏ.

- Trầm Phù Đồ, đây chính là ý tứ của hai đại thánh nhân, người dám can đảm ngỗ nghịch thánh nhân!

Công Tôn Viễn tựa hồ sớm đã ngờ tới Trầm Phù Đồ sẽ có phản ứng như thế, tại chỗ liền chửi ầm lên!

- Người dám không khách khí thử xem.

Trầm Phù Đồ đột nhiên ghé vào tai Công Tôn Viễn, giảm thấp thanh âm nói:

- Công Tôn Viễn, đừng cho là Trầm Phù Đồ ta là một đứa ngốc. Ta nhìn ra, đây thư từ hôn là cạm bẫy người sớm chuẩn bị. Làm cho ta phải xé tan nó, sau đó, Hoàng Kim huyết tộc các người có thể doanh chính ngôn thuận hạ thủ với Trầm gia ta. Đúng không?

Công Tôn Viễn cười không đáp!

Trầm Phù Đồ tiếp tục nói:

- "Được rồi, như người mong muốn, ta đem thư từ hôn xé rồi. Bất quá người thử động thủ ta xem, hôm nay ta cố ý mời tới mấy vạn binh dân chính là vì đề phòng chiêu này của người. Công đạo tự ở trong nhân tâm, việc ngày hôm nay mấy vạn người đều chứng kiến. Trong lòng mọi người đều hiểu, Hoàng Kim huyết tộc người đuổi lý, ý thế đối người, đều là một đám chó chết.

Công Tôn Viễn gật đầu.

- Trầm Phù Đồ, ta đánh giá thấp người. Không tệ, ta ngày hôm nay vốn là chuẩn bị trực tiếp động thủ. Nhưng không ngờ người lại mời tới nhiều binh dân như vậy, lấy sóng dư luận tới ép ta...Rất được, rất được! Hoàng Kim huyết tộc chúng ta không thể quang minh ra tay với người sao?

Liên tục gật đầu, sau đó cười lạnh nói:

- Nhưng người nghĩ rằng thế thì ta không có cách sao? Hoàng Kim huyết tộc chúng ta thống trị đại lục mấy trăm năm, trò đùa này của ta, không biết ứng phó bao nhiêu lần rồi...

Lặng lẽ nói một câu.

- Chúng ta giỏi nhất chính là để kẻ khác chịu tiếng xấu thay mình, chúng ta lấy chỗ tốt!

Người khác chịu tiếng xấu thay?

Lời này là có ý gì?

Trầm Phù Đồ hơi sững sờ, sau đó liền phát hiện, Yến Sơn Hầu trong đám khách từ từ đứng lên.

Kiểu mềm trong tuyết điêu kỳ sĩ cũng mở cửa ra, Bắc Địa vương Triệu Húc khoảng bốn mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc, vô cùng cường tráng đi ra khỏi kiệu.

- Phụ thân, người đi ra làm gì?

Triệu Lạc Trần ở một bên kinh ngạc nhìn cha mình. Thành thật mà nói, tiểu nha đầu này không biết gì cả, nàng ta còn cho rằng cha mình chỉ là đơn thuần đi ra xem lễ.

- Trầm gia chủ, xin lỗi nhé.

Bắc Địa vương chấp tay, vẻ mặt hối lỗi nói:

- Xuất phát từ quan hệ ngoại giao giữa Đại Triệu vương triều và Hoàng Kim huyết tộc, bản vương đại biểu bộ hạ lệnh cho người nhất mảnh vụn ở dưới đất lên, dẫn lại, sau đó nhận lấy nó.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Bắc Địa vương, kể cả Triệu Lạc Trần cũng không ngoại lệ.

- Phụ thân, người làm gì đấy. Không phải là giúp Hoàng Kim huyết tộc khi dễ Trầm gia sao?

- Lạc Trần, việc này con đừng xen vào.

Bắc Địa vương cười khổ mồm tiếng, giữa chân mày lộ ra sự bất đắc dĩ, cất giọng nói:

- Trầm Phù Đồ, có nghe thấy lệnh của ta không? Đây là lệnh của Đại Triệu hoàng thất, người là người nước Triệu, nhất định phải phụng lệnh hành sự!

Hắn mặc dù không nói nguyên do trong đó. Nhưng, Trầm Côn trong bóng tối vẫn nhìn ra.

*!

Hoàng Kim huyết tộc quá biết chơi đấu tranh chính trị rồi. Chúng châm mồi dẫn lửa xong, không ngờ không có tự thân ra mặt. Mà là để Đại Triệu hoàng triều ra mặt! Như vậy, mục tiêu áp bức Trầm gia đã đạt được rồi, toàn bộ mạt danh đều do Đại Triệu hoàng triều gánh vác...

Quả nhiên, Bắc Địa vương sau khi ra mặt, Công Tôn Viễn giả khí ‘úi chà’ mấy tiếng.

- Bắc Địa vương, đây là chuyện gì? Ta không giống tới đây bức bách Trầm gia nha. Ta chỉ là tới để thương lượng một chút thôi!

Làm ra vẻ cái gì cũng không biết, mà Bắc Địa vương cũng rất phối hợp phát tay một cái.

- Công Tôn tiên sinh, việc này là chúng ta tạm thời quyết định. Xin người không nên nhúng tay...Ài. Trầm gia không ngờ lại cự tuyệt hảo ý của Hoàng Kim huyết tộc, Đại Triệu hoàng thất phải thay họ nói xin lỗi.

Nói cúng một buổi biểu diễn như thế, sự tịnh thoát cái liên biến thành thế này: Hoàng Kim huyết tộc chưa hề khi dễ Trầm gia. Người ta chỉ tới đây bình tĩnh làm việc mà thôi, cuối cùng thì là do Đại Triệu hoàng thất sợ ảnh hưởng tới quan hệ ngoại giao, chủ động bức bách Trầm gia tiếp lấy thư từ hôn...Ừ, cái này gọi là làm hết toàn lực, để cho mình hữu vui, ăn mừng cũng là Đại Triệu hoàng thất.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, vì để cho Đại Triệu hoàng chịu tội thay, Hoàng Kim huyết tộc khẳng định đã cho Triệu vương chỗ tốt nào đó...

Hiện tại mặc kệ nói thế nào. Bắc Địa vương và Yến Sơn Hưu hai đại cường giả này liên thủ lại, Trầm Phù Đồ phải gắng gở ra đỡ rồi.

- Bắc Địa vương, Yến Sơn Hưu.

Trầm Phù Đồ trong thanh âm lộ ra sự bi phẫn.

- Trước mặt mọi người nhận lấy thư từ hôn, đây là vô cùng nhục nhã, ta là người nước Triệu a. Các người giúp đỡ Hoàng Kim huyết tộc tới ức hiếp đồng bào của mình, sao có thể nhẫn tâm?

- Trầm lão đệ, đừng trách ta...

Bắc Địa vương nhỏ giọng xin lỗi.

- Hoàng Kim huyết tộc âm thầm tạo áp lực cho bệ hạ, bệ hạ chỉ có thể ra lệnh cho ta và Yến Sơn Hưu tới giúp Hoàng Kim huyết tộc chịu tiếng xấu thay...Ai, lệnh vua khó phạm, ngày hôm nay chỉ có thể xin lỗi Trầm gia các người...

Nói xong, hần thả âm lượng, lớn tiếng nói:

- Trầm Phù Đồ, người còn không lập tức nhận lấy thư từ hôn, còn chờ cái gì?

183. Chương 181: Hưu Phu

Trầm Phù Đồ lạnh lùng bật ra hai chữ:

- Nói đi!

- Ai, Công Tôn Viễn ta đời này không có bản lĩnh gì lớn, thừa thiếu thời, cùng phụ thân bị gạch khỏi gia phả. Khi thanh niên lưu lạc các quốc gia, đến trung niên định cư tại Tân Nguyệt thành, cũng bị các người Trầm gia và Tô gia dẫm nát dưới chân...

Công Tôn Viễn chẳng biết tại sao lại nói đến những gì mình đã trải qua, đột nhiên đổi đề tài, cười to nói:

- Nhưng mà Công Tôn Viễn ta vận khí tốt, sinh ra một đứa con gái thụ mệnh trời!

- Thụ mệnh trời...Công Tôn Y?

Trầm Phù Đồ tới hôm qua gặp qua Trầm Côn rồi, cũng biết chuyện Công Tôn Y bị đưa đi Hoàng Kim thánh điện. Hần dự liệu được, sau khi Công Tôn Y đi Hoàng Kim thánh điện khẳng định địa vị tăng mạnh, thế nhưng tuyệt không ngờ tới, tiểu nha đầu Công Tôn Y mình nhìn trưởng thành kia lại chiếm được sự quan tâm của các vị tiên trên thiên giới!

Phải biết rằng, ‘thụ mệnh trời’ ba chữ này ở Cửu Châu đại lục không thể tùy tiện nói ra. Ý nghĩa của nó là Công Tôn Y được thần tiên trên trời cho phép, có tư cách đại biểu thần tiên hành tẩu nhân gian!

- Ha ha ha!

Nụ cười của Trầm Phù Đồ có chút khô khốc.

- Chúc mừng Công Tôn lão đệ rồi. Ta nói người vì sao muốn từ hôn nhỉ. Hóa ra là Công Tôn tiểu thư được thiên môn ban ân, Trầm Côn nhà ta không xứng với nó!

- Đâu chỉ là không xứng?

Công Tôn Viễn ngẩng đầu lên, hướng về phía phương tây chấp tay nói:

- Chính là năm ngày trước, Y nhi nhà ta...Không, là xuất phát từ Công Tôn tiểu thư nhà ta, đạt được lời gợi ý của Hoàng Kim thánh điện, lại được sự cho phép của hai vị thánh nhân Đông Ca và Ba Sơn Vũ, đã được sắc phong làm thánh nữ của Hoàng Kim huyết tộc rồi!

Hắn đã không dám gọi nhũ danh của Công Tôn Y nữa, nghiêm mặt nói:

- Công Tôn tiểu thư trở thành Hoàng Kim thánh nữ, điều này có nghĩa gì, Trầm huynh phải biết...Cho nên rất may mắn a, Công Tôn gia chúng ta cũng được hai vị thánh nhân tha thứ, một lần nữa trở thành một thành viên của Hoàng Kim huyết tộc...Cho nên, Trầm gia các người vẫn là thận trọng suy xét một chút, tiếp thu đề nghị của Hoàng Kim Công Tôn gia ta, lập tức giải trừ hôn ước đi!

Im lặng!

Vườn mộ Trầm gia chìm vào yên lặng!

Hơn nửa ngày Trầm Phù Đồ mới chậm rãi nói:

- Công Tôn tiên sinh, con gái người trở thành Hoàng Kim thánh nữ, Trầm Côn nhà ta tự nhiên là không xứng với nàng, hơn nữa còn là người chủ động yêu cầu giải trừ hôn ước, như vậy ta đáp ứng cũng không sao, thế nhưng...

Thanh âm trở nên âm trầm, tràn đầy phẫn nộ:

- Thế nhưng người xem ở đây là địa phương nào, trường hợp nào? Mấy vạn dân Tân Nguyệt, mấy trăm quý tộc vương triều đều đang nhìn. Người trước mặt mọi người hỏi hôn, để mặt mũi Trầm gia ta vào đâu?

- Mặt mũi Trầm gia người, ta mặc kệ!

Công Tôn Viễn chậm rãi gẩy móng tay:

- Ta chỉ là báo cho người, Hoàng Kim thánh nữ cho dù lập gia đình, cũng chỉ có thể gả cho Hoàng Kim huyết tộc. Người ngày hôm nay nếu như không đáp ứng...Hắc hắc, chính là chống lại ý chỉ của hai vị Hoàng Kim thánh nhân rồi!

Trầm Phù Đồ nặng nề mà hừ một tiếng.

Hắn không phải một măng phu ngu dốt. Hắn hiểu, hiện tại tốt nhất chính là giải trừ hôn ước.

Thế nhưng...

Mấy vạn người đang nhìn a! Nếu hắn gạt đầu một cái chẳng khác nào bị Công Tôn Viễn tát một cái vào mặt, mất mặt khắp Cửu Châu đại lục.

Nam nhi đại trượng phu, khả sát bất khả nhục, Trầm Phù Đồ hắn có thể ở trên chiến trường da ngựa bọc thây. Dưới sự chỉ hỏ của nghìn người mà không nói lời nào. Thế nhưng hắn không thể nhẫn nhịn giọng điệu này, làm rùa rút đầu trước mấy vạn người!

Đương nhiên, mệnh lệnh của hai đại thánh nhân Hoàng Kim huyết tộc đặt trước mắt, Trầm Phù Đồ cũng sẽ không lỗ mãng mà trực tiếp từ chối. Hắn cười lạnh một tiếng uyển chuyển nói:

- Hôn ước ta có thể giải trừ, bất quá không phải hiện tại. Trầm Côn nhà ta xuất môn tại ngoại, chờ hắn trở về, ta lập tức để hắn viết một phong thư từ hôn!

Nỗ lực để nụ cười của mình hòa hoãn một ít.

- Hôn sự này dù sao cũng là hôn sự của Trầm Côn, tốt nhất vẫn là do bản thân hắn đứng ra, Công Tôn tiên sinh người nói đúng không?

- Trầm huynh hình như hiểu lầm ý của ta rồi, ai nha. Ta xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi từ ngữ của ta có chút vấn đề...

Công Tôn Viễn cười dài vỗ mặt một cái, nói:

- Nếu như là hai nhà hiệp thương, nghiêm chỉnh giải trừ hôn ước, vậy cách nói của người cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng...Ta sửa chữa một chút từ ngữ, ý của ta là, ngày hôm nay không phải hai nhà hiệp thương từ hôn, mà là Công Tôn Y tiểu thư nhà ta, từ chồng! Bỏ Trầm Côn nhà người!

Hắn lớn tiếng châm chọc nói:

- Đây là đơn phương từ chồng. Không cần Trầm Côn đứng ra, người làm phụ thân người tiếp nhận thư từ hôn là được!

Nói xong, hắn từ trong lồng ngực lấy ra thư từ hôn đã viết xong, cười dài đưa đến trước ngực Trầm Phù Đồ.

Trong phong tục ở Cửu Châu đại lục, đơn phương bỏ phối, đúng là không cần Trầm Côn tự mình đứng ra. Nhưng, tình huống này phần lớn là trượng phu bỏ thê tử, về phần thê tử bỏ trượng phu.

Chưa thấy qua!

Tin lạ!

Nhà gái không ngờ chủ động từ chồng!

- Ha ha!

Khách khứa và dân thường ở đây nhìn không được cười lên. Mặc dù họ chiếu cố đến thể diện của Trầm gia, cố sức hạ thấp thanh âm, nhưng mấy vạn người cười nhẹ ở một chỗ, thanh âm vẫn vang đi bảy tám dặm. Chỉ ít cả Tân Nguyệt thành cũng đều nghe được.

- Công Tôn Viễn! Người khinh người quá đáng!

Trầm Phù Đồ giận tím mặt. Bỏ vợ cũng đã là kết cục bị người chửi mắng rồi. Hôm nay, Trầm Côn nếu là thật sự trở thành người nổi danh nhất Cửu Châu đại lục, một thằng chồng bị vợ bỏ...

- Ta khinh người quá đáng?

Công Tôn Viễn thờ ơ tiếp tục trêu chọc.

- Trầm huynh, ta đâu có khinh thường người. Hôn nhân loại việc này, con gái ta không bằng lòng con trai người, bỏ là bỏ thôi. Đây là chuyện rất chi là bình thường. Người có lý do gì nói ta khi dễ người?

- Được rồi, không nên nhiều lời, hãy cứ nhanh chóng tiếp nhận thư từ hôn đi! Ta còn có việc khác đó!

Rung rung lá thư trong tay, Công Tôn Viễn cười càng thêm vui vẻ.

Từ từ!

Trầm Phù Đồ đưa một tay, nhận lấy thư từ hôn...

Người nhà Trầm gia đều vô ý thở dài.

Thế nhưng, kế tiếp, bàn tay Trầm Phù Đồ mở ra, mặc cho thư từ hôn rơi trên mặt đất, sau đó hắn một cước nhẹ nhàng dẫm nát thư từ hôn, đem thư từ hôn nghiền thành mảnh nhỏ.

- Trầm Phù Đồ, đây chính là ý tứ của hai đại thánh nhân, người dám can đảm ngộ nghịch thánh nhân!

Công Tôn Viễn tựa hồ sớm đã ngờ tới Trầm Phù Đồ sẽ có phản ứng như thế, tại chỗ liền chửi ầm lên!

- Người dám không khách khí thử xem.

Trầm Phù Đồ đột nhiên ghé vào tai Công Tôn Viễn, giảm thấp thanh âm nói:

- Công Tôn Viễn, đừng cho là Trầm Phù Đồ ta là một đứa ngốc. Ta nhìn ra, đây thư từ hôn là cạm bẫy người sớm chuẩn bị. Làm cho ta phải xé tan nó, sau đó, Hoàng Kim huyết tộc các người có thể doanh chính ngôn thuận hạ thủ với Trầm gia ta. Đúng không?

Công Tôn Viễn cười không đáp!

Trầm Phù Đồ tiếp tục nói:

- "Được rồi, như người mong muốn, ta đem thư từ hôn xé rồi. Bất quá người thử động thủ ta xem, hôm nay ta cố ý mời tới mấy vạn binh dân chính là vì đề phòng chiêu này của người. Công đạo tự ở trong nhân tâm, việc ngày hôm nay mấy vạn người đều chứng kiến. Trong lòng mọi người đều hiểu, Hoàng Kim huyết tộc người đuổi lý, ý thế đối người, đều là một đám chó chết.

Công Tôn Viễn gật đầu.

- Trầm Phù Đồ, ta đánh giá thấp người. Không tệ, ta ngày hôm nay vốn là chuẩn bị trực tiếp động thủ. Nhưng không ngờ người lại mời tới nhiều binh dân như vậy, lấy sóng dư luận tới ép ta...Rất được, rất được! Hoàng Kim huyết tộc chúng ta không thể quang minh ra tay với người sao?

Liên tục gật đầu, sau đó cười lạnh nói:

- Nhưng người nghĩ rằng thế thì ta không có cách sao? Hoàng Kim huyết tộc chúng ta thống trị đại lục mấy trăm năm, trò đùa này của ta, không biết ứng phó bao nhiêu lần rồi...

Lặng lẽ nói một câu.

- Chúng ta giỏi nhất chính là để kẻ khác chịu tiếng xấu thay mình, chúng ta lấy chỗ tốt!

Người khác chịu tiếng xấu thay?

Lời này là có ý gì?

Trầm Phù Đồ hơi sững sờ, sau đó liền phát hiện, Yến Sơn Hầu trong đám khách từ từ đứng lên.

Kiệu mềm trong tuyết điêu kỳ sĩ cũng mở cửa ra, Bắc Địa vương Triệu Húc khoảng bốn mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc, vô cùng cường tráng đi ra khỏi kiệu.

- Phụ thân, người đi ra làm gì?

Triệu Lạc Trần ở một bên kinh ngạc nhìn cha mình. Thành thật mà nói, tiểu nha đầu này không biết gì cả, nàng ta còn cho rằng cha mình chỉ là đơn thuần đi ra xem lễ.

- Trầm gia chủ, xin lỗi nhé.

Bắc Địa vương chấp tay, vẻ mặt hối lỗi nói:

- Xuất phát từ quan hệ ngoại giao giữa Đại Triệu vương triều và Hoàng Kim huyết tộc, bản vương đại biểu bộ hạ lệnh cho người nhất mảnh vụn ở dưới đất lên, dẫn lại, sau đó nhận lấy nó.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Bắc Địa vương, kể cả Triệu Lạc Trần cũng không ngoại lệ.

- Phụ thân, người làm gì đấy. Không phải là giúp Hoàng Kim huyết tộc khi dễ Trầm gia sao?

- Lạc Trần, việc này con đừng xen vào.

Bắc Địa vương cười khổ mồm tiếng, giữa chân mày lộ ra sự bất đắc dĩ, cất giọng nói:

- Trầm Phù Đồ, có nghe thấy lệnh của ta không? Đây là lệnh của Đại Triệu hoàng triều, người là người nước Triệu, nhất định phải phụng lệnh hành sự!

Hắn mặc dù không nói nguyên do trong đó. Nhưng, Trầm Côn trong bóng tối vẫn nhìn ra.

*!

Hoàng Kim huyết tộc quá biết chơi đấu tranh chính trị rồi. Chúng châm mồi dẫn lửa xong, không ngờ không có tự thân ra mặt. Mà là để Đại Triệu hoàng triều ra mặt! Như vậy, mục tiêu áp bức Trầm gia đã đạt được rồi, toàn bộ mạt danh đều do Đại Triệu hoàng triều gánh vác...

Quả nhiên, Bắc Địa vương sau khi ra mặt, Công Tôn Viễn giả khỉ ‘úi chà’ mấy tiếng.

- Bắc Địa vương, đây là chuyện gì? Ta không giống tới đây bức bách Trầm gia nha. Ta chỉ là tới để thương lượng một chút thôi!

Làm ra vẻ cái gì cũng không biết, mà Bắc Địa vương cũng rất phối hợp phát tay một cái.

- Công Tôn tiên sinh, việc này là chúng ta tạm thời quyết định. Xin người không nên nhúng tay...Ài. Trầm gia không ngờ lại cự tuyệt hảo ý của Hoàng Kim huyết tộc, Đại Triệu hoàng thất phải thay họ nói xin lỗi.

Nói cúng một buổi biểu diễn như thế, sự tịnh thoát cái liên biến thành thế này: Hoàng Kim huyết tộc chưa hề khi dễ Trầm gia. Người ta chỉ tới đây bình tĩnh làm việc mà thôi, cuối cùng thì là do Đại Triệu hoàng thất sợ ảnh hưởng tới quan hệ ngoại giao, chủ động bức bách Trầm gia tiếp lấy thư từ hôn...Ừ, cái này gọi là làm hết toàn lực, để cho mình hữu vui, ăn mừng cũng là Đại Triệu hoàng thất.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, vì để cho Đại Triệu hoàng chịu tội thay, Hoàng Kim huyết tộc khẳng định đã cho Triệu vương chỗ tốt nào đó...

Hiện tại mặc kệ nói thế nào. Bắc Địa vương và Yến Sơn Hầu hai đại cường giả này liên thủ lại, Trầm Phù Đồ phải gắng gờ ra đỡ rồi.

- Bắc Địa vương, Yến Sơn Hầu.

Trầm Phù Đồ trong thanh âm lộ ra sự bi phẫn.

- Trước mặt mọi người nhận lấy thư từ hôn, đây là vô cùng nhục nhã, ta là người nước Triệu a. Các người giúp đỡ Hoàng Kim huyết tộc tới ức hiếp đồng bào của mình, sao có thể nhẫn tâm?

- Trầm lão đệ, đừng trách ta...

Bắc Địa vương nhỏ giọng xin lỗi.

- Hoàng Kim huyết tộc âm thầm tạo áp lực cho bệ hạ, bệ hạ chỉ có thể ra lệnh cho ta và Yến Sơn Hầu tới giúp Hoàng Kim huyết tộc chịu tiếng xấu thay...Ai, lệnh vua khó phạm, ngày hôm nay chỉ có thể xin lỗi Trầm gia các người...

Nói xong, hắc hắc âm lượng, lớn tiếng nói:

- Trầm Phù Đồ, người còn không lập tức nhận lấy thư từ hôn, còn chờ cái gì?

184. Chương 182:

- Ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười điên dại, hắc mạnh mẽ vung tay một cái, một thanh đao từ sau lưng bay vút lên, rơi xuống trước mặt Trầm Phù Đồ, nhất thời liệt diễm cháy lên hừng hực. Sau đó, phạm vi mười bước một luồng lửa bay nhanh quanh Trầm Phù Đồ.

Vũ hồn của Trầm Phù Đồ - Xích Địa Bách Lý, hoàn toàn mở ra!

- Bắc Địa Vương!

Trầm Phù Đồ buồn bực nói:

- Nay bất luận người nói vì mệnh lệnh của Triệu vương hay quốc gia đại nghĩa, Trầm Phù Đồ ta tuyệt đối không thể thay nhĩ tử nhận lấy phần từ thư này, lão già ta có thể không biết xấu hổ, nhưng không thể không để con mình không có mặt mũi gặp người!

Đại đao chắn ngang trước ngực

- Còn gì nữa, ra tay đi!

- Trầm gia chủ, người đây là muốn chống lại lệnh vua sao?

Bắc Địa Vương bắt đầu đi lắc đầu.

- Được rồi, Trầm gia các người từng vì nước lập nhiều công lao lớn, tại đây là mộ viên mai táng Trầm Tín, vì Triệu quốc chết trận, ta đây cũng không thể làm khó các người. Một câu, ta cùng Yến Sơn Hầu phân biệt lãnh giáo thủ đoạn của Trầm gia, nếu các người có thể làm hai chúng ta tâm phục khẩu phục, ta cùng Yến Sơn hầu sẽ đi, không bao giờ nói hai chữ hối hôn!

Đánh với Yến Sơn Hầu cùng Bắc Địa vương?

Sắc mặt người Trầm gia đều biến thành tái xanh, Trầm gia vốn không có mấy cao thủ, coi như kẻ mạnh nhất cũng không phải là đối thủ của hai hồng nguyên vũ tông a! Nhưng Trầm Phù Đồ còn có lựa chọn khác sao?

- Nếu Bắc Địa Vương đã nói, chúng ta Trầm gia...tiếp!

Trầm Phù Đồ phân phó người của Trầm gia tránh ra trong phạm vi trăm thước, sau đó chính mình đứng ra mặt đông, Thiết Hòa Thượng, Hắc Bá, Thanh Sơn tử sĩ cùng thân tín đều đứng sau lưng hắn, mà Bắc Địa Vương cùng Yến Sơn Hầu không ai để ý đến ai phân biệt đi về phía tây.

- Yến Sơn Hầu, chúng ta ai tới trước?

Sau khi tới chỗ đứng, Bắc Địa Vương lạnh lùng liếc mắt Yên Nan Quy, Yên Nan Qui tỏ vẻ không quan tâm, nhất thời nhún vai

- Tùy tiện!

- Tốt lắm, ta tới trước!

Bắc Địa Vương bước vào trong vòng, có thể nhìn ra hắn cùng với Yên Nan Quy tuy đều phụng mệnh làm việc nhưng quan hệ của hai người phi thường lãnh đạm, có nói là cừ nhân cũng không sai biệt lắm.

Vũ khí của Bắc Địa Vương là một thanh băng sương kiếm, bất quá tại thời điểm Trầm Côn tam kiếm phá Thú Tôn đã đem chuỗi kiếm này đánh thành hai đoạn cho nên Bắc Địa Vương lộ ra binh khí chỉ là một chuỗi kiếm hơn một thước.

Hắn ở bên này chuẩn bị thỏa đáng, mặt khác Trầm gia cũng thấp giọng thương lượng.

- Chư vị, Bắc Địa Vương là hồng nguyên đỉnh phong, một mình Trầm gia không thể địch lại, quần ẩu cũng không thể lấy nhân số bù vào, trận này, chỉ có thể là ta tự mình xuất thủ.

Trầm Phù Đồ cắn răng nói:

- Ta sẽ nỗ lực hết sức, bất quá nếu ta chiến bại, các người...

- Mụ nội nó, còn chưa có đánh, đại ca người ử rữ làm cái gì?

Thiết hòa thượng đột nhiên đề bả vai Trầm Phù Đồ xuống, cười nói:

- Đại ca, cái mạng này của đệ là do người cứu, bốn tiểu tức phụ cũng là nhờ người thu xếp, mấy năm nay chịu sự chiếu cố của người, hiện tại đến lúc cần liều mạng, người không để ta đứng nhìn a!

Nói xong, hắn liếc nhìn Thanh Sơn Tử Sĩ, xoay người đi nhanh về phía trước.

- Bắc Địa Vương. Ta tới lĩnh giáo thanh sương kiếm của người!

Trầm Phù Đồ quay người một cái muốn lên, nhưng Thanh Sơn Tử Sĩ gắt gao quây lại, Thanh Sơn đầu lĩnh càng thấp giọng nói:

- Gia chủ, vừa rồi Thiết đại sư cùng chúng ta bàn bạc, hắn lên trận đầu, Hắc bá trận thứ hai, ta lên trận thứ ba,...Chúng ta không phải đối thủ của Bắc Địa Vương nên dùng xa luân chiến bởi hắn mười mấy mạng, ta không tin không hao tổn linh khí của hắn! Chờ Bắc Địa Vương bị tiêu hao không ít thì ngài lại đến!

- Hồ đồ!

Trầm Phù Đồ tức giận trán nổi gân xanh, tuy rằng xa luân chiến là một biện pháp tốt, nhưng trước thực lực của Bắc Địa Vương, bọn Thiết hòa thượng cơ hồ không có khả năng sống sót!

Chính Thiết hòa thượng đã muốn lên rồi, Trầm Phù Đồ có không muốn cũng không có biện pháp thay đổi cục diện. Bên này Trầm Phù Đồ chán nản, bên kia Trầm Côn cũng là giết mình không nhỏ. #%%\$! Sao nghĩa phụ lại xuất trận? Đột nhiên như thế, sao người không để bản tăng chút thời gian phản ứng chứ!

Ngay lúc Bắc Địa Vương đưa ra biện pháp luận võ này, Trầm Côn cũng đã tính toán thay Trầm Phù Đồ xuất thủ, bất quá hần hơi chút do dự. Bởi vì giữa không trung còn một phiến Hắc Vân, phía trên còn Hoàng Kim Huyết tộc cao thủ, Trầm Côn còn phải lo lắng bọn chúng hạ xuống thì ai ra tay, sau đó còn phải phòng bị người trên Hắc Vân nữa.

Ngay lúc hần còn đang do dự, Thiết hòa thượng đã muốn xuất trận! Cắn chặt răng, Trầm Côn thấp giọng nói:

- Bất Sắc, chuẩn bị cứu người!

Nói xong còn có chút không nắm chắc nên hần hỏi lại:

- Người chính là Hồng Nguyên trung đoạn, có nắm chắc thắng được Bắc Địa Vương hồng nguyên đỉnh phong không?

- A di đà phật, bản tăng vốn có tinh thần không biết sợ...

Bất Sắc ngẩng cao đầu, bộ dạng tin tưởng mười phần.

- Được, để cho...

Trầm Côn đang muốn phân phó chi tiết cứu người, một bên đại cầu hùng Thanh Sơn lặng lẽ giờ một cái móng vuốt, lần này chui lẫn vào bên trong đám khách nhân, Thanh Sơn đem toàn bộ những túi vải trắng mang lên, xem ra giống như một tráng hán của bộ lạc Sa Mạc.

- Thúc phụ, tiểu chất có một chút ý kiến...

- Người có việc gì đợi lát nữa nói sau!

Trầm Côn khoát tay áo, tiếp tục phân phó mấy câu cho Bất Sắc. Lúc này, Thiết hòa thượng đã cùng Bắc Địa Vương đánh lên. Chỉ thấy Thiết hòa thượng hai quyền nâng lên quá độ, như một đầu ngư đang xung phong, vừa mới tấn cấp hoành nguyên, tu luyện thành công Kim Cương bát diệt thể, mỗi bước đều để lại một dấu chân dài hai tấc, xông tới gần Bắc Địa Vương, “Oang long” một tiếng đụng nhau. Mà Bắc Địa Vương một cái cũng chưa nhìn, tùy tay một kiếm bổ vào đầu hần.

Đình...

Một tiếng đập vang giòn, thể nhưng kiếm phong dừng lại trên đầu Thiết hòa thượng, Bắc Địa Vương kinh ngạc cúi đầu nhìn, chỉ thấy Thiết hòa thượng đang thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Hần giống như đang nói “Thiết Bích Bất Phá giữ lão tử đứng vững!”

- Thiết Bích Bất Phá?

Bắc Địa Vương nở nụ cười

- Ha ha, vũ hồn của người đã luyện đến loại tình trạng này, ngay cả một kiếm cấp hồng nguyên của ta cũng có thể đỡ sao? Không tệ, không tệ...

Nói xong, hần ta giơ tay trái lên, nhẹ nhàng bắn về phía cái đầu bóng lưng của Thiết hòa thượng, cười nói:

- Thiết Bích Bất Phá cũng người tuy rằng có thể làm người kim cương thiết cốt, đao kiếm bất nhập, bất quá...người có thể đỡ nổi bằng tuyết dương giá sao?

Từ xa nghe được câu này, Trầm Phù Đồ lớn tiếng kinh hô

- Cần thận, vũ hồn của Bắc Địa Vương là “Băng Đồng Tam Xích” (đồng băng ba thước)

Vũ hồn: Bằng Đông Tam Xích thuộc về cấp Vô Tôn, năng lực: Vũ hồn như tên gọi, chỉ có thể đóng băng trong phạm vi ba thước, bất quá trong phạm vi này có lực sát thương đơn thể rất lớn, có thể đem đối thủ cao hơn mình ba cấp trở lại đóng băng. Thời gian đóng băng quyết định bởi cấp bậc của võ giả.

Biến hóa: Có thể tiến hóa thành Bằng Tôn. Có lẽ trong suốt nhiều năm liên tục Bắc Địa vương dựa vào đặc điểm này của vũ hồn, người để cho hắn công kích một mảng lớn hắn làm không được, nhưng nếu người để hắn đơn đả độc đấu, hắn có thể siêu việt việc giết đi địch nhân hơn mình ba cấp!

Bằng Đông Tam Xích!

Tiếng kinh hô của Trần Phu Đồ vừa truyền vào đầu tràng, Bắc Địa Vương cũng đã đem ngón tay dừng trên đầu Thiết hòa thượng, sau đó lấy Thiết Hòa thượng làm trung tâm, trong phạm vi ba thước không khí trong khoảnh khắc biến thành băng cứng rắn chắc, không rộng không chật vừa vận đem Thiết hòa thượng đóng băng. Hơn nữa, theo quán tính, băng tuyết còn lan ra ngoài.

Xong rồi!

Mọi người Trần gia tuyệt vọng nhắm mắt. Thiết hòa thượng bị đông lại, lần này có thể làm hắn mất đi nửa cái mạng, nếu hắn tiếp tục hung hãn nện lên mặt đất đã muốn đông giòn thân thể thì không phải sẽ theo khối băng từ phân ngũ liệt sao?

Trong lúc yếu mệnh, Bắc Địa Vương một khi xuống tay liền không chút lưu tình, hắn đảo kiếm lách mình đuổi theo đối thủ đang bị đóng băng bay trên không, giơ chân lên rồi nặng nề hạ xuống...Một cước này nếu đến đích, Thiết hòa thượng chính là kết cục bị vỡ ra từng mảnh.

Nhưng ngay lúc đó một thân ảnh mập mạp, kim quang rực rỡ lao vào. Đây là một hầu tử mập mạp, người mặc áo cà sa đỏ thẫm, đỉnh đầu có mười hai giới sọ, trên đường đi tới, cái bụng phệ lung la lung lay giống như phật Di Lặc thoạt trông đã thấy buồn cười.

- A di đà phật...

Chỉ thấy hầu tử ở phía trước Bắc Địa Vương bắt được băng đà, vung tay, đem băng đà ném ra khỏi vòng chiến. Mà sau đó, Bắc Địa Vương thấy băng đà bị người ta cướp đi, tức giận vung tay đem một kiếm đâm tới ngực hầu tử.

Đối mặt với một kiếm của Bắc Địa Vương đang tức giận, hầu tử không chút hoang mang, hắn vén áo cà sa, xoay người sang chỗ khác, sau đó đem chiếc quần cộc màu đỏ tuột xuống đến gối, hướng về phía Bắc Địa Vương mân mê cái móng...“Phật viết: Kiến hồng chỉ bộ, kiến hồng chỉ bộ!”

(Thấy đỏ thì dừng lại giống đèn giao thông quá)

Bắc Địa Vương chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó mơ hồ thấy hai cái đèn đỏ thật to...Hắt xì! Bắc Địa Vương lập tức dừng lại. Hoang đường. Thật hoang đường

Từ nơi hầu tử vừa xuất hiện, mấy vạn người liền ầm ầm cười ha hả, mà lúc hắn dùng cái móng của mình giả mạo đèn đỏ, các tân khách càng cười ngặt nghẽo. Con khỉ lưu manh này từ đâu tới? Trước công chúng cởi quần áo, khoe móng, hắn đang biểu diễn xiếc khỉ sao? Lại còn lấy Bắc Địa Vương ra giỡn?

- Đồ khốn!

Thấy rõ kẻ ngăn trở mình là một con khỉ, hơn nữa, con khỉ này còn đang vênh móng hướng mình bày ra hai mảnh hình bầu dục đỏ ửng, thái dương Bắc Địa Vương nổi lên một đường gân xanh, tức giận hỏi:

- Người là con khỉ từ chỗ nào tới? Biển, trời cao có đức hiếu sinh, bổn vương không giết người, con khỉ nhép!

- Thỉ chủ nói lời ấy sai nhiều lắm, Phật nói, lão hầu tử là hầu, ta đây tiểu hầu tử cũng là hầu...

Bất sắc xoay người lại, chậm rãi bước về phía Bắc Địa Vương, vẻ mặt nghiêm túc, hai tay để trước ngực tạo thành hình chữ thập, tất cả đều cho rằng hắn có đạo lý gì đó muốn nói.

Chính là, Bất sắc không để ý cái quần cộc còn đang ở trên đầu gối, cho nên ngoài ý muốn, mới đi hai bước đã bị cái quần của mình làm ngã nhào, xì một tiếng ngã vào vũng bùn.

Vũng bùn này sâu hơn một thước, vừa lúc bao phỉ lấy một thân cao khoảng ột thước này của Bất Sắc, chỉ thấy sau khi hầu tử rơi vào vũng bùn, mặt ngoài “ùng ực, ừng ực” toát ra một chuỗi bọt khí, sau đó, Bất sắc gian nan mò ra ngoài, ghé vào bên cạnh bờ, Bất Sắc mời mịt nhìn nhìn mọi nơi “A di đà phật”

- Phật nói đây là chỗ nào?

185. Chương 183: Thần Côn Thiên Thành

Bắc Địa vương lại nổi thêm mấy cái gân xanh trên trán, hần chẳng buồn quan tâm một con khỉ béo đang làm trò cười cho thiên hạ, chỉ vào Trầm Phù Đồ nói:

- Con khỉ này là ở đâu ra? Người và ta tuy rằng đối địch, nhưng ta vẫn kính trọng Trầm gia, nhưng các người lại kiếm cho ta một con khỉ béo...Đây chính là thủ đoạn nghênh địch của Trầm gia các người sao? Nếu là đúng, Triệu Húc ta từ nay về sau khinh bỉ Trầm gia.

Trầm Phù Đồ á khẩu, hần cũng không biết ở đâu mọc ra một con khỉ ngu.

- Vì sao không nói gì nữa?

Bắc Địa vương tiếp tục tức giận chửi:

- Bắc Địa vương Triệu Húc ta cả đời xuất chiến tám mươi lần, đã thắng, đã bại, đã bị kẻ địch dẫm chân lên. Thế nhưng chưa từng có người nào dám ở trên chiến trường tụt quần xỉ nhục bản vương...Ai ôi.

Lời nói đến một nửa, Bắc Địa vương đột nhiên ôm sau đầu, quay đầu nhìn lại, Bất Sắc không ngờ lại đang ngồi trên cổ hần một cách thần kỳ. Hơn nữa con khỉ chết tiệt này không biết kiếm ở đâu ra một cái chùy gỗ, giống như gỗ mỗ mà nhắm vào đầu Bắc Địa vương gõ ‘Cộc, cộc, cộc’ đúng ba lần.

- A di đà phật. Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Bất Sắc chính là Bất Sắc, sắc chính là sắc...

Vừa gõ đầu, Bất Sắc lại còn vừa niệm những thứ mà ai cũng không hiểu.

Dáng vẻ ngậy thơ khả ái này khiến mọi người cười rống lên, nhưng mà Bắc Địa vương sắc mặt lại biến đổi, Yến Nan Quy ở một bên xem náo nhiệt cũng từ từ đứng lên.

Ngay từ đầu, Bắc Địa Vương chỉ coi con khỉ này giống như thằng hề. Thế nhưng...Thằng hề có bản lĩnh cười trên cổ Bắc Địa vương, rồi gõ mấy cái xong mới bị Hồng Nguyên vũ tông đỉnh phong Bắc Địa vương phát hiện sao?

Con khỉ này tuyệt không đơn giản.

Hất đầu ném con khỉ ra ngoài hơn mười thước, Bắc Địa vương giơ kiếm ngang ngực, lạnh lùng nói:

- Con khỉ kia, ngươi là tới ra mặt cho Trầm gia?

Nhéch miệng cười, mang theo khuôn mặt béo múp, hầu tử gạt đầu.

- Bần tăng chính là khỉ do Trầm gia nuôi.

- Đã như vậy thì nhào vô đi.

Bắc Địa vương thủ thế mời Bất Sắc tấn công.

- Không ngờ Trầm gia còn nuôi một con khỉ cường đại như người. Nào, hai ta trao đổi mấy chiêu.

- Không vội, không vội.

Con khỉ thò ra một cánh tay béo ú, lắc lắc.

- Ngã Phật từ bi, không thấy đao binh. Cho nên bần tăng sẽ không cùng người chính diện đánh một trận...Người muốn đánh, chỉ bằng đầu vắn, đánh cực một phen, thế nào?

- Đánh cực? Cực thế nào?

- Bần tăng muốn cực, là kiếm của người mạnh hay là mạng bần tăng dày.

Hầu tử chỉ vào dưới chân mình.

- Bần tăng đứng ở đây, để người chém ba kiếm. Trong vòng ba kiếm người có thể làm bần tăng thấy máu, bần tăng thua. Nhưng sau ba kiếm mà không thể làm tổn thương bần tăng, vậy thì mời thí chủ rời khỏi Tân Nguyệt thành, ở ngoài thành đóng cửa cẩn thận.

Ba kiếm?

Đoàn người bắt đầu xôn xao, con khỉ này khẩu khí cũng quá lớn rồi. Không nhìn thấy Thiết hòa thượng lúc này sao, người ta là chuyên môn tu luyện phòng ngự, kết quả vẫn bị Bắc Địa vương hai chiêu phế bỏ. Chỉ bằng một con khỉ như người, lại dám tiếp ba kiếm của Bắc Địa vương?

Đây chính là ba kiếm chân chân thực thực, đừng không thể tránh né.

- Bản vương không ăn hiệp trẻ con.

Bắc Địa vương lắc đầu từ chối, hẳn cảm thấy điều kiện này đối với mình quá có lợi, sau khi tiếp nhận sẽ bị người chê cười.

- Không ăn hiệp trẻ con? Thiện tai, thiện tai.

Bất Sát đột nhiên phát quang đầy mặt, vui sướng nói:

- Câu này của người, có phải là phương thức biểu đạt của cao nhân, ý nói 'người không dám cá, trực tiếp đầu hàng'?

- Người.

Bắc Địa vương khoe miệng giật giật, cười lạnh nói:

- Cũng được nếu người đã muốn tìm chết, bản vương sẽ thành toàn cho người...Đứng im đấy, kiếm thứ nhất tới đây.

Vừa nói, hẳn tiện tay chém một phát vào đầu Bất Sát.

Bắc Địa vương là một người như vậy, trước khi khai chiến hẳn có thể đồng tình với đối thủ, có thể cho đối thủ một con đường sống, nhưng một khi ra tay, hẳn nhất định toàn lực ứng phó. Hơn nữa vừa rồi còn có kinh nghiệm bị Thiết hòa thượng ngành tiếp một kiếm, kiếm này của hắn đã vận đủ linh khí Hồng Nguyên đỉnh phong, ngầm ẩn chứa băng tuyết kiếm ý chưa thành thực, khí thế phải nhất định chém đứt đầu khỉ của Bất Sát.

Mà Bất Sát lại cười ngây ngô mà nhìn.

Keng.

Mũi kiếm chém vào cổ Bất Sát, giống như chém vào một cái cột sắt, ánh lửa lập lòe.

- Thí chủ, còn hai kiếm nữa.

Bất Sát chấp tay trước ngực thở dài, một cọng lông trên cổ cũng không bị chém đứt.

- Con khỉ quả lợi hại.

Sắc mặt Bắc Địa vương trầm xuống, hắn đi vòng quanh Bất Sát hai vòng, tỉ mỉ quan sát một hồi rồi sau đó quát lạnh:

- Kiếm thứ hai, lấy tim của người.

Nói xong, mũi kiếm đâm hướng ngực của Bất Sát.

Một kiếm này đâm ra, nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống vài phần, nơi mũi kiếm đi qua không khí bị ép trở thành tuyết trắng. Hiên nhiên, Bắc Địa vương đã thêm lực lượng vũ hồn của mình vào kiếm thứ hai, Băng Phong Tam Xích.

Mũi kiếm đâm trúng Bất Sát, nhưng kỳ chính là...Trên người Bất Sát cũng không có kết băng, trái lại thanh quang chọi lóe, làm gãy kiếm của Bắc Địa vương.

- Thí chủ, chỉ còn lại một kiếm thôi...

Bất Sắc nhắc nhở.

Con khỉ này có thể chống lại hai kiếm, chẳng lẽ đã tu luyện môn công phu hoành luyện nào đó, hơn nữa luyện đến trình độ kim cương bất hoại thể.

LIên tục hai kiếm không được gì, Bắc Địa vương bắt đầu chán chừ.

Ánh mắt của hắn nhìn vài vòng trên người Bất Sắc, bỗng nhiên nhìn vào hàng của Bất Sắc. Lòng nghĩ, phạm là tu luyện hoành luyện công phu, trên người đều có một chỗ hiểm, mà tuyệt đại đa số chỗ hiểm đều ở trên hàng.

Nghĩ như vậy, Bắc Địa Vương không khỏi nhìn thêm mấy lần chỗ kín của Bất Sắc. Bất Sắc còn chưa mặc vào quần cộc màu đỏ, cho nên Bắc Địa vương nhìn thấy...Không tệ, con khỉ này vốn liếng cũng khá.

Được, nếu con khỉ này tu luyện hoành luyện công phu, vậy chỗ hiểm của hắn phân nửa là ở trên hàng của hắn rồi. Muốn đánh bại hắn, cũng chỉ có đánh vào hàng của hắn thôi.

Nghĩ tới đây, Bắc Địa vương nhắc kiếm đâm về phía trước.

- Cẩn thận đấy, kiếm thứ ba tới đây.

Hô.

Mang theo trận gió mãnh liệt, mũi kiếm nháy mắt đâm tới hàng của Bất Sắc.

Nhìn thấy cảnh này, các tân khách không khỏi kinh hô lên, quá độc ác rồi. Đây rõ ràng là muốn con khỉ này tuyệt tử tuyệt tôn mà.

Mấy người đã không đành lòng mà nhắm mắt lại...

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng 'Rắc' vang lên, các tân khách trợn mắt nhìn, chỉ thấy Bất Sắc bình yên vô sự, mà Bắc Địa Vương...

Bắc Địa Vương trong tay cầm lấy một chuôi kiếm, ngơ ngác sững sờ.

Hóa ra chính lúc đâm trúng hàng của Bất Sắc, đoạn kiếm của Bắc Địa vương lần thứ hai bị Bất Sắc làm gãy, chỉ còn lại mỗi một cái chuôi nằm trong tay.

- Điều này sao có thể?

Hồi lâu sau, Bắc Địa Vương khó có thể tin lắc lắc chuôi kiếm của mình.

- Của ta là thần kiếm dùng băng tuyết vạn năm đúc thành, tại sao, tại sao lại bị ngươi làm gãy? Ngươi rốt cuộc là dùng công phu gì thế?

Bất Sắc hô to một tiếng Phật hiệu, cười mà không nói.

- Ài

Bắc Địa vương thở dài, vứt chuôi kiếm đi nói:

- Ta thua, đồng ý thua cược, lập tức sẽ đi khỏi Tân Nguyệt thành. Nhưng mà con khỉ ngươi nói rõ cho ta, ngươi dùng công phu gì thế. Thậm chí có...Công hiệu như vậy?

Nghe Bắc Địa Vương hỏi như vậy, tất cả nam nhân cùng nữ nhân đều nhìn thẳng vào Bất Sắc, bọn họ đều muốn biết đây rốt cuộc là công phu gì. Không ngờ có thể làm cho hàng của hắn chống lại thần kiếm vạn năm, hơn nữa còn làm hỏng nó?

- Bần tăng chưa hề luyện qua công phu gì cả...

Hướng về phía đoàn người đang kinh ngạc và ngưỡng mộ mỉm cười, Bất Sắc ưu nhã như Phật tổ niênm hoa.

- Thần kiếm bị gãy là bởi vì bần tăng tư bản hơn người, thần côn thiên thành.

...

Đến Trầm Côn ở một nơi bí mật gần đó cũng cười đau bụng.

Chó má thần côn thiên thành a.

Bất Sắc sở dĩ có thể ngạnh kháng Bắc Địa Vương tam kiếm, hoàn toàn là bởi vì thành phần đặc thù của nó. Phải biết rằng, Bất Sắc bao gồm hài cốt của Thích Già Bồ Đề, Ngũ Sắc thạch, cùng với Thanh Long đao tam kiện bảo vật, nhất là Thanh Long đao, binh khí của võ thần Quan Vân Trường, nó không chỉ mang tới thân thể cường hãn còn mang đến cho Bất Sắc lực lượng sắc bén vô kiên bất tồi.

Có thể nói, chỉ cần Bất Sắc đồng ý, thân thể của nó mỗi một bộ vị đều có thể bắn ra lông mao, có thể so sánh với bất cứ binh khí nào trong truyền thuyết.

- Bất Sắc cũng quá hồ đồ rồi.

Bất Sắc toàn thắng, A La lại xấu hổ quay đầu đi, đỏ mặt nói:

- Lại dám dùng chỗ đó để đánh gãy binh khí của Bắc Địa vương. Trầm Côn, người dạy học sinh như thế sao? Hừ, đồ tôn của ta bị người làm hỏng rồi.

- Yên nào, yên nào.

Đệ tử phát uy, tâm tình Trầm Côn cực tốt.

- Chiêu này không phải ta dạy, đừng có vu oan ta.

Lườm Trầm Côn một cái, A La nghiêm mặt nói:

- Được rồi, nghiêm chỉnh mà nói Bất Sắc đã có bản lĩnh 'Hóa đao'. Ngày mai ta truyền cho người một bộ công pháp nhân binh hợp nhất, người và Bất Sắc liên thủ luyện.

- Nhân binh hợp nhất?

Mắt híp của Trầm Côn sáng lên.

- Cái gọi là nhân binh hợp nhất, chính là để Bất Sắc hóa thành binh khí. Người có thể sử dụng sự sắc bén của Bất Sắc, hơn nữa Âm Dương Thái Cực Đồ võ cách của người tuyệt đối có thể luyện ra một môn công phu lợi hại.

Thấp giọng giải thích vài câu, A La ước ao nói:

- Tên tặc hòa thượng người vận khí thật tốt, không ngờ chiếm được một con khí do Thanh Long đao biến thành...Thanh Long Yển Nguyệt Đao a, thần binh số một số hai trong tam quốc loạn thế, tay cầm đao này thì phóng mắt Cửu Châu cũng chỉ còn có mấy người có thể có binh khí hơn người.

- Mấy người?

Trầm Côn lấp bắp nói:

- Mỹ nữ, ý của người là...Còn có vài binh khí...Mạnh hơn so với Thanh Long đao?

- Dương nhiên.

A La thần nhiên nói:

- Không cần nói đến ai khác, chỉ nói tam quốc loạn thế, thiết kích của Lữ ôn hầu tuyệt không dưới Thanh Long đao, thậm chí so với Thanh Long đao còn mạnh hơn.

Trầm Côn không có gì để nói, ngựa Xích Thổ, Phương Thiên Họa Kích, võ uy của tên kia đã từng danh chấn một thời đại, thiết kích của hắn lại là mạnh nhất trong thời đại đó, cái thiết kích đó so với Thanh Long đao còn mạnh hơn. Trầm Côn tâm phục khẩu phục.

Thiết Kích Ôn Hầu.

Ôn Hầu Thiết Kích.

Tặc tặc lưỡi, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối, đáng tiếc mình sinh ra thời đại võ học mai một, không thể tận mắt nhìn thấy cái thiết kích mạnh nhất trong truyền thuyết đó.

Đúng lúc Trầm Côn đang suy nghĩ, Bắc Địa vương đã quăng kiếm chịu thua, Yến Sơn Hầu đi vào trong sân.

- Thế thì đến phiên tiểu hầu tới lĩnh giáo thủ đoạn của Trầm gia.

Yến Nan Quy xòe tay ra, cười nói:

- Khi vào thành, binh khí của tiểu hầu đã giao cho Thiết đại sư bảo quản, hôm nay hai bên đối địch, kính xin Trầm gia gia chủ trả lại cho tiểu hầu...Đó là một thanh trường kích, thiết kích, Phương Thiên Họa Kích.

186. Chương 184: Võ Thần Cuối Cùng

Trầm Phù Đồ cao giọng phân phó.

Rất nhanh, bốn tên gia tướng khiêng tới một cây đại kích, thân kích thon dài, đầu kích chừng hai xích, nguyệt nha (hình trăng lưỡi liềm) trên mũi kích óng ánh hàn quang...

Thành thật mà nói, cái thiết kích này hình thể không tệ, nhưng mà ở Cửu Châu ngành rèn phát đạt cao độ, thần rèn tầng tầng lớp lớp, nó cũng chỉ là hình thể không tệ mà thôi. Rất nhiều người đều biết Yến Nan Quy có một cây thiết kích như vậy, nhưng chưa từng có người nào nghe nói qua, Yến Nan Quy dùng cái thiết kích này đánh bại cao thủ thành danh nào, lập được bất thể công lao sự nghiệp gì.

So sánh với uy danh hiển hách của Yến Sơn Hầu ở Đại Triệu vương triều, cái thiết kích này gần như bị mọi người quên lãng...

Cho dù có người nhắc tới nó thì cũng mang ý vật quý nhờ chủ...Thiết kích? Hừ, nếu cái kích này không phải là nằm trong tay Yến Sơn Hầu, ai biết nó là cái quái gì?

- Con khỉ kia, trận thứ hai này vẫn là do ngươi xuất chiến sao?

Thiết kích sắc bén nhẹ nhàng chỉ về phía Bất Sắc, Yến Nan Quy mỉm cười nói.

- A di đà phật, đương nhiên...

Bất Sắc vừa định thừa nhận là do mình xuất chiến, thế nhưng nhìn kỹ một chút thiết kích trong tay Yến Nan Quy, hắn bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng...

Đây là một loại cảm giác vô cùng huyền diệu, thật giống như Bất Sắc kiếp trước đã từng bị cái thiết kích này đánh bại, mặc dù muốn lấy dũng khí đánh thêm một trận nữa, thế nhưng từ trong xương cốt lại hoàn toàn không có lòng tin.

Bất Sắc chớp chớp mắt, cảm thấy mình nên rời khỏi đây ngay. Thế nhưng Yến Nan Quy đã thuận theo lời của hắn mà nói.

- Đương nhiên? Đương nhiên là do ngươi xuất chiến, đúng không?

Yến Nan Quy mỉm cười:

- Như vậy, chúng ta cứ dựa theo cá cược giữa ngươi và Bắc Địa vương, ta xuất ba kích, ngươi đỡ ba kích, được không?

- Ặc.

Bất Sắc kiên trì gật đầu.

- Có thể, nhưng mà...A di đà phật, Ngã Phật từng nói: Đánh người không đánh mặt, sát nhân không sát căn, ngươi không thể đánh hàng của bản tăng. Nếu không Phật sẽ tức giận đấy.

Vừa nói, nó vừa đem quần cộc màu đỏ mặc vào, còn kiếm ở đâu ra một tấm sắt rồi nhét vào trong quần...

Yến Nan Quy bị bộ dạng thô ngầy này chọc cho cười ha hả, sau đó, thiết kích của hắn đột nhiên ra.

- Kích thứ nhất, lấy đầu của ngươi.

Hắn xuất chiêu rồi.

...

Không giống với sự sắc bén của Bắc Địa vương, thiết kích của Yến Nan Quy rất quái lạ. Hấn rõ ràng giờ thiết kích lên cao, mượn chiêu Thái sơn áp đỉnh trong côn pháp, hung hăng đập về hướng đầu khỉ của Bất Sắc. Thế nhưng, nguyệt nha trên đầu kích khi đi tới đỉnh đầu Bất Sắc, hết lần này tới lần khác cho người ta một loại cảm giác hồng mao tung bay, thật giống như một mảnh lông chim không có trọng lượng, nhẹ nhàng mà rơi xuống.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, cái này gọi là làm cử trọng nhược khinh, là đem chiêu thức tu luyện đến tiêu chí thu phóng như thường.

Keng.

Nguyệt nha khe khẽ điểm trên đỉnh đầu Bất Sắc, phát ra tiếng keng keng của kim loại, sau đó Yến Nan Quy thu kích, lùi lại mười mấy bước.

- Đầu khỉ cứng thật.

Yến Nan Quy cười nói:

- Chưa có ai dùng đầu ngạnh tiếp chiêu này của ta, ngươi là người đầu tiên.

Lời này là nói...Chiêu đầu tiên của Yến Nan Quy thất bại rồi?

Người Trầm gia lập tức bắt đầu hoan hô.

Nhưng sắc mặt Bất Sắc có điểm quái dị, hấn tức giận nhìn trừng mắt nhìn Yến Nan Quy, sau đó ngồi xếp bằng xuống, thẳng thẩn nhắm hai mắt lại.

- Đệ nhị kích, lấy tim của ngươi.

Không để ý đến biểu hiện quái dị của Bất Sắc, kích thứ hai của Yến Nan Quy xuất ra.

Lúc này hấn chọn cách đột thức, vọt mạnh về phía trước mấy bước, đại kích từ sườn dưới mãnh nhiên đâm ra, thoáng cái đâm vào ngực Bất Sắc.

Lại là một tiếng 'Keng' vang lên, Yến Sơn Hưu cười ha ha nói:

- Tim của ngươi cũng cứng ghê, kích thứ hai của ta thất bại.

Khi nói lời này, Yến Nan Quy vừa vặn đi ngang qua Bất Sắc, nương theo quán tính của chiêu thứ hai, hấn đột nhiên quay người một cái, thiết kích quét ngang, nguyệt nha trên đầu kích chém về sau lưng Bất Sắc.

- Bây giờ là kích thứ ba, lấy cột sống của ngươi.

Bình.

Thiết kích hung hăng vỗ vào lưng Bất Sắc, thế nhưng, Bất Sắc không nhúc nhích, sau khi trúng chiêu, hấn cũng chỉ chậm rãi hé mắt, trên mặt khỉ tràn đầy vẻ hung dữ.

- Ba chiêu đánh xong, Ngã Phật hỏi ngươi, ngươi và ta ai thắng ai bại?

Bất Sắc tức giận nói.

- Tiếp ba kích của ta mà còn nói được, đương nhiên là ta thua.

Yến Nan Quy thở dài, đi tới vỗ vỗ đầu khỉ của Bất Sắc, sau một lát cất giọng nói:

- Trầm Phù Đồ, Bắc Địa vương thất bại, ta cũng thất bại, như vậy dựa theo cá cược vừa rồi, chuyện nơi đây ta không nhúng tay nữa, mặc ngươi tự tiện.

Nói xong ngênh ngang mà đi.

Đây tính là thắng rồi sao?

- Thắng rồi, thắng rồi.

Người nhà Trầm gia đột nhiên lớn tiếng hoan hô.

- Con khỉ này là từ nơi nào tới, thật là lợi hại.

- Ha ha, đón đỡ sáu chiêu, ép đi lưỡng đại cường giả của vương triều, con khỉ này chẳng lẽ là vị yêu hoàng nào giả mạo sao?

Người nhà Trần gia mặt mày hớn hở bắt đầu hô to, thậm chí có mấy người tại chỗ bật tiếng chê cười, muốn Bất Sắc lại khoe hàng của hắn...Đúng lúc này, Bất Sắc lại vẻ mặt xám ngoét, im lặng chui vào trong đoàn người, lén lút đi tới bên cạnh Trần Côn.

- Sao thế?

Trần Côn đùa nói:

- Cười đi chứ, ngươi vừa mới bức đi hai tên Hồng Nguyên vũ tông đó.

- Bức cái rắm.

Bất Sắc ảo não vỗ bụng.

- Người khác không biết, bản tăng tâm lý rõ ràng, Yến Sơn Hưu một chiêu là có thể giết bản tăng, hắn cố ý thất bại đấy.

- Cái gì?

Trần Côn biến sắc.

- Hắn cố ý thất bại.

- Không tin thì nhìn đây.

Bất Sắc chỉ vào đầu mình, trên đầu hắn vốn có mười hai chấm, nhưng bây giờ lại thêm một chấm, ngay giữa thiên linh cái.

- Thấy chưa, đây là chiêu thứ nhất của Yến Sơn Hưu, hắn đã chém rơi lông khỉ của bản tăng...Lông của bản tăng rắn như da, hắn có thể chém rơi lông, đương nhiên có thể chặt đầu bản tăng, nhưng mà hắn hạ thủ lưu tình.

- Còn chiêu thứ hai.

Bất Sắc vén áo cà sa lên, chỉ một điểm đỏ trên ngực.

- Chiêu thứ hai, Yến Sơn Hưu đã đâm thủng da của bản tăng, nhưng ngay lúc bản tăng chảy máu, hắn đột nhiên ngừng lại, còn chủ động nhận thua.

- Cuối cùng là chiêu thứ ba.

Nghĩ lại mà sợ, Bất Sắc đổ mồ hôi lạnh nói:

- Chiêu thứ ba, Yến Sơn Hưu đánh cho phổi bản tăng chấn động, thiếu chút nữa hộc máu, nhưng ngay sao đó hắn lại truyền vào một cỗ ám kính để chữa thương, trị cho bản tăng.

- Ngươi nói đều là thật sao?

Trần Côn bỗng cảm thấy câu hỏi của hắn quá ngu, vết thương ở ngay trên người và đầu Bất Sắc, đương nhiên hắn tuyệt không có nói sai.

Yến Sơn Hưu thật sự có bản lĩnh giết Bất Sắc.

Thế nhưng...Hắn lại bỏ qua Bất Sắc, còn bồi thượng danh dự của mình, chủ động nhận thua?

- Bất Sắc, võ công của Yến Nan Quy có đặc điểm gì mà lại có thể công phá hóa thân Thanh Long đao của ngươi.

A La ở bên cạnh nói chen vào.

- Yến Sơn Hưu không lợi hại, lợi hại chính là cây kích của hắn.

Bất Sắc ủy khuất nói:

- Cây kích đó dường như ẩn tàng một cỗ lực lượng làm bồn tăng vừa nhìn là sợ. Ngay cả tâm tư đánh trả cũng không có. Đúng rồi, lúc hấn đâm thủng da bồn tăng, bồn tăng có cảm giác cây kích đó còn sắc bén hơn Thanh Long đao, nhất định là binh khí truyền thuyết trong lịch sử.

- Có thể khiến cho Thanh Long đao sợ hãi, so sánh Thanh Long đao mạnh hơn ba phần...

Trầm Côn ai oán nhìn thoáng qua A La.

- Mỹ nữ, không phải là cái mà ngươi vừa mới nói chứ...

- Chắc là cái kích đó.

Trong ánh mắt A La lộ ra một chút lạnh lùng.

- Chết tiệt, Yên Sơn Hầu không ngờ sở hữu thiết kích của Ôn Hầu, binh khí của Ôn Hầu vô bá thiên hạ đã rơi vào trong tay Yên Sơn Hầu.

Sắc mặt của nàng thập phần ngưng trọng.

- Mỹ nữ, ngươi làm sao vậy?

Trầm Côn ghé đầu quan sát A La hấn tuy rằng cũng đang khiếp sợ Yên Sơn Hầu không ngờ chiếm được binh khí truyền thuyết, bất quá đáy lòng vẫn còn có chút phản đối.

- Không phải chỉ là một cái kích thôi sao? Đúng, nó từng là binh khí của võ thần cuối cùng, nhưng sau ngàn năm nó cũng chỉ là một binh khí không tề mà thôi. Mỹ nữ có cần biến sắc thế không?

- Ài.

Thở dài một cái, A La cười khổ nói:

- Nếu Phương Thiên Họa Kích chỉ là một kiện binh khí bình thường, nó rơi vào trong tay Yên Sơn Hầu cũng chẳng sao, thế nhưng...Thế nhưng ta từng nghe qua một truyền thuyết, một truyền thuyết liên quan đến sự bắt đầu của vũ hồn...

Khó tin mà lắc đầu.

- Ài, đầu óc của ta hơi loạn, nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Trời ơi, mỹ nữ này nói cái gì thế?

A La tâm tư hỗn loạn, nói cái gì ra cũng ba lằng nhằng bố lằng nhằng, Trầm Côn chỉ đành nhún vai.

- Đừng vội, từ từ nói, Yên Sơn Hầu rốt cuộc là có vấn đề gì.

- Ôi, một hai câu ta thật sự là không nói rõ được.

A La sốt ruột dẫm chân, đột nhiên mắt sáng lên.

- Đúng rồi. Ngươi trước tiên đừng quên ta nói cái gì, thừa lúc Yên Sơn Hầu còn chưa đi xa, mau chóng nhìn vũ hồn của hắn, nhất định phải nhìn rõ vũ hồn của hắn là có hình dạng gì.

Lén nhìn vũ hồn.

Khờ khờ, cái này thì bồn tăng rất giỏi.

Mặc dù nghe không hiểu A La đang nói cái gì, Trầm Côn vẫn lặng lẽ dùng lực lượng < hồn="” kinh="”>, nhìn về hướng bóng lưng của Yên Sơn Hầu.

Phù...

Trầm Côn thở ra một hơi, kết quả mười mấy giây sau cũng không có hít lại.

Vũ hồn của Yên Sơn Hầu là một người.

Một nam nhân.

Một nam nhân cười ngửa cổ.

Người cười ngựa đỏ, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, mặc Thú Diện Thôn Thiên giáp, hai mắt lạnh lùng nhìn một cái khiến Trầm Côn và bốn vũ hồn của hắn nhất thời sở gai ốc.

- Phật?

Nam nhân này ở trong thế giới linh hồn nhìn thấy Minh Vương pháp tướng của Trầm Côn, lạnh nhạt hỏi một chữ.

Trầm Côn mãi sau mới có phản ứng, ý tứ của cái chữ này là...Người có Minh Vương pháp tướng hộ thể, là hóa thân của Phật đà sao?

- Ta, ta là đệ tử Phật môn.

Trầm Côn liếm lưỡi, hỏi đáp.

Nam nhân đó hơi gật đầu.

- Tới giết ta sao?

- Ấy kìa! Lão huynh người nói đùa gì thế?

Trầm Côn vội vã nói:

- Ta và người không oán không cừ, căn bản không sinh cùng một thời đại, ta làm gì có lý do mà giết người.

- Không có lý do?

Nam nhân này ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, trong giọng nói lộ ra chút bi thương:

- Ta đây làm nô ba họ, người người đều muốn tru diệt, đây không phải là lý do sao?

Đột nhiên trường kích chỉ về Trầm Côn ở phía xa, trong con mắt như chim ưng của nam nhân này toát ra chút khinh thường.

- Nhưng mà người bây giờ còn chưa có tư cách giết ta. Muốn giết ta, để tên họ Quan tỉnh lại rồi tới.

- Nhưng mà...Cho dù là tên họ Quan tỉnh lại...Người có tư cách giết ta sao?

- Ha ha.

- Ha ha ha ha ha ha ha.

Trong một chuỗi tiếng cười gần như điên dại, nam nhân này chạy như bay mà đi, chỉ một trận gió đã khiến linh hồn Trầm Côn cảm cực không nổi, cảnh tượng trong thế giới linh hồn ầm ầm đổ nát.

- *

Trở lại thế giới hiện thực, Trầm Côn hung hăng chửi một câu, quẹt trán một cái, trán ướt sũng mồ hôi lạnh.

A La vội hỏi.

- Người thấy gì?

Trầm Côn lại chửi một câu, sao đó bĩu môi, phun ra mấy chữ:

- Vô thần cuối cùng.

187. Chương 185: Quang Minh Chính Đại Giết Người

Trong thân thể hắn có bốn cao thủ: Huyền Si, Cổ Nguyệt Hà cấp hỗn độn vũ tôn. Vương Kiêu - trên danh nghĩa là vũ tôn nhưng đã giết chết nhiều vũ hoàng. Còn có Thú Tôn Lý Mục truyền thuyết vũ hoàng hàng thật giá thật.

Bốn người này bất luận là ai đứng ra đều là nhân vật vang danh.

Nhưng bây giờ, bọn họ ở trong U Minh Hồn Phủ ngơ ngác nhìn bóng lưng người đàn ông này, nhìn thiết kích của hắn, nhìn ngựa đỏ của hắn, nhìn giáp mặt thú của hắn...

- Người kia là ai?"

Vương Kiêu âm u nói:

- Hồn lực thật mạnh.

- Hắn không chỉ là mạnh.

Cổ Nguyệt Hà có điểm thất thần.

- Trước đây thật lâu, ta tại Ô Giang nhìn trộm qua nơi Bá Vương tự vẫn. Khí tức của người này, sợ rằng không thua Sở Bá Vương ngày xưa...

- Huyền Si.

Lý Mục hỏi:

- Tuổi của người nhỏ nhất có từng nghe qua tin đồn về người này chưa?

- Ngựa Xích Thổ, Phương Thiên Họa Kích, sau tam quốc loạn thế ai không biết uy danh của hắn?

Huyền Si từ từ nói ra lai lịch của người này, sau đó nhú mày.

- Lý thí chủ, người cũng e sợ người này?

Trầm mặc chốc lát.

- Nếu như hắn thật là người mà người nói...

Lý Mục chậm rãi nói:

- Lương quân giao phong, mỗi bên mười vạn hùng binh quyết đấu, ta trong vòng mười ngày có thể làm hắn toàn quân bị diệt. Nhưng đơn đả độc đấu...Chắc được mười chiêu.

Sau mười chiêu thì sao?

Lý Mục không có nói tiếp, nhưng tất cả mọi người đã hiểu ý tứ của hắn: Hắn cũng chỉ có thể chống nổi mười chiêu của người này, vẹn vẹn mười chiêu.

Có điểm khoa trương đúng không?

Trầm Côn cùng các vũ hồn của hắn không muốn thừa nhận sự thật này, thế thế nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, bọn họ cũng phải thừa nhận, nam nhân này được xưng là vũ thần cuối cùng, đệ thất cảnh hư không vũ thần. Lúc đó Lý Mục Vương Kiêu còn đang cố gắng nghiên cứu làm thế nào để vũ toái hư không, người này đã dùng Phương Thiên Họa Kích của hắn phá không, đạt được phong hiệu của thần...Bị thần làm kinh sợ, không mất mặt.

- Phù...Cuối cùng cũng kiến thức được sự lợi hại của vũ thần.

Trong hiện thực, Trầm Côn lắc đầu, cho mình một nụ cười tự giễu.

- Mỹ nữ, người này trước khi đi cùng ta nói một câu nói...

Trầm Côn thấp giọng nói:

- Hắn nói chờ người họ Quan nào đó sau khi tỉnh giấc, ta mới có tư cách làm kẻ địch của hắn. Lời này có ý gì? Thiết Kích Ôn Hồn thành vũ hồn của người khác, lẽ nào Quan Thánh Đế Quân cũng sẽ...

- Ta không biết, thực sự không biết.

Tâm tư của A La còn đang rất hỗn loạn, lắc đầu liên tục nói:

- Ta quả thật nghe qua một ít truyền thuyết. Nhưng truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, tự ta cũng không hiểu rõ, không thể nói với người lung tung.

Thở dài.

- Nói chung người nhớ kỹ, Yến Sơn Hầu nếu có người này làm vũ hồn của hắn, vậy hắn nhất định không đơn giản. Ngàn vạn lần không được đem hắn đánh đồng với Bắc Địa vương...Nhớ kỹ tên của Yến Sơn Hầu - Yến Nan Quy.

-...

Trầm Côn đành phải cho A La một ánh mắt u oán.

Ai, nữ lão sư xinh đẹp điên rồi. Tại sao nói toàn những thứ mình không hiểu vậy.

- Sư phụ, người và sư tổ nói thềm cái gì đây?

Trầm Côn và A La vẫn đang thấp giọng nói chuyện, điều này làm cho Bất Sắc cảm giác mình bị bỏ rơi, bất mãn nói:

- A di đà phật, bần tăng là hầu tử, nhưng cũng cần cảm giác tồn tại. Phật nói, nể mặt Phật, nghe hầu nói có được không?

- Người còn có lời muốn nói à?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- đương nhiên, người không muốn biết vì sao Yến Nan Quy hạ thủ lưu tình à?

Bất Sắc chỉ chỉ lỗ tai của mình.

- Lúc vỗ vai bần tăng, Yến Nan Quy lên nói cho bần tăng...Chuyển cho Trầm Côn một câu, muốn biết vì sao không giết con khỉ này, ra Phù Vân đình cách đây mười dặm, chuẩn bị rượu nhạt cùng hậu đại giá.

Trầm Côn gật đầu, tỏ vẻ mình biết rồi. Sau đó bất đắc dĩ nhìn bầu trời một cái, mặc dù mình đầu óc trống rỗng.

Phù Vân đình cách mười dặm? Yến Nan Quy rốt cuộc là có ý gì?

...

Đúng lúc đầu óc Trầm Côn trống rỗng, A La tâm tình hỗn loạn, Bất Sắc rón ra rón rén đi vào sân.

- Sắc huynh, ý muốn làm gì?

Chú ý đến hành động của Bất Sắc, đại cầu hùng Long Thanh Sơn lặng lẽ kéo cà sa của hắn.

- Thúc phụ đã nói, người chỉ có thể bức lui Bắc Địa vương và Yến Sơn Hầu, không thể xuất chiến lần thứ hai.

- Bần tăng hỏi người, sư phụ lớn hay là Phật lớn?

Bất Sắc ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

- Ặc...

Thanh Sơn chân chờ chốc lát.

- Thúc phụ chính là đệ tử Phật môn, cho nên Phật lớn hơn.

- Không phải xong rồi sao? Sư phụ không cho bần tăng đi ra, thế nhưng Phật nói, hầu cũng có mặt mũi.

Bất Sắc vỗ vỗ mặt mình.

- Bần tăng đường đường là một con khỉ thần côn vốn có, không ngờ phải được kẻ khác hạ thủ lưu tình mới có thể sống sót trở về, mất hết mặt mũi là không được. Người đừng cản bần tăng, hầu muốn đánh bại mấy đối thủ để gỡ thể diện.

- Sắc huynh, tiểu sinh không phải muốn ngăn cản người.

Thanh Sơn ngượng ngùng nói:

- Tiểu sinh mới vừa rồi đã nghĩ ra kết cục rồi, nếu không muốn thúc phụ chú ý tới. Vậy...Chúng ta thương lượng một chút, tiểu sinh theo người cùng đi nhé?

Ba, ba.

Bất Sắc nặng nề mà vỗ xuống khuôn mặt của mình.

- Mặt mũi, mặt mũi, hầu như như tìm người hỗ trợ, chỗ này liền không gọi là mặt nữa mà gọi là mông rồi.

Nói xong nhanh như chớp chui lên sàn đấu.

Lúc này, hai cao thủ của Đại Triệu vương triều đã bị bức lui, Trầm Phù Đồ hăng hái đứng lên.

- Công Tôn tiên sinh.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Tôn Viễn.

- Bắc Địa Vương và Yến Sơn Hầu đều đã đi rồi, người còn có gì để nói.

Công Tôn Viễn trên mặt lúc trắng lúc xanh, hắn tuyệt không ngờ tới, Trầm gia không ngờ mọc ra một con khỉ, cười đùa một lát là để hai cao thủ rút lui.

Làm sao bây giờ?

Trầm gia thắng cược, Công Tôn Viễn hắn đã không còn có cơ để áp chế Trầm gia...Đương nhiên, hắn cũng có thể xin Hoàng Kim huyết tộc trực tiếp ra tay. Nhưng nếu hắn thật phải làm vậy, dân chúng Cửu Châu còn không chỉ vào cột sống Hoàng Kim huyết tộc mà mắng là đồ chó mà không giảng đạo lý sao?

Đây không hợp với lợi ích của Hoàng Kim huyết tộc. Hai vị thánh nhân quyết không cho phép hắn trong tình huống không có cơ mà khai chiến.

Trầm Phù Đồ đã nhìn ra điểm này, mỉm cười nói:

- Không còn gì để nói rồi hả? Thế thì tốt, xin theo đề nghị lúc nãy của ta, tạm thời thu hồi thư từ hôn của người. Chúng ta sau này bàn sau.

- Hô hô.

Công Tôn Viễn đột nhiên cười lạnh, đột nhiên hạ thấp giọng nói:

- Trầm huynh thật là may mắn, không ngờ lại kiếm được một con khỉ. Nhưng mà...Ta nói rồi, Hoàng Kim huyết tộc lập nghiệp ngàn năm, đối thủ dạng nào chưa gặp qua? Nếu như không suy nghĩ đến loại tình huống này, chúng ta còn được gọi là Hoàng Kim huyết tộc sao?

Nụ cười càng lạnh.

- Người nhìn đấy, trong nửa thời thần, ta nhất định sẽ làm cho Hoàng Kim huyết tộc danh chính ngôn thuận ra tay, giết các người một cách quang minh chính đại. Trăm triệu lê dân Cửu Châu tâm phục khẩu phục.

Hoàng Kim huyết tộc còn có chiêu sau sao? Trầm Phù Đồ sắc mặt biến đổi.

Đúng lúc này, hướng Yến Sơn Hầu ly khai có một đội mã xa xa hoa đi tới. Trên chiếc xe đi đầu có cắm một lá cờ lớn, lông đen, viền vàng, ở giữa vẽ một con hùng sư đang gào thét. Trên đầu sư tử còn có một cái mũ vương vàng óng ánh.

Người biết lễ pháp Đại Triệu đều rõ, con sư tử này vốn là tọa kỵ của Thú Tôn Lý Mục. Mà lá cờ này gọi là Thú Tôn kỳ, là quân quyền đại kỵ tôn quý nhất của Đại Triệu vương triều, đại biểu cho ý chí tối cao của quân đội Đại Triệu.

- Trầm Phù Đồ tiếp chỉ.

Xe ngựa dừng ở trong vòng vây, hai đội ngự thú cầm vệ quân thành hình quạt bao vây Trầm Phù Đồ, sau đó một cung đình sứ giả giống thái giám xuống xe ngựa, giơ lên cao một thánh chỉ màu hoàng kim.

Triệu vương mới vừa phái hai người cao thủ tới quấy rối, tại sao lại truyền đến thánh chỉ? Trầm Phù Đồ tâm lý hơi hồi hộp, nhưng hắn là người nước Triệu, không thể trắng trợn cãi lời thánh chỉ, quỳ xuống nói:

- Trầm Phù Đồ cung nghênh thánh sứ.
- Thù tôn phù hộ, Đại Triệu vương tuyên.

Sứ giả cao giọng đọc:

- Trầm gia vi phạm ý của quả nhân luận tội nên chém. Nhưng niệm tại Trầm gia công lao to lớn, quả nhân bỏ qua chuyện cũ...Hôm nay Đại Triệu đang trong lúc rối loạn, phương bắc có Yêu Hồ Tổ Tâm tà tâm không chết, luôn luôn mơ tưởng cường thổ của ta. Phương tây có đất hoang tai họa không ngừng, đạo tặc hoành hành. Vì quốc, vì dân, quả nhân sắc phong Trầm Phù Đồ làm tam đẳng Trấn quốc công, Trình Tây đại tướng quân, lập tức xuất lĩnh quân đội Trầm gia đi đất hoang phía tây, phối hợp với Dạ gia của Hoàng Kim huyết tộc bình định phi loạn.

Hay cho một câu vì quốc vì dân.

Nghe thấy nửa câu cuối của thánh chỉ, Trầm Phù Đồ chân tay tê lạnh.

Xuất chinh đất hoang phía tây, phối hợp với Dạ gia...Phía tây chính là địa bàn của Hoàng Kim huyết tộc, Triệu vương đây là muốn đem người Trầm gia toàn bộ tặng lên môn Dạ gia. Nếu đi thật, không ngoài ba tháng, khẳng định bị Dạ gia dùng các loại phương pháp quang minh chính đại chơi chết. Chúng có thể mượn cơ phi loạn khuếch tán, bức Trầm Phù Đồ đi chấp hành nhiệm vụ tìm chết. Hoặc chúng có thể cắt đứt lương thảo của Trầm gia, để họ đói chết trên mảnh đất hoang vu.

Chết người nhất chính là, thánh chỉ này còn đeo thêm danh tiếng vì đại nghĩa dân tộc. Trầm gia người đi là chết, không đi thì bách tính Triệu quốc cũng sẽ mang chết người.

- Trầm tướng quân tiếp chỉ đi!

Sứ giả đưa thánh chỉ tới trước mặt Trầm Phù Đồ, cười nói:

- Lần này xuất chinh, Trầm gia vì nước hiệu lệnh, thật là khiến dân Triệu ca tụng, ai ai cũng khen ngài đủ tinh trung báo quốc đó.

Tinh trung báo quốc cái cốt chớ gì, là con mẹ nó phụng chỉ đi tìm chết mới đúng.

Trầm Phù Đồ sắc mặt trở nên âm trầm, hần đột nhiên có một chút hiểu ra: Triệu vương không màng công lao Trầm gia bao lần vì nước xuất chinh, không màng công lao của Trầm Tín vì nước mà tử trận. Lại bức bách Trầm gia ngay ngày giỗ của Trầm Tín...Một quốc vương như vậy, còn có cần phải hiệu trung nữa hay không?

Vì nịnh nọt Hoàng Kim huyết tộc, người ngay cả công thân cũng thể vứt bỏ, Triệu quốc đã hủ bại đến gốc rễ rồi.

Trầm Phù Đồ lặng lẽ cho đám gia nhân một ánh mắt, trong ánh mắt kiên quyết lộ ra một tia tuân vãn.

Hắc bá, Thanh Sơn tử sĩ, còn có Thiết hòa thượng mới vừa được cứu ra, ai cũng nhìn về phía Trầm Phù Đồ gật đầu. Ý tứ đó là: Gia chủ, chúng ta hiểu ý của ngài rồi. Dù sao chúng ta đều không phải là sinh trưởng ở nước Triệu, tùy người làm.

Gật gật đầu, Trầm Phù Đồ tiếp lấy thánh chỉ:

- Thần Trầm Phù Đồ lĩnh chỉ. Trong vòng ba ngày nhất định xuất chinh.

Trong lòng hần nghĩ, sau ba ngày mình dẫn Trầm gia rời khỏi Tân Nguyệt thành, nhưng mà không phải đi phương tây tìm chết, mà là đi phương bắc dựa vào Vô Ma Nhai. Nếu Vô Ma Nhai cũng có phiên toái, hần sẽ đi biển rộng vô tận ở phương đông, dẫn theo Trầm gia ở hải ngoại kiến lập một quốc độ cho mình là xong.

Nhưng hần còn chưa nghĩ xong, sứ giả đã cười lạnh nói:

- Ba ngày? Ha ha, Trầm tướng quân nói đùa rồi, ý chỉ của bệ hạ là lập tức xuất chinh.

Vừa nói vừa chỉ mây đen ở trên trời.

- Nhìn thấy chưa, đó là sứ giả của Hoàng Kim Dạ gia, họ đã tới đây phối hợp với bộ đội của ngài rồi. Trầm tướng quân, bắt đầu từ bây giờ, ngài sẽ tiếp thụ sự tiết chế của Dạ gia, tất cả đều nghe lệnh của Dạ gia đi.

188. Chương 186: Cao Thủ Nhiều Không Kém

- Dạ ta ý tốt của Triệu Vương, Trầm gia, chúng ta xin nhận.

Thanh âm này trịnh trọng nói:

- Trầm Phù Đồ, ta lệnh cho người lập tức triệu tập toàn bộ thành viên Trầm gia, trang bị nhẹ nhàng, trong vòng ba ngày phải chạy tới Tây Bộ man hoang, nếu chậm chễ, xử theo quân pháp.

Trong vòng ba ngày chạy tới Tây Bộ man hoang? Người Trầm gia mệt chết cũng không làm được a, Trầm Phù Đồ cắn răng nói:

- Kính xin Dạ gia chờ một chút, gia nghiệp Trầm gia to lớn, cần xử trí một ít hậu sự.

- Không cần xử trí!

Thanh âm kia lãnh đạm nói:

- Ta đã hạ lệnh cho Tô gia tiến nhập Tân Nguyệt thành, bọn họ là người địa phương, chấp chương quản lý Tân Nguyệt thành, người lập tức khởi hành, hết thủy sự vụ Trầm gia lúc sau, toàn bộ giao cho Tô gia xử trí!

Thế này không khác gì nhổ tận gốc Trầm gia, tất cả sản nghiệp đều giao cho Tô gia!

Khó trách Tô gia lại xuất hiện ở Tân Nguyệt thành...

Con mẹ nó, nguyên lai Dạ gia đã sớm sắp đặt xong bố cục rồi!

- A!

Trầm Phù Đồ cười khỏ một tiếng hướng về phía Công Tôn Viễn vẫy vẫy tay, khi đến gần nói:

- Công Tôn tiên sinh, Hoàng Kim huyết tộc các người thật sự là cẩn thận, dùng đại nghĩa dân tộc bức ta xuất chinh, dùng Tô gia đến đoạn đường lui của ta...Uhh, nếu ta đoán không sai, các người còn chuẩn bị hậu chiêu, chỉ cần ta dám chống lệnh, cao thủ các người mai phục ở dưới liền lập tức ra tay, tuân mệnh vua tới giết ta, đúng không?

- Người thử nói đúng không?

Công Tôn Viễn cười nói.

- Ta còn có thể nói gì được đây?

Trầm Phù Đồ bị phẫn nói:

- Triệu Vương đã giao vận mệnh Trầm gia vào tay Dạ gia, ta còn có thể nói cái gì đây?

- Nếu không còn gì để nói, vậy lên đường đi!

Công Tôn Viễn cười nói:

- Yên tâm, dọc theo đường đi, ta sẽ hảo hảo chiêu cố các người...

Ta có nói Trầm gia muốn lên đường sao?

Trầm Phù Đồ sắc mặt đột nhiên dữ tợn:

- Đi là chết, không đi cũng chết, tại sao Trầm Phù Đồ ta còn phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhìn Dạ gia các người bộ mặt chó săn sao?

- Trầm Phù Đồ, người kháng mệnh sao?

Công Tôn Viễn hét lớn.

- Kháng mệnh thì như thế nào?

Trầm Phù Đồ đột nhiên giơ đại đao của mình lên, cất giọng quát:

- Người Trầm gia nghe lệnh, Triệu vương bắt nhân bắt nghĩa, bán đứng công thần, lấy lòng tiểu nhân, Trầm Phù Đồ ta dù chết cũng không hàng, quyết định phản bội rời khỏi Triệu quốc!

Trầm gia, tạo phản rồi!

...

Theo tiếng hét của Trầm Phù Đồ, những vị khách nhân ở đây ồ lên, tạo thành một trận hỗn loạn.

Mới đầu bọn họ chỉ ở ngoài cười híp mắt xem náo nhiệt, Đại Triệu hoàng đế cùng Dạ gia kẻ xướng người họa, Trầm gia nghĩ tất cả các biện pháp để bảo vệ mình, tràng diện này cỡ nào thú vị, chính là... Trầm gia trắng trợn tạo phản, Hoàng Kim Dạ gia có cơ hoàn mỹ, kế tiếp sẽ là một hồi máu tanh sát phạt a!

“Chạy mau, chạy mau!” Tân khách cùng binh dân bốn phía chạy trốn.

Ở giữa trong đám hỗn loạn này, trên Hắc Vân truyền đến một tiếng cười lạnh, một đạo thân ảnh đầu bạc trắng lay động từ trên trời giáng xuống.

Trầm Phù Đồ, người có gan chống lại lệnh vua, uống công bách tính Triệu quốc mong chờ, ta Thiên Vũ Trương Nguyên đại biểu Dạ gia, giết kẻ gian tà bất trung bất hiếu như ngươi!

Đúng là sau khi đất Hoang Châu rơi vào tay giặc, Thiên Vũ Tông chủ Trương Nguyên liền đầu nhập vào Dạ gia.

Trương Nguyên là Lam Nguyên Vũ Tông đỉnh phong, trong Cửu Châu nắm chắc một vị trí cường giả, hấn vừa ra tay, trên mặt từng người Trầm gia lộ ra thần sắc kiên định, cùng lắm thì chết trận mà thôi!

Thiên Vũ, Huyền phù!

Đi vào khoảng không trên đầu Trầm gia, Trương Nguyên song chưởng mở ra, hăng hà sa số linh phù liền từ tay áo của hắn đi ra, kết hợp với nhau tạo thành một đôi cánh chim màu trắng thật lớn, sau đó, Trương Nguyên từ trên không lao xuống.

Ngay trong nháy mắt này, đã xảy ra rất nhiều vi diệu biến hóa.

Nhìn thấy Trương Nguyên xuất thủ, Trầm Côn khoe miệng rồi cuộc xuất hiện nụ cười: “Dạ gia đã xuất ra con át chủ bài rồi, mình cũng sẽ không phải lo lắng về sau, có thể đem con bài chưa lật toàn bộ xuất ra rồi!”

Ai u, Trương lão huynh đã lâu không gặp, gần đây phát tài nha!

Trầm Côn tung người nhảy ra, cái này là muốn thay Trầm Phù Đồ ngăn cản Trương Nguyên.

Nhưng đúng lúc này, Lý Mục ở trong thế giới linh hồn hấn lại hét to:

- Trầm Côn ngươi làm gì vậy?

Hổng rồi!

Trầm Côn không thể nào dự liệu được Triệu vương cùng Dạ gia cấu kết với nhau hãm hại, cũng sẽ không dự liệu được Trầm gia phản quốc - Trầm gia phản quốc, tuyệt đối sẽ gây ra phản ứng cho thú tôn Lý Mục.

Phải biết rằng, năm đó vì Triệu quốc, Lý Mục ngay cả con gái mình cũng giết đi, một người như vậy nói hấn ngu trung cũng đúng, nói hấn yêu nước cũng đúng, nên tuyệt đối không thể ở trước mặt hấn làm ra chuyện tình có lỗi với Triệu quốc, bằng không khẳng định hấn sẽ trở mặt.

- Trầm gia phản quốc, đã nghiệp chướng rất nặng rồi, ngươi còn muốn tội càng thêm nặng, có lỗi với tổ quốc mình sao?

Lý Mục lạnh lùng nói.

“Lão tử là người địa cầu, chưa bao giờ là người Triệu quốc!”

Trầm Côn trong lòng thầm mắng một câu, bĩu môi nói:

- Lý lão huynh, ta không động thủ, vậy nhìn người nhà bị giết sạch sao?

- Nhưng ngươi không thể...

- Không có gì là không thể!

Trầm Côn mắng:

- Lão tử cũng có lương tâm, sẽ không làm chuyện có lỗi với quốc gia mình, bắt quá cho tới bây giờ Triệu quốc cũng không phải là quốc gia của lão tử! Triệu vương vô đạo, lão tử liền phản hần!

Hần bữu môi nói tiếp:

- Lý lão huynh, ta biết ngươi một lòng vì nước, bắt quá ngươi dùng đầu óc suy nghĩ một chút, Triệu vương bây giờ đáng để ngươi trung thành sao? Không từ mà biệt, lấy sự hiểu biết của ngươi với người Triệu quốc, ngươi suy nghĩ một chút, nếu ta bây giờ ta nói với mọi người, Thù Tôn Lý Mục ngươi ở nơi này, Triệu vương sẽ có phản ứng gì?

Lý Mục bị mắng không có lời nào để biện minh.

Hần biết rõ, nếu như tin tức mình tái hiện nhân gian truyền ra đi, Triệu vương chẳng những sẽ không cung kính kêu một tiếng Thù Tôn, ngược lại, hần có thể nghĩ tất cả các biện pháp tới giết chết mình! Bởi vì hai chữ “Thù Tôn” này trong Triệu quân đích xác có uy danh quá lớn, Triệu vương tuyệt sẽ không cho phép một Thù Tôn xuất hiện có năng lực làm lung lay vương vị của hần...

Đây cũng là nguyên nhân Trầm Côn biết không dùng được ảnh hưởng Lý Mục đến Triệu quân - Lý Mục xuất hiện, Triệu quân chỉ có thể thành tử định, sẽ không thay đổi thành bằng hữu!

- Nghĩ thông suốt hay chưa?

Thấy Lý Mục không nói gì, Trầm Côn gắt giọng:

- Kệ mẹ nó, quân ngươi nghĩ thông suốt hay không thông suốt, nguy cơ Trầm gia ở ngay trước mắt, lập tức mở cho ta Khải Ngự Thù Thiên Hoàng, giúp ta giết địch.

...

Lãng phí nhiều nước miếng, Trầm Côn cuối cùng cũng làm cho Lý Mục an tĩnh lại, bắt quá hần cũng đã lãng phí bảy tám giây thời gian.

Trong bảy tám giây thời gian này!

Một đạo thân ảnh kim sắc so với phản ứng của Trầm Phù Đồ còn nhanh hơn. Thì ra là, Bất Sắc đã sớm phục kích thật tốt, đợi đến khi địch nhân đến liền xuất hiện, hần dựa vào hóa thân Thanh long đao của mình chỉ kém Phương Thiên kích, cũng không sợ quyền cước nhân loại bình thường, nên giành lên trước đối chiến Trương Nguyên.

A di đà phật, phật dạy rằng, con khỉ tới đây!

Bất sắc lấy tốc độ thật nhanh của cỡi nội khổ mẫu hồng của mình, hướng về phía đầu Trương Nguyên chụp tới.

Cái gì vậy?

Trương Nguyên chỉ cảm thấy hoa mắt, một mảnh bóng dáng đỏ rực liền bao phủ đỉnh đầu, sau đó hần thấy rõ ràng đây là một điều xú khí từ nội khổ tản ra, không khỏi giận tím mặt, điên cuồng hét một tiếng:

- Đồ khốn, dám cả gan làm nhục lão phu?

Tiếng nói vừa thoát ra, hai chi linh phù đáng cánh chim của Trương Nguyên điên cuồng tăng tốc vọt hơn mười trượng, che lấy nửa thiên không, mà Bất Sắc cũng không thể tránh né, bị linh phù cánh chim khóa lại bên trong.

Chết đi cho ta!

Trương Nguyên đánh nội khổ mẫu hồng giận điên người, vừa rat ay liền không chút lưu tình, cánh chim trong linh phù đều biến ảo thành từng phiến lưỡi dao, giống như máy xay thịt cắt lấy cổ Bất Sắc.

Đình, đình, đình...

Liên tiếp tiếng kim loại va chạm vào nhau, hăng hà sa số linh phù bao phủ trên người Bất Sắc...Bất Sắc mặc dù là hóa thân của Long đao, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là Hồng Nguyên Vũ Tông, nếu gặp Hồng Nguyên Bắc Địa Vương còn có thể đao thương bất nhập, nhưng bây giờ hắn gặp phải đối thủ tu vi Lam Nguyên đỉnh phong Trương Nguyên, chính là cao hơn so với hắn bốn cấp.

Không hề có chút huyền niệm nào!

Cánh chim trắng trên trời bao vây xuống, đột nhiên, giữa cánh chim bắn ra một đạo huyết quang, mà Bất Sắc thì kêu thảm một tiếng, ngay sau đó thanh âm im bật...

...

#%\$%#! Bất Sắc đi ra ngoài từ lúc nào, hắn không phải là trốn ở sau lưng bàn tăng sao?

Mắt thấy đồ đồ của mình bị giảo sát (treo cổ), đôi mắt Trầm Côn đột nhiên hí nhỏ lại, sau đó hai vai hắn trằm xuống, thân thể tăng vọt lên đến hơn hai thước, trên ngón tay móng vuốt sói sắc bén dài ra...

Ngự thú Thiên Hoàng mở ra, Trầm Côn hóa thành một con hung mãnh Lang Nhân, đồng thời thả ra mấy trăm đầu sói áp trận.

Ngao ô! Từng đợt sói tru vang lên, bầy sói tìm tòi giữa cánh chim của Trương Nguyên, đem Bất Sắc đoạt trở về.

Da tróc thịt bong, cả người đầm máu, Bất Sắc đã bị giảo sát có dạng như con khỉ, vô cùng may mắn khung xương của hắn được tạo thành từ ngũ sắc thạch, bảo hộ lấy nội tạng, kiểm tra hơi thở, vẫn còn thoi thóp một hơi.

“Con khỉ ngu ngốc” Bất Sắc vẫn còn sống, trong lòng Trầm Côn cũng nhẹ thở ra, hắn đem Bất Sắc ném cho A La chăm sóc, còn mình thì chỉ huy bầy sói triển khai, ngăn cản đường đi của Trương Nguyên.

- Ai iu, Trương lão huynh sắc mặt không tệ, gần đây phát tài sao?

Trầm Côn đã khôi phục lại bộ dạng của mình, ngồi trên lưng một con sói, cười hì hì hướng về phía Trương Nguyên vẫy tay một cái.

- Trầm Côn

Tất cả mọi người lặng đi một chút, người Trầm gia muốn tiến đến nói chuyện, Trầm Côn hướng bọn họ khoát tay, ý bảo bây giờ không phải là thời gian nói chuyện, sau đó hướng về phía Trương Nguyên nói:

- Trước không vội đánh nhau, ngồi xuống tâm sự một chút được chứ?

- Ta và ngươi, trong lúc này, có cái gì để nói sao?

Trương Nguyên cười lạnh một tiếng.

- Khẳng định không có chuyện gì để nói!

Trầm Côn cười hì hì gật đầu một cái:

- Chính là ta nói chuyện phiếm, cũng không phải nói với ngươi a!

Rồi chỉ vào Hắc Vân:

- Ta thật không có thói quen cùng chó săn giao tiếp, lão huynh, vẫn là đem chủ tử sau lưng kêu ra đi, ta cùng hắn tán gẫu!

- Ta không có tư cách nói chuyện với ngươi?

Nhất thời mặt Trương Nguyên biến sắc.

- Đúng vậy a, ta nói không sai chứ?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Ngươi không phải đã đầu nhập vào Dạ gia sao? Vậy mà vẫn còn ở đây tự nhân cái gì là cao nhân? Hai quân giao phong chính là Vương đối Vương, đối chiến nhau, hiện tại ta chính là người đứng đầu Trầm gia,

nên chỉ biết đối thoại với người đứng đầu Dạ gia, còn như người...haiz, lão huynh người sắp xếp hảo hảo mà tông chủ không nghe theo, làm cho người phải làm không công, nên để lão bản chúng ta đối thoại, dĩ nhiên là không có người thân phận nô bộc tham dự rồi.

Tặc hòa thượng này miệng lưỡi càng ngày càng cay nghiệt, Trương Nguyên bị hấn bị hấn làm cho tức giận nhân cầu đầy những tơ máu, làm bộ muốn xông lại giết chết Trầm Côn.

- Ta khuyên người tốt nhất là không nên động thủ!

Trầm Côn khoát khoát tay chỉ, tiếp tục nói:

- Trương lão huynh, thân phận người hạ thấp xuống, đầu hấn là không dẫn đi chứ? Vậy thì cố gắng suy nghĩ một chút...người nhìn ta, đại quân Dạ gia đã tới gần, hơn nữa còn chiếm danh phận quốc gia đại nghĩa. Nhưng ta không chút hoang mang, còn dám ở chỗ này nhàn đàm với người, thế này đại biểu cái gì?

Hấn cười cười.

- Đúng vậy, ta không có sợ hãi. Cho nên người tốt nhất người để chủ tử ra mặt cùng ta một chút, nếu không đánh nhau người nhất định không chiếm được ưu thế!

- Oa? Người có lòng tin này chứ?

Trên bầu trời truyền đến một tiếng hỏi rất thản nhiên, người thưởng thức trà trong đình bát giác thân ảnh đứng lên, bề ngoài tuần lãng chỉ khoảng mười mấy tuổi, nhưng đã có niên kỷ hơn trăm tuổi, đúng là Dạ Trung Hành đã gặp từ lâu.

- Vì cái gì không có lòng tin?

Trầm Côn cười to nói:

- Dạ gia các người dám ở chỗ này hoành hành ngang ngược, không phải là ý vào cao thủ cỡ nào sao? Bàn tăng nhân duyên không tốt, nhưng cũng có mấy vị bằng hữu cao thủ, xem ai nhiều cao thủ hơn nào!

- Người thật sự muốn đánh một trận với Dạ gia?

Dạ Trung Hành cười hô hô:

- Công Tôn Viễn, nếu Trầm Côn xuất hiện, người trước hết cùng hấn nói rõ chuyện hôn ước, sau đó cho hấn một chút giáo huấn.

Nói xong hấn ngồi xuống, nâng nhẹ chén trà nhấp một ngụm, lộ ra dáng vẻ tiêu sái.

Hiển nhiên, hấn không để ý lời uy hiếp của Trầm Côn đặt trong lòng.

- Nhị thiếu gia, Công Tôn Viễn lĩnh mệnh.

Công Tôn Viễn ôm quyền lĩnh mệnh, sau đó hướng về phía Trầm Côn vẫy vẫy tay.

- Hiền chất, người ẩn núp ở đây cũng khá lâu rồi phải không? Vậy những lời vừa nãy người cũng đã nghe. Ha ha ha, bá bá cho người một cơ hội, nhặt những mảnh thư trên mặt đất, cầm lấy, có lẽ Hứa bá còn có thể cho người một con đường sống.

Haiz, người Dạ gia các người thật sự không đem ta để trong mắt a!

Trầm Côn ai oán thở dài:

- Ta muốn cùng Dạ Trung Hành nói chuyện. Kết quả Dạ Trung Hành lại phái người ra đây...Được rồi, ta nói cùng với người cũng được.

Chỉ chỉ mảnh thư nhỏ trên đất:

- Thư đã bị xé nát, như bát nước hắt đi sao có thể lấy lại được, Công Tôn lão huynh, tốt nhất ta cho người một phong thư mới.

Nói xong, tay áo Trầm Côn run lên, một trang giấy liền bắn về phía Công Tôn Viễn.

Tốc độ viết chữ của hắn hiện tại nhanh đến khó tưởng, mắt thường khó phân biệt được, tay áo chỉ cần khẽ rung lên một chút, trên trang giấy đã xuất hiện hàng chữ to.

Công Tôn Viễn nhận lấy vừa nhìn, hai chữ to đầu tiên lọt vào tầm mắt rất bất thường - Hưu Thư.

”Công Tôn Y không tuân nữ tặc (*), Trầm gia đặc biệt đuổi ra khỏi cửa, viết giấy biên nhận này làm bằng chứng. Ngày 3 tháng 7 năm 26 Hồng Hi.

Trầm Côn kí tên đóng dấu.

(*) Chuẩn mực đạo đức.

“ ... ”

- Người, người cả gan dám bỏ Công Tôn tiểu thư?

Công Tôn Viễn nghiêng răng nghiêng lợi rống to.

Đúng vậy, ngược lại Trầm Côn lại viết cho Công Tôn Y một phong thư.

Đến lúc này sự tình trở nên vi diệu, Công Tôn Y bỏ rơi Trầm Côn, hoàn toàn có thể nói là giới luật Hoàng Kim Huyết Tộc thánh nữ, Công Tôn gia không mất mặt; nhưng bây giờ biến thành Trầm Côn bỏ Công Tôn Y, thế này lại biến thành Trầm Côn chướng mắt với Hoàng Kim thánh nữ, chủ động đuổi Công Tôn Y ra khỏi cửa.

Ác độc hơn nữa chính là, mở đầu thư Trầm Côn lại viết ‘Không tuân nữ tặc’ bốn chữ này to vĩ tổ bố, nếu lời này truyền đi ra, chẳng phải là làm hổ thẹn cả Hoàng Kim Huyết Tộc, làm vạn dân Cửu Châu mắng bọ họ một câu ‘Tuyển một loại thủy tính dương hoa (*) làm thánh nữ, quả thực mất bị mù rồi?’

(*) Chỗ này tác giả có chú thích nhưng CV cắt mất tiêu rồi. Hình như có truyện tiêu đề như vậy.

- Trầm Côn!

- Đừng kêu toáng lên, ta ở ngay trước mặt ngươi, có thể nghe thấy mà!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Công Tôn lão huynh, lá thư này ngươi đã nhận, chuyện này cứ định như vậy đi, Trầm Côn ta hôm nay bỏ Công Tôn Y, vạn dân Tân Nguyệt thành làm chứng.

Trong lòng Công Tôn Viễn hối hận không thôi, nếu hắn biết Trầm Côn phóng tới là phong thư bỏ Công Tôn Y, đánh chết hắn cũng không dám nhận a!

Nhưng bây giờ tất cả đều đã muộn, Công Tôn Viễn vừa rồi chính mình đã nói, phụ thân thay mặt nữ nhi nhận lấy phong thư, liền đại biểu phong thư có hiệu lực, Công Tôn Y bị bỏ đã biến thành sự thật không thể sửa đổi.

- Thôi được, Công Tôn tiểu thư chịu nhục, ta chỉ có thể lấy máu tươi Trầm gia các người rửa sạch!

Công Tôn Viễn điềm nhiên nói:

- Trầm Côn, ta định để cho các người chút thống khoái, nhưng là các người bức ta...hôm nay, ta sẽ cho Trầm gia các người nhận hết đầy đọa, chết vô cùng không thoải mái!

- Lão huynh, người đang uy hiếp ta sao?

Trầm Côn đảo cặp mắt trắng dã, bỗng nhiên cười nói:

- Tốt lắm, kẻ ngươi uy hiếp, ta có việc của ta...Cha!

Hắn chào Trầm Phù Đồ.

- Vừa rồi người tính thế nào, sau khi phản bội Triệu quốc, chúng ta giờ phải trú thân ở nơi nào?

Trầm Phù Đồ cười mắng:

- Người, đứa ngốc này, chúng ta đi đâu, có thể ở trước mặt địch nhân nói ra sao?

- Ai nha, nhi tử thật đúng là hồ đồ...

Trầm Côn vỗ cái đầu bóng lưỡng:

- Được rồi, bất kể là đi đâu, đều nhanh đi thu thập hành lí, nhớ rõ cần đem theo toàn bộ thứ đáng giá mang đi nha!

Chứng kiến hành vi cố ý nói giỡn này, hành động hoàn toàn không đem mình để trong mắt, Công Tôn Viễn vẫy tay một cái, dẫn Trương Nguyên ngăn cản đường đi người Trầm gia.

- Không vội đi a!

Công Tôn Viễn cười lạnh nói:

- Nhà các người không những là phản nghịch của Triệu quốc, lại càng chọc giận tới Dạ gia quân pháp, Cửu Châu đại lục đã không còn chỗ cho các người dung thân...Hắc hắc hắc, để Trương tông chủ tiễn các người một đoạn đường, xuống âm tào địa phủ an cư lạc nghiệp đi!

- Không chốn dung thân?

Trầm Côn nở nụ cười.

- Lão huynh, vừa rồi trong nhà ta Hầu Tử cùng Bắc Địa Vương đánh cược, vậy chúng ta tiếp tục đổ một lần xem thế nào?

Liếc mắt nhìn quanh ngọn núi lớn:

- Các người đã đem nơi này bao vây sao? Chúng ta liền đánh cược, chỉ cần các người cho chúng ta một ngày để thu thập hành lí, như vậy tới nay trước giờ tý, Trầm gia chúng ta có thể nghênh ngang rời khỏi Tân Nguyệt thành, hơn nữa còn mang đi toàn bộ, người có tin không?

- Việc này...

Công Tôn Viễn liếc mắt nhìn nhìn lên Dạ Trung Hành trên Hắc Vân, không có được câu trả lời thuyết phục, sau đó hắn lại đánh mắt nhìn hiện trường hỗn loạn.

Lúc này đang có mấy vạn binh dân hốt hoảng chạy trốn, đã xảy ra rất nhiều ngộ thương, nếu hắn cường ngạnh phát động cuộc chiến, chỉ sợ ngộ thương tới binh dân chuốc lấy danh như này...

Suy nghĩ một chút, Công Tôn Viễn cười lạnh nói:

- Đổ thì đổ, bất quá cần nói trước rõ ràng, nếu trước giờ tý người chưa đi ra thì thế nào?

- Nếu Trầm gia cho dù một con chó không thoát...

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Đầu bản tăng, bồi cho người.

- Được, ta xem người làm sao có thể rời khỏi.

Công Tôn Viễn lắc mình lui ở một bên.

...

Đại nghiệp Trầm gia, muốn trong một ngày toàn bộ rút lui khỏi Tân Nguyệt thành, điều này quá không thực tế, cho nên Trầm Côn cũng không bắt buộc mang đi toàn bộ mọi thứ, hắn chỉ để Trầm gia mang đi bốn loại: Lương thảo đầy đủ, toàn bộ binh khí áo giáp, đáng giá nhất là mấy xe ngựa châu báu, còn có chính là quan tài Trầm Tín.

Đông môn Tân Nguyệt thành, lúc đêm khuya.

Nhìn Tân Nguyệt thành đã ở hai mươi mấy năm, Trầm Phù Đồ ảm đạm thở dài.

- Haizz, trong vòng một đêm, thế nhưng tình cảnh luân lạc xa xứ, Trầm gia thực bất hạnh!

- Yên tâm!

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Cái cũ không bỏ, muốn phát triển, sẽ phải làm lại từ đầu một cách quyết đoán!
- Làm lại từ đầu? Haizz, nói dễ hơn làm.

Trầm Phù Đồ bắt đầu lắc đầu.

- Trầm gia đã là tội nhân, Triệu quốc sẽ không buông tha, đừng chân ở chỗ nào mới là vấn đề...
- Xích Tiêu thành thế nào?

Trầm Phù Đồ mới nói được một nửa, Trầm Côn đột nhiên hỏi, làm hắn không kịp phản ứng.

- Người nói cái gì, Xích Tiêu thành? Không phải đi Vô Ma Nhai sao?
- Trầm gia bị Triệu quốc theo dõi, chúng ta đi Vô Ma Nhai cũng không còn an toàn nữa.

Trầm Côn cười nói:

- Nhưng mà, nhĩ tử ở Xích Tiêu thành xây dựng một mảnh cơ nghiệp, để đi trước đến Vô Ma Nhai, sau đó cùng nhau di chuyển đến Xích Tiêu thành. Hắc hắc hắc, nơi đó chính là vùng đất tốt...

Trong lúc hai người nói chuyện, Thiết Hòa thượng đã chỉ huy gia tướng trong trang chuẩn bị tốt xe châu báu cuối cùng, sau đó hưng hăng chạy tới.

- Đại ca, tất cả đồ vật đã thu thập xong, người cũng đã đủ.
- Tốt, lên đường thôi!

Trầm Phù Đồ có chút tâm tình sa sút.

- Đi Xích Tiêu thành.
- Lên đường?

Sắc mặt mọi người Trầm gia đột nhiên khó coi, nói lên đường dễ vậy sao, chính là đi như thế nào a, Dạ gia Hắc Vân đang ở bên ngoài, không biết ẩn dấu bao nhiêu cao thủ, một khi chính mình đi ra khỏi cửa thành, sẽ bị những cao thủ này nửa đường đánh giết.

- Xú tiểu tử, ngươi có thật sự nắm chắc đi ra khỏi được Tân Nguyệt thành không?

Thiết Hòa thượng hồ nghi nhìn nhìn Trầm Côn.

- Ai u, nghĩa phụ người không tin tưởng ta sao?

Trầm Côn liếc mắt về phía bốn tiểu tức phụ của Thiết hòa thượng, trêu chọc nói:

- Bốn vị thẩm thẩm, nghĩa phụ không tin ta, các thẩm nói làm sao bây giờ?
- Đánh hắn!
- Đánh hắn!
- Dẹp hắn!
- Khắc hắn

Tứ bào thai xinh đẹp trăm miệng một lời nở nụ cười, bắt quả nhìn ra được, các nàng cũng chỉ miễn cưỡng cười vui, cũng không tin mình có bản lĩnh còn sống mà rời khỏi Tân Nguyệt thành.

- Ai, xem ra các người cũng không tin đây!

Trầm Côn thần bí cười cười.

- Lên đường thôi. Ta đảm bảo, Dạ gia tuyệt đối không dám truy kích chúng ta.
- Thật sự sao?

Mang theo lòng dạ thấp thỏm lo âu, đội ngũ Trầm gia chậm rãi đi ra Tân Nguyệt thành.

Công Tôn Viễn và Trương Nguyên đợi bên ngoài cửa thành, vừa nhìn thấy Trầm Côn dẫn đầu đi ra, cười lạnh một tiếng

- Trầm Côn đến chịu chết đi!

Trương Nguyên lấy ra hai tấm linh phù.

- Ai, từ từ.

Trầm Côn đột nhiên hỏi:

- Lão huynh, người có thể nói với ta một câu thật lòng không? Lần này khổn Trầm gia này, Dạ gia đến tột cùng là xuất ra bao nhiêu cao thủ trên cấp Lam Nguyên?

- Dạ thiếu gia tự mình trấn thủ, ta cùng La Hàn đều đến đây.

Trương Nguyên không kiên nhẫn nói:

- Nhưng đối với đám người nhà người, một mình ta là đủ rồi!

- Uhm, đó chính là ba rồi.

Trầm Côn khẽ gật đầu, cười hề hề thần bí lẩm bẩm:

- Quá ít, không đủ phân lượng nha, để xem làm sao phân phối mới tốt đây?

Nói xong hắn ngẩng đầu lên, làm bộ như vừa mới nghe thấy.

- Ai da, Trương lão huynh người vừa mới nói cái gì? Một mình người, có thể xử lý mọi người chúng ta?

- Người không tin?

- Ách, ta thật sự không tin nổi, bởi vì vừa rồi ta mới tính toán...

Trầm Côn bộ dáng vô tội nói tiếp:

- Đại Bồ Đề tự cao tăng hàng chữ Huyền, hình như có năm người!

- Đại Bồ Đề tự?

Đầu óc Trương Nguyên một trận mơ hồ, ân oán giữa Dạ gia và Trầm gia, có liên quan mảy gì đến sự tình Bồ Đề tự?

- Lão huynh người không rõ sao?

Trầm Côn cười cười, chỉ xa xa ngoài đường cái.

- Ý của ta là, người nếu không nhường đường, có thể bị ngũ đại trưởng lão Bồ Đề tự vây công.

- A di đà phật!

Vừa rút lời, tiếng phật hiệu nổi lên trên đất bằng giống như tiếng sấm, năm thân ảnh áo xám chớp mắt đã đến trước mặt Trương Nguyên, lông mi trắng phiêu phiêu, râu bạc dài xuống tận ngực, năm lão hòa thượng này cung kính hướng về phía Trầm Côn hành lễ.

- Thánh tăng, ta đến vừa đúng lúc, toàn bộ do thánh tăng sai khiến.

- Huyền Đức, Huyền Tâm...còn người nữa, Huyền Khổ?

Trương Nguyên nhận biết ngũ đại cao tăng hàng chữ Huyền, đương trường liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hơn nữa...Thánh tăng?

Năm vị cao tăng Bồ Đề tự, gọi Trầm Côn là thánh tăng?

Nói đùa gì vậy!

Trầm Côn là người bãi độ Thích Già Bồ Đề chuyện này chỉ có ngày đó ở phần mộ tổ tiên Vương gia mấy người biết, Trương Nguyên cùng Dạ gia đều không biết chút nào, cho nên nghe xưng hô này, trong đầu hẳn chính là từng đợt mê muội.

Ngay sau đó, La Hàn từ Hắc Vân Thượng phi thân xuống dưới, ngưng trọng đứng ở bên người Trương Nguyên.

- Sao lại thế này, ngũ đại cao tăng Huyền tự sao lại tới đây?

- A di đà phật, Trương thí chủ, La thí chủ.

Lão hòa thượng cười nhạt một tiếng.

- Xin đừng lấy làm phiền lòng, chúng ta đi chuyến này, chính là phụng theo lệnh thánh tăng, bảo hộ người Trầm gia bình an rời khỏi Tân Nguyệt thành, các vị không làm khó dễ Trầm gia, chúng ta sẽ không làm khó dễ hai vị thí chủ. Nhưng nếu các người dám làm khó dễ Trầm gia...

Huyền Khổ tỉnh tình bá đạo mắng to:

- Bần tăng, liền muốn nhận tấm lòng Bồ Tát, dùng phích lịch (*) thủ đoạn rồi!

(*) Sét đánh thành linh, mạnh và vang lớn.

Trương Nguyên và La Hàn nhìn nhau một lát...

Chết tiệt!

Bọn họ chỉ là Lam Nguyên vũ tông, đơn đả độc đấu, đều không nhất định có thể thắng được bất luận cao tăng hàng chữ Huyền nào. Nhưng bây giờ, hai người bọn họ lại phải đối mặt năm cao tăng hàng chữ Huyền.

- Trương Nguyên, La Hàn.

Dạ Trung Hành cũng từ trên mây đen bay xuống, phát tay nói:

- Các người không phải địch đối thủ của năm vị cao tăng, để ta.

Nói xong, hắt lạnh lùng nhìn lướt qua Trầm Côn.

- Có thể mời tới năm đại cao tăng, Trầm Côn, ta đánh giá thấp người.

- Thật không?

Trầm Côn mỉm cười, gọi người nhà Trầm gia tiếp tục lên đường...

Đi được một đoạn đường, phía sau truyền đến từng đợt tiếng oanh minh, xoay người lại nhìn, năm đại cao tăng đem Dạ Trung Hành vây ở giữa, đánh tới thiên địa biến sắc, cửa thành Tân Nguyệt thành sụp đổ.

Không thể không nói, thực lực của Dạ Trung Hành quả nhiên bí hiểm, chỉ đánh mười mấy chiêu, hẳn liền nhìn ra bản thân tuy rằng vô pháp đánh bại năm đại thánh tăng, nhưng tuyệt đối có thể ngăn chặn năm người này. Liền dặn dò nói:

- La Hàn, Trương Nguyên, ta thu hút năm đại thánh tăng, các người tiếp tục truy kích Trầm Côn.

- Tuân lệnh.

La Trương hai người phi thân đuổi theo đội ngũ Trầm gia.

- Ôi chà, hai vị lão huynh tại sao lại tới đây thế?

Trầm Côn không nhận được phát tay một cái.

- Ta khuyên các người đi đi thôi, nếu không sẽ có phiền phức đấy.

- Phiền phức gì?

Trương Nguyên cười lạnh nói:

- Năm vị thánh tăng của Đại Bồ Đề tự đã là thế tục cao thủ hiếm thấy người còn có thể đưa tới cao thủ mạnh hơn sao?

- Nghe ý tứ của người...Chắc chắc, tựa hồ, ta không bằng năm con lừa ngốc của Đại Bồ Đề tự sao?

Một thanh âm sắc bén yêu dị truyền vào tai Trương Nguyên.

Một người thanh niên dung mạo trẻ trung, lộ ra tà khí nồng đậm đứng ở ven đường, đang cười dài đánh giá Trương Nguyên.

- Luyện, Luyện Xích Hào?

Trương Nguyên liếm liếm môi khô khốc, vội vàng cười trừ.

- Luyện ngục chủ, cơn gió nào đưa ngài đại giá quang lâm Tân Nguyệt thành vậy?

- Ta mệnh khổ, bị người nhờ chuyện chung thân mà thôi.

U oán trừng mắt nhìn Trầm Côn, Luyện Xích Hào hô:

- Người muốn ngăn cản Trầm gia có đúng không? Chắc chắc, vậy thì tới đi.

- Luyện ngục chủ nói giỡn, ta, ta sao dám cùng ngài động thủ?

- Vì sao không dám chứ?

Luyện Xích Hào cười tà ác.

- Dưới truyền thuyết hồi La Trương. Trương Quế người chính là cường giả gần bằng với tứ đại truyền thuyết bọn ta, còn không dám đánh với ta một trận sao?

- Luyện ngục chủ lại nói giỡn, lời này đều là bọn tục nhân nói bậy. Ta đâu dám cùng ngài đánh đông.

Nguyên run giọng nói:

- Ta chỉ là một Lam Nguyên vũ tông. Nhưng ngài, ngài hoàn thành lần thứ nhất vũ tông luân hồi, rồi lại thăng lên Lam Nguyên. Ở giữa chính là cách biệt một trời một vực, so với ngài, ta kém rất xa.

- Chắc chắc, coi như người hiểu chuyện.

Luyện Xích Hào tựa hồ rất thích lời nịnh nọt của Trương Nguyên, phát tay một cái.

- Vậy được rồi, nể tình miệng lưỡi người khá ngọt, La Hàn ở lại, người có thể đi rồi.

- Đa tạ, đa tạ.

Trương Nguyên đi theo phía sau đội ngũ Trầm gia, ảo não mà chạy.

La Hàn cũng muốn chạy, nhưng hắn không có sự cho phép của Luyện Xích Hào, hắn đành phải ngơ ngác nhìn Nam Lâm ngục chủ. Trong gió đêm hùu quạnh, vẻ mặt khốc không ra nước mắt.

Bi ai quá mà...

Ông đây chó có một mình đấu Luyện Xích Hào a.

La Hàn sẽ là kết cục gì? Bị Luyện Xích Hào ngũ mã phân thân, hay là bị biến thành yêu thú khôi lỗi? Sau khi Trương Nguyên chạy đi rất xa, trong đầu còn lẩn quẩn vấn đề khó khăn này.

Sau đó hắn thành linh cả kinh: Sai a Luyện Xích Hào nếu là tới bảo hộ Trầm gia. Vậy hắn vì sao để cho mình chạy? Hắn không sợ mình tiếp tục đuổi bắt Trầm gia sao?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên tai có người hỏi hắn.

- Người đang ở đây nghĩ Luyện Xích Hào vì sao thả người đi, đúng không?

- À, đúng.

Trương Nguyên vô ý thức trả lời một câu.

- Khởi cần nghĩ, để ta nói cho người đáp án.

Thanh âm đó chậm rãi nói:

- Luyện Xích Hào sở dĩ buông tha ngươi, là bởi vì ngươi và La Hàn quá yếu.

Quá yếu, đây là logic gì?

- Không rõ?

Thanh âm đó thở dài.

- "Ý của ta là nói, lần này Trầm Côn mời tới cao thủ quá nhiều, cao thủ của Dạ gia ngươi lại quá ít, không đủ để chia phần. Cho nên ta cùng Luyện Xích Hào nói một tiếng, hấn chỉ được ngăn cản La Hàn, mà ngươi... Là con mồi của Ca Thư Ứng Long ta.

Trong sát na, Trương Nguyên hiểu La Hàn bị mình bỏ lại là tâm tình gì rồi...

Bi ai quá...

...

Dưới màn đêm mông lung, đội ngũ Trầm gia chia làm bốn đường rời khỏi Tân Nguyệt thành, rồi lại tụ họp ở gò đất ngoài thành. Đội ngũ khaongr hai ba vạn người cuộn cuộn chạy về phương bắc.

- Tiểu tử thôi, ngươi từ đâu mời được nhiều cao thủ như thế?

Thiết hòa thượng cười ha ha.

- Đại Bồ Đề tự, Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, đại lục số một số hai cường giả đều tới rồi. Ha ha, sao ngươi không mời luôn Vân La tiên phủ tới cho náo nhiệt.

So sánh với vẻ mừng như điên của Thiết hòa thượng, Trầm Phù Đồ suy nghĩ thành thực hơn nhiều, lo lắng nói:

- Mời Phật thì dễ, tiễn Phật thì khó. Côn nhi, con một lần mời nhiều cao thủ như thế, e là phải trả giá rất lớn a.

- Đại ca, lời này của ngươi không đúng rồi.

Thiết hòa thượng cười to nói:

- Một lần mời tới nhiều cao thủ như vậy, là chuyện tốt, chuyện tốt vô cùng. Từ nay về sau Cừu Châu đại lục mọi người đều biết, Trầm gia ta cùng Đại Bồ Đề tự, Luyện Xích Hào, Ca Thư Ứng Long là bằng hữu đáng tin cậy. Ai dám chọc Trầm gia, chính là đắc tội một đồng cao thủ.

- Không tệ, không tệ.

Trầm Phù Đồ mây đen trên mặt liền tan đi, cười to nói:

- Có trận chiến ngày hôm nay, Trầm gia liền không phải lo tương lai nữa.

Nói xong, hấn nhượng mày một cái.

- Đúng rồi, Công Tôn Viễn đâu? Bắt đầu từ lúc thánh tăng Đại Bồ Đề tự xuất hiện, Công Tôn Viễn đã mất hút, các cao thủ khác trên mây đen của Dạ gia cũng không thấy, chúng đi đâu?

- Chúng...

Trầm Côn tắc lưỡi.

- Chắc là lạc đường rồi?

Hả?

Công Tôn Viễn không phải trẻ con, lại ở Tân Nguyệt thành hai mươi năm rồi, hấn sao có thể lạc đường?

Chúng thật là lạc đường.

Chình là trong sơn dã cách đội ngũ Trầm gia không tới ba dặm, Công Tôn Viễn, mấy mấy cao thủ Dạ gia từ trên mây đen đều ngơ nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên cao giọng hô lớn.

- Cứu với. Nhị thiếu gia, chúng ta lạc đường rồi.

Rất mất mặt, nhưng chúng không thể không hô... Hóa ra sau khi Ca Thư Ứng Long ngăn cản Trương Nguyên, Công Tôn Viễn không tin Trầm Côn còn có thể mời ra cao thủ gì, liền dẫn các cao thủ Dạ gia khác tiếp tục đuổi theo Trầm Côn. Nhưng mà đi qua một sơn đạo, hắn bỗng phát hiện mình không ngờ không nhìn thấy bóng dáng của đội ngũ Trầm gia, lại càng tìm không thấy đường tiến lên.

Việc này có thể sao?

Trầm gia chừng hai ba vạn người, mới chỉ đi chưa được năm sáu phút, sao có thể ngay cả cái bóng cũng không có? Hơn nữa Công Tôn Viễn hẳn chính là một trong những con rắn độc ở Tân Nguyệt thành, con đường ra khỏi thành phải đi hơn một nghìn lần, sao có thể không tìm được đường?

Đang nghĩ ngợi, tiền phương đại lộ đột nhiên bụi mù tràn ngập, từng đợt tiếng gào khóc thảm thiết như ẩn như hiện địa mà truyền đến, đại thụ cỏ dại, núi đá, phế tích ven đường, tất cả đều bị khí tức của âm tào địa phủ bao phủ, tản ra sát khí um tùm...

Một thành viên Dạ gia bình tĩnh, đây không phải là lạc đường, mà là Kỳ môn độn giáp trận của phong thủy sư.

Đúng, đây là loại trận pháp ác độc nhất, có thể đem bọn mình vậy sống.

- Chẳng lẽ, Trầm Côn mời đến cả Thiên Cơ môn chủ Kha Tây?

Công Tôn Viễn tuyệt vọng nhìn bầu trời.

Chỉ thấy trên trời đêm, vàng trắng kia biến thành một khuôn mặt quỷ khí um tùm, hướng về chúng cười mỉm, không phải Thiên Cơ môn chủ Kha Tây thì là ai.

- Ha ha, hóa ra tiểu tử người mời tới cả Kha Tây.

Trong đội ngũ Trầm gia, nghe nói Kha Tây cũng ở phụ cận Tân Nguyệt thành, Thiết hòa thượng cười ngửa tới ngửa lui.

- Quá độc ác, người đây là muốn đuổi tận giết tuyệt, không đem làm cho Dạ gia toàn quân bị diệt liền quyết không bỏ qua a.

- "Ô kìa, nhìn cha nuôi nói kìa, Dạ gia báo hại chúng ta mấy vạn người xa xứ, nếu không tàn nhẫn một chút với chúng thì Trầm gia có thể sẽ lỗ lớn.

Hai người đang nói đùa, gia tướng dò đường ở phía trước chạy tới, nhìn Trầm Côn một cái.

- Đại thiếu gia, phía trước có chút cổ quái, ngài có...Đi xem không?

Đại Triệu hoàng thất và Dạ gia đã bị giải quyết, còn có thể có cái gì cổ quái? Trầm Côn hí mắt, hẳn để A La đi trước đội ngũ Trầm gia, mình thúc ngựa đi tới địa điểm theo lời gia tướng.

Đây là một khe sâu u ám, Kỳ môn pháp trận của Kha Tây cũng kéo đến tận đây. Chỉ thấy khe sâu bị che bởi một tầng mây đen dày đặc, phía dưới hình như có một con sông nhỏ, phát ra tiếng nước chảy róc rách, còn có tiếng đàn bà khóc lúc có lúc không.

- Cứu với, cứu với...

- Ai ở phía dưới.

Trầm Côn giương giọng quát.

- Là Trầm Côn à?

Người ở phía dưới nghe được tiếng của Trầm Côn, kinh hãi hét lớn:

- Sư huynh, mau cứu ta, ta là Lạc Trần, Triệu Lạc Trần.

Trầm Côn xoay người đánh ngựa đi ngay: Trước tiên không nói Triệu Lạc Trần vì sao lại ở đây, cha nàng ta Bắc Địa vương không để ý tới tình nghĩa đồng minh, làm cho Trầm gia suýt nữa cùng đường. Vậy Trầm Côn có lý do gì để đi cứu Triệu Lạc Trần không?

Trầm gia hôm nay đi khỏi, không chỉ mất đi đất đai tổ tông lưu lại, còn có việc buôn bán linh phù không biết có thể mang đến bao nhiêu tiền bạc, địa vị Tân Nguyệt đệ nhất thế gia không biết quyền quý bao nhiêu. Nhưng khoản này đều phải tính cho Bắc Địa vương một phần, cứu Triệu Lạc Trần? Trầm Côn không có hứng thú làm tiện nhân.

Crac, crac, carc, tiếng vó ngựa của Trầm Côn truyền ra rất xa. Triệu Lạc Trần còn tưởng Trầm Côn đang tìm đường cứu nàng ta, gấp đến mức hét lớn:

- Sư huynh, người đi nhầm hướng rồi, ta ngã vào trong suối, tới mặt này cứu ta.

Nói xong, nàng ra sức leo ra khỏi khe sâu, khắp khiêng cuối cùng cũng đuổi theo Trầm Côn.

Nha đầu này hình như vừa trải qua một cuộc đại chiến, áo giáp trên người siêu vẹo, quần áo xộc xệch, binh khí giấy bút vốn nên ở trên thắt lưng cũng không thấy nữa. Mà đuôi phải của nàng ta hình như bị thú cắn, một mảng huyết nhục mơ hồ, đang phun máu đầm đìa...

Chính là hướng Triệu Lạc Trần chạy đi, Trầm Côn còn thấy được lờ mờ mười mấy cỗ thi thể, đều là tuyệt diệu kỳ sĩ tinh nhuệ nhất của Bắc Địa vương. Bên cạnh thi thể của họ còn có mấy cái rương lớn, trong đó có một cái bị bung nắp để lộ ra vàng bạc châu báu và mấy hồ sơ bọc da.

Nhìn tiểu nha đầu chật vật tới mức này, lòng Trầm Côn đột nhiên mềm ra, dừng bước.

- Cuối cùng cũng gặp được người rồi...

Triệu Lạc Trần bật khóc, sau đó nàng ta hình như nhớ ra gì đó, quay về phụ cận thi thể của tuyệt diệu kỳ sĩ, nhặt lên phần dầy bọc da trâu đó, run rẩy đưa đến trước mặt Trầm Côn.

Tiểu nha đầu quệt lệ trên mắt, cười vô cùng ngây thơ:

- Sư huynh, đây là của Trầm gia các người, ta cướp về cho người đấy.

189. Chương 187: Điều Quang

- Người quay lại là để đưa mấy thứ này cho ta?

Trầm Côn lui về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn Triệu Lạc Trần.

- Ân!

Triệu Lạc Trần gật đầu.

Cho đến lúc sáng nàng vẫn không hề biết hoàng thất Đại Triệu liên kết với Dạ gia bán đứng Trầm gia, tới lúc Bắc Địa Vương cùng Yến Sơn Hầu đột nhiên trở mặt Triệu Lạc Trần mới chợt hiểu thì ra phụ thân nàng không phải đến giúp Trầm gia tế tổ, mà là để hại Trầm gia!

Như vậy sao được!

Khi còn ở đất hoang châu, Trầm Côn đã đáp ứng giúp nàng nói tốt vài câu trước mặt thánh tăng, thỉnh thánh tăng nhận nàng làm đồ đệ, thậm chí, nàng còn đổi giọng gọi Trầm Côn một tiếng sư huynh, bây giờ phụ vương đột nhiên trở mặt, giấc mộng bá chủ của nàng chẳng phải sẽ tan thành mây khói sao?

Hơn nữa sau mấy lần bị Trầm Côn giả dạng lão hòa thượng mắng mỏ, Triệu Lạc Trần nhớ kỹ những lời Trầm Côn dạy, cũng đến những nơi nghèo khổ sinh sống một thời gian, từ những bình dân học được một số đạo lý đơn giản, nàng bây giờ vẫn chưa nhận định được những việc hoàng thất Đại Triệu làm là đúng hay sai, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy ba đời Trầm gia vì quốc gia chinh chiến, một gia tộc hết lòng cống hiến cho quốc gia như thế không thể bị chà đạp, cho dù kẻ xâm phạm có là Dạ gia quyền thế ngang trời đi chăng nữa...

Cho nên sau khi rời Tân Nguyệt thành, Triệu Lạc Trần cùng Bắc Địa Vương tranh cãi một hồi, sau đó nàng lấy trộm phần lợi tức mà Trầm gia nên được đưa tới cho Trầm Côn.

Có thể lúc đó Kha Tây đã phát động kỳ môn trận pháp, cả Tân Nguyệt thành đều bị quỷ khí bao phủ dày đặc, Triệu Lạc Trần cùng mười mấy người lính đi theo sơn đạo được một đoạn ngắn liền bị lạc trong vùng núi mờ mịt, hơn nữa yêu thú các vùng hoang dã phụ cận đã sớm tiến đến gần Tân Nguyệt thành, một thiên chi kiều nữ hoàng thất Đại Triệu như nàng, bất tri bất giác bị mấy con yêu thú theo dõi...

- Phù, ta đại chiến cùng yêu thú Bodo một hồi lâu, cuối cùng bị ngã xuống khe sâu, tùy tùng theo ta đều chết trận...

Triệu Lạc Trần thở hổn hển nói:

- Nhưng vẫn may, những vật này không bị mất, đây đều là những thứ cần đem đến cho người!

- Nha đầu ngốc này!

Trầm Côn bắt đắc dĩ buông thông hai tay:

- Bách Bảo Trai vốn là sản nghiệp của hoàng thất Đại Triệu, người mang đến giấy tờ cơ mật của Bách Bảo Trai, ta dám động đến sao? Mỹ nữ à, Trầm gia dù sao cũng đã phản bội rời khỏi Triệu quốc, là tử địch của Bách Bảo Trai đó!

- Ta vất vả lặn lội mang mấy thứ này cho người...

Triệu Lạc Trần chờ người ra:

- Là vô ích sao?

- Không phải như vậy!

Nàng cố gắng cười tự an ủi, cố chấp nói:

- Sư huynh, người không biết tình huống Bách Bảo Trai, Thiên niên Bách Bảo Trai đã sớm tách khỏi hoàng thất rồi, hiện tại Đại đương gia của Bách Bảo Trai là Triệu Vô Cực! Ta nghe cha nói, Triệu Vô Cực vốn là người có hy vọng thừa kế vương vị nhất, có điều ngai vàng của lão bị đệ đệ cướp mất, lão và Triệu vương là cừu nhân, nên lão nhất định sẽ ủng hộ người.

Nói như vậy, việc làm ăn giữa Trầm gia cùng Bách Bảo Trai còn có thể tiếp tục?

- Vậy đa tạ người!

Trầm Côn đưa tay tiếp nhận túi da trâu, chỉ chỉ vết thương trên đùi Triệu Lạc Trần:

- Giờ người có kế hoạch gì chưa? Về nhà hay là đi đâu?

- Ta làm trái lời phụ vương, không dám về nhà...

Triệu Lạc Trần hai mắt đỏ hoe, nhỏ giọng nói:

- Người có thể dẫn ta đi gặp sư phó lão nhân gia được không? Lạc Trần, Lạc Trần nhất định nhất định phải báo lão nhân gia làm sư phụ!

Nàng vẫn còn tin tưởng cái lão hòa thượng kia thực sự tồn tại sao?

Ai...

Nha đầu kia bị mình lừa đến thăm, thôi đi, thôi đi!

Trầm Côn đột nhiên cảm giác được cừu hận với Lan Vân Sơn hóa ra cũng không đến nỗi khắc cốt ghi tâm, hần ném cho Triệu Lạc Trần một lọ thuốc cầm máu của Huyền Sĩ, nói:

- Uống thuốc này vào, năm phút sau vết thương sẽ khỏi hẳn, sau đó đi cùng ta!

- Đa tạ sư huynh!

Triệu Lạc Trần nhoẻn miệng cười, nắm lấy tay Trầm Côn, trèo lên chiến mã của hắn, sau đó nàng dựa vào lưng Trầm Côn, chậm rãi khép mi mắt lại, chỉ chốc lát đã yên lặng ngủ say...

Nha đầu kia đã quá mệt mỏi.

Cảm giác sau cổ truyền đến hơi thở nhẹ của Triệu Lạc Trần, toàn thân Trầm Côn bỗng run rẩy, hắn hung hăng quát một roi thật mạnh, lệnh cho chiến mã phi nước đại phóng đi.

Trầm gia đã bình an, nhưng hắn còn có quá nhiều chuyện cần phải xử lý, như chuyện của Đại Bồ Đề tự, Trầm Côn nhất định phải thay bọn hắn đi Đông phương một chuyến, tìm theo tung tích mơ hồ của Thích Già Bồ Đề đã chuyển kiếp; sau đó là hai đại truyền thuyết và vết thương thần bí trên người Bắc Đẩu, Trầm Côn hắn cũng phải nghĩ cách trị khỏi...

Trong lòng tâm sự trùng trùng, Trầm Côn cười chiến mã phóng như bay theo hướng dẫn của Cổ Nguyệt Hà - nếu không có lão Cổ chỉ đường Trầm Côn cũng không có bốn sự thoát khỏi khu vực kỳ môn độn giáp này.

‘Lại nói, Cổ lão huynh hóa ra có giúp ích rất lớn, bản tăng có nên đối xử với lão tốt hơn một chút không?’

Nhận ra tác dụng của Cổ Nguyệt Hà, lại thấy gần đây lão Cổ thường xuyên bị ngược đãi, Trầm Côn cảm thấy thực có lỗi với lão tổ Thiên Cơ môn này. Huống hồ sau khi tới Xích Tiêu thành, còn cần Cổ Nguyệt Hà hỗ trợ thăm dò phong thủy, quy hoạch kiến trúc, xây dựng một tòa thành mới cho Trầm gia, cho nên Trầm Côn đã sớm tính toán, sau này mỗi tháng sẽ đặc biệt cấp cho Cổ Nguyệt Hà được ra ngoài năm ngày hóng gió...

Đang mải nghĩ, Trầm Côn bỗng nhiên ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trong không khí.

Hắn nhìn sang ven đường, thấy một lương đình hình tứ giác tọa lạc trên sườn núi, bên dưới lương đình phẳng phất mây bay, phong cảnh thanh sơn thủy tú hữu tình, đúng là một trong những thánh địa nổi tiếng thành Tân Nguyệt, Phù Vân đình.

Yến Nan Quy nói hắn tại Phù Vân đình chờ mình, mùi rượu nhàn nhạt này, chẳng lẽ là hắn thật sự ở đây bày tiệc rượu?

- Đồng hành cùng mỹ nhân, ngắm giang sơn thắng cảnh, Trầm tướng quân thật là có nhã hứng!

Trong Phù Vân đình quả nhiên vang lên thanh âm của Yến Nan Quy.

Hắn đang nằm trên một cái ghế dựa trong đình, bốn thị nữ áo trắng hầu hạ xung quanh, nàng thì bóp vai, nàng bóp chân, nàng bón nhỏ, nàng rót rượu, mà Thiết kích danh chấn thiên hạ tùy tiện bị đặt ở một góc đình.

- Ai u, hóa ra Yến lão huynh vẫn một mực chờ ở đây sao?

Trầm Côn xuống ngựa, cười hì hì tiến vào lương đình, chấp tay nói:

- Mới rồi thật phải cảm tạ Yến lão huynh hạ thủ lưu tình, bằng không, tên Hầu Tử đồ đệ của ta chắc đã đi gặp Phật tổ rồi.

- Trầm tướng quân khách khí rồi!

Yến Nan Quy mỉm cười, chỉ vào ghế nằm đối diện nói:

- Mời ngồi, ta từ lâu đã muốn được đàm đạo cùng Trầm tướng quân.

- Hắc hắc, có chuyện gì lão huynh cứ nói đi!

Trầm Côn cười híp mắt ngồi xuống, cùng Yến Nan Quy thuận miệng nói chuyện phiếm.

Không thể không nói, Yến Nam Quy bác học vô cùng, thiên văn địa lý, y khoa tạp bói, cơ hồ không môn nào, không một đề tài nào có thể làm khó hắn. Nói vắn về một chút, hắn chính là loại mở miệng thành thơ, nhân vật vô cùng thích hợp để cùng đối ẩm.

Hàn huyền hồi lâu, ấn tượng của Trầm Côn về Yến Nan Quy thay đổi rất nhiều, nhện không được cười nói:

- Lão huynh, ta xem nhân phẩm lão cũng không kém, như thế nào lại bị người ta mắng là Đại Triệu đệ nhất quyền thần, gian thần số một?

- Trầm tướng quân không phải đã nói đúng đáp án rồi sao?

Yến Nan Quy mỉm cười, chỉ vào ngực mình nói:

- Ta là Đại Triệu đệ nhất quyền thần, quyền thần, một chữ quyền rước lấy bao nhiêu phiền nhiễu? Từ xưa đến nay, có quyền thần nào được ca tụng khắp thiên hạ, hay là bị cả thiên hạ phỉ báng?

Dừng lại một chút lại bổ sung thêm:

- Quyền thần nếu không muốn bị người đời phỉ nhổ, chỉ trừ phi càn lên một bước, từ quyền thần biến thành quân thượng...Đến lúc đó, sách sử nắm trong tay, muốn được ca ngợi hay phỉ báng, chỉ là chuyện cỏn con.

Từ hạ thần trở thành quân thượng, tay nắm sách vở sử xanh...

Trầm Côn cẩn thận suy nghĩ hai câu này, cười nói:

- Lão huynh, người nói lời này với ta, có phải là tới tìm ta, muốn lôi kéo ta cùng người cướp ngôi hay không?

- Tướng quân có hứng thú sao?

Yến Nan Quy thản nhiên nhìn Trầm Côn, không che dấu dã tâm trắng trợn, cái tên Yến Sơn Hạo này, quả nhiên là có tâm tư cầu ta giúp hắn cướp ngôi!

- Ai nha, chuyện cướp ngôi cơ mật như vậy, lão huynh sao lại nói với ta?

Trầm Côn giả ngu nói:

- Người không sợ ta tiết lộ chuyện của người ra ngoài sao?

- Tướng quân sẽ không tiết lộ, mà dù người tiết lộ chuyện này ra ngoài, liệu có người nào tin phần đồ Triệu quốc chứ?

Yến Sơn Hạo cười cười:

- Tướng quân nên lo lắng đề nghị của ta chút ít, thử nghĩ xem, chúng ta liên thủ, bên trong do ta làm chủ, liên lạc với quân đội chư hầu các nơi của Triệu quốc; người làm chủ bên ngoài, lôi kéo hai đại nhân vật Luyện Xích Hạo và Ca Thư Ứng Long ủng hộ, đến lúc đó trong ngoài phối hợp, lật đổ giang sơn Đại Triệu dễ như trở bàn tay!

Mẹ nó chứ!

Nói đến mức này, Trầm Côn có muốn làm bộ giả ngu cũng không được nữa!

Trong lòng hắn tràn ngập ai oán, đây có khác nào kẻ đầu sai bị thúc giục, bản tăng chỉ là một tên hòa thượng tham tiền, chưa từng nghĩ đến việc thay đổi triều đại...Yến Sơn Hạo cũng thật là, chẳng lẽ hắn lại nghĩ, chỉ bằng nhân tình tha người của hắn, có thể khiến bản tăng cùng hắn tạo phản sao?

- Hắc hắc, xin lỗi lão huynh, ta đối với âm mưu cướp ngôi không có hứng thú!

Trầm Côn nhanh chóng cự tuyệt.

- Người không có hứng thú?

Yến Nan Quy xoa xoa trán, chậm rãi nói:

- Nếu những lời vừa rồi của ta không phải là mời, mà là mệnh lệnh thì sao?

- Lão huynh người nói đùa gì vậy? Ta không phải bộ hạ của người, người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?

Trầm Côn có điểm mất hứng.

- Chỉ bằng năm chữ: Bắc Đẩu, thú hoàng ấn!

Yến Nan Quy ảm đạm mỉm cười.

- Người nói cái gì?

- Bắc Đẩu, thú hoàng ấn!

- Ai u, lão huynh, người chơi đùa lớn rồi...

Trầm Côn mồ hôi lạnh túa ra, hắc kỵ sĩ Bắc Đẩu Thiên Quyền đã đề cập với hắn một lần, Bắc Đẩu thú hoàng ấn, chính là độc môn ấn tín của “Chủ thượng”!

Yến Nan Quy sắc mặt nghiêm túc hẳn, cười nói:

- Giang sơn xã tắc, có thể lấy ra để nói giỡn sao? Trầm tướng quân, hiệp trợ ta lấy được giang sơn Đại Triệu, đây là mệnh lệnh từ Bắc Đẩu thú hoàng ấn...Người sẽ không quên Bắc Đẩu thú hoàng ấn là cái gì chứ? Bắc Đẩu Thiên Khu?

Bắc Đẩu Thiên Khu!

Nhẹ nhàng thốt ra danh hiệu của Trầm Côn, Yến Nan Quy bỗng đứng lên.

Một giây sau, bốn tỳ nữ lấy ra từ dưới ghế nằm một cái thùng to, sau đó mở ra, lấy ra một bộ áo giáp cùng áo khoác ngoài màu đen, từng kiện, từng kiện khoác lên người Yến Nan Quy.

Chỉ ba mươi giây, Yến Nan Quy biến thành toàn thân hắc giáp, cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, sát khí lạnh lẽo trên người hắn ào ạt tỏa ra.

- Thủ lĩnh!

Yến Nan Quy quỳ gối dưới chân Trầm Côn, giáp trụ trên người va đập lách cách, nói:

- Ba tháng trước, Bắc Đẩu Diêu Quang chết trong tay nhân thủ Đông ca của Hoàng Kim Huyết Tộc, chúa thượng ban ân, lệnh cho ta thay thế vị trí của Bắc Đẩu Diêu Quang, cùng sáu vị tiền bối các ngài hợp thành Bắc Đẩu Thất Tinh thần...Từ nay về sau, ta là Bắc Đẩu Tinh thứ bảy dưới trướng của ngài, Bắc Đẩu Diêu Quang!

Nói xong, khuôn mặt hắn sau lớp giáp che mặt lộ ra vẻ cười lạnh khinh thường, cùng một đôi mắt tràn ngập dã tính...

Cái gì mới gọi là buồn cười? Chính là trong khi người mơ mơ hồ hồ cái gì cũng không biết, người ta đã quỳ dưới chân người, một câu tung hô vạn tuế, hai câu hô thủ lĩnh tại thượng, nâng người lên thành chúa tể cấp cao mà người người ngưỡng vọng, khiến người nghĩ rằng chỉ cần hô một tiếng là vạn vạn anh hùng thiên hạ nghe theo.

Đương nhiên, Trầm Côn không bao giờ cho mình chính là minh tinh nổi tiếng trong truyền thuyết, cho nên sau khi Yến Nan Quy quỳ xuống, đầu óc của hắn nhanh chóng tỉnh táo lại.

Được rồi, bản tăng cần cẩn thận suy ngẫm lại một chút.

Điều có thể khẳng định đầu tiên chính là: Trên đại lục có một tổ chức phi thường thần bí, hơn nữa còn phi thường cường đại, trước mắt chưa ai biết kẻ đứng đầu là người nào, tạm thời gọi hắn là chủ thượng.

Chủ thượng này dưới tay có rất nhiều cường giả, trong đó người mà Trầm Côn quen thuộc nhất là Bắc Đẩu.

Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang, chính là tên các ngôi sao thuộc về Bắc Đẩu thất tinh, không nghi ngờ gì, Trầm Côn chính là Bắc Đẩu Thiên Khu đứng ở vị trí thứ nhất, cũng là kẻ mạnh nhất trong bảy người. Mà ngay từ ngày mồng ba tháng mười hai năm trước, Cửu Châu Trầm Côn phụng mệnh phá hủy các di tích giả thần, làm bị thương nhiều cường giả nổi danh trên đại lục, tạo ra sự kiện ngày Thần diệt nổi tiếng trong lịch sử.

Mặt khác là...

Là không có mặt khác, vì hiểu biết của Trầm Côn về vị chúa thượng nào đó chỉ có thế.

- Ách, người trước tiên để cho ta suy nghĩ một chút!

Trầm Côn chỉ vào Yến Nan Quy:

- Ý của người là ta chính là Bắc Đẩu Thiên Khu, cùng sáu người khác hợp thành Bắc Đẩu Thất tinh sao?

- Đúng vậy!

Yến Nan Quy trầm giọng nói.

- Có điều ba tháng trước, vị thứ bảy trong Bắc Đẩu thất tinh là Bắc Đẩu Diêu Quang đã bị Đông Ca thủ tiêu,

Trầm Côn mở to hai mắt nói:

- Cho nên người thay thế vào vị trí của Diêu Quang, bây giờ trở thành bộ hạ của ta, nên người phụng mệnh đưa tin cho ta!

- Ngài nói hoàn toàn đúng!

Yến Nan Quy nở nụ cười.

- Chậm đã, đừng cho là đúng vội, ta cho rằng trong này đã có vài sai sót!

Trầm Côn vỗ vỗ cái đầu bóng lưỡng của mình:

- Chẳng lẽ chủ thượng còn không biết sao? Ta, Bắc Đẩu Thiên Khu đã bị mất trí nhớ, đến cả võ công cũng quên mất! Ta hiện nay chỉ là một người bình thường, một Hồng Nguyên Vũ tông bình thường mà thôi!

- Chủ thượng đã biết!

Yến Nan Quy nghiêm mặt nói:

- Bất quá chủ thượng nói, ngài tuy rằng đã quên hết, nhưng với khả năng của ngài một ngày nào đó ngài sẽ nhớ lại, trở lại là Bắc Đẩu Thiên Khu, một kiếm tung hoành Cửu Châu, kinh hồng tam kiếm của ngài, chém qua Thiên Môn, giết chết hết chư thiên thần phật!

- Lão huynh đừng dùng ngữ khí khoa trương như vậy được không!

Trầm Côn thực sự sợ hãi. Phá Thiên môn, giết Thần Phật, Cửu Châu Trầm Côn trước kia toàn làm những việc kinh thiên động địa như vậy sao?

Được rồi, vốn là Yến Nan Quy cũng không hay nói giỡn, Cửu Châu Trầm Côn trước kia thật sự đã từng phá Thiên môn, giết thần phật, bất quá mấu chốt là, Trầm Côn chính là Trầm Côn, nhưng hắn không phải là Cửu Châu Trầm Côn ấy, nên hoàn toàn không nhớ được 'chính mình' đã từng làm những gì!

- Mẹ nó chứ!

- Thủ lĩnh, người đùa như vậy không buồn cười chút nào,

Yến Nan Quy cười nói:

- Ngài hẳn là minh bạch, bộ hạ của chủ thượng chỉ có hai loại kết cục, một là suốt đời dốc sức vì ngài, hai chính là chết!

- Mẹ nó chứ! Có phải ta đã gia nhập cái tổ chức tà giáo gì đó rồi không!

Trầm Côn chán nản vỗ vỗ lên cái đầu bóng lưỡng.

Hắn đại khái đã hình dung được mọi việc như sau: Cửu Châu Trầm Côn quả thật không phải là kẻ vô dụng giống như biểu hiện bên ngoài, mà thật ra từ lâu, hắn bằng võ công cường đại đã gia nhập một tổ chức thần bí, hơn nữa còn trở thành thống lĩnh của Thất tinh thần, chuyên vì chủ thượng chinh chiến khắp nơi, làm ra rất nhiều sự kiện oanh oanh liệt liệt.

Mà bây giờ, chủ thượng truyền cho hắn mệnh lệnh mới, muốn Trầm Côn hắn hiệp trợ Yến Nan Quy thôn tính giang sơn Đại Triêu.

- Lão huynh, ta có thể kháng lệnh không?

Trầm Côn nói xong cũng liền lắc đầu:

- Yên tâm, yên tâm, ta biết, chống lại mệnh lệnh của chủ thượng thì chỉ có con đường chết, nhưng ta có thể hỏi một câu không? Vì sao chủ thượng lại muốn thôn tính giang sơn Đại Triệu?

- Đây là đề nghị của ta,

Yến Nan Quy ngoan ngoãn hỏi đáp:

- Ta cho rằng, phía bắc Triệu Quốc dựa vào đất hoang châu, vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu, chỉ có hoàn toàn nắm giữ được Triệu Quốc, kế hoạch lớn của chủ thượng mới có thể thực hiện!

Rất sáng suốt, Trầm Côn không có hỏi kế hoạch lớn của chủ thượng rốt cục là gì, hần nghĩ nghĩ, rồi tùm tùm cười nói:

- Được rồi, vì kế hoạch lớn của chủ thượng, xem ra ta phải giúp người soán ngôi đoạt vị, nói đi, ta nên làm thế nào?

- Bước đầu tiên, thỉnh thủ lĩnh giao mấy phong thư này cho Ca Thư Ứng Long cùng với Luyện Xích Hào, cũng xin nhờ ảnh hưởng của ngài, khiến cho hai người đó hiểu rõ nội dung thư tín.

Yến Nan Quy lấy ra hai phong thư, giao cho Trầm Côn, tiếp tục nói:

- Bước thứ hai, thỉnh thủ lĩnh chính hợp binh mã ba nhà Xích Tiêu thành, Vô Ma Nhai, Trầm gia, tập hợp đóng quân tại biên giới phía tây Triệu Quốc bên cạnh Xích Tiêu thành, một khi Triệu Quốc có biến, thủ lĩnh lập tức thống lĩnh quân đội, tiến vào Triệu Quốc, phối hợp hành động cùng thuộc hạ!

- Chỉ có như vậy?

- Trước mắt chỉ có những việc đó thôi!

Nhận hai phong thư, Trầm Côn gật gật đầu:

- Ta hiểu được, người bẩm báo với chủ thượng, ta nhất định hoàn thành mệnh lệnh của ngài.

- Thủ lĩnh anh minh!

Yến Nan Quy đứng lên:

- Hiện giờ đại sự đã định, xin mời đầu lĩnh mau chóng đi thi hành mệnh lệnh!

Ý tứ này chính là, mọi chuyện cần nói đã nói xong rồi, người có thể đi.

Đi?

Trầm Côn quả thật muốn đi, bất quá trước khi đi hần quay đầu lại, liếc nhìn hai mắt Yến Nan Quy sau làn giáp, đột nhiên hỏi:

- Yến lão huynh, người là thuộc hạ của ta đúng không?

- Đúng vậy!

Yến Nan Quy khẽ gật đầu.

- Vậy thì cách nói của người có chút kỳ lạ nha!

Trầm Côn sờ lên cằm:

- Cái gì bước thứ nhất, cái gì bước thứ hai, cái gì ta phải làm cho được, như thế nào nghe lại giống người mới là thủ lĩnh còn ta là thuộc hạ của người đây?

- A!

Yến Nan Quy bật cười nói:

- Thủ lĩnh không phải đã mất trí nhớ rồi sao? Vì thế cấp dưới bắt tài đành phải thay thế ngài, tạm thời định ra một sổ kế sách,

Lại áp sát Trầm Côn nói tiếp:

- Thủ lĩnh yên tâm, một khi ngài tìm lại được trí nhớ, thuộc hạ nhất định là theo ý ngài, hết thảy làm theo sự an bài của ngài!

- À, như vậy cũng tốt, hắc hắc, ta còn tưởng rằng ngươi đã tâm bưng bưng, muốn loại trừ ta, lật đổ vị trí thủ lĩnh Bắc Đẩu thất tinh của ta!

Bỏ lại một câu nhàn nhạt không nóng không lạnh, Trầm Côn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, tay cầm Thiết kích của Yến Nan Quy bỗng nhiên căng thẳng, các miếng giáp trên người cũng rung rung va vào nhau, hiển nhiên hắn vì câu nói của Trầm Côn mà khấn trương.

- Xử lý ngươi, lật đổ vị trí Bắc Đẩu thất tinh của ngươi?

Yến Nan Quy tự giấu nhẹ giọng nói:

- Đề nghị này không tồi, bất quá bây giờ còn chưa phải lúc, địa vị mà ngươi đang có là bằng việc một ngày tàn sát mười ba vị Phật Đà trong Lô Âm tự mà có, cho dù hiện tại mất đi ký ức, chủ thượng vẫn luôn tin tưởng ngươi, mấy vị đầu lĩnh Bắc Đẩu khác cũng luôn tôn kính ngươi, giết ngươi, để ta bị chủ thượng nghi kỵ sao, ư?

Hắn đột nhiên hỏi một câu, xung quanh hắn chỉ có bốn tỷ nữ, hiển nhiên hắn không hỏi bốn thị nữ này.

- Nói rất đúng!

Một tiếng nói đột nhiên phát ra từ Phương Thiên Họa Kích, vũ hồn của Yến Nan Quy thể nhưng có thể xuyên qua Thiết kích tự mình mở miệng mà không cần có lực lượng của Hồn Kinh, Yến Nan Quy thể mà có thể cùng vũ hồn của mình trao đổi! Nan nhân cười liệt mã đồ rục lãnh khốc nói:

- Yến Nan Quy, ngươi có thể hiểu chuyện như vậy đã chứng minh ta không nhìn lầm ngươi! Ngươi so ra kiên nhẫn hơn ta, cũng càng có tâm cao chí lớn, cứ tiếp tục nhẫn nại, sớm muộn cũng có ngày, ta sẽ giúp ngươi xử lý Bắc Đẩu đệ thất tinh, để ngươi trở thành người đứng đầu trong Bắc Đẩu thất tinh!

- Đa tạ!

Yến Nan Quy tao nhã gơ chén rượu lên, tế bái vũ hồn xa xa trong thể nội.

Bất quá, khoe miệng hắn lóe lên nụ cười ngạo mạn.

Trở thành người đứng đầu Bắc Đẩu thất tinh, Ôn Hầu, đây là mục tiêu cao nhất của ngươi sao? Khó trách ngươi cả đời đều bị khuất phục dưới chân người ta, chẳng trách không bao giờ có thể đứng đầu, thành công hay thất bại cũng còn tùy vào ý chí. So với ngươi, ý nguyện lớn nhất của Yến Nan Quy ta là trở thành bá chủ Cửu Châu, ta không chỉ có ý chí, mà còn rất kiên nhẫn nữa.

Nghĩ ngợi một lúc, Yến Nan Quy mệnh lệnh các tỷ nữ lấy ra một cái điện thờ, cúi mặt quỳ trước thần tượng trong điện thờ, hắn âm thầm cầu nguyện.

- Trầm Côn! Ngươi vì cái gì đáp ứng Yến Nan Quy, ngươi sao lại nổi giận cho giặc?

Vừa rời khỏi Phù Vân đình, Lý Mục gầm lên giận dữ, từ U Minh quỷ phủ bay ra.

Cả đời hắn tận trung bảo hộ Đại Triệu vương triều, thế mà bây giờ, Trầm Côn lại muốn giúp đỡ Yến Nan Quy cướp ngôi, đây quả thực là chọc vào điểm tử của Lý Mục hắn!

- Trầm Côn, hôm nay ngươi nhất định phải giải thích cho ta, bằng không dù “Hồn Kinh” của ngươi có lợi hại, có bản lĩnh nắm sinh tử của ta trong tay, ta vẫn muốn đấu với ngươi một trận, thay Đại Triệu vương triều đòi một cái công đạo!

Trong khi Lý Mục đang tức giận như cuồng phong bạo vũ âm ỉ trách mắng, Trầm Côn lại buồn bực bỏ chạy, không nói tiếng nào.

Mà thần kỳ chính là, đang oang oang quát mắng, thanh âm của Lý Mục đột nhiên thu nhỏ lại, nương theo cơn giận không thể phát tác, bỗng nhiên trở thành tiếng thở dài nhỏ như muỗi kêu.

- Nghĩ thông suốt rồi sao?

Trầm Côn đảo cặp mắt trắng dã.

- Ai!

Lý Mục im lặng thở dài.

- Lý lão huynh, người không phải ngu ngốc, hẳn là đã nghĩ ra được ta vì sao lại đáp ứng Yến Nan Quy!

Trầm Côn bắt đầu nói:

- Vừa rồi những lời này mấy Vũ hồn các người cũng nghe được, ta có biện pháp cự tuyệt sao? Ta dám cá rằng, vừa rồi ta chỉ cần thốt lên một tiếng cự tuyệt thôi, chủ thượng sẽ coi ta là phản đồ trong tổ chức, lập tức phái người giết chết ta!

- Vậy người cũng không thể...

- Yên tâm, bản tăng không phải đứa ngốc!

Trầm Côn bĩu môi cười lạnh:

- Thời gian ở đất hoang châu, hắc kỵ sĩ đã lệnh cho ta phục vụ chủ thượng, nhưng ta chẳng những làm không xong, còn tham ô vật phẩm trong nhiệm vụ: Là một bàn tay trong Thiên đạo mật hạp, điều đó chứng minh chủ thượng cũng không phải toàn trí toàn năng việc gì cũng biết, tốt rồi, như vậy đi, lần này cũng vậy, ta lĩnh mệnh rồi, lại không làm việc, đợi cho hẳn không hài lòng lại sai người ra lệnh rồi nói sau!

Lợn chết không sợ nước sôi, đây là giác ngộ trước mắt của Trầm Côn.

Hơn nữa trừ bỏ điều này ra, hẳn còn có biện pháp khác sao? Chẳng lẽ hẳn thật sự bị cuốn vào cái chuyện thay đổi triều đại này?

Sau khi hội họp với người nhà, đội ngũ Trầm gia tụ tập nghỉ ngơi trên một mảnh sơn dã, mà Triệu Lạc Trần còn đang ngủ say sưa, Trầm Côn dứt khoát công nàng vào trường bông của A La.

- Mỹ nữ, ta nhặt được một kẻ bị bỏ rơi, các người đều là nữ, chiếu cố cho nàng một chút, làm phiền người nhà.

Trầm Côn cười híp mắt đem Triệu Lạc Trần ném cho A La, bắt quá chỉ liếc mắt một cái vào Triệu Lạc Trần, A La lạnh lùng nói:

- Trầm Côn, đồ đệ Hầu Tử của người bị Trương Nguyên đánh thương, chưa biết sống chết thế nào, người còn có tâm tư câu dẫn bé gái nhà người ta sao?

- Câu dẫn?

Bỏ qua vết thương đang đau nhức, Trầm Côn trong lòng vừa động, cười tủm tỉm nói:

- Đúng vậy nha, ta đi câu dẫn nữ hài tử, lại còn là quận chúa nữa đó, mỹ nữ sư phụ người có ý kiến gì không?

Bốp!

Một cái gối bay thẳng đến cái đầu bóng lưỡng của Trầm Côn.

- Người còn mặt mũi tìm ta nói ý kiến?

A La tức giận nhấc cái gối thứ hai lên, liền mạng đập tới tấp:

- Người xem người đã làm cái gì? Nam nữ thụ thụ bất thân, thế mà người dám cùng một nữ hài tử cười chung một con ngựa, ôm ấp chạy qua mấy chục dặm sơn đạo...Đường đi gập ghềnh xóc nảy, da thịt ma sát, người thực thích chứ?

- Ai u, xem mỹ nữ nói kia, thích bình thường, thích bình thường thôi...

Trầm Côn thật đúng là cảm thấy được sau lưng vẫn còn cảm giác mềm mại êm ái, mơ hồ vương vấn hơi thở ngọt ngào của Triệu Lạc Trần...

Bất quá thoải mái nhất không phải việc này, điều làm Trầm Côn vui vẻ nhất là: Lần trước hần công Triệu Lạc Trần đi cả chục dặm, A La mặt mỉm cười vui vẻ, giống như đang chúc hai người hạnh phúc, mà lúc này đây...A La phát hỏa, lại còn lấy gối đánh người.

Chuyện tốt, chuyện tốt...

Trầm Côn cũng quơ lấy một cái gối đầu, quay lại chống trả, hai người cứ thế gây loạn trong trường bông.

Ngay khi hai người bọn hần sôi nổi đại chiến, Thiết Hòa Thượng vén màn bước vào, nhìn thấy hai người quần áo xộc xệch, toàn thân dính đầy lông ngỗng trắng xóa, tròng mắt quát:

- Còn ở đây làm gì? Mau đến mà xem đi, Hầu Tử sắp không xong rồi.

- Yên tâm, yên tâm, ta đi xem ngay đây!

Ngoài miệng nói lập tức đến xem đồ đệ, nhưng Trầm Côn còn thuận tay lấy gối đập thêm một cái lên đầu A La.

- Dám đánh lên ta?

A La giận tím mặt, vung chần bông trùm lên người Trầm Côn, sau đó hai tay cầm gối đập như mưa như gió...

- Bà nội nó chứ, các người rốt cuộc có lương tâm hay không?

Thiết Hòa Thượng kinh ngạc ngậy người, vì Trầm gia, Không Sắc bị Trương Nguyên đánh đến mức huyết nhục mơ hồ. Cả Trầm gia lúc này đang ra sức tìm cách cứu chữa cho ân nhân, nhưng trong lúc khẩn yếu quan đầu, cái tên sư phụ Trầm Côn này vẫn còn có thể cùng mỹ nhân cãi lộn, thậm chí còn tươi cười đến mức mắt nhỏ lóe sáng?!?

Còn có A La, nàng ta rõ ràng biết Không Sắc sắp đứt hơi đến nơi, sao lại cùng Trầm Côn náo loạn như thế? Nàng bình thường đâu phải là cái loại vô tâm vô phế như thế a.

- Nghĩa phụ, người về trước đi, con sẽ mời thầy thuốc giỏi nhất đến, cam đoan sẽ không có việc gì.

Trầm Côn cười hì hì khoát tay áo, đẩy Thiết Hòa Thượng ra khỏi trường bông.

- Cái tên Hầu Tử kia lớp da ngoài đã thối rữa, máu chảy ra cả thùng, làm sao mà không có việc gì được?

Thiết Hòa Thượng chỉ hận rèn sắt không thành thép mắng mấy câu, giật cửa trường bông muốn tiếp tục xông vào, chính là vừa mới hé cửa, bỗng thấy một hòa thượng tuần lãng từ trường bông bước ra.

- A di đà Phật, gặp qua tăng hữu.

Hòa thượng kia sau khi đi ra, cười dài nhìn lướt qua cái đầu bóng lưỡng của Thiết Hòa Thượng, khóe miệng mỉm cười giống như gặp được đồng đạo:

- Tăng hữu, bản tăng muốn đi trị thương cho Không Sắc, xin hãy nhường đường.

- Người, người...

Thiết Hòa Thượng khó tin dụi dụi mắt, lão vừa từ trường bông đi ra, không hề thấy bất cứ một hòa thượng nào, hơn nữa, hòa thượng kia tuy rằng dung mạo tuấn tú, nhưng áo cà sa dưới thân lại có vẻ vụn vẹo uốn éo rất lạ, rất có vẻ không phải nhân loại thông thường...Hắn...hắn từ đâu xông ra đây?

- Bản tăng chính là Y sư được Trầm Côn mời đến, xin hãy nhường đường.

Hòa thượng cười nhạt nói thêm lần nữa.

- A...

Thiết Hòa Thượng ngậy người tránh sang một bên:

- Người, người là ai?

- Bản tăng là Huyền Si.

-...

Độc Phật Huyền Si, đây chính là lý do tại sao Trầm Côn có tin tưởng chữa khỏi cho Không Sắc.

Có được tề sư đệ nhất đại lục trị thương cho Không Sắc, lại có “Hồn Kinh” của Trầm Côn bảo hộ cho linh hồn, nói khoa trương một chút, coi như dù Không Sắc có chết xuống âm tào địa phủ, cũng có thể cứu sống lại được, cho nên sau khi cho Huyền Si ra ngoài, Trầm Côn lại thoải mái tiếp tục đùa giỡn với A La.

Mà ở bên ngoài trường bông, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của tuấn mỹ hòa thượng, Thiết Hòa Thượng vỗ trán mình một cái, dứt khoát sải chân đi vào trường bông của mình.

- Các cô vợ nhỏ nhà ta đâu rồi, mau mau ra đây mà xem hòa thượng này,

Lão lớn tiếng gọi mấy cô vợ của mình nói:

- Bà nội nó chứ, từ trường bông của Trầm Côn bước ra một tên hòa thượng mặt trắng siêu cấp đẹp trai, lại còn nói mình là được tề sư đệ nhất đại lục nữa, cả đời ta, còn chưa thấy qua nam nhân nào đẹp trai như hắn nữa!

- Phu quân à!

- Đừng nói giỡn như vậy chứ.

- Chúng ta không tin đâu.

- Trên đại lục này làm gì có hòa thượng nào đẹp hơn phu quân được.

Bốn mỹ nữ cùng bảu thai đang hi hi ha ha chơi mặt chược, đây là trò chơi mà Trầm Côn mới dạy cho các nàng.

- Các người không tin lời ta nói?

Thiết Hòa Thượng tức nghẹn họng, một mạch bước ra khỏi trường bông, lão muốn đi tìm Trầm Côn để hỏi xem Độc Phật Huyền Si tại sao lại xuất hiện ở nơi này, chính là vừa đến gần trường bông của Trầm Côn, lại thấy Độc Phật Huyền Si vẽ mặt nghiêm trọng đi vào, chỉ chốc lát sau, một lão nhân miệng đầy răng vàng trông rất đáng khinh bước ra.

- Thật dọa người a!

Thiết Hòa Thượng mở to hai mắt nói:

- Người, người là ai? Vừa rồi trong trường bông ta đâu có thấy người a!

- Phong phạm của cao thủ chính là không nhiều lời...

Lão già đáng khinh kia đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Thiết Hòa Thượng, buồn bực cúi đầu đi tìm kẻ trọng thương là Không Sắc.

- Bà nội nó, thực là kỳ quái...

Thiết Hòa Thượng lại vỗ vỗ cái đầu bóng lưỡng, vội vàng trở lại trường bông của mình:

- Các bà vợ nhỏ, mau ra đây mà xem, lại có một lão nhân thần bí đi ra từ trường bông của Trầm Côn, cả đời ta, còn chưa thấy có nam nhân nào có phong độ như vậy.

- Phu quân...Người đừng nói dối...Chúng ta không tin đâu...Trên đại lục làm gì có ai có phong độ hơn người chứ...

-Ặc...

Thiết Hòa Thượng vui vẻ ra mặt, lại đi về phía trường bông của Trầm Côn, hắn quyết định: Trong trường bông của Trầm Côn liên tiếp có những nhân vật thần bí đi ra, chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Nhưng lúc đến cửa trường bông, chỉ thấy lão nhân đáng khinh kia cũng đã trở lại, sắc mặt ngưng trọng bước vào trường bông, một lúc lâu sau, từ trường bông lại đi ra một trung niên vô giả dung mạo lãnh khốc, mái tóc bạc rũ xuống vai...

Thiết Hòa Thượng bắt đắc dĩ, hần chậm chạp trở lại trưởng bông của mình, gõ gõ cửa, vô lực thốt lên:

- Các lão bà...Đi ra mà xem Trầm Côn làm ảo thuật...

Mấy người mà Thiết Hòa Thượng liên tiếp nhìn thấy, đương nhiên chính là võ hồn của Trầm Côn.

Nói thực, lúc biết tin Không Sắc trọng thương, Trầm Côn không quá lo lắng, hần có Độc Phật Huyền Si trong mình, chẳng lẽ còn sợ đồ đệ không sống nổi sao? Chính là sau khi cử Huyền Si ra trị thương, chưa qua mười mấy giây đồng hồ, đã thấy Huyền Si cực kỳ ngưng trọng quay lại, thần nhiên bỏ lại một câu:

- Trầm Côn, lập tức thả Cổ Nguyệt Hà ra, để cho hần tận mắt xem bệnh cho Không Sắc.

Đến thế này thì dù là thằng ngốc cũng có thể nhìn ra được, tình trạng của Không Sắc vô cùng nghiêm trọng, vì thế Trầm Côn không hề nghĩ ngợi liền phái Cổ Nguyệt Hà ra.

Không đến một phút đồng hồ sau, Cổ Nguyệt Hà trông mặt mũi càng nghiêm trọng hơn Huyền Si đã trở lại:

- Để Vương Kiêu ra tay, Thái Hư hồi nguyên trận có lẽ có thể bảo trụ tính mạng hần.

Nói xong, Cổ Nguyệt Hà tâm sự nặng nề trở về U Minh quỷ phủ.

Lát sau lại lần nữa, Vương Kiêu cũng quay trở lại, vẻ mặt buồn bã nói:

- Để Lý Mục đi xem đi, Không Sắc là thú loại, Lý Mục là Vạn thú chí tôn, biết đâu lại cứu được hần.

Liên tiếp như vậy, bốn võ hồn đều lần lượt đi ra, đến khi Lý Mục trở về, bốn võ hồn trong U Minh quỷ phủ ngồi thành vòng tròn, dáng vẻ đều là trầm ngâm cúi đầu không nói gì.

- Các lão huynh, tóm lại là làm sao?

Trầm Côn giật mình nói:

- Bốn người các người cũng không có cách nào cứu được Không Sắc sao?

- Nếu Không Sắc chỉ là một con Hầu tử bình thường, thì dù có bị thương nặng hơn nữa, bần tăng tin tưởng có thể bảo trụ được tính mạng hần.

Huyền Si thở dài nói:

- Nhưng là bần tăng sau khi kiểm tra đã phát hiện ra, Không Sắc không phải là Hầu tử thông thường, hần trên thực tế là một kiện binh khí.

- Binh khí?

Trầm Côn cõi lòng chùng xuống.

- Không sai, Không Sắc là hóa thân của Thanh Long đao, toàn bộ làn da, mạch máu, cơ thể, toàn bộ đều là do kim chúc trên Thanh Long đao biến thành, có thể nói, hần chính là một con khỉ xanh biến hình từ Thanh Long đao.

Huyền Si cười khổ nói:

- Bần tăng tuy rằng được xưng là Dược tề sư đệ nhất đại lục, cũng chỉ có thể cứu chữa được sinh mạng sống, chứ cứu sao được một khối kim chúc a.

- Nếu hần chỉ là một khối kim chúc, cao nhân cũng có thể nghịch thiên cải mệnh cho hần, mạnh mẽ kéo dài tuổi thọ cho hần.

Cổ Nguyệt Hà tiếp lời:

- Chính là trong cơ thể hần còn có một phần hồn của Thích Già Bồ Đề nữa, tính mệnh Thích Già Bồ Đề được trời bảo hộ, có Thiên Môn Phật quang hộ thân, cao nhân không có biện pháp đối kháng Thiên Môn nên không nghịch thiên cải mệnh được.

Thế có nghĩa là, cả Huyền Si và Cổ Nguyệt Hà đều không cứu nổi Không Sắc? Trầm Côn lại hỏi hai võ hồn còn lại:

- Vương lão huynh, Lý lão huynh, các lão có cứu được không?
- Ta chỉ có thể giữ được tính mệnh của hần, giúp hần sống thêm mấy ngày...
- Ta cũng chỉ có thể không chế thương thế của Không Sắc, không để thương thế của hần chuyển biến xấu.
- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn thật muốn hung hăng vả vào mồm một cái, sớm biết tình trạng của Không Sắc nghiêm trọng thế này, hần làm gì còn tâm tư cùng A La cãi lộn như thế.

- Các lão huynh, các người đều là những nhân vật kiệt xuất từ xưa đến nay, mau mau nghĩ xem, có biện pháp nào có thể cứu được Không Sắc?

Trầm Côn lo lắng hỏi.

Bốn võ hồn đều cúi đầu suy nghĩ, có điều hồi lâu sau, cả bốn đều lắc đầu liên hồi.

- Việc duy nhất có thể làm bây giờ, chính là vận dụng lực lượng “Hồn Kinh” của người, trước tiên bảo trụ linh hồn của Không Sắc đã.

Huyền Si bất đắc dĩ nói.

- Ai, ta đây phải đi bảo vệ linh hồn của hần đã.

Trầm Côn tâm sự nặng nề đi đến trường bằng của Không Sắc, A La cũng theo hần đi.

Không Sắc nằm trên giường bệnh, cái đầu coi như còn nguyên, nhưng tứ chi vụn vẹo vô cùng quỷ dị, các vết thương lồi lõm trên người, những vết thương huyết nhục mơ hồ này là do linh phù gây ra. Mà trên tấm áo cà sa cùng quần chèn màu đỏ treo trên giá cũng dính đầy huyết nhục của Không Sắc, ngưng kết thành những khối máu đỏ thẫm.

- Không Sắc, có nghe được ta nói gì không?

Trầm Côn nhẹ giọng hỏi.

- A di đà phật...

Không Sắc thấp giọng niệm Phật, tỏ vẻ hần vẫn còn tỉnh táo.

- Trả lời được là tốt rồi, người nghe cho kỹ, ta sẽ tiến vào thế giới linh hồn, bảo vệ linh hồn cho người, đừng chống lại, phải tận lực phối hợp với ta, hiểu chưa?

Trầm Côn nhỏ giọng phân phó, hần vận “Hồn Kinh” lên cho linh hồn chậm chậm tiến vào.

- Phật nói, hầu hiểu được...

Không Sắc suy yếu mở tròng hai mắt, khàn khàn nói:

- Sư phụ...Tiến vào linh hồn thế giới, phải cẩn thận một chút...Võ hồn của ta rất hung dữ...

Không Sắc cũng có võ hồn sao?

Lần đầu tiên nghe được chuyện này, Trầm Côn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn A La.

- Chuyện này có gì kỳ lạ đâu, rất nhiều yêu thú đều có võ hồn.

A La nhẹ nhàng giải thích, sau đó ôn nhu nói:

- Không Sắc, võ hồn của người có đặc điểm gì, nói rõ cho sư phụ người biết, để sư phụ người sớm có chuẩn bị.

- Võ hồn của hầu...là một nam nhân...

- Người này...

Không Sắc thật sự đến khí lực để giải thích cũng không có, thanh âm đứt quãng:

- Người này... Là một đại hồ tử... Thân hình cao lớn, cầm trong tay một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao... Hắn mặc áo màu xanh lục, đầu đội mũ xanh...

190. Chương 188: Cửu Châu Cường Binh Xuất Kiếm Lô

Mặc áo xanh, đội nón xanh, võ hồn cùng chủ nhân võ hồn phải nói là tuyệt phối, rất xứng với áo cà sa đỏ thẫm và quần chên đỏ thẫm của Không Sắc?

- Ta nhớ kỹ rồi, người nhắm mắt lại đi!

Trầm Côn kết Bất Động Minh Vương ấn, thân mình nhanh chóng tiến nhập thế giới linh hồn.

- Ca, ca, ca, ca?

Vừa tiến vào liền nghe liên tiếp mấy tiếng “Ca”, Trầm Côn quay đầu lại nhìn, nguyên lai A La lúc trước ở bên cạnh hắn, nên vũ hồn của nàng tự nhiên cũng tiến vào theo hắn.

- Ô, tiểu mỹ nữ, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không?

Trầm Côn vỗ vỗ trán Tiểu Tâm Tâm hỏi.

- Hảo hảo.

Lâu ngày không gặp, Tiểu Tâm Tâm có vẻ hơi mập hơn một chút, cũng cao lớn thêm một chút.

- Chủ nhân, chủ nhân kể chuyện cho Tâm Tâm nghe, độ linh khí cho Tâm Tâm, Tâm Tâm thực mở, mở...

- Mở mang tâm trí phải không?

Trầm Côn cười cười, tiểu nha đầu này cái gì cũng tốt, nhưng chứng cớ lăm lăm lại càng ngày càng nghiêm trọng là sao?

- Ca...Ca..., cẩn thận, cẩn thận một chút!

Tâm Tâm bỗng nhiên nói:

- Người, sau lưng người, có, có một thúc thúc quái, quái dị kìa!

Thúc thúc quái dị? Trầm Côn đang muốn trêu thêm mấy câu, đột nhiên cảm giác một cỗ lực lượng phô thiên cái địa đánh tới, áp lực này không chút kém hơn vũ hồn của Yển Nan Quy, giống hệt Thái Sơn áp đỉnh, khiến Trầm Côn kêu lên một tiếng đau đớn, thế giới linh hồn suýt nữa thì sụp đổ.

- Bảo hộ chủ nhân!

Trong lúc nguy cấp, Vương Kiêu hét to một tiếng, bốn vũ hồn vây quanh Trầm Côn, mà khoảng không đối diện bọn hắn bỗng từ từ hiện lên một pho tượng hùng vĩ!

Cái gọi là pho tượng đó là một người cao hơn chín thước, bộ râu tuyệt đẹp phủ xuống ngực, mắt phượng, mày ngài, thân mặc chiến bào gấm màu lục, trong tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao hào quang tỏa bốn phía, thân ảnh ấy đứng đối diện với vị trí lúc trước của Trầm Côn. Ở hắn có ba phần uy phong đầy lui ngàn quân, vừa có ba phần ngông nghênh kiêu căng ngạo mạn, lại có bốn phần chính khí凛凛 nhiên khiến người ta nẩy sinh kính nể tự đáy lòng!

Ông trời ơi không phải thật chứ?

Yển Nan Quy cũng đã nói qua về vũ hồn, có tên họ Quan nào đó có thể được coi là một vũ hồn Giác Tỉnh, nhìn lại dáng vẻ của thân tướng áo lục này, chẳng lẽ lại là hắn?

Nếu hắn thật sự là anh linh của người kia, có lẽ, đây là nhân vật nổi tiếng nhất trong lịch sử mà Trầm Côn được gặp.

- Lão huynh, ngài chính là Quan...?

Trầm Côn cố ý không nói ra tên người này, hắn là muốn đợi chính miệng người đó thừa nhận, sau đó sẽ có cơ để nói chuyện. Có điều nghe Trầm Côn hỏi xong, thần tướng áo lục lại thờ ơ, đôi mắt phượng lãnh đạm thậm chí còn không buồn mở ra nhìn.

Hắn không mở miệng, Trầm Côn cũng không dám há mồm nói, bởi vì danh khí người này thật sự quá lớn, người có thể không chịu nổi sự cuồng ngạo của hắn, có thể chỉ trích hắn sơ ý làm mất đất, hủy đi căn cơ của cả một quốc gia, nhưng không ai có thể phủ nhận lòng trung thành ngàn năm không đổi của hắn, càng không thể cười nhạo võ công kinh thế hãi tục không địch thủ của hắn!

Trong nháy mắt, Trầm Côn tối sầm mắt đổ kỵ với Không Sắc!

Nhìn đi nhìn lại, bốn vũ hồn của Trầm Côn đều là những nhân vật nổi danh, có điều Vương Kiêu thì giống quân gia, Cổ Nguyệt Hà giống quân sư mưu chuyện sau hậu trường, Huyền Si xét đến cùng chỉ là một thầy thuốc, coi như trong bốn người, danh khí lớn nhất chỉ có Lý Mục, có điều năng lực cầm quân của lão hơn xa khả năng chiến đấu của bản thân, chân chính luận về thực lực cá nhân, tứ đại vũ hồn không người nào, không tên nào so được với thần tướng áo lục trước mắt!

Mẹ nó chứ? Một vũ hồn kinh thế hãi tục thế này, sao lại thuộc về con khỉ kia chứ?

Trầm Côn trong lòng hâm mộ không ngớt, lòng tham tác quái thiêu đốt, không nhìn được toát ra ý nghĩ coi thường bốn vũ hồn của mình.

- Quan lão huynh, ngài chính là vũ hồn của Không Sắc? Hắc hắc, có món đồ nhỏ, lần đầu gặp gỡ, xem như quà gặp mặt!

Trầm Côn cười hi hi chạy tới, lén lút dâng lên một bao lễ vật:

- Tiểu đệ là Trầm Côn, nghe uy danh của lão huynh đã lâu, mặt dày hỏi ngài một câu, Tam đệ của ngài có trở thành vũ hồn không? Hắn giờ thế nào rồi? Có thể thương lượng làm vũ hồn của tiểu đệ hay không? Hắc hắc, tiểu đệ cái khác không nói, chính là đãi ngộ với vũ hồn vô cùng tốt, cho dù là chi phí bao nhiêu hay giúp đỡ thăng cấp, miễn phí chữa bệnh, rồi các trò đấu địa chủ, mạt chược, tiểu đệ đều cấp đủ; mỗi tháng còn được cấp cho một kỳ nghỉ phép nữa a!

- Trầm Côn, liêm sỉ chút đi!

Vương Kiêu mặt đen sầm sì nhanh chóng kéo Trầm Côn trở về, có điều Trầm Côn vẫn còn giãy dụa hô to:

- Quan lão huynh, người nhớ lời ta nói nha, Trương Tam không có thì Vân ca cũng được, không thì Tiểu Mã ca hay là Hoàng lão gia tử cũng xong, tóm lại, người phải giới thiệu cho ta một tên làm vũ hồn a!

Lý Mục nghe xong không hiểu gì cả hỏi lại:

- Vân ca, Tiểu Mã ca, Hoàng Lão gia tử, đó đều là thân thích của thần tướng áo lục kia sao?

- Ai biết được!

Vương Kiêu ném Trầm Côn xuống đất, nhún nhún vai, hắn đã chết hơn hai trăm năm, có nhiều người mới xuất hiện, hắn còn không biết hết a!

- Di?

Ngay trong lúc Trầm Côn lòng tham phát tác, Vương Lý hai người cảm thấy xấu hổ thay cho y thì Cổ Nguyệt Hà bỗng kêu một tiếng “Di”?

Hắn đến bên cạnh thần tướng áo lục, ngẩng đầu đánh giá sắc mặt thần tướng một chút, rồi vòng ra sau lưng, nhẹ nhàng chạm vào chuôi Thanh Long đao một cái! Binh khí chính là sinh mệnh của võ tướng, theo lý vốn là không thể để cho người khác tùy tiện đụng vào. Có điều Cổ Nguyệt Hà chạm vào đại đao thì chớ, lại còn đoạt đao từ tay áo lục thần tướng mà không thấy hắn phản ứng gì. Cổ Nguyệt Hà sau đó bật cười nói:

- Đừng sợ, người này chỉ là Hoạt tử nhân thôi!

Hoạt tử nhân?

Trầm Côn bước tới nhéo nhéo cánh tay áo lục thần tướng một chút, quả nhiên, cái tên thần tướng áo lục này, dù biểu hiện bên ngoài đúng là một vũ hồn vô cùng uy vũ không sai, có điều lại không có thần chí, rất giống một pho tượng điêu khắc vô hồn!

Đầy mi mắt hắn lên nhìn nhìn, mắt phượng trứ danh hóa ra không có một chút thần thái!

- Không Sắc, đây là chuyện gì?

Trầm Côn tò mò hỏi.

- Từ, từ lúc hầu sinh ra đến giờ, hắn vốn là như vậy...

Linh hồn Không Sắc cũng rất suy yếu, chậm rãi nói:

- Phật nói, hầu cũng không biết.

Không rõ ràng tình trạng của thần tướng áo lục, Trầm Côn đành phải bảo hộ linh hồn cho Không Sắc, rồi ủ rũ trở về thế giới thực.

A La còn ở bên ngoài chờ tin tức, nghe nói vũ hồn của Không Sắc không ngờ là thần tướng trong truyền thuyết, năng hãm mộ không thôi. Sau đó hai người đầu đầu thảo luận, vì cái gì thần tướng áo lục lại không có thần trí?

Lúc sau, phiên toái rốt cục tới cửa.

- Trầm Côn, Dạ gia đã bị đánh lui, người phải chăng nên đáp ứng chuyện của chúng ta?

Ca Thư Ứng Long cùng Luyện Xích Hào dắt tay nhau đi vào trường bông, ngồi xuống trước mặt Trầm Côn, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Ôi, hai vị lão huynh đã trở lại rồi sao?

Trầm Côn cười híp mắt tiếp đón, mời hai người ngồi xuống:

- Hai vị lão huynh tự mình ra tay, Dạ gia nhất định là toàn quân bị diệt phải không?

- Không đơn giản như vậy,

Luyện Xích Hào không nóng không lạnh thản nhiên nói:

- Dạ gia còn có chuẩn bị phía sau, trong đêm đã rời đi, La Hàn, Trương Nguyên, Công Tôn Viễn, mấy đầu mục này đều được cứu đi trước rồi, ta cũng không có biện pháp!

Ca Thư Ứng Long đuổi theo hồi lâu, cũng chỉ giết được mấy tên lâu la mà thôi.

Thủ phạm chính đều chạy thoát cả? Chỉ sợ là do các người không muốn đắc tội Hoàng Kim Huyết Tộc, cố ý thả người mà thôi?

Trầm Côn đã nhìn thấu tâm tư hai người, nhưng cũng không vạch trần họ, bọn hắn ngày hôm nay tới hỗ trợ, cũng đã là không tồi rồi, không thể hy vọng quá nhiều.

- Trầm Côn, Trầm gia đã bình an, vậy có phải nên mời Huyền Si ra hay không!

Luyện Xích Hào chậm rãi nói.

- Huyền Si? Thỉnh Huyền Si ra làm gì, hắn nào có ở đây a!

- Trầm Côn, người dám qua mặt chúng ta sao? Lập tức thỉnh Huyền Si ra chữa thương cho chúng ta, bằng không...

- Bằng không như thế nào?

Trầm Côn cười hắc hắc, từ trong tay áo lấy ra hai viên thuốc nhỏ:

- Hai vị, Huyền Si đã sớm rời đi, bất quá hắn để lại hai viên thuốc này, trộn lẫn với nước không nguồn cùng Băng phách huyết liên, hòa tan rồi dùng! Sau một tháng thương thế sẽ khỏi hẳn.

- Hừ, hy vọng được như vậy!

Tiếp nhận được hoàn xong, Luyện Xích Hào và Ca Thư Ứng Long đứng dậy bước đi.

- Hai vị dừng bước, ta đây còn có chút lễ vật muốn tặng!

Nói xong, Trầm Côn lấy ra hai phong mật hàm của Yến Nan Quy, đưa cho mỗi người một phần.

Luyện Xích Hào mở mật hàm ra, nhìn lướt qua nội dung rồi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Trầm Côn:

- Trầm Côn, mật hàm này,

- Nội dung của cái này, các người có hứng thú thì làm, không hứng thú thì cứ việc thiêu hủy đi! Chỉ là, nếu có người hỏi đến, phiền các lão huynh nói rõ, ta đã chuyển mật hàm đến tay hai người, được không? Và ta còn cố gắng khuyên nhủ hai vị nữa.

Trầm Côn cười đến mức hai mắt híp lại.

Nội dung trong hai mật hàm, nói tóm lại là đề cập đến việc Yến Nan Quy muốn tạo phản, thỉnh hai đại truyền thuyết làm ngoại viện cho hắn, Trầm Côn hoàn toàn không có hứng thú muốn biết, ném mật tín cho hai người hoàn toàn là muốn làm cho xong chuyện thôi.

- Ca Thư Ứng Long, người có ý kiến gì không?

Nhìn nhìn mật hàm một hồi, Luyện Xích Hào cười quái dị hỏi.

- Theo ta thấy,

Ca Thư Ứng Long vừa muốn mở miệng nói, Trầm Côn lập tức xua tay:

- Hai vị lão huynh à, các người nếu muốn bàn chuyện tạo phản, xin mời ra bên ngoài nói, ta là người nhất gan, không nghe nổi những chuyện lớn lao đại sự như vậy, hắc hắc, hai vị nghĩ đúng không?

- Ở đây không tiện, xin mời!

- Cũng tốt! Luyện Xích Hào, chúng ta đi tìm Yến Nan Quy nói chuyện!

Hai người xoay người định rời đi.

(Cái thăng họ Yến lúc thì viết là Yến Nan Quy, lúc thì thành Yến Nan Quy, thăng nào mới đúng nhỉ?)

- Đúng rồi!

Trầm Côn bỗng nhiên chậm rãi hỏi han:

- Hai vị lão huynh, các người nói nếu một món binh khí bị trọng thương, dùng thuốc hay châm cứu cũng không có hiệu quả, thì phải dùng biện pháp nào để cứu chữa?

- Cửu Châu cường binh xuất kiếm lô!

Bỏ lại một câu nói khó hiểu, hai thân ảnh biến mất tại chỗ.

Cửu Châu cường binh xuất kiếm lô?

Chờ hai người đi xa, Trầm Côn kinh ngạc thốt lên:

- Mỹ nữ, lời đó có ý gì?

- Ai da, ta thật sự là hồ đồ, đầu óc người đạo này có phải là bị hỏng rồi không!

A La tự giễu vỗ vỗ ngực nói:

- Không Sắc là binh khí, binh khí bị thương, tự nhiên là phải tìm chú tào sư chữa trị thôi!

Cửu Châu cường binh xuất kiếm lô, trên đại lục, chú tào sư giỏi tay nghề nhất, đại bộ phận đều đến từ Âu đã kiếm lô, muốn chữa khỏi cho Không Sắc, phải đến Gia Lăng thành, tìm Âu đã kiếm phái thôi!

Nói xong, nàng bỗng do dự:

- Trầm Côn, Gia Lăng thành tuy rằng có thể chữa trị cho Không Sắc, chính là

- Làm sao vậy, nơi đó có gì nguy hiểm sao?
- Có nguy hiểm hay không khó mà nói được!

A La chần chừ nói:

- Chính là Gia Lăng thành nằm ở phía đông Cửu Châu, là mảnh đất phồn hoa nhất nhì Cửu Châu đại lục, có thể nói, nơi đó chính là trung tâm của Cửu Châu, người tài ba kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể.
- Thế còn không tốt sao? Vừa lúc muốn ra ngoài ngắm nhìn thế giới một chút!

Trầm Côn cười cười nói.

- Người chẳng lẽ còn không rõ ý ta, ta là muốn nói, Gia Lăng thành ở Đông phương, gần đó chính là U Vân Châu!
- U Vân Châu thì sao?

Trầm Côn vẫn chưa hiểu.

- Ai,

A La thở dài thật sâu, dứt khoát nói trắng ra:

- U Vân Châu, chính là Vân Mông đế quốc, Trung Châu Đường Quốc, là nơi giao hội của ba đại cường quốc từ xưa đến nay!

Chính là tình hình ba nước bây giờ giao tranh căng thẳng, nên ở U Vân Châu đang trữ lượng lớn quân đội, mà người nắm quyền lực cao nhất của Nguyệt đế quốc, chính là nữ chiến thần của Dương gia, cũng là thất mợ của người, Tổ Hồng!

- Mẹ ơi!

Lạch cạch!

Chén trà trên tay Trầm Côn rơi bộp xuống đất, mà Huyền Si trong thế giới linh hồn thì hô to một tiếng Phật hiệu.

- A di đà Phật, nhân quả luân hồi, báo ứng đúng là đáng sợ!

Huyền Si nhắm hai mắt lại thăm thiết hô lên:

- Bần tăng ngày xưa dùng thuốc độc giết chết Dương gia Thất lang, hôm nay lại phải đối mặt với quả phụ của hắn!

191. Chương 189: Tinh Tham (long Thành Phong Hỏa)

- Mẹ nó chứ, đông Cửu Châu quả thực không phải là nơi để người sống a!

Vừa đi Trầm Côn vừa thăm chửi thời tiết nóng nực của mùa hè phương Nam, bên cạnh hắn, A La mỉm cười nói:

- Người còn chưa đi qua Nam Cửu Châu đâu! Nhất là Nam Lâm quê hương của Luyện Xích Hào, nơi đó thời tiết vừa nóng bức vừa ẩm ướt, có rất nhiều cường giả vũ tông cấp chịu không nổi bị sốt cao rồi chết đột ngột đó!

- Vậy sao?

- Vậy à!

Trầm Côn ồ à hai câu, câu trước nghi vấn, câu sau tỉnh ngộ, rồi cười nói:

- Ta nói Luyện Xích Hào lúc nói chuyện tại sao thường xuyên kèm theo tiếng “chặc chặc” đâu, hóa ra là do thời tiết quê hắn, cái này giống thói quen của mấy con chó, nóng quá, phải thè lưỡi ra, thở hồng hộc để giải nhiệt!

- Hồn dẫn nhà người, Luyện Xích Hào mà biết người nói như thế, nhất định sẽ biến người thành Khôi lỗi yêu thú!

A La xì một tiếng bật cười, sau đó thản nhiên nói:

- Trước kia, điều ta ghét nhất chính là phải xuất binh đến U Vân Châu vào tháng tám, trời thì nóng nực, mà phải khoác lên người chục cân áo giáp, lại không được tắm rửa, dù uống nước cũng không được hạ mũ giáp xuống...Lão thiên a, những ngày ấy đúng là khó sống, cả người bắn thủ vô cùng không thể tha thứ, ta hận không lột được lớp da ngoài xuống...

Nói xong nàng giang rộng hai tay, thích thú hít hà bầu không khí nóng nực:

- Bất quá giờ thì tốt hơn nhiều rồi, vô ưu vô lo, chẳng cần bận lòng chuyện ngày mai có địch nhân đánh lén hay không, cũng chẳng cần phải vì trận đánh ngày hôm sau mà đau đầu nghĩ cách bài binh bố trận, mỗi ngày đều được tắm táp sạch sẽ, muốn rửa tay thì bất cứ lúc nào cũng có thể rửa tay, quan trọng là, có thời gian tự mình nấu cơm, làm một ít đồ ăn sạch sẽ cho chính mình!

Lúc này đã là đầu tháng tám, năm Hồng Hi thứ hai sáu theo lịch của Đại Triệu, đã qua một tháng kể từ ngày Trầm gia phản bội rồi rời khỏi Triệu quốc, trong một tháng này, Trầm Côn mang theo Trầm gia trải qua một hành trình không đến nỗi buồn chán, từ Tân Nguyệt thành đến Vô Ma Nhai ở Bắc phương, sắp xếp chỗ ăn chỗ ở cho đệ tử ở Vô Ma Nhai xong, lại chuyển đến Xích Tiêu thành, mà trong Xích Tiêu thành, Trầm Côn cùng với Vương gia đã đạt được hiệp nghị liên minh, cùng nắm quyền quản lý khu vực.

Từng có người nói bóng gió với Trầm Côn, một núi không thể có hai hổ, người đem quyền lợi chia cho cả Vô Ma Nhai, Trầm gia và Vương gia, ba nhà thay nhau chấp chưởng tại Xích Tiêu thành, chỉ sợ xảy ra chuyện! Bất quá Trầm Côn cười thầm trộm nghĩ liệu xảy ra được chuyện lớn gì? Vương gia lão tổ tông còn đang trong cơ thể mình, Vương tiên sinh Chuông môn Vô Ma Nhai đã nhường vị trí Chuông môn cho mình, mà Trầm Phù Đồ sau khi ổn định gia tộc nhất định sẽ giao gia chủ lệnh bài cho hắn, tính như thế thì, người thực tế đứng đầu ba nhà không phải chính là Trầm Côn hẳn sao?

Đúng vậy, thoát nhìn thì thấy có vẻ Xích Tiêu thành rất loạn, có quá nhiều thế lực cùng một chỗ, nhưng nhìn kỹ lại thì hỗn loạn bất quá chỉ là bề ngoài, còn thực chất bên trong, quyền lực duy nhất chỉ thuộc về một người mang họ Trầm, chính là Trầm Côn!

Ít nhất là, chiến kỳ của Xích Tiêu thành chính là Thanh Vân kỳ của Trầm gia Trầm Côn!

Như lời Triệu Lạc Trần quận chúa nói, Bách Bảo Trai cùng Đại Triệu hoàng thất quả nhiên chỉ bằng mặt không bằng lòng, ngay tại Xích Tiêu thành nơi đặt chân của Trầm gia sau này, Bách Bảo Trai lập tức phái tới Tam chương quý Trần Dương mà Trầm Côn vô cùng quen thuộc, thể hiện rõ việc hợp tác giữa Trầm gia và Bách Bảo Trai vẫn có thể tiếp tục, hơn nữa lại không có Đại Triệu hoàng thất ở giữa cản trở, lợi nhuận của Trầm gia sẽ càng cao hơn.

Trầm Côn tự nhiên không cự tuyệt cơ hội làm ăn lớn như thế tới cửa, múa bút như bay, giao cho Bách Bảo Trai một đồng linh phù cao cấp. Ngoài ra, hắn còn mở rộng thêm việc mua bán. Giờ hắn có mấy vũ hồn đặc lực, Lý Mục thì triệu tập yêu thú, Huyền Si thì chế thuốc, thậm chí Cổ Nguyệt Hà cũng tức tặc viết ra vài xấp lá phong thủy, tất cả đều bị Trầm Côn tịch thu hết rồi ném cho Bách Bảo Trai.

Bánh ít ném đi, bánh quy ném lại, Bách Bảo Trai được lợi lập tức tại Xích Tiêu thành dựng lên một chi nhánh, chuyên phục vụ việc giao dịch cùng Trầm gia.

Bọn hắn còn nói, Xích Tiêu thành là nơi hiểm yếu, giao điểm giữa mấy quốc gia lớn, vô cùng thích hợp để phát triển thành một cơ sở mua bán quân sự trọng yếu, chỉ cần cho họ thời gian khoảng chục năm, Xích Tiêu thành của Trầm Côn nhất định trở thành một trong những thành thị phồn hoa nhất Bắc Cửu Châu.

Đương nhiên, việc này còn xa mới thực hiện được, việc khẩn cấp trước mắt là phải mau chóng chữa khỏi thương thế cho Không Sắc.

Cho nên sau khi dàn xếp ổn thỏa mọi việc, Trầm Côn lập tức mang theo A La, Đại Cửu hùng Thanh Sơn, còn có A Phúc, nhanh chóng phi ngựa tới đông Cửu Châu, đến Gia Lăng thành ở U Vân Châu.

- Không Sắc, có nghe thấy ta nói không?

Đại cầu hùng Thanh Sơn dẫn đầu, Trầm Côn đi sau lưng hắn, vén nắp gùi trên lưng Thanh Sơn nhìn Không Sắc đang nằm bên trong.

Bởi thương thế quá nặng, Không Sắc đã biến thành một khối ngũ sắc thạch cao hơn thước. A La nói, đây là cách tự bảo vệ của Không Sắc, biến mình thành ngũ sắc thạch có thể giúp hắn bảo toàn sinh mệnh lực.

Tảng đá tự nhiên không thể trả lời Trầm Côn.

- Yên tâm, người không nói được ta cũng hiểu, ta nhất định sẽ mau chóng chữa khỏi cho người!

Trầm Côn cười cười, đột nhiên cảm giác có bóng đen phía sau lưng mình, hắn kinh hãi vội vàng xoay người, tụ linh khí bảo vệ phía sau lưng.

Mẹ nó chứ, đi trên đường lớn cũng bị đánh lên sao?

Quay đầu lại nhìn, Trầm Côn cảm thấy vô cùng bức bối.

Muốn biết thành thị có phồn hoa hay không, cách tốt nhất là nhìn đường xá của nó, Gia Lăng thành cũng vậy, đường lớn trong thành rộng đủ chỗ cho tám chiến mã song song phi hành, bên đường hai hàng liễu rủ, đường xá vô cùng thuận tiện cho ngựa phi nước đại, có điều con đường dù có lớn có thuận tiện như vậy, cũng không phải là nơi thích hợp để tập kích sau lưng người ta.

Phía sau đi tới có chừng hơn ngàn người, chia là ba tầng đội ngũ rõ rệt, nhóm thứ nhất là một trăm nữ kỵ sĩ áo giáp trắng cưỡi trên một trăm đầu Bạch Sắc Vân Báo, nhóm thứ hai là nhóm vận chuyển với hơn một trăm cỗ xe ngựa lớn màu đỏ, bánh xe hằn sâu xuống bùn đất trên nền đường, xem ra bên trong xe chở hàng hóa rất nặng.

Mà nhóm thứ ba chỉ có một cỗ xe ngựa lớn màu tuyết trắng vô cùng xa hoa, ba trăm *** tráng hán đang ra sức kéo, mà tại hai bên hông cỗ xe, mười mấy kỵ sĩ đang dùng ánh mắt như chim ưng quan sát toàn cảnh.

Sau lưng Trầm Côn bị bóng đen che phủ, là do một nữ kỵ sĩ cưỡi Bạch sắc vân báo rời khỏi đội ngũ, đang phi phía sau Trầm Côn, muốn bay lên vượt qua, nhưng lại rơi vào giữa những người đi đường phía sau hắn.

- Chư vị hương thân, chúng ta là Hàn gia tuyệt báo kỵ sĩ!

Nữ kỵ sĩ đó chấp tay nói:

- Thực xin lỗi các vị hương thân, xin các vị rộng lượng, chúng ta cũng là không có biện pháp nào khác, thời gian cấp bách, lại đang có nhiệm vụ trọng yếu, đành phải phiền các vị nhường đường! Trước khi mặt trời lặn, đội ngũ chúng ta phải tiến vào Gia Lăng thành!

Trầm Côn tuy rằng rất ghét bị người ta bay qua người, nhưng hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, chỉ còn cách cắn chặt răng, tạm thời nén cơn giận này xuống. Mà người đi đường xung quanh hắn vừa nghe danh của Hàn gia, cũng đều biết điều lui sang hai bên nhường đường.

- Đa tạ chư vị!

Nữ kỵ sĩ còn thật sự nhìn một lượt những người đi đường,

- Ta đã nhớ kỹ khuôn mặt các vị, mấy ngày nữa đến đại thọ Hàn gia, xin mời chư vị đại giá quang lâm, có mấy chén rượu nhạt, xem như bồi tội với chư vị!

- Rốt cuộc là hà bá phương nào, đã bạo ngược giành đường, lại còn ra vẻ khách khí như vậy!

Trầm Côn không nhịn được phải trêu trọc một câu, nhỏ giọng hỏi:

- Mỹ nữ, Hàn gia này lai lịch thế nào?

- Ha!

A La nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Hiếm có, hiếm có, người bị người ta giành đường, lại có thể nuốt được cơn tức này...Cố gắng nhịn đi, Hàn gia này, chính là Âu trì kiểm phái mà chúng ta muốn tìm!

Nàng cười nói:

- Âu đã kiếm phái sáng lập đã ngàn năm, giờ chia thành hai gia tộc, gia tộc thứ nhất là Hàn gia, gia chủ là Hàn Thiên Động, quản lý Chú kiếm sơn (núi chế tạo kiếm), chính là người cực kỳ am hiểu việc chữa trị cho binh khí! Gia tộc thứ hai thuộc về họ Trầm, gia chủ là Trầm Niệm Tổ, chấp chương hỏa trì.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thối hỏa Trầm gia nguyên trước kia cũng rất phong quang, bất quá mấy năm trước

Trải qua một hồi đại kiếp nạn, tinh anh tráng niên cơ hồ bị giết sạch, hiện giờ chỉ còn có một vị đại hành gia Trầm Niệm Tổ, một đứa cháu trai chưa thành niên, với vài đệ tử chưa thạo việc nữa mà thôi!

- Nga, vậy chúng ta đi tìm Hàn gia là được rồi!

Trầm Côn gật gật đầu:

- Thế đội ngũ này đang làm gì vậy?

- Xem dáng vẻ của bọn họ...

A La nhất thời cũng không nghĩ ra được, nhìn chằm chằm đội ngũ bọn họ trầm ngâm đánh giá.

Mà đến lúc này, đội ngũ đó cũng đến sát Trầm Côn, từ cỗ xe xa xa đã có thể nhìn thấy dung mạo khuynh thành của A La.

Bỗng nhiên trong xe truyền đến tiếng cười nhạt:

- Vị tiểu thư này, có thể lên xe nói chuyện không?

- Để làm gì?

Trầm Côn trong đầu lập tức nghĩ đến chuyện, liệu có phải ác bá trong xe xem trọng nhan sắc của A La muốn giữa ban ngày bắt cóc dân nữ hay không? Hắc hắc, đây chính là một cơ hội tốt...

A La cũng nhú mày lạnh lùng nói:

- Ta có việc gấp phải đi, không có hứng thú làm quen với người!

- Ha ha, tiểu thư hiểu lầm rồi!

Từ trong xe truyền đến tiếng nói của một người khác:

- Vừa rồi tùy tùng của ta thực lỗ mãng, chúng ta cũng không có ác ý...Ta là Nguyên Quân, tiểu thư có thể quá bộ lên xe nói chuyện không?

Nguyên Quân là ai? Nghe ý tứ của nàng, giống như chỉ cần báo tên gọi, không cần giải thích nhiều, tất cả người dân Cửu Châu đều phải biết nàng là ai!

- Nguyên lai là Nguyên Quân tiểu thư!

Nghe thấy cái tên Nguyên Quân này, mắt đẹp A La trở nên sáng ngời, theo bản năng muốn ngay lập tức chạy vào cỗ xe, bất quá nàng kịp thời dừng cước bộ, cười nói:

- Tiểu thư chớ trách, ta thật sự có việc gấp!

- Vậy thì, sau khi giải quyết việc xong, tiểu thư có thể ghé qua Đan Thanh lâu trong Gia Lăng thành không?

Nguyên Quân cười nói:

- Ta có một vở diễn, cần một diễn viên nữ quốc sắc thiên hương, đóng vai một đại mỹ nhân danh chấn Cửu Châu. Ai, đáng tiếc, ta đã tìm qua cả ngàn diễn viên, mà chưa tìm được người thích hợp...

- Người muốn ta làm diễn viên?

Hai mắt A La tỏa hào quang, ngại ngần nói:

- Chính là, chính là ta không có kinh nghiệm diễn xuất...

- Không có gì đáng ngại!

Nguyên Quân cười đáp:

- Ta từ trước tới giờ luôn nói lời ngay thật, nhân vật này không khó diễn, cũng không nhiều lời thoại, ta cũng chỉ yêu cầu diễn viên phải có dung mạo hơn người, có thể đứng trên đài diễn, dùng dung mạo khuynh thành khiến cho cả thiên hạ đều phải quý gồi là được!

- Có điều, có điều...

A La nhăn nhó túm chặt góc áo.

- Ha ha, tiểu thư xin hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu đồng ý, xin đến Đan Thanh lâu trong Gia Lăng thành!

Sau tiếng cười nhạt, cỗ xe chậm rãi chuyển bánh.

Trầm Côn cũng đại khái hiểu được, Nguyên Quân hẳn là ngôi sao vũ kịch, hoặc là người săn ngôi sao gì đó. Nàng ta nhìn trộm dung mạo của A La, muốn mời A La làm diễn viên...

Tại Cửu Châu đại lục cũng có chuyện săn minh tinh ngoài đường sao?

192. Chương 190: Áo Long Cửu Trắng

- Mỹ nữ, người muốn đi à?

Trầm Côn thấp giọng hỏi.

- Á...

A La ngượng ngùng cười...

- Được, người muốn đi thì cứ đi, nhưng đừng bỏ rơi ta!

Trầm Côn làm ra vẻ cũng muốn làm diễn viên, hướng về cỗ xe hô lớn:

- Ai, Nguyên Quân tiểu tử à, người xem ta có được không? Ta cũng muốn đến chỗ người làm diễn viên!

- Chuyện này...

Nguyên Quân chần chờ chốc lát, rồi phân phó người bên cạnh:

- Người đi xem một lát, nếu người đó có tư chất không kém, thì lưu lại làm diễn viên cũng được, nam diễn viên của chúng ta cũng không tồi, nhưng nếu người này lưu lại thì vị tiểu thư bên cạnh hẳn chắc cũng sẽ lưu lại.

- Tiểu thư chờ một chút!

Sau tiếng trả lời, từ vân xa bước xuống một vị công tử tuấn lãng, hắn nhìn thoáng qua Trầm Côn,

- Người cũng muốn làm diễn viên?

- Hắc hắc, đúng là có ý này!

Trầm Côn ưỡn ngực, cố làm cho người kia nhìn rõ mình, hỏi:

- Người thấy ta có được không?

Vị công tử đó do dự rất lâu, cuối cùng uyển chuyển trả lời:

- Làm diễn viên có rất nhiều yêu cầu, nhất là về dung mạo...

- Ta biết, ta không được tính là đẹp trai, nhưng ta chỉ cần đóng vai phụ, hoặc diễn vai gây cười là được rồi!

Trầm Côn tự động hạ yêu cầu xuống.

- Vị tiên sinh này, chúng ta vốn là biểu diễn vũ kịch, cho dù là đóng vai phụ, vai hề, cũng phải chiếu cố đến cảm quan của khán giả nữa!

Ngữ khí của vị công tử kia vẫn là thập phần mềm mỏng:

- Nếu người nhất định muốn làm diễn viên, ta có thể khuyên người thế này... Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, người nhìn mặt trời mới mọc, tập luyện chuyển động con người, sau đó lại tập cách chuyển động con người nhìn theo lá cây đang đưa theo gió...

- Đây là ý gì?

Trầm Côn kinh ngạc nói:

- Đây là kiến thức cơ bản của diễn viên sao?

- Không, đây chỉ là một cách để rèn luyện con người mà thôi,

Vị công tử kia bắt đầu nói:

- Dùng phương pháp đó luyện tập cho mắt chừng ba đến năm năm, đến lúc mắt của người có thể lớn hơn một chút, miễn cưỡng có thể đạt tư cách đóng vai phụ!

Vân xa đã đi xa, Trầm Côn vận vận eo, hướng về phía vị công tử kia, chậm rãi dựng ngón tay giữa.

- Mắt của ta thực sự nhỏ đến vậy sao?

Hành động của Trầm Côn khiến A La cười đến gập người, bụng cũng phát đau.

Chăm chú nhìn vào mắt Trầm Côn một hồi, A La nghiêm mặt nói:

- Cũng không coi là nhỏ lắm, chính là so với lúc người bình thường híp mắt lại thì nhỏ hơn một chút...

- Mà nếu...

Trầm Côn hoàn toàn bị đánh bại:

- Ta trừng mắt thật lớn...

- À, kia coi như ta chưa nói gì!

A La xoay người sang chỗ khác, không nhìn được cười đến nỗi hai vai run lên, lúc sau mới quay lại nói:

- Được rồi, ta nói giỡn thôi mà, người tuy rằng không thể coi là đẹp trai, nhưng không đến nỗi xấu... Nhìn kỹ một chút, cũng thấy khá tuần tú, có thể làm cho không ít nữ nhân động tâm đấy!

- Ô? Vậy người cũng động tâm chứ?

Trầm Côn nhú nhú mày, thành linh hỏi:

- Gả cho ta được không?

Sốc à nha!

A La choáng!

Chẳng ai ngờ được, vốn là chuyện gặp ngẫu nhiên trên đường, cũng chỉ nói qua vài câu vui đùa, kết quả Trầm Côn thành linh hỏi một câu dọa người như vậy!

Điểm chết người chính là: Khi nói những lời này, Trầm Côn mắt nhỏ nhìn chăm chú vào A La, rõ ràng là có vẻ rất nghiêm túc... Hắn không phải đang nói giỡn?

Không khí lạ lùng khiến A La bối rối, nàng “Á” một tiếng, bỗng nhiên hết nhìn đông lại nhìn tây, chăm chú ngắm cảnh đẹp ven đường.

- Đúng rồi!

Giống như vừa rồi nàng căn bản không nghe thấy gì, A La có vẻ rất hứng thú chỉ vào cỗ xe phía xa, nói:

- Người không phải muốn biết người kia là ai sao? Ta nói cho người biết, người kia tên là Nguyên Quân, là đại minh tinh nổi danh nhất trong giới vũ kịch, nàng mười ba tuổi xuất đạo, hai lần lưu diễn quanh Cửu Châu, vừa có tiếng đàn tao nhã, vừa có giọng hát tuyệt mỹ, là mỹ nữ rất nổi tiếng trong Cửu Châu đại lục. Thôi không nói đến chuyện này nữa, người có nghe ta nói không vậy.

- Ai nha, đừng lãng sang chuyện khác như vậy, ta đang cùng người nói chuyện quan trọng!

A La vẻ mặt thật sự nghiêm túc, đặc biệt ngưng trọng nói:

- Người phải nhớ kỹ, người tên Nguyên Quân này tuy chỉ là một diễn viên, nhưng thế lực ảnh hưởng của nàng có vị quốc vương còn không bằng, lại nói năm kia, trong lễ mừng thọ của Thái hậu Tây Thục Hán quốc nàng đã làm Thái hậu vui lòng, nên được nhận làm con gái nuôi, được phong làm Công chúa! Còn năm ngoái, Đông Ca thánh nhân của Hoàng Kim Huyết Tộc tự tay viết thư cho nàng, mời nàng đến hát mừng lễ khánh điển...Người nên suy nghĩ cho kỹ, chỉ là một cá nhân mà quen biết với toàn nhân vật trọng yếu, quan hệ trải rộng khắp Cửu Châu như Nguyên Quân, liệu sức ảnh hưởng lớn đến đâu?

- Ê, ê, ta không nói chuyện này...

- Người không nói chuyện này thì nói gì!

A La mở to hai mắt nhìn hẳn:

- Tốt lắm, vậy ta với người nghiêm túc thương lượng một chút, có muốn đến chỗ Nguyên Quân nhận lời hay không, được làm diễn viên, trở thành minh tinh!

- Mỹ nữ!

Trầm Côn rốt cục bị đánh lạc hướng:

- Không phải chỉ làm diễn viên thôi sao? Người thật sự hứng thú như vậy? Xin người, người lớn đến thế này rồi, chẳng lẽ còn ngây thơ mơ mộng làm ngôi sao sao?

- Ta nhiều tuổi lắm ư?

A La vỗ vỗ khuôn mặt của mình nói:

- Nhìn cho rõ, ta mới có mười tám tuổi, tuy rằng từ năm chín tuổi đã phải ra trận giết người, mười lăm tuổi đã thống lĩnh ngàn quân, không giống người theo đuổi mộng làm ngôi sao. Nhưng dù sao ta cũng chỉ mới mười tám thôi mà, người xem xem có cô gái mười tám nào không muốn làm minh tinh đâu!

Nói xong, A La cẩn thận phát hiện, dùng nhiều công phu như vậy, Trầm Côn rốt cục cũng quên chuyện cầu hôn ban nãy rồi, nàng cười trộm nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực...Ai!

Thật sự là dọa chết người ta, tặc hòa thượng thế nào lại nói một câu như vậy, may mà bản quân hầu, à quên, bản tiểu thư phản ứng nhanh chóng, bằng không chắc chắn có phiền toái!

- Được rồi, chuyện Nguyên Quân sau này nói cũng được, chúng ta trước tiên làm chính sự đã!

A La tự mãn đắc ý bước đi, mà Trầm Côn ai oán theo sát phía sau nàng, nhỏ giọng nói:

- Ê, đừng giả bộ nữa đi, người vẫn còn có ý với tên Lý Trích Tiên kia, nên mới cố ý làm bộ như không nghe thấy gì!

Lý Trích Tiên...Nghe được cái tên này, trong một thoáng, A La trầm mặc.

Dù không cam lòng nhưng vẫn đến trước cửa Đan Thanh lầu, Trầm Côn liền nhìn nhìn thấy mười văn nhân dáng vẻ trẻ trung đang đứng dưới lầu nhìn lên, một thanh niên cao giọng nói:

- Nguyên Quân tiểu thư, tiểu sinh là Tả Quyền người Gia Lăng thành, ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu, mong tiểu thư cho tiểu sinh được hân hạnh gặp mặt!

- Tả huynh, người không cam chịu làm người đến sau, tiểu đệ cũng không chịu!

Lại một thanh niên khác hướng phía trên lầu chấp tay nói:

- Nguyên Quân tiểu thư, tiểu sinh Văn Tử Thành người Gia Lăng thành, có thể hân hạnh gặp mặt nói chuyện với tiểu thư không?

Lời nói còn chưa dứt, một công tử tiêu sái bước đến, ung dung phe phẩy quạt nói:

- Cách xa thăm thẳm, cuồn cuộn nước sông, khoan thai chậm bước, cực khổ trông mong...Nguyên Quân tiểu thư, tiểu sinh là Gia Lăng thành Mộ Dung Tiên, khẩn cầu được bái kiến tiểu thư!

Nhất thời, những lời bày tỏ của các văn nhân công tử sôi nổi vang lên.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn đứng đằng sau đám người nọ bấu môi, mắt trợn trắng, ngón tay giữa dựng đứng, thấp giọng mắng:

- Một đám lưu manh lại giả bộ tao nhã, lại còn tranh nhau tán gái!

- Mỹ nữ, người nói Lý Trích Tiên có để lại thứ gì đó ở nơi này, là gì vậy?

Trầm Côn ngồi xổm trên lan can, hai tay đan vào trong tay áo, cười hì hì hỏi:

- Nếu hắn giống đám lưu manh này, ta sẽ không thèm nhìn, nhìn vào chỉ tổ đau mắt, lại ăn mất ngon.

A La cười cười, ánh mắt nhìn về phía tầng thứ ba của Đan Thanh lâu.

Không biết từ khi nào Nguyên Quân đã lên tới sân thượng tầng thứ ba, đứng dựa vào lan can thở dài, những người ở phía dưới chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thướt tha, hai vai nhỏ xinh và mái tóc đen bay bay theo gió. Nàng giống như tiên nữ trong mây, khiến cho cảnh sắc xung quanh nhạt nhòa đi mấy phần.

Trên ban công phơi một chiếc áo khoác màu tuyết trắng, tuy rằng mặt ngoài áo vương chút bụi, nhưng không thể không nhận ra, áo khoác lông cừu này là bảo bối vô cùng giá trị.

Trên áo khoác gắn kèm một trang giấy, trên giấy viết những chữ vô cùng tiêu sái phóng khoáng ghi rõ: Lý Trích Tiên thiếu nợ Đan Thanh lâu ba lượng hai tiền, dùng áo cừu trắng để gán nợ!

Sau khi đến ban công, Nguyên Quân không nhìn những người hâm mộ dưới lầu, mà đi tới chỗ treo áo khoác, nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt áo lông cừu mềm như nhung và các chữ viết trên đó.

- Một bầu rượu, một áo khoác lông cừu, say tràn ngày tháng khinh vương hầu...Lý Trích Tiên, đây chính là nơi hội tụ của văn nhân phong nhã đất Cửu Châu, cũng chỉ có người dùng áo lông cừu đổi lấy rượu, cả đời hồn đản khinh thường nhân thế, cũng chỉ người mới đáng để ta hết lòng hết dạ ở Đan Thanh lâu đợi chờ!

Nào nước sông, nào cổ đô, nào mỹ nhân, nào áo khoác lông cừu, nơi này chỉ còn tiếng thở dài mà thôi.

- Đáng tiếc, người lại là Lý Trích Tiên, là Lý Trích Tiên chỉ yêu mỹ tửu không yêu mỹ nhân, có lẽ người vĩnh viễn cũng không quay lại đây lấy lại áo khoác lông cừu, người vĩnh viễn sẽ không quay lại đây gặp kẻ khờ dại là ta đây...

193. Chương 191: Vũ Hồn Nhất Nhật Thiên Lý (ngày Đi Ngàn Dặm) Đã Mất

Phần lớn thanh niên đứng dưới Đan Thanh lâu đều là văn nhân yếu ớt, không nghe được hai câu nói kia, nhưng Trầm Côn sau khi thăng cấp lên Hồng Nguyên trung đoạn thánh lực đại tăng, lại nghe rất rõ ràng, cười nói:

- Ai u, mỹ nữ có nghe thấy không? Nguyên Quân này cũng ái mộ Lý Trích Tiên đó, xem ra tên tiểu tử này phong lưu ra phết, tình duyên chẳng ít đâu!

- Có lẽ vậy!

A La tinh thần có chút giảm sút.

- Nhìn ra được sao? Đây là cái khác biệt giữa người và Lý Trích Tiên.

Chỉ chỉ vào áo khoác lông cừu tuyết trắng trên ban công, A La nhẹ giọng nói:

- Người là một tục nhân, trong đầu người chỉ có lòng tham, có lẽ còn có lòng kiên nghị ẩn dấu mà ngoại nhân khó lòng phát hiện, nhưng Lý Trích Tiên lại là một cuồng nhân, nhất kiếm, nhất tửu, nhất bộ thăng thiên, cười nhạo chúng sinh, mặc người cười hấn điên, sỉ nhục hấn ngốc, nhưng hấn chẳng để vào mắt, cũng

không chịu kể nào ràng buộc, dù Cửu Châu có thêm vài người si mê hắn, tim của hắn cũng không vương tơ tình với ai.

- Mỹ nữ, người có thể nói rõ hơn được không?

Trầm Côn căn bản không hiểu A La đang nói cái gì, hắn thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới mình với Lý Trích Tiên không giống nhau ở chỗ nào, có lẽ, đây chính là chỗ phạm tục mà A La nói tới?

Chính là sống trên đời này, con mẹ nó, ai mà không phải là tục nhân?

- Được rồi, được rồi, tuy rằng không rõ người đang nói cái gì, bất quá ta cũng minh bạch rồi!

Sờ sờ cằm, Trầm Côn nhìn nhìn cái áo khoác lông cừu đánh giá:

- Lý Trích Tiên tiểu tử này hình như có chút không giống với ta, nhưng hắn có điểm vĩnh viễn kém xa ta...

- Kém điểm nào?

- Tham!

Tựa vào lưng A La, Trầm Côn dán sát ngực mình vào lưng nàng, miệng ghé sát tai A La, nhẹ giọng nói:

- Phạm là cái gì ta muốn, ta sẽ nhất định đoạt bằng được! Cũng như trước đây, ta bị Trầm Trọng đả bại, nhưng ta không tiếc hết thảy, dù trả giá lớn cũng nhất định phải thắng cấp, sau đó cho hắn một lần giáo huấn cả đời không quên; hiện tại, ta thích người, cho nên ta nhất định sẽ điền thêm trước tên người một chữ Trầm, Trầm La thị tên này thật hay đúng không?

Kín đáo trừng mắt liếc Trầm Côn, A La thờ dãi.

- Sao phải khổ vậy? Người không cần phải...

- Tất nhiên là cần thiết rồi, bởi vì ta rất tham lam, càng là vật khó đạt được, ta lại càng tham!

- Ô hô!

Hai người ở phía sau nói chuyện, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng Long Thanh Sơn hét lên kinh hãi:

- Huynh đài để mắt ở chỗ nào vậy? Chỗ này làm gì có lối đi đâu. Sao lại bước lên chân tiểu sinh!

Câu ấy có nghĩa là: Người đứng là không có mắt, đi đường phải cẩn thận chứ, dẫm lên chân lão tử rồi, được diễm đạt theo cách của văn nhân.

Nguyên lai sau khi Nguyên Quân xuất hiện trên sân thượng, rất nhiều người dân trong thành nghe tin mà đến, đã sớm vây chặt như nêm cối xung quanh Đan Thanh lâu. Trong đám người xô đẩy nhau, một người nào đó muốn vượt qua Long Thanh Sơn, nên đã không cẩn thận đạp vào chân hắn.

Đây cũng là tình huống thường thấy khi minh tinh xuất hiện, Long Thanh Sơn bị một người đạp vào chân mà oán hận còn chưa tính, có điều theo chân người thứ nhất, có tới mười mấy người cũng ra sức vượt qua người Long Thanh Sơn, đạp vào chân hắn cả chục cái, điều này khiến cho cái con đại cầu hùng vốn bản tính lương thiện cũng phải phát hỏa, hét lên:

- Ô hô thương thay, tại nơi hậu viện quê mùa này, chân của tiểu sinh mà người ta coi như chân bàn chân ghế...

- Phiền huynh đài lui ra!

Không đợi Long Thanh Sơn nói xong, người nọ nóng nảy đẩy mạnh vào ngực Long Thanh Sơn một cái, khiến hắn lão đảo ngã lùi ra sau, gối trúc trên lưng va mạnh xuống nền đất, ngũ sắc thạch cũng theo đó rơi ra.

Đã giẫm lên chân người ta, lại còn đánh người ta nữa? Long Thanh Sơn dù dễ tính đến mấy cũng chịu không nổi, thu ngũ sắc thạch lại, đại cầu hùng rống lên một tiếng, hai tay đột nhiên dài thêm cả trượng, cực kỳ bất ngờ đập vào lưng người kia.

Phốc...

Long Thanh Sơn vẫn chưa được nửa tuổi, thực lực mới gần đạt tới cấp độ Bạch Nguyên yêu tông, một chương này tuy rằng có phát lực, nhưng cũng chỉ khiến người kia phun nửa ngụm máu, mắt hắn hung dữ nghiêng đầu tránh qua chỗ khác,

- Nơi đây có chỗ nào cho giấu chó nhà người xuất hiện, Hàn gia đang làm việc, người dám ngăn trở, trong mắt người còn có thiên hạ đệ nhất chú tạo sư nữa không?

Hàn gia?

Là Âu Dã kiếm phái, Chú kiếm sơn Hàn gia?

Đáng chết thật, còn muốn cầu Hàn gia cứu người, sao lại liên tiếp xung đột với người của Hàn gia như vậy.

Trầm Côn mắt nhỏ híp lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Long Thanh Sơn, ý bảo hắn, dù chúng ta còn có việc cần cầu Hàn gia, nhưng cũng không thể để người ta bắt nạt mình giữa ban ngày ban mặt như thế, Thanh Sơn, cứ thoải mái ra tay, đưa cái sọt cho thúc thúc giữ là được!

- Không nên động thủ!

Chú ý đến ánh mắt Trầm Côn, A La giữ chặt cánh tay hắn, thấp giọng nói:

- Suy nghĩ cho Không Sắc một chút, người không nhận được cơn tức này, đệ tử của người sẽ chết chắc! Người đứng yên đây, chuyện kia để ta lo liệu!

Nói xong, A La đi tới chỗ Long Thanh Sơn cùng người kia đang giằng co.

Mười mấy người vượt qua Thanh Sơn đều là những thanh niên khỏe mạnh tầm hơn ba mươi tuổi, có thể do năm tháng làm nghề rèn, trên mặt bọn hắn đều có vết sẹo do tàn lửa bắn vào, nhìn phía trước mặt, mười người đó trông như mười con báo gầm to lớn.

- Hàn gia huynh đài?

A La chấp tay, chỉ vào Long Thanh Sơn nói:

- Đây là văn bối của ta, đừng nhìn nó trông có vẻ cao lớn, thực ra nó là yêu thú còn chưa tới một tuổi, xin các vị đừng chấp hắn làm gì!

Dừng một chút nài tiếp lời:

- Mặt khác, xin các vị thay ta hướng Hàn gia Hàn Thiên Động lão gia tử vấn an, ba năm trước đây, đường thúc của ta cùng người có duyên gặp mặt tại Trung Châu Đường quốc, được lão gia tử chế tạo cho một cây Huyết luyện trường thương, đến nay vẫn vô cùng cảm kích.

- À, nguyên lai là bằng hữu của lão gia.

Mấy người kia sắc mặt dịu xuống nói:

- Nếu là người trong nhà, thì chỉ cần con cháu này hướng chúng ta xin lỗi, một chương này, ta bỏ qua.

- Thanh Sơn, mau xin lỗi họ đi!

Bất kể Long Thanh Sơn không tình nguyện thế nào, A La cũng khiến hắn phải xin lỗi.

Đầu lĩnh mấy người đó vừa lòng gật đầu, đánh giá một chút phục sức Bắc Cửu Châu của A La nói:

- Các người cũng tới dự tiệc mừng thọ của Hàn lão gia tử sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, mấy hôm nữa nhất định chúng ta sẽ đến Hàn gia.

- Tốt lắm, tới Hàn gia thì nói tên ta là được, ta là Hàn Đức!

Hàn Đức khoát tay sao, xoay người hô:

- Các huynh đệ, không chậm trễ nữa, tiếp tục đuổi theo!

Nói xong, mười mấy nhân ảnh nhanh chóng rời đi.

- Người của Hàn gia thật sự là càng ngày càng ngang ngược!

A La thở dài trở lại chỗ Trầm Côn, nhỏ giọng nói:

- Vẫn còn tức giận à?

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Đức, thấp giọng mắng:

- Rõ ràng là bọn hần sai, còn bắt người khác phải xin lỗi, nghe hần nói thì biết, bọn hần làm gì biết chữ liêm sỉ viết thế nào...Mụ nội nó, chờ thương thế Không Sắc khỏi hần, lão tử mang Thanh Sơn đến phá nhà chúng nó ra!

- Được rồi, ở đông Cửu Châu chính là như vậy, cường long bắt áp địa đầu xà! (hà bá địa phương còn oai phong hơn vương bốn cõi)

Lúc hai người thấp giọng nói chuyện, Hàn Đức đã mang người đuổi tới bờ sông.

Kẻ chạy trốn cũng vừa mới tới nơi, trước mắt bị sông lớn chặn đường, sau lưng có mười mấy kẻ truy bắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy vết máu đầy vẻ lo lắng căng thẳng đến mức hàm răng cắn chặt môi đến bật máu.

Đó là một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, y phục trên người hần nguyên là gấm Tứ Xuyên vô cùng xa hoa, trong tay cầm hai thanh trủy thủ tỏa hàn quang, rõ ràng không phải bình khí bình thường,

Có thể nhìn ra, hần hần là con nhà phú quý. Nhưng bây giờ y phục trên người hần đã bị xé nát, dính đầy máu đen, trên thanh trủy thủ bị mẻ vài chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một vết thương lớn trông rất đáng sợ, kéo dài từ thái dương bên trái đến má bên phải, phá hủy dung mạo anh tuấn.

- Trầm Ưng, thành thành thật thật giao đồ ra đây, chúng ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Hàn Đức cười lạnh vung tay lên, chỉ đạo thủ hạ bao vây thiếu niên kia lại.

- Ta không có!

Đã không còn đường để trốn, những bất an lo lắng trên khuôn mặt Trầm Ưng bỗng nhiên biến mất, hần lãnh khốc nhìn chằm chằm Hàn Đức, không hề giống một kẻ đang cố sống cố chết bỏ chạy, mà giống như một đại ưng đang đứng mãnh lao từ trên cao xuống.

Có thể thay đổi tâm thái trong một thời gian ngắn như vậy, thiếu niên này hiển nhiên ý chí cao hơn thường nhân rất nhiều.

- Ngươi không có? Trầm gia từ trên xuống dưới đã bị chúng ta lục soát hết, trừ trên người ngươi ra, Huyết phách thạch còn có thể ở đâu?

Hàn Đức chậm rãi nói:

- Hãy nghĩ đến gia gia ngươi, Trầm Ưng, vì Trầm gia nhà ngươi, mau giao Huyết phách thạch ra đây!

- Ta không có!

Trầm Ưng lạnh như băng gầm lên.

- Nói dối mà không biết xấu hổ!

Hàn Đức vung ngón tay lên ra lệnh:

- Các huynh đệ, đánh hần, tàn phế cũng không sao, chỉ cần lưu cái mạng chó của hần là được, rõ chưa?

- Rõ rồi!

Mười mấy tên thủ hạ lập tức tiến lên. Bọn hần vừa động thủ, có thể nhìn ra thực lực cả bọn:

Hai người xông lên trước tiên, chính là hai Lục Nguyên vũ tông, bốn năm người ở hàng thứ hai là Hoàng Nguyên vũ tông, mà trong nhóm cuối cùng thấp nhất cũng là Bạch Nguyên vũ tông.

Mà thiếu niên kia thì sao?

Thiếu niên này vừa động thủ, Trần Côn vốn đang thờ ơ cũng không nhịn được kinh ngạc hô lên một tiếng.

Chỉ thấy hai Lục Nguyên vũ tông đi đầu, một người vung lên trường đao, một người đâm đại thương, công kích cùng lúc vào đầu và trái tim thiếu niên. Mà thiếu niên kia vung hai thanh trủy thủ như gió lốc, đĩnh, đĩnh hai tiếng, dễ dàng gạt được cả đao lẫn thương. Sau đó, thân thể hắn như đột nhiên nặng thêm cả ngàn cân, mạnh mẽ trầm người xuống.

Chỉ trầm người xuống, mà khiến cho mặt đất lún xuống chừng hai ba thước, một luồng hồng quang cũng theo đó mạnh mẽ tỏa sáng ra xung quanh.

Ầm!

Hồng quang vỡ nát, mười mấy người truy kích toàn bộ da thịt bị cháy đen, hai ba mươi luồng “Hong Nguyên bạo phát” bắn ra xung quanh!

Trần Côn cực độ kinh hãi nhìn A La hỏi:

- Mỹ nữ, không phải ta hoa mắt chứ?

- Người không nhìn lầm, thiên chân vạn xác đúng là “Hong Nguyên bạo phát”, chính là...

Đôi mắt trắng của A La hiện lên một tia quang mang quỷ dị, nhìn đi nhìn lại Trần Ứng mấy lần, kinh ngạc nói:

- Thật quái lạ, Trần Ứng kia chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, lại không thấy ăn qua tiên gia linh dược gì, cũng có vẻ như chưa từng luyện qua tổ truyền bí pháp giống ta, hắn sao có thể sử ra “Hong Nguyên bạo phát”?

Hong Nguyên bạo phát màu đỏ nhạt, có nghĩa Trần Ứng kia đã là Hong Nguyên vũ tông hạ đoạn.

Hơn nữa A La đã dùng bí pháp xác nhận, Trần Ứng kia chỉ là một thiếu niên hết sức bình thường, không trải qua bất cứ cơ duyên kỳ ngộ nào!

Chuyện này thực không thể tưởng tượng được!

Phải biết rằng, Cửu Châu Trần Côn lúc mười lăm tuổi trở thành Bạch Nguyên vũ tông, cũng đã được xếp vào một trong hai mươi ba nhân vật xuất sắc nhất trong ba ngàn năm qua của Cửu Châu. Mà Trần Ứng kia, chỉ mới mười lăm tuổi, đã là Hong Nguyên hạ đoạn, chỉ thấp hơn một cấp so với Trần Côn hiện giờ!

Mười lăm tuổi đã là Hong Nguyên vũ tông...Trần Ứng phải là thiên sinh võ học, người này không thể chỉ dùng hai chữ thiên tài để hình dung được!

- Hong nguyên vũ tông? Lão thiên a, Trần Ứng thế mà lại thăng cấp lên Hong Nguyên?

- Không thể nào, năm trước ta còn luận bàn với hắn, khi đó hắn vẫn chỉ là nhất phẩm Vũ Linh thôi mà.

Giờ mới qua có một năm, hắn làm sao tăng cấp liên tục nhanh như vậy được...Trời ạ, ta đã tính nhầm tốc độ tăng cấp của hắn.

- Một năm thăng được bao nhiêu cấp a!

Người đi đường xung quanh cũng kinh hãi hô lên.

- Lão huynh, người nói Trần Ứng bằng giờ này năm ngoái vẫn là nhất phẩm Vũ linh sao?

Trần Côn nhẹ nhàng vỗ vai người đi đường hỏi.

- Ta cùng Trần Ứng quen biết sáu bảy năm rồi, tuyệt đối không nhớ lầm đâu!

Người đi đường về mặt vô cùng khiếp sợ nói:

- Mới qua có một năm, hắn đã thăng cấp thành Hong Nguyên...Mười lăm tuổi là Hong Nguyên vũ tông a!

- Mười lăm tuổi, thăng cấp lên Hong Nguyên...

Trần Côn mắt nhỏ híp lại tràn ngập hứng thú.

Mà lúc đó, Hàn Đức mắt thấy thủ hạ của mình đều bị chấn bay, lại vỗ tay cười lạnh,

Bộp, bộp!

- Trong vòng một năm thăng cấp lên Hồng Nguyên vũ tông, Trầm Ứng, đây là do năm trước ngươi lấy được vũ hồn mới...Nhất Nhật Thiên Lý hay sao?

194. Chương 192: Hoàng Cấp Vũ Hồn

Thuộc về: Võ Tôn cấp, vũ hồn phụ trợ toàn năng!

Năng lực: Có được Nhất Nhật Thiên Lý, nhất định có được tốc độ tăng cấp người thường không theo kịp, dù tu luyện bất cứ võ công gì, cũng đều có thể ngày tiến ngàn dặm, trở thành Thánh Nguyên vũ tông chỉ là chuyện sớm muộn! Nếu không có gì bất thường xảy ra, nhất định có thể trở thành cường giả mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện, vượt qua tứ đại truyền thuyết, trở thành Hồn Độn võ tôn!

Biến hóa: Có thể tấn cấp trở thành Sát Na Bách Niên (chớp mắt tiến bộ bằng cả trăm năm), cũng có thể thoái hóa thành Sự Bán Công Bội (Làm ít hưởng nhiều)!

Thật có điểm quen tai?

Không sai, đúng là vũ hồn Nhất Nhật Thiên Lý khinh thường tính cách nhu nhược của Cửu Châu Trầm Côn, đã quay lưng bỏ đi!

- Trầm Côn, ngươi phải giữ chặt Nhất Nhật Thiên Lý lại!

A La hung hăng kéo tay áo Trầm Côn, kinh hỉ nói:

- Tuy nói vũ hồn đã bỏ đi rồi sẽ không quay lại nữa, nhưng ngươi đã sớm phá vỡ quan niệm thông thường, mau nghĩ biện pháp thu hồi Nhất Nhật Thiên Lý lại, có nó, ta cam đoan trước cuối năm nay ngươi nhất định sẽ tiến vào đệ nhất Vũ hồn luân hồi!

Trầm Côn mắt nhỏ đã sớm híp đến mức không mở ra nổi, nhưng hắn vẫn chậm rãi lắc đầu.

- Đừng nóng vội!

Trầm Côn thấp giọng nói:

- Trong trí nhớ của ta, Nhất Nhật Thiên Lý là vì khinh thường ta nhu nhược mới bỏ đi, có điều mỹ nữ à, chúng ta cũng đã biết, ta trước kia không phải là kẻ bất lực, mà chính là người có bản lĩnh trong vòng một ngày tập kích bất ngờ cả ngàn dặm, đã thương tam đại truyền thuyết đỉnh cấp cường giả! Vậy ngươi suy nghĩ kỹ lại coi, Nhất Nhật Thiên Lý vì căm ghét sự khiếp nhược của ta nên mới rời đi sao?

- Hiểu rõ chủ nhân nhất chính là vũ hồn, Nhất Nhật Thiên Lý khẳng định biết ta không phải là một kẻ nhu nhược như thể hiện bề ngoài...Chuyện này nhất định là có vấn đề!

Trầm Côn nghĩ nghĩ rồi nói tiếp:

- Đừng vội vàng hành động, để ta nhìn bộ dạng Nhất Nhật Thiên Lý một chút đã!

Nói xong, hắn nấp sau lưng A La, lặng lẽ vận “Hồn Kinh” lên.

Trong thế giới linh hồn, tứ đại Vũ Hồn sớm đã tụ tập sau lưng Trầm Côn, bọn họ cũng rất tò mò a! Bốn người bọn họ đều là “Lão đại ca”, “Lão tiên bối”, mẹ nó chứ, Nhất Nhật Thiên Lý là cái dạng vũ hồn gì?

Chỉ thấy sau thân ảnh thiếu niên lơ lửng một đầu Hồng Hoang dị thú: Toàn thân mình dề, răng nanh giống lão hổ, cánh tay giống nhân loại, và có một cái đầu khổng lồ! Hắn cũng không thèm nhìn đến chủ nhân Trầm Côn ngày xưa, đang tập trung toàn bộ tinh thần, chăm chú nhìn Hàn Đức, ra vẻ đang toàn tâm toàn ý lo lắng cho tân chủ nhân Trầm Ứng của mình.

- Nguyên lai là hắn!

Vương Kiêu giật mình cười nói:

- Khó trách Nhất Nhật Thiên Lý có thể giúp chủ nhân thăng cấp nhanh! Đây chính là Hồng Hoang dị thú, Thao Thiết, lòng tham không đáy, có thể ăn trúng yêu thú nên biến thành vũ hồn, nó có khả năng nuốt thiên địa linh khí vô hạn lượng, có linh khí cuộn cuộn cung cấp, tốc độ thăng cấp chủ nhân nó tất nhiên hơn xa thường nhân!

- Nguyên lai là Thao Thiết thú!

Trầm Côn nghe qua lai lịch của loại Hồng Hoang dị thú này, cười hì hì nói:

- Vậy bốn vị lão huynh có thể nhìn kỹ một chút xem, con Thao Thiết này trên người có vấn đề gì không? Nếu không có, hắc hắc, ta sẽ đem hắc thu vào U Minh hồn phủ!

Trầm Côn trước mắt vẫn chỉ là “Hồn Kinh” đệ tứ trọng, chỉ có thể có bốn vũ hồn, cho nên trước tiên hắc đành đem vũ hồn kia cầm tù trong U Minh hồn phủ, đợi ngày tăng cấp, mới có thể biến nó này thành vũ hồn của chính mình.

Bốn vũ hồn đều dùng biện pháp của chính mình, quan sát kỹ càng Thao Thiết.

Cả mười mấy giây đồng hồ sau, Cổ Nguyệt Hà đột nhiên thở dài nói:

- Nhân sinh của cao nhân, trần ngập bất đắc dĩ và không thể nói trước a!

- Ai u, Cổ huynh nhìn ra cái gì à?

Trầm Côn cười hì hì hỏi:

- Vậy cao nhân huynh có phải nên giải thích cho thường nhân chúng ta hiểu một chút?

- Người thật sự yêu cầu như vậy!

Cổ Nguyệt Hà vẻ mặt hờ hững nói:

- Thôi, thôi, lão nhân gia ta chỉ điểm một chút cho các người vậy, ai kêu cảnh giới các người không bằng cao nhân ta?

Đang thao thao bất tuyệt chợt nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Vương Kiêu, lão vội vàng cúi đầu:

- Các vị lão đại, ta sai rồi, ta lập tức nói rõ ràng cho các vị...

Nói xong Cổ Nguyệt Hà mặt xám xịt chỉ Thao Thiết nói:

- Các người chú ý nhìn miệng của hắc, nhất là lúc miệng hắc cử động, theo đó tác động lên Trầm Ứng như thế nào, mà tác động lên Hàn Đức ra sao?

Theo cánh tay lão chỉ, Trầm Côn cùng các vũ hồn còn lại đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy miệng Thao Thiết đang khe há ra nuốt vào cái gì đó, mà theo mỗi lần nuốt vào của hắc, tinh thần Trầm Ứng có vẻ tăng lên một phần, mà chiêu thức đánh ra cũng càng thêm sắc bén.

Trong khi đó, Hàn Đức đang cùng đối chiến kia, không hiểu sao lại từ từ yếu đi, dần dần đến cả hoàn thủ cũng khó khăn.

- Hàn Đức kia tại sao càng ngày càng yếu đi thế?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Hắc không bỗng nhiên yếu đi mà đang bị suy yếu dần dần!

Cổ Nguyệt Hà nói:

- Đó là khả năng làm giảm thuộc tính vũ hồn của Thao Thiết, có thể trực tiếp thôn phệ khí tức vũ hồn đối phương, làm suy yếu năng lực của vũ hồn đó...Thí dụ như, vũ hồn của Hàn Đức là Dao Quang Thiên Trọng, có thể tăng lực công kích của đao pháp lên ba lần, có điều do bị Thao Thiết thôn phệ, uy lực gia tăng sẽ giảm từ ba lần xuống còn hai lần, rồi xuống một lần thậm chí là không lần nào! Nếu Hàn Đức còn không nhận ra, tiếp tục đánh với Trầm Ứng như trước, vũ hồn của hắc có thể bị Thao Thiết thôn phệ toàn bộ, biến thành một phế nhân không có vũ hồn!

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn hét lên một tiếng, mồ hôi lạnh tuôn ra:

- Thao Thiết không lợi hại đến vậy chứ? Lại có khả năng trực tiếp thôn phệ vũ hồn của đối phương?

- Trước kia vốn không lợi hại đến như vậy, nhưng là bây giờ...

Cổ Nguyệt Hà cười khở:

- Trầm Côn, Trầm lão đại, ngươi còn không nhìn ra sao? Thao Thiết đã thăng cấp rồi, hẳn không còn là Nhất Nhật Thiên Lý, mà đã tiến lên một cấp...trở thành Vô Hoàng cấp, Sát Na Bách Niên!

Vũ hồn: Sát Na Bách Niên thuộc loại: Vô Hoàng cấp, là vũ hồn toàn năng!

Thuộc tính: Một khi có Sát Na Bách Niên, mức độ tăng cấp trong một ngày của chủ nhân vũ hồn này bằng trăm năm tiến cấp của người khác, nhất định có thể trở thành Vô Hoàng trong truyền thuyết, mặc dù không có khả năng tiến đến đệ lục cảnh Thiên Mệnh Vũ thánh.

Tác dụng tăng thêm thứ nhất: “Thôn linh” thuộc tính, có thể thôn phệ linh khí cùng vũ hồn của đối thủ, bổ sung lực lượng cho bản thân, có thể nói, không đối thủ đồng cấp nào chống lại được!

Tác dụng thứ hai: Có thể tấn cấp trở thành Vũ hồn cấp Thiên Mệnh, Tâm Trung Vô Nhật Nguyệt (bắt chấp quy luật thời gian)!

Tác dụng thứ ba: Được miễn Vũ tông luân hồi!

Cổ Nguyệt Hà ủ rũ nói ra thuộc tính của Sát Na Bách Thiên, nhất thời, cả bốn vũ hồn đều trầm mặc.

Bọn hắn đều là vũ hồn Vô Tôn cấp, đối diện bọn hắn lại là Vô Hoàng cấp, hơn nữa cái vũ hồn Vô Hoàng cấp này lại là thủ hạ cũ của chủ nhân!

Đem ra mà so, bọn hắn còn gì là mặt mũi nữa!

- Các lão huynh, đừng im lặng như thế chứ!

Trầm Côn nhìn ra tâm tư mấy vũ hồn, cười nói:

- Ta xem thuộc tính của Sát Na Bách Niên, thấy chẳng có gì đặc biệt, chỉ là thăng cấp nhanh hơn một chút, lại biết công kích vũ hồn của đối phương...Các lão huynh, các vị cũng có thể giúp ta thăng cấp rất nhanh a, nhất là Huyền Si lão huynh, ngươi không phải là cũng có thể công kích vũ hồn của đối phương sao?

- Không giống như vậy a!

Huyền Si thở dài nói:

- Tác dụng công kích vũ hồn của đối thủ, rất nhiều vũ hồn cấp Vô Tôn đều làm được, chính là Hoàng cấp vũ hồn sở dĩ là Hoàng cấp, bởi vì hắn có khả năng công kích mạnh hơn chúng ta nhiều lần...Mà nhất là lại được miễn Vũ tông luân hồi!

- Trầm Côn bây giờ ngươi còn chưa hiểu được ý nghĩa của việc được miễn Vũ tông luân hồi đâu, nhưng bản tăng có thể nói cho ngươi biết, có được thuộc tính này, Trầm Ứng sau khi trở thành Hắc Nguyên vũ tông đỉnh cấp, có thể trực tiếp tấn cấp thành Truyền Thuyết Vũ hoàng, căn bản không cần phải trải qua quá trình Hỗn Độn Vô tôn!

Huyền Si cười khở nói:

- Nói cách khác, nghĩa là chỉ cần Trầm Ứng chịu cố gắng, thành tựu của hắn, nhất định sẽ vượt qua bản tăng và Cổ Nguyệt Hà, thậm chí một ngày nào đó, Trầm Ứng có thể có thực lực vượt qua Vương Kiêu cùng Lý Mục khi còn sống, ngươi cũng không cần quá kinh ngạc, đó là do hắn có vũ hồn cấp Vô Hoàng a!

- Đáng sợ hơn nữa là Sát Na Bách Thiên vẫn còn khả năng thăng cấp, có thể trở thành vũ hồn cấp thiên mệnh Tâm Trung Vô Nhật Nguyệt!

Trầm Côn sờ sờ cằm, hứng thú trong mắt nhỏ càng thêm nồng đậm.

- Người vẫn còn nghĩ cách đoạt lại Nhất Nhật Nhất Thiên Lý sao?

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên hỏi.

- Hắc hắc, một cái vũ hồn tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ?

Trầm Côn thần nhiên thừa nhận.

- Đừng nghĩ nữa, lão nhân gia ta còn chưa nói hết đâu!

Cổ Nguyệt Hà thở dài:

- Lão nhân gia ta đã tính toán hồn lực của người, lấy trình độ hiện nay, các vũ hồn cấp Vô tôn trở xuống nhất định không thể kháng cự lại người, nhưng Vô hoàng cấp thì không thể, chẳng những người không thể khống chế được, thậm chí nó có khả năng phá tan U Minh hồn phủ của người...Có thể nói thế này, trong âm tào địa phủ các lệ quỷ thường là e sợ Diêm La Vương, nhưng có một số ít lệ quỷ, có bản lĩnh giết chết Diêm La Vương a!

- Cho nên ta không thể không buông tha Nhất Nhật Nhất Thiên Lý?

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn không cam lòng nắm chặt tay!

- Trầm lão đại, đừng tức giận nữa!

Cổ Nguyệt Hà mỉm cười lộ ra hàm răng vàng khè, nịnh nọt nói:

- Không có Nhất Nhật Nhất Thiên Lý, người vẫn còn có chúng ta, nhất là lão nhân gia ta, chờ người tiêu hao xong ba lượt Thiên Khiển, thuộc tính chân chính của lão nhân gia ta sẽ thể hiện ra...Hắc hắc, tuyệt đối sẽ khiến người nằm mơ cũng cười đến mức tỉnh lại!

Trầm Côn bĩu môi, luận thực lực khi còn sống, Cổ Nguyệt Hà có thể coi là người yếu nhất trong mấy vũ hồn, cái miệng đầy răng vàng cứ mở mồm ra là “cao nhân” kia thì có cái thuộc tính gì đáng ngạc nhiên được chứ?

Bất quá Trầm Côn cũng nhận ra một chuyện khá thú vị: Đó là mỗi lần có chuyện gì, Cổ Nguyệt Hà luôn là người thứ nhất phát hiện ra vấn đề, lại cũng là người đầu tiên có thể giải thích rõ ràng, thế có nghĩa là...Hắn phải chẳng thông minh hơn nhiều so với ba vũ hồn kia?

Có lẽ vậy!

Dù sao mỗi lần chơi mạng chược hay là đấu địa chủ, nếu không có vũ lực uy hiếp thì Huyền Si, Vương Kiêu, Lý Mục, cả ba hợp lại cũng đấu không lại Cổ Nguyệt Hà. Lão quỷ này cơ hồ tính được hết quân bài tẩy của đối phương!

Từ U Minh hồn phủ trở về, Trầm Côn mở hai tay ra:

- Mỹ nữ, ta vừa mới biết, Nhất Nhật Nhất Thiên Lý đã tấn cấp lên thành Sát Na Bách Niên, ta không có khả năng thu hồi hắn?

- Sát Na Bách Niên?

A La nhìn chằm chằm vào Trầm Ung một lúc lâu, bỗng lắc đầu cười:

- Nếu thiếu niên kia có thể sống qua kiếp nạn này, thì lịch sử Cửu Châu chắc sẽ thay đổi!

- Đúng vậy, Sát Na Bách Niên Hoàng cấp! Chỉ cần ba năm nữa thôi, tiểu tử này có thể trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết!

Trầm Côn liếm liếm môi, cười híp mắt gật đầu một cái:

- Cho dù hắn không có biện pháp thăng cấp, ta cũng nghĩ biện pháp giúp hắn thăng cấp!

- Vậy sao?

A La kinh ngạc ngẩng ngẩng cả người.

- Không rõ ý của ta sao?

Trầm Côn thần bí cười cười, gọi A Phúc ở phía sau lại.

- A Phúc, lập tức tìm hiểu lai lịch của tên Trầm Ứng kia, trong nhà có bao nhiêu người, vì cái gì gặp nạn, có ý trung nhân không, sở thích là gì, nhất định phải hỏi cho rõ!

- Đại thiếu gia cứ yên tâm chờ ta!

A Phúc bụng to như người mang thai, từ trong đám người chen chúc đi ra, bắt qua mười mấy phút đồng hồ sau, đã thấy hần quay trở lại.

A Phúc cười xấu xa nói:

- Đại thiếu gia, ta đã hỏi rõ rồi, tiểu tử này là người nổi tiếng ở thành Gia Lăng, tùy tiện tìm tên khất cái cũng biết...

Rồi ghé sát tai Trầm Côn kể rõ lai lịch của Trầm Ứng.

Trầm Côn nghe xong nhân tình sáng lên:

- Tiểu tử kia thật thú vị!

Nói xong, hần để Long Thanh Sơn chắn phía trước, hai vai rung lên, từ trong thân thể thả Độc Phạt Huyền Si ra.

- Huyền Si lão huynh, ta cần một phần thuốc nghịch thiên cải mệnh, ít nhất cũng phải làm cho một lão nhân hết thọ mệnh sống thêm được một tháng! Có thể làm được không?

195. Chương 193: Tôi Hỏa Trầm Gia

Huyền Si chần chờ một lát, rồi hỏi ngược lại:

- Người xác định, chỉ cần một tháng thôi?

Trầm Côn gật đầu.

- Hảo, cho bản tăng một phút!

Bước đến chỗ không người, Huyền Si ngấm nhìn mệnh mông sông nước trước mắt, bỗng nhiên áo cà sa rung động, thân người hần như đại bàng giương cánh bay lên, hai chân liên tiếp điểm trên mặt nước, đến khi sang bên bờ sông đối diện thì trong tay đã xuất hiện vài cây thủy thảo, lại còn vài loại cá tôm kỳ lạ nữa.

Cầm mấy thứ này đặt vào lòng bàn tay, Huyền Si than nhẹ một tiếng:

- Ngã Phạt từ bi, như lai, như vãng, như tam thiên trần duyên...Lạy Phạt! Huyền Si mượn ba mươi ngày dương thọ, thay người, nghịch thiên, cải mệnh!

Ầm!

Một ngọn lửa màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay hần, hòa tan thủy thảo, thiêu cháy cá tôm, lúc tro bụi tan hết, trên bàn tay Huyền Si chỉ còn lại một viên thuốc màu đỏ nhạt. Trở lại bên kia bờ sông, Huyền Si đem viên thuốc đặt vào trong bình lưu ly đây kín lại, đưa cho Trầm Côn, nói:

- Từ bi xuất phát từ nhân tâm, viên đan kia tên là Nhân tâm đan, đủ để kéo dài thêm ba mươi ngày dương thọ!

Trầm Côn mắt nhỏ tỏa hào quang nhìn viên thuốc, hần biết Huyền Si rất lợi hại, nhưng ngày hôm nay chân chính hiểu được, thế nào là Được tề sư đệ nhất Cửu Châu đại lục!

- Hắc hắc, đa tạ lão huynh, lão đi nghỉ ngơi trước đi, ta còn có việc nhờ đến lão sau!

Thu Huyền Si vào U Minh hồn phủ xong, Trầm Côn hăng hái nhìn về phía thiếu niên toàn thân đầy máu Trầm Ứng kia!

Sau khi đánh bay mười mấy người, Trầm Ưng tiếp tục đối chiến với người đầy vết sẹo Hàn Đức, hần giống như chim ưng bay lượn, chuyển động linh hoạt quanh người Hàn Đức, hai tay múa hai thanh chủy thủ như gió, không ngừng đâm vào những chỗ yếu hại của Hàn Đức, từ hai mắt, đến cổ họng, trái tim, gáy!

Thuộc tính của Sát Na Bách Niên chính là “Thôn linh”, mấy chục chiêu sau, vũ hồn Dao Quang Thiên Trọng của Hàn Đức đã mất hết quang mang, không thể tiếp tục gia tăng lực lượng chiến đấu, mà bản thân Hàn Đức cũng toát mồ hôi trán, cơ thể run rẩy, cơ hồ sắp sửa chống đỡ không nổi!

- Vương bát đản kia, mấy ngày không gặp, ngươi đã đạt đến trình độ này!

Hàn Đức cảm giận mắng, ngoan lật bỏ ra một đao, hung tợn nói:

- Có điều chỉ bằng chút bốn sự ấy, ngươi cho rằng mình có thể trốn khỏi Gia Lăng thành sao?

- Trốn không thoát, chết là cùng!

Trầm Ưng chém rơi trường đao, đôi mắt lãnh khốc cũng không buồn chớp, ánh mắt không đổi:

- Người Trầm gia chỉ sợ không thể tạo ra thần binh kinh thiên động địa, chứ không sợ chết!

- Thần binh? Hừ, gia gia ngươi sắp chết già, nhất định không thể hoàn thành kiện binh khí kia được!

Trong lúc nói chuyện, Hàn Đức thoáng nhìn thấy trên mặt sông có một con thuyền nhỏ đang bơi tới, hần bỗng cười lên ha hả:

- Trầm Ưng, vũ hồn của ngươi lợi hại, ta không phải là đối thủ, Chú kiếm sơn đệ tử cũng không có mấy người có thể đánh thắng ngươi, có điều...ngươi tưởng Hàn gia chỉ có chú tạo sư thôi sao?

(Chú tạo sư: Thợ rèn bậc thầy)

- Không sai, Hàn gia không chỉ có chú tạo sư!

Trên thuyền nhỏ truyền đến tiếng giễu cợt, một hồng y nữ nhân (cô gái mặc áo đỏ) đứng trên đầu thuyền, hai tay bẻ một cái hòm sắt.

Cơ quan sư, Công Thâu Nhã?

Nhận ra thân phận của hồng y nữ tử, khuôn mặt Trầm Ưng vẫn không lộ vẻ khác lạ gì, có điều lông mày hần nhíu nhíu, chủy thủ trên tay cũng chậm lại một chút.

- Gia gia...(ông nội)!

Hần tự nói với mình:

- Tôn nhi bất hiếu, không thể phụng dưỡng người đến lúc người nhắm mắt xuôi tay rồi...

Hần biết, vũ hồn Sát Na Bách Niên của hần có thể thôn phệ người sống, thôn phệ yêu thú, thậm chí mọi sinh mệnh trên trời dưới đất đều có thể thôn phệ, nhưng có một loại sinh mệnh nó không thể động đến - đó là những máy móc do Cơ quan sư chế tạo ra!

(Cơ quan sư: Ở đây là người chế tác ra các loại máy móc cơ học)

Từ xưa đến nay, Mặc gia là cơ quan bá đạo (độc quyền về chế tạo máy móc), Công Thâu là cơ quan vương đạo (vua chế tạo máy), chính là hai thế gia đứng đầu Cửu Châu đại lục về cơ quan, Công Thâu Nhã này xuất thân từ Công Thâu gia, am hiểu nhất là chế tạo máy móc sinh mệnh (con rối bằng máy)!

Hơn nữa sau khi gả cho Hàn gia, Công Thâu Nhã đã dung hợp cơ quan thuật của mình với thuật rèn đúc của Hàn gia, kết hợp công tượng giỏi nhất với bản vẽ cơ quan tốt nhất, nên Công Thâu Nhã trở thành một trong những cơ quan sư kinh khủng nhất Đông Cửu Châu!

- Trầm Ưng, thành thật giao ra Huyết phách thạch đi, bằng không tỷ tỷ không khách khí với ngươi!

Công Thâu Nhã cười cười, hai cánh cửa hòm sắt trong tay mở hé ra một khe nhỏ.

Trầm Ưng hơi trầm hai vai xuống, hai thanh chủy thủ đan chéo trước ngực, tạo thành tư thế quyết tử chiến.

- Tiểu tử không biết điều kia, được rồi, tỷ tỷ đành phải tự thân động thủ thôi!

Nói xong, Công Thâu Nhã giơ song chướng lên, hòm sắt hoàn toàn mở ra, bên trong bắn ra một cây gỗ lại có cả đinh sắt và đai ốc, tinh thạch, ngư cân tuyến (gân trâu)...Cả trăm thứ từ từ xuất hiện làm người ta hoa cả mắt.

Phốc phốc!

Mấy thứ đó chuyển động theo một đường vòng cung vô cùng đẹp mắt rồi toàn bộ rơi xuống sông.

Đây là thực lực của cơ quan sư sao?

Đang xem cuộc chiến, Trầm Côn cười đến nỗi suýt rơi cả răng, Công Thâu Nhã này vừa xuất hiện đã đem binh khí ném cả xuống sông, nàng ta tới bắt người hay tới để đóng hài kịch đây?

Đang lúc nghĩ ngợi, trên mặt sông bỗng xuất hiện mấy chục luồng nước, giống như những mũi tên bắn về phía Trầm Ứng.

Xoạt xoạt! Sau những luồng nước, hai hắc ảnh phá mặt nước vọt lên, là hai mãng xà với xương cốt được tạo thành từ gỗ, da thịt được làm thành từ sắt, linh hoạt giống như mãng xà thực sự chứ không giống máy móc chút nào!

Hai con mãng xà đều có những cái đuôi như thật, dài mấy chục thước, vừa ra khỏi mặt nước liền vây lấy Trầm Ứng. Trầm Ứng muốn dùng chủy thủ cắt đứt những cái đuôi đó, nhưng chỉ nghe ‘rắc rắc’ hai tiếng, hai thanh chủy thủ bị hai mãng xà bằng máy đập cho gãy vụn.

Đây mới thực là thực lực của cơ quan sư, Công Thâu Nhã ném binh khí xuống nước, chính là không muốn cho những người xung quanh nhìn thấy thủ pháp tổ hợp cơ quan của nàng mà thôi.

- Đừng phí sức nữa, đây chính là Hồng Nguyên khôi lỗi mãng của Công Thâu gia chúng ta, hơn nữa được tạo ra từ U Minh Huyền Băng của Hàn gia, không có thực lực Lam Nguyên vũ tông, đừng hòng thoát được!

Công Thâu Nhã mỉm cười, sau đó eo nàng vũ động, hai cánh tay giơ lên cao, chậm rãi đóng đưa theo một điệu vũ uyển chuyển.

Dưới ảnh hưởng của động tác này, mấy chục mãng xà máy bay ra khỏi mặt sông, cũng nương theo vũ điệu của Công Thâu Nhã mà chuyển động, bao phủ Trầm Ứng trong một biển mãng xà...

- Thật đúng lúc!

Cười híp mắt nhìn mấy chục cự mãng bằng máy, rồi lại cười híp mắt nhìn những con cự mãng cắn xé da thịt Trầm Ứng, nuốt lấy máu huyết trên người hắn, Trầm Côn bỗng nâng tay lên chỉ:

- Vương lão huynh, tiền tiểu tử này một đoạn đường!

- Người muốn cứu hắn?

Wương Kiêu tách ra từ sau lưng Trầm Côn, cau mày nói:

- Người cần phải hiểu, tiểu tử này là địch nhân của Hàn gia, cứu hắn chẳng khác nào đắc tội Hàn gia, lấy ai trị thương cho Không Sắc!

- Thì lão huynh chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để Hàn gia nhận ra ta là được!

Trầm Côn tỏ vẻ không thêm để ý nói.

Wương Kiêu lẳng lẳng nhìn Trầm Côn một lúc, cười cười, sương mù tối đen đột nhiên vây quanh thân lão, sau đó lão quát lên một tiếng:

- Trầm Ứng, muốn xuống nước bơi không?

- Cái gì?

Bị cả bầy cự mãng bao vây cắn xé, Trầm Ứng cơ hồ mất đi ý thức, sững sờ nửa giây mới phản ứng lại:

- Ta từ nhỏ đã sống cạnh sông lớn, coi như còn nửa cái mạng cũng không chết chìm được!

- Hảo, vậy xuống nước bơi đi!

Nói xong, Vương Kiêu hai chân điểm xuống mặt đất, cả người lửng không bay lên. Bay đến khoảng không trên đầu Trầm Ứng, hai tay lão liên tiếp trong không khí vỗ ra mấy trăm đạo linh phù, trầm giọng quát:

- Tứ tượng tinh, bạo!

Ầm, ầm, ầm...

Mấy trăm đạo linh phù tổ hợp lại, đúng là tạo thành Phù Ma đệ tứ trận, Tứ tượng tinh trận.

Chỉ thấy Tứ tượng tinh xuất hiện, tinh tượng xanh lam đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, cùng mặt trời tranh nhau tỏa hào quang.

Mỗi một ngôi sao đều chiếu ra một cột sáng, như cuồng phong bạo vũ, trong nháy mắt đã đánh tan mấy trăm mảng xà máy quanh người Trầm Ứng, lại có một đạo quang mang đánh lên lưng Trầm Ứng, nhẹ nhàng đỡ hẳn xuống mặt sông.

Cuối cùng, toàn bộ hào quang tinh tượng hội tụ trên mặt sông, ngàn vạn ngôi sao chiếu sáng cả đại giang, che khuất phương hướng trốn chạy của Trầm Ứng.

- Người nào? Muốn chết!

Công Thâu Nhã trở mắt nhìn địch nhân chạy trốn, tức giận bay lên lấy từ trong khoang thuyền ra một cái hòm sắt còn lớn hơn nữa, hướng về phía Vương Kiêu ném ra.

Chính là, Vương Kiêu chỉ là linh hồn hóa thực chất, sau khi Trầm Ứng biến mất, lão cười lạnh một tiếng, lại trở về U Minh hồn phủ, lai vô ảnh, khứ vô tung (đến mà không thấy bóng, đi mà không thấy tung tích). Công Thâu Nhã chỉ nhìn thấy bóng người chợt lóe lên rồi không thấy tăm hơi đâu nữa.

- Yên tâm, nhiệm vụ hoàn thành!

Mặc kệ Công Thâu Nhã cùng Hàn Đức tìm kiếm khắp nơi tung tích của Trầm Ứng, Trầm Côn thu hồi vũ hồn, cười hì hì bước dọc theo bờ sông.

Nước sông chậm rãi lay động, gió đêm hè thổi mát rượi, đi bên bờ sông, Trầm Côn rất từ tốn, lúc thì ngắm phong cảnh, lúc lại nói chuyện với ngư ông đang đánh cá, mượn cần câu ngồi câu cá một lát, lát sau lại len lỏi vào giữa những vãn nhân trên đường lớn cạnh bờ sông, chậm chậm dựng ngón tay giữa lên, đổi lại không biết bao nhiêu ánh mắt khinh miệt...

- Trầm Côn, người đến tốt cùng muốn làm cái gì?

A La rốt cục nhịn không được hỏi:

- Chúng ta đang cần Hàn gia cứu người, tại sao lại trợ giúp cho địch nhân của Hàn gia? Tuy vừa rồi Vương Kiêu đã che giấu dụng mạo, nhưng bờ sông có nhiều người như vậy, người lúc thì để Huyền Sĩ ra chế thuốc, lúc lại để Vương Kiêu ra tay, khó tránh có người nhìn thấy, Hàn gia biết được thế nào cũng trả thù a!

- Trả thù thì sao?

Trầm Côn vẫn là chẳng thèm để ý.

Lúc này hắn đã đi đến thượng du đại giang, cách nơi Trầm Ứng rơi xuống hơn mười dặm, hắn thuê một con thuyền đánh cá, mang cả đoàn người lên thuyền du ngoạn trên sông, lại còn chỉ phương hướng bảo A Phúc tung lưới đánh cá.

Chứng kiến bộ dạng vô tâm vô phách của Trầm Côn, A La tức giận ngồi ở mũi tàu, quay lưng về phía Trầm Côn, không thèm nói gì.

- Mỹ nữ, tức giận rồi sao?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Đừng tức giận nha, ta không tiếc đắc tội với Hàn gia, còn muốn cứu Trầm Ứng là có lý do nha...

- Lý do gì?

- Bởi vì Trầm Ứng... họ Trầm!

- Vì hần cùng họ với người, người liền cứu hần?

A La tức đến nỗi không thở nổi, chỉ chỉ vào cái mũi của Trầm Côn nói:

- Trên đại lục này người họ Trầm không có trăm vạn cũng phải có tám mươi vạn, người nào người cũng muốn quản sao? Trầm Côn, người mang họ Trầm có rất nhiều, nhưng Không Sắc chỉ có một, cũng chỉ có một Hàn gia là cứu được Không Sắc mà thôi!

- Đúng vậy, người họ Trầm có rất nhiều...

Trầm Côn chậm rãi nói:

- Mà, Âu Dã kiếm phái họ Trầm...cũng chỉ có một nhà!

- Người giữ Tôì hỏa (lò luyện khí), Trầm Niệm Tổ sao?

A La kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, Trầm Ứng chính là thiếu đương gia của Tôì hỏa trì, cháu trai duy nhất của Trầm Niệm Tổ!

Trầm Côn gật đầu trả lời.

- Coi như hần là cháu trai của Trầm Niệm Tổ đi, người cũng không thể cứu hần a!

A La vội la lên:

- Lúc vào thành ta đã nói cho người, Trầm gia năm trước bất ngờ gặp đại nạn, những đệ tử lão luyện đều chết sạch, bọn hần không có khả năng cứu được Không Sắc, người vì bọn hần đắc tội với Hàn gia, có phải định đem tính mạng Không Sắc ra đùa giỡn không?

- Mỹ nữ, tin tức của người lạc hậu rồi!

Trầm Côn thần bí cười hề hề nói:

- A Phúc vừa nghe được tin tức mới, Trầm gia chẳng những có bổn sự chữa trị cho Không Sắc, hơn nữa...

Đang kể được một nửa chuyện, A Phúc bên cạnh đột nhiên vui vẻ reo lên:

- Đại thiếu gia, ta đã cứu được Trầm Ứng lên rồi!

Hần hì hục lôi lưới đánh cá lên, quả nhiên người được vớt lên dưới sông chính là Trầm Ứng, toàn thân đầm máu, đang hôn mê chờ chết.

- Hắc hắc, tiểu tử này cuối cùng cũng trốn được tới đây!

Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra, lại đưa Huyền Si ra chữa trị cho Trầm Ứng, trong khi chính mình đắc ý cười nhìn A La:

- Mỹ nữ, chờ Trầm Ứng tỉnh lại, ta để hần tự mình chứng minh cho người xem, Trầm gia tuyệt đối có thực lực trị thương cho Không Sắc...Ngoài ra, bọn hần mới chính là Cửu Châu đệ nhất chú tạo sư, đứng đầu thiên hạ về chế tạo thần binh!

196. Chương 194: Người Một Nhà, Thân Huynh Đệ

- Gia gia...

Hần chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy một người đầu trọc mắt híp, một mỹ nhân tóc bạc, một con cẩu hùng to lớn, còn có một tên mập mập mũi gãy, bốn người đang vây xung quanh chăm chú nhìn hần.

- Các người là ai?

Trầm Ứng lập tức theo bản năng che kín chân trái của mình.

- Người nói ta là ai?

Trầm Côn cười hì hì chìa một ngón tay ra, chỗ đầu ngón tay có một tờ linh phù đang xoay tròn.

- Là các người đã cứu ta?

Nhận ra linh phù cứu sống mình, nét đề phòng trên mặt Trầm Ứng cũng không giảm đi, hắn cố hết sức bước vài bước, kéo giãn khoảng cách với mấy người Trầm Côn.

- Ôn cứu mạng, Trầm Ứng vĩnh viễn không quên, bất quá ta còn có chuyện phi thường trọng yếu, nếu các người thấy tiện, thì cho ta lên bờ được không?

- Tiểu tử nhà người này, còn rất cảnh giác nha!

Trầm Côn cười hắc hắc nói:

- Đừng vội rời thuyền, ta sẽ không làm người bị thương, chính là muốn hỏi người một việc...Vũ hồn Sát Na Bách Niên, người làm sao có được?

Trầm Ứng biến sắc mặt:

- Chuyện này không quan hệ gì với người!

- Sao lại không có quan hệ gì được?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Nếu ta đoán không sai, người hắn là một Tiên thiên vô dụng không có vũ hồn, có điều một ngày nào đó, người gặp được linh hồn một con Thao Thiết, linh hồn đó còn nói cho người biết, hắn vừa mới bỏ chủ nhân mà đi, đang đi tìm chủ nhân mới...

Trầm Ứng sắc mặt càng lúc càng lạnh lẽo, mà Trầm Côn vẫn tiếp tục cười nói:

- Mà Thao Thiết còn nói với người...người giống chủ nhân bắt lực trước đây của hắn, hắn lại càng ưa thích tính cách cứng cỏi cùng lãnh khốc và đáng vẻ chiến đấu liều chết không lùi của người, người có tư cách làm tân chủ nhân của hắn...Sau đó, người cùng với vũ hồn vẫn còn là Nhất Nhật Thiên Lý Thao Thiết dung hợp, rồi bởi vì tính tình người cùng Thao Thiết tương xứng, nên đã kích phát được tiềm năng của Thao Thiết, khiến hắn trở thành Vô Hoàng cấp Sát Na Bách Niên...Ta nói không sai chứ?

Những điều này chỉ là Trầm Côn phỏng đoán thôi, có điều hắn càng nói, sắc mặt Trầm Ứng càng lạnh. Hiển nhiên, Trầm Côn đã đoán đúng.

- Được rồi, ta nói thật với người vậy...

Trầm Côn chỉ chỉ mũi mình nói:

- Ta chính là chủ nhân trước đây của Nhất Nhật Nhất Thiên Lý, kẻ bắt lực trong truyền thuyết, Trầm Côn!

- Người muốn gì?

Trầm Ứng cắn chặt răng, đôi mắt nhỏ dài như mắt ưng lộ ra sát khí.

- Ngồi xuống, ngồi xuống!

Trầm Côn giữ tay hắn lại:

- Ta không có hứng thú thu hồi Nhất Nhật Thiên Lý, cũng không có thực lực làm việc đó, ta chỉ muốn nói cho người biết...Sau khi ta một mực truy tìm theo Nhất Nhật Thiên Lý, lại tra ra được người, hơn nữa rất thú vị, người cũng họ Trầm, có quan hệ huyết thống với ta, là đường đệ họ xa của ta!

Đường đệ?

A!

Thế là thế nào?

Có chuyện này sao?

Lời vừa thốt ra, A La, A Phúc, Long Thanh Sơn và bốn vũ hồn kia đồng loạt phát ngốc.

Bọn họ có thể thề với trời, tuy Trầm Côn cùng Trầm Ứng cùng họ Trầm, nhưng trên thực tế không hề có quan hệ huyết thống gì cả!

Hiển nhiên là Trầm Côn cố tình giả mạo thân thích.

- Người là người thân của ta?

Trầm Ứng khước miệng nhếch lên cười lạnh:

- Ta vì sao trước đây chưa từng nghe nói đến, nếu người tự xưng là đường huynh của ta, vậy người nói rõ xem nào, gia phả nhà ta có những ai, thứ tự thế nào?

Trầm Côn đương nhiên không biết gia phả Trầm gia này được, bất quá hần phết phết miệng nói:

- Người hỏi như vậy, là hoài nghi lời ta nói sao?

Trầm Côn phì cười nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, người cần thận suy nghĩ lại đi, tình hình nhà các người bây giờ tốt đẹp đến mức nào, hoàn cảnh của người càng thăm đến mức nào, ta cần phải giả mạo người thân của người sao? Nếu không phải người thân của người, ta cần gì phải đắc tội chú tạo sư đệ nhất thiên hạ Hàn gia, cực cực khổ khổ cứu người làm gì?

Trầm Ứng không nói gì, nhưng nét đề phòng trên vầng trán giảm đi một ít.

- Được rồi, mặc kệ người tin hay không tin, hiện tại cũng không phải là lúc nói chuyện này, tiểu đệ!

Trầm Côn lơ đãng thay đổi cách xưng hô, cười nói:

- Ta vừa tới Gia Lăng thành, có nghe qua một số lời đồn đại về các người, nhưng không biết tình hình cụ thể thế nào, có thể nói cho ta biết được không?

- Còn gì để nói chứ? Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội a!

Trầm Ứng ngồi xuống, chưa sót căn môi, vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn...Có lẽ tiếng tăm của Âu Dã kiếm phái cũng không hẳn là như sấm bên tai, nhưng những tác phẩm của bọn họ rất có tiếng tăm. Như những thanh bảo kiếm Long Uyên, Thái A, Can Tương, Mạc Tà, Ngự Tràng, Cự Khuyết...Những thanh kiếm này liên tiếp uy chấn Cửu Châu, mẹ nó chứ, lưu danh muôn thủa, là những thanh phong duệ thần kiếm, toàn bộ đều là tác phẩm của Âu Dã kiếm phái.

(Mịa nó, thằng Trầm Côn này đến thế giới khác rồi, mà kiếm vẫn là kiếm của Trung Quốc là sao?)

Nổi tiếng nhất là Long Uyên kiếm, đó là thanh thiết kiếm đệ nhất trong lịch sử Cửu Châu, dẫn đầu nhiều trào lưu chế tác kiếm mới, được vinh dự coi là thủy tổ chỉ kiếm khơi mào cho dòng lãnh binh khí (binh khí lạnh).

Âu Dã kiếm phái có thể đúc ra nhiều thần binh lợi khí như thế, một mặt là do bọn họ có đúc thuật đệ nhất thiên hạ, mặt khác là do, bọn họ nắm giữ hai đại thánh địa cho việc chế tạo binh khí - Đúc kiếm sơn và Tội hỏa trì.

Đúc kiếm sơn nghe nói là do thiên thạch rơi xuống mà thành, bên trong có trăm vạn tài nguyên khoáng sản, có thể cung cấp nguồn nguyên liệu thượng hạng cuộn cuộn không dứt. Mà Tội hỏa trì lại là nơi thiên địa âm dương giao hòa.

Bên cạnh Tội hỏa trì linh khí thiên địa dày đặc thích hợp với việc khai phong binh khí (kiểu 'rửa tội' cho binh khí trước khi đưa vào sử dụng), khiến binh khí sắc bén đến mức sợi tóc thổi qua cũng đứt.

Trải qua ngàn năm lịch sử, lấy hai đại thánh địa làm hạch tâm, Âu Dã kiếm phái cũng dần dần chia thành hai thế lực lớn: Chú kiếm sơn Hàn gia và Tội hỏa trì Trầm gia!

- Ngàn năm qua, vì cái danh thiên hạ đệ nhất chú tạo sư, Trầm gia và Hàn gia đã tranh đấu rất nhiều lần, bất quá vì bảo vệ dòng tộc của tổ tiên, hai nhà tuy là tranh đấu, nhưng đều giữ đúng giới hạn, không tổn thương đến tính mạng của đối phương...

Sau khi kể sơ qua về lịch sử Âu Dã kiếm phái, Trầm Ứng chưa sót nói:

- Chính là bắt đầu từ hai sáu năm trước, mọi chuyện thay đổi không giống trước nữa, hai đại đế quốc Nguyên Mông và Tống Nguyệt ở U Vân Châu đại chiến, ông nội ta mang theo cha mẹ và vài vị chú bác gia nhập vào Dương gia quân của Tống Nguyệt để quốc...Bọn họ hao phí mười ngày mười đêm, chế tạo cho Dương Lục Lang một thanh Tội hỏa thương, phối hợp với thanh Bất hồi thiên thương của hắn, nhờ đó Dương Lục Lang một trận công thành, đâm xuyên ngực Ca Thụ Ứng Long!

(Nói phết thì cũng đổi kiểu đi, chuyện gì cũng lấy lịch sử TQ ra như vậy. Cái bọn tàu tướng này chẳng có tí sáng tạo nào)

Nhưng một thương này, lại rước lấy tai họa diệt môn cho Trầm gia! Ca Thụ Ứng Long được xưng là vô địch trong truyền thuyết, cơ thể hắn là Bất bại kim thân, lại bị binh khí Trầm gia chúng ta đâm thủng, điều đó khác gì làm mất mặt Vân Mông đế quốc?

Hắn thở dài nói:

- Cho nên sau một số trường đại chiến, thừa dịp Ca Thụ Ứng Long bế quan dưỡng thương, Vân Mông đế quốc phái người ám sát phụ mẫu ta, cơ hồ giết sạch để tử trắng niên, sau đó Ca Thụ Ứng Long xuất quan muốn ngăn cản bọn họ nhưng không còn kịp nữa...Từ đó về sau Tội hỏa trì Trầm gia bị Hàn gia chèn ép không ngóc đầu lên được, tới mười năm trước, Công Thâu gia lại cho chúng ta một kích trí mạng!

Công Thâu gia là Cơ quan sư đệ nhất đại lục, cơ quan thú của bọn họ cần những phụ kiện tinh vi, mà Trầm gia chúng ta lại cố tình tạo ra những phụ kiện hết sức tinh vi, cho nên một năm kia, Công Thâu gia đã gả đại tiểu thư Công Thâu Nhã cho Hàn gia, ở phía sau kích động Hàn gia mưu đoạt Tội hỏa trì...Liên tục tranh đấu mười năm, Trầm gia chúng ta phần trốn tránh, phần bị giết, cho tới giờ chỉ còn một ít người già yếu, và mười mấy đệ tử được gia gia ta mới thu nhận gần đây.

Mà một tháng trước đây, Hàn gia phát động tổng công kích Trầm gia chúng ta, Hàn Thiên Động nói, hắn muốn trong vòng một tháng lấy được Tội hỏa trì, để làm đại lễ mừng đại thọ sáu mươi tuổi của hắn...

Dưới thế công của Hàn gia, gia gia ta tận lực chống đỡ một tháng, cuối cùng cũng thành công bảo vệ được cơ nghiệp tổ tông, nhưng ngày hôm qua, Tần Lăng chết tiết, bán rẻ Trầm gia chúng ta, từ bên trong mở cửa Tội hỏa trì, đưa quân Hàn gia tới công kích!

- Tần Lăng là ai?

Trầm Côn chen miệng hỏi.

- Là đệ tử được gia gia ta yêu thương nhất, cũng là Tiểu sư thúc của ta!

Từ đôi mắt dài hẹp của Trầm Ứng thoáng hiện lên nét hận thù kinh người, cắn răng nói:

- Hai mươi năm trước, gia gia ta cứu Tần Lăng từ dưới sông lên, một tay nuôi lớn, gia gia yêu thương hắn còn nhiều hơn đứa cháu đích tôn là ta, hơn nữa đức thuật của Trầm gia, gia gia không giữ lại chút gì, toàn bộ truyền thụ cho Tần Lăng...Thế mà tên súc sinh này, vì một nữ nhân Công Thâu gia, lại bán rẻ gia gia ta!

- Nga, mỹ nhân kế...

Trầm Côn đã minh bạch, chẳng tên đàn ông nào đứng vững được trước mỹ nhân kế, thế nên Tần Lăng vào tròng đã bán đứng sư phụ.

- Sau đó thì sao? Hiện tại Trầm gia thế nào rồi?

Trầm Côn truy hỏi.

- Không có sau đó...

Trầm Ứng cố nén không để nước mắt chảy xuống:

- Sau khi Tần Lăng mở cửa Tội hỏa trì, đệ tử Tội hỏa trì đều bị giết sạch, mà gia gia ta trước đó đã sớm vì bệnh mà ngã xuống, kết quả bị Tần Lăng bắt đi nộp cho Hàn gia...Hiện tại, gia gia của ta bị hành hạ không biết có sống nổi không?

- Nếu Hàn gia không giết gia gia ngươi ngay lập tức, vậy bọn họ nhất định là còn yêu cầu gì đó, hiện tại chắc cũng không sát hại gia gia của ngươi đâu.

Trầm Côn khuyen nhủ nói:

- Nếu người hiện tại chém giết một hồi hết sạch họ Hàn, có lẽ vẫn có cơ hội cứu gia gia người!
- Giết hết cả sao?

Trầm Ưng lắc lắc đầu:

- Không có khả năng, cao thủ Hàn gia đông đúc, người vừa rồi cũng nhìn qua Công Thâu Nhã, một mình nàng ta cũng không đấu lại được...

Nói xong nước mắt hắn rốt cục chảy xuống:

- Hơn nữa...hơn nữa gia gia ta đã hơn chín mươi tuổi rồi. Dương thọ đã tận, kể cả Hàn gia không tổn thương đến người, cứ coi như ta có thể giết hết người Hàn gia, người cũng chưa chắc đợi được ta...

Trầm Côn bỗng nhiên nở nụ cười.

Trầm Ưng sắc mặt trở nên âm trầm, mình đang trước mặt hắn kể lại chuyện toàn gia bị thảm sát diệt môn, ông cháu sinh ly tử biệt, thế mà cái tên Trầm Côn kia lại vẫn vô tâm vô phách mà cười được, đây không phải cố tình muốn làm nhục người ta sao

- Ha ha ha ha!

Trầm Côn đột nhiên cười to, càng cười càng lớn tiếng, thập phần càn rỡ!

- Trầm Côn!

Trầm Ưng rốt cục không nhịn nhục được, gầm to đứng lên:

- Nhà của chúng ta bị diệt môn đáng cười lắm sao, gia gia ta sắp chết vì bệnh tật rất thú vị sao?
- Ngồi xuống, ngồi xuống, ta không phải cười chuyện toàn gia thảm sát, ta là cười người!

Trầm Côn càng cười to nói:

- Tiểu gia hỏa nhà người thật là không biết gì cả, người cho là tuổi thọ của gia gia người đã tận, thì không muốn cứu lão nữa, nhưng người không biết sao, chỉ cần có được tề sư bậc thầy, có thể luyện chế thần dược, là kéo dài được mạng sống a!
- Trầm Ưng, chỉ cần người tìm được một được tề sư bậc thầy, lại giết cho bằng hết kẻ thù, chắc chắn người có thể gặp lại gia gia của người...Tuy rằng việc này không thể thay đổi vận mệnh của gia gia người, nhưng chỉ cần sống lâu thêm một chút, gia gia người có thể làm được rất nhiều việc, ví dụ như, hoàn thành giấc mộng cả đời của lão?

Trầm Ưng thần sắc vừa động, lại lập tức bắt đầu lắc đầu:

- Không có khả năng, sau Độc Phật Huyền Si, được tề sư trên đại lục càng ngày càng ít, ta đi nơi nào tìm?
- Tiểu tử ngốc nhà người!

Trầm Côn châm biếm chữmắng một câu, chỉ vào vết thương trên người Trầm Ưng, lớn tiếng nói:

- Ngu xuẩn, người không nhận ra thân thể của người không giống với lẽ thường sao? Người bị mấy trăm cự mãng cơ quan thú cắn xé, lại ở dưới sông bơi lội nửa ngày, người bình thường bị như vậy đã sớm chết rồi, còn người thì sao? Người vẫn có thể đứng ở đây mà nổi cáu với ta, người thể nhưng toàn thân hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả dấu vết bị tám con cự mãng cắn xé cũng không có!

Điều này nghĩa là gì?

Trầm Ưng rốt cuộc ý thức được tình trạng của mình, hần linh quang chợt lóe, gắt gao đến gần Trầm Côn:

- Người, người chính là Được tề sư đệ nhất đại lục sao?
- Ta mặc dù không phải, nhưng lại có cái này có thể cho người!

Trầm Côn cười híp mắt lấy ra Nhân tâm đan, trước mặt Trầm Ưng nhẹ nhàng hé ra một chút, nhất thời một cỗ hương khí tràn ngập cả khoang thuyền.

Tuy Trầm Ưng không phải Được tề sư, nhưng hấn xuất thân danh môn, kiến thức rộng rãi, vừa ngửi hương vị Nhân tâm đan một chút, lại nhìn hình dáng viên thuốc, hấn theo bản năng vươn tay ra - không sai, thứ này cho dù không thể nghịch thiên cải mệnh, cũng tuyệt đối là linh dược cao cấp khó gặp, tuyệt đối có thể kéo dài tuổi thọ cho gia gia hấn!

- Ai, đừng nóng vội chứ...

Trầm Côn cười hi hi lật cổ tay thu Nhân tâm đan vào bình.

- Ta cần hoàn thuốc này.

Trầm Ưng lộ ra ánh mắt thâm trầm cố chấp:

- Nói ra điều kiện của ngươi, muốn tiền, muốn binh khí hay là muốn gì? Ngươi chỉ cần nói ra, ta sẽ cố trả đủ cho ngươi!

- Ai nha, chuyện này thật khiến ta khó xử...

Trầm Côn sờ sờ cằm:

- Ngươi có thể trả tiền cho ta, nhưng ta trước đây là con một phú gia ở thành thị, hiện giờ Sở Cung ứng vũ khí đạn dược lớn nhất Bắc Cửu Châu nằm trong tay ta, tùy tiện xuất ra mấy tấm ngân phiếu cũng sánh ngang với toàn bộ gia tài của Trầm gia nhà ngươi. Ngươi cũng có thể cấp cho ta binh khí, chính là người thấy đó, ta là linh phù sư, ta chỉ cần giấy bút, chứ không cần đao thương hay kiếm của Trầm gia các người... Còn những thứ khác, ta hình như cái gì cũng không thiếu, vậy ngươi nói...

Hấn kéo dài thanh âm:

- Ta tại sao phải đưa Nhân tâm đan cho ngươi?

Đúng vậy a, hấn dựa vào cái gì đưa nghịch thiên linh dược của hấn cho ta, cánh tay Trầm Ưng buông xuống.

Chính là tiếp sau, Trầm Côn lại cầm lấy tay hấn, đem Nhân tâm đan đặt vào lòng bàn tay hấn.

- Ngươi, ngươi thật sự cho ta sao?

Trầm Ưng giật mình nói:

- Ta không có gì để đổi lấy Nhân tâm đan của ngươi!

- Ngươi tiểu tử ngốc này a,

Trầm Côn lại châm biếm mắng một câu:

- Ta không phải đã nói rồi sao? Ta là đường ca của ngươi, cùng là người của Trầm gia, tất nhiên ta phải giúp người thân của mình, không cần phải báo đáp!

- Ngươi, ngươi thực là họ hàng thân thích của ta sao?

Hồ nghi nhìn Trầm Côn một hồi, tín niệm của Trầm Ưng thực sự bị dao động, mở miệng nói ra lời này. Trầm Ưng tất nhiên không tin hòa thượng đột nhiên xuất hiện này lại là người thân của mình, Tội trì Trầm gia mấy đời nay toàn là con một, số họ hàng thân thích ít đến mức có thể dùng một bàn tay mà đếm cũng hết, làm sao từ đâu ra lại nhảy ra một tên thân thích là hòa thượng đây? Nhưng bây giờ thấy người ta mạo hiểm cứu tính mạng mình, lại cho không linh dược, trừ bỏ là người thân ra, hấn chẳng có lý do gì đối tốt với mình như vậy a, người này, người này thực là thân thích của mình sao?

- Như thế nào, vẫn chưa tin ta là đường ca của ngươi sao,

Trầm Côn vuốt vuốt một lá linh phù, tủm tủm cười nói:

- Như vậy ta mang ngươi quay về Tội hỏa trì đánh giết một hồi, cùng gia gia ngươi đối chất thì thế nào?

- Ngươi nguyện ý cùng ta trở về cứu gia gia.

Trầm Ưng thật sự động dung.

Trầm Côn đứng lên, tăng bào bay bay trong gió, nói với A La:

- Mỹ nữ, người chiếu cố Thanh Sơn cùng A Phúc cho ta, ta đi xem Tội hỏa trì thế nào, ngày mai gặp lại ở bờ sông.

Hắn thật sự muốn giúp mình cứu người? Trầm Ưng trầm mặc một lát bỗng nhiên gật gật đầu:

- Mặc kệ người có phải thật sự là đường ca của ta hay không, cũng không quan sau này như thế nào, ta vì những lời này của người, gọi người một tiếng đại ca.

Chỉ là 'hiện tại' kêu một tiếng đại ca, ha ha, tiểu gia hỏa này tính cảnh giác vẫn còn rất cao nha. Bất quá bản tăng rất cần người đệ đệ như người, người nhất định chạy không thoát đâu!

Trầm Côn cười cười, mắt nhỏ lóe sáng, tràn ngập thần sắc tham lam. Chờ hắn mang Trầm Ưng đi xa, A Phúc gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt hỏi:

- A La tiểu thư, thiếu gia có ý gì vậy, hắn vì sao nhất định phải làm đại ca Trầm Ưng kia?

- Ta cũng vừa mới hiểu được tặc hòa thượng này a,

A La bất đắc dĩ cười khổ:

- Trầm Côn đây là hiểu rõ mình không có cách nào thu hồi Nhất Nhật Thiên Lý, hắn liền cân nhắc, tuy rằng không có biện pháp thu hồi Nhất Nhật Thiên Lý, nhưng hắn lại có cách thu phục Trầm Ưng. Chỉ cần hắn trở thành đại ca của Trầm Ưng là có thể quang minh chính đại ra lệnh cho Trầm Ưng làm việc, hơn nữa tương lai Trầm Ưng thăng cấp lên thành Vũ hoàng trong truyền thuyết, cũng nhất định là kim bài bảo mệnh của Trầm Côn.

- Cha nó chứ!

A Phúc mắt nhỏ sáng rực lên:

- Ta chỉ biết, đại thiếu gia khi không lại nhận thức tên kia làm huynh đệ, nhất định là có chuyện.

Đúng vậy, Trầm Côn tận tâm trợ giúp Trầm Ưng như vậy chính là vì nhìn trúng tiềm lực của hắn, vừa có Hoàng cấp Sát Na Bách Niên, hơn nữa mới mười bốn tuổi đã từ sinh tử chiến tạo thành tâm tính thành thực, Trầm Ưng đúng là một người huynh đệ hoàn mỹ, vì một huynh đệ như thế, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

Phía Bắc Gia Lăng thành có một phiến núi lớn trập trùng, sâu trong quần sơn xuất hiện một cái sơn cốc hình tròn rõ ràng đã được công tượng cẩn thận cải tạo, đường kính chừng chín trăm thước, nơi thấp nhất thấp hơn mặt biển chín thước, chỉnh tề hoàn mỹ vô cùng.

Lúc này đúng là tiết hè tháng tám nóng bức, đỉnh sơn cốc bị tầng tầng lớp lớp cây mạn đàng bao phủ, những cây cối xanh mát ấy tạo nên một lán che thiên nhiên, chặn lại phần lớn ánh mặt trời chiếu vào sơn cốc, chỉ có ở trung ương mới có một khoảng trống giúp ánh sáng chiếu thẳng từ trên trời xuống trung tâm sơn cốc, soi xuống mặt nước của một cái thủy trì (ao nước).

Đây chính là nơi khai phong của vô số thần binh trong thiên hạ: Tội hỏa trì.

Khi Trầm Côn đuổi đến nơi này, trong Tội hỏa trì trôi nổi một tầng máu đen, những thảo ốc (nhà lợp bằng cỏ) xung quanh cũng dính đầy máu tươi.

- Nơi này chính là Tội hỏa trì?

Trầm Côn đã sớm biến thành Lang nhân, mà Trầm Ưng bám dính trên người Trầm Côn như tấm da sói. Tội hỏa trì bị người của Hàn gia vây xung quanh, chỉ có thể lợi dụng hình thái của yêu thú mới có thể thông qua tầng lớp cảnh giới, yên lặng không một tiếng động tiến lại gần.

- Chính là ở trong này!

Ngửi được mùi máu tươi trong không khí, Trầm Ưng hai mắt đỏ rực lên, quét qua sơn cốc một vòng, đột nhiên cắn răng ken két nói:

- Tần Lăng, tên súc sinh nhà ngươi!

Chỉ thấy bên cạnh Tôi hỏa trì, nổi lên một cái thập tự giá cao hơn mười thước, một lão nhân tóc bạc trắng đang bị treo trên thập tự, tứ chi bị đinh sắt đóng chặt, hơn nữa có một sợi thừng buộc chặt mái tóc bạc của lão nhân, kéo căng ra sau, bức lão nhân kia không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào luồng sáng chiếu trực tiếp xuống sơn cốc, hơn nữa trên mặt lão nhân còn có hai tiểu mộc côn chống mí mắt, khiến lão không thể nhắm mắt lại.

Đây là khổ hình phi thường độc ác, nhìn chăm chăm vào mặt trời lâu như vậy, mắt chắc chắn sẽ mù.

Mà điểm chết người chính là: Trên ngực, cổ tay, cổ chân của lão nhân kia đều có lỗ thủng do dao sắc khoét thành, từ những lỗ thủng ấy, từng dòng máu tươi từ từ chảy ra, tốc độ phi thường chậm, bức lão nhân kia từ từ mất máu, ít nhất phải mất một ngày rưỡi mới cạn kiệt máu huyết mà chết được.

- Bón thuốc!

Ngay tại bên cạnh lão nhân, một thanh niên trẻ mình đầy tà khí đang tựa vào ghế dựa, bên người có tỷ nữ cầm quạt phe phẩy, mà theo tiếng phân phó của người trẻ tuổi đó, mấy người canh giữ bên tôi từ từ tiến lên, bức lão nhân há miệng ra, rồi rót vào một chén lớn chất lỏng màu tím hồng.

- Sư phụ, đây chính là Ngưng thần canh cực kỳ đắt giá, ta phải trả một giá lớn mới mua được, người nên chậm rãi hưởng thụ nha!

Người trẻ tuổi đó lại còn trêu trọc lão nhân.

- A di đà phật!

Chứng kiến cảnh này, Huyền Si ở bên trong linh hồn hô to một tiếng Phật hiệu.

- Trầm Côn, Ngưng thần canh kia chính là linh dược có tác dụng bồi bổ linh hồn, kéo dài thọ mệnh, sau khi uống vào có thể giữ được tánh mạng của người bị thương, ai, người kia lấy Ngưng thần đan cho lão nhân kia uống, rõ ràng là muốn cho lão nhân sống lâu thêm một chút, chịu thống khổ nhiều hơn một chút a!

- Mẹ nó chứ!

Trong lòng Trầm Côn cũng toát ra một cỗ sát khí, hắn cũng chẳng phải là cái dạng từ bi tốt đẹp gì, nhưng cũng không phải là kẻ có thể thực hiện những hành động vô đạo đức như thế!

- Người chịu khổ hình kia đúng là gia gia ta, tên súc sinh ra lệnh bón thuốc kia...Chính là Tần Lăng!

Trầm Ưng thở ồ ồ, tức giận muốn ngay lập tức lao ra cứu người!

- Đừng nhúc nhích!

Trầm Côn dè dặt vai hấn xuống:

- Để ta nói rõ ràng đã, Tần Lăng có thực lực đến đâu, xung quanh Tôi trì có bao nhiêu cao thủ? Biết người biết ta mới làm nên việc lớn, tiểu tử ngươi nếu cứ xông loạn ra như vậy, chắc chắn là sẽ chết trước mặt gia gia ngươi, khiến lão thêm đau lòng mà thôi!

Trầm Ưng đành phải cố gắng thả lỏng cơ thể:

- Đúng vậy, ta quá xúc động!

Nhìn chăm chăm vào gia gia mình, đôi mắt dài hẹp của Trầm Ưng lóe hàn quang, hắn lạnh lùng nói:

- Tần Lăng chính là Lục Nguyên vũ tông thượng đoạn, không đáng lo, bất quá lúc ta trốn đi, thấy Hàn gia trưởng lão Hàn Phong ở gần đó, hắn là Hồng Nguyên vũ tông thượng đoạn, thực lực rất khó đối phó!

- Hồng Nguyên thượng đoạn, so với ta chỉ cao hơn một bậc thôi...

Trầm Côn mắt nhỏ đảo nhanh:

- Thế còn những người Hàn gia khác đâu? Một khi chúng ta ra tay, người Hàn gia có thể đến cứu viện hay không?

- Sẽ không!

Trầm Ưng tự tin nói:

- Hàn gia tổng cộng có năm Hồng Nguyên vũ tông, Hàn Đức đã bị ta đả thương, Công Thâu Nhã còn ở chỗ đó đuổi bắt ta, hai Hồng Nguyên còn lại đều ở nơi khác, không có khả năng gấp rút trở về, chúng ta chỉ cần đối phó với Hàn Phong này thôi!

Dừng một chút lại nói:

- Nếu nói tới cao thủ Hàn gia, lợi hại nhất chính là Chú kiếm sơn gia chủ Hàn Thiên Động, hẳn là Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn, bất quá hẳn đang bận rộn chuẩn bị đại thọ sáu mươi tuổi tại Chú kiếm sơn ở thành Nam, cách xa nơi này, coi như chạy tới cũng phải nửa canh giờ!

- Nói cách khác, chúng ta có nửa giờ...

Trầm Côn gật đầu:

- Cái tên Hàn gia cao thủ kia có điểm gì đáng chú ý?

- Cái này ta không rõ lắm, chỉ nghe ông nội ta nói qua, Hàn Thiên Động vũ hồn là “Đại Thần Tượng”...

Trầm Ưng nhanh chóng nói qua một lượt.

Mà trong lúc bọn hắn nói chuyện, Tần Lăng lại bón thêm một lần Ngưng thần canh nữa cho lão nhân kia.

Hắn cười nói:

- Sư phụ, thuốc này mùi vị thế nào, dễ uống không? Ha ha, ta biết, hơi khó uống một chút, nhất là sau khi uống hết, người sẽ sống lâu thêm một chút, chịu thêm một chút đau khổ a!

Nói xong, hắn đứng lên, tiến đến bên cạnh Trầm Niệm Tổ, mở hai tay ra nói:

- Tội gì phải thế chứ? Người đã chín mươi tuổi rồi, cho dù chết cũng chẳng có gì ân hận, vậy mau nói ra Huyết phách thạch giấu ở nơi nào, chỉ cần người nói ra, ta liền cho người chết thống khoái!

- Phi!

Trầm Niệm Tổ hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, bất quá đầu lão bị kéo ngược lên, nước bọt không phun lên được mặt Tần Lăng, mà rơi xuống chân lão.

- Súc sinh, Huyết phách thạch đã được giấu kỹ rồi, người cả đời này cũng đừng mơ tìm ra được!

Trầm Niệm Tổ nổi giận mắng.

- Lão khốn kiếp sắp chết rồi vẫn còn ngang bướng!

Tần Lăng bĩu môi, quát lên:

- Người đâu,...bón thuốc tiếp cho ta!

Chứng kiến cảnh này, Trầm Côn quay đầu liếc nhìn Trầm Ưng:

- Uy, Huyết phách thạch là gì? Công Thâu Nhã thì tìm người đòi, Tần Lăng thì đòi gia gia người, hình như là việc này rất quan trọng a!

Trầm Ưng khuôn mặt lạnh lẽo, hiển nhiên hắn không tin nhiệm Trầm Côn hoàn toàn, tất sẽ không nói ra chuyện cơ mật nhất của gia tộc.

- Yên tâm, người không nói cũng không sao...

Trầm Côn chỉ chỉ Tần Lăng nói:

- Chờ cứu được gia gia người, ta hỏi lão cũng được...Hiện tại người có tin tưởng giải quyết ổn thỏa tên Tần Lăng kia không?

197. Chương 195: Bần Tăng Trông Rất Giống Quả Hồng Mềm Sao?

Hai thanh chủ thủ của hắn gần như bị hủy rồi, liền từ bên người rút ra một cây gậy trúc sắc bén, hai tay khẽ chống xuống, thân hình thon dài nhanh chóng nhào vào sơn cốc, cây gậy trúc được dùng như đại thương, đâm thẳng vào hậu tâm Tần Lăng.

Tần Lăng còn đang cười nhạo Trầm Niệm Tổ, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một luồng kinh phong đánh tới, hắn khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Tiểu tặc từ đâu tới, định đánh lén gia gia à, muốn chết sao!
- Thâu thiên hoán nhật.

Quát nhẹ một tiếng, Tần Lăng xoay nhẹ song chưởng, một tay bắt được cây gậy trúc của Trầm Ứng, nhất thời, linh khí trên cây trúc ào ạt tiến vào lòng bàn tay hắn, lại theo kinh mạch truyền sang tay bên kia. Tần Lăng nâng cánh tay còn lại lên, một chưởng đánh ra, ung dung dùng lực lượng của Trầm Ứng công kích ngược lại Trầm Ứng.

- Một chưởng này...

Trầm Côn lặng người đi một chút, Trầm Ứng khi nói về cao thủ Hàn gia đã nói qua, Tần Lăng là Lục Nguyên vũ tông thượng đoạn, am hiểu nhất là chùy pháp, vũ hồn của hắn cũng phù hợp với đức thuật, chính là “Thiên chuy bách luyện”, theo lý thuyết, hắn phải dùng búa mà phản kích chiêu này mới đúng, như thế nào lại chỉ dùng chưởng pháp thôi?

Hơn nữa...Chưởng pháp một chiêu này thật sự nhìn rất quen mắt.

Tuyệt học trấn phái của Lăng Vân Tông là Đại nhật càn khôn công pháp, tầng thứ nhất có một chiêu tên là Thâu thiên hoán nhật, Trầm Côn mặc dù không luyện qua, nhưng hắn sớm hiểu rõ cách thức phát chiêu, hắn không nhầm, chiêu mà Tần Lăng đang sử dụng đúng là Thâu thiên hoán nhật.

- Tần Lăng thế nhưng lại biết võ học Lăng Vân Tông?

Trầm Côn kinh ngạc sờ sờ cằm.

Trong sơn cốc, Trầm Ứng cũng rất kinh ngạc với chưởng vừa rồi của Tần Lăng, hắn khéo léo tránh thoát chưởng phong, quát lên:

- Đây không phải võ công của Tội hỏa trì, người học được từ đâu?
- Muốn biết sao? Vậy người quỳ xuống, giao Huyết phách thạch ra đây, ta sẽ nói cho người biết.

Tần Lăng cười ha ha, đột nhiên thân hình gấp khúc nghiêng về phía sau, cả người giống như một cây cung đang căng lên, sau đó thân hình vừa động, giống như dây cung chấn động, bắn ra một quả cầu lửa rực rỡ ánh vàng.

Vẫn là Đại nhật càn khôn công pháp, Lạc Nhật tà dương sao?

Trầm Côn kinh ngạc đến mức miệng há hốc không ngậm lại được, chiêu này chính là Lạc Nhật tà dương, là một trong những sát chiêu có uy lực mạnh nhất trong tầng thứ nhất của Càn Khôn công pháp, nói đúng ra, Trầm Côn chính là một trong thất đại chưởng môn của Lăng Vân Tông cũng chưa luyện qua chiêu này bao giờ, mà Tần Lăng kia lại sử dụng một cách tùy tâm sở dục, lưu loát liền mạch thế kia...

Mẹ nó chứ...

Liên tục sử ra hai chiêu Lăng Vân võ học, Tần Lăng này nhất định có quan hệ với Lăng Vân Tông.

Nghĩ đến đây, Trầm Côn liền chui vào trong bụi cỏ ẩn thân, nhãn tình xoay chuyển nổi lên ý muốn quan sát lộ số võ công của Tần Lăng.

Mắt khác, mắt thấy một quả cầu lửa hướng mình đánh úp, đôi mắt nhỏ dài hẹp của Trầm Ứng hiện lên một tia lãnh khốc, hắn đột nhiên há to miệng, hít một hơi thật lớn:

- Sát Na Bách Niên, thôn linh.

Ừng ực, ừng ực... Quả cầu lửa bị Trầm Ưng nuốt vào bụng, mà linh khí trên người Tần Lăng cũng theo đó tuôn ra, chậm rãi rót vào cơ thể Trầm Ưng, cách xa trăm bước cũng có thể nghe được tiếng nuốt “ừng ực”, giống như nước suối đổ xuống mặt sông vậy.

- Sao? Ta học công phu mới, ngươi cũng có bốn sự mới sao?

Tần Lăng giật mình, hấn rõ ràng cảm giác được, sau khi Trầm Ưng phát động thuộc tính ‘Thôn linh’, linh khí của mình chẳng những bị hấn nuốt đi một phần, cả vũ hồn của mình cũng trở nên suy yếu.

Không được.

Không thể cùng tên Trầm Ưng này đánh bừa được, nếu không đến cả vũ hồn cũng khó giữ.

Nhân cầu Tần Lăng đảo hai vòng, đột nhiên hô lớn:

- Hàn Phong trưởng lão, mau tới cứu viện, Trầm Ưng đã trở lại.

- Đến rồi đây!

Một hán tử xấu xí từ gian nhà cỏ sâu trong Tội hỏa trì phóng vọt ra, nhìn thấy Trầm Ưng, hấn ha ha cười:

- Tên nhãi ranh nhà ngươi đã trở về rồi sao?

- Hàn Phong trưởng lão, đừng nói lời thừa nữa, Trầm Ưng rất lợi hại, ngài mau đối phó hấn.

Nói xong, Tần Lăng nhanh chóng trốn ra sau lưng Hàn Phong trưởng lão, mà sau tiếng hò hét của hấn, mấy trăm binh lính Hàn gia cũng từ bên ngoài sơn cốc tiến vào, nhanh chóng giương cung, gươm đao, xung quanh Trầm Ưng.

- Tần Lăng, tiểu tử ngươi thật vô dụng a.

Sau khi đến nơi, Hàn Phong cũng không nóng lòng vây bắt Trầm Ưng mà vỗ vào ót Tần Lăng giáo huấn hấn:

- Một thằng nhỏ Trầm Ưng, mà khiến ngươi hô to cứu mạng, tiểu tử nhát gan như ngươi thì làm được đại sự gì? Hừ, ta xem ngươi cả đời này chỉ là một con chó, một con chó dựa vào bán đứng chủ nhân để kiếm miếng ăn mà thôi.

Nghe xong lời chửi mắng ác độc như vậy, khóe miệng Tần Lăng co quắp lại:

- Hàn trưởng lão, không phải ta vô dụng, có điều Trầm Ưng rất lợi hại, hơn nữa vũ hồn của hấn...

- Không cần phải nhiều lời, nói ngươi vô dụng chính là vô dụng.

Hàn Phong xắn tay áo lên, để lộ ra hai cánh tay thon dài.

- Nhìn đây, trong vòng mười chiêu, ta sẽ hạ gục Trầm Ưng, cho ngươi biết cái gì gọi là lực lượng cấp Hồng Nguyên.

Nói xong hấn liền bước về phía Trầm Ưng, mà Tần Lăng ở phía sau vội vàng hô to:

- Hàn trưởng lão, hãy nghe ta nói xong đã, vũ hồn của Trầm Ưng...

- Vũ hồn chó má gì, một nhãi ranh mười lăm tuổi, chẳng lẽ dọa ngươi sợ vỡ mật rồi sao?

Hồn nhiên không để ý tới hảo ý nhắc nhở của Tần Lăng, Hàn Phong nhanh chóng tiếp cận Trầm Ưng, từ trên lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm, bắt thần đâm ra.

Mà trong ánh mắt dài hẹp của Trầm Ưng vẫn thoáng hiện một tia lãnh khốc như trước, hấn nhẹ nhàng vùng gậy trúc lên đón thanh nhuyễn kiếm, nhất thời, thuộc tính “Thôn linh” của Sát Na Bách Niên phát ra, truyền theo thanh nhuyễn kiếm thôn phệ vũ hồn của Hàn Phong.

Đây là...

Đột nhiên cảm thấy vũ hồn của mình có dấu hiệu suy nhược, Hàn Phong giật mình... Đáng chết, khó trách Tần Lăng kia kêu mình phải cẩn thận, vũ hồn của tiểu tử này, thế mà có thể trực tiếp công kích vũ hồn của mình?

Cứ vậy mà đánh, tuy rằng mình có thể mạnh mẽ dùng lực lượng Hồng Nguyên cấp bậc xử lý hắn, có điều vũ hồn của mình sẽ bị suy yếu mấy lần, mất nhiều hơn được a.

Nghĩ một lúc, ánh mắt Hàn Phong thoáng hiện lên một tia gian trá, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, cười to nói:

- Trần Ứng, người bắt quá cũng chỉ như vậy...Các đệ tử, ta đã là trưởng lão gia tộc rồi, cứ tranh công với các người cũng không hay, ha ha, các người cùng tiến lên, ai có thể bắt sống Trần Ứng, ta thăng người đó lên làm thân binh đội trưởng của gia tộc.

Tính toán thực sự của hắn là: Trước tiên để cho những đệ tử tầm thường này lên tiêu hao linh khí của Trần Ứng, chờ bọn hắn chết sạch, Trần Ứng cũng chẳng còn bao nhiêu khí lực, đến lúc đó chính mình có thể...

Hắc hắc...

Hàn Phong trộm cười thầm, chính là đợi mấy giây đồng hồ sau, không hề nghe thấy tiếng xung phong liều chết của các đệ tử, kinh ngạc hô lên:

- Làm sao vậy, các người đều sợ chết, không dám động thủ sao?

- Không phải đâu,

Một tiếng cười hì hì từ sau lưng hắn truyền đến:

- Không phải bọn hắn không dám động thủ, mà là bọn hắn được ta miễn phí tặng cho một chút lễ vật nhỏ a.

- Người nào?

Hàn Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Côn trong hình dạng Lang nhân đang ngồi cạnh cửa vào sơn cốc cười hì hì, mà bên cạnh hắn, mấy trăm đầu cuồng lang nhe răng rít gào, đang ra sức giết hại Hàn gia đệ tử.

- Lão huynh, đừng nhìn ta như vậy.

Trần Côn cười nói:

- Ta là đại ca của Trần Ứng, các người muốn quần áo với đệ đệ của ta, ta không thích thế, nên đành phải hỗ trợ hắn một chút.

...

Kế hoạch vậy bắt Trần Ứng đang hoàn hảo, lại đột nhiên xuất hiện một đầu Lang nhân, điều này khiến cho sắc mặt Hàn Phong ngưng trọng trầm xuống.

Bây giờ là hai đầu hai, không ai có ưu thế về số lượng để lợi dụng.

Kia phải đánh thế nào đây?

Hàn Phong nhìn chằm chằm vào Trần Côn một hồi, phát hiện Trần Côn chính là Hồng Nguyên vũ tông trung đoạn, nhẹ nhàng thở ra, ra lệnh:

- Tần Lãng, người đối phó Trần Ứng, để ta giải quyết con Lang nhân này.

- Hàn trưởng lão, Trần Ứng có thể công kích vũ hồn đối thủ, điều này ngài đã tận mắt thấy, ta thật sự không phải là đối thủ của hắn a.

Tần Lãng cũng quay sang nhìn Trần Côn một hồi, cắn răng nói:

- Tốt, thế này đi, Hàn trưởng lão, ngài hãy đối phó với Trần Ứng, ta đối phó với Lang nhân Hồng Nguyên trung đoạn này, tuy rằng hắn hơn ta hai cấp, nhưng ta đã tu luyện Đại Nhật cần không công pháp đến tầng thứ ba, bằng ưu thế về chiêu thức, nhất định có thể vượt hai cấp giết chết hắn.

- Người dám làm trái ý ta?

Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Ta nói người đối phó Trần Ưng, chính là Trần Ưng, nếu người không bắt được Trần Ưng, ta sẽ hỏi tội người.

- Hàn trưởng lão...

Thực kỳ lạ, đang trong lúc đại chiến, thế mà hai tên đó lại cãi nhau loạn xị.

- Nay, tiểu đệ!

Trầm Côn chạm vào bả vai Trần Ưng nói:

- Tình huống này có điểm kỳ lạ nha, bọn hần không liên thủ đối phó huynh đệ ta, như thế nào lại cãi lộn với nhau thế nhỉ?

Hần một mực trốn ở phía xa, tự nhiên không hiểu được tâm tư hai người Hàn, Tần, Trần Ưng lạnh mặt giải thích:

- Cả hai bọn họ đều bị vũ hồn của ta dọa chết khiếp rồi, ai cũng không muốn đối phó với kẻ có năng lực thương tổn vũ hồn.

- Ai da...

Trầm Côn gật gật đầu, vẻ mặt ai oán.

- Tần Lãng, lập tức đi đối phó Trần Ưng, đây là mệnh lệnh của ta, là mệnh lệnh!

Sau một lúc cãi cọ, Hàn Phong chỉ vào mũi Tần Lãng lớn tiếng quát, mà Tần Lãng không cự lại được áp lực của hần, đành phải khó khăn hướng về phía Trần Ưng ngoắc ngoắc ngón tay.

Trần Ưng thực hiện đúng mong muốn của Tần Lãng, cây gậy trúc vung lên đánh tới.

Tần Lãng rút cuộc phải đi đối phó với tên có khả năng thương tổn vũ hồn Trần Ưng, sắc mặt Hàn Phong nhờ đó cũng nhẹ nhõm hẳn, hần cười lạnh hướng Trầm Côn bước tới:

- Tiểu tử, công phu của người cũng không tồi, biến ảo thành Lang nhân, đây là công phu của Ngự thú sơn trang Bắc Cửu Châu sao?

- Lão huynh, trước tiên đừng nói tới công phu của ta, người, làm sao người lại tiến về phía ta?

Nét ai oán trên mặt Trầm Côn càng thêm rõ ràng.

- Sao nào, không muốn ta trở thành đối thủ của người sao?

Hàn Phong nở nụ cười:

- Chúng ta đều là Hồng Nguyên vũ tông, ta đi đối phó người không phải rất thích hợp, rất hợp lý sao?

- Ý ta không phải như thế,

Trầm Côn ai oán kêu to:

- Lão huynh, ý của ta là, người sợ năng lực thương tổn vũ hồn của Trần Ưng, bắt Tần Lãng phải gánh lấy, chuyện này...

Hần lại cười rũ rượi nói:

- Đây không phải là người khinh thường ta, coi ta là quả hồng mềm muốn nắn muốn bóp thế nào cũng được sao?

- Coi người là quả hồng mềm thì thế nào?

Hàn Phong đã tiến đến chỉ cách Trầm Côn một thước, cho nên cũng không hề cố kỵ nói thật:

- Tiểu tử, ai kêu người không có năng lực làm tổn hại vũ hồn chứ? Đúng vậy, ta chính là sợ năng lực kia của hần, nên ta chỉ có thể nắn quả hồng mềm là người thôi.

Nói xong nhuyển kiếm của hần đâm thẳng vào ngực Trầm Côn.

Hoàn toàn coi khinh kiếm phong trước ngực, Trầm Côn ai oán ngược nhìn lên trời, lệ cơ hồ ràn rụa đầy mặt:

- Lão huynh, Huyền Si lão huynh, người nghe rõ chưa? Hẳn nghĩ chúng ta không có năng lực thương tổn vũ hồn, liền coi chúng ta là quả hồng mềm...

(DG: Câu chữ quá)

Bỗng nhiên hần cúi đầu, hướng về phía Hàn Phong mỉm cười:

- Chính là, chúng ta hình như cũng có năng lực đó, không phải sao?

Trong phút chốc, Trầm Côn biến trở lại hình người, áo cà sa trên người hần phồng lên, hai tay tạo thành hình chữ thập trước ngực, giữa mi tâm tỏa ra ánh sáng Phật tâm thông minh khổ tu nhiều năm, trở thành một kim thân đại Phật khổng lồ.

- Thay đổi đệ tứ vũ hồn, Song diện Phật.

Vừa đổi vũ hồn xong, nét từ bi trên mặt bỗng biến thành vẻ mặt cười lạnh âm độc, Trầm Côn há miệng, phun ra một đám sương độc:

- Hàn lão huynh, bản tăng phi thường nghiêm túc nhắc nhở người một câu, người chọn sai đối thủ rồi, vì Trầm Ưng nhiều nhất cũng chỉ làm vũ hồn của người bị hao tổn, mà vũ hồn của bản tăng... Lại có thể trực tiếp giết chết vũ hồn của người.

198. Chương 196: Ước Nguyện Của Trầm Niệm Tổ

Khi đám sương độc bay tới trước mặt, Hàn Phong vẫn còn ngây người như khúc gỗ không hề nhúc nhích, thẳng đến khi đám độc sương chui hết vào miệng hần, cảm giác được phổi truyền đến mùi thơm, hần mới bừng tỉnh kêu thảm một tiếng.

Cũng không thể trách hần phản ứng chậm, mà do nhìn thấy hai hiện tượng trái ngược nhau liên tiếp xuất hiện, nên Hàn Phong bị chấn kinh mất một lúc.

Đầu tiên, rõ ràng là Trầm Côn lấy hình dạng Lang Nhân xuất hiện, chắc chắn phải là Ngự thú sư tiêu chuẩn, chính là hần đột nhiên lại biến thành hòa thượng, lại còn dùng vũ hồn được tề sư, điều này hoàn toàn không phù hợp với lễ thường a, một người lại có thể có đến hai vũ hồn sao?

Thứ hai, Hàn Phong là muốn tới nắn quả hồng mềm, có điều Trầm Côn biến hóa quá nhanh chóng, vũ hồn so với Trầm Ưng còn tàn nhẫn hơn, chuyện này...Ngoại trừ bị kinh hách đến ngẩn người, Hàn Phong cũng không biết phải làm gì.

Rầm.

Độc khí khuếch tán, Hàn Phong ngã trên mặt đất, hần liều mạng đứng lên, hướng về phía cửa sơn cốc cố chạy đi.

- Lão huynh,

Trầm Côn lớn giọng hét to:

- Đừng chạy, đừng chạy, nghe ta nói đã...

Nghe người nói? Nghe người nói xong lão tử liệu còn sống trên đời nữa không, biết rõ mình trúng độc, nhất định phải tìm được tề sư chế thuốc giải độc, Hàn Phong cắn răng càng chạy càng nhanh.

Mà Trầm Côn cũng càng lúc kêu càng to, hơn nữa...Còn hết sức vô lại nói tiếp:

- Lão huynh, người nhất định phải nghe ta nói cho hết đã, bằng không người nhất định sẽ gặp phiền toái, không tin sao, người từ giờ trở đi cứ thẩn đăm xem, năm, bốn, ba, hai...

Rầm.

Hàn Phong lại té ngã xuống mặt đất, mà lần này ngã xuống thì không đứng lên được nữa...

- Một.

Chờ Hàn Phong chết rồi, Trầm Côn mới dài dòng đếm xong, hần thở dài nói:

- Lão huynh nha, người làm sao lại không nghe ta nói hết đã? Loại độc này của ta, tên là Thập tam đoạt mệnh tán, sau khi trúng độc ngàn vạn lần không được chạy, bằng không chạy một bước giảm thọ năm năm, chạy mười ba bước sẽ mất mạng tại chỗ a.

(ta khát, cái thằng vô sỉ)

- Người ***, vì sao không nói sớm.

Huyền Si trong thế giới linh hồn lặng lẽ thốt lên:

- Trầm Côn, những lời này là linh hồn của Hàn Phong nói đó, hần vừa chết rồi...

- Sao?

Trầm Côn trừng mắt nhỏ:

- Đây Hàn lão huynh, đã chết rồi còn dám mắng chửi người sao?

Nói xong hần tức giận tiến vào thế giới linh hồn, hướng về phía linh hồn Hàn Phong quát to:

- Hàn lão huynh nhớ kỹ a, kiếp sau biết được có hòa thượng muốn nói chuyện với người, người nhất định phải nghe cho hết, nhất định, nhất định...

Giết người thì bất quá cũng chỉ giết thể xác.

Linh hồn Hàn Phong ngồi trên cơ thể của mình ngơ ngác nhìn Trầm Côn đuổi đánh đến tận thế giới linh hồn...

...

- Phi hoa như huyết, trực nhật nhi khứ.

Trầm Côn tin tưởng Trầm Ứng có bản lĩnh bắt sống Tần Lãng, nên hần cũng không kiêng nể gì đi trêu chọc linh hồn Hàn Phong, chính là ngay tại lúc linh hồn Hàn Phong bị chọc cho uất ức muốn chết, bên tai bỗng truyền đến một tiếng hét to.

- Không tốt.

Trầm Côn vội vội vàng vàng quay trở lại hiện thực, hần hung hăng vỗ lên cái đầu bóng lưỡng của mình:

- Mẹ nó chứ, sớm biết Tần Lãng thành thực Đại Nhật cần khôn công pháp, bần tăng nên nghĩ đến hần còn một chiêu này...Tiểu đệ, để Tần Lãng đi, ngàn vạn lần đừng ngăn trở hần.

- Vì cái gì?

Bên cạnh Tội hỏa tri, Trầm Ứng đã hoàn toàn trấn áp Tần Lãng xuống thế hạ phong, bất quá, ngay trong lúc sống chết, Tần Lãng đột nhiên rạch hai vết rách dài trên hai chân, thả lỏng người nhảy vọt lên.

Động tác nhảy lên này là dùng toàn bộ khí lực của hần, vết thương trên đùi hần rách toạc ra, chỉ thấy Tần Lãng giống như làn khói hoa tận lực trốn chạy, nương theo bóng hần, huyết hoa bắn ra ngập trời.

- Chiêu này kêu là Phi hoa trực nhật, công phu đào mệnh lợi hại nhất trong Đại nhật cần khôn công pháp.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Lãng, Trầm Côn giải thích:

- Nếu người đuổi theo, những bông hoa máu kia sẽ bạo nổ, không giết người chết, cũng phá nát lớp da ngoài của người.

- Giao cho ta được rồi, ta cam đoan dù hần chạy thoát, cũng không sống được mấy nữa.

Nói xong, Trầm Côn lẳng lẳng vẽ ra mấy đạo linh phù rồi tung ra, hai đạo linh phù bay đến dán vào hai vết thương trên đùi Tần Lãng, coi như không làm tên kia chết, cũng khiến hai chân hần tàn phế, không còn cơ hội làm việc ác.

Bất quá nói lại, ‘Phi hoa trực nhật’ là một trong những chiêu thức cao thâm nhất trong Đại Nhật càn khôn, ngay cả tông chủ Lăng Vân Tông La Hàn cũng chưa chắc nắm vững, tại sao Tần Lăng kia lại có thể sử ra thuần thục như vậy?

- Viện binh Hàn gia sẽ đến rất nhanh, công gia gia của ngươi lên, chạy mau.

Trầm Côn dậm dề.

- Không cần phải đi.

Trầm Ưng nhanh chóng giải cứu Trầm Niệm Tổ, dìu người đến bên cạnh Tội hỏa trì hỏi:

- Gia gia, Tội đường bị Hàn gia phát hiện ra rồi sao?

- Cơ mật lớn nhất của Trầm gia...Như thế nào...Làm sao có thể để Hàn gia biết được...

Trầm Niệm Tổ ho khan kịch liệt vài tiếng, suy yếu đến mức hơi thở mong manh.

- Hảo, vậy chúng ta trốn vào Tội đường thôi.

Thẩm Ưng công gia nhảy vào Tội hỏa trì, mà Trầm Côn bên cạnh sửng sốt, tặc lưỡi một cái, rồi cũng nhảy xuống theo.

Mới chỉ một giây đồng hồ, lại giống như trải qua vạn năm.

Tư vị trong Tội hỏa trì thật khó chịu, tầng trên lửa nóng tràn ngập, cảm giác giống như đang vùi thân vào lớp nham thạch nóng chảy, mà xuống dưới một chút, lại đối ngược thành lạnh lẽo kinh khủng giống như ở trong Vạn Niên Huyền băng. Trong sự dày vò của lửa nóng cùng băng lạnh, Trầm Côn không biết mình phải chịu đựng bao lâu, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, đã thấy mình đứng trên mặt đất vững vàng.

Chỗ này là một tòa cung điện khổng lồ dưới đất, chu vi chừng năm trăm bộ, trên đầu hiện ra âm dương song sắc quang mang (ánh sáng đen trắng giao nhau), thông với ao nước bên ngoài. Dưới chân có một lớp mảnh vụn kim châu nhiều màu từ đỏ, xanh biếc, lam,...đủ các loại màu gì cũng có. Mà trong cung điện chỉ có một lò luyện khí nho nhỏ cùng một bộ công cụ đúc khí.

Trên đường tiến vào, Trầm Ưng nói cho Trầm Côn biết, lò luyện này là Tội hỏa lô, là thần khí chú tạo mà Âu Dã Tử lấy từ trên trời xuống, ngọn lửa bên trong chính là Thiên môn thần hỏa, có vô số tính năng thần diệu.

“Đồ của Thần tiên sao?”

Sau khi rơi xuống đất, Trầm Côn liếc mắt nhìn lò luyện, bỗng nhiên cười cười, chỉ cửa ra vào nói:

- Tiểu đệ, người trước tiên ra ngoài canh chừng, ta sẽ trị liệu cho lão gia.

Trầm Ưng lặng đi một lúc rồi hỏi:

- Đại ca, vì sao ta phải...

- Bảo người ra ngoài thì ra ngoài đi, người không biết khi trị bệnh rất cần yên tĩnh sao?

Không cần giải thích lý do, cấp tốc đuổi Trầm Ưng ra ngoài xong, Trầm Côn hí hóp đôi mắt nhỏ mỉm cười.

Quả thật trị thương cho Trầm Niệm Tổ thì cần phải yên tĩnh, nhưng cũng không phải đuổi Trầm Ưng đi, để hắn đứng một bên không mở miệng nói là được, không phải sao?

Đuổi Trầm Ưng đi, là vì muốn không cho hắn biết...

Phải biết rằng, Trầm Côn đang giả mạo đường ca của Trầm Ưng, lời nói dối này có thể lừa Trầm Ưng, chính là không thể lừa lão đầu Trầm Niệm Tổ đã sống tới chín mươi năm, hiểu rõ Trầm gia thân thích như lòng bàn tay, cho nên, để Trầm Ưng hoàn toàn tin tưởng vào vị huynh trưởng này, Trầm Côn cần phải thực hiện một số việc nho nhỏ.

- Lão gia tử, có nghe được tiếng ta không?

Trầm Ưng đi rồi, Trầm Côn vừa dùng năng lực của Huyền Sĩ trị thương cho Trầm Niệm Tổ, vừa nhỏ giọng hỏi.

- Nghe thấy...

Trầm Niệm Tổ suy yếu nói:

- Đa tạ người, nếu không có người hỗ trợ, Ưng Nhi không thể cứu được ta...

- Ai u, xem lão gia nói kia, lời này quá khách khí, ngài là ông nội của Trầm Ưng, ta bất kể thế nào cũng không thể thấy chết mà không cứu a.

Trầm Côn cười cười nói tiếp:

- Đây là việc nên làm vì tình nghĩa huynh đệ, ai kêu Trầm Ưng lại là đệ đệ của ta đây?

- Đệ đệ...

Trầm Niệm Tổ quả nhiên ngây ngẩn cả người, bật cười nói:

- Chàng trai trẻ, đừng nói giỡn, Trầm gia có bao nhiêu thân thích, ta có thể gọi tên từng người, Ưng nhi không có huynh đệ.

- Lão gia tử, ngài hiểu lầm rồi, ta không nói chúng ta là huynh đệ ruột thịt.

Trầm Côn cười nói:

- Mà là nghĩa đệ, ta cùng Trầm Ưng đã uống máu ăn thề, kết bái kim lan, cho nên Trầm Ưng gọi ta một tiếng đại ca, ta gọi hắn tiểu đệ.

- Nga, thì ra là thế...

Trầm Niệm Tổ gật đầu nói:

- Có một đại ca như người, là phúc khí của Ưng nhi a.

Trong lúc nói chuyện, Trầm Niệm Tổ đã nuốt Nhân Tâm đan, tinh thần đã khôi phục một ít, hướng ra phía ngoài hô:

- Ưng nhi, vào đi, đại ca người đã chữa khỏi cho ta rồi.

Trầm Ưng nhanh chóng tiến vào hỏi:

- Gia gia, người đã khỏe hơn rồi sao?

- Đúng vậy, nhờ vào đại ca người cả, bằng không lão già ta đây làm sao còn thấy được người.

Lại chỉ vào Trầm Côn nói:

- Mau, mau, cảm tạ đại ca người đi.

Đại ca?

Liên tục nghe thấy ba tiếng “Đại ca”, rốt cuộc Trầm Ưng ý thức được, gia gia của hắn đã thừa nhận Trầm Côn với mình là huynh đệ thật sự.

Chẳng lẽ là... Trong lúc mình bảo vệ ngoài cửa kia, Trầm Côn đã nhận người thân rồi, hơn nữa lại được gia gia xác nhận?

Hắn là như vậy đi.

Gia gia tuy rằng đã già lắm rồi, nhưng không có hồ đồ, người không bao giờ nhận sai họ hàng thân thích.

Nghĩ đến đây, Trầm Ưng kích động ôm quyền nói:

- Đại ca, ta thay gia gia cảm ơn huynh.

- Ha ha.

Trầm Niệm Tổ vui mừng cười:

- Huynh đệ tương thân, thế mới làm nên sự hưng vượng cho Trầm gia, huynh đệ các người ngày sau cần trợ giúp lẫn nhau, chấn hưng Trầm gia a.

Những lời này ý tứ chính là, nhờ Trầm Côn giúp đỡ Trầm Ứng nhiều một chút, cũng là giúp Trầm gia, một câu khách khí thực bình thường - với nghĩa đệ của cháu trai, không phải là nên nói vậy sao? Thế nhưng lời này vào tai Trầm Ứng lại có nghĩa khác: Nga, gia gia chẳng những thừa nhận Trầm Côn là con cháu Trầm gia, lại còn ủy thác hẳn chấn hưng Trầm gia a.

Xem ra thiên chân vạn xác là huynh đệ thân thích của mình rồi.

- Gia gia yên tâm, cháu sau này nhất định nghe lời đại ca, chấn hưng Trầm gia.

Trầm Ứng trịnh trọng cam đoan.

Nghe hẳn nói vậy, Trầm Côn lén lút vỗ ngực một cái.

Thành công, mình đã khiến cho ông cháu Trầm gia hiểu lầm, cuối cùng cũng trở thành ‘huynh đệ’ với Trầm Ứng...Đương nhiên, nếu Trầm Niệm Tổ và Trầm Ứng nói chuyện kỹ hơn một chút, cả hai sẽ phát hiện ra lời nói dối này, chính là, chẳng lẽ bần tăng lại bắt tài thế sao? Từ giờ trở đi, bần tăng sẽ thủy chung bám sát hai ông cháu nhà này, ngắt lời, ngắt lời, tiếp tục ngắt lời, cam đoan bọn hắn không thể nói cái đề tài này được nữa.

Mà chờ ba mươi ngày sau, Trầm Niệm Tổ sẽ hết dương thọ mà chết, lời nói dối này sẽ không còn ai đối chứng...

- Gia gia...

Trầm Ứng nhớ ra Nhân Tâm đan cũng chỉ kéo dài sinh mệnh cho gia gia được thêm ba mươi ngày, chưa sót nói:

- Thuốc của đại ca tuy rằng thần diệu, nhưng có thể dương thọ của người đã tận, chỉ kéo dài thêm được ba mươi ngày mà thôi...

- Ba mươi ngày cũng không ít.

Trầm Niệm Tổ có bao nhiêu tiếc nuối trong lòng, có điều lại thở dài nói:

- Có thể sống thêm ba mươi ngày, đã là nhật được tiện nghi lớn rồi, có điều đáng tiếc...Ai, đáng tiếc ta thủy chung vẫn chưa luyện hóa được Huyết phách thạch, chưa hoàn thành được mộng ước cả đời a.

- Lão gia tử, ước mộng của ngài là gì, có thể nói cho ta nghe được không?

Trầm Côn liền hỏi, hẳn chính là một lòng một dạ ngắt lời, chỉ cần không dính dáng đến hai chữ ‘thân thích’, thì hẳn liền vô lo vô nghĩ hỏi liền một mạch.

- Ta là chú tạo sự, giấc mộng cả đời ta, đương nhiên là tạo ra một món thần binh đệ nhất thiên hạ.

Trầm Niệm Tổ cười nói.

- Vậy sao?

Trầm Côn tiếp tục ngắt lời:

- Lão gia tử, vậy ngài nói, là dạng binh khí gì mới được coi là thiên hạ đệ nhất thần binh? Là Long Tuyền, Thái A bảo kiếm sắc bén, hay là Thanh Long đao, Phương Thiên kích, những danh khí nổi tiếng trong lịch sử theo các cường giả lập được nhiều công tích lớn lao?

- Hừ.

Trầm Niệm Tổ đột nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Long Tuyền, Thái A tuy rằng sắc bén, có thể danh tiếng còn vượt qua Thanh Long đao và Phương Thiên kích, chẳng qua là chúng nằm trong tay cường giả, nên được người đời gọi là thiên hạ đệ nhất thần binh,

nếu là thần binh thật sự thì phải chứa đựng tinh hoa thiên địa, phải có thần trí linh tính, dễ dàng đạt đến cảnh giới “Khí”, trở thành một loại “Hồn binh” có sinh mệnh.

199. Chương 197: Sự Điên Cuồng Của Trầm Niệm Tổ

Sau khi nói xong, Trầm Niệm Tổ cảm giác lời mình nói với Trầm Côn quá cao thâm, tự giễu cười cười, sau đó giải thích lại:

- Ta nói hồn binh, cụ thể nghĩa là...
- Lão gia tử, không cần nói lại, ta hiểu được, hoàn toàn hiểu được.

Trầm Côn thật sự minh bạch rồi, binh khí đạt đến cảnh giới vượt trên lẽ thường, sẽ tạo thành một loại sinh mạng đặc biệt, thể loại binh khí ấy, không phải là chỉ Không Sắc hay sao?

Ước nguyện mà cả cuộc đời Trầm Niệm Tổ theo đuổi, là muốn tạo ra một loại binh khí có thần trí riêng, loại binh khí có sinh mệnh độc lập, chứ không chỉ là một loại công cụ đơn thuần.

(lại câu chữ rồi, dài dòng quá)

- Người thật sự hiểu được ta đang nói cái gì?

Trầm Niệm Tổ kinh ngạc hỏi.

- Hắc hắc, không đối gạt lão gia tử...

Trầm Côn bỗng nhiên có chút khó khăn, tặc lưỡi nói:

- Lão gia tử, lời nói kế tiếp của ta có thể chấn kinh thậm chí đã kích ngài, ngài phải hết sức chuẩn bị tâm lý đó.
- A, ta sống chín mươi năm, cái dạng việc lạ gì mà chưa từng gặp qua, còn sợ một câu nói của người sao?

Trầm Niệm Tổ bật cười nói:

- Nói nghe xem nào.
- Chuyện này...Tiểu đệ, người cẩn thận đỡ lão gia tử, đừng để lão sững sốt quá mà ngã đi.

Trầm Côn cẩn thận dặn dò một câu, sau đó nhỏ giọng nói:

- Lão gia tử, hồn binh mà ngài nói đến...Ta có một cái.

Chà.

Trầm Niệm Tổ trên mặt không còn một chút huyết sắc, thật sự suýt chút nữa sặc khí từ trần.

(chém tí)

Giấc mộng cả cuộc đời lão hăng theo đuổi, chín mươi năm qua lão một mực mong muốn sáng tạo ra hồn binh độc môn, thể nhưng nó đã sớm tồn tại rồi. Chẳng khác nào có kẻ dành cả mấy chục năm nghiên cứu một lĩnh vực, mất bao công lao tâm tư mới cho ra một chút ít thành quả, lại có người nói cho hắn hay, thành quả này người ta đã sớm phổ cập sử dụng, thành ra mấy chục năm cố gắng đều uống công.

- Người, người thật sự có một món binh khí có linh hồn (hồn binh)?

Trầm Niệm Tổ run rẩy kịch liệt vươn tay ra:

- Lấy ra ta xem.
- Lão gia tử, binh khí này không có trên người ta, ngày mai ta mới có thể đem đến cho người, bắt quá ta có thể nói cho người bộ dáng của hắn.

Trầm Côn nói:

- Đó là một lần ngoài ý muốn, ta đeo Ngũ sắc thạch, hài cốt của Thích Già Bồ Đề, Thanh Long Yển Nguyệt đào trên lưng, ba kiện bảo bối này bỗng dung hợp lại với nhau, dẫn sinh ra một con khỉ...

Dem tình huống của Không Sắc giới thiệu qua một lần, Trầm Côn hai tay xoay xoay một vòng nói:

- Lão gia tử, đây đúng là hồn binh mà ngài nói tới đúng không?

- Thật sự tồn tại, hồn binh thế nhưng thật sự đã sớm tồn tại...

Trầm Niệm Tổ cất tiếng cười to, lát sau lại chuyển thành tiếng khóc lớn.

Trầm Côn đột nhiên cảm thấy việc mình làm có chút quá đáng: Hắn chủ động nhắc tới Không Sắc, thật ra là muốn nhờ một tay Trầm Niệm Tổ trị thương cho tên kia, bất quá suy nghĩ lại một chút, thấy rõ đây chẳng qua là một ông lão, vừa từ cõi chết trở về, lại chỉ còn sống được có ba mươi ngày nữa, chính mình còn lấy những lời này kích thích hắn...

Ai, những lời đó thật quá quá đáng.

- Lão gia tử, thật xin lỗi người.

Trầm Côn vô cùng thành khẩn xin lỗi:

- Ta không nên nói những lời như vậy...

- Không.

- Không.

- Không.

Trầm Niệm Tổ đột nhiên rống to, liên tiếp nói ba lần “Không” xong, lão cầm lấy tay Trầm Côn, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Trầm Côn:

- Người phải nói, hơn nữa phải nói cho rõ, nói cho hết, nói đến mức khiến lão già ta đây hùng tâm bừng bừng, cảm giác như mình mới ba mươi tuổi.

- Lão gia tử, ngài có khỏe không?

Trầm Côn hoài nghi Trầm Niệm Tổ chịu không nổi kích thích đã nổi điên.

- Ta rất tốt.

Trầm Niệm Tổ mặt mày hớn hở, cười to nói:

- Trầm Côn a Trầm Côn, đừng tưởng ta nổi điên, ta là chú tạo sư đệ nhất thiên hạ, không phải là lão hầu tử vô dụng không chịu nổi kích thích...Ha ha, hôm nay nếu người không đề cập đến Không Sắc, ta đời này chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới hồn binh, dù chết cũng không cam lòng. Mà vì người nhắc đến Không Sắc, lại làm cho ta có tư tưởng thông thoáng hơn, hồn binh thì tính là gì? Ta Trầm Niệm Tổ là chú tạo sư đệ nhất thiên hạ, ta có thể tạo ra binh khí còn mạnh hơn cả hồn binh, tạo ra chân chính bách binh chi vương.

Lão ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, giống như một nhà nghiên cứu đã phát cuồng, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng đủ để thay đổi cả thế giới quan của mình.

Mà Trầm Côn cùng Trầm Ung đứng bên cạnh đã sớm ngây người...

- Tiểu tử.

Trầm Niệm Tổ hăng hái một chân dẫm nát lò luyện binh, nhìn chăm chăm Trầm Côn cười thần bí:

- Trước tiên ta hỏi người, Không Sắc nếu là một thanh binh khí, người có từng tự mình dùng qua nó, có từng cùng với nó nhân binh hợp nhất không?

- Chuyện này...

Trầm Côn chần chờ một chút, tuy A La đã nói qua, sẽ truyền thụ cho hắn một bộ công pháp Nhân binh hợp nhất, chính là Trầm Côn cảm giác không thích hợp...Không Sắc dù sao cũng là một con khỉ, làm thế nào nhân binh hợp nhất với hắn đây, Trầm Côn cũng không thể đem theo một con khỉ mập ú cùng tác chiến a.

- Lão gia tử, ta không biết làm thế nào để Nhân binh hợp nhất a.

Trầm Côn thần nhiên nói.

- Ha ha, người dù muốn làm cũng không làm được, trên thực tế, không có bất kỳ người nào thực hiện được nhân binh hợp nhất.

Trầm Niệm Tổ lớn tiếng nói:

- Ta hỏi lại người, người có biết vì cái gì không có ai có thể thực hiện được nhân binh hợp nhất hay không?

- Ta cho người biết.

Lão tự hỏi tự đáp:

- Đó là bởi vì, binh khí thủy chung vẫn là “Khí”, là một loại công cụ cho người sử dụng, một khi đúc ra, tất nhiên làm sao có thể tiếp tục sinh ra biến hóa giống như người được? Người lại có thể thay đổi biến hóa vô lường, có thể là tâm tính thay đổi, có thể thói quen dùng chiêu thức thay đổi, hoặc là thân thể bị cải biến, dù sao chỉ cần là người sử dụng có một chút biến hóa, thì binh khí vốn làm ra để thích hợp cho hắn trước đây tất nhiên không thể thích hợp nữa.

- Cho nên...

Trầm Côn vẽ mặt mê mang.

- Cho nên, muốn có chân chính nhân binh hợp nhất, nhất định phải khiến cho binh khí cũng có thể biến hóa, biến đổi theo những thay đổi của chủ nhân mới được.

Trầm Niệm Tổ ngửa mặt lên trời cười to:

- Chỉ có thể cùng với chủ nhân không ngừng biến hóa, vĩnh viễn là binh khí phù hợp với chủ nhân, mới chân chính có thể cùng chủ nhân hòa làm một thể, trở thành bách binh chi vương a.

Ngơ ngác nhìn Trầm Niệm Tổ đang cuồng tiếu, Trầm Côn cảm thấy nhức đầu, vô cùng nhức đầu...

Lý lẽ của lão gia tử kia rất cao thâm, Trầm Côn tuy rằng nghe hiểu đại khái, nếu thật sự hỏi hắn hiểu được cái gì, hắn chỉ có thể nói một câu...Sau khi đã chậm rãi suy nghĩ.

- Lão gia tử, điều ngài nói lý lẽ cao thâm quá...(huyền diệu quá)

Trầm Côn ngượng ngùng cười.

- Không huyền diệu, tuyệt không huyền diệu chút nào.

Trầm Niệm Tổ cười nói:

- Chờ ta chân chính tạo ra Bách binh chi vương, người nhìn thấy liền minh bạch ngay...Tiểu tử, Không Sắc của người bị thương đúng không? Tốt lắm, người lập tức đem hắn tới đây, lại chuẩn bị thêm cho ta một viên Huyết phách thạch, một viên Băng phách liên hoa, ta sẽ dùng sinh mệnh ba mươi ngày cuối cùng của ta, cải tạo lại Không Sắc, tạo ra cho người một thanh Bách binh chi vương chân chính.

Nói xong, lão giơ một chân lên, một cước đá cả Trầm Côn cùng Trầm Ưng ra khỏi Tội hỏa đường.

Ầm.

Sau khi đã hoàn hảo khóa trái mình trong Tội hỏa đường, Trầm Niệm Tổ còn cách môn nhìn ra bên ngoài rồi hét lớn:

- Còn đứng thất thần ra đây làm gì, nhanh chuẩn bị tài liệu cho ta, ta ở trong này sinh sống, khai hỏa, bắt đầu vẽ bản đồ khuôn đúc.

...

Trở lại mặt đất, Trầm Côn lo lắng viện quân Hàn gia kéo đến, vội Trầm Ưng chạy như điên ra khỏi sơn đạo mây chực dậm, đến nơi ước định với A La mới dừng lại.

Trong lòng hấn hoan hỉ, phần chần, ngây ngất, tuy vẫn không rõ Trầm Niệm Tổ định làm như thế nào, nhưng là không thể nghi ngờ, Không Sắc chắc chắn được cứu rồi, có điều là hấn sẽ được Trầm Niệm Tổ cải tạo thành Bách binh chi vương chân chính.

Bất quá Trầm Ứng sắc mặt lại có chút khó coi, ngồi xuống nghỉ ngơi xong, hấn bắt đầu cười:

- Đại ca, gia gia của ta chính là như vậy, một khi nói đến chú tạo, người liên giống hệt người điên, cái gì cũng không quan tâm.
- Yên tâm, đây mới là phong thái của đệ nhất chú tạo sư.

Trầm Côn cười hắc hắc nói:

- Đừng nghỉ ngơi nữa, chúng ta mau mau gom góp cho đủ tài liệu... Cần những gì nhỉ? Nga, Huyết phách thạch, Băng Phách liên hoa, hai loại tài liệu này ở nơi nào a?
- Đại ca, đừng cao hứng quá sớm, gia gia đã điên khùng rồi, chúng ta nhất định phải bình tĩnh mới được.

Vàng trán Trầm Ứng thoáng hiện nét lạnh lùng:

- Huynh cũng đã biết, gia gia cần hai loại tài liệu là gì rồi? Huyết phách thạch, Băng phách liên hoa, hợp xưng là Băng hỏa song nguyên, là trấn sơn chi bảo mà lão tổ tông Âu Dã kiếm phái lưu lại cho đệ tử, là nguyên liệu đúc binh khí hoàn mỹ nhất, hơn một nghìn năm, hơn chục thế hệ đại đệ tử Âu Dã kiếm phái đều trực tiếp lưu giữ.
- Cho tới bây giờ, Huyết phách thạch ở trong tay Trầm gia chúng ta, khi Hàn gia phá hoại Tội hỏa trì, ta đem nó giấu ở một nơi phi thường bí ẩn, lúc nào cũng có thể lấy ra cho đại ca, chính là Băng phách liên hoa kia...

Dừng một chút lại nói:

- Băng Phách liên hoa là trấn sơn chi bảo của Hàn gia Chú kiếm sơn, do Hàn Thiên Động trực tiếp cất giữ. Muốn lấy được Băng phách liên hoa, chúng ta phải diệt môn toàn bộ Chú kiếm sơn trang, lại phải dẫm bại Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn Hàn Thiên Động cùng mấy vạn Chú kiếm đệ tử.
- Băng phách liên hoa nằm trong tay Hàn Thiên Động?

Trầm Côn lập tức tỉnh táo lại, hấn còn chưa bị Bách binh chi vương hấp dẫn tới mức đầu óc choáng váng, lập tức cẩn thận tính toán.

Hấn hiện tại chỉ là một Hồng Nguyên vũ tông trung đoạn, con bài chưa lật trong tay bất quá cũng chỉ là đồng dạng trung đoạn A La, hạ đoạn Thâm Ung, còn có vũ hồn có thể độc lập tác chiến, cấp bậc cùng mình tương đương...Nhiều nhất không quá bốn Hồng Nguyên vũ tông, chỉ dựa vào thực lực này, liệu có thể đánh thắng được Lam Nguyên hạ đoạn Hàn Thiên Động? Hơn nữa, Hàn Thiên Động còn có mấy vạn đệ tử Chú kiếm sơn nữa?

Trầm Ứng cũng đang tính toán vấn đề này, hấn bấm bấm đốt ngón tay, chậm rãi nói:

- Hồng Nguyên vũ tông có thể không sợ nhiều người, như vậy, chúng ta chỉ cần lo đến cao thủ Hàn gia...Không tính tên Hàn Đức bị ta đánh cho tàn phế, tên Hàn Phong đã bị giết chết, Hàn gia còn có ba Hồng Nguyên vũ tông, một Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn, đại ca, bằng thực lực của hai ta, muốn đối phó với thế lực lớn như vậy, nhiều nhất chỉ có ba thành hy vọng, hơn nữa chúng ta nhất định phải tính đến, sắp tới là Hàn gia đại thọ, nhất định có một số tân khách sẽ nguyện ý trợ giúp Hàn gia.

Lúc nói chuyện, hấn để lộ khí tức vừa kín đáo cẩn mật vừa lạnh khốc thật không phù hợp với lứa tuổi.

- Cần liều mạng sao?

Trong nhất thời, Trầm Côn khó có thể quyết định được nên làm thế nào.

Trong lúc hai người đang trầm mặc, bên bờ sông bỗng truyền lại một tiếng khóc lớn:

- Đại thiếu gia, rốt cục, rốt cục tìm được ngài rồi, cứu mạng a.

Là thanh âm của A Phúc.

Này cái tên vận *** chó kia cũng có lúc gặp nạn sao?

Trầm Côn theo bản năng cười cười, có điều vừa quay đầu lại nhìn, nét cười của hắn đột nhiên âm lãnh.

A Phúc từ bãi cỏ lau rậm rạp chui ra, trên đầu đội một cái vây cá, miệng còn ngậm một cái ống hút, hiển nhiên, hắn giả mạo một con cá lớn, từ dưới sông bơi tới, trờn ra, A La, Long Thanh Sơn, còn có Không Sắc trên lưng Long Thanh Sơn, đều không thấy đâu...

- Đại thiếu gia,

Ngã gục dưới chân Trầm Côn, A Phúc khóc ròng nói:

- Sau khi ngài đi rồi, Thanh Sơn, Thanh Sơn thiếu gia đã bị người của Hàn gia bắt đi, A La tiểu thư ngăn trở bọn hắn, kết quả bọn hắn đưa đến ba Hồng Nguyên vũ tông...A La tiểu thư tuy rằng giết chết hai tên, làm bị thương nặng một tên, có điều, có điều không ngăn lại được.

- A La ở đâu?

Trầm Côn quát lên.

- Ta, ta đem giấu A La tiểu thư bên trong đám cỏ lau.

- Huyền Si, lập tức cứu người.

Trong giọng nói của Trầm Côn ẩn chứa sự lạnh lẽo hiem thấy, thả ra Độc Phật Huyền Si, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, hít một hơi hướng về phía Trầm Côn vẫy tay:

- Được rồi, bây giờ so sánh thực lực, hai người chúng ta là Hồng Nguyên vũ tông, đối mặt một tên Lam Nguyên Hàn Thiên Động...Không chắc đã đạt được phần thắng.

- Đúng vậy, chưa chắc đã thắng.

Trầm Côn nhẹ nhàng gật đầu:

- Có thể có một số việc, không thể dùng xác suất tính ra được...Tỷ như, Hàn gia lại dám động đến nữ nhân cùng người thân của bản tông.

200. Chương 198: Đại Giang Đông Khứ (sông Lớn Chảy Về Đông)

- Nếu đại ca cần hợp sức, đệ đệ nguyện phụng bồi.

- Ai nha, hợp sức làm cái gì? Hiện tại chạy trốn chết quan trọng hơn.

A Phúc hoảng sợ hô to:

- Đại thiếu gia, Ứng thiếu gia, chạy mau đi. Hàn gia đã phái đại quân ra lùng bắt chúng ta, nhiều người vô cùng, cả mặt sông cùng Gia Lăng thành đều bị bọn chúng phong tỏa rồi.

Tựa hồ xác minh lời A Phúc, trên mặt sông bỗng vang lên tiếng kèn hiệu.

- Các bang phái thế gia hai bên bờ Đại Giang nghe cho rõ đây, Hàn gia đang đuổi bắt một nữ nhân tóc trắng, một tên béo mũi gầy, các vị nếu cung cấp tin tức hữu dụng cho chúng ta, sẽ được thưởng một vạn lượng, mang thi thể hai người đó đến nộp, được thưởng mười vạn lượng, có thể bắt sống hai người này mang nộp sẽ trở thành thượng khách của Hàn gia, Hàn lão gia tử tất có trọng tạ.

Một chiến thuyền lớn theo mệnh mông sông nước chạy đến, cao năm trượng, thân dài mười trượng, hai bên mạn thuyền là hai hàng mái chèo kim chúc, mà ở đuôi thuyền lại có một guồng nước (luân thủy xa) đang không ngừng thôi động. Đáng sợ nhất chính là, trên boong thiết hạm còn xếp hàng dài hơn mười cỗ đại pháo, nhìn hòng pháo cũng biết, những cỗ đại pháo này một khi khai hỏa, tuyệt đối có thể phá hủy số lượng lớn nhà cửa ven sông.

Hơn nữa, phía sau chiến thuyền đó, trên vùng nước sông mệnh mông xuất hiện hai mươi mấy chiến thuyền giống nhau như đúc chậm rãi bơi đến, áp lực nặng nề bao trùm khiến cả bờ sông chìm vào tĩnh lặng đầy chết chóc.

- Ô sào chiến hạm? (Chiến thuyền khổng lồ)

Trầm Ưng hơi nhú nhú mày nói:

- Đại ca cẩn thận một chút, đây là những chiến thuyền khổng lồ do Hàn gia cùng Công Thâu gia hợp tác chế tạo, kết hợp được cả đức thuật của Hàn gia và cơ quan thuật của Công Thâu gia, có thể nói là một trong những chiến hạm đáng sợ nhất Cửu Châu. Huynh xem những cỗ Lôi Đình pháo trên boong, nếu hai mươi cỗ hỏa pháo ấy cùng oanh tạc một lượt thì cho dù là Hồng Nguyên vũ tông cũng tan xương nát thịt.

- Hàn gia lại có lực lượng hải quân hùng hậu như vậy sao?

Trầm Côn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn:

- Để chế tạo được chiến hạm khổng lồ như vậy, ít nhất cũng phải mất mấy trăm vạn lượng bạc đi?

- Ba nghìn tám trăm hai mươi vạn lượng mới chế tạo được một con thuyền, nếu tính cả những cánh buồm và các thanh chắn kia nữa, thì ít nhất cũng phải bốn ngàn hai trăm lượng bạc.

Trầm Ưng cười lạnh nói:

- đương nhiên, nếu chỉ có gia sản Hàn gia, bọn hần tối đa cũng chỉ đủ tiền chế tạo được năm ô sào chiến hạm...Hạm đội khổng lồ hai mươi mấy chiếc này, là do Hàn gia chế tạo cho người khác, vốn là cuối tháng phải giao hàng, bất quá bọn hần tôn trọng huynh đệ chúng ta, trước tiên lấy ra dùng thử.

Mẹ nó chứ.

Trầm Côn âm thầm chất lưỡi, trong mắt hần chỉ còn hình bóng ô sào chiến hạm, trong đầu cũng chỉ có một ý niệm - giá trị mỗi chiến hạm là gần bốn trăm ngàn lượng bạc, tính toàn bộ gia tài của bản tăng và Trầm gia, ước chừng cũng chỉ mua được hai chiếc chiến hạm như thế mà thôi!

Nếu như có thể có mấy chiếc chiến hạm như vậy...

- Đại ca?

Trầm Ưng đột nhiên phát hiện, Trầm Côn mắt nhỏ tươi cười đến mức không mở ra được, khoe miệng thậm chí còn có nước miếng đang chảy ra.

- Ưng thiếu gia, ngài chớ chê cười, đây là thói quen của thiếu gia...

A Phúc ngượng ngùng cười, khẽ sát tai Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Đại thiếu gia, tỉnh lại đi, hai mươi mấy chiến hạm này đến để đuổi giết chúng ta đấy.

- Ách, hắc hắc...

Trầm Côn ngượng ngùng xoa xoa cái đầu bóng lũng, cười hì hì nói:

- Yên tâm, ta đã tỉnh rồi...Hàn gia động vào nữ nhân cùng người thân của bản tăng, thù này nhất định phải báo, A Phúc, ngươi trước tiên nói rõ cho ta, Hàn gia vì sao lại ra tay với các người?

E dè nhìn ánh mắt Trầm Ưng, A Phúc nhỏ giọng nói:

- Ưng thiếu gia, ngài còn nhớ rõ đã đập Thanh Sơn một cước không?

Trầm Ưng đương nhiên nhớ rõ, ngày hôm qua Tội hỏa trì bị Hàn gia công phá, hần liều chết trốn thoát, trong lúc chạy tới bờ sông, đã đập vào chân một con gấu chó.

Mà theo sát Trầm Ưng, Hàn Đức cũng đụng phải Long Thanh Sơn, có điều hần còn tát Long Thanh Sơn ngã dúi dụi...cũng chính tại chỗ này, cái giỏ tre sau lưng Long Thanh Sơn rơi xuống, Ngũ sắc thạch bên trong rơi ra.

Ngũ sắc thạch vốn là chí bảo ẩn chứa thiên địa linh khí, nhìn màu sắc Ngũ sắc thạch có thể phát hiện ra ngay đó là bảo bối, mà Hàn Đức lại là một trong những chú tạo sư giỏi nhất đại lục, hần vừa nhìn Ngũ sắc thạch, lập tức trong lòng hô lớn, tảng đá kia tuyệt đối là nguyên liệu đức thuật hoàn mỹ nhất thiên hạ, dùng nó tạo ra binh khí, tuyệt đối có thể tạo ra binh khí nhất nhì Cửu Châu, cũng khiến cho chú tạo sư lưu danh muôn thuở.

Thân là chú tạo sự, hy vọng cả đời không phải là tạo ra một thanh thần binh lừng danh thiên hạ, giống như Âu Dã Tử đã chết ngàn năm vẫn được kính ngưỡng sao?

Lúc ấy Hàn Đức đang bận đuổi bắt Trầm Ung, mạnh mẽ áp chế tham niệm xuống, nhưng sau khi Trầm Ung trốn đi, hắn không nén nổi lòng tham nữa, lập tức phái người càn quét toàn thành, rất nhanh liền phát hiện ra đại cầu hùng Long Thanh Sơn...

- Cứ như vậy, A La tiểu thư cùng Hàn gia xung đột, đến cuối cùng, A La tiểu thư thủ tiêu hai tên Hồng Nguyên vũ tông, đả thương Công Thâu Nhã...Chính là, chính nàng cũng bị trọng thương, Thanh Sơn tiểu thiếu gia vẫn bị Hàn gia bắt đi.

Nói xong, A Phúc cởi quần áo ra, lộ ra Ngũ sắc thạch trên lưng hắn:

(cái thằng này hết cởi quần áo lại cởi quần áo, lần nào ta gặp nó cũng cởi quần áo là sao?)

- A Phúc vận khí tốt, trong lúc hỗn chiến đã giấu Ngũ sắc thạch đi, có điều Thanh Sơn tiểu thiếu gia...Người Hàn gia nói, nếu muốn Thanh Sơn tiểu thiếu gia còn sống, đem Ngũ sắc thạch đi đổi, ngài nên nghĩ biện pháp thật nhanh a, bằng không Thanh Sơn tiểu thiếu gia sẽ bị bọn hắn hành hạ đến chết.

- A di đà Phật.

Trong lúc mọi người đang bàn luận, bỗng thấy Huyền Si dìu A La đi tới, vẻ mặt hắn đầy bất đắc dĩ, nói:

- Trầm Côn, bản tăng đã trị liệu cơ bản ổn thỏa cho A La, nhưng trên người nàng vẫn còn hai chỗ...

Tiếp đó, hắn lắc lắc đầu, ý bảo Trầm Côn tự mình nhìn.

Chỉ thấy cánh tay A La cùng phía sau lưng có vài vết máu, đều được băng bó thỏa đáng, nhưng trên vai nàng, có hai con rắn máy nhỏ xuyên thấu xương bả vai, giống hai cái vòng tròn lớn, gắt gao khóa hai vai A La lại, khiến nửa người trên của nàng không thể nhúc nhích.

- Đây là,...cơ quan thú của (thú máy) của Công Thâu Nhã?

Trầm Côn nhẹ nhàng đụng vào một con rắn máy nhỏ.

- Đừng có chạm vào.

A La nhất thời nhướng mày:

- Trong cái con rắn máy này ẩn tàng rất nhiều gai sắt (kính cứ), đang móc chặt vào cơ thể ta, xuyên thủng toàn bộ khớp xương và mạch máu trên vai, chỉ cần chạm nhẹ một cái, cũng đủ đau chết ta.

Trầm Côn nhìn kỹ mặt ngoài hai con rắn, các ngón tay vừa chạm, quả nhiên phát hiện, bên trong thân rắn ẩn dấu những chiếc móc câu nhỏ sắc bén, hoàn toàn có thể tưởng tượng, những con rắn này sau khi đâm vào da thịt, lập tức sẽ mở các lưỡi móc câu ra, móc chặt vào huyết nhục của A La.

- Chuyện này phiền toái thật rồi.

Trầm Côn nhíu mày:

- Những móc câu này đã dung hợp cùng một chỗ với huyết nhục, bốn vị lão huynh, ai có biện pháp tách ra, gỡ hai con quái xà này xuống không?

Bốn vũ hồn cùng trầm mặc...

A La sắc mặt trắng bệch, cười khổ nói:

- Đừng làm khó dễ các vũ hồn của người, ta nghe người ta nói qua, loại cơ quan xà này là “Khốn long tác”, là loại cơ quan cực kỳ hiểm ác chuyên dùng để khóa chết cường địch, trừ bỏ mấy người Công Thâu gia ít ỏi, hoặc là gia chủ Mặc gia ra, không ai có thể lôi nó ra được.

- Vì thế bọn họ mới luôn ở chỗ này tìm kiếm nàng sao?

Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Mỹ nữ, hai vai nàng bị khóa, chắc đã mất hơn nửa sức chiến đấu.

- Vẫn còn tốt, chỉ mới mất một ít sức chiến đấu mà thôi, còn chưa chết được.

Nhìn ra biểu lộ quan tâm đặc biệt của Trầm Côn với mình, A La vội vàng nghiêng đầu đi, lạnh như băng nói:

- Trước đừng nghĩ những chuyện này, mau nghĩ biện pháp cứu Thanh Sơn, Hàn gia tâm ngoan thủ lạt, người trì hoãn càng lâu, Thanh Sơn càng nguy hiểm.

Cứu Thanh Sơn sao...

Khóe miệng Trầm Côn cong lên cười cợt, hất nhìn ô sào cự hạm phía xa, lại nhìn bả vai A La, trong đầu bỗng nhiên toát ra một chủ ý thập phần độc ác.

Đối với địch nhân, trước giờ Trầm Côn đều là tâm ngoan thủ lạt, chính là cẩn thận suy nghĩ biện pháp của mình một chút...Ai, biện pháp này quá mức độc ác đi, chính mình tuy rằng dám làm, nhưng dù sao cũng phải quan tâm đến cảm nhận của Trầm Ưng một chút - vừa mới nhận về được một tiểu đệ, lại để cho hắn chứng kiến sự độc ác của mình thế này, có nên không?

- Đại ca, nghe ý tứ của A La tiểu thư, người tựa hồ có rất nhiều vũ hồn sao?

Đang trong lúc do dự, Trầm Ưng bên cạnh bỗng nhíu mày hỏi.

- Không nhiều, không ít, có bốn cái.

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Cái vị hòa thượng vừa cứu A La, cũng là một trong những vũ hồn của người?

Trầm Ưng chỉ vào Huyền Si:

- Hắn là được tề sư đúng không?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Người đã nghe qua danh hào Độc Phật Huyền Si chưa?

- Độc Phật Huyền Si?

Trầm Ưng hoảng sợ cả kinh, một lát sau, đôi mắt dài hẹp của hắn ánh lên một tia lãnh khốc:

- Nếu đã có Độc Phật ở đây, đại ca, ta có một biện pháp, có thể vừa đoạt được ô sào chiến hạm, vừa tiêu diệt được Hàn gia...

Nói rồi hắn kề sát bên tai Trầm Côn nói mấy câu, sau cùng lại nói:

- Đại ca, biện pháp này tuy rằng ngoan độc, nhưng đại trượng phu muốn làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, chỉ xem người có đủ nhãn tâm dám hạ thủ hay không thôi.

Trầm Côn nở nụ cười.

Thật sự rất trùng hợp, biện pháp của Trầm Ưng và biện pháp của hắn không ngờ lại giống hệt, này có thể xem như chí anh hùng gặp nhau không, hay là ngư tử ngư, mã tử mã đây?

Mặc kệ nó, dù sao tiểu tử Trầm Ưng này cũng tâm ngoan thủ lạt hệt như mình, không hổ là huynh đệ đồng lòng.

- Tiểu đệ, biện pháp của người quá độc ác, ta nghe qua đã thấy sợ...

Trầm Côn khoa trương lấy tay che mắt:

- Bất quá Huyền Si đại sư nhất định sẽ thích, vậy hãy để đại sư cùng người đi một chuyến, mà ta sẽ đến Chú kiếm sơn Hàn gia, trộm phóng thêm cho bọn hắn một mối lửa...Nước lửa hòa nhau, người xem có được không?

...

Đêm khuya hôm đó, Trầm Côn sau khi luyện tập “Hồn Kinh” một lượt, lại có một ngày mới cho các vũ hồn có đủ thời gian ra ngoài hoạt động, hắn lưu lại Huyền Si, chính mình đơn độc đến Chú kiếm sơn trang.

- A La tiểu thư, nàng cùng A Phúc ở trong này đợi một lát.

Trầm Côn vừa đi, Trầm Ứng cùng Huyền Si cũng từ bãi cỏ lau cấp tốc rời đi, rất nhanh đã tới được thượng du.

Ô sào hạm đội vẫn tìm tòi dọc theo bờ sông, mắt nhìn theo những chiến hạm rực sáng ánh đèn, Trầm Ứng quay lại hỏi:

- Huyền Si đại sư, người có biết chiến hạm ở trên sông cùng chiến hạm trên hải dương có gì khác nhau không?

- Bần tăng không hiểu hải chiến lắm.

Huyền Si cười cười.

- Đại sư quá khiêm nhường rồi.

Trầm Ứng chỉ đại giang phía xa:

- Nhờ sự giúp đỡ của cơ quan dưới đáy thuyền do Công Thâu gia lắp, ô sào chiến hạm có thể tung hoành ngàn dặm trên biển, cũng có thể rong ruổi lui tới trên dòng sông nhỏ hẹp, nhưng hai địa hình đó lại bất đồng: Trên biển nước ngọt cùng thực phẩm thiếu thốn, bọn hắn nhất định phải bỏ bớt pháo hạm để trữ thực phẩm, có điều ở trên mặt sông tuần tra...Ha ha, bọn hắn sẽ lấy nước vùng phụ cận để uống, cả kho hàng hóa cũng không chứa thực phẩm, mà để chứa thật nhiều đạn dược.

- Là lấy nước ở khu vực phụ cận.

Nặng nề nhấn mạnh mấy chữ này, Trầm Ứng cười lạnh nói:

- Đại giang chảy về hướng đông, nơi này chính là thượng du của ô sào hạm đội, Huyền Si đại sư, nghe nói người trước kia trong một đêm dụng độc giết chết tám vạn quân Dương gia, vậy tối nay, người hạ độc xuống nguồn nước nơi này, tóm gọn tám nghìn thủy quân ô sào kia, chắc là dễ như trở bàn tay đi?

201. Chương 199: Kỵ Sĩ Và Túy Quỷ (kẻ Say Rượu)

- Giết chết tám nghìn thủy quân bằng độc dược, tâm tư thí chủ thật độc ác.

Hắn chấp tay nói:

- Bần tăng trước kia cũng từng dụng độc hại chết nhiều sinh linh, nghiệp chướng đè nặng, nhưng sau hai mươi mấy năm tĩnh tu, bần tăng đã triệt để đại ngộ, trời xanh có đức hiếu sinh, Phật gia đệ tử phải từ bi hỉ xả, việc giết hại tám ngàn sinh linh này, bần tăng không đành lòng xuống tay.

(DG: Cái thằng miệng nam mô bụng một bồ dao găm này, nói nghe thấy ớn)

- Đại trưởng phu không câu nệ tiểu tiết.

Trầm Ứng sắc mặt vẫn lãnh khốc như cũ nói:

- Hơn nữa ta cũng không bắt đại sư giết chết bọn họ. Tuy rằng bọn hắn đáng chết, nhưng ta càng muốn không chế bọn hắn hơn, để bọn hắn giúp đại ca điều khiển ô sào chiến hạm, tung hoành Cửu Châu tứ hải, không phải rất tốt sao?

Nói xong, Trầm Ứng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Huyền Si.

Trong nháy mắt, nét cuồng si lộ ra trên mặt Huyền Si, hắn nhìn ra ánh mắt như chim ưng mãnh thú của Trầm Ứng, vừa ngổ ngược, vừa cuồng ngạo, ẩn chứa áp lực tuyệt không tương xứng với tuổi tác.

Một thiếu niên mười lăm tuổi lại có thể có tâm tính tàn nhẫn, suy nghĩ kín kẽ như vậy, đến lúc hắn hai mươi tuổi...

- A di đà Phật, sẽ như người mong muốn.

Huyền Si thở dài, đi tới bờ sông.

Hắn lấy từ trong nước ra một ít đã vụn, lại bắt một ít thiềm thừ (cóc) và ngô công (rết) trên bờ biển, nhóm mấy thứ đó lại một chỗ, đặt lên lòng bàn tay luyện hóa, chậm rãi chế ra một nhúm bột màu xanh nhạt.

- Đi.

Vung tay ra, bột phấn rơi xuống dòng nước, theo nước sông chảy về hướng những ô sào chiến hạm đầy binh sĩ.

Xoay người lại, Huyền Si cầm một gốc cây cỏ nhỏ màu lam đưa cho Trầm Ứng:

- Độc mà bần tăng vừa hạ, chính là cổ độc đặc hữu của Bạch tộc nhân Nam Cửu Châu, người trúng độc không khác gì thường nhân, có điều chỉ cần thí chủ đưa ra “Lam tâm thảo” này, độc trùng bên trong cơ thể bọn họ lập tức phát tác, khiến bọn chúng không thể không nghe lời thí chủ.

- Đại sư, hảo thủ đoạn.

Trầm Ứng tiếp nhận Lam tâm thảo, giấu ở dưới lưỡi.

Hai người đợi nửa canh giờ, chỉ thấy ô sào chiến hạm dừng lại thả neo, ngọn đèn rực sáng, tiếng người ồn ào, bọn lính đều ở trên boong ăn hết bữa tối nấu từ nước nhiễm độc...

- Ai là thủ lĩnh hạm đội?

Trầm Ứng phi thân lên trên boong, cao giọng quát:

- Ta lệnh cho các người lập tức xuất phát, tiến ra bờ biển phía đông, cả đội dàn trận, toàn bộ hỏa pháo...nhằm vào Chú kiếm sơn trang.

...

Chú kiếm sơn trang ở phía Nam Gia Lăng thành, từ đó đến nơi đại giang đổ ra biển không đến hai mươi dặm đường.

Cả sơn trang giống hệt một tòa núi cao ngất, đỉnh núi có một cái động lớn lõm xuống giống hệt núi lửa, trong động khẩu không ngừng có hơi nước bốc lên, chắc chắn là thông đạo thoát khí của lò luyện thép. Mà xung quanh động khẩu, những kiến trúc tinh xảo phủ kín cả quả núi, một con đường lớn thẳng đường từ chân núi lên tới đỉnh, chính là Đại môn sơn khẩu của Chú kiếm sơn.

Còn mấy ngày nữa là tới đại thọ sáu mươi của Hàn Thiên Động, khách khứa không ngừng đổ về Chú kiếm sơn, hai bên đại môn xuất hiện hai hàng đệ tử đứng hoan nghênh tân khách.

Xa xa trong rừng cây, Trầm Côn đang ẩn mình sau những bóng cây nhìn ra, phát hiện phạm là môn khách trong tay đều có một tấm thiệp mời màu đỏ, bất quá trên tờ thiệp mời này cũng không có tên tân khách, chỉ có vài chữ khách khí mời khách mà thôi, có thiệp mời liền có thể tiến vào sơn trang.

Nghĩ đến cũng đúng, những người hâm mộ đại danh của Hàn Thiên Động quá nhiều, số khách đến chúc mừng không thể đếm xuể, nếu mỗi người đều có một cái thiệp mời riêng, thì Hàn gia đệ tử không thể kham nổi.

Ân, chỉ cần hé ra tấm thiệp mời là có thể đi vào...

Trầm Côn sờ lên cằm cười hắc hắc, ánh mắt hướng lên con đường nhỏ ở gần đó tìm kiếm.

Chẳng bao lâu sau, hắn nhìn thấy trên con đường nhỏ phía nam có một hán tử say rượu đang bước liêu xiêu, người này quần áo lôi thôi, tóc tai rối bời, phần nửa dung mạo trước mặt bị tóc che khuất. Hắn loạng choạng bước đi trên đường, cách xa cả mười thước cũng ngửi thấy mùi rượu cay nồng.

Quan trọng nhất là, bên hông người này buộc một sợi dây thừng, còn treo trên đó một thanh cổ kiếm cũ nát, một cái hồ lô rượu và một phong thiệp mời đỏ chói.

- Lão huynh.

Trầm Côn cười hì hì đi tới sau lưng người kia, nhìn trước nhìn sau không có ai, đột nhiên vỗ vai người đó một cái, một quyền cũng tùy tiện đánh ra.

Hắn tính toán: Trước dọa người này một cái, chỉ cần hắn ta xoay đầu lại, một quyền này sẽ đánh thẳng vào sống mũi tên kia, nhân cơ hội đoạt thiệp mời của hắn.

Hơn nữa, Trầm Côn đã quan sát kỹ càng, người này tuy rằng đeo binh khí, nhưng là cước bộ không đều, mùi rượu nồng nặc, vừa nhìn đã thấy chỉ là một tên say rượu.

Có điều một quyền này Trầm Côn chưa kịp đánh ra, rầm một cái, hắn tử say đã ngã sấp mặt xuống đất, nhân tình lộ rõ vẻ say sưa mị mị, ngón tay giơ lên chỉ vào ngọn Chử kiếm sơn cao ngất, cất tiếng cười cuồn cuộn ngạo.

- Nhất nhật Đại Giang hội Lăng Vân, kim đăng đại nguyệt, hà đẳng du nhân...ha ha ha, hảo tửu.

Nghĩa:

Đến ngày sông nước và mây trời gặp nhau

Đèn trời chiếu sáng thay cho mặt trăng

Tha hồ vui vẻ nhân nhả dạo chơi

Nói xong hắn liền nắm lấy hồ rượu trên đai lưng, ‘ưng ực’ uống một ngụm lớn, đôi mắt lơ lơ say sưa. Tiếp đó, hắn dốc dốc hồ lô một hồi mà không thấy còn giọt rượu nào nữa, bất đắc dĩ thở dài:

- Có giai khách mà thiếu hảo tửu, không bằng quay về, không bằng quay về...

Sau đó ngáy lên như sấm, cứ thế mà ngủ luôn trên mặt đường.

Giọng nói của người này thực trẻ trung, nhưng lại lộ ra sự tiêu sái phóng khoáng như đã thâu hết bể dâu chốn hồng trần.

Mà Trầm Côn vẫn còn đang kinh ngạc.

Cái loại gì vậy, mình đang muốn đánh người, hắn lại đột nhiên giống như động kinh gào thét một hồi sau đó nằm lăn ra đất ngủ say?

Thực là túy quỷ (con quỷ say rượu).

Tự giễu bản thân, Trầm Côn cảm thấy lá gan của mình đúng là bị nhỏ đi, lại bị một con ma men hù cho sợ, hắn vỗ vỗ đầu tên say rượu, lại tiếp tục đập một cước lên ngực hắn, vẫn không thấy tên say rượu kia phản ứng gì.

- Mẹ nó chứ, tên túy quỷ này từ chỗ nào tới không biết.

Trầm Côn quơ một tảng đá ven đường, đánh vào gáy tên kia ‘cộp cộp cộp’ ba nhát, phỏng chừng tên quỷ say này chắc phải một đến hai ngày nữa mới tỉnh lại được, hắn liền cầm thiệp mời của tên say rượu đi.

(người ta say rồi mà vẫn còn đập, ác ác)

Đi vài bước, Trầm Côn lại nghĩ tới việc con ma men gục xuống, tránh thoát một quyền của mình, cảm thấy lo lắng, lại quay trở lại, hướng mặt tên quỷ say đập thêm ba phát nữa...

- Ngô, xú cước mỹ tửu, mỹ tửu xú cước...

Tên tửu quỷ còn nỉ non ngâm nga vài tiếng.

Nhìn như vậy, Trầm Côn hoàn toàn yên tâm, bị chính mình cầm đá đập mấy nhát, lại đập cho ba phát không hề có phản ứng, người này khẳng định chỉ là một hán tử say bình thường.

Bỏ lại trên người tên tửu quỷ một tấm ngân phiếu, xem như trả tiền thuốc men, Trầm Côn xoay người rời đi.

Mà tên tửu quỷ kia vẫn nằm trên đường ngáy ầm ĩ, ngủ quên trời đất...

Đại khái mất phút đồng hồ sau, một nhóm người cười hắc sắc khoái mã từ phương Nam đi đến, thủ lĩnh nhóm kỳ sĩ nhìn phi thường cổ quái, toàn thân hần bị bao phủ bởi chiến giáp và áo choàng đen, trên hai tay là hai thủ sáo đen sẫm, hần nhìn lướt qua hán tử say rượu ven đường, rồi đột nhiên phát ra tiếng cười khàn khàn thê lương đầy quái dị.

- Bị đánh sao?

- Ngô, bị một tên tiểu bằng hữu cướp bóc.

Hán tử say mơ màng đứng lên, cũng không quản kỳ sĩ kia có đồng ý hay không, gỡ một túi liệt tửu trên chiến mã của kỳ sĩ kia xuống, trước tiên rót vào đầy hồ lô của mình, sau đó ‘ừng ực’ uống một ngụm lớn.

- Luận mỹ tửu, mạnh nhất là Nữ nhi hồng, nhất là loại Nữ nhi hồng đã được chôn dưới đất mười tám năm của Tống Nguyệt để quốc các người, haha hảo tửu, hảo tửu.

Hán tử say ha ha cuồng tiếu.

- Người đứng là kẻ điên.

Giữa cợt liếc nhìn thái độ hán tử say điên khùng, kỳ sĩ cười mắng:

- Người tiếp tục ở đây mà nổi điên đi, ta đi trước một bước, đến Vân Hải thành chờ người.

- Muốn đi rồi sao?

Hán tử say rượu túm lấy dây cương chiến mã, lão đảo cười nói:

- Lão độc vật, người không muốn biết kẻ nào cướp đồ của ta à?

- Còn có thể là ai? Lão tửu quỷ nhà người, một đời thiếu nợ phong lưu cả thiên hạ, không biết bao nhiêu cô nương bị người lừa gạt rồi? Cho dù có bỗng nhiên đột tử đầu đường, thì cũng chỉ là ông trời báo ứng mà thôi.

Kỳ sĩ cười lớn một tiếng, giục ngựa chạy đi:

- Các huynh đệ, không cần để ý lão tửu quỷ này, tiếp tục đi thôi.

Hai mươi mấy con chiến mã màu đen, vượt qua người tên tửu quỷ, phi như bay bỏ đi. Bất quá nhìn kỹ, trên đỉnh đầu hắc mã mọc lên một cái sừng sắc nhọn, rất giống răng nanh của lão hổ, mà nhóm kỳ sĩ kia tuy rằng có hắc giáp hộ thể, tay nắm trường thương, bộ dáng cực kỳ uy vũ, nhưng phần lớn lại là người tàn tật.

Có người thiếu một bàn tay, có người trên mặt có một vết sẹo cực lớn, hoặc là có người mù một con mắt...

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, những người này, tuyệt đối là thân kinh bách chiến, là những dũng sĩ cực dũng mãnh được rèn luyện qua máu lửa, một nhóm tàn binh như vậy, không hiểu đã lập nên những chiến tích kinh khủng cỡ nào.

Khi đi qua người hán tử say, mỗi một tàn binh đều giương cây trường thương lên, biểu thị sự tôn trọng với hán tử say.

- Ta vốn thiếu thiên hạ không biết bao nhiêu nợ tình nghĩa, bị người đánh đập, bị người cướp đoạt, cũng coi như ông trời báo ứng đi...

Không để ý tới nhóm tàn binh, hán tử say tiếp tục ngủ trên đường, miệng lẩm bẩm nói:

- Bất quá ta vốn chỉ là một người điên nhỏ nhoi, quản chi thể nhân cười ta, mắng ta, nhục mạ ta, có quan hệ gì với ta đâu? Lão độc vật...Hẹn gặp lại ở Vân Hải thành.

Ở một nơi khác, Trầm Côn đã dịch dung thành một vị lão hòa thượng, dùng thiệp mời vừa cướp được trà trộn vào Chú kiếm sơn trang.

Cũng giống những khách nhân khác, gần đến đại sảnh tiếp khách trên đỉnh núi, Trầm Côn đã bị khung cảnh trước mắt khiến cho rung động.

Chỉ thấy trước đại sảnh trong đình viện gác một cái nồi lớn, cao hơn hai thước, rộng bốn năm thước, dưới đáy nồi chất củi, lửa đang cháy hừng hực, dầu hạt cải được đun sôi rào rạt, cách xa mười thước vẫn cảm thấy một cỗ sóng nhiệt tấp vào mặt.

- Nồi này để làm gì?

Các tân khách nhất thời bưng bưng lửa giận:

- Chúng ta tới đây là muốn chúc thọ Hàn Thiên Động, kết quả là thấy Hàn gia đặt cái nồi lớn ngay đại môn, đây là muốn mỡ văng vào mặt chúng ta sao?

- Hàn lão gia tử, ở cửa lớn gác đình đợi khách, đây chẳng phải là thủ đoạn nấu vua giết nịnh thần thời cổ đại hay sao, người coi chúng ta là người nào, là thuyết khách chỉ biết nói xuông hay là gian thần chỉ biết nịnh nọt?

...tân khách đứng trong đình viện tức giận mắng chửi, cũng có người không nuốt trôi được cục tức này, đương trường phẩy tay áo rời đi. Bất quá gia đình Hàn gia lập tức ngăn cản bọn hắn, vẻ mặt nghiêm túc thể hiện rõ, mong tân khách nể mặt gia chủ, lưu lại làm chứng nhân...

Trầm Côn cười híp mắt ngồi giữa đám người xem náo nhiệt, hắn đại khái đã đoán được Hàn gia muốn làm gì.

Quả nhiên, đến lúc nửa đêm, từ cửa lớn bước ra hai đội Hàn gia hộ vệ, một lão nhân tóc bạc cường tráng bước ra, hướng về phía tân khách, lão mặt tối sầm phát phát tay.

Ba cái cánh bằng vải trắng được bọn thị vệ khiêng ra, bên trên là hai tên Hồng Nguyên vũ tông bị A La giết, cùng với tên Hàn Phong bị Trầm Côn giết. Tiếp đó là hai cái cánh khác, bên trên có hai người bị thương đang bất tỉnh là Công Thâu Nhã và Hàn Đức.

- Chư vị, mấy ngày nay là dịp đại thọ sáu mươi của Hàn Thiên Động ta, Hàn gia đáng ra vì nể mặt mọi người, vốn phải vô cùng nhiệt thành tiếp đón các vị khách quý, mời mọi người tụ họp uống chén rượu, tâm sự đôi câu...

Lão nhân tóc bạc mặt lạnh nói:

- Có điều là có người không nể mặt Hàn Thiên Động ta, dám trong dịp mừng thọ ta, khiến con cháu Hàn gia người đổ máu người tử thương.

Nói xong, lão vén vải trắng trên băng ca lên, chỉ vào ba cỗ thi thể nói:

- Chư vị đều là bằng hữu Hàn Thiên Động, chắc là đều biết rõ ba người này...Đó là nhị đệ Hàn Phong của ta, diệt nhi Hàn Lâm, còn có nhi tử độc nhất Hàn Định Viễn của ta nữa.

Lão rống lên:

- Đúng vậy, trong lúc đại thọ sáu mươi tuổi của ta, có người giết đệ đệ ta, cháu ta, con trai duy nhất của ta, khiến cho Hàn gia ta tuyệt tự, vậy các người nói, ta nên làm thế nào?

202. Chương 200: Đại Chiến Lam Nguyên

- Chư vị,

Hàn Thiên Động lại chỉ vào hai người bị thương trên hai băng ca phía sau nói:

- Hai người kia các vị nhất định cũng nhận ra, là diệt nhi Hàn Đức và con dâu Công Thâu Nhã của ta, bọn họ đều là từ nơi khác gấp gáp trở về mừng thọ ta.

Nhưng trong ngày hôm qua, bọn hắn một người bị phế đi vũ hồn, thành phế nhân cả đời không thể động võ.

Người kia bị kiếm đâm thủng tay, chém đứt ba đường kinh mạch, từ nay về sau không thể dùng công cụ chế tạo cơ quan thú được nữa.

Hàn Đức cùng Công Thâu Nhã đều hôn mê, thương thế của họ đều rõ ràng, một tên bị vũ hồn Trầm Ưng thôn phệ mất vũ hồn, người kia bị A La đâm thủng vai phải, phế đi một cánh tay.

- Nhìn những người này, chư vị đã hiểu ta thiết hạ chảo dầu làm cái gì rồi chứ?

Hàn Thiên Động lệ rơi đầy mặt gầm lên:

- Thù giết đệ diệt tử, bất cộng đái thiên, không đem cừu nhân lột da nấu thịt, Hàn Thiên Động thẹn là người đứng đầu Hàn gia, thẹn là Cửu Châu đệ nhất chủ tạo sự a.

- Hàn lão gia tử, chúng ta đã hiểu lắm ngài.

Các tân khách sôi nổi phân bua.

- Ai, quý vị có thể hiểu được nỗi đau đớn bất lực của ta, chứng tỏ giao tình giữa chúng ta thực sự chân thành.

Vừa nói Hàn Thiên Động vừa chấp tay lại:

- Người nhà ta bị giết chết, đại thọ sáu mươi của ta cũng không còn. Có thù tất báo, quý vị, ta mời các vị đến nơi này, là muốn van cầu chư vị, giúp ta tìm diệt cừu nhân, mà một nguyên nhân khác nữa là...

Lão âm trầm cười:

- Ta bắt được một tên cừu nhân. Nên ngay trước mặt các vị, ta muốn bắt nó lột da nấu thịt, cùng quý vị uống một ly canh thịt.

- Đây...

Các tân khách vẻ mặt có chút bất hảo, lột da nấu thịt, Hàn Thiên Động này là muốn...

Muốn chúng ta cùng nhau bồi hấn ăn thịt người sao?

Phát hiện ra sắc mặt khác lạ của các tân khách, Hàn Thiên Động cười to nói:

- Quý vị không cần lo lắng, cừu nhân của ta đây không phải là người, mà là một con yêu thú, một loại cực phẩm, ăn vào đại bổ, long hùng (gấu rừng).

Theo thanh âm của lão, mấy tên hộ vệ nhanh chóng mang cầu hùng Long Thanh Sơn tới, hấn bị trói gô lại trông như một súc thịt, quần áo trên người bị lột sạch, da lông cũng được tẩy sạch. Các vùng lưng, hông, bụng đều bị rạch một nhát, ướp đây gia vị cùng muối ăn.

- Thật là một con long hùng khổng lồ, không phải sao?

Hàn Thiên Động lớn tiếng nói:

- Một con long hùng lớn như vậy, nấu thành canh thịt, cũng đủ mỗi người ở đây uống một chén, Hàn Thiên Động ta không cầu gì khác, nếu là bằng hữu của ta, hãy cùng ta ăn thịt cừu nhân, cùng báo thù cho Hàn gia ta.

Hấn lại còn muốn ăn tươi Thanh Sơn?

Trầm Côn trộm lau mồ hôi lạnh trên trán, may mắn mình tới đúng lúc, bằng không chỉ còn nước đi tế bái hảo bằng hữu Thanh Long mà thôi.

- Bắt đầu.

Hàn Thiên Động ra lệnh một tiếng, bọn thị vệ nhắc Long Thanh Sơn lên, lại có mấy người hầu khác cấp đồ ăn cho các khách nhân, bộ dáng muốn ở tại đình viện trước đại sảnh xé xác đại cầu hùng ăn thịt.

- A di đà Phật.

Trầm Côn thầm nói không thể đợi được nữa, đi đến trước nồi dầu sôi, mạnh mẽ kéo cái súc thịt Long Thanh Sơn lại.

- Đại sư, người có ý gì?

Nhìn Trầm Côn ăn mặc giống hệt một lão hòa thượng, Hàn Thiên Động lạnh lùng nói:

- Hàn gia đang báo thù, đại sư là bằng hữu của Hàn gia, xin mời bước qua một bên, nếu cảm thấy không thuận mắt, xin mời rời khỏi Chú kiếm sơn trang, không cần ở đây trì hoãn việc báo thù của chúng ta.

- A di đà Phật, bần tăng không có ý gây sự với Hàn gia.

Trầm Côn giả mạo lão hòa thượng, vô tình giống hệt phong phạm của lão tăng quét rác, nét mặt chính khí ung dung nói:

- Bất quá bần tăng muốn hỏi thí chủ một câu, yêu thú này cùng Hàn gia kết thù thế nào?

- Chuyện này với người không quan hệ.

Hàn Thiên Động biến sắc.

- Là không quan hệ gì với bần tăng, hay là thí chủ không dám nói?

Trầm Côn bình thản nói tiếp:

- Mới vừa rồi thí chủ tỏ ra vô cùng hiên ngang凛凛 liệt, xuất ra thi thể, thể hiện phần nộ, các chư vị ở đây đều bị lời nói của thí chủ khiến cho cảm động. Bây giờ thí chủ vì cái gì không nói rõ cho các vị thí chủ ở đây được biết, tiền nhân hậu quả chuyện này từ đâu mà có?

- Thí chủ không dám nói, thì để bần tăng nói...

Trầm Côn chỉ chỉ Hàn Đức đang hôn mê trên cang nói:

- Bần tăng tận mắt nhìn thấy, hôm qua trên bờ sông, vị thí chủ này ở trên đường hành hung người, làm ngộ thương rất nhiều người đi đường, hơn nữa người hấn vây bắt chính là hậu duệ cuối cùng của Trầm gia, Hàn gia các người không để ý tình đồng môn, tàn sát Trầm gia, vì thế bị người đả thương, cũng là trời báo ứng.

Sắc mặt Hàn Thiên Động nhất thời âm trầm.

- Còn nữa thừa các vị thí chủ,

Trầm Côn lại chỉ ba cỗ thi thể trên băng ca:

- Theo bần tăng được biết, bọn hấn trước khi bị giết từng sinh lòng tham lam, vì một khối nguyên liệu chú tạo, xông vào cướp bóc đánh giết mấy khách thương bình thường, mấy kẻ này tâm tư ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, bị người giết, cũng chỉ là báo ứng mà thôi, tại sao lại nói vì cừu hận?

- Còn người nữa, Hàn thí chủ,

Trầm Côn thản nhiên nhìn Hàn Thiên Động nói:

- Sau khi biết người nhà làm những việc sai lầm, thí chủ chẳng những không biết hối cải, ngược lại còn đổi trắng thay đen, phái chiến hạm phong tỏa đại giang. Bây giờ còn dám trước mặt mọi người, giết người vô tội, Hàn thí chủ, người còn cho rằng người làm đúng nữa không? Công đạo ở tại nhân tâm a.

- Người, lão tăng này, lại có gan vu khống Hàn gia ta.

Hàn Thiên Động chậm rãi bước lên.

- Thí chủ thẹn quá hóa giận, chính là đã thừa nhận lời của bần tăng hoàn toàn là sự thật sao?

Trầm Côn mỉm cười nói.

Xoạt.

Hàn Thiên Động cước bộ chợt dừng, sau đó lặng lẽ nhận ra, các tân khách mặc dù không nói gì, có điều trên mặt lại biểu lộ vẻ xem thường.

- Hàn thí chủ, người không còn lời nào để nói ư?

Trầm Côn tiếp tục bức hỏi thêm một câu.

Nhìn thấy chảo dầu sôi nơi này, Trầm Côn liền minh bạch, toàn bộ Hồng Nguyên cao thủ của Hàn gia đều bị tiêu diệt, Hàn Thiên Động không còn nhân thủ, muốn kích động các tân khách giúp lão báo thù.

Thủ đoạn của lão cũng rất trực tiếp, chính là biến mình thành một lão già đáng thương phải chịu tai vạ bất ngờ, vừa oan khuất, vừa oán hận, kêu gọi sự thông cảm của tân khách, muốn đứng ở vị trí chính nghĩa để kích động trừ gian diệt bạo. Chỉ cần hắn thành công tạo ra hình tượng như vậy, tất cả các tân khách sẽ lòng đầy cảm phẫn, hoặc xuất phát từ lòng nghĩa hiệp, hoặc vì tham lam binh khí Hàn gia, sẽ muốn trợ giúp Hàn gia trả thù. Đến lúc đó, Trầm Côn sẽ phải đối phó với cuộc đuổi giết của toàn bộ Gia Lăng thành.

Cho nên Trầm Côn phải phá tan hình tượng của Hàn Thiên Động, hắn không cần các tân khách giúp đỡ mình, chỉ cầu họ trước khi giúp đỡ Hàn gia phải suy nghĩ lại một chút, mình giúp đỡ cho Hàn gia có phải là nối giáo cho giặc hay không, có phải là bị người ta lừa đảo, đem công trồng vào cổ, đúng sai cũng chẳng biết phân biệt?

(chỗ này chém)

Trong lúc Trầm Côn khẳng khái vạch trần Hàn gia, một số tân khách có mấy người ngượng ngùng nở nụ cười:

- Ai, Hàn lão gia tử, nhà ngài gặp hồi đại nạn, chúng ta hết sức cảm thông, chính là, trong nhà ta còn có chút chuyện trọng yếu chưa giải quyết được...

Trong lúc mấy người này đang nghĩ cách lấy cớ, thì lại có hơn trăm tân khách đứng dậy cáo từ, đúng như Trầm Côn đã sở liệu trước, bọn hắn không hứng thú lấy danh dự của mình ra để báo thù cho Hàn gia.

- Lão lừa trọc kia, Hàn gia ta cùng ngươi không oán không cừu, thật không ngờ ngươi dám hãm hại Hàn gia ta?

Trong chớp mắt nửa số tân khách rời khỏi, Hàn Thiên Động cắn chặt răng, gắt gao nhìn chằm chằm Trầm Côn.

- Bần tăng chính là gặp chuyện bất bình, nên phát thiện tâm, nói ra sự thật mà thôi.

Trầm Côn mỉm cười chấp tay lại.

- Hảo, hảo, hảo.

Hàn Thiên Động quá tức giận bật cười:

- Con lừa trọc nhà ngươi, muốn ngăn trở Hàn gia ta báo thù sao? Chuyện đó để sau nói, nếu đã muốn ngăn trở Hàn Thiên Động ta, chắc ngươi cũng có chút bản lĩnh.

Nói xong, lão cởi bỏ áo choàng đỏ thẫm trên người xuống, lộ ra cơ thể cường tráng như tráng niên ba mươi tuổi, chấp tay nói:

- Hàn gia đệ tử lui lại, ta tới lĩnh giáo thủ đoạn của vị đại sư này.

- A di đà Phật.

Trầm Côn cũng chân thành hiềm thấy, chậm rãi bước đến đối diện Hàn Thiên Động.

- Hàn thí chủ, xin thỉnh giáo.

Hàn Thiên Động: Lam Nguyên vũ tông trung đoạn.

Lần đầu tiên khiêu chiến trực diện một Lam Nguyên vũ tông, đầu óc Trầm Côn đột nhiên thanh tỉnh, cái gì cừu hận, cái gì lợi ích, tất cả đều để lại sau, hắn hoàn toàn tiến nhập trạng thái khai chiến tâm tĩnh như nước.

Trừ bỏ Huyền Si đang ở nơi khác ra, ba vũ hồn còn lại cũng đang trong trạng thái chờ đợi lâm trận, chỉ cần Trầm Côn lên tiếng phân phó.

- Hô, nếu như có thể ngay lúc này xử lý Hàn Thiên Động, bần tăng cũng có thể liệt vào hàng ngũ cường giả danh chấn Cửu Châu?

Trầm Côn nhắm hai mắt lại, hai tay nhanh chóng kết thành tư thế luyện tập quen thuộc nhất, cũng là thể tấn công bằng linh phù hần am hiểu nhất. Đột nhiên Trầm Côn mở hai mắt, hai đạo linh phù nhanh chóng bắn về phía hai vai Hàn Thiên Động.

- Chỉ là Hồng Nguyên vũ tông cũng dám cùng ta động thủ?

Liếc mắt nhìn ra thực lực của Trầm Côn, Hàn Thiên Động cười ha hả, thân mình khẽ lách qua hai đạo linh phù, vọt lên trước, vươn năm ngón tay chụp vào cổ họng Trầm Côn.

Phốc phốc.

Đình.

Ba tiếng động vang lên, hai tiếng trước là do linh phù của Trầm Côn đập vào trần đại sảnh mà không bạo nổ, còn tiếng thứ ba là do Trầm Côn nghiêng người tránh né, thiết trảo của Hàn Thiên Động mạnh mẽ chụp trúng thân một đại thụ, trong chớp mắt, đại thụ biến thành một khối kim chúc, phát ra tiếng kim chúc va chạm.

Đây là thuộc tính vũ hồn Nhất Đại Thần Tượng của Hàn Thiên Động, có thể chuyển hóa các vật thể thành kim chúc.

Hiển nhiên đây là một loại vũ hồn có lợi cho việc chú tạo, chính là trong lúc cùng đối chiến với kẻ thù, hần cũng có thể biến địch nhân thành kim chúc, vô cùng ác độc.

Một trảo thất bại, Hàn Thiên Động lập tức xoay người lại, đệ nhị trảo thẳng đến hậu tâm Trầm Côn, mà Trầm Côn cũng giống như vậy, lưỡng đạo linh phù thứ hai không đánh trúng Hàn Thiên Động, đập vào một cây đại thụ phía xa.

Có điều là hai đạo linh phù vẫn không phát nổ.

Hai người, kẻ thì vung trảo, kẻ thì tung linh phù, bay qua, đảo lại trong đình viện, mà thiết trảo Hàn Thiên Động sắc bén, tiếp xúc vật nào là vật đó tức khắc biến thành kim chúc. Mà Trầm Côn lại tránh thoát liên tục, thường nhanh chóng xuất ra một lượng lớn bạo viêm linh phù (linh phù phát nổ), có điều Hàn Thiên Động động cũng một mực tránh thoát, khiến các lá linh phù tán lạc khắp đình viện.

- Lão lừa trọc, ngươi cũng chỉ có chừng ấy bổn sự thôi sao?

Lại một trảo nữa thất bại, Hàn Thiên Động bỗng nhiên lãnh khốc cười rộ lên.

Sau hai mấy chiêu thức, lão đã hiểu thấu võ công của Trầm Côn, chỉ là cách công kích thô thiển trực diện bằng linh phù mà thôi, cứ như vậy mà đánh tiếp, Hàn Thiên Động tin tưởng chỉ cần trong vòng hai mươi chiêu nữa sẽ chấm dứt cuộc chiến.

Nghĩ đến đó, Hàn Thiên Động liên tục thôi động thiết trảo, dồn Trầm Côn vào góc đình viện, quát lớn một tiếng:

- Lão lừa trọc, chết đi cho ta.

- Thí chủ, đừng vội mừng.

Trầm Côn đứng bất động, chỉ chìa ra ngón trỏ bên tay phải, trên đầu ngón tay, một tờ linh phù đang quay tròn.

Chuyển.

Đây là chiêu thức gì? Hàn Thiên Động hết sức chú ý, ngay lúc Trầm Côn lộ ra lá linh phù trên đầu ngón tay, các lá linh phù tan tác rơi trên đình viện cũng lập tức sáng lên, một loạt đốm sáng theo các lá linh phù đột ngột bay lên trời, cùng hòa lẫn với tinh tượng trên bầu trời, khiến cho ánh sao biến đổi.

- Tứ tượng tinh, bạo phát.

Trầm Côn điểm điểm đầu ngón tay một chút, linh phù đang xoay tròn trước ngực Hàn Thiên Động bạo khai, theo sự hấp dẫn của vụ nổ, tinh quang đầy trời đột nhiên trùn xuống, những điểm sáng tỏa ra từ linh phù theo đó bao kín xung quanh thân hình Hàn Thiên Động...

203. Chương 201: Huyền Soa

Tiếng nổ trầm trầm vang lên, giữa đình viện xuất hiện một đám khói lớn đang cuộn cuộn tỏa ra bốn phía.

- Hô...

Trầm Côn thở ra một hơi, từ lúc chiến đấu bắt đầu, hắn dựa theo trận pháp Tứ tượng tinh mà đem linh phù vung khắp nơi trong đình viện, chờ Tứ tượng tinh trận bố trí xong, liền giáng cho Hàn Thiên Động một kích lôi đình cực mạnh.

Đây đúng là chiến pháp điển hình của Vương Kiêu.

Đương nhiên, kinh nghiệm và kỹ năng của Trầm Côn còn kém xa Vương Kiêu, vì bố trí trong lúc vội vã nên Tứ tượng tinh trận chỉ phát huy uy lực được đến hai ba thành, cho nên lực sát thương không được như ý muốn. Khi vụ nổ mới chỉ xé rách lớp da ngoài của Hàn Thiên Động, lão nhanh chóng quát lên:

- Đại thần tượng, tự mình chuyển hóa!

Nói xong, Hàn Thiên Động mãnh liệt chụp lên đầu hai chưởng, thân thể hắn trong phút chốc biến thành kim chúc vô cùng rắn chắc!

Mặc cho lực bạo tạc mãnh liệt, Hàn Thiên Động hóa thân kim chúc vẫn cười lạnh như trước:

- Lừa trọc ngu ngốc, ngươi cũng không tồi, chính là muốn giết chết hóa thân kim chúc của ta, linh phù của ngươi còn chưa đủ tư cách a!

- Đúng vậy sao?

Hai vai Trầm Côn đột nhiên trầm xuống, đầu ngẩng lên, phần miệng nhô ra, răng nanh bỗng nhiên mọc dài ra.

Ngao...

Tiếng sói tru vang lên, phong cách của Vương Kiêu lập mưu rồi mới động thủ, trầm ổn bình tĩnh nhất chiêu giết địch đã không còn, Trầm Côn nhanh chóng hóa thân thành một Lang nhân hung dữ cuồng bạo, trào sắc, răng nanh dài, lang vĩ mạnh mẽ, giống như bão lốc bổ vào thân hình Hàn Thiên Động.

Một loạt công kích không theo chương pháp nào cả, một trảo bổ vào đỉnh đầu Hàn Thiên Động, một trảo xẹt qua ngực hắn, trảo ảnh trùng điệp loang loáng, lang khẩu lại cắn xé điên cuồng hàng trăm lần vào cổ họng Hàn Thiên Động... Một hồi công kích liên tục giống như sóng nước đại giang mênh mông lớp lớp trước lớp sau dồn dập tấp vào thân hình Hàn Thiên Động. Trầm Côn cắn xé, vung trảo, quét đuôi, những công kích mang đặc tính lang tộc liên miên giáng xuống, tựa hồ không bao giờ ngừng lại.

Đây là đệ nhị vũ hồn Ngự thú thiên hoàng!

Càng hoàn mỹ chính là, Trầm Côn bỗng nhiên cảm giác cơ thể tràn đầy sức mạnh, bên tai truyền đến thanh âm của Huyền Si:

- Bần tăng đã trở lại!

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn vui sướng tru lên một tiếng, hai vai rung lên, Huyền Si tiến vào U Minh hồn phủ, Lý Mục lắc mình tiến ra.

- Đây, đây là chiêu thức gì?

Hàn Thiên Động nhìn đến hoa cả mắt, hắn chỉ thấy Trầm Côn đang sử dụng linh phù công kích, đột nhiên khí chất đại biến, thành một con Lang nhân tàn nhẫn dũng mãnh, lang trảo trong phút chốc kéo rách hóa thân kim chúc của hắn.

Hơn nữa...

Từ cơ thể Trầm Côn đột nhiên xuất ra một hắc giáp đại tướng quân!

Hàn Thiên Động hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ có thể máy móc ngăn cản.

Mà sau khi Lý Mục đi ra, mắt nhìn Trầm Côn hóa thân thành Lang nhân, trầm giọng nói:

- Người ở phía trước, ta ở phía sau!

Nói xong, hần giữa mặt lên trời rít gào, thân mình tam giác mở rộng ra thành thân hình một con gấu lớn cường tráng, đầu biến thành đầu chim ưng sắc bén, hai tay phân biệt đột khởi thành trường trảo thon dài của hổ và báo, hai chân lại có màng giống động vật dưới nước...Mà trên lưng của hần mọc ra một đôi cánh chim dài mấy chục thước.

Biến thân xong, thừa dịp thân hình Trầm Côn ở phía trước cuốn chặt lấy Hàn Thiên Động, Lý Mục đưa tay ra túm lấy cổ Hàn Thiên Động, xách hần lên cao.

Một giây sau, Hàn Thiên Động nặng nề rơi xuống đất, Lý Mục lại nâng gối lên, lấy hết sức đập vào cột sống Hàn Thiên Động, kim chúc hóa thân vỡ tán loạn, cả người lão vụn vụn một cách quỷ dị.

Ba!

Vung tay ném Hàn Thiên Động xuống đất, Lý Mục lạnh lùng nói:

- Cảnh giới hóa thân cao nhất của ngự thú chính là như ta vậy, Lục diện thú thần!

Mẹ nó chứ!

Trầm Côn vui sướng hét lên một tiếng, không cần kỹ xảo, không cần âm mưu quỷ kế, hần hoàn toàn dùng bản lãnh thật sự của mình, thủ tiêu một Lam Nguyên vũ tông!

Bất quá sau khi Lý Mục trở lại U minh hồn phủ, Trầm Côn đã khôi phục lại dáng vẻ lão hòa thượng nhưng trong lòng bỗng nhiên cảm thấy buồn bã mất mát...Mình còn kém nhiều lắm, luận về thủ pháp linh phù, chính mình phải gian khổ sau mười chiêu mới bố trí xong, mà cũng chỉ phát huy được một nửa uy lực của Tứ tượng tinh trong khi Vương Kiêu chỉ cần vung tay một cái. Mà luận về biến thân, chính mình còn chưa nắm vững thủ pháp biến thành Lang nhân hình, mà Lý Mục đã tiến đến Lục diện thú thần, nhắc tay một cái là đánh gãy lưng một Lam Nguyên vũ tông...Đây chính là chênh lệch giữa mình và các vũ hồn a!

Khó mà tưởng tượng được, Vương Kiêu và Lý Mục đã khủng bố như vậy, thì nam nhân cười hồng mã, cùng nam nhân mang nón xanh kia sẽ cường đại đến mức nào?

- Người đâu...

Hàn Thiên Động ngã trên sân đình viện, xương sống gãy đôi, cho dù không chết, thì nửa đời sau cũng bán thân bất toại.

Nghe hần kêu gào, mọi người trong đình viện vẫn thờ ơ, các tân khách cảm thấy mình không nên vì Hàn gia mà đắc tội với người. Cuộc chiến vừa bắt đầu, họ liền bỏ chạy hết, mà bọn người hầu Hàn gia thì đang lo lắng, Hồng Nguyên vũ tông chắc gì đã có tác dụng, mình nếu xông lên, liệu có bản lĩnh đánh thắng lão hòa thượng cổ quái này sao?

- A di đà Phật!

Trầm Côn cười nhạt, mắt nhìn bọn người hầu Hàn gia, bọn chúng nhanh chóng thả cái súc thịt Long Thanh Sơn ra.

- Thanh Sơn, đến đây!

Bảo Long Thanh Sơn đứng ở sau lưng mình, Trầm Côn khôi phục bộ dạng vốn có cười hì hì nói:

- Hàn gia các lão huynh, người ta có câu nói gì nhỉ? Được làm vua, thua làm giặc, ta đã thắng, nếu muốn gia chủ của các người sống, các người có phải trả một giá lớn cho ta không nhỉ?

- Người, người muốn gì?

- Bằng pháp Tuyệt Liên Hoa!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

- Không được ai nhúc nhích!

Hàn Thiên Động đột nhiên dùng hết khí lực hô to:

- Bằng phách Tuyết liên hoa là bảo bối do lão tổ tông lưu lại, ai dám đưa cho hòa thượng này, người đó không còn là đệ tử Chú kiếm sơn trang...Con lừa trọc kia, người đánh bại ta, có bản lĩnh thì giết ta đi, còn muốn Bằng phách Tuyết liên hoa, nằm mơ đi!

Hắn cuồng tiếu một hồi rồi nói tiếp:

- Không có chỉ dẫn của ta, người vĩnh viễn không thể tìm ra Bằng phách Tuyết liên hoa!

- Ân, lão huynh người nói có lý lắm!

Trầm Côn gật gật đầu:

- Chính là, ta muốn hỏi người một câu, Chú kiếm sơn trang trọng yếu hay di vật của lão tổ tông trọng yếu?

- Người có ý tứ gì?

Hàn Thiên Động có dự cảm bất hảo.

Trầm Côn cười cười, giơ tay phải lên, thanh âm vang lên xuyên qua khoảng không:

- Ứng!

Ầm!

Đáp lại tiếng gọi, biển khơi phía xa đột nhiên vang lên tiếng lửa đạn nổ đồng loạt, theo đó, chỉ thấy hai mươi đạo hồng quang nhất tề bắn đến, phá vỡ đại môn Chú kiếm sơn trang.

- Đây là...Ô sào chiến hạm!

Hàn Thiên Động ngây người.

- Lão huynh, đa tạ người khảng khái dâng tặng, ta đã tiếp nhận toàn bộ ô sào hạm đội!

Trầm Côn cười hắc hắc:

- Đúng vậy, người thật thông minh, người biết nên làm thế nào rồi chứ? Người giao ra Bằng Phách Tuyết liên hoa, ta lưu lại Chú kiếm sơn trang, bằng không, ta phá nát ngàn năm cơ nghiệp của người thành đồng hoang tàn!

- Người, người cướp đi ô sào hạm đội?

Hàn Thiên Động động vẫn còn choáng váng:

- Người, người thế nhưng dám cướp đi ô sào hạm đội?

- Lão huynh?

Trầm Côn vỗ vỗ khuôn mặt Hàn Thiên Động.

- Người! Người! Người thế nhưng dám cướp cả ô sào hạm đội!

Hàn Thiên Động điên cuồng rống lên.

- Ha ha, không còn nữa, ô sào hạm đội mất rồi...

Lão thì trào, rồi cười ngậy ngô:

- Hết rồi, hết cả rồi, Hàn gia không còn, Chú kiếm sơn không còn, Âu đã kiếm phách từ đây không còn tồn tại nữa...

Nói xong, lão giấy dựa lết về phía băng ca của Công Thâu Nhã:

- Con dâu (nhị tức), con dâu, tỉnh lại đi a, tai họa sắp giáng xuống Hàn gia rồi, là họa diệt môn đó! Ta xin con, mau tỉnh dậy đi, đi nói với các trưởng lão Công Thâu gia một câu, bảo bọn họ ra mặt giúp Hàn gia chuyện này a!

Công Thâu Nhã còn đang hôn mê, tự nhiên không thể trả lời được, mà Hàn Thiên Động liên tục dập đầu:

- Con dâu, mau tỉnh lại đi, Hàn gia sắp bị người ta diệt môn rồi, ngươi có nghe rõ không, Hàn gia đánh mất ô sào hạm đội, sẽ bị bọn hắc diệt môn a!

Hắn đang nói gì vậy?

Trầm Côn nghe một hồi mà chẳng hiểu gì cả, vừa đúng lúc đó, Trầm Ứng từ đằng xa chạy tới, nhìn thấy Trầm Côn đang hóa trang thành lão hòa thượng, rất nhanh trí không gọi hắn là đại ca.

- Đại sư, ô sào hạm đội đang tập kết đợi lệnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể oanh kích Chú kiếm sơn!

- Đừng nói những việc này nữa!

Trầm Côn kinh ngạc chỉ Hàn Thiên Động.

- Đây, lão huynh đang nói gì vậy? Cái gì mà ô sào hạm đội bị mất, Hàn gia liền bị diệt môn?

- Nga, thế nghĩa là...

Trầm Ứng nhìn chằm chằm Hàn Thiên Động cười lạnh:

- Ta đã nói qua với đại sư, ô sào hạm đội này không phải của Hàn gia, mà là chế tạo cho người khác... Vì muốn Hàn gia hoàn thành công việc đúng hạn, người mua trước đó đã phải chi ba trăm triệu lượng bạc, cộng với vô số loại nguyên liệu khác, hiện tại ô sào hạm đội lại về tay đại sư, Hàn gia không có hàng để giao, lại không đủ tiền bồi thường, tự nhiên chỉ có con đường bị chủ thuê diệt môn để trả thù!

- Vậy chủ của ô sào hạm đội là ai?

Trầm Côn vội vàng truy vấn.

Trầm Ứng hừ một tiếng:

- Trừ bỏ kẻ tự cho mình là Thánh chủ Hoàng Kim Huyết tộc ra, thì còn ai nữa? Là Thượng Tam gia của Hoàng Kim Huyết tộc, chủ nhân của Đông Ca thánh nhân!

- Đông Ca? Nhị Nhật Tây lai, một trong thập cường của Đại lục, chỉ đứng sau Đông Ca Vân La Thủy gia?

Trầm Côn chán nản bóp bóp gáy, mồ hôi chảy ròng ròng xuống lưng:

- Lão đệ, sao ngươi không nói sớm, chúng ta thế nhưng lại đoạt mất ô sào hạm đội của Đông Ca thánh nhân!

- Đại sư, sợ cái gì?

Trầm Ứng mắt dài hẹp hiện lên vẻ kiên quyết:

- Muốn thành đại sư, phải mạo hiểm động thủ, muốn có ô sào hạm đội tung hoành tứ hải, đắc tội Đông Ca thánh nhân thì đã sao, cho dù là đồ của thần tiên sau cửa Thiên Môn, có cơ hội chúng ta cũng cứ phải cướp đoạt!

Trầm Côn đột nhiên phát hiện, đệ đệ này của hắn không chỉ tàn nhẫn, lá gan cũng rất lớn... Hoặc nói cách khác, đầu óc hình như hơi... Trầm Côn tự nhận hắn cũng rất tham lam rồi, nhưng là hắn cũng không có gan cướp đoạt chiến hạm của Hoàng Kim thánh nhân a!

- Nói cho cùng! Cho dù là đồ của thần tiên sau cửa Thiên Môn ngươi cũng dám cướp đoạt!

Đột nhiên một tiếng nói vang lên, lạnh lùng tiếp lời Trầm Ứng:

- Nguyên lai trong mắt ngươi, thần linh cũng có thể cướp bóc, có thể khinh nhờn... Ngươi! Là! Kẻ! Dám! Báng! Bỏ! Thần!

Một bóng người đi vào đình viện, xương sống hơi còng, dáng người gầy gò, là một lão già lưng còng trông giống hệt một bộ khô lâu.

- Huyền, Huyền Soa đại nhân...

Hàn Thiên Động tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Mà lão già lưng còng chống cây quải trượng trong tay nói:

- Hàn Thiên Động, người đáp ứng Thánh nhân, giao ra hai mươi lăm chiến thuyền ô sào hạm đội vào cuối tháng trước, bất quá bây giờ xem ra...Người không có khả năng hoàn thành đúng kỳ hạn đúng không?

- Đại nhân thứ tội, xin đại nhân thứ tội!

Hàn Thiên Động cầu xin.

Cạnh đó, Trầm Côn lặng lẽ hỏi:

- Tiểu đệ, người này có lai lịch thể nào?

Trầm Ưng sắc mặt ngưng trọng nói:

- Đó là Huyền tộc của Hoàng Kim huyết tộc, bọn họ tự coi mình là sứ giả của thần, người kia là Huyền Soa...Đáng chết, người kia đến đây để đòi hàng, mà cái họ đòi lại chính là ô sào chiến hạm trong tay chúng ta!

204. Chương 202: Gửi Lời Tới Đại Ca Người

Huyền Soa trách hỏi, câu nói ấy không phải hướng tới Hàn Thiên Động, mà lạnh lùng quy trách nhiệm lên người hai huynh đệ Trầm Côn:

- Các người đã biết, ô sào chiến hạm là của Đông ca thánh nhân, vậy hãy cho ta một cái công đạo.

- Người là muốn chúng ta đem chiến hạm trả lại cho người?

Trầm Ưng cười lạnh một tiếng nói:

- Bất quá thực đáng tiếc, ta cũng đã nghe người ta nói về quy củ của Hoàng Kim huyết tộc, cũng đã thấy tận mắt tộc quy của các người...

- Nga, người hiểu được quy củ như thế nào?

- Tỷ như, xúc phạm người...

Trầm Ưng bước một bước về phía Huyền Soa:

- Hoàng Kim huyết tộc luôn tự cho mình là dòng tộc thừa lệnh trời, thay mặt thần linh cai quản thiên hạ, các người đã âm thầm khống chế rất nhiều quốc gia, lãnh thổ...Tại các khu vực đó, các người dùng danh nghĩa thần linh thống trị vạn dân, chỉ cần có bất kỳ ai dám xúc phạm các người, cũng bị coi như đã phản bội lại thần linh, Hoàng Kim huyết tộc tất sẽ diệt sát đến cùng...Ta nói có đúng không?

- A, hóa ra người hiểu rất rõ về chúng ta.

Huyền Soa lộ ra nụ cười như quỷ dạ xoa nói:

- Cho nên thế nào?

- Cho nên...Dù sao chúng ta cũng đã xúc phạm các người rồi, giao ra chiến hạm cũng chết, không giao ra chiến hạm cũng chết, ta đây vì sao phải nghe lời người chứ?

Khi nói những lời này, Trầm Ưng đã đứng đối diện với Huyền Soa, hần đột nhiên mãnh mẽ phát ra một quyền.

- Chỉ là ánh sáng dom đóm, cũng tưởng mình tỏa sáng được sao?

Huyền Soa tựa hồ cũng sớm dự liệu được Trầm Ưng định đánh lên hần, cánh tay khô lâu vung ra, bắt được nắm tay Trầm Ưng, sau đó kéo về phía trước, đẩy Trầm Ưng bắn ra ngoài, đụng nát một đoạn tường bao quanh dinh viện.

- Hồng Nguyên vũ tông hạ đoạn, lại có được Sát Na Bách Niên, hơn nữa chỉ mới mười lăm tuổi...

Thuận miệng nói ra tư chất và đặc tính vũ hồn của Trầm Ưng, Huyền Soa gật đầu nói:

- Tiểu tử kia, ta thực hài lòng với tiềm lực của ngươi, nếu ngươi chịu phủ phục dưới chân thần linh, ta nguyện ý khoan thứ tất cả tội lỗi của ngươi, ban cho ngươi thân phận Hoàng Kim Huyết tộc.

- Để ta làm tay sai cho Hoàng Kim Huyết tộc sao? Thúi lắm!

Trầm Ưng đứng lên, hung hăng như chó điên đánh về phía Huyền Soa.

Hắn bị làm sao vậy?

Trầm Côn cảm thấy kỳ quái, Huyền Soa nói muốn giết Trầm Ưng, Trầm Ưng bất quá chỉ cười lạnh một tiếng, mà Huyền Soa vừa nói Trầm Ưng đầu nhập Hoàng Kim Huyết tộc, hắn liền phẫn nộ đến mất đi lý trí...Phản ứng này có quá mức không nhỉ?

Không thể trách Trầm Côn lại thấy kỳ quái, hắn mới chỉ tiếp xúc với Hoàng Kim Huyết tộc thông qua Dạ gia, đệ tam đẳng Dạ gia, chính là Hoàng Kim Huyết tộc đệ tam đẳng (đời thứ ba) có tới mười hai gia tộc, đặc biệt đứng đầu đệ tam đẳng là Đông Ca, Ba Sơn Vũ, đây mới chính là lãnh tụ chân chính của Hoàng Kim Huyết tộc. Mà Trầm Côn hoàn toàn không rõ những chuyện này, nên không biết đến sự khủng bố của thủ lĩnh Hoàng Kim, lại càng không biết, phủ phục dưới chân thần linh mà Hoàng Kim Huyết tộc nói đến là việc nhục nhã đáng hận đến mức nào!

Rầm.

Trong lúc Trầm Côn còn đang suy nghĩ thì Trầm Ưng lại thêm lần nữa bị một chiêu của Huyền Soa đánh bay.

- Lý lão huynh, thêm một lần 'Lục diện thú thần' nữa.

Trầm Côn trong lúc này bắt buộc phải hóa thân thành Lang nhân tham chiến, mà Lý Mục cũng từ cơ thể Trầm Côn tách ra.

- Đừng nóng vội.

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên hét to một tiếng, ngưng trọng một cách hiếm thấy nói:

- Trầm Côn, ngàn vạn lần đừng động thủ với Huyền Soa...Ta cho ngươi biết, Huyền Soa không phải là người, hắn là một xác ướp (kiến thi) do bí pháp đặc biệt của Hoàng Kim Huyết tộc luyện chế ra, lại có một bộ phận linh hồn bên trong vốn là được tách ra từ cao thủ trong Hoàng Kim Huyết để khống chế hành động của hắn.

- Hiểu chưa? Ngươi nhìn lại Huyền Soa đi, kỳ thật hắn chỉ là một cây khô, chân chính không đáng sợ, có điều trong thân thể hắn lại che giấu một phần linh hồn, mà phần linh hồn nọ lại có thể thông qua hai mắt của Huyền Soa gặp mặt ngươi, nhìn thấu ngươi, khiến ngươi không cách nào ẩn giấu.

Cổ Nguyệt Hà nói:

- Bây giờ ngươi còn đang trong dáng vẻ lão hòa thượng, không động thủ, chưa để lại manh mối dấu vết nào hết, chính là một khi động thủ, bị Hoàng Kim Huyết tộc nhìn thấu, ngươi vĩnh viễn không có cơ hội chạy thoát.

- Chẳng lẽ ta cứ để Trầm Ưng bị đánh sao?

Trầm Côn lớn tiếng hỏi lại.

- Ngươi hiện tại chỉ có chạy trốn là tốt nhất, chạy trốn đi.

Cổ Nguyệt Hà còn gân cổ lên hét to hơn.

Chạy trốn?

Trầm Côn chưa bao giờ có thói quen bỏ mặc huynh đệ mà chạy trốn, tuy rằng vị huynh đệ này hắn dùng cách lừa gạt để nhận về...Hít sâu một hơi, Trầm Côn đón được thân hình bị đánh bay của Trầm Ưng, cười híp mắt tiến đến gần Huyền Soa.

- Lão huynh à, khi dễ tiểu hài tử thì nói làm gì? Có giỏi thì đánh với ta.

Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

- Người?

Huyền Soa không ngừng lắc đầu, hiển nhiên, hẳn nghĩ Trầm Côn và Trầm Ứng giống nhau, đều không xứng là đối thủ của hắn.

Chậm rãi giơ tay lên, Huyền Soa chỉ về phía Trầm Côn:

- Lão hòa thượng...

Uych.

Trong lúc đang đại chiến căng thẳng, bên ngoài đình viện bỗng nhiên vang lên một tiếng động, một bóng người phi thân qua tường nhưng thất bại liền rơi bịch xuống đất.

Hai mắt say sưa mơ màng, bước chân loạn choạng, tóc xỏa tung rối nùi, bên hông treo một bầu rượu, một thanh kiếm...Đây không phải cái tên tửu quỷ bị bắn tăng cướp đoạt hay sao?

Sau khi bước vào đình viện, tên tửu quỷ giống như không nhìn ra khung cảnh náo động bên trong, nhanh nhẹn đi về phía bắc, trước mặt hắn có một cây đại thụ chắn đường, hắn trèo thẳng lên cây, sau đó thả rơi từ trên cây xuống, rồi đi tiếp, giống như không biết đi đường vòng vậy...Phía trước có một cái ao, hắn nhảy xuống ao, thuận tay rửa mặt, sau đó tiếp tục đi về phía bắc...Mà kể cả có một bức tường thấp xuất hiện trước mắt hắn, hắn vẫn tiếp tục không đi vòng, nhất quyết trèo qua tường đi về phía bắc...

Rốt cục cũng đi tới chỗ Huyền Soa và Trầm Côn.

- Ai, đúng rồi.

Tên tửu quỷ vỗ vỗ gáy hướng về phía Trầm Côn nháy mắt mấy cái nói:

- Tiểu tử, đồ vật ngươi thiếu nợ ta đâu rồi.

- A,

Trầm Côn ngậy người gạt đầu, vẫn còn kinh ngạc cho quyết tâm phá đá leo tường nhất quyết đi thẳng về phía bắc của người kia:

- Ai, không đúng, ta nợ ngươi cái gì chứ? Ta chẳng thiếu nợ ngươi cái gì hết.

- Nói bậy.

Tửu quỷ vươn tay ra:

- Thiệp mời đâu, đừng tưởng rằng ngươi hóa trang thành người khác thì ta không nhận ra, ngươi “mượn đi” thiệp mời của ta không phải sao?

Trầm Côn mắt nhỏ híp lại chỉ còn một khe hẹp, vẫn muốn cãi cố, có điều tên tửu quỷ túm luôn cổ áo hắn, rút ra tờ thiệp mời trong túi hắn.

- Tiểu tử, lần sau mượn đồ phải nhớ trả lại, bằng không cho dù là bằng hữu thân quen, ta cũng trừng trị không tha.

Nói xong, tửu quỷ ngáp một cái, nằm luôn xuống đất, thoải mái ngáy khò khò, tư thế tiêu sái như muốn nói:

“Ta mệt rồi, cho nên ta muốn ngủ, nơi này có thích hợp hay không ta bất kể, người khác nhìn thì cứ việc nhìn, ta không quan tâm”.

- Ân, ân, ân...

Vừa rồi lúc lội qua ao, nước và bùn tràn vào trong giày, tửu quỷ cảm thấy có chút khó chịu, liền hé một bên mi mắt, nháy mắt với Trầm Côn:

- Tiểu tử, cởi giày giúp ta.

- Ai u, xem lão huynh ngươi nói kìa, ta đâu phải người hầu của ngươi.

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Người không chịu giúp ta? Hảo, hảo, ta tìm người khác vậy.

Tửu quỷ xoay người lại, bỏ hồ lô ra uống vài ngụm, bỗng nhiên có vẻ như thi hứng nổi lên, giọng cao hồ lô lên cười to ngâm:

- Rượu ngon rượu ngon a, tại Trường An say hoa cùng liễu, năm quý (tộc) bảy (vương) hầu cùng chung ly...Ngự tửu nơi hoàng cung, cũng chẳng bằng nữ nhi hồng mười tám năm cất giấu...Dũng sĩ chẳng ngại bờ xa mà vững bước, phong lưu thành tính luôn dẫn đầu, ha ha ha ha ha ha...Huyền Soa, cởi giày cho gia gia.

- Thật là vinh hạnh cho ta.

Huyền Soa mỉm cười đi tới, cởi giày cho tên tửu quỷ.

-...

-...

-...

Trong cơn mắt đang trợn lên vì kinh hãi của Trầm Côn, tửu quỷ vùng chân nghiêng rỗng, tiếp tục ngủ say sưa.

Mà Huyền Soa ánh mắt thâm trầm nhìn Trầm Côn, cười cười, rồi xoay người rời đi.

Này, thế là kết thúc sao?

Trầm Côn quả thực hoài nghi mình có lẽ đang nằm mơ, hấn đẩy đẩy tên tửu quỷ, lại nhìn Trầm Ưng cũng đang kinh hãi giống mình, không thể tin tưởng, một hồi phong ba bão táp với Hoàng Kim thánh nhân, cứ như vậy qua đi.

- Đại ca, tên tửu quỷ này là ai?

Trầm Ưng cố hết sức mới nhỏ giọng hỏi được một câu.

- Theo ta thấy...

Trầm Côn chắc lưỡi nói:

- Trước tiên, cứ mặc kệ hắn là ai, hiện giờ đã an toàn rồi, cứ coi như hắn không tồn tại, việc phải làm thì cứ làm thôi.

- Chúng ta bây giờ nên làm gì?

Bị hào khí của tên tửu quỷ uy hiếp, Trầm Ưng có vẻ suy nghĩ chậm chạp hẳn.

- Cướp sạch, lấy hết, đốt trụi.

Trầm Côn lời ít, ý nhiều.

Sau đó, coi như tửu quỷ kia không tồn tại, Trầm Ưng thì đi bắt mấy tên trụ cột Hàn gia, còn Trầm Côn lấy độc dược của Huyền Sĩ, cấp cho Hàn Thiên Động không chịu mở miệng uống vào, chỉ chốc lát sau, bọn hắn liền ép được lão nói ra nơi cất giấu Băng Phách Tuyết liên hoa.

Tiếp đó hai người ra lệnh cho mấy người...mấy đệ tử cốt cán của Hàn gia dẫn đường, hai người tiến đến chỗ sâu nhất trong Chú kiếm sơn trang, mở ra một bảo khố ngầm chứa đầy tài liệu đúc thuật, mà trong chỗ sâu nhất của bảo khố, một đóa Băng phách Tuyết liên hoa đang trôi nổi giữa không trung, tỏa ra khí tức băng lãnh.

- Chính là nó.

Trầm Ưng bước tới trước, há miệng, nuốt Băng phách Tuyết liên hoa vào bụng.

- Đại ca, đây là độc môn bí pháp của gia tộc chúng ta, biến bụng thành Càn khôn, chuyên dùng để cất giữ nguyên liệu chú tạo.

Trầm Ưng giải thích, lại chỉ vào bảo khối chất đây:

- Bằng pháp Tuyết liên hoa đã tới tay, còn lại mấy thứ này...

- Không phải đã nói rồi sao? Cướp sạch, lấy hết, đốt trụi, cái gì cướp được phải cướp, có thể mang đi thì mang, không mang được đi thì một mối lửa đốt trụi là được.

Trầm Côn tuy rằng đã nói đốt trụi, bắt quá thật sự đến lúc giờ cây đuốc lên, lòng tham của hắn khiến hắn không đành lòng, dứt khoát nhường Trầm Ưng điều hạm đội ô sào tiến đến, lại dùng đại pháo bắn thành một cái động khẩu lớn, đem toàn bộ thương khối lên ô sào chiến hạm.

Làm xong tất cả những việc này, Trầm Côn ra một mệnh lệnh cho ô sào hạm đội - theo đường biển rời đi, đi thật xa, sau đó tìm nơi thả neo đợi lệnh.

Ý tứ của mệnh lệnh này chính là: Ta trốn ra biển, cho dù có người đổ mắt thèm thuồng những bảo bối này, hay Hoàng Kim Huyết tộc muốn đoạt lại hạm đội, thì bọn hắn cũng không có khả năng giữa đại dương mênh mông vô định tìm ra một hạm đội “nhỏ nhỏ” như thế!

Hoàn toàn chiếm đoạt được bảo tàng ngầm của Hàn gia, khi Trầm Côn trở lại mặt đất, mặt trời đã chiếu rọi.

Có điều tửu quỹ đầu kia vẫn nằm trong đình viện ngủ say sưa, Trầm Côn thật sự không nhận được hiếu kỳ, ngồi xổm xuống cạnh lão tửu quỹ vô vô bả vai hắn:

- Lão huynh, đừng giả bộ ngủ nữa, nói cho ta biết, ngươi là thần tiên phương nào?

- Ha...hồ.

Tửu quỹ đầu ngáy ầm ỉ như sấm, hắn như thế nhưng có vẻ không phải giả bộ mà là thật sự đã ngủ trên nền đất một đêm.

Người này trực tiếp lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, hào sảng say sưa nằm mộng, thực khiến Trầm Côn liên tục chất lưỡi, thầm nói...Này anh chàng to gan lớn mật kia, không sợ ngủ say bị người ta đâm một dao sao?

- Lão huynh,

Vừa bước đi, Trầm Côn vừa hô lớn:

- Mặc kệ ngươi là ai, chúng ta cũng rất cảm tạ ngươi. Không có ngươi, huynh đệ chúng ta chắc đã bị Huyền Soa thủ tiêu.

- Ngô...

Hán tử say bị đánh thức, bộ dạng uể oải hướng về phía Trầm Côn vung tay lên:

- Cút mau đi, cút mau, phá hoại giấc mộng thanh xuân của ta, tội lỗi thật lớn...Ai, đúng rồi.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- Thiếu chút nữa quên mất, gặp đại ca ngươi thì nói với hắn một tiếng, ta đang cố gắng đi về phương bắc, bất quá khi nào mới đến được Xuất Vân Hải thành, thì chưa rõ a.

Nói xong, hắn đứng lên, tiếp tục đi về phía bắc.

Vẫn kiểu đi không thay đổi, phía trước có một cây đại thụ, rõ ràng chỉ cần xoay người một chút là có thể đi qua, kết quả hắn dùng hết sức trèo lên cây, sau đó từ trên ngọn cây thả rơi “bụp” một cái xuống...

- Nhìn cái gì? Không biết ta mù đường sao? Xoay người lại, ta sẽ không xác định được phương hướng nữa a.

205. Chương 203: Quyền Đầu Kinh Thế Hải Tục

Hắn có cảm giác đầu óc thiếu tỉnh táo trầm trọng.

Những chuyện vừa rồi giống như là nằm mơ, hắn đã bại một Lam Nguyên vũ tông Hàn Thiên Động, nhưng khi hắn chuẩn bị tìm Băng Phách Tuyết liên hoa, Huyền Soa lại xuất hiện. Đối mặt với bí pháp cần thi của Hoàng Kim Huyết tộc, bên trong còn giấu linh hồn Hoàng kim cường giả, chỉ cần một chiêu cũng khiến Trầm Ưng tan tác, Trầm Côn nếu có ra tay cũng chỉ cản được mấy chiêu mà thôi.

Nếu không có phép màu nào, Trầm Côn nhất định chết trong tay Huyền Soa.

Chính là...Đột nhiên tên tử quỷ kia lại xuất hiện, hé con mắt say lơ đãng, mở miệng là chữ mắng vương hầu quý tộc, chỉ cần kêu một tiếng: Cởi giày, thế mà khiến Huyền Soa tiếc nuối rời đi...

Cái tên tử quỷ đó lai lịch thế nào? Có thể khiến Huyền Soa thối lui, hắn tuyệt đối có thực lực áp chế cả Hoàng Kim Huyết tộc, khiến cho cả hai đại Hoàng Kim thánh nhân cũng không muốn chính diện xung đột.

Mà quỷ dị nhất chính là, lúc hắn rời đi còn nói cái gì mà “Nói với đại ca ngươi một tiếng...”

Trầm Côn chỉ có một thân huynh đệ, là cái tên vương bát đản Trầm Trọng kia, hắn khi nào thì có đại ca?

Khoan đã, hình như...

Dường như...

Mình thật sự có một đại ca?

Hợp các manh mối lại Trầm Côn chợt hiểu, cánh cửa ký ức đột nhiên mở ra, hắn lại tiến vào giấc mơ thần bí giống hai lần trước.

...

Vẫn là giấc mơ thần bí ấy: Một cái sơn động u ám, một cây cột đầy máu, một tiểu nam hài đang luyện quyền, Dương Vô Tuyệt.

So sánh với cảnh trong giấc mơ hai lần trước, tiểu nam hài Dương Vô Tuyệt dường như đã lớn hơn nhiều, hắn đã trở thành một thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi.

Nhờ chăm chỉ luyện quyền nhiều năm, đôi tay Dương Vô Tuyệt đã trở thành một đôi thiết chưởng cứng rắn như kim chúc, khi Trầm Côn tiến vào mộng cảnh, hắn đang đứng cạnh cây cột lớn, ngâm hai tay trong một bồn chất lỏng màu xanh biếc.

- Đệ đệ, ngươi đã tỉnh?

Tựa hồ cảm giác được Trầm Côn đã tiến vào mộng cảnh, Dương Vô Tuyệt đầu cũng không ngẩng lên, hỏi.

- Ân.

Trầm Côn theo bản năng “Ân” một tiếng, đứng lên - so với cảnh trong mơ của hai lần trước, tầm mắt của hắn cũng mở rộng hơn rất nhiều, cảm giác này giống như là...Hai lần nằm mộng trước đây, hắn chỉ là một đứa bé, mà đến nơi này lần thứ ba, hắn đã trở thành một thiếu niên, vóc dáng cao lớn, tầm mắt tự nhiên cũng cao hơn.

- Khi ta tròn mười lăm tuổi, sẽ phải rời khỏi nơi này.

Dương Vô Tuyệt im lặng một lát, rồi dặn dò:

- Đệ đệ, sau khi ta rời khỏi, ngươi cần cố gắng luyện kiếm, lại phải tự chăm sóc mình, biết không?

- Ngươi nói cái gì?

Trầm Côn kinh ngạc hỏi:

- Lão huynh, ta nghe không rõ ngươi nói cái gì a.

Tựa hồ không nghe rõ Trầm Côn nói gì, Dương Vô Tuyệt xoay người lại, đi về phía Trầm Côn.

Đây là lần đầu tiên Trầm Côn chứng kiến dáng vẻ khi trưởng thành của Dương Vô Tuyệt: Đại bộ phận da trên mặt lở loét, lộ ra màu xanh biếc giống hết màu xanh của bồn nước mà hắn vừa ngâm tay; trên lưng

cùng tứ chi của Dương Vô Tuyệt cũng dính đầy chất lỏng màu xanh biếc ấy, làn da khắp cơ thể hoặc thối rữa hoặc mất hết để lộ ra xương trắng, hoặc đầy rẫy giòi bọ đang bò lúc nhúc...

Thế này mà còn là người sao?

Đáy lòng Trần Côn rên rỉ, sau khi trưởng thành, Dương Vô Tuyệt rõ ràng trở thành một độc quái thân mình tẩm đầy dung dịch xanh lục.

- Đệ.

Dương Vô Tuyệt bước tới đối diện với Trần Côn, vỗ vỗ bả vai hắn, còn nói thêm:

- Theo quy củ, sau khi rời khỏi huyết động này, ta sẽ bị xóa sạch trí nhớ, sẽ quên đi sự tồn tại của người... Đến lúc người rời đi, cũng sẽ bị xóa đi trí nhớ, sẽ quên ta...

Xóa đi trí nhớ sao? Trần Côn bỗng nhiên có một cảm giác chua xót tận đáy lòng, giống như hắn thực sự không muốn quên Dương Vô Tuyệt vậy.

- Đừng khóc.

Dương Vô Tuyệt cười cười, còn chân thành nói:

- Chúng ta là huynh đệ, là huynh đệ nhất thể đồng mệnh, không ai có thể tách chúng ta ra được.

Nói xong, hắn xé y phục của mình xuống, dùng đầu ngón tay viết lên ngực một chữ “Ngôn” nho nhỏ, đầu ngón tay hắn giống như chủy thủ sắc bén, lập tức rách nát da thịt, khiến chữ viết nhỏ bé kia được khắc thật sâu trên ngực hắn.

Cũng theo đó, Dương Vô Tuyệt xé nát y phục Trần Côn, viết trên ngực Trần Côn một chữ “Tuyệt” nhỏ.

Một chữ ‘Ngôn’, một chữ ‘Tuyệt’, đều là máu tươi khắc thành, sâu tới tận xương.

- Đáp ứng ta,

Chỉ vào ngực hai người, Dương Vô Tuyệt lớn tiếng nói:

- Nhìn thấy hai chữ này, người nhất định phải nhớ, người là Dương Vô Ngôn, mà ta là Dương Vô Tuyệt, chúng ta là huynh, đệ.

Không biết tại sao, Trần Côn rơi lệ.

- Ha ha, tiểu tử ngốc, đừng khóc, đừng khóc.

Dương Vô Tuyệt phóng khoáng cười to:

- Mười lăm năm, ta rốt cục có thể rời xa địa phương quái quỷ này, người phải cao hứng thay cho ta, vì ta mà cao hứng a.

Nói xong, trên khuôn mặt Dương Vô Tuyệt xuất hiện hai hàng nước mắt.

Đúng lúc này,

- Vô Tuyệt, người đang làm gì?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm vô cùng thê lương của một người:

- Khắc chữ lên ngực, người còn muốn nhớ về khoảng thời gian này sao?

Một trung niên nhân sắc mặt tái nhợt như không còn chút huyết sắc nào, ngồi trên xe lăn, từ ngoài động tiến vào, bên cạnh hắn là hai tráng hán tàn tật, cầm theo một cây trường thương màu đỏ.

- Lục cữu (cậu Sáu).

Dương Vô Tuyệt sắc mặt biến đổi, vội vàng che ngực lại:

- Chúng ta không làm gì cả.

- Chữ khắc rành rành trên ngực, người còn chối sao?

Trung niên nhân cười lạnh một tiếng, vẫy tay, hai đại hán tàn tật đem trường thương giao cho hắn.

- Sau khi rời khỏi đây, nhất định sẽ bị xóa trí nhớ, đây là quy định của ngoại tổ mẫu ngươi... Vô Tuyệt, Vô Ngôn, các ngươi đã biết quy định này, vậy đến đây đi, cho ta xem thành tựu mấy năm nay của các ngươi.

Trường thương trong tay trung niên nhân đột nhiên phát ra một cỗ khí phách phô thiên cái địa, bị thương của hắn chỉ thẳng vào, trong lòng liền xuất hiện cảm giác nhất định phải chết mà không thể chống lại.

Trầm Côn sợ tới mức ngồi bệt xuống đất.

- Vô Ngôn, ngươi trước đi.

Trường thương chỉ vào Trầm Côn:

- Nếu ngươi có thể tiếp được trường thương của Lục Cửu, Lục Cửu liền cho phép ngươi lưu lại chữ “Tuyệt” trên ngực.

- Ta...ta...

Trầm Côn đứng lên, không có khí lực sinh cường, liên tục lùi về phía sau.

- Không được lui.

Trung niên nhân lớn tiếng hét:

- Nam nhi Dương gia, máu có thể chảy hết, lệ có thể rơi, mẹ nó chứ, chỉ không thể lùi bước.

Lời nói còn chưa dứt, trường thương đã đâm trúng cổ họng Trầm Côn.

Mà Trầm Côn cắn chặt hàm răng, quơ lấy thanh trường kiếm bên cạnh, mạnh mẽ huy kiếm đón đỡ - tuy rằng đã hoàn thủ, nhưng Trầm Côn một chút lòng tin cũng không có, dưới thương pháp của trung niên nhân này, tựa hồ thiên địa cũng có thể bị xuyên thủng.

- Quá yếu.

Trong lúc đầu thương đâm tới, mắt trung niên nhân hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng xem thường:

- Vô Ngôn, Kinh hồng tam kiếm của ngươi chỉ luyện đến độ này sao? Nếu chỉ có như vậy, ngươi không xứng là nam nhi của Dương gia, ngươi chỉ xứng làm một tên phế vật bị xóa tên.

- Lục Cửu.

Ngay khi Trầm Côn sắp bị trường thương đâm chết, Dương Vô Tuyệt đột nhiên xuất hiện giữa hắn và trung niên nhân, bắt lấy trường thương, nói:

- Vô Ngôn mới mười tuổi, ngươi lại dùng Bất Hối thiên thương để đối phó nó, thật quá đáng!

- Sao?

Trung niên nhân trong mắt thoáng hiện một tia kinh hãi:

- Ngươi không ngờ có thể tay không bắt được Bất Hối thiên thương trong tay ta, hảo, không hổ thẹn là nam nhân Dương gia.

Vô cùng hoan hỉ, trung niên nhân rút trường thương lại, nhanh như chớp đâm về phía Dương Vô Tuyệt:

- Vô Tuyệt, ngươi có dám tiếp tục đón một thương này của Lục Cửu không, phong khởi, Quyển thiên tăng địa (thổi bay thiên địa).

Trong nháy mắt, bóng tay của trung niên nhân trở nên mơ hồ, trường thương cũng nhanh tới mức không nhìn rõ bóng dáng, mà trong ánh mắt của hắn tràn ngập hoài niệm cùng lưu luyến...

U Vân Châu năm đó, chính là một thương này, mình đã đâm xuyên qua ngực Ca Thư Ứng Long...

Cũng cùng một thương này, tại Đại Bồ Đề tự, mình vì Thất đệ báo thù, một thương này đâm bị thương ngũ đại cao tăng chữ Huyền, cùng sánh ngang với Thích Già Bồ Đề...

Ha ha

Quá khứ, chỉ là quá khứ xa xưa, vả lại nhìn xem, vì Dương gia Vô Tuyệt mà chiêu này lại được sử ra.

Né tránh sao?

Trung niên nhân thực sự đã đánh giá thấp Dương Vô Tuyệt.

Đối mặt với thương phong băng lãnh, khoe miệng Dương Vô Tuyệt toát lên sự tự tin tuyệt đối, hần giờ tay lên, một quyền, chỉ một quyền trầm trọng đánh vào đầu thương.

Ba.

Đại thương nổ tung đến tận lõi, mũi thương đập nát, thiết quyền Dương Vô Tuyệt một chút cũng không bị thương tổn.

- Lực cừu, người đã hài lòng chưa?

Dương Vô Tuyệt lạnh lùng nói.

- Ha ha ha ha ha ha.

Trung niên nhân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, lệ rơi đầy mặt, sau đó hần mạnh mẽ quảng đại thương đi, hướng về phía ngoài điên cuồng hét lên.

- Nói cho nương (mẹ) ta biết.

Trung niên nhân khóc không thành tiếng.

- Hai mươi năm, Dương gia rốt cục bồi dưỡng được một nam nhân, một nam nhân có thể đập nát Bất hồi thiên thương, có thể khiến cho Dương gia vang danh đại lục.

Nói xong, hần gào khóc, đẩy xe lăn bánh rời đi, nhanh chóng ra khỏi huyết động.

Nhưng hai người tàn tật mang thương lại ở lại...

- Từ hôm nay trở đi, Tàn binh doanh của Dương gia đã có Đại thống lĩnh, Dương Vô Tuyệt.

Huyết động lại yên tĩnh trở lại.

Một lúc lâu sau, dưới sự giúp đỡ của hai người tàn tật, Dương Vô Tuyệt mặc lên người một bộ áo giáp màu đen huyền, một đôi thủ sáo đúc bằng hắc thiết, bước ra khỏi huyết động.

- Đệ, ta đi rồi.

Dương Vô Tuyệt cũng không quay đầu lại nói:

- Người năm nay mười tuổi, năm năm sau, ta chờ người đi ra...Không được thua kém ta.

- Năm năm?

Trầm Côn nắm chặt chuôi kiếm trong tay, hướng về bóng lưng Dương Vô Tuyệt hét lớn:

- Ta không cần năm năm, ba năm, chỉ cần ba năm sau thôi, ta nhất định ra khỏi huyết động này, Kinh hồng tam kiếm của ta, cũng không thua gì quyền đầu của huynh.

- Vậy sao?

Dương Vô Tuyệt khoe miệng cong lên thành một nụ cười âm áp.

Động khẩu nhanh chóng bị phong bế, chỉ còn lại một tia sáng âm đạm.

Mà Trầm Côn đột nhiên nắm chặt trường kiếm, hướng về phía cây cột lớn Dương Vô Tuyệt dùng để luyện quyền suốt mười lăm năm qua chém một kiếm, hung tợn nói:

- Ca, ta nhất định sẽ không thua huynh đâu, theo đường chính, ta vĩnh viễn thua huynh, chính là...Ta còn có tà lộ...Xin lỗi ca ca, ta vĩnh viễn không thể trở thành Dương Vô Ngôn gì hết, ta chỉ là Trầm Côn thôi, chỉ cần có thể đuổi kịp huynh, cho dù nếu chọn con đường đó ta sẽ không quay đầu được nữa...Đây chính là đệ nhất kiếm của ta, Vô hồi.

Kiểm quang kinh điểm chiếu sáng đỉnh huyết động.

Kiểm xuất, Vô hồi. (Kiểm một khi xuất ra, sẽ không thu lại)

Nhân động, Bất hồi. (Người quyết tâm, không hồi hận)

...

Mẹ nó chứ

Tỉnh lại từ giấc mơ quỷ dị, Trầm Côn xoa nhẹ cái trán.

Đây đã là lần thứ ba, hẳn ít nhiều cũng hiểu được ý nghĩa của giấc mơ.

Chuẩn xác mà nói, đây chính là một đoạn trí nhớ của Trầm Côn: Thật lâu trước kia Cửu Châu Trầm Côn từng sống cùng một người tên là Dương Vô Tuyệt, trong một cái huyết động, cùng luyện công, cùng ăn uống, hơn nữa cả hai đều cùng mang họ Dương, bọn họ chính là...huynh đệ.

Sau đó, Dương Vô Tuyệt rời khỏi huyết động, trở thành Đại thống lĩnh của Dương gia Tàn binh doanh, tuy rằng hẳn đã mất trí nhớ về khoảng thời gian ở trong huyết động, nhưng là, hẳn đã bại Lục cửu, có tư cách lưu lại trên ngực một chữ nhỏ.

Dương Vô Ngôn, cũng chính là tên của Cửu Châu Trầm Côn ở Dương gia.

Chỉ cần cái chữ này vẫn còn, cuối cùng cũng có một ngày, Dương Vô Tuyệt sẽ nghĩ ra mình có một huynh đệ thôi?

Mà Dương Vô Tuyệt sau khi rời khỏi, vì muốn đuổi kịp đại ca của mình, Cửu Châu Trầm Côn tựa hồ dùng một loại tà môn công pháp, bước lên một con đường không thể quay đầu lại (vô hồi chi lộ)...

Nghĩ đến đây, Trầm Côn xé mở y phục của mình, cúi đầu nhìn xuống...

Một hình xăm cổ quái xuất hiện ngay trước ngực hắn, không thể nhầm lẫn, chính là một chữ triện nhỏ: Tuyệt.

- A, nguyên lai Cửu Châu Trầm Côn chính là Dương Vô Ngôn...

Trầm Côn cười khổ một tiếng:

- Ta thật sự có một đại ca...Dương Vô Tuyệt.

206. Chương 204: Trung Nghĩa Thiên Thu

Sau khi Dương Vô Tuyệt rời khỏi huyết động, Cửu Châu Trầm Côn lại ở trong huyết động làm cái gì, có phải hẳn thật sự ở lại ba năm luyện thành võ học kinh thiên, ly khai cái sơn động kia?

Trầm Côn không thể nói rõ, trí nhớ của hắn chỉ nhớ đến đây, duy có một việc có thể khẳng định - trí nhớ của Cửu Châu Trầm Côn sở dĩ không còn trọn vẹn đầy đủ, chín phần là có quan hệ tới Dương gia. Thậm chí, khả năng vô cùng lớn chính là bị Dương gia tẩy não.

- Đại ca.

Trầm Côn đang suy nghĩ thì Trầm Ứng đi từ phía sau tới nói:

- Hạm đội Ô Sào đã ở bờ biển chuẩn bị rời bến, toàn bộ bảo tàng Hàn gia cũng đã kiểm kê xong, hai mươi chiến hạm trang bị đầy đủ, cũng đủ dựng nên một tòa kho vũ khí đạn dược khổng lồ.

- Uhm!

Trầm Côn đang suy nghĩ về Dương Vô Tuyệt, đành trí trả lời một tiếng.

- Đại ca có tâm sự?

Trầm Ứng kinh ngạc hỏi.

- Không có gì chỉ là nghĩ ngợi về đại ca của chúng ta mà thôi.

- Chúng ta còn có một vị huynh trưởng?

Trầm Ưng chợt nói:

- Oa, ta nhớ ra rồi, con ma men kia đã từng nói, đại ca ngươi đang ở thành Xuất Vân Hải, chờ con ma men kia tiến tới tụ họp.

Thành Xuất Vân Hải là nơi nào?

Trầm Côn hỏi ngược lại.

- Đó là đô thị phồn hoa nhất Cửu Châu, nằm ở phương Bắc.

Trầm Ưng do dự trong chốc lát.

- Bất quá thành xuất Vân hải bị Hoàng Kim Huyết Tộc khống chế, nếu như không thật cần thiết, đại ca hay là thôi không cần đi đến đó nữa.

Trầm Côn gật gật đầu, tuy nói Huyền Soa lần này buông tha cho mình cùng Trầm Ưng, có thể hình thành một khoảng cách nhất định. Không có con ma men kia bảo hộ, đứa ngốc mới đi tới sào huyệt Hoàng Kim Huyết Tộc chịu chết.

- Đúng rồi!

Vừa nghĩ tới Hoàng Kim Huyết Tộc, Trầm Côn đột nhiên bình tĩnh.

- Tiểu đệ, ta vẫn luôn mặc trang phục lão hòa thượng, không có bị Huyền Soa nhận ra, nhưng ngươi đã bị hắn tuyên phán xúc phạm giả độc thần rồi, sau khi trở về, ngươi tốt nhất cùng hạm đội đi ra biển, trốn ở hải ngoại tránh sóng gió.

Trầm Ưng ngậm miệng không nói chuyện, một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

Hai người một mặt nói chuyện phiếm, một mặt hướng phía bắc Thối Hỏa Trì đi tới.

Ngay khi thời gian đi đến bắc môn thành Gia Lăng, Trầm Côn chợt thấy rất nhiều văn nhân mặc khách ngăn chặn cửa thành, cũng có không ít thiếu nam thiếu nữ giơ biểu ngữ hò hét chói tai.

Mà trong vòng vây của đám người, đoàn xe Nguyên Quân chậm rãi chạy ra khỏi thành Gia Lăng.

- Mỹ nữ, Nguyên Quân muốn đi sao?

Trầm Côn bắt được một tiểu cô nương liền hỏi.

- Ô ô, Nguyên Quân đi rồi, một cuộc biểu diễn không có đã đi.

Tiểu cô nương ủy khuất nói:

- Đều do tên Trầm Ưng kia, nếu hắn không cùng lão hòa thượng hủy diệt thọ đản (ngày sinh) Hàn gia, Nguyên Quân nhất định tại lễ thọ đản biểu diễn...oài, người chính là một hòa thượng, còn người bên cạnh người nữa...trời ơi, Trầm Ưng...

Trầm Côn hắc hắc cười, kéo Trầm Ưng nhanh chân bỏ chạy.

Nguyên Quân vì chúc thọ Hàn Thiên Động mà đến biểu diễn, hôm nay Chú Kiếm Sơn đã bị đốt chết rồi, Hàn Thiên Động cũng trở thành tàn phế, bị Trầm Ưng một cước đá rơi xuống biển, Nguyên Quân kia tự nhiên cũng phải rời khỏi nơi này.

Về phần nàng muốn đi đâu...

Trầm Côn không có hứng thú đi hỏi thăm, hắn chỉ hi vọng đại minh tinh đi càng xa càng tốt, tránh cho lại đến làm phiền A La.

Sau một hồi chạy như điên, rốt cuộc bỏ xa đám thiếu niên nam nữ kia, Trầm Côn thở hồng hộc thâm chí rít một câu 'Con bà nó Truy Tinh tộc thật đáng sợ...' Sau đó hắn nghe thấy thanh âm một đoàn khoái mã, ngẩng đầu đầu lên nhìn, chỉ thấy đằng xa có một đoàn kỵ sĩ áo giáp màu đỏ từ đường cái chạy nhanh mà tới, đầu lĩnh là một nữ tướng quân, sau lưng đan chéo hai thanh lợi kiếm thon dài.

Trầm Côn không biết nữ tướng quân này, mà nữ tướng quân cũng không thèm để ý đến một vị hòa thượng vô tình gặp trên đường, hai người liếc nhau, sau đó liền đường ai nấy đi.

- Nguyên Quân tiểu thư, từ biệt ở Ngọc Kinh thành, ba năm không gặp, ta cùng các vị tẩu tẩu đều rất nhớ tiểu thư.

Lướt qua Trầm Côn, nữ tướng quân này ngăn cản đoàn xe Nguyên Quân, trách cứ nói:

- Tiểu thư đi đến nơi Cửu Châu này, như thế nào lại không chào hỏi ta một tiếng, không coi ta là bằng hữu sao?

- Tổ tướng quân, chuyện này Nguyên Quân thật sự có sự tình trọng đại bên người, không thể trì hoãn được.

Nguyên Quân đi ra khỏi thùng xe nói vài lời khách sáo, nàng hiểu kì nói:

- Buổi lễ mừng thành Xuất Vân Hải trải qua nghìn năm, cũng phát thiệp mời cho Dương gia, như thế nào, tướng quân không đại biểu cho Dương gia đi dự lễ sao?

Tổ tướng quân cười cười.

- Người Dương gia rất rất nhiều, làm sao đến phiên ta đi dự chứ? Hơn nữa, gần đây thương thế Ca Thư Ứng Long khỏi hẳn, ở bắc U Vân tập trung binh lực hùng hậu, ta đây Tổng Nguyệt Bắc quan đại tướng cũng không đi được.

- Thương thế Ca Thư Ứng Long khỏi hẳn rồi sao?

Nguyên Quân gật gật đầu.

- Khó trách Trung Châu Đường Quốc cũng bắt đầu tập hợp binh mã rồi. Tổ tướng quân, quân vụ làm trọng, Nguyên Quân không dám ở lâu cùng tướng quân, chỉ xin tướng quân chuyển cáo đến lão thái quân một câu...Nguyên Quân đáp ứng sự tình Dương gia, hết thấy bình an!

- Ha ha ha...

Tổ tướng quân hào sảng cười.

- Ta tới chính là muốn nghe người nói lời này, nếu hết thấy bình an, ta cũng không trì hoãn tiểu thư, cáo từ!

- Tướng quân đi thông thả.

Nguyên Quân chân thành thi lễ, mấp máy miệng, ngập ngừng muốn hỏi:

- Tướng quân, đợi một chút...

Sắc mặt có chút ửng hồng...còn muốn hỏi tướng quân một câu.

- ‘Hắn’ cũng đi thành Xuất Vân Hải sao?

- Hắn? Là người nào vậy?

Tổ tướng quân cố ý giả bộ hồ đồ, thấy sắc mặt Nguyên Quân càng thêm hồng nhuận, cười nói:

- Được rồi, không cười người nữa, ngày hôm qua nhận được phi ưng đưa tin đến, nói ở phụ cận thấy hắn, xem phương hướng hắn đi, chính là thành Xuất Vân Hải.

Nói xong, cố nén cười nói tiếp:

- Bất quá người biết căn bệnh của hắn, nói là đi thành Xuất Vân Hải, nhưng đi trong thời gian bao lâu...Ha ha ha, chỉ sợ thần tiên cũng không biết được chính xác!

Nguyên Quân cũng cười.

- Đúng vậy, hắn chính là một người như vậy, chuyển người một cái, liền không tìm thấy phương hướng.

Hai người chấp tay nói lời tạm biệt.

Mà lúc này, Trầm Côn cùng Trầm Ung đã đi ra khỏi nơi này khá xa, Trầm Ung bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thật sâu vào đoàn xe Nguyên Quân.

Nguyên Quân thật nổi tiếng, thế nhưng có thể làm cho Tổ Hồng Nương vội tới đưa tiễn...

- Người nói ai?

Trầm Côn chợt giật mình một cái.

- Nữ tướng quân mới vừa rồi đi qua phải...

- Đúng vậy, nàng chính là Tống Nguyệt đế quốc Bắc Quan đại tướng, quả phụ Dương gia thất lang, Tổ Hồng Nương.

Chỉ vào màu đỏ trên đội ngũ thiết kỵ.

- Đây là Dương gia bắc quan thiết kỵ, cường binh hạng nhất hạng nhì Cửu Châu, phóng nhân toàn đại lục, cũng chỉ có huyết kỵ cấm vệ của Ca Thư Ứng Long có thể đối kháng.

Trầm Côn trong lòng buồn bực nên bước đi nhanh hơn.

Đến phía trước Gia Lăng thành, hần nghe nói Dương gia đóng quân ngay tại vùng phụ cận, cũng một mực không có ý tránh né. Có lẽ hần muốn ở chỗ tối ven đường có thể gặp Tổ Hồng Nương một lần.

Ở Dương gia...Chuẩn không cần chỉnh mà nói, Tổ Hồng Nương vẫn là thất phẩm của Trầm Côn, nhưng vì để lại chút thể diện cho Trầm phu nhân, Trầm Côn liền hạ quyết tâm tránh né Dương gia...Dương gia, hừ hừ, không cần biết họ mạnh như thế nào, người đông của lắm, chỉ cần các người là nương gia Trầm phu nhân, nhất định sẽ là định nhân của bản táng.

...

Cùng đám người A La tụ họp, Trầm Côn thừa dịp lúc ban đêm lặng lẽ tiến nhập Thối Hỏa Đường.

- Cầm tới rồi chứ, cầm tới rồi chứ?

Trầm Niệm Tổ đang lo lắng chờ bên cạnh lò luyện, vừa thấy Trầm Côn trở về, hần gấp rút vọt tới, hét lớn:

- Huyết Phách Thạch, Băng Phách Tuyết Liên Hoa, đều lấy được rồi chứ?

- Gia gia, đều ở nơi này!

Trầm Ưng hé miệng, phun ra Băng Phách Tuyết Liên Hoa, sau đó rút ra một thanh chủy thủ trong lò luyện, sắc mặt không đổi rạch lên bắp đùi mình.

- Tiểu đệ, người làm gì vậy?

Trầm Côn cả kinh nói.

- Đại ca có điều không biết, thời điểm ra khỏi Thối Hỏa Trì, Huyết Phách Thạch ta giấu ở nơi này.

Trầm Ưng từ cái đùi rắn chắc của mình lấy ra một khối Huyết Phách Thạch lớn bằng ngón cái, quơ quơ, cười lạnh nói:

- Hàn gia hiểu rất rõ chúng ta, chỉ có đem Huyết Phách Thạch giấu ở trong thân thể ta, bọn hần mới không nghĩ tới, tìm không được.

Lúc nói chuyện, trên đùi Trầm Ưng máu chảy đầm đìa, nhưng trên mặt hần vẫn lộ ra vẻ cười lạnh, tựa hồ không thèm để ý đến đau đớn trên đùi.

Mà Trầm Niệm Tổ cũng không quan đến thương tổn của tôn tử, ôm lấy Huyết Phách Thạch, cuồng tiếu nói:

- Tốt, tốt, Huyết Phách Thạch cùng Băng Tuyết Liên Hoa, hơn nữa hồn binh không màu, ha ha ha, Trầm Niệm Tổ ta còn sống, nhất định có thể tạo ra một thanh bách binh chi vương!

Nói xong, hần chỉ vào Thối Hỏa Trì điên cuồng hét lên:

- Bất Sắc lưu lại, những người khác đều lăn ra ngoài, biến, mau cút, lão đầu tử ta sinh mệnh không còn dài lắm!

Trầm Côn cười cười, đem Bất Sắc phóng trên mặt đất, mang theo mọi người thối lui ra bên ngoài Thối Hỏa Đường.

Ầm, cánh cửa Thối Hỏa Trì đóng lại trong chớp mắt, Trầm Côn để ý thấy Trầm Niệm Tổ đã chuẩn bị xong hơn bảy mươi loại khuôn đúc, đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt (*), câu, trạc xiên... Mỗi một chủng loại vũ khí đều căn cứ vào hình dáng Bất Sắc mà chế tạo, mà sau khi nhận Bất Sắc, Trầm Niệm Tổ đem hắc đặt trên một khối khuôn đúc trường thương, tinh tinh đương đương đập vào nhau.

(*) Việt: Một loại vũ khí thời xưa, giống cái búa lớn, làm bằng kim loại, thường dùng trong lễ nghi, tượng trưng cho uy quyền của đế vương. Cũng dùng làm hình cụ.

Còn có không đến hai mươi chín ngày, sau hai mươi chín ngày, Bất Sắc sẽ biến thành bộ dạng gì nữa đây?

Ngay ở bên cạnh Thối Hỏa Trì, Trầm Côn đào một cái huyết ngầm bí mật ở đây, vài ngày đầu, hắc và Trầm Ứng an dưỡng, thời gian trôi qua coi như thanh thản dễ chịu, mà bắt đầu từ ngày thứ mười, tâm tình Trầm Côn dần dần trầm trọng lên.

A La bị hai cái Ky Quan Xà khóa xương bả vai, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng Huyền Si có thể bảo chứng thương thể không hề chuyển biến xấu, chính là nơi xương tì bà này, lại là đầu mối trọng yếu then chốt vận chuyển linh khí, liên tục hơn mười ngày không thoát mái, hai vai A La sưng lên càng ngày càng to, lớp da bên ngoài đã muốn thối rữa.

Rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ, mỗi ngày Trầm Côn phải truyền cho A La chút linh khí, giúp nàng giảm bớt thống khổ, nhưng đối với thương thể tàn khốc mà nói, hắc truyền linh khí qua cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi...

- Mẹ nó chứ!

Đến thời điểm ngày thứ hai mươi chín, A La hôn mê cả ngày chưa có tỉnh lại, Trầm Côn lo lắng mắng một câu, giận dữ hỏi:

- Các vị lão huynh, các người cũng không có cách nào cứu người sao? Nhất là người, Huyền Si, người chính là được tề sư đệ nhất đại lục.

- Haizzz...

Huyền Si thở dài.

- Lão huynh, đừng thở dài a, phải nghĩ ra biện pháp!

Trầm Côn nói bừa.

- Được tề của người đối với cơ quan vô dụng, chính là ta biết một loại phương pháp, gọi là phẫu thuật ngoại khoa, có thể rạch da đem Ky Quan Xà kia lấy ra, người có thể hay không thử một chút?

- Rạch da?

Huyền Si ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói:

- Trầm Côn, bản tăng chính là được tề sư, để ta điều chế thuốc độc sát sinh linh, bản tăng nói mình thứ hai thì không ai dám nhận mình thứ nhất. Nhưng mà rạch da... Đây chỉ là truyền thuyết, từ xưa đến nay, cũng chỉ có Hoa thần y mới có thể cạo xương trừ độc. (Biên: Cửu Châu lại có thêm Hoa Đà, chắc Vũ Hồn của Hoa Đà là Y Liệu Vũ Hồn)

Lão thiên, thật không có biện pháp nào sao?

- Muốn trị liệu cho A La, sợ rằng chỉ có tìm được ky quan sư, đầu tiên gỡ Ky Quan Xà trên bả vai của nàng xuống...

- Ầm!

Đang nói, thì tại phương hướng Thối Hỏa Trì đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang kịch liệt.

Xanh, hồng, trắng, lục, lam, tím, đen... Mấy chục đạo hào quang phóng lên cao, hơn nữa không có một màu nào trùng lặp, nhìn phương hướng, đúng là từ lò luyện trong Thối Hỏa Đường truyền tới.

- Trầm Côn!

Trầm Niệm Tổ đang trong vụ nổ kịch liệt vọt ra, nhìn thấy Trầm Côn chạy tới, nổi giận mắng:

- Người hồn đản này, ngu xuẩn, ngu ngốc, người vì cái gì không có nói cho ta biết, Bất Sắc không chỉ có một linh hồn, hắn còn có một cái Vũ Hồn, một đái lục mao tử Vũ Hồn (Vũ Hồn đội nón xanh)?

Bất Sắc đương nhiên có một đái lục mao tử Vũ Hồn, Nhưng mà...chuyện này với chế tạo có quan hệ gì sao?

Trầm Côn vội vàng hỏi:

- Lão gia tử, chế tạo thất bại rồi sao?

- Đừng nói lời vô nghĩa, ta chỉ hỏi người một câu.

Trầm Niệm Tổ đôi mắt tròn tròn, bộ dáng điên khùng, từng chữ từng chữ nói:

- Người nói cho ta thật rõ ràng, vì cái gì không nói cho ta biết, Bất Sắc còn có một đái lục mao tử Vũ Hồn?

- Lão gia tử, có hay không Vũ Hồn, chuyện này cùng ngài chế tạo có quan hệ sao?

Trầm Côn khó hiểu.

- Tại sao không có quan hệ? Ta muốn tạo ra Bách binh chi vương có thể là một loại 'Hồn binh', hồn binh, nghe tên này, người liền phải biết nó và linh hồn có liên quan chứ.

Trầm Niệm Tổ cả đời tâm huyết với nghiên cứu, thống khổ co quắp trên mặt đất, vò đầu bứt tóc của mình.

Mà Trầm Côn không ngờ quá trình chú tạo còn có liên hệ tới linh hồn, thật đúng là hắn không có đem chuyện tình lục bào thần tượng nói cho Trầm Niệm Tổ. Đương nhiên, hắn cũng có ý tứ giấu diếm chút bí mật, dù sao thân phận lục bào thần tượng cũng miễn cưỡng, không thể dễ dàng nói cho người khác biết.

- Lão gia tử, người đừng có gấp.

Trầm Côn nâng Trầm Niệm Tổ dậy, ôn nhu nói:

- Cứ từ từ nói, quá trình chế tạo đến tột cùng xảy ra vấn đề gì?

- Aizz, cái này cũng trách ta sơ ý...

Trầm Niệm Tổ thống khổ nói:

- Muốn đem Bất Sắc chú tạo thành bách binh chi vương, trình tự trọng yếu nhất, chính là để cho hắn dung hợp các loại binh khí khuôn đúc...Có khuôn đúc, Bất Sắc mới có thể dựa theo khuôn đúc thiên biến vạn hóa, tùy tâm sở dục...

- Muốn hoàn thành quá trình dung hợp này, nhất định phải trải qua ba bước:

- Bước đầu tiên, linh hồn Bất Sắc không thể nào thừa nhận nhiệt độ cực nóng trong lò luyện, cho nên trước tiên ta phải đem linh hồn hắn lấy ra, tạm thời đóng băng bên trong Băng Phách Tuyệt Liên Hoa. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta muốn người đi tìm Băng Phách Tuyệt Liên Hoa.

- Bước thứ hai, sau khi tách rời linh hồn Bất Sắc, ta phải đem thân thể Bất Sắc cùng mấy chục loại khuôn đúc một lần cho vào lò luyện, làm cho tất cả dung nhập thành một thể, đúc thành hình dáng bách binh chi vương.

- Mà bước thứ ba, chính là dùng Huyết Phách Thạch đánh thức linh hồn Bất Sắc, để cho hắn tiến vào thân thể mới của mình...trải qua ba bước này, linh hồn Bất Sắc đã có thể hoàn mỹ khống chế thân thể mới của mình, trở thành mong ước của ta, chế tạo ra bách binh chi vương.

Nghe Trầm Niệm Tổ nói xong, Trầm Côn gật gật đầu.

- Quá trình này rất hợp lí.

- Hợp lí, nó vốn rất hợp lí. Nhưng mấu chốt là ở bước thứ hai này...

Trầm Niệm Tổ chưa xót nói:

- Ở giữa bước thứ hai, ta vốn là đã lấy ra linh hồn Bất Sắc, đem thân thể hần đem nhập lò luyện. Chính là đúng lúc này, ta mới phát hiện, trong thân thể Bất Sắc vẫn còn có một linh hồn...Đúng, là một ngốc trẻ lực bào thần tướng.

- Lão gia tử!

Trầm Côn chấn động.

- Người đem lực bào thần tướng đầu nhập lò luyện sao?

- Đúng vậy, người chưa bao giờ nói cho ta biết, ta nào biết trong thân thể Bất Sắc còn có một cái linh hồn a?

Trầm Niệm Tổ hồi hận không kịp.

- Thẳng đến khi thân thể Bất Sắc cùng các loại khuôn đúc dung hợp, ta mới nhìn thấy, một cái dải lực mạo tử linh hồn ở trong hỏa diễm lò luyện chậm rãi hiện ra, chính là, chính là hết thấy đều chậm...Trầm Côn, thối hỏa trong lò luyện là do Âu Dã Tử tổ sư dùng Thiên Môn thần hỏa tạo nên, ngọn lửa bên trong chẳng những có thể rèn đúc binh khí, càng có thể sát nhân, sát thú, sát thần, sát hồn...Bây giờ, lực bào thần tướng kia, tám phần đã bị dung hóa rồi.

- Người, người làm lực bào thần tướng chết cháy sao?

Trầm Côn chậm rãi há to miệng:

- Lão gia tử, người...người có biết lực bào thần tướng kia là ai không?

Mẹ nó chứ.

Mẹ nó chứ.

Mẹ nó chứ.

Lực bào thần tướng kia chính là, Quan lão gia, Lão gia tử người dám cả gan, đem Quan lão gia ném vào lò luyện đến chết cháy sao?

- Xong rồi, xong rồi, vụ này đại lộ vốn rồi.

Trầm Côn ngồi than thở dưới đất, thì thào tự nói:

- Không có Quan nhị ca, Trương tam gia, Tiểu Mã ca, Hoàng lão gia tử...toàn bộ đều không có rồi.

- Đại ca, người đừng vội.

Trầm Ưng biểu hiện rất tỉnh táo, tuy rằng hần nghe cũng không hiểu Trầm Côn đang nói cái gì, quay đầu lại hỏi:

- Gia gia, cháu thấy lò luyện nổ tung, hơn nữa có mấy chục đạo hào quang phóng lên cao, đây là vì sao vậy?

- Ở vụ nổ lúc trước, là ta đem thân hình Bất Sắc cùng các loại khuôn đúc, cùng cho vào lò luyện...

Trầm Niệm Tổ suy nghĩ một chút, đột nhiên kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ nói, lực bào thần tướng kia cũng không có bị ảnh hưởng trong quá trình luyện đúc, quá trình này vẫn hoàn thành sao?

- Đúng vậy ha ha ha, không sai một tí nào.

Trầm Niệm Tổ cuồng tiếu nói:

- Vụ nổ mạnh cùng hào quang, chính là dấu hiệu chế tạo hoàn thành, hình dáng Bách binh chi vương, khẳng định đã hoàn thành xong.

Lúc này vừa nhìn thấy linh hồn lực bào thần tướng xuất hiện trong lò lửa, Trầm Niệm Tổ liền cho rằng quá trình chế tạo thất bại, vội vàng chạy đến giáo huấn Trầm Côn, cũng không có nghĩ rằng, không có hần chế tạo sư, quá trình này vẫn hoàn thành.

- Hình dáng bách binh chi vương, đã hoàn thành.

- Lũ tiểu tử thối này, chú tạo đã hoàn thành.

Trầm Niệm Tổ hung hăng rống to.

- Mau theo ta quay về lò luyện, ta muốn tự tay hoàn thành quá trình chế tạo, đích thân chế tạo ra một thanh bách binh chi vương.

- Đi cái rắm!

Lục bào thần tướng chết trong lò luyện, điều này làm cho Trầm Côn có điểm khốc lóc om xòm, tru giọng lên nói:

- Vì một cái bách binh chi vương, hủy diệt đi Quan nhị ca, tổn thất a, tổn thất lớn a...Phật tổ ơi, ông trời ơi, Quan nhị ca sống, ta có thể tìm Trương tam gia, tìm được Vân ca, tìm được Tiểu Mã ca, tìm được Hoàng lão gia tử...Ta có thể tập hợp đủ ngũ hổ thần hồn, nắm Vũ Hồn thần cấp đó...Nhưng giờ thì hết rồi, hết thật rồi, ngũ hổ đại tướng chỉ còn trong giấc mộng.

- Đại ca nén bi thương.

Trầm Ưng vẫn nghe mà không hiểu Trầm Côn nói gì, cất lời khuyên giải:

- Mặc kệ như thế nào, vị đại lục mao tử thần tướng đã bị dung hóa, không nên suy nghĩ tiếp, trước hết cứu lấy Bất Sắc, Bất Sắc có thể còn sống là tốt rồi.

- Đúng!

Trầm Côn hung tợn nhảy dựng lên.

- Lão tử đã đã mất lãi, quyết không thể để mất cả vốn nữa, Bất Sắc hiện tại thế nào?

- Linh hồn của hắn còn bảo tồn bên trong Băng Phách Tuyết Liên Hoa, hắn là không có gì đáng ngại.

Trầm Niệm Tổ đã muốn bước nhanh tới lò luyện, hét lớn:

- Mau theo ta đi, chỉ cần linh hồn Bất Sắc về vị trí cũ, bách binh chi vương coi như đã hoàn thành!

Ba người vội vàng vọt tới Thối Hỏa Đường.

Trải qua trận nổ lớn vừa rồi, kiến trúc ở dưới Thối Hỏa Đường đã sụp xuống, chung quanh rỉ nước. Nhưng mà Trầm Côn đã có bốn sự chống lại áp lực dưới nước, hắn dùng linh phù tách dòng nước, mang theo Trầm gia tổ tiên tiến vào.

Lúc này ở Thối Hỏa Đường, phía trên trần ngập nước, phía dưới ánh lửa hừng hực, ở nơi này thủy hỏa xen lẫn với nhau, vách tường Thối Hỏa Đường tan vỡ, biến thành những khối vỡ lớn, trôi lơ lửng ở giữa thiêu hồng thiết thủy, sau đó bị nước thép nung chảy...

Chế tạo đều như vậy, vậy linh hồn lục bào thần tướng, ngay cả chút gì cũng không còn sao chứ?

Một mặt mở đường, Trầm Côn khó tránh trong lòng đau xót.

Thật vất vả mới có được một cái Vũ Hồn danh chấn lịch sử, có thể bây giờ không còn gì, cháy sạch ngay cả chút gì cũng không còn lại...

- Lỗ vốn, thật lỗ vốn.

Trầm Côn lắc đầu liên tục.

- Đại ca, cẩn thận.

Trầm Ưng đột nhiên kinh hãi hét lên, đem Trầm Côn đang ai oán giật mình tỉnh lại.

- Làm sao thế này?

- Người xem nước này!

Chỉ vào phía trước lò lửa, ánh mắt dài nhỏ của Trầm Ưng toát ra sự kinh hãi.

Nguyên lai gần trung tâm Thối Hỏa Đường, hẳn là bị tạc vỡ lò luyện, uy thế nước lửa liền chia ra nhỏ yếu. Đợi lò luyện hiện ra trước mắt, toàn bộ trong vòng hai mươi bước không gian, một chút nước lửa đều không có, tựa như ở chỗ này có người tạo ra một cái lồng không khí chống đỡ, ngăn cản nước lửa một chút cũng không vào được.

Không khí tại giữa cái lồng, lò luyện đã muốn dập nát...

Nhưng là.

Một pho tượng phật ánh vàng rực rỡ ngồi xếp bằng trên mảnh nhỏ lò luyện, lông màu vàng, thân hình lùn mập, bụng phệ, giống như Tiểu Di Lạc chính là Bất Sát hòa thượng.

Mà ngay tại sau lưng Bất Sát, một thực chất linh hồn bình tĩnh, thân cao chín thước, khăn trùm đầu màu xanh biếc, chiến bào lục sắc, đầu dài chấm ngực, cầm trong tay một thanh Thanh Long trường đao...danh chấn thiên hạ, hẳn chậm rãi mở mắt, lãnh ngạo đánh giá Trầm Côn.

Uy?

Bần tăng còn chưa có tiến vào thế giới linh hồn, làm sao có thể thấy được linh hồn lục bào thần tướng?

Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi thấy lục bào thần tướng, Trầm Côn liền lập tức cho mình một đáp án: Trầm Niệm Tổ vừa nói qua, ngọn lửa trong lò luyện là Âm Dương Tử từ thiên môn lấy được, là hỏa hồn, có hỏa hồn làm nổi bật, phạm nhân là có thể nhìn thấy linh hồn.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến ý tưởng thứ hai: “Ha ha, Quan nhị gia quả nhiên mạnh, hỏa hồn mãnh liệt như vậy, mà vẫn không đốt cháy hắn được.”

Không lỗ, không lỗ, bần tăng một chút cũng không lỗ.

Cười to một hồi, Trầm Côn toát ra suy nghĩ thứ ba: “Ách, tựa hồ, hình như, hình như...có chút không đúng chứ?”

Nam nhân kỳ hồng mã kia đã nói qua, muốn đánh bại hắn, trước hết để Quan mỗ giác tỉnh...Ngược lại mà nói, chính là Quan mỗ người còn chưa giác tỉnh chứ.

Hơn nữa đích thân Trầm Côn đã kiểm tra, áo lục bào thần tướng này mặc dù là Vũ Hồn của Bất Sát, nhưng hai mắt vô thần, động tác ngưng kết, căn bản chính là một linh hồn đang ngủ say.

- Nếu vậy...

- Hắn, mắt hắn làm sao có thể mở ra?

- Chẳng lẽ nói Trầm Niệm Tổ một phen hồn hỏa, thế nhưng làm cho lục bào thần tướng...thức tỉnh rồi?

...

Đôi mắt khe lưu chuyển, Thanh Long Yển Nguyệt chấn động cửu châu, lục bào thần tướng này chẳng những mở mắt, hơn nữa nhãn cầu trong mắt phượng thần quang lưu hải (màu), uy phong凛冽, rõ ràng dũng mãnh phi thường hơn người, ý chí trăm vạn binh hùng hổ tướng, làm sao có bộ dáng ngu dại như ngày xưa.

Sau khi giác tỉnh, trường đao lục bào thần tướng chỉ phía xa, ai cũng không thấy rõ ràng hắn di động như thế nào, chỉ cảm thấy hoa mắt. Lúc lục bào thần tướng liền xuất hiện trước mặt Trầm Côn, đao phong (lưỡi đao) lãnh diễm đã đặt trên cổ Trầm Côn.

- Quan mỗ đã ngủ say ngàn năm, ai đưa ta tới Thiên Môn thần hỏa, làm cho Quan mỗ tỉnh lại?

Áo lục bào thần tướng lạnh lùng chất vấn.

- Đây...đây...

Liếc thấy lục bào thần tướng thanh tĩnh, Trầm Côn giống như thấy tam gia mặt đen, Vân ca bạch bào trắng, thiết kỵ tung hoành Tiểu Mã ca, còn có Hoàng lão gia tử thiện xạ, sớm kinh hỉ nhiệt huyết sôi trào, miệng cũng không biết nói cái gì...Trong mồm đầy nước miếng, ngơ ngẩn ngẩn, ai nha, bần tăng không có dư thừa hồn xác, nếu nhị gia đem bốn chiến hữu hắn gọi tới, vậy bần tăng để vào đâu...Ai da, nếu nhị gia tâm

tình tốt, đem quân địch trận doanh trung Hoảng ca thu lấy, chẳng hạn cũng gọi Liêu gia, bản tăng không muốn xây dựng thêm U Minh Hồn Phủ cũng không được rồi...

- Tí tách!

Nước miếng Trầm Côn thật sự chảy ra, rơi trên mặt đất.

Aizz, lòng tham của hòa thượng này đã phát tác, thì không thêm để ý gì đến thể diện...

- Ta đang hỏi ngươi, vì sao không đáp!

Trầm Côn đang mơ giấc mơ đẹp, điều này làm cho cặp mắt Lục bào thần tướng trợn ngược lên, lưỡi dao đẩy mạnh.

- Ngươi định làm gì vậy, định đả thương đại ca của ta?

Trầm Ứng cười lạnh một tiếng, giơ hai tay lên bắt đại đao của lục bào thần tướng. Nhưng mà lục bào thần tướng dù sao cũng chỉ là linh hồn không phải thực thể, bàn tay cùng lưỡi dao xuyên qua mà tới, ai cũng không thể chạm vào được.

Chỉ thấy sau đó xuyên qua cánh tay Trầm Ứng, lưỡi dao theo cổ Trầm Côn vạch tới.

Tuy rằng lần này đồng dạng không có thương hại đến Trầm Côn, nhưng cũng làm cho hấn giật mình, mạnh mẽ tỉnh táo lại.

Mẹ nó chứ!

Không nghĩ tới lục bào thần tướng này lại phi thường dũng mãnh, bản tăng thiếu chút nữa quên, người này tính tình cũng rất thối a!

- Ai da, lão huynh ngươi vừa rồi hỏi cái gì, hắc hắc hắc, tiểu đệ nhất thời không để ý, không nghe ra cái gì!

Trầm Côn ngượng ngùng cười.

- Trầm lão gia tử, người có nghe rõ không?

- Ngươi, ngươi là...

Vừa rồi chỉ thoáng nhìn, Trầm Niệm Tổ còn không nhận ra thân phận lục bào thần tướng, lúc này nhìn kỹ một hồi, hấn giật mình ý thức được, xem cách ăn mặc của lục bào thần tướng này, dung mạo, khí khái, không phải là vị trong truyền thuyết kia sao...

- Rầm!

Trầm Niệm Tổ quỳ xuống, bởi vì giống như Trầm Côn, Quan mỗ người của ngàn năm, không phải thần thì là đế, không đế thì là thần, đã phục vụ trải qua mấy đời đế vương thịnh trị, trong lòng dân chúng Cửu Châu hấn đã là tồn tại giống như thần minh rồi. Trầm Niệm Tổ không thể không lấy sự tôn sùng nhất để tham kiến người này.

- Mau mau đứng lên!

Hoàn toàn bất đồng với vẻ lãnh ngạo khi đối mặt cùng Trầm Côn, lục bào thần tướng này vội vàng nâng lão nhân, tuy rằng hấn là linh hồn không có khả năng nâng người sống lên được, nhưng chỉ một động tác này, cũng đã làm cho Trầm Niệm Tổ thụ sủng nhược kinh, hốt hoảng đứng lên.

- Quan lão gia, Trầm Niệm Tổ ta không dám đương nổi ngài nâng mà, mời ngài ngồi, mời ngài ngồi!

Trầm Niệm Tổ cung kính mời Lục bào thần tướng ngồi xuống, thành kính hỏi han:

- Ngài mới vừa nói, là Thiên Môn thần hỏa làm cho ngài tỉnh lại...

- Đúng vậy!

Lục bào thần tướng trầm giọng nói:

- Ngày xưa mỗi gia thi phân lương địa, hồn ly thể, vốn là đi Đông Ngô lấy tánh mạng cừu nhân kia, lại phi thăng Thiên Môn, nhưng trên đường phi thăng Thiên Môn, thần hồn mỗi gia mê loạn, chẳng biết làm sao lại chui tọt vào thanh long đao kia, đến nay đã ngủ say ngàn năm...

Giữa lúc đó thần sắc hắn có chút nghi hoặc:

- Mỗi gia tự nghĩ, mỗi gia gặp chuyện thế này cùng Thiên Môn nhất định có quan hệ, mỗi gia tỉnh lại, quả nhiên nhất định phải cần vật Thiên Môn kia, mới vừa rồi Mỗi gia bị Thiên Môn thần hỏa luyện, lại tỉnh lại sau ngàn năm ngủ say rồi...

- Thì ra là thế, thì ra là thế, chính là do Thiên môn chi hỏa do ta luyện!

Lo lắng trong lòng Trần Niệm Tổ được giải trừ.

- Ta sống trên đời, có khả năng làm lão gia giác tỉnh, không - phụ a!

- Ách, Quan lão huynh...

Hai người đang nói náo nhiệt, Trần Côn mặt dày bu lại.

- Người đừng để ý nhiều đến Trần lão gia tử nha, nhìn ta. Hắc hắc hắc, ta là sư phụ Bất Sắc, tất cả mọi người là người một nhà...

Tiếp tục thử dò xét nói:

- Còn những người khác giờ ở đâu? Tam gia, vân ca, Tiểu Mã ca, Hoàng lão gia tử...

- Hừ!

Nặng nề hừ một tiếng, lục bào thần tướng hơi nhắm mắt phượng lại. Hắn quả nhiên giống hệt trong truyền thuyết, nhìn ai không thuận mắt, một từ cũng không nói.

- Quan lão huynh...

Trần Côn còn muốn tiếp tục ba hoa giao lưu tình cảm, lấy thông tin mấy linh hồn khác, ví dụ như tính tình khá hơn một chút Vân ca, bất quá lúc này lục bào thần tướng đã hướng về phía Trần Niệm tổ chấp tay, trầm giọng nói:

- Trần tiên sinh, luyện hỏa của người có thể giúp mỗi gia giác tỉnh, vậy cũng có thể giúp người khác giác tỉnh.

- Cái này...lẽ ra đúng nên như vậy.

Trần Niệm Tổ kinh ngạc nói:

- Lão gia ngài muốn...

- Mỗi gia tự nghĩ, mỗi gia sau khi chết hóa vào thành Thanh Long đao, đại ca, tam đệ Mỗi gia, dự đoán là trong Song Cổ Kiếm và Bát Xà Mâu.

Lục bào thần tướng vội vàng nói:

- Mỗi gia xin tiên sinh tìm hộ hai kiện binh khí này, giúp hai vị huynh đệ mỗi gia giác tỉnh, để cho ba huynh đệ Mỗi gia sum họp.

- Chuyện đơn giản, chuyện này đơn giản.

Trần Côn lại tiến đến bên cạnh hai người.

- Nhưng mà tìm được người phải có manh mối chứ. Lão huynh, người biết hai kiện binh khí ở chỗ nào sao?

- Hừ!

Lục bào thần tướng vẫn hừ lạnh một tiếng, coi như không nhìn thấy Trần Côn trong mắt.

Chờ Trần Niệm Tổ hỏi vấn đề giống y như trước, hắn mới thở dài nói:

- Mỗi gia ngủ say đã ngàn năm, làm sao biết hai kiện binh khí ở chỗ nào, xin tiên sinh dụng tâm tìm kiếm.

- Người không biết hai cái kia ở đâu không sao cả, chẳng phải có Vân ca ở đây sao?

Trầm Côn lại bu lại, cái mặt dày cười hắc hắc. Lần này Trầm Ưng cảm thấy hắc quá mặt mặt, đem hắc kéo lại phía sau.

- Lão gia phân phó, ta không nên cự tuyệt, nhưng mà...

Trầm Niệm Tổ lắc lắc đầu.

- Lão gia có điều không biết, tuổi thọ của ta sắp mãn, không còn sống được bao lâu!

- Không sao!

Trầm Côn giãy dụa nhảy ra.

- Lão huynh, ta còn trẻ, ta sẽ tìm giúp người.

Lần này, rốt cuộc con mắt Lục bào thần tướng cũng nhìn thoáng qua Trầm Côn, sau đó liền nhắm hai mắt lại...

Thế này xem như là ngầm đồng ý để bản tăng đi tìm sao?

Trầm Côn cười hắc hắc.

Lúc này, Thối Hỏa Đường không ngừng mở rộng, nước tràn vào, mắt thấy ngọn lửa trong nội đường sắp bị dập tắt.

Hồn hỏa yếu dần, linh hồn lục bào thần tướng cũng mờ đi vài phần.

- Trầm Côn, lúc này không phải lúc nói chuyện, người mau tránh ra.

Trầm Niệm Tổ vội vàng chấp tay, đối với lục bào thần tướng nói:

- Lão gia, hồn hỏa cũng sắp hết, ta phải nhanh giúp Bất Sắc nhập vào cơ thể, vậy ngài...

Lục bào thần tướng hơi gật đầu, ngạo nghễ đứng ở phía sau Bất Sắc.

Mà Trầm Niệm Tổ ở trong đồng hoang tàn tìm được Băng Phách Tuyết Liên bào tồn linh hồn Bất Sắc, lại tìm được Huyết Phách Thạch, hai loại chế tạo bảo vật dung hợp cùng một chỗ, đặt ở trên đỉnh đầu Bất Sắc.

- Hồn đầu mau trở về.

Trầm niệm Tổ hét lớn một tiếng, chỉ thấy hỏa hồn đang mở nháy liền nổi bật, một con hầu tử màu vàng từ trong Băng Phách Tuyết Liên phóng ra, chui vào bên trong thân hình sáng chói.

- A di đà phật!

Một tiếng phật hiệu dễ chịu, hai chân mập ngắn của Bất Sắc đạp một cái, nhảy lên, tạo thành chữ thập nói:

- Thiện tai, thiện tai, phật dạy rằng, có con khỉ như thần côn biến thành người, bất khả bất sắc.

Quả nhiên là Hầu Tử mập mạp một chút màu cũng không có.

- Sư phụ!

Bất Sắc đắc ý rung đùi đến bên chân Trầm Côn, xoa xoa đỉnh đầu cao đến đầu gối Trầm Côn, cúi đầu nói:

- Đa tạ sư phụ ngàn dặm bồn ba, cứu sống Bất Sắc.

- Trước tiên đừng nói cái này!

Trầm Côn lo lắng nhìn lục bào thần tướng sắp biến mất.

- Vũ hồn của người đã tỉnh rồi, người có thể khống chế hắc chứ?

Bất Sắc quay đầu mắt nhìn thấy Vũ Hồn của mình, lông mày sụp xuống.

- Thí chủ, ân sư bần tăng hỏi người đây, người đã tỉnh rồi, sau này có còn cam tâm làm Vũ Hồn của bần tăng không?

Đây là một vấn đề nghiêm trọng, lực bào thần tướng này khi còn sống danh chấn Cửu Châu, sau khi chết đi cũng không có thay đổi tính tình ngạo cốt, hấn có thể cam tâm làm Vũ Hồn của hầu tử sao?

Hơn nữa lấy hồn lực đủ để dung chuyển U Minh Hồn Phủ, bỏ rơi Bất Sắc mà đi, quả thật là quá dễ dàng.

Lực bào thần tướng từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nhìn thoáng qua Bất Sắc rồi hơi hơi gật đầu.

- Trời sinh thần vật. Mỗ gia liền tạm ở trong cơ thể người!

Nói xong, hấn mang trường đao, lực bào chấm đất đi đến sau lưng Bất Sắc. Đông, một tay đem trường đao động trên mặt đất, một tay khê vuốt bộ râu đẹp, như thần giữ nhà đứng sau lưng Bất Sắc.

- Kể từ hôm nay, Mỗ gia là Vũ Hồn của người, Trung Nghĩa Thiên Thu. (Biên: Trung thành ngàn năm. Còn sau ngàn năm thì ta không biết)

...

Vũ Hồn: Trung Nghĩa Thiên Thu!

Thuộc về: Cấp Vũ Thần.

Năng lực thứ nhất: Đao trung chi hoàng, võ giả tiên thiên 'Xuân Thu Đao Ý', danh đao thiên hạ hiếm có.

Năng lực thứ hai:

Năng lực 3:

Năng lực 4:

Biến hóa thứ nhất: Thuộc tính ẩn tàng 'Khuyh thể nhất đao'.

Biến hóa thứ hai: Trung nghĩa thiên thu, võ giả cần phải lưu ý một chút, ngàn vạn lần không được làm chuyện khuất tất sau lưng, phản nghịch, mưu phản, bằng không nhất định nhắm trúng phần nộ Vũ Hồn, phản phệ chủ nhân.

Biến hóa thứ ba: Có thể tiến hóa.

...

Hồn hỏa rất cực tốt, thân ảnh lực bào thần tướng cũng biến mất sau lưng Bất Sắc, cơ hồ là cùng một thời gian, Cổ Nguyệt Hà ở mặt sau bài đấu địa chủ viết thuộc tính của Vũ Hồn Trung Nghĩa Thiên Thu, tiếp đón Trầm Côn trong thế giới linh hồn.

- Lão huynh, người không thành thật a.

Con mắt Trầm Côn tròn tròn trắng dã nói:

- Nhìn thuộc tính mà xem, thể nào lại khuyết nhiều thế?

- Cao nhân đều có chỗ bất đắc dĩ...

- Mau nói hết cho ta nghe.

- Được, được.

Cổ Nguyệt Hà cúi đầu khom lưng,

- Trầm lão đại, người hấn là minh bạch, Trung Nghĩa Thiên Thu là Vũ Hồn thần cấp, ta trước kia cũng không dám đối nghịch với tồn tại này. Làm sao ta có thể biết hết thuộc tính của hấn, vẫn chỉ là từ sách cổ suy đoán ra thôi.

- Coi như người không thể nói ra toàn bộ, cái gì người biết, phải nói ra rõ ràng.

Trầm Côn chỉ vào một dòng trên giấy.

- Người xem xem, khuyñh thể nhất đao...thể nào gọi là khuyñh thể nhất đao?
- Hắc hắc, khuyñh thể nhất đao ý tứ là, so với Trung Nghĩa Thiên Thu, đối với võ giả có giá trị nhỏ nhất, nhỏ nhất...

Cổ Nguyệt Hà khoa chân múa tay trong một khoảng cách nhỏ.

- Còn nữa, nó có xác suất rất nhỏ phát động ra khuyñh thể nhất đao.

Nói như thế khác gì không, Trầm Côn trợn trừng mắt.

- Ta đang hỏi người, khuyñh thể nhất đao đến tột cùng có uy lực như thế nào?
- Uy lực à...

Cổ Nguyệt Hà cười hắc hắc.

- Cũng không tính là quá mạnh mẽ, chính là Bất Sắc một khi gặp vận khí tốt, sử xuất ra khuyñh thể nhất đao với xác suất nhỏ nhất, như vậy hẳn có thể...một đao này, chém chết hết thủy đối thủ trên nhân gian, vô luận đối thủ có cấp bậc gì, vô luận đối thủ nhiều ít bao nhiêu!

“...”

Trầm Côn nhìn chăm chăm vào Cổ Nguyệt Hà thời gian rất lâu.

- Lão đại ta biểu đạt không rõ ràng lắm sao? Đừng đánh ta, đừng đánh ta!

Cổ Nguyệt Hà chặn lại nói:

- Ý của ta là, khuyñh thể nhất đao, chính là chỉ một đao, chỉ cần Bất Sắc có thể gặp phải xác suất vận khí tốt, mặc kệ đối thủ là một tên khất khải, hay là Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, hoặc là Hoàng Kim thánh nhân, chỉ cần đối thủ là một phàm nhân, Bất Sắc có thể một đao đem hẳn xử lý...
- Không cần giải thích nữa, ta hiểu rồi!

Trầm Côn vô lực thở dài, con mụ nội nó, cuối cùng cũng biết uy lực cường đại của Vũ Thần cấp...

Bỗng nhiên trong lòng chợt động, Vũ Hồn Bất Sắc đã khủng bố như thế, vậy Vũ Hồn Yên Nan Quy thì sao đây?

Cái nam nhân cười liệt mã hồng sắc kia, tuyệt đối so với Vũ Hồn Bất Sắc càng mạnh a!

- Lão đại, người có phải hay không hâm mộ Bất Sắc?

Cổ Nguyệt Hà cười hì hì nhỏ giọng nói:

- Ngài làm sư phụ chỉ mấy cái Vũ Hồn cấp Võ Tôn, thế mà đồ đệ có Vũ Hồn thần cấp...

Trầm Côn nhếch mép cười.

Nói thực ra, hẳn đồ kỵ với Bất Sắc sắp nổi điên đến nơi rồi!

- Đừng hâm mộ quá.

Cổ Nguyệt Hà cười xấu xa nói:

- Vũ Hồn Bất Sắc cường thịnh trở lại, hẳn cũng không phải đồ đệ cùng binh khí của người sao? Tay cầm Bất Sắc, cũng chẳng khác nào người cầm Trung Nghĩa Thiên Thu?
- Là của người, Vũ Hồn chung quy sẽ là của người, chẳng qua chỉ thay đổi hình thức mà thôi...
- Mẹ nó chứ!

Cổ Nguyệt Hà nói hai - ba câu, nhất thời làm Trầm Côn hoa mắt chóng mặt, làm cho lòng đồ kỵ nổi lên, suýt nữa quên, Bất Sắc đã thành bách binh chi vương, là bách binh chi vương, đến tột cùng là cái dạng gì đây?

207. Chương 205: Bảy Mười Hai Biến Hóa

Trong núi đã đào một huyết động thật tốt, A la liền trốn ở bên trong chữa thương, nhưng mà nàng vẫn chưa tỉnh lại...

- Mau, mau thử một lần binh khí mới của người.

Sau khi dàn xếp ổn thỏa, Trần Niệm Tổ khẩn trương giục Trần Côn đi thử nghiệm binh khí mới.

- Lão gia tử người đừng vội mà!

Trần Côn chỉ vào huyết động A La đang chữa thương nói:

- Ta trước tiên phải kiểm tra một chút thương thế của nàng.

- Không phải là Cơ Quan Xà sao? Thứ này tuy rằng phiền toái, nhưng không chết được, đi nhanh, đi nhanh nào.

Vừa nhắc tới binh khí, đôi mắt Trần Niệm Tổ tuyệt đối tràn ngập háo hức, nắm lấy Bất Sắc, vừa quát mắng vừa đẩy Trần Côn ra khỏi huyết động.

Đặt Bất Sắc vào trong tay Trần Côn, Trần Niệm Tổ hét lớn:

- Đến đây đi, để cho ta xem Bách Binh Chi Vương chân chính!

- Ách...

Trần Côn nhìn Bất Sắc, Bất Sắc cũng ngược mắt đến nhìn Trần Côn, bốn con mắt mê mang nhìn nhau.

Tuy nói Trần Niệm Tổ hình dung Bách Binh Chi Vương vô cùng mạnh mẽ, cái gì tùy tâm sở dục, thiên biến vạn hóa, chính đến thời gian thực tế thật sự sử dụng, cả hai thầy trò đều từng chút một đoán mò.

- Đây...làm thế nào sử dụng?

- Là cầm lấy chuôi Bất Sắc, đập bừa một cái rồi múa giống Lưu Tinh Chùy đó.

- Uhm, Bất Sắc cao ít nhất một thước, vóc dáng một thước hai bề ngang nhưng thật ra lại giống với Lưu Tinh Chùy.

- Có thể đem Bất Sắc làm ám khí đánh vào đầu địch nhân?

- Điều này cũng không phải là không được...Nhưng mà, Bất Sắc trong quá trình phi hành đã đánh mất tiểu hồng khổ (Cái quần của nó đấy) làm sao bây giờ?

- Trần lão gia tử.

Trần Côn quơ quơ Bất Sắc trong tay cười mỉa nói:

- Ta là nên đem hắt ném ra. Hắc hắc, lão có thể chỉ cho ta một mục tiêu nào đó được không?

- Ngu xuẩn, đần độn. Cái gì gọi là tùy tâm sở dục, chính là người không cần lo lắng dùng như thế nào, Bách Binh Chi Vương sẽ tự động phối hợp với chiêu thức của người.

Trần Niệm Tổ chỉ vào một cây đại thụ phía trước.

- Hướng về phía cây này, dùng một chiêu thuần thực nhất của người.

- Chiêu thức thuần thực nhất?

Thì chính là Liên Tỏa Bạo Viêm phù rồi...

Vừa nghĩ tới linh phù, Trần Côn hoàn toàn xuất phát từ bản năng giơ hai tay lên, hắn đã đem thủ pháp vẽ bùa tu luyện thành thực nhất, chỉ cần hai tay vung lên đã phân ra vị trí giấy bút, trong tay áo giấy bút liền tự nhiên như vậy mà trôi ra...Nhưng mà không đợi hắn cầm được giấy bút, đã chợt nghe thấy Bất Sắc “Chi” một tiếng.

Một đạo kim quang hiện lên, Bất Sắc đã hóa thành chiếc bút lông ánh vàng rực rỡ, nằm chắc chắn trong tay Trầm Côn.

- Đây là...

Trầm Côn chưa kịp kinh ngạc, cũng cảm giác bút lông trên tay ở trong không khí viết ra động tác cực kỳ nhanh - mỗi lần nó vung lên là một bút, trong không khí liền có một đạo quang mang ánh vàng rực rỡ, trong phút chốc đã xong mấy chục bút, một đạo hoàn chỉnh phù văn Liên Tỏa Bạo Viêm Phù liền xuất hiện trong không khí ngay trước mắt Trầm Côn.

Oanh, một âm thanh trầm muộn, Liên Tỏa Bạo Viêm Phù bạo tạc, mấy chục gốc đại thụ phía trước đều tràn ngập trong ánh lửa tứ phân ngũ liệt.

- Bút tốt!

Vương Kiêu trong thân thể lớn tiếng tán thưởng.

- Bút tùy tâm động, tâm tùy bút tẩu, ngòi bút vàng này đã cùng linh phù sư không phân biệt với nhau, khoảnh này, chẳng những giảm đi cho người phân giấy cùng mài mực, còn có thể đề cao tốc độ chế linh phù của người, ít nhất đề thăng gấp bốn lần...Ha ha, coi như ở thời của ta, cũng chưa thấy qua thần bút thông linh như thế này.

- Hắc hắc...

Trầm Côn cũng cảm giác được uy lực của kim bút, bất quá hấn càng vui vẻ hơn chính là...cầm bút này là không cần đến mực nước cùng giấy, trực tiếp viết ở trong không khí, có thể tiết kiệm cho hấn không ít tiền giấy mực đây.

Cảm nhận được chỗ tốt của kim bút, trong lòng Trầm Côn vừa động...nếu như mình sử dụng đệ nhị Vũ Hồn, Bất Sắc sẽ biến thành bộ dạng gì đây?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Trầm Côn đã cảm thấy trong tay trầm xuống, chỉ thấy Bất Sắc đột nhiên kéo dài ra, to ra, biến thành một quyền trượng kim sắc, đỉnh có một đầu tượng lớn kim sắc.

- Kim Cương quyền trượng?

Lý Mục trong thân thể nhân tình sáng lên.

- Trầm Niệm Tổ lại có thể tạo ra Kim Cương Quyền Trượng, có quyền trượng này, Trầm Côn, bốn sự người triệu hoán yêu thú tăng lên gấp đôi. Rất nhiều Hồng Hoang dị thú từ thời xa xưa, cũng không thoát khỏi khống chế của người.

- Ai u, lão huynh nói xem...Nếu như ta biến thành Lang Nhân thì sao?

Trầm Côn nói xong liền biến thành Lang Nhân, cơ hồ như cùng một thời gian, thân thể Bất Sắc đè ép, khuếch trương, thành một bộ khải giáp ánh vàng rực rỡ, chặt chẽ áp vào trên người Trầm Côn.

Hướng về phía mặt nước vừa nhìn, bộ khải giáp này như một hài cốt Phách Long Vương kim sắc, đầu long khảm ở trên đầu Lang, long cốt dán chặt lấy mỗi chỗ thân thể yếu hại, mà ngay tại điểm có tính công kích mạnh nhất - lang trảo, cũng bám vào làm cho lang trảo dài thêm.

- Thứ tốt, quả nhiên là thứ tốt...Lý Mục lão huynh, khải giáp này lai lịch thế nào?

Trầm Côn cười híp mắt, hỏi một câu, nhưng Lý Mục một lúc lâu cũng chưa trả lời, rồi sau đó chợt nghe thấy trong cơ thể truyền đến một tiếng hắc hắc cười ngay ngớ:

- Ca ca, bú sữa mẹ...

Oh, Lý Mục bệnh cũ tái phát, biến thành tiểu hài tử ngốc...

Thế đó, Vũ Hồn của bản tăng biến thành gào khóc đòi ăn...

Đang trong lúc nghĩ ngợi, phốc một tiếng, Bất Sắc biến thành một núm vú cao su khổng lồ ánh vàng.

“...”

Trầm Côn cầm lấy nùm vú cao su xem xét một hồi, chậm rãi quay đầu lại.

- Trầm lão gia tử, cái này cũng được?

- Ha ha, Trầm Niệm Tổ ta tạo ra binh khí, sát nhập vào bảy mươi hai phép biến hóa, ẩn tàng ba trăm sáu mươi lăm loại vũ khí công cụ. Có những dụng cụ trong thiên hạ, chỉ có người không nghĩ ra, nhưng mà nó thì không như thế.

- Nùm vú cao su thì có tác dụng gì?

Trầm Niệm Tổ ngạo nghễ cười:

- Người thích đi thanh lâu kỹ viện, kêu một hai cô nương đứng đầu, nó còn có thể biến thành hợp hoan xa đấy. (Chắc là cái xe dùng để).

- Hợp hoan...

Trầm Côn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt như gặp được bạn tri âm.

- Lão gia tử, người đầu khuôn đúc tạo ra hợp hoan xa vào Bất Sắc chẳng lẽ...cũng là người đồng đạo?

- Hừ, lão đầu tử ta khi còn trẻ đã trải qua. Nhưng mà nói đi nói lại, tiểu tử ngươi như thế nào hiểu được ý tứ hợp hoan xa chứ, rất không đơn giản đâu.

- Hắc hắc, bình thường thôi, năm đó ở Thiếu Lâm Tự đã từng đầu cơ trục lợi qua thứ này...

- Vậy ngươi còn đầu cơ trục lợi cái gì nữa?

- Cũng không có nhiều lắm, ví như Thiên Ngoại Phi Tiên, Quân Âm Liên Thai...

Trầm Côn hi hi ha ha cười, chính là vừa nói xong, bỗng nhiên tiếng cười có phần không ổn của Trầm Niệm Tổ...

Quay đầu lại nhìn, Trầm Niệm Tổ kiêu ngạo mà nhìn Bất Sắc, giống như là yêu thương chịu mến nhìn con đũa của mình, hắc hắc duy trì tư thế hai tay chống nạnh cười to, nhưng mà lồng ngực của hắn...đã không còn phập phồng.

Trước khi chết có thể đích thân hoàn thành một Bách Binh Chi Vương, Trầm Niệm Tổ mặc dù chết, nhưng không có uổng.

Huyền Si thanh âm theo thân thể truyền ra, niệm lên kinh phật siêu độ “Vãng Sinh Chú”,

- A di đà phật, một đời chế tạo đại sư, chung quy cực lạc...

Trầm Côn trầm mặc một lát, bỗng nhiên lắc đầu cười.

Mặc dù bị lão gia tử này mắng qua, dẫn dắt qua, mặc dù cùng vị lão gia tử này gặp gỡ không nhiều lắm, nhưng vẫn để lại trong lòng hắn nhiều ít chua xót tư vị, nhẹ giọng hô:

- Ứng đệ, ra đi, gia gia của ngươi đã...

Trầm Ứng gian nan từ trong một huyết động đi ra, Trầm Niệm Tổ chỉ còn thọ mệnh ba mươi ngày, chế tạo Bất Sắc sao đó hưởng thọ tại nhà, đây là sự thật mà ai cũng không thay đổi được, Trầm Ứng ngửa đầu, tận lực kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, hắn quỳ gối dưới chân Trầm Niệm Tổ.

- Gia gia, ra đi an bình tái sinh hỷ lạc, Trầm gia có ta cùng đại ca, nhất định không để gia gia thất vọng...

- Nén bi thương.

Vỗ vỗ bả vai Trầm Ứng, Trầm Côn ảm đạm nói:

- Huynh đệ không nên đau buồn, ta cũng không có đối gạt người, ta tại Địa Phủ còn có chút quen biết...Haiz, ta đi thể giới linh hồn, nói với quỷ soa sai một tiếng.

- Đa tạ đại ca.

Trầm Ứng có nén bi thương nói tiếp;

- Bất quá gia gia đã bố trí tốt hậu sự cho mình. Áo liệm, quan tài, huyết, cũng đã chính mình chọn xong, đồ tế khi hạ huyết cũng do gia gia tự chọn...

- Chọn xong hết rồi sao?

Trầm Côn sững sốt.

- Vậy hãy mau hạ huyết đi, chúng ta đang bị Hoàng Kim Huyết Tộc theo dõi, không thể trì hoãn lại lâu.

- Uhm!

Trầm Ưng rót cuộc khóc lên.

- Gia gia khi còn sống đã từng nói qua, sau khi chết, nhất định ngày đầu tháng chín mới được mai tang, chính là ngày mai!

- Ngày đầu tháng chín?

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên ở trong thân thể kêu lên một tiếng.

- Cổ lão huynh, ngày hôm đó có vấn đề gì sao?

Trầm Côn kinh ngạc hỏi.

- Thật ra cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là ngày...đầu tháng chín này, chính là Thiên Can Thập Lục, Địa Chi Lục, kiêng kỵ hạ huyết, kỵ đi xa...

Ở trong lòng tính toán một chút ngày tốt, lắc đầu nói:

- Trầm lão đại, người nếu tin tưởng phong thủy, liền khuyên Trầm Ưng một chút, đừng mai tang vào đầu tháng chín, ngày hôm đó đối với Trầm Niệm Tổ không tốt.

Cổ Nguyệt Hà là thầy phong thủy tốt nhất ngàn năm qua, hẳn nói đầu tháng chín không thích hợp hạ huyết, vậy nhất định sẽ không sai!

Trầm Côn gật đầu.

- Ưng đệ, người đã tìm thầy phong thủy coi sao? Ngày đầu tháng chín...

- Ta đã coi qua, ngày đầu tháng chín, kỵ nhất hạ huyết.

Trầm Ưng cười khổ nói:

- Gia gia cũng biết ngày đó chôn cất không tốt, nhưng gia gia nói, ta không ở đây một ngày đến sáng sớm mới đào tang gia gia, thì phụ công ơn gia gia nuôi dưỡng mười mấy năm.

- Đào táng?

Trầm Côn lặng đi một chút.

Hắn vừa định lên tiếng hỏi ý tứ của đào táng, Trầm Ưng đã đứng dậy muốn đi vào huyết động, chỉ chốc lát sau, hắn lấy ra một cái túi lớn, đều là đồ đạc gì đó cứu ra từ trong Thối Hỏa Trì khi sụp đổ.

Cung kính hướng về phía thi thể gia gia dập đầu ba lạy, Trầm Ưng khiêng thi thể đi tới bờ sông, sửa sang lại quần áo Trầm Niệm Tổ, đồng thời nhờ vả:

- Đại ca, làm phiền huynh...gia gia chuẩn bị quan tài cho mình cách đây mười hai dặm, tại Thúy Hợp Sơn, bản đồ ngay trong cái bọc, phiền huynh giúp ta đi lấy.

- Được!

- Việc này...Trầm lão đại!

Trầm Côn vừa nhắc bước muốn đi, Cổ Nguyệt Hà cười hì hì nói với một tiếng.

- Người đi lấy đồ, ta có thể lưu lại hay không? Hắc hắc, ta cam đoan không sử dụng Phong Thủy năng lực, không để cho ngài bị Thiên Khiển!

- Như thế nào, người muốn thông khí?

Trầm Côn trợn tròn mắt.

- Cái này không thể được, ngày hôm qua người chơi mặt chược gạt hai mươi bảy lần, không có tư cách thông khí!

- Lão đại, ta thật sự có chuyện mà!

Cổ Nguyệt Hà nhìn sâu một cái tới áo liệm của Trầm Niệm Tổ.

- Trầm Niệm Tổ mai tang vào ngày kì quái, phương thức đào táng kì quái, áo liệm càng quái... Hơn một nghìn năm, ta chưa thấy ai có can đảm an bài hậu sự cho mình như vậy, ta phải tận mắt nhìn!

208. Chương 206: Phạm Sư Địa

Trầm Ung đang vừa khóc vừa chỉnh lại di thể gia gia, Trầm Côn không muốn quấy rầy hấn, liền bỏ lại Cổ Nguyệt Hà. Tự mình đi ra Thủy Hợp Sơn cách mười hai dặm. Thủy Hợp Sơn nằm ở vị trí rất thú vị, nó là nơi dòng Đại Giang đổ ra biển. Phía Đông là biển rộng mênh mông, mơ hồ còn có thể thấy hạm đội thả neo đằng xa. Mà phía Tây dòng Đại Giang trùng trùng điệp điệp từ trên trời giáng xuống, nước sông chảy một vòng quanh Thủy Hợp Sơn, từ trên vách núi cao ngất, đổ xuống biển khơi.

Vừa mở bản đồ ra nhìn, liền thấy quan tài Trầm Niệm Tổ được giấu ở dưới vách núi.

Trầm Côn cũng không có nghĩ nhiều, tung người nhảy xuống nước. Nhưng khi vừa vào trong nước, hấn cảm thấy một cỗ ầm ứ âm lãnh đến thấu xương, mở to mắt vừa nhìn, dòng nước như vô tận từ trên vách núi đổ thẳng xuống, tựa hồ đều đem toàn bộ hàn khí của đại lục dẫn đến đây. Mà biển khơi phía Đông Cửu Châu đại lục lại càng là địa phương âm lãnh, sóng thủy triều xâm nhập mà đến, sông lớn, biển khơi, hai cỗ hàn khí này hòa nhập với nhau tại đây. Trầm Côn cho dù có là Hồng Nguyên Vũ Tổng trung đoạn cũng không khỏi rùng mình.

Lão gia tử như thế nào đem quan tài giấu ở địa phương này?

Hấn không sợ quan tài mục nát, hoặc là bị nước biển cuốn đi sao?

Dựa theo bản đồ, Trầm Côn ở giữa nơi nước vàng của dòng sông và màu lam nước biển giao nhau tìm được quan tài Trầm Niệm Tổ do hắc thiết tạo ra, bên trong rất vừa vặn đủ để đặt thi thể Trầm Niệm Tổ. Bởi vì hàng năm bị nước biển ăn mòn, trên quan tài đã sinh ra một tầng rỉ sắt, rất nhiều tôm cua ở phía dưới đào hang ổ, vàng vàng lục lục, đen sì, quan tài thoát nhìn chính là một khối sắt vụn thật to.

Một quan tài như vậy sao có thể để lão gia tử sử dụng đây? Trầm Côn bĩu môi, muốn lau sạch rỉ sắt trên mặt. Nhưng mà vừa mới lau một chút, liền nhìn thấy trên mặt quan tài viết một hàng chữ to.

“Tự ý động vào quan tài, không xứng làm con cháu Trầm gia”

Ý này là thế nào? Không cho phép động đến quan tài của người sao?

Trầm Côn nhún vai, dùng áo cà sa của mình phủ lấy quan tài, kiêng quan tài về đặt phụ cận huyết động. Trầm Ung đang sửa sang lại lá vàng chậu sành - đồ dùng để tế lễ. Còn di thể Trầm Niệm Tổ đã được chuẩn bị đàng hoàng. Trầm Côn nhìn lướt qua, phát hiện Cổ Nguyệt Hà ngồi xổm bên cạnh thi thể, cẩn thận quan sát thi thể.

- Cổ lão huynh, người nhìn ra cái gì sao?

Trầm Côn để quan tài nằm ngang, ngồi xổm xuống hỏi.

- Ta không thể nói kĩ càng được, nói người cũng không hiểu, đơn giản...

Rồi chỉ chỉ vào di thể Trầm Niệm Tổ.

- Chính mình xem đi, tự người nhìn có thể hiểu được.

- Oh?

Trầm Côn nhìn mấy lần, sững sốt nói:

- Màu đỏ?

Ở Cửu Châu đại lục có phong tục, áo liệm cho người chết phần lớn là màu đen, cũng có thể là màu xanh đen hoặc màu xanh thẫm, nhưng mà áo liệm của Trầm Niệm Tổ lại là màu đỏ chói tươi sáng, cho dù Trầm Côn không biết phong tục mai táng, suy nghĩ một chút về kiếp trước cũng có thể hiểu được, người chết mặc màu đỏ, sau khi chết đi là muốn thành quỷ, không được siêu sinh!

Thậm chí còn có một số người oán thù chồng chất, cố ý mặc đại phục màu đỏ tự sát. Chính là sau khi chết hóa thành ác quỷ báo thù lại người.

- Nhìn mình bạch rồi chứ?

Cổ Nguyệt Hà cau mày nói tiếp:

- Trầm Niệm Tổ hiểu được thuật phong thủy, hẳn chuẩn bị áo liệm cho mình như vậy, rõ ràng là muốn chính mình không được siêu sinh...Hơn nữa ta đoán chắc cũng không sai, quan tài Trầm Niệm Tổ, cũng nhất định ở một chỗ cực âm phải không?

Suy nghĩ một chút dưới vách đá ẩm ướt âm lạnh, Trầm Côn gật gật đầu.

- Quan tài bảo tồn ở địa điểm này cũng nói lên điều gì sao?

- Âm hàn sâm thi!

Cổ Nguyệt Hà nói.

- Trải qua vài thập niên bị âm hàn khí ăn mòn. Trong quan tài này đã tụ đầy âm khí. Người sống đi vào, sẽ bị âm khí ăn mòn thối rữa. Người chết đặt vào, hồn bị âm khí tập kích quấy rối, vĩnh viễn không được bình an, có thể so với sự thống khổ của mười tám tầng luyện ngục.

- Vậy còn đào táng theo lời Trầm Ưng!

Cổ Nguyệt Hà chỉ chỉ quan tài.

- Muốn biết đào táng có ý gì, để cho người tự mở quan tài...

- Đại ca, tất cả chuẩn bị xong chưa, chúng ta tiễn gia gia lên đường.

Cổ Nguyệt Hà vẫn chưa nói xong, Trầm Ưng vừa rơi lệ vừa đi tới. Tất cả đồ hạ huyệt đã chuẩn bị xong, được đặt trên một cỗ xe ngựa.

- Đi thôi, Trầm lão đại, lúc hạ huyệt ta sẽ giải thích cho người.

Về mặt Cổ Nguyệt Hà lộ vẻ quái dị.

- Bây giờ không thể nói sao?

Trầm Côn nhỏ giọng hỏi.

Cổ Nguyệt Hà trầm mặc một lát nói:

- Nghe không bằng trực tiếp nhìn thấy.

Trầm Niệm Tổ chọn cho mình mộ địa tại mặt Đông thành Gia Lăng, là ở phía ngoài Thúy Hợp Sơn, nơi sông lớn đổ ra biển.

Nơi này chính là phía Đông hướng ra biển, hai bên trái phải là hai dãy núi chạy dài theo hướng Nam, Bắc. Mà mộ địa nằm giữa một khối nhô lên, vách núi thẳng đứng bên nhọn tại bờ biển, ánh mặt trời bình minh chiếu lại, chiếu dọc hoàn toàn vách đá này...Nếu như từ trên trời cao nhìn xuống, hình dáng mộ địa này, có chút khá giống với một con Thương Ưng (Con điều hâu) hướng về phía mặt trời huy động hai cánh, đang muốn nhất phi trùng thiên.

- Phong thủy tốt.

Hiểu được chút ít phong thủy Vương Kiều cất tiếng khen:

- An táng thi thể tổ tiên tại chỗ này, nhất định có thể phù hộ cho hậu nhân.

- Há chỉ là phong thủy tốt?

Cổ Nguyệt Hà cười khỏ nói:

- Người xem địa thế cho kỹ. Nơi này chính là cực Đông của Cửu Châu đại lục, nhật nguyệt mọc hướng đông lặn hướng tây, luồng nhật nguyệt tinh hoa đầu tiên trong thiên địa, toàn bộ đều lấy nơi này làm khởi điểm, sau đó mới lan ra cả Cửu Châu đại lục...Theo như thuật phong thủy, nơi này chính là điểm cuối, cũng chính là khởi điểm, Thiên Địa Trụ Thạch!

Tiếp tục nói:

- Hơn nữa chính là giữa vách núi thẳng đứng này có hai ngọn núi, lấy vách đá làm khởi điểm, dọc theo đường ven đường mà đi, điểm cuối cùng là Bắc Cửu Châu cùng Nam Cửu Châu, như đôi cánh tay, đón hết thiên địa linh khí...Kiểu này còn có cách gọi, kêu là “Lãm (nắm giữ) thiên địa chi thắng, vạn nguyên quy nguyên tông”! Mà Thiên Địa Trụ Thạch, hơn nữa còn có vạn nguyên quy nguyên tông, hợp lại tạo thành nơi đặt phần mộ, chính là một trong phần mộ tốt nhất trong phong thủy thuật - Ứng Dương Cửu Thiên.

- Trầm Niệm Tổ đem mình chôn ở chỗ này, nhất định phát chiếu hậu nhân nhất phi trùng thiên. Theo thương - phú địch khả quốc, học võ - võ đạo thông thiên, tham chính - quyền khuyh thiên hạ!

Nói xong, Cổ Nguyệt Hà buồn bã thở dài.

Mà ngay lúc hắn nói chuyện, Trầm Ứng ở trên vách đá đã đào một hố huyệt khá tốt, hắn đem quan tài hình người mở ra, đặt ở bên cạnh địa huyệt.

Thế nhưng bên trong quan tài, toàn bộ đều là các thanh đao bén nhọn dựng thẳng.

Đây là đao táng theo lời Trầm Ứng, đao trong quan tài to như ngón cái, hoặc nhỏ như chiếc trâm. Tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm thanh đao sắc nhọn, ứng với ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị trên người Trầm Niệm Tổ. Chỉ cần đặt thi thể Trầm Niệm Tổ vào, sẽ bị đao nhọn ghim chặt, chẳng những thi thể, mà ngay cả linh hồn đừng nghĩ rời khỏi quan tài.

Sau khi dọn dẹp xong quan tài, Trầm Ứng trở lại xe ngựa, lấy ra một bộ khải giáp chất liệu bằng gỗ, mặc vào thi thể Trầm Niệm Tổ.

- Ba!

Nhấn một cái vào cơ quan trên khải giáp, thế nhưng bộ khải giáp này tự có thể hoạt động, mang theo Trầm Niệm Tổ hướng về địa huyệt, khiêng quan tài, nhảy xuống huyệt.

Sau đó, khải giáp ở dưới huyệt đánh ra một trọng quyền lên mặt đất, mặt đất chấn động, mà khải giáp cực kì nhanh tiến vào trong quan tài, đẩy nắp lại...Chấn động càng lúc càng lớn, rồi cuộc đất đá xung quanh đổ xuống, vừa vụn lấp kín địa huyệt.

Cả quá trình hạ huyệt đơn giản như thế đã kết thúc...

- Cổ huynh, đao táng thì ta hiểu, nhưng mà cơ quan khải giáp này...

Trầm Côn nhìn hoàn toàn đến hồ đồ.

- Khải giáp này nhất định là Trầm Niệm Tổ năm xưa đã mua, Mặc gia cơ quan khải giáp!

Cổ Nguyệt Hà liên tục thở dài.

- Bên trong khải giáp này đã thiết lập hành động bước đi từ trước, chỉ cần nhấn một cái cơ quan, liền mang theo thi thể Trầm Niệm Tổ hoàn thành quá trình hạ huyệt, xem như Trầm Niệm Tổ tự mình hạ huyệt cho mình.

- Vậy sao hắn phải dùng cơ quan khải giáp này? Để Trầm Ứng hạ huyệt cho hắn không được sao?

Cổ Nguyệt Hà nhú cặp lông mày nói:

- Trầm lão đại, chưa nghe qua 'Phạm Sư địa' trong thuật phong thủy sao?

Trầm Côn tự nhiên là chưa từng nghe qua.

- Phạm là địa huyết động phủ, nếu như nằm chính đông đón hướng nhật nguyệt, nhất định chịu tinh hoa nhật của nguyệt tư đường (tẩm bổ). Tổ tiên táng ở những nơi như thế này, hậu nhân nhất định là đại phú đại quý. Nhưng mà qua tay phong thủy sư hạ huyết...Aiz, trong vòng ba năm, ắt gặp tai bay vạ gió bất ngờ! Phong thủy sư hạ huyết bị cản trở như vậy, gọi là Phạm Sư địa!

Cổ Nguyệt Hà thở dài nói tiếp:

- Phạm sư địa phong thủy càng tốt, đem đến cho phong thủy sư tai họa càng lớn...Nhất là nơi Ứng Dương Cửu Thiên này, chính là một loại tối hung trong Phạm Sư địa, tuy rằng có thể phù hộ hậu nhân, nhưng phong thủy sư hạ huyết chẳng những lúc sống bị giày vò, sau khi chết linh hồn cũng không thể siêu sinh.

Nghe xong Cổ Nguyệt Hà giải thích, tiếp tục hồi tưởng một chút Trầm Niệm Tổ an bài hậu sự...

- Mẹ nó chứ!

Áo liem màu đỏ, quan tài cự âm, là muốn làm linh hồn chính mình không được siêu sinh, không ảnh hưởng đến hiệu quả Ứng Dương Cửu Thiên.

Đào táng, là muốn giữ linh hồn vĩnh viễn ở trong quan tài, vĩnh viễn phù hộ Trầm Ứng. Mà cơ quan khai giáp cuối cùng, là muốn bảo đảm tự mình hạ huyết cho mình, sẽ không mang tai vạ bất ngờ đến cho Trầm Ứng.

Trầm lão gia tử...

Trầm Côn đỡ đầu không nói gì, chỉ thấy Trầm Niệm Tổ một lòng an bài, ngay cả khi tử tôn tự mình rạch đùi đều thờ ơ. Chỉ thấy Trầm Niệm Tổ một lời không hợp liền hướng về phía tử tôn bộ dạng quát âm lên...Hắn thật không có nghĩ đến, một lão gia tử như vậy, vì tương lai Trầm Ứng, thật không ngờ khắt khe với chính mình.

Chấp nhận sự dày vò sau khi chết, để đổi lấy vinh hoa cho con cháu.

Cổ Nguyệt Hà ngửa mặt lên trời hô to.

- Trầm Niệm Tổ, người không những là Cửu Châu đệ nhất chế tạo sư, mà cũng là phong thủy sư tàn nhẫn nhất. Người chấp nhận vĩnh viễn rơi vào luyện ngục, cấp cho tôn tử người một cái Ứng Dương Cửu Thiên...Cho dù là ta năm đó, cũng không có thể tàn nhẫn như người được.

- Cổ huynh, nói nhỏ chút.

Trầm Côn đột nhiên bưng kín miệng Cổ Nguyệt Hà lại, thấp giọng nói:

- Người xem bộ dáng Trầm Ứng, hẳn chắc là không biết nơi này là Phạm Sư địa, cũng không biết khổ tâm của Trầm lão gia tử...Vậy thì vĩnh viễn không để cho hắn biết, thành toàn cho khổ tâm của Trầm lão gia tử.

Hai người đang nói thì Trầm Ứng mang theo ngân mắt rần rụa đi tới, nặn ra một nụ cười.

- Đại ca, khiến người chê cười rồi...A, gia gia của ta tính tình kì quái, sau khi chết quy củ hạ huyết cũng lạ.

Xem ra hẳn thật sự không biết nơi này là Phạm Sư địa, càng không biết ý vị Trầm Niệm Tổ an bài thế nào.

- Yên tâm, yên tâm, ai biết lão gia tử nghĩ như thế nào chứ?

Trầm Côn đã hạ quyết tâm, vĩnh viễn không đem chuyện Phạm Sư địa nói cho Trầm Ứng, miễn cho hắn khổ sở, chính là lời còn chưa dứt, xa xa có một người oán độc cười lạnh.

- Các người không biết ý tứ của Trầm Niệm Tổ sao? Ta biết đấy, có muốn ta nói cho các người biết?

209. Chương 207: Hoàng Kim Công Thâu

Thấy rõ người đến là ai, Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra.

Người đi tới chính là phản đồ Tần Lãng mấy hôm trước bị Trầm Côn đánh bại tại Thối Hỏa Trì. Hơn nữa sau đó còn bị Trầm Côn xuống tay độc ác ở hai chân, chân trái Tần Lãng đã bị chặt đi, chỉ còn lại đùi phải khô gầy quắt queo, lê theo quả trứng đi tới.

Đi theo phía sau hắn còn một thiếu nữ điều ngoa chừng mười bốn mười lăm tuổi, một ngốc đầu lão nhân hơn sáu mươi tuổi. Bọn họ đều mặc cơ quan khải giáp nặng nề, trên đầu đội miếng thạch anh che lấy mắt, vác trên vai một cái hòm kim khí lớn hơn rất nhiều so với thân thể.

Không thể nghi ngờ, bọn họ đều là cơ quan sư.

Nhưng mà Tần Lãng đã bị phế, cô gái kia có lợi hại cũng chỉ là tiểu hài tử, chỉ bằng thực lực này cũng dám tìm bần tăng báo thù sao.

Có lẽ ngốc đầu lão nhân còn lợi hại một tí, nhưng Trầm Côn vừa mới đánh bại Lam Nguyên Hàn Thiên Động, chính là lòng tin bạo phát, ước gì thời điểm này đưa tới cao thủ cho hắn thí luyện.

- Đại ca, hậu sự gia gia ta còn có ý tứ gì khác sao?

Trầm Ứng hiển nhiên cũng không đặt mấy người này ở trong lòng, ngạc nhiên hỏi Trầm Côn.

- Ai da, Trầm thiếu chủ của ta, người thật sự còn không rõ khổ tâm của sư phụ a!

Tần Lãng oán độc nhìn chằm chằm Trầm Ứng.

- Người không rõ, vậy ta nói cho người biết...Nơi này theo phong thủy có tên là Phạm Sư địa, gia gia của người tự đem mình chôn tại chỗ này, chính là làm cho sau khi chết không thể siêu sinh, đổi lấy cho hậu nhân Trầm gia Ứng Dương Cửu Thiên, vinh quang cả đời.

- Cái gì?

Trầm Ứng ngơ ngác giật mình.

- Người không tin sao? Yên tâm đi, tiểu sư đệ của ta, đại sư huynh như thế nào lại lừa người chứ?

Tần Lãng nghiêng răng nói:

- Quan tài, áo liệm của Trầm Niệm Tổ không phải đều do ta hỗ trợ đặt mua sao? Ta làm sao có thể đoán sai khổ tâm Trầm Niệm Tổ, đây không phải là lời nói dối của ta?

- Hơn nữa...

Hắn che đi chỗ chân gãy, điên cuồng hét lớn:

- Chỉ có hủ đi phong thủy Ứng Dương Cửu Thiên này, ta mới cảm thấy thống khoái, mới có thể báo thù cho cái chân gãy này.

- Ta xin người. Lão huynh, người có nhầm hay không.

Trầm Côn bĩu môi.

- Người chính là phản đồ Thối Hỏa Trì, vì một nữ nhân Công Thâu gia, người bán đứng sư phụ, mưu hại đồng môn, mất đi một chân, đã xem như là tiện nghi cho người rồi.

- Ta vì người ta yêu, làm một ít chuyện thì có gì quá phận, có gì sai, có gì sai chứ?

Tần Lãng thất tâm điên cuồng rống to, chân của hắn đã đứt, một thân võ công không còn lại mấy phần, trong lòng đã oán hận đến cực điểm...trong lời nói với Trầm Côn, người này đã phát rõ, mất đi lý trí.

Mặt khác, Trầm Ứng đột nhiên biết gia gia dùng vĩnh viễn thống khổ để đổi lấy vinh hoa cho hắn, hướng về phần mộ quỳ xuống, hoảng hốt lầm bầm nói:

- Gia gia...sao người phải làm vậy chứ...gia gia...

Hai người kia cùng lúc vẻ mặt hết hoảng.

- Aiz, trước hết để cho hắn yên tĩnh một lúc đi...

- Tiểu đệ, người bảo hộ phần mộ, những việc bên ngoài giao hết cho ta!

Vỗ vỗ bả vai Trầm Ung, Trầm Côn hướng về phía gốc đầu lão nhân, cười tủm tỉm nói:

- Lão huynh, người tới nơi này chắc chắn không phải là để hàn huyên việc nhà chứ, vậy đến đây đi, đơn đấu, hay là các người tiến lên một lượt?

- Người muốn cùng động thủ với chúng ta?

Gốc đầu lão nhân cười rộ lên.

- Tiểu tử kia, người tốt nhất nên biết chúng ta là ai!

Chỉ vào cô gái bên cạnh.

- Vị này, chính là cháu gái duy nhất của tam lão gia của Công Thâu gia chúng ta, tiểu thư Công Thâu Lâm, cũng là vị hôn thê của Tần Lăng.

- Oa, hóa ra nàng chính là người đàn bà câu dẫn Tần Lăng...

Trầm Côn gật gật đầu.

- Vậy lão huynh người là ai đây?

- Ta chính là đại hộ pháp Công Thâu gia, Công Thâu Tá!

Gốc đầu lão nhân tự phụ cười một tiếng, tựa hồ như khi Trầm Côn nghe đến đại danh của hắn sẽ khiếp sợ đến vãi linh hồn.

- Nếu đã biết thân phận chúng ta, vậy cho chúng ta một cái công đạo đi. Công Thâu tiểu thư nhà ta, muốn huynh đệ các người một người bồi một chân cho Tần Lăng, hủy đi phong thủy Ứng Dương Cửu Thiên.

Nói xong hắn dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Trầm Côn.

Một câu, đã muốn huynh đệ chúng ta tự bồi thường một chân, Công Thâu Tá này cho rằng hắn là ai, Hoàng Kim Huyết Tộc, hay là Thiên tử Đại Chu? Trầm Côn nhin không được bật cười.

- Không nghe thấy ta nói gì sao?

Để ý thấy Trầm Côn không coi ra gì, Công Thâu Tá lạnh lùng cười.

- Không ngờ, người chính là cái loại hai lúa (nhà quê) từ nơi nào lòi ra, căn bản không biết thân phận Công Thâu gia chúng ta.

- Oh? Vậy các người có thân phận gì chứ?

- Huyền tộc chi thứ mười hai, Hoàng Kim Công Thâu!

Công Thâu Tá ngạo nghễ ngẩng đầu lên.

- Hoàng Kim Công Thâu?

- Công Thâu gia cũng là thành viên Hoàng Kim Huyết Tộc?

- Hắn nói không có sai.

Huyền Si ở trong thân thể nói:

- Bần tăng đã từng nghe sư huynh nói qua, Hoàng Kim Huyết Tộc nguyên bản chỉ có ba nhà, sau lại giúp đỡ hoàng thất Đại Chu thống nhất Cửu Châu, mới từng bước mở rộng đến mười hai nhà...Hoàng Kim Công Thâu này cùng Dạ gia giống nhau, đều là Hoàng Kim Huyết Tộc sau khi mở rộng thu vào, dưới lực gia chi nhất.

- Ai u, các người đúng là Hoàng Kim Huyết Tộc.

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Nếu đã biết rồi, vậy cứ án theo ý thần làm việc đi.

Công Thâu Tá chỉ xuống mặt đất.

- Quỳ xuống, nhận sai với Tần Lăng.

Khi nói những lời này, bộ dạng Công Thâu Tá như bình thường - lấy ảnh hưởng Hoàng Kim Huyết Tộc ở Đông Cửu Châu đại lục, bọn họ có tư cách kiêu ngạo ngang ngược như vậy. Hơn nữa Công Thâu Tá đã làm như vậy rất nhiều lần, mỗi lần đều là sau khi hắn báo danh hào Hoàng Kim Huyết Tộc ra, lúc sau địch nhân lập tức nhận thua một cách đơn giản tại chỗ.

Nhưng mà...Trầm Côn cái tên hai lúa này đâu biết được chân chính khủng bố của Hoàng Kim Huyết Tộc?

Trong mắt hắn, Hoàng Kim Huyết Tộc đơn giản cũng chỉ là đối thủ mạnh hơn một chút mà thôi.

- Được rồi, các ngươi là Hoàng Kim Huyết Tộc, cho nên ta phải lập tức quỳ xuống nhận sai, còn muốn cho các ngươi một chân...

Trầm Côn cười híp mắt đi tới trước mặt Công Thâu Tá, vừa nói vừa làm y như lời Công Thâu Tá, chính là ngay tại khi Công Thâu Tá vẻ mặt đang ngạo nghễ nghĩ đến thời điểm Trầm Côn nhận sai thì:

- Bất Sắc, cục gạch.

Một đạo kim quang hiện lên, Bất Sắc biến thành một cục gạch thật lớn, nằm trong tay Trầm Côn, hắn lập tức hướng thẳng mặt Công Thâu Tá hung hăng đập tới. (Đúng võ nhà quê)

- Bốp.

Nhanh như sét đánh, máu mũi Công Thâu Tá bay như hoa, cả sống mũi đều bị san bằng.

- Ngươi dám tập kích Hoàng Kim Huyết Tộc?

Công Thâu Tá sợ ngây người, trong quan niệm của hắn, Hoàng Kim Huyết Tộc chính là trời. Ở Đông Cửu Châu, ngoại trừ Dương gia, Lý Trích Tiên, Ca Thư Ứng Long, mấy cái này chính là nhân vật đặc thù, cơ hồ không có người nào có ý chí phản kháng lại Hoàng Kim Huyết Tộc.

Nhưng hôm nay, Trầm Côn phản kháng, còn làm Hoàng Kim Huyết Tộc đổ máu.

Hắn dám làm cho người phát ngôn thần linh đổ máu?

- Phàm nhân ti tiện, ngươi đã mạo phạm đến tôn nghiêm thần linh rồi!

Công Thâu Tá cúi xuống cái hòm sau lưng.

- Lấy danh nghĩa thần linh, ta tuyên án ngươi xúc phạm đến thần linh.

- Lão huynh, muốn đánh thì đánh, nói những lời nhảm nhí này làm gì?

Nói thật ra Trầm Côn cũng không muốn cùng Hoàng Kim Huyết Tộc chính diện đối địch, nhưng nếu bị dồn đến mức phải thấy huyết, hắn cũng tuyệt không ngần ngại phôi bày một ít tàn nhẫn của mình.

Sau một chiêu cục gạch đắc thủ, Trầm Côn lập tức thay đổi đến đệ nhị Vũ Hồn Ngự Thú Thiên Hoàng. Đồng thời Bất Sắc biến thành Phách Vương Long khải giáp màu vàng, lợi trảo thon dài, hung hăng hướng cầm Công Thâu Tá, nếu trúng một chiêu này, xương mặt Công Thâu Tá sẽ bị đánh bay lên.

Nhưng mà Công Thâu Tá sau một lúc bị tập kích, thân thể cũng căng thẳng, khó khăn lắm mới trách thoát khỏi lợi trảo. Sau đó hắn phần nộ nhìn chằm chằm Trầm Côn, trên thân mình nổi lên một tầng quang mang màu lam nhạt.

Chẳng qua chỉ là Lam Nguyên hạ đoạn mà thôi, cùng trình độ với Hàn Thiên Động...Biết được cấp bậc Công Thâu Tá, Trầm Côn yên lòng, trảo thứ hai theo sát bổ ra ngoài, đồng thời phân phó Vũ Hồn trong cơ thể:

- Lý lão huynh người hỗ trợ ta chiến đấu, Vương lão huynh, người đi ra ngoài, bắt sống Công Thâu Lâm.

- Nhớ kỹ, nhất định phải bắt sống, A La còn cơ quan xà, nhất định phải là nhân tài Công Thâu gia mới có thể mở ra.

- Được, chúng ta so một lần, xem ai thắng lợi trước!

Nói xong Vương Kiêu tách ra từ trong thân thể Trầm Côn, như một tia chớp đánh về phía Công Thâu Lâm.

Vương Kiêu ra tay, Công Thâu Lâm tuyệt đối không có khả năng thắng lợi. Trầm Côn cười hắc hắc, hết sức chăm chú đối phó cùng Công Thâu Tá.

Bất Sắc biến hóa binh khí quả nhiên dùng thật tốt, sau khi trảo thứ hai bị né tránh, con sói Trầm Côn tru lên một tiếng, đem Ngự Thú Thiên Hoàng liên miên không dứt ngổ ngược cùng cuồng dũng phát huy tinh tế. Một trảo rồi lại một trảo, hoàn toàn đem Công Thâu Tá cao hơn hẳn hai cấp bậc ép vào thế hạ phong, hơn nữa Công Thâu Tá muốn từ trong hòm lấy ra cơ quan, nhưng mà lấy ra vài linh kiện, đã bị Trầm Côn Trầm Côn chém nát như dưa.

- Nguy rồi, khinh địch.

Công Thâu Tá một mặt chống lại thế công như cuồng phong bạo vũ của Trầm Côn, một mặt ở trong lòng ảo não. Sớm biết rằng tiểu tử đạt tới loại tình trạng này, mình trước hết bố trí tốt mấy cơ quan đại trận, sau đó mới cùng hắn chiến đấu.

Một chiêu sai, từng bước sai, bây giờ đành phải cố gắng không bại trong tay tiểu tử này.

Về phần thắng bại...Hừ hừ, Công Thâu Tá ta khinh địch, tên tiểu tử này không phải cũng khinh địch sao? Hắn tưởng rằng phân ra vài cái bóng trong thân thể mình, là có thể ngăn cản được độc môn Vũ Hồn Lâm tiểu thư sao?

Nghĩ như vậy, Công Thâu Tá hoàn toàn bỏ qua tiến công, chính là từng chiêu cố gắng trì hoãn Trầm Côn.

Mà Trầm Côn đang đánh, bỗng nhiên chú ý đến khoe miệng Công Thâu Tá lộ ra một tia cười lạnh, tuyệt đối tự tin...Hắn đã bị áp chế lâm vào hạ phong, trong vòng trăm chiêu nhất định thua, như thế nào còn có thể cười?

- Trầm Côn, đi mau.

Bên tai chợt nghe Vương Kiêu gào to, Trầm Côn mạnh mẽ giật mình.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Kiêu cắn răng hướng chính mình vọt tới, trốn vào trong thân thể, một đầu cắm như thường lệ trên bàn U Minh Hồn Phủ.

Mặt hắn xám ngoét, môi trắng bệch, toàn thân trên dưới đều không nhìn ra một chút vết thương, tuy nhiên lại hôn mê bất tỉnh.

- Vương lão huynh?

Trầm Côn chưa từng tưởng tượng ra loại tình huống này. Đây chính là Vương Kiêu, ngàn năm trước tại Lam Vân Sơn, bảy trăm cường giả cơ hồ ở dưới tay hắn không ai sống sót. Cho dù bây giờ đẳng cấp có thật xuống Hồng Nguyên Vũ Tông trung đoạn ngang với Trầm Côn, nhưng kinh nghiệm của hắn, chiêu thức, phản ứng, vẫn hơn xa các cường giả bây giờ.

Thế nhưng lúc này Vương Kiêu...bị đánh bại.

Vài giây đồng hồ liền bị đánh bại.

Bị người miếu sát.

- Huyền Si, ngăn Công Thâu Lâm lại cho ta, mặc kệ người dùng biện pháp gì, độc chết nàng cũng được!

Vương Kiêu bị thua làm Trầm Côn không kịp bắt nàng làm tù binh, bỏ lại một câu tàn nhẫn. Hắn tăng nhanh thế công đối với Công Thâu Tá.

Lại hơn mười mấy chiêu trôi qua, Công Thâu Tá bị Trầm Côn làm cho mồ hôi chảy đầm đìa, thua chỉ còn trong khoảnh khắc. Ngay lúc này, bên tai Trầm Côn lại nghe thấy Huyền Si kêu đau đớn.

- Trầm Côn, dùng Hồn Kinh tẩm bổ đốc mạch hồn chúng ta, mới có thể bảo trụ tính mạng của chúng ta!

Lời này có ý gì?

Trầm Côn quay đầu lại nhìn, dùng khí tê liệt!

Huyền Si cũng bị đánh bại.

Giống như Vương Kiêu, mặt xám ngoét, môi trắng bệch, tiến vào U Minh Hồn Phủ lúc sau liền hôn mê. Có lẽ may mắn chính là, Huyền Si là y sinh tốt nhất trên đại lục, trong nháy mắt bị thua liền nghĩ được biện pháp trị liệu cho mình.

Vội vàng dùng Hồn Kinh tắm bổ độc mạch hai đại Vũ Hồn, Trầm Côn không dám tiếp tục phái Vũ Hồn đi ra ngoài.

Hắn thu tay, kéo ra khoảng cách kinh hoàng nhìn cách đó không xa, một vẻ mặt cười lạnh, Công Thâu Lâm trong ánh mắt khinh miệt lộ ra một chút kiêu ngạo.

210. Chương 208: Thất Hồn Mê Cung

Công Thâu Lâm rất hài lòng khi thấy vẻ mặt của Trầm Côn. Trên thực tế, trong suốt ba năm qua, nhưng đối thủ từng thua dưới tay hắn đều có một vẻ mặt như vậy. Đúng là bốn tiểu thư chỉ có mười lăm tuổi, trong mắt đa số mọi người, bốn tiểu thư chỉ là một hài tử không đáng nhắc tới mà thôi. Đúng là bốn tiểu thư không phải là trưởng nữ của gia tộc Công Thâu, cũng không có địa vị cao nhất trong gia tộc. Đúng là bốn tiểu thư yêu thương Tần Lăng, người bị mọi người mắng chửi, ta cũng bị xem thành một kẻ không có đầu óc, nhưng hãy xem ta đã đạt được gì. Chỉ cần còn võ hồn, bốn tiểu thư chính là cường giả trong cường giả, người mà cả chín kẻ mạnh nhất Cửu Châu cũng phải công nhận.

“Lạp lap lap, lap lap lap...” Công Thâu Lâm cười mấy tiếng, nhảy nhót vòng vòng trông rất vui vẻ.

- Tiểu đệ đệ, trông ta rất ngốc phải không? Tỷ tỷ tha thứ cho người đó. Trong số những kẻ đến đây, người là tốt hơn hết, bọn họ vừa nhìn thấy võ hồn của tỷ tỷ đã chết ngất tại chỗ rồi.

Võ hồn?

Trầm Côn trong lòng chợt động, nha đầu kia có thể đánh bại hai đại võ hồn của mình phải chăng lẽ là nhờ một loại võ hồn kì lạ nào đó? Hắn lặng lẽ vận dụng Hồn Kinh, muốn nhìn thử võ hồn của Công Thâu Lâm có cái bộ dạng gì...Bính! Vừa vào thế giới linh hồn, Trầm Côn liền nhìn thấy trên người Công Thâu Lâm tràn ngập một đoàn hỏa quang. Chúng chợt mạnh mẽ lao tới, đánh Trầm Côn trở về thế giới hiện thực.

- Tiểu đệ đệ, người còn muốn nhìn lên võ hồn của tỷ tỷ sao?

Rõ ràng Công Thâu Lâm mới chỉ có mười lăm tuổi, nhưng thần thái của ả lại giống như thiếu phụ hai lăm, vừa quyến rũ, lại vừa có chút gì đó...Thần kinh. Vứt cho Trầm Côn một cái hôn gió, Công Thâu Lâm cười hi hi nói:

- Này, người không thể xấu như thế, lại đi nhìn lên tỷ tỷ, đáng bị đánh đòn a!

Ả ta vậy mà có thể khắc chế Hồn Kinh? Trầm Côn hoàn toàn sợ đến ngất người. Chỉ một lần tình cờ chiến đấu, vậy mà gặp được khắc tinh của Hồn Kinh.

- Lăng ca, tiểu muội đã đem địch nhân dọa sợ, chàng có vui vẻ không?

Sau khi trấn nhiếp Trầm Côn, Công Thâu Lâm nhu mì ngã vào lòng Tần Lăng, phong tình vạn chủng.

- Vui vẻ, vui vẻ!

Tần Lăng cười ha ha,

- Đời này cưới được Lâm nhi, ta có chết cũng vui lòng.

- Lăng ca, không nên nói như vậy, còn có ngoại nhân đang nhìn kìa.

Hai người coi như bên ngoài không có ai, vui vẻ liếc mắt đưa tình. Trầm Côn muốn tìm cơ hội đào tẩu, nhưng ngay lúc hắn thử dò xét Công Thâu Lâm, Công Thâu Tá cuối cùng cũng mở chiếc rương lớn ra. Trong rương có khoảng bảy tám trong loại công cụ. Sau khi được lắp ghép với nhau, chúng liền bày ra một cái hình dáng giống như mũi khoan. Công Thâu Tá cười ha ha, đem mũi khoan cắm xuống đất.

Ngay sau đó, tất cả cây cối, không, phải nói là tất cả vật có thuộc tính mộc trong phương viên mười dặm chung quanh đều như sống dậy, những cây cây đại thụ giống như đan tay nhau cùng một chỗ, tạo thành một bức tường thật lớn. Còn những bụi cây rậm rạp, chúng như những hài tử vui sướng ngăn chặn các khe hở giữa các cây đại thụ. Đất đá xung quanh cũng âm âm kéo lại, gia cố phòng ngự cho bức tường. Chỉ mười mấy giây sau, một tòa mê cung thật lớn xuất hiện tại Đông Hải Chi Tân.

- Tiểu tử, người vừa rồi áp chế ta thì rất thống khoái phải không?

Sau khi hoàn thành mê cung, Công Thâu Tá cười lạnh:

- Nhưng người áp chế một tên cơ quan sư khi đánh nhau thì tính là bản lĩnh cái gì? Thực lực chân chính của một cơ quan sư nằm ở các loại cơ quan chiến khí, ví dụ như Thất Hồn mê cung của ta!

- Lần này thì thật là phiền toái rồi!

Cổ Nguyệt Hà đang ở trong thân thể cũng cười khổ:

- Trầm Côn, ngàn vạn lần cẩn thận nhé, mê cung này khác với phong thủy kì môn trận pháp của ta, hần dẫu bên trong hơn bảy trăm loại bẫy rập, người chỉ cần nhầm một bước sẽ đi đến chỗ vạn kiếp bất phục.

Trầm Côn căn bản không nghe được Cổ Nguyệt Hà nói gì, hần ngơ ngác nhìn mê cung khổng lồ đột ngột xuất hiện:

- Lão huynh, thật khoa trương quá đi, trong nháy mắt tạo thành một toàn mê cung phủ quanh mười dặm.

- Không khoa trương chút nào, nếu không có bản lĩnh thế này, gia tộc Công Thâu lại được Hoàng Kim Huyết Tộc thu nạp sao?

Cổ Nguyệt Hà nói một cách bất đắc dĩ:

- Nhớ năm đó, Hoàng Kim Huyết Tộc chinh chiến ở nam Cửu Châu, gia tộc Công Thâu đã chế tạo hơn tám mươi pháo đài Tọa Kỳ Quan trong vòng một đêm, đem Hoàng Kim Huyết Tộc giết ra ngoài ngàn dặm, khiến chúng không thể không mời thần linh tới trợ chiến, lúc đó mới làm cho gia tộc Công Thâu phải nhận thua rồi gia nhập vào Hoàng Kim Huyết Tộc.

- Nhưng tạo được một tòa mê cung trong nháy mắt thế này...

Trầm Côn vẫn còn khó mà tin được, hay có thể nói hần bị tràng diện trước mặt làm cho choáng váng.

- Trầm Côn!

Nhìn ra sự hoảng hốt trong tâm hồn của Trầm Côn, Cổ Nguyệt Hà hét lớn:

- Người tỉnh lại cho ta! Cửu Châu đại lục có hằng hà sa số năng nhân dị sĩ, người chỉ mới nhìn thấy một ít thôi. Cái khác không nói, riêng về cơ quan thuật, gia tộc Công Thâu cũng không phải là mạnh nhất, ít ra bọn chúng vĩnh viễn không dám tự xưng là “Cơ quan chi hoàng”, người phải xốc lại tinh thần cho ta, chuẩn bị nghênh địch!

- Gia tộc Công Thâu cũng không phải là những cơ quan sư mạnh nhất ư?

Trầm Côn giật mình tỉnh táo lại.

- Đương nhiên, nếu không phải nhà họ Mặc có nội loạn, gia tộc Công Thâu căn bản không có ngày xuất đầu. Hơn nữa, cho dù nhà họ Mặc có loạn, nhưng “Cơ quan chi hoàng” cũng vĩnh viễn là danh hiệu thuộc về bọn họ mà thôi!

Cổ Nguyệt Hà trầm giọng nói:

- Nói về vương đạo cơ quan, gia tộc Công Thâu đã thể hiện ở Trúc Thành, trong một đêm tạo ra hơn tám mươi tòa hùng quan không thể phá được, người đương thời đều không ai có thể bì kịp. Nhưng nếu nói về bá đạo cơ quan, nhà họ Mặc “công vô bất khắc, thủ vô bất thành” (công họ thì không được, mà thủ trước họ cũng không được), tất cả đều tạo ra vì chiến tranh, vì thế mới là hoàng giả trong chiến tranh, chính thức được công nhận là “Cơ quan chi hoàng”

- Đại ca, đây là sao vậy?

Trầm Ưng vẫn còn đắm chìm trong sự chấn động, giờ mới tỉnh lại, lạnh lùng nhìn qua Thất hồn mê cung.

- Đừng động! - Trầm Côn hét lớn - Đây là Thất hồn mê cung, không thể đi loạn, nếu chúng ta đi nhầm thì chờ đợi ta chính là cảnh vạn kiếp bất phục!

- Mấy tên cầu tặc Công Thâu này!

Nhận ra được đối thủ là ai, Trầm Ưng căng răng, sau đó thanh nhiên cười, bước nhanh tới.

- Đại ca, huynh đệ chúng ta đã lọt vào mê cung, đi cũng chết, không đi cũng chết, vậy tại sao lại không đi? Nam nhi dấn trên huyết lộ cũng không sợ hãi mới là đại trượng phu!

Hắn dựa sát lưng vào Trầm Côn:

- Kiếp này, hai huynh đệ chúng ta liên thủ phá ra ngoài, cùng lắm thì kiếp sau lại làm huynh đệ!

- Nói hay lắm!

Trầm Côn cười lớn một tiếng:

- Như vậy chúng ta cứ hướng về phía mặt trời mà mở đường!

- Cùng mở đường!

Trầm Ưng vừa nói, vừa lao ra ngoài đem trọng quyền đánh sập một vách tường trước mặt, chỉ thấy vô số cỏ mọc (cây gỗ được chặt xuống, thường được dùng để lăn từ trên núi xuống ý) từ phía sau lăn đến. Trầm Ưng liên tục đón đỡ, cuối cùng cũng đến được vách tường thứ hai.

Hắn mở đường phía trước, nhưng phía sau, Trầm Côn vẫn không động...

- Đại ca, người như thế nào còn chưa đi?

Trầm Ưng lo lắng mà hô lên.

Ngay lúc hắn lao đến vách tường thứ hai, vách tường lúc trước lại chậm rãi tự mình phục hồi. Hai người trông thấy sẽ bị vách tường này phân ra.

- Hắc hắc, đánh ra ngoài, nhưng không phải cả hai người chúng ta cùng ra!

Trầm Côn phát phát tay

- Người đi trước, ta lưu lại chiếu cố cho phần mộ của lão gia tử. Đừng quên Tần Lăng chính là hướng về phần mộ của lão gia mà đi!

- Nói vậy là sao? Muốn ở lại cũng phải là ta ở lại, đó còn là ông của đệ mà!

Trầm Ưng khấn trương lên, muốn đánh ngược trở về. Nhưng Trầm Côn đã mượn một gốc đại thụ đánh vào ngực hắn, làm Trầm Ưng bay ra xa. Trong lúc bay ra, Trầm Ưng chỉ thấy lỗ hổng ngày càng nhỏ lại, còn Trầm Côn thì ngồi xổm ở bên trong, cười hì hì phát tay chào hắn.

- Yên tâm, ta còn ở chỗ này, không người nào có thể chạm đến phần mộ của lão gia tử!

- Đại ca...!

Lỗ hổng vừa khép lại, hắn liền không còn thấy thân ảnh của Trầm Côn, chỉ nghe thấy một đoạn thanh âm:

- Sau khi ra ngoài, mang theo hạm đội Ô Sào đi Nam Lâm, nói cho Luyện Xích Hòa, người là huynh đệ của Trầm Côn ta, ta nhờ hắn cho người một chỗ dung thân, ân tình thì cứ tính lên đầu ta!

Trầm Côn nói xong những lời này liền xoay người lại, dựa theo trí nhớ mà phá về phía phần mộ. Đắc tội với Hoàng Kim Huyết Tộc, Trầm Ưng đã không thể sống yên ổn trên đại lục, chỉ có Nam Lâm xa xôi có lẽ còn có chỗ cho hắn. Đó là chẳng phải là nơi sinh sống tốt sao?

- Trầm lão đại, tại sao người không cùng Trầm Ưng ra đi?

Cổ Nguyệt Hà đang ở trong thân thể hô to:

- Hai người liên thủ chẳng phải nắm chắc có thể phá ra ngoài sao? Người để Trầm Ưng đi một mình, chưa chắc hẳn có thể ra.

- Ta đem sự chú ý của địch nhân tập trung ở đây, Trầm Ưng không phải là có thể chạy đi rồi sao?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Mặc dù lúc ta nhận vị huynh đệ này cũng không phải có ý tốt gì lắm, nhưng Trầm Ưng dù sao cũng đã gọi ta một tiếng đại ca. Cứ như vậy, ta đánh ra ngoài, bảo vệ phần mộ Trầm lão gia tử, tiễn người huynh đệ này bình an rời đi!

Trầm Côn vừa nói vừa phá tan hai tảng đá lớn, rốt cuộc cũng tới được phụ cận của phần mộ Trầm Niệm Tổ, một khối Ưng dương cửu thiên chi địa.

- Cổ lão huynh, ra nào!

Trầm Côn vừa cười vừa phân phó

- Ta sẽ ở Ưng dương cửu thiên chi địa này, cấp cho ta một tầng trận pháp kỳ môn độn giáp nữa, ta muốn cho trên toàn Cửu Châu đại lục này không ai có thể phá được ngôi mộ ta đang bảo vệ. Người cứ toàn lực mà làm, phát huy toàn bộ thực lực, nếu có thiên khiển cũng cấp cho ta!

Cổ Nguyệt Hà trầm mặc một chút rồi cũng từ trong thân thể tách ra. Công Thâu Tá sau khi hoành thành Thất hồn mê cung cũng đã trốn vào một góc tối nào đó. Đây chính là kiểu chiến đấu của các cơ quan sư. Sau khi bố trí tốt cơ quan chiến khí rồi, bọn họ chỉ việc ngồi dựa bốn địch nhân, không cần chính mình động thủ. Công Thâu Lâm cũng dựa Tần Lăng lại chỗ này, ba người dựng lên một cái tháp trong mê cung rồi ung dung ngồi trên đó nhìn Trầm Côn cùng Trầm Ưng đang bị nhốt trong trận. Công Thâu Tá nhìn thấy Trầm Ưng bị Trầm Côn tổng đi thì không nhịn được bật cười:

- Tách ra tác chiến, đây không phải là muốn chết sao?

Nếu các người liên thủ, Công Thâu Tá ta có lẽ còn muốn bỏ ra chút thời gian, nhưng một khi tách ra, trong vòng nửa canh giờ, ta nhất định đem các người đánh bại! Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện Trầm Côn đã tới được phụ cận của mộ phần Trầm Niệm Tổ. Lại có thêm một lão già răng vàng không biết từ đâu tới đang bố trí pháp trận tại chung quanh phần mộ.

- Không tốt, hắn đang bảo vệ phần mộ - Trầm Lăng phẫn hận nói - Tá thúc thúc, trước tiên đừng để ý đến Trầm Ưng, phải xử lý tên này trước!

- Lăng Ca, không nên nóng vội, chúng ta cùng lên nào!

Ba người vừa nói vừa bay nhanh ra sau lưng Trầm Côn, về phần Trầm Ưng, bọn hắn không cho rằng Trầm Ưng có bản lĩnh chạy thoát khỏi mê cung. Trước tiên giải quyết lão nhà quê này đã, sau đó đối phó với tên kia cũng không muộn.

- Cuối cùng các người cũng chạy lại đây rồi sao?

Trầm Côn cảm giác được có người sau lưng liền cười hắc hắc. Cổ Nguyệt Hà cũng đã hoàn thành một cái kỳ môn độn giáp trận pháp trước mặt hắn.

- Bất quá, các người có lẽ đã tới hơi trễ rồi, Ưng Dương Cửu Thiên nơi này giờ đã trở thành chỗ an toàn nhất trên đại lục!

Trầm Côn mở hai tay ra, chỉ một tay về phía Cổ Nguyệt Hà:

- Có lẽ các người muốn biết vị phong thủy sư này là ai nhỉ? Hắc hắc, hắn chính là vô hồn của ta, danh tự vốn không đáng nhắc lại. Tuy nhiên, hắn lại có một cái tên khác...Thiên khiển chế tạo cơ!

211. Chương 209: A Phúc Xông Lên

Trong nháy mắt sau khi Cổ Nguyệt Hà bố trí trận pháp, trên bầu trời mây đen u ám chậm rãi tụ tập, đến khi trận pháp bố trí hoàn tất, tầng mây đã bao trùm phạm vi hơn mười dặm thiên không, lóe ra lói điện đỏ

tím, uy áp cực lớn!

Mà khi ba người Công Thâu Lâm chạy tới, thiên khiển rốt cục tập trung vào mục tiêu Cổ Nguyệt Hà,

- Âm vang, âm vang, âm vang, vạn đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống, bụi bặm cuộn cuộn, đem trọn Thất Hồn Mê cung bao phủ bên trong màn lôi điện...

Cũng là Công Thâu Tá này xui xẻo, thiên khiển này vốn hướng về phía Cổ Nguyệt Hà, mà Cổ Nguyệt Hà lại trốn trong thân thể Trầm Côn, thiên khiển tối đa cũng chỉ ‘chiếu cố’ cho Trầm Côn một chút, chính là bị thương cho kẻ thúc dục Thất Hồn Mê Cung. Tự nhiên hấn lại làm cho thiên khiển lệch hướng. Vì thế, thiên khiển đơn giản giáng xuống phá hủy một phạm vi rộng lớn...

- Người không phải trốn trong mê cung sao? Tốt, chúng ta sẽ cùng nhau phá hủy mê cung!

Oanh!

Đông Hải Chi Tân, chỉ còn lại một đoàn lôi quang ở giữa chậm rãi dâng lên đám mây hình nấm...

Đại ca...Trầm Ứng đã chạy trốn tới sát rìa mê cung, rồi xa trung tâm vụ nổ, trận thiên khiển này chỉ làm cho hấn bị thương đôi chút, không những thế còn mở ra đường lớn trong mê cung cho hấn.

Theo đường lớn đi ra ngoài, nhìn lại Thất Hồn Mê cung, Trầm Ứng lại phát hiện tất cả cây khô đá vụn hoang tàn trong phạm vi mười dặm, khói bốc cao cùng ngọn lửa tràn ngập, làm sao còn bóng dáng Trầm Côn a! Hơn nữa vụ nổ cực mạnh thu hút sự chú ý của Gia Lăng thành, mấy chục bóng người đang bay nhanh chạy tới.

Không thể tiếp tục ở lâu, bằng không sẽ làm lãng phí khổ tâm của đại ca!

- Gia gia!

Trầm Ứng quỳ xuống hướng về phần mộ phục lạy.

- Tôn nhi phải đi...Người yên tâm, tôn nhi nhất không phụ khổ tâm của người, cháu còn, Trầm gia nhất định đông sơn tái khởi!

- Đại ca...?

Hấn hướng về phía Trầm Côn biến mất dập đầu.

- Huynh cũng yên tâm, đệ đi Nam Lâm...Huynh nhất định phải còn sống đợi đệ quay về. Sau khi trở lại, nhất định sẽ không để cho bất cứ kẻ nào khinh miệt huynh đệ chúng ta, dù cho đối thủ là Hoàng Kim Huyết Tộc...

Nói xong, hấn cắn răng chạy về phía biển khơi. Trên mặt biển xa xăm, cánh buồm trên hạm đội Ô Sào giương lên, những mái chèo khua nước, hiên ngang giữa biển khơi dậy sóng. Mặt trời mọc rồi lại lặn, trăng mờ rồi tỏ, trải qua không biết bao lâu.

Bị vụ nổ kinh động, thế lực khắp nơi trong thành Gia Lăng đem Đông Hải chi tân vây lại. Bất quá đại hỏa thiên khiển còn chưa có giảm bớt, bọn họ còn chưa có thực lực tiến vào đám cháy tìm hiểu, chỉ có thể lẳng lặng đợi lửa tắt.

- #%%\$...

Một bàn tay từ trong đồng hoang tàn giờ lên, sau đó là một cái đầu bóng lưỡng cháy khét, Trầm Côn một thân khải giáp dơ bẩn...từ trong hoang phế bò ra, yếu ớt mắng một câu.

Trải qua kinh nghiệm lần trước, Trầm Côn biết thiên khiển sẽ không giết được mình, cũng chỉ hạ xuống theo lệ, cũng làm cho thân thể hấn khét lẹt, toàn thân dính hai mươi mấy chỗ bỏng, phỏng chừng không có nửa tháng điều dưỡng thì đừng mong động thủ được.

Trong khi cầu sinh, Vương Kiêu cùng Huyền Si đồng thời hôn mê, Lý Mục cũng bị thiên khiển chấn động, biến về bộ dạng tiểu hài tử ngốc nghếch, bên người Trầm Côn chỉ còn lại một tên tràn đầy bộ dáng “cao nhân phong độ” Cổ Nguyệt Hà.

- Hai lần, hắc hắc hắc, còn dư lại hai lần...

Trầm Côn cả người trọng thương, Cổ Nguyệt Hà lại ở trong thân thể cười hì hì tính toán.

- Trầm lão đại, đa tạ người giúp ta thêm một lần thiên khiển, chỉ còn lại hai lần nha, hai lần nữa, cao nhân ta có thuộc tính độc môn rồi!

- Cổ huynh, đừng có xiên xỏ nhau vậy chứ?

Trầm Côn thở hển hển.

- Mau nghĩ biện pháp chạy trốn, Hoàng Kim Huyết Tộc ở tiên giới cũng có hậu đãi, ta không tin thiên khiển có thể oanh chết bọn họ!

Nói xong Trầm Côn cau mày lại. Chạy trốn là việc khẩn cấp trước mắt, nhưng mà trốn như thế nào a? Bốn phía vẫn còn từng đám lửa lớn thiêu đốt hừng hực, qua ánh lửa nhìn thấy bóng dáng thể lực khắp Gia Lăng thành. Coi như mình có thể thoát khỏi đám cháy, nhưng mà chỉ bằng lực ảnh hưởng của Hoàng Kim Huyết Tộc, khắp nơi thể lực bên ngoài cũng sẽ không bỏ qua cho mình!

Yên tâm, lão nhân gia ta đã sớm an bài tốt cho người rồi, cao nhân sở dĩ là cao nhân vì bất kì lúc nào hấn cũng bày mưu tính kế ngon lành...Cổ Nguyệt Hà rầm thối hờ hét cười to ba tiếng, sau đó chỉ về phía đông.

- Người trước tiên nghỉ ngơi, sau nửa khắc đồng hồ sau, phía đông sẽ xuất hiện áng mây. Sau đó một trận mưa kéo dài thẳng ra biển, khi mưa xuất hiện, người lập tức bỏ trốn!

- Lão huynh người có nắm chắc không?

Trầm Côn không quá tin tưởng hỏi.

- Cao nhân chưa từng lừa gạt người?

...

Đợi nửa khắc đồng hồ, bầu trời đêm vốn quang đặng quả nhiên xuất hiện một đạo thất sắc thái hồng (cầu vồng), mưa to từ trên trời trút xuống. Bất quá ngạc nhiên chính là, dải mưa vừa nhỏ vừa dài, kéo từ đỉnh đầu Trầm Côn ra đến tận biển, giống như ông trời có ý đặc biệt chăm sóc Trầm Côn, dùng mưa tưới cho hấn một con đường nhỏ.

Trầm Côn lập tức chạy như điên theo con đường nhỏ, hấn nhảy vào biển khơi trước khi các thể lực Gia Lăng thành phát hiện ra.

- Lão huynh, đúng là trời mưa thật!

Xuống nước một lúc, Trầm Côn cười ha hả, mừng như điên sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Nhất định trời mưa rồi, lão nhân gia ta đã tính toán mà...

Cổ Nguyệt Hà cười hắc hắc. Thì ra ngay khi phát động thiên khiển, Cổ Nguyệt Hà đã dự liệu được tình huống sau khi thiên khiển. Trong khi bố trí thỏa đáng pháp trận, hấn đã phân ra một tia linh khí, làm biến hóa thời tiết vùng phụ cận, không sai không lệch, cấp cho Trầm Côn cơn mưa to để cứu mạng. Theo dòng hải lưu trôi ra ngoài vạn dặm, Trầm Côn lên bờ trên một núi lớn vùng duyên hải, hấn không dám dừng lại lâu, chạy như điên cùng A La tụ hợp.

Ngay sau khi hấn trốn không lâu, ba, ba, ba! Giữa phần mộ hoang tàn vang lên thanh âm máy móc ào ào bởi nham thạch, một mũi khoan thật lớn chui từ dưới đất mà lên, Công Thâu Lâm, Tần Lăng, Công Thâu Tá, ba người theo sau mũi khoan xuất hiện.

- Ngô...tỷ tỷ rất không vui!

Mắt thấy ngọn lửa thiêu đốt xung quanh, công Thâu Lâm tức giận oán hận một tiếng, mà ngọn lửa chung quanh giống như sợ nằng, cứ chụm rải tắt đi.

- Không thể tưởng được cái tên nhà quê kia có năng lực gọi thiên khiển!

Công Thâu Tá cười lạnh một tiếng. Bất quá hấn rất ngu xuẩn, Công Thâu gia là một trong Hoàng Kim Huyết Tộc, sủng ái của thần linh, sao có thể bị thiên khiển giết chết!

- Tá thúc thúc vậy...vậy...vậy người đã sai lầm rồi, tên nhà quê kia không phải là muốn giết chúng ta, hấn muốn nhân cơ hội chạy trốn.

Hừ nhẹ một tiếng thanh thúy, Công Thâu Lâm xoay tròn một vòng xung quanh như vũ đạo, trong mắt ngấn lệ.

- Không thú vị rồi, tỷ tỷ không tìm thấy khí tức tên nhà quê, hấn quả nhiên đã chạy thoát!

- Cho dù hấn thoát được lần này thì sao? Tiểu thư yên tâm, hấn tuyệt không chạy thoát khỏi thiên la địa võng Công Thâu gia chúng ta!

Dứt lời, Công Thâu Tá lấy ở trong túi ra mấy linh kiện nhỏ, thuận tay nhoáng lên một cái. Lắp ráp thành một con anh vũ hoàng sắc. Truyền lệnh tới các phân đà Công Thâu gia, cần phải cướp giết Trầm Ứng cùng một thiếu niên đầu trọc, nhận dạng đặc thù, có thể đem một con Kim Sắc Hầu Tử biến thành binh khí, hơn nữa còn có thể phân ra nhân ảnh trong thân thể, tương tự công pháp Quý Ảnh phân thân!

Hấn từ đầu đến cuối không biết tên Trầm Côn, chỉ có thể dựa vào nhận dạng để bắt người. Thiếu niên đầu bóng lưỡng, hầu tử, binh khí, phân thân!

Con anh vũ bằng cơ giới nhắc lại một lần, rồi phành phạch bay lên trên không, chỉ trong chốc lát, liền thấy tứ phương trên bầu trời anh vũ bằng cơ giới, ở trên trời lặp lại lệnh truy nã đối với Trầm Côn.

- Tiểu thư, lệnh truy nã đã được ban bố, ngài chỉ cần chờ thu đầu tên nhà quê kia!

Công Thâu Tá chấp tay thăm dò.

- Để người khác bắt, chơi không vui đâu!

Công Thâu Lâm bữu môi, trề cằm suy tư một hồi, bỗng nhiên cao hứng nhảy dựng lên, dùng linh kiện cơ giới lắp ráp một con nhện thật lớn, đỡ Tần Lăng ngồi lên.

- Lăng ca ca, chúng ta cùng nhau chơi trò quan binh bắt tặc được không?

Công Thâu Lâm cười hì hì nói:

- Chúng ta là quan, Trầm Ứng cùng tên nhà quê kia làm tặc, Lâm Lâm muốn trong vòng một tháng bắt được bọn hấn nha!

Nói xong, từ nhện bự phân ra vô số nhện con bằng cơ giới, đầy khắp núi đồi tìm tòi. May mắn là Trầm Côn sớm đi trước vài phần thời gian, mới không bị trên trời dưới đất này bắt được, hấn lão đảo chui vào sơn động A La ẩn thân, cắm đầu trên mặt đất.

- Đại thiếu gia, người sao vậy?

A Phúc vội vàng đến nâng dậy.

Đại chiến, thiên khiển, liệt hỏa, bơi lội, leo núi, luân phiên tiêu hao thể lực hấn, đã làm cho hấn đến nông nổi hư thoát, hai cánh tay đều không nhắc lên nổi, yếu ớt nói:

- Mau, mau chạy đi!

- Đi nơi nào đây!

A Phúc sắp khóc đến nơi rồi.

- Cổ huynh, làm thế nào...thế nào trị thương tổn cho A La?

Trầm Côn hơi thở đứt quãng nói.

- Công Thâu gia chắc chắn sẽ không cứu giúp người, vậy đi...

Cổ Nguyệt Hà hơi cân nhắc một chút.

- Đi tìm Mặc gia, phóng nhân ở Cửu Châu, cũng chỉ có Mặc gia mới có thể giải trừ cơ quan thuật của Công Thâu gia!

- Vậy...vậy Mặc gia ở địa phương nào.

- Ách...

Cổ Nguyệt Hà ngượng ngùng cười.

- Lão đại à, ta đã chết hơn ngàn năm, nào biết ngàn năm sau Mặc gia ở đâu!

Trầm Côn cũng hiểu vấn đề khó xử của Cổ Nguyệt Hà, bắt đắc dĩ nâng một tay lên.

- A Phúc, đi, đi tìm Mặc gia, mạng đại thiếu gia và A La, phụ thuộc vào vận *** chó của người...

Nói xong hần nằm xuống hôn mê luôn, Cổ Nguyệt Hà trong cơ thể theo đó mất đi cảm ứng bên ngoài, mà Bất Sắc giúp Trầm Côn chịu một bộ phận lớn thiên khiển, cũng đã tạm thời hôn mê, biến thành một sáo y bám vào khải giáp trên người Trầm Côn...

Mà A Phúc của chúng ta thì choáng váng! Choáng váng từ đầu đến chân!

Đúng lúc này, bên ngoài sơn động dường như lóe lên ánh lửa, còn có âm thanh đại đội nhân mã truy lùng khắp núi rừng, không cần phải nói, lệnh truy nã Công Thâu gia đưa ra đã phát huy tác dụng, tất cả các thế lực Gia Lăng thành cũng bắt đầu từ xung quanh đuổi bắt Trầm Côn! Làm sao bây giờ? Một A La hôn mê, một Trầm Côn hôn mê, còn có một người cần chiếu cố là Đại Cửu Hùng còn vị thành niên, tất cả đều trông cậy vào mình.

A Phúc cắn chặt răng. Mở cái rương trong huyết động ra, bên trong rơi ra đồ lấy được ở Thối Hỏa Trì. A Phúc lấy ra một lộc giác đầu khô (mũ giáp đầu hươu), một áo choàng màu đỏ, hai thanh đại đao sát trư (giết heo)!

Một thanh đao giết heo dắt ở sau lưng, đầu đội lộc giác khô thật lớn, sải bước Đại Cửu Hùng Long Thanh Sơn, vung áo choàng màu đỏ, A Phúc cầm một đao giết heo khác chỉ vào thiên quân vạn mã ở đằng xa, từng khối thịt trên người rung lên, bạo quát một tiếng.

A Phúc, xông lên!

Thật lâu sau có rất nhiều người hỏi qua Trầm Côn, vũ hồn ở Cửu Châu có vô số, cái nào mới là vũ hồn mạnh nhất?

Là cơ duyên xảo hợp lúc tới Tây Hàm Cốc, Tử Khí Đông Lai Vương Kiêu, hay là đệ nhất thiên hạ kì thư thú điển, tiến hóa Hồng Hoang Thú Thần Lý Mục? Hoặc là Bất Sắc trong nội thể Lục Bào Thần Tướng?

Trầm Côn quệt miệng, chỉ chỉ kẻ ngồi bên đầu địa chủ không dám gọi bài Cổ Nguyệt Hà - như Cổ huynh không còn không phải sao?

Ba lượt thiên khiển qua hết, cho thấy Cổ Nguyệt Hà thật sự rất mạnh, nhưng hần chưa có bao giờ dám nói, chính mình không thể địch nổi âm ô quát tháo, nghìn người sợ hãi, vạn người mạc địch, thẳng mời Trầm Côn quên luôn ngũ hổ tướng là ai, không hề hâm mộ Lục bào thần tướng chỉ là thân hình Hầu tử...

Thân ảnh ấy, thật sự đã từng tung hoành bát hoang, ba nghìn năm tại Cửu Châu chưa có kẻ nào có thể vinh quang xứng làm đối thủ, nhưng sau lưng A Phúc, hần cũng chỉ có thể ảm đạm thở dài...

Anh hùng hào kiệt như ta, cũng không đấu lại vận số *** chó của A Phúc!

Đúng vậy, vận rắm chó A Phúc chính là một đoạn truyền thuyết, chiếu sáng Cửu Châu, vĩnh viễn không thể nào có thể nghiên cứu tính hợp lí như truyền thuyết!

Oanh!

Sau khi A Phúc hô to một tiếng “Xông lên”, một đoàn hào quang từ trên trời giáng xuống, có lẽ là hỏa lôi, có lẽ là linh phù, hay là cơ quan tạc đạn (boom), dù sao A Phúc không có thấy rõ ràng! Hần chỉ biết, một khi mình bị tia sáng này đánh trúng, kết cục tuyệt đối là bị nổ tan xác.

Hơn nữa hần biết chắc rằng, khẳng định là hần không tránh thoát!

Nhưng là...

- Phốc!

Một tiếng nho nhỏ trầm đục vang lên, thì ra là phần dưới Long Thanh Sơn không cẩn thận dẫm lên một hòn đá, hòn đá này hàng năm bị phong hóa, trên mặt có một lớp rêu xanh trơn ướt thật dày, một cước này dẫm xuống, Long Thanh Sơn đương trường ngã sấp, sau đó, thân hình to lớn của hắn gắt gao ôm A Phúc cùng một chỗ, theo triền núi liền lăn xuống nhanh như chớp.

Oanh, mới vừa lăn được khoảng cách hai ba mươi thước, quang đoàn rơi xuống đất, bạo nổ sơn động tứ phân ngũ liệt, thật xảo diệu A Phúc vừa lúc tránh được vụ nổ...

- A, đại thiếu gia còn ở trong sơn động!

A Phúc mặt biến sắc, một mặt khóc thét hô to, hắn vội vàng muốn chết, nên vừa rồi lúc rửa sạch rương, đem đặt Trầm Côn cùng A La đặt vào bên trong thùng, để cho Long Thanh Sơn chở đi chạy trốn. Nhưng còn chưa kịp lấy cái rương này, hắn mãi huyền thuyền cút luôn xuống dưới núi.

Xong rồi, cái động xong rồi, đại thiếu gia không còn...Nhìn thấy khói thuốc nổ bao phủ động khẩu, A Phúc tâm tê liệt phết khóc lớn.

- Đại thiếu gia, ta thực xin lỗi người a, trước tiên hắn là nên đặt thiếu gia sau lưng Thanh Sơn, sau đó mới chạy đi a! A La thiếu thư, ta cũng thực xin lỗi người a...

Một đường bước, một đường khóc, chỉ thấy trên trên rãnh nơi hai luồng nung núc thịt hợp thành một đoàn, chuyển động cực kì nhanh, vãi ra từng đồng nước mắt...

- Đại thiếu gia a!

Thương tâm cực điểm hóa thành phần nộ, A Phúc khóc hận một trận sau đó nổi giận mắng:

- Lão tặc thiên, nếu ngươi đem thiếu gia trả lại cho ta, gia gia đây cho ngươi cười một cái!

Lúc nói chuyện, hắn vừa vịn dừng lại dưới chân núi, vẻ mặt đầu đất lộ ra.

Chợt nghe “Sư” một tiếng, một đoàn bóng đen nện vào đỉnh đầu A Phúc.

Đồ chơi gì vậy?

A Phúc sững sốt, theo bản năng giơ tay lên đón, kết quả bị bóng đen đè sập trên mặt đất, đầu văng mắt hoa.

Thấy rõ bóng đen là cái gì, hắn vui vẻ hắc hắc ngây ngô cười.

- Ông trời, đại thiếu gia không chết, ha ha, đại thiếu gia còn không có làm sao...

Thì ra khi vụ nổ mạnh xảy ra, Trầm Côn cùng A La ở chỗ rương lớn cũng bị nổ bay lên, ngẫu nhiên cùng lúc rơi vào tay A Phúc.

Nếu đại thiếu gia còn sống, A Phúc cũng bắt chặp những cái khác, để Long Thanh Sơn công rương lớn, một đường chạy như điên. Phụ cận núi lớn đã tụ tập lên đến bốn năm vạn người, tay binh khí tay đuốc lung bắt Trầm Côn, chỗ nào có đường để cho A Phúc chạy trốn đây?

- Mau, phóng thích yêu thú phi hành, đó chính là con long hùng biết bay, nhất định phải phong tỏa bầu trời!

- Đội thứ nhất, bắt lấy tên mập mạp chết tiết kia, hắn và Trầm Ứng đã cùng xuất hiện qua!

- Không cần tự mình động thủ, nã pháo, nã pháo, toàn bộ pháo nhắm vào tên mập mạp chết tiết kia, cung tiễn thủ, cũng lập tức chuẩn bị cho ta một lượt mười hai lần bắn!

Sư, sư, sư...

Oanh, oanh, oanh...

Cung tên giống như mưa trút nước, lửa đạn giống như tu la luyện ngục, một đường đạn pháo nổ mạnh không ngừng bên tai, A Phúc chỉ buồn bực trong đầu một đường chạy như điên...thế mà...thực thần kì...vọt qua phòng tuyến mấy vạn người bên ngoài, hiện tại trước mắt đã là một mảnh bờ cát vàng!

Bất quá chết người chính là, có một kẻ truy bắt cao thủ sớm tính ra đường chạy trốn của A Phúc, cười lạnh đứng bên bờ biển. Đây là một lão nhân gần trăm tuổi, đầu đầy tóc bạc, trong tay cầm đại đao, tinh thần quắc thước như tráng niên. Hắn quát lạnh:

- Tiểu tử kia, còn muốn chạy sao?

- Đại ca, đại thúc, đại gia...lão gia gia, lão tổ tông!

A Phúc thân hình mất phanh hăm không được, lập tức hướng đầu húc về lão nhân, sợ tới mức khóc lớn nói:

- Gia gia của ta, tăng tổ gia gia a, ngài một đồng tuổi rồi, tha cho ta một mạng đi mà, ta chính là một kẻ tham ô công quỹ dạo quanh kỹ viện mập mập chết tiệt a!

- Ta nhiều tuổi, nên tha ngươi một mạng?

Cái này thì có ý nghĩa gì, lão nhân lạnh lùng cười.

- Tiểu tử kia, sợ quá váng đầu rồi à? Ha ha, đừng nóng vội, ta đây cho ngươi cái kết, cũng không thống khổ!

Nói xong giơ ngang đại đao, chờ A Phúc lao vào một đao đoạn làm hai.

- Ngươi là lão bất tử, như thế nào không bỏ qua cho ta chứ a, ô ô ô...

A Phúc thật sự không hăm được cước bộ, rõ ràng nhắm mắt chờ chết, miệng vẫn không ngừng ai oán mắng to.

- Lão bất tử, ngươi đã sống từng này tuổi rồi, nếu giết ta, ngươi cũng không sống thêm được vài ngày nữa đâu a...

- Ngươi tin không, ta từng một ngụm nước miếng phun chết một con rết lớn, vận khí ta tốt không...

- Ngươi nếu mà vẫn ngăn ta, nói không chừng lập tức bị vẫn thạch đè chết, bị con cua cắn chết, uống ngụm nước lạnh ghen chết...

A Phúc thật sự sợ đến vãi linh hồn, đều không biết mình đang nói cái gì. Ai oán chạy, ai oán chờ chết, ai oán mắng, mắng mắng...ai? A Phúc đột nhiên phát hiện, hắn đã mắng bảy tám chục câu, sớm đã chết vì đại đao rồi chứ, như thế nào còn chưa có chết đây? Trợn mắt nhìn, hắn đã chạy tới biển rộng, cả người bị nước biển bao phủ.

Quay đầu lại nhìn lão giả bất tử tiên sinh...lão tiên sinh đang té trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, hai tay ôm lấy ngực, thân hình co quắp...hơn nữa trên mặt còn có dấu chân thật to, dính một chút *** chó, đúng là sau khi ngã sấp xuống, dính phải bằng chứng A Phúc chạy tới!

Tim, tim...lão tiên sinh không cam lòng trừng lớn hai mắt, thì thào cười khổ.

- Bệnh tim chết tiệt, sao lại phát vào lúc này chứ...

Ác...

Vĩnh biệt lão tiên sinh!

...

Ta đã nói ngươi làm khó dễ ta, đã chết rồi sao? Chết rồi sao?

Chỉ vào thi thể lão tiên sinh, A Phúc hưng phấn nói năng lộn xộn, điên cuồng hét lên:

- Ta chính là vận *** chó, sao nào, sao nào! Còn muốn kết thúc ta à? Mụ nó chứ, tía nó chứ, ta cắn chết ngươi trước!

Nói xong, hắn linh lợi nhìn xem tứ phía, phát hiện lại có rất nhiều nhân mã đuổi theo, vội vàng co rụt cổ, xám xịt lặn vào trong nước...

Rong về biển, ở trong biển rộng, cơ hồ không ai có thể đuổi kịp huyết mạch long tộc Long Thanh Sơn, chỉ thấy Đại Cầu Hùng hai chân thay nhau đạp, nắm lấy A Phúc cùng rương lớn bơi ra ngoài khoảng cách bấy

tám trăm thước...bơi trên biển tròn một ngày, âm thanh chung quanh hò hét đuổi bắt rất cuộc không còn nghe thấy, khi ánh trăng lại chiếu trên mặt biển, A Phúc bò lên bờ, hồng học thở.

Hồn hển!

Hồn hển!

Hồn hển!

Ồi tía ơi, cuối cùng cũng trốn thoát...

Nằm trên bờ biển, a Phúc kéo kéo Long Thanh Sơn ở bên.

- Thanh Sơn thiếu gia, đại thiếu gia còn tốt không, A La tiểu thư còn sống không?

Kéo rương cùng A Phúc bơi một ngày. Thanh Sơn cũng mệt đến đứt hơi, mở rương ra, thấy Trầm Côn cùng A La ngâm trong nửa thùng nước, ngực còn phập phồng, nhẹ nhàng thở ra nói:

- Ô hô, thúc phụ cùng thúc nữ vẫn còn sống!

- Ý người là...bọn họ vẫn còn sống sao? Vậy thì tốt rồi, ta cũng coi như không có lỗi với đại thiếu gia!

A Phúc khó nhọc ngồi dậy, mắt nhìn xung quanh chỉ thấy đại dương mênh mông không thấy bờ, vò đầu nói:

- Đây là đâu vậy a?

- Tiểu sinh cũng thế gian nan thị dã! (cũng không biết là đâu) thẳng cầu hừng này lúc nào cũng vẫn nhã.

- Người nói gì? Thanh Sơn tiểu thiếu gia của ta, người có thể nói chuyện giống người bình thường một chút được không, người nói như vậy, một hai câu còn tạm được, nhiều hơn, A Phúc, A Phúc nghe không hiểu a!

A Phú nghe không hiểu cổ ngữ của Long Thanh Sơn, cầu xin nói.

Ô hô, đây là văn nhân phong tao chi cốt, không thể dễ dàng đổi, không dễ thay đổi a! (Hủ nho nó nhập vào xương rồi không dễ thay đổi)

Long Thanh Sơn trịnh trọng ngẩng đầu.

...

A Phúc tuyệt vọng!

Hắn tuyệt đại đa số thời điểm đều là nghe không hiểu Long Thanh Sơn nói gì, điều này trước kia thì không sao, nhưng bây giờ...thật vất vả từ trong núi đao biển lửa trốn ra, muốn tìm người chia sẻ vài lời, thảo luận kế sách tương lai, kết quả không khác gì đàn gảy tai trâu...

A Phúc, người phải tự lực cánh sinh a! Được rồi, trước tiên nghĩ xem nên làm cái gì trước!

Học bộ dáng suy tư của Trầm Côn, A Phúc ngồi xổm xuống, sờ lên cằm cân nhắc một hồi: "Đại thiếu gia đã từng nói, buôn bán, bước đầu tiên chính là chú ý hình tượng, không có vẻ mặt thành khẩn tươi vui, cười lộ hàm răng trắng, ai chịu giao dịch với người a. Được rồi, trước chú ý hình tượng!

Trong rương lớn còn một ít đồ vật, hay là dùng đồ vật này vậy, A Phúc mặc cho mình khải giáp hồng sắc, một bộ râu hồng sắc, lại nhuộm đầu Long Thanh Sơn một đầu màu hồng là chiến hừng...

Bước thứ hai, buôn bán giỏi là cần phải bí mật giá gốc, giá gốc bị người ta biết, còn kiếm được cái rắm nha?

A Phúc lấy một ít xác tôm cua trên bờ biển, để lên trên che dấu Trầm Côn và A La trong rương, tiếp tục dán lên mặt rương giấy niêm phong...

Thứ ba, buôn bán phải học chính là lừa gạt...

Nhờ sự lẫn lộn trước kia trong đám du thủ du thực, tục xưng là xã hội đen, A Phúc kiếm cho mình được một chứng minh thân phận mới, bảo đảm mấy tên tiểu tốt nhìn không phát hiện được.

Phen này ăn mặc vào, ra đến bờ biển hướng phía nước biển nhìn, hắc hắc, soi thấy lưng đeo song đao, khó hạ hồng hừng, hán tử tướng quân râu rậm uy vũ hừng trắng, ngực đeo hai quả huân chương, vừa nhìn là

thấy thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú từng trải! Trong lòng cảm thấy vừa ý, vẻ vênh váo đắc ý hiện trên mặt A Phúc.

Trải qua hơn mười ngày đi trên bình nguyên, hấn đi qua ba tòa thành thị, cửa thành cũng đã dán lệnh truy nã với Trầm Côn, chẳng qua khi gặp hỏi A Phúc thì hấn trừng mắt, đưa ra chứng minh giả - tra cái rắm, lão tử chính là đại tướng quân Tống Nguyệt đế quốc, nhìn cái rương kia không? Đây là nhiệm vụ cơ mật, cho qua nhanh đi!

Thực thần kì, A Phúc cứ vậy nghênh ngang xuyên qua ba tòa thành thị. Bất quá hơn mười ngày sau, A Phúc rút cuộc cũng không huênh hoang nổi nữa, bởi vì trong thời gian chạy trốn hấn chỉ lo dẫn người, một lượng bạc cũng không mang theo, mà Trầm Côn thì bạc đã rơi khi bơi, Long Thanh sơn lại càng chưa bao giờ mang bạc...

Kết quả, A Phúc không có tiền, đói cái bụng!

Thời điểm đi vào một tòa thành nhỏ hẻo lánh, A Phúc đói bụng đến phải mức choáng váng, cước bộ phù phiếm, mắt thấy tùy thời cũng có thể ngã xuống đất hôn mê.

Trong mơ mơ màng màng, hấn đi tới trước cửa thành thị, ngẩng đầu nhìn trên cửa thành lộ ra một tấm mộc bản, hấn là tên thành thị này là Hắc Thổ gia thành!

- A, đây chính là tòa thành Hắc Thổ...

A Phúc vượt vượt cái bụng đang òng ọc, hung hăng gật đầu một cái:

- Tốt, ở chỗ này lẽa một bữa cơm, sau đó đi tìm Mặc gia cơ quan sư!

Nói xong, hấn cơ hồ là té xuyên qua cửa thành...Mà Long Thanh Sơn lúc này tâm muốn chết cũng có, hấn thật muốn nói cho A Phúc, hai chữ hắc - thổ ghép lại, viết thành: Mặc! Nơi đây chính là tòa thành Mặc gia!

Nhưng mà ô hô thương thay, ở đây nhiều người lắm tai kiếp, tiểu sinh một khi miệng phun nhân ngôn, chẳng phải là đương trường bại lộ ra sao? Thôi, thôi, không nói cũng thế, theo mập mập chết tiết phát huy vận số *** chó thôi!

Không văn hóa, thật đáng sợ...

212. Chương 210: Tòa Thành “hắc Thổ”.

Đương nhiên, lấy trình độ văn hóa của A Phúc, đọc mà không hiểu mấy chữ cổ triện viết gì, còn có những công trình trong nội thành!

Ở Hắc Thổ Gia, kiến trúc thấp nhất cũng là bảy - tám tầng, cao nhất là dựng đứng giữa tầng mây, căn bản là không nhìn thấy đỉnh, nếu cái này mà đặt ở thành thị khác nhất định khiến bình dân leo lều đến sùi bọt mép. Nhưng mà ở bên ngoài mỗi tòa nhà cao tầng này đều kiến tạo một xe cáp lớn, ngồi trên xe cáp, lên tiếng gọi, là có thể đi xe cáp từ trên xuống dưới, quả thực giống như thang máy mà thiếu gia đã từng nói qua.

Quá đáng nhất chính là, đằng trước đi tới một tiểu cô nương, bộ dáng khoảng mười một mười hai tuổi, ăn mặc rách rưới, vừa nhìn là biết là nhà quê chưa va chạm cảnh đời.

A Phúc muốn lừa cô nương này kiếm bữa cơm, kết cục người ta liếc mắt nhìn Đại Cầu Hùng, khinh miệt mà tỏ vẻ thời đại nào rồi, người còn lấy sinh vật sống làm tọa kỵ? Sau đó như ảo thuật trong thoáng chốc cô gái xuất ra hai mộc bồng, tổ hợp hai cái lại, biến thành một con bạch hạc bằng máy móc hoa lệ, rồi cười bay đi mất.

A Phúc cảm thấy như mình bị nhìn khinh bỉ...Ôi tía ơi, cuối cùng đây là địa phương quái quỷ gì?

Đứng tại trạm xe Thủy Mã Long, xe truyền động bằng bánh răng và máy móc phi hành bay loạn đầy trời, A Phúc hoài nghi mình có phải đói quá nên mơ hồ, đang trong cơn ác mộng lạc vào đầm rồng hang hổ!

Lại vòng vo trong thành một hồi, A Phúc phát hiện chỉ số thông minh của mình chưa đủ để lừa gạt hài tử mười hai tuổi, hắn dứt khoát đưa ánh mắt đặt vào trên người những hài tử nhỏ hơn.

Rất nhanh hắn thấy mấy tiểu nam hài tử đằng xa đang hi hi ha ha bay tới, bọn nó chỉ có bộ dáng bảy - tám tuổi, vừa nhìn là biết chính là những hồn tiểu tử trốn học đi lêu lổng, bọn nhóc cười cơ giới ửng, có nhóc cười cơ giới kim giáp trùng, trên đầu có hai cánh quạt quay tròn, bay đi so với kỵ sĩ Bắc Địa Vương Tuyệt Điều còn nhanh hơn.

Nhất là tiểu quỷ đầu lĩnh kia, hắn đeo một chiếc kính râu, đứng trên mũi một con thuyền nhỏ, nắm tay thối nho nhỏ chỉ thẳng lên trời, tựa hồ, hắn là một vị thuyền trưởng, đang chỉ huy hạm đội thuyền của mình hăm hở hành trình...

Thuyền biết bay? Phi thuyền?

Cặp mắt nhỏ của A Phúc sáng rực lên, mấy tên tiểu gia hỏa này có thể lái phi thuyền, nhất định là hài tử con nhà phú quý, hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy...Ồi tía ơi, còn chờ gì nữa, mau theo bọn nhóc lừa chút gì a!

- Oanh!

A Phúc chặn ngang giữa lộ, chỉ tay vào tiểu thuyền đang bay trên bầu trời nói:

- Người là hài tử nhà ai, không biết nơi này không thể bay loạn sao? Ta vốn là đại tướng quân Tống Nguyệt Đế Quốc, mau gọi đại nhân nhà các người đi ra, tiếp tục chuẩn bị một bàn tiệc, ta có lời muốn nói!

- Tống Nguyệt Đế Quốc, là địa phương nào?

- Đại tướng quân là cái gì? Là tên vị đại thúc này sao?

Đám hài tử đều dừng lại, người nhìn ta, ta nhìn người, đều có chút sợ hãi bộ dáng A Phúc đối đến đỏ con mắt.

- Đại thúc, người tên là đại tướng quân phải không?

Tiểu thuyền trưởng kia rụt rè nói:

- Người rốt cuộc là nói cái gì a, ta nghe như thế nào lại như vịt nghe sấm!

- Nghe không hiểu cũng không sao, lập tức kêu đại nhân trong nhà đi ra!

A Phúc cố gắng khoe ra bộ dáng uy vũ, quơ đao giết heo nói:

- Hãy nói cho đại nhân nhà người biết, ta là Tống Nguyệt đại tướng quân, phụng mệnh làm nhiệm vụ cơ mật tới gặp Hắc Thổ thành chủ, mau mau chuẩn bị cho ta thức ăn, không nên chậm trễ đại sự ta gặp Hắc Thổ thành chủ!

- Hắc Thổ thành chủ?

Về mặt đám hài tử càng thêm mê man.

- Ai nha, các người ngay cả Hắc Thổ thành chủ cũng không biết sao?

A Phúc đối quá nên nóng nảy, hét lớn:

- Nơi này không phải hắc thổ tòa thành nhà các người sao, các người đều là thứ dân trong Hắc Thổ, như thế nào không biết thành chủ?

- Hắc thổ cư gia? Ha ha, nguyên lai là một đại thúc ngốc nghếch, cái gì cũng không biết mà!

Đám hài tử cười như điên, tiểu thuyền trưởng hô:

- Các huynh đệ, phía trước phát hiện một quái đại thúc chặn đường, hỏa lực chuẩn bị, công kích, giác mớ tung hoành tứ hải của chúng ta liền bắt đầu từ quái đại thúc này vậy!

Nói xong, hài tử cười đại ửng ném ra một cơ giới vũ mao, hài tử cười giáp trùng ném ra một cơ giới phản tiện, hài tử mang cánh quạt từ miệng phun ra từng chuỗi tiểu cương cầu, mấy thứ này tuy rằng chỉ là đồ

chơi của hài tử, không có tính đả thương người, nhưng cũng làm A Phúc bể đầu máu chảy, xám xịt chui vào trong một hẻm nhỏ.

Bản thân mình cũng không tệ a, như thế nào bị coi là đứa ngốc, còn nổi lên trò chơi đánh quái vật biển?

Hỗn hển!

Hỗn hển!

Hỗn hển!

Thở hỗn hển mấy ngụm khí thô, A Phúc đói bụng đến hoa mắt rồi không thấy rõ cảnh vật phía trước, hoàn hảo Trầm Côn được che dấu trong rừng còn có chút cá tôm, hẳn thật sự không chịu nổi, liền lấy từ trong rừng ra mấy con cua sắp có mùi, mở miệng cắn to, con bà nó, nếu không phải sắp chết đói, A Phúc sao phải chịu ăn loại đồ vật quý này chứ!

- Uy, người đang ở đây ăn cái gì?

Đám hài tử truy vào trong cái hẻm nhỏ, vừa nhìn con cua trong tay A Phúc, đều kinh ngạc mở lớn hai con mắt nhìn.

- Cái này, đây chính là quái vật biển trong truyền thuyết sao?

- Các người chưa thấy qua thứ này?

A Phúc giật mình quơ quơ con cua, nơi này cách bờ biển không đến mấy ngày đi đường xem như là vùng duyên hải, thế nào đám hài tử này chưa từng thấy qua con cua!

- Đây đương nhiên là quái vật biển!

A Phúc nói láo trôi chảy.

- Woa, đây là quái vật biển!

Tiểu thuyền trưởng hưng phấn nhảy dựng lên, sau đó, hẳn giống như một con đại hôi lang ý đồ lừa gạt tiểu bạch thỏ, chỉ vào con cua cười hì hì nói:

- Đại thúc, hảo đại thúc, người có thể hay không đem con quái vật biển này cho ta? Ta có thể dùng phi thuyền của ta để đổi nha! Một phi thuyền đổi một con quái vật biển nha!

Con này hoàn toàn sắp có mùi, không phải nhanh chóng đói chết sẽ không sợ con cua này, thế nhưng có thể đổi lấy một chiếc phi thuyền?

- Ta...

A Phúc chút nữa thì đã đáp ứng, bất quá hắn chớp mắt, bĩu môi nói:

- Có thể a, tuy vậy bản tướng quân muốn gặp đại nhân nhà các người, chính là Hắc Thổ thành chủ! Chỉ cần các người gọi được thành chủ thành Hắc Thổ tới, bổn tướng quân cho người mười con, không, hai mươi con đại quái!

Cặp mắt Tiểu thuyền trưởng rực sáng.

- Ta không biết cái gì là hắc Thổ thành chủ, bất quá tỷ tỷ ta được không, ta mang người đi gặp tỷ tỷ của ta!

- Ách!

A Phúc liếm liếm môi.

- Tỷ tỷ người biết làm cơm sao?

- Đương nhiên biết, tỷ tỷ của ta chính là đầu bếp tốt nhất, làm cháo thịt ăn được không vậy!

- Cháo thịt?

- Ách...

- Xuyt...xuyt...xuyt...

- Đại thúc, làm sao người chảy nước miếng?

Đại thúc làm sao người phát run?

- Đại thúc, người, làm sao người đã bất tỉnh rồi?

Nghe đến, hai từ, cháo thịt, A Phúc hạnh phúc mà hôn mê bất tỉnh.

- Tỷ tỷ!

Chỉ huy đám tiểu hài tử đem A Phúc ném lên trên thuyền, tiểu thuyền trưởng chạy cực nhanh về nhà, hô lớn:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta gặp được một tên đại ngốc, nguyên ý dùng hai mươi con quái vật biển để đổi lấy một phi thuyền, đại ngốc!

Tại thời điểm A Phúc mở mắt, miệng đã chảy ra một ít nước dính như keo gì đó, ngửi hấy hương thơm ngào ngạt, còn có chút hương vị thịt tươi cùng gạo nếp.

- Cháo thịt?

A Phúc híp mắt, dụi mắt, mở ra, đối diện cách đó không xa có một tô cháo, bốc khói nghi ngút, hần vội vàng lên đến bên, cũng không quản miệng bị cháo nóng làm bỏng, xoay xoay đã đem một tô cháo đổ vào bụng.

Lạch cạch!

Ném nôi cháo ở một bên, A Phúc thỏa mãn vỗ vỗ bụng bự, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một nhà gỗ nhỏ phi thường sơ sài, không có cơ quan thần kỳ như ở ngoài kia, thực sự vô cùng đơn giản có hai chiếc giường, một cái bếp lò, có chút giống nhà cỏ bần hàn ở sơn dã nông thôn bình thường, mà Long Thanh Sơn bị đem làm sủng vật, bị buộc tại một cây cột lớn ngoài cửa, vẻ mặt u oán bảo vệ Trầm Côn được giấu trong rừng, còn tiểu thuyền trưởng kia đang bê một bát cháo thịt nhỏ, ở một bên ngơ ngác nhìn. Thấy rừng lớn vẫn còn, A Phúc thở phào nhẹ nhõm, bắt chuyện với tiểu thuyền trưởng:

- Uy, cháo thịt sao? Có tận ba nôi?

A!

Bỗng nhiên trong lúc đó, sau lưng một tiếng dụi dằm tươi cười:

- Đại thúc, người bị đói thoát lực, không nên ăn nhiều, nếu không nổ bụng mà chết đấy.

- Không được! Con bà nó ta thà rằng chết vì no, còn hơn làm con ma đói, ồ...?

Thanh âm này...đột nhiên A Phúc ngậy đại.

Quay đầu liếc nhìn dọc theo thanh âm của chủ nhân, nhất thời liền thu hồi cái miệng đầy chữ thô tục, xuất ra ngữ khí vận phần ôn nhu, tựa hồ như thì thầm với một đóa hoa tươi nói:

- Tiểu thư nói rất đúng, ta thật lỗ mãng, xin đa tạ ý tốt của tiểu thư, bản nhân hiểu rồi, tự nhiên để ở trong lòng. Mặt khác, xin tiểu thư đừng gọi ta là đại thúc, ta mới có hai mươi sáu cái xuân xanh mà.

Nói xong, hần tự cho là tao nhã ưỡn ngực lên. Thì ra bên cửa sổ một vị hắc y thiếu nữ đang đứng, đầu tiên đưa lưng về phía A Phúc, lộ ra một đầu tóc đen dài và dài, đường cong xinh đẹp từ hai vai đổ xuống, mà khi nàng xoay đầu lại hướng về phía A Phúc mỉm cười, trong phút chốc, ánh trắng như mở đi, hoa tươi kém sắc, bách diệu xấu hổ trở về, tuyệt mỹ dung nhan thể gian hiếm thấy, làm cho A Phúc không tự chủ được bày ra tư thế ưu nhã nhất, chậm rãi há hốc mồm.

“Ôi tía ơi, quý thần ơi, so với đệ nhất mỹ nữ của lầu xanh, so với A La tiểu thư cũng không kém là bao...”

- Người tại sao không nói chuyện?

Cô gái nghiêng đầu tò mò hỏi han:

- Đúng là ăn no quá sao?

- Tiểu thư nói đến chuyện này, ta là binh sĩ đánh giặc, người thô kệch, ăn nhiều, cũng không chết được, ha ha, ha ha...

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy dung mạo thiếu nữ, A Phúc liền cảm thấy lòng không đậu dẫu đi mặt thô tục của mình, đuổi hết từ ngữ thô tục trong bụng, tận lực biểu hiện ra ra mình một chút tao nhã hào phóng.

Đây xem như nhất kiến chung tình sao?

A Phúc xấu hổ đỏ mặt...

Hắn cũng không rõ cảm giác của mình. Dù thế nào đi nữa hắn cũng không muốn làm cho thiếu nữ này khinh thường hắn, càng không muốn để cho nàng biết mình có một siêu cấp tục danh xx Vương Đại Phúc!

Cho nên sau vài câu tán gẫu đơn giản, khi thiếu nữ hỏi tên mình thì A Phúc hư cấu cho mình một cái tên tuyệt đối phong cách, tuyệt đối có khả năng hấp dẫn ánh mắt các cô nương.

- Tiểu thư mỹ lệ.

Mập mập, khuôn mặt núng nính nặn ra một nụ cười tươi.

- Ta đến từ Tổng Nguyệt Đế Quốc, dưới tay cũng có một ít huynh đệ, mấy tiểu quốc gia, may mắn chưa có bao giờ đánh bại được ta. Ha ha, cho nên giang hồ bằng hữu ưu ái, tặng cho ta một cái biệt danh, Hồng Nhiêm Chiến Thần, Duy cầu Nhất Bại Quang Minh Hoàng (Biên: Chiến thần râu rậm, xin một lần được thua), tiểu thư gọi ta một tiếng Quang Minh hoàng đại nhân là được!

Phốc!

Đang uống nước hắc y thiếu nữ phun hết cả ra.

213. Chương 211: Thế Gian Đây Vẫn Đục, Chỉ Nghe Một Tấm Chân Tâm

Rõ ràng trên miệng có chút trêu chọc, hắc y thiếu nữ mỉm cười hỏi.

Mọi người đều có thể nghe thấy lời nói có chút kinh nghiệm, hắc y thiếu nữ này cơ bản không tin tưởng vào cái gì gọi là Chiến thần Hồng Nhiêm...Nhưng A Phúc đã bị sắc đẹp làm mờ mắt, vẫn còn tự cho là mình phóng khoáng, giả dối nâng bộ râu mép lên nói:

- Oa ha ha, không sai, ta đây tước hiệu là Chiến thần Hồng Nhiêm, một phần là do bộ râu mép màu đỏ này! Còn có một phần nguyên nhân khác...

Hất cằm lên ngạo nghễ, nói tiếp:

- Bản thân giết chóc nhiều quá, thường xuyên khiến máu tươi của kẻ địch nhuộm đỏ bộ râu mép của mình, nên các huynh đệ giang hồ đồn đãi ra, ta đây Hồng Hồ Tử, một phần do ngày sinh, một phần do máu tươi đúc thành, chính là ta Quang Minh Hoàng một thân võ huân quang vinh được chứng minh!

- Àh, àh, àh!

Hắc y thiếu nữ gạt đầu lia lịa, trêu chọc tiếp:

- Trên râu mép kia của ngươi tràn ngập mùi máu tươi, nhưng là...Làm sao ta vẫn ngửi được toàn mùi thuốc nhuộm.

- Ngươi cũng có thể đoán ra? - A Phúc chợt kinh ngạc:

- Ách...Cái này cũng không thể trách ngươi, hôm qua ta tự tay quét vôi cung điện Quang Minh Hoàng thứ sáu mươi tám của mình, màu nhuộm dính lên râu mép thôi!

-Ồ, ngươi thật có rất nhiều cung điện nha...- Hắc y thiếu nữ gạt đầu:

- Nhưng tại sao lúc ngươi nói chuyện, tim lại đập vô cùng nhanh như thế? Một phút ước chừng một trăm ba mươi sáu lần? Ta nghe nói, chỉ có lúc đang nói dối...

- Ngươi, ngươi có thể nghe được tim của ta đập?

A Phúc hoàn toàn sợ ngây người.

- Một, hai, ba, bốn...

Hắc y thiếu nữ đếm rất nhanh, chính là nhịp đập của tim A Phúc.

- Tốt lắm, Quang Minh Hoàng tiên sinh, không nên gạt tỷ đệ chúng ta, người chỉ là một người bình thường thôi đúng không?

Hắc y thiếu nữ cười cười, chỉ vào hai mắt của mình nói:

- Kể từ sau khi bị mù, thính giác cùng khứu giác của ta đặc biệt nhạy bén, nhất là tự mình luyện bản lãnh “nghe tâm biện tâm”, vẫn chưa người nào có thể lừa ta đâu!

Người mù?

A Phúc nhảy dựng lên theo bản năng, quơ quơ bàn tay to trước mặt hắc y thiếu nữ. Quả nhiên, trong đôi mắt đen nhánh của thiếu nữ không có chút thần thái...

- Mẹ cha nó chứ...Một vị tiểu thư tươi ngon mọng nước như vậy, làm sao có thể là...Lão thiên thật là bất công mà!

Bên trong rõ ràng thương xót lẫn tiếc nuối, nhịp tim A Phúc đập không tránh thay đổi.

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, cảm ơn người!

Hắc y thiếu nữ khẽ khom người.

- Người cảm ơn ta làm gì?

- Ta nghe được, người quơ quơ tay trước mặt ta ba lần, mà tim người đập giảm bớt ba nhịp...Điều này nói rõ, người đang cảm thấy tiếc hận cho ta, là thật tâm tiếc hận cho ta.

A Phúc đỏ mặt, ở trước mặt một thiếu nữ nghe tâm, hẳn thật giống như không có bí mật nào có thể giấu diếm!

- Không cần ngượng ngùng, ta nghe được, người là người rất thú vị, người là người rất lương thiện, nói dối cũng chỉ là muốn lấy lòng ta! - Thiếu nữ lại một nữa nghe được tiếng lòng của A Phúc, mỉm cười nói:

- Hơn nữa ta còn nghe rất rõ, người không giống với những người khác, những người khác khi lấy lòng ta, tim đập kịch liệt, nhịp đập đầy tràn mưu lợi! Mà người...Là thật tâm thích bộ dáng của ta, thật lòng ca ngợi ta!

Nói xong, nàng nhẹ thở dài:

- Trong toàn thành, ta lần đầu tiên nghe được tiếng tim đập thành tâm khi lấy lòng ta!

...

- Ta...Được rồi, ta không phải là Quang Minh Hoàng gì hết!

Ở đây thiếu nữ trước mặt gần như là không chỗ nào không nghe được, A Phúc cúi đầu, thành thật xấu hổ nói:

- Ta tên thật là...

Bỗng nhiên, một ngón tay dựng thẳng ngay khóe miệng A Phúc.

- Không cần nói gì hết! - Trên miệng hắc y thiếu nữ có chút chua xót:

- Ta chỉ muốn nghe người thành tâm như vậy là đủ rồi, ngàn vạn lần không cần nói ra tên của người, ta sợ!

- Người sợ cái gì? - A Phúc không khỏi hỏi tới.

Hắc y thiếu nữ nhàn nhạt khẽ cười tự giễu, cũng không trả lời. Chẳng qua đệ đệ nàng phần hận nói:

- Đại thúc người biết không, tỷ tỷ ta đã từng bị gạt...

- Tiểu đệ! - Hắc y thiếu nữ nhẹ giọng quát bảo đệ đệ ngưng lại, cười nói:

- Chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại nữa...Quang Minh Hoàng tiên sinh, người cũng có thể hiểu rõ, nơi này đã đoạn tuyệt với nhân thế đã lâu, trong thành thị đầy rẫy vẫn đục, nói ra tên, thì có nghĩa là phải phân định giới hạn, hoặc là bằng hữu, hoặc là địch nhân, không có bất kỳ dư âm hòa hoãn nào!

- Thật vất vả lắm mới gặp một người thật bụng...A, ta không muốn sau khi nói ra tên, lập tức biến thành địch nhân của người, hiểu chưa?

Hắc y thiếu nữ thở dài:

- Ít nhất là hôm nay, để ta gọi người là Quang Minh Hoàng đại nhân là tốt lắm rồi!

Có thể nghe ra, thiếu nữ này đã từng trải qua nhiều gian khổ khó có thể tưởng tượng ra, có thể nghe được một chút thật lòng, có thể đã là một thứ hy vọng xa vời nào đó của nàng...

- Tiểu thư, ta, ta nghe không hiểu người nói gì! - A Phúc khoa tay múa chân nói:

- Cái gì tràn đầy vẫn đục, cách gì ngăn cách ngàn năm...Mẹ cha nó chứ, nếu thật là đoạn tuyệt ngàn năm, ta làm sao tiến vào?

- Người là từ bên ngoài vào đây?

Hắc y thiếu nữ đột nhiên tiến tới, đệ đệ của nàng lại càng hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn:

- Người, người không phải là người nơi này sao?

- Đúng vậy, ta mới vừa vào thành mà!

Nhìn thần sắc hắc y thiếu nữ biến đổi lớn, A Phúc vội vàng nói:

- Không tin, người có thể nghe nhịp tim của ta một chút, ta thật không nói dối, ta vừa mới vào thành!

- Người thật sự là từ bên ngoài tới...

Hắc y thiếu nữ kinh ngạc, lui về sau mấy bước, không cẩn thận đụng vào chân giường, nhưng nàng khoát tay, không cho đệ đệ đỡ lấy

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, người không có nói dối! Nhưng ta không rõ, người làm thế nào có thể xông qua “Mặc thủ thành quy” mà tiến vào?

- Đúng rồi, người làm thế nào xông qua “Mặc thủ thành quy”? - Đệ đệ của nàng cũng kinh hãi nói:

- Năm ngoái, cha của Tiểu Ông muốn lên lút chuồn đi, kết quả lại bị “Mặc thủ thành quy” xé thành mảnh vụn, trước khi chết còn nói cho chúng ta biết, không có thực lực cấp Vũ Hoàng trở lên, ngàn vạn lần không nên khiêu chiến “Mặc thủ thành quy”! - Nuốt ngụm nước bọt:

- Người có thể thông qua “Mặc thủ thành quy”, chẳng lẽ...Người là cao thủ cấp Vũ Hoàng?

Bọn họ đang nói gì vậy?

A Phúc cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn đang đối diện đến mức hai mắt muốn ngất xỉu, mơ màng đi vào tòa thành “Hắc thổ”, cơ bản không gặp phải cái gì là “Mặc thủ thành quy”!

Hơn nữa, “Mặc thủ thành quy”...Hình như không phải là một thành ngữ vô hại sao?

Văn hóa A Phúc không cao, đem Mặc thủ “Thành” quy nghe ra Mặc thủ “Thành” quy, một cái là quy tắc thành lũy, một cái là quy tắc có sẵn, cách nhau một trời!

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, người nói rõ cho ta biết đi! - Hắc y thiếu nữ vẻ mặt nghiêm túc:

- Người có bản lĩnh thông qua “Mặc thủ thành quy”, thật sự là một cường giả cấp Vũ Hoàng đúng không?

- Ta...

- Ái chà, tỷ tỷ, hắn có thể thông qua “Mặc thủ thành quy” mà đi vào, nhất định là một siêu cao thủ lợi hại rồi! - Tiểu thuyền trưởng hưng phấn mà nhảy lên:

- Không sai, ta nói người làm sao có thể xuất ra quái vật biển lợi hại như vậy chứ, hải quái này tên gọi là Bàng giải, sẽ chứng minh võ huân của người đúng không?

- Ta...- A Phúc thành thật nói:

- Những con cua kia, quả thật là ta bắt!

Đây là một lời nói hoàn toàn thành thật, mò cua, A Phúc một ngày có thể bắt hơn tám trăm con!

Nhưng là...

Tòa thành "Hắc thổ" cách biệt trần thế, căn bản cũng không biết con cua là cái gì, hơn nữa lại càng không biết mò cua là việc mà một đứa trẻ cũng có thể làm được!

Khi bọn họ nhìn thấy, A Phúc có thể bắt mấy con cua, quả thật giống như người đại cầu bắt được người ngoài hành tinh, đều là bắt sống quái vật kinh khủng chưa ai biết, bản lãnh cao siêu!

- Tỷ tỷ, hắc có nói dối không? - Tiểu thuyền trưởng kích động vội hỏi.

- Hắc...- Nghe tâm, hắc y thiếu nữ lắc đầu nói:

- Hắc nói là lời thật, những thứ quái vật biển này cũng là do hắc bắt!

- Vậy ư! - Tiểu thuyền trưởng hô to:

- Quả nhiên người là một cao thủ lợi hại, có thể bắt nhiều quái vật biển như vậy!

- Hắc hắc, hắc hắc...

A Phúc chỉ còn có thể cười ngây ngô, hơn nữa ngày trời mới nói một câu hoàn toàn thành thật:

- Đừng xem ta vừa rồi nói dối, chẳng qua ta nói thật, ta cũng là một người rất có thân phận, là một người rất lợi hại, ta từng chỉ huy hơn, năm vạn đại quân, hiệu lệnh vài chục vạn người mà!

Thật vậy, trong trận chiến tổ phần Vương gia, lúc Trầm Côn cùng A La đều đi ra ngoài, đúng là A Phúc quyền chỉ huy năm vạn đại quân, hơn nữa quản lý việc chính trị thành Xích Tiêu!

- Năm vạn đại quân? Vài chục vạn người? - Tiểu thuyền trưởng hưng phấn bẻ tay liên tục, tính toán nói:

- Tỷ tỷ, trong thành chúng ta chỉ có hơn ba vạn người sao? Quang Minh Hoàng tiên sinh từng chỉ huy qua quân đội, thế mà so với nhân khẩu chúng ta đều nhiều hơn đó!

Hắc y thiếu nữ thoáng giật mình, từ từ gạt đầu:

- Người không nói dối, người thật chỉ huy hơn năm vạn đại quân!

- Thật vậy! Ta làm sao có thể lừa gạt tiểu thư chứ?

Thôn lại có hy vọng, A Phúc đã bỏ lại cho thiếu nữ trước mặt một ý nghĩ huyền diệu, nhưng thật không ngờ tòa thành "Hắc thổ" lại quá lạc hậu, quyền chỉ huy năm vạn đại quân đã trở thành việc rất kinh khủng...

Còn chờ cái gì nữa chứ?

A Phúc phục hồi dáng điệu, lại ba hoa tán dóc:

- Tiểu thư, ta không chỉ chỉ huy hơn năm vạn đại quân, còn đã tham gia chiến dịch cao cấp nhất đại lục đó! Không nói đâu xa làm gì, mới năm vừa rồi, Yêu Hồ Tổ Tâm suất lĩnh trăm vạn đại quân công hãm Đại Hoang Châu...

- Yêu Hồ Tổ Tâm?

Hắc y thiếu nữ nghe qua cá tên đã tồn tại hơn ngàn năm, hô to:

- Người từng cùng Yêu Hồ Tổ Tâm trực tiếp đối đầu?

- Dĩ nhiên! - A Phúc vênh váo đắc ý:

- Ngày ấy đánh một trận, lưỡng đại tông môn đệ tử mấy chục vạn, yêu thú dưới trướng Tổ Tâm càng hơn trăm vạn, chính ta đem theo một người, dùng một câu nói, liền thay đổi cục diện cuộc chiến, làm cho Yêu Hồ Tổ Tâm cúi đầu nhận thua, mặc cho chúng ta nghênh ngang rời đi...

Đây cũng là lời nói thật, trận chiến Đại Hoang Châu, nếu không phải A Phúc mang Hùng Tam Bảo đến, nói ra một câu “Đại thiếu gia, Hùng Tam Bảo tìm người có việc”, Trầm Côn cũng không thể quay về Lý Mục, bình rồi khỏi Đại Hoang Châu!

- Còn có đại chiến thành Xích Tiêu, tứ đại truyền thuyết đến ba người, năm đại cao tăng Đại Bồ Đề tự dốc toàn bộ lực lượng, mấy đại đế quốc quân đội mấy chục vạn tụ tập dưới thành, những người này cộng lại lợi hại không? Nhưng chính ta đi một vòng vào trong tổ phần Vương gia, lập tức làm cho bọn họ đảng hoàng phục tùng cút đi...

A Phúc đến đây hăng hái, thao thao bất tuyệt tuyên dương “công tích vĩ đại” của mình.

Ách...

Có lẽ cái công tích vĩ đại này không cần thêm dấu ngoặc kép, không tin có thể xem lại ghi chép: Không có hẳn, Trầm Côn có thể đến được Lý Mục sao, có thể đến được Huyền Si sao? Có thể thoát khỏi đại kiếp mấy lần sao? Mập mập chết bầm này, thoát nhìn không có tác dụng gì, nhưng mỗi lần Trầm Côn gặp phải nguy hiểm, hơn phân nửa đều không phải nhờ vào phúc của mập mập chết bầm này mới có thể biến nguy thành an sao?

Thậm chí còn ai không nhìn ra hiện tượng kỳ diệu: Nửa đời trước A Phúc này mang số số cứ chó, tổng kết lại có thể dùng một câu diễn đạt khác - phàm là bằng hữu bên cạnh hắn, cũng phát đạt, phàm đối địch cùng hắn, cũng đều xuống mồ hết...Có lẽ còn một ít chưa xuống mồ, chẳng qua...Người không cảm thấy bọn họ so với đã chết còn muốn khổ sở hơn sao?

Từ “lời nói hoàn toàn thật” mà A Phúc đang thao thao bất tuyệt, dần dần tạo thành một ấn tượng bên trong tỷ đệ hai người...Ah, đại thúc Hồng Hồ Tử này tuy thích khoác lác, tính cách cũng không có khuôn phép, nhưng lại là một người có bản lãnh, thật sự đã từng làm rất nhiều đại sự oanh liệt!

- Đại thúc, người thật có bản lãnh cao siêu! - Tiểu thuyền trưởng hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, hét lớn:

- Vậy người có thể giúp tỷ tỷ ta một chút có được không? Tỷ tỷ ta có một địch nhân rất lợi hại, sẽ gặp ngay tức khắc!

- Không thành vấn đề, chẳng qua không phải cũng chỉ là một đối thủ nho nhỏ thôi sao? Quang Minh Hoàng đại nhân ta chỉ cần một tay là có thể...Hả? - A Phúc nước miếng đang bay tứ tung, thuận miệng đáp ứng, sau khi buộc miệng ra mới kịp phản ứng, giật mình nói:

- Kẻ địch, địch nhân? Mẹ cha nó chứ, hại chết ta mà...

214. Chương 212: Thử Đảm Long Uy

Đây chính là kiệt tác của nền văn minh cơ giới “Hắc Thổ Gia”, nghe nói đôi mắt của “Mặc Thủ Thành Qui” không những mang đến ánh sáng, còn có thể giám thị mỗi một cư dân trong thành.

Bây giờ, trong cái nhìn của Mặc nhãn, A Phúc đầu đội mũ giáp sừng hươu, thân mang áo giáp lớn màu đỏ, áo choàng cũng màu đỏ, sau lưng mang theo hai thanh đao giết heo, có điều, hai chân hắn lại run lẩy bẩy.

- Cha nó chứ!

A Phúc giờ đã hối hận muốn chết, chỉ tại cái mồm thối của mình, ai bảo mở miệng ra đáp ứng chứ? Chỉ cần xem sơ qua trang bị của “Hắc Thổ Tha Gia” là có thể nhận ra kẻ thù của hắc y thiếu nữ kia tuyệt đối là một nhân vật lợi hại. Đi đối phó với một địch nhân như vậy, sợ rằng chính mình sẽ chết đến một mẫu cũng không còn.

Nhưng nghĩ lại một chút, lúc Tiểu Thuyền Trưởng nói ra yêu cầu kia, trên khuôn mặt của cô ấy lại hiện ra một nét nghi ngờ cùng chờ đợi. A Phúc cắn răng, thầm nghĩ, ‘tiểu thư xinh đẹp a, nàng còn nghi ngờ gì

nữa? Hoài nghi Quang Minh Hoàng đại nhân ta đây không có thực lực bảo vệ nàng sao? Hay chính là nàng đang chờ đợi Quang Minh Hoàng này đại phát thần uy, giết hết kẻ thù của nàng?’

‘Xin nàng đừng nghi ngờ ta, vì sự chờ đợi này của nàng, Quang Minh Hoàng ta cuối cùng đã quyết định!’

‘Đại thiếu gia, ta xin lỗi, Vương Đại Phúc này đã bị sắc đẹp làm mê muội, à không, là bị tình yêu kích thích đầu chí, không thể không tạm thời quên đi mệnh lệnh của ngài, vì mỹ nhân trong lòng mà liều chết đánh một trận’.

‘Quang Minh Hoàng!’

‘Tiến lên!’

Trong lòng A Phúc điên cuồng hò hét, điên cuồng nổi giận, không để ý đến tiểu khố đã ẩm ướt, hô to mà nghe như muốn khóc:

- Địch nhân là ai? Mau lặn ra đây cho lão tử...Ra đây, mau ra đây, đừng giày vò ta nữa, cho ta sớm siêu sinh đi a...

- Tỷ tỷ, Quang Minh Hoàng đại nhân hình như bay không vững a.

Tiểu Thuyền Trưởng ghé sát bên cửa sổ, hai mắt máy liên tục.

- Hay là...

Hắc y thiếu nữ chần chờ nói:

- Đệ đệ, hay người đem Quang Minh Hoàng đại nhân trở về đi!

- Hình như hơi chậm rồi thì phải!

Tiểu Thuyền Trưởng hướng mắt nhìn về phía trời cao.

- Tỷ tỷ nghe xem, tay sai của Mặc Phong đã kéo tới rồi.

Vù vù vù!

Ba tên Đông Ảnh đáp xuống trước cửa nhà hắc y thiếu nữ, cả ba đều mặc áo ngắn màu đen, đeo kính mắt bằng thủy tinh, vác trên lưng mấy cái rương to nhỏ. Đầu lĩnh là một thanh niên trẻ chừng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn, khi hắn tiến đến chỗ A Phúc, đỉnh đầu A Phúc chỉ miễn cưỡng chạm tới cằm của hắn.

- Là người muốn đến bắt người phải không?

A Phúc ngẩng đầu lên, phun một miếng nước bọt suýt chút nữa văng lên cằm người trẻ tuổi kia.

- Người là ai?

Tên trẻ tuổi cao lớn nhìn về phía A Phúc, thấy đáy quần của hắn ướt sũng liền không nhin được mà cười một cách khinh miệt.

- Mặc Anh, người tính làm gì? Người cho rằng phái một tên mập chết nhất tới vãi ra quần đứng chặn trước cửa thì có thể ngăn được Mặc Phong ta sao?

Hắn lớn tiếng nói:

- Hôm nay là kì hạn cuối cùng, lập tức giao ra mảnh Mặc Ngọc Lệnh thứ nhất, nếu không, ta liền hảo hảo mời người đến Hình Đường (phòng điều tra) gặp Lục thúc!

- Mặc Phong, người là tên vương bát đản, tỷ tỷ ta sẽ không bao giờ giao Mặc Ngọc Lệnh cho người.

Tiểu Thuyền Trưởng đang đứng ở phía sau cửa sổ hô lớn:

- Thấy đại thúc có ria mép đang đứng trước mặt người không? Ta nói cho người hay, ngài chính là Quang Minh Hoàng đại nhân, chỉ huy năm vạn đại quân, cùng Yêu Hồ Tổ Tâm chính diện giao đấu, người biết điều thì lập tức rút đi, nếu không ta gọi Quang Minh Hoàng đại nhân đánh cho người tiểu ra quần!

- Quang Minh Hoàng?

Mặc Phong nhìn A Phúc một lần nữa, khuôn mặt lại càng hiện rõ vẻ khinh miệt. A Phúc trong mắt hắn hiện giờ là một tên mập, hai chân đứng không vững, thân hình lắc lư, hai tay cầm đao giết heo còn đang run run, vừa nhìn là biết đây là một tên phế vật đến cả trung bình tấn cũng không biết đứng. Chỉ bằng hắn mà muốn ngăn cản mình?

- Mặc Anh, người đây là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, ta sẽ thành toàn cho người!

Mặc Phong cười lạnh một tiếng, hắn khinh thường việc động thủ với A Phúc, đánh mắt qua một tên thuộc hạ:

- Mặc Long, xử lý tên mập này cho ta!

- Vâng!

Thân hình Mặc Long cũng khá cường tráng, hắn cũng chẳng để A Phúc vào mắt, thậm chí không thèm vận linh khí, chỉ chậm chậm bước tới.

Này, đã muốn đánh rồi sao?

A Phúc cảm thấy muốn điên lên! Ngoài miệng nói giỡn muốn làm anh hùng là một chuyện, đao thật kiếm thật chiến đấu lại là chuyện khác! Hắn trở mắt đứng nhìn Mặc Long chậm rãi đi tới trước mặt, lại thấy hắn từ đai lưng rút ra một thanh chủy thủ còn đang nhỏ máu. A Phúc mềm nhũn cả chân, đáy quần ướt sũng, mềm nhũn ngã ra đất.

- Người, người đừng tới đây!

A Phúc té ngã, lộn nhào ra sau mấy bước, cất giọng cầu khẩn Mặc Long:

- Đại ca, đại thúc, đại gia, ta, ta nhận sai còn không được sao? Ta không làm anh hùng nữa...

- Quang Minh Hoàng đại nhân!

Chứng kiến cảnh ấy, Tiểu Thuyền Trưởng dù đang trong phòng cũng sợ đến ngáy người.

- Đại nhân, người, người đã chỉ huy năm vạn đại quân hùng mạnh mà, tại sao lại gục ngã rồi cầu xin tha thứ chứ?

- Ta, ta sợ lắm!

A Phúc gào lên khóc lớn, thật thà nói:

- Ta chỉ huy năm vạn đại quân, người không được, người không được...

- Quang Minh Hoàng tiên sinh...

Tại thời khắc mấu chốt, trong phòng lại truyền đến tiếng thở dài của cô gái áo đen, nàng nói một cách bất đắc dĩ:

- Ta cảm thấy người đang vô cùng run sợ, không nên miễn cưỡng nữa, trở về đi!

‘Không!’

Thanh âm buồn bã này truyền vào tai A Phúc làm hắn giật mình một cái. Mặc Anh tiểu thư xem thường mình sao? Trời đất ơi, Vương Đại Phúc ta thật sự vô dụng như vậy sao, khiến cho Mặc Anh tiểu thư xem thường sao?

Không biết lấy dũng khí từ đâu, A Phúc cắn răng bật dậy, hắn cảm thấy cho dù hôm nay có chết ở đây, cũng không thể... ‘không thể để Mặc Anh coi thường. Ít nhất, ta cũng phải thể hiện một chút bản lĩnh, dù có chết cũng phải chết một cách vinh quang, để sau này, ít nhất Mặc Anh tiểu thư vẫn còn nhớ đến mình’.

Nghĩ tới đây, A Phúc làm một cái động tác mà chính hắn cũng không thể tin được. Hắn nhảy lên, hung hăng chém xuống đầu Mặc Long.

- Oa ha ha, tiểu tử kia, người nghĩ rằng ta thật sự sợ người sao?

A Phúc khóc lớn, nước mắt văng ra, rống lên:

- Không sai, ta thật sự đang sợ hãi, nhưng vì tiểu thư Mặc Anh, ta liều mạng với người! Tới giết ta đi!

Xoẹt!

Bóng đao lóe lên, đầu Mặc Long đã rơi xuống đất.

- Ha ha ha!

A Phúc ngửa mặt cười to.

- Thế nào? Biết đại nhân ta lợi hại chưa? Lúc này ta cầu xin tha thứ, ta tiểu ra quần, chẳng qua là muốn chơi đùa cùng người mà thôi. Đại nhân ta đây chính là thế này, càng trông có vẻ sợ hãi, càng ra tay lợi hại, ha ha ha...Ồ? Người sao đã chết rồi? Ta đánh thắng rồi sao?

Sau một hồi diên cuồng hò hét..., A Phúc định thần nhìn lại rồi ngậy người ra!

Tất cả mọi người đều ngậy đại!

Ngay cả ánh mắt tên Mặc Long đã chết kia cũng toát lên vẻ khó tin và hoảng sợ, đúng là chết không nhắm mắt...

Chuyện gì xảy ra?

Mặc Long chết thế nào?

...

Ở hậu điện, Long Thanh Sơn nằm trên một cây cột lớn, lơ lơ liếc mắt nhìn Mặc Long một cái, cái đầu to lớn lại nhanh chóng rút trở về, rồi lười biếng tiếp tục ngủ.

Không ai chú ý đến tròng mắt của hắn đã chuyển sang màu vàng kim nhạt, bộ lông trên người cũng đã ngả màu xanh gần giống như Thanh Long khi còn sống, mà mặt ngoài của bốn cái tay gấu giờ này cũng đã được phủ một lớp lông lân (vảy rồng) tinh mịn, bộ vuốt phía trước cũng đã biến hóa thành chân của Ngũ Trảo Kim Long trong Long tộc.

Trong lúc không ai hay biết, Long Thanh Sơn đã bắt đầu phát dục.

Cùng lúc đó, phía trước nhà, tất cả mọi người đều tập trung nhìn A Phúc. Một tên mập chết bầm sợ đến vãi cả ra quần thế kia, mà...mà lại có thể giết chết Mặc Long chỉ trong một chiêu!

Nên biết rằng, Mặc Long nổi danh là một trong các cao thủ của Hình Đường, thanh chủ thủ kia thậm chí đã từng giết qua rất nhiều Bạch Nguyên, thậm chí cả Hoàng Nguyên võ tông!

- Ta đã đánh giá thấp người!

Mặc Phong giẫm lên máu tươi của Mặc Long, chậm rãi bước tới, hai tay vòng ra sau lấy ra một cái rương nhỏ, các linh kiện trong chốc lát đã tổ hợp lại thành một cánh tay cơ giới.

- Quang Minh Hoàng, không cần biết người tên thật là gì, đã dám sát hại chấp pháp giả của Hình Đường, người nhất định phải trả một cái giá lớn...

Trong khi hắn nói, hai mũi nhọn nhanh chóng bật ra từ hai cánh tay máy rồi đột ngột đâm tới ngực A Phúc, đã chứng kiến cảnh Mặc Long bị A Phúc một đao chém chết nên một chiêu này, Mặc Phong đã huy động hết sức mạnh, trên mũi nhọn kia còn lơ lơ một tầng quang mang xanh biếc.

Lục Nguyên hạ đoạn!

A Phúc nhận ra cấp bậc của Mặc Phong liền trực tiếp bị dọa đến không thể nhúc nhích.

Bất quá, một lúc sau, cái đầu to của Long Thanh Sơn lại từ một chỗ ngoặt trong hậu điện ló ra, hướng về phía Mặc Phong cười cười, kim quang trong mắt chợt lóe, nhất thời, thân thể Mặc Phong liền cứng ngắc, hai cái mũi nhọn cũng dừng lại tại không trung, run rẩy không dám tới nổi nữa!

Sao hắn lại bất động? A Phúc không biết Long Thanh Sơn đang ở phía sau trợ giúp, hắn chỉ nghĩ vận khí của mình chắc đang bạo phát, tên đối thủ thứ hai tự nhiên mà xui quỉ khiến thế nào mà lại ngậy ngậy đứng yên một chỗ.

Cáp! Đã vậy thì đừng trách Quang Minh Hoàng này không khách khí!

- Ta đánh!

Tích đủ khí lực, A Phúc xoay tròn nắm tay, đâm móc một cú lên cằm của Mặc Phong, sau đó giơ chân lên, hướng về phía Mặc Phong mà đá liên hai mươi mấy cước.

- Nhớ kĩ cho ta, đây là nhà của tiểu thư Mặc Anh, người thủ hộ là ta, đại nhân Quang Minh Hoàng!

Đánh đâm xong xuôi, A Phúc xách Mặc Phong lên, ném một phát ra ngoài.

- Đánh...Đánh xong rồi sao?

Tiểu Thuyền trưởng trong phòng cũng ngậy người ra.

- Tỷ tỷ, người thấy không? Quang Minh Hoàng đại nhân đánh thắng Mặc Phong rồi, đánh thắng một tên Lục Nguyên hạ đoạn, một trong những thanh niên lợi hại nhất!

- Ha ha, tiểu đệ, ta không nhìn thấy...

Mặc Anh cười cười:

- Bất quá, ta lại nghe được, Mặc Phong đã sợ hãi, phi thường sợ hãi. Chắc là Quang Minh Hoàng đại nhân đã gây cho hắn một áp lực rất lớn thì phải?

- Nói như vậy, Quang Minh Hoàng đại nhân thật sự là một cao thủ?

Tiểu Thuyền Trưởng hung hăng gật đầu một cái.

Chính mình là cao thủ sao?

A Phúc căn bản không biết mình đã thắng như thế nào. Sau khi ném Mặc Phong đi, hắn chỉ liếc nhìn một cái cũng khiến tên còn lại sợ hãi bỏ chạy, sau đó, hắn hưng phấn vọt tới cửa sổ, nắm lấy song cửa mà hét lên:

- Nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Ta đánh thắng rồi!

- Nhìn thấy rồi!

- Tiểu thư Mặc Anh, người cũng thấy sao?

A Phúc nắm lấy cánh tay của Mặc Anh.

- Ta đánh thắng Mặc Phong, ta thật sự thắng rồi!

Còn chưa hết hưng phấn, hắn liền vọt tới hậu điện, ôm lấy Thanh Long Sơn mà khóc lớn:

- Thanh Sơn thiếu gia, A Phúc thắng rồi, lần đầu đánh thắng đối thủ đó...

- Gì vậy?

Long Thanh Sơn còn đang buồn ngủ, ánh mắt mông lung.

- A Phúc tiên sinh, ngài đang làm gì ta vậy?

- Hả? Thanh Sơn thiếu gia, ta không hiểu người nói gì, chính ta đã thật sự đánh thắng rồi, ô ô...

- Ô hô ai tai!

Long Thanh Sơn không nhịn được liền nói:

- A Phúc tiên sinh, không phải ngài đánh đâu, chỉ là lúc này là lúc tiểu sinh phát dục, linh hội được một chiêu Long uy chấn nhiếp của long tộc mà thôi!

Ý hắn muốn nói, kỳ thật vừa rồi A Phúc đánh thắng được tên kia là do Long Thanh Sơn hắn trợ giúp, hắn đột nhiên linh hội được Long uy bí pháp của long tộc, chỉ cần liếc mắt một cái, đã chiến nhiếp Mặc Phong, khiến tên này không thể không thừa người ra mà chịu đòn.

Nếu không phải vậy, A Phúc khi nào có được bản lĩnh đánh thắng một tên Lục Nguyên hạ đoạn như vậy chứ?

Nhưng A Phúc lại căn bản không hiểu Long Thanh Sơn đang nói cái gì. Hấn hưng phấn gào khóc một hồi, rồi chạy vào trong phòng, cầm lấy tay Mặc Anh mà khóc âm lên:

- Mặc Anh tiểu thư, ta chính là Quang Minh Hoàng, ta thật không có lừa người phải không? Ta thật sự đánh thắng rồi, ô ô...

Ô hô!

Tên mập này do hưng phấn quá độ mà thần trí cũng có phần mê loạn rồi.

Long Thanh Sơn cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhẹ nhàng dùng hai cái móng vuốt nhỏ vuốt vuốt hai cái râu rồng mới dài ra, con mắt màu vàng kim lại bắt đầu lim dim...

215. Chương 213: Lịch Sử Đắm Máu Của Mặc Gia

Sau khi gió yên biển lặng, A Phúc vẫn giữ nguyên tư thế lơ cao đại đao giết heo, qua một lúc lâu, hấn mới một mỗi ngả xuống giường, miệng vẫn còn hô to gọi nhỏ.

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, ngài thật là một quái nhân.

Mặc Anh bị cái tên ngu đần trông có vẻ thật thà này chọc cho bật cười, cảm thán nói:

- Ngài rõ ràng nhất như chuột nhưng lại có thể đánh bại cả Lục Nguyên Mặc Phong. Ngài rõ ràng chẳng có chút hùng tâm tráng trí nào cả, thế mà lại chỉ huy được thiên binh vạn mã. Ngài rõ ràng nhìn thấy kẻ địch là sợ đến run rẩy, lại có thể bình yên vượt qua đao thương kiếm kích, rồi vững vàng mĩa mai kẻ thù. Nói thật, thiếp thật không hiểu ngài là một người như thế nào?

A Phúc hạnh phúc cười ngây ngô nói:

- Vậy tiểu thư thấy ta là người thế nào?

- Dù sao ngài vẫn là một người tốt.

Mặc Anh cúi đầu cười cười nói:

- Ít nhất thiếp đã nghe được câu nói thật lòng của ngài: “Vì Mặc Anh tiểu thư, ta sẽ liều mạng với người”. Lần đầu tiên thiếp nghe được người khác vì bảo vệ mình mà liều mạng, mặc dù ngài thật ngốc nghếch.

- Hắc hắc...

Hấn cười vô cùng dâm dăng.

Mà Mặc Anh khẽ mỉm cười tiếp tục công việc của nàng.

Sau khi Mặc Phong rời đi, Mặc Anh trồng thêm hai cây lớn trước cửa phòng, lại gia cố thêm mấy cây đinh cho chắc chắn. A Phúc không hiểu gì về cơ quan thuật nên không giúp gì được cho nàng. Gia cố xong cánh cửa xong, Mặc Anh lại tiếp tục sửa sang phòng ốc, bận rộn đến mức cả nước cũng không kịp uống.

Hoàn thành xong việc bố trí cơ quan, Mặc Anh liền gọi đệ đệ của nàng:

- Mặc Doãn đem đồ ăn còn thừa trong nhà lấy ra, còn nữa lấy một số bộ quần áo còn lại của phụ thân mang ra cho Quang Minh Hoàng tiên sinh mặc.

- Cái gì? Nàng nàng muốn đuổi ta đi sao?

A Phúc đang nằm trên giường cũng giật mình đến mức nhảy dựng lên nói.

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, người ngài giết chính là Hình đường Chấp pháp giả nha.

A Phúc đang bị ý dâm mê hoặc thần trí được Mặc Anh nhắc nhở cuối cùng mới kịp phản ứng, tự nghĩ: “Chính mình đã tạo ra một vụ huyết án. Nếu không chạy thì mình có lẽ sẽ bị cả thành đuổi giết nha”.

- Điều này, điều này...Ồi chào! Mặc Anh tiểu thư, nàng còn làm gì đó mau mau thu dọn đồ đạc, còn người nữa Mặc Doãn mau đi chuẩn bị thuyền, chúng ta mau chạy cho nhanh.

A Phúc vội vàng kêu.

Nhưng mà tỷ đệ hai người vẫn đứng nguyên một chỗ.

- Ai nha, lúc này là lúc nào rồi mà hai người các người còn không đi. Mau chuẩn bị nhanh lên.

A Phúc lo lắng hô to.

- Đi?

Mặc Anh tự giễu cười cười:

- Thiếp là một người mù, đi như thế nào? Hơn nữa mỗi người trong chúng ta đều có số phận của riêng mình. Thiếp cùng Mặc Doãn đã chấp nhận số mệnh của chúng thiếp. Hai người chúng thiếp sinh ra và lớn lên trong tòa thành Mặc gia này, phụ thân chết ở tòa thành này. Ai bảo chúng thiếp là hậu duệ của Mặc thánh nhân đây? Ai bảo chúng thiếp là con cháu trực hệ của Mặc gia Cơ Quan Hoàng đây? Cái này là số mệnh a!

Nàng thở dài tự giễu nói.

- Cơ Quan Hoàng? Mặc gia tòa thành?

A Phúc mắt nhỏ mà mạnh mẽ tròn tròn. Hắn mới vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái, sao nhà nào quanh đây cũng đều mang họ Mặc.

- Đây, nơi đây là tòa thành của Mặc gia, chính là nơi ở của lão Mặc gia Cơ Quan sư à?

A Phúc thất thanh nói.

- Bây giờ ngài mới biết?

Mặc Anh nghiêng đầu cười một tiếng, nàng làm như không thấy A Phúc đang muốn nói lại thôi. Nàng nói:

- Tốt rồi, thiếp đã sắp đặt hơn ba mươi cơ quan chiến đấu xung quanh nhà. Những cơ quan này sẽ chặn được một lần truy binh. Quang Minh Hoàng tiên sinh, tai mắt Mặc gia có ở khắp trong thành, nhưng đến giờ Tý sẽ có một phút lơ lửng. Ngài nhất định phải nhanh chóng trốn thoát khỏi thành trong một phút đồng hồ đó, sau khi thoát ra rồi, ngài tốt nhất chạy cho xa, đừng bao giờ quay trở lại đây nữa.

Vừa nói nàng vừa ra mở ván giường để lộ ra một đường hầm tối om.

- Không, không, trước tiên, đừng nói đến chuyện bỏ trốn được không!

A Phúc vội vàng khoát tay. Hắn thật vất vả mới đến được chỗ ở của Mặc gia sao có thể cứ như vậy mà rời đi được? Mặc Anh vội vàng nói:

- Chỉ còn vài phút nữa là đến giờ Tý, Quang Minh Hoàng tiên sinh, ngài nguyện ý nghe thiếp nói một đoạn chuyện xưa không? Có liên quan đến tổ tiên của thiếp, gia tộc của thiếp còn có liên quan đến tỷ đệ thiếp nữa.

- Được, ta nghe.

A Phúc há miệng, đầy bụng nghi vấn đành phải nhịn xuống.

- Từ Mặc thành nhân trở đi, Mặc gia chúng thiếp trở thành Cơ quan sư gia tộc.

Hai mắt vô thần nhìn lên khoảng không trước mắt, Mặc Anh thản nhiên nói:

- Mấy ngàn năm nay, có lẽ cũng chỉ có Công Thâu gia là có thể ganh đua với chúng thiếp về cơ quan thuật. Bất quá, sau khi Công Thâu Ban thua cuộc Mặc Dịch lão tổ, Công Thâu gia đã phải thừa nhận Mặc gia chúng thiếp mới thật sự là đệ nhất Cơ quan hoàng. Đã không muốn chiến tranh, tại sao lại tạo ra cơ quan chiến khí, thứ vũ khí tanh máu nhất Cửu Châu? Cơ quan chiến khí vừa là lý do để Mặc gia tồn tại, cũng là điều mà bao đời Mặc gia băn khoăn. Nếu không thích chiến tranh, tại sao còn tạo ra thứ binh khí có sức sát thương lớn nhất trong chiến tranh Cửu Châu? Thật lâu, thật lâu trước đây, tổ tiên chúng thiếp vì vấn đề này mà suy tư, cũng vì nó mà trở thành đệ nhất Cơ quan sư đất Cửu Châu. Mà lịch sử Cửu Châu

thì thật oanh oanh liệt liệt. Nếu ngài không tin tưởng sự cường đại của Mặc gia chúng thiếp, thì xin ngài nhớ về thời Xuân Thu Chiến Quốc, chiến tranh loạn lạc, máu nhuộm khắp nơi. Trong suốt mấy trăm năm Xuân Thu Chiến Quốc, Mặc gia chúng thiếp đã dùng cơ quan chiến khí sát hại vô số sinh linh, ngay cả vị Tần Hoàng đại đế kia, hần thống nhất Cửu Châu thành công không phải là nhờ Mặc gia chúng thiếp sau lưng trợ giúp hay sao? Cả nghìn năm đó, Mặc gia chúng thiếp tự do làm chủ. Nhưng mà, thịnh cực tất suy, ngàn năm sau, Mặc gia gặp phải tròng hạo kiếp đầu tiên. Bắt đầu từ việc Tần Hoàng đại đế thống nhất Cửu Châu, có lẽ hần đã phát điên, cũng có thể hần chưa điên, nhưng Mặc gia chúng thiếp lại mắc tội không hiểu một vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất cũng có lúc làm việc trái với lẽ thường. Năm đó, hần cho đốt hết sách của Cửu Châu, giết hết học trò, hủy chiến khí. Hần nói, phàm là những thứ có thể uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của hần đều phải diệt trừ. Mà thứ có thể uy hiếp đến ngai vàng của hần là gì? Đương nhiên là cơ quan chiến khí của Mặc gia chúng thiếp rồi. Hần đã dùng đến mười vạn kẻ chỉ để tiêu diệt Mặc gia. Ai! Lại một vài năm qua đi, cuối cùng, Mặc gia cũng khôi phục được một chút nguyên khí. Khi lúc đó, đất Cửu Châu đang có hai kẻ tranh giành thiên hạ, một tên lưu manh và một anh hùng. Nhưng Mặc gia chúng thiếp lại chọn sai. Tổ tiên chúng thiếp không chọn anh hùng, cũng khinh thường việc giúp hần diệt hoa trên gấm, cho nên bọn họ lựa chọn ủng hộ tên lưu manh. Kết quả là tên lưu manh thắng, còn người anh hùng thì sa cơ lỡ vận, đến bây giờ cũng không rõ tung tích nơi nào. Tên lưu manh kia thì nổi tiếng trong lịch sử là tên quân vương thích tru diệt công thần, nên kẻ có công là Mặc gia chúng thiếp lại một lần nữa bị tàn sát. Lần này phải mất đến bảy trăm năm gia tộc chúng thiếp mới có thể khôi phục được nguyên khí. Nhưng thời điểm tên tuổi Mặc gia lại xuất hiện trên Cửu Châu, thì cũng là lúc Cơ Tâm đang được Huyết tộc ủng hộ, đang từng bước thực hiện giấc mộng khôi phục Đại Chu chính thống. Lần này Mặc gia đã lựa chọn đúng, tổ tiên chúng thiếp đã nhận định Cơ Tâm nhất định sẽ thống nhất Cửu Châu nên đã cố gắng gia nhập Hoàng Kim Huyết tộc. Kết quả thế nào? Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì Mặc gia chúng thiếp sẽ giống như Công Thâu gia, trở thành một thành viên của Hoàng Kim Huyết tộc, một gia tộc cao quý đất Cửu Châu. Nhưng vào thời điểm sắp sửa sáp nhập, thì một việc không ai nghĩ tới lại xảy ra, những người đứng đầu gia tộc lại thay đổi chủ ý. Đứng đầu gia tộc lúc bấy giờ là Mặc thánh nhân, cơ quan sự cường đại nhất Mặc gia cùng với Cơ Quan Hoàng Mặc Ly. Tại sao Mặc Ly lão tổ thay đổi chủ ý thì không ai biết, bất quá, các thành viên Mặc gia vĩnh viễn không quên được cái ngày đó, cái ngày Mặc Ly lão tổ triệu tập tất cả tinh anh Mặc gia lại rồi phát động cơ quan đáng sợ nhất của Mặc gia trong Lạc Nhật thành. Chỉ trong một đêm, bà ta đã sát hại toàn bộ tinh anh của Mặc gia. Chúng thiếp thật không biết vì sao, ngày đó, bà ta lại giết tất cả cốt nhục của mình, từ con trai, con gái đến con rể. Hơn nữa, sau khi giết hết những người đó, Mặc Ly lão tổ đã hủy đi một bộ phận cơ quan bao quanh Lạc Nhật thành, một phần còn lại đến nay cũng không ai biết ở đâu. Những bộ phận khác của Lạc Nhật thành thì dùng để giam giữ con cháu còn lại của Mặc gia. Vì thế, giờ đây, cái ngài thấy chính là một tòa thành mang họ Mặc. Đây chính là Lạc Nhật Thành, mà hệ thống vũ khí thủ thành được gọi là Mặc thủ thành quy. Chỉ cần người Mặc gia chúng thiếp rời khỏi thành, Mặc thủ thành quy sẽ xé chúng thiếp thành mảnh nhỏ.

Nói tới chỗ này Mặc Anh thở dài:

- Gần ngàn năm rồi, Mặc gia chúng thiếp ở trong Lạc Nhật thành cũng mệt mỏi lắm rồi, ngoại nhân không vào được mà chúng thiếp cũng chẳng ra được. Chúng thiếp chỉ có thể biết một chút về thế giới bên ngoài thông qua sách vở. Quang Minh Hoàng tiên sinh có biết không, nguyện vọng lớn nhất của đệ đệ thiếp chính là được ngắm đại dương rộng lớn, nhưng đáng tiếc là, Mặc Doãn chỉ có thể mua được một vài con cua, nhìn nó rồi tưởng tượng đại dương là như thế nào?

- Ta, ta sẽ đem hải sản trường rương tặng cho chị em nàng.

A Phúc thực sự không biết nên nói gì. Lịch sử ba nghìn năm huyết sắc của Mặc gia làm cho tâm tình hần mờ mịt trầm xuống.

- Đúng rồi Nhất Hào Mặt Ngọc lệnh vừa rồi là vật gì?

A Phúc bỗng nhiên nghĩ đến Mặc Ngọc lệnh.

- Sau khi bị giam lỏng, những người còn sống đã dựa trên các mối quan hệ trước kia trong Lạc Nhật thành thiết lập nên một Hội đồng gồm bảy vị Trưởng lão để quyết định những công việc trọng đại của Mặc gia. Mà quyền tượng trưng cho quyền lực của bảy vị trưởng lão chính là Mặc Ngọc lệnh.

Mặc Anh bực tức dĩ nói:

- Là con cháu của Tộc trưởng Mặc gia, tổ tiên của thiếp từ trước tới nay đều là Đại trưởng lão, chấp chương Nhất Hào Mặc Ngọc lệnh, nhưng các chi nhánh khác của Mặc gia lại rất cừu thị chúng thiếp. Dù sao, tổ tiên của chúng thiếp chính là Mặc Ly, là người đã tru diệt toàn bộ thân nhân a. Cho nên, từ nhiều năm trước, các chi họ khác đã từng bước chèn ép chúng thiếp, đến khi phụ thân thiếp qua đời thì quyền Trưởng lão của bọn thiếp chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Khi các trưởng lão khác quyết định đại sự, đều bỏ qua không hỏi đến chị em chúng thiếp.

- Nha!

A Phúc gật đầu kỳ quái nói:

- Nhà của các nàng đã không có thực quyền rồi, sao Mặc Phong còn cướp Mặc Ngọc lệnh làm gì?

- Đây là truyền thống của Mặc gia, phàm là quyết định sinh tử đại sự phải tập hợp đủ bảy chiếc Mặc Ngọc lệnh để cùng nhau biểu quyết.

Mặc Anh đột nhiên nói:

- Ngài vào thành rất đúng dịp. Nơi này vừa xảy ra một chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong của Mặc gia.

Sư.

Còn đang nói chuyện thì một mũi tên đột nhiên xuyên qua xà nhà bay vọt vào phòng. Theo đó, một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Dịch nhân đến.

Mặc Anh bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Quang Minh Hoàng tiên sinh ngài mau rời đi nha.

A Phúc trừng mắt

- Đi cái gì? Ta còn chưa nói xong đâu, Mặc Anh tiểu thư, nàng có thể mở loại cơ quan chuyên để khóa chết dịch nhân không? Nó trông giống như con rắn nhỏ, dùng để khóa bả vai dịch nhân.

- Rắn? Bả vai?

Mặc Anh suy nghĩ một chút:

- Là khôn long tác sao? Nếu đúng là nó, thiếp có thể làm được.

- Oa ha ha ha ha, tốt rồi.

A Phúc hưng phấn nhảy dựng lên, đắc ý nói:

- Mấy cái dịch nhân coi là cái gì, xem ta Quang Minh Hoàng tiên sinh như thế nào thủ hộ các ngươi ha ha ha. Bốn đại nhân có một loại bí pháp, lúc nguy hiểm có thể triệu hoán cao thủ đến trợ chiến. Nàng chờ ta một lát, bốn đại nhân sẽ tìm cho nàng một cao thủ dù thiên quân vạn mã trước mắt cũng có thể chuyển nguy thành an.

A Phúc huyên hoang nói. Hắn cười đến nỗi mà nước mũi bay tứ tung nhưng mà trong lòng đang khóc thét: “Đại thiếu gia, A Phúc thật sự làm không được rồi. Ngài nhất định phải kịp thời đến cứu mạng a.”

216. Chương 214: Lạc Mai Nhạc Phủ.

Ở trong thế giới linh hồn, Trầm Côn đã sớm xem hết hành động của A Phúc, hắn không thể nhịn được liền bật cười. Ngày hôm qua khi A Phúc vào thành, Trầm Côn cũng đã tính lại nhưng hắn lại gặp phải một chuyện rất quỷ dị nên phải ở trong thế giới linh hồn thêm một đoạn thời gian ngắn.

Thế giới linh hồn này không phải là U Minh hồn phủ của Trầm Côn mà là nhạc phủ của một người nào đó. Người này dùng linh hồn của mình tạo ra một thế giới sau đó đem linh hồn của Trầm Côn dẫn vào trong đó.

Trong nháy mắt Trầm Côn đã tiến vào thành Mạc Gia, đang trong suy nghĩ hỗn loạn hần chột nghe thấy một tiếng đàn du dương ”Đình, đình đình đình” Tiếng đàn thảnh thỏa như một thiếu nữ u oán, thì thầm nỗi tương tư của mình bên tai, thảnh thỏa lại như một vị tướng quân chinh chiến nơi sa trường ngựa cổ hát vang kêu gọi người yêu nơi phương xa...

“Tiếng đàn nghe sao quen tai như vậy” Trầm Côn mở choàng mắt, chỉ thấy một vẻ mỹ lệ tuyệt vời, nhàn nhạt trong tuyết rơi phất phơ là làn hương thơm ngát. Mà ở dưới tàng cây mai, một thiếu nữ áo trắng đang gảy đàn, nhẹ nhàng hát. Nàng không những phong hoa tuyết đại, xinh đẹp tuyết trần còn lộ ra một chút bướng bình tình nghịch. Trầm Côn híp mắt cười nhẹ. Nha đầu này không phải là Thủy Nhi mà mình đã gặp hai lần trong mộng sao? Lần đầu là lúc hần lấy được cánh tay trái, một lần khác là khi hần lấy được cánh tay phải.

Nói đến Thủy Nhi, Trầm Côn quả thật cũng có chút nhớ nàng. Không liên quan đến tình yêu nam nữ mà trước mặt nha đầu này Trầm Côn có thể thoải mái nói một ít chuyện của mình.

.....

Tóm lại, nha đầu này là một bằng hữu không tệ. Bất quá, thật đáng tiếc, Thủy Nhi chỉ xuất hiện sau khi Trầm Côn nhận được một phần hài cốt...Vậy tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này?

- Uy, tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này? Trầm Côn ngồi chồm hổm xuống, hần gãi gãi cái đầu trọc, mờ mịt hỏi:

- Gần đây ta không có bắt được cái tay cái chân nào, tại sao ngươi lại xuất hiện?

- Người nào bảo không có?

Thủy Nhi tức giận vỗ cái đầu trọc của Trầm Côn.

- Đại ngu ngốc, ngươi đang đề lên chân trái của bổn tiểu thư!

- Chân trái?

Trầm Côn giật mình, hần tỉnh lại, trước tiên xem thương tổn trên thân thể đã khỏi hần, hần liền an tâm thoải mái trở về thế giới thực tại...A Phúc đã đem Trầm Côn dẫu trong một cái rương lớn. Trên thân thể Trầm Côn, mùi cá tôm đã bám đầy người, phía dưới là các loại bảo vật mang ra từ Hỏa Trì. Trầm Côn sờ sờ bên dưới thân thể mình, quả nhiên hần đang đề lên một cái hộp nhỏ. Hần liền mở ra nhìn, bên trong là một cái chân trái của nữ nhân...Thì ra chân trái của Thủy Nhi rơi vào Hỏa Trì sau đó lọt vào tay mình!

- Ai da, xin lỗi tiểu mỹ nữ, quả thật là lại đề lên chân trái của ngươi.

Trầm Côn trở lại trong linh hồn cười hắc hắc, trong lòng rất đắc ý...Vận khí của bản tăng thật không tệ nha, vậy mà đã được đến ba mảnh hài cốt của Thủy Nhi.

Trầm Côn hưng phấn nói:

- Tiểu mỹ nữ, nếu ngươi đã tới, chúng ta lại tiếp tục hàn huyên nào.

Thủy Nhi trợn trắng mắt.

- Hàn huyên cái đầu ngươi, nhìn sau lưng ngươi một chút, có rất nhiều người bị thương a, ta một chút cũng không có tâm tình để nói chuyện phiếm. Trầm Côn liền quay đầu nhìn lại...A La đang ngồi trên một gốc cây mai cười dài, bên cạnh là Bất Sắc cùng Cổ Nguyệt Hà đứng hầu, Lý Mục bộ dáng ngốc nghếch ngồi bên cạnh A La chơi đùa như tiểu gia rệu (con cháu được cưng chiều). Mà hai đại võ hồn Vương Kiêu cùng Huyền Si thì nằm sau lưng A La, trên mặt đã có thêm chút huyết sắc, hiển nhiên thương thế đã tốt hơn.

Trầm Côn giật mình hỏi:

- Các người...Các người tại sao cũng tới đây?

Cổ Nguyệt Hà lén lén lút lút ngoác Trầm Côn:

- Trầm lão đại, người qua đây một chút.

Trầm Côn đi tới nhỏ giọng nói:

- Tại sao? Có chuyện gì không thể nói trước mặt Thủy Nhi a? Đừng sợ, nha đầu kia chính là bằng hữu của ta.

Cổ Nguyệt Hà cả kinh há to miệng:

- Lão đại, người có biết lai lịch của nha đầu kia như thế nào không mà dám cùng nàng làm bằng hữu.

- Thủy Nhi chính là một cái nữ quỷ nghịch ngợm!

Cổ Nguyệt Hà chỉ vào quang cảnh mỹ lệ xung quanh:

- Nữ quỷ...Người nhìn kĩ xem nơi này là địa phương nào? Trầm lão đại, nàng cũng là một vị hôn chủ xây dựng ra thế giới linh hồn. Bất quá thế giới này so với U Minh hồn phủ của người phải mạnh hơn ba phần...Nói khó nghe hơn, sau khi chúng ta tiến vào thế giới này, sinh tử đã không phải do mình tự quyết mà đều phải xem nha đầu kia.

Trầm Côn sửng sốt:

- Trầm lão huynh, người biết lai lịch của Thủy Nhi không?

- Ách...Chẳng nhẽ người biết lai lịch của nàng?

Do dự một hai giây, Cổ Nguyệt Hà cười mỉa nói:

- Cạn kê thì ta không biết, bất quá đại khái cũng có thể đoán ra được...Trầm lão đại, người kể tai vào gần đây. Hắc thấp giọng giải thích cho Trầm Côn:

- Hơn một nghìn năm trước, khi võ học còn chưa xuống dốc, có một phần võ giả dốc lòng tu luyện linh hồn lực, linh hồn của bọn hắn rất mạnh, đã có thể xây dựng ra một thế giới linh hồn bên ngoài âm tào địa phủ...Có thể tạo ra một thế giới linh hồn như vậy, võ giả sẽ được gọi là hôn chủ. Lão đại, người có U Minh hồn phủ nên người là một vị hôn chủ. Mà...Thủy Nhi cũng thế, nàng cũng là một vị hôn chủ. Người thấy tuyết rơi, mỹ lệ, tiếng đàn ba thứ tạo thành thế giới này sao? Thế giới này gọi là "Lạc Mai nhạc phủ" chính là thế giới của Thủy Nhi a.

Trầm Côn vẻ mặt chê cười.

- Thủy Nhi là một vị hôn chủ...Vậy thì sao a?

- Lão đại, người không cần không tìm không phổi như thế có được hay không!

Cổ Nguyệt Hà kinh kêu lên:

- Chúng ta bị Thủy Nhi câu hồn nhập phách, bắt vào trong Lạc Mai nhạc phủ này. Ở chỗ này Thủy Nhi chính là trời a, muốn giết chúng ta thì chỉ cần một cái trở tay. Lão đại ngàn vạn lần nên cẩn thận!

Trầm Côn cười lớn, quay đầu về phía Thủy Nhi hô lớn:

- Tiểu mỹ nữ, nơi này là thế giới linh hồn của người đúng không?

- Đúng nha, là ta mời các người đến.

Trầm Côn cười ha hả nói:

- Người thấy được vị lão huynh rằng vàng này sao? Hắn nói người có thể giết chúng ta nga!

Thủy Nhi mắt trừng ngày càng lớn, há miệng thật to.

- Giết người? Các người có làm hay không, bốn tiểu thư thật lâu không tìm được một bằng hữu kể chuyện xưa, làm sao có thể giết hắn đây? Uy, sau này người phải kể thêm cho ta thật nhiều chuyện xưa nha!

Chờ Thủy Nhi nói xong, hai tay Trầm Côn buông xuống.

- Cổ lão huynh, yên tâm đi, nơi này tuyệt đối an toàn!

Cổ Nguyệt Hà vỗ vỗ bộ ngực:

- Thì ra lão đại đã thu phục được Thủy Nhi rồi...Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt!

Trầm Côn đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, người biết nơi này gọi là Lạc Mai nhạc phủ, vậy người biết thân thế của Thủy Nhi sao?

- Thủy Nhi không nói cho người biết sao?

- Thủy Nhi bị phân thân thành nhiều mảnh, linh hồn trí nhớ cũng không hoàn chỉnh, nàng cũng không rõ trạng huống của mình ra sao!

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

- Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt! Nhắc tới thân thế của Thủy Nhi, ta đoán khi còn sống, nàng là một võ giả có linh hồn lực cực mạnh, nhưng nàng đặc biệt với một vị phong thủy sư hoặc một cường giả có linh hồn lực mạnh hơn nàng. Cho nên vị cường giả này đã đem Thủy Nhi phân thân ra phong ấn từng bộ phận của nàng ở mấy địa phương khác nhau...Xảo hợp, người vô tình chiếm được một phần hài cốt của nàng, gỡ bỏ phong ấn. Như vậy, một bộ phận linh hồn của Thủy Nhi cũng đã thoát khỏi, sống nhờ trên cơ thể người.

Hắn cười hắc hắc nói tiếp:

- Không những thế ta còn có thêm một tin tức tốt cho người nha! Hiện tại Thủy Nhi sống nhờ trên cơ thể người, nàng không có trọn vẹn linh hồn. Một khi người gộp đủ toàn bộ hài cốt của nàng, nhận được linh hồn đầy đủ của nàng, người có thể thu nàng làm vũ hồn thứ năm nha!

Đôi mắt Trầm Côn lập tức sáng lên, bắt quá hắn liền lắc đầu.

- Thôi đi! Một cô gái thích nghe chuyện xưa, tinh nghịch như nàng liệu có thể có năng lực gì?

- Hắc hắc, hắc hắc hắc!

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên cười quái dị, dường như có chút khinh thường Trầm Côn.

- Trầm lão đại, dường như người đã đánh giá quá thấp năng lực của một vị hồn chủ rồi.

Vũ hồn là một hồn chủ...Đó là chí bảo mà bao người mơ ước a!

- Ai da, Thủy Nhi còn có năng lực đặc biệt sao?

- Nhất định là có, không tin người có thể đi hỏi nàng.

Trầm Côn cảm thấy hứng thú, hắn cười híp mắt đi tới trước mặt Thủy Nhi ngồi xổm xuống nói:

Tiểu mỹ nữ...

- Chờ một chút, ta còn đang bận a!

Thủy Nhi một mực đánh đàn, mà tiếng đàn cũng dần dần trở nên êm ái.

Nhìn xem, người quá chật vật rồi! Làm sao mang đến đây nhiều người bị thương như vậy?

Trầm Côn thở dài nói:

- Ai! Ta gặp phải một nữ nhân quái dị, vũ hồn của ta vừa xuất hiện liền bị lực lượng thần bí của nàng phế bỏ.

Thủy Nhi khinh thường:

- Hừ, lực lượng thần bí cái gì, chẳng phải là "linh hồn nện búa" sao? Hiện tại ta quên mất rất nhiều chuyện tình, năng lực cũng không bằng lúc trước. Bất quá cái linh hồn xiềng xích nhỏ nhỏ này cũng không làm khó được ta...Được rồi, tuy ta không có bản lãnh giúp bọn họ phục hồi lại như cũ nhưng giúp cho bọn họ giữ lại được tánh mạng, không để cho thương thế chuyển biến xấu nhất định không có vấn đề.

Trầm Côn nhảy dựng lên:

- Cái gì, người có thể chữa thương cho vũ hồn của ta?

Thủy Nhi nháy mắt một cái, lộ ra một chút tinh nghịch:

- Nói nhảm...Nếu không phải vì chữa thương cho bọn hắc, ta đem tất cả các người đi vào làm gì hả? Đem người vào đây một mình, kể chuyện xưa cho ta nghe không phải tốt hơn sao?

Ở trong giai điệu của tiếng đàn, linh hồn của Vương Kiêu cùng Huyền Si cũng dần dần sáng lên rất nhiều, hiển nhiên thương thế của bọn hắc từ từ chuyển biến tốt đẹp. Trầm Côn ở một bên nhìn, hắc có chút ngốc trệ. Gảy đàn cũng có thể trị liệu cho linh hồn, năng lực này thật sự thần kì a! Mà ở một góc Lạc Mai nhạc phủ, linh hồn của A La lắng nghe tiếng đàn, sắc mặt của nàng cũng trở nên rục rờ hơn rất nhiều. Nàng bỗng dưng liếc mắt về phía Cổ Nguyệt Hà đang đứng sau.

- Ai, không nghĩ tới, Trầm Côn còn len lén giấu một bằng hữu như thế...Cổ Nguyệt Hà, hình như người rất sợ Thủy Nhi? Lần đầu tiên gặp mặt, người sợ cái gì a?

Cổ Nguyệt Hà chợt lắc đầu, rõ ràng đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Ta mới không sợ nàng đâu.

- Không sợ? - Ala bữu môi cười một tiếng:

- Nghe ý tứ của các người vừa rồi, Thủy Nhi không phải chính là hai hộp thiên đạo mật hạp mà Trầm Côn lấy được sao? Trầm Côn không nhớ, người có thể quên sao? Cổ Nguyệt Hà, Thủy Nhi chính là bị thiên cơ môn các người phong ấn, nhất định người biết rõ lai lịch của Thủy Nhi.

Cổ Nguyệt Hà quỳ xuống, giọng cầu khẩn nói:

- Cô nãi nãi, người nhỏ giọng một chút a, Trầm lão đại quên mất chuyện Thủy Nhi bị Thiên Cơ môn phong ấn xin người đừng nói nữa!

- Không đề cập tới cũng được, bắt quá người nói rõ cho ta lai lịch của Thủy Nhi là như thế nào? Là một ma đầu bị chính người phong ấn sao?

Cổ Nguyệt Hà mặt xám như tro tàn:

- Trời ạ! Ta nào có bản lĩnh phong ấn nàng a! Đừng nói là ta, tất cả các đời môn chủ Thiên Cơ môn cũng không một ai dám trêu chọc vị tổ nãi nãi này...Người có thể phong ấn Thủy Nhi là một vị sư phụ khác của ta ở bên ngoài Thiên Cơ môn!

217. Chương 215: Làm Mai.

A La nhướng mày.

- Cổ Nguyệt Hà, đừng có vòng vo, nói thật đi, sư phụ khác của người là ai?

- Cô nãi nãi, cái này còn phải nói sao? Người có nhớ ta khi còn sống có chức danh gì không?

- Đại Hán quốc sư, Thiên Cơ môn chủ, Đại Hán quốc sư...

A La đứng lên nhìn lại Cổ Nguyệt Hà bỗng nhiên trong ánh mắt hiện lên sự kính trọng khó tả, chấp tay nói:

- Là ta sơ sót, các vị quân sư vương triều Đại Hán tương truyền rằng, sư phụ của người chính là vị đệ nhất quân sư của Đại Hán từ khi khai quốc bốn trăm năm trước đến nay...

- Đừng nói!

Cổ Nguyệt Hà hạ giọng xuống thật thấp rồi nói:

- Thủy Nhi bị chính vị sư phụ đó của ta phong ấn, bắt quá không thể nói ra, đây là Thiên Cơ, phạm là liên quan đến thiên đạo đều không thể nói, nếu không sẽ dẫn tới Thiên Khiển!

- Được, ta không nói!

A La trịnh trọng gật đầu.

- Bất quá ta không rõ, Thủy Nhi đến tột cùng là người như thế nào mà khiến lão nhân gia đích thân phong ấn, lão nhân gia đó không phải là đã đi Ích Cốc rồi sao?

- Cô nãi nãi, người đừng ép ta!

Cổ Nguyệt Hà cười khỏ nói:

- Tên của sư phụ ta không thể nói ra, người chỉ cần biết danh tiếng của người là được rồi, thế nên Trầm Côn bây giờ phát tài lớn rồi! Mặc dù trong sổ sách chỉ ghi Thủy Nhi là một nữ tử nhu nhược, nhưng trên thực tế, nàng chính là linh hồn nghệ sĩ mạnh nhất cho đến giờ, một nữ tử mạnh mẽ nhất thời đại, một khúc tiêu âm khiến chín tầng trời chấn động a!

- Đúng vậy a!

Nghe tiếng đàn chữa thương, A La thở dài nói:

- Chỉ là một phần linh hồn, một đoạn trí nhớ không hoàn chỉnh, tiếng đàn của nàng đã mạnh mẽ như vậy nếu Trầm Côn có được tất cả linh hồn của nàng...

Được Cổ Nguyệt Hà gợi ý, bản thân nàng lại tinh thông sổ sách cổ kim, A La đột nhiên nhớ ra thân phận của Thủy Nhi, nàng thấp giọng hô lên một tiếng:

- Cổ Nguyệt Hà, Thủy Nhi chẳng lẽ chính là...

- Người rốt cục đã nghĩ ra!

Cổ Nguyệt Hà thở phào nhẹ nhõm:

- Người vạn lần đừng nói là ta cho người biết, việc này liên quan đến thiên đạo tuần hoàn, cũng là việc trong thiên môn, là người phạm, chỉ có thể hiểu, không thể nói ra. Người đoán được là nhờ bản lãnh của mình, không quan hệ gì với ta!

- Ta hiểu!

A La đỡ đầu chúc lát, nhưng ngay sau đó khó có thể tin chỉ vào Trầm Côn nói:

- Tặc hòa thượng này vạn khí thật là tốt, chiếm được linh hồn nhạc sĩ mạnh nhất của Thủy Nhi, ai nha, không đúng nếu Thủy Nhi tự nhận đứng thứ hai, sẽ không ai dám đứng nhất. Không sai, chính là có một không hai!

Cổ Nguyệt Hà thần nhiên thở dài, nhin không được mắng một câu thô tục:

- Ta @#\$\$ nó, thời điểm Thủy Nhi chính thức trở thành đệ ngũ vũ hồn, trong thế giới linh hồn Trầm lão đại, nhất định rất rối loạn a!

- Đây hai vị nói cái gì đó?

Trầm Côn đứng cạnh Thủy Nhi, buồn cười nhìn Cổ Nguyệt Hà vừa khóc vừa quỳ, mà A La ở một bên vừa cười vừa sợ, đáng tiếc không rõ hai người đang nói cái gì. Chỉ lát sau, Thủy Nhi “ai ui” một tiếng, gục xuống trên đàn cổ, ai oán nói:

- Một chết bốn tiểu thư rồi, thương thế của vũ hồn hai người đã ổn định, người có thể thu hồi bọn họ!

- Bọn họ còn chưa có tỉnh lại a!

Trầm Côn quét mắt, bộ dạng Vương Kiêu cùng Huyền Si thương thế đã khỏi hẳn nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

- Nhờ cả vào ta sao?

Thủy Nhi thét to:

- Bốn tiểu thư cũng chỉ có hai cái tay, một chân, có thể làm được như vậy đã rất khó khăn rồi, muốn bốn tiểu thư hoàn toàn trị lành bọn họ, cũng được, người ít nhất đưa cho ta một cái chân nữa, đến lúc đó bốn tiểu thư hội tụ phần lớn linh hồn, đừng nói chữa thương, cho dù có tấn thêm một cấp nữa cho mấy vũ hồn này cũng không thành vấn đề!

- Bình tĩnh nào, ta nhất định sẽ tìm ra những phần thân thể khác của người.

Trầm Côn cười cười, tâm tình tốt hơn nhiều, tuy nói mấy vũ hồn còn chưa phục hồi như cũ, nhưng cuối cùng cũng có cách trị liệu.

- Ai, thật là xui xẻo vất vả lắm mới có cơ hội bắt người đi vào, lại lãng phí thời gian cứu người.

Âm thầm cảm thán một câu, Thủy nhi phát tay nói:

- Tốt lắm, người trở về đi thôi, phía ngoài có người đang chờ người cứu mạng. Người nhất định phải tìm được những phần hài cốt khác của ta, ta không muốn sống một cuộc sống mà linh hồn không hoàn chỉnh, trí nhớ cũng không hoàn chỉnh.

- Biết không? Thủy nhi thật ra không phải là tên thật của ta, ta chỉ nhớ lúc ta chết, bên cạnh có rất nhiều rất nhiều nước.

- Oanh, ta là Quang Minh Hoàng đại nhân, người thủ hộ của Mặc Anh tiểu thư, oa ha ha ha ha ha ha ha...

Từ Mai Nhạc phủ của Thủy nhi trở lại không lâu, Trầm Côn đã nghe tiếng A Phúc hô to, nhìn thoáng qua thể giới linh hồn, Trầm Côn không nhịn được cười mắng một câu:

- *** Mập mập chết bầm này!

Sau khi cơ quan nổ phát động, A Phúc liền lặn một vòng chạy ra khỏi nhà tranh, hoành đao rồng to:

- Mặc Anh tiểu thư, người không nên ra ngoài, xem Quang Minh hoàng đại nhân thủ hộ tỷ đệ các người như thế nào nhé!

Vừa nói, hần run run đánh giá tình hình phía ngoài, một lão nhân hai tay đã gầy tới vai, gấn hai cánh tay máy, đang đối diện A Phúc. Lão ngồi trên đầu một con hổ cơ giới khổng lồ, cánh tay máy đang thực hiện một loạt điều khiển tinh vi. Mà sau lưng hần hơn một ngàn Mặc gia đệ tử đã bao vây nhà tranh, có chiến xa cơ giới khổng lồ, có mãnh thú cơ giới hung mãnh, còn tên Mặc Phong đã bỏ chạy lúc trước giờ này đang chân đạp phi thuyền huyền phù ở trên không, hai tay giơ cao một quả cầu ánh vàng rực rỡ. A Phúc bị trận thế này làm cho rung động thật sâu.

- Lục trưởng lão tự mình đến rồi.

Trong phòng Mặc Anh nghe ngóng, nhắc nhở:

- Quang Minh Hoàng tiên sinh, người có nhìn thấy lão nhân ngồi chiến xa hình hổ không? Là người có hai cánh tay máy! Phải hết sức cẩn thận, lão chính là Hình đường trưởng lão Mặc Công, Lam Nguyên trung đoạn cường giả! Còn nữa, hãy lưu ý kim cầu trong tay Mặc Phong, đó là vũ khí Dẫn Đạo khí của Mặc thủ thành quy. Lần trước hần bị đánh thảm hại nên lần này đưa tới một trong những vũ khí lợi hại nhất của Mặc thủ thành quy.

Nàng đem đặc điểm của đối thủ nhất nhất nói ra, A Phúc nghe mà đổ mồ hôi lạnh:

- Mặc, Mặc anh tiểu thư, chớ nói...Nói cũng vô dụng, người mau mở cái rương kia của ta, Khốn Long tác sẽ giải khai!

- Được!

Mặc Anh mở cửa để Long Thanh Sơn đi vào, mở quan tài trên lưng hần ra. Trầm Côn đang cười hì hì đánh giá nàng, giống như là đang nhìn vợ của tổng quản nhà mình.

- Mỹ nữ, ta lần đầu tiên thấy A Phúc vì một nữ nhân mà liều mạng nha!

Khuôn mặt Mặc Anh đỏ lên, cúi đầu nói:

- Đừng quản những thứ này, Khốn Long tác ở nơi đâu?

- Ở chỗ của ta!

A La ngồi dậy, được tiếng đàn của Thủy Nhi điều trị, linh hồn của nàng chẳng những tốt hẳn lên mà ngay cả thương thể trên người cũng giảm bớt rất nhiều, chỉ cần bỏ Khốn Long tác ra thì nàng sẽ không gặp trở ngại khi cử động nữa. Bí pháp thông qua linh hồn trị liệu thân thể đã gần như thất truyền ở Cửu Châu rồi.

Rắc!

Mặc Anh sờ Khốn Long trên bả vai tác A La, mấy đốt ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, Khốn Long tác chợt lao ra ngoài, mang theo một mảng máu thịt.

- Hảo thủ đoạn! Cơ quan thuật của tiểu thư có thể so với mấy vị nguyên lão Công Thâu gia rồi.

A La than thở một câu, lại nói:

- Nàng vừa mới nói, trước hết công kích kim sắc quang cầu trong tay Mặc Phong đúng không?

- Đúng!

Mặc Anh gật đầu theo bản năng nhưng một chữ “đúng” còn chưa nói hết, chỉ nghe bên tai xẹt qua một tiếng gió cùng thanh âm bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, chỉ vài ba giây đồng hồ sau, liền nghe thấy Mặc Phong hét thảm một tiếng, kim sắc quang cầu trong tay ầm ầm bạo liệt!

Dẫn đạo khí của Mặc thủ thành quy đã bị hủy diệt rồi! Chỉ mất có mấy giây đồng hồ thôi sao? Bằng hữu của Quang Minh Hoàng tiên sinh lợi hại như thế sao?

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy Mặc Duẫn hưng phấn rống to:

- Bằng hữu của Quang Minh hoàng tiên sinh thật lợi hại, chỉ một giết chết tám người bảo hộ Mặc Phong, đâm xuyên qua Dẫn Đạo khí. Có bằng hữu lợi hại như thế, Quang Minh Hoàng đại nhân nhất định lợi hại hơn!

- Đúng vậy, Quang Minh hoàng đại nhân rất lợi hại!

Trầm Côn cười hì hì nói, hần lần đầu thấy A Phúc động tâm với nữ nhân, muốn thành toàn cho hần nên thay A Phúc nói lời có ích:

- Tiểu lão đệ, người thấy vị bằng hữu vừa đi ra có lợi hại không? Nhưng ta cho người biết, dù nàng có lợi hại thế nào, vẫn bị người ta đã thương, nhưng Quang Minh Hoàng đại nhân đối mặt với đối thủ đồng dạng vẫn có thể công hai người chúng ta trên lưng, một đường đánh giết ra ngoài, người nói, Quang Minh Hoàng đại nhân lợi hại đến mức nào?

- Ân, vô cùng lợi hại!

Mặc Duẫn hưng hăng gật đầu.

- Một Quang Minh Hoàng lợi hại như thế có thể trở thành tỷ phu của người được không?

Trầm Côn thành linh hỏi.

- Tỷ phu!

Mặc Duẫn có chút ngơ ngác không biết nên trả lời như thế nào, mà Mặc Anh cười nhạt một tiếng:

- Vị tiên sinh này, bây giờ không phải là lúc nói điều này sao? Dẫn đạo khí mặc dù bị phá hủy rồi nhưng Hình đường trưởng lão vẫn còn, một đám cơ quan chiến khí vẫn còn.

- Một Lam Nguyên trưởng lão sao?

Trầm Côn bĩu môi:

- Không Sắc, đánh hần!

Khôi giáp màu vàng trên người liền biến thành một thân ảnh màu vàng với tốc độ thần tốc lao ra ngoài. Sau đó, Mặc Anh nghe thấy mấy tiếng kêu to:

- A di đà Phật, Phật nói, hầu tới!

- Ai, Hàu Tử chết bầm này từ đâu chui ra? Mau bảo vệ đài điều khiển, chết tiệt hần biến thành cái tua vít, muốn hủy đi khổng chế, lão Thiên của ta, hần vừa biến thành búa! Chùy! Cờ lê!

(Biên: Ta bó tay, cái thế giới xuyên không này không chỉ có Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Thủy Hoàng, Lưu Bang, Hạng Võ mà còn có cả tua vít, cờ lê...Loạn xạ ngẫu)

Ầm, đài điều khiển sụp đổ!

- Yên tĩnh rồi, tiểu thư hiện tại có thể tiếp tục đề tài của chúng ta rồi!

Trầm Côn cười híp mắt, tiếp tục làm mai:

- Ta hiểu, đột ngột muốn nàng tiếp nhận Quang Minh hoàng đại nhân, đúng là không thực tế, bất quá ta có thể giới thiệu cho nàng một chút, điểm tốt thứ nhất của Quang Minh Hoàng đại nhân chính là ngài có rất nhiều, rất nhiều tiền a...

- Vị tiên sinh này, xin ngài đừng nói nữa!

Mặc Anh quả quyết cắt đứt câu chuyện:

- Ngài nói những lời này, không cảm thấy quá đường đột sao?

Nàng cười tiếp lời.

- Ta biết Quang Minh Hoàng tiên sinh thực tâm nhưng là trong mắt của ta hần chỉ là một người thú vị, đôi lúc nhát gan, đôi lúc lỗ mãng, lại có lúc nguyện ý vì ta liều mạng, có lẽ còn có võ công không tệ? Nhưng là...

- Người đã nói như vậy rồi còn nhưng là cái gì?

Trầm Côn vỗ tay cười to:

- Tốt lắm, cứ định như vậy, để ta cứu tỷ đệ các người ra ngoài, sau khi rời khỏi đây sẽ cho các người thành hôn!

- Tiên sinh, xin hãy nghe ta nói hết!

Mặc Anh lớn giọng nói:

- Ta cùng Quang Minh Hoàng tiên sinh căn bản không có kết quả, không biết ngài có nghe được chuyện của ta không, ta đã nói với Quang Minh Hoàng tiên sinh, ta là con trưởng của Cơ Quan Hoàng, nhất định sống chết ở đây. Nhưng là ta không có nói cho Quang Minh Hoàng tiên sinh những lời này đến tột cùng là có ý gì!

Nàng bắt đầu dĩ cười khổ:

- Ý tứ của những lời này là: Ta là huyết mạch cuối cùng của Cơ Quan Hoàng Mặc Ly, muốn huyết mạch tổ tiên tiếp tục kéo dài cùng mở rộng, đệ đệ của ta phải cưới một cô bé mang dòng máu Mặc gia tinh khiết, mà ta cũng phải gả cho một nam nhân Mặc gia. Ta chỉ có thể gả cho nam nhân họ Mặc, bất kể ta thích hay là không thích, đây là sứ mạng mà tổ tiên để lại cho ta! Cho nên, chuyện giữa ta và Quang Minh Hoàng tiên sinh là không thể nào!

- Sứ mạng tổ tiên?

Trầm Côn sắp hết chỗ nói rồi. Hần hoàn toàn không thể hiểu được ý nghĩ của Mặc Anh, vì một lời hứa hẹn với tổ tiên, nhất định phải lưu lại gả cho một nam nhân không biết là ai. Ai, mặc dù không hiểu nhưng Trầm Côn cũng hiểu một điều, Cửu Châu đại lục đối với việc nói dối tông đường vô cùng coi trọng. Vì một câu nói dối tông đường, có rất nhiều người đã làm ra những chuyện tình khó có thể hiểu được.

- Được rồi, không nói chuyện người cùng Quang Minh hoàng nữa!

Trầm Côn bắt đầu dĩ nói:

- Trước tiên rời đi đã rồi hãy nói!

- Ta đâu có nói là muốn đi?

Mặc Anh ở dưới giường lục lọi, lạnh nhạt nói:

- Ta phải gả cho một nam nhân Mặc gia, mà ngày nay, toàn bộ người mang họ Mặc đều ở trong toà thành này, ta đi chẳng phải là có lỗi với tổ tông sao?

218. Chương 216: Cháy Lên Đi Dã Tâm Của A Phúc.

Trầm Côn kinh ngạc nói:

- Người mà không đi thì sẽ bị Hình Đường trưởng lão giết chết!
- Bọn họ sẽ không giết ta...

Mặc Anh lấy ra một cái bọc nhỏ ở dưới giường.

- Dù sao ta cũng là người của dòng chính của cơ quan hoàng, cho dù có mắc tội lớn hơn nữa, cũng sẽ không bị phán tử hình. Hơn nữa...Người mang cái này đi, mấy trưởng lão vì tìm nó mà sẽ không dám làm khó ta quá.

Nói xong, nàng lấy trong bọc ra một khối Mặc thiết bài, đặt vào tay Trầm Côn.

- Đây chính là Nhất Hào Mặc Ngọc lệnh! Giờ Mặc gia thành đang phải đối mặt với một quyết định liên quan đến sinh tử tồn vong, phải dùng đến nó...Người mang nó đi thì ta tuyệt đối an toàn!

Thấy được sự kiên quyết trên mặt Mặc Anh, Trầm Côn liếc nhìn Mặc Ngọc lệnh rồi nhét vào trong ngực.

- Được rồi, vì không muốn làm thất vọng tổ tiên, người lúc này không chịu rời đi thì sẽ phải gả cho một gã họ Mặc...Ta sẽ chuyển lời này đến Quang Minh Hoàng tiên sinh!

Trầm Côn nhìn chằm chằm Mặc Anh một hồi rồi bỗng nhiên xoay người tới thông đạo dưới giường hô to:

- Mỹ nữ lão sư, Bất Sắc, mang Quang Minh Hoàng tiên sinh trở lại, chúng ta đi!

Một bóng người trắng như tuyết lướt từ ngoài cửa sổ vào, nắm tay A Phúc, A La liếc nhìn Mặc Anh, nói nhỏ:

- Nàng không đi sao?

A La luôn để ý xung quanh, lúc chiến đấu ở bên ngoài đã nghe được lời Mặc Anh nói.

Trầm Côn lắc đầu:

- Nàng mang theo A Phúc đi trước, ta cản hậu.
- A, đại thiếu gia, để Mặc Anh tiểu thư đi trước đi, nàng còn chưa đi thì ta sao đi trước được!

A Phúc không có nghe được lời Mặc Anh nói, còn lo lắng nói thêm:

- Còn Mặc Duẫn nữa, nó chỉ là một đứa con nít...
- Đừng nói nhảm nữa, người đi đi!

Trầm Côn chưởng một cái đẩy A Phúc vào đường hầm sau đó gọi Bất Sắc cùng Long Thanh Sơn đi vào, còn mình thì nhìn qua Mặc Anh:

- Người thật sự quyết định ở lại?

Mặc Anh cười nhạt một tiếng.

- Ngu ngốc!

Trầm Côn lui về phía sau rồi chui vào đường hầm, nhìn lại một lần cuối. Hắn thấy nóc nhà tranh bị một ngọn lửa dữ dội thổi bay, lửa lớn đầy trời, lửa khắp bốn phía, còn Mặc Anh ôm đệ đệ đứng trong lửa, quay đầu nhìn A Phúc trong đường hầm nhợt nhạt mỉm cười...Lúc tiến vào hồ đồ, lúc đi cũng hồ đồ như vậy.

Phi hành hơn mười dặm trong bí đạo, Trầm Côn đột nhiên cảm giác trước mắt sáng bừng, một cánh đồng xanh biếc bát ngát xuất hiện. Sau khi tắt cả mọi người đi trong bí đạo ra, hơn mười dặm đường hầm đột nhiên ầm ầm sụp xuống. Mà đôi mắt nhìn, chung quanh đều là đại bình nguyên mênh mông vô bờ, nơi nào còn thấy bóng dáng tòa thành Mặc gia?

- Cái gì Mặc thủ thành quy, bốn đại nhân lúc tiến vào không có gặp phải, lúc đi ra cũng không còn gặp phải, oa ha ha ha ha, quả nhiên không hổ là tao nhĩ tuyệt thế Quang Minh Hoàng đại nhân!

Đứng ở trên bình nguyên rộng lớn, A Phúc mừng như điên ngửa mặt lên trời gầm thét.

- Đã thoát ra bình an rồi?

Trầm Côn khinh thường bĩu môi, ở trong thành, A La cùng Bất Sắc hai người đem đại quân Mặc gia quây cho long trời lở đất mà đến lúc ra khỏi thành Mặc thủ thành quy, thứ vẫn được Mặc Anh khen ngợi vẫn không thấy xuất hiện. Điều này làm cho Trầm Côn hơi xem thường cơ quan thuật của Mặc gia.

- Người cho là Mặc gia rất yếu phải không? Nhìn thấu tâm tư Trầm Côn, A La lắc nhẹ cái đầu bóng lờng của nàng, Người ngàn vạn lần không nên xem thường Mặc gia. Lại càng không nên đánh giá thấp cơ quan thuật của Mặc gia...Ta nói cho người biết, nếu như không phải là A Phúc, chúng ta căn bản không thể nào còn sống mà thoát khỏi Mặc gia thành!

- Hả?

Trầm Côn nghiêng đầu:

- Mặc gia còn có sát chiêu sao?

- Người đã nhìn thấy hình dáng của Mặc gia thành rồi?

A La hỏi ngược lại.

- Người xem, một toà thành như vậy, có thể chứa được hơn ba vạn người, lại được cải tạo hoàn toàn bằng cơ quan thuật, vậy diện tích của nó bao lớn?

- Phạm vi chắc khoảng năm mươi dặm Trầm Côn đoán thử.

A La đột nhiên cười to:

- Ta lại hỏi người, một toà thành khổng lồ như vậy mà đột nhiên đứng lên, biến thành một toà vũ khí, thì sẽ có uy lực như thế nào?

- Một toà thành thị biến thành một vũ khí?

Trầm Côn giật mình nói:

- Mỹ nữ, toà thành Mặc gia còn có thể biến hình?

- Dĩ nhiên!

A La nghiêm nghị nói:

- Ta đã thấy trong hồ sơ cơ mật của Trung Châu Đường Quốc, toà thành Mặc gia thật ra chính là cơ quan mạnh nhất của Mặc gia. Lạc Nhật Thành, nằm yên trên mặt đất là một toà thành thị hoàn toàn tự động, khi đứng lên sẽ biến thành Lạc Nhật chiến thần. Mà vũ khí của Lạc Nhật chiến thần được gọi là Mặc thủ thành quy! Nếu không phải chúng ta đi theo sau A Phúc, dính vận khí của hắn, sợ rằng đã bị Mặc thủ thành quy xé thành mảnh nhỏ rồi!

Trầm Côn im lặng một lúc thật lâu.

Mặc thủ thành quy đem Mặc gia người hạn chế một ngàn năm, khẳng định không phải là đồ trang trí, nhưng mình nhưng không gặp phải Mặc thủ thành quy xem. Ra...Tựa hồ, trừ vận số * chó của A Phúc, thì cũng không có cách giải thích khác.

- Mặc Anh tiểu thư, ta Quang Minh Hoàng đại nhân nói được là làm được, người nhìn thấy không, bốn đại nhân mang theo người giết đi ra ngoài nữa, oa ha ha!

Lúc này, A Phúc đã từ trạng thái mừng như điên khôi phục như cũ, kích động tìm kiếm Mặc Anh, nhưng là hần liếc nhìn mọi người...

- Đại thiếu gia, Mặc Anh, Mặc Anh tiểu thư...

- Nàng không chịu rời đi...

Trầm Côn thở dài, thuật lại lời của Mặc Anh

- A Phúc, mỗi người đều có số mệnh của mình...,

- Mặc Anh không đi ra ngoài, Mặc Anh không đi ra ngoài?

A Phúc căn bản không có nghe nửa câu nói sau của Trầm Côn, hần thất thần nhìn hướng đường hầm sụp đổ, đại đao giết heo rơi ở trên mặt đất, nón sừng hươu cũng nghiêng lệch rơi xuống. Cuối cùng đột nhiên A Phúc khóc thét lên hô to:

- Đại thiếu gia, tại sao ngài không mang nàng đi ra, ngài đánh nàng ngất xỉu rồi đem ra là được mà!

- Nàng không muốn đi, cho dù đánh nàng ngất xỉu thì sao chứ?

Trầm Côn cười khổ nói:

- A Phúc, mạnh mẽ bắt Mặc Anh đi ra ngoài sẽ chỉ làm nàng ghét người cả đời!

- Vậy cũng không thể bỏ nàng lại được!

A Phúc chán nản ngồi trên mặt đất

- Người của Mặc gia hung dữ như vậy, Mặc Anh sao lại không biết, nàng sẽ bị người của Mặc gia giết thôi... Vận mệnh * chó mới chính là lão tổ tông của thuật tiên đoán số mệnh, tiểu thư Mặc Anh, nàng cũng phát gốc rồi sao... Tiên đoán số mệnh kiểu * chó?

Trầm Côn thở dài, đem Nhất Hào Mặc Ngọc lệnh nhét vào tay A Phúc, hần thấy vật này mặc dù là bảo vật, nhưng cũng chỉ A Phúc mới xứng đáng bảo vệ nó.

A Phúc ngơ ngác đem Mặc Ngọc lệnh nắm chặt, không gật đầu cũng không lắc đầu.

- Đại thiếu gia!

Qua một lúc rất lâu, hần ngậy ngốc hỏi:

- Tổ tiên A Phúc không có đại nhân vật, cũng không hiểu cái gì là... Ngài có thể nói cho ta biết cái gì mới gọi số mệnh tổ tiên được không?

- À...

Trầm Côn chần chờ chốc lát, một bên A La thay hần hỏi đáp:

- Tổ tiên số mệnh, chính là vì dòng họ của người, vì huyết mạch của người, người phải đi làm một chuyện, bất luận là người có thích hay không.

- A, vì tổ tiên, Mặc Anh tiểu thư phải đi làm vài chuyện mình không tình nguyện...

A Phúc chậm rãi gật đầu, chờ đợi nói:

- Vậy có phải chỉ cần mạnh hơn tổ tiên của nàng là có thể giải trừ cái số mệnh này?

Điều này có thể sao? Trầm Côn muốn lắc đầu, bất quá nhìn qua bộ dạng thất hồn lạc phách của A Phúc, không đành lòng đành nói dối:

- Có lẽ vậy, khi người đủ cường đại để hiếp bức Mặc gia, có lẽ là có thể khiến bọn họ buông tha cho số mệnh của mình!

- Ra vậy!

A Phúc đột nhiên vạn phần trịnh trọng quỳ xuống, dập đầu nói:

- Đại thiếu gia, ngài dạy ta võ công đi? Ta muốn mạnh hơn Mặc gia, một ngày nào đó, ta muốn hủy đi Lạc Nhật thành, đem Mặc Anh tiểu thư ra ngoài!

...

Nhìn thấy sự kiên định chưa bao giờ có trong mắt A Phúc, Trầm Côn ngạc nhiên chock lát.

A Phúc muốn học võ là chuyện tốt, nhưng hắn đã hơn hai mươi tuổi, hơn nữa trước kia ham hưởng lạc, trầm mê tửu sắc, thể trọng gần hơn ba trăm cân, một thân thể bị tửu sắc phá hết, gân cốt kinh mạch hoàn toàn xơ cứng, tên mập mạp chết bầm ngay cả tấn pháp cơ bản nhất là trung bình tấn cũng làm không được, có thể đạt được thành tựu võ học sao?

Cho dù Trầm Côn không tiếc tiền bạc giúp đỡ hắn, Bạch Nguyên Vũ tông, cũng chính là điểm cuối để A Phúc phấn đấu cả đời rồi...

- A!

Trầm Côn vừa há miệng, A La liền ném cho hắn một cái nhìn không - nên - chọc - A - Phúc nữa, cười nói:

- A Phúc muốn học võ? Tốt, bất quá trong võ học có rất nhiều nhánh, ngươi muốn học cái gì? Là Linh phù cùng Ngự thú mà thiếu gia ngươi am hiểu, hay là kiếm pháp của ta?

- Ta...

A Phúc cho tới bây giờ vẫn không biết gì về võ đạo, ghen đỏ mặt nói:

- Ta muốn học võ công mạnh mẽ nhất!

Mạnh mẽ nhất? A La nghiêng đầu suy nghĩ một chút, võ công cương mãnh nhiều đếm không xuể, cái nào mới thích hợp nhất với A Phúc đây?

Đang suy nghĩ thì Cổ Nguyệt Hà trong thân thể bỗng xin phép, cười hì hì chui ra, há hàm răng vàng khè nói:

- Tổng quản A Phúc, ngươi muốn học võ công mạnh mẽ phải không? Hắc hắc, cao nhân chỉ điểm ngươi một chút...Yêu cầu đầu tiên của võ công mạnh nhất là phải có vũ khí thật lớn, mới có thể hù dọa người, người nói xem có đúng không?,

Trầm Côn cùng A La đồng thời liếc Cổ Nguyệt Hà một cái, lão bắt tửu người chuyện phiếm cái gì? Võ công mạnh cần vũ khí to lớn, định lừa gạt A Phúc sao?

Nhưng Cổ Nguyệt Hà ném cho bọn hắn một ánh mắt thần thần bí bí, ý bảo bọn họ hết thấy nghe mình, sau đó cười nói:

- Nói đến những loại binh khí to lớn nhất thiên hạ thì không thể không đề cập đến chùy, trong đó phải kể đến Lôi Cổ Ứng Kim chùy, Bát Diện Tử Kim chùy, Phá Thiên chùy...Là những loại chùy đáng sợ nhất

- Chùy?

A Phúc nghĩ đến Lôi Cổ Ứng Kim chùy cực lớn trong quân doanh, lại tưởng tượng mình cầm chùy lớn sáng bóng,

Chùy còn to hơn cả đầu đôi thủ, nhất thời hai mắt sáng rực lên

- Đúng, đúng, ta học chùy pháp! Cổ lão gia, ngài có thể dạy ta không?

- Không dám, không dám, lão nhân gia ta đã làm quốc sư Đại Hán, vừa vặn có một bộ Đại Hán vương triều chùy pháp bí tịch, Đại Phong chùy pháp!

Vừa nói, Cổ Nguyệt Hà vừa vươn ra hai ngón tay thon gầy như ngón tay của một tiểu bạch kiểm vị thành niên

- Tổng quản A Phúc, Đại Phong chùy pháp chỉ có hai chiêu, một chiêu tấn công, một chiêu phòng thủ, đơn giản dễ học, nhưng uy lực lại bất phàm, ngươi có học không? Hắc hắc, ta nói cho ngươi biết, Đại Phong chùy pháp do Hoàng đế khai quốc Đại Hán tự mình đặt tên, còn tự sáng tác một ca khúc nữa!

A Phúc cũng không biết Hoàng đế khai quốc của Hán Triều là một tên lưu manh không có văn hoá, hẳn nghĩ nếu Đại Phong chùy pháp này cùng hoàng đế có quan hệ thì nhất định là rất lợi hại liền gật đầu không ngừng

- Ta muốn học Đại Phong chùy pháp!

- Hắc hắc, người hãy nghe cho kỹ, ta đây sẽ đem Đại Phong chùy pháp khẩu quyết nói cho người biết...

Cổ Nguyệt Hà truyền cho A Phúc một đoạn khẩu quyết, chỉ có mười mấy câu, nhưng A Phúc học mười mấy lần vẫn chưa thuộc.

Mặc kệ hần từ từ học, Cổ Nguyệt Hà cười hì hì trở về bên cạnh Trầm Côn.

- Cổ lão huynh!

Trầm Côn bất mãn nói:

- Người sao lại cầm một bộ chùy pháp vớ vẩn tới lừa gạt A Phúc, A Phúc luyện không có hiệu quả, không phải là càng đau lòng sao?,

- Võ công vớ vẩn?

Cổ Nguyệt Hà trợn mắt nói:

- Trầm lão đại, lão nhân gia ta đem tuyệt chiêu ẩn giấu ra dạy mà, không tin người cứ hỏi A La tiểu thư, Đại Phong chùy pháp rất nổi tiếng trong lịch sử đó!

Nói xong, hình như là sợ bị Trầm Côn đánh, hần xám xịt chui vào U Minh hồn phủ.

- Mỹ nữ lão sư, Đại Phong chùy pháp rất lợi hại phải không?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Cái này...

A La do dự hồi lâu, lúc này A Phúc đã tạm thuộc được khẩu quyết, tìm hai khối đồng lớn, cười hề hề ngốc nghếch mà khoa tay múa chân theo Đại Phong chùy pháp.

219. Chương 217: Tụ Hội Tại Xuất Vân

Dịch nghĩa: Gió lớn lên rồi, mây bay qua biển, vượt ra biển lớn, quay về cố hương!

A Phúc giả bộ tấn công bằng cách tay phải ném hòn đá ra xa, sau đó nhanh chóng bắt hòn đá trở lại, rồi cất cao giọng hát một câu:

- An đắc mãnh sĩ hề. Thủ tứ phương

Nghĩa: Chiến sĩ dũng mãnh hề, giữ vững bốn phương hề.

Vừa nói A Phúc vừa dùng tay trái lấy hòn đá che đáy quần, gian xảo nhìn quanh xung một lát, lén lút nói:

- Ha, ha, có người hay không? Bốn đại nhân che đáy quần rồi, tứ phương khác cần phải dựa vào các người hỗ trợ.

Cái này coi như chiêu thức phòng thủ của A Phúc a!

-...

Trầm Côn siết chặt hai hàm đến mức suýt gãy cả răng, cố nén để không bật cười:

- Bài ca này có chút quen tai, nhưng còn chiêu thức kia.

- Ai!

A La bất đắc dĩ thở dài:

- Bằng cách này có thể khiến A Phúc tự nguyện luyện quyền sao, có lẽ cũng có chút hy vọng, dù sao có hy vọng vẫn hơn.

Rắc, Rắc!

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe hàng loạt âm thanh cơ giới từ nơi xa truyền đến, liên miên không dứt, giống như ngàn vạn cơ quan chiến khí đang ầm ầm biến hình.

Mặc gia đã đuổi đến rồi sao?

Trầm Côn vội vàng đào một huyết động rồi nhanh chóng gọi mọi người cùng chui vào.

Ngay khi bọn hắn vừa ẩn núp xong, trong nháy mắt, mười mấy cái cọc gỗ khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng tổ hợp, lắp ráp thành một tháp đại bác cơ giới khổng lồ mà chỉ trong chiến tranh quy mô lớn mới xuất hiện. Cái tháp pháo đó cao hơn hai mươi thước, hướng ra bốn phương tám hướng, trên đỉnh tháp còn lộ ra hai khẩu đại pháo đen nhánh đang tự động dò xét xung quanh...

Trầm Côn lén lút thò đầu ra xem, chỉ thấy lấy đại pháo làm trung tâm, xung quanh nhanh chóng xuất hiện thêm hàng trăm khẩu pháo khác, hợp thành một tổ hợp đại pháo vô cùng đáng sợ. Dưới tháp pháo là một pháo đài chiến tranh khổng lồ được tạo thành từ gỗ và đất đá, quy mô của nó cũng không kém gì Tân Nguyệt thành.

Chỉ sau hơn nửa canh giờ, trên vùng đất trống đã xuất hiện một pháo đài chiến tranh, vững chắc, âm trầm, trang bị đầy đủ máy móc văn minh, lạnh khốc và tàn nhẫn.

- Là “Họa địa vi thành” của Công Thâu gia.

A La nằm ở cửa động, thấp giọng nói:

- Nhìn tốc độ xây công sự thì thấy nhất định là các nhân vật trọng yếu nhất của Công Thâu gia đã đến đây. Chúng ta phải hết sức cẩn thận, ngàn vạn lần không nên tùy tiện hành động.

- Là tới bất chúng ta phải không?

Trầm Côn thấp giọng hỏi.

- Không giống lắm, biểu hiện về thực lực của chúng ta không đáng để Công Thâu gia phải xuất động hai tòa thành như vậy...Đừng nói nữa, có người tới!

- Lạp, lạp, lạp! Lạp, lạp lạp, lạp...

A La chỉ vừa kịp ẩn Trầm Côn vào sâu trong huyết động, chỉ thấy ngoài kia, Công Thâu Lâm, kẻ làm bị thương hai vũ hồn của Trầm Côn đang nhanh chóng phi thân tiến lại gần. Mà sau lưng nàng ta chính là Tần Lăng, một chân đã bị cắt đứt đã được thay bằng một cái chân cơ giới khác, có điều, hắn bước đi còn nhẹ nhàng uyển chuyển hơn cả người thường.

- Nhị bá!

Vỗ vỗ vào tòa tháp ngay trên đỉnh đầu Trầm Côn, Công Thâu Lâm lớn tiếng nói.

- Lâm Lâm, ta đã xây phòng ngự pháo tháp “Họa địa vi thành” cho con rồi, giờ con còn muốn đi đâu...

- Lâm nhi!

Một lão nhân quần thước khoác áo bào màu tím đi tới, có lẽ là vừa bố trí xong cơ quan chiến khí nên trên người lão linh khí vẫn còn đọng lại chưa tản đi, linh khí của lão chính là màu tím nồng đậm thậm chí hơi lộ ra một chút sắc đen.

- Lâm nhi, gia tộc đang thi hành thánh mệnh của Hoàng Kim Thánh nhân, con sao có thể tùy tiện rời đi như vậy!

Tử bào lão giả tiếp tục khuyên nhủ:

- Nghe lời Nhị bá, con thủ vệ đồng bắc pháo tháp nhé!

- Không đời nào!

Công Thâu Lâm kéo tay Tần Lãng nhảy lên lưng một con nhện cơ giới, nghênh nghênh ngang ngang rời đi.

- Lâm Lâm còn muốn đi bắt tên tiểu tử ngốc kia, để báo thù cho Lãng ca, Lâm Lâm cũng đem tổ hợp máy móc thứ ba đi luôn...

- Nha đầu hỗn láo kia!

Tử bào lão giả hừ một tiếng, nhưng là vì vô hồn đặc biệt của cháu gái nên cũng không có biện pháp, phất tay nói:

- Đi nhanh về nhanh, bắt được tiểu tử ngốc kia, sau đó lập tức đi Xuất Vân Hải Thành.

- Biết rồi!

Đưa mắt nhìn cháu gái rời đi, tử bào lão giả chậm rãi phi thân lên đỉnh tháp pháo, hít một hơi dài rồi cất giọng quát lên:

- Ta là Công Thâu Thiên, trưởng lão của Cơ Quan chiến tướng trong Công Thâu gia, yêu cầu được nói chuyện với các vị trưởng lão khác ở đây.

Cả bình nguyên yên tĩnh không một tiếng động.

Công Thâu Thiên tiếp tục quát lên:

- Không cần thiết phải trốn tránh nữa, đều là cơ quan sư, chúng ta đã sớm tra xét bên ngoài. Mặc gia đã biến mất gần ngàn năm chắc là trốn ở phụ cận đại bình nguyên này. Ngày xưa, Mặc gia mạnh nhất là chiến khí, như vậy Lạc Nhật thành chính là chốn nương thân của các vị bằng hữu Mặc gia!

Lão tiếp tục đề cao thanh âm:

- Nửa tháng trước, đệ đệ của ta đã đến nơi này để truyền âm hỏi các người, như vậy các người cũng biết mục đích của ta đến đây lần này. Vậy thì ra ngoài nói chuyện một chút.

- Nếu như mà không ra...Hừ, hừ...Công Thâu gia ta sẽ dùng “Họa địa vi thành” đốt cháy toàn bộ phiên bình nguyên này!

- Ai...

Trên đại bình nguyên vang lên một tiếng thở dài, Không Sắc đề tỉnh Trầm Côn, âm thanh này chính là của Mặc gia Hình đường trưởng lão Mặc Công.

- Công Thâu tiên sinh, không phải chúng ta không muốn đi ra ngoài, mà là Mặc Thủ thành quy phong tỏa Lạc Nhật thành ngàn năm, nên không người nào có thể đi ra.

Mặc Công trưởng lão cười khổ một tiếng.

- Nếu ngài thấy tiếp đón quá chậm chạp, thì mong ngài tha thứ cho sự thất lễ của chúng ta.

Ngữ khí khiêm tốn, nhún nhường làm cho Công Thâu Thiên rất hài lòng, lão cười to nói:

- Công Thâu Gia bí điển nói các người đã bị vây chết một chỗ, thì ra là đây là sự thật. Ha, ha, khó trách các người hơn một ngàn năm đã không lộ diện.

Tiếp đó, lão cất cao giọng quát:

- Ý tứ của Công Thâu gia chúng ta đã được đệ đệ ta truyền đạt đến các người rồi, bất quá nếu như chính thức đàm phán, thì ta lặp lại lần nữa...Năm ngoái, ngày ba tháng chạp, nhiều giả thần di tích bị phá hủy, Đoạt Nhật Lâu của Xuất Vân Hải Thành cũng bị hủy diệt rồi. Đoạt Nhật Lâu chính là do Mặc gia các người đích thân chế tạo. Vì thế, lần này ta thay mặt Hoàng Kim Huyết tộc mời Mặc gia rời núi, tham gia xây dựng lại Đoạt Nhật Lâu!

Mặc Công trầm mặc một lúc:

- Công Thâu tiên sinh, kể từ khi Mặc Ly sát hại thân nhân, Mặc gia chúng ta đã không còn cao thủ chính thức, muốn xây dựng lại Đoạt Nhật Lâu cũng là lực bất tòng tâm, Công Thâu gia các người sao không tự mình ra tay, không nên ép những kẻ tù tội nhưng chúng ta ra mặt chứ?

- Này...

Công Thâu Thiên ghen lời.

Thật ra mà nói, Công Thâu gia đã từng nghĩ tới việc một mình xây dựng lại Đoạt Nhật Lâu, nhưng mà Đoạt Nhật Lâu được Cơ Quan Hoàng Mặc Ly chế tạo, Công Thâu gia từ trên xuống dưới mấy chục vạn nhân tài tuần kiệt mà không có người nào hiểu nổi bản thiết kế Đoạt Nhật Lâu.

Không hiểu nổi bản thiết kế, nên cũng chỉ còn cách cầu đến Mặc gia thôi.

Bất quá, việc này quá mất thể diện nên không thể nói thẳng ra, Công Thâu Thiên cười, uyển chuyển nói:

- Ha, ha, Công Thâu gia chúng ta đích thực là có thể một mình trọng tu lại Đoạt Nhật Lâu. Bất quá có một việc rất thú vị là ngày đó, khi Đoạt Nhật Lâu bị phá hủy, có người đã tận mắt nhìn thấy linh hồn Cơ Quan Hoàng Mặc Ly.

- Cái gì?

- Không sai, Đoạt Nhật Lâu chính là di tích bảo tồn linh hồn của Cơ Quan Hoàng Mặc Ly!

Công Thâu Thiên đắc ý cười một tiếng:

- Cơ Quan Hoàng hiện thế, Mặc gia các người còn muốn ẩn trốn nữa sao? Một câu nói thôi, chỉ cần các người chịu ra mặt trọng tu lại Đoạt Nhật Lâu, hai vị thánh nhân Đông Ca cùng Ba Sơn Vũ sẽ thu nạp các người, lúc đó Mặc gia sẽ trở thành dòng tộc Hoàng Kim Huyết tộc thứ mười ba. Hơn nữa nếu các vị đồng ý, các vị sẽ có cơ hội nhìn thấy tận mắt linh hồn Mặc Ly!

Trên đại bình nguyên lại một lần nữa trầm mặc.

- Công Thâu tiên sinh!

Một lúc sau, âm thanh Mặc Công vang lên:

- Bản thân ta thì nguyện ý đi ra ngoài, mấy vị trưởng lão khác cũng đều có ý tứ này nhưng bất quá còn một vài vấn đề...Thứ nhất, chúng ta bị vây ở Lạc Nhật thành, Mặc Thủ thành quy sẽ không cho phép chúng ta ra ngoài!

- Nói cũng đúng!

Công Thâu thiên thần nhiên nói:

- Công Thâu gia ta đã mang “Họa địa vi thành” đến, chỉ cần các vị đồng ý phối hợp, trong vòng ba ngày ta nhất định dùng “Họa địa vi thành” phá vỡ Mặc thủ thành quy.

- Vấn đề thứ hai.

Mặc Công có chút chần chờ, rồi nói:

- Trọng tu Đoạt Nhật Lâu, Mặc gia chúng ta phụ trách công đoạn nào?

- Ta muốn các người sửa chữa “Đoạt Nhật Lô”, hơn nữa phải phát huy tối đa khả năng của Mặc gia để kiến tạo nên một hệ thống vũ khí tối tân nhất!

Công Thâu Thiên lớn tiếng nói.

- Hệ thống vũ khí?

Mặc Công lộ vẻ có chút chần chờ:

- Chỉ là sửa chữa một tòa di tích thôi, sao còn phải trang bị hệ thống vũ khí làm gì?

Lần này đến phiên Công Thâu Thiên do dự trong chốc lát.

- Công Thâu tiên sinh, nếu là thật tình hợp tác, các người nên thẳng thắng một chút, thế có tốt hơn không?

Mặc Công cười nói.

- Được rồi, ta sẽ nói thật!

Công Thâu Thiên thản nhiên nói:

- Sửa chữa Đoạt Nhật Lâu không phải chỉ là sửa chữa xây cất đơn thuần, mà còn liên quan đến cơ mật của Hoàng Kim Huyết tộc. Ta không thể cho các người biết cơ mật ấy là gì, nhưng mà ta có thể nói cho các người biết vì cơ mật này, có rất nhiều thế lực đang theo dõi Đoạt Nhật Lâu.
- Bao gồm: Vân Mông Đế Quốc, Ca Thư Ứng Long, Trung Châu Đường Quốc, Vũ Quân La Kiệt!
- Thiên Minh, Thập nhị Thiên Quân!
- Tổng Nguyệt, Phong bị Dương Môn.

...

Liên tiếp nói ra mười mấy cái tên, Công Thâu Thiên thở dài nói:

- Những cái tên này các người có lẽ chưa từng nghe qua, nhưng đó đều là các vị cường giả mạnh nhất hiện nay, bọn họ hoặc là tự mình đến, hoặc đã phái người đi giám sát Đoạt Nhật Lâu. Hai vị thánh nhân hy vọng có thể mượn sức Mặc gia các vị, để tập trung lực lượng ngăn chặn những võ giả mạnh nhất Cửu Châu này!
- Như vậy, chúng ta đã hiểu!

Giọng nói Mặc Công có chút hưng phấn, Hoàng Kim Huyết Tộc thỉnh bọn họ đi đối phó võ giả mạnh nhất, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng qua đó thể hiện tầm quan trọng của Mặc gia bọn họ.

- Cuối cùng còn một vấn đề, Công Thâu gia đã biết, phạm những quyết định đại sự gì của Mặc gia, nhất định phải có bảy khối Mặc Ngọc Lệnh.
- Nhưng theo ta được biết, bảy khối Mặc Ngọc Lệnh không có ở đây, các người cũng không thể ra quyết định được!

Công Thâu Thiên gật đầu.

- Chính là vừa rồi...

Mặc Công thở dài cười khổ nói:

- Ai, Mặc gia có phản đồ, kẻ đó đã đưa Mặc Ngọc Lệnh cho ngoại nhân rồi, hơn nữa ngoại nhân đã chạy thoát ra ngoài. Công Thâu Thiên tiên sinh, người phải ra mặt giúp Mặc gia chúng ta đoạt lại Nhất Hào Mặc Ngọc Lệnh.
- Có người trốn thoát khỏi Mặc Thủ thành quy?

Công Thâu Thiên ngẩn ra.

- Có đầu mối gì không?
- Những kẻ đó gồm một tên mập mập tự xưng là Quang Minh Hoàng, còn có một bạch y nữ nhân, một con kim sắc hầu tử, có thể thiên biến vạn hóa...
- Tên mập, bạch y nữ nhân, hầu tử biết biến hóa...

Nhắc lại những lời này, lòng Công Thâu Thiên chợt động. Những kẻ này, sao giống lời Lâm Nhi vậy, chẳng lẽ nàng cũng đang đuổi theo mấy tên khốn kiếp kia?

- Người đâu?

Công Thâu Thiên quát to:

- Lập tức phái binh tăng viện cho Công Thâu Lâm, đồng thời nói cho nàng ta biết, người nàng muốn tìm đang ở phụ cận bình nguyên, và đã bị liệt vào danh sách tội phạm số một của Hoàng Kim Huyết Tộc, trong vòng mười ngày cần phải bắt trở lại!
- Mỹ nữ lão sư, tội nhân số một của Hoàng Kim Huyết tộc, hình như chúng ta đụng phải đại phiền toái rồi. Trong địa huyết, Trầm Côn bĩu môi cười, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam khó giấu.

- Người còn cười được à?

A La cau mày nói.

- Tại sao lại không được cười? Mỹ nữ, lão huynh Công Thâu đã miễn phí dâng tặng một cơ hội phát tài cho chúng ta.

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Cơ Quan Hoàng, linh hồn Mặc Ly...

220. Chương 218: Cuồng Bạo Tấn Cấp.

A La vừa vỗ nhẹ cái đầu trọc của Trầm Côn vừa cười mắng:

- Coi chừng chứa không đủ!

- Hắc hắc, không phải là vũ hồn càng nhiều càng tốt sao?

Trầm Côn vừa híp mắt vừa tính toán, mặc dù hắn còn chưa tu luyện Hồn Kinh tới tầng thứ năm, nhưng trước mắt vẫn có thể đem linh hồn Mặc Ly đưa vào trong U Minh Hồn Phủ, chừng nào lên cấp tính sau vậy...

- Đừng suy nghĩ nữa, khoảng cách giữa ngươi và Mặc Ly còn rất xa xôi đấy!

A La chỉ chỉ lên đỉnh đầu:

- Chúng ta đã bị vây ở bên trong “Họa Địa Vi Thành”, giờ làm sao đi ra ngoài?

- Mỹ nữ, nàng không có cách nào sao?

Trầm Côn hỏi ngược lại.

- “Họa Địa Vi Thành” là vũ khí cơ mật nhất của Công Thâu gia, cho dù là ta cũng không biết làm như thế nào để đi ra ngoài đây!

- Vậy Cổ lão huynh thì sao?

- Cao nhân đã tính rằng - thì - là - mà...

- Được, ta biết cao nhân như ngươi muốn biểu đạt gì rồi!

A La cùng Cổ Nguyệt Hà cũng không có cách nào, Trầm Côn suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy chỉ có thể thử dùng cái vận khí *** chó của A Phúc một lần coi sao.

Hắn biến thành Lang Nhân, hai móng vuốt sói cào cào lên mặt đất rồi khẽ quát một tiếng:

- “Ngự Thú Tâm Kinh”, tụ thú!

Vài chục con chuột từ trong đất bùn chui ra, vừa lim dim đôi mắt nhỏ vừa ngơ ngác nhìn Trầm Côn.

- Chít chít...

- Mấy anh à, đào cửa trộm động chính là sở trường của các anh, vậy thì giúp đỡ thằng em này 1 chút nha!

Vừa cười hì hì vừa vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh, Trầm Côn chỉ vào phía bắc nói:

- Dem đồng bạn của các anh gọi hết ra, rồi từ nơi này đào một đường hầm, ít nhất có thể cho chúng ta chui ra được!

- Chít chít...

Đám chuột khoái trá chít lên mấy tiếng, chỉ chốc lát hơn trăm ngàn con chuột đã từ dưới đất lộ đầu lên rồi chúng lao về phía bắc đào bới. Chỉ vài phút sau đã đào thành một đường hầm đủ để 1 người bò qua được.

- A Phúc, người vận khí tốt, vậy thì đi theo những con chuột này mở đường!

Trầm Côn cười hì hì phân phó một tiếng, A Phúc không sợ chuột nên liền gặt đầu chui vào, nhưng là đến phiên A La thì sắc mặt nàng trắng bệch, vừa run run chỉ vào đám chuột vừa lắp bắp:

- Chuột, chuột...Đám chuột đáng tửm!

- Ai u, mỹ nữ như nàng lại sợ chuột sao?

Trầm Côn nghe vậy thật giống như vừa phát hiện tân đại lục.

- Bắn, bắn!

A La lúc này đã lú cả lưởi, lắp bắp cả buổi mới nói tiếp:

- Bắn đến mức không thể chấp nhận được...Ta, ta không đi theo đám chuột này!

Vừa nói, nàng vừa trợn trắng mắt sau đó quyết đoán chọn cách bắt tinh gục vào trong ngực Trầm Côn.

Này...

Khử k hử, Trầm Côn vốn đang ước gì có chuyện đẹp như vậy nên không cần suy nghĩ liền ôm chặt A La, sau đó gã theo A Phúc chui vào, còn Bất Sắc thì cỡi Long Thanh Sơn cản ở phía sau.

Trước có những con chuột để đào đường hầm, sau có cái vận may *** chó của A Phúc, vậy mà còn không thể chạy thoát khỏi cái Họa Địa Vi Thành này sao?

Nghĩ như vậy, Trầm Côn vừa cười híp mắt vừa tiến vào đường hầm. Nhưng mới đi được hơn trăm thước, chỉ nghe thấy phía trước “Chi! Chi!” Mấy tiếng chuột kêu thảm thiết, sau đó một khối lớn máu đen từ phía trước bay ngược về, bên trong còn kèm theo da chuột nát, thịt chuột vụn cộng với một mớ nội tạng nát bấy nhầy...

Trầm Côn bị phun thẳng lên mặt khiến hắn suýt nữa phát ói, sau khi lau mặt rồi nhìn lại thì hắn chỉ thấy phía trước xuất hiện một loạt lưởi thép đang không ngừng xoay tròn trước mặt tựa. Nó xoay nhanh tựa như một cái cối xay thịt đang xay nhuyển những con chuột phía trước, những thứ vừa phun vào mặt hắn cũng từ đó mà ra.

- Báo động!

Trong Họa Địa Vi Thành, một gã Công Thâu gia đệ tử lập tức rống to:

- Hệ thống phòng ngự dưới đất, đoạn thứ ba, tổ Năm, máy xoay thăm dò địa chất phát hiện kẻ địch!

- Kẻ địch? Chẳng lẽ đám Quang Minh Hoàng kia đang núp dưới mặt đất?

Tiếng nói của Công Thâu Thiên vang lên.

- Đội xây dựng số thứ sáu, lập tức tiến hành thăm dò phía dưới đất!

Nguy rồi!

Họa Địa Vi Thành của Công Thâu gia thật không ngờ lợi hại như vậy, ngay cả mười mấy thước dưới mặt đất mà cũng có hệ thống phòng ngự nữa?

Trầm Côn đành cắn răng:

- Không Sắc, biến thành bộ dạng giống như cái máy xoay này, bên trong đủ rộng để chứa tất cả mọi người!

- A di đà Phật!

Không Sắc lúc này biến thành một cái mũi khoan y hệt như cái cối xay thịt, tất nhiên là sao y bản chính lẫn vừa đủ rộng để chứa tất cả mọi người. (NBV: Ghê thật, y như trong Transforms. Quả nhiên mấy anh Tung của này là trùm bắt chước mà)

Ngay sau khi cả đám Trầm Côn vừa ẩn mình vào thì mấy tên đệ tử Công Thâu gia đầu đội mũ sắt lái một chiếc chiến xa xuất hiện ngay cạnh cái máy xoay...

Sau khi kiểm tra một vòng xung quanh, một tên đệ tử Công Thâu gia vừa cười cười vừa cầm cái máy truyền tin trên chiến xa mà nói:

- Báo cáo cấp trên, chỉ phát hiện một đám chuột đang dọn nhà chứ không phát hiện dấu vết kẻ địch!

Vừa nói, bọn chúng vừa điều khiển chiếc chiến xa quay trở lên mặt đất.

Khi đám Trầm Côn leo ra khỏi cái máy xoay thì mồ hôi trán mồ hôi tay đã ướt đầm.

Chết tiệt!

Con đường dưới đất này bây giờ đi không được rồi, giờ làm thế nào để rời đi đây?

Ở dưới lòng đất trốn chui trốn nhủi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, tiến đến giữa một cái kho hàng nhỏ trong thành nhóm Trầm Côn mới lộ đầu lên khỏi mặt đất. Sau khi nhìn quanh một hồi không phát hiện bóng người nào, hần liền bảo Long Thanh Sơn mang theo mọi người bay lên giữa không trung...phạm vi hoạt động của tòa thành này có lợi hại cỡ nào chứ, có thể ngăn cản Long Tộc yêu thú vốn là bá chủ trên bầu trời sao?

Ý nghĩ này của hần còn chưa xong thì đã thấy một bộ phận của tòa thành đột nhiên xảy ra biến hóa. Chỉ nghe “Rắc rắc” một hồi, từ trong tường thành đã xuất hiện một cánh tay máy khổng lồ, sau đó nó xòe ra tựa như cái vợt đập ruồi mà đập thẳng lên người Long Thanh Sơn. (NBV: Khử khử, lão Bánh bao hết nói đến vụ “Sợ cái chảo” giờ chuyển sang “Cái đập ruồi” rồi ^____^)

Ngũ tạng của Trầm Côn sau cú đập tựa như bị thiêu đốt, may mắn là Không Sắc kịp thời biến thành một cái hộp sắt khổng lồ đủ chứa tất cả đám người Trầm Côn, sau đó lại xuất hiện thêm mấy con quạ sắt làm kẻ chết thay mới để cho đám người Công Thâu gia nhận định sự việc xảy ra là do có chim chóc bay lạc vào khu vực phòng không của Họa Địa Vi Thành...

Đến buổi tối, Trầm Côn đang định dùng bất cứ giá nào cũng muốn từ mặt đất giết đi ra ngoài, nhưng là vừa mới đi tới mặt đất, đã bị mấy cái máy nhắm không biết ở nơi đâu phát hiện...Thử nghĩ xem, Mặc Thủ Thành Quy của Mặc gia có Mặc Nhân thì lẽ nào hệ thống kiểm soát của Công Thâu gia lại không có hệ thống tự động giám thị sao!

Lúc này, trong khi đám đệ tử Công Thâu gia đang đổ xô tiến đến thì Trầm Côn cũng tức điên người rồi. Trên người một cái Liệp Nguyên sát trận, dưới đất thêm một cái Tứ Tượng Tinh trận toàn lực phát động, sau đó một cuộc huyết chiến thẳng nửa đêm mới may mắn trốn xuống một cái động khổng lồ đồ sộ dưới đất...Có lẽ điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là lúc này Công Thâu Thiên cũng không có ở bên trong Họa Địa Vi Thành, nên Trầm Côn lúc này mới có cơ hội chạy trốn.

Nhưng là chỉ sau có một buổi tối Công Thâu Thiên đã trở lại. Lúc này lão đang đứng ở một ngọn tháp cao nhất trong tòa thành để điều hành tất cả Công Thâu gia đệ tử vây bắt Trầm Côn.

Lúc này Trầm Côn của chúng ta cũng bị kích phát rồi hung tính, người không phải là muốn bản tăng chết sao? Tốt, bản tăng cùng lắm thì chết chứ gì, nhưng người cũng đừng mong sống tốt! (NBV: Ôi tinh thần “Trạng chết chúa cũng băng hà” đây mà! @__@)

Bắt đầu từ lúc này, Trầm Côn ở bên trong Họa Địa Vi Thành trốn đông trốn Tây, nhiều người thì hần bỏ chạy, ít người thì hần nhảy ra đại sát một trận, hơn nữa Liệp Nguyên sát trận mở ra kiến linh khí người chết cũng bị Trầm Côn hút vào thể nội biến thành công cụ để hần tăng cấp. (NBV: Đơn giản là chiến thuật đánh du kích, kiếm exp tăng lv đó mờ ^__^)

- Ngao...

Đến đêm ngày thứ mười, Trầm Côn đứng ở một trên một ngọn pháo trụ lên như sói, thanh âm truyền khắp bốn phương tám hướng.

Lúc này, hần bị không biết bao nhiêu tên Công Thâu gia đệ tử phát hiện, sau đó một đoàn chiến xa khổng lồ khắp nơi đổ dồn về. Bên cạnh Trầm Côn cũng đã có hơn ngàn tên đệ tử Công Thâu gia vây quanh, còn ở xa xa lại càng lúc càng xuất hiện nhiều loại vũ khí công kích tầm xa như cung tên, nỏ pháo, lao...Đang ân cần nhắm thẳng vào hần.

Mà ở sau lưng Trầm Côn, A La cũng giết đỏ cả mắt rồi, nàng như một chiến thần máu lạnh, mỗi một kiếm nhất định sẽ xẹt qua cổ họng một Công Thâu gia đệ tử, mỗi một chiêu nhất định đánh nát trái tim một Công Thâu đệ tử...Chỉ là huyết chiến trong chớp lát mà dưới chân nàng đã ngã xuống hơn 300 cỗ thi thể!

- Mỹ nữ, nàng đừng có lãng phí nha!

Trầm Côn vừa giơ lên một thanh quyền trượng khổng lồ do Không Sắc biến thành vừa gọi về đám yêu thú xung quanh vùng để hỗ trợ. Hắn thấy A La đồ sát như vậy liền trêu chọc nàng.

- Đang lúc đại chiến, không được nhiều lời!

A La dưới trạng thái chiến đấu tuyệt đối là một kẻ lãnh khốc, vừa lạnh lùng nhìn lướt qua Trầm Côn vừa nói!

- Từ từ, cứ từ từ. Chuyển qua cái bộ dạng khác đi mà mỹ nữ, thật sự mà nói thì nàng cũng quá lãng phí mà!

Trầm Côn vừa bấu môi vừa giơ một ngón tay chỉ lên Liệp Nguyên sát trận trên người nàng:

- Nàng cũng đã mang theo Liệp Nguyên sát trận, vậy thì cho nó thoải mái hút đi, dù là thi thể cũng đừng có bỏ phí chứ!

Đánh đến hiện tại thì Trầm Côn của chúng ta cũng đã nghĩ chắc rằng lần này mình chết chắc rồi, bởi vậy hắn cũng chẳng thêm để ý gì đến chuyện chánh tà cùng tâm địa từ bi thương người gì hết ráo!

Nếu Công Thâu gia muốn giết hắn, vậy hắn dùng hết thủy hỏa đoạn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải trả thù Công Thâu gia!

Cũng như cái Liệp Nguyên sát trận này! Bốn năm trăm cái nhân mạng sau khi bị Trầm Côn giết thì ngay cả linh khí của người chết cũng bị hắn hút khô, ngay cả thi thể cũng không để lại cho đám Công Thâu gia...

Với lại A La cũng đã dạy về hiệu suất tác chiến rồi, kẻ địch đã chết thì quản gì đến thi thể chứ, mặc dù là thi thể nhưng vẫn còn chút linh khí mà. Bởi vậy Trầm Côn mới vừa cười vừa mắng nàng là lãng phí, về độ tàn nhẫn thì không thể so sánh với mình được!

Tàn nhẫn sao?

Có lẽ vậy! Có lẽ sau này sẽ có người mắng Trầm Côn không có chút nhân tính nào, nhưng hiện tại vì sống sót, trừ giết người hắn đã không có lựa chọn nào khác!

- Tặc tử, đền mạng cho Công Thâu gia ta!

Đang ác chiến thì giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng rống đầy bi phẫn lẫn tức giận. Lúc này Công Thâu Thiên giống như một đầu đại ưng đang hung mãnh bổ nhào xuống!

Hai mắt của lão cũng đã đỏ lên, lão mới vừa rồi đang ở Thành Tây truy tìm tông tích của địch nhân thì chợt nghe báo cáo tin tức địch nhân xuất hiện tại thành Đông. Lão cơ hồ chỉ dùng nửa phút thời gian tới điều hành đệ tử, sau đó tụt chạy đến thành Đông...Chính là chỉ trong khoảng hai ba phút thời gian mà đã có hơn một ngàn đệ tử chết dưới chân Trầm Côn cùng A La.

Khi lão nhìn lại cái thân ảnh Lang nhân của Trầm Côn đang đứng ở trên mái tháp pháo vừa gầm rú vừa không ngừng hút khô các thi thể đệ tử, nhất thời một bầu máu nóng dâng trào, sau đó lão dùng ngay một sát chiêu sắc bén nhất mà lao xuống!

- Cẩn thận, Công Thâu Thiên tới!

A La phản ứng cực nhanh, đẩy lưng Trầm Côn một cái rồi lao ra tiếp đón.

- Thanh Sơn, người bảo vệ A Phúc đi trước, ta công kích lượt thứ nhất, Trầm Côn người đánh tiếp lượt thứ hai!

Bố trí chiến pháp xong thì thiết chương của Công Thâu Thiên chỉ còn cách đỉnh đầu nàng chừng hai, ba tấc rồi. A La mắt thấy không còn kịp huy kiếm đón đỡ liền quyết định tay phải thu kiếm, tay trái một chương dùng lối đánh cứng đối cứng để nghênh đón.

Bằng!

Một âm thanh trầm đục vang lên tựa như muốn xé rách bầu trời. Thân hình Công Thâu Thiên chỉ hơi dừng một chút liền lao xuống lần nữa.

Còn A La phun từ cổ họng ra một búng máu, từ giữa không trung rơi xuống dưới rồi ngã lên trên mái tháp. Cẩn rằng một cái, A La lại nhảy lên!

Thấy bạch y nữ nhân này còn có thể đứng lên, Công Thâu Thiên trong lòng cũng rung mình!

Khi giao chiến lúc mấy ngày trước, cấp bậc của lão vẫn còn hơn xa A La. Mà hiện tại nàng cũng mới tăng lên Hồng Nguyên mà thôi, nhưng là một Hồng Nguyên vũ tông mà lại có thể đón đỡ một chiêu của mình, mà xem chừng nàng ta chỉ bị một vết thương nhẹ là sao?

Đáng chết, Công Thâu Thiên ta chính là cường giả thuộc cấp bậc Tử Nguyên đỉnh phong kia mà!

Nhìn kỹ lại, ánh sáng Hồng Nguyên trên người A La rõ ràng so sánh với mấy ngày trước đây thì nồng đậm rất nhiều, lại còn mơ hồ lộ ra ánh sáng màu lam. Hiển nhiên nàng ta rất nhanh sẽ phải tiến vào cảnh giới Lam Nguyên vũ tông...

Thật ra là sau khi trải qua sự hấp thu không ngừng của Liệp Nguyên sát trận thì A La đã khôi phục đến ngưỡng cửa giữa Hồng Nguyên cùng Lam Nguyên rồi. Sau trận chiến này nếu có thể sống sót đi ra, chỉ cần nàng điều trị tốt một chút là có thể khôi phục đến cấp bậc Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn!

Công Thâu Thiên cũng không biết bí mật của Liệp Nguyên sát trận, hắn cũng không còn kịp nữa suy nghĩ nhiều, bởi vì ngay sau khi A La thất bại, Trầm Côn trong bộ dáng Lang nhân đã đánh sát tới.

- Một tên Hồng Nguyên vũ tông trung đoạn nho nhỏ cũng dám đối địch với ta sao?

Công Thâu Thiên cười giận dữ, hắn cũng nhìn ra cấp bậc của Trầm Côn chỉ là một Hồng Nguyên trung đoạn mà thôi, cho nên một chiêu không cần suy nghĩ đã đánh ra!

Băng!

Trầm Côn giống như trước một chiêu đánh ra là dùng cứng đối cứng mà nhận một chiêu, mặc dù hắn cũng giống như A La từ trên rơi xuống, cũng không mang đến thương tổn gì cho Công Thâu Thiên. Nhưng lúc này trên người hắn cũng chỉ bị một vết thương nhẹ mà thôi.

- Tiểu tử này cũng trở nên mạnh mẽ đến thế sao?

Lúc này đầu óc của Công Thâu Thiên cũng đã trở nên mơ hồ.

Định thần nhìn lại màu sắc linh khí của Trầm Côn, quả nhiên, Trầm Côn đã đạt tới ngưỡng cửa giữa Hồng Nguyên trung đoạn và Hồng Nguyên thượng đoạn, tùy thời cũng có thể tấn cấp!

Hơn nữa chỉ bàn về độ dày linh khí thì linh khí của Trầm Côn thậm chí còn tràn đầy hơn so với linh khí của A La một chút, dù sao thì hắn ngay cả thi thể cũng không buông tha, giết sạch đốt sạch hút sạch một chút linh khí cũng phải vắt cho ra bã...

- Chỉ trong vài ngày mà bạch y nữ nhân trở nên mạnh mẽ, mà thằng ngốc kia cũng đã mạnh mẽ hơn rồi...

Công Thâu Thiên bỗng nhiên có một loại cảm giác khóe không ra nước mắt... Tánh mạng hơn một ngàn đệ tử của Công Thâu Gia lại biến thành tảng đá kê chân cho tụi nó tấn cấp sao?

Nghĩ đến đây thì ánh mắt Công Thâu Thiên nhìn Trầm Côn cũng không giống với lúc trước, tiểu tử này giẫm lên máu tươi của Công Thâu Gia để tấn cấp, không giết hắn, mình còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông của Công Thâu Gia?

- Con lừa ngốc, nhận lấy cái chết!

Công Thâu Thiên bỗng nhiên có một tiếng dữ dội. Chỉ thấy hắn chỉ tay một cái, hai khối kiến trúc xung quanh hắn bỗng bắt đầu bay lên rồi điên cuồng lắp ráp vào cánh tay phải của hắn.

Chỉ trong nửa giây đồng hồ đã tổ hợp xong, cánh tay phải của Công Thâu Thiên lúc này đã biến thành một cánh tay máy khổng lồ dài hơn hai mươi thước!

- Kim Ngọc Liên Thành, giúp ta giết con lừa ngốc này!

Cánh tay máy khổng lồ đập thẳng về phía Trầm Côn, hơn nữa trong lòng Công Thâu Thiên lúc này ngập tràn sát ý nên lão thúc dục vũ hồn của mình ra tay không cần kiêng kỵ gì nữa.

Vũ hồn: Kim Ngọc Liên Thành.

Thuộc tính: Vũ hồn chuyên dụng của cơ quan sư, Vũ Tôn Cấp.

Năng lực thứ nhất: Gia tăng tốc độ lắp ráp cơ quan chiến đấu, hơn nữa nếu vật liệu là ngọc thạch hoặc kim loại thì chỉ trong khoảng khắc là lắp ráp xong.

Năng lực thứ hai: Thêm vào “Tứ Khổng Linh Vực”. Trong phạm vi trăm bước thì hết thấy kim loại cùng ngọc thạch đều bị vô giả hấp dẫn, tự động gia tăng uy lực cho cơ quan chiến đấu của vô giả!

Biến hóa: Có khả năng tiến hóa lên Vũ Hoàng Cấp trở thành “Bắc Cực Huyền Từ”, hoặc tiến hóa lên Vũ Hoàng Cấp thành “Nhất Tiểu Khuynh Thành”.

“Kim Ngọc Liên Thành” một khi toàn lực phát động, thì tốc độ của cánh tay máy khổng lồ kia cũng tăng lên nhanh chóng.

“Ồnh!”

Cánh tay đập thẳng vào mái tòa tháp cao mười mấy mét kia một tiếng, sau đó lại giơ lên đập xuống một lần nữa. Bụi bặm qua đi, trên mặt đất lúc này đã xuất hiện thêm một dấu bàn tay khổng lồ sâu hai đến ba thước.

Chết tiệt!

Trầm Côn dựa vào tốc độ của Lang Nhân mới có thể miễn cưỡng tránh thoát một chiêu này, nhưng những luồng khí theo vòng xoáy của cánh tay máy này cũng cứa vào hai gò má hấn khiến hấn rát cả mặt. Khi hấn quay đầu nhìn lại, thì đám yêu thú hấn triệu hồi cùng với đám sói tí hon của hấn hơn một nửa không kịp chạy trốn, tất cả đều đã biến thành một đồng thịt vụn!

Mà còn có cái đáng sợ hơn!

Một chiêu thất bại, Công Thâu Thiên lạnh lùng cười một tiếng, cánh tay máy khổng lồ kia chậm chậm giơ lên. Theo sau đó là toàn bộ mảnh vỡ của tháp pháo, mảnh kim loại, mảnh đá, mái ngói ngọc thạch trên trần dưới đất...tất cả tựa như bị nam châm hút lấy mà bám hết lên cánh tay máy của Công Thâu Thiên.

Mà khi lão giơ hết cánh tay máy lên thì cánh tay máy khổng lồ này đã biến thành cánh tay máy dài bảy mươi, tám mươi thước, to hơn mười thước, khiến nó tựa như một pho tượng quái thú bằng kim loại khổng lồ!

Đây chính là vũ hồn của Công Thâu Thiên, Kim Ngọc Liên Thành!

- Con lừa ngốc, còn muốn trốn sao?

Công Thâu Thiên cười lạnh nói:

- Vũ hồn của ta là Kim Ngọc Liên Thành, mỗi một chiêu đánh ra thì chiến khí cũng sẽ được kim loại dắt đá xung quanh cường hóa một lần. Người trốn thì cứ trốn, chỉ cần biết càng trốn càng nguy hiểm, không bằng chết sớm để sớm siêu sinh đi, ha ha ha!

Vừa nói, cánh tay phải khổng lồ của hấn lại đập xuống một lần nữa.

Trầm Côn lại mượn tốc độ của Lang nhân để né tránh, nhưng cánh tay máy của Công Thâu Thiên lại giơ lên rồi hút thêm vào mười mấy tòa kiến trúc khiến nó to lên gần gấp đôi. Sau đó hấn bắt đầu đập xuống lần thứ ba!

Lần thứ tư!

Lần thứ năm!

Lần thứ sáu!

...

Trầm Côn liều mạng tránh thoát lần công kích thứ bảy, nhưng là ngẩng đầu nhìn lại, thì cánh tay máy của Công Thâu Thiên lúc này đã dài như một con đường cái với chiều rộng tương đương với hai mươi mấy tòa nhà xung quanh cộng lại! Mà khi cánh tay máy đó một lần nữa đập xuống thì lúc này đã to như một cái thị trấn, cho dù tốc độ của Trầm Côn có nhanh hơn nữa cũng khó mà chạy thoát khỏi cái diện tích bao phủ lớn như thế...

- Tránh không khỏi!

A La đi tới sau lưng Trầm Côn, cắn răng nói:

- Ta và ngươi liên thủ phá vỡ bàn tay, sau đó nghĩ biện pháp tấn công thẳng vào thân thể Công Thâu Thiên!

- Phá vỡ bàn tay?

Nghe được lời của A La, trong mắt Công Thâu Thiên hiện lên vẻ khinh miệt. Lão thân trải trăm trận vốn không khinh địch, nhưng cũng nhịn không nổi cái ý nghĩ giễu cợt A La một phen. Cánh tay của một cường giả Tử Nguyên đỉnh phong mà ngươi muốn phá là có thể phá sao? Hơn nữa coi như là các ngươi phá nát được đi thì tới gần ta, ta cũng có thể bằng Tử Nguyên lực lượng ăn đứt hai người các ngươi!

Trầm Côn cũng đã nghĩ đến điểm này.

- Mỹ nữ, biện pháp này...

- Biện pháp này vô dụng!

A La lãnh khốc nói:

- Nhưng dù kết quả là phải chết, cũng chỉ có ra sức cường công mới kiếm được một đường sinh cơ. Không thể buông bỏ khí thế của kẻ dũng, không có phần thắng, thì chúng ta liều mạng tạo ra một cơ hội để thắng!

Vừa nói, nàng dùng Nhân Kiếm Hợp Nhất đâm thẳng lên bàn tay máy khổng lồ đang ập xuống đỉnh đầu!

Không thể buông bỏ khí thế của kẻ dũng sao? Trầm Côn cũng cắn răng phi thân đi theo.

- Không Sắc, biến thành một đại đao cho ta, tốt nhất là biến thành một cái Phượng Chủy đao răng cưa!

Phốc...

Không Sắc vừa biến hóa xong, Trầm Côn đã nghe từ phía trước truyền lại một tiếng phún máu. Hắng ngắn đầu nhìn lên thì thấy A La đã bị cánh tay khổng lồ đập văng trở lại, dù sao cấp bậc giữa nàng và Công Thâu Thiên chênh lệch quá xa, cho dù có muốn liều mạng cũng khó tránh khỏi thất bại!

Thời gian cấp bách, không còn kịp đi xem thương thế của A La ra sao, Trầm Côn vung Phượng Chủy đao màu vàng lên.

- Bắ!

Cây đao bổ thẳng vào lòng bàn tay khổng lồ kia!

Rồi sau đó, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ quát hắn bay ngược về sau...

Rầm!

Trầm Côn cũng bị bàn tay khổng lồ kia đập bay ra ngoài, sau khi đụng sập ba tòa pháo đài thì hắn dính thẳng vào vách của pháo đài thứ tư.

“Khụ...” Miệng ho ra một búng máu, Trầm Côn lúc này cảm giác như mình đã dính chặt vào vách tường, đầu văng mắt hoa, tứ chi chết lặng, mà cánh tay phải cầm đao kia thì hổ khẩu đã nát bấy khiến máu chảy không ngừng.

Trong khi hắn còn đang giãy dụa, bàn tay khổng lồ kia đã từ từ vươn tới tòa tháp. Năm ngón tay máy nhẹ nhàng cuộn chặt lại, chỉ chốc lát cả tòa tháp Trầm Côn đã bị Công Thâu Thiên chộp vào tay rồi từ từ giơ lên cao.

- Con lừa ngốc, đền mạng cho Công Thâu Gia ta!

Bàn tay đột nhiên đập xuống xuống, đập Trầm Côn lún hẳn xuống mặt đất, sau đó giơ lên đập xuống, rồi đập xuống...

Đập xuống, rồi lại đập xuống...

Lúc này Trầm Côn chợt nhớ tới một Hắc Tử khác, cái con khỉ có 72 phép biến hóa đó. Nhớ năm đó con khỉ đó cũng nằm trong lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ, cái cảm giác bị đùa giỡn trong lòng bàn tay chắc cũng chỉ như thế này mà thôi?

Bị đập liên tục vài chục cái, Trầm Côn cảm giác như toàn bộ xương cốt của mình đã bị vỡ nát. Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn thấy cánh tay máy khổng lồ kia lại đập xuống một lần nữa...

- Không Sắc...

Trầm Côn nằm trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, sau khi phun ra một búng máu mới thều thào:

- Sư phụ không ổn rồi, người nghĩ biện pháp ngăn chặn lại, nếu không ngăn được, hãy mau chạy...

- A di đà Phật! Bàn tăng là con khỉ, nhưng con khỉ cũng không thể bỏ lại sư phụ!

Vũ hồn Bất Sắc chính là Trung Nghĩa Thiên Thu, tuyệt đối không thể bỏ lại sư phụ một mình mà chạy trốn! Hắc hết lớn:

- Sư phụ, mau giơ con khỉ lên, ngăn thêm lần này nữa!

Ngăn được sao?

Nếu Trầm Côn còn có sức để cầm đao thì hắn cũng chẳng cần kêu Không Sắc chạy trốn làm gì, giờ thì hắn lấy cái quái gì để ngăn đây!

Lúc này hắn chợt nghe trong linh hồn truyền đến một tiếng nói:

- Lão Đại, đừng quên ta à! Lý Mục thì dùng lực lượng vũ hồn để giúp người, còn ta thì đang rảnh rỗi đây!

Hai mắt Trầm Côn sáng lên, lập tức để Cổ Nguyệt Hà tách ra!

Đúng vậy, Cổ Nguyệt Hà dù có vô dụng cũng là một lão già khỏe mạnh, ít nhất cũng có thể thay mình giơ đao lên!

Hết thấy mọi chuyện xảy ra chỉ trong cái tích tắc, Cổ Nguyệt Hà mới vọt ra thì cánh tay máy khổng lồ đã ập tới trước mặt Trầm Côn. Cổ Nguyệt Hà vội vàng nắm lấy cổ tay Trầm Côn rồi giơ Phượng Chủy đao lên nghênh đón...

Giờ khắc này, Trầm Côn rất muốn cười!

Quá buồn cười, bàn tăng quả thực là hồ đồ đến ngu xuẩn rồi, cho dù triệu hồi ra Cổ Nguyệt Hà thì thế nào? Cấp bậc của hắn cũng giống như mình, cũng không ngăn được một chương cấp Tử Nguyên này!

Hơn nữa cho dù để cho Cổ Nguyệt Hà triệu hồi Thiên Khiển thì cũng đã không còn kịp nữa rồi! Kinh nghiệm qua hai lần trước đã chứng minh, Thiên Khiển, vốn cần Cổ Nguyệt Hà trước tiên là triệu hồi Lôi Vân, sau đó Lôi Vân hội tụ, rồi bắt đầu quá trình phóng ra Lôi Điện, nhanh nhất cũng phải mất một hai phút...Lấy tốc độ Công Thâu Thiên mà nói thì căn bản không thể nào để cho Trầm Côn hoàn thành quá trình này!

Thôi!

Làm hết sức mình, chuyện còn lại giao cho lão thiên tính vậy!

Trầm Côn cười híp mắt chờ tử vong phủ xuống...Dĩ nhiên, vốn hắn không phải là kẻ nhắm mắt chờ chết. Cho dù là trong quá trình đợi chết đi nữa thì hắn cũng cố gắng giúp Cổ Nguyệt Hà giơ đao, cố gắng triệu tập linh khí...Cho nên hắn thấy được! Phượng Chủy đao cắt phá bàn tay khổng lồ, sau đó dùng thế như chẻ tre cắt vào cổ tay, cắt vào cánh tay...Phượng chủy đao không đủ dài, nhưng từ bên trong lại huyền hóa ra một ánh đao màu xanh, ánh đao này như muốn phá vỡ trời xanh, xé rách hư không, dễ dàng tiếp tục cắt tới, cắt vào tay khủy tay, cắt vào bả vai.

Cắt vào bộ ngực Công Thâu Thiên đang đứng cách hắn cả năm sáu trăm thước...

Phập!

Công Thâu Thiên bị một đao cắt thành hai đoạn!

- Công Thâu Thiên đã chết?

Trầm Côn rung người nhảy lên, chỉ thấy một vết cắt từ vai trái đến xuống đến eo phải của Công Thâu Thiên, cắt lảo thành hai đoạn!

Mà một giây sau, linh khí vừa mãnh liệt vừa cuồng bạo như tuôn trào vào trong cơ thể Trầm Côn, đầu tiên là chữa hết vết thương trên người hắn, sau đó càng tụ càng nhiều, cơ hồ muốn đem cả tấm thân Trầm Côn phình ra như quả bong bóng!

Trầm Côn hiểu, đây là tác dụng của Liệp Nguyên sát trận, Công Thâu Thiên vừa chết, linh khí Tử Nguyên đỉnh cấp trên người hắn giờ toàn bộ bị mình hấp thu sạch. Nhưng điều hắn vẫn chưa rõ ràng chính là... Công Thâu Thiên làm sao lại chết? Bần tăng không phải là A Phúc, không có cái loại vận may *** chó nhỏ nước miếng cũng có thể giết địch mà!

- Khuynh Thế Nhất Đao!

Cổ Nguyệt Hà cười hì hì nói:

- Lão Đại, đừng có sững sờ, còn nhớ rõ thuộc tính vũ hồn của Không Sắc không? Khuynh Thế Nhất Đao, có một xác suất nhỏ nhất để phát động ra một đao diệt sạch hết thấy, tru diệt hết thấy đối thủ phạm trần...Người thật may mắn, thế nhưng gặp phải xác suất ra chiêu Khuynh Thế Nhất Đao!”

(NBV: Có một chuyện vui về xác suất, 1 ông giáo sư nói là xác suất để một đồng xu sau khi tung lên sẽ đứng bằng cạnh của nó là 1 phần tỉ. Nói xong ông tung đồng xu lên, sau đó quả thật nó đứng bằng cạnh chứ không nằm xuống làm cả hội trường vỗ tay quá trời!)

Sĩ nhục!

Trầm Côn chợt hiểu ra là mình gặp may cỡ nào mới có thể ra cái chiêu Khuynh Thế Nhất Đao mà xác suất gần bằng không kia!

- Nhưng là...

Trầm Côn khó có thể tin mà hỏi lại:

- Không phải là quá trùng hợp sao?

- Trùng hợp sao?

Cổ Nguyệt Hà thần thần bí bí cười cười rồi chui trở về trong thân thể Trầm Côn. Mà ở một nơi xa kia A La cũng đang lạnh lùng nhìn Cổ Nguyệt Hà biến mất, sau đó nàng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

- Thật sự là trùng hợp sao?

Dĩ nhiên, nàng cũng không có lòng dạ nào mà nghiên cứu cái chuyện làm sao để phát động ra chiêu Khuynh Thế Nhất Đao này. Nàng bước mấy bước đã tới trước mặt Trầm Côn rồi nắm lấy hắn:

- Đi mau, ngươi phải lập tức tìm một địa phương để tấn cấp!

- Tại sao?

Trầm Côn còn chưa khôi phục như cũ sau sự rung động từ vụ Khuynh Thế Nhất Đao.

- Nhìn linh khí trên người ngươi một chút đi!

A La lạnh lùng nói:

- Trầm tiên sinh, ngươi đã hút khô một Tử Nguyên Vũ Tông rồi, linh khí Tử Nguyên cấp giờ đều ở trong thân thể của ngươi, nếu không lên cấp, ngươi muốn bạo thể mà chết sao?

Cấp bậc cùng linh khí có quan hệ giống như nước cùng chén nước vậy. Thể tích của chén nước là cố định nên chỉ có thể dung nạp một khối lượng nước nhất định mà thôi, một khi chén nước đã không dung nạp được hết số nước thì ta phải dùng đến thùng nước nếu không nước trong chén sẽ bị tràn ra ngoài.

Trầm Côn chính là đang trong tình trạng như vậy, hẳn trước sau hấp thụ linh khí của bốn, năm trăm nhân mạng, chén nước đã sớm dung nạp đến cực hạn của nó. Lúc này hẳn lại hấp thụ thêm linh khí của Tử Nguyên đỉnh phong Công Thâu Thiên, nếu như không tấn cấp để mở rộng khả năng dung nạp linh khí thì có lẽ hẳn sẽ bị linh khí bạo liệt mà chết.

- Đi!

Thừa dịp Công Thâu Thiên chết trận, Họa Địa Vi Thành mất đi người chủ quản, Trầm Côn liền hét lớn một tiếng cầm lấy Phượng Chủy đao đánh giết ra đến cửa thành.

Theo sau là Long Thanh Sơn công A Phúc cũng nhanh chóng ra đến cửa thành. Khi nhìn thấy hệ thống phòng không của tòa thành vẫn đang đóng kín, Long Thanh Sơn mở miệng gầm lên một tiếng long ngâm, bảo mọi người ngồi lên lưng rồi nhanh chóng bay lên bầu trời...

Chỉ nửa phút sau khi bọn hắn rời đi, tất cả các khu vực trong thành đều khôi phục trật tự. Rắc, rắc, rắc, các khối máy móc liên tục tổ hợp biến đổi. Cả tòa thành rùng rùng biến đổi. Chốc lát sau, một cái đầu khổng lồ hiện ra, bên dưới là những cái chân đang từ từ đạp đất, tòa thành lúc này đã trở thành một vị chiến thần ba đầu sáu tay vô cùng đáng sợ.

Đây chính là cơ quan chiến khí mạnh nhất của Công Thâu gia: Đại địa Chiến thần.

- Con lừa trọc kia! Công Thâu gia chúng ta thề không đội trời chung với ngươi. Chúng ta phải giết sạch cả tổ tông ba đời nhà ngươi để mối hận này!

Cuối cùng Đại địa Chiến thần đã tổ hợp xong nhưng mà đã muộn, Trầm Côn đã sớm chạy thoát rồi. Nó giận giữ nện chân ầm ầm trên mặt đất khiến đại địa cũng phải rung lên, tiếng bước chân vang xa cả trăm dặm.

Trầm Côn lần đầu tiên nhìn thấy cơ quan chiến khí tối tân nhất Cửu Châu, hẳn kinh hãi đến mức da đầu tê dại từng đợt. Dù đã bay xa mười dặm, nhưng quay đầu nhìn lại, hắn vẫn thấy cái khối vũ khí cấp Chiến Thần cao chạm tầng mây kia dường như đang âm thầm dõi theo hắn.

- Một cơ quan chiến khí như thế kia tối thiểu cũng phải tương đương với một Hắc Nguyên vũ tông phải không?

- Hắc Nguyên Vũ tông sao?

Giọng nói của A La toát ra mấy phần khinh miệt:

- Từ cổ chí kim, ngươi có biết ai được coi là cường giả mạnh nhất Cửu Châu không?

- Đương nhiên là cái vị Bá Vương đã tự vẫn trên dòng Ô Giang rồi!

- Không sai, ngày xưa vương triều Đại hán triển khai thế trận Thập Diện Mai Phục đánh bại Hạng Vũ, bức Ngư Cơ tự vẫn. Mà trận thứ nhất trong Thập Diện Mai Phục chính là Lạc Nhật chiến thần của Mặc gia!

A La trầm giọng nói:

- Lạc Nhật chiến thần ngạnh kháng Bá Vương ba mươi bảy chiêu, thua trận rút lui an toàn, được coi là một trong những kỳ tích vĩ đại nhất trong chiến sử Cửu Châu. Khối Đại địa chiến thần trước mắt ngươi cũng không kém gì Lạc Nhật Chiến thần trong truyền thuyết đâu! Hơn nữa, khối Đại Địa Chiến thần này chỉ do những đệ tử bình thường điều khiển mà thôi. Nếu như đài điều khiển kia được Công Thâu Ban đích thân thao túng, hoặc đây là Lạc Nhật Chiến thần của Mặc gia do đích thân Cơ Quan Hoàng Mặc Ly khống chế...Hắc hắc, vậy thì ngươi sẽ được tận mắt nhìn thấy cơ quan thuật lợi hại như thế nào...

Thở dài một tiếng, A La thu hồi ánh mắt nhìn về Đại Địa Chiến thần:

- Thôi không nói đến cơ quan Chiến Thần nữa, Trầm Côn, ngươi phải lập tức gọi Cổ Nguyệt Hà ra, bảo hắn tìm một địa điểm tốt để tấn cấp.

Muốn tấn cấp cần chọn được một địa điểm linh khí tràn đầy nên không cần suy nghĩ nhiều, Trầm Côn lập tức thả đệ nhất phong thủy đại sư Cổ Nguyệt Hà ra, để cho lão làm chủ.

- Tuyệt diệu!

Cổ Nguyệt Hà chỉ nhìn thoáng qua khu bình nguyên đã vui mừng hô to:

- Trầm lão đại, lão thiên cũng đang giúp ngươi a. Hóa ra nơi này chính là bình nguyên của Đông Cửu Châu. Cửu Châu đại lục có tam đại long mạch, đứng đầu chính là Long đầu tại Côn Luân sơn mà hiện nay đã bị Hoàng Kim Huyết tộc chiếm giữ rồi đổi tên thành Cửu Thế Sơn. Đứng thứ hai là khu vực Long phúc trên đại bình nguyên, lão đại, người hiện đang chu du trên bụng con rồng Cửu Châu đó!

- Nói nhảm ít thôi!

A La thúc giục:

- Lập tức tìm ra chỗ thích hợp nhất cho việc tu luyện!

Cổ Nguyệt Hà nhìn quanh cả vùng đất, tay phải bấm đốt tính toán một hồi, sau đó chỉ vào một tòa thành có đèn đuốc sáng rực rồi nói:

- Đáp xuống tòa thành này, địa khôn thập nhị, thiên cần bẩy!

- Lão huynh, người có thể nói theo cách của người bình thường được không?

Trầm Côn trong nội thể hai mắt chớp chớp, hẳn có thể nghe rõ nhưng lại không hiểu nổi thứ ngôn ngữ phong thủy của Cổ Nguyệt Hà.

Cổ Nguyệt Hà còn chưa giải thích xong, Long Thanh Sơn liền gầm lên một tiếng long ngâm rồi cúi đầu bay về về phía Đông Bắc tòa thành.

Thành thị này được xây dựng quanh một hồ nước lớn, nửa bên này hồ nước là khu đô thị sầm uất, nửa còn lại là khu làng chài đơn sơ. Long Thanh Sơn đáp xuống một ngôi nhà nhỏ bên phía làng chài rồi nhanh chóng lội xuống nước đến một cái huyết động sâu dưới đáy hồ. Huyết động này có hình dáng như một con cự long đang há miệng uống nước, vài giọt nước còn đọng lại trên miệng rồng như những viên minh châu lấp lánh.

- Ai u, con gấu gốc nhà ngươi mà cũng tìm ra chỗ này sao?

Cổ Nguyệt Hà mắt sáng lên.

- Ô hô!

Long Thanh Sơn ưu nhã khom người.

- Tiểu sinh đã khổ công tự học “Kinh dịch”, “Phong thủy” thành tài. Cũng có thể coi là người có văn hóa...

Trong huyết động từng chuỗi bong bóng nước liên tục thoát ra, mà trong một cái bong bóng nước khổng lồ, hai tay Trầm Côn đang cùng A La đối chưởng. Quanh cơ thể hai người, linh khí màu hồng, màu lam, màu tím đang máy động liên tục.

Long Thanh Sơn thì đang yên vị trong một cái bong bóng nước khác, hẳn cần cần dục dục thủ hộ tại cửa động. Còn A Phúc do không có bản lĩnh ở dưới nước trong thời gian dài nên đã tiến vào ngư thôn thăm dò tin tức. Với cái vận may *** chó của hắn thì chắc là sẽ không gặp phải phiền phức gì.

- Đây, tình hình người thế nào rồi?

Thoát khỏi trạng thái chiến đấu căng thẳng, A La trở lại dáng vẻ một nữ hài vừa ưa bạo lực vừa thích sạch sẽ, nàng vừa vận chuyển linh khí vừa hỏi.

- Mẹ nó chứ! Ta vẫn còn là Hồng Nguyên trung đoạn nhưng linh khí lại đậm đặc tương đương với cấp độ Tử Nguyên đỉnh phong...

Trầm Côn cố nén thống khổ bị linh khí ở trong người đầu đá lung tung.

- Linh khí nhiều tới mức đã từ kinh mạch thấm thấu đến tận da thịt cùng mạch máu, ngay cả tâm tạng cũng đang tràn đầy linh khí rồi...Mỹ nữ, lần này hấp thu nhiều linh khí quá, đúng là ăn không vô rồi!

- Đáng kiếp! Ai kêu người tham lam đây!

Nghĩ đến việc, cả linh khí của thi thể người chết hẳn cũng không buông tha, A La liền hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái.

- Còn nhớ Tàng Linh công ta đã truyền thụ cho ngươi không? Mở ba vị trí hấp nạp linh khí là mi tâm, bụng và ngực ra. Trước tiên đem linh khí dư thừa cất tạm vào đó, số linh khí còn lại thì dùng để tấn cấp lên Hồng Nguyên thượng đoạn!

- Hảo!

Trầm Côn làm theo lời A La, chỉ thấy mi tâm, ngực, bụng của hắn mãnh liệt phồng lên như quả bóng, mà bên ngoài làn da hắn vẫn lóe lên ánh tím của Tử Nguyên linh khí hấp thu từ Công Thâu Thiên.

Sau đó, hắn không ngừng chiết xuất thu nạp số linh khí còn lại rồi chuyển qua kỳ kinh bát mạch...

Chỉ chốc lát sau, quanh thân thể Trầm Côn đã tràn đầy linh khí màu lửa đỏ. Cơ hồ không cần tốn nhiều công sức đã thành công tấn cấp Hồng Nguyên thượng đoạn. Có điều số linh khí dư thừa vẫn còn quá nhiều khiến hắn phải tiếp tục chiết xuất thu nạp không ngừng...Sau nửa canh giờ, rốt cuộc hắn dừng lại ở cấp bậc Hồng Nguyên đỉnh phong, mà ẩn ẩn giữa linh khí Hồng Nguyên đã bắt đầu xuất hiện quang mang lam sắc.

- Mỹ nữ, ta đã tấn cấp lên Hồng Nguyên đỉnh phong, khoảng cách đến Lam Nguyệt Vũ Tông cũng chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi.

Trầm Côn vui mừng mở mắt, hắn chỉ thấy phía trước một mảnh tối thui.

- Di? Sao ta không nhìn thấy gì cả?

Lấy tay sờ mới biết bụng, mi tâm, ngực hắn vẫn sưng phồng lên chưa giảm xuống được bao nhiêu. Trông hắn giống như đột ngột mọc thêm ba cái đầu, mà cái đầu ở mi tâm lại vừa vịn chặn hết tầm mắt của hắn.

- Mỹ nữ, mấy chỗ này phải làm thế nào...

- Đừng nhìn ta, bên trong cơ thể ngươi thật sự có quá nhiều linh khí. Ngươi một lần tấn cấp không cách nào tiêu hóa hết, thật sự không có biện pháp nào. Số linh khí dư thừa đành trữ tạm ở mấy chỗ này.

A La liếc mắt nhìn Trầm Côn cả người sưng phù bật cười nói:

- Ngươi cũng đừng quá lo lắng, chỉ cần ngươi tấn cấp lên cấp bậc Tử Nguyên thì số linh khí dư thừa sẽ được tiêu hóa hết, mấy chỗ sưng này sẽ tự khắc xẹp xuống trả lại dáng vẻ ban đầu cho ngươi!

- Tử nguyên sao? Đợi tới bao giờ mới được a?

Trầm Côn sờ sờ ba chỗ sưng lên. Không nói đến việc với dáng vẻ này hắn có dám ra ngoài gặp người hay không mà điều quan trọng là chỗ sưng ở mi tâm quá lớn đã ngăn trở tầm nhìn khiến hắn chẳng khác gì người mù, phiền toái như vậy sao hắn chịu được?

- Mỹ nữ, thương lượng một chút được không?

Trầm Côn bỗng nhiên cười một tiếng:

- Một nửa linh khí trong người ta sẽ chuyển sang cho nàng, được không?

- Cái gì?

A La ngậy người mắt một lúc:

- Ngươi phải hiểu rằng, những linh khí này nằm trong người ngươi sẽ thành nguồn dự trữ cuộn cuộn không hết, vĩnh viễn không lo kiệt lực! Hơn nữa có số linh khí này hậu thuẫn, chỉ cần ngươi không ngừng chiết xuất thu nạp là có thể dễ dàng tấn cấp lên Tử Nguyên vũ tông...Nếu chuyển một nửa sang cho ta, thì những ích lợi đó sẽ giảm đi một nửa!

- Yên nào, yên nào. Đây cũng không phải là lần đầu tiên mà!

Trầm Côn cười híp mắt kéo hai tay của A La lại, chân khí nhanh chóng được hẫn truyền sang cho A La.

Bọn họ tu luyện cùng một loại công pháp, nên hệ thống kinh mạch của hai người đã sớm dung hợp giống như cùng một cơ thể, do đó, linh khí từ cơ thể Trầm Côn tiến sang người A La rất tự nhiên, không gặp chút trở ngại nào, giống như đi thẳng từ phòng khách sang phòng ngủ nhà mình vậy. Chỉ mười mấy giây đồng hồ sau toàn bộ linh khí đã được chuyển hóa xong.

(So sánh kiểu gì kỳ vậy?)

Sau khi chuyển đi một nửa số linh khí, Trầm Côn chỉ còn thừa ra một ít linh khí cấp độ Tử Nguyên trung giai, miễn cưỡng có thể hút vào trong cơ thể, mấy chỗ mi tâm, ngực, bụng kia đã không còn sưng phồng lên nữa. Mà A La thì càng tấn cấp nhanh hơn, nàng có thêm một phần linh khí Tử Nguyên trung đoạn dư thừa, phần linh khí còn lại sau khi chiết xuất thu nạp đủ để nàng tấn cấp lên Lam Nguyên hạ đoạn.

Hồi lâu sau, hai người liền khôi phục lại thái độ bình thường.

Bọn họ ta nhìn người, người nhìn ta. Bỗng nhiên cũng không biết nên nói gì...

Một lần có thể coi là việc tốt đơn thuần giữa người với người.

Hai lần có thể coi là vì lòng hảo tâm.

Ba lần có thể coi là vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống...

Nhưng đây là lần thứ mấy rồi? Trầm Côn đã bao nhiêu lần đem cơ hội chia cho A La rồi?

Không thể đếm hết được. Từ khi hai người lần đầu tiên luyện công cho đến bây giờ, Trầm Côn chưa bao giờ keo kiệt chuyện linh khí. A La có thể khôi phục đến Lam Nguyệt hạ đoạn như hôm nay hơn phân nửa cũng là nhờ sự khẳng khái của Trầm Côn.

Đây cũng không đơn thuần là hảo ý, cũng không thể lấy tình bằng hữu ra mà lý giải được nữa!

Hai người tiếp tục trầm mặc.

Qua một lúc lâu, A La bỗng hưng hăng vỗ lên cái đầu trọc của Trầm Côn, nghiêng đầu nghen ngào nói:

- Xú hòa thượng này, tại sao lại tốt với ta như vậy?

- Là vì ta thích nàng!

Trầm Côn đảo mắt nói, có điều những lời hần nói không nằm trong dự liệu của A La. Lời hần nói khiến cho nàng ngưng ngừng đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng. Sau một hồi, nàng lại tiếp tục vỗ lên cái đầu trọc, nói:

- Khốn kiếp, không được nói những chuyện dọa người như vậy? Muốn hù chết ta à?

- Nàng có thể bị hù chết sao?

Trầm Côn cười híp mắt nói:

- Vậy nàng suy nghĩ một chút xem..., có đồng ý gả cho ta không?

- Câm miệng, không thể tha thứ cho xú quỷ nhà ngươi được, ngươi không được nhắc lại chuyện này nữa...

A La tức giận hừ hừ mấy tiếng:

- Nếu không ta sẽ trục xuất ngươi khỏi sư môn!

Uy hiếp này rất đáng sợ nha!

Bất quá, Trầm Côn hần chẳng lẽ lại sợ sao?

Trầm Côn cười híp mắt, hần thật vất vả mới có cơ hội đề cập đến chuyện này, chưa đạt được mong muốn hần tuyệt đối không dừng lại. Chậm rãi tiến đến bên cạnh A La hần nhỏ giọng nói:

- La Khiết tiểu tử, ta hiện tại vô cùng trân trọng hỏi nàng một câu, nàng có nguyện ý...

221. Chương 219: Xuất Vân Hải Thành

A La tiện tay nắm lên một vũng bùn lớn nhét vào miệng của Trầm Côn, sau đó nàng vọt nhanh ra khỏi huyết động. Nàng đứng yên ở đó cảm nhận tiếng trái tim của mình đang đập ngày càng nhanh.

Lòng của nàng rất rối loạn.

Một người cả đời tự say tự tỉnh, một thanh kiếm, một bầu rượu tiêu sái không màng trần thế Lý Trích Tiên. Người khác là khuôn mặt luôn nở nụ cười gian, hai tay thường giấu vào trong tay áo, luôn trầm trọc suy nghĩ từ một ít tiền làm sao kiếm được mười vạn lượng bạc trắng: Tục nhân Trầm côn, Thoạt nhìn vào đó người ta có thể dễ dàng lựa chọn nhưng với A La thì lại rất khó.

Lý Trích Tiên?

Trầm Côn?

Hít...

- Nàng thật sự không thể quên được cái tên Lý Trích Tiên kia sao?

Trầm Côn nhổ bùn đất trong miệng ra, cười híp mắt đi tới. Nghe được bước chân của hắn,

A La không khỏi khản trương, hô to:

- Không được nói chuyện với ta.

Đi chung nhiều với nhau, nàng hiểu rất rõ bản tính của Trầm Côn. Tên tặc hòa thượng này có lòng tham làm cho người khác phải giận sôi lên, hắn nhìn trúng đồ vật nào tuyệt đối sẽ không buông tha. Nếu để cho hắn nói tiếp thì nói không chừng chính là dây dưa cả đời.

- Được rồi ta sẽ không nói nhưng mà nàng định né tránh chuyện này đến bao giờ?

Trầm Côn đặt tay lên bả vai A La, kéo nàng lại, đem nụ cười đầy bối rối của nàng hướng về mình.

- La Khiết tiểu tử, nàng có thể trách một lần, hai lần, hay ba lần

Bốn lần đây? Không cho ta một câu trả lời chắc chắn sao?

- Người muốn một câu trả lời chắc chắn phải không?

A La nhắm mắt lại, trong lòng rối bời hô to:

- Ta cho ngươi biết...

Nhưng mà trời không cho người toại nguyện, A La còn chưa nói hết, chợt nghe trên mặt nước truyền đến từng đợt nổ vang, cả vùng đất khê run, hồ nước cũng tạo nên hàng ngàn đợt sóng xô.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

A La biến sắc, nắm lấy tay của Trầm Côn lặn nửa cái đầu xuống mặt nước nửa đầu còn lại thì lặng lẽ nhìn...Dưới bóng đêm, cả cái hồ lớn đã bị một đội trọng giáp kỵ binh vây quanh. Bọn họ mặc giáp màu vàng, trên mũ giáp vẽ cái mặt trời. Ngoài ra còn có thêm một đội bộ binh phối hợp hành động. Bọn họ mặc bộ chiến bào đỏ thẫm, trên đai lưng có một hộp nhỏ của cơ quan sư, trung tâm binh đoàn là cơ giới chiến xa. Trên chiến xa là một đại kỳ màu đỏ khắc bốn chữ thật to: “Hoàng kim Công Thâu”!

- Bộ binh là “Hoàng kim công binh” hẳn là Công Thâu gia phái tới đuổi bắt chúng ta mà những kỵ binh này...

A La chau mày nói:

- Không tốt. Những kỵ binh này là từ Cửu Thế Sơn « Hoàng Kim phong kỵ ». « Hoàng Kim phong kỵ » không dễ dàng xuất động, mà xuất động nhất định là liên quan đến chuyện trọng yếu của Tam gia Hoàng kim. Hơn nữa Hoàng kim phong kỵ xuất hiện thì một trong tam đại chiến tướng Hoàng kim sẽ xuất hiện.

Nhìn trận pháp của Hoàng Kim phong kỵ, A La nở nụ cười khổ:

- Đúng vậy, Hoàng Kim phong kỵ binh rất mạnh. Họ được trang bị giáp thiết trường cung. Vậy nhất định là đệ tam phong kỵ bản bộ, Lệ Thiên cũng tự mình đến rồi

- Người nói đến quái vật kia?

Trầm Côn chỉ vào đầu lĩnh của đám kỵ binh hỏi.

Người này căn bản không có hình dáng của nhân loại, vóc dáng cao hơn ba thước. Hắn đứng trên mặt đất mà cao lớn hơn rất nhiều so với kỵ binh tinh nhuệ bên cạnh đang ngồi trên lưng ngựa. Mà thân hình của hắn tương đối gầy yếu, tứ chi so với trẻ con còn nhỏ bé và thô một chút, thân hình người này chỉ cần dùng một cánh tay là có thể ôm một vòng.

Trầm Côn đột nhiên cảm giác được hắn không giống con người mà tựa như một con mãng xà đang đứng lên, mềm mại theo gió lất lự nhưng lúc nào cũng đều có thể bộc phát ra một kích sắc bén!

- Đúng vậy, hắn chính là một trong tam đại chiến tướng Quỷ mãng Lệ Thiên

A La thanh âm có chút khỏ sở:

- Lệ Thiên là xuất thân từ một trong tam gia Hoàng Kim - Lệ gia. Đừng xem thường hắn chỉ là Tử nguyên vũ tông hạ giai, bởi hắn đã hoàn thành lần vũ tông luân hồi đầu tiên, Tử nguyên hạ giai đã qua vũ tông luân hồi...Nhớ đến năm đó trên chiến trường Vân Mông, hắn và Ca Thụ Ứng Long liều mạng ba mươi chiêu. Mặc dù hắn rơi vào hạ phong nhưng tuyệt đối không có chiến bại

Chỉ kém một chút với tứ đại truyền thuyết mà thôi?

Trầm Côn biết thêm một chút đối với thực lực kinh khủng của Hoàng kim Huyết tộc, mới chỉ có một Lệ Thiên thực lực đã có thể gần bằng truyền thuyết mà chiến tướng như Lệ Thiên thì hoàng kim Huyết tộc còn có ba người. Hơn nữa bọn họ còn có hai đại thánh nhân, so sánh với Lệ Thiên còn mạnh hơn rất nhiều...

- Lạ lạ lạ, lạ lạ lạ

..."

Bỗng nhiên bên hồ truyền đến một thanh âm quen thuộc, Công Thâu Lâm từ Công Thâu gia đi tới cạnh Hoàng Kim công binh, cười hì hì chào hỏi:

- Lệ thúc thúc, Nhị bá của cháu đã bị người ta giết chết, Lâm Lâm tạm thời tiếp quản quân đội của Công Thâu gia.

- Ta biết rồi.

Thanh âm của Lệ Thiên cùng thân thể giống nhau, đều rất mềm mại thậm chí có chút ẻo lả.

- Lâm tiểu thư, ta vừa mới nhận được tin tức, liền phái người tới giúp các người đuổi bắt hung thủ.

- Đa tạ Lệ thúc thúc giúp đỡ...

Công Thâu Lâm vui sướng quay một vòng rồi vẫy ra cho Lệ Thiên một cái hôn gió:

- Đại Địa Chiến thần Thiên Lý Nhân đã phát hiện hung thủ ở gần đây. Lệ thúc thúc, thúc phải nhanh một chút báo thù cho Nhị bá bá cháu ah!

- Không thành vấn đề gì. Phiên Lâm tiểu thư phát động Đại Địa chiến thần đem Xuất Vân Tây thành cho vây lại, những chuyện còn lại giao cho ta là được rồi!

Đang khi nói chuyện, Công Thâu gia cùng Hoàng Kim công binh đã vây quanh cả vùng hồ tạo nên một bức tường dài đến mười dặm, kiên cố đến nỗi không một ngọn gió nào có thể lọt qua.

Mà Hoàng Kim Phong Kỵ được lệnh của Lệ Thiên chia làm hai bộ phận, một bộ phận xông vào thành thị, một bộ phận khác thì giúp Công Thâu gia chế tạo một chiếc lưới lớn để tiện cho việc kéo lưới truy bắt. Nhìn độ rộng của lưới, đừng nói là mấy người Trầm Côn cho dù đến mấy con tôm nhỏ cũng muốn bị bọn họ móc từ trong hồ cho ra ngoài.

Xuất Vân Hải thành nằm ở Đông Hải chi tân của Cửu Châu đại lục. Phía đông giáp biển cả, ba phía khác giáp bình nguyên. Thành thị thì phân làm tứ đại thành thị. Theo lời của Lệ Thiên thì Xuất Vân tây thành chính là phía tây của Xuất Vân Hải thành!

- Ta đang tự hỏi tại sao Lệ Thiên lại ở chỗ này? Hóa ra là vì chúng ta đang ở Xuất Vân Hải thành.

Lặng lẽ lên xuống dưới hồ, A La cười khỏ một tiếng:

- Xuất Vân Hải thành là một thành thị lớn của Hoàng Kim huyết tộc, nó nằm ở Đông Phương, là nơi đóng quân của trọng binh. Trầm Côn, chúng ta rơi ở chỗ này không những gặp phải Công Thâu gia đuổi giết mà còn phải đối phó với Lệ Thiên, phải đối phó với Đoạt Nhất Lâu cùng với một cao thủ Hoàng Kim khác...Uy, người có nghe ta nói gì không đấy?

Trầm Côn đang nằm dưới nước nửa thước neho cặp mắt nhỏ nhìn phía đông:

- Ai? Nàng nói gì sao?

- Trời ạ, người đang nghĩ gì vậy?

A La vội la lên.

- Ta đang nhìn chỗ đó!

Trầm Côn chỉ bờ bên kia của hồ lớn, xa xa phía đông hiện ra một thành thị như mờ như ảo, hần cười híp cặp mắt nhỏ đến không mở ra được:

- Mỹ nữ, nơi đó có phải là Xuất Vân Đông thành, không phải là chỗ của Đoạt Nhất lâu sao?

Hần cười càng vui vẻ hơn:

- Linh hồn Mặc Anh chắc cũng ở nơi này...

- Bây giờ là lúc nào rồi mà người còn nảy lòng tham muốn chiếm linh hồn của Cơ Quan Hoàng?

A La hung hăng vỗ cái đầu trọc của Trầm Côn.

- Lệ Thiên có thú binh Xà Tộc có thể từ mùi truy tung nhóm chúng ta, người hãy mau nghĩ biện pháp chạy trốn đi.

Đang nói, trong nước bỗng truyền đến thanh âm “tọt, bọt”, Hoàng Kim Phong kỳ đã đem mấy túi lớn ném vào trong nước, bên trong liền chui ra mấy ngàn thủy xà. Những con thủy xà này, ở trong nước sẽ nhanh chóng tìm tòi, mất mười giây chúng đã đi đến gần chỗ Trầm Côn.

- Đi mau, đến trên bờ đi!

A La vội vàng kéo Trầm Côn cùng Long Thanh Sơn.

- Chờ một chút a! A Phúc còn chưa trở lại!

- Tên mập mập chết tiệt kia vận khí tốt, còn gặp nguy hiểm gì sao?

...Nói cũng đúng!

Ba người đi lên bờ tại một làng chài nhỏ, vừa lúc ven đường có một đội xe ngựa chở hàng đi qua. Lập tức Trầm Côn dùng ” Ngự thú tâm kinh” cùng mấy thốt ngựa chào hỏi một tiếng. Mấy thốt ngựa phối hợp ngừng lại một chút mà Trầm Côn bọn họ nhân cơ hội chui vào bên trong rương hàng.

Bọn họ vừa đi vào thì Hoàng Kim Phong kỳ đã nhanh chóng chạy tới. Lệ Thiên mệnh lệnh cho bọn chúng lục soát từng nhà, nhưng mà lúc thi hành mệnh lệnh bọn chúng lại không xem người dân bình thường vào đâu. Chúng trực tiếp đập cửa đi vào, phá hủy đồ đạc, những người dân chài hơi có bất mãn liền vùng đao tại chỗ giết chết.

- Hô, may mắn có đoàn xe chở hàng này...

Mới từ trong nước đi ra ngoài, cả người Trầm Côn đều ẩm ướt, hần tiện tay nắm chiếc áo choàng lau người.

- Di, cái áo choàng này...

Hắn chợt nhận ra trên áo choàng dính một miếng sắt, lật ra nhìn. Đây là một cổ chiến bào, đặt ở phòng đầu giá cũng là vật đồ cổ trân quý rồi.

- Toa diệp giáp?

Lý Mục ở trong linh hồn giật mình, nói ra tên của chiến bào:

- Quái lạ. Đây là chiến bào được Triệu quân dưới tướng ta chế tạo, lão đại thử mở ngực trái của tấm giáp nhìn một chút, phía trên hẳn là có viết tên của chủ nhân.

Trầm Côn mở ra tấm giáp nhìn. Quả nhiên có viết một loạt chữ: Đại Triệu ngự thú cấm vệ quân, tả phong tướng Triệu Đồng

- Là chiến giáp của Triệu Đồng ư?

Lý Mục hơi ngần ra, Triệu Đồng là một trong những chiến tướng dưới trướng của hắn trước đây. Đã cách đây nghìn năm, khôi giáp của Triệu Đồng sao lại xuất hiện ở trên một chiếc xe trở hàng tầm thường như vậy?

- Còn có cái này!

Trầm Côn mở tất cả hàng hóa ở trong xe ra. Tất cả đều là khôi giáp cùng binh khí của binh lính Triệu quốc ngày trước. Ngay cả cái chiến kỳ thú tượng mà Lý Mục ngày xưa đã dùng qua cũng có hơn bảy cái. Hơn nữa toàn bộ đều là hàng thật giá thật đồ cổ, chính Lý Mục đã dùng qua. Một đội xe ngựa này chừng hơn bốn mươi cỗ xe. Nếu tất cả đều chứa binh khí khôi giáp như vậy thì quả thực là có thể xây dựng một chi binh đoàn thú tôn thực sự rồi.

- Dừng lại

Đang muốn nghiên cứu kỹ lưỡng những khôi giáp này, phía ngoài truyền đến tiếng quát của hoàng kim phong kỵ. Trầm Côn vội vàng nín thở.

- Kêu người đứng lại, người không nghe thấy sao?

Xe ngựa cũng không định dừng lại, nghe thanh âm dường như chủ xe đang lật tìm chứng minh thân phận nhưng hoàng kim phong kỵ mới vừa giết người đốt nhà của cả một làng chài, thú tính bột phát, chúng vừa nhìn đến xe ngựa không có kịp thời dừng lại liền

- Phốc! Phốc!

Mấy tiếng đao kiếm chém đứt da người vang lên, sau đó chỉ nghe thấy kinh hãi rống to:

- Làm gì! Các người có biết vừa giết là những người nào không?

- Quân khí gió chúng mày là ai? Lệ tướng quân đã có lệnh lúc soát tất cả những vật khả nghi. Lập tức đem xe của các người mở ra!

Vừa nói, đã nghe thấy phía trước truyền đến đám kỵ binh đạp cửa xông vào, rất nhanh liền đến buồng xe của Trầm Côn đang ẩn thân.

- Mỹ nữ chuẩn bị liều mạng

Trầm Côn cắn chặt răng, để cho bất sắc biến thành một thanh khảm đao sắc bén. Mà trong tay của A La đã nắm chặt bảo kiếm, chậm rãi rút ra nửa đoạn...

- Oanh!

Cửa xe rốt cục bị đá văng ra, hơn ba mươi kỵ sĩ lực lưỡng lộ đầu ra. Hắn thấy được Trầm Côn, khóe miệng xẹt qua một tia cười lạnh, quát to:

- Hung...

Một câu nói còn chưa nói hết, đầu của hắn đã bay lên. Lưỡi dao lượn vòng từ trên cổ của hắn xẹt qua, phi trở lại trong tay của một thanh niên lạnh lùng trước đoàn xe

- Người dám giết hoàng kim phong kỵ?

- Ta giết chính là đám tạp chủng không biết mở mắt các người!

Thiếu niên lạnh lùng nói:

- Mở ra mắt chó của các người ra, thấy rõ đoàn xe của ai chưa?

222. Chương 220: Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Tham Kiến Anh Hùng

Tựa hồ thiếu niên lạnh lùng đưa ra món đồ nào đó. Trong nháy mắt, Hoàng Kim phong kỵ cùng một lúc đã nhảy xuống chiến mã, thật chính tề quỹ xuống.

Cho dù ở đằng xa đang nhìn đám bầy rắn tìm tòi. Lệ Thiên cũng khẽ cau mày, hấn khom mình hướng về phía xe ngựa. Sau đó phi thân đi tới.

Trầm Côn còn núp ở trong xe, không nhìn thấy phía bên ngoài xảy ra chuyện gì, càng không biết bộ dạng của thiếu niên lạnh lùng kia. Bất quá khi nghe tiếng Hoàng Kim phong kỵ quỹ xuống thì hấn lén lén thở phào, đồng tai nghe ngóng...

- Không biết Đông ca thánh nhân Hoàng Kim Ngự Thư đang ở chỗ này. Xin thứ lỗi!

Lễ Thiên chạy tới vội vàng khom người hành lễ

- Thứ tội ư? Một câu thứ tội là có thể miễn đi tội của các người sao?

Thiếu niên lạnh giọng hét lớn:

- Người có biết người của người giết chính là người nào không? Bọn họ đều là diễn viên mà tiểu thư nhà ta đã phải cất công chiêu nạp khắp tất cả các vùng của Cửu Châu để mang tới biểu diễn cho khách nhân trong lễ đại điển ở Đoạt nhất Lâu sắp tới. Các người giết bọn họ chính làm trễ nải của việc của tiểu thư nhà ta, tội thật đáng chết vạn lần!

- Như vậy, đại nhân muốn xử lý như thế nào đây? Giết Hoàng Kim phong kỵ để đền mạng cho bọn họ sao?

Lệ Thiên đi tới trước mặt của thiếu niên. Hấn cao hơn ba thước, nhìn từ trên xuống dưới khẽ mỉm cười để lộ ra hai cái răng độc màu xanh nhạt.

- A!

Thái độ cũng thiếu niên cũng hòa hoãn xuống.

- Lệ Thiên tướng quân là một trong tam đại nhân vật của hoàng kim, Chúng ta những thứ diễn viên nhỏ bé này nào dám để cho thuộc hạ của ngài đền mạng.

Hấn cười khan một tiếng, nói tiếp:

- Ta có một cái yêu cầu, các người giết chết bao nhiêu diễn viên cho ta tìm đến bấy nhiêu diễn viên. Thiếu một cái diễn viên ta tự viết một phong thư đến Đông Ca thánh nhân, thiếu mười cái diễn viên ta thôi lưu khỏi đại điển ở Đoạt Nhất Lâu lần này. Các người tìm ai thì thay vào, van xin ai thì tùy các người!

- Không phải là mấy diễn viên sao?

Lệ Thiên phát phát tay.

- Lập tức kiểm kê thân phận những người đã chết.

- Báo! Tổng cộng đã có bảy người chết, trong đó có năm man nhân hấn là từ vùng Bắc Cửu châu tới. Ngoài ra còn có một nam một nữ, bọn họ còn rất trẻ!

- Năm man nhân, hai người trẻ tuổi...

Lệ Thiên gật đầu:

- Hảo, trong vòng mười ngày ta sẽ tìm đủ những diễn viên này...

- Vậy thì đa tạ Lê Thiên tướng quân rồi! Bất quá nhớ kỹ cho ta, phải là có kỹ năng diễn ngang hàng với diễn viên đã chết.

Thiếu niên đối trọi hết sức gay gắt. Hắn trợn mắt nhìn Lê Thiên một cái, phất tay ra lệnh đoàn xe lên đường.

- Chờ một chút!

Lê Thiên chặn ngang đường, hắn cười có chút mềm mại đáng yêu:

- Vị tiểu huynh đệ này, các người có Hoàng Kim Ngự thư, giết người của các người là ta không đúng bất quá...Sách, sách, sách ta cũng là nhận mệnh lệnh của Hoàng Kim thánh nhân. Các người có thể đi bất quá trước đó mỗi một chiếc xe ngựa của các người phải do ta đích thân đi kiểm tra từng xe một.

- Lê Thiên người dám kiểm tra xe ngựa của tiểu thư nhà ta sao?

- Đây là công vụ! Tiểu huynh đệ đừng làm khó bỗn tướng quân nữa!

Lê Thiên giơ tay phải lên, Hoàng Kim phong kỵ lập tức tiến lên. Đột trước bọn họ đã kiểm tra mấy xe ngựa phía trước rồi, lần này bọn chúng trực tiếp đi đến bên xe ngựa mà Trầm Côn ẩn thân.

Xe ngựa đã bị đã bị đập tung cửa xe. Đi thêm mấy bước nữa là Hoàng kim phong kỵ là có thể nhìn thấy Trầm Côn đang ẩn thân ở trong xe.

Bá

Ngay tại thời điểm nguy cấp nhất, thiếu niên lạnh lùng kia ném ra phi đao lần nữa, ba cái đầu của hoàng kim phong kỵ nhất thời phóng lên cao, huyết sắc phun tung tóe mà thiếu niên lạnh lùng nói:

- Các người là người điếc hay sao? Tránh ra, ta một tay cầm Hoàng Kim ngự thư, một tay là phi đao, kẻ nào xông vào, ta liền giết kẻ đó là một cách quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận.

Đoàn xe lại lần nữa lên đường mà Lê Thiên lại phát ra tiếng thở dài mềm mại:

- Sách, Sách...!

Hắn thật phát hỏa rồi. Vừa rồi giết người có thể để nguyên nhưng bây giờ đã biết một trong tam đại chiến tướng Hoàng kim hạ mệnh lệnh mà hắn còn dám giết người. Hắn rõ ràng không đem Lê Thiên hai chữ này để trong mắt rồi.

Bất quá Lê thiên còn không dám chọi cứng với Hoàng Kim ngự thư, hắn lạnh lùng nhìn đoàn xe đi thật xa, lạnh giọng hỏi:

- Lúc soát kết quả như thế nào?

- Bẩm báo tướng quân...

Hoàng Kim phong kỵ chần chờ nhìn đám mã phu nói:

- Phương viên mười dặm bên trong đã tìm tòi, bên ngoài cũng đã bị Công Thâu gia đã cho phong tỏa toàn bộ vùng hồ...đều không có kết quả. Vậy thì hung thủ chỉ có thể ở đội xe phía trước!

- Nhưng...

- Nhưng là chúng ta không có quyền đi lục soát xe có Hoàng Kim ngự thư.

Lê Thiên lần nữa giơ tay phải. Lập tức đại bộ phận Hoàng Kim phong kỵ nhanh chóng tập trung ở phía sau lưng hắn.

- Ta không có quyền đi lục soát nhưng là cho dù Đông ca thánh nhân ở chỗ này cũng sẽ không ngăn trở chúng ta ngưỡng mộ một vị đại minh tinh, theo sau một vị tiểu thư.

Hoàng Kim phong kỵ mỉm cười.

- Chúng tiểu nhân!

Lê Thiên âm nhu cười to nói:

- Toàn quân lên đường, đi theo đoàn xe này. Nếu xung quanh có ai hỏi thì nói cho chúng biết chúng ta ngưỡng mộ đại danh của Nguyên Quân tiểu thư đã lâu, chúng ta tự nguyện bảo vệ đoàn xe cho tiểu thư, ha ha ha ha...

- Đây là đoàn xe của Nguyên Quân tiểu thư sao?

Trầm Côn híp mắt nhỏ lại. Hắn đã hiểu, mới vừa rồi giết người lạnh lùng thiếu niên là ai. Chính là vị công tử lần trước...

Đúng, chính là người bảo Trầm Côn luyện thêm ba năm, tăng tiến mới đi gặp người kia...

- Được lắm! Tiểu tử vênh váo, dám ngang nhiên giết chết Hoàng Kim phong kỵ. - Trầm Côn bĩu môi nói.

- Có thể không vênh váo sao! Là tùy tùng của Nguyên Quân a!

Nghe được tên của Nguyên Quân, trong mắt A La như sáng lên:

- Ta đã sớm nói với ngươi rồi, ngàn vạn lần đừng có khinh thường lực ảnh hưởng của Nguyên Quân, cô ta là con gái nuôi của lão thái Tây Thục Hán quốc, đệ nhất xướng cá của hoàng kim tộc...Ta nghe nói Đông Ca cùng Ba Sơn Vũ, hai Hoàng Kim thánh nhân rất thích nghe nàng ca hát, gọi nàng là tiên tử, đệ nhất vũ ca của Cửu Châu.

- Dừng!

Đối với những mỹ từ hâm mộ Nguyên Quân của A La, Trầm Côn căm thù đến tận xương tận tủy:

- Mỹ nữ đôi khi ta thật hoài nghi ngươi có phải là tinh thần phân liệt hay không? Lúc giết người, so đồ tể giết bò còn hung ác hơn, lại là người thích sạch sẽ cần phải rửa đến hai canh giờ mới xong. Hiện tại ngươi vừa nghe đến tên của đại minh tinh làm mà làm người giống như một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi vậy?

- Nói cái gì vậy?

A La trừng mắt lên.

- Thật là khả ái.

Trầm Côn cười hắc hắc, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía đông. Tuy nói Lệ Thiên ở phía sau của đoàn xe, Công Thâu Lâm cũng đã phong tỏa toàn thành nhưng mà hắn vẫn không quên ở kia Đoạt Nhật lâu đang có bảo vật chờ hắn..."Nếu như mình có thể đem hắn thu làm vũ hồn, tái tạo lại một Mặc thủ thành quy, thì sẽ có trong tay ba cỗ máy chiến tranh siêu cấp.

Dĩ nhiên đây chỉ là mộng đẹp, sự thật là hắn cần phải tránh thoát khỏi kiếp nạn trước mắt, còn phải đối mặt với Ca Thư Ứng Long, Trung Châu vô quân, Phong Bi Dương môn...tập hợp ở Xuất Vân Hải thành Cửu Châu chí tôn cường giả

Sau khi đoàn xe vào thành thì dừng lại ở bên trong một cái sân rộng. Lệ Thiên cùng Hoàng kim phong kỵ lập tức đem đại viện phong tỏa.

Nghe được thanh âm điều động binh lính, trong một bộ áo lông trắng muốt, mặt che một cái khăn lụa mỏng, Nguyên Quân đi ra:

- Y Y, ngươi chọc tức Lệ tướng quân rồi?

- Tiểu thư là Lệ tướng quân không nói đạo lý, giết chính là diễn viên a.

Thiếu niên lạnh lùng phản hận nói lại.

- Y Y ư?

Đây rõ ràng tên của một nữ nhân.

Tiểu công tử ngang tàng trong mắt của ta, hóa ra là một nàng...Trầm Côn thầm hô một tiếng nhìn lầm nhầm rồi. Sau đó hắn gọi A La và Long Thanh Sơn thừa dịp mã phu dỡ hàng, nhanh chóng trốn vào trong chuồng ngựa.

Phía ngoài nghe Y Y đang kể lại chuyện đã trải qua, Nguyên Quân cười nhạt:

- Nếu Lệ tướng quân đang thi hành công vụ thì ta cũng không tiện nói cái gì, cho qua đi.

Nàng nói to với Lệ Thiên ở bên ngoài:

- Lệ tướng quân, ngài muốn bao vây viện tử ta không quan tâm nhưng ngàn vạn lần ngài đã đáp ứng điều kiện của Y Y... Trong vòng mười ngày, ta muốn bảy diễn viên có diễn kỹ tương đối khá.

- Tiểu thư, nếu tìm diễn viên có mười mấy năm trong nghề thì căn bản tìm hơi khó, Lệ Thiên có thể tìm được sao?

Đóng kín cửa viên. Y Y vừa đi vừa oán trách:

- Vạn nhất Lệ Thiên tìm không được...

- Hẳn tìm không được, ta liền theo lời người nói viết cho Đông Ca thánh nhân một phong thư.

Nhìn về phía đại môn, trong con người Nguyên Quân hiện lên một vẻ lãnh khốc tuyệt đối không thể có ở một diễn viên ca múa.

- Một phong thư của ta mà không giết được cái đầu rắn của Lệ Thiên, hẳn là có thể lột một thân da rắn của hắn...

- Hì hì, nô tỳ cũng biết tiểu thư hẳn sẽ không thua lỗ.

Y Y nở nụ cười.

- Tốt lắm, mặc dù Lệ Thiên ghê tởm, phải dạy dỗ hắn một chút nhưng chúng ta việc biểu diễn không thể trễ nải...

Trong mắt đẹp hàn quang lần nữa hiện lên, Nguyên Quân cười nhạt nói:

- Vậy thì một mặt bổ sung diễn viên, một mặt cho Lệ Thiên tìm chút phiền toái coi như là đã chết đi bảy diễn viên thu hồi một chút lợi tức!

Nàng không nói rõ phiền toái như thế nào, bất quá Y Y cười híp mắt chui vào trong phòng.

Chốc lát, nàng mang theo hai mươi mấy người hầu đi ra, đẩy đại môn ra, đi tới đại doanh của Lệ Thiên. Nàng ở trong trận doanh treo lên một bố cáo: "Nguyên Quân tiểu thư thông báo với tất cả các diễn viên của Xuất Vân Hải thành, bởi vì có một nguyên nhân, đoàn ca vũ của Nguyên Quân tiểu thư cần tìm bảy diễn viên. Điều kiện: Thứ nhất: Tuyển ngoại hình giống man nhân. Thứ hai: Một nam một nữ ba mươi tuổi trở xuống, ưu tiên ngoại hình ưa nhìn..."

Nguyên Quân trong suy nghĩ của dân chúng Cửu Châu có địa vị gì, nhìn trong đôi mắt mắt A La là có thể biết. Bố cáo này dán ra, trong nửa canh giờ, bá tính ở tây thành Xuất Vân đã chen chúc đầy người, có kẻ còn đẩy Lệ Thiên ra xem bố cáo, còn có người ngang nhiên chạy loạn trong trận, chạy thẳng tới trước cửa ứng thí... Hơn nữa còn có lão bách tính không biết nguyên nhân gì đang cùng Lệ Thiên tranh cãi. Bọn họ chỉ nghe nói Nguyên Quân cho một đội quân của Hoàng Kim huyết tộc đến hỗ trợ, bọn họ còn tưởng rằng Lệ Thiên là tướng lãnh đội quân bảo vệ Nguyên Quân cho nên không có suy nghĩ rằng đi đụng Lệ Thiên là có hậu quả gì, còn mạnh mẽ muốn tìm Lệ Thiên đi ký tên chiêu sinh, thuận tiện nhét cho Lệ Thiên một thỏi bạc yêu cầu một vé đi diễn xuất... Bọn họ đều nghĩ Lệ Thiên là tên đầu trâu mặt ngựa canh cửa!

- Nay con nha đầu chết tiệt đang đùa giỡn mình sao?

Nhìn thấy quân trận bị bách tính làm cho hỗn loạn, trong đôi mắt dài nhỏ của Lệ Thiên hiện lên một tia hàn quang. Hẳn dám tàn sát cả một làng chài thì sẽ không ngần ngại ở trong thành giết chết dân chúng.

Nhưng lúc hắn đang muốn cho binh lính xua tan dân chúng:

- Lệ tướng quân, lần đầu tiên giết chết diễn viên, tiểu thư nhà ta không so đo với người nhưng là lần thứ hai, người nếu ở trước mặt tiểu thư mà đánh chết dân chúng...

Thanh âm này cũng không có nói hết nhưng đã làm Lệ Thiên lại đem lệnh tàn sát nuốt trở về.

Trong viện, trên mái hiên có một đại hán mặt theo đang nằm ở đó, một tay gối đầu, một tay giơ cao vò rượu hướng miệng mà đổ, mà hán há to miệng, trên mặt một vết thương rất sâu từ bên lông mày bên trái đến khóe miệng bên phải lộ ra tận xương, mà cơ bắp của hán thì như cương cân thiết cốt (mình đồng da sắt ấy mà), cũng có hơn khoảng bảy tám chục vết thương ngang dọc.

Vết thương có đao thương, kiếm thương, bị thú cắn bị thương, bị bệnh độc thối rữa...Trên người hán có thể thấy rõ vết thương do đánh nhau, không thể tưởng tượng là hán đã tham gia bao nhiêu cuộc chiến đấu, đánh chết qua bao nhiêu đối thủ!

Ở bên cạnh vị đại hán mặt theo dựng một cây hắc thiết trường thương, phía dưới đầu thương ba tấc có khắc một cái nho nhỏ “Dương”.

- Phong hoa tuyết nguyệt kiến anh hùng!

Lệ Thiên thật sự rất vinh hạnh. Vẫy tay một cái, Lệ Thiên từ trong tay của một Hoàng Kim phong kỵ lấy một vò rượu, giơ cao, một ngụm uống cạn.

- Vò rượu này, mời người Phong Bi Dương gia, kính Thiên thương bên cạnh người!

223. Chương 221: Tà Là Đại Minh Tinh

- Ta hiện tại chính là tùy tùng của Nguyên Quân tiểu thư kiếm miếng cơm, cũng không đến nỗi chết đói.

- Người thực sự là tùy tùng của Nguyên Quân tiểu thư?

Lệ Thiên ngạc nhiên:

- Lúc ta nghe tin đồn, còn tưởng là...

Bỗng nhiên hán cười to:

- Từng là tằm bình phong của Dương môn, nhất long cửu hổ, không ai có thể bì được với người. Từng là cao thủ Dương gia một thời, Tổng Nguyệt Tả võ Vệ tướng quân, Định Sơn hầu. Thế nhưng...Ha ha, U Vân Châu, trong Huyết cốc, tám vạn Vân Mông huyết kỵ chết dưới tay người thực không cam lòng. Tại thành Bích Hải, Trịnh Nhân Vương bại dưới chân người thực không cam lòng.

Nói xong, hán yên lặng nhìn về hướng về phía quân trận:

- Dương Ngũ đại tướng quân người cũng có thể theo một nữ nhân hát rong, Lệ Thiên ta đây có gì không thể nhẫn nại? Chuyển cáo với Nguyên Quân tiểu thư, những người này có thể vào trong quân trận của ta, nhưng mà phải tiếp nhận sự kiểm soát của ta.

- Đa tạ.

Dương Vô Cửu giơ chén rượu cung kính.

.....

- Là hán?

Núp trong chuồng ngựa, sắc mặt khó tin của A La giống với Lệ Thiên:

- Sớm nghe nói Dương Ngũ Đầu đi theo Nguyên Quân tiểu thư. Nhưng thực sự không thể tưởng tượng được, đây là vị anh hùng tung hoành hai mươi năm trên sa trường...

Nàng hưng phấn giơ nắm tay lên:

- Mị lực của Nguyên Quân tiểu thư thực lợi hại. Ngay cả anh hùng cũng có thể chinh phục được.

- Mỹ nữ...

Trầm Côn rên rỉ một tiếng, trạng thái của A La càng lúc càng không bình thường rồi.

- Người nói cái gì?

A La căn bản không để ý tới Trầm Côn, hưng phấn thật lâu mới vỗ trán một cái:

- Đúng rồi, Dương Ngũ mặc dù chỉ là Dương gia gia tướng, vừa mới rời khỏi Dương gia. Nhưng mà người tốt nhất tránh xa hẳn ra, chớ nên nhắc đến quan hệ với Dương gia.

Không nhắc đến quan hệ với Dương gia sao?

Trầm Côn nhìn bóng lưng Dương Ngũ cười cười. Trước kia hẳn thực sự không muốn đối mặt với Dương gia, nhưng hiện tại...Hắn liên tục ba lần nằm mộng thấy Dương Vô Tuyệt. Biết rõ Cửu Châu Trầm Côn từng sống trong một sơn động bí mật nhiều năm, hẳn thật đúng là muốn tìm Dương gia hỏi một câu. Sau khi Dương Vô Tuyệt rời khỏi sơn động, Cửu Châu Trầm Côn trên con đường tà đạo rốt cuộc đã làm cái gì?

Một Trầm Côn nho nhỏ, tại sao sau khi rời khỏi sơn động kia, lại luyện thành Kinh Hồng tam kiếm, thí thân đồ phật, trở thành lãnh tụ của Bắc Đẩu Thất Tinh

Những vấn đề này sợ rằng chỉ có người Dương gia mới có thể trả lời.

“A di đà Phật, xem ra muốn tìm linh hồn của Ky Quan Hoàng, trước hết phải thoát khỏi Lệ Thiên.”

Trầm Côn sờ lên cằm suy nghĩ một hồi:

- Mỹ nữ, ta nghĩ ra một biện pháp, có thể từ đây thoát ra ngoài. Hơn nữa còn có người miễn phí dẫn đường cho chúng ta tới phía Đông thành Xuất Vân.

- Tại sao lại phải rời đi?

A La không tình nguyện đưa tay lên môi:

- Ở chỗ này, thưởng thức phong tư của Nguyên Quân tiểu thư không phải là tốt sao? Nói không chừng còn có thể lấy được vật phẩm tùy thân của nàng.

- Phật tổ ơi!

Trầm Côn dứt dứt tóc:

- Mỹ nữ, người có phải hay không lại trở nên ngu ngốc thế? Chỉ là một nữ nhân xinh đẹp, làm cho người trở nên ngu ngốc như vậy sao?

Hắn ai oán lắc đầu:

- Được rồi. Người muốn tiếp xúc với Nguyên Quân, vậy thì hết thấy phải nghe theo lời của ta.

- Thật không? Người có biện pháp có thể trông thấy được Nguyên Quân sao?

- Không những nhìn thấy Nguyên Quân, ta còn muốn làm cho nàng đi cùng chúng ta tới Đông thành nữa.

Nói xong, Trầm Côn chuồn khỏi chuồng ngựa. Thừa dịp các diễn viên ra ra vào vào hỗn loạn ở trong sân mà tìm được.

Nguyên Quân mang đến một đoàn diễn khổng lồ, đạo cụ thì hơn bốn mươi xe. Trầm Côn dễ dàng tìm được một kho hàng lớn, từ bên trong lấy ra một bộ tóc giả, đồ hóa trang, đồ trang điểm, còn có các loại đồ dành cho diễn viên quần chúng.

Trở lại chuồng ngựa, Trầm Côn trang điểm thành một tên tiểu hồ tử, mắt nhỏ của hắn dùng cánh ve sâu tạo thành mắt hai mí, nhưng mà nhìn cũng không lớn hơn chút nào. Một mặt hóa trang, một mặt nói với mỹ nữ:

- Mỹ nữ, tháo mặt nạ ra!

Từ lần đầu gặp A La, nàng lúc nào cũng mang một tầng lụa mỏng che mặt. Tuy nói Trầm Côn đã nhìn thấy dung mạo của A La lúc nàng tắm, nhưng với những người khác, bộ dáng của A La vẫn còn là một đại bí ẩn.

Dĩ nhiên, vẫn có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt của A La qua tấm khăn che, nếu không lần trước Nguyên Quân cũng không bị kinh diễm.

- Tháo mặt nạ?

A La lắc đầu liên tục:

- Không được, dung mạo của ta không thể dễ dàng bị nhìn thấy!

- Vậy người nghĩ ở lại chỗ này, hay là đi nhìn Nguyên Quân?

Trầm Côn không nói câu nào, đem một lọ nước nhuộm đen gội lên đầu A La, sau đó tháo mặt nạ, đẩy ánh mắt nàng, nhét vào hai khối tinh phiến thay đổi màu sắc. Trải qua một hồi trang điểm, A La khôi phục lại tóc đen, hai mắt to hơn. Cho dù có tái kiến Nguyên Quân, chỉ sợ nàng cũng khó nhận ra người nàng chính là mỹ nữ tóc trắng mình đã gặp qua ở thành Gia Lăng.

- Ách...

Ngây ngốc nhìn A La không đeo mặt nạ, thấy mỹ nhân nhẵn mày, Trầm Côn thở dài, đem mặt nạ đeo lại cho nàng.

- Đây, sao lại đeo lại cho ta?

A La hung tợn liếc mắt Trầm Côn.

- Ta mới phát hiện, người mang mặt nạ, có bị địch nhân nhận ra thì nguy hiểm. Nhưng không mang mặt nạ, càng nguy hiểm hơn!

Trầm Côn phải thừa nhận rằng, A La nếu lấy dung mạo của mình ra ngoài. Lệ Thiên cùng Hoàng Kim Phong kỳ không nhận ra nàng, cũng sẽ bị nàng kích thích sắc tâm của hắn, gây ra rất nhiều phiền toái.

Hồng nhan họa thủy, quả thật không sai.

Sau khi cải trang thay đổi, Trầm Côn để cho Long Thanh Sơn núp ở trong kho hàng, còn hắn lôi kéo A La đi tới tiền viện.

Thời gian tuyển diễn viên tiến hành đã diễn ra rất lâu rồi, những thí sinh trong đại sảnh xếp thành một hàng dài. Những người đến đây thực sự rất nhiều, thực sự kéo dài từ đại sảnh đến tận đại môn. Bên trong có lão nhân, có hài tử, thậm chí có cả diễn viên chân chính. Nhưng tuyệt đại đa số những người này đều là vì mộ danh Nguyên Quân mà tới.

Quá trình khảo hạch cũng rất đơn giản, chỉ cần thí sinh trước mặt biểu diễn một chút tài nghệ. Sau khi người chấm gặt đầu là có thể thông qua cửa thứ nhất, có thể đi vào trong gặp mặt nói chuyện với Nguyên Quân.

Nơi này rất náo nhiệt, Lệ Thiên mang theo hơn mười Hoàng Kim Phong Kỳ đi tới bên cạnh đội ngũ tuyển mộ. Một mặt cùng với Dương Ngũ tán gẫu, một mặt dùng đôi mắt nhỏ quét qua người đến đây ứng thí.

Xếp hàng hai canh giờ, rốt cục cũng đến phiên A La cùng Trầm Côn.

- Vị tiểu thư này, ta tên là A La, người Bắc Cửu Châu. Ta vô cùng ngưỡng mộ Nguyên Quân tiểu thư!

A La đẩy Trầm Côn vọt tới, trong đôi mắt to tràn đầy kích động:

- Người nhìn xem ta có thể thông qua khảo hạch không?

Từ lúc tiến vào Đông Cửu Châu, Trầm Côn và A La chưa bại lộ thân phận của mình. Hoàng Kim Huyết tộc cũng chỉ biết hung thủ là một người đầu trọc cùng một thiếu nữ tóc trắng. Cho nên A La trực tiếp dùng tên thật của mình. Đưa ra Lộ Dẫn (Cái này chắc giống với CMND của chúng ta) chứng minh thân phận của nàng, tất cả được thành chủ thành Xích Tiêu xác thực, dễ dàng thông qua kiểm tra thân phận.

- A La tiểu thư phải không? Theo như quy củ, người am hiểu tài nghệ gì? Biểu diễn hay là ca múa?

Một người đang cúi đầu viết, nghe âm thanh thanh thúy hắn ngừng đầu nên, sau đó ngạc nhiên:

- A La tiểu thư...

Ngó qua tấm lụa mỏng của A La, thấy dung nhan xinh đẹp ẩn ẩn hiện hiện, tên này nhoẻn miệng cười, sửa lời nói:

- Người không cần biểu diễn tài nghệ, trực tiếp vào trong nội đường gặp mặt nói chuyện.

- Tại sao lại như vậy? Nàng làm sao có thể trực tiếp vào bên trong?

Những thí sinh khác nhao nhao cả lên.

- Chư vị, điều kiện làm diễn viên có một điểm cốt lõi, các người phải thừa nhận rằng, chỉ dựa vào gương mặt đẹp đứng trên sân khấu có thể làm cho người xem oanh động? Ta nói có đúng không?

Một người đứng lên tự mình đưa A La vào trong nội đường, trở lại cười nói:

- Người nào không hài lòng có thể đứng ra, cùng đi vào với vị tiểu thư kia so một lần. Nếu mà có thể xinh đẹp được như nàng, vậy có thể trực tiếp đi vào trong.

Toàn bộ im lặng như tờ.

- Người là ai?

- Ta, ta là bằng hữu của vị tiểu thư kia.

Trầm Côn cười hì hì đến gần, đem ánh mắt trừng hết cỡ:

- Mỹ nữ, người nhìn ta...

- Người!

Chỉ nhìn lướt qua Trầm Côn, một người tuyển mộ vùng tay áo lên.

- Uy, mỹ nữ, ta còn chưa có biểu diễn mà.

- Vị tiên sinh này, ta mới nói qua, điều kiện cốt yếu của diễn viên là...Người như vậy...

Hắn nhìn nhìn Trầm Côn đánh giá một hồi:

- Tuy ta đã từng thấy một hòa thượng có đôi mắt nhỏ hơn một chút, nhưng mà nếu muốn cho người lên đài, cần phải tiêu hao rất nhiều đồ trang điểm trân quý, làm thâm hụt tiền của chúng ta.

Nha đầu chết tiệt, bản tăng có cừ oán với người sao?

Trầm Côn chỉ tay vào người nàng, đầu ngón tay khê khê run. Sau đó hắn có nén một hơi, tùm tùm cười:

- Mỹ nữ, cho ta chút mặt mũi. Ta vừa mới nói là bằng hữu của vị tiểu thư kia. Nếu người đuổi ta đi...

Nói xong, Trầm Côn vỗ tay mình lên trên bàn, thuận tiện cầm "id card" của A La lưu lại:

- Ta sẽ cùng bằng hữu của ta rời đi!

- Lời này có chút quen tai.

Nàng miệng nhỏ khê nhếch lên, nhìn lướt qua Trầm Côn nói:

- Ai nha, người thực sự đúng là đồng hương của vị tiểu thư kia. Vậy cũng tốt, cho người một cơ hội, am hiểu cái gì, biểu diễn thử đi.

- Ta am hiểu...

Trầm Côn bỗng nhiên có chút khó khăn. Hăm hại lừa gạt, đánh nhau giết người đối với hắn không có vấn đề gì. Nhưng mà về tài nghệ biểu diễn...

Hắn đã từng một lần lên trên sân khấu. Nhưng mà lần đó là cố ý đi ám toán Trầm Trọng, căn bản không coi cái gì gọi là kinh nghiệm biểu diễn.

- Người không am hiểu một chút tài nghệ nào?

Cô nàng bắt đầu dĩ vuốt cái trán:

- Khí lực vất đi đâu rồi? Cầm cờ lớn, múa rồng cũng không làm được sao? (Ta đứng im làm tượng gỗ)

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề!

Trầm Côn vội vàng làm ra cái bộ dạng ngẫm nghĩ, sau đó làm mấy tư thế khoa trương múa tay:

- Chỉ cần cho ta một lần gặp Nguyên Quân tiểu thư, ta làm người bưng trà dâng nước cũng được mà.
- Vậy thì vào đi!

Cô gái không nhịn được phát phát tay, chờ Trầm Côn tiến vào trong nội đường bỗng nhiên hô lớn:

- Đứng rồi, người kia chờ chút đã. Trước khi ra mắt Nguyên Quân tiểu thư, người đến phòng hóa trang đem con mắt làm cho lớn hơn một chút. (Thằng này vừa nhép hai cục đã vào mắt rồi giờ lại nhét tiếp vào đâu đây. Mắt bé nó khổ thế đấy)

Xoa xoa trán:

- Cho dù là kẻ chạy cờ, người ta cũng phải xem lỗ mũi với ánh mắt người. Nếu không chúng ta chuẩn bị cho người sấm vai kẻ ngốc hoặc là quái vật.
- Mặt ngốc...

Trầm Côn không để ý đập vào cánh cửa.

Bên trong nội đường, Nguyên Quân đang chuyện trò vui vẻ cũng hơn mười người thông qua khảo hạch diễn viên. Riêng A La thân mật ngồi bên cạnh nàng, tay nắm tay, xem ra Nguyên Quân rất hài lòng với A La.

Nhìn Trầm Côn tiến vào, Nguyên Quân đã được A La nói qua, nàng cười nói:

- Bằng hữu của A La phải không? Ngồi đi, hôm nay tuyển mộ đến đây là kết thúc, người là người cuối cùng. Sáng mai, ta sẽ dẫn các người tham gia khảo hạch cuối cùng.
- Vẫn còn phải thi sao?
- Dĩ nhiên! Muốn xác định một người có phải là diễn viên tốt hay không, cuối cùng phải thật sự nhìn họ trên võ đài.

Nguyên Quân cười cười nói:

- Sáng mai, ta sẽ ở Tây thành công diễn một buổi vũ kịch. Toàn bộ mười chín người các người đều lên đài. Ai diễn tốt thì lưu lại, ai diễn không tốt...Ha ha, Nguyên Quân ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!

Vừa nói nàng vừa phân kịch bản:

- Đây là vở kịch ngày mai. Lấy tài liệu từ thời chiến quốc Triệu quốc, là vũ kịch truyền thống “Thú Tôn truyện”. Màn cuối cùng, chính là yêu thú tàn sát nước Triệu, Lý Mục tự vẫn cứu thương sinh.

224. Chương 222: Triệu Binh Giáp

- Ta hiện tại chính là tùy tùng của Nguyên Quân tiểu thư kiểm miếng cơm, cũng không đến nỗi chết đói.
- Người thực sự là tùy tùng của Nguyên Quân tiểu thư?

Lê Thiên ngạc nhiên:

- Lúc ta nghe tin đồn, còn tưởng là...

Bỗng nhiên hần cười to:

- Từng là tằm bình phong của Dương môn, nhất long cửu hổ, không ai có thể bì được với người. Từng là cao thủ Dương gia một thời, Tổng Nguyệt Tả võ Vệ tướng quân, Định Sơn hầu. Thế nhưng...Ha ha, U Văn Châu, trong Huyết cốc, tám vạn Văn Mông huyết kỵ chết dưới tay người thực không cam lòng. Tại thành Bích Hải, Trịnh Nhân Vương bại dưới chân người thực không cam lòng.

Nói xong, hần yên lặng nhìn về hướng về phía quân trận:

- Dương Ngũ đại tướng quân người cũng có thể theo một nữ nhân hát rong, Lê Thiên ta đây có gì không thể nhận? Chuyển cáo với Nguyên Quân tiểu thư, những người này có thể vào trong quân trận của ta, nhưng mà phải tiếp nhận sự kiểm soát của ta.

- Đa tạ.

Dương Vô Cửu giờ chén rượu cung kính.

.....

- Là hần?

Núp trong chuồng ngựa, sắc mặt khó tin của A La giống với Lê Thiên:

- Sớm nghe nói Dương Ngũ Đầu đi theo Nguyên Quân tiểu thư. Nhưng thực sự không thể tưởng tượng được, đây là vị anh hùng tung hoành hai mươi năm trên sa trường...

Nàng hưng phấn giờ nắm tay lên:

- Mị lực của Nguyên Quân tiểu thư thực lợi hại. Ngay cả anh hùng cũng có thể chinh phục được.

- Mỹ nữ...

Trầm Côn rên rỉ một tiếng, trạng thái của A La càng lúc càng không bình thường rồi.

- Người nói cái gì?

A La căn bản không để ý tới Trầm Côn, hưng phấn thật lâu mới vỗ trán một cái:

- Đúng rồi, Dương Ngũ mặc dù chỉ là Dương gia gia tướng, vừa mới rời khỏi Dương gia. Nhưng mà người tốt nhất tránh xa hần ra, chớ nên nhắc đến quan hệ với Dương gia.

Không nhắc đến quan hệ với Dương gia sao?

Trầm Côn nhìn bóng lưng Dương Ngũ cười cười. Trước kia hần thực sự không muốn đối mặt với Dương gia, nhưng hiện tại...Hần liên tục ba lần nằm mộng thấy Dương Vô Tuyệt. Biết rõ Cửu Châu Trầm Côn từng sống trong một sơn động bí mật nhiều năm, hần thật đúng là muốn tìm Dương gia hỏi một câu. Sau khi Dương Vô Tuyệt rời khỏi sơn động, Cửu Châu Trầm Côn trên con đường tà đạo rốt cuộc đã làm cái gì? Một Trầm Côn nho nhỏ, tại sao sau khi rời khỏi sơn động kia, lại luyện thành Kinh Hồng tam kiếm, thí thân đồ phật, trở thành lãnh tụ của Bắc Đẩu Thất Tinh. Những vấn đề này sợ rằng chỉ có người Dương gia mới có thể trả lời.

"A di đà Phật, xem ra muốn tìm linh hồn của Ky Quan Hoàng, trước hết phải thoát khỏi Lê Thiên."

Trầm Côn sờ lên cằm suy nghĩ một hồi:

- Mỹ nữ, ta nghĩ ra một biện pháp, có thể từ đây thoát ra ngoài. Hơn nữa còn có người miễn phí dẫn đường cho chúng ta tới phía Đông thành Xuất Vân.

- Tại sao lại phải rời đi?

A La không tình nguyện đưa tay lên môi:

- Ở chỗ này, thưởng thức phong tư của Nguyên Quân tiểu thư không phải là tốt sao? Nói không chừng còn có thể lấy được vật phẩm tùy thân của nàng.

- Phật tổ ơi!

Trầm Côn dứt dứt tóc:

- Mỹ nữ, người có phải hay không lại trở nên ngu ngốc thế? Chỉ là một nữ nhân xinh đẹp, làm cho người trở nên ngu ngốc như vậy sao?

Hần ai oán lắc đầu:

- Được rồi. Người muốn tiếp xúc với Nguyên Quân, vậy thì hết thấy phải nghe theo lời của ta.

- Thật không? Người có biện pháp có thể trông thấy được Nguyên Quân sao?

- Không những nhìn thấy Nguyên Quân, ta còn muốn làm cho nàng đi cùng chúng ta tới Đông thành nữa.

Nói xong, Trầm Côn chuồn khỏi chuồng ngựa. Thừa dịp các diễn viên ra ra vào vào hỗn loạn ở trong sân mà tìm được.

Nguyên Quân mang đến một đoàn diễn khổng lồ, đạo cụ thì hơn bốn mươi xe. Trầm Côn dễ dàng tìm được một kho hàng lớn, từ bên trong lấy ra một bộ tóc giả, đồ hóa trang, đồ trang điểm, còn có các loại đồ dành cho diễn viên quần chúng. Trở lại chuồng ngựa, Trầm Côn trang điểm thành một tên tiểu hồ tử, mắt nhỏ của hắn dùng cánh ve sâu tạo thành mắt hai mí, nhưng mà nhìn cũng không lớn hơn chút nào. Một mặt hóa trang, một mặt nói với mỹ nữ:

- Mỹ nữ, tháo mặt nạ ra!

Từ lần đầu gặp A La, nàng lúc nào cũng mang một tầng lụa mỏng che mặt. Tuy nói Trầm Côn đã nhìn thấy dung mạo của A La lúc nàng tắm, nhưng với những người khác, bộ dáng của A La vẫn còn là một đại bí ẩn. Dĩ nhiên, vẫn có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt của A La qua tấm khăn che, nếu không lần trước Nguyên Quân cũng không bị kinh diễm.

- Tháo mặt nạ?

A La lắc đầu liên tục:

- Không được, dung mạo của ta không thể dễ dàng bị nhìn thấy!

- Vậy người nghĩ ở lại chỗ này, hay là đi nhìn Nguyên Quân?

Trầm Côn không nói câu nào, đem một lọ nước nhuộm đen gội lên đầu A La, sau đó tháo mặt nạ, đẩy ánh mắt nàng, nhét vào hai khối tinh phiến thay đổi màu sắc. Trải qua một hồi trang điểm, A La khôi phục lại tóc đen, hai mắt to hơn. Cho dù có tái kiến Nguyên Quân, chỉ sợ nàng cũng khó nhận ra người nàng chính là mỹ nữ tóc trắng mình đã gặp qua ở thành Gia Lăng.

- Ách...

Ngây ngốc nhìn A La không đeo mặt nạ, thấy mỹ nhân nhẵn mày, Trầm Côn thở dài, đem mặt nạ đeo lại cho nàng.

- Đây, sao lại đeo lại cho ta?

A La hung tợn liếc mắt Trầm Côn.

- Ta mới phát hiện, người mang mặt nạ, có bị địch nhân nhận ra thì nguy hiểm. Nhưng không mang mặt nạ, càng nguy hiểm hơn!

Trầm Côn phải thừa nhận rằng, A La nếu lấy dung mạo của mình ra ngoài. Lệ Thiên cùng Hoàng Kim Phong kỳ không nhận ra nàng, cũng sẽ bị nàng kích thích sắc tâm của hắn, gây ra rất nhiều phiền toái. Hồng nhan họa thủy, quả thật không sai. Sau khi cải trang thay đổi, Trầm Côn để cho Long Thanh Sơn núp ở trong kho hàng, còn hắn lôi kéo A La đi tới tiền viện. Thời gian tuyển diễn viên tiến hành đã diễn ra rất lâu rồi, những thí sinh trong đại sảnh xếp thành một hàng dài. Những người đến đây thực sự rất nhiều, thực sự kéo dài từ đại sảnh đến tận đại môn. Bên trong có lão nhân, có hài tử, thậm chí có cả diễn viên chân chính. Nhưng tuyệt đại đa số những người này đều là vì mộ danh Nguyên Quân mà tới. Quá trình khảo hạch cũng rất đơn giản, chỉ cần thí sinh trước mặt biểu diễn một chút tài nghệ. Sau khi người chấm gặt đầu là có thể thông qua cửa thứ nhất, có thể đi vào trong gặp mặt nói chuyện với Nguyên Quân.

Nơi này rất náo nhiệt, Lệ Thiên mang theo hơn mười Hoàng Kim Phong Kỳ đi tới bên cạnh đội ngũ tuyển mộ. Một mặt cùng với Dương Ngũ tán gẫu, một mặt dùng đôi mắt nhỏ quét qua người đến đây ứng thí. Xếp hàng hai canh giờ, rốt cục cũng đến phiên A La cùng Trầm Côn.

- Vị tiểu thư này, ta tên là A La, người Bắc Cửu Châu. Ta vô cùng ngưỡng mộ Nguyên Quân tiểu thư!

A La đẩy Trầm Côn vọt tới, trong đôi mắt to tràn đầy kích động:

- Người nhìn xem ta có thể thông qua khảo hạch không?

Từ lúc tiến vào Đông Cửu Châu, Trầm Côn và A La chưa bại lộ thân phận của mình. Hoàng Kim Huyết tộc cũng chỉ biết hung thủ là một người đầu trọc cùng một thiếu nữ tóc trắng. Cho nên A La trực tiếp dùng tên thật của mình. Đưa ra Lộ Dẫn (Cái này chắc giống với CMND của chúng ta) chứng minh thân phận của nàng, tất cả được thành chủ thành Xích Tiêu xác thực, dễ dàng thông qua kiểm tra thân phận.

- A La tiểu thư phải không? Theo như quy củ, người am hiểu tài nghệ gì? Biểu diễn hay là ca múa?

Một người đang cúi đầu viết, nghe âm thanh thanh thúy hân ngẩng đầu lên, sau đó ngạc nhiên:

- A La tiểu thư...

Ngó qua tấm lụa mỏng của A La, thấy dung nhan xinh đẹp ẩn ẩn hiện hiện, tên này nhoẻn miệng cười, sửa lời nói:

- Người không cần biểu diễn tài nghệ, trực tiếp vào trong nội đường gặp mặt nói chuyện.

- Tại sao lại như vậy? Nàng làm sao có thể trực tiếp vào bên trong?

Những thí sinh khác nhao nhao cả lên.

- Chưa vị, điều kiện làm diễn viên có một điểm cốt lõi, các người phải thừa nhận rằng, chỉ dựa vào gương mặt đẹp đứng trên sân khấu có thể làm cho người xem oanh động? Ta nói có đúng không?

Một người đứng lên tự mình đưa A La vào trong nội đường, trở lại cười nói:

- Người nào không hài lòng có thể đứng ra, cùng đi vào với vị tiểu thư kia so một lần. Nếu mà có thể xinh đẹp được như nàng, vậy có thể trực tiếp đi vào trong.

Toàn bộ im lặng như tờ.

- Người là ai?

- Ta, ta là bằng hữu của vị tiểu thư kia.

Trầm Côn cười hì hì đến gần, đem ánh mắt trừng hết cỡ:

- Mỹ nữ, người nhìn ta...

- Người!

Chỉ nhìn lướt qua Trầm Côn, một người tuyển mộ vùng tay áo lên.

- Uy, mỹ nữ, ta còn chưa có biểu diễn mà.

- Vị tiên sinh này, ta mới nói qua, điều kiện cốt yếu của diễn viên là...Người như vậy...

Hắn nhìn nhìn Trầm Côn đánh giá một hồi:

- Tuy ta đã từng thấy một hòa thượng có đôi mắt nhỏ hơn một chút, nhưng mà nếu muốn cho người lên đài, cần phải tiêu hao rất nhiều đồ trang điểm trân quý, làm thâm hụt tiền của chúng ta.

Nha đầu chết tiệt, bản tăng có cừ oán với người sao? Trầm Côn chỉ tay vào người nàng, đầu ngón tay khẽ khẽ run. Sau đó hắn có nén một hơi, tùm tùm cười:

- Mỹ nữ, cho ta chút mặt mũi. Ta vừa mới nói là bằng hữu của vị tiểu thư kia. Nếu người đuổi ta đi...

Nói xong, Trầm Côn vỗ tay mình lên trên bàn, thuận tiện cầm "id card" của A La lưu lại:

- Ta sẽ cùng bằng hữu của ta rời đi!

- Lời này có chút quen tai.

Nàng miệng nhỏ khẽ nhếch lên, nhìn lướt qua Trầm Côn nói:

- Ai nha, người thực sự đúng là đồng hương của vị tiểu thư kia. Vậy cũng tốt, cho người một cơ hội, am hiểu cái gì, biểu diễn thử đi.

- Ta am hiểu...

Trầm Côn bỗng nhiên có chút khó khăn. Hăm hai lừa gạt, đánh nhau giết người đối với hắn không có vấn đề gì. Nhưng mà về tài nghệ biểu diễn...Hắn đã từng một lần lên trên sân khấu. Nhưng mà lần đó là cố ý đi ám toán Trầm Trọng, căn bản không coi cái gì gọi là kinh nghiệm biểu diễn.

- Người không am hiểu một chút tài nghệ nào?

Cô nàng bất đắc dĩ vuốt cái trán:

- Khí lực vất đi đâu rồi? Cầm cờ lớn, múa rồng cũng không làm được sao? (Ta đứng im làm tượng gỗ)

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề!

Trầm Côn vội vàng làm ra cái bộ dạng ngẫm nghĩ, sau đó làm mấy tư thế khoa trương múa tay:

- Chỉ cần cho ta một lần gặp Nguyên Quân tiểu thư, ta làm người bưng trà dâng nước cũng được mà.

- Vậy thì vào đi!

Cô gái không nhịn được phát phát tay, chờ Trầm Côn tiến vào trong nội đường bỗng nhiên hô lớn:

- Đứng rồi, người kia chờ chút đã. Trước khi ra mắt Nguyên Quân tiểu thư, người đến phòng hóa trang đem con mắt làm cho lớn hơn một chút. (Thằng này vừa nhép hai cục đã vào mắt rồi giờ lại nhét tiếp vào đâu đây. Mắt bé nó khổ thế đấy)

Xoa xoa trán:

- Cho dù là kẻ chạy cờ, người ta cũng phải xem lỗ mũi với ánh mắt người. Nếu không chúng ta chuẩn bị cho người sắm vai kẻ ngốc hoặc là quái vật.

- Mắt ngốc...

Trầm Côn không để ý đập vào cánh cửa.

Bên trong nội đường, Nguyên Quân đang chuyện trò vui vẻ cũng hơn mười người thông qua khảo hạch diễn viên. Riêng A La thân mật ngồi bên cạnh nàng, tay nắm tay, xem ra Nguyên Quân rất hài lòng với A La.

Nhìn Trầm Côn tiến vào, Nguyên Quân đã được A La nói qua, nàng cười nói:

- Bằng hữu của A La phải không? Ngồi đi, hôm nay tuyển mộ đến đây là kết thúc, người là người cuối cùng. Sáng mai, ta sẽ dẫn các người tham gia khảo hạch cuối cùng.

- Vẫn còn phải thi sao?

- Dĩ nhiên! Muốn xác định một người có phải là diễn viên tốt hay không, cuối cùng phải thật sự nhìn họ trên võ đài.

Nguyên Quân cười cười nói:

- Sáng mai, ta sẽ ở Tây thành công diễn một buổi vũ kịch. Toàn bộ mười chín người các người đều lên đài. Ai diễn tốt thì lưu lại, ai diễn không tốt...Ha ha, Nguyên Quân ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!

Vừa nói nàng vừa phân kịch bản:

- Đây là vở kịch ngày mai. Lấy tài liệu từ thời chiến quốc Triệu quốc, là vũ kịch truyền thống “Thú Tôn truyện”. Màn cuối cùng, chính là yêu thú tàn sát nước Triệu, Lý Mục tự vẫn cứu thương sinh.

225. Chương 223: Cái Gì Gọi Là Biểu Diễn!

Phương pháp xử lý của Lê Thiên quá ác độc, kỹ thuật diễn xuất đầu phải một sớm một chiều là có thể luyện được.

Trầm Côn không hề có bất kỳ diễn kỹ nào khó khăn, nhưng A La với gương mặt xinh xắn, vai diễn của nàng chính là bình hoa trong truyền thuyết. Làm sao có thể tránh được ánh mắt của Lê Thiên?

Điểm chết người chính là hai lão chuyên gia cũng đã tới.

Hơn năm sáu chục năm biểu diễn. Người nào diễn kỹ tốt, người nào diễn kỹ không tốt, bọn họ chỉ nhìn một cái là rõ ràng.

Nghĩ vậy, Trầm Côn quét mắt vào mấy diễn viên khác ngày hôm qua được mượn vào.

Hắn nghe được lời Lệ Thiên nói, cũng nhìn hai lão chuyên gia, nhưng thần sắc hắn tự nhiên, cười híp mắt.

Nên làm gì, phải làm cái gì? Thậm chí có hai diễn viên đi tới hai lão chuyên gia làm lễ ra mắt, thỉnh giáo biểu diễn kỹ nghệ.

Vừa nhìn cũng biết, bọn họ chính là hàng thật giá thật diễn viên chân chính, căn bản không sợ kiểm tra.

Có lẽ bọn họ còn đang suy nghĩ, có thể được hai lão chuyên gia quan sát phê bình, thực sự một cơ hội đề cao kỹ năng khó kiếm.

- Nguyên Quân tiểu thư, tại sao không nói chuyện? Không hoan nghênh hai vị lão nhân này sao?

Lệ Thiên cười nói.

Nguyên Quân trầm mặc nửa giây đồng hồ, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

- Hoan nghênh, hai vị này là hai lão tiền bối trong giới vũ kịch, là đại sư biểu diễn nổi tiếng nhất. Nguyên Quân làm sao dám không hoan nghênh?

- Tốt lắm, để hai vị lão tiền bối tự do tìm chỗ ngồi, tùy ý quan sát. Bọn họ tới đây để quan sát diễn viên. Lệ tướng quân không bằng tự quyết định đi, không cần phải hỏi ý kiến Nguyên Quân ta.

Lệ Thiên mỉm cười khom người:

- Đa tạ Nguyên Quân tiểu thư.

Hoàng Kim Phong Kỳ rút lui ra ngoài, sau đó giống như một loại trận pháp kỳ diệu, ngồi xem lẫn với những người xem, mục đích duy trì trật tự, nhưng cũng có thể ngay lập tức kết thành trận pháp chiến đấu.

Mặt khác, kiến trúc đại đội của Công Thâu gia cũng xuất hiện bên ngoài trảng biểu diễn. Bọn họ trên mặt đất gõ gõ đánh đánh, không ngừng tổ hợp các cơ quan công cụ. Mười mấy giây sau phủ không trung.

Dưới thiên la địa võng trên mặt đất, Công Thâu Tá ngồi phía xa xa trên đỉnh một cái máy vừa mới tạo thành. Chỉ cần hung thủ xuất hiện, hắn liền lấy sợi đầu dẫn đạo, đem các cơ quan công cụ trong hội trường hợp lại thành cơ giới Chiến thần.

Tuy thuyền cơ giới Chiến Thần mặc dù không so sánh được với Đại Địa chiến thần. Nhưng như vậy Trầm Côn cũng không thể ngăn cản nổi.

- Đẳng trảng.

Nguyên Quân quát nhẹ một tiếng, các diễn viên phía sau trảng sân khấu bắt đầu ai vào việc nấy.

- Ái phi!

Nhẹ nhàng cầm cổ tay A La, Nguyên Quân sắm vai Triệu vương. Nàng lấy lòng cười cười:

- Phía trước chính là Bắc Phòng Thiên Quan, nơi đóng quân của Lý Mục nguyên soái. Quả nhân cùng ái phi cùng lên thành, nàng thấy sao?

- Toàn bộ theo đại vương phân phó.

A La có chút khấn trương cúi đầu.

- Chớ cúi đầu! Nhớ kỹ, người chính là yêu hồ Tổ Tâm. Phải làm ra bộ dạng Yêu Hoàng của nàng, miệt thị cường giả Cửu Châu.

- Tốt lắm, đẳng trảng đi.

Nguyên Quân bước lên trước sân khấu.

Lúc này, Trầm Côn bước nhanh tới sau lưng A La, nhỏ giọng hỏi:

- Mỹ nữ, biểu diễn cẩn thận. Đừng để hai lão chuyên gia kia nhìn ra.

Bộ dạng A La có chút bất đắc dĩ:

- Tối qua ta bận rộn sưu tập vật phẩm tùy thân của Nguyên Quân, không có đọc rõ kịch bản.

- Trời ạ!

Trầm Côn hung hăng vỗ trán một cái:

- Vậy thì đi bước nào hay bước đó. Một khi bị nhận ra, lập tức động thủ với Nguyên Quân, dùng năng lực của con tin.

- Bắt Nguyên Quân tiểu thư? Việc này có vẻ không tốt?

- Nói nhảm cái gì đó, mau lên trên!

Người mặc áo binh lính bên cạnh thúc dục:

- Triệu vương đã đi lên thành lâu rồi. Là thân binh hộ vệ, sao còn ở phía ngoài?

- Được, được, chúng ta cùng lên.

Nói cho A La kế hoạch của mình, Trầm Côn giờ trường mâu, đi theo hơn mười người binh lính bước lên sân khấu.

Hắn hướng lên trên tường thành đánh một trận, hai lão nhân ngồi ở hàng thứ nhất trong thính phòng nhất thời nhăn hàng lông mày.

- Triệu tướng quân, lưu ý tên tướng quân bên cạnh Triệu vương, có một chút không bình thường!

Ánh mắt Lệ Thiên đặt trên người diễn viên chính. Hắn thực sự không có chú ý một tên lính quân như vậy, chần chờ nói:

- Một tên binh lính thôi mà. Cho dù diễn kỹ chưa tốt cũng không có gì không hợp tình hợp lý chứ?

- Tướng quân chú ý một chút, tất cả những tên đóng binh lính này đều được Nguyên Quân cẩn thận tuyển chọn. Cho dù không so sánh được với diễn viên chính quy, cũng không thể giống như hắn vậy.

Len lén chỉ vào Trầm Côn, lão chuyên gia thấp giọng nói:

- Người này ra sân chậm hơn người khác một bước, rõ ràng không nhớ rõ thứ tự ra sân khấu. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn, hiện tại hắn là thân binh hoàng thất bảo vệ đất nước. Hắn phải xem thường tập binh địa phương, bộ dạng hiền lương. Nhưng ngài thấy gì trên vẻ mặt của hắn? Không có, căn bản hắn không có hiểu rõ kịch bản, căn bản không hiểu về diễn kỹ. Một diễn viên như vậy, căn bản không xứng xuất hiện trên sân diễn của Nguyên Quân.

Nghe lão chuyên gia phê bình, khóe miệng Lệ Thiên nở ra nụ cười càng ngày càng tươi.

- Người.

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên:

- Báo cho Công Thâu gia, cơ giới Chiến Thần hỏa pháo toàn bộ mở ra. Nhắm vào tên binh lính kia cho ta.

Trầm Côn còn không biết chuyện sắp xảy ra với mình. Hắn vẫn như cũ, có một chút lo lắng đi theo đội thị sát phòng thủ Triệu vương.

Vũ kịch chính thức bắt đầu.

- Ái phi, nàng xem!

Đứng trên tường thành, Nguyên Quân chỉ vào núi sông lớn phía trước:

- Đây cũng là giang sơn tốt của quả nhân. Ái phi có nhã hứng nghe một bài thơ của quả nhân?

Trong lúc nói chuyện, Nguyên Quân một tay lôi kéo A La, một tay khẽ vuốt chòm râu đẹp trên môi, ánh mắt uy nghiêm xen lẫn một chút trêu chọc cùng hèn mọn, làm cho người ta vừa nhìn đã có thể cảm giác được.

Kế tiếp nàng muốn đọc chính là toàn bộ các loại dân thi sóng từ (Cái này có thể tạm hiểu là các từ ngữ phóng túng, bừa bãi). Giống như là ánh trăng sáng trước giường, trên mặt đất có hai đôi giày...

- Đẹp quá.

- Nguyên Quân!

- Nguyên Quân!

- Nguyên Quân!

Mọi người xem dưới đài nhất thời hoan hô.

Mà hai vị chuyên gia cũng nhìn nhau gật đầu:

- Không hổ là Nguyên Quân tiểu thư, đóng vai nam nhân có thể biểu hiện được sự thưởng thức sắc đẹp của nam nhân. Ta cũng không thể so sánh!

- Lão đệ khiêm tốn rồi. Ha ha, hay là nhìn diễn viên sắm vai Tố Tâm một chút, xem diễn kỹ của nàng thế nào.

- Như thế nào?

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người cũng tập trung trên người A La.

Triệu vương ngâm thơ, vương phi Tố Tâm sẽ trả lời thế nào?

Đúng vậy, nên trả lời thế nào?

A La một dạng suy tư.

Nàng chưa có đọc qua kịch bản, trong đầu trống rỗng...

- Ái phi vì sao không nói?

Nhìn A La khẩn trương, Nguyên Quân nhắc nhở:

- Là không muốn nghe quả nhân ngâm thi, hay là kịch động không biết nói như thế nào?

“....”

A La đã tiến vào trạng thái mộng du. Trong lòng nàng giống như là hiện lên hàng loạt câu nói giống nhau:

“Trời ơi, mình đang biểu diễn cùng Nguyên Quân trên sân khấu sao? Trời ơi, chính mình đột nhiên cùng Nguyên Quân biểu diễn trên sân khấu. Thật không ngờ Nguyên Quân tiểu thư ôn nhu nói chuyện cùng với mình.”

Thấy bộ dáng của A La, Lệ Thiên lặng lẽ ra hiệu:

- Đội thứ ba Phong Kỳ nghe lệnh. Biểu diễn kết thúc, lập tức đem diễn viên vai Tố Tâm bắt lại.

Mới chỉ một màn, Trầm Côn cùng A La đã bị người để ý.

Biểu diễn vẫn tiếp tục!

Thấy A La hai lần liên tục không nói gì, Nguyên Quân tùy cơ ứng biến, vui mừng mở to hai mắt nhìn:

- Quả nhân hiểu. Ha ha, ái phi chẳng lẽ muốn nói theo điển cố Phong Hỏa hí chư hầu. Từ tài điều động binh mã, chiếm được nụ cười của mỹ nhân.

Đây là điển tích Phong Hỏa Hí chư hầu

Vừa nói, nàng nặng nề vung tay lên:

- Bắc Phòng Thiên Quan thống soái, Lý Mục nguyên soái ở đâu?

Chết tiệt, làm sao không theo như kịch bản? Người sắm vai Lý Mục vội vội vàng vàng mang theo mấy tên lính quèn tới tường thành vội vã quỳ xuống nói:

- Đại vương, mặt tướng Lý Mục nghe lệnh.

- Nguyên soái miễn lễ!

Nguyên Quân ôn nhu giơ tay lên cầm A La, lẩm bẩm nói:

- Làm bài thơ giang sơn này để cho mỹ nhân cười, quả nhân liền một lần hí lộng chur châu, xem một lần làm hôn quân như thế nào? Lý Mục, lập tức điều động binh mã toàn thành, ở dưới dàn thành trận thao diễn.

- Đại vương, không thể!

Bởi vì A La không theo như kịch bản, nội dung bộ kịch đã bị thay đổi. Nhưng mà người này là diễn viên có kinh nghiệm phong phú, một mặt theo tính cách của Lý Mục ngăn cản, một mặt trong lòng thầm tính toán.

Trọng điểm của buổi biểu diễn hôm nay chính là việc Tố Tâm lừa gạt Triệu vương mở cửa thành ra, đưa yêu thú mai phục vào trong. Mà Lý Mục lại phải đánh một trận tử chiến, cuối cùng phải hóa thành đài Thù Tôn...Như vậy chỉ cần mình ngăn trở, đột nhiên mở cửa thành, đưa yêu thú tiến vào là có thể tiếp tục được.

Nghĩ tới đây, nàng nghiêm mặt nói:

- Đại vương, Bắc phòng thiên quân chính là bình chương phòng ngự yêu thú lớn nhất của nước ta. Vì giang sơn xã tắc, không thể dễ dàng mở cửa thành ra được.

- Người dài dòng cái gì?

Nguyên Quân tức giận xoay người lại:

- Giang sơn đại Triệu dưới sự thống trị của quả nhân, đã sớm kiên cố vững chắc. Chỉ là vài con yêu thú có gì phải sợ. Lập tức mở cửa thành.

- Đại vương!

Người này cúi đầu, giận dữ hét lớn:

- Giang sơn làm trọng, dân chúng làm trọng!

- Trong mắt người chỉ có dân chúng, không có lệnh của quả nhân sao?

Nguyên Quân giận dữ quát lên:

- Trong vòng một khắc đồng hồ, không thấy quân sĩ thao diễn, quả nhân sẽ cho người đẹp mắt!

- Đại vương!

Hắn bị phần ngẩng đầu, trong mắt chứa đựng tức giận cùng không cam lòng. Nhưng mà Triệu vương cảm tức nhìn, hắn chậm rãi cúi đầu:

- Đại vương ra lệnh...

Lý Mục cắn răng nói:

- Mặt tướng không dám không theo!

- Ha ha, đây mới là Lý Mục nguyên soái trung tâm. Mở thành đi.

Triệu vương dắt theo Tố Tâm, ngồi ngay ngắn ở trên lầu cửa thành.

- Chi! Chi!

Tiếng khóa sắt vang lên, cửa thành mở ra rồi, cầu treo hạ xuống bên sông đào bảo vệ thành. Quân đội Triệu quốc chạy ra ngoài thành, ở dưới xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Ngoài thành, đám yêu thú đang núp trong núi lớn lộ ra nụ cười dữ tợn.

- Giết Triệu vương, đoạt giang sơn!

Một con xích hồng sắc đại điều đột nhiên phóng lên cao, hai cánh mở ra che nửa bầu trời, hai cánh chuyển động. Ngàn vạn đạo hỏa vũ (Lông lửa) giống như mũi tên tiến đến, toàn bộ vây kín trận quân Triệu.

Chỉ một lần đổi mặt, quân Triệu bị bắn chết hơn phân nửa. Những binh sĩ may mắn sống sót cũng khó khăn giãy dụa trong biển lửa. Ngay lúc này, một con sư tử yêu thú dẫn một nhóm yêu thú lớn xông vào trong quân trận, thấy người liền giết, gặp người liền ăn. Trong khoảnh khắc làm cho quân Triệu thất linh bát lạc. Sau đó đại quân yêu thú này vọt vào trung tâm yếu địa của Đại Triệu.

- Bảo vệ đại vương!

Lý Mục vùng cánh tay hô to, nhưng khi quay đầu lại không còn thấy có binh sĩ nào sống sót trả lời.

- Cứu mạng!

Trầm Côn mang theo vũ khí cùng với những binh lính bỏ chạy, vừa chạy vừa hô to:

- Cứu mạng!

Phốc. Một chiếc lông chim xuyên thấu qua lồng ngực của hắn. Hắn chậm rãi té xuống, quay đầu nhìn giang sơn Đại Triệu sau lưng, còn có cha mẹ, thê nhi, rốt cuộc chết không nhắm mắt...

Trước khi chết hắn còn nghe được Lý Mục đau khổ rống rận trong không trung:

- Những quân lính còn sống, lập tức bảo vệ đại vương!

- Lập tức!

Trong tai bỗng nhiên nghe được một âm thanh khác. Người diễn Lý Mục đã rất chân thật rồi, nhưng so sánh với âm thanh này, hắn bất đắc dĩ bị quân vương chỉ trích, bị yêu thủ công phá phòng tuyến, bị người yêu phản bội đâm ra bị phản. Hết thấy lộ ra dáng vẻ không đáng giá.

Bên trong thi thể, Thú Tôn chân chính Lý Mục gần như điên cuồng giơ cao cánh tay, điên cuồng hét lên:

- Toàn quân, bảo vệ đại vương!

Một màn trước mắt, giống như lịch sử trong trí nhớ của Lý Mục, cũng giống như hắn nhập vai diễn rồi.

226. Chương 224: Cái Gì Gọi Là Kỹ Xảo Biểu Diễn?

Từ lúc yêu thú phát động công kích, hai vị lão thành trong nghề liền lắc đầu liên tục.

- Nhị vị, người diễn viên nào có vấn đề?

Lệ Thiên nhăn nhó sáng lên.

- Không chỉ diễn viên, cả kịch bản cũng có vấn đề, lão già cầm giận nói:

- Thú Tôn truyện chính là tên truyền thống của vở kịch, chính ta đã diễn qua hai mươi mấy lần, nhưng mà Nguyên Quân đã đem nội dung vở kịch sửa lại như thế nào?...Thơ khác đi một đoạn, phải là yêu hồ Tô Tâm mị hoặc Triệu vương, nói ngoài thành cảnh đẹp như tranh, đã đẹp lại càng đẹp, phải ra khỏi thành ngắm cảnh, lúc này mới vừa mở cửa thành...Nhưng Nguyên quân, làm sao mà Nguyên Quân cho đổi thành nổi lửa đùa giỡn chư hầu, chính mình đem cửa thành mở ra?

- Ha ha.

- Lệ Thiên chỉ nghĩ tới bắt hung thủ, nội dung vở kịch biến đổi bộ dạng gì nữa với hắn cũng không quan hệ, thần nhiên cười cười.

- Hai vị, ta nhìn hai người diễn viên trên kia thế nào?

Lệ Thiên ngẩng nhìn Trầm Côn cùng A La.

- Bọn chúng?

Lão già suy nghĩ, "Sắm vai Tổ Tâm, diễn viên căn bản là không nói chuyện, còn mang theo mặt nạ bảo hộ, rất khó nhìn xem kỹ xảo biểu diễn của nàng...Trái lại, người mặc giáp Triệu binh, cảnh chạy trốn chết mà lại thông thả, kêu cứu mạng mà khoe miệng còn mang theo ý cười, rõ ràng không có kỹ xảo biểu diễn gì đáng nói, hơn nữa người xem hẳn tư thế ngã xuống đất...

Lão đầu nhiều năm kinh nghiệm vẫn thao thao bất tuyệt phê bình Trầm Côn, còn Lệ Thiên đã chậm rãi đứng lên. Đối với Lệ Thiên mà nói, có vài câu lời bình này đã gần đến vậy là đủ rồi.

- Công Thân gia chuẩn bị xong chưa sao?
- Toàn bộ hỏa pháo vào chỗ, thiên la địa võng cũng đã sắp xếp xong.
- Bên ngoài là binh lính thế nào?
- Đã đem năm vạn đại quân bao vây toàn bộ sân biểu diễn, chỉ chờ tướng quân ra lệnh.
- Tốt lắm, tốt lắm...Theo ta.

Lệ Thiên bước xuống ghế ngồi dành cho khán giả, bọn phong kỵ binh cũng sôi nổi chen lên, theo thật sát sau lưng của hắn, đao kiếm đã được rút ra, sau lưng chiến mã, đội trường cung cũng đã kéo căng dây, tên nhọn đã lấp chờ mệnh lệnh. Tất cả đều đằng đằng sát khí.

Mà lúc này đang biểu diễn giữa sân, Trầm Côn nghe Lý Mục ở trong thân thể gầm lên giận dữ, cả kinh nói:

- Lý lão huynh, làm sao vậy?
- Để cho ta đi ra ngoài, ta phải bảo vệ đại vương.

Lý Mục đã muốn mất đi lý trí.

- Lão huynh, lão huynh.
- Đừng kêu, Lý Mục chịu kích thích quá lớn, nhất thời bán hội không được tốt.

Cổ Nguyệt Hà thở dài một hơi nói:

- Trầm lão đại, người nhận tiết mục này là không được, không nên diễn Thù Tôn truyện ...Nguyên Quân cũng vậy, diễn trò là diễn trò, biến thành chân thật như vậy để làm cái gì? Quân giáp thật của Triệu binh, cảnh vật bố trí giống như ở Bắc Phòng Thiên quan ngày ấy. Hơn nữa Nguyên Quân gần như diễn xuất rất hoàn mỹ, ôi, Lý Mục đã nhìn lầm đây chính là quang cảnh ở đó, Nguyên Quân chính là Triệu vương, A La chính là Tổ Tâm, mà hắn này chính là Thù Tôn Lý Mục, sao có thể ngồi được im được.

- \$^\$%^

Là cái sai của bản tăng, Lý Mục vốn còn thiếu một bộ phận linh hồn, chính mình lại để cho hắn đã bị loại kích thích này, không nổi điên mới là lạ chứ.

- Vậy làm sao bây giờ? Tiếp tục để Lý Mục nổi điên như vậy, chỉ sợ hắn sẽ đập nát U Minh hồn phủ.

Giết không được, bắt cũng vô dụng, vậy...

Đôi mắt hí của Trầm Côn chớp một cái, bỗng nhiên nảy ra một chủ ý mạo hiểm.

- Lý lão huynh, người muốn bảo hộ Triệu vương...

Hắn đột nhiên chuyển quyền khống chế cơ thể.

- Vậy thì mang Triệu vương đi, mang theo Tổ Tâm, mang theo bọn họ giết ra khỏi vòng thiên quân vạn mã trùng điệp vậy khốn.

Nói xong, Trầm Côn cũng tự bật cười.

Để Lý Mục khống chế thân thể, mới có thể mang theo A La đi ra ngoài, hơn nữa thuận tiện mang Nguyên Quân đang sắm vai Triệu vương làm con tin?

Lúc này trên tường thành, buổi biểu diễn đã đến hồi gay cấn nhất của vở kịch.

Đại quân yêu thú giết ra khỏi giữa thành, “Lý Mục” liền chết ngăn cản một hồi, dần dần lùi về phía tường thành, sau đài Thú Tôn...Biểu diễn dù chân thật cũng chỉ là biểu diễn, không có khả năng đao thương sát thương mạng người, cho nên một đoạn diễn tiến thật nhanh, “Lý Mục” sải bước đi tới phía dưới đài Thú Tôn.

- Đại vương...

Nhìn Triệu quân bị yêu thú tàn sát bừa bãi ở dưới thành thị, máu chảy thành sông, Lý Mục đưa kiếm đến sát cổ của mình.

“Tổ Tâm” hấn hô to lên danh tự kẻ địch, bị phần gầm lên giận dữ.

- Muốn thấy Lý Mục cả đời trung với Đại vương, trung với Đại Triệu, người muốn tận mắt thấy Đại vương chết vào tay người sao, giang sơn Đại Triệu hủy hoại trong chốc lát? Thôi, thôi, đành lấy đầu ta tỏ lòng trung với đại vương vậy.

Nói xong, nàng nháy mắt ra hiệu cho A La đang đóng vai Tổ Tâm. (Y Y đang đóng vai Lý Mục).

Chỗ này là ý nói: Tổ Tâm không muốn Lý Mục hóa thân đài Thú Tôn, người chạy nhanh ra ngăn trở, bằng không sẽ xuất hiện cảnh Tổ Tâm đứng yên nhìn thấy Lý Mục hoàn thành đài Thú Tôn trường diện, không phù hợp kịch thiên la tập a.

Đúng là A La còn đang mộng du...

Đáng chết

Nàng choáng váng ra sao?

Đám diễn viên tất cả đều nóng nảy, A La không tiếp tục ra tay, biểu diễn liền xuất hiện lỗi kịch bản chí mạng, cả buổi diễn xuất liền hủy hoại trong chốc lát, nghĩ đến đây, những người sắm vai binh lính Triệu quân rống to.

- Nguyên soái cẩn thận, Tổ Tâm nhất định sẽ ngăn cản ngài hoàn thành đài Thú Tôn, cẩn thận Tổ Tâm công kích.

Mà nhóm diễn viên sắm vai yêu thú, cũng rống to.

- Tổ Tâm đại nhân, nơi này giao cho chúng ta, ngài đến ngăn cản Lý Mục hoàn thành đài Thú Tôn.

Đây đã là những chỉ dẫn quá rõ ràng, đáng tiếc A La còn tại ngơ ngác nắm lấy tay áo.

- Nguyên Quân tiểu thư cũng cùng ta biểu diễn, trời ơi, ta cũng là đại minh tinh sao?

- Nha đầu ngốc!

Sắc mặt Nguyên Quân cũng khó coi, thừa dịp khói lửa che, nàng hung hăng vừa bám vòng eo A La:

- Nha đầu ngốc, người không đọc kịch bản sao? Chạy nhanh ra biểu diễn.

- A? A La đột nhiên bình tĩnh, “Ta, ta phải làm cái gì?”

- Ông trời ạ, quả nhiên người không đọc kịch bản. Nguyên Quân rên rỉ, lập tức nói:

- Lập tức đi ngăn cản Lý Mục hoàn thành đài Thú Tôn, ngay tại mặt sau tường thành.

- Nga, ngăn cản Lý Mục hoàn thành đài Thú Tôn.

A La cộc lốc gạt đầu một cái, bá, trong chớp mắt liền ra hiện tại đài Thú Tôn phía dưới.

Sau đó nàng vung tay lên, nhằm cổ “Lý Mục” hung hăng tung một chưởng, chưởng này chính là sát chiêu, lập tức sẽ đánh cho “Lý Mục” ngất tại chỗ.

Y Y sắm vai Lý Mục đã rất lợi hại, thực sự không nghĩ tới, A LA càng lợi hại hơn...A La vừa mới thăng cấp Lam Nguyên Vũ Tông hạ đoạn, một chưởng này, nhìn khắp Cửu Châu đều không có mấy người có thể tiếp được.

- Người, người đánh thật ah...” Y Y “Ác” một tiếng, nằm hôn mê trên mặt đất.

Choáng váng! Ngây Ngời! Ngẩn ngơ!

Toàn bộ người xem, đến cả hoàng kim phong kỵ cũng Lệ Thiên đều hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

Biểu diễn Thú Tôn truyện, kết quả đài Thú Tôn còn không có kiến thành, yêu hồ Tổ Tâm đã đem Lý Mục đánh cho tơi bời...Đây là Thú Tôn truyện vẫn là hay là một cái điên khùng?

Lý Mục thua.

Tổ Tâm thắng.

Kế tiếp làm như thế nào hả.

- Người đánh thực hả, Nguyên Quân vội vàng vọt tới đằng trước, đôi mắt đỏ rực lên mắng to.

- Không phải người bảo ta ngăn cản Lý Mục sao?"

A La còn xách "Lý Mục" trên mặt đất quơ quơ, giống như là lắc mì sợi.

- Nguyên Quân tiểu thư, ta nghe lời người, ngăn cản thành công Lý Mục mà.

- Ông trời ơi!

Nguyên Quân ngửa mặt lên trời thở dài, xong rồi, bản thân chịu nhiều khổ cực mới gây dựng được đoàn kịch, giờ xong rồi.

Bản thân mười năm vất vả tích lũy, tạo nên danh tiếng đệ nhất vũ kỹ Cửu Châu, thanh danh giờ đã k còn...Có lẽ sáng sớm mai, Hoàng Kim Huyết Tộc sẽ hủy bỏ thân phận người linh xướng của mình, Tây Thục lão thái sau cũng sẽ không nhận mình làm con gái nuôi sao?

Ai dà!

Khán giả cũng đang thở dài, vốn định thưởng thức một hồi vũ kịch hay, kết quả thành trò hề...

Mọi người đứng lên sôi nổi đứng dậy.

Lệ Thiên cười lạnh vọt vào nơi biểu diễn...

Đúng lúc này.

- Tổ tâm, người dám tổn thương Đại vương?

Một tiếng hét to từ vũng máu, một Triệu binh chậm rãi đứng lên.

Lại một người tới quấy rối sao? Binh lính chết lại vẫn có thể đứng lên, trận vũ kịch này quả thực đáng chê cười, Nguyên Quân chết lặng thở dài...Nhưng nhìn kĩ nhìn kỹ, Triệu binh giáp đi nhanh hướng tới đài Thú Tôn, bỏ đi mũ giáp, cởi áo giáp, chỉ còn lại có bộ chiến bào Thú Tôn sáng lóa kim quang.

Mà hần cúi đầu rít gào, ánh mắt sắc bén, râu tóc lay động bay lên, hai vai lại hơi hơi nâng lên, bộ dạng như đang vận sức, giống như một mãnh thú từ thời hồng hoang.

Đây là Lý Mục, chân chính là Lý Mục, chiến bào Thú Tôn càng làm cho hần thêm vài phần khí phách bá đạo.

Đây mới là Lý Mục! Đây mới là Lý Mục!

Nguyên Quân nhìn đến ngây ngốc, nàng để Y Y thế vai Lý Mục, cũng là bởi vì lần tìm trong Cửu Châu đại lục cũng khó có thể gặp được một diễn viên có thể đem khí chất Lý Mục biểu diễn cực giống như thế...Không, khí chất người này đã không thể dùng rất giống để hình dung, nhìn vào hần rõ ràng chính là vạn thú Chí Tôn, Lý Mục tái thế.

Diễn viên này là ai, có thể đem Lý Mục diễn được đến như vậy, hần tuyệt đối nhân tài biểu diễn trăm năm khó gặp.

Tựa hồ...

Biểu diễn còn có thể tiếp tục nữa?

Nguyên Quân chớp mắt, đem biểu diễn kéo dài thêm, kinh hỉ nói:

- Lý nguyên soái, người không có chết sao? Đây là ai?

- Ha ha, quả nhân minh bạch rồi.

Nàng bỗng nhiên mừng như điên hô to.

- Nhất định là người đã sớm biết dã tâm của Tổ Tâm, mới kiếm người giả mạo mình, mà chính mình lại cải trang giả dạng, đề phòng Tổ Tâm đột nhiên tập kích.

Một câu ngắn ngủn, gần làm nội dung vở kịch sai mất hết rồi.

Nga, thì ra Nguyên Quân đã sửa lại nội dung vở kịch, mới vừa rồi Lý Mục bị đánh thảm hại là không có thật, Lý Mục vừa mới lên sân khấu mới là Lý Mục.

Nghĩ tới như vậy, người xem xôn xao ngồi xuống, hứng thú bưng bưng mở to hai mắt nhìn buổi biểu diễn tiếp tục.

- Người, sao người lại tới đây? A La liếc mắt một cái liền nhận ra Lý Mục, giật mình hỏi han.

Ý tứ của nàng là hỏi, Lý Mục làm sao người không chế Trầm Côn, Trầm Côn đâu? Thật không ngờ, năm đó Tổ Tâm chính hỏi Lý Mục như vậy, mà lúc này Lý Mục cũng cười chua xót cười.

- Tổ Tâm, ta làm sao không thể tới? Ta chẳng những đến đây, còn mang trả người hai kiện lễ vật.

Nói xong, hấn vung tay ném ra hai luồng linh khí, hóa thành hai cái thi thể hài nhi.

- Đây là...

A La nhìn không hiểu.

- Không biết sao? Đây là thái tử cùng công chúa, Lý Mục chảy huyết lệ. Cười nói.

- Đương nhiên, bọn chúng cũng là do ta sinh ra...Tổ Tâm người lúc đầu không phải là mang thai hài tử của ta, lúc sau mới tái giá cùng Đại vương, để giúp Lý gia lật đổ địa vị hoàng thất của Triệu gia sao? Ha ha, ta đem nhi tử mang đến cho người, đến nha, làm cho bọn họ đứng lên, lật đổ địa vị Triệu vương đi.

- Lý Mục, thậm chí người giết con gái ruột của người?

Lần đầu tiên nghe được tin tức này A La sợ ngây người, nàng không ngờ diễn cảm này là đúng như Tổ Tâm năm đó. Lý Mục gửa mặt lên trời cuồng tiếu, khóe mắt chảy ra huyết châu dính đầy hai gò má.

- Không sai, ta giết bọn họ, bởi vì ta hậu nhân Lý Mục quyết không thể làm chuyện có lỗi với đại vương, có lỗi với giang sơn Đại Triệu...Tổ tâm, phu nhân của ta, tiếp theo là đến phiên người.

Nói xong, Lý Mục điên cuồng hét lên một tiếng, như mãnh thú giống như đánh về phía A La.

- Người ngay cả ta cũng muốn giết sao?

A La kinh ngạc hô to, Lý Mục nổi điên rồi sao? Ta là A La, bằng hữu của người a, chẳng ngờ đến một câu: “Người ngay cả ta cũng muốn giết sao?” Đúng là câu Tổ Tâm năm đó nói. Lý Mục nghe xong cắn chặt răng, thú thảo đưa trước ngực của mình xé mạnh một phát, một tảng lớn máu tươi phun ra...

Oanh! Máu rơi ra.

A La bị dòng máu tuôn ra giọt máu xuyên thấu bả vai, ngã ra ngay tại chỗ, một tảng lớn huyết vụ hòa cùng khói thuốc súng, tràn ngập giữa không trung...

Ngay khi khói bụi tan hết là lúc tầm mắt khán giả dần dần đã được khôi phục, tập trung nhìn vào Lý Mục đang quỳ gối dưới đài Thú Tôn, người đứng bên cạnh không phải ai khác chính là Triệu vương, dưới chân là Tổ Tâm đã nằm hôn mê.

- Đại vương, mặt tướng...,

Lý Mục tựa hồ cần nói cái gì đó, bất quá nhìn nhìn quân vương, lại cúi nhìn thê tử cùng thi thể con gái, hấn cười cười, khập khiễng đi tới dưới đài Thú Tôn.

Ngắm nhìn vẫn còn yêu thú đại quân tàn sát bờ bãi, khắp nơi trên đất còn có thi thể Triệu quân, y rút bội kiếm của mình ra, thoáng nhìn thoáng qua nữ nhân bị giết dưới tay hắn. Sau đó xoay kiếm tự vận...

- Từ đó, đài Thù Tôn vĩnh viễn phù hộ Đại Triệu, bắc Cửu Châu ngàn năm không có yêu thú làm loạn, cho đến ngày diệt thần, đài Thù Tôn bị hủy, anh linh Lý Mục không biết tung tích.

Nguyên Quân đọc lên một đoạn lời kết cũng là bộc bạch, kết hợp vung tay lên, đại màn khép lại, " Lịch sử chân thật, những ai còn biết?"

227. Chương 225: Cái Gì Gọi Là Kỹ Năng Diễn Xuất?

- Diễn viên sắm vai Triệu binh lập tức tới gặp tôi, để thiên tài như vậy đi làm diễn viên quần chúng thật là phí phạm tài năng.

- Mỹ nữ, tôi đang ở sau lưng cô nè.

Trầm Côn quỳ rạp trên mặt đất, vẻ suy yếu thở hổn hển.

Lý Mục lão huynh thật sự là quá điên cuồng, không ngờ dùng cấm chiêu huyết bạo này khiến cho Trầm Côn mất nửa cái mạng, may là kịp thời đoạt lại quyền không chế thân thể, bằng không sẽ bị Lý Mục hành tới chết rồi.

- Sao vậy, anh có sao không?

Nguyên Quân ân cần hỏi thăm.

- Vẫn tốt, vẫn tốt, còn chưa có chết.

Trầm Côn thoáng kiểm tra thân thể, chẳng qua chỉ mất máu quá nhiều, tu dưỡng một đoạn thời gian là có thể khôi phục như cũ. Sau đó hắn lại nhìn A La cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi, hắn liền buông lỏng tâm thần, nói:

- Nguyên Quân tiểu tử, đã làm rối loạn cuộc biểu diễn của cô rồi.

- Không, anh không cần phải xin lỗi.

Trong ánh mắt Nguyên Quân tỏa ra quang mang không thể che dấu. Nàng rất thương thức tên Trầm Côn này.

- Để một người như vậy đi diễn vai chạy cờ. Là ta đã sai, chính ta mới phải nói lời xin lỗi mới đúng.

- Ôi chào!

Trầm Côn ngẩn ra "Diễn viên thiên tài".

- Đúng vậy a, đã lên sân khấu vô số lần, nhưng chưa từng có diễn viên nào có thể làm được như anh, diễn vai Lý Mục rất sống động, quả thực giống như là người này tái thể vậy.

Nguyên Quân hưng phấn nói, càng đáng quý chính là vừa rồi nội dung vở kịch đã bị lộn xộn, mà người sửa nội dung vở kịch cũng chỉ mất vài phút thời gian liền đem vai diễn thành một bộ mặt mới. Hơn nữa còn hợp tình hợp lý, rõ ràng đây chính là một đoạn lịch sử chân thực, kỹ năng biểu diễn trời tự nhiên như vậy, Nguyên Quân cũng rất hiếm thấy.

Có thể không chân thực sao? Lý Mục lão huynh tự mình nói mà còn không chân thực? Trầm Côn ngượng ngùng nở nụ cười.

- Mở ra mở ra!

Có mấy trăm hoàng kim phong kỵ do Lệ Thiên làm đầu lĩnh đột nhiên tiến vào hậu trường. Hắn vung tay lên, bọn lính lập tức vây lấy Trầm Côn, sau đó đám người lại túm tím cười nhìn bộ dáng của Trầm Côn, tựa hồ như nhìn thấy phần thưởng đã ở trước mắt mình vậy.

- Lệ Thiên người định làm gì?

Nguyên Quân lập tức chặn trước người Trầm Côn.

- Nguyên Quân tiểu thư, cô đã nói, một khi ta xác định được thân phận của hung thủ, có thể tùy ý mang đi đúng không.

Lệ Thiên chỉ vào Trầm Côn đang mặc áo diễn, nói:

- Xin Nguyên Quân tiểu thư nhường đường, bằng không ta cũng khó giải thích trước mặt Đông Ca thánh nhân.”

- A!

Nguyên Quân nhú mày:

- Người dựa vào cái gì mà nói anh ta là hung thủ?”

- Bởi vì hắn căn bản không biết diễn.

- Hắn không biết biểu diễn? Lệ Thiên, người đang miệt thị bản thân không xem biểu diễn, hay là đang mắng Nguyên Quân ta có mắt như mù chọn một kẻ không phải là diễn viên để diễn

Nguyên Quân lạnh lùng cười rộ lên, áp lực cường thế không ngờ khiến Lệ Thiên lùi về phía sau một bước. Ánh mắt lạnh lùng của nàng như điện, thế nhưng ngữ khí vẫn rất nhẹ nhàng, nói:

- Người này diễn thế nào, tin tưởng khán giả cùng diễn viên đều nhìn ra, hắn không biết diễn? Hừ! Có thể trong vài phút đồng hồ chỉnh nội dung vở kịch, cứu vãn tình thế, còn làm cho vở kịch Lý Mục thú vị giống như thật, chỉ với hành động này, Nguyên Quân ta dám đem đầu mình đảm bảo hắn không phải là hung thủ. Hơn nữa, sau ngày hôm nay hắn sẽ là diễn viên nam đệ nhất của đoàn biểu diễn. Mấy ngày ta sẽ để hắn sắm vai chính trong buổi diễn “đại diễn chi công” sắp tới ở Đoạt Nhật Lâu.

Liên tiếp mắng chửi khiến cho Lệ Thiên có phần lúng túng. Đúng thật là hắn không hiểu thế nào là diễn kịch, hơn nữa thời điểm Lý Mục mới diễn, hắn đã mang bình xuất phát, căn bản không có chứng kiến sau đó Trầm Côn nửa đường xuất hiện diễn xuất thật tuyệt vời. Đúng lúc này, hai lão chuyên gia hấp tấp chạy vào, Lệ Thiên chặn lại, nói:

- Hai vị lão nhân gia, Nguyên Quân cố ý bao che cho hung thủ, mời nhị vị làm chứng, tên diễn viên sắm vai Lý Mục này nguyên vốn không biết gì về diễn kịch, chính là hung thủ mà chúng ta muốn tìm đó.

- Cái gì mà hung thủ, ai nói hắn không biết diễn kịch?

- Người tránh ra cho ta.

Hai lão đầu chỉ vào mũi Lệ Thiên mà mắng, một tay lại kích động kéo Trầm Côn, nước mắt tuôi rơi đầy mắt.

- Con trai, con trai ngoan a.

Lão nhân vỗ vỗ khuôn mặt Trầm Côn, nức nở nói:

- Vài chục năm rồi, chúng ta đều cho rằng nam nhân của giới vũ kịch đã xuống dốc rồi, sân khấu đã là thiên hạ của đàn bà. Bất quá, hôm nay cậu đã để hai lão nhân chúng ta mở rộng tầm mắt rồi, cho chúng ta biết trên đại lục này vẫn còn có nam diễn viên có thể trấn trụ tràng diện, còn có thể đùa giỡn cùng Nguyên Quân trên sân khấu, để Nguyên Quân rơi vào thế hạ phong a.

Một lão nhân khác lệ quang đầy mắt cũng chạy tới tiếc hận nói:

- Con trai à, vừa rồi hai lão già chúng ta thật sự bị mờ mắt rồi. Không ngờ nói người không biết diễn kịch. Sai rồi! Sai rồi! Người không phải là không biết diễn kịch, chỉ là có chút thói quen xấu mà thôi.

Giọng nói dằn dò mà quan tâm:

- Con trai, tuổi của cậu còn nhỏ, con đường phía trước còn dài, sau này lúc lên sân khấu, nhất định phải nhớ kỹ trình tự, thời điểm diễn vở nhỏ cũng phải chăm chỉ một chút. Ngàn vạn lần chớ bắt chước đám người kia, diễn viên tốt phải bắt đầu làm tốt từ việc nhỏ. Cậu xem, cũng bởi vì vừa rồi cậu không chăm chú, hai người chúng ta còn lầm rằng cậu không biết diễn kịch nữa a. Để Thiên Tướng quân tới bắt người.

Một

Hai

Ba

Ba lão nhân thuộc hàng diễn viên đỉnh cấp Cửu Châu nhất trí tán thưởng hành động của Trầm Côn, điều này làm cho Lệ Thiên có phần không hiểu ra sao, hần nhủu mày nói:

- Hai vị lão nhân gia, các vị đã nhìn rõ rồi, vậy rốt cuộc kỹ thuật diễn xuất của người này là như thế nào.
- Không cần xem xét nữa, chúng ta đã thấy rất rõ ràng, tiểu tử đột nhiên xông vào đóng vai Lý Mục này chính là một thiên tài biểu diễn hiếm thấy, tuyệt đối không phải là hung thủ. Mà cho dù hắn có là hung thủ người cũng chờ đó cho ta, ta sẽ viết thư cầu tình tới cho hai vị thánh nhân, thiên tài như vậy nhất định phải lưu lại, giới diễn nghệ Cửu Châu không thể mất đi một tân tinh anh như vậy.

Lão nhân đối diện cũng lên tiếng khen ngợi. Trầm Côn khiêm tốn tỏ vẻ:

- Ài, nghe hai vị lão nhân nói vậy ta có chút ngượng ngùng a. Đây mới là lần thứ hai trong đời ta lên đài biểu diễn a.
- A, lần thứ hai mà có thể biểu diễn tới loại trình độ này?

Hai mắt của lão nhân sáng rực lên, sau đó kéo Trầm Côn tới một góc rồi nhỏ giọng nói:

- Con trai, lão phu họ Mạnh, xuất thân Mạnh gia, một trong tam đại gia tộc của Hoàng Kim. Tuy không am hiểu võ đạo, nhưng với Hoàng Kim huyết tộc còn có thể nói vài câu. Cậu theo ta đi, làm học sinh của ta, lão nhân ta sẽ tiến cử một hiền tài như cậu trở thành thành viên lớp xướng ca của Hoàng Kim Huyết tộc.
- Đi Mạnh gia làm gì?

Một lão nhân khác tùm tùm cười nói tiểu tử cậu có tiền đồ không hạn lượng, muốn đi cũng phải đi Tiêu gia chúng ta. Trầm Côn nhìn lão đầu này, lại nhìn lão đầu kia, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài. Hắn nhận thấy, hai lão nhân gia này mặc dù là Hoàng Kim Huyết Tộc, nhưng cũng chỉ là nghệ thuật gia, là thật tình muốn đề cử Trầm Côn vào giới diễn nghệ.

- Hừ! Bần tăng thành đại minh tinh rồi sao?

Lúc hai vị lão nhân còn đang vây quanh Trầm Côn tán dương, Lệ Thiên nhìn thật sâu Trầm Côn, sau đó cười cười xoay người bỏ ra ngoài.

- Hoàng kim phong ky, lui lại.

Khi tới cửa, hắn chấp tay nói:

- Nguyên Quân tiểu thư, nếu ngài đã bảo đảm, tôi tin tưởng người này không phải là hung thủ. Nhưng mà còn chưa bắt được hung thủ, đại đội Phong Kỳ của tôi, ha ha, không thể tiếp tục bảo vệ đoàn biểu diễn của cô nữa. Nếu để hung thủ ỷ hiếp, vậy cô cũng không tốt rồi.”
- Lệ Tướng quân xin cứ tự nhiên.

Nguyên Quân mỉm cười, cũng không quản Lệ Thiên không cam lòng ra làm sao, nàng nhẹ cười đi đến sau lưng hai vị lão chuyên gia:

- Hai vị lão tiên bối có phải nên cho tôi chút thời gian hay không a?
- Làm cái gì?

Lão chuyên gia lập tức cảnh giác, cầm chặt tay Trầm Côn, giống như sợ bị Nguyên Quân cướp người đi vậy.

- Hai vị hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn cướp người cùng các vị. Chỉ là các vị cũng biết quy củ của giới diễn nghệ rồi đấy, hãy lắng nghe xem, khán giả bên ngoài đang hoan hô như nước thủy triều rồi kìa, mau để Trầm Côn ra ngoài trấn an khán giả đã.
- Trấn an khán giả?”

Trầm Côn ngẩn ra.

- Ai nha ai nha, đúng là chúng ta già nên hồ đồ rồi!

Lão chuyên gia vui vẻ đẩy Trầm Côn ra:

- Hải tử ngọc, vẫn chưa rõ sao? Cậu đã dùng diễn xuất của mình chinh phục khán giả, một đêm thành danh a. Ha ha! Đại minh tinh mau mau ra ngoài kí tên cho khán giả đi.

- Đại...Đại minh tinh?

Trầm Côn càng thêm mơ hồ, mà Nguyên Quân đã mang theo một hộp hóa trang tới, một mặt hóa trang cho Trầm Côn, một mặt cười nói:

- Làm diễn viên thể diện là trọng yếu nhất, gương mặt này tuy không coi là xấu xí, thể nhưng cũng không phải là có duyên gì. Trước khi ra, để ta hóa trang cho ngươi đã, diễn viên cũng chỉ có một phần trời sinh, bảy phần là nhờ vào hóa trang đó."

Một phút đồng hồ sau...Bộ dạng của Trầm Côn hoàn toàn thay đổi, một đầu tóc đen, thân mang lễ phục đen tuyền bó sát, áo khoác là một bộ lông cừu trắng như tuyết. Khóe miệng là bộ râu vểnh lên như Tiểu Hồ Tử, trước ngực có đính một thành lưu tuyền như trường kiếm xưa cũ.

Hắn u mê bước lên trên thảm cỏ, hơn nữa, ánh mắt của hắn cũng bị công cụ hóa trang làm cho lớn hơn, bộ dạng lúc này của Trầm Côn rất lạnh mục mi tẩn (Biên: Ai coi phim TQ có ca kịch sẽ hình dung được) /

- Trầm Côn!

Khán giả đông nghịt ùn ùn lao tới, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy vô hồn chấn động, thân thể run rẩy, tinh thần suy sụp, mặc dù đối mặt với thiên quân vạn mã cũng chưa bao giờ có áp lực như thế. Đêm khuya, Trầm Côn rốt cục cũng có thể buông lỏng, thân hình mệt mỏi đi tới đại viện của Nguyên Quân. Lúc này cổ kiếm của hắn đã bị người đoạt đi, áo lông cừu bị người xé nát rồi, lễ phục bó sát người cũng trở thành mảnh vải không đủ che thân, lộ ra lồng ngực cùng vết thương sâu. Mà ngay cả bộ râu Tiểu Hồ Tử của hắn cũng bị người lấy đi một cây, đúng là cảnh tượng loạn binh chà đạp cùng với dân chạy loạn.

Nhưng mà thời điểm tới đại viện, hắn thấy ánh mắt của các thành viên đoàn biểu diễn cũng không giống với lúc trước nữa. Có tôn kính, có hâm mộ, có đổ kị, mà mỗi một người đều cung kính hạ thấp người đối với Trầm Côn. Đây là quý củ của giới diễn nghệ, danh khí quyết định hết thảy. A La bị thương cùng Y Y vẫn chưa tỉnh lại. Trầm Côn trực tiếp đi tới gian phòng của Nguyên Quân. Nguyên Quân đang ngắm trăng, đột nhiên ánh mắt quét tới, thấy bộ dạng chật vật của Trầm Côn, nàng khẽ cười nói:

- Tư vị của minh tinh thế nào?"

- Nói thực ra!

Trầm Côn vỗ vỗ miệng nói:

- Ta rất muốn trở về Thiếu Lâm tự ăn chay niệm phật làm xử nam hơn.

- Hả?

Nguyên Quân ngẩn ra, tiếp đó hé miệng cười rộ lên:

- Thật là một người thú vị, trên mặt bàn có một vật, anh hãy cầm đi đi.

Trầm Côn đi tới cạnh bàn, nhìn thoáng qua một cái thì ra là ngân phiếu mười vạn lượng, hai rương châu báu đầy ắp, còn có một chồng thư tình? Thư cầu ái? Hay là ám chỉ tình một đêm? Trầm Côn nhặt lên một lá thư, nhìn mấy lần, tất cả đều là thư của phu nhân cùng tiểu thư quý tộc ái mộ mà viết.

- Viết thư, đó chính là chuyện tất yếu mà minh tinh phải làm.

Nguyên Quân cười nói:

- Anh thành danh rồi, hơn nữa sau khi hóa trang, gương mặt cũng coi như tuần tú. Như vậy rất khó để các bà quý tộc hoặc là nữ hạo sắc bỏ qua, dĩ nhiên sẽ chăm chú theo dõi anh. Ha ha! Về phương diện này tôi rất rõ, anh có thể tùy tiện rời đi, nhưng mà không nên làm chậm vở kịch của tôi là tốt rồi.

- Mỹ nữ, tôi cũng chưa đáp ứng diễn kịch giúp cô mà.

Trầm Côn mở to hai mắt nhìn.

Nguyên Quân thật giống như không nghe thấy hắn nói gì, cười híp mắt lấy ra một phần công văn:

- Đây là hợp đồng của anh, có rất nhiều người gọi nó là văn tự bán mình, mà quên gì tên của nó? Nhưng trái lại nếu một khi ký xuống, anh chính thức sẽ là thủ hạ của tôi.

228. Chương 226: Đánh Cuộc Nho Nhỏ

Trầm Côn cao giọng. Nguyên Quân cũng không nói gì chỉ lấy ra bản kế ước bán thân, rõ ràng không coi mình ra gì mà!

- Người nói gì? - Nguyên Quân đang cầm hoa từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp khẽ lay động, thu ba lưu chuyển, toát ra một cỗ mị lực câu dẫn lòng người:

- A, người còn chưa đáp ứng ta, nhưng cũng không cần vội, bây giờ người cứ suy nghĩ, sau đó đáp ứng ta!

Nói xong, nàng cúi đầu tiếp tục:

- Ta cho người ba phút, trong đoạn thời gian này người có thể tùy ý ngồi xuống và xem qua.

Phật tổ ơi, cả đời nữ nhân này có phải chưa từng bị cự tuyệt, nên tưởng rằng chỉ cần mở miệng là người khác sẽ không cự tuyệt nàng sao?

Trầm Côn bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà bây giờ còn cần ảnh hưởng của Nguyên Quân để bảo vệ sự an toàn của hắn cùng A La, nên cầm bản kế ước bán thân xem qua mấy lần.

Nội dung trong đó đều là những điều khoản thường thấy nhất của việc diễn xuất, ý tứ đại khái là: Mỗi lần diễn, Trầm Côn sẽ được nàng trả mười vạn lượng bạch ngân, ít nhất phải trong vòng mười năm phải giúp nàng diễn một trăm lần.

Trầm Côn cũng không có hứng thú đối với kế ước bán thân này, tiện tay ném qua một bên, quay qua quan sát phòng ngủ của Nguyên Quân.

Rất thú vị!

Phòng ngủ của Nguyên Quân không giống khuê phòng của nữ nhân bình thường, giường lớn thanh nhã, một bộ bàn ghế, vài chậu hoa đặt trên bệ cửa sổ, kế tiếp là giá sách khắp phòng! Hơn nữa giá sách đều được sắp xếp theo loại, phía đông là sách văn hóa, tây là thời tiết, nam là mưu lược quân sự, mà phía bắc lại là tin tức quan trọng về tình hình chính trị đương thời của Cửu Châu hiện nay.

Một quyển văn thư đặt trên giá sách chính trị, mặt ngoài mở ra, phía trên còn dùng bút hồng đánh dấu, hiển nhiên là Nguyên Quân vừa mới xem qua.

Trầm Côn hiếu kỳ nhìn thoáng qua quyển văn thư...

“Đại Triệu lịch pháp, ngày mùng một tháng chín năm thứ mười sáu Hồng Hi, Nhiếp Chính Vương Ca Thư Ứng Long của Vân Mông đế quốc tự mình dẫn ba vạn Vân Mông huyết kỵ đột tập phương bắc biên thù Đại Triệu. Đầu tháng chín, Ca Thư Ứng Long đại phá Bắc Địa Vương, chém đầu một vạn tám ngàn quân. Giữa tháng chín, Triệu quốc phái Yến Sơn Hầu dẫn binh nghênh chiến. Ngày mười ba tháng chín, Xích Sắc Cốc, Yến Nan Quy hỏa thiêu kho quân lương đại doanh Vân Mông Đế Quốc, ép Ca Thư Ứng Long bãi binh giảng hòa!”

Văn thư được viết từ đầu tháng, là chiến dịch biên thù giữa Triệu quốc cùng Vân Mông đế quốc. Kết quả là Tuyết Điều kỵ binh của Triệu quốc tổn thất nặng nề, mà Vân Mông Đế Quốc cũng mất rất nhiều lương thảo, xem như không thắng không bại, cũng không ai chiếm được lợi thế.

Thật thú vị, phía dưới là lời chú giải phê bình do chính Nguyên Quân tự tay viết!

“Yến Nan Quy hỏa thiêu Ca Thư Ứng Long?” - Nguyên Quân viết rõ: “Đúng, Yến Nan Quy được thần linh phụ thể, hay Ca Thư Ứng Long đã già nên hồ đồ? Anh hùng thiên hạ không đối thủ, Ca Thư Ứng Long

tung hoành thiên hạ ba mươi năm, ngoại trừ từng thua một lần dưới tay Dương gia, chưa từng thất bại lần thứ hai? Thế mà Yến Nan Quy cũng có thể thiêu hủy mạch máu lương thảo của Ca Thư Ứng Long?”

Ngồi bút sắc bén, dường như có thể thấy được ngửi khí rất dứt khoát: “Trận chiến này, có ẩn khuất!”

- Người có hứng thú với quyển văn thư này? - Tiếng Nguyên Quân vang bên tai.

- Ta xuất thân từ Triệu quốc, đương nhiên quan tâm tới chiến tranh Triệu quốc rồi! - Trầm Côn thuận miệng đáp, chỉ vào hai chữ “có trá” nở nụ cười:

- Tiểu thư có thể hiểu quân chính sao? Hắc hắc, hai chữ “có trá” này thật giống như người có thể tận mắt nhìn thấy tương lai của Triệu quốc vậy!

- Ta đương nhiên không thể nhìn thấy tương lai, nhưng mà...Có lẽ có thể đoán được một chút!

Nguyên Quân chăm chú nhìn quyển văn thư, khẽ nói:

- Nếu như vương triều Đại Triệu là một canh bạc, thì ta cá là trong vòng ba năm, hoàng thất Triệu quốc sẽ bị diệt tộc, mà đời hoàng đế mới của Đại Triệu chính là Yến Nan Quy!

Trầm Côn ngược lại hít một hơi lãnh khí!

Lúc rời khỏi Tân Nguyệt thành, ba người Yến Nan Quy, Ca Thư Ứng Long, Luyện Xích Hào, từng liên thủ nhằm mưu đoạt giang sơn Đại Triệu, cho nên vừa nhìn thấy quyển văn thư này, Trầm Côn lập tức hiểu, đây là Ca Thư Ứng Long phối hợp với Yến Nan Quy diễn trò, giúp Yến Nan Quy tăng cường tầm ảnh hưởng của mình ở Triệu quốc.

Đúng vậy, đây là bước đầu tiên trong âm mưu soán vị của Yến Nan Quy!

Nhưng vấn đề là Trầm Côn biết bí mật của ba người mật, mới có thể phỏng đoán được kết quả này, còn Nguyên Quân không biết gì, chỉ dựa vào một phần văn kiện đã đoán ra?

Hơn nữa thật không ngờ nàng lại khẳng định, Yến Nan Quy nhất định có thể soán vị thành công!

- Không tin lời ta nói sao? - Nguyên Quân nhìn ra sắc mặt sững sờ của Trầm Côn, nàng khẽ cười nói:

- Thật ra rất đơn giản, người xem quá trình chiến tranh đi, Ca Thư Ứng Long cùng Đại Triệu Vương Triệu gần đây không có thâm cừu, nhưng trận chiến này không ngờ hấn lại hạ tử thủ với Bắc Địa Vương, thoáng cái tru diệt một vạn tám ngàn Tuyết Điều kỵ sĩ, người bị thương vô số kể, dường như là muốn lấy cái mạng già của Bắc Địa Vương! - Dừng một chút nàng lại tiếp tục nói:

- Bắc Địa Vương là ai chứ? Là trụ cột cuối cùng của Đại Triệu, Ca Thư Ứng Long đối với trận chiến này rõ ràng là dọn sạch đường đi giúp Yến Nan Quy, nâng tầm ảnh hưởng của hấn ở Đại Triệu!

- Người lại nhìn chiến hậu, Yến Nan Quy làm mưa làm gió trên triều, vu hãm Bắc Địa Vương tác chiến bất lợi, khiến cho Bắc Địa Vương vứt bỏ binh quyền, bế quan suy ngẫm là vì đâu? Yến Nan Quy lại dựa vào chông trượng hỏa thiêu Ca Thư Ứng Long, đã trở thành nhất đại công thần mới của Đại Triệu, đại nguyên soái thống lĩnh toàn quân, hùng binh Đại Triệu, ngoại trừ sáu Ngự cấm quân ra, toàn bộ đều bị Yến Nan Quy khống chế trong tay!

- Một người trong một đêm đã chiếm được hơn phân nửa binh mã của một quốc gia, nói hấn không có dã tâm, người tin nổi không?

- Theo ta thấy, trong vòng một hai năm tới, Yến Nan Quy sẽ không có ý định chiếm hết binh mã của hoàng gia, bởi vì điều này sẽ bức Triệu gia lập tức trở mặt với hấn. Nhưng mà hấn nhất định sẽ tăng cường khống chế chính trị của Triệu quốc, thậm chí ta dám nói trong mấy ngày này hấn sẽ diệt trừ vài vị đại thần chính vụ của Triệu quốc, thay bằng thân tín của mình!

- Không chế quân quyền cùng chính vụ trong tay, Yến Nan Quy sẽ bắt tay vào giành Bách Bảo Trai, khống chế mạch máu kinh tế của Triệu quốc. Sau năm ba năm, mạch máu quân quyền, chính quyền, kinh tế, ba quyền lợi lớn nhất đều tập trung trong tay, cho dù Yến Nan Quy không muốn làm Hoàng Đế, người ngoài cũng sẽ cho hấn khoác hoàng bào, cầu hấn lên ngôi long ý chí tôn của vương triều Đại Triệu, tiếp nhận hấn như một thánh quân khai quốc mới!

Thật ghê gớm!

Nghe Nguyên Quân nói như vậy, Trầm Côn toát mồ hôi lạnh.

Không phải hấn lo lắng cho an nguy của Triệu quốc, Yến Nan Quy có làm hoàng đế hay không cũng không ảnh hưởng tới hấn, thậm chí có trở thành Hoàng Đế, “thượng cấp” như Trầm Côn còn có lợi không ít.

Trầm Côn thật sự hoảng sợ là vì tư suy của Nguyên Quân!

Một nữ nhân, chỉ liếc mắt qua đã nhìn thấy rõ toàn cảnh của đế quốc xa hơn ngàn dặm, dự đoán được vương triều Đại Triệu sắp thay vua đổi chúa, nói nàng chỉ là một minh tinh, liệu người khác tin được sao?

- Tiểu thư, đồ mà người muốn đã đưa tới!

Một tiểu nha hoàn từ bên ngoài bước vào, nghiêng mình đưa tới một văn thư quan trọng về tin tức tình hình chính trị mới nhất, Nguyên Quân nhìn lướt qua, nở nụ cười.

- Trầm Côn, có hứng thú xem tin tức mới không?

Trầm Côn nhận lấy, nhìn thoáng qua một cái: “Mùng một tháng mười, chính là ba ngày trước, Hình bộ Thượng Thư Triệu quốc bị vạch trần việc tham ô hối lộ, chém đầu thị chúng trước Ngũ Môn, mà tân nhiệm Hình bộ Thượng Thư là Yến Chính, chính là Nhị thúc của Yến Nan Quy!”

- Tiểu thư thật lợi hại! - Trầm Côn tán thưởng từ đáy lòng:

- Yến Nan Quy quả nhiên bắt đầu nhúng tay vào chính vụ của Triệu quốc rồi!

Nguyên Quân cười nhạt một tiếng.

Nàng tiện tay ném văn thư sang một bên, cười nói:

- Được rồi, những điều này đều là nội vụ của vương triều Đại Triệu, người ngoài như chúng ta không cần phải quan tâm tới, ký tên vào văn tự bán thân, trở thành diễn viên của ta đi!

Trầm Côn muốn xé toang tập văn tự bán thân kia ra, rồi bỏ đi, nhưng lại nghĩ đến bộ dạng của Nguyên Quân lúc đàm tiếu, phân tích sự biến đổi của giang sơn

- Mỹ nữ, văn tự bán thân à, chuyện lớn như vậy, sao có thể nói ký là ký? Nếu không...Người hãy cho ta thêm ba tháng nữa để suy nghĩ?

Nói xong, Trầm Côn cười híp mắt đi ra ngoài.

Nguyên Quân cũng không ngăn cản hấn:

- Được thôi, ta cho người thêm ba tháng. - Nói xong nàng lại cúi đầu tiếp tục cắm hoa, chờ Trầm Côn đi tới cửa, đột nhiên nàng hơi ngẩng đầu lên, nói:

- Đúng rồi, ta rất thích đánh cá, chúng ta đánh cuộc một lần được chứ?

- Đánh cuộc gì?

- Ta sẽ đánh cuộc, không cần đến ba tháng, chỉ hai tháng thôi, trong hai tháng người nhất định sẽ ký vào văn tự bán thân, hơn nữa còn cầu xin ta nhận lấy. - Nguyên Quân vô cùng tự tin cười:

- Nếu như ta thua, ta sẽ viết một bản văn tự bán mình làm nô, làm tỳ, làm thiếp cho người, hoàn toàn chỉ cần một câu nói của Trầm Côn người!

...

- Trầm Côn, sao người có thể cự tuyệt Nguyên Quân tiểu thư chứ?

Sáng sớm ngày thứ hai, đội nhân mã của Nguyên Quân tiến về phía đông thành Xuất Vân, chuẩn bị biểu diễn nghệ thuật tại đại điện xây lại Đoạt Nhật lâu vào mấy ngày nữa, Trầm Côn với thân phận diễn viên khách mời đi ở sau cùng.

Thương thế của A La đã khỏi, chẳng qua xét thấy biểu hiện vụng về của nàng trên sân khấu, Nguyên Quân cũng không đề cập việc mời nàng biểu diễn nữa, đúng là giấc mộng minh tinh bị tan vỡ. A La rầu rĩ không vui một thời gian dài, sau đó nàng trút hết lửa giận lên người Trầm Côn:

- Người phải hiểu là người giờ đã là minh tinh, có rất nhiều cơ hội tốt, nếu như người gia nhập đoàn biểu diễn của Nguyên Quân tiểu thư, có thể sẽ trở thành đại minh tinh, sau đó là đỉnh cấp minh tinh, siêu sao Thiên hoàng, ta không thể làm đại minh tinh, nhưng bồi dưỡng một đệ tử thành một minh tinh cũng không tồi mà!

Trầm Côn bất đắc dĩ thở dài, dường như sau khi nhắc đến vấn đề minh tinh, A La không còn bình thường như trước nữa.

Không chỉ có A La, sau khi Trầm Côn trở thành minh tinh, thái độ của Y Y cũng lạnh lẽo biến hóa.

- Này, gia hỏa mắt nhỏ! - Y Y nhẹ nhàng cười đi tới:

- Nghe nói người đánh cuộc cùng Nguyên Quân tiểu thư, trong hai tháng nhất định sẽ ký vào văn tự bán thân, là thật sao?

- Là thật, mà sao?

- Còn sao nữa, ta có thể phải gọi một tiếng “tiểu sư đệ” rồi! - Y Y vỗ tay nói:

- Nguyên Quân tiểu thư đánh cuộc chưa bao giờ thua, lần này cũng như vậy, người chuẩn bị ký vào văn tự bán thân đi, làm tiểu sư đệ của ta đi! - Nói xong, nàng liền tháo dây đàn cổ từ trên lưng xuống, hưng phấn nói:

- Này, làm diễn viên không phải chỉ cần hành động, ca hát, nhảy múa, đánh đàn cũng đều là kiến thức cơ bản. Từ bây giờ, ta sẽ phụ trách dạy bảo người kiến thức cơ bản, bắt đầu từ đánh đàn trước!

- Mỹ nữ ơi! - Trầm Côn không khỏi cao giọng nói:

- Người có biết bộ dáng của người hiện tại thật là tự tác đa tình? Ta đã nói đáp ứng qua chưa?”

- Dù sao người nhất định sẽ thua, có đáp ứng hay không thì có khác gì nhau đâu?

Y Y hào hứng bưng bưng kéo dây đàn:

- Người đang tranh thủ cười nhạo ta sao? Tài đánh đàn của bốn tiểu thư chính là độc bộ Cửu Châu. Ngoài Nguyên Quân tiểu thư ra, không ai có thể so với ta đâu, làm đồ đệ của ta, là phúc khí người tu mấy đời đó!

Trầm Côn nhếch miệng, tài đàn của người độc bộ Cửu Châu, vậy Thủy Nhi được gọi là gì?

Thủy Nhi nhanh nhẹn dừng mảnh, một khúc đàn đã có thể bảo vệ tính mạng hai đại võ hồn, đó mới là tiếng đàn đệ nhất thiên hạ!

- Hừ, dường như người xem thường tiếng đàn của ta? - Y Y nhìn ra tâm tư của Trầm Côn, nàng lập tức ngồi xuống ven đường, đàn cổ để ngang gối:

- Có muốn ta gảy cho người nghe một đoạn không? Lại nói, nó rất lợi hại, nhất là đối với người am hiểu võ công như người, có lẽ là “Âm ba hồn công”!

Âm ba hồn công?

Nha đầu này cũng có năng lực công kích linh hồn sao?

Trầm Côn còn đang hoảng hốt, đột nhiên phía trước một nhóm hoàng kim phong kỵ rất lớn dừng mảnh tiến ra, bọn chúng cười nói:

- Dừng lại, dừng lại! Lệ Thiên tướng quân cùng Công Thâu Lâm tiểu thư đang làm việc phía trước, không nên làm mất nhã hứng của tướng quân cùng tiểu thư!

- Đại thiếu gia! - Chợt nghe tiếng khóc thét của A Phúc:

- Cứu mạng, A Phúc không còn may mắn nữa, bị bọn chúng bao vây rồi!

229. Chương 227: Ác Mộng, Ác Mộng!

- Công Thâu Lâm cũng tới sao?

Hai tay đè chặt dây đàn, Y Y hơi nghiêng đầu, một nụ cười nhạt khê hiện trên khóe miệng, không ai có thể hiểu được nụ cười đó.

Trầm Côn nhướn mày, động thân chuẩn bị xông ra!

- Đừng xúc động! - Nhẹ nhàng giữ chặt tay Trầm Côn, A La gặp biến không loạn, thấp giọng nói:

- Lệ Thiên cùng Công Thâu Lâm đều ở đây, ta và người đánh không lại Lệ Thiên, võ hồn cũng không làm gì được công kích thần bí của Công Thâu Lâm, ra để chịu chết à?

- Nhưng A Phúc...

- Ta cũng đang lo cho A Phúc, nhưng nếu như người muốn cứu A Phúc, trước tiên phải tự bảo vệ mình đã!

Hai người thầm tranh luận, mà Cổ Nguyệt Hà đang ngủ gà ngủ gật trong U Minh Quát phủ đột nhiên mở mắt, cười hì hì, nhắc tay nói như xin phép:

- Lão đại, người cùng A La tiểu thư đều không tiện ra mặt, vậy giao cho ta đi! - Để lộ ra cái miệng với hàm răng vàng khè, hấn tiếp:

- Lấy hàm răng trắng nõn hoàn hảo của ta mà đảm bảo, nhất định có thể giữ tính mạng cho A Phúc, tạo cơ hội cho ngài cứu hấn.

- Người?

Trầm Côn tiến vào U Minh Hồn Phúc, hồ nghi liếc mắt quan sát Cổ Nguyệt Hà.

- Cổ lão huynh có lẽ muốn phát ra Thiên Khiển, sau đó thừa dịp loạn mà cứu người chứ? - Nghĩ vậy, Trầm Côn cũng thoáng yên tâm, hai vai rung lên:

- Cẩn thận một chút, chớ có gây tổn thương cho dân thường ở gần đây!

- Ngộ thương dân thường? Lão đại, không phải người nghĩ là ta muốn phát ra Thiên Khiển chứ?

- Sao lại không?

- Tình huống nhỏ nhặt này cần gì phải dùng Thiên Khiển sao? Cao nhân tự có phương pháp của cao nhân, chỉ cần lão nhân gia ta trở tài mồm mép tý, tính mạng của A Phúc cũng sẽ không cần phải lo nữa!

Cổ Nguyệt Hà nhanh chóng chui vào một rừng cây nhỏ, lúc đi ra toàn thân đã được bao phủ bởi một bộ hắc bào, lén lút tiến vào đường chính, tiếng nói khe khẽ giống với bọn giang hồ bịp bợm...

- Đại thiếu gia, cứu mạng với!

Lúc này A Phúc đang kêu gào phía trước, cũng không biết Trầm Côn đang ở gần đó, thuần túy là không còn biện pháp nữa, cho nên mới cuống hống gầm loạn vài tiếng.

Có câu nói như thế này: Lúc con ngựa gần chết nó sẽ nhớ tới lúc khoái hoạt nhất!

Sau khi chia tay Trầm Côn, A Phúc giống như rơi vào cơn ác mộng, mà còn giống như vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại!

Ngày hoàng hôn ngày đầu tiên, A Phúc đã không có năng lực sinh tồn, lúc Trầm Côn thăng cấp, tiến vào Tiểu Ngư Thôn tìm hiểu tin tức, thế nhưng không bao lâu sau Lệ Thiên liền mang theo hoàng kim phong kỵ giết tới đây!

Lúc đó A Phúc đang ẩn núp tại hậu viện của một hộ ngư dân, mắt thấy sẽ bị phong kỵ phát hiện, may mắn hoàng kim phong kỵ đột cướp khắp nơi khiến ngư dân cảm phần, vài ngư dân đã từng đi lính dẫn người phản kháng, mà A Phúc quyết đoán lao tới hỗ trợ, lạng lẽ tiến tới đánh lén. Sau cuộc chiến, A Phúc chẳng những đã trở thành bằng hữu của ngư dân, còn thu được một bộ khô giáp, cùng một cặp đại thiết chùy thích hợp với bộ võ công của hấn...Nhưng giết hoàng kim phong kỵ sẽ không thể ở lại Xuất Vân Hải

Thành, bọn họ thương lượng cùng đi đầu nhập vào quân khởi nghĩa Thiên Minh. A Phúc đã thất lạc với Trầm Côn, cho nên đành phải đi theo ngư dân trốn ở trong phía thành Tây Tạng, để tìm quân khởi nghĩa Thiên Minh. Đến sáng hôm qua, thừa lúc Trầm Côn biểu diễn bên ngoài thành, phòng hộ trong thành cũng lơ lửng, bọn họ liền chui vào một cái hầm trú ẩn tạm tối.

Trong hầm có một lão nhân cụt tay đang ngồi, bên cạnh còn có một thanh gươm đầu đao!

Lão nhân kia sau khi đã tra tra khảo suốt cả buổi, xác nhận đám người A Phúc đúng là địch nhân của hoàng kim phong ky, mới vui vẻ lấy ra mấy bát rượu, vài thanh tiểu đao, còn có một tờ danh sách nữa.

- Uống máu ăn thề, ký thêm vào văn kiện sinh tử này nữa, các người chính là thành viên của khởi nghĩa quân Thiên Minh.

- Thề diệt hoàng kim, khôi phục Viêm Hoàng chính thống!

Một ngư dân tự cắt ngón tay mình, một hơi uống cạn bát liệt tửu, rồi điểm mạnh huyết thủ ấn lên tờ danh sách, cuối cùng hung hăng ném vỡ bát rượu, quát to:

- Ta, Hiên Viên Thiên, thề gia nhập Thiên Minh nghĩa quân! Hoàng kim không diệt, thánh chiến không ngừng!

Một vị bằng hữu mới của A Phúc tên Hiên Viên Thiên vừa lên tiếng.

- Thề diệt hoàng kim, khôi phục Viêm Hoàng chính thống! Chư Cát Huyền Hồ ta cũng thề gia nhập Thiên Minh khởi nghĩa quân, hoàng kim không diệt, thánh chiến không ngừng!

Một ngư dân khác cũng cắt ngón tay, để máu tươi nhỏ xuống chưởng ấn!

- Thề diệt hoàng kim...Ta, Bạch Chi Ngừ cũng thề gia nhập Thiên Minh khởi nghĩa quân...

- Ta, Long Kiệt thề...

- Ta, Ma La Tất Đạt Đa thề...

Cái gì? Hồ nhân cũng có họ La Ma, chẳng lẽ đồng hương của mình sao? A Phúc lén nhìn thoáng qua bằng hữu mới bên cạnh, sau đó cảm thấy đao quang chớp lóe lên trước mắt, một thanh chủ thủ đã được đưa tới tay mình.

- Bằng hữu, đến phiên ngươi! - Hiên Viên Thiên nói, sau đó nở nụ cười chế nhạo.

- Ta, ta...

Đại thiếu gia, A Phúc nhà ngươi không phải chui vào đám tà ma ngoại đạo gì chứ?

A Phúc há miệng run rẩy tiếp nhận tiểu đao, cũng không dám phản kháng, nhắm mắt lại dựa vào ngón tay, nhấn xuống một cái huyết thủ ấn đầy mỡ.

- Thề diệt hoàng kim, khôi phục chính thống Viêm Hoàng! Ta...

Cảm thấy mấy cái tên của đám bằng hữu đều có phong cách, cái tên Vương Đại Phúc này thật khó mở miệng, A Phúc nhắm mắt lại rống to:

- Ta, Quang Minh Hoàng Đại Nhân thề gia nhập Thiên Minh khởi nghĩa quân, hoàng kim không diệt, thánh chiến không ngừng!

- Quang Minh Hoàng?

Mọi người ngơ ngác nhìn thoáng qua A Phúc, lão nhân cụt tay lại cười nghiêng ngả:

- Tên hay, tên hay, chỉ dựa vào cái tên này, ngươi tạm thời đảm nhiệm đầu lĩnh của năm người này đi.

Hắn nghiêm mặt lại:

- Từ hôm nay, các người chính là chiến sĩ bí mật của Thiên Minh tại chiến tuyến Cửu Châu, Quang Minh Hoàng tạm thời làm đội trưởng...

Nói xong, hắn lấy ra một tấm địa đồ Xuất Vân không trọn vẹn:

- Hiện tại ta sẽ giao cho các người một nhiệm vụ khảo nghiệm, đi dò xét hết Xuất Vân Hải Thành, bổ xung hoàn thiện tấm bản đồ này!

- Nhất định hoàn thành nhiệm vụ! - A Phúc buồn rười rượi hô to, sau đó dẫn thủ hạ của mình ra ngoài.

- Chờ chút, ta còn phải nhắc các người một chuyện cuối nữa!

Lão nhân cụt một tay đang cười, đột nhiên sắc mặt trở nên âm trầm:

- Trong rượu các người uống có bỏ độc, chứ mạnh động, dù sao các người cũng mới tới, ta vốn chỉ dùng chút thủ đoạn đảm bảo lòng trung của các người mà thôi, nhắc nhở các người nên nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ! - Thanh âm lạnh như băng lại vang lên:

- Trong vòng năm ngày, bổ sung đầy đủ địa đồ cho ta, bằng không sẽ bị độc phát thân vong.

Cứ như vậy A Phúc mặc bộ áo giáp vàng thu được vào, cầm theo cặp đại thiết chùy, suất lĩnh năm bộ hạ mang theo sứ mạng thần bí của tổ chức tà giáo nào đó rời khỏi hầm trú.

Chuyện về sau cũng không cần phải nhiều lời, vừa nghĩ tới bản thân trúng độc, A Phúc trên đường đi như kẻ vô tri vô giác, hồn phi phách lạc, cứ như đang ở trên mây. Hắn sai năm thuộc hạ đi bổ sung bức địa đồ, còn bản thân lại chán nản đi trên con đường chính phía tây thành Xuất Vân. Chợt nghe thấy phía sau có người hô to:

- Chính là hắn, hắn chính là một trong những hung thủ giết Công Thâu Thiên?

Con đường lớn phía tây thành Xuất Vân!

Tòa nhà hai bên được Công Thâu gia cho hoàng kim công binh sơ tán, trong phạm vi năm trăm bước đều vắng vẻ, có tám tên hoàng kim phong kỵ vây thành một vòng, còn có ba tên hoàng kim lại công binh đang bên ngoài hípc mắt cười xem náo nhiệt, chỉ chờ mệnh lệnh kế tiếp.

Mà A Phúc còn không kịp đá ra quần, tay giơ cao đại thiết chùy lên, đang ngậy ngốc nhìn hai người đối diện.

Một người bốn chân dài hơn ba thước lác lác đi tới, người còn lại cười Tri Chu làm vũ khí vui vẻ ca xướng, “à á a”, thanh âm lay động bay đi rất xa. Chính là hai đại sát tinh Lệ Thiên cùng Công Thâu Lâm!

- Đây, ta, ta chính là Quang Minh Hoàng đại nhân đây! - A Phúc khóc lóc hô to, nước mắt nước mũi phun ra hơn mười thước...

- Các người mau nhường đường, bằng không chùy của bốn đại nhân sẽ không hạ thủ lưu tình đâu nha...

Lệ Thiên tông quân nhiều năm, đã sớm dưỡng thành tính cách lạnh lùng ít nói ít cười, thế nhưng khi nhìn thấy A Phúc cũng nhin không được mà ôm bụng cười ha hả:

- Tiểu Lâm tỷ, tên ngốc này mà là hung thủ sao?

- A a, a, a a a...- Công Thâu Lâm vỗ tay kêu to:

- Lâm Lâm cũng đang thắc mắc đây, tên gia hỏa này rõ ràng không có võ công, sao có thể xử lý Nhị bá chứ? A a a.

- Hừ, ai nói bốn đại gia không có võ công chứ?

A Phúc bị dọa, nước mắt nước mũi tèm lem, ô ô nói:

- Chùy pháp của bốn đại nhân kinh thiên động địa, Đại Phong thần chùy có thể khiến quỷ thần sợ hãi, giết hai người các người cũng dễ dàng giống như giết một con gà con mà thôi!

- Ài! - Lệ Thiên bất đắc dĩ vuốt vuốt trán, động thủ với một tên phế vật như vậy, hắn cảm thấy sẽ làm nhục uy danh của hoàng kim phong kỵ, nên chỉ nói:

- Tiểu Lâm tỷ, hắn chính là hung thủ giết Nhị bá, vậy mời ngài đích thân xuất thủ đi!

- Thôi, không cần nữa!

Công Thâu Lâm kinh hoàng chỉ vào A Phúc nói:

- Người xem, hấn đá ra quần rồi kìa, nước mắt nước mũi lại tèm hem, Lâm Lâm không muốn đi đối phó với một tên bẩn như quỷ đầu...

- Ngài không muốn, chẳng lẽ ta nguyện ý đi bắt một tên quỷ bẩn như vậy sao? - Lệ Thiên cười nói:

- Tiểu Lâm tử, thù giết người thân không đội trời chung, nếu như ngài không xuất thủ, cha và ông nội ngài sẽ tức giận đó!

- Ông nội? A a!

Công Thâu Lâm tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt có vẻ chần chờ, Lệ Thiên lại thấp giọng cười nói:

- Nếu như ngài không muốn tự tay bắt hấn, vậy hãy dùng vũ hồn của ngài đi, bằng vào vũ hồn của ngài...

- Đúng, vũ hồn!

Công Thâu Lâm vỗ bàn tay nhỏ bé, khanh khách nở nụ cười, gọi tới A Phúc một nụ hôn gió:

- Quỷ bẩn, tử tử cần phải dùng chiêu thức lợi hại để đối phó với người mới được!

- Mẹ, cha, ông nội, ông ngoại, bà ngoại...- A Phúc biết hai đại vũ hồn của Công Thâu Lâm có năng lực giết người trong chớp mắt, sợ tới mức không biết bản thân đang kêu những gì, hấn giờ cao song chùy, khóc lớn:

- Các người nếu hiền lành, hãy ban cho ta sức mạnh, ta là Quang Minh Hoàng...

Lúc này, Công Thâu Lâm đã ở trên lưng nhện máy dẫn ra vũ điệu uyển chuyển, trong miệng nàng không ngừng ca hát, âm thanh cũng trở nên nỉ non trầm thấp...

- A, a a a, a...

Từng chuỗi sóng âm vô hình từ trong không khí lan ra, cho dù mạnh mẽ như Lệ Thiên cũng nhịn không được mà phải bịt kín lỗ tai, thỉnh cầu Công Thâu Lâm không nên làm tổn thương một vạn hai ngàn binh lính hoàng kim ở đây...

Chiêu này gọi là Linh Hồn Chùy Kích, trong tiếng ca ẩn chứa sức mạnh hủy diệt linh hồn, thông sát vô hồn!

Uy lực như thế nào, Vương Kiêu cùng Huyền Si đã tự mình thể nghiệm qua, tới bây giờ mà bọn họ vẫn còn chưa tỉnh lại...

Trong chớp mắt, sóng âm lan tới gần A Phúc!

Lúc này A Phúc đã khóc thành ngu, trong lòng chỉ còn lại ý niệm cầu cha cầu mẹ, Vương Kiêu cùng Huyền Si cũng không đỡ nổi sát chiêu này, bản thân hấn có thể sao?

- Xong rồi, xong rồi, hôm nay chính là ngày Vương Đại Phúc ta quy thiên đoàn tụ tổ tông...

- Tiểu tử ngốc, không phải người đã luyện qua võ công sao, xuất chiêu đi!

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn, nghe như là Cổ Nguyệt Hà. A Phúc thoáng giật mình

- Đúng vậy, mình đã luyện qua võ công, là Đại Phong chùy rất lợi hại a!

Tiếp theo, A Phúc theo bản năng dùng chùy tay trái bảo vệ đũng quần, chùy tay phải lại hung hăng gõ lên chùy tay trái vài cái...

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng chùy nặng nề vang lên, nguyên vốn là thanh âm gõ bình thường, thế nhưng lúc tiếng chùy vang lên, đan xen cùng tiếng ca của Công Thâu Lâm, sau đó tiến chùy thay đổi, trở nên mênh mông phóng khoáng, khí trùng cửu thiên, hùng hồn như thiết kỵ Hán quân quét ngang Mạc Bắc, lại như mĩ nhân múa chưởng tạo ra hoa âm...

- Đại Phong Khởi...

Tiếng ca của A Phúc tại thời khắc này cũng vang lên, phong vân lập tức biến sắc, vạn đạo linh khí từ trên bàn tay bay lên, hội tụ tại bên cạnh hắn, chậm rãi uốn lượn!

230. Chương 228: Nhất Khúc Trường Nhai

- Hán đình hồn vũ, Đại Phong ca?

Ánh mắt Lệ Thiên lóe lên một tia kinh hãi:

- Nhất khúc Đại Phong, khí vận hộ thân của đại hán hoàng đình đã biến mất nhiều năm, Quang Minh Hoàng, người thật xứng là đối thủ của Công Thâu Lâm mà!

- Đại Phong ca?

Y Y lại giơ hai tay lên, dè chặt dây đàn, ngón trở khê nhúc nhích, kích động nói:

- Hán đình Đại Phong, thanh âm mãnh liệt phóng khoáng có một không hai ở Cửu Châu, Nguyên Quân tiểu thư, không biết Y Y có thể vì hắn đệm một khúc hay không?

Nguyên Quân cho đội ngũ dừng bên ngoài vòng vây của Hoàng Kim Phong Kỳ, nghe vậy mỉm cười:

- Y Y, nếu người đệm nhạc cho người này, chỉ sợ trở thành đối tượng truy nã của hoàng kim Huyết tộc đó!

- Có thể được nghe Nhất khúc Đại Phong, được thấy Nhất thức Hán đình hồn vũ, cho dù phải đánh một trận với hoàng kim Huyết tộc thì sao chứ?

Đột nhiên một thanh âm khác vang lên từ phía sau.

Dương Ngũ một tay cầm trường thương, một tay cầm vỏ rượu thật to, hớp một ngụm thật lớn, đột ngột ném bể vỏ rượu!

- Ngũ tiên sinh, người cũng động tâm? - Nguyên Quân nhú mày khê cười.

- Mười bảy năm rồi, ta gần như đã quên mất chiến ca của Dương gia, thật muốn hát, muốn nghe một chút, có lẽ sẽ tìm lại được chút tâm huyết nam nhi thuở nào, còn nhớ năm đó phóng ngựa khắp Trung Châu, săn bắn khắp mọi nơi.

Dương Ngũ nhìn qua A Phúc, cười giống như gặp lại chiến hữu khi xưa. Lúc này ánh mắt Y Y lại sáng lên:

- Ngũ thúc, nếu như ngài muốn hát, vậy để Y Y đệm nhạc cho ngài!

- Các người nha! - Nguyên Quân vuốt tóc cười:

- Thật là gây phiền toái cho ta mà, hát chứ gì, chúng ta chẳng phải nghệ nhân hát rong sao, hoàng kim Huyết tộc có thể ngăn chúng ta ca hát sao?

Dường như cùng lúc, không biết như thế nào lại tiến vào vòng vây Cổ Nguyệt Hà cười nói ồn ào!

Hắn nói qua, hắn đã truyền cho A Phúc một bộ võ học mãnh liệt nhất Cửu Châu, danh chấn lịch sử.

Nhất khúc Đại Phong làm thay đổi linh khí đất trời, tạo nên một khí vận cho hoàng đình đại hán suốt bốn trăm năm, giúp tổ tiên nuốt trọn thiên hạ một cách hào hùng, như Vũ Đế lừng lẫy khi vung roi, tướng Vệ Hoắc Nhị hào dũng quét sạch đại mạc. Hết thấy đều trong đó!

Thật xứng là thanh âm mãnh liệt đứng đầu Cửu Châu!

...

A?

Trong vòng vây, Công Thâu Lâm tận mắt thấy sóng âm của mình bị một cỗ khí tức kỳ quái ngăn trở, nàng vui mừng đan xen sợ hãi vỗ tay nhảy dựng lên.

- A a, đã rất lâu rồi chưa được gặp qua đối thủ thú vị như vậy, không giống như những tên phế vật, yếu quá khiến Lâm Lâm không có hứng thú xuất thủ, cũng không giống như Công Tôn Khởi, chỉ biết hù dọa khiến Lâm Lâm không đủ can đảm ứng chiến. - Đôi mắt to của nàng hiện lên nét hưng phấn, hăng hái vỗ tay một cái:

- Được rồi, ta sẽ nghiêm túc đánh với ngươi một trận!

Vừa dứt lời, nàng liền khởi động cơ quan trên lưng Ky Giới Tri Chu, nhanh chóng hợp thành một cây đàn cổ, bản thân lại ngồi xếp bằng, đặt cây đàn lên trên gối!

- Đại Phong ca sao?

Công Thâu Lâm đè chặt hai tay trên dây đàn, võ hồn của Lâm Lâm cũng đã nói qua, triều đại Đại Hán vương nhất thống thiên hạ bốn trăm năm, cuối cùng cũng rơi vào kết cục sụp đổ, một trong những nguyên nhân chính là Hán Đình thành công quá lớn, nhưng sinh võ quá mức, vì vậy mới tổn hao thực lực của quốc gia một cách vô ích như vậy.

- Lâm Lâm khiến cho ngươi trở nên dũng cảm, khiến ngươi mãnh mẽ, cũng có thể khiến ngươi mệt mỏi tới chết mà. A a a!

Mười ngón tay chuyển động dịu dàng, sóng âm bên người Công Thâu Lâm đột nhiên biến đổi, từ sát phạt sắc bén trở nên âm nhu quyến rũ, phảng phất như có sáu vị mỹ nữ đang ca múa làm tan biến hết tâm huyết của anh hùng hào kiệt, lại như một đoàn nhu thủy, mặc cho tiếng ca cuồng mãnh đánh úp lại, cứ đọng đưa tùy ý.

Cứng quá tắt gãy!

Nhìn thấy Công Thâu Lâm thay đổi chiêu thức, Cổ Nguyệt Hà gật gật đầu, Đại Phong ca tuy mãnh liệt, thế nhưng lại có chút thiếu đòn trí mạng, chính là quá mức khí khái, thiếu một chút tinh tế nhu hòa. Công Thâu Lâm lấy nhu thắng cương, đúng là kế sách hay để đối phó với A Phúc.

Hơn nữa A Phúc luyện tập chưa lâu, kinh nghiệm và kỹ xảo còn lâu mới là đối thủ của Công Thâu Lâm!

Chẳng qua cái gì mới gọi là cao nhân chứ?

Hắc hắc!

Cổ Nguyệt Hà cười lộ ra hàm răng vàng khè, đột nhiên hắt lại rống lớn giữa đám người xem náo nhiệt:

- Hát hay, hát rất hay, khiến cho lão nhân gia ta nhớ tới người xưa, nhớ tới bốn trăm năm phong lưu của Đại Hán vương, tiếng hát khiến lão nhân gia ta cảm thán người thời nay, hồi tưởng lại hành khúc thiết huyết như tấm bia hùng vĩ ngàn năm...Loạn thế Thương, khởi binh hoang.

Đột nhiên hắt trầm lắng lại, ngân nga hát lên, trong thanh âm tràn đầy ma lực giống như từ tính, khiến đám người quanh hắt cũng thấp giọng hát khê theo.

- Sa trường mấy bận, máu nhuộm tâm tráng sĩ.

- Cùng tri kỷ, lập công trạng, một mình một ngựa chiến tứ phương.

Nghe tiếng ca này, Lệ Thiên nhú mày, hắt đã nghe ra, đây chính là một hành khúc thông thường, sẽ không ảnh hưởng gì tới Công Thâu Lâm. Thế nhưng ca từ này lại khiến Lệ Thiên trong thoáng chốc giống như trở về hai mươi mấy năm về trước!

Năm đó, hắt còn chưa quyết chiến cùng Ca Thư Ứng Long, cũng chưa trở thành một trong ba đại tướng hoàng kim, mà chỉ là một sĩ quan bình thường trong Hoàng Kim Phong Kỳ. Hắt đi theo Đông Ca thánh nhân lên vào U Vân Châu, tận mắt chứng kiến trận chinh chiến thảm liệt giữa Vân Mông cùng Tổng Nguyệt. Cũng tại năm đó hắt nghe được đầu ca này, nghe được tiếng ca trầm đục lan tỏa, một đơn vị bị quân vương bán đứng, bị chiến hữu ruồng bỏ, bị tầng tầng quân địch vây khốn, không ngờ phải dùng từng nhân mạng một lấp đầy chiến hào, cuối cùng mới đem một cây trường thương đâm vào lồng ngực Vô Địch Ca Thư. Cũng vào năm đó, Đông Ca thánh nhân chỉ vào thi thể khắp nơi vừa khóc vừa cười, hắt cười vì nam nhân của Dương gia đã chết sạch, hoàng kim nhất tộc trừ được mối họa lớn! Hắt khóc vì nam nhân của Dương gia đã chết hết rồi, từ nay về sau, trên sa trường cô độc, một ly huyết tủy, có ai cùng đối ẩm?

Cũng năm đó, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Lệ Thiên chứng kiến Lưu Cước Hi Trì thánh nhân rơi nước mắt.

Cũng năm đó, Đông Ca niêm phong chiến giáp cất vào kho, không còn xuất hiện trên sa trường nữa!

Tiếng ca phiêu dang, thanh âm của mấy người cũng không lớn, thật sự không lớn, thế nhưng lại có một số người tai có thể nghe được tiếng động ngoài ngàn dặm.

Như ở dưới Đoạt Nhật lâu nơi phía đông tòa thành, một đám tàn binh vắng lặng đang uống rượu liền đứng lên, thì thầm cất tiếng ca.

- Phù vân tán, ca túy hoan.

- Đông phong nhất dạ tấn thiên phàm.

Trong tiếng ca, một quái nhân mặc hắc giáp đang ngủ say như chết đột nhiên lơ lơ mở mắt ra. Hắn say rượu, nằm dài trên ghế, dốc ngược bình rượu lên rồi điên cuồng hô to:

- Kính người ca hát!

- Kính người ca hát! - Tàn binh hả hê uống, vò rượu cũng bị đập nát!

Mà xa xa ở phía nam thành Xuất Vân, một bóng người nhếch nhác rút từ trên cây xuống, hần sờ sờ cái mũi, đồng thời tháo hồ lô rượu đang đeo trên lưng xuống.

- Đuổi Bắc Đẩu, bắn Thiên Lang, hào sĩ bách chiến khuynh phong mang.

Hắn ca một câu, lại uống một ngụm rượu, sau đó lại ngửa mặt lên trời cuồng tiếu:

- Chư quân Cửu Châu, không thấy tiếng ca động nguyệt, không thấy máu nhuộm bia đá, Dương môn vẫn còn chưa tuyệt ư?

- Đuổi Bắc Đẩu, bắn Thiên Lang! Hào bách chiến khuynh phong mang!

Một câu ca nữa như vậy lại vang lên tại tây thành!

Đông, đông, đông!

Tại cuối con đường, Dương Ngũ đang ngồi trên pho tượng sư tử trước cửa nhà, tay cầm cán thương đánh lên đầu sư tử từng cái, cười to rồi ca giọng hát:

- Đuổi Bắc Đẩu, bắn Thiên Lang. Xưa có Đại Phong, giờ có Dương Môn Phong Bi ta, tâm huyết nam nhi Cửu Châu không ai là không có. Tiểu huynh đệ, ngươi có dám cùng ta hát một ca trường nhất khúc không?

- Có gì mà không dám?

Bị khí vận bức bách xung quanh, A Phúc lập tức giơ cao song chùy, ngửa mặt lên trời nện búa, đồng thời ca giọng hát:

- Đại Phong khởi, Loạn thế Thương. - Dương Ngũ tùy theo thế thương mà ca vang, nhất khúc chấm dứt, hắn lại dùng trường thương chỉ phía Lệ Thiên:

- Lệ đại tướng quân, mệnh của tiểu huynh đệ này do ta bảo vệ rồi!

...

- Lão đại, may mắn không làm nhục mệnh! - Không biết từ lúc nào Cổ Nguyệt Hà đã lặng lẽ quay trở lại, hắn vỗ bả vai của Trầm Côn rồi nói:

- Thế nào, không cần động thủ, chỉ cần động mồm mép là đã cứu được A Phúc mà!

- Cổ lão huynh, bội phục, bội phục! - Trầm Côn chấp tay nói:

- Xương ca dẫn tới cao thủ đồng cảm, sau đó để cao thủ hỗ trợ, nhưng mà cho dù Lệ Thiên bị Dương Ngũ để ý rồi, vẫn còn một tên Công Thâu Lâm nữa, chúng ta lấy cái gì để bức lui Công Thâu Lâm?

- Nàng còn cần chúng ta động thủ sao? - Cổ Nguyệt Hà cười thần bí nói.

Theo ánh mắt của hắn, Trầm Côn nhìn thoáng qua một cái...

Công Thâu Lâm đã ngã trên mặt đất!

Nguyên lai nàng không sợ A Phúc, cũng địch lại Dương Ngũ. Thế nhưng khi có hai người đột ngột cùng ca, khiến cho dây đàn của nàng đột nhiên đứt đoạn, làn da trên mười đầu ngón tay bị xé rách, máu ròng ròng chảy ra, thêm vào đó, khóe miệng nàng còn chảy ra một tia máu tươi, rõ ràng bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng!

- Các người, các người thật là khôn khiếp! A a a!

Công Thâu Lâm giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy, cánh tay lại mất hết lực buông thõng xuống, thử mấy lần cũng vô dụng, nàng phần nộ khóc lớn:

- Đứng dậy! Đại hỗn đản, người không phải là rất lợi hại sao? Mau giúp ta đứng lên!

Đại hỗn đản?

Đây là Công Thâu Lâm đang hô hoán vũ hồn của mình sao?

Ánh mắt của Trầm Côn sáng lên, lập tức nhận ra Công Thâu Lâm đã bị trọng thương, đúng là lúc rình trộm võ hồn của nàng, thậm chí là cơ hội tốt để xử lý võ hồn của nàng!

Linh hồn bị thương, không phải là thế giới linh hồn Công Thâu Lâm cũng không thể phòng ngự sao?

- A di đà phật!

Trầm Côn vung trộm điều động lực lượng Hồn Kinh, Bất Động Minh Vương Pháp Tướng trong thế giới linh hồn chậm rãi khởi động.

Lúc này, hỏa diễm bên người Công Thâu Lâm đang bốc lên hùng hực, mặc dù không mãnh liệt như trước, thiếu chút nữa có thể phá vỡ sức mạnh Hồn Kinh của Trầm Côn, thậm chí hỏa diễm này còn thiêu đốt làm Trầm Côn đau đớn khắp da thịt, thần trí mê loạn, cơ hồ khiến hắn không điều khiển được Minh Vương bản thân!

Sau khi chủ nhân ngã xuống mà còn có uy lực như vậy, võ hồn của Công Thâu Lâm chỉ sợ không kém hơn kẻ đang cười hồng mã, hoặc là kẻ đội nón xanh kia!

Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!

Trong ngọn lửa, Trầm Côn đột nhiên nghe thấy một hồi tiếng đàn du dương, bình thản, dễ nghe, không hề mang theo chút sát khí.

Nhìn tới chỗ tiếng đàn vang lên, trong ngọn lửa là một người trẻ tuổi đang thổi động dây đàn, hai mắt nhắm nghiền, nghiêng tai lắng nghe tiếng lửa cùng tiếng đàn hòa lẫn, khóe miệng hiện ra nụ cười ưu nhã không màng danh lợi.

Mái tóc phiêu dật pháp phơ, lộ ra khuôn mặt tuấn nhã mà Trầm Côn chưa bao giờ thấy qua, thoạt nhìn hơn phân nửa là một người có học đã đọc qua vạn quyển sách, nhưng bên trong cổ hồng bào mà hắn mặc lại là một kiện nhuyễn giáp màu vàng kim nhạt, bên hông là một thanh trường kiếm, bộ dạng lại như một nho tướng lỗi lạc tay nắm trăm vạn binh mã, bày mưu nghĩ kế quyết thắng thiên lý!

Trầm Côn mang theo Minh Vương pháp khí đi đến trước mặt hắn, giơ lên Minh Vương chi kiếm đặt trên đỉnh đầu hắn, thế nhưng người này vẫn nhắm mắt đánh đàn, bình tĩnh nghiêng tai lắng nghe.

Bộ dạng bình tĩnh thông dong thế này chính là cảnh giới mà biết bao anh hùng hào kiệt từ xưa tới nay không thể đạt tới!

- Vừa rồi đúng là ngươi cùng ca!

Một thủ khúc đã xong, người trẻ tuổi mới ngẩng đầu lên, khiến cho Trầm Côn có một loại cảm giác lực tương tác tràn ngập. Trong lòng Trầm Côn đột nhiên hiện ra một tia giác ngộ, với thực lực bây giờ của hắn, còn chưa có tư cách đánh đồng cùng người trẻ tuổi này, càng không nói tới thương tổn hắn.

231. Chương 229: Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong

Người này có thần thái vững vàng, cho dù Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng vẫn thông dong, tiếng đàn cổ điển mà phiêu dật, nụ cười giống như Minh Vương Phật, Trầm Côn nhận định người này tuyệt đối là một đại nhân vật danh chấn sử sách!

- Một câu trong khúc ca vừa rồi, đông phong hắt dạt tẩm thiên phàm, Tào giầu ngàn thuyền buồn trong trận Xích Bích cũng đã bị chôn vùi trong tro bụi nhiều năm, tên của ta cần gì phải lưu lại? - Một tân khúc của người trẻ tuổi lại vang lên, tiếng đàn khê động, Trầm Côn đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí phách sử thi cô độc thông qua âm phù, hẳn nhất định là một trong những âm nhạc gia nổi danh nhất từ xưa tới nay.

- Lão huynh, cho dù ngươi không muốn đề cập tới tên tuổi, nhưng người đã là võ hồn rồi, tên của võ hồn chẳng lẽ không thể đề cập tới sao?

Trầm Côn cười hì hì ngồi chồm hồm xuống.

- Võ hồn? - Người trẻ tuổi tự giễu cười cười nói:

- Ngày xưa có người mượn nhất dạ đông phong, thiêu tẩm ngàn buồn, gọi ta là nhất khúc thanh âm tiểu đông phong đi!

- Lão đại!

Cổ Nguyệt Hà lặng lẽ đi theo phía sau Trầm Côn, lúc này hắn chìa ra một tờ giấy. Mở ra nhìn thoáng qua một cái, là thuộc tính của nhất khúc thanh âm tiểu đông phong.

Võ hồn: Nhất khúc thanh âm tiểu đông phong

Thuộc tính: Cấp Vũ Thần!

Năng lực thứ nhất: Khả năng tự nhiên công kích linh hồn, đều có thể giết chết linh hồn loài người, võ hồn, cho dù là nguyên thần Tiên Phật!

Năng lực thứ hai: Kèm theo năng lực tham bộ võ hồn Hỏa Hệ!

Năng lực thứ ba: Biến hóa nhất: Như Vô Thiên Kỵ định giang sơn, khí phách giương cung bắn điêu, thực khó để khống chế võ hồn này. Nhất khúc thanh âm tiểu đông phong chỉ vì bá chủ mà sinh, phụ trợ người tài trong thiên hạ!

Năng lực thứ tư: Biến hóa thứ hai: Tiến hóa!

Giống như trung nghĩa nhìn đời không đổi, nhất khúc tiểu đông phong cũng có vài chỗ trống, nhưng chính là chỉ cần vẽ vệt vài nét bút đã đủ miêu tả độ cường hãn của nó! Đều có thể giết linh hồn loài người, võ hồn, thậm chí nguyên thần tiên Phật. Đây là người đầu tiên mà Trầm Côn gặp qua dám không để Chư Thiên Thần Phật vào mắt, đều có thể giết cả võ hồn Thần Tiên!

Thêm vào đó còn có toàn bộ năng lực của võ hồn Hỏa hệ! Có nghĩa là chỉ cần liên quan tới năng lực của lửa, hẳn có toàn bộ. Cho dù một võ hồn Hỏa Hệ tu luyện tới cảnh giới Vũ Thần cấp cao nhất cũng chỉ là một bộ phận năng lực nhỏ nhỏ của hắn mà thôi!

Mà đáng sợ nhất chính là: Tại Cửu Châu võ giả cấp Vũ Thần đã là cao nhất rồi, nhưng người này đã đạt tới hậu cấp Vũ Thần, lại vẫn tiếp tục tiến hóa tạo ra Nhất khúc tiểu đông phong, sức mạnh chỉ sợ đã không thuộc về nhân gian nữa rồi?

Trầm Côn nắm chặt tay, dường như muốn nghiền nát tờ giấy trong lòng bàn tay vậy. Nếu như không phải còn có một tia trung nghĩa ngàn đời, thì với thuộc tính của nhất khúc tiểu đông phong này cũng có thể làm cho hắn đổ kị, hâm mộ mà phát điên phát cuồng!

- Lão huynh thật lợi hại!

Trầm Côn tán thưởng thật lòng, hoàn toàn buông bỏ ý định xử lý người trẻ tuổi này, hắn lùi mà tiến, nói tiếp:

- Có phần hứng thú làm một cuộc giao dịch không? Võ hồn của ta bị Công Thâu Lâm đả thương, đến nay vẫn chưa tỉnh, lão huynh có thể...?

- Người muốn ta cứu bọn họ? - Người trẻ tuổi thấy Vương Kiêu cùng Huyền Si hôn mê bất tỉnh sau lưng Trầm Côn, còn có Lý Mục đã biến thành bộ dạng tiểu hài tử ngốc nghếch, hần cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta là võ hồn của Công Thâu Lâm, người là địch nhân của Công Thâu Lâm, ta giúp người, chẳng phải là bán đứng chủ nhân sao?

- Ai dà, vậy lão huynh không giúp được rồi!

- Không nên nói nữa, ta sẽ không cứu bọn họ, hơn nữa ta cũng không có năng lực như thế! - Người trẻ tuổi cúi đầu tiếp tục đánh đàn.

- Lão huynh, đừng nói đùa chứ! - Trầm Côn cười hì hì sau đó mở tờ giấy trong tay ra:

- Nhìn xem thuộc tính của người còn không để Tiên Phật vào mắt, cứu hai võ hồn cấp Võ Tôn cũng không phải việc khó mà?

Nhìn lướt qua mảnh giấy, người trẻ tuổi cười nói:

- Cái này quả nhiên là thuộc tính của ta, nhất là biến hóa kia, ha ha, một câu đã nói toạc ra lai lịch của ta, nhân lực của vị huynh đài bên cạnh người thật tốt, nhưng mà đã biết ta là ai, người cũng phải rõ ràng, với đẳng cấp của Công Thâu Lâm, ngay cả ta cũng không phát huy ra được một hai phần mười năng lực, bây giờ ta còn chưa có năng lực cứu người! Hơn nữa hần còn có năng lực khống chế ta. Khi còn sống ta đã rất cuồng vọng tự đại, tự ý muốn cướp lấy linh hồn con người làm võ hồn của ta, kết quả mua dây buộc mình, ngược lại bị người nọ vây khốn hài cốt, phong ấn thân thể, ngay cả đứng lên ta cũng làm không nổi nói chi là cứu người?"

Hần đã bị vây khốn chẳng?

Trầm Côn thoáng nhìn phía sau lưng người trẻ tuổi, quả nhiên có một số sợi dây đàn đâm trên lưng hần, khóa tất cả đốt xương cột sống lại, mà đầu kia lại đâm vào một cổ tàn thi chính là một thi thể không trọn vẹn của người trẻ tuổi cách đó không xa, cũng là khóa cột sống tàn thi lại, cứ như vậy bị dây đàn khóa lại với nhau.

Mà thú vị nhất chính là, Trầm Côn chợt phát hiện tàn thi này có nét nhìn quen quen!

Y phục tuyết trắng, làn da nõn nà, bộ ngực cao ngất, cổ thi thể này chỉ còn thân và một chân, thế nhưng từ quần áo đặc thù có thể nhìn ra, đây rõ ràng là một thân thể nữ nhân, mà trên chân còn có một cái giày nhỏ chứng minh nàng còn là một nữ nhân trẻ tuổi!

Thân thể này!

Chân này!

\$@%^&*%\$#%\$@!

Đây không phải là hài cốt của Thủy Nhi sao?

Đôi mắt Trầm Côn sáng rực lên, ha ha, đi mòn gót giày tìm không thấy, thân thể cùng một chân của Thủy Nhi lại ở cùng với người trẻ tuổi kia. Từ mặt hap đó có thể giải thích rằng chính là vậy hãm người người trẻ tuổi này.

Hần theo bản năng định đoạt lấy hài cốt của Thủy Nhi, nhưng lại nhìn thoáng qua hỏa diễm bên người người trẻ tuổi này. Hỏa diễm của vị lão huynh này quá mạnh mẽ, không thể đánh lại hần mà!

- Người biết cổ thi thể này? - Người trẻ tuổi đang nghĩ ngợi, đột nhiên nhìn ra nét mặt vui mừng của Trầm Côn.

- Ách! -

Trầm Côn chớp mắt, nhìn kỹ dây đàn liên kết giữa thân thể Thủy Nhi cùng người trẻ tuổi, hần hắc hắc cười:

- Tại sao ta phải nói cho người biết, người chính là võ hồn của Công Thâu Lâm, nói cho người biết, vậy chẳng phải tự mình gây phiền toái cho mình sao?

Học ngữ khí của người trẻ tuổi cười mắng một câu, Trầm Côn xoay người rời đi:

- Lão huynh, người đã không chịu cứu người, vậy cũng không cần phải nói nữa, hẹn gặp lại!

Trở lại U Minh hồn phủ của mình, Trầm Côn nhin không được mà ha ha cười lớn.

- Vận khí, vận khí, mục nội nó thật là vận *** chó mà! Không ngờ trong này lại phát hiện ra hai khối hài cốt của Thủy Nhi! - Trầm Côn bấm đầu ngón tay tính toán:

- Hai tay, hai chân, thân thể, trong bảy khối hài cốt đã tìm được hoặc đã có tung tích sáu khối, còn thiếu một cái đầu Thủy nhi nữa, bần tăng rất nhanh là có thể thu người làm võ hồn rồi!

Dựa vào kinh nghiệm Lý Mục và Huyền Si, chỉ cần tìm được phần lớn bộ phận linh hồn, Trầm Côn đã có thể triệu hồi ra một võ hồn đặc dụng. Như vậy không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần hẩn thu thập thân thể của Thủy Nhi từ người trẻ tuổi, là đã có thể triệu hồi võ hồn thứ năm rồi!

Chỉ bằng năng lực của Thủy Nhi, cho dù còn thiếu một cái đầu, nàng ta cũng có năng lực trị liệu cho Vương Kiêu cùng Huyền Si chẳng? Nghĩ tới đây, Trầm Côn lại cười không khép miệng lại được.

- Lão đại, người còn có tâm tư để cười? Cẩn thận một chút đi! - Cổ Nguyệt Hà mặt mày ủ rũ, hầu hạ một bên:

- Lão nhân gia ta cũng không nghĩ tới võ hồn của Công Thâu Lâm không ngờ là người này, nhưng mà trong lịch sử hẩn là kẻ nổi danh lòng dạ hẹp hòi, là địch nhân của hẩn, người cho dù nằm mơ cũng phải cẩn thận đừng rơi vào bẫy của hẩn!

- Ủm? Lão huynh có biết người kia là ai không? - Trầm Côn ngẩn ra, sau đó chợt nói:

- Đúng, đúng, nếu như người không đoán ra được thân phận của hẩn, cũng không thể viết ra được thuộc tính của hẩn, nói mau đi, hẩn là ai?

Thuộc tính của võ hồn đều có quan hệ với khi còn sống, Cổ Nguyệt Hà có thể viết ra thuộc tính, tự nhiên cũng đoán ra được thân phận của người trẻ tuổi này!

- Có người mượn nhất dạ đông phong, thiêu hết ngàn thuyền buồm, kết quả kẻ lòng dạ hẹp hòi này tự cho mình là Tiểu Đông Phong, chuyên môn nhằm vào người nợ...Lão đại, người còn chưa đoán ra được hẩn là ai sao? - Cổ Nguyệt Hà vỗ trán, Trầm Côn lại bình tĩnh đại ngộ:

- A, không ngờ lại là hẩn?

Nha đầu Công Thâu Lâm chết tiết kia thật sự là có khí vận tốt mà!

- Khoang đã! - Trầm Côn đột nhiên loé lên một tia linh cảm phi thường thú vị, vừa nói vừa suy tư.

- Cổ lão huynh, nhất khúc tiểu đông phong là của kẻ lòng dạ hẹp hòi, không phải là giả, mà thực lực của hẩn cũng không phải là giả, luận năng lực tổng hợp lại, thậm chí hẩn còn mạnh hơn cả tên đội nón xanh cùng tên cười hồng mã kia.

- Là người muốn hỏi, hẩn vì có gì đã trở thành võ hồn của Công Thâu Lâm sao? - Cổ Nguyệt Hà ngượng ngừng cười nói:

- Chuyện này cũng không đơn giản, người nhìn bộ dạng của hẩn đi, cột sống bị phong ấn, nhất định khiến thể lực hao hụt lớn, hơn nữa Công Thâu Lâm xác thực là một thiên tài, rất dễ dàng có thể biến hẩn thành võ hồn mà!

- Không phải, ta không nói tới cái này!

Linh cảm trong đầu càng ngày càng rõ ràng, Trầm Côn chậm rãi nói:

- Ý ta là, nếu như người này đã phi thường cường đại rồi, vì có gì mà hẩn còn muốn đi giành linh hồn của Thủy Nhi, kết quả bị hài cốt của Thủy Nhi vây khốn? - Trầm Côn vừa nghĩ tới đây, Cổ Nguyệt Hà đột nhiên nhanh chân bỏ chạy!

Mà Trầm Côn từ từ suy nghĩ, trong đầu cũng dần trở nên sáng tỏ!

- Hừ! - Hắn hoàn toàn minh bạch:

- Điều này chỉ có thể giải thích, khi còn sống Thủy Nhi còn cường đại hơn người này, lịch sử cũng đã chứng minh nàng là một đại nhân vật nổi danh!

- Cổ lão huynh, ta nhớ ra rồi, Thủy Nhi bị mật hấp thiên đạo của Thiên Cơ môn các người phong ấn, người nhất định biết thân phận của Thủy Nhi, mau nói cho ta biết! - Về mặt Trầm Côn vừa tỏa sáng, đồng thời lại xoay người nhìn lại:

- Cổ lão huynh? Cổ lão huynh!

Cổ Nguyệt Hà sớm đã chạy mất dạng rồi.

Đầu óc của lão gia hỏa này thật sự là rất thông minh, Trầm Côn vừa nghĩ ra, là hắn đã biết phiên toái chuẩn bị tới. Khi Trầm Côn vừa phản ứng, hắn đã tránh ở phía dưới cái bàn sách lớn trong U Minh hồn phủ rồi, một miếng vải đen che đầu, bộ dáng như đã ngủ mấy ngàn năm không tỉnh lại vậy.

- Cổ lão huynh, chạy đi đâu? - Trầm Côn cười hì hì bước tới, ngồi xổm xuống, sau đó lật tấm vải đen lên:

- Người là vô hồn của ta, có thể chạy đi đâu chứ? Mau nói sự thực cho ta, đến tột cùng Thủy Nhi là ai?

- Là một vị cao nhân thần bí!

- Đừng có nói lời vô dụng đó với ta, hôm nay nếu như người không nói rõ lai lịch của Thủy Nhi ra, bản tăng sẽ để người biết, cái gì là mặt nở đầy hoa, ngay cả mẹ người cũng không nhận ra!

Phốc!

Vừa nói đến đây, Cổ Nguyệt Hà liền quơ lấy nghiên mực trên mặt bàn, sau đó hung hăng đập vào mặt mình, máu me be bét, lộ ra bộ răng vàng khè, hắn cười khúc khích nói:

- Lão đại, có phải là như vậy không?

Trầm Côn ngây ngẩn cả người:

- Lão huynh, ta chỉ nói đùa thôi mà, người, người...!

- Ài! - Cổ Nguyệt Hà thở dài, nghiêm chỉnh nói:

- Lão đại, không phải là ta không nói cho người, mà là thân phận của Thủy Nhi quá nhạy cảm, tên của nàng có ghi trên thiên môn, một trong những Thiên cơ có liên quan tới thiên đạo tuần hoàn, cả đời này ta tiết lộ quá nhiều thiên cơ rồi, bị khổ cũng quá nhiều rồi, thật sự không dám tùy tiện ăn nói lung tung nữa!

232. Chương 230: Một Thói Quen Khó Đổi

- Danh vũ trên thiên môn chỉ có thể tự lĩnh ngộ không thể truyền, chính người phải tự đoán được bản lĩnh của người, đoán không ra mà ta lại để người biết, chính là tiết lộ thiên cơ, hơn nữa loại thiên cơ này không giống với những thiên cơ mà lúc trước ta đã tiết lộ ra, sẽ dẫn tới tiên phạt đích thân xuất thủ, tru sát người cùng ta đó!

- Lai lịch của Thủy Nhi khủng bố như vậy sao?

Trầm Côn mở to mắt nhìn.

- Thủy Nhi rất mạnh, thế nhưng cũng chỉ đơn thuần cường đại mà thôi, mấu chốt là nàng...

Cổ Nguyệt Hà thở dài, không nói, cũng không thể nói!

- Lão đại, trước tiên đừng đề cập đến vấn đề này nữa, A Phúc vẫn chưa thoát hiểm đâu!

Cổ Nguyệt Hà trịnh trọng nói, Trầm Côn cũng không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa, hắn nháy mắt một cái, đồng thời lại châm biếm cười.

- A Phúc? Tại sao ta phải đi cứu A Phúc? Để Hoàng Kim huyết tộc bắt hấn đi chẳng phải là tốt sao?

Trầm Côn xoa cằm cân nhắc:

- Cho dù không bị bắt, ta cũng đảm bảo hấn sẽ bị Công Thâu Lâm nhìn chăm chăm!

- A?

Đôi mắt Cổ Nguyệt Hà cũng sáng lên:

- Lão đại, là người muốn dùng A Phúc làm mồi dụ, muốn lấy thân thể cùng một chân của Thủy chi đứng không?

- Lão huynh, đừng nói lời khó nghe như vậy! Vô hồn của Công Thâu Lâm rất lợi hại, cuối cùng ta muốn hấn tiêu hao hết, sau đó mới có thể thừa dịp loạn đoạt hải cốt của Thủy nhi!

Trầm Côn xoa tay tham lam:

- Về phần làm như thế nào để tiêu hao, hắc hắc, vậy phải trông chờ vào A Phúc nhà ta rồi...

Trên đường lớn!

Lệ Thiên bị trường thương của Dương Ngũ ngăn cản, Công Thâu Lâm quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy được, chứng kiến cảnh này, A Phúc nhin không được mà cười lên ha ha.

- Ha ha ha, bản đại nhân không hổ uy phong dũng mãnh, hào quang tỏa sáng, chỉ là đám tiểu tặc mà muốn ngăn cản bản đại nhân, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục như vậy!

Hắn giơ cao song chùy, hướng về phía Hoàng Kim Phong Kỳ hô to:

- Bản đại nhân đang ở đây, ai dám ngăn trở!

Chứng kiến A Phúc vênh váo hò hét, người sáng suốt cũng nhin không được mà khi cười một tiếng. Tên mập chết tiệt này thật tự cho mình là một đại nhân vật sao?

Ngẫm một chút, Đại Phong chùy thật ra là một loại bí pháp phong thủy, thông qua tiếng ca đem khí vận Đại Hán đã biến mất nhiều năm để hộ thân, công pháp này tuy lợi hại, nhưng A Phúc mới luyện được vài ngày, nhờ vào thể trọng hơn ba trăm cân của hấn mới phát huy ra uy lực chân chính của Đại Phong chùy!

Công Thâu Lâm căn bản không thể đả bại được A Phúc! A Phúc chỉ là vật dẫn, trong chiến đấu phát huy ra uy lực cực kỳ nhỏ bé, chính thức ngăn cản Công Thâu Lâm là do Đại Phong ca dẫn khởi cộng minh, một khúc loạn thế trên con phố dài đã dẫn đại tướng Dương gia bị thương nặng ngày xưa, Dương Ngũ tới!

- Cái tên mập chết tiệt này!

Vài người sáng suốt trong đoàn biểu diễn nhin không được hô:

- Đây, vừa rồi Ngũ Gia cùng ca với người mà người không cảm ơn sao?

- A?

A Phúc đang sung sướng vì giả bộ Quang Minh Hoàng, lúc này đỉnh đặc gật đầu:

- Đúng vậy, hôm nay bản đại nhân thắng lợi, vị nhân huynh này cũng đóng góp một số khí lực, cảm ơn nha!

- Không cần khách khí! Con mắt Dương Ngũ vẫn còn nhìn chăm chăm Lệ Thiên.

Mà Nguyên Quân hết quét mắt nhìn A Phúc, lại nhìn qua Dương Ngũ, đột nhiên thấp giọng nỉ non:

- Một khúc thanh âm tiểu đông phong mà muốn đánh bại hấn, chỉ dựa vào Dương Ngũ thì còn chưa đủ? Người nói xem có đúng không, Y Y?

- Hi hi!

Y Y một mực đệm nhạc cho Dương Ngũ, nghe vậy liền ngẩng đầu lên dí dỏm cười nói:

- Tiểu thư, Y Y chẳng qua chỉ tới đánh đàn, nhưng thật ra không làm được chuyện gì mà!

- Người nha! Còn làm bộ hồ đồ với ta sao? Nếu như không có người ở một bên quấy nhiễu tiếng đàn của Công Thâu Lâm, Dương Ngũ gia há có thể đánh bại một khúc thanh âm tiểu đông phong? Chính thức đánh bại Công Thâu Lâm là tiểu nha đầu người mới đúng!

Nguyên Quân cười khổ lắc đầu:

- Tuy người thắng, nhưng tỷ tỷ phải nói một câu công đạo với người...Y Y, sau này không nên tùy tiện đánh đàn, nhất là một khúc tiểu đông phong này!

- Tại sao vậy!

Y Y bĩu môi.

Nguyên Quân trợn mắt nhìn Y Y, rồi thở dài nói:

- Thiết kích Ôn Hầu hóa thành tuyệt thế võ giả, quan thánh đế quân chuyển thành trung nghĩa thiên thu, một khúc thanh âm tiểu đông phong đánh bại Công Thâu Lâm, “Thiên hạ vi công” trong cơ thể người cũng không sắp không thể ngồi yên, ta đây minh bạch, nhưng bây giờ còn không phải là lúc “Thiên hạ vi công” xuất thế, vạn nhất bại lộ thì phải làm sao?

- Người phải học phương pháp khống chế võ hồn, đừng để võ hồn khống chế người!

Y Y không đồng ý mân mê khuôn miệng, mà đầu ngón tay nàng lại hơi run rẩy, tiếng đàn không tự chủ được mà toát ra một cổ thanh âm sát phạt cuộn cuộn, hiển nhiên là không cam lòng.

Thật lâu sau Y Y mới điều chỉnh được tâm tình, gạt đầu nói:

- Dạ, Y Y minh bạch, sau này không đem thiên hạ vi công dùng lung tung nữa, hì hì, võ hồn của Tiểu thư còn chưa động, võ hồn của Y Y cũng nhất định sẽ ngồi đó!

- Ủm, đây mới là muội muội tốt của ta.

- Ái dà, hai vị mỹ nữ đang nói cái gì đó?

Trầm Côn vừa vặn trở ra từ trong thế giới linh hồn, chứng kiến hai người thấp giọng to nhỏ, hần cổ giả bộ đã khám phá ra bí mật mà hù dọa các nàng:

- Ta cũng nghe được rồi a?

- Người cũng đã nghe thấy?

Thần sắc của Y Y biến đổi.

Lời vừa rồi đều là đại bí mật, không ngờ bị tên gia hỏa mắt híp này nghe thấy...Phải giết hần diệt khẩu sao?

Y Y đánh mắt hỏi ý kiến Nguyên Quân. Mà Nguyên Quân lại không chút hoang mang cười nói:

- Thật sự người nghe thấy tất cả?

- Một chữ cũng không sót!

Trầm Côn làm ra vẻ thần bí.

- Được, nếu người đã nghe thấy hết, vậy ta đây thừa nhận!

Nguyên Quân lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đang đề cập tới chuyện...“Vũ trung tuyệt thế” dường như cũng có dấu hiệu tham dự Đoạt Nhật lâu. “Thiên Kỳ định giang sơn” còn ở Đoạt Nhật lâu, “tiểu đông phong” cổ chủ cũng khó rời đi, ắt sẽ khiến một trận phong ba lớn nổi lên, ít nhất là vài đại địch thủ ngày xưa. Người nào cũng là anh hùng ngạo cốt, kẻ nào cũng có thể làm thiên hạ nổi sóng. Nếu “Thiên hạ vi công” xuất hiện nữa thì sẽ dẫn tới cái gì đây.

Nói xong những lời khó hiểu này, Nguyên Quân lại quay đầu cười nói:

- Người cũng đã nghe thấy rồi, vậy giải thích cho ta đoạn văn tự này đi!

Trầm Côn không nói gì!

- Đừng giả bộ, người căn bản nghe không có hiểu.

Nguyên Quân cười nhạt một tiếng, đôi mắt đẹp quét qua người Trầm Côn, cuối cùng ánh mắt lưu lại đai lưng của hắn một chút rồi mới nghiêng đầu đi. Chỉ thoáng nhìn như vậy, cũng có thể hình dung ra vẻ cuồng nhiệt cùng thưởng thức của Nguyên Quân.

...

Lúc này Công Thâu Lâm rốt cục cũng bò dậy, nàng lão đảo đứng lên, ánh mắt hung dữ nhìn Y Y, sau đó hô lên:

- Lệ thúc thúc, cho dù ta đã thua, nhưng người vẫn chiến đấu được, mau chóng bắt tên mập kia cho ta!

Lệ Thiên cười khở một tiếng, hắn bị Dương Ngũ nhìn chằm chằm, chỉ cần khe nhúc nhích sẽ bị Bất Hối Thiên Thương cuốn lấy.

- Đần độn, đần độn, một trong ba hoàng kim đại tướng biến đi đâu rồi, sao lại vô dụng như vậy a a a a...

Công Thâu Lâm chỉ vào A Phúc quát:

- Quân đầu, xông lên cho ta, thực ra tên mập này không có bao nhiêu bản sự, các người hơn một vạn người nhất định có thể bắt hắn!

- Ai dám động thủ?

Bọn lính vừa muốn công kích, hai tay Dương Ngũ khe động, trường thương không ngờ chia làm song thương, một cây chỉ vào Lệ Thiên, một cây chắn ngang ngực A Phúc:

- Ta nói rồi, mạng của hắn là do ta bảo vệ, ai dám tiến lên?

Một người lập uy, quát lui thiên quân vạn mã!

- Dương Ngũ, người thật sự muốn là địch nhân của hoàng kim huyết tộc sao?

Lệ Thiên cau mày nói.

- Người có thể thử một lần!

Dương Ngũ cười ngạo nghễ.

- Nguyên Quân tiểu thư!

Lệ Thiên lại nhìn Nguyên Quân:

- Hôm nay, trước mặt mọi người Dương Ngũ làm ra sự tình bức này, người sẽ ăn nói thế nào với hoàng kim thánh nhân đây?

- Tiểu thư nhà ta làm cái gì sao?

Y Y nghễnh đầu nói:

- Không có nha, chúng ta chỉ đánh đàn ca hát mà thôi, chúng ta là nghệ nhân, cho dù Đông Ca thánh nhân ở đây cũng không thể cấm chúng ta ca hát đúng không?"

Đột nhiên nàng giật mình, gật đầu nói tiếp:

- A, ta mình bạch ý tứ của người, người muốn Nguyên Quân tiểu thư gọi Ngũ Gia trở lại...Cái này không thể được, Ngũ gia là khách khanh từ nhỏ của tiểu tử, lúc nguy cấp có thể giúp đỡ một chút, tuy nhiên không chịu mệnh lệnh của tiểu thư!

- Nguyên Quân tiểu thư. Khụ!

Mắt thấy đại chiến hết sức căng thẳng, Trầm Côn đột nhiên ho khan:

- Vài vị lão huynh, vài vị mỹ nữ, đừng cãi nhau, đừng cãi nhau, hãy nghe ta nói một câu có được không?

- Hắc hắc, tiểu đệ tạm thời ở trong đoàn biểu diễn của Nguyên Quân tiểu thư, xem như là một diễn viên có danh tiếng! Ta xin giới thiệu qua thân phận của mình sau khi hóa trang a!

Trầm Côn cười híp mắt hướng về phía Lệ Thiên, đại thủ mở ra:

- Lệ Tướng quân, người nhất định phải bắt lấy tên mập này, cho dù hôm nay không thể bắt hắn cũng phải nhìn chăm chăm hắn, bằng không sẽ không thể ăn nói với thượng cấp, ta nói không sai chứ?

- Dương nhiên!

Lệ Thiên gật đầu.

- Như vậy Dương Ngũ gia thì sao?

Trầm Côn tiếp tục cười nói:

- Ngũ Gia gặp được tri âm, nói gì cũng không thể để Lệ Tướng quân đem tên mập này đi, chúng ta giải quyết thế này, để tên bàn tử này ở trong đoàn biểu diễn của Nguyên Quân tiểu thư, Lệ Tướng quân người cũng lưu lại, mọi người cùng nhau đi Đoạt Nhật lâu. Sau đó Ngũ Gia ngày ngày có thể cùng hát vang với tri âm, mà Lệ Tướng quân lại có thể tạm thời giám sát hung thủ, mọi người không làm mất hòa khí, về phần sự tình sau này, vậy phải chờ đại nhân vật tôn quý giá lâm, để đại nhân vật quyết định là được rồi!

“Để bàn tử ở lại đoàn biểu diễn? Đây là chủ ý chó má gì?” Lệ Thiên muốn mở miệng mắng, đột nhiên trong lòng khẽ động, chủ ý này tựa hồ không tồi, Công Thâu Lâm bị trọng thương, chính mình lại không muốn liều mạng, vô luận là thế nào cũng không thể mang tên mập này đi, cứ như vậy tay không trở về, Đông Ca thánh nhân nhất định sẽ phạt mình, chẳng bằng lưu lại có thể giám sát tên bàn tử kia, cũng miễn đắc tội với Ngũ gia kia.

- Được, cứ như lời người nói đi!

Lệ Thiên gật đầu đáp ứng.

Trầm Côn hắc hắc cười:

- Lệ Thiên đã đáp ứng, Nguyên Quân tiểu thư ngài thì sao?

Nhìn thoáng qua Dương Ngũ, Nguyên Quân cười nói:

- Khó có dịp Ngũ gia gặp được tri âm, ta tự nhiên sẽ nể mặt Ngũ gia rồi!

Vậy ổn rồi! Đoàn người tiếp tục ra đi, Đoạt Nhật ở đông thành tuy cách không xa, thế nhưng phải vượt qua một cái hồ lớn, mà Nguyên Quân vừa muốn biểu diễn ven đường, cho nên đoạn đường này tối thiểu phải mất trên bảy tám ngày.

Đến buổi tối, thời điểm dừng chân, A Phúc cùng Dương Ngũ ở cùng một phòng, Lệ Thiên cùng Công Thâu Lâm một trái một phải, chăm chú theo dõi bọn họ, mà Trầm Côn lại cười hì hì chạy đến hậu viện ngồi chồm hổm biến thành sói hoang lẫn với với bảy sói hoang được thuần hóa, rồi ngao ngao kêu loạn. Lang Tộc thấy trắng hủ vang là lẽ thường tình, ai cũng không để ý, thế nhưng A Phúc đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh bò dậy.

- Ôi chào! Đây là tiếng kêu của đại thiếu gia mà?

A Phúc nghe tiếng sói tru liền lồm bẫm:

- Đại thiếu gia đang gọi...A Phúc, thiếu gia nhà người đã dịch dung hoá trang rồi, hôm nay tên Tiểu Hồ Tử mà người nhìn thấy chính là...Hiện tại, thiếu gia đã nhầm trúng một vật trong người Công Thâu Lâm, nhưng vô hồn của Công Thâu Lâm quá lợi hại, muốn cướp lấy đồ vật này, A Phúc người phải làm thế này, thế này...

Một mặt nghe, trên khuôn mặt béo núc của A Phúc dần hiện ra thần sắc hưng phấn.

- Ngao....

Hắn điên cuồng tru lên một tiếng, ý là đáp lại Trầm Côn:

- Đại thiếu gia, ngài cứ yên tâm đi, A Phúc nhất định sẽ giúp ngài lấy được vật kia!

- Kêu cái gì vậy?

Dương Ngũ bị đánh thức.

- A a!!

A Phúc đột nhiên nhảy xuống giường, cầm lấy đại chùy hung hăng gõ hai cái, hào phóng diên cuồng hét lên:

- Bản đại nhân đột nhiên nổi lên hứng ca, Ngũ gia, đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm, chúng ta cùng nhau hát đi!

233. Chương 231: Thất Đức, Quá Thất Đức

Lúc này khoảng ba giờ sáng.

- Đại phong khởi!

Loạn thế Thương! Tưởng ngã phong lưu thích thắng! Khán ngã phóng đảng bất ky! Chúc vu gia môn đích thì khác.

- Lại bắt đầu nữa rồi.

Mặt đất yên lặng nổi lên tiếng sấm sét, A Phúc cùng Dương Ngũ ở trong phòng rống lớn lên.

Thanh âm của bọn hắn thực sự không thể coi là ca hát. Giống như hai người bị một thanh đại thiết chùy gõ vào đầu rồi hét toáng lên. Thoáng cái phá bùng nóc nhà vượt thẳng lên cao, sau đó từ trên trời giáng xuống. Thực giống như một tiếng oánh kích trong vòng phương viên mười dặm. Cả doanh trại lúc này lãnh đủ.

Có thể là cảm thấy ca hát trong phòng chưa đủ ghiền. A Phúc cầm đại thiết chùy vung lên, đập vỡ cửa phòng, mang toàn thân béo ú vọt vào trong doanh trại. Sau đó giờ cao song chùy, ngựa mặt lên trời diên cuồng hét lớn.

Dương Ngũ cũng theo A Phúc nhảy ra ngoài. Hắn một tay cầm đàn cổ, một tay giơ lên tử đầu thương, đi tới bên cạnh A Phúc. Đàn cổ đặt trên vai, đầu thương chạm nhẹ dây đàn, phối hợp cùng với A Phúc cất cao giọng hát.

Hơn nữa bọn họ từ trong chỗ ngủ chạy ra, chỉ mặc một chiếc quần cộc.

- Trời ơi. Các người có để cho người ta ngủ hay không.

Một người mặc đồ ngủ từ trong phòng vọt ra, trong tay còn giữ lên chiếc gối của mình. Theo sát phía sau nàng, cả nhân mã doanh trại cũng ùn ùn vọt ra. Có người con người đỏ bừng, có người nghiêng rằng nghiêng lợi, thậm chí có người còn cầm cả lưỡi lê lên...Trầm Côn mới từ trong hang sói trở lại, vừa vịn đi qua chỗ này, sờ cằm nói:

- Ai ui. Đây là một loại hình thức nghệ thuật mới sao?

- Ngũ gia, các người cũng làm quá đi!

Nguyên Quân cũng mang theo vẻ mặt không vui từ trong phòng ngủ đi ra, thấy rõ người ca hát chính là Dương Ngũ, nàng cố nén một hơi cười:

- Ngũ gia, bây giờ là ba giờ sáng, toàn đoàn đã mệt chết đi rồi.

- Ha hã, Nguyên Quân tiểu thư, tri âm khó gặp. Ta thất thổ rồi.

Dương Ngũ cũng cảm giác mình có chút quá mức, áy náy gật đầu, kéo theo A Phúc trở về phòng ngủ không có cửa.

Thấy bọn họ trở lại, trong hai phòng bên cạnh, Công Thâu Lâm cùng Lệ Thiên thở phào nhẹ nhõm...Khi A Phúc bắt đầu cất tiếng hát, Công Thâu Lâm bỗng từ trên giường nhảy dựng. Ban nãy nàng đã bị tiếng ca này làm sợ, sợ là vì trong tiếng ca ẩn chứa lực lượng công kích vũ hồn. Bất kể trạng thái vũ hồn như thế nào, hét lớn:

- Nữa, nữa, nữa. Tử Đông Phong, mau phòng ngự Lâm Lâm...

Mà lúc A Phúc vào phòng, Công Thâu Lâm chán nản ngồi trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn còn có hồng nhuận lúc này càng tái nhợt. Nàng vốn có thương thể trong người, chỉ một tiếng cười khê nàng cũng coi không được. Lúc này bị A Phúc lần qua lần lại, linh khí cùng hồn lực nhất thời tiêu tán không ít.

Hoàn hảo là hai tên bệnh thần kinh này bị Nguyên Quân mắng cho trở về, nếu không thì không biết Lâm Lâm lúc này sẽ ra sao.

Nghĩ như vậy, Công Thâu Lâm nhắm mắt tiến vào giấc mộng. Dĩ nhiên, cường địch gần kề, nàng cũng không dám ngủ kỹ.

Mà lúc Công Thâu Lâm bắt đầu phát ra tiếng ngáy.

- Ngủ gia!

A Phúc vừa từ trên giường bò dậy, đập đập miệng:

- Đêm dài khó chịu, anh hùng chưa chớp mắt. Chúng ta lại làm vài bài nữa cho khuây khỏa.

- Việc này...

Dương Ngủ có chút do dự, nhưng A Phúc đã đeo cổ cầm cho hắn, đưa đầu thương vào. Hắn không nói gì lúi ra ngoài:

- Đại gia tốt. Kế tiếp kính dâng mọi người bài Tướng quân pháp trận khúc. Các bằng hữu trong phòng, ai có thể hát cùng?

Công Thâu Lâm giật mình bật dậy.

Hai tên thần kinh này muốn chết sao?

Nàng nghĩ muốn xông ra giết người. Nhưng nghĩ lúc ban ngày bị hai người liên thủ đánh bại, nàng đành uất hận tiếp tục ngủ. Nhưng hai tiếng bò rống bên ngoài, coi như là người điếc cũng không ngủ được.

Hơn nữa, người ca hát chính là địch nhân. Cho dù chỉ một vạn phần có thể chiến đấu, Công Thâu Lâm cũng phải một lần nữa điều động linh khí, bắt Vũ Hồn lần nữa tăng cường phòng ngự. Ba giờ rưỡi, A Phúc cùng Dương Ngủ lần lượt bị Nguyệt Quân mắng cho quay về.

Nhưng mà ba giờ bốn mươi lăm, hai người bọn họ lại điên cuồng hét lên vọt ra:

- Hữu thanh sử, tàng ngã danh (Có sử xanh, ẩn tên ta...)

- Huynh đệ, quấy rầy mọi người như vậy được không?

- Ngủ gia. Phải dừng cầm ca hát. Huyết tính nam nhi, không phải là mấy người đàn bà là có thể ngăn trở. Hát sao, hát sao, chúng ta trần truồng nhìn ông trời, thoải mái mà hát hết giọng...

A Phúc hăng hái cười ha ha.

- Tử Đông Phong, mau giúp ta phòng ngự.

Rạng sáng năm giờ, A Phúc lần thứ tám vọt ra, lôi kéo Dương Ngủ gầm thét rống giận:

- Ngủ gia, chúng ta cùng ca hát đón ánh nắng mặt trời.

Nghe âm thanh giống to, Công Thâu Lâm từ trên giường vật vã bò dậy, sắc mặt nàng trắng như giấy, khóe miệng có chút máu tươi, thậm chí cơ thể nàng có chút run rẩy.

- Quá thất đức, hai tên thần kinh này quá thất đức... Tử Đông Phong, mau giúp ta một chút, mau giúp ta một chút. Có biện pháp gì cho hai tên khốn kiếp này câm miệng lại không?

- Ta có ba biện pháp thượng trung hạ có thể giải vây.

Âm thanh yếu ớt truyền ra, lộ ra mấy phần suy yếu. Hắn cũng đã mệt nhọc lắm rồi.

- Ba biện pháp? Mau nói...

Công Thâu Lâm vui vẻ.

- Thượng sách, chạy.

- Cái này coi là biện pháp gì? Hung thủ sát hại nhị bá ở chỗ này, Lâm Lâm bỏ chạy, gia gia sẽ không bỏ qua cho Lâm Lâm đâu.

- Vậy thì trung sách. Liên hiệp với Lệ Thiên, triệu tập binh mã đánh sau vào doanh địa. Dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt Quang Minh hoàng.

- Người thực ngu ngốc.

Công Thâu Lâm buột miệng nói:

- Lâm Lâm bị thương, Lệ thúc thúc cũng bị Dương Ngũ dọa cho bể mật, lấy cái gì tới giết Quang Minh hoàng?

- Ban ngày ta quan sát cách hành động của Quang Minh hoàng. Chỉ cần làm theo lời ta, một khắc đồng hồ nhất định...

- Ai nha, ta không nghe, không nên nghe biện pháp ngu ngốc của người nữa. Lâm Lâm không còn khí lực đánh nhau nữa rồi.

Công Thâu Lâm khóc lớn:

- Ngu ngốc, đại ngu ngốc. Mau nói biện pháp thứ ba.

Từ ngu ngốc liên tục quăng vào đầu, trong mắt người trẻ tuổi hiện lên vẻ tức giận cực độ.

Nhưng mà hần rất nhanh hạ tâm tình xuống, chậm rãi nói:

- Hạ sách, vui đầu ngủ.

- Đây là biện pháp chó má gì?

Công Thâu Lâm giận dữ:

- Ta ngủ thiếp đi, vạn nhất bọn họ nhân cơ hội giết ta thì làm thế nào?

- Ta lấy đầu trên cổ thể, bọn họ tuyệt đối không đi vào giết người.

Người trẻ tuổi không thể chịu nổi tính điêu ngoa của Công Thâu Lâm, hừ lạnh nói:

- Người dùng đầu óc suy nghĩ một chút tại sao bọn chúng chọn ca hát lúc này, lại hết lần này lần khác hát những bài lừng lẫy quân ca. Lại dùng đầu óc mà suy nghĩ một chút, tại sao còn bị Nguyên Quân mắng cho tám lần cụp đuôi trở về.

Trong mắt hiện lên vẻ khinh thường:

- Ta cho người biết, đây chỉ là kế làm cho người khác hao tổn sức lực. Bọn họ chính là muốn làm cho người hao hết linh khí, làm suy sụp linh hồn của ta.

Hần cười lạnh nói:

- Một chút tài mọn như thế, chỉ cần tránh đi. Chờ bọn hần hát mệt mỏi, náo loạn đủ rồi, đột nhiên cho bọn hần lời đình nhất kích, nhất định đánh một trận là thành công. Cho dù người nhất thời tạm lánh, tùy thời cũng có thể xông ra, làm cho bọn hần trở tay không kịp. Có ta tự mình điều động Hoàng Kim Phong kỵ, người phàm Cửu Châu có thể kháng cự sao?

Hần cắn chặt răng:

- Lui thêm bước nữa. Nếu như người không quyết định cá chết lưới rách, có thể mặc kệ bọn chúng, không để bọn chúng trong lòng. Như vậy chỉ hao tổn tâm lực mà thôi, bọn họ căn bản không thể giết vào trong.

- Nhưng mà người...

Người trẻ tuổi bất đắc dĩ thở dài:

- Không tránh, không chiến, bất định, khắp nơi đều bị bọn họ bắt thóp. Sớm muộn gì cũng bị bọn họ bắt được.

Nếu như Trầm Côn ở chỗ này, nhất định đối với người trẻ tuổi kia phục sát đất.

Không sai, Trầm Côn chính là để cho A Phúc làm tiêu hao linh khí của Công Thâu Lâm, làm suy sụp linh hồn của người trẻ tuổi. Chỉ cần bọn họ không còn khí lực, thân thể của Thủy nhi tự dễ như trở bàn tay.

Người trẻ tuổi liếc mắt liền nhận ra tính toán của Trầm Côn. Hơn nữa với ba biện pháp của hắn, đủ để cho tính toán của Trầm Côn thất bại.

Nhưng mà có một câu nói, người phạm cùng với bá chủ khác nhau. Có thể nghĩ đến, nhưng có thể làm được hay không. Như Công Tôn Lâm hiện tại, nàng nghe suy đoán của người trẻ tuổi, chậm rãi há to miệng:

- Ai nha, thực sự là như vậy. Tử Đông Phong, đầu óc của người quả nhiên thật tốt.

Người trẻ tuổi miễn cưỡng nở nụ cười:

- Trong ba biện pháp thượng trung hạ, người chọn biện pháp nào?

- Cái này, cái này...

Công Thâu Lâm ngưng ngừng cười một tiếng:

- Biện pháp của người không tệ, đều là do người nghĩ ra. Vạn nhất sai lầm thì sao?

Nàng khoát tay áo:

- Hay là chúng ta sử dụng biện pháp cũ, tiếp tục tăng cường phòng ngự.

Nụ cười của người trẻ tuổi đông cứng.

- Tử Đông Phong, không nên ngăn người nữa.

Công Thâu Lâm lần nữa nhắc lại:

- Mau giúp ta bảo vệ linh hồn.

- Ai...

Bất đắc dĩ thở dài, người trẻ tuổi tự mình còn không nhiều lắm linh hồn lực điều động. Đồng thời trong lòng cười khổ một tiếng.

- Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Công Thâu Lâm, nếu người không tin lời ta, cần gì phải để cho ta dốc sức.

- Nghĩa huynh.

Người trẻ tuổi mặc cho hồn lực khô héo, lăm bầm nhớ tới người xưa:

- Nhớ lại người năm đó, huynh trưởng thiên kỳ định giang sơn, tiểu đệ ngồi trưởng luận quân cơ, giường cung bắn hổ, xua binh quét ngang sáu quận tám mươi một châu.

Đáng tiếc ngàn năm sau thời thế thay đổi. Anh linh huynh trưởng không có ở đây, Cửu Châu cũng không có một vị vua kiệt xuất tài trí mưu lược. Tiểu đệ cũng đành chịu khổ lay lắt rồi.

- Nghĩa huynh, anh linh huynh giờ ở đâu?

Người trẻ tuổi ngửa mặt lên trời hô to. Cô đơn, anh hùng không tự chủ được bị ai. Lúc hắn đang than vãn mình gặp gỡ một chủ nhân ngu ngốc, A Phúc đã hoàn thành nhiệm vụ, được Dương Ngũ bảo vệ chuẩn ra phòng, tìm được Trầm Côn.

- Đại thiếu gia, A Phúc không đào ra người ở góc tường nào. Dù sao nhiều năm làm thủ hạ, cũng cảm thấy thỏa mãn.

A Phúc đầu tiên là vui vẻ cười to ba tiếng, sau đó gục trên mặt đất khóc thét ô ô:

- Nhưng mà...Nhưng mà A Phúc cũng trúng độc, gia nhập tà giáo. Đại thiếu gia, người phải cứu A Phúc.

- Người gia nhập quân khởi nghĩa Thiên Minh?

Nghe A Phúc kể lại ngày hôm trước gặp gỡ quý bí, sắc mặt Trầm Côn trở lên vô cùng ngưng trọng.

234. Chương 232: Đột Phá Đến Lam Nguyên

Lúc Công Thâu Thiên nhờ đến Mặc gia có đề cập đến một cái tên: Thiên Minh thập nhị Thiên quân. Sau này Trầm Côn cũng được A La nói cho vài điều về cái tên này. Thiên Minh bắt nguồn từ một tổ chức thần bí tồn tại cách đây hơn hai mươi năm, được coi là thế lực Hoàng Kim khổng lồ nhất Tây Cửu Châu. Bọn hắn cho rằng Hoàng Kim Huyết tộc cũng không phải chân chính là huyết mạch của Viêm Hoàng. Tôn chỉ của tổ chức này là lật đổ Hoàng Kim Huyết tộc, khôi phục Viêm Hoàng chính thống.

Thập nhị Thiên quân, chính là mười hai vị lãnh tụ Thiên Minh.

Theo như Trầm Côn, một tổ chức như vậy căn bản chẳng phải là chính nghĩa gì cả. Bọn hắn đơn giản chỉ là mượn danh nghĩa Viêm Hoàng chính thống để đoạt lợi mà thôi. Nhưng cũng không thể phủ nhận bốn chữ Viêm Hoàng chính thống quả thật rất có hiệu lực. Ít nhất là hai mươi năm gần đây Thiên Minh hành động mạnh mẽ. Ở Tây Cửu Châu cùng Nam Cửu Châu đã thành lập căn cứ địa vững chắc rồi. Nghe nói, bốn chiến tuyến của Thiên Minh liên hợp lại đã có quân đội lên tới ba trăm vạn cùng hơn sáu mươi cường giả cấp bậc Hồng Nguyên, đó là còn không tính chiến đội thần bí mà A Phúc mới gia nhập.

- Vì sao người gia nhập Thiên Minh?

Trầm Côn bắt đầu chỉ vào A Phúc. Mặc dù hắn đắc tội với Dạ gia ở Bắc Cửu Châu, ở Đông Cửu Châu giết Công Thâu Thiên, nhưng căn bản không có chạm đến lợi ích của Hoàng Kim Huyết tộc ở Tây Cửu Châu. Tuy chém chém giết giết không ít, nhưng cũng chưa đến nỗi gây ra mâu thuẫn quá lớn. Một khi có quan hệ cùng với Thiên Minh...Đó chính là chính thức trở mặt, cùng Hoàng Kim Huyết tộc không chết không từ. Người của Trầm Côn tại thành Xích Tiêu cũng sẽ bị giết sạch.

- Đại thiếu gia, ta cũng không muốn, nhưng tình huống ngày đó...

A Phúc khóc to nói:

- Đại thiếu gia, tóm lại ngài phải cứu ta. Cái mạng nhỏ của tiểu nhân chỉ còn năm ngày, à không bốn ngày nữa thôi.

Chỉ còn sống được bốn ngày thôi sao? Huyền Si vẫn còn chưa tỉnh lại. Trong vòng bốn ngày, khẳng định chính mình không đủ sức địch lại được tề sư của Thiên Minh. Trầm Côn suy nghĩ một chút:

- Biện pháp duy nhất lúc này, chính là phải gom đủ hài cốt của Thủy Nhi, để nàng làm cho Huyền Si tỉnh lại.

Sau khi quyết định, hắn hung hăng phân phó:

- A Phúc, nếu người muốn tự cứu mình, nhất định phải giúp ta mau chóng tìm đủ hài cốt của Thủy Nhi. Ngay từ bây giờ, người phải hành hạ Công Thâu Lâm không phân biệt ngày đêm, một ngày hai mươi bốn tiếng. Nhớ kỹ, người hành hạ Công Thâu Lâm càng thảm thì cơ hội sống càng cao.

- Đại thiếu gia, người cứ yên tâm. Ta sẽ chinh chết nha đầu kia.

Sự tình liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, A Phúc đỏ mắt, gào khóc rống lên xông ra ngoài.

Chỉ lát sau, trước cửa nhà Công Thâu Lâm lại vang lên tiếng hát của hắn và Dương Ngũ. Liếc mắt nhìn A Phúc rời đi, Trầm Côn mang ra một chiếc rương lớn mà lần trước hắn lấy được từ Thối Hỏa Trì. Có thể nói sau khi Hàn gia cùng Trầm gia suy vong, nó chính là tồn tại của toàn bộ tinh hoa chế tạo thuật ở Cửu Châu. Trầm Côn cảm thấy trông cậy vào Thủy Nhi còn chưa đủ, hắn lật lật bảo vật trong rương. Nếu như có thể tìm thấy một chút thuốc giải độc là tốt nhất.

- Cái gì đây? Đây là...

Tìm đến tầng cuối cùng của rương, Trầm Côn cũng không thấy thuốc men gì hết, nhưng lại phát hiện một thùng dụng cụ tinh xảo. Vừa mở ra, hắn liền thấy, nào là chùy, cờ le, đinh ốc, thước, búa...tất cả đều là

những công cụ chế tạo tinh xảo. Mà ở phía dưới còn đè ép một quyển sách cổ thật dày, bên ngoài có ghi “Âu Dã Phổ”.

- Mỹ nữ, sang đây coi cái này!

Trầm Côn gọi A La đang ở bên kia vách tường.

- Đây là...Ai nha, trong rương vẫn còn có vật này, thật là vận khí tốt.

A La cầm “Âu Dã Phổ” quơ quơ.

- Đây chính là bí tịch chế tạo của Âu Trì Tử lưu lại. Dù là tinh hoa của chế tạo thuật Cửu Châu hay bản vẽ cao cấp cơ quan thuật, cần cái gì có cái đó.

- Cái này có quan hệ với cơ quan thuật?

Trầm Côn sững sốt.

- Dĩ nhiên, chế tạo cùng cơ quan vốn là đi đôi với nhau. Không có cơ quan thuật, linh kiện tốt nhất khi đúc tạo cũng chỉ là phế thiết. Thiếu chế tạo thuật, các đại sư cơ quan thuật cũng là không bột đổ gột lên hồ.

A La cười cười:

- Lấy thực lực của người bây giờ, học thứ này, đối với kỹ xảo dùng binh khí của người có trợ giúp không ít.

Trầm Côn hiểu rõ ý tứ của A La. Âu Dã Phổ đối với con đường võ đạo của mình, sẽ không đem lại tiến bộ. Nhưng mà nắm giữ một chút nguyên lý chế tạo binh khí, vẫn còn có chút chỗ tốt.

Suy nghĩ lại, mình đem linh khí đạt Hồng Nguyên đỉnh, đang muốn tiến thêm một bước hấp thu linh khí của Công Thâu Thiên, tiến tới Lam Nguyên hạ đoạn. Vậy dùng kỹ xảo của Âu Dã Phổ này thực quá tốt.

Để A La lưu lại chiếu cố A Phúc, Trầm Côn kiểm soát rời khỏi đoàn biểu diễn, đi tới huyết động dưới nước mà tu luyện. Trong thuật phong thủy, đó chính là Long Phúc bảo địa. Lúc đang lặn sâu trong nước, Trầm Côn phát hiện mấy người trẻ tuổi đang tìm kiếm cái gì đó ở bên bờ làng chài, bộ dạng lén lút lút lút như là vẽ bản đồ, hẳn là mấy tên thủ hạ của A Phúc rồi. Trầm Côn đang suy nghĩ để cho A Phúc cùng Thiên Minh phải sạch quan hệ, cũng chẳng buồn để ý tới bọn hắn, trực tiếp chui vào huyết động.

- Chế tạo thuật có mười hai bước. Luyện, khuôn đúc, thiết kế...

Âu Dã Phổ bác đại tinh thâm, cơ hồ bao dung toàn bộ tinh hoa chế tạo. Trầm Côn cũng không có hứng làm thợ rèn nên hắn liền chọn hai loại thích hợp nhất cho kỹ thuật của mình.

Một là Luyện pháp. Tên như ý nghĩa, chính là phương pháp xử lý các nguyên liệu. Chỉ cần thay đổi một chút phương thức vận chuyển linh khí trong đó là có thể giúp cho Trầm Côn đề luyện linh khí Tử Nguyên của Công Thâu Thiên một cách hữu hiệu hơn.

Hai là cơ sở cơ quan thuật. Mặc dù không thể nào để cho Trầm Côn đạt đến trình độ của Công Thâu Thiên, nhưng có thể giúp cho hắn giải quyết một chút vấn đề về cơ quan thuật, tránh cho hắn bị cơ quan sư cản trở gây khó. Mặt khác, vạn nhất thấy linh hồn Cơ Quan Hoàng Mặc Ly, hắn cũng có thể có chút tiếng nói, không đến nỗi bị người ta xem như người bình thường.

- Luyện pháp, kỹ xảo trọng yếu nhất là ở “hòa tan”, cũng chính là nấu chảy nguyên liệu, để cho chúng biến thành hình thái chế tạo thích hợp nhất. Luyện pháp có tổng cộng mười tám kỹ xảo, đầu tiên là loại bỏ tạp chất...

Theo như phương thức vận chuyển linh khí của Luyện Pháp, Trầm Côn liền đem Tử Nguyên linh khí còn chưa tiêu hóa hết tụ thành một khối khí màu tím ở lòng bàn tay. Trầm Côn vận khởi Đại Nhật Càn Khôn Công, tạo thành ngọn lửa hừng hực ở lòng bàn tay. Chỉ vòng vo mấy vòng, toàn bộ những tạp chất đã bị đốt cháy sạch sẽ, chỉ còn lại linh khí thuần túy nhất.

- Biện pháp tốt! Phối hợp với Đại Nhật Càn Khôn công, tốc độ chiết xuất linh khí liền được nâng lên hơn hai lần.

Con mắt nhỏ của Trầm Côn sáng lên, nhìn vào Âu Dã Phổ, hắn lại tiếp tục luyện:

- Bước thứ hai là đem linh khí chuyển sang trạng thái lỏng để dễ dàng hấp thu hơn...Hắn hắc, Tinh Hà Thiên Huyền vốn âm nhu vừa vặn thích hợp cho chuyện này.

Trầm Côn phát động Thái Cực Đồ, ánh lửa của Đại Nhật Càn Khôn trong lòng bàn tay lập tức biến thành nguyệt quang nhu hòa của Tinh Hà Thiên Huyền. Chỉ thấy tia sáng trong lòng bàn tay vòng vo vài vòng, khối khí màu tím liền co rúm lại, mềm nhũn, dần dần chuyển sang trạng thái lỏng có thể tích nhỏ hơn. Đem chất lỏng màu tím uống vào, dường như không cần Trầm Côn làm gì thêm, hệ tiêu hóa của hắn đã đem chất lỏng linh khí hấp thu hoàn toàn. Cùng lúc đó, Hồng Nguyên linh khí trên người Trầm Côn đột nhiên xuất hiện vài điểm màu lam.

- Phương pháp này thế mà có thể nuốt sống linh khí, quả nhiên là đồ tốt!

Tinh thần Trầm Côn lấy lại tinh thần, vừa nói vừa kích động lấy ra tiếp một đoàn linh khí màu tím.

Loại đi tạp chất!

Hóa lỏng!

Nuốt lấy!

Sau đó lặp lại thêm một lần nữa...

Có thể coi linh khí của Công Thâu Thiên là một khối bảo tàng vô cùng vô tận, mà Âu Dã Phổ này chính công cụ tốt nhất để đào lấy khối bảo tàng ấy. Trầm Côn cứ liên tục ăn nuốt từng khối từng khối linh khí. Ánh sáng màu lam trên người hắn càng ngày càng đậm.

Thực lực không ngừng tăng lên làm hắn dần quên mất thời gian trôi qua. Đến ba ngày sau, Hồng Nguyên linh khí đã hơn phân nửa chuyển sang màu lam nhàn nhạt. Nhưng mà khi hai màu hồng lam sắp thăng bằng, màu hồng lại không tình nguyện để cho màu lam tiếp tục lấn át địa bàn của hắn.

Người nghĩ không muốn liền có thể không tiếp tục sao?

Khóe miệng Trầm Côn nhếch lên một chút cười cười. Hai tay xoay tròn lấy ra một đoàn linh khí hình trụ cao hơn thân hình, sau đó hắn giơ cao cột linh khí này lên. Hai cổ nội lực Đại Nhật Càn Khôn cùng Tinh Hà Thiên Huyền toàn bộ phát tán trên đỉnh đầu tạo thành một Thái Cực Đồ rất lớn. Thái Cực Đồ giống như lúc xoáy không đáy, cực kỳ nhanh để luyện cột linh khí, sau đó chuyển sang trạng thái lỏng.

- Thập bát thủ, hợp âm dương, dung hồn.

Hắn nuốt một ngụm toàn bộ linh khí. Lúc này màu lam trên người dường như chiếm được ưu thế, hoàn toàn áp đảo màu hồng. Hơn nữa, khi linh khí màu lam chiếm được hơn một nửa địa bàn, tốc độ khuếch trương của nó cũng không phải là thứ mà linh khí màu hồng có thể ngăn cản. Sau một đợt nhón nhọn trong người, màu lam hoàn toàn ăn nuốt màu đỏ. Trầm Côn cũng cảm giác được thân mình chột nhẹ, thật giống như vứt bỏ mấy chục cân khối lượng.

Từ từ...Thân thể Trầm Côn nhẹ nhàng bay lên, dẫm trên không khí mà giống như là giẫm phải vùng đất kiên cố, từng bước từng bước đi lên.

Lăng Không Hư Bộ. (Cái này lão Dạ Trung Hành biểu diễn rồi)

Chính là dấu hiệu độc môn của Lam Nguyên Vũ tông.

- #\$\$@^\$.

Trầm Côn hưng phấn hét lớn một tiếng, trực tiếp lăng không bay ra ngoài động. Sau đó hắn dùng ngón tay vẽ một cái trên mặt nước, hồ nước liền cuộn cuộn tách ra một khe hở thật lớn. Ánh sao từ trên trời chiếu xuống đáy hồ.

- Đây chính là cảnh giới Lam Nguyên Vũ tông sao? Lăng Không Hư Bộ, cất tay một cái, linh khí liền tùy tâm mà động.

Tuổi thọ của A Phúc vẫn còn dư lại một ngày, hắn có đầy đủ thời gian đi làm những chuyện khác. Ví dụ như "Hồn Kinh".

Trải qua mấy lần lên cấp lần trước, khi thời điểm hần lên cấp, Hồn Kinh cũng xảy ra biến đổi. Vậy bây giờ, hần đột phát Lam Nguyên Vũ tông, Hồn Kinh kia cũng có thể...

- Lão đại, mau vào, U Minh hồn phủ đã xảy ra chuyện.

Hần đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng hét lớn của Cổ Nguyệt Hà từ trong thế giới linh hồn truyền ra. Trầm Côn cười lớn một tiếng, cực nhanh chui vào trong thế giới linh hồn. Chưa kịp đứng vững, hần liền cảm thấy một trận dao động địa chấn, U Minh hồn phủ dường như đang xảy ra một trận động đất vậy. Còn không kịp thấy rõ biến hóa trong hồn phủ, Trầm Côn cảm thấy dưới chân mềm nhũn. Cúi đầu nhìn xuống, thì ra là hai chân Minh Vương Pháp Tướng đã vỡ vụn sụp đổ. Hơn nữa nó dần dần lan tràn từ bắp chân đến đùi, ngực bụng, tứ chi, cuối cùng bao gồm cả đỉnh đầu. Toàn bộ vỡ vụn rồi.

Trong khoảnh khắc, Minh Vương Pháp Tướng sụp đổ. Mà sâu trong nội tâm Trầm Côn xuất hiện một dòng nước âm, là một cỗ quang mang màu vàng. Tia sáng phóng ra, dưới chân Trầm Côn xuất hiện một đài sen. Trầm Côn ngồi lên trên đó, có kim quang hộ thể, tầng bảo phát phối, giống như là một phong tượng Kim Thân Đại Phật.

235. Chương 233: Hồn Kinh Tầng Thứ Năm! Kê Lặc (*)?

Những vũ hồn ở bên trong tự nhiên cũng theo đó mà biến hóa, trên người bọn họ có thêm một đạo phật quang vàng rực, trên đỉnh đầu còn có một đám mây đen nho nhỏ, mà những hồn xác biến thành xá lợi tử cũng từ từ xoay tròn quanh thân họ...

Mà bên cạnh Trầm Côn cũng có một viên xá lợi tử, hiển nhiên là sau khi đạt tới tầng thứ năm, hần cũng có thể triệu hoán thêm một vũ hồn nữa!

- < hồn=“” kinh=“”> tầng thứ năm, ‘giải’ tự chân ngôn, Kim cương tát đóa phổ hiền pháp thân chú, ngoại phước ấn...

Trong đầu Trầm Côn cũng xuất hiện thêm một câu chú ngữ và ấn pháp mới, hần ngộ tính cao, bỗng nhiên hiểu được tác dụng của ‘giải’ tự chân ngôn.

- < hồn=“” kinh=“”> tầng thứ năm, là lực lượng khống chế, hiểu biết lòng người. Không chế, bản tăng có thể chui vào thân thể của vũ hồn, dùng thân thể của vũ hồn đối chiến sao?

- Không chế thân thể của vũ hồn, đây là năng lực gì?

Trầm Côn có chút nghĩ không ra manh mối.

Sau khi < hồn=“” kinh=“”> đạt tới tầng thứ năm có thể khống chế thân thể của vũ hồn, việc này nghe thì cũng không tồi, nhưng thân thể của mấy vũ hồn của Trầm Côn ở đâu đây? Lý Mục sớm đã dung hợp với đài thú tôn rồi, xương cốt chả còn. Huyền Si bị Dương gia ngũ mã phanh thây, càng chả có thân thể gì để mà nói tới. Thi thể của Vương Kiều thì vẫn còn chôn ở Lan Vân sơn, những cũng chỉ còn lại chút vụn xương. Tình hình của Cổ Nguyệt Hà tốt hơn một chút, thi thể của lão nằm ở mộ tổ Vương gia, những cũng đã thụ thương không nhẹ vì thiên khiển, không còn được coi là một bộ hài cốt hoàn chỉnh nữa rồi...

Cho dù hoàn chỉnh, Trầm Côn cũng không thể dùng cái thân thể thối tha, răng vàng khè, mặt thì tô son trát phấn đó được. Tiến vào thân thể vũ hồn, lấy thân thể vũ hồn tác chiến, năng lực này căn bản là việc làm vô bổ!

- Sư phụ, ông tại sao lại cho bản tăng một năng lực vô dụng chứ!

Trầm Côn bất đắc dĩ lắc đầu, hần động một cái, phật quang tứ tán, xung quanh đều chìm vào sự trang nghiêm của phật quang, mà Trầm Côn bây giờ mới lưu ý tới, U Minh hồn phủ cũng đã không còn như trước rồi.

Nửa phần đầu của hồn phủ vẫn là Diêm La bảo điện lạnh lẽo, nhưng ở sau bảo tọa của Trầm Côn lại có thêm một cánh cửa nhỏ, Trầm Côn định gọi Lý Mục và Cổ Nguyệt Hà theo hần đi vào xem sao, nhưng khi đi tới trước cửa, hai vũ hồn đều bị ấn chữ vạn của phật môn trên cửa ngăn lại.

Hiển nhiên, không gian đằng sau cánh cửa này là thuộc về cơ mật Phật môn của Trầm Côn. Không biết làm thế nào, Trầm Côn tự mình đẩy cửa đi vào.

- A di đà Phật...

Mùi Trầm Côn bỗng nhiên thấy cay cay, sau cánh cửa không ngờ là một thiện phòng nhỏ, trên tường có treo tăng bào, dưới đất có hai cái bồ đoàn, trong đó ở trước một cái bồ đoàn còn có đặt một chiếc rương nhỏ, đây là nhà của Trầm Côn ở Thiếu Lâm tự, là thiện phòng nơi hẩn ở hai mươi năm.

Nhắc bồ đoàn lên nhìn một cái, ở dưới còn có hai tuyệt bản xuân cung đồ mà Trầm Côn cất kỹ, mặc dù đây không phải thứ nên xuất hiện ở Phật môn thanh tịnh, nhưng lúc này nhìn thấy, ít nhiều cũng có chút ấm lòng, và sự chua xót vì sự quét rác đột nhiên biến mất.

- #\$\$^\$, sự phụ ông bày cái thiện phòng này làm gì!"

Lau khước mắt một cái, Trầm Côn cười hì hì ngồi xồm trên cái bậc cửa hẩn đã từng ngồi hai mươi năm, mở chiếc rương đặt trước bồ đoàn.

Trong ký ức của hẩn, trong rương có một bản cổ tịch da đen, ước chừng có ** trang (Biên: (Chẳng biết bao nhiêu trang), mỗi trang đều trắng xóa, cho nên Trầm Côn chỉ là ôn lại chuyện xưa mà mở ra nhìn một cái, sau đó liền cất vào. Nhưng chính vì vậy mà hẩn ngây người, hoàn toàn ngây người!

Trong cổ tịch rõ ràng có tranh vẽ!

Ngay trang đầu tiên, mặt trước mô tả một vũ giả trung niên sống động, tóc màu bạch kim, đôi mắt toát ra màu lục, đường hoàng ngang ngược vùng giấy bút, linh phù không đếm xuể bay vòng tròn quanh người hẩn, rõ ràng là bộ dạng của Vương Kiêu.

Lật sang trang khác, vừa thấy mặt sau viết mấy câu thể này:

Phạm nhân: Vương Kiêu!

Tội danh: Vì chuyện riêng của mình mà đoạt đi quốc mẫu, huyết sát vạn thương sinh, dẫn tới thiên hạ đại loạn!

Hình phạt: Một nghìn hai trăm năm!

Lại nhìn hình vẽ trên trang thứ hai, khôi giáp màu đen, râu dài tới ngực, trong tay cầm một cây quyền trượng, thân thể đã biến thành bộ dạng của Lục diện thú thần, chính là Lý Mục!

Đằng sau trang của Lý Mục cũng viết mấy câu.

Phạm nhân: Lý Mục!

Tội danh: Ngu trung, không biết lấy bách tính làm trọng, thế nên để yêu thú tàn sát bừa bãi, sinh linh đồ thần!

Hình phạt: Thứ nhất niệm tình một lòng vì nước, trung tâm cảnh cảnh, lại niệm tình đã hóa thân thành đài Thù Tôn, che chở bách tính một phương lâu năm, phạt nhẹ ba trăm năm!

Lại lật sang trang thứ ba, là hình vẽ của Độc Phật Huyền Si, hẩn có hai tội danh.

Phạm nhân: Huyền Si!

Tội thứ nhất: Quyền rũ vợ người khác, làm loạn tiên phủ!

Hình phạt: Ba nghìn năm!

Tội thứ hai: Hạ độc giết tám vạn quân Dương gia, giết quá nhiều người, nhưng niệm tình lúc đó hai nước giao tranh, đều là vì chủ nhân, phạt nhẹ ba trăm năm!

Hình phạt: Hai tội cộng lại, ba nghìn ba trăm năm!

Thú vị rồi!

Cổ Nguyệt Hà đã từng dự đoán qua, U Minh hồn phủ tồn tại và bắt chước theo phương thức quản lý của địa phủ, để Trầm Côn sớm làm quen với chức vụ Địa Tạng Vương, như vậy không còn nghi ngờ gì, quyển sách da đen này chính là danh sách phạm nhân trong U Minh hồn phủ, công cụ quan trọng nhất để cho Trầm Côn quản lý U Minh hồn phủ!

Hiển nhiên, việc Trầm Côn cần làm trước mắt là quản lý tốt mấy tên phạm nhân trong danh sách, càng ngày càng giống với một tên giám ngục trưởng rồi.

Mà chân chính thứ vị chính là: Mỗi tên phạm nhân đều có thời hạn thi hành án, thời hạn kết thúc bọn chúng có thể ra tù, cũng chính là rời khỏi Trầm Côn sao? Ngoài ra, Địa Tạng Vương dường như có quyền giảm hình phạt cho phạm nhân, vậy Trầm Côn có phải chỉ viết mấy chữ liền có thể giảm thời hạn cho họ, trực tiếp cho ra tù?

Còn nữa, các vũ hồn cũng chỉ còn lại linh hồn, một khi ra tù, lẽ nào còn có thể kiếm được thân thể mới, chuyển thể làm người sao?

Trong đầu Trầm Côn xuất hiện rất nhiều nghi vấn, từ từ suy nghĩ, mà hai tay hắn cũng vô ý thức mà tiếp tục lật sang trang khác...Sau Huyền Si chắc là Cổ Nguyệt Hà rồi?

Khà khà, lão già này có tội danh gì đây?

Trầm Côn lật sang trang thứ tư nhìn...Trắng tinh!

Giật mình một cái, lật sang trang thứ năm...Vẫn trắng tinh!

Trang thứ sáu, trắng tinh!

Trang thứ bảy, trắng tinh!

Trang thứ tám, trắng tinh!

Lúc Trầm Côn lật tới trang cuối cùng, cũng chính là trang thứ chín, cuối cùng nhìn thấy mấy chữ!

Chỉ có mấy chữ, không có hình vẽ của Cổ Nguyệt Hà. Cổ Nguyệt Hà trong danh sách không ngờ lại không hoàn chỉnh, cho dù là Địa Tạng Vương cũng không thêm vẽ hình hắn lên!

Phạm nhân: Cổ Nguyệt Hà!

Tội danh: Có lẽ có!

Trên trang giấy viết rõ ràng như vậy, đến thời hạn thi hành án cũng không có, hiển nhiên là tù chung thân, hơn nữa còn có ý tứ vĩnh viễn không thể giảm hình!

Có lẽ có! (*)

Cổ Nguyệt Hà, lão rốt cục làm gì? Không ngờ đến tội danh cũng không cần, trực tiếp bắt giam, lại còn là loại không có cơ hội ra tù!

Hơn nữa vị trí của Cổ Nguyệt Hà cũng rất quái, các vũ hồn khác đều xếp theo thứ tự, chỉ có Cổ Nguyệt Hà, lật qua năm trang ở giữa, trực tiếp viết ở trang cuối cùng. Trầm Côn vuốt cằm suy nghĩ một lúc, cảm thấy < hồn=“” kinh=“”> tầng thứ năm mang tới rất nhiều nghi vấn, không thể nào tìm hiểu rõ trong chốc lát, dứt khoát không nghĩ tới nữa, thu lại danh sách, hắn cười tủm tỉm đi từ phòng nhỏ ra.

- Lão đại, thấy được gì sao?

Cổ Nguyệt Hà cực kỳ hứng thú tiếp cận.

- Lão Cổ...

Trầm Côn buột miệng:

- Hỏi lão một việc, lão có phải là đã quyến rũ Vương Mẫu nương nương, cảm sùng Ngọc Hoàng đại đế không?

- Cái gì?

Cổ Nguyệt Hà ngẩn ra, cười mỉa nói:

- Lão đại, cả đời ta đến thiên môn trông thế nào cũng chưa biết đó! Lại nói, người nhìn bộ dạng của ta đi!

Chỉ vào hàm răng vàng của mình:

- Vương Mẫu nương nương mắt bị mù, có thể vừa ý một người như ta sao? Cả đời này việc quá quắt nhất ta từng làm cũng chỉ có tiết lộ chút thiên cơ thôi.

- Đơn giản vậy thôi sao?

Trầm Côn thông thả ung dung vuốt cằm.

- Thiên cơ môn khai thiên lập địa nhiều năm, phong thủy sư tiết lộ thiên cơ rất nhiều, nhưng vì sao chỉ có một mình người...

- Lão đại, người rốt cục là phát hiện gì trong căn phòng đó?

- Không gì cả...

Giám ngục trưởng đương nhiên sẽ không tiết lộ cơ mật cho phạm nhân rồi, Trầm Côn vỗ vai Cổ Nguyệt Hà, thở dài một tiếng:

- Thật sự là không có gì, ta chỉ muốn nhắc nhở lão một câu, sau này không có việc gì đừng đi ra ngoài bữa bãi nữa, vạn nhất bị tiên môn nhìn thấy...

Nửa câu còn lại không nói ra chính là:

- Mấy chữ có lẽ có đó, chúng tiên giết lão cũng không cần lý do, kiểu gì cũng có cớ!

Trở về từ U Minh hồn phủ, Trầm Côn không vội quay lại đoàn biểu diễn.

Cảnh giới Lam Nguyên hạ đoạn vừa mới lên được cần thời gian để ổn định, hơn nữa Trầm Côn còn không nắm bắt được cơ sở của cơ quan thuật, cứ thế này đi tìm Công Thâu Lâm, không phải là đợi bị cơ quan chiến khí của ả úp sọt hay sao?

Cả ngày sau đó, hần đều ở trong thủy động nghiên cứu ứng dụng của cơ quan thuật cơ sở, trong quá trình đó nắm bắt được một bộ phận chú tạo (đúc) thuật, hần chế tạo cho mình vài linh kiện nhỏ, sau đó lại ở trong động chân tay vụng về lắp ráp lại...Đương nhiên, vốn vẹn một ngày, hần không thể lắp ráp ra chiến khí máy lợi hại gì, nhưng cũng có xe trượt tuyết tự động, trâu nước tự động, còn có bánh xe nước thô sơ trong truyền thuyết, hần vẫn mãi ý cười hắc hắc một tiếng, bắt đầu coi là nhập môn rồi!

Lúc Trầm Côn quay lại đoàn biểu diễn, đội biểu diễn của Nguyên Quân đã tới ngoài Xuất Vân Hải thành hai mươi dặm rồi, đang lập trại nghỉ ngơi ở bên hồ.

Mấy vạn Hoàng Kim Phong Kỳ vây quanh nơi cắm trại, bất quá bọn chúng không còn sát khí như hôm trước, ngược lại tỏ ra không biết gì...Lệ Thiên đứng ở trước mặt Hoàng Kim Phong Kỳ, đang muốn thúc ngựa mà đi, nhưng Công Thâu Lâm ngồi trên nhện máy, nổi giận dưng dưng chỉ vào Lệ Thiên:

- Lệ Thiên, ông không trọng nghĩa nhá hic hic.

- Lâm tiểu thư, không phải là Lệ Thiên ta không trọng nghĩa, chỉ là ngày nào cũng giao thủ với Dương Ngũ, thể xác và tinh thần của Lệ mỗi sớm đã đều mệt mỏi, còn không đi sẽ làm ảnh hưởng tới đại sự của Đông Ca thánh nhân rồi!

Lệ Thiên bắt đầu dĩ lắc lắc đầu:

- Lâm tiểu thư, ta khuyên cô đi theo ta đi, còn ở lại đây, hai ta đều hỏng mất!

- Ta mặc kệ, ta mặc kệ đấy, ông nhất định phải ở lại với ta...

Công Thâu Lâm vẫn khóc lớn:

- Ta đã bảo Lãng ca về nhà cầu viện rồi, gia gia ta rất nhanh sẽ tới cứu viện hic hic hic!

- Ôi chao, mấy ngày không gặp, Công Tôn tiểu thư bị sao thế này? Gầy tọp đi, mặt không còn nhân sắc, đến sức điều khiển chiến khí máy cũng không còn thể này.

Trầm Côn vẻ mặt vô tội tới gần, mà ở không xa, A Phúc đang cao giọng hát mắt sáng lên, cho Trầm Côn một ánh mắt đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chú thích: Kê Lặc - gân gà để chỉ một sự vật không có ích hay không còn dùng được nhưng người ta vẫn tiếc chưa muốn ném vào thùng rác. Chuyện này có điển cổ thời tam quốc, Dương Tu bị Tào Tháo giết. Ai thích có thể tìm hiểu ở đây.

236. Chương 234: Không Phải Bá Chủ Không Thể Không Chế

Ngày thứ nhất, hần lồi kéo Dương Ngũ bắt đầu hát từ ba giờ sáng, mệt thì thay phiên nhau nghỉ, đảm bảo để hai mươi tư giờ đều có tiếng ca hát. Tới sáng sớm ngày thứ hai, hần thực sự không thể hát được nữa rồi, dứt khoát đem toàn bộ các nhạc khí cỡ lớn từ trong thương khố của đội biểu diễn ra, chuông nhạc, trống trận, còn có 'phát minh' của Trầm Côn là đàn dương cầm, dù sao cũng có cái gì lớn thì lấy cái đó, sau đó đem tới đặt trước cửa phòng Công Thâu Lâm.

Tra tấn như vậy được hơn nửa ngày, A Phúc đến sức cầm dùi trống cũng không còn, bắt quá hần lại nghỉ ra một chủ ý mới

- Ngũ gia, hát hai ngày quân ca, các huynh đệ sớm đã nhiệt huyết sục sôi, chúng ta diễn quân đi!

Sau một lát, đám đào kép áo văn đều mặc chiến giáp, cầm lấy binh khí, theo Dương Ngũ chạy qua cửa phòng Công Thâu Lâm.

Công Thâu Lâm bị tra tấn tới thời gian ăn uống cũng không còn, sáng sớm ngày thứ ba, nàng ta khóc lóc trốn vào phòng Lệ Thiên, cầu xin Lệ Thiên giúp mình cảnh giới, để mình ngủ một giấc, đi đại tiện một phát...

Muốn nghỉ ngơi sao?

A Phúc lập tức nghĩ ra chủ ý thứ hai.

- Ngũ gia, quân uy hiển hách, dũng sĩ mạnh mẽ, nhiệt huyết của các huynh đệ đã bùng cháy rồi, chúng ta thực chiến đi.

Sau vài phút, Dương Ngũ tay cầm trường thương điểm danh khiêu chiến Lệ Thiên, hần còn nói, chỉ là luận bàn mà thôi, đảm bảo không gây sát thương cho ai, nếu như vậy mà Lệ Thiên còn không dám ra ứng chiến, đó chính là con cháu vạn năm của rùa rồi.

Đội Lệ Thiên không tình nguyện đi ra, A Phúc lập tức lại ca hát, dọa Công Thâu Lâm vừa vào nhà xí giật mình kéo quần lên...

Thành thật mà nói, liên tiếp tra tấn mấy ngày, người sáng suốt đều nhìn ra A Phúc cố tình trị Công Thâu Lâm rồi, nhưng trị thì cứ trị đi, Hoàng Kim Huyết Tộc ngang tàng hống hách, bọn chúng không vui, rất nhiều người lại thấy vui.

Ôm theo tâm tư như vậy, Nguyên Quân chỉ mắt nhắm mắt mở coi như chưa có việc gì xảy ra, sáng nay lại đi diễn rồi, Dương Ngũ lại càng lôi kéo Lệ Thiên luận bàn tới hai ngày một đêm, làm Lệ Thiên mệt tới mức chửi loạn lên, Dương Ngũ người không có việc gì, mệt thì đi ngủ là xong, nhưng Lệ Thiên ta thân mang trọng trách, không cùng các người làm liều nữa!

Nói xong, Lệ Thiên cũng không thêm để ý trách nhiệm với nghĩa vụ mẹ gì nữa, điểm binh muốn quay về Đoạt Nhật Lâu.

- Khả khả, A Phúc không ngờ làm không tồi chút nào!

Từ miệng mấy tên diễn viên khác nghe được những việc xảy ra mấy ngày này, Trầm Côn cười hắc hắc một tiếng, cho A Phúc một ánh mắt tán thưởng.

A Phúc cũng lặng lẽ chăm chú nhìn Trầm Côn, ánh mắt dường như đang nói:

- Đại thiếu gia, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, Công Thâu Lâm cũng mệt lả rồi, người mau ra tay đi, nếu không A Phúc không còn mạng rồi hic!

- Đừng vội, không nghe Công Thâu Lâm nói viện binh của ả sắp tới rồi sao?

Đồng dạng là trao đổi ánh mắt, cặp mắt của Trầm Côn nháy nháy, dường như đang nói:

- Xem ra Công Thâu Lâm không ở lại được nữa rồi, người nghĩ cách đuổi ả ta đi, nhớ, nhất định phải cướp trước khi viện binh của ả tới.

- Đại thiếu gia, A Phúc nhất định làm được!

Cho Trầm Côn một ánh mắt dứt khoát, A Phúc chạy đi gọi Dương Ngũ, lại mang tới rất nhiều phiền toái cho Công Thâu Lâm.

Mà Trầm Côn lấy địa đồ của Xuất Vân Hải Thành ra nhìn một cái - chính là bản địa đồ mà A Phúc lấy được ở chỗ Thiên Minh, từ nơi này tới Đoạt Nhật Lâu tổng cộng có hai con đường, một là đại lộ ven bờ hồ, một là ngòi thuyền từ hồ mà đi.

Hai con đường sao?

Trầm Côn lặng lẽ chui vào phòng A La, khẽ giọng cười một tiếng:

- Mỹ nữ, ta canh giữ ở đại lộ ven hồ, nàng dẫn Thanh Sơn mai phục trong hồ, thấy Công Thâu Lâm, lập tức ra tay!

- Tặc hòa thượng nhà người, muốn bắt đầu tính kế với vũ hồn của Công Thâu Lâm sao?

A La đang lau kiếm cười một tiếng.

Trầm Côn cũng cười.

Mười mấy phút sau, A Phúc kéo Dương Ngũ hát quân ca, làm ra vẻ công kích, thấy chúng thật sự có ý muốn ra tay, Lệ Thiên dứt khoát bỏ Công Thâu Lâm ở lại xoay người đi mất, mà Công Thâu Lâm một thân một mình, chỉ đành khóc vài tiếng, không thể không rời khỏi nơi này.

- Đồ ngu, đồ ngu, hu hu hu.

Hoàng Kim Phong Kỳ ở trước mặt chạy như bay, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng, Công Thâu Lâm một mình đi trên đại lộ ven hồ, tức giận mà chửi.

- Lệ Thiên, người không nói nghĩa khí, Nguyên Quân, người cũng là đại hồn đản hu hu hu...

Nàng ta cắn răng:

- Các người đợi đấy, Lãng ca ca mời gia gia tới đây, Lâm Lâm nhất định rút gân các người!

- Còn người nữa, Đông Phong chết tiệt, người cũng là thằng ngu, hu hu hu!

Chửi xong kẻ địch, Công Thâu Lâm lại cầm lấy cổ cầm, chửi vũ hồn của mình.

Nằm ngoài dự liệu của người ta, tên trẻ tuổi đó không có trả lời.

- Ê, người tại sao không lên tiếng?

Công Thâu Lâm sợ nhảy dựng lên.

- Người không phải là một quả suy sụp rồi chứ, mau tỉnh lại, nói một câu cho ta hu hu!

- Việc tới nước này, còn có gì mà nói nữa?

Giọng nói yêu ớt và tê tê của tên trẻ tuổi từ trong cổ cầm truyền ra.

- Người không nghe lời ngay, khăng khăng làm theo ý mình, đã đi vào mai phục của người khác, sinh tử chỉ còn là một sớm một chiều. Ôi, ta không có lời nào để nói, duy chỉ có tử chiến mà thôi!

- Mai phục gì?

Công Thâu Lâm ngẩn ra.

- Nơi này cách Đoạt Nhật Lâu chỉ có mấy chục dặm, Hoàng Kim cao thủ còn có rất nhiều cường giả Cửu Châu ở không xa, ai dám ám toán chúng ta ở nơi này? Đừng có nói nhảm nữa, Lâm Lâm không tin người đâu!

- Công Thâu Lâm!

Tên trẻ tuổi đã không còn cách nào để mà nhịn nhục sự ngu xuẩn của Công Thâu Lâm rồi, hét lớn:

- Người còn không tin lời của ta sao? Ta bắt luận người tin hay không, người lập tức nhìn cho rõ địa hình nơi này cho ta, ngay lập tức!

- Vì sao hả? Đường này ta đã đi qua mười mấy lần...

Công Thâu Lâm mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhìn xung quanh, đây là một phiến rừng rậm, tên trẻ tuổi suy tư nói:

- Đường sông rộng rãi, địch nhân không thể nào để lọt con đường sông này. Nếu như ta đoán không nhầm, nhất định có kẻ địch mai phục trong hồ. Ba mặt rừng rậm, hung thủ gan có bao lớn cũng không dám từ phía Đông gần Đoạt Nhật Lâu mà tới, cũng không thể ra khỏi mặt phía Tây của chúng ta. Như vậy, chỉ còn lại phía Bắc.

Nói xong, hắn để Công Thâu Lâm mặt hướng về phía Bắc, tự mình cao giọng quát:

- Ra đi, người nhất định ở chỗ này!

Ba, ba, ba!

Trầm Côn vỗ tay đi ra, sau đó chấp tay:

- Lão huynh, người lợi hại, nếu Công Thâu Lâm chịu nghe nửa câu của người, kẻ chết hôm nay chính là ta!

Hắn đã biến thành bộ dạng người sói, Bất Sắc cũng biến thành Bá Vương Long giáp bảo hộ toàn thân, móng vuốt dài chừng hơn một mét.

Mặc dù thành công ngăn chặn đối thủ, nhưng Trầm Côn không thể không nói, tên trẻ tuổi này đầu óc tuyệt đối không thể xem thường, nếu không phải Công Thâu Lâm không nghe lời ngay, mười tên Trầm Côn cũng không thể tính kế với một tên Tiểu Đông Phong!

- Lão huynh, có cần suy nghĩ một chút, làm vũ hồn của ta không?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Công Thâu Lâm không thể cho người, ta đều có thể cho. Tín nhiệm, tôn kính, ý lại, những thứ này người đều có thấy lấy được ở chỗ ta!

- Người đang mời ta?

Tên trẻ tuổi đột nhiên cười lớn:

- Không, người đang làm ta mất cảnh giác. Từ lúc người nhìn thấy phong ấn trên người ta, ta đã từ ánh mắt của người thấy rõ rồi, mục tiêu của người chính là hài cốt phong ấn trên người ta, còn ta...

Cười khổ một tiếng

- Trong lòng người rất rõ, không phải bá chủ không thể điều khiển ta, người không phải bá chủ, không có khả năng khiến ta chân chính khuất phục, lựa chọn tốt nhất của người là giết ta, cắt đứt hậu hoạn!

Giết ta đi!

Trán Trầm Côn lấm tấm mồ hôi, không sai, hắn chính là dự tính như vậy, trước tiên lấy được tàn hài của Thủy Nhi, sau đó dùng “Hồn kinh” giết Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong. Tên này thực sự lợi hại, một câu nói liền phá tan tâm tư của Trầm Côn.

- Ê, các người rốt cục là đang nói gì? Cái gì phong ấn, cái gì bá chủ?

Công Thâu Lâm cũng nghe không hiểu, bắt mẫn hét lớn.

- Lão huynh!

Trầm Côn hơi có chút đồng tình nhìn chằm chằm cổ cầm.

- Ta và người từng nói chuyện trong linh hồn, việc này người không nói cho Công Thâu Lâm biết ư?

- Nói cho cô ta thì có tác dụng gì?

Tên trẻ tuổi cười khỏ nói:

- Nếu cô ta là chân mệnh hùng chủ của ta, ta không nói, cô ta cũng sẽ toàn lực ủng hộ quyết định của ta, đáng tiếc cô ta không phải, ta nói rồi, cô ta cũng không tin. Được rồi, đừng làm nhảm nữa, Công Thâu Lâm đã viết thư xin viện binh, người đang giành giật thời gian, không phải sao?

- Thế thì tới đi, tử chiến mà thôi!

Tên trẻ tuổi lớn tiếng cười!

Trầm Côn gật gật đầu.

- Lão huynh, ta sẽ cho người con đường về vẻ vang nhất.

Vừa nói, hần chân đạp hư không, vút lên trời cao bay tới trên đỉnh đầu Công Thâu Lâm, vượt sới sắc bén bổ tới!

- Đáng chết, các người đều là hỗn đản!

Công Thâu Lâm mắt thấy không né được, vồ một cái lên hòm công cụ máy móc trên người, mấy con nhện máy nhỏ từ trong rương xông ra.

Chiêu này vốn là một trong những chiêu mạnh nhất của Công Thâu gia, nhện mặc dù bé, nhưng hành động quỷ dị, lại còn mang theo kịch độc, chỉ cần để cho chúng triển khai, liền có thể phun ra độc vông bao phủ cả khu rừng, Trầm Côn chạy có nhanh cũng bị trói, sau đó bị nhện cắn xé mà chết. Thế nhưng, Công Thâu Lâm mấy ngày nay bị tra tấn, linh khí yếu ớt, khí lực đại giảm, uy lực của chiêu thức cũng chỉ còn lại hai thành!

Trầm Côn bĩu môi, giơ ngón cái trên lang trảo, khê điểm một cái lên người những con nhện đang bay tới, cạch, cạch, cạch, nhện máy liền tan thành linh kiện.

Đây chính là cơ sở cơ quan thuật mà mấy ngày gần đây hần học được, mặc dù không được gọi là cao thủ, nhưng cũng đủ để phá giải nhện máy đã suy yếu!

- Người, người học lén cơ quan thuật của nhà ta!

Công Thâu Lâm giật mình, lòng biết trạng thái của mình, cơ quan thuật tuyệt đối khó mà ngăn kẻ địch, vồ mạnh lên cổ cầm:

- Đông Phong chết tiệt, mau xuất chiêu, linh hồn chùy kích!

Lại chiêu này sao?

Trong khi ả ta đang phát động Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong, Trầm Côn cũng giao thân thể cho Lý Mục kiểm soát, mà tự hần tiến vào thế giới linh hồn.

Vù!

Hỏa diễm hùng hực tràn ngập thế giới linh hồn, Trầm Côn chân đạp nhất phẩm liên đài, như một pho tượng Phật Đà bay vào trong đám lửa, dễ dàng đi vào phạm vi linh hồn của Công Thâu Lâm, sau đó hần ném cà sa lên, cà sa màu đỏ che phủ toàn bộ bầu trời trong thế giới linh hồn.

Thủy Nhi, bắn tăng tới đón người về nhà đây.

237. Chương 235: Quyết Liệt?

Liên tục mấy ngày phải chịu tiêu hao, ngọn lửa bên người hắn đã ảm đạm đi nhiều, đôi tay gầy đàn trông gầy trơ cả xương, trong ánh mắt ung dung cũng lộ ra sự suy nhược và sự tê dại không cách nào che giấu. Hắn bình thần nhìn Trầm Côn từ trên trời hạ xuống, đột nhiên hai tay hung hăng kéo dây đàn một cái.

- Mấy ngày không gặp, ngươi không ngờ có thể hóa thành Phật Đà rồi, bất quá muốn giết ta còn chưa dễ đến thế đâu!

Vừa nói, hai tay múa lượn trên dây đàn, từng đạo sóng âm bắn về hướng Trầm Côn.

Trầm Côn không chút lo lắng, hai chân đan chéo, đá đài sen bay lên, sau đó tay hắn cầm lấy đài sen làm lá chắn, mạnh mẽ hạ xuống trong vô vàn ánh sáng sóng âm.

Keng! Keng! Keng. Sóng âm bay tới đều bị đài sen cản trở, bắn ra bốn phương tám hướng, duy chỉ có không làm tổn thương tới Trầm Côn ở sau đài sen.

- Lão huynh, ngươi đã hư nhược tới mức này, còn muốn đánh sao?

Trầm Côn cười khà khà một tiếng, cuối cùng tới sau lưng tên trẻ tuổi, giơ tay muốn bắt lấy dây đàn phong ấn trên người tên trẻ tuổi.

Đột nhiên!

Tên trẻ tuổi vút cổ cầm đi, nắm lấy trường kiếm bên người, xoay tay lại chém một kiếm, mặc dù là Trầm Côn tránh nhanh, nhưng cũng bị kiếm này chém ngang da mặt., trên gò má xuất hiện một vết thương nhỏ.

- Thế gian ai cũng biết ta binh pháp thao lược, nhưng có mấy người biết được kiếm pháp của ta?

Tên trẻ tuổi cười nhặt đứng lên, một tay cầm kiếm, một kéo dây đàn phong ấn sau lưng mình.

- Ngươi quá coi thường ta rồi, cho dù ngươi có thể làm tiêu hao cầm âm hồn lực của ta, nhưng kiếm pháp, ngươi có bản lĩnh làm ta quên đi sao?

Vừa nói, cánh tay hắn run lên, phát ra kiếm ảnh đầy trời, hoàn toàn che phủ Trầm Côn.

Trầm Côn vội dùng đài sen để cản, keng, keng, keng, một lúc cản được bảy tám chục kiếm, nhưng cũng bị tên trẻ tuổi bức lùi bảy tám chục bước, về tới trước cửa U Minh Hồn Phủ của mình.

- ^* (& (* (!

Kiếm pháp của Tiểu Đông Phong lợi hại thế này sao?

Trong toàn bộ sách sử, tên trẻ tuổi này đều lấy bộ dạng nho tướng mà xuất hiện, mặc dù có chút võ công, nhưng chưa có ai nói qua, võ công của tên này không ngờ lại mạnh tới nhường này, sau lưng còn có phong ấn mà xem chút nữa đánh Trầm Côn về nhà.

Phải biết rằng Trầm Côn mặc dù quên mất Kinh Hồng Tam Kiếm của Cửu Châu Trầm Côn, nhưng hắn vẫn còn là một thân kiếm mộ, kiếm ý vẫn còn đấy!

- Lão đại, đừng lấy làm lạ, người đọc sách thời đại đó cũng không kém đâu!

Cổ Nguyệt Hà từ trong hồn phủ thò đầu ra, cười híp mắt nói:

- Khí khái Ngụy Tấn, văn nhân đa tài, văn nhân thời đại đó coi trọng thi, thư, lễ, nhạc, ngữ, xạ, rất nhiều người cũng có mấy chiêu phòng thân, đều có thể lên ngựa cầm cung! Khà khà, mặc dù nói kiếm pháp của hắn trước mặt Ôn Hầu và Quan Đế không đáng một xu, nhưng vào thời đại võ học tẻ ngắt này, đó cũng coi là kiếm pháp đỉnh cấp nhất rồi!

- \$^\$^^\$^!

Trầm Côn chửi đồng.

- Sao ngươi không nói sớm!

- Ta không phải đang nói với ngươi sao?

Cổ Nguyệt Hà cười khà khà một tiếng

- Lão đại, Lý Mục đang bận, ta thì sợ dẫn tới thiên khiễn, chỉ có thể trong vào bản thân người thôi. Nỗ lực lên, cao nhân sẽ ủng hộ người trong lòng.

Con mẹ nó, còn có tâm tình mà nói mĩa sao!

Trầm Côn bị tên trẻ tuổi ép về tới cửa nhà mình, cũng không đếm xỉa đến, liên đài làm chùy lớn vung lên, liễu mạng đón đỡ mấy chục kiếm của tên trẻ tuổi, cuối cùng cũng hòa nhau. Nhưng kiếm pháp của tên trẻ tuổi đột nhiên biến đổi, từ tao nhã ung dung trở nên uy vũ tung hoành ngang dọc, chớp mắt lại đặt Trầm Côn vào thế hạ phong, nếu không phải sau lưng hắn còn có bị phong ấn trói buộc, phát chiêu bất tiện, Trầm Côn sợ rằng sớm đã bị bại rồi!

Lại đánh thêm mười mấy chiêu, tên trẻ tuổi đột nhiên sang sảng cười:

- Tiểu tử kia, thử tiếp ta thêm một kiếm nữa!

Nói xong, trường kiếm của hắn khê thò ra, đâm tới hướng yết hầu Trầm Côn.

Đây không phải là một chiêu đơn giản nhất sao?

Trầm Côn ngăn người, vô ý thức dùng đài sen đỡ chiêu kiếm này. Nhưng đài sen lại giống như đánh vào không khí, không ngờ lại rơi xuống, lại nhìn tên trẻ tuổi, trường kiếm của hắn đã xuất hiện trước mặt Trầm Côn, khê đâm vào vai trái Trầm Côn.

Phập!

Linh hồn không có máu, Trầm Côn trúng kiếm này, một cỗ hồn lực từ vết thương phun ra!

- Lão huynh, đây là kiếm pháp gì?

Trầm Côn giật mình nói.

- Người đã đọc qua sách sử chưa?

Tên trẻ tuổi cười ưu nhã:

- Nghĩ xem trong sách sử, lúc ta còn trẻ học ở chỗ nào, ha ha, vua quan ngày trước từng cầu làm môn hạ của cha ta, mỗi tuy bất tài nhưng cũng từ ông ấy học được mấy ngày kiếm pháp...

Tiếng nói vừa dứt, hắn lại đâm tới một kiếm, kiếm quang hư vô lúc ẩn lúc hiện, dễ dàng đâm vào vai phải Trầm Côn!

Phập! Lại lại sáu cỗ hồn lực phun ra, Trầm Côn chỉ cảm thấy bản thân yếu đi hơn nữa, đến sức giơ đài sen cũng không có. Không thể tiếp tục đánh thế này được, nếu không bản tăng còn chưa cứu được Thủy Nhi về, tự mình đã phải chết ở đây rồi!

Thế nên đánh kiểu gì đây?

Đang lúc suy nghĩ, tiếng cười khà khà của Cổ Nguyệt Hà truyền tới:

- Lão đại, người hồ đồ rồi!

Lão lắc đầu cảm thán:

- Trận chiến này vốn là mười phần chắc chín, ta cho rằng người sớm đã biết được mấu chốt để đánh bại tên này, cho nên lười không nhắc tới với người, kết quả...Người vẫn không tìm thấy mấu chốt hả?

- Có gì nói thì nói đi.

Trầm Côn vội vàng nói:

- Đánh thế nào.

- Một câu thôi!

Cổ Nguyệt Hà cười híp mắt nói:

- Người chỉ cần gọi lớn một tiếng ‘Bất Sắc giúp đỡ’, tên này nhất định thúc thủ chịu trời!

- Hả?

Trầm Côn nhất thời không có phản ứng, nhưng tử tế suy nghĩ ý tứ của câu nói này, hắc ha ha cười một tiếng, hét lớn:

- Bất Sắc, mau tới giúp đỡ!

Lúc này, Bất Sắc đang ở trong rừng Trầm Côn, sư đồ hai người dung nhập nhất thể, linh hồn tự nhiên có thể tùy ý điều động.

- A di đà phật, Hầu tới rồi đây!

Bất Sắc từ U Minh Hồn Phủ chui ra, bộ dạng mặc cà sa màu đỏ, quần lót màu đỏ, cười khà khà một tiếng liền ngồi xổm bên cạnh Trầm Côn.

- Hầu?

Thấy Bất Sắc xuất hiện, tên trẻ tuổi hơi ngẩn ra, kẻ địch gọi một con khi tới giúp...Chỉ dựa vào con khi này có thể là đối thủ của mình sao?

Mặc dù không ngừng nhắc nhở bản thân không thể khinh địch, nhưng tên trẻ tuổi trong ánh mắt lóe lên một tia khinh thường...Sau đó...Tiếp theo đó...Liền cảm thấy một cổ sát ý ừn ừn kéo đến từ sau lưng, hắn chỉ cảm thấy bản thân bị một con cuồng long dán mắt vào, bất cứ lúc nào cũng có thể bị miệng rồng cắn xé mà chết!

Cảm giác này...Có điểm quen thuộc!

Nhớ lại năm đó, huyết chiến Xích Bích, khi mình muốn ám sát ai đó trong bữa tiệc, hình như cổ sát khí này cũng đã từng xuất hiện qua!

Lẽ nào là...

- Người cũng tỉnh giấc rồi?

Tên trẻ tuổi mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy một thân ảnh hùng tráng cầm đao mà đi tới, mắt phượng hơi lim dim, mày kiếm uy phong sắc bén, mà hắc...Hắc cái gì mà hắc?

Tên trẻ tuổi không còn thời gian để nhìn tiếp nữa, thanh long đao của thần tướng áo xanh này đã giơ lên, đao quang lóe một cái, liền dễ dàng giống điều hâu vô thổ, chém xướt qua da đầu tên trẻ tuổi, sau đó chém đứt dây đàn phong ấn sau lưng hắn!

Một đao hoàn tất, thần tướng áo xanh đứng đằng sau Bất Sắc, mắt phượng từ từ nhắm lại.

Tư thế này rõ ràng đang nói đại đao của Quan mỗ, không giết người già yếu, hôm nay giữ lại mạng của người, ngày khác đợi người thương thế khỏi hắc, sẽ lấy đầu của người sau!

Cái gì gọi là chênh lệch?

Trầm Côn khổ sở ngăn cản hơn một trăm kiếm, cuối cùng vẫn bị tên này chém xuyên hai vai, nếu không có < hồn=“” kinh=“”> hộ thân, sợ rằng đã linh hồn biến mất rồi, nhưng thần tướng áo xanh vừa ra tay, một đao liền khiến cho tên trẻ tuổi giờ tay chịu chết, đến cơ hội trả đòn cũng không có!

- Không ngờ người cũng thức tỉnh rồi, nhiều năm không gặp, Quân hầu thần uy vẫn như xưa!

Sờ sờ mái tóc dài đang tung bay sau khi bị cắt đứt khăn đội đầu, tên trẻ tuổi hướng về phía thần tướng áo xanh khom người hành lễ, sau đó hắn nhìn dây đàn phong ấn đã đứt sau lưng mình, kinh ngạc nói:

- Quân hầu giúp ta phá giải phong ấn...Là muốn ta rời khỏi Công Thâu Lâm sao?

- Anh hùng tự có chỗ để về, Công Thâu Lâm, không xứng với người!

Thần tướng áo xanh ngạo nghễ nói:

- Đi tìm một tên vũ giả có thể không chế người, ngày khác, bản mỗ đường đường chính chính lấy đầu người.

Tên trẻ tuổi ngạc nhiên chốc lát, trịnh trọng cúi cung.

- Quân hầu cao thượng, mỗ cả đời không quên!

Nói hết, hần một tay cầm kiếm, một tay ôm cổ cầm, ào ào mà đi.

- Quan lão huynh, sao người lại thả hần đi?

Trầm Côn gọi Bất Sắc muốn đuổi theo, nhưng thần tướng áo xanh khẽ nhấc tay, Thanh long đao chắn trước mặt Trầm Côn, mắt phượng cũng hé ra:

- Hần đã trọng thương, không cần phải giết!

- Không cần phải giết, người liền thả hần đi, để lại cho ta một mối hậu họa to lớn?

Trầm Côn thật sự nóng nảy, tên này trong lịch sử có tiếng 'hai mặt', đối với người mình thì tốt không còn gì để nói, đối với kẻ địch lại gian xảo hiểm độc, ám chiêu tổn chiêu gì cũng có thể sử dụng, hôm nay thả hần đi, một khi hần tìm được bá chủ có thể khống chế hần, Trầm Côn coi như vĩnh viễn không có ngày nào bình yên!

- Lão huynh, một nghìn năm rồi, người đổi cái tính khí này đi có được không? Năm đó chỉ vì cái tính này của người, hại chết biết bao người, hủy đi bao nhiêu cơ nghiệp tâm huyết của người ta, tới hôm nay, người tại sao còn...

Trầm Côn mắt thấy cường địch tẩu thoát, nóng nảy mắng thần tướng áo xanh mấy câu, nhưng tiếng nói còn chưa dứt, hần bỗng nhiên tỉnh ra. Bần tăng nói gì vậy trời, tên này nổi tiếng kiên quyết, trừ đại ca hần ra không ai có thể mắng hần. Hối hận cũng muộn rồi!

- Hôm nay thì sao?

Lưỡi đao của thần tướng áo xanh mạnh mẽ hướng lên cổ họng Trầm Côn, trong mắt phượng xuất ra một tia khinh thường.

- Bần mỗ làm việc, há lại để cho tiểu bối nhà người chỉ điểm, đao bất đồng, không thể bàn bạc, bần mỗ đi vậy!

Nói xong hần nhấc đao đi luôn.

- @#\$\$%%!

Đám đại nhân vật trong lịch sử này quả nhiên không có tên nào dễ đối phó, Trầm Côn vội đuổi theo cười xòa.

- Lão huynh, xem người nói kia, ta không phải chỉ thuận miệng thốt ra thôi sao? Người còn thực sự tức giận?

Thần tướng áo xanh càng đi càng nhanh.

Hần không phải là thực sự muốn đi làm vũ hồn lưu lãng đó chứ? Trầm Côn hướng Bất Sắc vẫy tay:

- Bất Sắc, vũ hồn của người đòi đi, mau nói vài câu!

- A di đà phật, Trung Nghĩa Thiên Thu, bần tăng...

Bất Sắc vừa mới mở miệng, Thanh long đao liền từ trên tay thần tướng áo xanh cắm xuống dưới đất, đao phong lướt qua đầu Bất Sắc, lạnh lùng nói:

- Bần mỗ muốn đi, ai dám ngăn cản? Lẽ nào tướng đao phong của bần mỗ không sắc?

- Sư phụ, Hầu cũng không ngăn hần được, hần, hần đến cả Hầu cũng muốn giết!

Bất Sắc bị dọa trốn sau lưng Trầm Côn.

Trầm Côn hung hăng vỗ cái đầu trọc lóc, ảo não muốn tự sát cho mình một cái, sớm biết tính khí tên này nó thế, mình còn nói mấy câu kia làm gì chứ!

Bây giờ tên thần tướng áo xanh này giận dữ mà đi, mình không phải là lỗ lớn sao?

Đang ảo não! Ở ngoài thế giới linh hồn liền truyền tới một tiếng đàn, không ung dung thoải mái như tên trẻ tuổi kia, tiếng đàn này ẩn chứa ba phần chính khí ngay thẳng vô cùng, ba phần tiêu tụy tâm huyết kiệt quệ, ba phần tự tịn nắm giữ thiên hạ đại thế trong tay, cuối cùng còn có một phần độc lòng vì chúa, dứt khoát chết không hối hận.

- Tiếng đàn này...

Nghe thấy tiếng đàn này, thần tướng áo xanh đột nhiên dừng bước, trong mắt phượng lóe qua một chút kinh hãi và khó thể tin nổi, hỏi Trầm Côn:

- Người đánh đàn là ai?

238. Chương 236: Tiếng Đàn Đẩy Lùi Kẻ Địch

Trầm Côn cũng tự hỏi trong lòng, bên ngoài cũng chỉ có hai người Lý Mục điều khiển thân thể và Công Thâu Lâm bị đánh cho tàn phế, không có khả năng có người thứ ba đánh đàn a!

- Lý lão huynh, ai tới vậy?

Trầm Côn lấy lại quyền khống chế thân thể, hỏi Lý Mục.

- Công Thâu Huyền!

Thanh âm của Lý Mục có chút bị đè nén.

Khi Trầm Côn và tên trẻ tuổi chém giết, Lý Mục chỉ dùng ba chiêu liền phá hủy cơ quan chiến khí của Công Thâu Lâm, chôn Công Thâu Lâm trong đồng linh kiện hồng.

Một tiếng thú rít gào, Lý Mục vươn một cái thú trảo thật lớn, muốn lấy đầu Công Thâu Lâm, nhưng đúng vào lúc này, toàn bộ cây cối trong rừng đều sống dậy, mười mấy cây mây cuốn lấy hai chân Lý Mục, hai cây đại thụ khác phân giải lấp rập, biến thành mấy trăm xích chân, khóa nửa thân trên của hắn lại.

- Ha ha, ha ha ha ha...

Sau đó trong rừng vang lên một tiếng cười già nua.

Dưới sự cổ vũ của tiếng cười, kim loại và đá trên mặt đất cũng nhanh chóng tổ hợp lại, trong chớp mắt liền biến thành một cái lồng giam, đem Lý Mục nhốt ở bên trong.

- Nhất Tiểu Khuynh Thành?

Công Thâu Lâm đang nhắm mắt chờ chết đối với tiếng cười này đã quá quen thuộc, ả khóc lớn nói:

- Gia gia, mau cứu cháu gái.

Lý Mục biến sắc, hắn cũng nghe ra hàm nghĩa của tiếng cười, chính là vũ hồn cấp vũ hoàng, Nhất Tiểu Khuynh Thành!

Vũ hồn: Nhất Tiểu Khuynh Thành!

Thuộc tích: Cấp vũ hoàng.

Năng lực thứ nhất: Lấy tiếng cười thôi động cơ quan chiến khí, thanh âm nhanh bao nhiêu, tốc độ tổ hợp của cơ quan chiến khí cũng nhanh theo bấy nhiêu.

Năng lực thứ hai: Thêm công kích linh hồn!

Biến hóa thứ nhất: Được miễn vũ tông luân hồi!

Biến hóa thứ hai: Có thể tiến hóa thành cấp vũ thánh, Tam Tiểu Khuynh Quốc, hoặc thoái hóa thành cấp vũ tôn, Kim Ngọc Liên Thành.

Viện binh của Công Thâu Lâm đã tới rồi, hơn nữa còn là gia chủ đương thời của Công Thâu Gia, Hắc Nguyên vũ tông đỉnh phong, Công Thâu Huyền!

Lý Mục nhíu mày, sau khi Trầm Côn thắng cấp Lam Nguyên vũ tông, thực lực của hắn cũng đạt tới liễu Lam Nguyên hạ đoạn, nếu như chỉ là chính diện giao phong, hắn đánh không thắng Công Thâu Huyền cũng có thể bằng kinh nghiệm rút lui an toàn, nhưng nguy hiểm chính là: Nhất Tiểu Khuynh Thành của Công Thâu Huyền thêm công kích linh hồn, chính là khắc tinh trời sinh của Lý Mục thiếu mất một phần linh hồn!

- Ha ha ha!

Công Thâu Huyền là một lão nhân còm nhom sắp trăm tuổi, nom thì giống lúc nào cũng có khả năng lên bàn thờ ăn chuối cả nải, nhưng sau khi hắn dùng cỗ máy vây khốn Lý Mục, cánh tay gầy yếu tay lại dễ dàng nâng hơn trăm cân linh kiện để thả Công Thâu Lâm ra.

- Gia gia, giết tên hỗn đản này cho con.

Công Thâu Lâm khóc lóc hét lớn.

- Lâm Lâm, tất cả đều có gia gia làm chủ, con nghỉ ngơi chút đi!

Tần Lãng ở phía sau Công Thâu Huyền, đau lòng nâng hôn thê lên, nghe hắn gọi mình là gia gia, Công Thâu Huyền trừng mắt một cái.

- Tiểu tử, ta còn chưa thừa nhận quan hệ của ngươi và Lâm Lâm, không nên gọi quá thân thiết!

Tần Lãng nhất thời cười xấu hổ.

- Hừ!

Hừ một tiếng Công Thâu Huyền lại chỉ Lý Mục đang điều khiển Trầm Côn thân thể trong cui.

- Tiểu tử kia, tuổi còn trẻ, cũng đã là Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn rồi, không tệ nha!

Nặng nề cười hai tiếng.

- Chỉ dựa vào tiềm lực của ngươi hôm nay, không giết ngươi, Công Thâu gia ta sẽ có hậu hoạn vô cùng, ha ha ha ha ha...

Tiếng cười buồn bã biến thành một trận cuồng tiếu.

Đây là phương thức sát nhân đặc biệt của Công Thâu Huyền, cơ quan thuật vây khốn địch nhân, sau đó dùng lực lượng tiêu diệt linh hồn trong tiếng cười mà cười chết kẻ địch.

Ha ha, ha ha ha...

Tiếng cười chói tai truyền vào trong óc, Lý Mục đột nhiên giật mình một cái, tư duy từ từ trở nên chậm chạp, khóe miệng chảy ra hai hàng nước miếng, sắp biến thành thẳng ngốc rồi!

- Chết tiệt, Lý Mục ta một đời anh danh, chết không sợ hãi, nhưng lại phải làm trò cười trước khi chết, chảy nước miếng mà chết.

Lý Mục ra sức kéo lồng giam nhưng thân thể của Trầm Côn không đủ để cho hắn tránh thoát sự ràng buộc của Hắc Nguyên vũ tông.

Tình, tang, tang, tình!

Đúng lúc này trong rừng cây vang lên một tiếng đàn, chính là tiếng đàn mà Trầm Côn đã nghe thấy, ba phần chính khí, ba phần tiêu tụy, ba phần tự tin, còn có một phần kiên quyết chết cũng cứ cung tận tụy.

Tiếng đàn này Trầm Côn, hay thậm chí là Lý Mục nghe thì không có điểm gì đặc biệt, chỉ là dễ nghe mà thôi, thế nhưng vào trong tai Công Thâu Huyền, thần sắc hắn bỗng nhiên thay đổi, trong lúc hoảng hốt tựa hồ thấy được đại quân gia thiên tể nhật từ trên trời hạ xuống, vô số hoàng cấp cao thủ cuồng tiếu mà đến, một cảm giác sợ hãi khó có thể áp chế tràn lan trong lòng, hắn bỗng hiểu ra một điểm.

Không thể giết tên này, nếu không chính mình sẽ chết rất thảm!

Chết tiệt!

Sao lại có loại cảm giác này, đây rõ ràng chỉ là tiếng đàn, mà không phải sát chiêu của cường giả!

Công Thâu Huyền chống lại tiếng đàn rảo bước tiến lên, ý đồ muốn giết Lý Mục trước, nhưng tiếng đàn cũng đột nhiên biến đổi, tiếng sát phạt lắng liệt càng sâu bên tai. Do dự chốc lát, lòng Công Thâu Huyền rối loạn, hần linh hội ở sâu trong nội tâm sợ hãi vài thập niên cũng không có xuất hiện, ôm lấy Công Thâu Lâm xoay người đi ngay!

Chờ hần biến mất trong rừng rậm, tiếng đàn lần thứ hai biến hóa, trở nên suy yếu bất kham, âm tiết mất trật tự, còn có một tiếng thở dài may mắn.

Mà Trầm Côn theo tiếng đàn nhìn sang, sâu trong rừng thấy một bóng người không coi là quen thuộc, cũng không coi là xa lạ đang nhanh chóng rời đi.

- Tiếng đàn này.

Trong thế giới linh hồn, nghe biến hóa của tiếng đàn, thần tướng áo xanh bỗng nhiên mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Trầm Côn thấy hần cười, rất chân thành!

- Quan lão huynh!

Thấy bóng người đó, Trầm Côn cười tủm tỉm về tới thế giới linh hồn.

- Người hỏi ai đang khảy đàn? Hắc hắc, một tiểu nha đầu, xem như là sư phụ tài nghệ của ta đi!

Thần tướng áo xanh trầm mặc chốc lát, gật đầu.

- Nếu như thế, hôm nay bản mõ không so đo với người!

Nói xong, hần về phía sau Bất Sắc cầm đao mà đứng, khôi phục lại bản sắc vũ hồn Trung Nghĩa Thiên Thu.

Vừa rồi vẫn còn nổi giận đùng đùng, để rời khỏi mình mà đến Bất Sắc cũng dám động đao, tại sao nghe xong một tiếng đàn, thần tướng áo xanh này liền không gây gổ nữa?

- Cổ lão huynh, biết chuyện gì xảy ra không?

Trầm Côn không dám trêu chọc thần tướng áo xanh nữa, một mặt đem hài cốt của Thủy Nhi chuyển vào U Minh Hồn Phủ, một mặt nhỏ giọng hỏi Cổ Nguyệt Hà.

- Tiếng đàn này có phải có gì đặc biệt không?

- Cao nhân không phải là vĩ nhân, không phải là toàn trí toàn năng!

Cổ Nguyệt Hà hất cằm, vênh váo đáp, hiển nhiên cũng không biết quan hệ giữa thần tướng áo xanh và tiếng đàn này.

Thế thì không còn cách nào ngoài mặt dày mày dạn đi hỏi chính người đó rồi.

Giấu kỹ hài cốt của Thủy Nhi, Trầm Côn cười hì hì về tới thế giới hiện thực, điều trị một chút mấy vết thương nhẹ trên người, hần về tới cửa nơi đóng quân của đoàn biểu diễn, theo thói quen ngồi xổm trên bậc cửa.

Chỉ chốc lát sau, một thân thể mảnh mai lưng đeo một cái đàn cổ thật lớn đi tới, ngón tay nàng ấy có thể vì gảy đàn quá độ mà xuất hiện vài vết thương nho nhỏ, vừa đi vừa nhe răng trợn mắt nhỏ nước bọt lên máu bầm, có vẻ rất là dễ thương.

- Này, tên mắt híp!

Đi tới trước cửa nơi đóng quân, nàng trừng mắt nhìn Trầm Côn đang chặn đường.

- Làm cái gì đây? Ngồi xổm ở cửa, tay còn ở trong tay áo, người khác còn cho rằng ngươi mới từ trong tù ra đấy!

Ta quả thật là mới từ trong tù ra, tù của Công Thâu Huyền.

Trầm Côn cười hắc hắc, giương mắt nói:

- Cho ta một lời giải thích đi, một khúc đàn là có thể dọa Công Thâu Huyền chạy, nói ngươi là diễn viên, ai tin được, tiểu thư Y Y!

- Giải thích cái gì, dọa Công Thâu Huyền chạy cái gì? Này, này, này, ta nghe không hiểu người nói cái gì cả.

Mắt to của Y Y nháy nháy, giả ngu!

- Thực sự không hiểu?

Mắt híp của Trầm Côn cũng nháy nháy, đứng lên nói:

- Vậy thì được, xem ra người tới cứu ta không phải là người, không phải người thì chính là Nguyên Quân tiểu thư rồi. Được, ta lập tức đi tìm Nguyên Quân tiểu thư nói chuyện!

- Được rồi!

Y Y hung hăng lườm Trầm Côn.

- Thực sự là không may, không ngờ bị người nhìn thấy.

- Người coi như là thừa nhận rồi?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Vậy thì nói đi, vì sao cứu ta, tiếng đàn của người là cái gì?

- Vấn đề thứ nhất.

Y Y giơ lên một ngón tay.

- Người là diễn viên nam số một của Nguyên Quân tiểu thư, thiếu người, buổi biểu diễn mấy hôm nữa ở Đoạt Nhật Lâu sẽ phải hủy bỏ, vì đoàn biểu diễn, ta giúp người không được sao?

Nàng ta dương dương đắc ý ngẩng đầu lên.

Vấn đề thứ hai, muốn biết tiếng đàn của ta là cái gì sao, vậy thì theo ta học, mười năm tám năm người cũng có thể đàn như vậy, đến lúc đó sẽ hiểu là có chuyện gì.

Nha đầu chết tiệt này.

Y Y làm bộ tướng quân đắc thắng đi vào nơi đóng quân, Trầm Côn cũng đứng lên.

- Mặc kệ nói như thế nào, cảm tạ người!

- Ủ, ừ, ừ, người nhớ thiếu ta một món nợ ân tình là tốt rồi!

Y Y hơi gạt đầu, hai người đi ngang qua nhau, ai cũng không có nhiều lời.

Còn có gì để nói nữa chứ?

Hai người vốn không thân quen gì cho cam, Y Y nghĩ thế nào Trầm Côn không biết, nhưng Trầm Côn cũng từ hai câu đối thoại vừa rồi mà nghe ra được, nguyên nhân nha đầu này giúp mình, khẳng định không chỉ đơn giản là vì biểu diễn. Một diễn viên sắp vì Hoàng Kim Huyết Tộc mà biểu diễn sao có thể vì hai chữ biểu diễn mà đắc tội Hoàng Kim Huyết Tộc được?

Nếu như chỉ là ngăn chặn Công Thâu Huyền thì thôi đi, Trầm Côn không có hứng thú đi điều tra nha đầu này, nhưng quan trọng là việc thần tượng áo xanh ở lại, rõ ràng là vì ảnh hưởng của Y Y.

- Nha đầu thú vị,

Trầm Côn sờ sờ cằm, nở nụ cười, tháng ngày ở lại đoàn biểu diễn còn dài, cả đồng cơ hội để tìm ra nội tình của Y Y, cho nên hắn cũng cười tủm tỉm không có dây dưa Y Y.

Hơn nữa so với nha đầu kia, Trầm Côn còn phải đi giải cứu một tiểu nha đầu còn quan trọng hơn!

Đội A La trở về, Trầm Côn kéo nàng ta tiến vào trong kho hàng, bày ra hài cốt của Thủy Nhi ở trước mặt.

- Thủy Nhi, hơn một nửa linh hồn người đã tề tựu, vậy thì...

Mắt của Trầm Côn không thể nhắm lại rồi.

- Biết rồi, biết rồi, sau này theo người lẫn lộn, người phải kể chuyện cho ta nghe đấy nhá!

Trong tai nghe thấy tiếng kêu của Thủy Nhi, chỉ thấy từ trong hài cốt có thêm mấy đạo ánh sáng, chui vào trong thế giới linh hồn của Trầm Côn, sau đó là một loạt tiếng la hét.

- Trời ơi!
- Ổ lợn của người lợn xộn như vậy sao?
- Cái bàn này bao lâu không lau rồi...
- Quyển sách này tại sao lại bị rách mấy trang...
- Cái gì, bị Cổ Nguyệt Hà mang đi làm giấy mời rồi?
- Ta mặc kệ!
- Đơn nam rất đáng thương nhưng các người cũng không thể sống bẩn tới mức này.
- Cổ Nguyệt Hà, đi quét nhà.
- Lý Mục, đi lau bàn.
- Bất Sắc, múa bụng cho tỷ tỷ xem có được không?
- Lão đại.
- Trầm Côn...
- Sư phụ...
- Cứu mạng với!

Sau một loạt tiếng kêu kinh thiên động địa, Trầm Côn day day trán, dường như lâu lắm rồi, vũ hồn thứ năm có thể giải quyết vấn đề dương thịnh âm suy trong U Minh Hồn Phủ đã quay về.

]

239. Chương 237: Trong Lúc Vô Tình, Gây Ra Thiên Địa Giận!

Bàn học được lau sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, hai chậu cảnh bày ra, ghế dựa được trải tơ lụa đỏ thẫm, hai hàng hình cụ cũng bị dấu đi, thế vào là hai hàng hoa mai kiêu diễm. Lạc Tuyết cùng mai lay động, cả bầu không khí toả ngát hương hoa...

Trầm Côn ngồi xuống ghế, mấy vũ hồn và Bất sắc đều vây quanh ở cái bàn, mọi người mắt to mắt nhỏ nhìn tờ giấy trên bàn.

Thủy nhi ra tay, Vương Kiêu cùng Huyền Si liền tỉnh lại, bọn hắn cũng ra nhập hàng ngũ đứng xem.

- Thủy Nhi đây sẽ là thuộc tính của người?

Trầm Côn gõ tờ giấy.

- Đây, cái đó...hì hì.

Thủy nhi cười hì hì

- Đúng vậy!

“Cổ lão huynh” Trầm Côn giương mắt nhìn Cổ Nguyệt Hà mở tờ giấy.

- Huynh xác định huynh không có viết sai thuộc tính của Thủy Nhi chứ?
- Không sai một chữ.

“Mẹ nó chứ!”

Trầm Côn vỗ bàn.

- Mọi người đùa giỡn ta có phải không?

Hắn thật sự phát hỏa bởi vì Thủy Nhi trở thành Vũ hồn thứ năm, thuộc tính thực sự là có một chút khác lạ.

Vũ hồn: Cấp võ tôn.

Năng lực nhất: Có thể đảo lộn chúng sinh, một cái giơ tay nhấc chân cũng tản mát ra khí chất của mỹ nhân, thập phần quyến rũ.

Năng lực thứ hai: Mỹ nhân đa tài, giai nhân đa nghệ. Người có được năng lực này rất là đa tài, phóng khoáng, lạc quan hầu như học tập tài nghệ gì cũng dễ như trở bàn tay.

Năng lực thứ ba: Tiếng đàn tiếng ca, tài nghệ múa, phụ thêm thuộc tính mị hoặc linh hồn, chính là câu dẫn nam nhân mà không tốn một tý sức nào. Một ánh mắt, một cái nhăn mày liền có thể khiến anh hùng hào kiệt khúm núm quỳ xuống dưới vẫy...

Biến hóa thứ nhất: Có tiến hóa làm võ hoàng, một bước lên tận chín tầng trời.

Biến hóa thứ hai: Bởi vì khi còn sống Thủy Nhi là cường giả cấp hồn chủ nên linh hồn sống lại có một phần năng lực.

Ghi chú: Mỹ nhân vì đảo lộn chúng sinh mà sinh, nữ nhân chuyên dụng vũ hồn, trước nay chưa từng xuất hiện trên người nam nhân...

Đây là thuộc tính sau khi Thủy Nhi trở về, cả đám vũ hồn đều ôm bụng mà cười lăn lộn.

- Còn cười được sao?

Trầm Côn mặt lạnh nói.

- Không - nhóm vũ hồn cùng nhau lắc đầu.

- Vậy biểu hiện của các người là gì vậy?

Sắc mặt Trầm Côn càng thêm lãnh mạc:

- Không phải là một vũ hồn chuyên dụng nữ nhân sao, có gì phải buồn cười.

- Ha ha ha ha.

Mấy Vũ hồn rốt cục không nhịn được cười như điên.

Con đường Trầm Côn đi tới hôm nay, chưa tính là anh hùng hào kiệt, dưới trướng hơn mười vạn hùng binh là chưa hầu một phương...Trời ạ, nhóm vũ hồn không thể tưởng tượng bộ dạng lúc Trầm Côn khởi động vũ hồn thứ năm, một cái đầu trần, tặc hòa thượng lối thôi lếch thếch, vừa múa vừa hát, lấy tư thế mỹ nhân xinh đẹp thể hiện trên võ đài, còn ngoái đầu lại cười nhằm đảo lộn chúng sinh...Nhóm vũ hồn cười lăn hết trên mặt đất.

- Trầm lão đại, đảo lộn chúng sinh mặc dù là vũ hồn dành cho nữ nhân, có thể người cần xem đủ mọi phương diện tốt nha!

Cổ Nguyệt Hà cố nén cười nói:

- Người nhìn kỹ thuộc tính của Thủy Nhi, phụ thêm mị hoặc linh hồn, người nhìn trúng vị tiểu cô nương nào, một ánh mắt có thể câu dẫn nàng lại ngay...

Tong lòng Trầm Côn vừa động, cái này cũng có thể đi câu dẫn A La, Cổ Nguyệt Hà cuồng tiếu nói:

- Bất quá sau khi câu dẫn xong, các người thành vợ chồng hay là ” tỷ muội” cái này khó mà nói a”.

Mặt Trầm Côn tối đen

- #^%&^%\$

Hắn nhịn không được nói:

- Chịu nhiều đau khổ tìm vũ hồn thứ năm, cơ hồ lại vô dụng...

- Người nói ai vô dụng đấy?

Thủy nhi xuất hiện sau lưng Trầm Côn, chìa hai ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy một miếng thịt da ở trên lưng Trầm Côn, dùng sức vặn một cái...Vẻ mặt Trầm Côn từ màu đen biến thành màu xanh biếc, Thủy Nhi bấu môi nói:

- Thấy rõ biến hóa cuối cùng, người ta từng là hồn chủ, đem đến chính linh hồn của mình, có ta ở đây, chính là tặng người miễn phí một lần làm sống lại linh hồn.

Sắc mặt trầm Côn cuối cùng dễ nhìn một ít.

Thủy nhi có được thể giới linh hồn của mình, cho nên sau khi trở thành vũ hồn, Trầm Côn cũng tương đương có hai cái địa phương dung nạp linh hồn. Một cái linh hồn bị diệt có thể chuyển tới thể giới linh hồn của người kia. Nói cách khác, chỉ cần thân còn hoàn hảo, hần tương đương nhiều hơn một cái mạng. Cho không một mạng, còn có thể đòi hỏi gì nữa?

Cho không một mạng, còn có cái gì có thể soi xét?

Lòng Trầm Côn cuối cùng đã an tĩnh, mắt nhìn toàn bộ Vũ Hồn, trong đầu hần xác định vị trí, theo mặt sau của toà thiền phòng này thì Trầm Côn càng muốn ở phía sau mà điều khiển

Cho nên hần chỉ cái bàn, nhường Vương Kiêu ngồi ở vị trí lão đại.

Vương Kiêu là đệ nhất Vũ Hồn, tư cách và sự từng trải có thừa, làm vị trí này rất thích hợp.

Lý Mục là vũ hồn thứ hai, nhưng trạng thái không ổn định, cho hần đảm đương tay đầm là được.

Huyền Si là thầy thuốc, Thủy nhi xem như là vũ hồn trị liệu đồng thời kiêm trách nhiệm bảo hộ hồn phủ.

Đến phần Cổ Nguyệt Hà. Lão gia hỏa này phụ trách hiến kế, đồng thời mang đến cho nhóm vũ hồn một ít khoái hoạt

Lão gia hỏa này liền phụ trách ra nghĩ kế, đồng thời cấp Vũ Hồn nhóm mang đến một ít khoái hoạt tốt lắm

Nghĩ đến đây, Trầm Côn cho nhóm vũ hồn an bài vị trí. Sau đó nhìn u minh hồn phủ, hần vui mừng nở nụ cười. Đội ngũ vũ hồn càng lúc càng lớn, khoảng cách hồn kinh của hần đại thành không xa xôi nữa.

- Vương lão huynh, chỗ này giao cho huynh nha.

Hần cười híp mắt đem con dấu hồn phủ ném cho Vương Kiêu, Trầm Côn chui vào thiền phòng phía sau.

Mấy vũ hồn đều có tội danh, có thời hạn thi hành án. Tội danh của Thủy Nhi và thời hạn thi hành án là cái gì đây?

Trầm Côn tìm thấy danh sách trong thiền phòng, mở trang thứ tư để nhìn, không có tên Thủy Nhi.

Lại lật xuống vài tờ, Trầm Côn ngạc nhiên phát hiện hóa ra tờ cuối cùng là Cổ Nguyệt Hà. Nhưng lạ một chỗ là trước trang đó lại là một trang riêng biệt dành riêng cho Thủy Nhi

Tội danh phạm nhân: Người này chưa bao giờ sát sinh, chưa bao giờ làm chuyện thất đức, ngây thơ chân chất, vui tươi khả ái, thiên phạt tà ma đều không nỡ làm hại.

Thời hạn thi hành án: Giết!

Nhìn thấy danh sách của Thủy Nhi, Trầm Côn sợ ngây người.

Họ và tên của Thủy Nhi lại bỏ trống không nói rõ ràng, đầu của Thủy Nhi vẫn chưa tìm được, nó lại là bộ phận quan trọng nhất chứa đựng một phần trí nhớ, đến ngay cả nàng còn không biết tên mình thì làm sao nhớ tội danh và thời hạn thi hành án.

Ngây thơ chân chất, vui tươi khả ái, thiên phạt tà ma đều không nỡ làm hại. Thủy Nhi không có bất kỳ tội danh nào, chưa bao giờ phạm sai lầm quá lớn, cái chính là một tiểu nha đầu chưa hại ai sao lại bị phán quyết tội chết? Trầm Côn bỗng nhiên hiểu được tại sao thiền phòng mỗi mình mới có thể vào được, một danh sách không hề nói đạo lý, nếu như các phạm nhân thấy được có thể lập tức tạo phản.

Vô tội mà giết!

Giết!

Trên danh sách bảo Trầm Côn phải giết Thủy Nhi, nhưng thật sự muốn giết sao?

Trong lòng trầm côn toát ra một cổ xúc động phần nộ. Một cô gái ngây thơ vô tội, nói giết liền giết, tiên Phật cũng không giảng đạo lý sao?

- Sư phụ...đồ nhi chưa từng nghe lời của sư phụ lần này...hắc hắc...cũng xin lỗi!

Trầm côn cầm trang thứ chín, "xuy" một tiếng xé tan, rồi đưa đến cây nến đốt quách đi, thiêu hủy tờ của Thủy Nhi, xuất phát của Trầm Côn là từ xúc động phần nộ mà thôi. Cho dù ai nhìn thấy một phần tuyên án không công bằng trong lòng đều có chút bất mãn.

Nhìn hẩn làm một cái động tác đơn giản...

Ba, ba, ba...

Ánh lửa chậm rãi thiêu đốt trang sách, phát ra từng âm thanh vỡ vụn của kim chúc, giống như cái gì bị mở ra. Trầm Côn chỉ cho là tài liệu đặc thù gây ra, cũng không để ở trong lòng...Chờ đốt hết trang sách, hẩn còn quét tước tử tể.

Mà ngay bên ngoài thiên phòng, Thủy Nhi sờ sờ đầu mình, nói.

- Di, sao lại thấy dễ chịu quá vậy.

- Dễ chịu sao?"

- Cổ Nguyệt Hà nhìn cửa thiên phòng, bỗng nhiên cười cùi đầu:

- Lão đại, người đối với nhóm vũ hồn thật hết sức quan tâm giúp đỡ.

Cơ hồ là cùng khi hồi!

Cơ hồ cùng thời điểm đó, Tây Cử Châu, núi Côn Lôn. Hôm nay Hoàng Kim Huyết tộc cúng trời đất.

Một lão nhân tóc dài màu vàng, râu dài màu vàng đang quỳ gối yên lặng cầu nguyện trên đỉnh núi, bỗng nhiên, thiên không biến sắc, một đạo kim sắc bao phủ thân hình người này.

- Nghe ý chỉ của thần!

Lão nhân phủ phục trên mặt đất.

- Đông ca!

Kim quang phát ra một giọng nói trầm ổn.

- Đi Đông Cử Châu, tìm một linh hồn nữ nhân, giết nàng, hoặc là đem nàng kiềm hãm trong sự quản thúc của chúng ta

- Xin hỏi thượng giới, nữ nhân này có đặc thù gì?

Lão nhân hỏi.

- Nàng vừa mới thành một vũ hồn, tên của nàng vốn khắc ở trên thiên môn...Chủ nhân của nàng, vừa mới thiêu hủy manh mối của nàng ở nhân gian, thiên giới rốt cuộc nhìn không thấy chỗ nữ nhân này hạ lạc...

Kim quang chậm rãi kể ra.

Danh tự trên thiên môn có rất nhiều, Đông ca nhanh chóng suy nghĩ, trịnh trọng nói:

- Đông ca biết là ai, nhất định sẽ thay thượng giới tìm được nữ nhân này.

Nói xong hẩn đứng lên hô to nói:

- Bãi giá, chủ nhân cửu châu, đoạt nhật lâu, thánh nhân khởi hành!

"Thánh nhân khởi hành!"

Cứu Thế Sơn vang lên tiếng quát, từng đạo Hoàng quang từ các nơi trong sơn cốc bay ra, lão giả tóc vàng phủ phục dưới đất.

Cũng ở một khắc này!

Trong một mảng hư vô mờ mịt, một đại môn đóng thật chặt, trên cửa viết mười mấy tên người.

Vài bóng người ở phía sau cửa uống rượu đàm tiếu, một người trong đó mắt say lơ đãng mỉm cười to nói:

- Bao lâu rồi? Hơn một nghìn năm rồi nhỉ?

- Hơn một nghìn năm rồi sao?

- Ha ha!

Mấy người cười rộ lên.

- Ngàn năm, mấy người cửu châu không có tiền đồ, đã hơn một nghìn năm không ai phá vỡ hư không, phi thăng đến ở ngoài thiên môn, chúng ta để đó không dùng đã hơn một nghìn năm!

Ba, ba! Ba! Ba!

Đang đàm tiếu ở nhân gian, tòa đại môn bỗng nhiên nổ tung, cánh cửa lung lay sắp đổ.

- Làm sao vậy?

Một bóng người kinh hô.

Một người liếc mắt đánh giá cái cửa bị tàn phá một cái, giật mình cười.

- Không có việc gì, thiên đạo tuần hoàn viết ở trên cửa, chịu giám thị của thượng giới. Hiện giờ có người đem manh mối chặt đứt, cái tên kia ở thiên môn bị mất.

- Còn có việc này sao?

Thiếu một cái tên, thiên đạo tuần hoàn liền không hoàn chỉnh.

- Không hoàn chỉnh thì sao? Thiên đạo đã sớm rối loạn, nhiều hay ít một cái có gì khác nhau chứ?

Bóng người này cười to nói:

- Mặc kệ nó? Chúng ta chỉ là người giữ cửa mà thôi, theo hấn đi thôi!

- Nói cũng đúng, ha ha chúng ta chỉ là người giữ cửa mà thôi

- Tiếp tục uống rượu.

- Đợi một chút.

Một bóng người mắt sắc đột nhiên rống to.

- Các ngươi nhìn cho rõ, tên bị thiếu là tên ai? Tên bị thiếu chính là...

Những người khác tự nhiên ngây dại.

- Đáng chết, như thế nào cổ tình thiếu của nàng? Xong rồi, khi nàng còn sống chỉ là nhạc công nho nhỏ, có thể nàng...

Đồng bạn lôi kéo cánh tay hấn.

- Còn dài dòng cái gì? Chạy mau, tên của nàng không có, hấn nhất định sẽ nổi điên!

Hết thấy đều quá muộn!

Ngay tại lúc tên Thủy Nhi biến mất, nơi nào đó của cửu châu đại lục, ngăm trong vực sâu, một thân ảnh hùng tráng ngửa mặt lên trời rít gào.

Cái trán, hai vai, hai chân, ngực, bụng, trên người hắn xuyên qua bảy cái khóa sắt, còn có ba cái dây dũa trên người, buộc chặt một cây trường kích. Trong nháy mắt khi tên thủy nhi biến mất, bàn tay hắn nắm trên trường kích, hét lớn một tiếng, đất rung núi chuyển.

- Đứng lại!

Chín người ra sức cầm lấy xiềng xích, một người phần nộ quát:

Có ta ở đây, ngươi đừng mơ đi ra ngoài!

- Chỉ bằng các ngươi cũng muốn ngăn cản ta?

Thân ảnh liếc mắt nhìn mười người, lại quét trường kích qua mười cái xiềng xích.

- Võ học thần giới, thập phương câu diệt, không có gì hơn cái này.

Thân mình nhoáng lên một cái, thập khóa đều nổ tung ầm ầm!

- Đáng chết,

Người kia hung hăng nắm xiềng xích trong tay.

- Khổng minh đã thành Vũ Hồn của người khác, Thập Phương Câu diệt thiếu một vị trí, chín người rất khó để ngăn trở người này...Nhanh hướng thiên giới cầu viện.

- Thái công, đã quá muộn...

Một người khác chưa sót cười.

Thì ra lúc người kia gầm lên, thân ảnh kia đã muốn xông thẳng lên trời, đi đến bên ngoài thiên môn, hướng về phía thiên môn đang tổn hại đánh ra một quyền. Sau đó thấy vân vụ quanh thiên môn loạn lên, mấy trăm đạo ngọc thân phát kim quang đi ra vây công thân ảnh uy vũ kia.

- Ai!

Thái công thở dài.

- Quả nhiên đã quá muộn. Hôm nay chư thiên thần phạt ra tay, coi như chế trụ hắn, thiên giới cũng không thoát được cảnh máu chảy thành sông, vô số tiên phạt rơi xuống.

- Là Ai!

Thái công ngẩng đầu gầm lên:

- Ai đem tên nữ nhân kia xóa đi? Hắn không biết nữ nhân kia chết không có gì đáng tiếc, lại làm ma đầu kia nổi sát tính sao?

Hắn cắn răng nói với một thân ảnh:

Tử Phòng, ngươi có đệ tử ở nhân gian, bảo bọn chúng điều tra rõ, rốt cuộc là ai xóa tên của nữ nhân kia! Nhất định phải tìm ra, không giết người này, chư thiên thần phạt oán hận.

Lúc này, Trầm Côn căn bản không biết hắn đốt một trang giấy, chẳng khác nào xóa một cái tên trên thiên môn dẫn đến cửu đại trí giả Cửu Châu phong ấn thất bại. Sát tinh chạy thẳng đến Thiên giới, lại càng không biết thần phạt đang phần nộ, đã hiệu lệnh thánh nhân chủ nhân Cửu Châu chạy đến Đoạt Nhật Lâu. Hắn quét tước sạch sẽ, sau đó trở lại thế giới thật.

U mình hồn phủ đã chỉnh đốn xong, kế tiếp, cũng nên vì vũ hồn thứ sáu mà cố gắng...Trầm Côn cân nhắc ” như thế nào mới có thể lần vào đoạt nhật lâu

240. Chương 238: Trấn Long Chi Lâu

Là trung tâm chính trị và kinh tế của Đông Cửu Châu, sự phồn hoa của Xuất Vân Hải thành đã vượt qua sự tượng tượng của Trầm Côn, toàn bộ thành nội phía Đông giáp biển rộng, phía Tây giáp đại hồ, hai bên

nổi lên đê chống lũ cao vút, cùng với hộ thành thủy trại dài liên miên hai mươi mấy dặm, mà hai mặt Nam Bắc đều là đại bình nguyên mênh mông vô bờ, khắp nơi có các đội ngũ liên tiếp vào thành.

Trầm Côn lén hỏi Y Y, Đoạt Nhật Lâu đến tột cùng có bí mật gì, không ngờ khiến vô số cường giả tập hợp tại Xuất Vân Hải Thành?

Y Y bĩu môi, ta nếu như biết, đã sớm bị Hoàng Kim huyết tộc diệt khẩu rồi!

Đây là không biết, hay là không chịu nói? Trầm Côn lườm Y Y một cái, ngẩng đầu quan sát Đoạt Nhật Lâu ở xa xa.

Đoạt Nhật Lâu chính là ở trung tâm thành nội chỗ gần biển rộng, cao tới trăm mét, xa ở cửa thành chỗ là có thể thấy rõ đường viền, nó giống như là một tòa bảo tháp lộn ngược, đỉnh tháp lao xuống, cắm thẳng vào chỗ giao nhau giữa biển và đất, như là một thanh bảo kiếm cắm vào đại địa, chuôi kiếm là một kiến trúc hình tròn, buổi sáng ánh mặt trời hoàn toàn chiếu vào toàn bộ thành nội, dường như bầu trời xuất hiện mặt trời thứ hai.

- Hoành tráng!

Trầm Côn cảm thán một tiếng, sau đó cố ý đi tới cuối đội ngũ, thấp giọng A Phúc gọi trốn ở trong xe ngựa:

- A Phúc, đã đến phía Đông thành liễu, người đi nhanh đi!”

- Đại thiếu gia, nô tài, nô tài có thể không đi không?”

A Phúc nhút nhát nhô đầu ra, độc được trên người hắn đã được giải, nhưng đã bị Công Thâu gia nhắm trúng, không thể nghênh ngang đi vào phía Đông thành, nhưng phải lúc đó ly khai...

- Trời ạ, A Phúc còn gia nhập tổ chức tà giáo, vạn nhất bị tà giáo bắt trở lại thì làm sao bây giờ!

- Yên tâm, ta để Thanh Sơn bảo hộ người, các người trốn ở trong đó, khẳng định không ai có thể phát hiện đâu!

Trầm Côn nhỏ giọng phân phó một câu, gọi Long Thanh Sơn tới chỗ A Phúc.

- Đại thiếu gia, nô tài đi, ngài thì sao?”

- Ta có thể có chuyện gì chứ?

Trầm Côn vỗ vỗ khuôn mặt đã hoá trang của chính mình.

- Ta là Đại Minh tinh, diễn viên nam số một đoàn biểu diễn, Hoàng Kim huyết tộc còn có thể đánh hơi ra ta không?

Hắc hắc, hắn phát tay cười nói:

- Yên tâm mà đi đi, Công Thâu Lâm tuy rằng chạy, nhưng ả chỉ có thấy được hình thái lang nhân của ta, nhận không ra khuôn mặt hiện tại của ta đâu.

- Vậy, vậy đại thiếu gia người nhớ cẩn thận!

A Phúc tóm lấy Long Thanh Sơn, biến mất tại cuối con đường nhỏ xa xa.

Thu hồi ánh mắt trên người A Phúc, tiếng của Cổ Nguyệt Hà bỗng nhiên truyền ra:

- Lão đại, ta hình như đoán được một ít bí mật của Đoạt Nhật Lâu rồi!

- Hả?

Mắt híp của Trầm Côn sáng lên.

- Người nhìn địa hình gần đây đi!

Cổ Nguyệt Hà có chút phiền muộn nói:

- Xuất Vân Hải Thành phía Đông giáp biển, phía Tây là đại hồ, nước sông từ phía Tây chảy sang phía Đông, chảy vào trong hồ, rồi lại từ hồ chảy ra biển. Theo tam đại long mạch bắt đầu từ Côn Lôn trong phong thủy

mà nói, đại giang ở phía Tây chính là một trong tam đại long mạch của Cửu Châu, phía Tây có núi Côn Lôn, phía Đông có biển lớn, mà Xuất Vân Hải Thành ở cửa khẩu này, chính là vòi nước của long mạch...

- Đoạt Nhật Lâu hình dạng như lợi kiếm, chính là ‘ hình sát ’ kiêng kỵ trong phong thủy, nó đâm thẳng vào vòi nước ở phía Đông, Hoàng Kim huyết tộc sửa Côn Lôn sơn thành Cửu Thế sơn, trấn áp đuôi rồng...Ài, một Cửu Châu chân long tốt như vậy, đã bị Hoàng Kim huyết tộc vây chết rồi, hai luồng khí phú quý trong phong thủy Cửu Châu cũng bị trói chết ở giữa một lầu một núi này!

Trầm Côn kinh ngạc.

- Đoạt Nhật Lâu này là chỗ quan trọng để trấn áp Cửu Châu phong thủy?

- Ta khẳng định không có nhìn lầm, chỉ là nghĩ không thông, Hoàng Kim huyết tộc một tay nâng đỡ lên Đại Chu hoàng thất, cũng coi như là nửa chủ nhân của Cửu Châu đại lục, chúng sao lại cần trấn áp phong thủy của chính mình chứ?

Tiếng nói của Cổ Nguyệt Hà tràn ngập nghi hoặc.

- Đúng vậy, Hoàng Kim huyết tộc thế lực trải rộng Cửu Châu, chúng trấn áp Cửu Châu phong thủy, không phải là trấn áp chính mình sao?

Trầm Côn lẩm bẩm. Đổi sang khía cạnh khác mà nhìn, nếu như Hoàng Kim huyết tộc không phải Viêm Hoàng chính thống mà là ngoại lai man tộc, chúng trấn áp Viêm Hoàng long mạch không phải hoàn toàn hợp lý sao? Nguyên Quân cười dài từ phía sau đi tới, nghe Trầm Côn lẩm bẩm.

- Nguyên Quân tiểu thư!

Trầm Côn cười hắc hắc.

- Người cũng hiểu biết phong thủy?

Nguyên Quân nhìn Đoạt Nhật Lâu, cười hỏi.

- Ách...

Trầm Côn do dự một chút.

- Từng học hai ngày!

- Có thể liếc mắt nhìn thấu tác dụng của Đoạt Nhật Lâu, người không phải chỉ học có hai ngày thôi chứ?

Nguyên Quân cười cười, chỉ vào các lộ cường hào đang xếp hàng vào thành.

- Hoàng Kim huyết tộc lấy Đoạt Nhật Lâu trấn áp Cửu Châu phong thủy, đến mức Cửu Châu linh khí không thông, mấy trăm năm trở về đây số lượng cường giả cấp vũ hoàng giảm mạnh, nhưng phạm là huyết thống Viêm Hoàng, huyết tính nam nhi đều đã không thể nhìn được nữa rồi. Lần này xây dựng lại Đoạt Nhật Lâu, không biết bao nhiêu người nín thở, muốn nhân cơ hội hủy diệt Trấn Long Chi Lâu này đây!

Nói xong, nàng không để cho Trầm Côn có cơ hội nói tiếp, nhún mày bảo:

- Vừa rồi ta kiểm tra đội ngũ, phát hiện không thấy Quang Minh Hoàng nữa, là người thả hãn đi hả?

- Mỹ nữ, người sao lại nghĩ vậy, ta đâu có...

- Đừng có mà không thừa nhận, ta không phải ngu ngốc, người cũng không phải!

Nguyên Quân cười lạnh một tiếng cắt ngang Trầm Côn sau đó nàng than thở:

- Đoạt Nhật Lâu chính là ở trước mắt, có hứng thú nghe ta nói mấy câu không?

- Ấy, xem tiểu thư nói kìa, người có gì cứ nói ra!

- Ừ!

Nguyên Quân thản nhiên gạt đầu một cái, chậm rãi nói:

- Ta tán thưởng kỹ xảo biểu diễn của ngươi, cũng cần ngươi giúp ta biểu diễn, cho nên rất nhiều chuyện, ta đều có thể mất nhắm mắt mở.

Nàng chỉ chỉ ngực Trầm Côn.

- Nhưng sau khi vào Đông thành, ngươi cẩn thận một chút cho ta, không nói lung tung, làm loạn, nếu không thân phận bại lộ, Nguyên Quân ta dù có ba đầu sáu tay, cũng không giữ được tính mệnh của ngươi!

- Tiểu thư, ngươi nói cái gì thế?

Trầm Côn cười hì hì nói:

- Ta sao có thể nói lung tung.

- Ta lập lại lần nữa, ta không phải ngu ngốc, ngươi cũng không phải!

Nguyên Quân ngắt lời Trầm Côn, khoe miệng chứa một tia cười nhạt.

- Không nên giả hồ đồ với ta, Xích Tiêu thành chủ, chương môn Vô Ma Nhai, đại tướng quân đại triệu vương triều ngàn trước, ta có thể cách xa ngàn dặm tra ra ý đồ mưu phản của Yến Nan Quy, thì cũng có năng lực tra ra nội tình của ngươi, Trầm đại tướng quân!

Nàng thản nhiên nhìn thoáng qua Trầm Côn.

- Chú Kiếm sơn Hàn gia là người diệt, Hoàng Kim Công Thâu Thiên là do người giết, mấy hôm trước Công Thâu Lâm bị người khác phục kích, cũng là chuyện tốt do người làm. Những việc này ta đã sớm biết, chỉ là, ta không có hứng thú bán đứng người mà thôi.

Trầm Côn ngậy người.

Việc của mình, Nguyên Quân không ngờ biết toàn bộ đều rồi, thế nàng ta vì sao còn bằng lòng bằng lòng giúp mình?

Nàng không phải bằng hữu của Hoàng Kim huyết tộc sao?

- Muốn biết ta vì sao không có bán đứng ngươi?

Nguyên Quân cho Trầm Côn một nụ cười mỉm tràn ngập cơ trí:

- Bởi vì ta tính, bán đứng ngươi, ta sẽ được Hoàng Kim huyết tộc khen thưởng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là hư danh mà thôi, nhưng bảo hộ ngươi.

Nàng hạ thấp giọng.

- Ngươi có thể cho ta nhiều hơn, có đúng không?

- Ngươi muốn gì?

Trầm Côn nhú mày nói.

- Ta muốn ngươi trước tiên ký một phần giấy bán thân!

Nguyên Quân cười nói.

Trầm Côn trợn mắt.

- Được rồi, ta biết ngươi tạm thời còn không quyết định được, ta cũng không vội đòi câu trả lời thuyết phục của ngươi, cá cược của chúng ta còn có hai tháng nữa không phải sao?

Nguyên Quân tổng kết nói:

- Nói chung, ta tán thưởng ngươi, có thể dễ dàng tha thứ một vài chuyện mờ ám của ngươi, nhưng ngươi cũng không thể làm lỡ chuyện của ta, hiểu chưa?

Trầm Côn thật sự hiểu rồi. Đây là một hồi giao dịch, Trầm Côn giúp Nguyên Quân hoàn thành diễn xuất, không tìm phiền toái cho nàng ta, mà Nguyên Quân, bảo đảm sự an toàn ở phụ cận Đoạt Nhật Lâu. Bỏ lại một tiếng cười khê, Nguyên Quân đi qua người Trầm Côn, hình như cái gì cũng không chưa từng nói qua.

- Nữ nhân này.

Trầm Côn vuốt cằm.

- Lợi hại nha!

Lý Mục

- Đâu chỉ là lợi hại!

Lý Mục trong hồn phủ cười lạnh một tiếng:

- Người nhìn đoàn biểu diễn của Nguyên Quân xem, trang bị Triệu quân tiêu chuẩn, một đàn thú đủ để đánh thắng chiến dịch quy mô nhỏ, còn có Y Y có thể ảnh hưởng tới thần tướng áo xanh, đại tướng ngày xưa của Dương gia - Dương Ngũ. Nếu như những người này mặc áo giáp của ngự thú cấm vệ quân, cầm trường mâu dùng để biểu diễn trong tay, không phải là một đội quân tinh nhuệ hay sao? Nguyên Quân là thống soái, Y Y là phó tướng, Dương Ngũ là tướng tiên phong. Một đội quân như vậy, còn may là không có một tên quân sư đủ phân lượng, nếu không, bọn chúng có thể trong vòng mười ngày công phá Xuất Vân Hải thành.

Trầm Côn hít một hơi lạnh, hấn lần đầu tiên để ý, đoàn biểu diễn của Nguyên Quân kỳ thực là một đội quân, một đội quân có thể áp chế Xuất Vân Hải Thành.

- Cũng may là họ không có một quân sư xuất sắc.

Trầm Côn liếm liếm môi khô:

- Nếu không ta hoài nghi, bọn họ nhất định đến chiếm lấy Xuất Vân Hải Thành.

Quân sư sao!

Lúc Trầm Côn kết thúc đối thoại với các vũ hồn, đồng ý đi vào thành kiểm tra. Mà đúng lúc quay người đi, Bất Sắc bỗng nhiên giật mình, thần tướng áo xanh tại thân thể hấn chậm rãi mở mắt phượng.

- Không có quân sư giỏi à?

Trong mắt hấn xẹt qua một nụ cười nhạt khinh thường. Nguyên Quân có ngự thư của Hoàng Kim thánh nhân, binh lính ở cửa thành chỉ kiểm tra qua loa rồi để đoàn biểu diễn đi vào Xuất Vân Hải thành, Trầm Côn đi ở cuối đội ngũ, tùy ý quan sát cảnh đường phố ở Hải thành. Nhìn một cái, hấn liền thấy một người thanh niên đứng trên quảng trường, có vài phần giống với Dạ Trung Hành!

Trầm Côn sững sốt, hấn nghe A La nói lên qua, Dạ gia có hai nhi tử, Dạ Trung Hành đã gặp qua chỉ là thứ tử, còn có một đại ca Dạ Trung Thiên. Người này chính là người thừa kế Hoàng Kim Dạ gia sao? Bên người Dạ Trung Thiên còn có mười mấy người ăn mặc giống thủ công, bọn họ dựng một cái lò đúc ở trên quảng trường, còn cầm một tấm bảng lớn trên viết mấy chữ thuê chú tạo sư. Rất nhiều người sau khi vào thành liền đi thẳng đến trước mặt, Dạ Trung Thiên, có cục cung hành lễ, có chuyện trò vui vẻ, nhưng cũng có rất nhiều người bày ra công cụ chú tạo, hiển nhiên là đi ứng cử.

- Cần thận!

A La giục ngựa đi tới, nói khe với Trầm Côn:

- Người này chính là đại ca Dạ Trung Hành, Dạ Trung Thiên, thực lực không dưới Lệ Thiên!

Trầm Côn ra hiệu chính mình đã đề phòng rồi, hiếu kỳ hỏi:

- Đường đường người thừa kế Dạ gia, một trong mười hai gia chủ Hoàng Kim tương lai, hấn sao lại tự mình ở chỗ này thông báo tuyển dụng thợ rèn?

- Còn không phải là người hại sao?

A La cười nói:

- Ta vừa rồi đã tìm Nguyên Quân tiểu thư để hỏi, lần trùng tu Đoạt Nhật Lâu lần này, Dạ gia là đốc công, Công Thâu gia là nhà thiết kế, bọn họ vốn là muốn mời Hàn gia tới thi công, thế nhưng Hàn gia.

Trầm Côn cười hắc hắc, Hàn gia đã bị hấn diệt môn rồi, Dạ gia tìm không được chú tạo sư giỏi, cũng chỉ có thể tạm thời thông báo tuyển dụng một ít.

Chờ một chút!

Bọn họ đang thông báo tuyển dụng chú tạo sư để trùng tu Đoạt Nhật Lâu. Mắt hí của Trầm Côn đảo một cái, đột nhiên nghĩ ra một chủ ý mạo hiểm. Đường như, như vậy là có thể nghênh ngang đi vào Đoạt Nhật Lâu mà

241. Chương 239: Núi Không Có Hồ, Trầm Côn Xưng Đại Vương

Trầm Côn cười híp mắt đi tới sau lưng Y Y.

- Đương nhiên là có rồi, vì biểu diễn chân thực, tiểu thư đã mua sắm hai mươi bộ công cụ chế tạo rồi, mở một cửa tiệm rèn cũng không vấn đề gì.

Y Y kinh ngạc nói:

- Nhưng người muốn vật kia làm cái gì? Không phải là muốn đi làm thợ rèn chứ.

Vuốt vuốt cằm suy nghĩ nói:

- Nhưng con mắt của người nhỏ như vậy, chắc không thấy rõ được lò luyện đâu.

“...”

- Có thể đem công cụ cho ta mượn chứ? Đảm bảo không làm chậm trễ diễn xuất là được.

Trầm Côn cố gắng mở to hai mắt nói.

Y Y cười hắc hắc, viết cho Trầm Côn một tờ giấy có thể tùy tiện lấy ra một nhóm công cụ nhỏ.

Chỉ chớp lát sau, Trầm Côn mặc trang phục giống như một thợ rèn. Xích bạc trên người, trước ngực đeo tạp dề, trên bả vai còn mang đầy đủ thiết chùy, búa lớn.

Hắn còn mang tóc giả, trang điểm trông giống như là một chế tạo sư thanh tú.

Trang phục hoàn hảo, Trầm Côn cười híp mắt đi trong đêm tối.

Lúc hắn đi được nửa giờ, trên đường cái vang lên mấy tiếng âm thanh búa nện vào binh khí. Quay đầu nhìn lại, Công Thâu Huyền dẫn Công Thâu Lâm, còn có mấy ngàn người nhà Công Thâu mang binh khí chạy tới đây. Bọn họ đều coi cơ quan chiến khí đủ để sánh ngang đội ngũ mấy vạn kỵ binh.

- Nguyên Quân tiểu thư.

Chiến đội đem trọn con đường cái phong tỏa. Công Thâu Huyền thấy trong trời đêm xuất hiện một thợ rèn, hiển nhiên rất sửng sốt. Sau đó hắn hướng về phía đội ngũ của Nguyên Quân chấp tay:

- Biết được Nguyên Quân tiểu thư hôm nay vào thành, Công Thâu gia đặc biệt tới hoan nghênh.

Các diễn viên của đoàn biểu diễn nhìn nhau, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

Hoan nghênh? Tiểu hài tử cũng sẽ không tin tưởng loại chuyện ma quỷ này. Công Thâu Lâm đầu tiên là bắt không được Quang Minh hoàng, trên đường còn bị người phục kích, làm mất cả vũ hồn Tử Đông Phong. Chuyện này đã truyền khắp Xuất Vân Hải Thành, tất cả mọi người hiểu, Công Thâu gia tuyệt sẽ không bỏ qua Nguyên Quân.

- Công Thâu lão gia, đã lâu...

Nguyên Quân trong đám người kia, chấp tay đáp lễ nói:

- Minh nhân không nói tiếng lóng. Công Thâu lão gia mang theo mấy ngàn binh mã, mấy ngàn cơ quan chiến khí, cũng không phải là hoan nghênh ta. Nói đi, có yêu cầu gì thì nói ra.

- Thực sáng khoái.

Công Thâu Huyền vuốt vuốt chòm râu:

- Mấy ngày trước, hung thủ giết con thứ hai của ta trốn trong đoàn biểu diễn của người. Tôn nữ của ta theo sát hẳn cũng bị người phục kích, rồi làm mất Vũ Hồn. Chuyện này, Nguyên Quân tiểu thư có phải hay không cho Công Thâu gia chúng ta một cái công đạo?

- Công Thâu lão gia, ông muốn gì?

- Một câu, đem Quang Minh Hoàng giao ra đây.

- Công Thâu lão gia, ngài có phải là đang làm khó ta.

Nguyên Quân bắt đắc dĩ mở hai tay ra:

- Quang Minh Hoàng đúng là ở chỗ ta, nhưng chuyện này Lệ Thiên tướng quân cùng Lâm tiểu thư cũng biết. Chuyện này không có quan hệ cùng với Nguyên Quân. Hơn nữa...

Nàng thở dài:

- Quang Minh Hoàng đã đi rồi, không còn ở chỗ của ta nữa.

- Quang Minh Hoàng là tội phạm truy nã quan trọng của Hoàng Kim Huyết Tộc, người dám thả đi?

Công Thâu Huyền biến sắc.

- Công Thâu lão gia, ta là người của Hoàng Kim Huyết tộc các người sao?

- Người còn không xứng trở thành Hoàng Kim Huyết tộc.

- Vậy thì không liên quan đến ta.

Nguyên Quân nhún vai nói:

- Ta chỉ là một diễn viên, đến Đoạt Nhật lâu biểu diễn. Ta đây có cần phải mạo hiểm mang họa sát thân, giúp Công Thâu lão gia đi bắt hung thủ sao?

Chỉ chỉ phía Tây:

- Cho dù là Đông Ca Thánh Nhân ở chỗ này, cũng chỉ nói là ta vì sao không làm mà thôi. Còn không đến mức phản tội của ta.

Sự thật là như vậy. Mấy ngày trước A Phúc cùng Công Thâu Lâm tranh đấu, Nguyên Quân bắt quá chỉ cung cấp một cái sân mà thôi, hơn nữa Lệ Thiên tướng quân toàn bộ đều tham dự. Làm sao không truy cứu nàng, cũng chưa đến mức phải truy cứu Nguyên Quân.

Nếu quả thực muốn truy cứu, trong đoàn biểu diễn chỉ có một người có thể có vấn đề, đó là Dương Ngũ đã cùng hợp xướng với A Phúc. Nhưng vừa nghĩ đến chữ “Dương”, Công Thâu Huyền rất sáng suốt chợt nghĩ tới tin đồn về Dương Ngũ... Tắm bia Dương môn, chộc không nổi, phải bỏ qua.

- Hô.

Công Thâu Huyền thở dốc có chút ồ ồ rồi, tức giận nói:

- Nguyên Quân, người là bạn thân của Thánh Nhân, ta không so đo với người. Nhưng mấy ngày nay, ai đề nghị để cho Quang Minh Hoàng ở lại đoàn biểu diễn, đứng ra cho ta.

Hắn quát to:

- Nếu là chủ ý của người, hôm nay Quang Minh Hoàng đã chạy, người nhất định phải cho Công Thâu gia chúng ta một cái công đạo.

Ánh mắt mọi người đều nhìn vào Trầm Côn.

- Ách.

Trầm Côn tính toán làm sao để làm thợ rèn, không để ý đến tràng tranh đấu vừa rồi:

- Lão huynh, mọi người nhìn ta làm gì?

- Đúng, chính là chủ ý của người.

Công Thâu Huyền lạnh lùng cười một tiếng, phát tay nói:

- Cũng bởi vì chủ ý của người, mới làm cho tội phạm truy nã quan trọng chạy thoát. Bắt lại cho ta, mang về Công Thâu gia tra hỏi. Người đối tốt với Quang Minh Hoàng, nhất định biết tung tích của hắn.

Theo âm thanh của hắn, hơn mười Hoàng Kim công binh lấy ra thứ giống với hỏa pháo, nòng pháo từ từ hướng về phía Trầm Côn. Hơn mười viên đạn kết thành một tấm lưới lớn từ khẩu pháo bắn ra ngoài, bao bọc lấy Trầm Côn.

- Công Thâu lão gia, đây cũng là diễn viên của ta.

Sắc mặt Nguyên Quân đột nhiên âm trầm.

- Nguyên Quân tiểu thư, ta đã không so đo với người chuyện bao che Quang Minh Hoàng rồi, người cũng không cần làm quá phận.

Công Thâu Huyền lạnh lùng nói:

- Nhi tử Công Thâu Thiên của ta đã chết còn chưa nói. Nhưng mà Lâm nhi, là một trong những Thánh nữ dự khuyết. Nàng mất đi Vũ Hồn, Công Thâu gia chúng ta tất phải đòi một cái công đạo.

- Vậy người sẽ dùng diễn viên của ta làm công đạo?

Nguyên Quân lạnh lùng cười. Nàng vừa đáp ứng Trầm côn, đảm bảo Trầm Côn đến Xuất Vân Hải Thành an toàn. Mấy phút đồng hồ sau Trầm Côn liền bị bắt. Cho dù tính tình Nguyên Quân có tốt hơn cũng không thể chịu nổi việc này.

- Ngũ gia, Công Thâu lão tử muốn mang diễn viên của ta đi, phá hủy diễn xuất của ta. Nguyên Quân không có bản lãnh, đành nhờ người vậy.

Nguyên Quân khom người mời.

- À á a...

Dương Ngũ tối hôm qua một đêm uống rượu, đang mơ mơ màng màng. Một tay hắn cầm hồ lô rượu, tay còn lại gờ lên đại thương, mắt say lơ đãng chỉ vào Công Thâu Huyền:

- Giết tất, hay chỉ giết một mình hắn.

- Ngũ gia, cần gì phải chém chém giết giết đâu?

Trầm Côn trong lưới lớn đột nhiên nở nụ cười:

- Mấy ngày hôm trước chính xác là chủ ý của ta, nên để cho Công Thâu lão gia này một cái công đạo. Việc này không liên quan đến ngài cùng Nguyên Quân tiểu thư.

Mọi người sửng sốt, trong lòng tự nhủ tiểu tử này điên rồi sao. Nguyên Quân thay hắn ra mặt, hắn còn không lĩnh tình.

Hắn thực sự muốn để Công Thâu gia bắt đi sao?

- Hừ. Coi như là tiểu tử người thức thời.

Vừa nhìn Trầm Côn chủ động chịu trời, đáy lòng Công Thâu Huyền thở phào nhẹ nhõm. Hắn thực không dám liều chết cùng Dương Ngũ.

- Nhìn tiểu tử người coi như hiểu chuyện. Các đệ tử, cho hắn vào trong cũi thoải mái một chút, mang về chiêu đãi thật tốt.

- Công Thâu lão gia, ta có trở về với người hay không không quan trọng.

Trầm Côn hơi nháy mắt một cái:

- Nhưng mà giết người không cúi đầu xuống đất. Ta còn chút chuyện riêng, người có nên để cho ta giải quyết xong xuôi?

- Không cần phải nói nhảm nhiều như vậy.

- Công Thâu lão gia, đây là chuyện riêng của ta, nhưng có liên quan đến đại thiếu gia Dạ gia của ông đó.

Trầm Côn cười híp mắt, một ngón tay chỉ về hướng Dạ Trung Thiên.

Liên quan đến mình?

Dạ Trung Thiên vốn đứng một bên xem náo nhiệt, đột nhiên bị cuốn vào, không hề mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ, ta và ngươi không quen biết. Tìm ta có chuyện gì?

- Ngươi là chế tạo sư đúng không?

Trầm Côn cười hì hì, ngón tay chỉ về phái lò rèn.

- Chẳng lẽ ngươi cũng là chế tạo sư?

Dạ Trung Thiên cười cười:

- Chỗ này của ta đúng là cần chế tạo sư, nhưng điều kiện vô cùng hà khắc. Một là lý lịch phải trong sạch, cần người có thân phận đảm bảo. Hai là phải có tài nghệ tuyệt kỹ, ít nhất thông qua sáu vị đại chế tạo sư khảo hạch.

- Trong sạch cùng kỹ nghệ?

Trầm Côn suy nghĩ một chút:

- Nguyên Quân tiểu thư, đảm bảo cho ta được không?

Nguyên Quân sửng sốt:

- Dĩ nhiên. Lấy danh dự của Nguyên Quân ta đảm bảo, gia thế người này trong sạch. Công Thâu lão nhân hoàn toàn là vu khống hấn.

- Đa tạ.

Trầm Côn cười híp mắt nhìn Dạ Trung Thiên:

- Dạ thiếu gia, nội dung khảo hạch là gì?

Dạ Trung Thiên đã gọi ra đầy đủ thợ rèn, ném cho Trầm Côn một khối sắt nói:

- Từ vật này, tùy tiện chế tạo một đồ vật cho ta. Nhóm chế tạo sư đang ngồi kia sẽ cho ngươi một đánh giá công bằng.

Nói xong, sáu vị chế tạo sư từ trong lò đi ra.

Bọn họ vừa nhìn bộ dạng của Trầm Côn còn trẻ tuổi, khéo miệng nổi lên sự khinh thường, ngạo nghễ ngồi ở bên cạnh Trầm Côn. Bọn hấn chỉ chỉ lò luyện bên cạnh, ý là Trầm Côn có thể dùng lò luyện này chế tạo. Ngay cả một câu

Cũng không nói, hiển nhiên rất xem thường tay nghề của Trầm Côn.

Trầm Côn cũng không để ý tới bọn họ, cân nhắc khối sắt trong tay, chỉ là một khối bằng nắm tay trẻ con:

- Tùy tiện chế tạo một linh kiện.

Vừa nói, hấn nhắc khối sắt trên tay lên.

Thấy động tác của Trầm Côn, sáu vị chế tạo sư rói rít lắc đầu. Nói đùa gì vậy, chế tạo phải dùng đến lò luyện, cái này hài tử ba tuổi cũng nhận thức được. Nhưng tiểu tử này không có chui ra từ trong tấm lưới, cũng không thèm nhìn lò luyện một cái. Rõ ràng chính là một chế tạo thường dân.

- Dạ thiếu gia, không cần tiếp tục nữa rồi.

Một chế tạo sư vào trong bên trong rạp:

- Người này chính là một người bình thường, ngay cả việc nấu chảy nguyên liệu cũng không biết.

- Đúng vậy.

Dạ Trung Thiên vốn sẽ không đem một chế tạo sư trẻ tuổi như vậy để trong lòng. Hắn nhấp một ngụm trà, phát tay nói:

- Công Thân lão gia, chuyện ở đây kết thúc. Kế tiếp...

Dinh đương...

Lời còn chưa dứt, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng đánh. Một cái bánh răng thường thấy rơi dưới chân Dạ Trung Thiên.

Chỉ sau hai câu nói, bất quá chỉ bảy tám giây. Dạ Trung Thiên chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn thoáng qua Trầm Côn, chỉ thấy hắn cười híp mắt ngồi trong tấm lưới, thiết thạch trong tay cũng không thấy. Mà năm vị chế tạo sư còn lại bên cạnh hắn, vẫn ở trạng thái ngồi trên ngựa, hiển nhiên là muốn đứng nên. Nhưng mà hắn sợ ngựa người đứng không nổi.

- Đây là do người chế tạo?

Dạ Trung Thiên nhặt bánh răng lên.

- Hắc hắc, trừ ta ra còn có người khác sao?

Trầm Côn phá lệ cười vui vẻ.

- Tháo lưới trên người hắn ra, cho hắn thêm năm trăm cân gang.

Ánh mắt Dạ Trung Thiên sáng lên, cực nhanh phân phó:

- Toàn bộ công cụ bên trong lò người có thể tùy tiện dùng. Trong vòng một khắc đồng hồ, đem năm trăm cân gang đúc thành mười ba cái xà nhà. Ít nhất có thể dùng được cho một tòa thiên điện.

- Một khắc đồng hồ à...

Trầm Côn chậm rãi chui ra từ trong lưới lớn, đi vào bên trong lò, tay không đặt lên năm trăm cân gang. Sau đó hai tay khẽ vỗ ở phía trên. Một phần gang trong đó nhún nhó biến hình, trở thành, một khối xà nhà. Mà những thứ gang khác thì hóa thành dạng lỏng, rót vào trong khuôn đúc, sau đó lành lạnh lại. Không tới một phút đồng hồ, mười ba xà nhà đã đúc xong. Mà Trầm Côn chậm rãi nói tới nửa câu sau:

- Quá lâu. Chế tạo sư đủ tư cách, một phút đồng hồ là đủ rồi.

Dạ Trung Thiên lặng yên nhìn qua xà nhà, bỗng nhiên vẫy tay một cái. Sáu vị chế tạo sư vây quanh bên cạnh hắn:

- Thiếu gia, có việc gì phân phó?

- Lấy thủ nghệ của các người, cũng không thể trong một phút đồng hồ đúc nóng mười ba cái xà nhà sao?

Dạ Trung Thiên híp mắt hỏi. Nhóm chế tạo sư đỏ mặt:

- Chế tạo không thể lý khai thực lực võ đạo. Chúng ta...chúng ta tự nhận, trên phương diện kỹ thuật còn thua thiếu niên này một chút, nhưng thực lực võ đạo thấp hơn hắn quá nhiều, tuyệt đối không có loại tốc độ này.

Đây là cách nói khiêm tốn gì. Cái gì là kỹ thuật còn kém một chút. Kỹ thuật của Trầm Côn dùng chính là luyện pháp mà Âu Dã Tử truyền lại, so với bọn hắn cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dĩ nhiên, Trầm Côn chỉ nắm giữ phương pháp dung luyện cùng cơ quan thuật cơ sở trong Âu Dã Phổ, chỉ có thể một lòng luyện hai môn thủ nghệ công tượng này. Nhưng là Hàn gia diệt môn, Trầm Niệm Tổ thăng thiên. Trên đại lực này không thể tìm được chế tạo sư giỏi nhất rồi. Trong núi không còn lão hổ, Trầm côn này dĩ nhiên trở thành chế tạo sư số một rồi.

Ít nhất ở phương diện này, Trầm Côn sử dụng Thập Bát Thủ, Tinh Hà Thiên Huyền, Đại Nhật Càn Khôn ba thứ hợp nhất. Tại Cửu Châu này không ai có thể so sánh được với hắn.

- Lấy ánh mắt của người, tài nghệ của người này đạt đến trình độ nào?

Dạ Trung Thiên tiếp tục hỏi. Chế tạo sư chần chờ chốc lát:

- Nếu như Hàn gia không diệt môn, Trầm Niệm Tổ không chết, tại giới chế tạo Cửu Châu chỉ có thể coi hắn là một nhân tài ưu tú mới xuất hiện. Nhưng Hàn gia cùng Trầm gia đã mất...Cả thành Xuất Vân Hải, cũng không thể tìm được chế tạo sư nào so được với hắn. Nhất là dung luyện, hắn có lẽ là chế tạo đại sư duy nhất có tư cách chủ trì “Địa tâm lò luyện”.

- Ta hiểu, các người về nghỉ ngơi đi. Nói cho những người khác, trọng tu Đoạn Nhật Lâu sẽ không kéo dài bao lâu nữa.

Nhàn nhạt phân phó một câu, Dạ Trung Thiên thân thiết kéo cánh tay Trầm Côn lại:

- Tiểu huynh đệ...

Vừa nói một câu, hắn tự giễu cười cười.

- Thành thật mà nói. Bàn về tuổi, ta so sánh với tổ phụ của người còn lớn hơn. Nhưng mà ta với người hợp ý, nên lấy ngang hàng mà luận với nhau.

Dạ Trung Thiên cũng đã hơn một trăm tuổi, chỉ ít cũng gần hai trăm tuổi rồi. Nhưng hắn chủ động hạ thấp thân phận, cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ, chế tạo thuật là từ đâu học được.

- Gia truyền.

Trầm Côn nói láo không đỏ mặt:

- Ta họ Trầm, là Âu Dã Kiếm phái, xuất thân từ Thôi Hỏa Trì.

- Nguyên lai là truyền nhân của Âu Dã Tử. Nhưng ta nghe nói, Trầm gia chỉ còn lại một mình Trầm Ứng?

- Ai, thật sự không cần mở miệng. Nhà chúng ta mấy trăm năm trước bị trục xuất khỏi Tội Hỏa Trì rồi. Tài nghệ học được, cũng không bằng Thôi Hỏa Trì Trầm gia.

- Tiểu huynh đệ quá khiêm nhường. Chế tạo thuật của người quả thật không bằng Thôi Hỏa Trì Trầm gia. Nhưng dẫu mắt khắp Cửu Châu, cũng không có mấy người vượt qua được người. Ha ha...

Dạ Trung Thiên vỗ vỗ bả vai Trầm Côn cười lớn. Hiển nhiên rất hài lòng đối với câu trả lời của Trầm Côn. Hắn lại hỏi:

- Nhìn thủ pháp vừa rồi của huynh đệ, thực lực cũng không phải là thấp. Cấp bậc võ đạo của người là...

- Hồng Nguyên Vũ tông hạ đoạn.

Trầm Côn ẩn tàng ba cấp thực lực.

- Tuổi trẻ mà đã là Hồng Nguyên vũ tông. Không tệ, không tệ.

Dạ Trung Thiên lần nữa nở nụ cười. Hai người cứ như vậy người một câu ta một câu tán gẫu. Sắc mặt Công Thâu Huyền lúc này thực khó coi. Hắn đã hiểu, Dạ Trung Thiên dò xét lai lịch của Trầm Côn. Một khi thông qua dò xét, hắn sẽ phải thỉnh Trầm Côn tham gia trọng tu Đoạn Nhật lâu.

- Dạ thiếu gia.

Công Thâu Huyền bước nhanh tới. Tuổi của hắn bất quá hơn tám mươi tuổi, còn không so lớn được với Dạ Trung Thiên. Chắp tay nói:

- Người nọ là tội phạm quan trọng của Công Thâu gia. Dạ thiếu gia cho mặt mũi, hãy đem hắn giao cho ta.

- Tiểu Huyền Tử, lời của người thực không đúng.

Thoạt nhìn Dạ Trung Thiên hai mươi mấy tuổi, gọi thẳng nhũ danh Công Thâu Huyền, hắn nói:

- Chuyện tình của Lâm Lâm ta cũng có nghe thấy. Lúc ấy, vị tiểu huynh đệ này quả thật có chủ ý. Nhưng hắn cũng là vì cho Lệ tướng quân cùng Lâm tiểu thư lối thoát. Không có chủ ý của vị tiểu huynh đệ này, Lệ tướng quân cùng Lâm tiểu thư có thể bình an trở lại sao?

Hắn vỗ vỗ bả vai Công Thâu Huyền:

- Tiểu Huyền tử, ta nhìn ngươi lớn lên, ta cũng hiểu tánh khí của ngươi. Lâm Lâm đã mất Vũ Hồn, sắp bị thủ tiêu tư cách làm dự bị thánh nữ, trong lòng ngươi nhất định không thoải mái, cũng phải giết người để cấp cho các trưởng lão Công Thâu gia một cái công đạo. Nhưng là...đại sự làm trọng, cũng không nên làm khó vị tiểu huynh đệ này. Hắn đã là một trong các chế tạo sư tu sửa Đoạt Nhật lâu rồi.

- Dạ thiếu gia.

Công Thâu Thiên bực tức biến sắc, nhưng Dạ Trung Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Tốt lắm, chuyện này hôm nay cứ như vậy chấm dứt. Vị tiểu huynh đệ này ta mang đi, binh mã Công Thâu gia cũng giải tán đi.

Sắc mặt Công Thâu Thiên lúc trắng lúc xanh. Hắn đã nghĩ đến việc mạnh mẽ trở mặt lưu lại Trầm Côn, nhưng mà xét từ thực lực mà nói, hắn tuyệt đối đánh không lại tam đại hoàng kim Dạ Trung Thiên. Từ thân phận đã nói, Dạ gia là tổng đốc trọng tu xây cất, mà Công Thâu gia là nhà thiết kế. Hắn so sánh với Công Thâu gia là ngang hàng.

- Tiểu Huyền tử, không nên buồn bực. Nắm cái tay, cười một cái, hắn cũng là đồng nghiệp trọng tu xây cất rồi.

Dạ Trung Thiên một tay nắm lên tay Trầm Côn, một tay nắm lên cánh tay Công Thâu Thiên, bắt buộc hai người nắm tay. Dĩ nhiên, Trầm Côn hí mắt cười nắm tay, mà con người Công Thâu Huyền hai con người đều nhanh đỏ tới chảy ra tơ máu...Kiểu nắm tay này...

- Ngươi thật sự muốn đi làm chế tạo sư?

Sau khi nhân mã Công Thâu gia rời đi, Nguyên Quân cau mày đi tới:

- Ngươi đi, diễn xuất của ta phải làm sao? Ngươi gây phiền toái cho ta rồi.

Cho ngươi tìm phiền toái, ngươi sẽ đảm bảo an toàn cho bản tăng phải không? Trầm Côn cười nói:

- Ta làm cả hai, một ngày diễn xuất, một ngày chế tạo nha. Hắc hắc, các ngươi còn không tin diễn kỹ cùng chế tạo thuật của ta?

Nguyên Quân nhìn Dạ Trung Thiên một chút:

- Dạ thiếu gia, ý của ngươi là?

- Ta sẽ cho vị tiểu huynh đệ này an bài công việc. Chỉ cần hắn hoàn thành, thời gian còn lại làm cái gì, ta không quan tâm.

Dạ Trung Thiên lộ ra vẻ rất rộng lượng:

- Hơn nữa biểu diễn cần phải tập luyện. Ta trước tiên đem vị tiểu huynh đệ này tặng cho tiểu thư. Ba ngày sau, khi tiểu thư chấm dứt biểu diễn, hắn lại đến Đoạt Nhật lâu tìm ta.

- Đa tạ Dạ Thiếu gia.

Nguyên Quân thở phào nhẹ nhõm, chào hỏi hắn rồi cùng Trầm Côn tiếp tục lên đường.

Đi tới, Trầm Côn chợt phát hiện một chuyện rất thú vị. Miệng Nguyên Quân nói không muốn để cho Trầm Côn làm chế tạo sư, vẻ mặt cũng thật không tình nguyện. Nhưng mà Y Y...Nha đầu này vừa nghe Trầm Côn tham gia trùng tu Đoạt Nhật lâu. Đôi mắt to của nàng chợt lóe, sau đó nàng qua chỗ Nguyên Quân thấp giọng nói mấy câu. Lúc trở lại, khóe miệng nàng nở nụ cười, dường như lấy tay cũng không thể che hết.

Nha đầu này, dường như rất muốn bản tăng làm trẻ buổi biểu diễn sao?

Nhìn từ xa, Đoạt Nhật lâu thật râm rộ. Nhưng vừa đến gần, cả công trường đều bị màn che phủ, từng cửa vào đều có Hoàng Kim Phong kỳ canh gác. Trầm Côn lặng lẽ vòng quanh công trường, vòng vo hai vòng cũng chỉ có thể nhìn thấy một vài công tượng đang vận chuyển đất cát. Phía ngoài còn có một chút màn che, chính là tữu quán cung cấp thức ăn, thức uống cho công nhân.

Theo như Nguyên Quân nói, Đoạt Nhật Lâu là sửa chữa ở bên ngoài nhưng thực chất là sửa chữa ở bên trong. Xuất phát từ kết cấu cơ quan phức tạp, việc này ít nhất kéo dài hơn nửa năm.

Nguyên Quân đến Xuất Vân Hải Thành, chính là biểu diễn cho nghi thức đặt móng công trình.

Mà ở đối diện Đoạt Nhật lâu, Công Thâu gia đã dựng lên một trang viên không lồ. Tất cả các tân khách tới tham gia nghi thức đặt móng đều được an bài trong trang viên.

- Ha ha, Nguyên Quân tiểu thư đại giá quang lâm, cả thành Xuất Vân hải đều oanh động.

Đi tới cửa trang viên, một người mập mập mặc áo hồng ra đón. Vừa nhìn Nguyên Quân cùng A La bên cạnh nàng, thấy hai đại mỹ nữ trước mắt, hấn lập tức đắm đuối.

- Khuê La thành chủ, đã lâu không gặp.

Nguyên Quân mỉm cười nói lời khách sáo.

Thừa dịp bọn họ nói chuyện, Trầm Côn lặng lẽ đánh giá Khuê La. Chỉ thấy hấn so với A Phúc còn mập hơn, trên ót cũng chảy ra dầu mỡ, đi trên đường lung la lung lay giống như con heo vô cùng mập mạp. Trầm Côn không khỏi lóe Y Y, thấp giọng hỏi:

- Người chính là thành chủ Xuất Vân Hải thành? Bộ dạng hấn như vậy...Thực không giống.

- Chớ xem thường bản lãnh thực sự của hấn. Nếu không tại sao Hoàng Kim Huyết tộc lại để cho hấn chấn giữ Đông Cửu Châu.

Một diễn viên nhỏ giọng giải thích:

- Trong Hoàng Kim Huyết tộc, rất nhiều người là nhân, thú hỗn huyết. Người nhìn Lệ Thiên, chính là hỗn huyết với rắn. Mà Khuê La, chính là hỗn huyết với con nhím. Hấn một cái có thể đánh bay một tòa núi lớn.

- Con bà nó.

Trầm Côn âm thầm cắn lưỡi. Lúc này, Khuê La đã dẫn Nguyên Quân vào trong trang viên, là nam diễn viên duy nhất, cũng sắp đảm nhiệm đốc công chế tạo sư, Trầm Côn cũng được coi là khách quý. Rất nhiều cường giả cũng đã vào trong trang viên. Nghe Nguyên Quân giá lâm, mấy trăm người đồng thời từ trong phòng đi ra, làm cho hành lang đông tới mức nước chảy không lọt. Khuê La chào hỏi bọn họ, đám người hầu đã chuẩn bị tiệc rượu, ở trong đại sảnh bày ra một yến hội hoành tráng hoan nghênh.

Vừa nghe sắp cử hành yến hội, Y Y không khỏi nhíu mày. Nàng vẫn mặc trang phục nam nhân, phải trốn vào thiên điện đổi lại trang phục thiếu nữ. Mà Trầm Côn cũng không tiện mặc y phục thợ rèn, có một người hầu dẫn hấn vào một tòa thiên điện khác thay quần áo. Sau đó hấn vừa ngẩng đầu, không khỏi một chút sửng sốt.

Chỗ sâu nhất thiên điện, một bóng lưng ưu nhã quỳ gối dưới điện thờ, đang lặng yên cầu nguyện.

- Người nào?

Nghe có bước chân tiến vào, thân ảnh ấy nhanh nhẹn đóng nắp điện thờ lại, quay đầu không vui hỏi.

- Yến nguyên soái, có một vị khách nhân phải thay đổi lễ phục. Thật xin lỗi, không biết ngài ở chỗ này.

Người hầu vội vàng giải thích, Trầm Côn cũng rõ ràng thấy bộ dạng người này. Chính là Tổng Đốc binh vương triều đại Triệu, Mã đại Nguyên soái, Yến Sơn Hầu, Yến Nan Quy. Hấn cũng là một trong những Bắc Đẩu Thất Tinh, Bắc Đẩu Diêu Quang.

- Thôi, cũng đến lúc ta cũng kết thúc cầu nguyện rồi.

Mấy tháng không thấy, Yến Nan Quy không những trở thành quyền thần lớn nhất vương triều đại Triệu, khí chất toàn thân cũng trở nên uy nghiêm túc mục. Làm cho người ta vừa nhìn liền sinh ra một cổ áp lực xuất phát từ đáy lòng. Hấn thu hồi điện thờ, bước ra khỏi thiên điện.

Hấn cũng không có nhận ra Trầm Côn sau khi hóa trang. Chỉ làm như một khách nhân bình thường, đi ngang qua gật đầu coi như chào hỏi. Nhưng Trầm Côn đề Bất Sắc biến thành đại lưng đang gắt gao xuống,

trong mắt nhỏ tràn đầy kinh hãi. Yến Nan Quy quay đầu trong nháy mắt, Áo Lục thần tướng trong cơ thể Bất Sắc mở con mắt, trường đao trong tay cũng khẽ run rẩy, mãnh liệt phóng khí thể lên cao.

Yến Nan Quy cũng tới...

Nam nhân cười hồng mã kia cũng tới...

Thiết Kích Ôn hầu.

Quan Thánh Đế quân.

Hai đại tuyệt thế cường giả vô tình đối mặt với nhau.

242. Chương 240: Bá Chủ Tự Hội.

Trầm Côn trong linh hồn lo lắng phân phó, hắn cũng không muốn nhìn Thiết Kích Ôn Hầu và Quan Thánh Đế Quân ở chỗ này đánh nhau, Nếu không, hắn còn có cơ hội để tìm kiếm linh hồn của Cơ quan hoàng Mặc Ly sao?

Thế nhưng Yến Nan Quy, hoặc nói cảm giác của Thiết Kích Ôn Hầu vô cùng nhạy bén, sát khí của Quan Thánh Đế Quân vừa toả ra một chút; Trong ánh mắt hắn liền bắn ra một tia lãnh khốc và cao ngạo coi thường cường giả trong thiên hạ, thản nhiên nhìn thẳng Trầm Côn.

- Tiểu huynh đệ, bên cạnh ngươi hình như có một vũ hồn không tệ. Đang khiêu khích ta sao?

Yến Nan Quy cười ưu nhã, hướng về phía Trầm Côn ngoắc ngón tay.

- %%%#3!

Không ngờ bị Yến Nan Quy phát hiện rồi!

Trầm Côn cười một tiếng, giờ phải làm rõ thân phận, nhưng đúng vào lúc này, chuyện thú vị lại xảy ra.

Một người trẻ tuổi vừa vặn cũng vừa vào Thiên Điện thay quần áo, hắn hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn, mặc giáp ngực làm bằng xích, một cái quần xích, hai vai lộ ở bên ngoài, cơ bắp cuộn cuộn, có vẻ hùng tráng uy vũ.

Trầm Côn đứng ở cửa, lúc tên trẻ tuổi này tiến vào tự nhiên đi ngang qua phía sau Trầm Côn, vừa nghe Yến Nan Quy nói, hắn còn tưởng rằng Yến Nan Quy đang nói với mình, liền cười lạnh lùng.

- Khiêu khích người?

Tên trẻ tuổi lách qua Trầm Côn, quan sát Yến Nan Quy vài lần, cười nói:

- Thiết Kích Ôn Hầu, Vũ Trung Tuyệt Thế, Yến đại soái quả thật cũng là một đối thủ tốt, cho dù khiêu khích người, thì làm sao?

O!

Mắt híp của Trầm Côn sáng ngời, thẳng ngu ở đâu ra, không ngờ thay bản tăng chịu trận?

Ha ha, hắn vừa đứng ra, sự chú ý của Yến Nan Quy liền chuyển tất cả lên người hắn, còn tưởng rằng sát khí vừa rồi là tên trẻ tuổi này phát ra, đã có người chịu tiếng xấu thay cho người khác rồi.

Trầm Côn cười hắc hắc, làm bộ sợ phiền phức trốn vào chỗ sâu nhất Thiên Điện, vừa thay đổi lễ phục, vừa lén lút quan sát hai người kia.

Đánh giá một chút thì không sao, Trầm Côn không ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh hãi vô cùng.

Vũ hồn của Yến Nan Quy rốt cuộc là ai? Thiết Kích Ôn Hầu, chiến thần mạnh nhất tam quốc loạn thế, sau khi hóa thành vũ hồn tên là Vũ Trung Tuyệt Thế. Có thể nói là một trong những vũ hồn mạnh nhất mà Trầm Côn đã từng gặp qua! Thế nhưng vừa đứng trước mặt Yến Nan Quy, trên người trẻ tuổi mạnh mẽ tản mát ra một cỗ khí phách nhàn nhạt. Hiển nhiên cũng là lực lượng của vũ hồn, cỗ khí phách của vũ hồn này không ngờ ngang vai ngang vế cùng Thiết Kích Ôn Hầu, không rơi vào thế hạ phong!

- Giang Đông bá chủ, Thiên Kỵ Định Giang Sơn!

Yến Nan Quy hiển nhiên nhận biết tên trẻ tuổi này, cũng biết vũ hồn của hắn là ai, cười nói:

- Không tệ, không tệ, người ngược lại là một đối thủ không tệ...Có hứng thú thử sức với ta vài chiêu không?

- Nếu Yến đại soái đề nghị, thì ta tự nhiên sẽ phụng bồi!

Nói xong, thân ảnh của tên trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Yến Nan Quy, trực tiếp đánh ra một quyền, Yến Nan Quy khinh miệt nhìn lướt qua nắm tay, tay trái chống ở sau lưng, tay phải mở ra, ba một tiếng, bắt được nắm đấm của tên trẻ tuổi.

Hai người cứ như vậy giằng co! Mà Trầm Côn đã triệt để ngây dại, Thiên Kỵ Định Giang Sơn...Giang Đông bá vương...Tôn Bá Phù...Hắn cũng thành vũ hồn rồi? Hắn cúi đầu liếc thanh niên hùng tráng mà tâm thần không ngăn được cứ run lên. Hai ngày trước mới cùng Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong gây thù chuốc oán, mới vài ngày, không ngờ gặp được chủ cũ của Tiểu Đông Phong!

Chu Công Cẩn, Tôn Bá Phù, Giang Đông song kiêu này ở Xuất Vân Hải Thành, nếu bọn chúng liên thủ. Trầm Côn bỗng nhiên nhớ tới câu nói Nguyên Quân nói trước đây không lâu:

- Vũ Trung Tuyệt Thế tựa hồ là dấu hiệu tham dự Đoạt Nhật Lâu, Thiên Kỵ Định Giang Sơn chính là ở Đoạt Nhật Lâu, Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong khó lòng rời cổ chủ. Ai đó có phải đơn độc nghênh chiến hay không.

Mấy ngày hôm trước Trầm Côn còn nghe không hiểu ý tứ của câu này, nhưng hiện tại hắn hiểu rồi, Giang Đông song kiêu chỉ cần gặp mặt sẽ liên thủ, Thiết Kích Ôn Hầu cũng không phải loại tốt lành gì, đối mặt tam đại cường địch này, Quan Thánh Đế Quân khẳng định sẽ kiên quyết đòi một mình nghênh địch, thế nhưng một đánh ba...Hắn không có phần thắng.

- Lão đại, mau mau rời khỏi đây.

Tiếng của Cổ Nguyệt Hà từ trong U Minh Hồn Phủ truyền ra, Trầm Côn vội vàng thay y phục, lách qua hai người kia mà chuồn.

Kỳ thực không cần Cổ Nguyệt Hà nhắc nhở, Trầm Côn cũng muốn nhanh chóng rời khỏi đây, Vũ Trung Tuyệt Thế, Thiên Kỵ Định Giang Sơn, một khi Trung Nghĩa Thiên Thu bị hai đại vũ hồn này phát hiện, nhất định là một trận đại chiến gió giục mây vần.

Đi mau, đi mau!

Trầm Côn buồn bực bước nhanh hơn, nhưng mà đang lúc đi tới cửa, hắn cảm giác đối diện xuất hiện một bóng ma.

Ngẩng đầu vừa nhìn, hóa ra là lại có người đến nơi này thay đổi lễ phục, là một quái nhân toàn thân bao phủ trong hắc bào, dung mạo không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy hai nhúm tóc buông xuống từ cái mũ đen, là tóc đen dài của thanh thiếu niên, hiển nhiên tuổi của hắn cũng chỉ khoảng ngoài hai mươi.

Cửa Thiên Điện rất hẹp, Trầm Côn không muốn làm ra động tác quá lớn, khiến cho Yến Nan Quy và tên trẻ tuổi kia chú ý, liền chủ động lùi lại để nhường đường, vừa thấy hắn lễ phép nhường đường, người mặc áo đen nhỏ giọng nói:

- Cảm tạ.

Sau đó đi qua cửa, sau đó là đi tới chỗ của Yến Nan Quy và thanh niên hùng tráng. Còn đi tiếp, là có thể bị Yến Nan Quy và thanh niên hùng tráng chặn đường!

- Hai vị, nhường một chút được chứ?

Người mặc áo đen lấy hai tay ra, một cái nắm lấy cổ tay Yến Nan Quy, một cái nắm lấy cổ tay của thanh niên hùng tráng, sau đó nhẹ nhàng giơ lên...

Vũ Trung Tuyệt Thế, Thiên Kỵ Định Giang Sơn, bị chia cách rồi!

- A?

- Ừ!

Yến Nan Quy, thanh niên hùng tráng, trong ánh hai người cùng lúc hiện lên một vẻ kinh ngạc, lập tức quay đầu lại nhìn người mặc áo đen này, lại cùng bật cười.

- Phóng nhân Cửu Châu, có thể tách Vũ Trung Tuyết Thế và Thiên Kỵ Định Giang Sơn, cũng chỉ có Bá Giả Vô Song người.

Yến Nan Quy mỉm cười.

Mà thanh niên hùng tráng cười ha ha, thanh âm dũng cảm:

- Hai mươi sáu năm trước, nam nhi Dương gia toàn bộ chết trận, chỉ có Dương Chiêu may mắn còn sống, nhưng thành một tên phế nhân không rời khỏi được xe đẩy...Để kéo dài Dương gia huyết mạch, bọn họ thu dưỡng một đứa trẻ bị vứt bỏ, đặt tên Dương Vô Mệnh. Mười năm trước, với sức Dương Vô Mệnh một mình lay động thiên quân, điên đảo Ký Nô sơn, thu được sự tán thành của Bá Giả Vô Song, trở thành trụ cột Dương gia, chính là người, đúng không?

- Là ta, Dương Vô Mệnh!

Người mặc áo đen cười nhạt một tiếng, trong lúc đi qua Yến Nan Quy và thanh niên hùng tráng, vừa chỉnh lại hắc bào của mình vừa cười nói:

- Hai vị nhìn ta như vậy, không phải là muốn cùng ta đánh vài chiêu đó chứ?

- Sao lại không được?

Thanh niên hùng tráng cười to.

- Vũ Trung Tuyết Thế, Thiên Kỵ Định Giang Sơn. Ta quả thật là muốn lãnh giáo cao chiêu của hai vị, đáng tiếc thân mang trọng trách, ta trước khi làm xong việc không thể ra tay được!

Dương Vô Mệnh rất nhanh liền chỉnh lý được y phục của mình, đi thẳng vào và không thèm nhìn hai người lấy một cái.

Không lâu sau khi hắn đi khỏi, Yến Nan Quy bỗng nhiên lắc đầu cười, gọi thanh niên hùng tráng kia.

- Còn muốn đấu tiếp không?

- Đáng tiếc!

Thanh niên hùng tráng tiếc nuối ra khỏi Thiên Điện.

- Còn tiếp tục đấu, ta và người chỉ có thể để kẻ khác làm ngư ông đắc lợi!

- Anh hùng có chung cách nghĩ!

Yến Nan Quy cũng đi ra ngoài.

Tam đại vũ hồn cứ như vậy gặp gỡ rồi lại tách ra...

Vũ Trung Tuyết Thế, Thiên Kỵ Định Giang Sơn, Bá Giả Vô Song, Trung Nghĩa Thiên Thu!

Trầm Côn nằm mơ cũng không ngờ, bốn vũ hồn đẳng cấp cao nhất cùng xuất hiện ở trong một tòa Thiên Điện nho nhỏ này.

Nhìn Thiên Điện trống vắng, lòng Trầm Côn bỗng nhiên cảm thấy là lạ, Dương gia không ngờ còn có một người trẻ tuổi, Dương Vô Mệnh, chuyện này không có gì kỳ quái, Dương gia nếu có thể bí mật bồi dưỡng ra Dương Vô Tuyết, Dương Vô Ngôn (Cửu Châu Trầm Côn), tự nhiên cũng có khả năng đào tạo ra một nam nhân bối chữ Vô khác, nhưng thật sự quý dị chính là. Bá Giả Vô Song tuy rằng rất mạnh, đứng đầu thập đại chiến hồn cấp vũ tôn, nhưng nó dù sao cũng chỉ là cấp vũ tôn, trên đây còn có cấp vũ hoàng, cấp vũ thánh, vậy nó làm thế nào mà chia cách Thiết Kích Ôn Hầu và Giang Đông bá vương cấp vũ thần.

Vừa rồi năng lực Bá Giả Vô Song biểu hiện ra, chỉ ít cũng là cấp vũ thần!

- Các lão huynh có ai nhìn hiểu trận đấu vừa rồi không?

Trầm Côn hỏi dò mấy vũ hồn của mình...Bá Giả Vô Song rõ ràng là cấp vũ tôn, vì sao có thể chống lại lưỡng đại vũ hồn cấp vũ thần.

- Lão đại, người tự mình nhìn một cái không phải là hiểu ngay sao?

Thanh âm mơ hồ của Cổ Nguyệt Hà truyền ra. Nhìn một cái? Trầm Côn sử dụng lực lượng của <hồn="” kinh="”>, trốn ở trong Thiên Điện, lẳng lặng nhìn theo bóng lưng ba người vừa rồi.

Vũ hồn của Yên Nan Quý rất quen thuộc cười ngựa đỏ, trong tay cầm Phương Thiên Họa Kích bộ dạng như thần chết. Còn vũ hồn của thanh niên hùng tráng kia, là một tướng quân trẻ tuổi ngoài hai mươi, mặc giáp màu vàng nhạt, áo choàng đỏ thẫm, một thanh Cổ Trảo đao kê ở trên vai, trong sự phóng túng mơ hồ có một cỗ khí phách. Mà Bá Giả Vô Song của Dương Vô Mệnh...

Một con ngựa đen!

Bá Giả Vô Song chân thân lại là một con ngựa đen, muốn nói chỗ hiểm lạ, cũng chỉ là nó cao gấp đôi ngựa thường mà thôi.

- Một con ngựa?

Trầm Côn giật mình.

- Một con ngựa có thể chống lại Thiết Kích Ôn Hầu và Giang Đông bá vương ư?

- Một cây trường thương bình thường, ở trong tay Dương gia liền được gọi là Bất Hối Thiên Thương, một đồng đá vụn đặt trước mặt lão nhân gia ta liền có thể bày ra Kỳ Môn Bát Trận, một đóa hoa sen bình thường được mông Phật Tổ ngồi lên liền được gọi là Phật Tôn Liên Đài.

Cổ Nguyệt Hà thần nhiên nói:

- Cùng một đạo lý, một con ngựa đen, đã từng tại hiệu lực dưới háng một bá chủ có một không hai, lấy nhiệm một điểm khí phách, liền trở thành Bá Giả Vô Song ngày hôm nay!

Hắn thấp giọng cười.

- Bá Giả Vô Song tuy rằng là cấp vũ tôn, nhưng có một thuộc tính đặc biệt, có thể mượn dùng một điểm khí phách mà chủ cũ lưu lại, chỉ bằng điểm khí phách này, nó tuy là cấp vũ tôn nhưng lại không kém bất cứ một vũ hồn cấp vũ thần nào!

- Chủ nhân của con ngựa đen này là ai?

Trầm Côn hỏi.

- Lão đại, người nói xem?

Cổ Nguyệt Hà cười mà không đáp.

Trầm Côn cũng cười cười, Cổ Nguyệt Hà không nói, trong lòng hắn cũng mơ hồ đoán được một cái tên, Vũ Trung Tuyệt Thế và Thiên Kỳ Định Giang Sơn, đều cũng có năng lực bằng toái vũ hồn trong thế giới linh hồn, Trầm Côn không dám nhìn lâu, giờ phải thu hồi lực lượng <hồn="” kinh="”>.

Đúng lúc này, khách khứa bên ngoài vang lên một trận kinh hô.

Hóa ra là Y Y đã thay nữ trang, thật không nghĩ tới, nha đầu này sau khi về với nữ trang lại là một chuyên gia đoan trang, mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, thấy nàng đi ra, khách khứa không tự giác rối loạn một lúc.

- Ô kìa, nha đầu này rất đẹp, gần như không thua kém A La!

Trầm Côn cũng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, bất quá hắn đối với mỹ nhân cả ngày nói xéo cái mắt híp của mình này không có hứng thú, rất nhanh liền quay đầu lại.

Nhưng chỉ trong lúc rời mắt đi này, còn chưa giải trừ hết lực lượng <hồn="” kinh="”>, nhìn thấy một linh hồn!

Linh hồn này đứng sau lưng Y Y, tay cầm quạt lông, đầu chít khăn, hào phóng nho nhã, trong đôi mắt thấy rõ sự tự tin nắm trời đất trong lòng bàn tay, hiển nhiên là vũ hồn của Y Y.

Mà Trầm Côn không có lưu ý đến chính là, mượn lực < hồn=“” kinh=“”>, vũ hồn của Y Y và vũ hồn của Bất Sắc lần đầu tiên đối mặt, tức khắc, thần tướng áo xanh kích động trong mắt hiện lên một vẻ vinh dự, cắm đao xuống đất, khom người cúi chào.

Vũ hồn của Y Y nhẹ nhàng khoát tay áo, môi khẽ nhúc nhích, hình dáng của miệng khi phát âm tựa hồ muốn nói:

- Gió to vừa mới nổi lên, quân hầu tạm thời nhẫn nại một chút, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!

Thần tướng áo xanh khôi phục hình dạng cũ cầm đao mà đứng, bất quá khóe miệng đã có một nụ cười mỉm tỏ ý đã lãnh hội.

Hắn lại nhìn Vũ Trung Tuyệt Thế, lại nhìn Thiên Kỵ Định Giang Sơn, lại nhìn Bá Giả Vô Song, trong ánh mắt bỗng nhiên có thêm một điểm khinh miệt. Đây là sự tự tin xuất phát từ việc chinh chiến vài thập niên, có người này đứng ở sau lưng mình bày mưu nghĩ kế, dù có cường địch như vân thì đã sao?

243. Chương 241: Chó Diên.

Thay lễ phục xong, Trầm Côn từ trong Thiên Điện đi ra, hóa trang của Nguyên Quân vẫn còn ở trên mặt, hắn vẫn áo choàng tung bay như cũ, ôm một thanh cổ kiếm, hai bên ria mép vênh lên, bộ dạng này mặc dù khiến Trầm Côn cảm thấy hơi buồn nôn, nhưng đối với các phu nhân và tiểu thư quý tộc thì lại có lực sát thương trí mệnh, mười mấy phu nhân tiểu thư nhanh chóng vây quanh Trầm Côn.

Nhất là khi các phu nhân, tiểu thư nghe nói Trầm Côn chính là đại minh tinh mới nổi gần đây, trong ánh mắt đột nhiên có thêm một vài quang mang khác. (Biên: Thấy dê béo rồi nổi tà tâm đây mà)

- Tiểu ca, ngày mai Nguyên Quân tiểu thư sẽ diễn một tràng, tiểu ca có diễn không?

- Ôi chao, muội xem vở < truyện=“” thú=“” tôn=“”> ngày đó, diễn xuất của tiểu ca quả là không chê vào đâu được. Tiểu ca có thể tới nhà muội cùng dùng bữa cơm không?

- Ta có một tòa biệt thự nhỏ bên bờ biển, nóc nhà màu xanh...Tối nay gặp nha!

Trầm Côn chưa từng gặp qua tình huống này, hoảng hốt trốn ra khỏi đám người, trốn sau lưng Y Y.

- Mỹ nữ, làm sao đối phó với mấy bà diên này?

Trầm Côn rụt cổ hỏi nhỏ.

Y Y quay đầu lại, khom người cười:

- Là diễn viên, luôn có một vài chỗ thân bất do kỷ, Y Y cũng không có cách nào cả.

Khi nói chuyện nàng cười đoan trang, ngữ khí nhẹ nhàng, lại toát ra một cỗ khí tức giống như từ cung đình hoàng thất. Nha đầu này tại sao lại đổi giọng rồi?

- Mỹ nữ!

Trầm Côn gia tăng âm lượng.

- Đừng nói chuyện kiểu này được không? Ta thực sự chịu không nổi nữa, mau nghĩ cách giúp ta đi, nếu không...Ta sẽ bị một đám đàn bà bắt về nuôi đó.

- Có thể thân cận với chư vị phu nhân, là cơ hội tốt để huynh thâm nhập tầng lớp quý tộc, vì sao lại muốn từ chối chứ?

Y Y vẫn cười máy móc, khéo léo trả lời, nghe có chút giống công chúa hoàng gia.

Trầm Côn quái dị đánh giá Y Y vài lần, nhỏ giọng hỏi:

- Mỹ nữ, người không sao chứ?

- Muội có gì không ổn sao?

Y Y mỉm cười.

Trời ơi! Đây có còn là tiểu nam nhân lúc trước thắt tóc bím, cưỡi ngựa vùng phi đao lấy đầu người cứ như thái rau không? Ánh mắt Trầm Côn trở nên mờ mịt.

- Được rồi, không đùa với người nữa!

Thường thức đủ biểu hiện chờ đợi của Trầm Côn, Y Y hạ giọng nói:

- Đây là yêu cầu của Nguyên Quân tiểu thư, một khi thay đồ con gái, ta nhất định phải giả dạng như thế này, nếu không sẽ bị các quý phụ và tiểu thư của Hoàng Kim huyết tộc khinh thường! Vừa nói vừa nâng cằm Trầm Côn lên:

- Nhưng nói đi nói lại, thấy dung mạo thật sự của bản tiểu thư, người không kinh ngạc một chút nào sao? Uhm?

Lông mày xinh đẹp nhấp nháy.

Trầm Côn thở phào nhẹ nhõm, đây mới là bộ dạng vốn có của Y Y, hần trợn tròn mắt nói:

- Có gì mà đáng kinh ngạc? Người có đẹp tới đâu chẳng nữa, có thể so với A La nhà ta sao?

- Người!

- Thôi, thôi, nói chuyện chính!

Trầm Côn lén lút nhìn tên thanh niên to lớn kia, chủ nhân của Thiên Kỵ Định Giang Sơn.

- Tiểu tử này có lai lịch thể nào?

- Người ngay cả hần cũng không biết?

Y Y giật mình nhìn Trầm Côn, sau đó gật đầu một cái:

- Hỏi người một vấn đề trước, Yêu Hồ Tổ Tâm người nhất định rất quen thuộc đúng không?

- Nói thừa, hai đại tông môn bị diệt, ta trốn ngay dưới mũi mũi ta, có thể không quen thuộc sao?

Trầm Côn trợn mắt.

- Vậy vấn đề thứ hai, Tổ Tâm hơn nửa năm đã tiêu diệt hai đại tông môn, thành lập căn cứ Đại Hoang Thành, thời gian đã qua lâu như vậy, người có nghe tin bà ta tiếp tục tấn công đại lục không?

Y Y cười dài nói.

Trầm Côn bị nàng ta hỏi mà sửng sốt, đúng vậy, Tổ Tâm hơn nửa năm trước cũng đã đánh vào đại lục rồi, thế nhưng hơn nửa năm trở lại đây, chỉ nghe thấy tin bà ta quấy rối ở Đại Triệu vương triều phương Bắc, lại không thấy bà ta tiến thêm một bước nào. Tổ Tâm ra quân ồ ạt giết vào bản thổ Cửu Châu, không phải là đi ngấm cảnh, tại sao lại ngừng tấn công?

- Là việc do tên tiểu tử này làm?

Trầm Côn chợt nghĩ ra, lén lút chỉ tên thanh niên to lớn nói:

- Hần ngăn cản đại quân của Tổ Tâm?

Y Y làm bộ đáng ' người cuối cùng cũng nghĩ ra rồi ', thấp giọng nói:

- Người này tên là Huyền Dận, là chủ nhân của Băng Phong Bảo ở cực Bắc Đại Hoang Châu, trước kia là một tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì. Nhưng sau khi Tổ Tâm chiếm lĩnh Đại Hoang Châu, bước đầu tiên chính là xuất binh công kích Huyền Dận, muốn sớm quét sạch chướng ngại sau lưng đại quân yêu thú đang Nam tiến. Nhưng đánh hơn một tháng, Tổ Tâm không những không đánh bại Huyền Dận, ngược lại còn bị Huyền Dận đánh thắng mấy chục trận, kẹt tại Đại Hoang Châu nửa bước cũng khó đi. Bây giờ, Huyền Dận được gọi là đại anh hùng chống đỡ yêu thú của người dân Cửu Châu, các quốc gia công khai thừa nhận

hắn ngang hàng với các đại quốc quân quyền thế, Hoàng Kim huyết tộc thậm chí đang xem xét, mời hắn trở thành Hoàng Kim thập tam gia đấy!

Có thể chống lại Tổ Tâm - một trong tam đại yêu hoàng.

Trầm Côn gật đầu, cũng không có gì kỳ quái, là chủ nhân của Thiên Kỵ Định Giang Sơn, chỉ cần võ công của hắn không kém, cộng thêm năng lực thống quân Cửu Châu hiếm thấy của Thiên Kỵ Định Giang Sơn kia, ngăn chặn Tổ Tâm cũng không phải không có khả năng.

- Thế tại sao hắn lại tới Đoạt Nhật Lâu?

Trầm Côn hỏi.

- Ai biết được? Trùng tu Đoạt Nhật Lâu, chỉ cần là nhân vật có chút mặt mũi đều nhận được lời mời của Hoàng Kim huyết tộc, còn tới hay không tới, vì sao lại tới thì chỉ bọn họ tự mình biết rõ thôi.

Y Y nhún vai.

Trầm Côn sờ cằm, lại hỏi về lai lịch của mấy tên xuất hiện trong tửu yến, Y Y trả lời từng câu một.

Hai người đang nói thì Khuê La thành chủ bỗng nhiên cười lớn đi tới cửa, còn lớn tiếng gọi mọi người:

- Chư vị, chư vị, Khuê La ta ngày hôm nay thật là có mặt mũi, không chỉ mời tới Nguyên Quân tiểu thư cùng với chư vị khách nhân tôn quý, hơn nữa còn nghênh đón một vị tiểu công chúa chân chính!

-Ồ!

Rất nhiều khách mời đều trở nên kinh động, đuổi theo Khuê La.

- Ai tới thế?

Trầm Côn đột nhiên phát hiện, vừa nghe ba chữ ‘tiểu công chúa’, sắc mặt của Y Y trầm xuống, Nguyên Quân ở xa cũng có chút mất tự nhiên.

Mà Yến Nan Quy, Huyền Dân, Dương Vô Mệnh, cùng mấy cao thủ khách mời, lại càng bước nhanh ra ngoài đại điện, ngay quả một tiếng ‘Cáo từ’ khách khí cũng không buồn nói.

Bọn họ hình như nhìn thấy ôn thần!

- Còn có thể là ai nữa? Cửu Châu quốc gia có ba mươi mấy người, nhưng xứng với cái danh ‘công chúa chân chính’ mà nói, chỉ có Thiên Hạ công chúa, con gái Đại Chu hoàng thất mà thôi!

Y Y chưa chút nói:

- Người tới chính là con gái cưng của đương kim Đại Chu thiên tử - Cơ Na!

Trầm Côn nghe ra ngữ khí của Y Y bất thường, cười hì hì nói:

- Người có thù với Cơ Na?

- Không có, nhưng ta nhìn ả không vừa mắt!

Nặng nề hừ một tiếng, Y Y khinh thường nói:

- Phụ thân của Cơ Na là thiên tử Đại Chu, mẫu thân là con gái của Hoàng Kim thánh nhân Ba Sơn Vũ, có thể xếp vào hàng tôn quý nhất trong Hoàng Kim huyết tộc, từ nhỏ đã được người khác coi là chủ nhân mà nuôi lớn, muốn gì được nấy, nhìn ai không vừa mắt là giết, cho nên. Người có thể tưởng tượng ra tính cách của Cơ Na chưa?

Trong đầu Trầm Côn lập tức hiện ra một loạt từ ngữ xấu xa, điều ngoa ương ngạnh, dã man không nói lý lẽ, không để ai vào mắt, cuồng vọng...^^%%\$!

Không ngờ lại mọc ra một con...Cặn bã?

- Nghe Nguyên Quân tiểu thư nói, người cùng Lăng Vân tông - La Triết từng có gặp gỡ?

Y Y tiếp tục cười lạnh nói:

- Vậy người hần là hiểu rõ tính cách của La Triết nhỉ?

- Đương nhiên, tiểu tử đó bị vũ hồn ảnh hưởng, tính tình cũng thay đổi rồi, có người nói hiện tại theo cha hần phục vụ Dạ gia, làm nô tài cho người ta rồi!

Trầm Côn kỳ quái nói:

- La Triết cùng Cơ Na này có quan hệ sao?

- Không có quan hệ gì lớn lắm, nhưng tao ngộ của chúng không khác nhau là mấy?

Y Y khinh thường nói:

- Vũ hồn của La Triết là Mệnh Huyền Nhất Tuyến, vũ hồn của Cơ Na chính là thể tiến hóa của Mệnh Huyền Nhất Tuyến, Thiên Y Vô Phùng. Dưới sự ảnh hưởng của Thiên Y Vô Phùng, Cơ Na so với La Triết còn bất bình thường hơn. Nói chung ả ta làm ra bất cứ chuyện gì cũng chẳng có gì kỳ quái, chỉ là một con điên, một con thần kinh mà thôi!

Trầm Côn bĩu môi, xoay người muốn đi.

- Ê! Người đi đâu đấy?

- Ta lười không muốn giao du với một đứa thần kinh, mỹ nữ, gọi Nguyên Quân tiểu thư, chúng ta cùng nhau trốn!

- Trốn không được đâu!

Y Y vẻ mặt ai oán.

- Cơ Na hai năm nay mọi chuyện đều không vừa ý, đều liên quan đến Nguyên Quân tiểu thư. Vừa thấy Nguyên Quân tiểu thư, ả ta nhất định như chó điên bắt đầu sủa, người trốn vào trong địa động cũng vô dụng!

Nói xong, nàng giải thích ân oán giữa Nguyên Quân và Cơ Na.

Sự tình cũng không phức tạp, đại khái là thời điểm này năm ngoái, Hoàng Kim huyết tộc song song tổ chức hai đại sự, một là chọn ra người đứng đầu ban ca hát Hoàng Kim, hai là chọn ra Hoàng Kim thánh nữ.

Hai đại sự này, Cơ Na đều báo danh tham gia.

Tiến hành đầu tiên chính là tuyển chọn người đứng đầu ban nhạc Hoàng Kim. Cơ Na xuất thân tôn quý, giọng hát quả thực cũng không tệ, ả tràn đầy tự tin cho rằng mình chắc chắn trúng tuyển rồi. Thế nhưng Đông Ca thánh nhân đột nhiên mời tới Nguyên Quân. Trên sân khấu, một khúc “Thứ tội trần hồng ca” của Nguyên Quân thuyết phục toàn bộ Hoàng Kim huyết tộc, không chỉ đơn giản là lấy đi vị trí đứng đầu mà còn khiến Cơ Na lòng dạ hẹp hòi ói ra máu, đi tìm Nguyên Quân liều mạng ngay tại chỗ.

Kết quả...

Dương Ngũ gia sau lưng Nguyên Quân vung thương một cái, nể mặt Hoàng Kim huyết tộc, mới tha cho Cơ Na một mạng!

Càng tệ hơn là, hai ngày sau là tuyển chọn Hoàng kim thánh nữ, Cơ Na mang theo thương thể đi thi tuyển, mười mấy chiêu liền bị thua vào tay Công Tôn Y.

Từ đó về sau, Cơ Na thù hằn Nguyên Quân, cho rằng nếu không phải Nguyên Quân làm loạn, ả ta không mất vị trí người đứng đầu ban nhạc, càng không bại dưới tay Công Tôn Y, mất luôn vị trí thánh nữ.

- Hi, đại khái là như vậy đó!

Nói xong, Y Y thống khổ xoa trán.

- Nói chung, người coi như là bị một con chó điên theo dõi, vạn sự phải cẩn thận.

Lúc hai người nói chuyện, Khuê La đã đón Cơ Na đến.

Ả ta là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm, tóc dài màu đỏ, mặc hồng bào xa hoa, thoát nhìn, trái lại cũng là một tiểu nha đầu xinh đẹp khả ái. Thế nhưng khi ả ta bước đi hai mắt nhìn lên xà nhà, trước mặt có hai tên tráng hán đẩy khách mở đường, sau lưng có bốn tỷ nữ, chia ra mang theo mâm, bầu rượu, quạt giấy, còn có một rương son phấn mà thiếu nữ thích dùng.

- Công chúa đại giá quang lâm, Xuất Vân Hải Thành về vang vô cùng.

Khuê La ở bên cẩn thận hầu hạ, có thể thấy, hẳn mặc dù cười khách khí, nhưng khóe miệng lại vô tình nhếch lên, hiển nhiên cũng không thích Cơ Na này.

Mà sau khi đi vào, Cơ Na căn bản không để ý tới Khuê La, cũng không nhìn các tân khách đang nhiệt tình hoan nghênh, con mắt gắt gao nhìn thẳng về Nguyên Quân ở xa xa!

- Tránh ra cho bản công chúa!

Trong mắt hiện lên một tia oán độc, Cơ Na chỉ Nguyên Quân ở phía xa, lớn tiếng quát khách khứa nhường đường, giống như là một con gà trống kiêu ngạo.

- Nghe thấy chưa? Nhường đường!

- Ài!

Y Y bất đắc dĩ thở dài, nhỏ giọng nói:

- Cẩn thận nhé, chó điên bắt đầu cắn người.

244. Chương 242: Con Chó Điên Thông Minh.

Nàng thực sự sợ con chó điên Cơ Na này! Giết ư? Người ta là nữ nhi của Đại Chu thiên tử, cháu ngoại của một trong hai đại thánh nhân Hoàng Kim, ai dám động vào một cọng tóc của ả ta thì đừng mong có chỗ đặt chân ở Cửu Châu nữa. Trốn ư? Con chó điên này hết lần này tới lần khác chắn ở trước cửa, khiến người ta tránh cũng không thể tránh, hơn nữa chỉ cần Cơ Na xuất hiện, bảo tiêu của ả không có một vạn thì cũng có tám nghìn, cho dù người trốn trong hang chuột cũng bị đào ra.

- Nguyên Quân tham kiến công chúa.

Nguyên Quân mắt thấy tránh không khỏi, bất đắc dĩ hạ thấp người thi lễ.

Cơ Na đeo một đôi găng tay màu đỏ, từ trong tay thị nữ cầm một chiếc quạt giấy lên, dùng đầu quạt nâng cằm Nguyên Quân lên.

Ả từ từ đánh giá dung mạo tuyệt mỹ của Nguyên Quân, đột nhiên bĩu môi cười.

- Mấy tháng không gặp, đại minh tinh nhà ngươi đẹp hơn trước nhỉ?

Nửa câu đầu còn coi là lời khách khí, thế nhưng mà nửa câu sau lại tràn đầy sự trào phúng. Cơ Na bỗng nhiên hiện lên một tia tức giận, nàng giật lấy chén rượu trong tay thị nữ. Nàng hất cả chén rượu vào người Nguyên Quân.

- Ngươi lớn lên có khuôn mặt của hồ ly tinh, nếu không phải là khuôn mặt này, ngươi thật sự có bản lĩnh đoạt chức lĩnh tướng của ta không? Có bản lĩnh được Đông Ca gia gia coi là khách quý không?

Tí tách!

Rượu theo mặt Nguyên Quân chảy xuống dưới đất, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Lúc này, trong đại sảnh yên lặng như tờ, mấy trăm khách khứa đều biết đầu óc Cơ Na không bình thường, nhưng ai cũng không ngờ, ả ta lại tạt rượu vào mặt Nguyên Quân.

Ả là Đại Chu công chúa, là một trong những người ứng cử cho Hoàng Kim thánh nữ. Mọi người không hèn mà cùng hỏi phong độ quý tộc của ả đã ở đâu, mặt mũi để đâu?

- Cơ Na, ngươi quá đáng lắm rồi!

Y Y nhúm mày, bước nhanh tới, nhưng còn không đợi nàng ta mở miệng. Nguyên Quân đã giữ nàng ta lại.

- Công chúa điện hạ ban rượu. Nguyên Quân cảm kích không thôi!

Nguyên Quân cười cười, tao nhã khom người tạ lễ:

- Xin hỏi công chúa còn có gì chỉ giáo không? Nếu như không có, Nguyên Quân và diễn viên trong đoàn xin cáo lui trước, ba ngày sau còn phải biểu diễn, chúng thần còn muốn tranh thủ thời gian tập luyện!

- Vậy mà còn muốn chạy sao?

Cơ Na ra lệnh cho các tỳ nữ đưa lên mấy khay.

- Đứng nóng vội, bản công chúa nghe nói người ở chỗ này, còn chuẩn bị cho người rất nhiều tiểu lễ vật đấy, chén rượu vừa rồi chỉ là món khai vị.

Nói xong, ả tử trong tay tì nữ lấy một cái lư hương nhỏ, bên trong toàn là tro hương.

Giơ lư hương lên đỉnh đầu Nguyên Quân, đổ xuống một cái, một đồng tro hương rơi vào mặt Nguyên Quân. Rượu còn chưa bốc hơi hết, lại thêm tro hương, lập tức trở thành một loại nước bắn màu đen, vấy bẩn mái tóc dài của Nguyên Quân. Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người cũng biến thành khuôn mặt bẩn thỉu.

- Công chúa điện hạ...

Các vị khách đều hơi ngứa mắt rồi, đánh người không đánh mặt, minh tinh dựa vào mặt mũi kiếm tiền lại càng không thể sỉ nhục khuôn mặt họ nhưng Cơ Na này một chén rượu, một lư hương toàn bộ đổ lên mặt Nguyên Quân, rõ ràng là muốn sỉ nhục Nguyên Quân tới mức không còn mặt mũi gặp ai!

Không hổ là con chó điên nổi tiếng Cửu Châu.

Mặc dù nhìn ngứa mắt, nhưng sợ hãi thân phận của ả, các vị khách cũng không dám đứng ra nói một câu công đạo. Đến thành chủ Khuê La cũng chỉ có thể cho Nguyên Quân một ánh mắt áy náy: “Nguyên Quân tiểu thư, tiểu thư là khách của ta, tại nhà của ta mà tiểu thư phải chịu nhục là ta không đúng nhưng ta thực sự không ngăn nổi con chó điên này!”

Nguyên Quân nhìn thấy ánh mắt áy náy của Khuê La. Nàng hướng về phía Khuê La cười cười, đổi lấy một ánh mắt cảm kích của Khuê La. Sau đó nàng lại lần nữa tao nhã khom người.

- Công chúa điện hạ tự tay giúp Nguyên Quân tẩy trang, Nguyên Quân vô cùng cảm kích...Chúng thần có thể đi chưa?

- Người không tức giận?

Cơ Na hiểu kỳ chớp mắt, nhìn Nguyên Quân giống như quái vật.

Đột nhiên, ả ta khóc rống lên, sụt sùi như trẻ con nói:

- Người vì sao không tức giận? Người phải tức giận, phải mắng chửi lại ta, sau đó để ta phán người tội danh tập kích Hoàng Kim huyết tộc chứ!

- Nguyên Quân được Công chúa điện hạ dạy bảo, là coi trọng Nguyên Quân. Nguyên Quân sao có thể tức giận chứ?

Nguyên Quân vẫn như trước hết sức tao nhã. Nàng thấy Cơ Na cũng không còn có thể dở trò gì nữa, trong mắt nàng hiện lên một tia khinh thường, quay người đi luôn.

Y Y, Trầm Côn, còn có tất cả nòng cốt của đoàn biểu diễn đều cúi đầu đi theo phía sau Nguyên Quân. Đoàn trưởng bị người ta làm cho nhục nhã trước mặt mọi người. Bọn họ cũng có gì là hứng thú cả

- Tiểu thư.

Đi ra phòng khách, Y Y rót cục bạo phát.

- Tiểu thư dễ dàng tha thứ cho con chó điên kia sao? Cơ Na là cái thá gì chỉ là một công chúa điêu ngoa ỷ vào quyền lực của phụ thân, ỷ vào vũ hồn đặc biệt mà làm xằng làm bậy mà thôi. Chỉ cần một câu nói

của tiểu thư, trường thương trong tay Dương Ngũ gia, tám ngàn Vân Trung bộ binh trong đoàn còn có năm vạn thủy quân Ngạc tộc mai phục ở ngoài thành, cũng chỉ cần một phút là có thể khiến Cơ Na ôm hận

- Y Y.

Nguyên Quân đột nhiên nặng nề hừ một tiếng.

- Bộ binh nào, thủy quân nào, chúng ta chỉ là diễn viên mà thôi!

- A di đà phật. Quan tự tại bồ tát, hành thâm ba nhược ba la mật đa thì.

Trầm Côn làm bộ chưa nghe được gì, giả bộ niệm kinh.

- Bỏ đi!

Nguyên Quân cũng không tính toán với Y Y, dù cho mặt mày đen đúa. Nàng cười lạnh nói:

- Cơ Na cũng chỉ là một con chó điên mà thôi, xung đột với ả sẽ dẫn tới địch ý của Hoàng Kim huyết tộc. Không đáng!

Dừng một chút, nụ cười nàng có thêm mấy phần tự kiêu.

- Trái lại, hôm nay ta dễ dàng tha thứ cho Cơ Na bởi vì ta đã đạt được lợi ích không thể tưởng tượng được. Ta đã dạy người rồi, chúng ta không phải là trời sinh quý tộc, không có gia tộc làm chỗ dựa. Muốn từng bước bước lên đỉnh Cửu Châu, nhất định phải có sự nhẫn nại phải dùng sự khuất phục, dùng sự khôn ngoan để mà từ từ đổi lấy.

- Hừ!

Y Y giận dữ nói:

- Ta nhìn không ra, tha thứ cho một con chó điên còn có thể đổi lấy lợi ích gì!

- Nhìn không ra thì từ từ suy nghĩ!

Nguyên Quân cười tự phụ

- Lát nữa thôi, lợi ích sẽ dâng lên tay chúng ta!

Vừa nói, nàng ta đột nhiên bước nhanh hơn.

Mà Trầm Côn lại hiểu kỳ, bị người khác làm nhục mà lại có lợi ích, đầu Nguyên Quân không bị làm sao chứ? Hắn nhất thời hiểu kỳ, cười tủm tỉm tính thời gian.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Mười phút trôi qua, Nguyên Quân đã dẫn người đi ra bên ngoài trang viên, chỉnh lý đội ngũ, muốn đi tới kiểm tra sân khấu chuẩn bị cho buổi biểu diễn ba ngày sau rồi.

- Lợi ích có lẽ không tới.

Mười một phút.

Mười hai phút.

Mười ba phút.

- Nguyên Quân tiểu thư, xin dừng bước!

Đúng lúc đoàn biểu diễn sắp khởi hành, một tên quản gia của phủ thành chủ chạy nhanh tới. Hắn kéo lại dây cương tọa kỵ của Nguyên Quân, áy náy nói:

- Khuê La thành chủ nhà ta có việc bận không thể gặp mặt tiểu thư. Thành chủ ủy thác ta nói với tiểu thư một câu: "Hôm nay tiểu thư là khách của thành chủ, nhưng lại phải chịu nhục trước mặt thành chủ. Ài! Không nói nhiều nữa, ngày khác có chỗ cần tới Khuê La thành chủ. Xin tiểu thư cứ lên tiếng!

Hắn kêu bọn người hầu ở phía sau đưa lên một rương nhỏ:

- Ngoài ra, còn có chút lễ mọn coi như là xin lỗi Nguyên Quân tiểu thư!

- Thay ta chuyển lời với Khuê La thành chủ. Nguyên Quân vô cùng cảm kích!

Nguyên Quân cười dài nhận lấy cái rương, để lại một ánh mắt, để đoàn viên lặng lẽ lấy ra vài món từ trong rương châu báu, kín đáo đưa cho lão quản gia này.

- Đây chính là thứ ta đổi được!

Sau khi tiếp tục lên đường, Nguyên Quân thản nhiên nói:

- Từ hôm nay trở đi, Khuê La thiếu ta một món nợ ân tình. Sự tình không coi là quá quan trọng, chỉ cần ta lên tiếng hắn sẽ không cự tuyệt. Cái này gọi là ngoại giao, diễn viên chúng ta muốn phát đạt, muốn luôn luôn thành công thì nhất định phải ngoại giao, để hào kiệt khắp Cửu Châu trở thành bạn bè của mình.

Nàng ta dạy dỗ Y Y nói:

- Muốn ngoại giao, nhất định phải học sự nhẫn nại. Hôm nay ta nhậm Cơ Na, đổi lấy một lời hứa của Khuê La! Năm ngoái ta nhậm việc Hoàng Kim huyết tộc hoành hợ, trở thành Hoàng Kim linh tướng giả do Đông Ca thánh nhân khâm điểm, là người đứng đầu ban nhạc Hoàng Kim. Mà nửa năm trước, ta nhậm đám hôn quân nịnh thần Tây Hán quốc, đổi lấy một nụ cười của lão thái hậu, ban cho ta danh phận công chúa. Nhậm mãi nhậm mãi, ta đã nhậm được mười năm rồi, mới có mạng lưới ngoại giao trải khắp Cửu Châu như hôm nay!

Nàng ta thở dài:

- Mạng lưới ngoại giao a! Thứ này sờ không được, nhìn không thấy nhưng sẽ có một ngày, người sẽ phát hiện chỗ tốt của việc này.

Y Y vẫn có chút không cam lòng bĩu môi.

Trầm Côn đối với cách nói của Nguyên Quân lại càng không dám tán đồng. Hắn sẽ không vì nịnh nọt hai đứa bạn không thể trông cậy vào mà nhậm việc bị người khác hắt hủi vào mặt.

Nhìn thấy sắc mặt của bọn họ, Nguyên Quân cười tự giễu, khẽ nhắc mãi một câu nói.

- Có lẽ rất nhiều người sẽ coi ta là đồ ngu. Vậy thì làm đồ ngu là xong! Chấp Kích Lang người, không phải cũng bị người ta coi là đồ ngu nhiều năm sao?

Đội ngũ rất nhanh tới một bãi đất trống đối diện Đoạt Nhật Lâu, dựa theo thời hạn lễ khởi công Đoạt Nhật Lâu. Nguyên Quân sẽ liên tục biểu diễn ba lần ở chỗ này còn phải tham gia nghi thức cắt băng khánh thành cuối cùng.

Mà vở diễn đầu tiên của ba ngày sau, tương tự với vở diễn ở tiền thế. Nguyên Quân là nhân vật chính, Y Y đánh nhạc đệm. Trầm Côn - diễn viên nam chính của đoàn biểu diễn sẽ dẫn đầu đội vũ công cho Nguyên Quân, hơn nữa còn có ca hát.

Trầm Côn làm hai đời người chưa từng nhảy múa. Hắn có chút phát điên rồi! Vì để đỡ mắt mặt trên sân khấu, hắn chỉ đành cầu cạnh Y Y, ngoan ngoãn học vũ đạo.

Nhờ có vũ hồn Diên Đảo Chúng Sinh, Trầm Côn cuối cùng cũng trong vòng hai ngày trở thành vũ đạo diễn viên ưu tú, tốc độ hiếm thấy này khiến Y Y kêu Trầm Côn là hiếm có thiên tài mấy trăm năm nay. Sau đó nàng ta bắt đầu dạy Trầm Côn ca hát.

- Lực bạt sơn hề, khí cái thế...

Sáng sớm ngày thứ ba, Trầm Côn mặc khôi giáp nặng trĩu, vừa gõ trống vừa lớn tiếng hát. Nhưng ‘Cai hạ ca’ của Sở bá vương ngày trước lại bị hắn hát thành mềm nhũn vô lực, không có một chút khí phách ‘Hạng mỗ xúc động mà hát giữa ba quân’ nào, lại càng không phải nói tới sự lưỡng lự khi chia ly với Ái Cơ.

- Sai, sai!

Y Y ở bên cạnh liên tục xoa tay.

- ‘Cai hạ ca’ coi trọng chính là dũng cảm, bi tráng, còn có một chút lưỡng lự. Hãy nhìn người đã hát thành cái dạng gì rồi? Bá Vương Ái Cơ hay là hùm gà mái!

- Mỹ nữ.

Trầm Côn ai oán thở dài.

- Bài hát này thực sự không hợp với ta, ta ngoài thích kiếm tiền ra, ca hát không thể lột tả sự dũng cảm của Bá vương, hay là...Đổi bài khác?

- Thông cáo đã sớm phát ra rồi, người tưởng muốn thay là thay được sao? Biểu diễn ngày mai, Nguyên Quân tiểu thư còn chờ người hòa âm cho người đấy!

- Nhưng mà.

- Không có nhưng nhị gì cả, để ta dạy cho người!

Y Y khoa tay múa chân thủ thế:

- Ca hát phải lột tả tâm tình, ‘Cai hạ ca’ lại càng phải lột tả được khí phách bá vương của Sở bá vương. Người nghĩ xem ông ta đã làm nhưng gì, khởi binh một mình phá vạn quân. Người khác thì chờ thời thế tạo anh hùng nhưng ông ta lại lấy sức lực anh hùng mà sáng tạo thời thế. Trong đại chiến Ung Khâu, một mình một ngựa đột phá vào trăm vạn quân, lấy đầu tướng địch như lấy đồ trong túi, tám nghìn tử đệ qua sông, quyết đánh đến cùng, bốn mươi vạn hắc kỵ đại Tần đánh đâu thua đó. Trong cuộc huyết chiến Bành thành, tinh nhuệ đại Hàn đều xuất ra, năm mươi sáu vạn đại quân vây khốn tòa thành, kết quả bị ba nghìn quân của ông ta chia binh tập kích, giết tới mức thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Người nghĩ lại những chiến tích này, sau đó nghe tiếng hát của mình, tiếng hát của người sẽ có thể lột tả được tâm tình của vị thiên cổ đệ nhất bá vương này!

Trầm Côn tiếp tục trợn mắt.

- Mau mau, Y Y tiểu thư. Mau tới giúp!

Hai người đang nói chuyện, mấy tên bảo vệ trong đoàn biểu diễn xông vào nơi đóng trại. Bọn họ khiêng theo một cái kiệu mà Nguyên Quân lại tê liệt ngã xuống kiệu, khăn lụa che mặt, hơi thở mong manh có vẻ không còn mấy phần sinh cơ rồi.

- Tiểu thư làm sao rồi?

Y Y vội chạy tới

- Y Y, ta đánh giá thấp đầu óc của Cơ Na. Ặ ta là một con chó điên, nhưng lại là một con chó điên thông minh!

Thanh âm của Nguyên Quân vô cùng hư nhược, nàng ta không kịp giải thích kỹ càng, thở dốc nói:

- Vừa rồi nghe Trầm Côn đang hát. Cơ sở ca vũ của hắn thế nào?

Y Y ngẩn ra.

- Vũ đạo không có vấn đề rồi, ca hát thì còn có chút khiếm khuyết, nhưng ta là có thể sửa được.

- Thế thì được!

Tay Nguyên Quân chỉ Trầm Côn đang chạy tới:

- Biểu diễn ngày mai, Trầm Côn thay ta, thay ta chủ xướng.

245. Chương 243: Diên Đảo Chúng Sinh, Người Và Quỷ Đều Bị Khuynh Đảo.

Theo lời Nguyên Quân, việc nàng ta bị Cơ Na làm nhục trước mặt mọi người được truyền đi khắp nơi chính là cơ hội tốt để lợi dụng việc mọi người đồng tình mà chủ động kết giao bằng hữu. Nhưng vừa rồi, lúc Nguyên Quân đi thăm hỏi một người bạn trong giới diễn xướng, đột nhiên cảm thấy người ngửa ngáy vô cùng, nhất là khuôn mặt, dường như bị mấy vạn con kiến bò qua.

Không ổn!

Nàng lập tức liền liên tưởng đến lúc tiệc rượu, Cơ Na đã hất vào mặt mình một bầu rượu cùng một lô tàn hương, đằng sau chuyện này khẳng định ẩn dấu điều gì đó.

Trong lúc được đưa trở về, Nguyên Quân đã tạm thời mời mấy vị danh y, sau khi xem qua, bọn họ đã xác định được Nguyên Quân trúng phải một loại độc được tên là “Băng Cơ Ngọc Cốt”. Tên như ý nghĩa, loại độc này có thể làm cho da thịt đóng băng thối rữa, xương cốt cũng trở nên yếu và dễ gãy như ngọc bích, chỉ cần có chút vận động mạnh, xương cốt toàn thân sẽ nát bầy mà chết!

- Cơ Na, con khốn nhà ngươi! - Vội vội vàng vàng khiêng Nguyên Quân vào trong trường bông, Y Y bắt đầu chữa ầm lên.

Nguyên Quân lúc này đã bị người ta dùng vải bó trắng bao bọc toàn thân, nàng suy yếu nói:

- Không phải Cơ Na ác độc, mà là chúng ta quá sơ suất rồi! Ta thật không ngờ, Cơ Na luôn luôn điêu ngoa tùy hứng, những tưởng là không có đầu óc, lại có thể giả điên mà âm thầm hạ độc trên mặt ta.

- Ta đi tìm nó tính sổ! - Y Y liền muốn xông ra ngoài.

- Quay lại...! - Nguyên Quân thở dốc nói:

- Loại chuyện như hạ độc này, chỉ cần không bị vạch trần trước mặt mọi người, liền không thể tìm ra bằng chứng, Cơ Na chắc chắn sẽ không thừa nhận. Ta trong khoảng thời gian ngắn là vô pháp lên đài biểu diễn rồi, việc diễn xuất, đành, đành nhờ ngươi và Trầm Côn thôi!

- Tiểu thư, người đến nông nổi này rồi, còn lo diễn xuất gì nữa? Chúng ta nhanh đi tìm danh y, bảo vệ tính mạng của người mới là quan trọng nhất!

Y Y sắp phát khóc, vừa nghe lời của nàng, mấy danh y hai bên trái phải đều đỏ mặt, bọn họ mặc dù kiểm tra ra lai lịch của độc dược, nhưng Băng Cơ Ngọc Cốt chính là một trong những loại độc dược mạnh nhất mà Hoàng Kim huyết tộc nghiên cứu chế tạo ra, nhìn khắp thành Xuất Vân này cũng không thể tìm ra ai có thể giải độc.

- Nha đầu ngốc, ngươi còn không rõ tính toán nhỏ của Cơ Na sao? - Nguyên Quân giãy dụa ngồi dậy. - Ngươi nhìn bộ dạng của ta, nhìn rõ ràng, sau đó lại nghiêm túc trả lời ta một câu, diễn xuất có phải ngừng hay không?

Nàng vừa ngồi lên, vải bó trên người rơi xuống, tất cả mọi người nhìn không được kinh hô một tiếng. Tóc Nguyên Quân vốn màu đen, nhưng sau khi trúng độc, tóc nàng biến thành màu xám bản thiu, giống như tàn hương lâu ngày, mà mặt nàng cũng vì độc dược mà nứt nẻ, chỗ xanh chỗ tím, trên sống mũi còn loét một lỗ lớn. Mọi người thực sự không đành lòng nhìn thêm, Nguyên Quân xinh đẹp tựa thiên tiên, trong khoảng khắc liền biến thành một con lệ quỷ dữ tợn.

- Nhìn rõ ràng rồi chứ? - Nguyên Quân cười khổ nói - Độc dược của Cơ Na không phải muốn giết ta, mà là muốn đi dung nhan của ta. Diễn viên là dựa vào khuôn mặt kiếm ăn, dung mạo của ta bị hủy, danh tiếng tích lũy mười năm cũng không sẽ không còn tồn tại nữa, khán giả sẽ không còn để ý tới ta, đám cường hào ác bá cũng sẽ không mời ta diễn xuất nữa. Ài, chỉ cần ngày mai ta không có xuất hiện trên sân khấu, Cơ Na sẽ nhận cơ hội kích động khán giả, xông tới hậu trường xem bộ dạng của ta, chỉ cần một cái liếc mắt, tâm huyết mười năm của ta hoàn toàn bị hủy hoại. Kế sách bây giờ...

Nguyên Quân thở hổn hển được người ta đỡ nằm xuống rồi nói tiếp:

- Kế sách bây giờ, chỉ có ngươi mang mặt nạ mỏng, giả làm ta lên sân khấu biểu diễn...

- Tiểu thư, tiếng ca của người đặc biệt như vậy, ta, ta mô phỏng không được đâu! - Y Y vội la lên.
- Không phải muốn người giả mạo ta hát, người chỉ cần mặc giống ta, nói hai câu nói, đừng để bị khán giả nhìn ra được là tốt rồi.

Ánh mắt của Nguyên Quân chuyển sang Trầm Côn.

- Sau khi lên sân khấu, người cứ nói đoàn chúng ta vì nỗ lực đào tạo người mới mà diễn xuất ngày hôm nay đổi thành Trầm Côn đơn ca, mà Nguyên Quân... Nguyên Quân bằng lòng đánh nhạc đệm cho Trầm Côn.

Y Y nhìn Trầm Côn một cái, hai mắt rưng rưng mà gật đầu.

Tiểu thư Nguyên Quân không thể không lên đài, giờ cũng chỉ có thể để chính mình giả mạo tiểu thư, sau đó do Trầm Côn lên độc diễn mà thôi.

- Tên khốn mắt híp kia, người còn ngăn ra đây làm gì? - Y Y khóc lớn - Mau đi luyện hát cho ta, sinh tử tồn vong của cả đoàn đều trông cậy vào diễn xuất của người ngày mai đó.

- Đừng nói dọa người như vậy, hấn vẫn là người mới, sẽ bị người dọa mà khấn trương thất thố đấy - Nguyên Quân nhìn Trầm Côn rồi nói nhỏ:

- Trầm Côn, ngày mai Cơ Na nhất định sẽ xúi giục khán giả, dẫn họ xông vào hậu trường đòi gặp ta, tới lúc đó, người nhất định phải dùng trình độ ca vũ hơn cả ta để chinh phục khán giả, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của khán giả về mình. Nhớ lấy, nhất định phải làm được!

Buổi biểu diễn của Nguyên Quân lúc bắt đầu sẽ có khoảng mười vạn khán giả!

Hấp dẫn mười vạn khán giả, làm cho họ vì mình mà phát điên, vì mình mà hoan hô, nhất là quên hết những thứ xung quanh...

Mình có bản lĩnh này sao?

Híc!

Trầm Côn cười gượng hai tiếng.

- Mỹ nữ, ta mới học ca vũ có hai ngày...

- Hai ngày là đủ rồi, ta tin tưởng nhãn quang của Y Y - Nguyên Quân thở dài, chăm chú nhìn Trầm Côn - Hơn nữa ta cũng sẽ không nhìn lầm người. Trầm Côn, người có tiềm năng trở thành siêu sao, hãy dùng kỹ năng tốt nhất của người, đi chinh phục khán giả thành Xuất Vân. Hãy nhớ rằng mình tinh và siêu sao có sự khác nhau chính là vì trong mắt mình tinh, khán giả là để tôn trọng, còn trong mắt siêu sao, khán giả là để chinh phục.

...

Ngày mai, chính mình sẽ phải lên biểu diễn rồi?

Lúc từ trong trường bông của Nguyên Quân đi ra, trong đầu Trầm Côn trống rỗng, cước bộ cũng như đang vấp vấp.

Quá khó tin, bản tăng không ngờ sắp phải đi biểu diễn.

- A di đà phật!

Tiếng của Huyền Si bỗng nhiên từ trong hồn phủ truyền ra.

- Độc của Nguyên Quân tuy rằng lợi hại, nhưng nếu bản tăng ra tay, nửa canh giờ là có thể để nàng phục hồi như cũ. Muốn bản tăng đi giúp Nguyên Quân không?

- Không cần!

Hầu như không có suy tư, Trầm Côn liền lắc đầu.

- Nếu như Nguyên Quân chỉ là một minh tinh bình thường, ta không ngại để người giúp cô ta. Thế nhưng nữ nhân Nguyên Quân này nắm giữ tình báo ngoài ngàn dặm, am hiểu những biến hóa lớn trong thiên hạ,

lại còn có một lực lượng vũ trang mang danh nghĩa là đoàn biểu diễn. Với một nữ nhân như vậy, ta có chút không thể tin tưởng, cũng không thể lật hết bài tẩy trước mặt cô ta được!

Huyền Si gật đầu, Nguyên Quân thần bí khó lường, thái độ mập mờ, việc trước mặt nàng ta ẩn dấu một bộ phân thực lực cũng là hợp lý.

- Thế nhưng nếu bản tăng không ra tay, ngày mai ngươi sẽ phải lên sân khấu đấy! - Huyền Si bật cười nói - Ngươi có lòng tin thay Nguyên Quân chinh phục mười vạn khán giả thành Xuất Vân sao?

- Thủy Nhi, ngươi nói ta có thể làm được không? - Trầm Côn liền hỏi vũ hồn thứ năm, nói về việc biểu diễn, đương nhiên phải hỏi Điện Đảo Chúng Sinh rồi!

- Chinh phục khán giả sao? - Thủy Nhi đang chỉ huy Cổ Nguyệt Hà lau sàn nhà, nghe vậy vuốt cằm, lẩm la lẩm lét cân nhắc một hồi - Nếu ngươi kể cho ta mười mấy câu truyện cổ tích, ta sẽ miễn cưỡng suy xét.

Cặp mắt híp của Trầm Côn sáng lên, ý tứ của Thủy Nhi rất rõ ràng, mười vạn khán giả, trước mắt nàng ta chính là một tình huống vớ vẩn mà thôi.

Đúng vào buổi tối ngày thứ hai, buổi biểu diễn bắt đầu!

Liền như Nguyên Quân phán đoán, Cơ Na buổi trưa liền chạy tới sân khấu, ả ta còn mang theo mười một tên binh sĩ cải trang làm dân thường sắp xếp vào trong thánh phòng. Chỉ chờ lúc Nguyên Quân vô pháp lên sân khấu, những tên này sẽ kích động khán giả, chạy ào tới hậu trường để làm Nguyên Quân xấu mặt.

- Con đàn bà xấu xí, xem ngươi còn dám cướp vị trí người lĩnh xướng của ta không, xem ngươi còn dám phá hỏng việc tuyển chọn thánh nữ của ta không? - Ngồi ở chỗ cao nhất tại thánh phòng, Cơ Na vừa gặm hạt dưa, vừa tàn bạo chỉ vào hậu trường sân khấu chửi bới.

- Công chúa điện hạ, binh lính đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, tùy thời có thể hành động! - Một tướng lĩnh cúi đầu xuống bẩm báo, thanh âm có điểm chần chờ - Bất quá hành động của đoàn biểu diễn có chút quỷ dị, các thám tử hồi báo, phát hiện chúng vẫn chuẩn bị biểu diễn như thường, từ phòng đạo cụ chuyên dụng của Nguyên Quân cũng có tiếng hóa trang truyền ra.

- Nguyên Quân còn có thể lên sân khấu sao? - Cơ Na đột nhiên đứng lên, lắc đầu - Không có khả năng! Một khi đã trúng phải Băng Cơ Ngọc Cốt của ta, thần tiên cũng không đứng dậy được, Nguyên Quân khẳng định là muốn giở trò.

- Công chúa nói rất đúng! - Tướng lĩnh vội vàng nói - Các thám tử còn thấy, diễn viên nam số một đoàn biểu diễn đang khẩn trương tập luyện, xem ra có khả năng sẽ thay thế vị trí chủ xướng của Nguyên Quân.

- Diễn viên nam số một? Ai?

- Chính là...

Tên của Trầm Côn cũng không được truyền bá ra ngoài một cách công khai nên tên tướng lĩnh nhất thời không trả lời được, hắn do dự chốc lát mới nảy ra ý nghĩ:

- Đúng rồi, chính là cái tên diễn viên chính trong “Thú Tôn Truyện” hôm trước!

- Là hắn?

Cơ Na hơi há to miệng, ả mấy hôm trước còn gặp qua Mạnh lão và Tiêu lão. Hai vị lão tiền bối trong làng giải trí còn cực lực tiến cử Trầm Côn, gần như hình dung Trầm Côn thành một gôi sao mới hiếm thấy trong giới diễn kịch.

- Mạnh lão và Tiêu lão đã nói qua, tên đó diễn xuất xuất chúng, hình tượng sau khi hóa trang cũng là một mỹ nam tử hiếm thấy, nếu như hắn thay Nguyên Quân...Chết tiệt! - Cơ Na phẫn hận nói - Thật vất vả tính kế Nguyên Quân, tuyệt đối không thể để một người mới phá hủy! Các người nghe đây! Chỉ cần tiểu tử đó vừa lên sân khấu, mặc kệ hát hay hay dở, các người cũng phải làm loạn lên cho ta, nhất định phải đuổi hắn xuống sân khấu, chờ hắn bị đuổi xuống, các người liền lập tức xông vào hậu trường, bắt con ả Nguyên Quân tới cho ta.

- Tuân lệnh!

Tên tướng lĩnh lĩnh mệnh đi, mà Cơ Na cân nhắc nửa ngày, cảm thấy còn có vài cạm bẫy, nhanh chóng đuổi theo tên tướng lĩnh.

- Công chúa.

- Đừng làm nhảm nữa, an bài cho ta một vị trí gần sân khấu nhất! - Cơ Na hất cằm, kiêu ngạo nói - Muốn đuổi một tên diễn viên khỏi sân khấu, phải dùng ánh mắt chuyên gia để nhìn ra lỗi lầm của hắn, như vậy khán giả mới có thể tâm phục khẩu phục. Hừ hừ, bản công chúa là thành viên đội hợp xướng Hoàng Kim, một trong những ca sĩ hay nhất Cửu Châu, như vậy...

À ta tàn bạo nói:

- Bản công chúa muốn đích thân bắt lỗi hắn, tự mình đuổi hắn khỏi sân khấu!

Cùng lúc đó trong hậu trường.

Y Y chiếu cố Nguyên Quân cả đêm, tính mạng của Nguyên Quân giữ lại được, nàng cũng mệt mỏi đến nỗi hai mắt sưng húp, nhìn từ xa giống như một con thỏ mắt đỏ.

- Đây, tên mắt hí kia! - Y Y uể oải dựa vào ghế hóa trang hỏi Trầm Côn hoá trang bên cạnh - Tối hôm qua luyện tập thế nào, có lòng tin chinh phục mười mấy vạn khán giả bên ngoài chứ?

- Mười mấy vạn? Khán giả ít thế thôi à?

Trầm Côn vừa hoá trang, vừa cúi đầu lật xem bản ghi chép sân khấu, cũng không ngẩng đầu lên mà cười cười.

- Đây, người có phải bị dọa đến choáng vàng rồi không, ngay cả số lượng khán giả cũng không nhớ được? - Y Y lo lắng nói - Sân khấu là do gia tộc Công Thâu dựng, tổng cộng có một vạn ba nghìn một chỗ ngồi, có bốn nhà mái bằng có thể chứa mười vạn người, đây là bố cục sân khấu cơ bản nhất, người phải nhớ kỹ nha!

- Tiểu thư, người hiểu lầm ý của ta rồi!

Trầm Côn vươn một ngón tay, lắc lắc.

U

- Ý của ta là: Trong mắt ta, khán giả không chỉ là mười một vạn ba nghìn người, hôm nay, đất này, biển này, hồ này, núi này, vạn vật sinh linh này, tất cả đều là khán giả của ta, một khi âm nhạc tới cực hạn thì có thể cảm hóa cả thế giới.

- O...- Y Y ngây dại, âm nhạc tới cực hạn, cảm hóa cả thế giới, lời này là do Trầm Côn nói ra sao?

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Trầm Côn đã đứng lên, một tay tùy ý thưởng thức cổ kiếm, tay kia ngả ngón vuốt ria mép, mắt lưu chuyển, lại có một cổ tao nhã hào phóng say lòng người, còn có một chút tà khí phong lưu khiến người ta yêu quý.

Điền Đảo Chúng Sinh, đã vận sức chờ phát động rồi.

- Nguyên Quân

- Nguyên Quân

- Nguyên Quân

Sáu giờ tối, buổi biểu diễn còn nửa giờ nữa mới bắt đầu, nhưng một trăm mười ba nghìn khán giả đã vây kín sân khấu biểu diễn, tiếng la hét chói tai, tiếng binh sĩ duy trì trật tự quá lớn, tiếng nhạc dạo đầu, các loại âm thanh trộn lẫn vào nhau. Nửa Xuất Vân Hải thành đều chìm đắm trong sự cuồng nhiệt.

Sân khấu này là do Công Thâu gia tự tay dựng lên, dựa theo chủ đề của buổi biểu diễn đêm nay, bọn họ sửa sân khấu thành một loạt những ngọn đồi, doanh trại đổ nát rải rác khắp nơi, xa xa tràn ngập khói thuốc, ở gần thì có tiếng gào khóc của thương binh, các tướng lĩnh đi qua đi lại trong doanh trại, thỉnh thoảng lại vỗ vai thương binh, nhìn ra đại giang mệnh mỏng ở phía Đông xa xa.

Chủ đề của buổi biểu diễn là Bá Vương Biệt Cơ!

Về mặt tình tiết thì không cần nói nhiều, đơn giản là có ba phần, phần thứ nhất tên là ‘Tứ Diện Sở Ca’ do dàn nhạc hợp tấu, tạo ra bầu không khí khốn đốn của quân Sở sau khi mắc kế thập diện mai phục của Hàn Tín. Phần thứ hai là Bá Vương Biệt Cơ, Trầm Côn sẽ đơn ca bài ‘Cai Hạ Ca’ danh chấn thiên cổ, Y Y sẽ giả làm Nguyên Quân, diễn lại cảnh mỹ nhân tự tử.

Mà phần thứ ba, tên là ‘Ô Giang Bi Ca’, đương nhiên chính là kể lại việc Tây Sở Bá Vương không chịu qua Giang Đông, tự vẫn ở cầu Ô Giang.

Thành thật mà nói, Trầm Côn không rõ vì sao Nguyên Quân lại lựa chọn một cổ sự như vậy làm bối cảnh. Thế nhưng hẳn lại phát hiện một chỗ rất thú vị trong kịch bản: Trận chiến Ô Giang, Sở Bá Vương tuy rằng bị thua mà tự vẫn. Nhưng trước khi chết vẫn kịp dẫn hai mươi tám kỵ binh quay lại tiếp chiến, tùy ý lấy đầu thượng tướng của quân Hán. Hơn nữa ông ta còn nói một câu nói vô cùng nổi tiếng trong lịch sử: ‘Đó là trời hại ta, chứ không phải do ta đánh không giỏi’. Độ chính xác của những lời này tạm thời không nói tới, chỉ lấy nhãn quang của diễn viên để nhìn, câu nói này đã thể hiện toàn bộ tính cách tự phụ của Tây Sở Bá Vương. Đây chính là điểm nhấn của cả vở kịch, chắc chắn phải nhấn mạnh.

Thế nhưng...

Câu nói này đã bị Nguyên Quân bỏ qua, đổi thành Sở Bá Vương chỉ Hàn Tín ở trong quân địch mà mắng:

- Chấp Kịch Lang, ngày trước nếu ta bái ngươi làm đại tướng, có thể rơi vào tình thế thập diện mai phục như ngày hôm nay không?

Chấp Kinh Lang, Hàn Tín từng đầu nhập dưới trướng Tây Sở Bá Vương, kết quả chỉ dành được một chức Chấp Kịch Lang, trên cơ bản chẳng khác gì một tên lính quèn.

Chính vì cái chức vụ bỏ phí anh tài này, Hàn Tín mới phản chủ mà đi đầu quân dưới trướng một tên lưu manh.

Nguyên Quân sửa kịch bản thành như vậy.

- Nguyên Quân!

- Nguyên Quân!

- Nguyên Quân!

Sắp sửa bắt đầu, tiếng hò hét của khán giả càng thêm điên cuồng, vốn vẹn hơn hai nghìn binh sĩ Hoàng Kim dần dần đã không thể khống chế nổi tình hình. Không ngừng có tướng lĩnh ra ra vào vào ở hậu trường, yêu cầu đoàn biểu diễn lập tức bắt đầu.

Cơ Na chiếm một chỗ ở gần sân khấu nhất, ả ta vừa kiêu ngạo gặm hạt dưa, nhổ võ lên sân khấu, vừa vỗ lên trường kỉ hô to:

- Bắt đầu, mau bắt đầu, Nguyên Quân đừng ra vẻ đáng thương, giả bộ rùa đen, giờ là mấy giờ rồi mà còn chưa ra?

Một khán giả có thể là fan cuồng của Nguyên Quân nghe Cơ Na nhục mạ Nguyên Quân trước mặt mọi người, cầm một bình đồ uống hắt về phía Cơ Na. Thế nhưng, bên người hoàng kim công chúa giấu bao nhiêu cao thủ, bình nước uống vừa ra khỏi tay, hai hắc y nhân liền xuất hiện phía sau tên khán giả này, một người che miệng hắn, một người cầm dao găm cắt cổ hắn, rồi kéo đi chỗ khác.

- Lợn da vàng!

Khóe miệng Cơ Na chứa một nụ cười lạnh khinh thường.

Phụ cận không hề ít khán giả đều thấy được cái cảnh này, cũng nghe được Cơ Na chửi bới, mấy khán giả phần nộ đứng lên, thế nhưng lập tức có người kéo tay áo bọn họ.

Giống Lệ Thiên và Khuê La, Cơ Na cũng không phải nhân loại thuần chủng, ả ta có tóc màu đỏ và da màu nâu, rõ ràng là người lai với hỏa linh điều, có thể thấy rõ điểm đặc thù nửa người nửa thú này. Trên địa bàn của Hoàng Kim huyết tộc, bị ả mắng cũng phải nhin, nếu không sẽ đắc tội Hoàng Kim huyết tộc cao quý, mang họa cho vợ con.

Khán giả nín gập ngồi xuống, mà Cơ Na thì bĩu môi khinh thường.

- Dân đen, còn dám khiêu khích bản công chúa sao?

Nói xong ả cũng chẳng buồn để ý mấy người này.

- Bọn hạ đẳng da vàng dê tiện.

Vỗ cái ghế hô lớn:

- Nguyên Quân, *** mau lăn ra đây cho ta, làm chậm trễ thời gian của bản công chúa, bản công chúa sai người đập nát sân khấu của ngươi!

Vừa nghĩ đến việc sau khi buổi biểu diễn bắt đầu, mình có thể vạch trần chân tướng việc Nguyên Quân hủy dung, Cơ Na liền hưng phấn giống như một con gà trống cẩu kinh.

Thế nhưng mặc kệ Cơ Na chửi bậy như thế nào, khán giả điên cuồng ra sao, đại môn hậu trường cứ đóng kín. Đang lúc tâm tình khán giả bị đè nén tới cực hạn.

Tùng, tùng, tùng!

Trong doanh trại hoang tàn vang lên tiếng trống thê lương, sau đó, mặt trời lặn xuống, đêm tối tràn ngập đại địa, trong doanh trại tối thui từ từ lóe lên một vòng đuốc.

Y Y quần lê trên đất, tóc rũ xuống vai, đứng ở giữa vòng đuốc, đứng trên chiếc trống lớn, dáng người thướt tha mềm mại, hai tay áo phấp phới, hai chân theo bước múa mà đánh lên mặt trống, tiếng trống nặng trĩu mà du dương truyền khắp đại địa. Đúng là một điệu múa trên mặt trống mà không phải vũ giả đẳng cấp thì không thể không chế.

Tùng, tùng, tùng...Hơn nửa khúc, tiếng trống đột nhiên từ sự âm ục ban đầu chuyển thành sục sôi oanh liệt, vũ bộ của Y Y cũng nhanh hơn, thân thể hết sức sống động càng lúc càng nhanh, chỉ dùng nửa điệu múa còn lại, liền hấp dẫn tâm tình của khán giả vào trong chiến trường cổ đại bát ngát thê lương, thỉnh thoảng mười mấy vạn người đột nhiên yên lặng, sắc mặt Cơ Na cũng trở nên có chút trầm trọng.

- Tần thất kỳ lộc (Đốt cung nhà Tần), thiên hạ cộng trục chi!

Một điệu múa khác bắt đầu, động tác của Y Y từ từ chậm lại, môi đỏ khẽ nói, đèn đuốc bên người nàng cũng dần dần tối lại, nhưng trong những ngọn đuốc xa xa đột nhiên phát ra một mảnh đuốc lớn, vô số sĩ binh giáp đồ giết tới, tạo thành một cái đại trận thập diện mai phục trong lịch sử chân thật.

- Hương Đại Trạch, phong yên sâu khởi.

- Thành Ngô Trung, hạng vương cử binh.

- Thành Cự Lộc! Phá phủ Trầm Chu.

- Thành Hàm Dương, lửa thiêu A Phòng.

Y Y dùng tiếng ngâm xa xăm kể lại từng chiến tích của Sở Bá Vương, nhưng đại đội binh sĩ ở mặt đời khác cũng đang nhanh chóng bố trận, sát khí đánh thẳng tới binh doanh vắng vẻ lạnh lẽo sau khi đại bại, một mặt là thành tích muôn đời, một mặt là anh hùng bại trận, cô đơn lạnh lẽo mà sống động.

- Hồng môn yến, thả đi cường địch.

- Tuy thủy chiến, sơn hà biến sắc.

- Thê Hán Sở, tiểu nhân bội ước.

- Cửu lý sơn, Bá vương cùng đồ.

Hết một khúc, thanh âm của Y Y im bật, binh đoàn khổng lồ cũng đã vây quanh doanh trại đổ nát, đèn dầu đột nhiên sáng lên, mười mấy thân ảnh xuất hiện dưới cờ quân Hán, trông về bá vương quân doanh đã không còn chỗ nào để chạy, sắc mặt lại buồn rầu.

- Hán tướng Tiêu Hà, lưu hầu Trương Lương, mưu chủ Trần Bình, Lương vương Bành Liệt, đỉnh diện Anh Bố, binh tiên Hàn Tín.

Y Y liệt kê ra một loạt những cái tên danh vang thiên sử.

- Bằng sức của bản thân, áp chế những cái tên này cả một thời đại, công vô bất khắc (nên dịch rõ nghĩa hơn...Tà ca dịch lại em câu này nhé), đánh đâu thắng đó, cuối cùng tiểu nhân phản bội, mới rơi vào cảnh binh khốn ở núi Cửu Lý, bá vương bảo thủ ư, Bá vương đau buồn ư, Bá vương oai phong ư?

- Đừng lấy thành bại luận anh hùng!

Đền bên người Y Y hoàn toàn tắt nhúm, đem sân khấu biểu diễn nhường lại cho quân cầm cờ Hán ở phía dưới.

Có thể đoán được, đội cờ này, tự nhiên là diễn Tứ Diện Sở Ca.

Khán giả im lặng thưởng thức, mà Trầm Côn đã thay áo giáp của Bá Vương, ngồi trong trướng bông bị phong bế, ngựa Ô Chuy hí vang ngoài trướng, Bá Vương Kích dựng thẳng bên tay. Sau khi hoàn thành phần của mình, Y Y cũng chui vào trướng bông, nhanh chóng hóa trang thành Ngu Cơ.

Cơ hồ là đồng thời, một tên tướng lĩnh tới sau lưng Cơ Na, hạ giọng nói:

- Thám tử hồi báo, Y Y sau khi hoàn thành phần của mình liền quay lại trướng bông, rõ ràng là muốn giả Nguyên Quân mà diễn Ngu Cơ rồi!

- A a a...

Cơ Na gơ lên một cái kèn đồng lớn.

- Bảo binh lính bắt đầu chuẩn bị, thấy ta quăng kèn đồng, liền lập tức xông vào hậu trường!

- Tuân lệnh!

Tên tướng lĩnh lén lút dùng tay ra hiệu một cái, lập tức, mười đôi mắt đang chăm chú nhìn vào đây liền trở nên nóng bỏng.

Tự tay vạch trần trò hề của Nguyên Quân, đem ngôi sao nổi tiếng nhất Cửu Châu đẩy vào chỗ vụn kiếp bất phục, đây cũng là một loại vui vẻ khác thường nhỉ!

Phần diễn Tứ Diện Sở Ca nhanh chóng hoàn thành. Trương Tử Phòng hiển kế, quân Hán hát nhạc buồn khắp nơi, binh lính trong doanh trại của bá vương cũng từ từ ít đi, có tên đầu hàng quân Hán, có tên chạy theo đường nhỏ mà quân địch cố ý để lộ ra, một lúc sau, trong quân doanh đổ nát chỉ còn lại mấy trăm binh sĩ.

- Bá vương, lòng quân đã mất!

Một thanh âm bi thương vang lên trong doanh trại.

Quân doanh tịch mịch không tiếng động.

- Bá vương, lòng quân đã mất!

Lính liên lạc quỳ gối trước trướng bông ngẩng đầu lên, nghẹn ngào rống to hơn:

- Quân ta đã mất phần thắng, xin Bá vương mau mau đột phá vòng vây!

Trong trướng bông vẫn là một mảnh trầm tĩnh. Thật lâu sau, quân Hán đã nhin không được phát động tấn công, tên lửa đầy trời bắn tới, xung quanh trướng bông khói lửa tràn ngập, liệt hỏa hừng hực.

Đúng lúc này!

- Phách vương, thần thiếp là phận nữ lưu, chỉ có một khúc kiếm vũ, vì Bá vương mà thôi.

Một giọng nữ thê lương dí rõ ràng truyền ra, trướng bông theo đó mà từ từ bị kéo lại, trong ánh lửa, một thân ảnh mặc áo trắng xinh đẹp khẽ nâng trường kiếm, từ từ múa trong chiến hỏa hùng hùng, ánh lửa chiếu lên thân kiếm, đập vào mặt, mà đôi mắt đẹp lại đang đau khổ nhìn Bá vương trên bảo tọa, một thân ảnh hào hùng, bất động như pho tượng.

Từ từ, thân ảnh ấy đứng lên, mang theo trường kích xông ra ngoài. Hết dài một tiếng.

Tùng, tùng, tùng.

Hắn nặng nề gõ vài nhịp trống.

- Lực bạt sơn hề.

Tiếp mục đơn ca của Trầm Côn bắt đầu rồi.

- Không đúng!

Tiếng nghị luận của khán giả lập tức vang lên.

- Đoạn này không phải là Nguyên Quân chủ xướng, tên sấm vai Bá vương phối âm sao? Sao lại đổi thành hắn hát rồi.

- Đúng a, Nguyên Quân vì sao không hát chứ? Lẽ nào biểu diễn không phải Nguyên Quân, Nguyên Quân sửa lại kịch bản, còn tìm người đóng giả?

Nghe được tiếng nghị luận của khán giả, Cơ Na hưng phấn mà giọng cao kèn đồng lớn, nghe Trầm Côn hát từng âm tiết một, chỉ cần Trầm Côn hát sai nửa âm tiết, ả liền có đủ lý do kích động khán giả làm khó dễ.

Thế nhưng!

Một giây sau, động tác của Cơ Na bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên mê man

Tâm tư của ả nàng bỗng nhiên dừng lại.

Keng, trong lúc Cơ Na thất thần, kèn đồng trong tay nàng rơi xuống, tuyệt không cố ý, nhưng nghe thấy ám hiệu này, binh sĩ lại không có phản ứng, ngây ngốc nhìn Trầm Côn. Tiếng Nghị luận của khán giả cũng bỗng dưng im lặng như tờ. Bởi vì trong lúc tiếng ca của Trầm Côn cất lên, một cỗ lực lượng si mê thần hồn, làm say lòng người phát ra, chui vào tai mỗi người, thâm nhập vào tâm linh bọn họ. Đều nói chín người mười ý, nhưng thanh âm này lại khiến cho mười mấy vạn người đồng thời cảm thấy một cỗ tình tự Bá vương cô đơn, không nở xa Ngu Cơ, mà lại hào khí vân thiên.

- Thì bất lợi hề, chuy bất thệ.

Tiếng hát của Trầm Côn vang vọng trong thiên địa. Không biết bắt đầu từ lúc nào, một vài khán giả ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống. Bọn họ hiểu được tâm sự của Bá Vương. Cũng có một vài khán giả giậm chân đầm ngực, mắng ông trời bất công, bọn họ tiếc nuối cho thất bại của Bá vương, còn có một bộ phận khán giả vung tay hét lớn, nhất định đòi xông vào giữa sân giết quân Hán, giúp đỡ Bá vương thoát khỏi.

Giờ khắc này, chúng sinh đều bị cảm hoá. Tiếng ca theo gió đêm truyền khắp bốn phương.

Trên thính phòng, tâm tình của Cơ Na theo tiếng ca mà biến đổi, lúc nước mắt rưng rưng, lúc vung tay hét lớn, hoàn toàn quên mất mưu đồ của mình.

Hậu trường, Nguyên Quân đang dương thương lật vãi trên người mình ra, kinh ngạc hỏi dò người bên cạnh mình:

- Đây là tiếng hát của Trầm Côn?

Không ai trả lời, bọn họ đều đang hết sức chăm chú lắng nghe.

- A!

Nguyên Quân cười cười, nhắm mắt lại theo tiếng ca, lẩm bẩm một mình:

- Trầm Côn, người quả nhiên là siêu sao trời sinh.

Trong một tửu quán nhỏ nhỏ.

Đám tàn binh đang uống thả cửa kinh ngạc ngẩng đầu.

- Bài hát này...

- Tây Sở Bá Vương, cai hạ ca.

Quái nhân áo giáp đen nằm trên ghế dài xoay người ngồi dậy, cười khàn.

- Một khúc Bá vương tang ca, có thể diễn tới mức lay động cường giả cấp hồn chủ sao?

Vung nắm đấm mang bao tay sắt đen, quái nhân áo giáp đen cười càng thêm cổ quái...

Trên đường phố hỗn tạp của Xuất Vân Hải Thành, một thân ảnh lôi thôi đang hỏi đường khắp nơi. Hắn nghe được tiếng ca đến từ phía đông bắc, liền nằm lăn ra đường cái, bụng hướng lên trời cười ha ha.

- Tên này bị điên sao?

Bên tai truyền đến tiếng khinh bỉ của người đi đường, hắn giống như không nghe thấy, chỉ gõ nhịp theo tiếng ca:

- Lực bạt sơn hề khí cái thế.

Vù vù!

Cổ kiếm ở eo đột nhiên rung lên, hắn vỗ vỗ bao kiếm, mắt say lơ đãng cười to nói:

- Kêu cái gì? Đó không phải là Sở Bá Vương chân chính, cũng không phải Bá Vương Kích chân chính, người ra khỏi võ rồi sẽ dọa tiểu bằng hữu đó...

Dưới Đoạt Nhật Lâu.

Yến Nan Quy đang quỳ gối dưới điện thờ cầu khẩn, tiếng ca truyền đến, trường kích bên người hắn phát ra một giọng nói:

- Yến Nan Quy, Hán Sở tranh hùng, Bá vương mạnh nhất, tam quốc loạn thế, Ôn Hầu vi tôn...Người nói, nếu như ta gặp Sở Bá vương, ai thắng, ai bại?

Chiến ý của Ôn Hầu cũng bị huy động rồi sao?

Tây Sở Bá Vương, Thiết Kích Ôn Hầu, ai mạnh hơn? Đây cũng là một vấn đề thú vị, câu trả lời của Yến Nan Quy càng thêm thú vị.

- Các người đều sẽ thua.

Hắn nói:

- Bởi vì ta sẽ bắt lấy Ngu Cơ và Điêu Thuyền, khiến các người thần phục dưới chân ta, giúp ta thay đổi lịch sử, ta sẽ xây dựng lên sự nghiệp lưu danh thiên cổ.

- Ha ha ha ha...

Trường kích cất tiếng cười to.

- Yến Nan Quy, người vô sỉ.

Rồi lập tức khóc lớn.

- Nếu như năm đó ta vô sỉ như ngươi thì tung tích Điêu Thuyền cũng sẽ không biến mất cho tới hôm nay.

- Cho nên kiếp này ngươi làm vũ hồn của ta, không phải sao?

Yến Nan Quy cười cười, tiếp tục cúi lấy cái đốm hắc vụ đó, không biết hắn cung phụng miếu thờ của vị Thần Phật nào.

Sâu trong lòng đất, hai thân ảnh nhỏ nhắn, một đỏ một xanh cũng nghẹn ngào theo tiếng ca.

- Khốn nạn thật, ai đang hát vậy? Làm Hồng Hồng muốn khóc rồi.

- Thế nhưng, thế nhưng, tiếng ca của người này rất hay nha.

Thân ảnh màu xanh đỏ nhanh chóng đi một vòng.

- Lục Lục cũng rơi lệ rồi. Bà ngoại nói, chỉ cần chúng ta học được cười, học được khóc, sẽ không còn là ác quỷ là đáng sợ nữa, mà sẽ hoàn chỉnh như nhân loại rồi, chúng ta đã học được khóc, coi như là một nửa nhân loại rồi.

- Nhưng chúng ta còn chưa biết cười.

Thân ảnh màu đỏ có mấy phần sầu bi.

- Ủ.

Thân ảnh màu xanh suy nghĩ một chút, vỗ tay nói:

- Chúng ta có thể đi tìm cái người đang hát này, hẳn có thể làm cho chúng ta khóc, nhất định có thể làm cho chúng ta cười.

- Thế nhưng, chúng ta không thể tùy tiện ly khai Đoạt Nhật Lâu.

Len lén chuồn ra, không vấn đề gì chứ?

Hai thân ảnh nhỏ nhắn len lút thương lượng vài câu, sau đó hóa thành hai điểm hỏa quang mềm mại một xanh một đỏ, lơ lửng từ trong một đường hầm đen kịt chui ra.

...

Rạng sáng, sân khấu huyền ảo một đêm rất cực an tĩnh lại. Hoàng Kim công binh của Công Thâu gia bắt đầu thu dọn sân bãi mà tóc giả của Trầm Côn rối tung, quần áo xộc xệch, siêu vẹo nằm trên một gò đất, lấm bầm chửi bới:

- Làm diễn viên đã khó, làm minh tinh còn khó hơn. Làm siêu sao gây náo động, \$%^&# quá khó!

Bắt đầu từ lúc Trầm Côn phát động Diên Đảo Chúng Sinh, một buổi biểu diễn liền biến thành trò cười.

Tâm tình khán giả hoàn toàn bị Diên Đảo Chúng Sinh ảnh hưởng. Bọn họ cảm thấy trước mắt chính là chiến trường Cửu Lý sơn, Trầm Côn chính là Sở Bá vương tự vận ở Ô Giang, nghe tiếng ca bi thương, nhìn Ngu Cơ vùng kiếm tự vẫn, khán giả bắt đầu oán hận lịch sử. Một đại thẩm cao lớn thô kệch không ngờ xông lên sân khấu nắm lấy trường kiếm trên cổ Y Y.

- Cô nương, không thể chết được.

Đại thẩm bế Y Y lên rồi xông vào trận doanh của quân Hán.

- Còn chưa tới tuyệt lộ, đi, đại thẩm mang theo người giết ra ngoài.

- Đây, đây, chúng ta đang diễn kịch.

Y Y chỉ giây dựa được hai câu, liền bị đại thẩm che miệng lại, quay đầu nhìn Trầm Côn bằng ánh mắt cầu cứu, kết quả thấy vô số khán giả khán giả chạy ào lên sân khấu, một bộ phận khán giả cầm lấy gạch bắt đầu đánh các diễn viên diễn quân Hán, một bộ phận khác nâng Trầm Côn lên, hùng dũng xông tới bờ 'Ô Giang'.

- Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt. Bá vương, qua sông đi.

- Quá đáng nhất chính là, một số Hoàng Kim công binh cũng bị tiếng ca ảnh hưởng. Bọn họ phát động cơ quan bí thuật của Công Thâu gia, chế tạo ra mười cái xe đào đất, chỉ mấy phút liền biến 'Ô giang' thành đất bằng.

Cứ như vậy, Tây Sở Bá Vương bị khiêng đi qua Ô Giang.

Hạng Vũ đến bây giờ không chịu qua Giang Đông, qua sông rồi Sở Bá vương còn là Sở Bá vương sao? Qua sông rồi Bá Vương Biệt Cơ còn là Bá Vương Biệt Cơ sao?

Loạn rồi.

Toàn bộ buổi biểu diễn liền biến thành một trò cười. Đợi tất cả bình tĩnh lại, Trầm Côn giống như vừa ác chiến mười mấy vạn trận, nằm trên gò đất ở Ô Giang bằng phẳng mà thờ phì phà phì phò.

Cách đó không xa, diễn viên mặc áo văn sấm vai quân Hán hầu như ai cũng bị đánh đến mặt mũi xưng húp, ai oán nhìn Trầm Côn. Một buổi biểu diễn mà thôi, đám khán giả này không ngờ tưởng thật. Bất quá oán niệm chỉ là oán niệm, trên mặt diễn viên mang theo một sự tự hào nồng đậm, có thể làm cho quan chúng như tự mình trải nghiệm, thậm chí nhin không được mà xông lên sân khấu để thay đổi tình tiết, buổi biểu diễn hôm nay thành công không nghi ngờ gì nữa.

- Này, tên mất híp.

Y Y uể oải bò tới, ngã vào bên cạnh Trầm Côn thở dốc nói:

- Nguyên Quân tiểu thư bảo ta cảm tạ người, mặc kệ phần cuối thế nào, người thành công rồi.

- Yên tâm, yên tâm!

Trầm Côn cũng thở hổn hển.

- Thương thế của Nguyên Quân tiểu thư thế nào?

- Vừa rồi Khuê La tới một chuyến, để lại mấy bình bí dược của Hoàng Kim huyết tộc, hẳn là không còn nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Y Y thở dài:

- Nhưng dung mạo của tiểu thư, ôi, chỉ ít cũng phải cần ba tháng đến nửa năm mới khôi phục được.

- A.

Trầm Côn giấu đi suy nghĩ thật sự: Huyền Si ra tay, Nguyên Quân trong một đêm là có thể khôi phục. Bất quá trước khi biết rõ nội tình của Nguyên Quân, hẳn sẽ không để Huyền Si đi giúp một người có khả năng biến thành kẻ địch.

- Công chúa điện hạ, các diễn viên đã rất mệt rồi.

- Cút ra.

Đang nói, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng mắng chửi của Cơ Na.

Cơ Na cũng vừa mới tỉnh táo lại, thấy Trầm Côn nằm trên gò đất, ả lập tức dẫn người xông tới.

- Công chúa điện hạ, người muốn làm gì?

Y Y thần sắc biến đổi, che chở trước người Trầm Côn. Sau khi Nguyên Quân bị hủy dung, Trầm Côn đã trở thành trụ cột của đoàn biểu diễn rồi, nói cái gì cũng không thể để hấn chịu tổn thương dù là nhỏ nhất.

- Bản công chúa muốn làm gì, có liên quan đến người sao?

Cơ Na kiêu ngạo chỉ Trầm Côn, trong mắt phát ra quang mang vô cùng kỳ quái, quát:

- Bay đâu, đem hấn bắt lại giải về hành cung của ta.

Lời còn chưa dứt, hai tên Hoàng Kim binh sĩ liền vọt tới trước mặt Trầm Côn, một tên đè vai, một tên lấy dây thừng, thành thạo trói gô Trầm Côn lại.

Ba.

Một thanh phi đao bay sượt qua vai Trầm Côn, cắt đứt dây thừng, về tới tay Y Y.

- Cơ Na, bà đây nhin người đã lâu lắm rồi, người còn không chịu để yên.

Nàng ta hung hăng nhìn Cơ Na:

- Nguyên Quân tiểu thư có ngự thư của Đông Ca thành nhân, muốn bắt người của tiểu thư, nói rõ tội trạng ra cho ta, nếu không phi đao của bà đây không lưu tình đâu.

- Ấy chà! Người còn dám uy hiếp bản công chúa sao?

Cơ Na cúi đầu, liếm liếm môi, trên người nổi lên một cổ khí tức âm trầm, chậm rãi nói:

- Bay đâu, bắt con lợn da vàng này lại, mang tới phòng bếp trong hành cung.

Lợn da vàng?

Trầm Côn vốn đang cười tủm tỉm xem náo nhiệt, hần căn bản không sợ Cơ Na và mấy tên Hoàng Kim binh sĩ. Đến lúc không thể vãn hồi được nữa hần sẽ khởi động vũ hồn đánh ra là xong nhưng vừa nghe trong miệng Cơ Na thốt ra ba chữ ‘lợn da vàng’.

Nhiều mắt lại, Trầm Côn bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước ở Thiếu Lâm Tự.

Khi đó Trầm Côn là một đứa trẻ vừa mới hiểu chuyện, Thiếu Lâm Tự cũng vừa mới trở thành điểm du lịch, mấy du khách da trắng chỉ vào nhị sư bá của Trầm Côn mắng ba chữ ‘lợn da vàng’. Nhị sư bá là hòa thượng lau dọn Tàng Kinh Các, một ông lão hiền lành. Nhưng hôm đó, Trầm Côn thấy ông ấy đi một vòng trên tiểu lộ ở hậu sơn, lúc quay lại, trên tay nhuộm máu, sau đó hậu sơn có mấy tên du khách bị đánh gãy xương.

Về sau nhị sư bá bảo Trầm Côn, hòa thượng Thiếu Lâm mặc dù xuất gia rồi, nhưng chưa có xuất ngoại, có vài việc không thể nhịn được.

Từ đó về sau, Trầm Côn liền đặc biệt miễn cảm đối với ba chữ ‘lợn da vàng’ này.

Hơn nữa, Cơ Na còn muốn đem Y Y đưa tới nhà bếp?

- A di đà phật, tin đồn đó không ngờ là thật?

Nghe thấy hậu trù phòng, Huyền Si ở trong U Minh Hồn Phủ hơi nhiều mây, ngữ khí cũng trở nên u ám.

- Ô kìa?

Trầm Côn cười có một chút cổ quái.

- Huyền Si lão huynh tựa hồ biết một ít bí mật?

- Bần tăng khi còn làm quân sư cho Ca Thư Ứng Long, nghe được một số truyền thuyết về Hoàng Kim huyết tộc.

Huyền Si châm chọc nói:

- Thành viên trung tâm của Hoàng Kim huyết tộc đều là súc sinh nửa người nửa thú.

246. Chương 244: Giây Trước Địa Ngục, Giây Sau Thiên Đường.

Trầm Côn cùng các vũ hồn cùng cười ầm lên. Nghĩ kỹ mà xem, Lệ Thiên làm một con thần lằn, Khuê La vốn là một con nhím béo ú, còn Cơ Na là hồn huyết hỏa kinh diêu (con chim lửa), Trầm Côn cùng mấy vũ hồn không nhin được cười. Hóa ra mấy nhân vật cao tăng của Hoàng Kim huyết tộc đều không phải nhân loại. Đây hóa ra cũng không phải là bí mật kinh khủng gì lắm.

Nhưng lời nói tiếp theo của Huyền Si làm cho nụ cười của bọn hần dần dần biến mất:

- Thành viên trọng yếu của Hoàng Kim Huyết tộc không chỉ bảo trì thân thể động vật của mình mà còn bảo lưu cả tập tính của chúng. Giống như Hoàng Kim thánh nhân Đông Ca, hần lại giồng máu của cả nhân loại và sư tử vàng: Nhân loại thì uy phong nghiêm nghị, uy nghiêm của sư tử thì có thể ép tới người người không thở nổi. Nhưng mà hần lại giống như tất cả những con sư tử khác: Đầy hiếu chiến, thích lấy nhân loại làm thức ăn. Thậm chí hần còn sáng tạo ra một món ăn nổi tiếng trong Huyết tộc: Hoàng bì nhân canh (hình như là canh da người: ()).

Trầm Côn nhất thời nghe không hiểu:

- “Hoàng bì nhân canh”?

- Đúng thế! Dùng linh khí ép xương cốt, nội tạng của nhân loại thành nước tương, nhưng giữ lại nguyên bộ da. Khi ăn, chỉ cần cắm vào đầu người một cái ống hút, một hơi là có thể hút khô toàn bộ cốt nhục của một người!

Trầm Côn hít một hơi khí lạnh. Cửu Châu thời loạn, người giết người như đồ tể, trên tay mình cũng đã dính máu tươi của mấy trăm người. Nhưng cho dù là đánh giết như thế nào chẳng qua cũng chỉ là do mâu thuẫn về lợi ích, chứ không giống như Hoàng Kim Huyết tộc giết người, bắt người làm thức ăn!

Kẻ ăn thịt người thì không thể gọi là người!

Lời của Huyền Si chạm đến tâm khảm của Trầm Côn:

- Loạn thế chinh phạt, ai có thể không giết người? Ai có thể không bị giết? Nhưng giết tới giết lui chẳng qua cũng là huynh đệ đồng tộc phân tranh thôi. Hoàng kim Huyết tộc cùng nhân tộc cũng không phải một tộc, bọn chúng chính là đại địch của Viêm Hoàng huyết mạch!

(Biên: Ta kháo, không biết nên khen lão Bánh Bao là thuộc lâu lâu lịch sử Trung Quốc, hay là nên chê lão không có tí sáng tạo nào, tại sao thằng Trầm Côn đã xuyên việt rồi mà dân nơi hắn đến vẫn cứ là con cháu Viêm Hoàng - là người Trung Quốc như thế. Chả lẽ cứ xuyên là xuyên đến Trung Quốc sao?)

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Những lời này cũng là Ca Thư Ứng Long nói! Vốn là bản tạng cũng không tin, nhưng là vừa rồi Cơ Na muốn đem Y Y nữ thí chủ vào hậu trù phòng, bản tạng đã không thể không tin rồi. Hoàng Kim Huyết tộc lấy nhân loại làm thức ăn...Chúng quả nhiên là súc sinh!

Trong lúc Trầm Côn cùng các võ hồn khác nói chuyện, Y Y cùng Cơ Na đã đánh nhau!

Nguyên Quân trọng thương còn Dương Ngũ thì không ở chỗ này, nên Y Y chỉ có thể tự mình động thủ. Tay phải nàng kéo Trầm Côn lui về phía sau mấy bước, tay trái thì khống chế phi đao bay ra ngoài theo đường vòng cung cực kì quỷ dị. Cơ Na mặc dù nhanh nhẹn tránh ra được nhưng ba Hoàng Kim binh lính đã bị cắt đứt cổ họng.

- Con heo người kia! Người dám giết hộ vệ của ta?

Cơ Na giận tím mặt, một đôi cánh hỏa hồng sắc đột nhiên hiện ra sau lưng. Mà Y Y gọi diễn viên ở phụ cận đem cổ cầm đưa tới. Hướng tới Trầm Côn nhỏ giọng nói:

- Tên mắt híp nhà ngươi, đừng có xuất thủ, nếu không ngay cả ngươi Cơ Na cũng ăn!

Trầm Côn cười quái dị nói:

- Mỹ nữ, có phải ngươi quá xem thường ta không? Đường như là Cơ Na đang đi về phía ta đó.

Để một tiểu nha đầu như ngươi khiêu vũ trước mặt, ta liệu còn mặt mũi trong giới văn nghệ sao? Vừa nói hắn vừa đẩy Y Y ra phía sau còn hắn thì tiến đến trước mặt Cơ Na rồi cười híp mắt...

Nhìn thấy Trầm Côn ra mặt, đôi mắt tràn đầy hỏa quang của Cơ Na lập tức không có bóng dáng của Y Y.

Nàng chỉ vào Trầm Côn nói:

- Ngươi nghĩ thông suốt? Nguyện ý đi theo ta rồi?

- Mỹ nữ...Ách mỹ diệu? Ai! Không rõ xưng hô với Hoàng Kim cao tăng các ngươi như thế nào! Vậy ta gọi ngươi là công chúa điện hạ đi. Công chúa điện hạ cho mời, ta có thể cự tuyệt sao. Diễn xuất vừa rồi do ta đạo diễn, kế hoạch của ngươi cũng là do ta phá hư, vậy ta phải đi theo ngươi thôi. Muốn chém giết, muốn róc thịt thì tùy ngươi!

Nói xong hắn đưa hai tay ra, mặc cho hoàng kim binh lính trói mình lại.

- Công chúa điện hạ, ta nể tình ngươi, ngươi cũng nên cho ta một chút mặt mũi, đừng so đo cùng đoàn nghệ thuật này nữa!?

- Được, bốn công chúa sẽ mặc kệ bọn họ!

Cơ Na cắn bản cũng không nhìn tới ba binh lính vừa bị giết. Nàng hưng phấn vung tay lên:

- Áp giải Trầm Côn lên đường.

- Ngươi quay lại cho ta!

Y Y vội vàng đuổi theo, nàng hiểu rất rõ tính tình của Cơ Na. Kế hoạch của chó điên này bị Trầm Côn phá hư, khẳng định trong lòng đang ghen một cục tức. Có lẽ ả muốn đem Trầm Côn ăn sống nuốt tươi, có lẽ muốn hấp sống hân, cũng có thể định băm hân ra thành từng mảnh để nhúng lẩu.

Nhưng là bất kể Y Y ngăn trở như thế nào, Trầm Côn vẫn cười hắc hắc dưới sự áp tải của Hoàng Kim binh đi ra khỏi doanh địa.

- Lý lão huynh!

Trầm Côn ở trong linh hồn, lặng lẽ gọi Lý Mục:

- Người hiểu biết sâu sắc nhất về thú nhân, nên đợi đến lúc đi vào hẻm nhỏ, ta cùng Huyền Si sẽ dụng độc giết hết Hoàng Kim binh lính, người đi ra ngoài giết chết Cơ Na...Ân, trong vòng mười lăm giây, người nắm chắc thành công không?

Lý Mục cười hào sảng:

- Ta chỉ cần năm giây là đủ.

- Vậy cứ thế đi.

Trầm Côn cười cổ quái.

Có một số việc là không thể nhẫn nhịn, từ lúc Cơ Na mắng ra ba chữ “con lợn người” hân đã tính toán xem giết chó điên này như thế nào...Hiển nhiên giết người trong doanh địa là không được. Không nói sẽ làm liên lụy đến Y Y, suy cho cùng, ở nơi này động thủ xong cũng khó chạy trốn được. Biện pháp tốt nhất chính là giả vờ đi theo Cơ Na, ở trên đường hạ sát thủ.

Thực lực của Trầm Côn lúc này đã tiến vào Lam Nguyên vũ tông hạ đoạn, nên chỉ cần tìm một địa phương thích hợp để có thể hạ thủ là hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay giết chết ả, sau đó thông dong rời đi!

Tiệc nuôi duy nhất chính là: Sau khi giết Cơ Na xong, việc đoạt lại Cơ Quan Hoàng Mặc Ly cũng khó hơn nhiều...Một mặt Trầm Côn cười híp mắt bước đi, một mặt hân tìm kiếm địa phương thích hợp để hạ thủ. Nhưng dần dần chân mày hân bắt đầu cau lại.

Đường đi đến hành cung của Cơ Na tổng cộng cũng chỉ có mười mấy phút đồng hồ. Dọc đường cũng chỉ đi qua đường lớn phồn hoa, buôn bán sầm uất, nhà lầu san sát nhau, Hoàng Kim Huyết tộc binh lính lực tục đi qua bên cạnh, hân hoàn toàn không có cơ hội hạ thủ. Hơn nữa đại lộ này xây dựng xung quanh Đoạt Nhật lâu, chỉ cần phát ra một chút động tĩnh khác thường, cao thủ trong Đoạt Nhật lâu sẽ lập tức xông ra hỗ trợ Cơ Na...Nên mạnh mẽ động thủ, hay là tiếp tục tìm cơ hội bây giờ?

Đang lúc Trầm Côn chần chờ, Cơ Na đã tiến đến một cung điện nhỏ, xa hoa phía trước.

- Cung nghênh công chúa điện hạ hồi cung!

Hai hàng người hầu đã đứng đợi ở cung điện từ sớm. Nhìn kĩ, mặc dù y phục của bọn họ cũng chỉ giống như y phục của người hầu bình thường. Nhưng huyết thái dương mơ hồ nhô lên, bàn tay lại có vết chai, rõ ràng là hộ vệ tinh nhuệ đã trải qua huấn luyện nhiều năm. Một cơ hội hạ thủ cũng hoàn toàn không có.

Cơ Na nâng cằm, cao ngạo nói:

- Tình hình trong cung thế nào?

- Hồi bẩm công chúa, Đại thiếu gia Dạ gia có ghé qua và dâng tặng người một viên Nam Hải minh châu, Huyền lão gia tử cũng đến và dâng tặng một con cơ giới Phong Phụng Hoàng...

Người hầu cúi đầu nói ra mấy cái tên, cuối cùng cười nói:

- Còn nữa, Khuê La thành chủ còn đang chờ người ở bên trong, hân bảo là muốn cùng người thương lượng một chút: Tiệc mừng sinh nhật mười sáu tuổi của người nên cử hành như thế nào.

- Khuê La cũng ở chỗ này?

Ánh mắt Cơ Na sáng lên, vỗ tay nói:

- Đúng lúc quá, lập tức gọi trù phòng (phòng bếp) chuẩn bị tiệc rượu. Bồn công chúa đã mời đến đây một vị khách, liền để cho Khuê La tiếp hân!

Khuê, Khuê La?

Trầm Côn chỉ cảm thấy trái tim mình có chút xú trầm xuống. Trên đường không có cơ hội, trước cửa không có cơ hội, hiện tại vào trong cung điện rồi lại có Khuê La chắn giữ... Từ khi biết Khuê La, Trầm Côn đã biết heo mậ này sở hữu huyết mạch của nhím (hào trư huyết mạch), võ công của hân cương mãnh tuyệt luân quyết không thua kém Lệ Thiên!

Mẹ nó!

Quanh đây cũng không có cơ hội nào mà hạ thủ cả. Chẳng lẽ bồn tăng phải chết ở chỗ này sao. Đang lúc Trầm Côn suy nghĩ, Khuê La đã cười ha hả từ trong cung điện đi ra:

- Công chúa điện hạ, mặt tướng mang đến cho ngươi một tiểu lễ vật vô cùng thú vị a...

Chợt hân nhìn thấy Trầm Côn:

- Đây không phải là diễn viên của Nguyên Quân tiểu thư sao? Tại sao lại bị điện hạ bắt trói tới đây?

- Đừng nói nữa, nhắc tới tên khốn này, bồn công chúa vẫn còn đang tức đầy bụng đây!

Cơ Na đem chuyện vừa rồi nói một lần, cuối cùng nói:

- Nếu không phải tại tên khốn khiếp này, bồn công chúa đã có thể phế đi Nguyên Quân, Thay thế thủ lĩnh đoàn nghệ thuật. Chết tiệt! Khốn kiếp!

- Hân cũng chỉ là một con lợn đội lốt người thôi mà, công chúa cần gì tức giận như vậy?

Khuê La cười ha hả một tiếng, miệng hân biến ảo thành miệng của con nhím to như một chậu máu:

- Nếu công chúa chán ghét hân như vậy, mặt tướng liền ăn sống hân vậy. Vừa lúc, đã lâu không có nếm qua thịt người rồi...

Vừa nói, Khuê La vừa đè lại bả vai của Trầm Côn, đầu hân từ từ cúi xuống, miệng hân hướng muốn cắn đứt đầu của Trầm Côn:

- Lý lão huynh, động thủ!

Nếu Trầm Côn chờ đợi thêm chút nữa, chỉ sợ kết cục chính là bị Khuê La ăn sống nuốt tươi. Hai tay hân chế trụ vài chục đạo linh phù, để Lý Mục ra ngoài nghênh chiến với Khuê La. Nhưng là khi hân còn đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, Cơ Na đã giáng cho Khuê La một cái tát, tức giận chửi ầm lên:

- Đồ con chó đui mù, đồ con lợn ngu dốt, bồn công chúa nếu muốn giết hân thì đã sớm giết từ lâu rồi, cần gì phải mang về nhà?

Khuê La bị đánh đến sững sốt rồi! Trải qua thời gian dài, cao tăng quan viên trong Hoàng Kim Huyết tộc đã tạo thành một thói quen: Chỉ cần Cơ Na không vui, vậy thì lập tức giết người đồ nạng vui vẻ. Nếu không chó điên này sẽ hành hạ đến mức cả nhà người cũng sống không yên... Cho nên mới vừa rồi, khi nghe giọng nói của Cơ Na có chút không vui, Khuê La liền theo bản năng ra tay với Trầm Côn... Nhưng là bây giờ, Cơ Na dường như không có vẻ gì là tức giận a!

Không!

Nàng không chỉ không tức giận, ngược lại còn hơi cúi đầu, ngượng ngừng nhìn vào mắt Trầm Côn...

Nha đầu này làm sao vậy?

Trong lòng Trầm Côn nổi lên một cỗ nghi ngờ. Nếu còn chưa tới lúc phải liều mạng, hân cũng liền tiếp tục giả ngu quan sát tiếp.

- Công chúa điện hạ, người không giết hân, chẳng lẽ là muốn...

Khuê La thử dò xét hỏi.

Cơ Na ngượng ngùng cười một tiếng:

- Người này mặc dù ghê tởm. Nhưng khả năng ca xướng cũng không tệ.

Trầm Côn suy nghĩ lại, lúc hắn bắt đầu hát, chính hắn cũng đang trong trạng thái khác thường, vừa kích động, vừa mê mang, vừa bi thương, các loại tình cảm đan xen cùng một lúc tạo thành tư vị hết sức tuyệt vời. Cơ Na liền lớn tiếng nói:

- Bồn công chú quyết định: Muốn người này làm lão sư âm nhạc (thầy dạy âm nhạc) của bồn công chúa!

- Cái gì?

- Cái gì?

Khuê La chợt giật mình:

- Công chúa, hắn chính là con lợn người dê tiện nhất đó! Bái hắn làm lão sư là làm nhục thân phận người a! Nếu ngài muốn bái sư, trong hoàng kim Huyết tộc cùng Đại Chu cung đình hoàng thất, nghệ nhân bậc nào mà chẳng có...

Ba!

Khuê La còn chưa nói hết lời, Cơ Na lại giảng thêm cho hắn một cái tát nữa.

- Bồn công chúa làm việc, còn cần người đến dạy sao?

- Hừ, bồn công chúa không phải người mù. Nhìn hắn đúng là hoàng bì trư (heo da vàng), nhưng là người tự nghĩ mà xem, tiếng ca của hắn như thế nào? Âm nhạc gia trên Cửu Châu đại lục không ít, nhưng có người nào có thể hát hay hơn hắn sao?

Cơ Na đích thân cỡi trời cho Trầm Côn, tư thái kiêu ngạo tựa hồ như đang tuyên bố vận mệnh của Cửu Châu đại lục:

- Cứ như vậy đi, từ nay trở đi, hắn chính là lão sư âm nhạc của bồn công chúa, Hoàng Kim đạo sư, Cung đình Tế Tửu của Đại Chu hoàng thất!

Khuê La khóe miệng có chút co quắp rồi...Không cam lòng hướng về Trầm Côn chấp tay:

- Tế tửu đại nhân, xin nhận một lễ của Khuê La ta!

Chuyện gì xảy ra? Trầm Côn còn chưa kịp phản ứng, một giây trước hắn còn đang là một tên tù binh chờ chết, nhưng giây sau, hắn đã trở thành cái gì Cung đình Tế tửu?

Lại nói, chức quan này một năm có thể kiếm được bao nhiêu bạc?

247. Chương 245: Hoàng Kim Thịnh Yển.

Sau khi cấp Trầm Côn một cái kiến lễ, Khuê La xoay người rời đi. Mặc dù hắn tận lực duy trì giọng nói có phần khách khí nhưng khóe miệng co quắp, ánh mắt không tình nguyện đều cho thấy hắn vô cùng không hài lòng với quyết định của Cơ Na!

Cung đình tế tửu là chức vị gì? Trong luật pháp của Đại Chu hoàng thất đã ghi rõ: Cung đình tế tửu, chịu trách nhiệm trong việc giáo dục thành viên hoàng thất, kiêm luôn tham mưu quốc sách và chịu trách nhiệm đưa ra những đề nghị cải cách...Nói trắng ra, chức vụ này chính là giáo sư đại học của hoàng gia cùng quan tham mưu của quân đội, trên căn bản là không có thực quyền! Nhưng nếu đó là thầy của Cơ Na công chúa, người có quyền lực gì chả lẽ có thể dùng luật pháp để nói chuyện sao? Lấy một cái ví dụ rõ ràng, thái giám có chức vụ rất thấp, dù đại nội tổng quản cũng chỉ có ngũ phẩm. Nhưng từ cổ chí kim đã có bao nhiêu tên thái giám quyền khuynh thiên hạ khiến cho nhất phẩm tể tướng cũng phải cúi đầu? Trầm Côn chính là một trường hợp như thế, chức quan tuy không lớn, nhưng lại nằm ở vị trí yếu hại. Cho dù Khuê La là Hoàng kim thành chủ, trong tay nắm giữ trọng binh cũng không dám dễ dàng đắc tội với hắn.

Công chúa điện hạ, người để cho Trầm Côn đảm nhiệm vị trí cung đình tế tửu, chẳng phải là để cho một đầu heo da vàng (cách gọi khinh miệt của Hoàng Kim Huyết Tộc) đè ở trên đầu Khuê La ta sao? Hồ nháo!

Thật loạn!

Thật loạn!

Loạn như lũ chó điên vậy!

- Đứng lại! - Khuê La vừa đi vài bước, Cơ Na đột nhiên kích động gọi hấn lại.

Khuê La sắc mặt xanh mét xoay người lại:

- Công chúa còn có gì phân phó?

- Chức vụ của lão sư, bản công chúa đã sắp xếp xong xuôi. Cung đình tể tửu chức vụ chứng thực, để bổn công chúa viết một phong thư cho phụ vương là ổn. Nhưng để trở thành hoàng kim lão sư...- Cơ Na dung ngữ khí ra lệnh nói

- Đông Ca gia gia đã nói, nếu muốn tiến cử một người không ở Cửu Thế Sơn lên làm quan, cần phải có ba vị hoàng kim Huyết tộc có dòng máu tinh thuần đề cử. Bổn công chúa là một người, vậy thêm người cùng Lệ Thiên liên ổn thỏa. Người lập tức viết một phong thư đề cử cho bổn công chúa!

- Chuyện này...

Thư đề cử là vật không thể viết linh tinh. Một khi viết, ngày sau nếu Trầm Côn phạm vào tội lớn thì Khuê La cũng sẽ bị dính lứu a!

Cơ Na dựng lông mày lên:

- Người không muốn viết sao? Khuê La, người nên suy nghĩ một chút thân phận của người. Người chẳng qua chỉ là một thân binh bên cạnh ngoại công ta, là nô tài hầu hạ mẹ ta. Người có được địa vị như ngày hôm nay chính là do mẹ ta nói giúp người vài lời! Người có tin hay không? Nếu người dám không viết thư đề cử, bổn công chúa liền bảo mẫu thân viết một lá thư, phế đi địa vị thành chủ của người!

Ai...! Khuê La cười khổ một tiếng. Hấn đành phải kêu người hầu lấy giấy bút ra...Hấn chọc không nổi con chó điên Cơ Na này. Nhất là sau lưng con chó điên này, lại là một con chó mẹ còn không biết nói lí hơn nữa! Nhớ năm xưa, Công Tôn gia cũng là một trong hoàng kim tam đại gia tộc. Nhưng cũng chỉ vì làm mấy việc nhỏ, đắc tội đến mẹ của Cơ Na, bị nàng gài tang vật hãm hại. Đến nỗi bị trục xuất khỏi hoàng kim Huyết tộc. Cho đến tận năm ngoái, Công Tôn Y quật khởi, Công Tôn gia mới có tư cách quay lại Cửu Thế Sơn. Nhưng mà sau khi trở lại, Công Tôn gia cũng không còn uy phong như trước, vị trí trong tam đại gia tộc cũng đã bị Lệ Thiên gia tộc thay thế. Hôm nay nếu Khuê La đắc tội với Cơ Na, chính là đắc tội với mẹ của nàng. Kết quả khẳng định sẽ không tốt đẹp, thậm chí so với Công Tôn gia còn thảm hơn!

Rất nhanh, Khuê La đã viết xong thư đề cử, cuối cùng hấn chỉ vào phần tên họ còn trống:

- Còn không biết tôn tính đại danh của tể tửu đại nhân là gì?

- Ách...

Trầm Côn một mực đứng xem náo nhiệt, hấn đã sớm cười đau cả bụng. Hấn suy nghĩ một chút rồi nói

- Trầm Vô Ngôn!

Trước hôm nay, cái tên Trầm Côn này ở đông Cửu Châu chỉ là một cá vô danh tiểu tốt, dung một chút cũng không có gì. Nhưng mà, sau khi Cơ Na đề cử hấn, hoàng kim cao tăng chắc chắn sẽ bắt đầu đi điều tra thân phận của Trầm Côn. Nếu dùng tên thật, bọn họ có thể không khỏi liên tưởng đến bắc Cửu Châu xích tiêu Trầm Côn. Vẫn là dùng một cái tên giả là tốt nhất

- Trầm Vô Ngôn, tên rất hay!

Khuê La cắn chặt hàm răng, viết tên giả của Trầm Côn lên thư đề cử.

- Hừ, vậy mới là nô tài ngoan!

Cơ Na hài long nở nụ cười. Nàng gọi một người hầu đi ép Lệ Thiên viết thư đề cử, sau đó gọi Trầm Côn cùng Khuê La đi vào cung điện.

- Để ăn mừng bốn công chúa báỉ sư, Khuê La, cho dân chúng thành Xuất Vân ăn mừng ba ngày!

- Phải...- Khuê La nhéo cái mũi trả lời.

Trù phòng của Cơ Na hiệu suất quả thật rất cao. Trầm Côn từ cửa chính đi vào đại sảnh, ngồi xuống nói mấy câu khách sáo, bọn người hầu đã mang theo các món ăn nối đuôi nhau tiến vào trong. Một cỗ mùi vị là lạ tràn ngập cả đại sảnh.

Mùi vị này...

Trầm Côn quét mắt nhìn rượu cùng thức ăn trên bàn. Bạo sao yêu hoa, tiên nhục canh, nhuyễn tạc bài cốt, bạch trảm nhục, súp bốn mùa. Bốn món ăn cùng một món súp, một tổ hợp món ăn thoạt nhìn thực đơn giản, thậm chí còn có chút không phù hợp với thân phận công chúa của Cơ Na. Nhưng khi nhìn tới những món ăn tầm thường đến nỗi dân chúng cũng có thể được ăn này, ánh mắt của Khuê La lại lập tức sáng lên.

- Công chúa thịnh tình chiêu đãi, Khuê La ta lại có lộc để ăn! - Khuê La liếm liếm môi, thần sắc lơ đãng huyễn hóa thành bộ dạng con nhím.

Sắc mặt Cơ Na tương đối lãnh đạm:

- Khuê La, sư phụ ta còn chưa động đũa, ngươi gấp cái gì?

Sau đó nàng cười dài quay sang Trầm Côn

- Lão sư, ngài trở thành cung đình tế tửu coi như đã là một quan viên chữa hoàng kim Huyết tộc chúng ta rồi. Học sinh cố ý chuẩn bị cho ngài một bữa hoàng kim thịnh yến...Ồ ngoài Cửu Thế Sơn, hiếm khi có thể ăn được đồ tốt như này nha...Ngài nếm thử nhé?

Bốn món ăn, một món súp như vậy cũng được coi như là thịnh yến? Trầm Côn bữu môi cầm đũa lên

Đúng lúc này!

- A di đà phật, tăng hữu, ngươi đừng để mình phạm phải sai lầm lớn! - Huyền Si ở trong thân thể Trầm Côn vội vàng nói:

- Nhẹ mùi vị của thịt này, nếu ngươi ăn vào một lần sẽ hối hận cả đời.

Vừa lúc có người hầu đưa rượu ngon dâng lên, Trầm Côn hít sâu một hơi, tửu thủy đỏ sẫm, sền sệt tản ra nhàn nhạt vị mặn...Là máu người? Nhìn lại bốn món ăn, một món súp trên bàn, Trầm Côn có chút hiểu ra.

- Đây là...

Cơ Na cười nói

- Lão sư, ngài đã nghe qua một trong ngũ đại cường giả của nam Cửu Châu, Hỏa Luận Tôn chưa? Hỏa Luận Tôn là tử nguyên vũ tông hạ đoạn, vì hấn mà ngoại công ta phái ra sáu cao thủ ám sát của Cửu Thế tài phán đoàn. Cuối cùng lại chết hai người, ba người bị trọng thương, mới bắt được Hỏa Luận Tôn...Hì hì! Hỏa Luận Tôn vốn là chuẩn bị dâng cho ông ông nội. Nhưng là Đông Ca gia gia thương ta nên cố ý cấp cho ta đó!

Trầm Côn bỗng nhiên hiểu cái gì gọi là “Hoàng kim thịnh yến” rồi. Thì ra, Hoàng kim Huyết tộc thật sự ăn thịt người. Hơn nữa người chết có năng lực càng mạnh, khi ăn lại càng vinh quang...

Cơ Na ơi là Cơ Na

Đường đường lúc sống là một tử nguyên cường giả, lại bị làm thành một bàn món ăn! Bây giờ Trầm Côn cũng hiểu tại sao trên Cửu Châu đại lục lại xuất hiện những tổ chức như Thiên Minh khởi nghĩa quân! Nhìn “Hỏa Luận Tôn” trên bàn kia, lại nghe thanh âm chẹp miệng đáng ghê tởm của Khuê La, Trầm Côn bỗng xúc động muốn tham gia khởi nghĩa vũ trang, lật đổ hoàng kim Huyết tộc! Dĩ nhiên, Trầm Côn không ngu xuẩn đến nỗi động võ ở trước mặt Khuê La. Bất quá, các người nhớ lấy, Khuê La, Cơ Na. Chỉ cần có cơ hội người mà bản tăng giết đầu tiên chính là hai súc sinh các người!

Cơ Na nhìn thấy sắc mặt Trầm Côn có chút không đúng

- Lão sư, ngài không thoải mái?

- Ha ha, Trầm tế tửu là hoàng bì...(hoàng bì trư - heo da vàng, Hoàng Kim Huyết Tộc gọi người da vàng một cách khinh miệt) dân chúng da vàng Cửu CHâu, còn không có kiến thức qua hoàng kim thịnh yển, đương nhiên có chút không thoải mái!

Khuê La nói, hần vỗ vỗ bả vai của Trầm Côn:

- Tế tửu đại nhân, người cũng đã là hoàng kim quan viên rồi, ta đây cũng không nói khách khí...Công chúa mời người ăn hoàng kim thịnh yển, là nàng để mắt người. Lập tức cầm lấy đĩa, ăn đi vài miếng, nếu không hoàng kim Huyết tộc chúng ta cũng sẽ không coi người như người một nhà!

Ngụ ý của hần là, bữa tiệc hoàng kim thịnh yển này đầu danh trạng. Hần phải ăn mới có thể nhân được tín nhiệm. Còn nếu không ăn, Trầm Côn không những phải bỏ chức vị tế tửu, sợ rằng tính mạng hần cũng sẽ gặp nguy hiểm. Mà Trầm Côn còn không biết một điều, hoàng kim Huyết tộc có một quy tắc bất thành văn chính là quan viên mới tới phải ăn qua một bữa hoàng kim thịnh yển! Nếu ăn hoàng kim thịnh yển, chẳng khác người đã đoạn tuyệt với dòng máu da vàng của Viêm Hoàng, một đời đều phải đi theo hoàng kim Huyết tộc...

Ăn?

Hay là không ăn?

Trầm Côn cười híp mắt nhìn Cơ Na:

- Công chúa điện hạ, ta thật sự không có phúc tiêu thụ hoàng kim thịnh yển này. Nếu không...Hôm nào chúng ta lại tiếp tục tán gẫu?

Khuê La đột nhiên nổi giận, nắm lấy cái ót của Trầm Côn, đem đầu hần đặt lên mấy món ăn ở trên mâm

- Không biết xấu hổ! Tiểu tử, đã tới nước này rồi người còn muốn đổi ý sao? Ẩm thực của hoàng kim huyết tộc là một đại bí mật của Cửu Thế Sơn. Người cũng đã nhìn rồi, cho nên người chỉ có hai lựa chọn: Một là ăn đi, thành một thành viên của chúng ta, hai là nằm xuống, bị chúng ta ăn hết!

- Ai u! Lão huynh người...- Trong tay Trầm Côn đã bí mật tàng mấy tờ linh phù, chuẩn bị xoay người lại công kích

- Khuê La, người buông tay ra cho ta! - Cơ Na đột nhiên hô to một tiếng

Trên mặt nàng cũng có một chút chút thất vọng, nhưng là cũng không có tức giận. Không kiêu hoành bạt hổ (cái này hình như là thành ngữ) như trong ấn tượng của Trầm Côn. Nàng nhàn nhạt nói:

- Lão sư, nếu người không muốn ăn thì không ăn là được...NGười đâu, triệt hạ tửu yển, thay một bàn tiệc bình thường.

Nói xong lạnh lùng nhìn lướt qua Khuê La:

- Khuê La, chuyện lão sư không ăn hoàng kim thịnh yển, người biết nên làm thế nào cho phải chưa?

Khuê La hoàn toàn sợ ngây người rồi!

Cơ Na bái Trầm Côn làm lão sư còn có thể nói là tâm huyết dâng trào, hành động hồ nháo. Nhưng là nàng lại dễ dàng tha thứ cho Trầm Côn không ăn hoàng kim thịnh yển...Hoàng kim thịnh yển này nhưng là quặng danh trạng, liên quan đến cả ích lợi của hoàng kim Huyết tộc. Cơ Na cho dù có điên cuồng hơn nữa, cũng không nên đem chuyện này ra đùa a! Khuê La đã muốn không hiểu tâm tư của Cơ Na, hần nhin không được ánh mắt lạnh băng của công chúa. Hần cúi đầu nói:

- Mặt tướng hiểu...Trầm tế tửu ăn hoàng kim thịnh yển, chính là từng ngụm từng ngụm ăn hết, ngay cả món súp cũng không còn dư lại!

- Ân, coi như người thông minh. - Cơ Na phát phát tay”

- Thịnh yển kia, coi như ban cho người rồi!

Lúc sau, trong tiệc rượu bình thường, hứng thú của ba người đều có chút rã rời. Sau khi kiến thức qua hoàng kim thịnh yển Trầm Côn một chút khẩu vị cũng không có. Hần uống vài chén rượu, ước định mấy

ngày nữa sẽ dạy âm nhạc cho Cơ Na hẳn liền đứng dậy cáo từ. Sáng mai, hẳn còn muốn đi Đoạt Nhật Lâu công địa báo cáo. Cơ Na tự mình đưa Trầm Côn ra đến ngoài cửa, nàng ngơ ngác nhìn bóng lưng của Trầm Côn, thở dài như có điều suy nghĩ.

- Công chúa...

Khuê La ở bên người nhỏ giọng nói:

- Mặt tướng có lời buộc phải nói...Có phải ngài đối với hẳn quá tốt không?, không tính phong quan bái sự cho hẳn, nhưng là hoàng kim thịnh yến...Vào Cửu Thế Sơn chúng ta, tất phải ăn hoàng kim thịnh yến. Đây cũng là quy củ do lão tổ tông định ra, ngài vì hẳn, thậm chí ngay cả quy củ của lão tổ tông cũng phá hư?

- Đừng hỏi ta, ta cũng không biết tại sao!

Cơ Na che cái chán có chút đau đớn, bước nhanh vào phòng ngủ.

Nàng thật không biết tại sao mình lại muốn một mình chiếu cố Trầm Côn. Dù sao chính là, sau khi nghe tiếng ca của hẳn, trong lòng nàng toát ra một chút cảm giác vừa chua xót, vừa thê lương, lại vừa có chút gì đó không thể buông bỏ. Cảm giác quái dị này cứ quanh quẩn trong lòng Cơ Na làm nàng không đành lòng thương tổn Trầm Côn, ngược lại còn muốn cho Trầm Côn càng thêm vui vẻ...

Tư vị này...Tên là quyền luyện!

248. Chương 246: Hồng Hồng Lục Lục

Hắn cảm giác được, cảm xúc của tiểu công chúa có chút không đúng. Suy nghĩ một chút trường hợp vừa rồi, Trầm Côn không ăn hoàng kim thịnh yến, hơn nữa đối với thịnh yến biểu hiện vô cùng chán ghét.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm. Thân là hoàng kim thành chủ, chính mình nhất định phải làm gì đó để bảo đảm sự trung thành của Trầm Côn.

- Trầm tể tử, dừng bước!

Khuê La đi mấy bước đuổi theo Trầm Côn, cười nói:

- Sắc trời còn sớm, tể tử đại nhân có hứng thú cùng mặt tướng uống mấy chén không?

- Lão huynh, bây giờ là hai rưỡi sáng a!

Trầm Côn la lớn, cười tủm tỉm nói:

- Lúc này không tiện a, Dạ đại thiếu gia vẫn còn đang chờ ta đến trình diện đấy!

- Đại nhân yên tâm, ta đã cho người đến báo với đại thiếu gia rồi!

Khuê La không để cho Trầm Côn có cơ hội thoái thác, bắt lấy cánh tay hẳn, xuyên qua một cái hồ nhỏ tối đen, đi tới một tửu quán phía bắc Đoạt nhật lâu.

Đoạt nhật lâu trùng tu, phạm vi mười dặm xung quanh đều biến thành khu vực cấm, chỉ có người được hoàng kim huyết tể phê duyệt mới có thể buôn bán. Chính vì thế nên chủ nhân cái quán này đã bị đuổi đi, chỉ còn lại có mấy cái bàn cùng vài vò rượu mạnh.

- Lão huynh, người làm gì vậy?

Trầm Côn nhất thời khản trương, cái quán rượu nhỏ này vị thế hẻo lánh, nóc nhà gần nhất cũng ở ngoài trăm mét. Hơn nữa, trời tối đen như mực, cách đó không xa là công trường Đoạt nhật lâu đang sửa chữa nên vô số tiếng ồn quấy nhiễu. Nếu Khuê La giết chết Trầm Côn ở đây, mười ngày, tám ngày sau không ai có thể phát hiện được thi thể Trầm Côn!

- Lão đệ đừng sợ, người chính là đại hồng nhân trước mặt công chúa, ta còn có thể hại người sao?

Khuê La cười cười, mời Trầm Côn ngồi xuống bàn:

- Tuy rằng chưa chính thức nhận mệnh nhưng lão đệ nhất định là cung đình tế tửu, ta đây không thể không hỏi một câu, thân là cung đình tế tửu lão đệ định giúp công chúa điện hạ thế nào đây?

Trầm Côn không đoán ra ý tứ của hấn, cười khan nói:

- Còn có thể thế nào, phàm là lời công chúa nói, ta nhất định ghi ở trong lòng, phàm là công chúa yêu cầu, ta nhất định hết sức hoàn thành!

- Đừng nói không!

Khuê La vung tay lên, lạnh lùng nói:

- Lão đệ ngươi phải hiểu là ta xuất thân gia nô của Ba gia, Ba Sơn vũ thánh nhân, còn có Ba phu nhân, mẹ của công chúa đều là chủ nhân mà ta dốc sức phục vụ mấy chục năm...Những lời mà ngươi nói hôm Nay, ta sẽ chuyển lại nguyên văn đến cho hai vị chủ nhân!

- Ai u, lão huynh ngài nói...

Trầm Côn cười tủm nói:

- Ta vừa mới làm quan, còn không biết cung đình tế tửu là phải làm gì...Nếu không lão huynh nhắc cho ta vài câu?

- Cũng được, ta sẽ chỉ cho ngươi một ít!

Lạnh lùng gật đầu, Khuê La nói:

- Cung đình tế tửu, chủ yếu là phụ trách dạy công chúa điện hạ âm nhạc, nhưng thực tế chức vụ này có thể tùy thời gặp công chúa, thậm chí là cùng công chúa ở chung sớm chiều, lực ảnh hưởng phi thường lớn!

- À, à!

Trầm Côn đã ôm tâm tư sớm muộn gì cũng phải xử lý Cơ Na nên căn bản không đem chức vụ này để trong lòng.

- Thứ nhất, cung đình tế tửu có quyền đưa ra đề nghị đối với công chúa.

Khuê La nói tiếp:

- Cũng như hai mươi vạn hoàng kim quân đóng ở Xuất vân hải thành này, ngươi thấy vị tướng lĩnh nào lười biếng, hoặc không thích hợp bảo hộ công chúa, chỉ cần một câu làm công chúa vui vẻ, cũng có thể bãi miễn chức vụ của tướng lĩnh kia, thậm chí giết hấn!

- Ô?

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên:

- Ta nhìn Lệ Thiên không vừa mắt, giết hấn cũng được sao?

Khuê La không để ý tới hấn, tiếp tục nói:

- Thứ hai, cung đình tế tửu, có nghĩa vụ khuyên nhủ ngôn từ, cử chỉ của công chúa, không khuyên được có thể mật hàm tâu lên Thiên Hạ Cộng Chủ hoặc Hoàng Kim Thánh Nhân...Nói cách khác, ngươi có tư cách trực diện gặp Thiên Thánh, nhìn ai không vừa mắt, viết một phần báo cáo, coi như không thể giết hấn cũng có thể lột một tầng da của hấn!

Trầm Côn dần dần hứng thú!

- Thứ ba...

Giọng Khuê La chợt nhỏ xuống:

- Mọi người đều biết, đương kim Đại chủ thiên tử không có con trai, đang chuẩn bị chọn một công chúa làm nữ hoàng...Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai mươi năm sau, Cơ Na công chúa sẽ thành Cơ Na bệ hạ. Đến lúc đó ngươi cũng lên, không phải cửu châu tế tướng cũng là hắc bào giám sát quan, có thể nói quyền khuynh đại lục, dưới một người mà trên vạn người!

- Cơ Na là thái tử?

Trầm Côn lần này thật sự là giật mình.

Liếc mắt nhìn Trầm Côn một cái, Khuê La cười lạnh nói:

- Nếu công chúa không có thân phận thái tử, các đại tướng nắm giữ hơn mười vạn binh quyền sẽ sợ nàng sao? Sẽ bỏ qua cho tính tình cổ quái của nàng sao?

@@\$#%\$%! Không ngờ Cơ Na là nữ hoàng tương lai!

Đôi mắt của Trầm Côn chợt híp lại, nếu như mình có thể tìm cơ hội xử lý nữ hoàng tương lai chẳng phải là có công lớn cùng Viêm hoàng huyết mạch sao. Coi như không phải anh hùng dân tộc, cũng có thể lưu danh sử xanh giống như Kinh Kha đi?

Phi phi, cái gì Kinh Kha, bản tăng nhất định không thể thành một gã thích khách chịu chết, giết Cơ Na rồi ta nhất định sẽ tìm được cơ hội có thể bình yên quay ra...Nghĩ tới đó, khóe miệng Trầm Côn thoáng cười:

- Cung đình tể tửu không ngờ có nhiều điều lợi như vậy...

- Đúng vậy a, cung đình tể tửu chức nhỏ quyền to, tương lai không thể hạn lượng...

Lời nói Khuê La lại thay đổi.

- Cho nên, người có tư cách đảm nhiệm chức này nhất định phải trung thành và tận tâm đối với hoàng kim huyết tộc, mà cung đình tể tửu cũng nhất định phải chứng tỏ một chút lòng trung thành của mình!

- Lão huynh, lời này của ngươi là có ý gì?

Trầm Côn nghe ra một tia sát khí nên chợt đứng dậy.

- Ngồi xuống, đừng sợ, ta sẽ không giết ngươi!

Khue La lấy một chút thịt nát cùng rượu bày ra trước mặt Trầm Côn:

- Đây là một phần của Hoàng kim thịnh yến vừa rồi còn lại, ta chỉ muốn ngươi ăn hết sau đó viết một bản cam kết trung thành với hoàng kim huyết tộc cho ta.

Còn muốn ta ăn thịt người? Trầm Côn nhú mày, giọng nói có phần lạnh xuống:

- Lão huynh, công chúa đã cho phép ta không cần ăn, ngươi cũng miễn đi được không?

- Công chúa là công chúa ta là ta!

Khue La dí sát vào tai Trầm Côn, điềm nhiên nói:

- Hôm Nay ngươi nhất định phải cho ta một đảm bảo, bằng không, ta sẽ không cho phép một kẻ không đáng tin ở lại bên cạnh công chúa, cho dù là công chúa nổi giận, có giết ta.

- Ai...

Trầm Côn thở dài:

- Lão huynh đừng bức ta động thủ!

- Sớm đoán là ngươi sẽ từ chối, bằng không, ta cũng sẽ không chọn lựa một nơi thích hợp giết người như vậy!

Khue La chậm rãi đứng lên, lùi lại khoảng cách đủ tấn công:

- Nếu ta không làm, ngươi tối thiểu là hồng nguyên vũ tông, đối với những người khác mà nói là một cao thủ không tồi, có điều đối với ta mà nói.

Nói tới đó, hần cách Trầm Côn khoảng hai mươi thước, đột nhiên quát lớn một tiếng, thân hình mập mập như một búa tạ nghìn cân, vọt mạnh tới Trầm Côn!

Đã bắt đầu rồi sao?

Trầm Côn thò một tay xuống dưới đất, trong khoảng khắc mai phục mấy chục trường pháp trận linh phù, sau đó kích hoạt một tờ linh phù, tiếp theo nhờ lực nổ mạnh mà bay lên giữa không trung, khó khăn tránh thoát khỏi đòn của Khuê La.

Trong suy nghĩ của hắn hình thể mập mạp của Khuê La, khẳng định không thể có động tác nhanh nổi. Chỉ cần mình có thể cướp được ưu thế trên cao, so tốc độ trên không, vậy thì dù không phải là đối thủ của Khuê La cũng có thể toàn thân thoát đi!

Có điều Trầm Côn đánh giá thực lực Khuê La quá thấp!

Nửa giây, Trầm Côn vừa mới bay lên giữa không trung, Khuê La liền biến mất tại chỗ rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng Trầm Côn!

Hắn vùng đầu lên hung hăng cụng vào ót Trầm Côn!

Oanh!

Tựa như trời sập, đầu Trầm Côn thiếu chút nữa bị gõ nát, mà thân thể hắn vuông góc rơi thẳng xuống mặt đất nhanh như sao sẹt, sau đó lún xuống gần mười thước!

- Muốn so tốc độ cùng ta?

Khuê La bay giữa không trung nhìn hố sâu dưới đất cười lạnh nói:

- Nếu tốc độ nhanh liền có thể đánh bại ta thì Đông ca thánh nhân sao dám để cho ta trấn thủ một trung tâm quân sự và chính trị đứng đầu Cửu châu như Xuất vân hải thành này?

Nôn...

Trầm Côn giãy dụa bò lên từ trong hố đất, đầu óc chấn động khiến hắn không nhận được nôn ra một ngụm máu tươi.

“Quá mạnh mẽ...” Hắn quát to:

- Các lão huynh, có cách nào đối phó hắn không?

Một mảnh yên tĩnh.

Vương kiều cùng Lý mục đều là võ đầu, đối diện với thực lực chênh lệch tuyệt đối, bọn họ căn bản sẽ không thể phản công.

Cổ Nguyệt Hà bất đắc dĩ cười khổ, thiên khiến mà hắn đưa tới đối với hoàng kim huyết tộc là không có hiệu quả, Công Thâu Lâm đã chứng minh điều này...Thủy Nhi cùng Huyền Si càng không thể dùng đến. Dùng độc cùng công kích linh hồn đều cần có thời gian nhưng với tốc độ của Khuê La, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội đó!

- Mọi người mau nghĩ biện pháp a!

Trầm Côn thật sự gấp gáp, lại hô to:

- Vương lão huynh, ngươi không phải am hiểu nhất quan sát sao? Lập tức tìm nhược điểm của Khuê La cho ta?

- Con nhím kia thực sự có một điểm yếu, xung phong quá mức cứng nhắc, thường thường không kịp xoay người.

Tiếng của Vương kiều thực bất đắc dĩ:

- Chỉ cần ngươi có thể tránh được một lần tấn công của hắn, né sang bên cạnh người hắn đánh vào hai bên sườn thì còn có cơ hội, có điều tốc độ của Khuê La...Ngươi ngay cả một chiêu của hắn cũng không thể tránh được a!

- Chỉ cần bắt kịp tốc độ, bắt lấy hắn không cho cơ hội xoay người...\$%^&, ta nào có loại tốc độ này!

Trầm Côn bất đắc dĩ mắng to.

Hắn chỉ là buột miệng trong lúc cấp bách, Khuê La nghe vậy liền bật cười nói:

- Bắt lấy ta không kịp xoay người? Tiểu tử kia, ánh mắt của ngươi không tồi...Chính xác, nhược điểm của ta chính là lúc không kịp xoay người, bộc lộ ra hai sườn, có điều ngươi có thể bắt được nhược điểm này sao?

Nói rồi thân ảnh mập mạp của Khuê La lại chớp lên, nhảy mất liền xung phong tới trước mặt Trầm Côn.

Trơ mắt nhìn Khuê La, trong lòng Trầm Côn hiểu rằng, chỉ cần mình lui một bước về phía bên trái, đồng thời quăng một đạo bùa vào giữa người Khuê La là có thể hóa giải sát chiêu, có điều đúng theo lời Khuê La cùng Vương kiều, trước mặt tốc độ tuyệt đối, hắn có lòng chứ không đủ lực, nghĩ được cách mà không đủ tốc độ làm được!

Chẳng nhẽ phải chết ở chỗ này sao?

Trầm Côn ôm hy vọng cuối cùng, võ Bất sắc ở bên cạnh, muốn cho hắn hóa thành áo giáp bảo vệ trước ngực mình!

Trong cái võ này, Trầm Côn bỗng nhiên đụng đến hai thứ nho nhỏ gì đó trên đai lưng...Thời gian cấp bách hắn không kịp kiểm tra lại, vung tay đem hai thứ đồ kia ném ra ngoài, dù nó là cái gì, có thể ngăn cản Khuê La nửa giây cũng là tốt!

Rắc!

Rắc!

Hai thứ kia vừa rời khỏi tay liền vang lên hai tiếng kim khí, Trầm Côn chỉ cảm thấy hoa mắt, u mê, liền nhìn thấy hai vật nhỏ kia biến thành một bóng đen thật lớn, gắn lên sau lưng của hắn!

Một giây sau, Trầm Côn bỗng nhiên cảm thấy chính mình như không còn trọng lượng, dù chỉ là một lần gió cũng có thể khiến mình bay vù lên không...

Mà cách đấu so tốc độ đã đột nhiên biến thành sự thật, hắn lấy tốc độ mà mắt thường không thể bắt kịp chạy tới phải của Khuê La, trường kiếm do Bất sắc hóa thành đâm ra.

Thân thể Khuê La phòng ngự cũng là cực kỳ mạnh mẽ, một kiếm này chỉ phá được một miếng da ngoài của hắn, có điều Độc phạt Huyền si đã tận dụng thời cơ, tách ra khỏi thân thể, nhanh chóng móc ra mấy loại dược thảo, nhanh chóng luyện hóa rồi bôi hết lên vết thương của Khuê La.

Đây là kịch độc kiến huyết phong hầu.

Đại tướng khó tránh trận thương vong, Khuê La đã từng nghĩ tới rất nhiều lần kết thúc của mình, hoặc là chết trong một trận đấu với cường giả, hoặc là bị vô số địch nhân Hồng Nguyên Vũ Tông vây quanh, linh khí hao hết mà chết, tóm lại là oanh oanh liệt liệt, xứng đáng với thân phận Xuất Vân thành chủ, hắn chỉ không ngờ rằng là:

- Chính mình thế nhưng lại chết lặng lẽ như vậy?

Một tiểu nhân vật ngay cả lần đầu Tiên Vũ Tông luân hồi còn chưa hoàn thành thế nhưng nhanh đến độ khiến mình chỉ nhìn thấy một cái bóng xanh, còn xuyên thủng da mình, hạ kiến huyết phong hầu độc dược.

Một tiểu nhân vật không bằng đồ chó má a! Tại sao hắn lại có tốc độ như vậy?

- Ôi...

Khuê La liều mạng ngăn chặn độc dược lan trong khắp cơ thể, giãy dụa xoay người lại, nhìn chăm chăm Trầm Côn cũng đang ngăn người một lúc, sau đó hắn khổ cười rộ lên.

- Sí thiên chi dực?

Hắn không chú ý đến Trầm Côn nữa, chậm rãi xoay người, không cam lòng nhìn Đoạt Nhật Lâu phía xa xa, đột nhiên hét lên một tiếng:

- Muốn giết ta, ngươi hãy tự mình ra tay, Khuê La ta một đời anh hùng, sao lại có thể chết dưới tay một tiểu...

Lời còn chưa nói hết, thân hình to như một ngọn núi nhỏ ầm ầm sụp đổ.

Khuê La, khí tuyệt thân vong!

Vì sao hắn lại chết?

Trầm Côn khó có thể tin nhìn xuống hai tay mình, dấu bên dưới là một thanh trường kiếm thực sắc bén, cắt qua làn da của Khuê La là hợp tình hợp lý, Huyền Si là được tề gia cao cấp nhất đại lục, Dương gia chiến tướng đều có thể giết chết bằng thuốc độc, bị độc chết cũng là một tên Khuê La có địa vị nhỏ nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng cái mấu chốt là...Sao mình có tốc độ như vậy?

- Huyền Si lão huynh, người có nhìn rõ ta làm gì không?

- Động tác vừa rồi của người quá nhanh, bản tăng thật sự...

Huyền Si sau khi độc chết Khuê La vẫn còn ở thế giới thật, vừa nói chuyện vừa lơ đãng nhìn thoáng qua Trầm Côn. Đột nhiên, ánh mắt của hắn trợn to, nhìn chằm chằm phía sau lưng Trầm Côn, ngơ ngẩn không nói nên lời.

Vù vù!

Trầm Côn cũng nghe được phía sau lưng mình vang lên tiếng quạt khê...

Quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào, trên lưng hắn lại mọc thêm một đôi cánh màu đỏ, dài hơn ba thước, chớp động hỏa diễm tựa như hai cánh của phượng hoàng trong truyền thuyết, hai cánh hơi quạt một chút Trầm Côn chợt cảm thấy mình cơ hồ cũng bay dần lên...Đúng vậy, tốc độ không thể tưởng nổi vừa rồi chính là do đôi cánh này mang đến.

Khuê La từng gọi nó là...Sĩ thiên song dực!

- Tại sao ta lại mọc cánh?

Trầm Côn kinh hãi nói:

- Ta là nhân loại thuần chủng nhất, không phải giống súc sinh Hoàng Kim Huyết Tộc!

- Đồ đần, chúng ta không phải là súc sinh a!

Đôi cánh chợt lên tiếng.

Rắc, rắc, tiếng máy móc vang lên, hai cánh đột nhiên từ phía sau lưng Trầm Côn tách ra hóa thành một khối màu xanh, một khối màu đỏ, hai khối ánh sáng hình người.

Một người mặc áo bông xanh, còn người kia mặc váy em bé màu đỏ, cả hai chỉ độ năm sáu tuổi, khuôn mặt giống nhau như đúc, không ngờ là một đôi chị em song sinh.

- Các người là...

Trên lưng đột nhiên mọc ra hai tiểu cô nương, Trầm Côn không nén được ngạc nhiên.

- Ta là Hồng Hồng!

- Ta là Lục Lục!

Hai tiểu cô nương đồng thanh trả lời:

- Chúng ta đều là cháu ngoại của bà ngoại!

- À...

Trầm Côn dần tỉnh lại:

- Các người...tại sao lại ở trên lưng ta?

- Chúng ta tới tới giúp người đó!

Hồng Hồng, Lục Lục nở miệng cười, Hồng hồng nói:

- Tối hôm qua nghe được người hát, rất hay, chúng ta đều khóc...Bà ngoại nói, chúng ta nếu có thể khóc, có thể cười như một nhân loại bình thường, cho nên chúng ta mới đến tìm người!

Lục lục nói tiếp:

- Vừa may chúng ta nhìn thấy gã mập kia muốn đánh người, nên biến thành cánh giúp người một chút...Nếu người bị đánh chết thì chúng ta sẽ không còn được nghe người hát nữa, làm sao có thể thành người được!

Thành người? Trầm Côn bấy giờ mới cẩn thận đánh giá hai tiểu cô nương này, quả nhiên, các nàng nói rất mờ ảo, thân hình như ẩn như hiện, dưới chân cũng không có cái bóng, rõ ràng là hai tiểu nữ quỷ.

Hơn nữa trong thân thể các nàng còn có một viên tròn tròn, đã học qua cơ quan học nên Trầm Côn nhận ra, hai viên tròn kia chính là một loại máy móc, Sí thiên song dực hẳn là do chính hai nàng biến thành...

Hai tiểu nha đầu này là linh hồn bám vào cơ quan chiến khí!

- Các người là khí hồn!

Trầm Côn gật gù đầu, thầm nhớ lại khái niệm hồn binh của Trầm niệm tổ, trong cơ quan chiến khí cảnh giới cao cấp thực sự có hồn khí, nên cười híp mắt ngồi xuống hỏi:

- Như vậy, các người là tới tìm ta nghe hát? Bài hát hôm qua á?

Hồng Hồng, Lục Lục cùng nhau nhìn thẳng vào Trầm Côn:

- Bài đó quá buồn, chúng ta nghe xong đều khóc, không cần hát lại, chúng ta muốn nghe ca khúc mới, có thể khiến chúng ta bật cười...Biết khóc biết cười, chúng ta mới thành người hoàn thiện được!

- À, các người muốn nghe bài hát vui vẻ để cười...

Ánh mắt Trầm Côn híp lại, chậm rãi nói:

Nhưng bài vui vẻ khó hát hơn bài buồn nhiều, nghe một hai lần chưa đủ, ít nhất phải nghe bảy tám chục lần, mỗi cách vài ngày lại nghe một lần, các người mới có thể cười được đó!

- Sao lâu như vậy?

Hồng Hồng, Lục Lục ngây ra.

- Đúng rồi, rất lâu!

Trầm Côn cười giống y như một con sói già nhìn thấy cừu non, nhéo nhéo khuôn mặt mịn màng của hai tiểu cô nương rồi cười nói:

- Có điều, lâu một tí không sao. Hai vị tiểu mỹ nữ, các người có đồng ý không? Nếu có thời gian, có thể đi theo ca ca, mỗi ngày ca ca đều sẽ hát cho các người nghe!

- Ôi chao! Tốt quá!

Hồng Hồng, Lục Lục quay sang nhìn nhau rồi cùng gật đầu một cái, sau đó hướng về phía Trầm Côn:

- Có điều, có điều, người cười rất xấu...Bà ngoại từng nói, nếu ai cười với chúng ta như vậy, khẳng định không có ý tốt, người nói mau, có phải người muốn có khả năng bay lượn của chúng ta nên mới dụ dỗ chúng ta ở lại nghe người hát đúng không?

-...

Trầm Côn ngây ra nhìn Huyền Si hỏi:

- Lão huynh, bây giờ trẻ con đều thông minh như vậy sao?

Thành thật mà nói, Trầm Côn thực sự coi trọng hai tiểu nha đầu này.

Sí thiên song dực có thể mang đến tốc độ không gì sánh được, không thua gì một đỉnh cấp vũ hồn tốc độ hệ, nếu thực sự giữ được hai tiểu nha đầu này ở bên người, sau này nếu Trầm Côn đánh không thắng ai cũng có thể an toàn rút lui được.

Có điều hai tiểu nha đầu này có vẻ quá thông minh lanh lợi...

%\$#\$^~!

Nếu ngay cả hai tiểu nha đầu này còn không lừa được thì bản tăng còn có mặt mũi gì lẫn lộn ở giới nghệ sĩ nữa?

- Tiểu mỹ nữ, các người đừng đổ oan cho ta!

Trầm Côn vỗ vỗ mặt mình:

- Các người nhìn mặt ta đi, ta giống như người xấu sao?

Hồng Hồng, Lục Lục do dự một lúc:

- Không giống...

Lập tức lại lắc đầu:

Có điều, có điều, người cũng không giống người tốt!

-

...

Trầm Côn tự tát mình một cái, sau đó cố gắng nở nụ cười mà hấn cho là thân thiện nhất ra:

- Được rồi, ca ca vừa mới giết người, khẳng định không tính là người tốt, có điều ca ca có thể hát cho các người bật cười...Các người không phải muốn trở thành người hoàn thiện sao? Chỉ cần các người ở cạnh ca ca, ca ca cam đoan mỗi ngày hát cho các người nghe.

Vội vàng lấy một ít bạc trong túi ra:

- Hơn nữa ca ca có rất nhiều tiền, có thể mua rất nhiều đồ ăn vặt cho các người...

- Ai!

Hồng Hồng, Lục Lục cùng lắc đầu như người lớn, cùng thở dài rồi lại cùng chấp tay sau lưng lắc đầu.

- Người lớn bây giờ thật ngốc a!

Hồng hồng nói với Lục lục:

- Mua đồ ăn vặt? Trời ơi, mấy nghìn năm trước cũng chưa từng có ai dùng lý do này chứ?

- Đúng rồi, cách hấn lừa trẻ con rất ngốc a!

Lục Lục nói với Hồng Hồng:

- Hơn nữa chúng ta đều là quỷ hồn, không cách nào ăn được a!

Hai tiểu cô nương nghiêm túc mắng Trầm Côn:

- Ca ca, người cần phải nghĩ cách nào dụ dỗ chúng ta hay một chút! Ví như...Cách đầu tiên, người có thể giả vờ là bằng hữu của ba chúng ta tới đón chúng ta đi gặp bà; Cách thứ hai là người bắt cóc chúng ta, sau đó mua một ít quần áo đẹp cho chúng ta, cái này còn gọi là chiến thuật cà rốt và cây gậy...

Miệng Trầm Côn đã há to.

Hồng Hồng, Lục Lục nói hơn chục biện pháp rồi chốt lại:

- Cuối cùng, người đẹp trai như thế, cũng có thể dùng mỹ nam kế a!

Hai tiểu cô nương nghiêng đầu nói:

- Những tiểu mỹ nữ như chúng ta đây đối với người vừa trẻ, vừa đẹp trai lại có tiếng tăm cùng có nhiều tiền như người, sức chống cự rất thấp a!

Miệng Trầm Côn càng mở rộng, rốt cuộc không thể ngậm lại được...

- Có điều, có điều là nhiều biện pháp tốt như thế, người lại không chọn, còn nói sẽ cho chúng ta ăn vặt.

Hồng Hồng thở dài:

- Lục Lục, người này thật không hiểu gì về tâm tư của phụ nữ, đi theo hẳn nhất định thực nhằm chán, còn muốn nghe hẳn hát không?

- Không cần, Lục Lục thà không biến hóa cũng không muốn tiếp xúc cùng loại người thô thiển này!

- Thế nhưng hẳn đẹp trai như vậy!

- Đúng rồi a, nếu bỏ qua một thanh niên trẻ đẹp lại nhiều tiền như vậy, chúng ta sẽ rất thiệt thòi.

Hai tiểu nha đầu lẩm bẩm một hồi, cuối cùng dặt tay nhau đứng trước mặt Trầm Côn, nghiêm túc gật đầu nói:

- Chúng ta quyết định!

- A?

Trầm Côn đã hoàn toàn mơ hồ, cứ tưởng mình đang nằm mơ.

- Người nghe đây!

Hồng hồng nói:

- Từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ người đã phạm phải rất nhiều sai lầm không thể bỏ qua, thô thiển, không sáng tạo, không biết nịnh đầm, quá đáng nhất là chưa nói hết câu thứ ba người đã dụ dỗ chúng ta cùng về nhà...Không biết rằng từ gặp nhau đến cùng về cần phải có cả một quá trình sao?

- Cho nên...

Trầm Côn yếu ớt nói:

- Các người quyết định không đi theo ta?

- Không, chúng ta quyết định cho người thêm một lần cơ hội!

Lục Lục chỉ về Đoạt Nhật Lâu ở xa xa:

- Chúng ta sẽ ở kia, người có thể tới tầng sâu nhất của tâm trái đất mà tìm chúng ta, nhớ kỹ, nhất định phải chuẩn bị tốt rồi hãy đến, đây chính là cơ hội cuối cùng của người, nếu không, chúng ta...Chúng ta sẽ gạch bỏ người khỏi danh sách!

- Danh sách? Danh sách gì cơ?

- Đồ ngốc, không biết trong lòng người phụ nữ nào cũng có một danh sách các chàng trai sao?

Hai vị tiểu cô nương cười vui vẻ chạy vút đi.

Nhìn bóng lưng hai người Trầm Côn rên lên:

- Huyền Si lão huynh...Các nàng...Có đúng là trẻ con không?

Huyền Si cũng không nghĩ là hai tiểu cô nương kia trưởng thành quá sớm, cười cười nói:

- Không phải có câu nhân tiểu quỷ đại sao?

Trầm Côn cũng bật cười.

Bất kể thế nào, hai tiểu cô nương kia đều có thể trở thành một trợ giúp lớn, hẳn đúng là phải bỏ chút tâm tư, suy nghĩ xem lần sau gặp lại phải lấy lòng hai tiểu mỹ nữ này thế nào.

Quay lại thực tế, Trầm Côn nhờ Huyền Si điều chế một chút độc dược hòa tan thì thể còn chính hẳn đi nhặt nhặt những di vật của Khuê La.

Gã này chính là nhân vật số một của Xuất Vân Hải Thành, nhất định phải hủy thi diệt tích, bằng không nếu truy xét ra Trầm Côn thì e rằng cả Trầm gia cũng sẽ gặp phiền phức lớn.

- Ôi chào!

Lúc lục áo Khuê La, bỗng nhiên Trầm Côn phát hiện một cái túi nhỏ trên ngực hần, mở ra kiểm tra, hần liền cười đến híp cả mắt lại:

- Huyền Si lão huynh, lại đây mà xem, Khuê La tặng cho chúng ta một phần lễ vật này!’

249. Chương 247: Gây Khó Dễ

Chính là “Thiên cơ dự ngôn” trong đó nội dung của vài đoạn cùng những việc xảy ra với Vương Kiêu, Lý Mục rất trùng hợp, Trầm Côn thậm chí còn nghĩ nhân vật chính của lời tiên đoán chính là mình.

Cùng lúc đó, hần còn có được một bản đồ chưa rõ, nghe nói bản đồ này ám chỉ nơi chôn một ác ma nào đó.

Bấy giờ, Trầm Côn lại thấy được “Thiên cơ dự ngôn”

Trong túi của Khuê La có mấy trang giấy mỏng, trên mặt có viết rằng:

- Đảo lộn lực lượng của chúng sinh sẽ hoán tĩnh hai cánh của Huyết Đồng, lúc chân long ngẩng đầu thì Huyết Đồng dưới sự dẫn dắt của hần, tuân theo ý chỉ của thần...Thiên cơ dự ngôn, Huyết Đồng Thiên!

Không hề nghi ngờ, đây cũng là một trong chín thiên của “Thiên cơ dự ngôn”. Trầm Côn xoa cằm nói:

- Các lão huynh, xem hiểu không?

Huyền Si cầm lấy tờ giấy đọc kỹ rồi nói:

- Rất rõ ràng, nửa đoạn trước là nói người phát động vũ hồn thứ năm, đưa tới hai vị tiểu cô nương kia, có điều phần sau...Huyết đồng, chân long, còn tuân theo ý chỉ của thần...Tuân theo ý chỉ của thần đi làm gì?

- Đúng rồi!

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên, chợt nhận ra mình đã bỏ qua một vấn đề rất thú vị trong thời gian dài “Thiên cơ dự ngôn” không phải là lão tổ tông của Thiên Cơ Môn đang ở trong thân thể mình sao?

- Cổ lão huynh, giải thích hộ chúng ta đoạn Thiên cơ dự ngôn này đi?

Trầm Côn cười cười gọi Cổ Nguyệt Hà:

- Người đừng bảo đây là thiên cơ không thể nói đó nha!

- Lão đại, không cần phải nói, ta hiểu rồi, nếu ta còn dám lấy lý do thiên cơ mà không nói thì khẳng định người sẽ đánh ta đến mặt nở đầy hoa mắt!

Cổ Nguyệt Hà cười đáp:

- Lần này người hỏi đúng người rồi, Thiên cơ dự ngôn thần bí khó lường, lão nhân gia ta khi còn sống đã nghiên cứu mấy chục năm, nhiều ít có chút tâm đắc!

- Sao?

Ánh mắt Trầm Côn càng thêm sáng ngời.

- Thiên cơ dự ngôn tổng cộng có chín phần

Cổ Nguyệt Hà nói tiếp:

- Nghe như lão đại nói, người đã từng đọc được mấy phần? Có phải là cảm thấy rất giống những việc xảy ra với Vương, Lý lão ca đúng không?

- Đúng vậy, hai phần đầu của Thiên cơ dự ngôn chính là nói về Vương Kiêu cùng Lý Mục!

- Hắc hắc, còn thần kỳ hơn nữa cơ!

Cổ Nguyệt Hà trầm thì nói:

- Độc ma thiên trong Thiên cơ dự ngôn, thất tử, phúc sinh, tăng nhân bị thần linh thù hận, dưới sự cố chấp của thiên mệnh mà quay lại nhân gian, đi theo bước tiến của hần, tuân theo ý chỉ của thần...Huyền Si đại sư, người bởi vì Dương Thất mà chết, lại vì A Phúc mà sống lại, thế nào, đoạn tiên đoán này chính là dành cho người a?

- Thiên cơ dự ngôn cũng nhắc tới bản tăng?

Huyền Si bần chồn.

- Không chỉ có người!

Cổ Nguyệt Hà nhìn thẳng vào Trầm Côn nói:

- Chín phần Thiên cơ dự ngôn nhắc tới Vương Kiêu, Lý Mục, Huyền Si cùng Thủy Nhi, thậm chí...ngay cả Cổ Nguyệt Hà ta cũng ở trong Thiên cơ dự ngôn!

Ánh mắt lão lóe lên hàn quang khiến người sợ hãi:

- Hơn nữa, nếu các người nghĩ sâu một chút nội dung lời tiên đoán, có phải tất cả đều là nói về việc trong chín người chúng ta sẽ có một người được dẫn dắt, tuân theo ý chỉ của thần đi làm việc gì đó?

- Lão huynh, người sẽ không chỉ chính là ta đi làm cái gì sứ mệnh thần bí kia chứ?

Trầm Côn bật cười.

Cổ Nguyệt Hà chỉ cười nhìn Trầm Côn.

Trầm Côn bị nhìn đến mất tự nhiên, lúc lâu sau mới nhún vai nói:

- Được rồi, Thiên cơ dự ngôn là nói đến ta, tổng cộng chín phần tiên đoán, đại khái là nói tương lai ta sẽ có chín vũ hồn, hơn nữa ta sẽ dẫn mọi người đi làm việc gì đó.

Đây là kết luận!

Thế nhưng kết luận này có lợi ích gì a!

Trầm Côn sẽ có chín vũ hồn, đây là Hồn Kinh đã định, không cần tiên đoán, ngoài ra, tác dụng duy nhất của Thiên cơ dự ngôn chính là nói cho Trầm Côn rằng, hần phải tuân theo ý chỉ của thần đi làm một việc gì đó...Thế nhưng cụ thể là làm gì thì dự ngôn lại không ghi rõ!

#\$\$\$%^!

Trầm Côn trầm mắng một câu, đành để chuyện Thiên cơ dự ngôn sang một bên.

Hần tiếp tục kiểm tra thi thể Khuê La, rất nhanh liền tìm được một chiếc chìa khóa hình lưỡi liềm cùng một ấn chương hình hoàng kim sư tử.

Khẳng định hai thứ đồ này đều là bí bảo của Hoàng Kim Huyết Tộc, chỉ có Khuê La mới biết cách dùng, cho nên Trầm Côn cũng lưỡi tra tìm xuất xứ của chúng, tiện tay để trong túi.

Bấy giờ Huyền Si cũng đã chế xong loại thuốc hủ thi, chỉ một chút rắc xuống thi thể Khuê La thì biến thành một vũng máu, chảy xuống cống ngầm.

Làm xong tất cả mọi chuyện, quay lại khu vực náo nhiệt, sai người đưa một phong thư báo tin bình an cho đoàn biểu diễn sau đó đi thẳng tới trước Đoạt Nhật Lâu.

Dạ Trung Thiên hẳn là đang đợi tin của gã kỹ sư Trầm Côn này!

Trong lúc Trầm Côn đi vào Đoạt nhật lâu, Dạ Trung Thiên thì đang ở trên công trường giám sát tiến độ thi công, nhìn thấy Trầm Côn đến, nói vài câu khách khí rồi đi thẳng vào việc chính.

Hần thật sự cực kỳ lo lắng tiến độ của công trình.

- Trầm đại sư, có thể cùng ta nhìn lại tổng thể Đoạt Nhật Lâu được không?

Dạ Trung Thiên dẫn Trầm Côn đi một vòng:

- Đoạt Nhật Lâu là một tòa nhà máy móc, thiết kế của hoàng giả cơ quan Mặc gia, trên có chín tầng, ngầm mười tám tầng, chính hợp với thuyết chín tầng trời cùng mười tám tầng địa ngục!

Chỉ vào hình tròn trên mái nhà nói:

Đây là cái mũ của Đoạt Nhật Lâu, là một trong hai khu vực kiến trúc trung tâm, có thể hấp thu linh khí mặt trăng, mặt trời, tự động bổ sung năng lượng cho Đoạt Nhật Lâu hoạt động, dùng cách nói của kỹ sư các người, nó chính là nguồn năng lượng trung tâm của Đoạt Nhật Lâu.

Trầm Côn cười cười, những tri thức về cơ quan thuật mới học đã giúp hắn hiểu được những lời này:

Theo chú tạo thuật thì linh khí chia làm thiên địa nhị khí, phía trên Đoạt Nhật Lâu có Đoạt Nhật Chi Quan, phía dưới rất có thể là dùng năng lượng của tâm trái đất sao?

- Không sai, phía dưới Đoạt Nhật Lâu có một dòng nham thạch chảy ngầm, nguồn năng lượng từ tâm trái đất được xây trên dòng nham thạch đó, có tên là Đoạt Nhật Chi Tâm!

Nhìn Trầm Côn với vẻ tán thưởng rồi Dạ Trung Thiên lại nhìn vết nứt khổng lồ trên Đoạt nhật lâu, cười khổ nói:

- Đáng tiếc, ngày thần diệt năm ngoái, một bạch y nhân đã xông vào Đoạt Nhật Lâu, chỉ một kiếm đã diệt ba mươi chín vị cao thủ của Hoàng Kim Huyết Tộc ta, lại còn tạo ra vết nứt này, Đoạt Nhật Chi Quan, Đoạt Nhật Chi Tâm đều bị một kiếm này phá hủy rồi!

- Nói cách khác, vấn đề lớn nhất của Đoạt Nhật Lâu là hai trung tâm năng lượng của nó!

Trầm Côn khẽ gật đầu.

- Không hổ là chuyên nghiệp chú tạo sư, một câu đã hiểu!

Dạ Trung Thiên cười to rồi hỏi:

- Trầm đại sư có cách nào khôi phục hai trung tâm kia không?

- À, theo lời lão huynh thì nơi này đã khởi công rồi, khẳng định có cách khôi phục, làm gì đến lượt ta múa mép a!

Trầm Côn nói tiếp:

- Lão huynh nói thẳng đi, muốn ta làm gì?

- Đại sư khiêm tốn quá, ta quả thực có cách khôi phục, có điều...

- Ai!

Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Khôi phục Đoạt Nhật Lâu, cách đơn giản nhất là mời được Mặc gia cao thủ đến, có điều mấy ngày trước Quang Minh Hoàng đã cướp một Mặc ngọc lệnh của Mặc gia! Nếu không có Mặc gia, công trình này không có khả năng hoàn thành. Vì thế, ta cũng chỉ có thể gia tăng việc đuổi bắt Quang Minh Hoàng, đồng thời gia cố nền Đoạt Nhật Lâu.

Nói xong hắn lấy ra một chiếc lệnh bài:

- Đây là Hoàng Kim Lệnh đi vào Đoạt Nhật Lâu, Trầm đại sư, người hãy tới công trường số sáu, làm gì thì sẽ có người nói với người!

- Rồi!

Dạ Trung Thiên quá nghiêm nghị nên Trầm Côn cũng đành nghiêm mặt đáp lại.

- Đại sư...

Đang lúc Trầm Côn định bước đi thì Dạ trung thiên bỗng gọi giật hắn lại:

- Ta còn có một câu, đại sư hãy ghi nhớ trong lòng...Đạo Nhật Lâu là một trong những bí mật cao nhất của Hoàng Kim Huyết Tộc ta, bên trong có rất nhiều thứ không nên nhìn, không nên nghe được, đại sư không phải là người của Hoàng Kim Huyết Tộc ta...

- Lão huynh chưa biết à?

Trầm Côn cười cười nói:

- Tối hôm qua Cơ Na công chúa đã phong ta làm Hoàng Kim đạo sư, Cung đình tế tửu Đại chu!

- Cung đình tế tửu?

Dạ Trung Thiên ngậy ra chốc lát rồi chợt ném cho Trầm Côn một tấm lệnh bài khác:

Ha ha, ngu huynh đúng là nghĩ nhiều, thì ra là người một nhà...Vậy thì tốt rồi, đổi tấm lệnh bài này, hai mươi bảy tầng Đạo Nhật Lâu lão đệ đều có thể đi!

Mẹ nó chứ!

Danh hiệu của Cơ Na quả nhiên là dùng được!

Cầm khối lệnh bài mới trong tay, bần tăng có thể tùy tiện tìm kiếm cơ quan hoàng trong Đạo Nhật Lâu rồi.

- Ngoài ra còn có một việc...

Dạ Trung Thiên có chút khó xử nói:

- Công Thâu Huyền đã ở trong Đạo Nhật Chi Tâm, mối hận cũ giữa người cùng hân...Ha ha, khôi phục Đạo Nhật Lâu không thể thiếu Công Thâu gia, cho nên lão đệ hãy cố nhẫn nhịn, lấy việc lớn làm trọng a!

- Yên tâm, chỉ cần Công Thâu Huyền không trêu chọc ta, ta chắc chắn sẽ không đụng tới hân!

Trầm Côn vỗ ngực khẳng định.

Có điều...

Công Thâu Huyền sẽ không chọc tới hân sao?

Mười mấy phút sau, đốc công Công Thâu Huyền đang ở công trường số sáu vừa nhìn thấy Trầm Côn tới, chòm râu dê khê rung, đôi mắt tam giác nhú lại.

- Trầm đại sư tới đây có chuyện gì sao?

Công Thâu Huyền cười nhạt hỏi:

- Nếu đến đây phải biết một số quy củ, Dạ thiếu gia cấp chức vụ của ngươi là đốc công, dưới sự quản lý của Công Thâu gia ta, sau này muốn làm cái gì, làm như thế nào đều phải nghe ta, đã rõ chưa?

Bắt đầu làm khó bần tăng rồi sao? Trầm Côn sớm đoán sẽ có chuyện này nên chỉ cười cười gật đầu nói:

- Nghe lời lão gia nói thì ở đây người cao nhất, nói đi, ta phải làm gì?

- Đừng vội, lời ta còn chưa nói hết đâu!

Công Thâu Huyền chỉ chỉ về công trường đang sục sôi nói:

Trùng tu Đạo Nhật Lâu là quân lệnh của hai địa thánh nhân, kêu ngươi làm gì ngươi nhất định phải làm việc đó, không hoàn thành chính là chống lại quân lệnh, cứ theo quân pháp mà làm!

- Vậy ta rút cuộc nên làm gì?

Trầm Côn trợn mắt hỏi.

- Trong vòng một tháng, phải hoàn thành bản vẽ này cho ta!

Công Thâu Huyền tiện tay ném ra một phần bản vẽ.

Trầm Côn ý vào bí pháp của Âu Dã Phổ, không thèm để ý đến việc Công Thâu Huyền gây khó dễ, chỉ cười tiến vào công trường.

Thế nhưng vừa mở bản vẽ ra nhìn, mặt hắn dần cau lại.

Vừa rồi Dạ Trung Thiên có nói, phía dưới Đoạt Nhật Lâu là một dòng chảy nham thạch, mà một kiếm của Cửu Châu Trầm Côn nằm ngoài đã bổ đúng lên dòng dung nham, tạo thành một cái khe khiến dung nham chảy ra, nếu không có cao thủ của Hoàng Kim Huyết Tộc ra tay thì Đoạt Nhật Lâu đã sớm thành một ngọn núi lửa rồi.

Mà khâu quan trọng nhất của việc trùng tu Đoạt Nhật Lâu chính là đúc 108 chiếc Hàn Băng Huyền Minh Tỏa, khép cái khe dung nham chảy lại.

Đây cũng chính là nhiệm vụ của Trầm Côn.

Một tháng, một trăm lẻ tám chiếc khóa Huyền Minh Hàn Băng.

Đây không phải là những chiếc khóa sắt bình thường, mà là dùng loại Băng Ngọc Thạch lạnh nhất Cửu Thâu cùng máu Băng Thiên đúc thành, hai thứ nguyên liệu này đều cực kỳ lạnh lẽo, người thường tới gần rất có thể bị chết vì lạnh, cho dù là một Hồng Nguyên cường giả cũng không dám đứng gần nó quá một phút!

Độ khó của việc này không phải ở chỗ Trầm Côn có biết cách luyện hay không, mà ở thực lực của hắn, căn bản không thể đến gần nguyên liệu kia quá lâu a!

Trầm Côn trầm tính, để đúc được một chiếc hàn băng huyền minh tỏa, tối thiểu phải mất nửa tiếng, thế nhưng nửa tiếng cũng đủ khiến hắn đông cứng thành một cột băng rồi. Ngay cả nguyên liệu cũng không tới gần được, làm thế nào đúc được?

Cửu Châu Trầm Côn, người thực lưu lại cho bản tăng một phiền toái lớn a!

Trầm Côn thở dài, dứt khoát không nghĩ đến nó nữa, sau khi tìm được cơ quan hoàng linh hồn rồi sẽ lập tức chuồn đi là xong, thế nhưng đen đủi hơn rằng đã có hơn trăm gã thợ từ công trường bước đến!

- Trầm đốc công!

Nhóm thợ này vừa cười vừa tự giới thiệu, tất cả đều là công binh Hoàng kim tinh nhuệ nhất của Công Thâu gia, đến cùng làm việc với Trầm Côn. Đương nhiên, trước khi Trầm Côn hoàn thành việc đúc xong một trăm lẻ tám cái khóa thì hắn cũng đừng hòng thoát khỏi sự giám sát của bọn họ.

Thật khốn nạn mà!

Hơn một trăm thẳng theo dõi thì bản tăng làm sao còn tìm nổi cơ quan hoàng chứ?

250. Chương 248: Đông Phong Quy Tâm, Vô Khả Nghịch Chuyển Đích Cường Thế Quạt Khởi!

Muốn đi tìm cơ quan hoàng, trước tiên phải làm xong một trăm lẻ tám cái khóa.

Kể từ lúc này, Trầm Côn mới thật sự trở thành chế tạo sư chân chính. Ban ngày cùng nhóm thợ tìm cách tới gần băng ngọc thạch, buổi tối thì đi giúp nhóm thợ khác làm vài việc chân tay. Những nguyên liệu tinh hoa nhất Cửu Châu đều bị Hoàng Kim huyết tộc chuyển đến Đoạt Nhật lâu. Chính vì có nhiều nguyên liệu như thế nên khả năng chế tạo của Trầm Côn cũng nhanh chóng đề cao, từ một thợ thủ công thành một chế tạo sư chân chính.

Thời gian nháy mắt đã qua hai mươi mấy ngày.

Trong thời gian này, Y Y cũng có đến một lần, ép Trầm Côn hoàn thành lần diễn xuất thứ hai cùng thứ ba. Khuôn mặt Nguyên Quân chưa khôi phục, Trầm Côn cũng phát động toàn bộ uy lực làm dân chúng điên đảo, lần diễn xuất thứ hai mê hoặc gần hai mươi vạn người xem, mà lần thứ ba còn khiến người xem mạnh động, cuối cùng Lệ Thiên phái binh lính trấn áp mới giữ được trật tự.

Dần dần, cái tên Trầm Vô Ngôn đã được Cửu Châu công nhận là Thiên Hoàng siêu sao.

Cơ Na cũng tới tìm Trầm Côn mấy lần, quyết định bổ nhiệm cung đình tế tửu đã có, ép Trầm Côn phải đi nhậm chức khiến hắn thâm quyết tâm tiêu diệt vị nữ hoàng tương lai điên khùng này, thử một phen mùi vị làm anh hùng. Muốn xử lý Cơ Na, bước đầu tiên là phải lấy được tín nhiệm của nàng, cho nên Trầm Côn không ngớt hòa theo Cơ Na, chọc nàng không ngừng cười khanh khách cả ngày.

Đương nhiên, Trầm Côn cũng để lại ấn tượng thật xấu trong lòng Hoàng Kim huyết tộc. Tiểu tử kia, mặt trắng bệch, biết biểu diễn, ngày nào cũng thay đổi cách lấy lòng công chúa, rõ là diễn hình một gã quan gian nịnh!

Thế nhưng gian nịnh thì đã sao? Người ta có được sự sủng tín của nữ hoàng tương lai, sớm muộn gì cũng là một đại nhân vật của Cửu Châu mà!

Duy nhất chỉ có Công Thâu Huyền là bất mãn thật sự!

Lão già đó khẳng định Trầm Côn có liên quan đến hung thủ giết con trai hắn. Mỗi thù giết con không đội trời chung, Công Thâu Huyền nghĩ đủ mọi cách để gây khó dễ cho Trầm Côn. Từ ngày thứ mười lăm, hắn gọi đốc công chấp pháp đội của Hoàng Kim huyết tộc tới, phao tin Trầm Côn không hoàn thành nhiệm vụ, cho dù có công chúa bảo đảm nhưng hắn cũng muốn bằng mọi giá đem Trầm Côn xử theo quân pháp!

Trầm Côn sợ hãi sao? Giết tẩm lệnh bài cung đình tế tửu trên thắt lưng, chấp pháp đội liền ngoan ngoãn đứng ở cạnh hắn nghe lệnh...

Còn có Khuê La!

Thành chủ Xuất Vân hải thành mất tích hai mươi ngày khiến trong Hoàng Kim huyết tộc dâng lên sóng to gió lớn, ngay cả công chúa Cơ Na là người cuối cùng thấy hắn cũng bị gọi đi trợ giúp điều tra, Trầm Côn cũng thành thật trả lời mấy chục lần gặng hỏi, có điều không biết ở ngoài xảy ra việc gì mà rốt cục Hoàng Kim huyết tộc công bố kết luận không ngờ lại là...Khuê La đang thực hiện một mệnh lệnh bí mật, mọi người không cần ngạc nhiên, cũng không cần có suy nghĩ gì không tốt!

Tại sao có thể có giải thích như thế? Khuê La rõ ràng bị mình hủy thi diệt tích a! Trầm Côn lén đi tìm Cơ Na hỏi mới biết được, sau ngày Khuê La chết, Thiên Minh tập kích hạm đội Đông hải của Hoàng Kim huyết tộc, chiến sự ngay ở cách Xuất Vân Hải thành có hai mươi dặm! Nghĩ đến việc Khuê La mất tích cùng việc Hoàng Kim hải quân vì không có chỉ huy mà nhanh chóng tan rã nên Hoàng Kim huyết tộc nhận định, Khuê La đã bị Thiên Minh ám sát, đây là một âm mưu tiêu diệt tướng lĩnh quân địch trước cuộc chiến!

Nghe được sự thật như thế, Trầm Côn cười trộm rất lâu, nhưng rất nhanh nụ cười của hắn liền cứng lại...

Khuê La chết, Hoàng Kim huyết tộc khẳng định rất có thể đây là một âm mưu nhằm vào Đoạt Nhật lâu, vì bảo đảm an toàn cho Đoạt Nhật lâu mà có những hành động sau: Thứ nhất, Lệ Thiên tạm thay vị trí thành chủ Xuất Vân Hải thành, quản lý năm vạn Hoàng Kim phong kỵ, cùng hai mươi vạn binh lính Hoàng Kim đang đóng quân tại Xuất Vân và năm vạn tàn quân hải quân Đông Hải, ba mươi vạn đại quân toàn bộ trú ở bên trong Xuất Vân Hải thành!

Thứ hai, vị đứng hàng thứ hai trong ba Hoàng Kim đại tướng, Lôi Động mang theo ba mươi lăm vạn đại quân của mình ra khỏi U Vân Châu, nhất định phải đến Xuất Vân Hải thành trong vòng mười lăm ngày.

Thứ ba, vị thứ ba trong ba Hoàng Kim đại tướng, Cơ Nhược Vũ lập tức rời khỏi chiến trường nam Cửu Châu, chuyển lên phía bắc, phối hợp phòng ngự bên ngoài Xuất Vân Hải thành!

Thứ tư, Cửu Thế Sơn đại tài quyết trưởng, người chỉ đứng sau mỗi Hoàng Kim thánh nhân bí mật tới Đoạt Nhật lâu!

Thứ năm, Đông Ca thánh nhân mở phong ấn của Cửu Thế Sơn, lấy đi toàn bộ chiến giáp di vật của nam nhân Dương gia sau khi chết để lại trong vòng hai mươi sáu năm qua, chỉ trong mười ngày chuyển hết đến Đoạt Nhật lâu!

Những hành động này là Cơ Na trộm nói cho Trầm Côn, một thánh nhân, một tài quyết trưởng, hoàng kim tam đại tướng, sáu đại cứu thế hắc kỵ, trăm vạn đại quân tập trung ở Xuất Vân Hải thành...Nghe nói về đội hình siêu cấp này mà Trầm Côn thiếu chút khóc ròng!

Bản tăng mới chỉ giết một gã Khuê La mà đã đến mức phải bày trận thế lớn như vậy sao?

Đây là muốn bảo vệ một tòa tiểu lâu hay là muốn gây ra đại chiến thế giới?

Đáng sợ nhất chính là cái tên đó khiến Trầm Côn chú ý, ngoài ra, nghe đồn Dạ Trung Thiên đã điều động toàn bộ cao thủ Dạ gia tới đây, La Hàn, Trương Nguyên, riêng Minh Bá bị Huyền Si hạ độc, còn có hơn chục gã cao thủ không rõ tên đều bí mật đi tới Đoạt Nhật lâu trong mấy ngày vừa qua.

Mà đáng sợ nhất chính là: Trùng tu Đoạt Nhật lâu mấu chốt ở Mặc gia, Mặc gia mấu chốt ở những Mặc Ngọc lệnh, cho nên không bất ngờ chút nào, Hoàng Kim thánh nhân Đông Ca tự tay viết lệnh truy sát toàn Cửu Châu. Trong vòng mười ngày, thập nhị gia Hoàng Kim bắt kể giá nào, không sợ khai chiến cùng bất kỳ kẻ nào cũng phải bắt sống Quang Minh hoàng!

Hoàng Kim thánh nhân, Cửu Thế tài phán trưởng, tam đại hoàng kim chiến tướng...

Đối diện với sự truy giết của những kẻ điên cuồng này...

A Phúc, người có chịu được không?

Trầm Côn không thể không lo lắng thay cho cái mạng chó của gã mập mập kia!

Mấy ngày nay, rốt cuộc A Phúc đã làm gì?

Đáp án rất đơn giản...

A Phúc của chúng ta...thăng quan tiến chức!

...

- Quang Minh hoàng tướng quân, chúng ta bị địch nhân bao vây, phải làm sao bây giờ?

Bên bờ biển cạnh Xuất Vân Hải thành, hơn mười chiến hạm nổi trên mặt nước, đối diện là đại doanh của Hoàng Kim hải quân, sau lưng là cả một hạm đội đông nghìn nghịt, tính nhanh ít nhất cũng có hơn ba trăm chiến hạm, hơn nữa đều là pháo đài mạnh nhất trên biển hiện nay của Cửu Châu - Hoàng kim pháo hạm!

Sau khi Trầm Ưng mang hạm đội ở Ô Sào đi, Hoàng Kim pháo hạm này đã trở thành lực lượng hải quân mạnh nhất của Hoàng Kim huyết tộc.

- Tổ bà nó chứ!

A Phúc mặc bộ giáp trụ vàng chói, trong tay cầm một chiếc trống cùng chùy vàng cực lớn, áo choàng hồng rực bay phấp phới, Long Hùng Thanh Sơn nằm ở bên cạnh, chợt nhìn thật đúng là bộ dáng oai hùng của một đại tướng, thế nhưng nhìn kỹ lại, đũng quần hần...đã ướt rồi!

Ông trời chết tiệt, vì sao mình lại rơi vào tình cảnh này chứ!

Nhớ lại những việc xảy ra từ sau lúc chia tay cùng Trầm Côn, A Phúc ngay cả suy nghĩ nhảy xuống biển tự sát cũng đều đã có!

Sau khi chia tay cùng Trầm Côn, A Phúc mang theo Long Thanh Sơn chạy trên biển, hần còn hoan hỉ thầm nghĩ, cứ tránh ở trên biển thế này dù Hoàng Kim huyết tộc có bản lĩnh bằng trời cũng đừng hòng tìm thấy hần...Đang tự sướng suy nghĩ thì lửa đạn chợt nổ vang trên đầu, vô số chiến hạm tựa như mây đen bao trùm biển khơi, không ngừng có người bị bắn rơi xuống biển, không phải bị nổ chỉ còn có đầu thì cũng đã bị mất tay chân...Thật lâu sau A Phúc mới biết rằng, đây là hải quân Thiên Minh đang bị hạm đội Đông Hải hạm đội của Hoàng Kim huyết tộc phục kích!

Con bà nó mà!

Tự đứng lại bị cuốn vào cuộc hải chiến này chứ?

A Phúc không cần suy nghĩ, võ Long Thanh Sơn, hai người nhanh chóng chạy về phía bờ biển, thế nhưng vừa mới lộ đầu khỏi dãy đá ngầm thì đã đụng phải một đội binh lính của Hoàng Kim huyết tộc cũng vừa tới, hai nhóm người vừa nhìn thấy nhau, chợt giạt nẩy mình, sau đó liền tru lên xung phong liều chết cùng một chỗ...Còn may là gần đây Long Thanh Sơn đã phát triển hơn nhiều, sau một hồi khổ chiến chẳng những cứu được A Phúc mà còn giải thoát cho một đại hán trọng thương bị bọn lính bắt làm tù binh...

- Huynh đệ, đa tạ! - Gã đại hán kia cười ha hả:

- Vừa rồi gặp phải Lệ Thiên, ta chặt đứt một bàn tay của hắn, bản thân mình cũng bị nội thương, nếu không có huynh đệ có lẽ ta đã bị mấy thằng oắt con kia bắt làm tù binh!

Nói xong, đại hán nhìn kỹ bộ dáng của A Phúc:

- Kim giáp, song chùy, hồng hồ tử...Nghe đồn Mộng Bồ Đề gần đây thiếu người trầm trọng, thu nhận mấy gã phé vật, người cũng ở trong số đó sao?

Gã đại hán này quả là thẳng thắn, có điều A Phúc cũng rất thật thà, cười to nói:

- Ha ha ha, đúng rồi, bản đại nhân chính là một trong những tiểu đội trưởng của Mộng Bồ Đề, tên là Quang Minh Hoàng!

- Mộng Bồ Đề rất cẩn thận, hắn là đã hạ độc cho các người...- Ánh mắt đại hán chợt thay đổi:

- Người đã rời khỏi đội ngũ vì sao còn không bị độc phát?

- Ha ha ha ha! - A Phúc cười đáp:

- Bản đại nhân thần công thông huyền, chỉ là chút độc được, có gì phải sợ?

- Người giải được độc của Mộng Bồ Đề? - Đại hán nhíu mày, tiếp tục đánh giá thực lực của Long Thanh Sơn, thầm nghĩ, gã Quang Minh Hoàng này có được một con long sùng như thế, lại có thể giải được độc của Mộng Bồ Đề, hắn cũng là một cao thủ không tồi mà!

Bỗng hắn nhận ra một vấn đề cực kỳ kinh khủng:

- Quang minh hoàng? Gần đây giết chết Công Thâu Thiên, bình yên trở ra khỏi đại địa chiến thần, lại cùng cao giọng hát ở ven đường cùng Dương Ngũ gia, đánh bại Lệ Thiên cùng Công Thâu Lâm - Quang minh hoàng chính là người sao?

- Chính xác! - A Phúc phấn chấn gật đầu khẳng định, lòng tự nhủ mình coi như cũng là có danh tiếng.

- Có thể tạo ra chiến tích như thế, võ công của huynh đệ nhất định không tồi mà? - Sắc mặt đại hán chợt nghiêm túc hơn hẳn.

A Phúc cũng thật thoải mái, bèn cất cao giọng hát bài Nhất khúc đại phong, đại hán Hoàng đình có khí vận hộ thể, tuy rằng thực lực công kích không lớn, nhưng tướng mạo cũng rất dọa người!

Cao Tổ thống nhất Vũ Nội, Vũ Đế vung roi Hung Nô, Quang Võ Trung hưng bá Cửu Châu, bao phủ số mệnh bốn trăm năm của Đại Hán Vương. A Phúc ha hả cười nói:

- Ha ha ha, đây vốn là thực lực của bản đại nhân!

- Hay, rất hay...- Đại hán nhìn A Phúc chăm chăm, ánh mắt liên tục lóe sáng:

- Huynh đệ thần uy như thế, là may mắn của Thiên Minh, may mắn cho huyết mạch Viêm Hoàng! Hiện giờ đại chiến chưa xong, có dám theo ta quay về diệt Đông Hải, dẹp yên Hoàng Kim hạm đội không?

- Hả?

A Phúc còn đang sững sờ, đại hán đã xoay người nhắm phía biển khơi, mà sau lưng đám binh lính Hoàng Kim đã đánh giết lại đây, A Phúc không còn lựa chọn nào đành cắn răng đi theo sau lưng đại hán...Lại nói, Long Thanh Sơn ở phía dưới cũng không chịu thua kém, long uy tỏa ra liên hù dọa vô số yêu thú trong biển, khiến hải quân Thiên Minh không ngớt cao giọng hô Quang Minh Hoàng dũng mãnh vô song phi thường.

Bấy giờ hậu quả cái chết của Khuê La cũng xuất hiện, hạm đội không có sự chỉ huy của thống soái nên liên tiếp thất bại mà tháo chạy, riêng A Phúc hai mắt cũng sáng lên, hắn am hiểu nhất chính là đánh chó dưới nước mà.

Kiểm kê sau cuộc chiến, A Phúc đi theo đại hán kia vào ra ba lần, tự mình dùng pháo bắn chìm bốn chiến thuyền địch quân.

Lệnh khen thưởng đưa đến, A Phúc liền thành một chiến đội trưởng trong quân đội tinh nhuệ của Thiên Minh, coi như là một quan quân cấp bậc hiệu úy.

Càng khéo hơn chính là, ngay sau ngày nhậm chức, lệnh truy sát toàn Cửu Châu của Đông Ca truyền khắp bốn phương: “Không tiếc mọi giá, không sợ cùng bất kỳ ai khai chiến cũng phải bắt sống Quang Minh Hoàng!”. Đã bao nhiêu năm rồi Đông Ca thánh nhân không có hành động như thế nhằm vào một người nào. Hoàng Kim huyết tộc bao nhiêu năm không có hạ một lệnh truy sát toàn Cửu Châu như thế?

Có thể bị Hoàng Kim huyết tộc coi trọng như thế, có thể kinh động Hoàng Kim thánh nhân tự tay ra lệnh đuổi giết như thế, Quang Minh Hoàng đại nhân rốt cuộc vĩ đại đến mức độ nào đây?

Dưới cái nhìn của Thiên Minh, càng là địch nhân mà Hoàng Kim huyết tộc coi trọng, lại càng chính là đối tượng mà mình cần trọng điểm bồi dưỡng, cho nên A Phúc liền đó cũng nhận được lệnh khen thưởng lần thứ hai - thăng chức làm phó quan hạm đội thứ ba của Thiên Minh, kiêm nhiệm chức thuyền trưởng của chiến hạm “Cự Nha Hào”.

Người sáng suốt đều nhìn ra, một chức thuyền trưởng nho nhỏ chỉ là khảo nghiệm đối với A Phúc, nếu hắn có thể biểu hiện ra đủ thực lực, đại đô thống hạm đội thứ ba của Thiên Minh, thậm chí cả chức vị đốc quân toàn chiến khu Cửu Châu đều có thể nằm trong túi A Phúc!

Đối mặt với việc thăng chức nhanh như thế không ai không phục, bởi vì đại hán mà A Phúc vừa cứu trở về tên là Cuồng Lôi!

Cuồng Lôi - một trong mười hai thiên quân của Thiên Minh, đại nguyên soái đốc quân chiến tuyến Cửu Châu!

Công cao chó quá cứu chủ, A Phúc chính là may mắn như vậy!

Đương nhiên, chức vụ càng cao trách nhiệm cũng càng lớn, cho nên sau khi A Phúc nhậm chức liền có thêm một mệnh lệnh mới - một trong ba Hoàng Kim đại tướng, Cơ Nhược Vũ đang phụng mệnh đi lên bắc, hạm đội vào khoảng rạng sáng đêm nay sẽ tiến vào Xuất Vân Đông Hải, toàn bộ hạm đội số ba cần phải ngăn chặn Cơ Nhược Vũ, ít nhất phải kéo dài hơn năm tiếng!

Tại sao Cơ Nhược Vũ lại tới Xuất Vân Hải thành, vì sao lại phải chặn đường hắn, tất cả A Phúc đều không biết, hắn chỉ biết - Mẹ cha nó chứ, chính mình phải đi theo hạm đội số ba xuất chinh, muốn đi liều mạng trên chiến trường mà!

A Phúc sợ đến choáng váng, cho nên chiến hào Cự Nha Hào ủa hắn cũng chậm rãi trôi đi. Sau khi khai chiến nửa tiếng mới tới được chiến trường, mà bây giờ hạm đội số ba đã muốn tan rã, chỉ còn lại không tới mười chiếc chiến hạm.

- Mẹ nó, tổ bà nó chứ!

Đứng ở trên boong tuyền, A Phúc khóc không ra nước mắt nhìn hạm đội của Cơ Nhược Vũ, hơn một trăm chiến hạm chỉ nửa tiếng đã bị xóa sạch gần chín phần...Sớm biết như vậy đã bỏ chạy cho rồi, còn tới góp vui làm cái gì chứ!

- Cơ Nhược Vũ thật mạnh, không hổ là Chiến Thần hải quân trong ba đại quân Hoàng Kim!

Mấy sĩ quan phụ tá cũng đi theo bên người A Phúc, sau khi thăng quan A Phúc cũng không quên mấy gã thủ hạ cũ nên gọi Gia Cát Huyền Hồ, Bạch Chi Ngữ, Long Kiệt, Hiên Viên Thiên Đạo, còn có Hồ nhân La Ma, đều gọi tới chỗ mình, coi như là thành lập một tiểu ban bệ.

Lúc này, Gia Cát Huyền Hồ lạnh lùng nhìn hạm đội của Cơ Nhược Vũ, bình tĩnh nói:

- Ba trăm mười bảy Hoàng Kim chiến hạm của quân địch, đội hình chữ T, trước mặt không hề có khả năng phá vỡ...Đại nhân, đề nghị phá vỡ từ hướng đông bắc!

- Một pháo chưa nổ mà đã chạy trốn, thực không xứng với danh chiến sĩ Thiên Minh! - Hiên Viên Thiên Đạo cũng nhìn địch quân, xúc động nói:

- Mới vừa rồi thống soái thứ sáu của quân địch bị giết, khẳng định không tiện chỉ huy, đại nhân, đập vào hạm đội thứ sáu, xử lý pháo hạm của bọn họ rồi hãy đi, chúng ta tối thiểu có sáu thành chiến thắng!

- Sáu, sáu thành, cao như vậy sao?

A Phúc ngỡ ngác nhìn mấy thuộc hạ của mình, cái gì quan sát chiến trận, cái gì đánh giá hạm đội trận hình, hẳn thật đột đặc cán mai, thế nhưng mấy thủ hạ xuất thân từ ngư dân tại sao lại có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy?

Chẳng lẽ đúng như lời người ta nói, bọn họ là mãnh tướng trời sinh?

- Đại nhân, tin tốt đây!

Đang nói chuyện, Bạch Chi Ngự hưng phấn chạy tới:

- Quân ta cơ hồ toàn quân bị giết, hạm đội trưởng, tướng quân tham mưu, đại tư mã cũng đều chết trận!

- A, tất cả đều chết rồi?

A Phúc mắng to:

- Bọn họ đều chết hết, người còn cười cái gì?

- Đại nhân! Bọn họ đều chết hết, thì ngài chính là chức quan cao nhất ở đây!

Ánh mắt Bạch Chi Ngự tỏa sáng nhìn mười chiếc chiến hạm còn lại:

- Hãy nhìn đi, đại nhân, mười chiếc chiến hạm này, hơn sáu nghìn thủy binh đều là của ngài, ngài là quan chỉ huy cao nhất của hạm đội thứ ba!

- Thế thì sao?

A Phúc khóc lớn:

- Chúng ta đã bị mấy trăm chiến hạm bao vây, trên bờ đầm tạp chủng Hoàng Kim cũng sắp đến trợ giúp. Xong rồi, chúng ta hoàn toàn xong rồi!

Nhà đột lại gặp phải trời mưa, một gã lính liên lạc chạy tới báo cáo:

- Đại nhân, thuộc hạ nhận được tin của Đại nguyên soái Cuồng Lôi truyền đến...Đại nguyên soái mệnh lệnh tướng quân nhanh chóng phá vây, ngài còn nói, lần này là do tình báo có sai lầm, không phải vì tướng quân, nếu tướng quân có thể còn sống trở về chính là công lớn...

Ta cũng muốn phá vây, nhưng có tới mấy trăm chiến hạm, mấy vạn quân địch...

Đứng quần A Phúc đã ướt sũng.

Ngay lúc A Phúc bó tay thì bên bờ biển, trên một mỏm đá ngầm.

Một bóng người nho nhỏ lơ lửng đang đánh đàn bên biển, lại không yên lòng nhìn biển khơi nơi xa, khi hắn nhìn thấy hạm đội của A Phúc bị vây kín liền không nén được khẽ thở dài.

- Ai...

Sau khi ngàn năm võ học thất truyền thì chiến pháp thủy quân của Cửu Châu cũng thất truyền rồi sao?

Cơ Nhược Vũ được xưng tụng là đệ nhất chiến thần của hải quân Hoàng Kim, nhưng nhìn đám hải quân này, ngay cả bọn Tướng Khâm, Chu Thái dưới trướng ngày xưa cũng không bằng chứ đừng nói đến anh tài ngút trời như Lữ Tử Minh hay Lục Bá Ngôn...Nếu mình còn ở trên chiến trường, bên người còn có những dũng tướng thủy quân ngày xưa...

- Nghe lệnh!

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, hăng hái chỉ huy:

- Hưng Phách, đánh vào đội hình thứ sáu của quân địch! Tử Minh nhanh chóng phóng tới đầu trận tuyến phía đông bắc, chiếm giữ hướng dòng nước! Bá Ngôn, phân tán chiến hạm quân ta, giả vờ thua...Toàn quân co lại thành trận mai rùa...

Sau một loạt mệnh lệnh rồi hắn xúc động hô lớn:

- Một canh giờ, diệt hết Hoàng Kim hải quân!

- Không!

Hắn bỗng nhiên lại lắc đầu, trong mắt thoáng hiện một tia tự phụ chỉ quân nhân mới có:

- Chỉ là một gã Cơ Nhược Vũ, chưa cần đến các ngươi...Mấy gã thủ hạ của Quang Minh Hoàng cũng không tệ lắm, nếu cho ta mười chiến hạm đơn độc kia và mấy người kia. Vài người với hơn mười chiến thuyền đơn độc đánh bại Hoàng Kim chiến hạm mới là có tài...

- Ai...

Rồi lại thở dài một tiếng, dừng nằm mộng nữa, Công Cảnh, người đã là một vũ hồn lưu lạc, chiến trường thủy quân không còn thuộc về người...Lâm giang thủy chiến có Chu Lang, người sáng lập thủy quân cực mạnh ngày xưa, kiếp này cũng chỉ có thể tịch mịch sống nốt quãng đời còn lại, thật là bất đắc chí...

Giờ khắc này, hắn thậm chí có chút thống hận chính mình, vì sao phải tự phụ như thế, vì sao phải cao ngạo như thế! Không phải là bá chủ thì không thể khống chế, đây là quang vinh của Vương tá chi tài (kẻ có tài phụ tá bá chủ), cũng là bi ai của hắn!

Bá chủ, có thể gặp mà không thể cầu a!

Thật lâu sau không nói gì...

Lại nhìn ra ngoài, hắn yên lặng mang đàn cổ, xoay người bước vào trong bóng đêm mờ mịt.

Trong vòng mười lăm phút, hạm đội của Quang Minh Hoàng tắt bại, không cần nhìn nữa...

- Đại nhân, đừng nhìn nữa, rút lui đi!

Đi rất xa rồi, hắn chợt nghe một tiếng gầm bi phẫn, hắn là một trong những thủ hạ của Quang Minh Hoàng, có điều hắn cũng không để trong lòng...Đối diện với tuyệt cảnh thì đây chỉ là một tiếng hét quá bình thường, có điều thanh âm kia càng ngày càng to dần lên:

- Đại nhân đi trước, ta cản hậu!

Thanh âm kia quá quen thuộc!

Năm đó lúc mình đốt cháy tám mươi vạn thủy quân Tào Man cũng từng có một thanh âm hét lên như thế!

Đúng rồi, có tiếng hét như thế, tuy người kia chỉ có một con mắt nhưng đối mặt với đám quân lính tan rã hỗn loạn, đối mặt với chủ công đang ngậy ra, chỉ nhìn một chút liền đã nhận ra sơ hở duy nhất trong chiến trận của mình, sau đó dùng sức ngăn quân che cho chủ công mình bình yên rồi đi! (Biên tập: Đoạn này là Chu Du nói về Hạ Hầu Đôn)

Vấn đề này...

Thanh âm kia đã biến mất nghìn năm, tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Gã thanh niên chợt quay người nhìn lại, chăm chú quan sát hạm đội của A Phúc, nhất là mấy gã xuất thân từ ngư dân kia, lại biểu hiện ra tài năng chiến đấu khó thể tưởng nổi!

- Đại nhân, mau rút đi!

Hiên Viên Thiên Đạo quỳ dưới trước chân A Phúc, cắn răng nói:

- Đại nhân cứ ngậy ra thế này, trận thế quân địch sẽ lại thay đổi, không còn cơ hội đánh vào nhược điểm nữa. Ngài rút lui đi, ngài đi trước, ta cùng các anh em cản phía sau!

- Ta, ta...

A Phúc hô khàn cả tiếng:

- Ta mặc kệ, ta muốn về nhà, ta muốn đi tìm thiếu gia!

- Đại nhân!

Gia Cát Huyền Hồ chợt hét lớn một tiếng, hấn vẫn đang lạnh lùng nhìn chăm chăm trận thế địch quân, ánh mắt cơ trí không ngờ có thể xuất hiện trên người một ngư dân bình thường như thế:

- Đại nhân, quân ta thảm bại, quân địch vẫn giữ nguyên, đây là cơ hội! Lập tức tập trung chiến hạm còn lại, tiến đánh phía đông bắc của quân địch, tốc độ nếu nhanh, chúng ta còn có một đường sống!

- Tốc độ nhanh là có thể sao?

Bạch Chi Ngừ nhảy dựng lên:

- Đại nhân, ta đã từng đi lính, am hiểu nhất là đánh bất ngờ cùng tốc độ, giao cho ta, ta đi đầu!

- Được!

Mắt thấy A Phúc gần như đã loạn trí, Gia Cát Huyền Hồ tiếp nhận quyền chỉ huy:

- Bạch Chi Ngừ xuất trận tiên phong, Hiên Viên Thiên Đạo cản phía sau, Long Kiệt bảo vệ hai bên, La Ma, người khí lực lớn, võ công tốt nhất, bảo vệ đại nhân!

- Tuân lệnh! Từ lúc khai chiến đến thất bại mà sắc mặt Long Kiệt chưa từng thay đổi.

- Nhất, nhất định...

La Ma cố gắng nói tiếng Trung một cách chưa thành thực:

- Ta nhất định chết phía trước đại nhân!

- Nếu như thế...

Gia Cát Huyền Hồ cắn răng nói:

- Liều chết, phá vậy!

- Phá vậy!

Mấy gã thủ hạ phân công nhau chỉnh đốn quân đội, cực kỳ thần kỳ, một đội tàn binh lại bị bọn họ kích phát ra sát khí khó thể tưởng tượng, tàn binh biến thành ai binh, ai binh, tất thắng! (Biên tập: Ý trong Tôn Tử binh pháp: Binh lính bị dồn vào đường cùng thì sẽ thắng)

- Lòng quân có thể dùng!

Gã thanh niên kia vẫn đứng ở bờ biển quan sát cuộc chiến, có điều trong ánh mắt hấn lộ vẻ mê mang.

- Hạ Hầu song kiệt, Chỉ Đề quỷ tướng, Hồ Si với gã có Vương tá chi tài...

Hấn đánh giá năm thủ hạ của A Phúc một chút. Hấn có được tinh thần lực không sợ cả thần phật, tự nhiên nhìn thấy được vũ hồn của người khác, chợt lẩm bẫm:

- Các người cũng thành vũ hồn, thảo nào, sau nghìn năm các người lại tập hợp, ta cũng tin tưởng, có điều...Các người vì sao lại đồng thời về dưới trướng Quang Minh Hoàng?

- Chẳng lẽ vũ hồn của Quang Minh Hoàng là...

Sợ đến ngây ra, gã thanh niên kia nhìn chăm chăm vào A Phúc!

Nhưng nhìn một hồi lâu, hấn thực bất đắc dĩ xác nhận, A Phúc hoàn toàn chỉ là một người thường, không có vũ hồn, không có sức mạnh, sở trường chỉ là một bài hát không tên! Nói khó nghe chút thì hấn chính là một gã phế vật hơn ba trăm cân!

Một phế vật như thế mà lại có thể thu được hết văn võ tinh nhuệ của Tào quân, có tiềm chất làm bá chủ một phương?

Gã thanh niên thật sự không nghĩ ra, A Phúc rốt cuộc có ưu điểm gì mà lại có thể có được những thủ hạ kiệt xuất đông đúc như thế, có điều nhìn A Phúc một hồi rồi hấn từ từ nở nụ cười.

- Quang Minh Hoàng không có vũ hồn...Được rồi, Quang Minh Hoàng không có một vũ hồn làm bạn...Một người có thể khống chế Hạ Hầu song kiệt, quỷ tướng Văn Viễn, có thể giữ được Hồ Si ở bên mình, có được Văn Nhược tận tâm giúp đỡ, làm sao lại có thể không có vũ hồn chứ?

- Cho hắn một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội?

- Được rồi, cứ như vậy đi, đánh bạc một lần...Chu Công Cẩn ta đánh cược, Quang Minh Hoàng, ngày sau tất làm bá chủ một phương!

Lầm bầm một lúc rồi gã thanh niên bay bay như tiên, chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng A Phúc!

Khẽ gõ đàn vào sau đầu A Phúc, tiếng gã thanh niên cũng vang lên trong óc A Phúc:

- Muốn đánh bại Cơ Nhược Vũ không?

- Nói thừa!

A Phúc sớm đã giật nảy cả mình, dưới quần lại ướt thêm một mảng lớn.

- Ta có thể giúp người đánh bại Cơ Nhược Vũ!

Trong nụ cười của gã thanh niên mang theo một chút chờ mong:

- Có điều người sẽ tin ta sao? Sẽ nghe theo ta chỉ huy sao? Sẽ đem hạm đội giao hết cho ta sao?

- Gì?

A Phúc trợn to hai mắt nhìn.

Hắn không muốn sao?

Ánh mắt gã thanh niên chợt mờ xuống, coi như quyết định đánh cược một lần. Hắn là vũ hồn không phải bá chủ thì không thể khống chế Nhất khúc Tiểu Đông Phong. Nếu A Phúc không có hào khí “Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng” thì hắn nhất định sẽ xoay người bỏ đi!

- Không muốn giao hết mọi thứ cho ta?

Đợi lâu mà không thấy A Phúc trả lời, gã thanh niên thở dài, vác cây đàn lên vai định bước đi.

Đúng lúc này!

- Đại ca, đại thúc, đại gia, đại tổ tông! Người tới cứu mạng ta đi!

A Phúc mừng rỡ đến rơi cả nước mũi, hắn không biết ai đang nói chuyện với mình, cũng không quản người nọ có bản lĩnh thật sự hay không. Dù thế nào đi nữa thì hắn vừa nghe thấy rằng, đang lúc mấy gã thủ hạ đều ôm lòng phải chết thì có người nghĩ kế thay mình, hắn nói mình chẳng những có thể còn sống về nhà mà còn có thể kiếm được một công lao lớn!

Không quản hắn có chủ ý gì, không quản hắn có hiệu quả hay không, dù sao hết thấy đều có người làm thay. A Phúc, A Phúc ta không bao giờ muốn gánh trách nhiệm nặng như vậy nữa...

Rầm!

A Phúc kiệt lực quỵ xuống, xua xua tay như trút được gánh nặng:

- Cho người, ta giao cho người hết. A Phúc từ trước đến nay chỉ nghe lời đại thiếu gia, bây giờ sẽ nghe lời người...

Gã thanh niên im lặng một lát rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

- Nếu vậy, thì ta sẽ làm vũ hồn của người!

Ba ngày sau, Trầm Côn nhận được tin tức, cuộc chiến Đông Hải, quân đoàn thứ ba của Thiên Minh hạm đội bị diệt, Quang Minh Hoàng bất ngờ phản kích, đánh chìm 127 chiến hạm quân địch, đại thắng mà về!

Người mang đến tin tức này là A La, lúc nàng đọc được tin tức này trong tay Nguyên Quân liền lấy lý do thăm người thân mà tìm đến Trầm Côn.

Bệt! Một bản quan văn công hàm chính thức của nội bộ Hoàng Kim huyết tộc xuất hiện trước mặt Trầm Côn.

- Quang Minh Hoàng, là đại địch mà Hoàng Kim huyết tộc ta tất thắng!

Nhìn thấy đầu đề công văn, phản ứng đầu tiên của Trầm Côn là...Mỹ nữ, có phải nàng gần đây rảnh rỗi đến khó chịu nên tìm một văn kiện giả đến trêu đùa bản tử? Hiểu được suy nghĩ của Trầm Côn nên A La chỉ vào công văn nói:

- Người tự xem đi, trận chiến Đông Hải, A Phúc chỉ còn lại có mười chiến hạm, tính cả số thuyền nhỏ thì toàn quân cũng không quá năm sáu chục con thuyền, thế mà hắn đã đánh thắng Cơ Nhược Vũ, Hoàng Kim đệ nhất hải quân chiến thần, suất lĩnh hơn ba trăm chiến thuyền Hoàng Kim pháo hạm!

- Mẹ kiếp!

Trầm Côn cẩn thận đọc đi đọc lại hơn mười lần, đúng vậy, áo giáp màu vàng, áo khoác hồng, lúc chiến đấu còn ca hát, phần miêu tả tướng quân địch chính là hình ảnh của A Phúc nhà mình!

Thế nhưng A Phúc...Chỉ huy đại quân, tiêu diệt Hoàng Kim chiến thần?

- Mỹ nữ, thật sự điều này do A Phúc của chúng ta làm ra?

Trầm Côn từ từ há hốc miệng ra.

251. Chương 293 Thời Hạn Đến.

A La liếc mắt với Trầm Côn một cái, rồi cau mày nói:

- Ta cũng không thể tin được, nhưng từ ngày Khai thủy, Hoàng Kim Huyết Tộc đã phong tỏa tất cả cảng biển, kỵ binh lục địa cũng toàn quân giới nghiêm. Ta còn tận mắt chứng kiến, Cơ Nhược Vũ dẫn đám tàn binh bại tướng tiến vào bến tàu phía đông, hơn ba trăm chiếc Hoàng Kim pháo hạm, nay chỉ còn lại hơn một trăm bảy mươi chiếc. Binh lính hải quân lại càng thảm hại hơn, quần mũ cỡi giáp, lộn xộn hỗn loạn, rõ ràng là bị quân địch đánh cho sợ vỡ mật, không dám lên thuyền nghênh chiến nữa.

- Đây là thông tin tình báo của Nguyên Quân tiểu thư, người hãy xem đi!

A La kín đáo đưa cho Trầm Côn một tấm bản đồ, mở ra nhìn phía trên là địa phận duyên hải Xuất Vân Đông Hải, mặt trên còn vẽ nhiều đường nét lộn xộn, rõ ràng là lộ tuyến cùng chiến pháp của hải quân Thiên Minh và hải quân Hoàng Kim.

Trầm Côn xem không hiểu bản đồ quân sự chuyên môn này, có chút kinh ngạc ngẩng đầu hỏi:

- Mỹ nữ, tấm bản đồ này có thể nói rõ cái gì?

A La trầm mặc chốc lát, rồi nói:

- Nghe tin A Phúc đánh bại Cơ Nhược Vũ, người có phải tin là tên mập mạp chết bầm kia dựa vào vận khí thủ thắng?

Trầm Côn gật đầu, nhưng A La lại lắc đầu:

- Không phải vậy, địa đồ hải chiến này ta đã nghiên cứu mười mấy lần, các tướng lĩnh cao cấp của Hoàng Kim Huyết Tộc lại càng bí mật nghiên cứu ba ngày ba đêm, cuối cùng chúng ta kết luận một câu: Trận chiến này không phải dựa vào vận khí, A Phúc chiến thắng là nhờ đầu óc chiến lược giỏi hơn Cơ Nhược Vũ mười mấy lần!

- Cái gì?

Trầm Côn lần nữa giật mình.

- Đưa bản đồ cho ta xem!

Nghe A La đánh giá như thế, Đại Triệu quân thần ngày xưa là Lý Mục trong thân thể tách ra, mở bản đồ ra nhìn một hồi, sắc mặt của hắn dần dần ngưng trọng

- Trầm Côn, ta là tướng lãnh lục quân - bộ binh, nhưng ta hiểu được hải chiến...

Lý Mục chạm vào địa đồ trầm ngâm nói:

- Nếu chỉ bàn về năng lực hải chiến, khả năng đánh giá đại cục của Cơ Nhược Vũ hơi kém, nhưng nếu nói về khả năng chỉ huy tốt, phản ứng nhanh chóng trong lúc hải chiến thì nàng là một tướng lãnh cấp chiến dịch hiếm thấy! Mà ta, khả năng lâm trận chỉ huy cũng chỉ ngang với Cơ Nhược Vũ mà thôi, nhưng ta có thể nhìn thấy toàn cục, quyết định chiến thắng ngoài chiến trận, nên có thể xưng là tướng lãnh cấp chiến tranh!

- Vậy A Phúc thì sao?

Trầm Côn hỏi.

- A Phúc...

Lý Mục chỉ trên địa đồ mấy lộ tuyến hành quân, rồi thở dài nói:

- Từ khi chiến dịch phản kích kia bắt đầu, A Phúc có thể đoán được từng bước kế hoạch của Cơ Nhược Vũ, dắt mũi Cơ Nhược Vũ, lấy mưu đối mưu, ép nàng đem quân đội của mình đưa vào tử địa...Người khác đánh giặc thì không chế quân đội của mình, nhưng A Phúc thì lại không chế quân địch, dụng binh theo ý mình, điều động quân địch giống như điều khiển cánh tay. A Phúc chính là tướng lãnh cấp chi phối!

- Không sai!

A La gật đầu.

- Nguyên Quân tiểu thư lấy được bản ghi chép của Hoàng Kim Huyết Tộc, theo đó, tinh thần Cơ Nhược Vũ đã bất ổn, nàng chỉ nói một câu về nguyên nhân chiến bại lần này: Ngay lúc tàu chiến hạm thứ ba bị đánh chìm, nàng đã biết mình nhất định phải rút lui. Nhưng quân địch xuất hiện, nên nàng phải nghĩ cách cứu viện, nàng không ngừng điều viện binh trợ giúp. Nhưng điều động đến bao nhiêu chiến hạm, đều bị quân địch phá hủy bấy nhiêu! Hơn mười chiến hạm bị tàn phá của quân địch như một miếng mồi câu, nàng biết rõ phía trước là tử lộ (đường chết), nhưng mà không thể không đi vào!

- Sau đó, khi hội nghị chấm dứt, Hoàng Kim Huyết Tộc không truy cứu trách nhiệm của Cơ Nhược Vũ, nhưng chính nàng ta lại xin từ chức...Theo ta thấy, nàng ta bị A Phúc đánh cho tàn phế, chỉ sợ không còn lòng tin để thống lĩnh hạm đội ra biển nữa.

- Chiến thần của hải quân Hoàng Kim - Cơ Nhược Vũ bị A Phúc đánh không dám tiếp tục xuất hải?

Trầm Côn kinh ngạc một hồi, rồi nhìn A La

- Mỹ nữ, có khoa trương quá không?

- Tuyệt đối không khoa trương!

Lý Mục tiếp tục nói:

- Suy nghĩ kỹ tình cảnh của Cơ Nhược Vũ thì thấy. Trong trận chiến này, mọi hành động của nàng ta đều nằm trong tính toán của quân địch, mỗi lần nàng ta điều quân đều do quân địch cố ý gây ra. Đánh tới cùng, trong lòng biết rõ vì sao mình thua, nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào để thay đổi chiến cục. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, bao nhiêu vạn nhân mạng, tất cả đều bởi vì mình vô năng mà chết...

Sau đó, hần thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Đây chính là áp lực do cấp chi phối tạo ra, có bao nhiêu tướng lãnh có thể chịu được áp lực này?

Trầm Côn không nói lời nào.

- Sau đó thì sao?

Hần trầm mặc hỏi một câu:

- Sau Đông Hải đại chiến, Cơ Nhược Vũ bị cầm tù, Hoàng Kim Huyết tộc phải bỏ qua Đông Hải!

A La giọng nói có chút trầm trọng:

- Quân Thiên Minh mở tiệc mừng ba ngày, A Phúc được tấn thăng làm Phó soái đốc quân Thiên Minh Đông, Cửu Châu chiến tuyến, Hải quân Đại đô đốc...

- Thật tốt, xem ra A Phúc nhà ta có thể ảnh hưởng đến vận mệnh Cửu Châu

Trầm Côn sờ sờ cái đầu trọc của mình, trong lòng cảm thấy là lạ.

Ngay lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng người huyên náo, đẩy cửa sổ ra nhìn, Công Thâu Huyền mang theo mười mấy đại nhân vật quần áo chỉnh tề, hai đại chương môn thời trước của Lăng Vân Thiên Vũ là Trương Nguyên và La Hàn cũng có trong đó.

Đưa mắt nhìn hai lão một cái, A La cúi đầu đi ra ngoài, bất quá trước khi đi nàng lấy đi bản đồ quân sự, ý muốn tự điều tra bí mật vì sao A Phúc đột nhiên quật khởi.

Đưa mắt nhìn A La rời đi, Trầm Côn cười híp mắt đứng lên:

- Ai da, Công Thâu lão gia, La Chương môn hôm nay sao có thời gian rảnh rỗi mà đại giá quang lâm thế?

- Người biết chúng ta?

La Hàn cùng Trương Nguyên cũng không nhận ra Trầm Côn sau khi dịch dung.

- Hai vị chương môn danh chấn khắp Cửu Châu, truyền thuyết của La, Trương, ta sao có thể không biết được?

Trầm Côn cười híp cả mắt hai tay đưa ra, nhưng những lời này đến tai La Trương hai người lại có một ít vị châm biếm. Ngày xưa là hai đại chương môn, ngày nay lưu lạc làm chó săn cho Dạ gia, Lăng Vân và những đệ tử còn lại cũng trở thành binh sĩ Dạ gia, nhưng Trầm Côn mở miệng một tiếng toàn là “Chương Môn” đây không phải là mắng chửi người sao?

Đúng vậy, Trầm Côn đúng là đang mắng bọn hắn!

Lúc trước, khi còn ở Đại Hoang Châu, La Trương đoạt công, hạ độc, cầm tù Trầm Côn hơn một tháng, lại còn tham gia hại chết Thanh Long trong trận đánh. Hiện tại gặp mặt kẻ thù, hắn không động thủ tại chỗ đã là khắc chế lắm rồi!

- Ha, ha, Lăng Vân tông đã là chuyện quá khứ rồi, tiểu huynh đệ không nên nhắc lại làm gì!

La Hàn nhíu đôi mày, làm bộ như không nghe thấy Trầm Côn nói móc mình, nhưng mà La Triết ở ngay bên cạnh hắn, vừa thấy sắc mặt phụ thân khó chịu, hắn không thua gì ả chó điên Cơ Na lập tức chỉ vào mặt Trầm Côn mắng to:

- Tiểu tử, đem miệng của ngươi rửa cho sạch sẽ một chút, cha ta hiện là Trấn Biên tướng quân của Hoàng Kim Huyết Tộc!

Ha, ha...

Chó điên như vậy không cần để ý tới! Trầm Côn nhớ lại cười nói:

- Vị này là...A, nhất định là La Triết thiếu gia rồi, tiểu thiếu gia ơi, ta chỉ cùng phụ thân ngươi bàn chuyện, ngươi không cần kích động như thế chứ? Hãy bình tĩnh, bình tĩnh nào, ngươi từ người thừa kế chương môn “thăng chức” thành tiểu thiếu gia của phủ tướng quân rồi sao?

- Ngươi thật khôn kiếp, còn dám trêu chọc Bồn thiếu gia?

La Triết chột vung tay lên, phía sau hơn mười mấy Hoàng Kim binh lính lao đến:

- Người đâu, đánh vỡ mồm tên tiểu tạp chủng này cho ta!

Ai, vẫn là như cũ, La Triết vẫn không có chút tiến bộ nào?

Đối mặt với hơn mười mấy Hoàng Kim binh lính, Trầm Côn chậm rãi hỏi han:

- Các lão huynh, các ngươi là thân binh của La Tướng quân sao?

Hắn hỏi tiếp:

- Trần Biên tướng quân của Hoàng Kim Huyết Tộc là chức vụ cao bao nhiêu?

Bọn lính im lặng một chút. Dạ gia chính là thuộc cấp của Lục gia, gia nô của Dạ gia, thì địa vị có thể cao bao nhiêu đây?

Trần Biên tướng quân, đại khái tương đương với một đóng quân ban tham mưu của Đại Triệu vương triều, không có quân quyền

- Người quan tâm đến chức vụ của cha ta để làm gì?

La Triết thúc giục bọn lính.

- Lập tức phế tên tiểu tạp chủng này cho ta!

- Tiểu thiếu gia, lời này của người xem ra không đúng, cái gì mà không cần biết cha người có chức vụ gì?

Trầm Côn chậm rãi lấy ra lệnh bài Cung đình tế tửu.

- Ta cũng là Hoàng Kim quan viên, quan tâm đến tình hình quan viên địa phương, hỏi thuộc hạ một câu quan chức của hần chắc không có vấn đề gì chứ?

La Triết ngẩn ngơ, mà gương mặt lạnh lẽo của Trầm Côn nhìn La Hàn:

- La Hàn, người không còn là Lăng Vân tông chủ môn, thân là gia nô của Hoàng Kim nhất tộc ta, người phải biết tôn trọng thượng quan chứ. Nhất là khi người còn có một thằng con đầu óc không bình thường. Hiểu chưa?

Sắc mặt La Hàn tối đen lại, nhưng sau một hồi nhìn lệnh bài của Trầm Côn, nghĩ tới nữ hoàng tương lai cưng chiều tên Tiểu bạch kiếm này, hần cúi đầu thi lễ:

- Đại nhân giáo huấn rất đúng. Người đâu, tát miện La Triết!

Chát, chát!

Hoàng Kim binh lính thành thật tát miện La Triết.

Nhìn thấy tình cảnh này, đầu lĩnh đội là Công Thâu Huyền và những người khác đều hơi sững sờ. Bọn họ tới nơi này là có mục đích khác, nhưng không ngờ rằng, vừa gặp mặt Trầm Côn đã trả đũa cha con La gia.

Tiểu tử này cùng Dạ thiếu gia có quan hệ không tệ, hần lại đánh Dạ gia nô tài như vậy sao?

Thu hết biểu tình của mọi người vào mắt, trong lòng Trầm Côn cười lạnh. Hần hung hăng dạy dỗ cha con La gia, đầu tiên là vì trả đũa chuyện bị bọn hần nhốt ở Đại Hoang Châu, còn nguyên nhân lớn hơn là vì cha con La gia đầu phục cho Hoàng Kim Huyết Tộc, chắc chắn đã ăn Hoàng Kim thịnh yến

Người ăn thịt người, không thể xưng là người, nhưng ăn thịt người thân ruột thịt, thì cha con La gia có chết trăm lần cũng không thể chuộc tội được!

- Trầm Đốc công, La Triết vẫn còn trẻ người non dạ, ngài cùng hần so đo làm gì?

Công Thâu Huyền mở miệng hòa giải, hần còn có chuyện quan trọng hơn, nên hần không thể để tên La Triết ngu ngốc phá hư kế hoạch của mình được.

Sau đó, Công Thâu Huyền giới thiệu với hần mười mấy tân khách. Giống như hai người La Trương, bọn họ đều đầu phục Hoàng Kim Huyết Tộc nên rất ngang ngược. Mặc dù thân phận bọn họ trong Hoàng Kim Huyết Tộc thấp kém, nhưng với người ngoài, tất cả đều là đại nhân vật có uy danh hiển hách, các quốc gia Cửu Châu đều phải nể mặt.

- Hần mang nhiều người “Có mặt mũi” như vậy đến đây là nhằm mục đích gì?

Trong lòng Trầm Côn có một chút dự cảm xấu.

Chỉ thấy Công Thâu Huyền cười nói:

- Trầm Đốc công, ta thỉnh những người bạn này tới đây, không hần là không có việc. Nghe nói một nhóm bằng hữu của Trầm Đốc công là chế tạo sư Đoạt Nhật Lâu giỏi nhất, phụng mệnh đúc nóng một trăm linh

tám cái Hàn Băng Huyền Minh tỏa. Lần này ta đến là muốn được thưởng thức một ít công phu của Trầm Đốc công!

- Ha, ha sớm nghe nói Trầm Đốc công là truyền nhân của Âu Dã Kiếm Phái với chế tạo thuật huyền diệu thông thần (BD: Giải ngang với thần), hôm nay ta được đại khai nhãn giới rồi!

- Đúc nóng Hàn Băng tỏa, chính là việc trọng yếu nhất để xây cất Đoạt Nhật Lâu. Nếu lần này Trầm Đốc công thành công, là lập được công lao to lớn cho Hoàng Kim Huyết Tộc, nói không chừng sẽ lập tức được thăng chức. Ha, ha, sau này các huynh đệ sẽ phải nhờ cậy ngài rồi!

Thật là kỳ quái, các đại nhân vật rồi rít đua nhau vượt mông ngựa, ngay cả kẻ mới bị mắng là La Hàn cũng không ngoại lệ.

Bọn họ đây là...

Trầm Côn chợt nhớ ra, kỳ hạn một tháng Công Thâu Huyền cho mình, hôm nay chính là ngày cuối cùng!

@#\$\$@!

Trầm Côn mãi lo lắng chuyện của A Phúc, mà chuyện quan trọng liên quan đến tính mạng mình hẵn lại quên mất!

Trong khi chờ chết, hắn vẫn chưa nghĩ ra được phương pháp xử lý Băng Ngọc Thạch. Một trăm linh tám cái Hàn Băng Huyền Minh Tỏa, một cái hắn cũng chưa chế tạo được.

252. Chương 249: Huyết Đồng Sơ Hiện

Mới vừa rồi còn ngang ngược giáo huấn cha con La gia, chỉ chớp mắt lại thành kẻ không hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù như thế nào đi nữa, thể diện mình coi như là mất hết rồi.

- Trầm Đốc công cảm thấy khó chịu sao?

Công Thâu Huyền khẽ mỉm cười, chòm râu dê trên cằm đặc ý rung lên.

Mấy ngày nay, Trầm Côn và Cơ Na ngày càng thân thiết, Công Thâu Huyền biết rõ. Muốn báo thù cho con trai, dạy dỗ tên Tiểu bạch kiểm này mà dùng biện pháp cứng rắn chắc chắn không ổn, cho nên hắn mới suy nghĩ ra biện pháp ôn hòa này... Ví như, đun nóng Băng Ngọc Thạch đối với cả giới chú tạo là một vấn đề khó khăn, Trầm Côn chắc chắn không thể làm được... Chế tạo sư Đoạt Nhật Lâu giới nhất không hoàn thành nhiệm vụ này, đây là một chuyện rất thú vị!

Tình cảnh tuyệt vời như thế, sao mình không tự thưởng thức chứ?

Viết một tờ giấy mời, Công Thâu Huyền dẫn theo mười mấy nhân vật giống như La, Trương chương môn. Ưu điểm của bọn hắn là có danh tiếng lớn, nói chuyện sẽ có người tin tưởng. Nếu mười mấy người này đồng thời nhìn thấy sự quẫn bách vì chưa làm xong việc của Trầm Côn, lại trắng trợn phao tin ra ngoài, chẳng khác nào bôi tro trét trấu vào mặt hắn (nguyên bản: Chẳng khác nào ném một bãi * chó vào mặt Trầm Côn). Đến lúc đó, dù Trầm Côn nhờ vào thân phận Cung Đình Tể Tử mà không phải chịu trừng phạt, thì danh vọng và địa vị cũng bị hạ thấp. Nhất là Cơ Na công chúa, nàng sẽ không tiếp tục mù quáng tin tưởng một tên tiểu bạch kiểm vô liêm sỉ. (Đoạn này khó quá em dịch không ra)

Nhờ mười mấy người tới làm trò, là để làm Trầm Côn mất thể diện, gây tổn hại uy vọng của hắn, ly gián quan hệ giữa hắn và Cơ Na công chúa. Một mũi tên trúng ba con chim, Công Thâu Huyền cảm thấy đặc ý vì chủ ý của mình

Trải qua một thời gian dài, Công Thâu gia luôn bị Hoàng Kim Huyết Tộc đánh giá là một đám thợ thủ công tay nghề thấp kém, chỉ biết sử dụng gỗ với đỉnh ốc, nhưng mà lão phu một khi phát uy thì cũng là một tay mưu lược giáo quyệt.

- Yên tâm, yên tâm, ta không hề thấy không thoải mái tí nào.

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Nếu Trầm Đốc công thấy không có trở ngại gì, vậy thành quả công việc của ngài đâu?

Công Thâu Huyền vuốt chòm râu:

- Tới nay đã qua hai mươi chín ngày, chắc Trầm Đốc công đã hoàn thành xong hơn một trăm cái Hàn Băng Tỏa. Hay ngài cho các vị đại nhân thưởng thức một ít tài nghệ của ngài đi!

- Ô...

Con mắt của Trầm Côn đảo một vòng.

- Một trăm linh tám cái Hàn Băng Huyền Minh Tỏa, cũng đã đun nóng rất tốt, nhưng mà...Ta đã dùng một loại phương pháp đun nóng đặc biệt, không đủ ba mươi ngày, thì không thể mở lò luyện ra được. Lão gia tử có lẽ nên chờ thêm một ngày nữa, ngày mai hãy đến thưởng thức?

Đều đúc rất tốt? Thú vị lắm, hai mươi chín ngày qua người căn bản là không tìm ra phương pháp luyện Băng Ngọc Thạch.

Công Thâu Huyền nắm rõ tiến độ công trình như nắm rõ trong lòng bàn, cười lạnh nói:

- Còn chờ một ngày? Không phải là Trầm Đốc công chưa hoàn thành công việc, định giả trò trì hoãn với chúng ta sao?

- Điều này sao có thể? Sáng mai, một trăm linh tám cái Hàn Băng Huyền Minh Tỏa nhất định đưa đến trước mặt lão gia tử!

Trầm Côn vỗ ngực thề thốt chân thành.

- Được, ta tin tưởng Trầm Đốc công một lần.

Công Thâu Huyền không chút hoang mang, tiếp mọi người xuống nơi gần đó uống trà.

- Không phải là một ngày sao? Được thưởng thức đệ nhất đúc kim thuật, chờ một ngày thì đã sao? Mọi người ở lại đây đêm nay, đợi sáng mai Trầm Đốc công mở lò luyện.

Khốn kiếp!

Lão gia hỏa người muốn đuổi cùng giết tận ta sao?

Thành thật mà nói, trong hai mươi chín ngày nay, Trầm Côn tập trung hầu hết kinh nghiệm vào việc luyện Băng Ngọc Thạch. Hơn nữa cũng phải thừa nhận những công tượng do Công Thâu Huyền phái tới giám thị hẳn mặc dù mang mục đích không trong sáng, nhưng họ đều là những tay chế tạo sư lão luyện, tất cả đều ra sức trợ giúp Trầm Côn tìm biện pháp. Dù sao, việc xây cất mà không hoàn thành đúng hạn thì bọn họ cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nhưng mà nhiều người như vậy, tìm tòi gần một tháng vẫn không tìm được phương pháp luyện Băng Ngọc Thạch.

Luyện Băng Ngọc Thạch, là một vấn đề khó khăn không nhỏ của giới chế tạo Cửu Châu!

Cười hì hì, an bài đám người Công Thâu Huyền ở lại xong. Trầm Côn trở lại trong công trường, lấy có là người ngoài không được quấy rầy, hẳn đóng cửa của đại môn “Âm” một tiếng.

Núp sau cánh cửa, mặt mày hẳn ủ dột, rên rỉ một tiếng:

- Các lão huynh, Công Thâu Huyền thấy chơi cứng không được, bèn chơi kẻ mềm dẻo với ta đây. Thời gian một ngày, ai có biện pháp luyện Băng Ngọc Thạch đây?

Hắn vô lực nói:

- Chỉ cần các người có thể luyện Băng Ngọc Thạch, trong vòng một ngày, ta nhất định có thể chế tạo ra một trăm linh tám cái Hàn Băng Tỏa!

Trong phủ U Minh hồn im ắng, hai mươi chín ngày, mấy Vũ Hồn nếu có thể nghĩ ra biện pháp, thì cần gì phải đợi đến ngày cuối cùng này chứ?

- Khốn kiếp!

- Khốn kiếp!

- Thật là khốn kiếp mà!

Trầm Côn hung hăng mắng vài tiếng, rời nơi này đi, chuyện tranh giành Cơ quan hoàng sẽ bị lỡ mất. Nhưng mà lưu lại thì có mười mấy người đang chờ xem chuyện cười của mình, ngày mai nếu không lấy ra được một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Tỏa, mình đi trên đường sẽ bị mọi người chỉ vào sống lưng mà chế giễu.

- Ai, phải làm sao mới tốt đây?

Đang lúc Trầm Côn chán nản, trên vai hắn bỗng nhiên xuất hiện hai cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ đẹp như phấn điều ngọc mài (Biên: Ý nói là đẹp như được tạc từ ngọc, vẽ từ tranh, tức là rất đẹp) đang đỏ bừng có vẻ chút thẹn thùng, lại có một chút chờ mong.

Hồng Hồng, Lục Lục!

- Hai vị tiểu mỹ nữ, xin đừng làm phiền ta được không?

Trầm Côn biết các nàng trốn trong Đoạt Nhật Lâu, nên cũng không quá kinh ngạc.

- Uhm...

Âm thanh Hồng Hồng, Lục Lục cùng vang lên, rồi cùng nhau gật đầu nói:

- Hôm nay Tiểu suất ca không có tâm tư muốn câu dẫn chúng ta đâu!

- Vậy làm sao bây giờ?

Hai nha đầu nhỏ giọng nói thầm, Hồng Hồng hỏi Lục Lục:

- Nam nhân cũng cần sự nghiệp, tiểu suất ca vì sự nghiệp mà không vui, làm thực nữ, chúng ta không nên quấy rầy hắn!

- Đúng vậy, đúng vậy.

Lục Lục ủy khuất bĩu môi lên nói:

- Nhưng mà tâm tình của thiếu nữ cũng cần quan tâm, chúng ta phải có người bồi, người dụ dỗ, nhất là phải có người hầu đi tản bộ!

- Đúng rồi, đúng rồi, thiếu nữ cần đi tản bộ, nhưng mà Tiểu suất ca lại không có thời gian...

- Đúng rồi!

Hai tiểu gia hỏa kia nhãn tình đồng thời sáng lên, trăm miệng một lời nói:

- Mỗi nam nhân thành công thì sau lưng đều có mấy người nữ nhân không vụ lợi. Ta quyết định rồi, vì sự nghiệp của Tiểu suất ca, chúng ta có thể bỏ qua thời gian đi tản bộ, trợ giúp Tiểu suất ca vượt qua cửa ải khó khăn này. Cố lên, hùng dũng lên! Ya! Ya!

- Tiểu suất ca, có việc gì khó khăn, nói cho chúng ta biết được không?

Hai người tiến đến vỗ vai Trầm Côn

- Hai vị tiểu mỹ nữ, không nên lộn xộn nữa được không?

Trầm Côn chỉ kho hàng ở đằng xa, bên trong chứa đầy Băng Ngọc Thạch tản ra âm hàn khí cực độ.

- Ta trong vòng một ngày phải luyện xong đám băng đó, một ngày, chỉ còn có một ngày thôi!

- Băng Ngọc Thạch?

Hai tiểu tử một người nghiêng đầu về bên trái, một người nghiêng đầu về bên phải. Đông, hai đầu nhỏ đụng vào nhau, linh cảm xông ra.

- Đây không phải là Băng Ngọc Thạch sao?

Hai nàng nói:

- Chuyện này khó khăn không nhỏ, âm hàn khí cực độ làm cho không người nào vượt qua được...Người không thể tới gần, người không để linh hồn tới gần được sao? Người hình như có rất nhiều linh hồn mà!

Trầm Côn trừng mắt liếc các nàng:

- Biện pháp đơn giản như vậy, ta không thể nghĩ ra được? Mấu chốt là Băng Ngọc Thạch cũng có thể đông cứng linh hồn, Vũ Hồn cũng không có biện pháp tới gần

- Kia là...

Hai cái đầu nhỏ gần lại một chút

- Dùng thao tác đun nóng từ xa? Ví dụ như cơ quan cánh tay?

- Không được, nhiệt độ Băng Ngọc Thạch quá thấp, cơ quan kim khí mới đến gần một chút đã bị đông cứng lại, căn bản không làm được!

Biện pháp này Trầm Côn đã nghĩ qua.

- Dùng nguyên lý băng hỏa tương khắc với nhau?

Hai tiểu nha đầu còn nói thêm:

- Có thể đúc một cái khuôn cực nóng triệt tiêu Băng Ngọc Thạch hàn khí...

Đông!

Lời còn chưa dứt, Trầm Côn gõ đầu hai tiểu nha đầu:

- Trên lý luận là có thể, nhưng trên thực tế khuôn đúc có thể triệt tiêu hàn khí của Băng Ngọc Thạch, thì ít nhất cũng phải nóng như nham thạch nóng chảy ở tâm trái đất? Khuôn đúc nóng như vậy, ai có thể chế tạo ra?

Mặc dù, lúc này đang tức giận mà giáo huấn, nhưng hấn lại cười cười, Trầm Côn không khỏi đánh giá hai tiểu nha đầu này cao hơn một chút.

Theo phương pháp xử lý mà các nàng đưa ra, trình độ chế tạo của các nàng rất cao, ít nhất không thể thấp hơn mình. Phải biết rằng, ba biện pháp các nàng nói ra, cũng là ba biện pháp mà Trầm Côn cùng hơn chục thợ thủ công sau khi cân nhắc nghiên cứu kỹ, cho rằng có khả năng thành công nhất

- Đây cũng không được, cái kia cũng không được. Ai da, chúng ta không còn cách nào nữa rồi!

Hồng Hồng, Lục Lục không vui cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói thầm:

- Đáng ghét, chúng ta mạnh miệng nói ra, nhưng mà lấy tìm nổi một biện pháp. Chúng ta, chúng ta bị xấu mặt trước Tiểu suất ca rồi

- Oa, đi...

Nói khóc liền khóc, hai nha đầu kia đột nhiên rơi đầy lệ trên mặt

- Lục Lục, hình tượng mỹ nữ bị mất sạch rồi, tên ngốc có tiền, trẻ tuổi, đẹp trai này có phải sẽ không thèm để ý chúng ta nữa nha!

- Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi...

Lục Lục khóc mặt tèm lem:

- Thế là tan tành giấc mộng được gả vào nhà giàu. Không có tiểu suất ca, không có cỗ xe ngựa lớn, không có kim cương trang sức, Hương Tuyết Hải số lượng ít ỏi cũng không có...Oa, Hồng Hồng chúng ta mất hết rồi!

Trời ơi!

Trầm Côn tuyệt vọng nhìn hai cô bé này, tự nói sau này sanh con tuyệt đối không sanh con gái!

- Sai rồi!

- A...

- Đúng rồi đấy!

Hai tiểu tử kia đột nhiên vỗ tay kêu to lên:

- Chúng ta không có biện pháp, nhưng bà ngoại nhất định có biện pháp!

- Được rồi, dẫn hắn đi gặp bà ngoại!

Hai tiểu tử kia gật đầu một cái

- Tiểu suất ca, chúng ta mang người đi gặp cao thủ chế tạo sự lợi hại!

Bà ngoại? Hai tiểu tử này có trình độ chế tạo không thua chính mình, bà ngoại các nàng chế tạo thuật hắc là lợi hại hơn? Trầm Côn lập tức đứng lên

- Đợi một chút!

Hai tiểu tử đột nhiên nhăn nhó nắm một góc áo.

- Tiểu suất ca, mang người đi gặp bà ngoại cũng không phải là không thể được, nhưng mà...Nhưng mà mới vừa gặp mặt hai lần đã mang người về nhà. Người ta sẽ bị xấu hổ đó.

Đây chẳng phải là chiêu tất sát của tiểu mỹ nữ trong truyền thuyết: Rất muốn mà bảo thôi sao?

Số lượng bao tay, kim cương trang sức, thêm hai mươi lần đặc biệt dành thời gian đi tản bộ, Trầm Côn trả giá bằng một loạt hiệp ước không bình đẳng, rốt cục cũng mua được hai tiểu mỹ nữ. Hồng Hồng và Lục Lục hóa thành hai cánh thiên thần, mang theo Trầm Côn bay vào tầng ngầm thứ mười tám của Đoạt Nhật Lâu.

Trầm Côn luôn ở trên mặt đất của Công Trường, đây là lần đầu tiên chứng kiến tình hình của tầng ngầm thứ mười tám Đoạt Nhật Lâu.

Đây là một cung điện dưới lòng đất rất rộng rãi, đủ sức chứa đựng bảy tám mươi người, nhưng bị Cửu Châu Trầm Côn (Dương Vô Ngôn) dùng một kiếm đem đất chém thành một vết rách thật dài, thỉnh thoảng lại có nham thạch nóng chảy từ bên trong phun ra ngoài, cả cung điện trang hoàng cũng bị nham thạch nóng chảy hòa tan, nhìn giống như một ánh lửa hùng hực của nhân gian luyện ngục!

Do hoàn cảnh cực kỳ ác liệt này, Hoàng Kim Huyết Tộc thiết lập ở tầng thứ mười bảy thì một tầng linh khí phòng ngự nham thạch nóng chảy như một cái lồng, không cho phép bất cứ thợ thủ công nào tiến vào tầng thứ mười tám này.

Hồng Hồng, Lục Lục từ miệng thông gió bay vào được, các nàng không dám dừng lại trên nham thạch nóng chảy, xa xa trên không hô to:

- Bà ngoại, ngài có khách này!

- Thấy rồi!

Âm thanh lạnh như băng cực độ vang lên, Trầm Côn chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo mà toát ra mồ hôi lạnh, vừa quay đầu lại nhìn. Một ánh mắt đỏ như máu giống như ngâm trong hồ máu đang lạnh lùng theo dõi hắn. Tí tách, tí tách máu tươi đỏ thẫm từ con người rơi xuống, phát ra âm thanh nặng nề.

253. Chương 250: Đây Mới Là Cơ Quan Thuật

Trầm Côn bỗng nhiên nghĩ tới thiên cơ trong dự ngôn “Huyết Đồng Thiên”, một đôi Huyết Đồng, một lời tiên đoán, đã nêu ra đầy đủ rồi. Trầm Côn đột nhiên giết mình, lúc này đã hắn đã minh bạch được thân phận người này.

- Cơ quan hoàng, Mặc Ly?

Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy (Nguyên văn: Đạp phá thiết hài vô mịch xử, thường đi với Đắc lai toàn bất phí công phu!), mình trong lúc hết đường xoay sở, lại gặp được Cơ quan hoàng mạnh nhất từ trước tới nay! Trầm Côn vội vàng lui về phía sau vài bước, cúi người chào:

- Kính chào Cơ quan hoàng!

Nói xong, hần lặng lẽ đánh giá dung mạo của Mặc Ly một chút.

Thực kỳ diệu

Mọi người đều nói nàng là một lão phụ nhân hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, thân mình hơi mập một tí, có dáng vẻ hiền lành của bà cố nội.

Nhưng mà Cơ quan hoàng đang đứng trước mặt Trầm Côn, chỉ có bộ dạng bảy tám tuổi, khuôn mặt béo mập trắng nuột nà, bàn tay nhỏ bé trong suốt rất sáng, còn bận một chiếc váy nhỏ nhắn đáng yêu.

Đây là Cơ quan hoàng ư, rõ ràng là một tiểu cô nương đáng yêu

Đương nhiên, tiểu cô nương này có một đôi mắt màu máu, hai hốc mắt đang không ngừng trào ra máu tươi, nhân cầu ngâm trong máu, mà máu theo khóe mắt nhỏ xuống. Hai mắt khủng bố dữ tợn phá hủy nét chân thành, hồn nhiên của Mặc Ly, thoát nhìn giống như một ác quỷ thê lương đến từ âm tào địa phủ

- Bà ngoại!

Hồng Hồng, Lục Lục vui vẻ bay đến bên người Mặc Ly. Các nàng vừa đi, Trầm Côn mất đi hai cánh để phi hành, lại không dám dừng ở trên mặt nham thạch nóng chảy, chỉ có thể lợi dụng năng lực lửng không của Lam Nguyên Vũ Tông mà trôi lơ lửng giữa không trung!

Chiều thức lửng không mà bước vừa xuất ra, sắc mặt Mặc Ly đột nhiên trầm xuống

- Lão thân chưa từng nghe người ta nói qua, có người mới mười sáu, mười bảy tuổi đã trở thành Lam Nguyên Vũ Tông, trừ Hoàng Kim Huyết Tộc...

Nàng lớn tiếng quát hỏi:

- Người là Hoàng Kim Huyết Tộc sao?

Mặc Anh đã nói qua, Cơ quan hoàng từng muốn đầu nhập Hoàng Kim Huyết Tộc, nhưng đột nhiên đổi ý, chẳng những đoạn tuyệt tất cả quan hệ cùng Hoàng Kim Huyết Tộc, còn giết sạch người nhà của mình. Như vậy không thể nghi ngờ, Cơ quan hoàng không ưa Hoàng Kim Huyết Tộc, cho nên Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Thật ra ta là một quan chức của Hoàng Kim Huyết Tộc, nhưng lão nhân gia đã nghe nói qua Vô Gian Đạo chưa? Kỳ thật ta là một thành viên nghĩa quân lọt vào bên trong của Hoàng Kim Huyết Tộc!

- Vô Gian Đạo?

Mặc Ly chưa từng nghe qua danh tự này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự đánh giá của nàng về Trầm Côn, nàng cười lạnh nói:

- Ta không quản người có phải là nội gián không, hay là tay sai của Hoàng Kim Huyết Tộc. Người đã gia nhập Hoàng Kim Huyết Tộc, nhất định đã ăn Hoàng Kim thịnh yến...

Nàng cười quái dị nói:

- Ăn thịt người là súc sinh, ăn thịt anh em ruột Viêm Hoàng, cả súc sinh cũng không bằng! Người cút đi cho ta, lão thân không muốn làm bạn với kẻ cả cầm thú cũng không bằng!

Nàng nói xong liền hừ lạnh một tiếng

Trầm Côn cũng không tức giận, ngược lại còn nở một nụ cười, lời nói của Cơ quan hoàng đúng với tâm tư của hần, kẻ ăn thịt người không đủ tư cách làm người, mới vừa rồi hần cũng vì lý do đó mà giáo huấn cha con La gia

- Lão nhân gia!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Hồng Hồng, Lục Lục là cháu ngoại của người phải không? Hắc hắc, người đã rất lâu rồi không cùng cháu ngoại của mình trò chuyện phải không?

Mặc Ly nhướn mày:

- Việc này có quan hệ gì đến người?

- Quan hệ rất lớn nữa là đằng khác, lão nhân gia có thể hỏi Hồng Hồng, Lục Lục! Hỏi các nàng như thế nào quen biết ta?

- Hồng Hồng, Lục Lục. Nói!

Mặc Ly lạnh lùng hỏi:

- Bà ngoại, Tiểu suất ca thật lợi hại đó.

Hồng Hồng tiếp tục nói

- Chúng con nghe hắc ca, lại muốn khóc...Biết khóc, biết cười chúng con sẽ là một con người hoàn chỉnh, chúng con đã là nửa người rồi mà!

- Tiếng ca của hắc ca có thể làm cho các con khóc?

Mặc Ly kỳ quái nhìn qua Trầm Côn, trong mắt hiện lên một tia thương thức, nhưng rất nhanh biến thành ác độc

- Coi như người hiểu được hồn ca, có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác, cũng không thể cải biến được bản tính súc sinh của người, là tay sai của Hoàng Kim Huyết Tộc súc sinh còn không bằng.

- Bà ngoại, Hồng Hồng còn chưa nói hết mà!

Lục Lục mắt húng bữu môi lên.

- Chúng con khóc xong, đi tìm tiểu suất ca nghe hát, hắc ca có thể làm cho chúng con khóc, nhất định có thể làm cho chúng con cười, chính là lúc chúng con gặp được thì tiểu suất ca đang cùng Khuê La đánh nhau.

- Khuê La? Thành chủ Xuất Vân Hải Thành, chớ sắn Ba Sơn Vũ?

- Đúng vậy.

Lục Lục gật đầu hai cái

- Khuê La bức ép tiểu suất ca ăn Hoàng Kim thịnh yến, vì thế tiểu suất ca tức giận, cùng hắc ca đánh nhau. Ngay lúc nguy cơ nhất, Hồng Hồng, Lục Lục biến thành cánh giúp tiểu suất ca đánh bại Khuê La!

- Người giết thành chủ Hoàng Kim Huyết Tộc?

Nghe được Trầm Côn chưa ăn Hoàng Kim thịnh yến, hơn nữa còn giết một quan lớn của Hoàng Kim Huyết Tộc, sắc mặt Mặc Ly lập tức dịu xuống, cười nhạt nói:

- Lão thân trách lầm người, người thật không hổ danh là con cháu của Viêm Hoàng nhất tộc!

- Hắc, hắc, lão nhân gia ngài quá khen rồi!

Trầm Côn âm thầm cảm thấy may mắn, nếu không có Hồng Hồng, Lục Lục hai tiểu nha đầu này nói giúp, hắc ca gặp được cũng sẽ bị Cơ quan hoàng đuổi đi.

- Nói đi, tìm lão thân có việc gì không?

Mặc Ly hỏi:

- Ah...

Mặc Ly cần mẫn cứ mẫn, giải thích xong thì xin lỗi, không chút giả vờ, hiển nhiên là một người trung thực, Trầm Côn dứt khoát thành thật nói:

- Ta có năng lực có thể không chế linh hồn, muốn mời ngài...

- Không thể nào!

Không đợi Trầm Côn nói xong, Mặc Ly mặt lạnh xoay người sang chỗ khác

- Lão nhân gia, ta biết, với thân phận và địa vị của ngài, làm một Lam Nguyên Vũ Tông Vũ hồn. Quả thật là hơi ỷ khuất...

Trầm Côn cười hì hì nói tiếp, nhưng vẫn không đợi hắn nói xong, Mặc Ly liền khoát tay áo:

- Lão thân không phản đối làm một Lam Nguyên Vũ Tông Vũ hồn, nhất là người với lão thân có chung chí hướng đều hận không thể giết hết Hoàng Kim Huyết Tộc.

Nàng hít một hơi rồi tiếp tục nói:

- Chẳng qua lão thân còn có một tâm nguyện nhiều năm chưa hoàn thành, tâm nguyện không giải quyết được, cả cuộc đời này lão thân tuyệt đối không ly khai Đoạt Nhật Lâu!

- Được lắm!

Trầm Côn vỗ tay nói

- Lão nhân gia muốn làm cái gì, ta nhất định giúp ngài hoàn thành.

- Ta...

Mặc Ly há miệng thở dốc, giữa dòng Huyết Đồng bình thường chảy ra một dòng huyết lệ. Một lúc sau, nàng chua xót cúi đầu, đưa lưng về phía Trầm Côn mà phất tay.

- Không nói nữa. Ai, người còn chuyện gì khác không? Nếu có, xem trên phân thượng người giết Khuê La, lão thân nhất định làm giúp người!

- Lão nhân gia, người tại sao không nói!

Trầm Côn vội vàng hỏi, nhưng Hồng Hồng, Lục Lục bay đến bên tai hắn, dùng âm thanh rất nhỏ nói:

- Tiểu sư ca không nên hỏi tại sao, bà ngoại không chịu nói đến chuyện quá khứ, cho dù là chúng ta hỏi, người cũng không chịu nói.

Âm thanh lại nhỏ xuống

- Hơn nữa nếu nhắc tới chuyện quá khứ, bà ngoại sẽ khóc thật to đấy. Người xem ánh mắt của bà ngoại, những giọt máu kia, đều là nước mắt của người!

Trầm Côn sáng suốt ngậm miệng lại.

Hắn là tới tìm Vũ Hồn thứ sáu, không phải tới vạch trần nỗi đau của người khác, nếu tiếp tục hỏi, chỉ sợ Mặc Ly tức giận đến sùi bọt mép.

Khoan đã!

Trầm Côn chợt phát hiện một cái tình huống quỷ dị: Máu, Mặc Ly là linh hồn, lão sao có thể chảy ra máu tươi giống người sống chứ?

Tiếp tục nhìn kỹ thân hình của Mặc Ly, huyết đồng tuy rằng quỷ dị, nhưng chính là một làn da hồng hào mịn màng, chân đạp xuống nặng nề, tuyệt đối không giống bộ dáng của linh hồn.

- Lão nhân gia, ngài không phải linh hồn?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Người biết cơ quan thuật không?

Mặc Ly đột nhiên hỏi một chuyện không ăn nhập gì.

- Hiểu sơ một chút.

Trầm Côn cười hì hì nói.

- Cơ quan thuật lấy linh khí làm căn cơ, lợi dụng các loại nguyên liệu chế tạo ra máy móc công cụ cực kỳ tinh vi, có thể là công cụ chiến đấu, cũng có thể là công cụ sản xuất, thậm chí có thể chế tạo thú máy, người máy

Mặc Ly gật gật đầu, đối với câu trả lời của Trầm Côn coi như hài lòng, lão hỏi ngược lại:

- Ta lại hỏi ngược, trên đời máy móc có cấu tạo tinh vi nhất là gì?

Trầm Côn bị hỏi làm sững sốt

- Máy móc có cấu tạo tinh vi nhất, là người.

Mặc Ly chỉ chỉ vào ngực Trầm Côn:

- Người không biết chỗ này rất kỳ diệu sao? Nơi này, trái tim đập nhịp nhàng, máu liên vận chuyển khắp toàn thân, sau đó nhờ máu nuôi dưỡng, nhân loại có thể thở, có thể ăn uống, có thể chiến đấu, có thể ngủ. Đây là máy móc có cấu tạo tinh vi bao nhiêu?

Nàng cười cười.

- Theo nhận xét của lão thân, mỗi bộ phận của người đều là một loại máy móc cấu tạo thành, mấy trăm loại máy móc cấu tạo tổ hợp thành hình người, mới là một người hoàn chỉnh.

Trầm Côn nghe như ngây dại, cho rằng người là do máy móc kết cấu thành, ý tưởng của Mặc Ly có thể nói là...Khác người.

- Thân thể con người là do các loại máy móc cấu tạo mà thành. Đã như vậy, Mặc Ly ta có thể tạo ra máy móc, tại sao lại không thể chế tạo ra thân thể người chứ?"

Mặc Ly bỗng nhúc nhích thân thể của mình.

- Ta ở Đoạt Nhật Lâu một ngàn năm, cũng đã nghiên cứu một ngàn năm cơ quan thuật, ba trăm năm trước ta có thể chế tạo ra một hình người sinh động rồi. Cho nên ta không phải là một cô hồn dã quỷ, ta là một người máy sinh động!

Một linh hồn, lại có thể chế tạo ra thân thể cho mình, làm thành một người máy sinh động.

Trầm Côn ngơ ngác nhìn Mặc Ly, tài nghệ của Cơ quan hoàng thật thần diệu, đã vượt ra khỏi cực hạn tưởng tượng của hắn.

- Lão nhân gia...Thật lợi hại!

Trầm Côn khô khốc liếm môi.

- Đừng nịnh nọt, ta tuy chế tạo ra một thân thể cho mình, nhưng vẫn còn nhiều thiếu sót lắm...

Mặc Ly cười khở gờ tay nhỏ bé lên:

- Cũng như bộ dáng hiện tại của ta, ta vẫn không thể chế tạo ra một thân thể của người trưởng thành, chỉ có thể làm ra một thân thể tương đối đơn giản là tiểu hài tử. Ai, đường đường là một Cơ quan hoàng mà chỉ có thể lấy bộ dáng một tiểu hài tử xấu xí bảy tám tuổi gặp người!

- Ví dụ như linh hồn, ta có thể chế tạo thân thể con người, nhưng linh hồn...

Nàng từ ái ngăm nhìn Hồng Hồng, Lục Lục:

- Ta phân tích kết cấu nhân loại, phát hiện toàn bộ hành vi của loài người đều có quan hệ với đại não. Vì thế, ta bắt chước theo phương thức làm việc của đại não nhân loại, chế tạo ra hai sinh mệnh máy móc. Chính là Hồng Hồng, Lục Lục. Nhưng sau khi tạo ra ta mới phát hiện, linh hồn nhân loại rất kỳ diệu, Hồng Hồng với Lục Lục có thể suy tư, diễn cảm giống với nhân loại. Nhưng mà bất kể thế nào, các nàng cũng không có được cảm giác bi thương cùng vui sướng mà chỉ nhân loại mới có. Nghiêm khắc mà nói, bọn chúng chỉ có thể coi như hai cái máy đã lên chương trình, không phải là một sinh mệnh hoàn chỉnh!

Mặc Ly nói rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, người ở Cửu Châu đại lục không dễ dàng hiểu được. Nhưng Trầm Côn là người địa cầu...Trầm Côn hoàn toàn nghe rõ ràng! Hồng Hồng, Lục Lục chính là trí tuệ nhân tạo!

Cơ quan hoàng Mặc Ly không chỉ chế tạo ra thân thể loài người, còn mở ra Trí năng trình tự...Lão thái thái này mà ở trên địa cầu, tuyệt đối là một khoa học gia siêu cấp!

Đáng sợ hơn chính là, Mặc Ly chỉ mới ở giai đoạn nghiên cứu, thậm chí đã có thể khiến Trí tuệ nhân tạo tiến hóa thành nhân loại chân chính.

- Lão nhân gia thật là lợi hại!

Trừ câu này ra, Trầm Côn không thể nghĩ được từ nào khác để hình dung rồi.

254. Chương 251: Cửu Châu Long Nhãn

Hồng Hồng cùng Lục Lục cùng nhau bưng kín lỗ tai, hiển nhiên hai nàng không thích cách nói chuyện toàn thuật ngữ chuyên môn như vậy. Về mặt của hai người trông giống như thật, rất sống động. Trầm Côn nhìn thấy liền không thể tin được các nàng chỉ là hai trí tuệ nhân tạo mà thôi. Có thể làm ra trí tuệ nhân tạo đến trình độ thể này, nếu ta không đem Mặc Ly người thu vào làm võ hồn thứ sáu thì chắc cả đời ta sẽ tiếc nuối!

- Tốt rồi!

Hồng Hồng và Lục Lục lắc lắc đầu có vẻ không vui.

- Tiểu suất ca, người không phải là đến đây cầu bà ngoại luyện Băng Ngọc Thạch sao? Nói chuyện này để làm gì? Còn không mau đi nhờ bà ngoại đi?

- Thì ra người muốn luyện Băng Ngọc Thạch? - Mặc Ly có chút ngăn ra.

- Đúng vậy, trong quá trình trùng tu Đoạt Nhật Lâu, ta phải đúc ra một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Huyền Tỏa, mà nguyên liệu là Băng Ngọc Thạch - Trầm Côn đem chuyện khó xử của mình nói ra một lần rồi cười hỏi:

- Lão nhân gia có biện pháp gì phải không?

Mặc Ly căn bản không trả lời là có biện pháp nào hay không, nàng chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trầm Côn

- Chính là Đoạt Nhật Lâu mà Hoàng Kim Huyết Tộc dùng để trấn áp Cửu Châu hủ? Theo cái lợi thứ năm của phong thủy, ta không nên giúp người. Nhưng người đã giết Khuê La, ta cũng phải có gì đó đền đáp...Tránh ra đi!

Tránh ra? Trầm Côn ngượng ngùng cười nói:

- Lão nhân gia, nguyên liệu vẫn còn ở công trường phía trên...

- Nguyên liệu đã được mang tới rồi!

Không thấy Mặc Ly có động tác gì, tại gần miệng thông gió đã vang lên tiếng “dát chi, dát chi” của những bánh răng đang quay. Bức tường kim loại vốn kín mít giờ tự nhiên nứt ra, một giàn giáo thật lớn xuất hiện, trên đó không ngờ lại chính là số Băng Ngọc Thạch mà Trầm Côn muốn luyện. Băng Ngọc Thạch vừa xuất hiện, sức nóng từ nham thạch phía dưới lập tức suy yếu, không khí của cả tầng mười tám trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn không ít.

- Đoạt Nhật Lâu này là do tổ tiên của ta chế tạo, từ lúc chín tuổi, ta đã nắm rõ kết cấu của nó như lòng bàn tay, đến lúc mười hai tuổi, ta đã có thể điều khiển từng cái vít thông thạo như các ngón tay của mình.

Mặc Ly bình thản giải thích. Tự như đối với nàng, việc đem mấy trăm cân nguyên liệu vận chuyển từ mặt đất xuống dưới này trong khi qua mặt được tất cả Hoàng Kim cao thủ đang trông chừng Đoạt Nhật Lâu chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Chết đứng, Trầm Côn đã phục sát đất với trình độ cơ quan thuật của lão thái thái này.

Hắn chỉ thấy rằng, nếu giờ nàng làm ra một vị Phật Tổ Như Lai thì cũng là bình thường. Trầm Côn lẳng lẳng nhìn Mặc Ly làm thế nào để luyện hóa Băng Ngọc Thạch.

- Trong việc luyện Băng Ngọc Thạch, khó khăn lớn nhất nằm ở cái lạnh cực độ của nó.

Mặc Ly đến gần vách tường, cầm mấy cái đinh ốc xuống.

- Coi như là ta tự mình ra tay cũng không có cách nào đứng cạnh Băng Ngọc Thạch hơn mười phút, càng không thể đem nó đi luyện...Chính xác mà nói, không có bất kì công cụ nào có thể luyện được Băng Ngọc Thạch!

Nàng chợt đổi giọng:

- Nhưng, bản thân Băng Ngọc Thạch chính là một ngoại lệ!

Nói xong, nàng đem đinh ốc trong tay bắn ra. Đinh! Nó liền bắn trúng một khối Băng Ngọc Thạch. Mặc dù chiếc đinh ốc cũng bị đông lạnh rồi vỡ nát, nhưng khối Băng Ngọc Thạch cũng bị đánh bay lên. “Đinh đinh”...Mấy ngàn cái đinh ốc được liên tiếp bắn ra. Mấy chục khối Băng Ngọc Thạch liền bị đánh bay lên giữa không trung. “Đinh đinh đông đông”. Tất cả dụng cụ cùng một chỗ rồi rơi xuống tạo thành một người máy! Cùng lúc đó, giàn giáo đang chứa Băng Ngọc Thạch cũng được người máy đem đến phía trên nham thạch nóng chảy. Dưới sức nóng của nham thạch, người máy làm bằng Băng Ngọc kia đã đem số Băng Ngọc Thạch còn thừa luyện thành nước đá, nấu chảy thành một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Huyền Tỏa. Sau khi công việc hoàn thành, người máy cũng đi vào trong nham thạch nóng chảy, tự hòa tan bản thân, mà giàn giáo chứa Hàn Băng Tỏa được nâng từ từ lên tầng trên của công trường.

- Một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Huyền Kì Tỏa đã được đưa đến kho hàng trong công trường của người!

Mặc Ly cũng không hề vui mừng gì khi giải quyết xong nan đề về chế tạo của cả Cửu Châu, nàng rất bình thản phát phát tay:

- Người cũng đến đây đi. Nếu lão nhân ta không đoán sai, số Hàn Băng Tỏa đó chính là dùng để phong tỏa chỗ nham thạch nóng chảy này. Tầng thứ mười tám này sẽ rất mau không còn an tĩnh nữa, lão nhân ta cũng phải tìm một chỗ ẩn thân khác!

Nói xong, nàng quay người về:

- Hồng Hồng và Lục Lục cũng tặng cho người, dùng các nàng mà giết thêm vài tên Hoàng Kim Huyết Tộc. Tuy nhiên, không nên trở lại tìm ta nữa!

Thân ảnh của nàng liền biến mất tại cánh cửa lớn bằng kim loại đột nhiên xuất hiện lúc trước. Nàng tự nhiên ra đi như vậy? Tâm lý Trầm Côn liền trở nên khẩn trương, Cơ Quan Hoàng đã đi, vũ hồn thứ sáu cũng coi như hụt mất. Tuy nhiên, nghĩ lại thì hắn thấy mình cũng không nên dây dưa với nàng nữa. Dù Mặc Ly đã nói rằng nàng có thể trở thành Vũ hồn của Trầm Côn, nhưng vì tâm nguyện tới nay chưa hoàn thành, nàng phải lưu lại. Muốn thu nhận được Mặc Ly, mình phải thay nàng hoàn thành tâm nguyện! Về phần tâm nguyện này là cái gì, Mặc Ly vẫn còn đau đớn, không dám nhớ lại chuyện cũ. Nhưng Trầm Côn giữ chức cung đình tế tửu, lại có Nguyên Quân nắm giữ tình báo trong thiên hạ, chỉ cần hắn chịu dụng tâm, nhất định có thể tra ra tâm nguyện của Mặc Ly, thu được Vũ hồn thứ sáu này.

- Hai vị tiểu mỹ nữ, bà ngoại của các người đã đi, các người còn có thể đi tìm nàng sao? - Trầm Côn cười tủm tỉm mà hỏi thăm:

- Đương nhiên rồi, chúng ta biết tất cả các mật đạo trong Đoạt Nhật Lô mà!

Tốt rồi! Trầm Côn cũng yên lòng, liền bảo hai tiểu nha đầu đưa mình trở về mặt đất. Nhưng đúng lúc này, Cổ Nguyệt Hà đột nhiên cười một tiếng thật quái dị:

- Lão đại, đã vào núi vàng rồi mà đi về tay không, người sẽ thiệt thòi đó!

- Núi vàng? - Trầm Côn sững sốt.

- Ài!

Cổ Nguyệt Hà bất đắc dĩ mà thở dài, hiển nhiên hẳn rất không hài lòng với sự chậm chạp của Trầm Côn.

Hắn nói bằng một giọng có vẻ thận trọng:

- Lão đại, vào hai ngày đầu tiên chúng ta vào thành Xích Vân, ta đã nói cho người biết tác dụng của Đoạt Nhật Lâu là cùng phối hợp với Giáo Thế Sơn để trấn áp long mạch của Cửu Châu. Mà vị trí của thành Vân Đông này chính là đầu của long mạch Cửu Châu, Đoạt Nhật Lâu chính là vị trí có phong thủy cực tốt, thiên hạ đệ nhất! Cũng chính là quý...

Trầm Côn khẽ mở đôi mắt ti hí của mình lên.

- Nếu Vương Kiêu tụ linh khí cho người, Lý Mục làm hộ pháp, Huyền Si điều trị thân thể, Thủy Nhi bảo vệ linh hồn, cùng lão nhân ta ở bên cạnh chỉ điểm thì lão đại sẽ tấn cấp nha! - Cổ Nguyệt Hà cười cười rồi chậm rãi nói tiếp - Phong thủy vận số của Cửu Châu đã bị nơi này trấn áp ngàn năm, sau từng ấy năm tích lũy, mật độ linh khí trong này đã đạt tới mức đến thần tiên cũng phải ghen tị, lãng phí lượng linh khí này, người sẽ hối hận đó!

Sốc! Cho dù Trầm Côn không biết phong thủy bí pháp, hẳn chỉ cần dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Đoạt Nhật Lâu đã trấn áp phong thủy Cửu Châu cả ngàn năm. Trấn áp! Ngàn năm! Cứ mỗi năm tích lũy được bao nhiêu lại bị giữ lại hết dưới này, tầng mười tám phía dưới Đoạt Nhật Lâu đã trở thành địa phương tu luyện hoàn mỹ nhất Cửu Châu đại lục! Lại nghĩ một chút về khối phong thủy bảo địa này, quả là vẽ rồng thêm mắt...Đương nhiên, từ lúc Đoạt Nhật Lâu bị Hoàng Kim Huyết Tộc bố trí thành công trường, chưa người nào có thể ở đây mà an tâm tu luyện, bất quá...Chuyện này có thể làm khó được Trầm Côn sao? Tên hòa thượng này một khi lòng tham phát tác, sức mạnh của sự tham lam liền thể hiện ra ngoài, trong đầu liền nghĩ ra hàng ha sô sô các chủ ý quái dị.

Sáng sớm ngày thứ hai. Công Thâu Huyền tính rằng cũng đã tới kì hạn ba mươi ngày giao ước, hẳn cùng bắt chuyện với mười mấy đại nhân vật từ trong trường bỗng rồi rủ nhau cùng đi. Đến bên ngoài cổng công trường, hẳn cao giọng nói:

- Trầm Đốc công! Kỳ hạn đã đến, xin mời mở lò, thể hiện phong thái của chủ tạo sư giỏi nhất Cửu Châu!

Thanh âm của hắn truyền khắp tầng thứ nhất của Đoạt Nhật Lâu, ngay cả phủ thành chủ và hành cung của công chúa bên ngoài thành cũng có thể nghe thấy. Chế tạo sư giỏi nhất Cửu Châu? Từ khi Hàn gia diệt tuyệt, Trầm Niệm Tổ qua đời, còn có người đạt được danh hiệu này sao? Vô số người bị tiếng kêu làm cho kích động, không nhịn được mà tụ tập bên ngoài cổng công trường. Sau vài tiếng hô lớn, trước cổng công trường đã qui tụ đến bảy tám trăm người, hơn nữa, có thể có được tư cách đến gần công trường Đoạt Nhật Lâu đều là những người có máu mặt của Cửu Châu đại lục, dặm chân một cái liền chấn động một phương! Các thợ thủ công đang làm việc cũng buông công cụ trong tay xuống mà kinh ngạc nhìn về phía này.

- Trầm Đốc công, mở cửa ra, ta không thể đợi thưởng thức tay nghề của ngài nữa! - Công Thâu Huyền hô to một lần nữa nhưng cửa lớn vẫn đóng chặt, hắn không khỏi cười mà nói:

- Chẳng lẽ Trầm Đốc công vì không hoàn thành trong kì hạn mà không còn mặt mũi gặp người khác?

- Ha ha!

Hắn cười to một tiếng. Vì muốn Trầm Côn không thể hoàn thành, chính mình phải tìm mọi cách để làm nhục tên tiểu bạch kiếm này. Tiếp theo, Công Thâu Huyền lại hô:

- Đốc công không phải sợ, khó khăn khi luyện Băng Ngọc Thạch thì chúng ta cũng rõ ràng. Dù không hoàn thành thì chúng ta cũng không trách ngài đâu!

Các tân khách đang vây xem cũng không khỏi nở nụ cười. Hô tiếp mấy tiếng, cửa lớn vẫn không mở ra, Công Thâu Huyền có chút nhíu mày, hắn bắt chuyện với một công tượng giám thị Trầm Côn:

- Trầm Đốc công đang ở đâu?

- Đại nhân! Từ tối hôm qua, Trầm Đốc công đã đóng cả bốn cửa của công trường, nói là muốn tĩnh tâm suy tư về một cái nan đề trong chế tạo! - Một công tượng khác cũng có bộ mặt quái lạ:

- Hơn nữa, tất cả chúng ta đều bị đuổi ra ngoài, ngài ấy nói sợ chúng ta quấy nhiễu suy nghĩ của ngài.

- Hắn đem chính mình nhốt trong công trường? - Công Thâu Huyền biến sắc - Không tốt, chắc chắn là hắn không thể hoàn thành công việc, đã không còn thể diện nên đóng cửa chạy mất!

Hắn vội vàng quay lại nói với đám người đang vây xem:

- Có mọi người làm chứng, ta đã cho Trầm Đốc công kì hạn ba mươi ngày để hoàn thành một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Tỏa. Nhưng Trầm Đốc công lại đóng chặt cửa lớn, rõ ràng là không thể hoàn thành mới lập mưu trì hoãn chúng ta nhằm nhân cơ hội chạy trốn.

Hắn vung tay hô to:

- Mọi người cùng ta đi vào, vạch trần bộ mặt thật của cái tên muốn mua chuộc danh tiếng này!

Nói xong, hắn liền một cước đá văng cánh cửa bằng kim loại cao hơn mười thước. Mọi người ai cũng thích xem náo nhiệt, huống chi là đi vạch trần bộ mặt thật của Tể tửu cung đình? Mấy trăm người vô cùng háng hái tiến vào trong công trường. Trong lòng bọn hắn cũng đã tính toán, quả thật gần đây công chúa Cơ Na rất sùng tín tên tiểu bạch kiểm này, đi vạch trần bộ mặt thật của hắn, chính mắt thấy hắn thân bại danh liệt như thế nào, quả thật là một chuyện rất hưng phấn nha! Nhưng chưa bước được vài bước, khí lạnh thấu xương đã tạt cho bọn hắn một chậu nước lạnh to. Ngẩng đầu lên nhìn, lò luyện phía trên trần nhà đã được dỡ xuống, hai cây cột sắt dài hơn một trăm thước đứng sừng sững. Một cái xích sắt lớn buộc vào hai đầu cột, thoát nhìn giống như một cái cọc treo đồ khổng lồ. Chỉ có điều phía trên đó không phải treo quần áo mà là một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Tỏa đang từ bên trong mà tản mát ra khí lạnh kinh người.

- Hắn đã làm xong rồi sao? - Công Thâu Huyền ngây ngẩn tại chỗ.

Mà bây giờ, Cơ Na công chúa cũng bị kinh động. Đám tì nữ nàng mang theo cùng vô số Hoàng Kim hộ vệ không biết từ đâu hiện ra khi vừa tiến vào đều sững sốt đối với cấu trúc diên rồ này của Trầm Côn. Đám người tới xem náo nhiệt lập tức đổi giọng:

- Ô hô, ba mươi ngày, một trăm lẻ tám cái Huyền Băng Tỏa, tay nghề Trầm Đốc công thật là xịn. Cơ Na công chúa quả thật không nhìn sai người!

- Tể tửu do công chúa đích thân chọn, sao lại sai được chứ? Chỉ một cái nhắc tay, liền đem vấn đề khó khăn nhất giới chế tạo Cửu Châu phá giải dễ dàng, Trầm Đốc công quả không thẹn với danh xưng Cửu Châu đệ nhất chú tạo sư!

- Hàn gia tuyệt diệt, Trầm Niệm Tổ đã về Tây thiên, giới chế tạo của Cửu Châu rốt cuộc cũng có người kế nghiệp!

Cơ Na do nghe tiếng hô của Công Thâu Huyền mới tiến vào, căn bản là chưa biết nơi này xảy ra cái gì. Tuy nhiên, vừa nghe mọi người tán dương Trầm Côn, khuôn mặt nhỏ nhắn liền có thêm thêm vài phần đỏ hồng vì hưng phấn.

255. Chương 252: Họa Long Điểm Tình (*)

Cơ Na hỏi một cách vui vẻ:

- Công Thâu Huyền, nói đến việc luận công ban thưởng, Tể tửu của chúng ta có công lớn ra sao, lần này nên phong chức quan gì, người mau nói ra đi!

- Này...- Công Thâu Huyền nhất thời nghẹn lời, tuy nhiên tiểu nhân muốn nịnh hót Cơ Na thì quả là đồng lắm. La Hàn là tên đầu tiên đứng dậy:

- Chế tạo thành công Hàn Băng Tỏa, nham thạch nóng chảy sẽ không thể tàn phá nữa, nền móng Đoạt Nhật Lôu sẽ vững chắc. Thừa Công chúa, trùng tu được căn cơ của Đoạt Nhật Lôu là một đại công. Theo như luật pháp của Cửu Thế Sơn ta, Trầm Đốc công nên được thăng lên ba cấp!

Trường Nguyên Mã lập tức nói tiếp:

- Hơn nữa, Công chúa có công tiến cử, đáng lý ra nên có thông báo khen ngợi toàn Cửu Châu.

- Tốt, tốt, hai người các người nói thật có lý. Trọng thưởng! - Cơ Na mặt cười như hoa, tựa hồ Trầm Côn càng phong quang, nàng lại càng vui vẻ. Nàng nhìn quanh một chút, đột nhiên cảm thấy kì quái mà hỏi:

- Nhưng Tế tửu của chúng ta đâu?

Đúng vậy, Trầm Côn đi đâu rồi? Mọi người lúc này mới nhận ra rằng Trầm Côn không có ở bên trong công trường. Sau một hồi tìm kiếm khắp nơi, La Hàn tìm thấy một tờ giấy với nét chữ rồng bay phượng múa trong khu vực nghỉ ngơi của công trường. Trên đó có viết:

- Một trăm lẻ tám cái Hàn Băng Huyền Ki Tỏa hai mươi chín ngày trước Trầm mỗ đã làm xong. Trong quá trình đúc luyện, Trầm mỗ ngẫu nhiên phát hiện được điều tâm đắc trong bản vẽ Đoạt Nhật Lâu nên tạm thời mượn tầng mười tám phía dưới dùng một lát, bể quan hai mươi ngày. Nếu thành công, không cần đến Mặc gia, Trầm mỗ có thể tự mình trùng tu Đoạt Nhật Lâu.

Ngữ khí thật cuồng vọng! Một trăm lẻ tám cái Huyền Minh Tỏa trong một ngày đã làm xong, nhưng trong quá trình đúc luyện lại phát hiện bí mật của Đoạt Nhật Lâu. Cấp cho hắn vài ngày bể quan hắn liền có thể trùng tu Đoạt Nhật Lâu! Nếu là mấy hôm trước chứng kiến mấy chữ này, không cần nói đến Công Thâu Huyền, ngay cả Cơ Na cũng sẽ mắng hắn cuồng vọng vô lễ. Nhưng là bây giờ,...Cái gì gọi là tin phục? Chính là làm ra một chuyện oanh oanh liệt liệt, làm cho mọi người tin tưởng rằng chỉ cần cho người một cơ hội, người sẽ có thể làm kinh động thiên địa! Trầm Côn chính là đã làm được điều đó. Nhìn khắp Cửu Châu, không ai có thể đúc luyện được một trăm linh tám cái Huyền Minh Tỏa, thế nhưng hắn lại làm được. Vì thế, khi hắn nói tự mình có thể trùng tu Đoạt Nhật Lâu liền có người tin tưởng, mà lại là đa số người đều tin tưởng!

- Vậy thì cho hắn hai mươi ngày đi!

Dạ Trung Thiên đang đứng trong đám người liền quát lên:

- Trong vòng hai mươi ngày, phong bế hoàn toàn tầng mười tám dưới Đoạt Nhật Lâu, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền Trầm Đốc công!

Hắn liếc Công Thâu Huyền một cái rồi nói tiếp

- Kẻ trái lệnh, chém!

Cơ Na cũng không quên thêu hoa trên gấm:

- Hành cung cấm vệ của ta lưu lại, thủ vệ mười tám tầng dưới đất. Trầm Đốc công muốn cái gì cũng không tiếc hết thủy lũy danh nghĩa của công chúa Cơ Na ta mà mang đến!

- Công chúa anh minh!

- Dạ Đốc công anh minh!

Mọi người nhất loạt hô to. Nhưng rất nhanh sau đó, lực chú ý của họ lại chuyển từ sự kiện Trầm Côn bế quan lên tờ giấy hắn lưu lại. Hoàng Kim Huyết Tộc chính là tầng lớp quý tộc cao cấp nhất của Cửu Châu, nhân phẩm thì tạm thời chưa bàn đến, nhưng từ nhỏ đã được tiếp thu quá trình giáo dục cao cấp nhất, nhân lực thưởng thức nghệ thuật cũng thuộc vào nhóm người cao cấp nhất! Tất cả đều nhìn chăm chăm vào mấy chữ to của Trầm Côn, tất cả đột nhiên trầm mặc. Thật lâu trước kia, Trầm Côn đã là một trong bốn nhà thư pháp nổi tiếng nhất Cửu Châu. Đến bây giờ, khi thực lực võ đạo và kĩ xảo dùng linh phù của hắn tăng lên thì trình độ thư pháp của hắn cũng đạt tới mức thường nhân không thể tưởng tượng được. Chẳng những nét chữ phiêu dật như tiên, khiến người ta khó có thể liên tưởng đến một Trầm Côn “trình độ thấp” trước đây. Nét chữ cũng cứng cáp, uyển chuyển, khiến cho người hiểu biết vừa nhìn vào liền không nhận được mà hô lên hai chữ “Tuyệt diệu”!

- Nghĩ không ra, thư pháp của tên tiểu bạch kiếm đó lại đến trình độ này! - Công Thâu Huyền buồn bã thở dài.

Thợ thủ công ở Cửu Châu cũng là một lớp người bị ai, bị những kẻ có văn hóa bên ngoài bài xích, bị coi như những lao công hạ đẳng chỉ biết vùng chùy đập sắt! Giống như gia tộc Công Thâu, một trong các gia tộc mạnh nhất Hoàng Kim Huyết Tộc, cũng có thể bị Mạnh gia, Tiêu gia hai nhà không để vào mắt, thậm chí còn ngay trước mặt bọn hắn mà mắng một câu “Những kẻ thô bỉ!” Sự bị ai này, vốn cũng phải là sự bị

ai của Trầm Côn, nhưng khả năng thư pháp này vừa lộ ra, lập tức chinh phục hết những kẻ tự xưng là có văn hóa của Cửu Châu. Từ nay về sau, ba chữ Trầm Đốc công không chỉ đại biểu cho giới chế tạo, còn là đại diện cho nghệ thuật cao nhã. Mọi người đều nói, cùng là tượng nhân (thợ thủ công), sao Công Thâu Huyền và Trầm Đốc công lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Đây là sự chênh lệch về tố chất!

- Không hổ là Tế tửu của chúng ta!

Cơ Na cũng bị chinh phục bởi thư pháp của Trầm Côn mà ngượng ngùng cúi đầu, sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, rồi đột nhiên phân phó xuống:

- Không nói đến phần công lao chế tạo của Tế tửu, chỉ dựa vào trình độ thư pháp thế này, ta sẽ viết thư lên mẹ ta đề cử hẳn lên vị trí Đại Tế tửu, hoàng gia Đại Tế tửu.

...

Mặc kệ bên ngoài có náo nhiệt như thế nào, Trầm Côn đã đắm chìm trong Cửu Châu Long Nhân mà điên cuồng tấn cấp! Khỏi phong thủy bảo địa được gọi là “Họa long điểm tình” (vẽ rồng thêm mắt) có tác dụng lớn nhất không phải là giúp Trầm Côn hội tụ linh khí mà giống như tên của nó, giúp Trầm Côn biến hóa từ lượng dẫn đến biến hóa về chất (tuyệt TQ có vẻ thích câu này ghê), từ đó giống như được lột xác.

- Luyện Pháp, Chân Thủy Thiên Huyền!

Tại tầng mười tám dưới đất, Trầm Côn đang trôi nổi giữa không trung. Tuy thực lực của hắn đã tới Lam nguyên hạ đoạn nhưng cũng không thể dễ dàng đứng trên thứ nham thạch cực nóng này, đành chỉ lơ lửng trên không mà tu luyện. Theo tiếng nói của hắn, linh khí cấp Tử nguyên của Công Thâu Thiên bị lấy ra bên ngoài. Trầm Côn giơ cao một tay lên đem chúng áp súc thành một hình cầu nhỏ, đem chúng hóa lỏng mà hấp thu, tay còn lại thì hướng dưới chân, đem vô số Trương Linh phù tập trung thành một cái Tụ Linh Pháp Trận, là Càn Khôn Tụ Linh trận của Tinh Hà Thiên Huyền. Hai đạo linh khí cường đại từ đỉnh đầu và dưới chân không ngừng rót vào người Trầm Côn, đem cấp bậc của hắn đề cao lên. Vương Kiêu cũng đã ra ngoài cơ thể, tự mình giúp Trầm Côn hoàn thành linh phù pháp trận, hiệu suất liền cao hơn cả chục lần. Cổ Nguyệt Hà đang ở trong U Minh Hồn Phủ, trông chừng sự lưu động của nham thạch nóng chảy cũng như sự di chuyển của phong thủy số mệnh. Bất Sắc cũng hóa thành một cái chén nhỏ, giúp Trầm Côn thu nạp linh khí, không lãng phí một giọt! Một đội hình xa hoa như thế làm cho toàn bộ tầng mười tám dưới đất tràn ngập linh khí, ngàn vạn đạo hào quang vây quanh Trầm Côn.

- Đại Nhật Càn Khôn, tầng thứ hai, Dương Chức!

Trong lúc không ai để ý, đột phá trước tiên lại là Càn Khôn công của Trầm Côn, có lẽ do nham thạch nóng rực dưới đất lại vừa đúng phù hợp với tính dương cương của Càn Khôn công. Giữa cuộn cuộn sóng nhiệt, mặt dương của thái cực đồ của võ cách Trầm Côn lại càng ngày càng mở rộng, mơ hồ đem cả thái cực đồ biến thành một đoàn cực nóng kim quang.

- Cẩn thận, âm dương nhị khí trong võ cách đã muốn mất cân bằng rồi! - Vương Kiêu cao giọng nhắc nhở.

Trầm Côn cũng cảm giác được, Đại Nhật Càn Khôn sau khi đột phá liền mang đến rất nhiều lực dương cương, đè nén Tinh Hà Thiên Huyền vốn âm nhu đến mức không thở nổi.

- Uy lực của Đại Nhật Càn Khôn quá mạnh mẽ rồi. Vương Lão huynh, có biện pháp nào tăng mặt âm lên không? - Trầm Côn cau mày nói.

- Nói đùa, Tinh Hà Thiên Huyền chính là công pháp của đại ca ta, sao lại có thể bị Đại Nhật Càn Khôn đánh bại cơ chứ! - Vương Kiêu tự phụ mà nói:

- Nghe đây, bây giờ ta đem truyền cho ngươi trận thứ năm trong Thất Tuyệt Trận, trận pháp tu luyện càn khôn trong Tinh Hà Thiên Huyền, Dịch Mệnh!

Trầm Côn cười! Vương Kiêu đã nói ngay từ lần đầu truyền thụ võ công: Tụ Linh trận mà Trầm Côn học chẳng qua chỉ là một ứng dụng của Tinh Hà Thiên Huyền trụ cột, công phu cao thâm thật sự chính là Càn Khôn Dịch Mệnh của Vũ hoàng Vương Mãng năm xưa. Học lâu như vậy, cuối cùng cũng đã tiếp xúc đến công phu cao thâm nhất rồi sao?

- Đừng nghĩ loạn, nhớ kỹ khẩu quyết! - Theo tiếng hét lớn của Vương Kiêu truyền đến còn có một đoạn khẩu quyết rời rạc. Nhưng dù sao sự phụ đầu tiên của Trầm Côn chính là Vương Kiêu, thời gian Trầm Côn theo Vương Kiêu học tập cũng là dài nhất nên đã sớm thích ứng với phương pháp của hắn, có đủ đẳng cấp cùng kinh nghiệm, mọi chuyện cũng thuận lợi như nước chảy thành sông thôi.

Thầm niệm mấy lần khẩu quyết, Trầm Côn phát hiện ra tại võ cách của mình có một thái cực đồ mang hai màu vàng và đen. Tuy nhiên, màu vàng đại biểu cho Đại Nhật Càn Khôn đã gần như sắp cắn nuốt hoàn toàn màu đen của Tinh Hà Thiên Huyền.

- Càn Khôn, Dịch Mệnh!

Trầm Côn chậm rãi nhắm mắt lại, giống như buông bỏ hết thủy phòng ngự. Ngay tức khắc, màu vàng của Thái Cực đồ liên khuếch trương nhanh chóng, phần lớn màu đen giờ chỉ còn một chút, so với đầu kim còn nhỏ hơn! Nhưng chỉ gần nửa giây sau, tình thế liền đảo ngược, điểm nhỏ màu đen đột nhiên biến thành màu vàng, mà toàn bộ địa bàn màu vàng lại biến thành màu đen, giống hai màu đột nhiên thay đổi vị trí. Đây chính là Càn Khôn Dịch Mệnh, một khi được dùng, xu thế mạnh yếu lập tức xoay ngược! Năm đó tại Lan Vân Sơn, chính nhờ chiêu này mà Vương Kiêu có thể chống lại bảy trăm cường giả Cửu Châu. Cho dù địch nhân mạnh đến đâu, ta chỉ cần một chiêu Càn Khôn Dịch Mệnh, ưu thế của phe địch lập tức chuyển về phía mình, mà tất cả tình thế xấu lại lại quay ngược về phía địch nhân. Mà chuyện càng thú vị hơn lại là khi Đại Nhật Càn Khôn bị quay ngược về thế yếu, tính tình cương mãnh lập tức lộ ra. Nó không cam lòng nên một lần nữa khuếch trương, hơn nữa, nó nhanh chóng chiếm lại một cái địa bàn cỡ bàn tay.

- Tầng thứ ba, Đại Nhật Hoạt?

Trầm Côn lại ngạc nhiên phát hiện, Đại Nhật Càn Khôn sau khi bị kích thích lại đột phá một lần nữa! Hơn nữa, Đại Nhật Càn Khôn vừa tiến hóa lên tầng thứ ba vẫn không đủ để chống lại trận Phù Ma thứ năm. Vì thế, nó lại không cam lòng mà tỏa ra ánh sáng đặc thù của tầng thứ tư, Dương Quang Phổ Chiếu. Màu vàng đã đoạt lại một nửa địa bàn. Thái Cực Đồ rốt cuộc cũng khôi phục cân bằng.

Nhưng là...Đại Nhật Càn Khôn vốn đã mãnh liệt, một khi nó bị khiêu khích, chẳng lẽ đạt được cân bằng đã thỏa mãn dã tâm của nó sao? Vì vậy, Đại Nhật Càn Khôn một lần nữa tăng lên tầng thứ năm, Thiên Chi Kiêu Dương!

Tầng thứ sáu, Nhật Mang!

Tầng thứ bảy, Tịch Dương Dư Huy!

Đại Nhật Càn Khôn liên tục đột phá đến tầng thứ bảy mới giống như là đã mệt mỏi, tạm dừng khuếch trương mà thông thả điều dưỡng. Màu vàng trong thái cực đồ một lần nữa chiếm hơn một phần hai địa bàn, cho dù là Càn Khôn Dịch Mệnh, cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà dịch chuyển mấy lần, sau khi sự cân bằng của thái cực đồ được duy trì, nó cũng không dám khiêu khích một lần nữa. Trầm Côn bị dọa cho choáng váng! Hắn tu luyện Đại Nhật Càn Khôn cũng khá lâu nhưng vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ nhất, hôm nay không biết trùng vận may gì mà thoáng cái đã đề cao đến tầng thứ bảy. Lăng Vân Tông tông chủ La Hàn tu luyện đến ba bốn chục năm không phải cũng chỉ thế này thôi sao?

- Lão đại, đây chính là tác dụng của Họa Long Điểm Tinh! - Cổ Nguyệt Hà cười tủm tỉm mà giải thích

- Đại Nhật Càn Khôn tầng thứ bảy chính là một ranh giới quan trọng, mà Họa Long Điểm Tinh đã khiến người chỉ trong chốc lát từ nhập môn biến chất mà đạt đến ranh giới đó. Đây chính là sự ảo diệu của Họa Long Điểm Tinh

- Thú vị lắm! - Vương Kiêu cười lạnh mà nói:

- Đại Nhật Càn Khôn đột phát rõ ràng chính là chịu kích thích của Càn Khôn Dịch Mệnh, có quan hệ gì tới phong thủy của người chứ?

Cổ Nguyệt Hà vốn thật hiếm khi chống đối Vương Kiêu, lần này lại phản bác:

- Người không biết rồi, luyện võ cũng phải xem mệnh số, mệnh người tốt thì có thể có lúc đoạt được võ hồn tốt, công pháp tốt. Mà những người mệnh số không tốt, dù người cho hắn ba cái thần công một lúc, hắn cũng chả luyện ra trò trống gì cả. Trầm Côn chính là đang đứng trên Cửu Châu Long Nhân, một mình

hưởng hết khí vận tích tụ ngàn năm của Cửu Châu. Đừng nói là Càn Khôn Dịch Mệnh của người, dù cấp hần một quyển tam lưu bí tịch, hần cũng có thể được Họa Long Điểm Tinh luyện ra một cái kinh thể võ học!

- Toàn là đánh rắm! - Vương Kiêu lạnh lùng mắng, nhưng chưa đợi hần có lý do phản bác, Cổ Nguyệt Hà lại dùng thanh âm lớn hơn nói:

- Người mới là đánh rắm! Vương Kiêu, năm đó ta dẫn người đến giết vợ chồng các người, hại chết Đỗ Nguyệt Nhi vô tội, đó là ta đuối lý. Vì thế mà ta mới một mực yếu thế trước mặt người, nhưng dù sao cao nhân cũng có có giới hạn của mình, người có thể xem thường ta, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường phong thủy bí thuật của ta!

- Người nói Trầm Côn đột phá là do Càn Khôn Dịch Mệnh của người, vậy thì tốt lắm, chúng ta đánh cuộc một keo! - Cổ Nguyệt Hà chỉ vào Trầm Côn rồi nói:

- Ta đã nói với người rằng tác dụng của Họa Long Điểm Tinh chẳng những ở trên công pháp mà còn có tác dụng trên cả cấp bậc, chiêu thức, võ cách, võ hồn của Trầm Côn. Càn Khôn Dịch Mệnh của người không có khả năng gây ra nhiều biến hóa như thế đúng không?

Hần mỉm cười rồi nói tiếp:

- Như vậy, chỉ cần trong mấy ngày này, võ đạo của Trầm Côn nếu có biến hóa trên toàn bộ các phương diện thì người thua. Người nếu thua phải hứa không được nhấn lại ân oán Lan Vân Sơn năm đó.

- Cuộc thì cuộc! - Vương Kiêu tiếp tục cười lạnh:

- Ta thua, ân oán ở Lan Vân Sơn coi như xóa bỏ. Còn nếu ta thắng, người cả đời không được bước ra khỏi U Minh Hồn Phủ, ở đó mà khoe khoang cái phong thủy chó má của người.

* “Họa long điểm tinh” tức vẽ rồng điểm mắt, có nghĩa là vẽ thân con rồng trước, sau đó mới vẽ hai mắt. Câu thành ngữ này thường dùng để ví với việc khi viết văn chương, phải đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm sống động.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Lịch đại danh họa ký” của Trương Ngạn Viễn triều nhà Đường.

Thời Nam Bắc triều cách đây khoảng 1500 năm, có một người rất có năng khiếu vẽ rồng tên là Trương Tăng Dao. Trình độ vẽ rồng của ông đã đạt tới mức truyền thần.

Tương truyền, một hôm Trương Tăng Dao vẽ bốn con rồng trắng ở trên tường chùa An Lạc ở Kim Lăng. Nhưng điều khiến người ta khó hiểu là cả bốn con rồng này đều không vẽ mắt.

Mọi người cảm thấy khó hiểu thì Trương Tăng Dao trả lời rằng: “Vẽ mắt thì có khó gì, nhưng đã vẽ thêm mắt thì tôi chỉ lo những con rồng này sẽ phá tường bay lên mà thôi”.

Đám người nghe vậy đều không tin, họ khẩn khoản mời Trương Tăng Dao vẽ thêm mắt để xem rồng có thật sự bay lên hay không. Trước yêu cầu của mọi người, Trương Tăng Dao đành phải cầm bút vẽ mắt cho rồng.

Nhưng Trương Tăng Dao vừa mới vẽ mắt cho hai con rồng thì trời bỗng mưa to gió lớn, sấm chớp ùng ùng, sau đó bỗng nghe “Ầm” một tiếng rồi bức tường nứt ra. Mọi người nhìn kỹ thì thấy hai con rồng trắng này đã vút lên bay vờn trong đám mây rồi bay thẳng lên trời. Còn hai con rồng chưa vẽ mắt kia thì vẫn nằm nguyên trên tường. Đến lúc này mọi người mới tin là thực. Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng “Họa long điểm tinh” để ví với việc khi viết văn chương, phải đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm phần sống động.

256. Chương 253: Toàn Bộ Điều Biến Đổi

Quả nhiên!

Sau ba ngày, võ đạo của Trầm Côn đã xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng được. Có biến hóa đầu tiên chính là cấp bậc của hắn. Sau khi chia một nửa cho A La, linh khí còn lại trong cơ thể Trầm Côn đại khái ngang với Tử nguyên hạ đoạn. Ấn theo lẽ thường, hắn ít nhất cũng phải đến cuối năm nay mới hoàn toàn dung nạp, nhưng lần này không biết tại sao mà mới có ba ngày, Trầm Côn đã đem lượng linh khí đó cắn nuốt hơn phân nửa, võ đạo cũng chuyển biến, lộ ra bên ngoài một chút màu lam pha sắc tím.

Lam nguyên thượng đoạn! Một lần liên tăng lên hai cấp! Điều này đã không thể dùng vận khí hay thực lực để hình dung nữa. Rõ ràng có một cỗ lực lượng đã thúc đẩy Trầm Côn không ngừng tiến bộ, khoảng cách để trở thành một cường giả Tử nguyên cũng không còn xa.

Cái thứ hai xảy ra biến hóa chính là võ hồn! Vào ngày thứ chín, lúc Vương Kiêu cùng Cổ Nguyệt Hà còn đang âm ỉ phân cao thấp, bọn họ thể mà đã xông vào đánh nhau, dưới sự cường lực áp chế của Trầm Côn, bọn hắn cuối cùng không thể không ngồi xuống nắm tay giảng hòa. Đúng lúc bọn họ nắm tay, một đạo ánh sáng đột nhiên hiện lên trên thân hai người...Cả bọn nghiến齿 gần nửa ngày, nguyên lai thuộc tính của Vương Kiêu và Cổ Nguyệt Hà đồng thời được thêm một cái chú thích: “Chưa hoàn chỉnh, phải cùng võ hồn linh phù hệ (phong thủy hệ) phối hợp mới xuất ra uy lực lớn nhất!” Hiển nhiên đúng như lời Vương Kiêu nói, phong thủy bí thuật cùng linh phù bí thuật hợp lại thật sự có thể mang đến hiệu quả kì diệu nào đó. Chỉ cần Vương, Cổ, hai người hợp tác là có thể xuất ra một loại lực lượng hoàn toàn mới. Nhưng thật đáng tiếc, với tính khí đối lập của Vương Kiêu và Cổ Nguyệt Hà, hai người bọn hắn trên cơ bản không có khả năng cùng hợp tác, mà cho dù bọn hắn có thể đi nữa, Hồn Kinh của Trầm Côn cũng không có khả năng gia tăng thuộc tính của võ hồn. Tóm lại, biến hóa này hiện tại đối với Trầm Côn hầu như là vô dụng, tuy nhiên nó vẫn đáng giá để chờ mong.

Lý Mục cũng thay đổi, vào ngày thứ bảy, hắn đang lúc nhàn rỗi vô sự, tự dưng nổi hứng nghiên cứu trận hải chiến đồ mà A Phúc đánh bại Cơ Nhược Vũ. Không biết linh ngộ được chiến pháp huyền bí gì, hắn tự nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha:

- Thì ra là thế, thì ra là thế, chiến tranh thắng bại, thì ra đã được định đoạt từ trước khi khai chiến rồi!

Lý Mục vốn chính là chiến thần của Đại Triệu, việc hắn nghiên cứu chiến pháp, linh ngộ một ít chiến tranh yếu quyết cũng coi như hợp tình hợp lý, Trầm Côn cũng sẽ không để ý đến chút biến hóa ấy. Nhưng Cổ Nguyệt Hà lại lặng lẽ kín đáo mà đưa cho hắn một tờ giấy nhỏ ghi lại thuộc tính hoàn toàn mới của Lý Mục...Lý Mục vốn có hai thuộc tính: Ngự thú Thiên Hoàng và Gào thét đòi ăn. Bây giờ, tự dưng hắn lại có thêm một cái thuộc tính thứ ba!

Võ hồn: Chiến thần kị binh!

Thuộc về: Chiến tranh võ hồn.

Năng lực: Đem năng lực cầm binh cấp cho vũ giả, nhất là trong lúc đang thống soái kị binh, nếu chống lại chiến tranh võ hồn không đồng cấp thì thiết kị tung hoành, như gió, như rừng, như lửa, như núi (binh pháp Tôn tử: “Lúc nhanh thì như gió cuốn, lúc chậm rãi như rừng sâu, lúc tấn công như lửa cháy, lúc phòng ngự như núi đá”), kị binh chiến đấu trên bình nguyên không có địch thủ.

Biến hóa: Ghi nhớ, võ hồn này chỉ dùng trong chiến tranh, không thể đơn đả độc đấu.

Một cái võ hồn mà có thể có đến ba thuộc tính? Chiến thần kị binh...Chỉ cần bản tăng phát động võ hồn này là sau một lúc đã có được năng lực dẫn binh của Lý Mục? Tại giờ khắc này, Trầm Côn tự dưng đánh ra một cái ý nghĩ: A Phúc không phải không có khả năng đánh bại Cơ Nhược Vũ, chắc là tên mập mập này cũng chiếm được một cái võ hồn đa thuộc tính như Lý Mục, lúc tham gia hải chiến, khẳng định cũng có một cái thuộc tính hải chiến cùng loại với Chiến thần kị binh của Lý Mục.

Trầm Côn còn chưa tỉnh táo lại, Huyền Si cũng xuất hiện biến hóa. Hắn có thêm một cái thuộc tính Hồn Luyện, có thể đem được liệu mang vào U Minh Hồn Phủ, ngay trong đó có thể dùng trạng thái linh hồn mà luyện chế được tề. Trầm Côn cười híp mắt đến con người cũng không nhìn thấy được, có thuộc tính Hồn Luyện này, Huyền Si không bao giờ cần chạy ra khỏi cơ thể khi luyện thuốc nữa, mà chính mình cũng có thêm một cái kho thuốc di động. Đường nhiên, ý nghĩa lớn nhất của thuộc tính này nằm ở việc Huyền Si có thể đem một thứ gì đó từ hiện thực mang vào trong U Minh Hồn Phủ, điều này chẳng khác gì, Trầm Côn có thêm một không gian trữ vật! Trầm Côn liền không do dự liền đem tất cả ngân phiếu, lương khô,

các vật phẩm trọng yếu của mình kín đáo đưa cho Huyền Si đem vào U Minh Hồn Phủ. Về phần Thủy Nhi đem tất cả ngân phiếu chế thành Phác Khắc Bài thì nói sau.

Tứ đại võ hồn đã biến hòa, vậy còn Thủy Nhi?

Thủy Nhi không có biến hóa gì cả. Đối với chuyện này, Cổ Nguyệt Hà giải thích, bà cô này đã không cần biến hóa gì nữa rồi.

Cuối cùng, cũng là biến hóa lớn nhất chính là võ cách của Trầm Côn. Vào ngày cuối cùng trong mười ngày bế quan, Phù Ma thất tuyệt của Trầm Côn cũng đã luyện đến trận thứ năm, Đại nhật Càn Khôn cũng đã tiến hóa đến tầng thứ bảy, thoáng cái liền có rất nhiều chiêu thức mới có thể học. Ví dụ như Đại Nhật Càn Khôn, đến tầng thứ hai thì có hơn ba mươi chiêu, tầng thứ ba liền có hơn bốn mươi chiêu, mà tới tầng thứ bảy, đã có tới một trăm năm mươi bảy chiêu thức! Hơn nữa, tính gộp cả các loại linh phù hắc học trước kia, rồi Ngự Thú Tâm Kinh, còn cả một ít được tề học mà Huyền Si ngẫu nhiên chỉ điểm, bây giờ Trầm Côn cũng không rõ mình có bao nhiêu chiêu thức nữa. Tuy là nói hắc có được võ cách, cũng biết võ cách giống như đại quân gia của võ học, hoặc giả sử nói võ đạo này giống như một hệ thống sử dụng máy tính, nhưng do số liệu quá nhiều, hệ thống cũng sẽ không chịu nổi gánh nặng mà bị có nguy cơ bị treo! Trầm Côn gặp phải tình có quá nhiều chiêu thức hỗn tạp như vậy, cơ hồ đầu óc sắp nổ tung! Bây giờ mà gặp một đối thủ, cứ mỗi chiêu hắc có thể cân nhắc đến hơn mười lần xem thử nên dùng chiêu nào. Cuối cùng, mặc kệ hắc có nghĩ ra hay không, hắc đều nhất định bị đối thủ kia đánh ngã!

- Các lão huynh có biện pháp gì đơn giản hóa các chiêu thức võ công một chút không? - Trầm Côn ai oán đánh đánh vào cái đầu bóng lưng của mình

- Tốt nhất là không cần chiêu nào cả, giờ ta sắp bị đau đầu chết rồi!

- Ồ? - Năm đại võ hồn quay mặt nhìn nhau, ngạc nhiên hỏi thăm:

- Người thấy mình có quá nhiều chiêu thức rồi, giờ không muốn chiêu nào nào nữa?

- Đúng vậy!

- Thế thì đến đây đi, phía sau chỉ có thể dùng ý mà lĩnh, không thể dùng lời, người đánh cùng chúng ta một trận sẽ liền rõ ràng!

Năm đại võ hồn liền lập lại trận thế, lần lượt đấu với một mình Trầm Côn. Một đám võ hồn này, tên nào không phải là lão quái vật thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, xuất chiêu đánh ra chiêu nào cũng ác độc, đã đạt tới trình độ làm người khác phẫn nộ. Theo Thủy Nhi ở một bên đếm lại, Trầm Côn cùng đánh với bọn họ trong mười ngày, một chút cũng không khoa trương, bị đánh ngã hơn ba trăm chín mươi lần. Tại lần tiếp theo bị đánh ngã, Trầm Côn nhất định phải kể cho nàng một câu chuyện xưa.

Bất quá, chính trong mười ngày này, Trầm Côn đã trải qua một quá trình kì diệu. Ba ngày đầu, hắc càng đánh thì chiêu thức càng nhiều, đến mức hầu như đem toàn bộ chiêu thức mình có dùng ra một lần. Ba ngày tiếp theo, hắc càng đánh chiêu thức càng ít bởi hắc phát hiện rất nhiều chiêu thức cũng chỉ có tác dụng lặp lại, thậm chí hắc còn ngẫu nhiên có cảm giác chiến đấu chính là bảo vệ mình cùng đánh ngã địch nhân, cần thiết phải có nhiều bộ võ thuật như vậy sao? Tới ba ngày cuối cùng, Trầm Côn dứt khoát không dùng chiêu thức đặc biệt nào, chỉ dựa vào tiềm thức để sử dụng thân thể...Sau đó, hắc đã hoàn toàn lĩnh ngộ rằng các chiêu thức sau luyện đến một trình độ nào đó sẽ trở thành bản năng, không cần mình cân nhắc nữa, chỉ cần dùng ý niệm là có thể điều khiển. Khi hắc nói ra ý nghĩ này, hơn nữa cũng là lần đầu tiên chống chọi được hơn một trăm chiêu của Vương Kiêu, năm đại võ hồn liền cười ha ha:

- Chính xác, chính là giao cho ý niệm. Võ ý! Võ cách của người đã tiến hóa thành Võ ý!

- Ta cũng được coi là cao thủ có võ ý? - Trầm Côn kinh ngạc sờ sờ cái đầu bóng lưng

- Nhưng ta nghe A La nói, từ võ cách đến võ ý còn phải qua một cảnh giới trung gian gọi là võ thân...

Hắc còn chưa nói hết đã giật mình phản ứng, Cửu Châu Trầm Côn đã lưu lại một thân thể quá cường hãn. Trầm Côn sớm có được thân thể Kiếm Trùng, căn bản không cần tu luyện qua bước võ thân này. Vấn đề chính còn lại chính là làm thế nào củng cố võ ý, sớm ngày đạt đến trạng thái của Cửu Châu Trầm Côn, đủ để phát ra ba chiêu kiếm ý tru thần diệt phạt! Đương nhiên, Trầm Côn chưa bao giờ luyện qua kiếm pháp,

cũng không thể đi phục chế kinh hồng tam kiếm của Cửu Châu Trầm Côn, hẳn nhận ra rằng con đường võ đạo của mình vẫn còn dài dằng dặc

- Vương Kiêu, ngươi còn có gì có thể nói nữa không?

Sau hai mươi ngày, Trầm Côn kết thúc bế quan, như cách nói của Cổ Nguyệt Hà chính là Họa Long Điểm Tinh đã khiến cho hắn hoàn toàn thay đổi về chất, giờ có luyện đi luyện lại cũng chẳng có tác dụng gì nữa. Hơn nữa, cũng vì Trầm Côn, công trình Đoạt Nhật Lâu đã tạm dừng hai mươi ngày, nếu tiếp tục trì hoãn, Hoàng Kim Huyết Tộc có thể sẽ nổi điên! Bay lên từ mười tám tầng dưới đất, Cổ Nguyệt Hà còn đang dào dạt đắc ý mà cười nào Vương Kiêu:

- Cao nhân liền có phong độ của cao nhân a, lão nhân gia ta liền bỏ qua, ngươi thua, sau này nếu ngươi nhắc lại chuyện tình Lan Vân Sơn thì chính là tự vứt đi mặt mũi của mình!

- Hừ! - Vương Kiêu hừ lạnh một tiếng, hẳn nguyện đánh cuộc chịu thua, sẽ không nhắc lại ân oán ngày xưa, nhưng muốn hắn cấp cho Cổ Nguyệt Hà một cái sắc mặt tốt một chút thì vẫn như cũ, so với lên trời còn khó hơn!

- Ổn rồi, các lão huynh, không cần âm ỉ nữa, ta còn có một phiền toái lớn đây! - Trầm Côn thống khổ xoa xoa trán:

- Bế quan cũng đã có được chỗ tốt rồi, nhưng vì an tĩnh bế quan, ta đã nói dối là có biện pháp chữa trị Đoạt Nhật Lâu, tới lúc đến kì hạn, ta làm thế nào chữa trị đây?

- Đừng có giả bộ nữa lão đại! - Cổ Nguyệt Hà hắc hắc cười gian

- Ngươi đã dám viết thư để lại, nhất định đã có biện pháp chữa trị Đoạt Nhật Lâu đúng không?

Trầm Côn cũng cười cười:

- Không dám nói là có chữa trị Đoạt Nhật Lâu, nhưng ít nhất có thể làm cho Hoàng Kim Huyết Tộc hài lòng. Các ngươi nói đúng không hai vị tiểu mỹ nữ!

Hồng Hồng và Lục Lục đã được giao cho Trầm Côn, lúc này, bọn họ đã bị năng lực mới của Huyền Si mang vào U Minh Hồn Phủ, giờ đang cùng Thủy Nhi ở cùng một chỗ. Các nàng đang cùng chơi một trò có tên là “chơi đùa cùng hầu gia”. Kể bị chơi đùa hiển nhiên chính là cao tăng phạt môn, Bất Khả Bất Sắc đại sư rồi!

- Là ca à, đúng là như thế! - Hai tiểu tử kia một một bên giẫm lên cái bụng tròn xoe của Bất Sắc, một bên liên tục gật đầu

- Đoạt nhật lâu chính là do bà ngoại cải tiến, chúng ta đã biết tất cả kết cấu cơ quan của nó rồi, nhưng ở rất nhiều chỗ tại các đốt ngón tay, chỉ có bà ngoại mới có thể chữa trị!

- Thế là đủ rồi! - Trầm Côn cười cười, có hai trí tuệ nhân tạo của Cơ Quan Hoàng, hẳn còn sợ Hoàng Kim Huyết Tộc không hài lòng sao?

- Đại tể tửu các hạ, ngài rút cuộc tỉnh dậy rồi! - Mấy hộ vệ của Cơ Na đang chờ ở ngoài cửa, vừa thấy Trầm Côn đi tới liền đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Đại tể tửu...Lại còn “các hạ”? Xưng hô của Hoàng Kim Huyết Tộc rất được chú ý, có thể được xưng là “các hạ” đều là đại nhân vật thượng tầng trên núi.

- Các lão huynh, ta đã thắng quan sao? - Trầm Côn nghiêng đầu hỏi.

- Đại nhân, trước đừng nhắc đến chức quan của ngài - Các hộ vệ hiện lên thần sắc lo lắng, kéo Trầm Côn đi - Mười ngày trước, Đông Ca thánh nhân giá lâm Đoạt nhật lâu muốn tìm ngài nhưng không thấy. Ngài đã làm cho thánh nhân phải đợi suốt mười ngày rồi đó!

257. Chương 254: Nội Hí

Trong khi đang đợi thông báo, Trầm Côn lén lút hỏi hộ vệ: Đường đường là thánh nhân, làm sao có thể nhớ đến một tiểu nhân vật như hắn làm gì?

Gã hộ vệ nở nụ cười:

- Đại nhân, ngài không phải là tiểu nhân vật, Cơ Na công chúa đã tiến cử ngài phụ trách về việc đại tế tửu của toàn bộ con cháu Đại Chu hoàng thất, cũng có ý nói, chức vụ này tương đương với phó bộ trưởng bộ giáo dục của kiếp trước, cũng được coi là một chức quan lớn.

Hiện giờ địa vị Trầm Côn ở trong Hoàng Kim Huyết Tộc đại khái tương đương với Trấn Bắc tướng quân ở Triệu Quốc. Mặc dù không tính là cao nhưng cũng khiến người khác không dám không tôn trọng hẳn.

Còn vì sao Đông Ca lại khẩn cấp triệu kiến Trầm Côn? Nguyên nhân rất đơn giản, khi Đông Ca nhìn thấy Trầm Côn đúc một trăm linh tám cái Hàn Băng Tỏa thì hẳn đã lập tức nhìn ra trong phương diện này có ẩn chứa cơ quan thuật cùng thuật cao thâm. Ngay lập tức hạ lệnh, phong cho Trầm Côn làm Cửu Châu đệ nhất đúc sư. Thậm chí chỉ cần bất cứ khi nào hắn cần đều có thể trực tiếp hướng Đông Ca bẩm báo chi phí xây dựng Đoạt Nhất Lâu.

Nghe được lời giải thích, Trầm Côn nhẹ nhàng thở ra.

“Xem ra Đông Ca không phải để ý đến mình mà là quan tâm đến Đoạt Nhất Lâu. Như vậy cũng tốt!”

Thừa dịp có cơ hội gặp mặt, Trầm Côn lục lọi trong linh hồn những điểm quan trọng của Đoạt Nhất Lâu, lại hướng tới Hồng Hồng Lục Lục hỏi. Sau đó lại cùng lý giải của bản thân rất nhanh chóng liền sửa lại thành một bộ đầy đủ.

- Cho Đại Chu cung đình tế tửu, Trầm Vô Ngôn vào!

Từ trong đại doanh truyền ra một tiếng hét lớn. Trầm Côn cúi người đi vào đại môn, xuyên qua đám binh sĩ, đi đến đại điện nghị sự của phủ Thành chủ cũ.

- Thần, Trầm Vô Ngôn, bái kiến thánh nhân.

Thân làm kẻ dưới, vì thế Trầm Vô Ngôn không thể không hành lễ.

- Đứng lên đi.

Đông Ca mỉm cười ngồi trên chiếc ghế da hổ ở giữa trung tâm. Ở bên cạnh hắn là lão nhân tóc vàng vẻ mặt hòa ái, hiền lành. Nằm bên cạnh là một hoàng kim sư tử còn trên vai lại là một con kim sắc tiểu điêu. Thoạt nhìn Đông Ca thánh nhân là một người hiền lành, vô hại nhưng Trầm Côn trong lòng lại tự cảnh cáo chính mình: “Đây chính là vị thánh nhân đã tạo ra ”Hoàng Bì nhân canh” một tuyệt thế ác ma, là đại địch lớn nhất của Tử tôn Viêm Hoàng”.

Trong đại điện còn có các đại nhân vật của Hoàng Kim Huyết tộc. Một lão nhân có bộ dạng hơn bảy mươi tuổi mặt âm lệ ngồi ở bên cạnh Đông Ca, hẳn chính là phụ thân của Lệ Thiên, Cửu Thế Sơn Tài Quyết Trường Lệ Cửu Tiêu.

Đứng phía dưới vương tọa của Đông Ca là ba vị đại tướng của Hoàng Kim huyết tộc. Đứng đầu tiên là Lệ Thiên, bên cạnh hắn là một đại hán trung niên mà người thứ ba lại là một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi sắc mặt lạnh lùng đứng đó. Đây chính là hai vị còn lại trong tam đại chiến tướng của Hoàng Kim huyết tộc: Lôi Động và Cơ Nhược Vũ

Cơ Nhược Vũ ánh mắt dẫn dờ, động tác cứng nhắc đứng đó. Hiển nhiên là nàng chưa thể quên được thảm bại vài ngày trước đó. Nàng đứng đó giống như một tiểu cô nương đã chịu đủ mọi loại khổ khổ tàn nhẫn...

Khiến cho Trầm Côn chú ý chính, là bản đồ quân sự của cả vùng Cửu Châu được gắn trên vách tường sau lưng của Đông Ca. Ở khu Đông Hải của bản đồ được gạch đỏ thật to, bên trên viết hàng chữ: “Khu vực hoạt động của Quang Minh Hoàng, Thánh Nhân hạ lệnh bất kỳ một chiến tướng nào cũng không được tiến đến gần, lại càng không được phép cùng Quang Minh Hoàng giao chiến.”

%%\$#%.

A Phúc đã mạnh đến như vậy sao?

- Đại tế tửu cũng có hứng thú với quân sự sao?

Đông Ca để ý thấy Trầm Côn nhìn lên bản đồ, mỉm cười nói.” Ách...” Trầm Côn chớp mắt một cái.

- Vi thần chỉ là có chút khó chịu với Quang Minh Hoàng. Nghĩ đến Hoàng Kim Huyết Tộc chúng ta có trăm vạn hung binh, có hàng ngàn chiến tướng tài ba. Tại sao lại e ngại một cái Quang Minh Hoàng nhỏ nhoi chứ?

-

- Lão sư, người không biết đâu.

-

Cơ Na từ bên ngoài đi đến, thay Đông Ca trả lời.

- Trong khi lão sư đang bế quan, Quang Minh Hoàng đã dẫn quân tấn công bảy lần, bảy lần đều đánh bại quân Hoàng Kim Huyết Tộc. Ngay cả Hải Quân chiến tướng cũng đều bị hấn giáo huấn qua một lần. Hiện giờ cả Đông Hải đều bị Quang Minh Hoàng phong tỏa.

Lời vừa nói ra, khiến cho mười mấy gã tướng lĩnh hải quân đều cúi đầu ngượng ngập.

- Chúng tướng không nên tự trách mình! Quang Minh Hoàng tinh thông binh pháp, hải chiến vô song, các người không phải là đối thủ của hắn cũng là điều dễ hiểu.

Đông Ca thấy vậy liền giải vây giúp đám chiến tướng, vừa cười nói:

- Hơn nữa hôm nay không phải là hội nghị quân sự, không cần nhắc tới Quang Minh Hoàng Đại tể tửu, người bế quan hai mươi ngày, chắc chắn có điều tâm đắc a.

Theo hấn phân phó, hơn chục gã hoàng kinh binh sĩ nâng một cái thùng lớn đi vào đại điện.

Thùng mở ra, bên trong là hàng ngàn hàng vạn cuốn mục chỉ, như một ngọn núi nhỏ. Ngoài ra để thuận tiện cho Trầm Côn, Đông Ca còn cho gọi hơn trăm người mang đầy đủ công cụ cơ quan đúc

- Ai nha, Thánh nhân ngài quá coi trọng vi thần, chuẩn bị như thế này để làm gì?

Trầm Côn thiếu chút nữa thì cười phá lên.

- Tu sửa lại Đoạt Nhất Lâu là một công việc rất là khó khăn. Kế hoạch của Đại tể tửu cùng với những lời lẽ uyên bác của ngài nếu không có những thứ này thì cũng khó có thể rõ ràng?

Đông Ca mỉm cười chỉ công cụ nói

- Tất cả các dụng cụ này Đại Tể Tửu đều có thể tùy tiện sử dụng. Nếu còn thiếu vật gì thì ta sẽ sai người mang đến.

- Không cần, không cần.

Trầm Côn cười híp mắt lại, phát tay.

- Chỉ cần hai câu nói là hoàn thành, cần gì phải kêu gọi nhiều người.

Hai câu nói ư?

Trong mấy tháng qua Hoàng Kim Huyết Tộc đã phải điều động binh lực, tiêu hao vô số tiền, hấn lại chỉ dùng hai câu nói để hoàn thành?

Cho dù có kiên cường như Đông Ca cũng bị lời nói của Trầm Côn làm cho kinh hãi, sắc mặt giận dữ nói

- Đại tể tửu, quân trung vô hí ngôn.

Trong đầu Trầm Côn đầu hiện lên những thứ học được của Hồng Hồng, cười tủm tỉm nói.

- Câu đầu tiên, tu sửa lại Đoạt Nhất Lâu, thủ ở hạch tâm của hai nguồn đại năng lượng.

Đây là những thứ mà ai cũng biết. Muốn tu sửa lại Đoạt Nhất Lâu thì quan trọng nhất là tu sửa lại cơ quan của Đoạt Nhất Lâu, đoạt nhật chi tâm cùng với trung tâm hai nguồn đại năng lượng.

- Chuyện này ai cũng biết, người còn nói ra làm gì. Có phải người muốn lấy Thánh Nhân ra làm trò đùa sao?

Mọi người sắc mặt đều có chút khó coi...

Nhưng Trầm Côn lại híp mắt cười nói ra câu thứ hai.

- Sửa chữa hạch tâm của hai nguồn đại năng lượng, lập hệ thống phòng ngự.

Những lời này còn có điểm ý tứ, ánh mắt Đông Ca đã có thêm vài phần vui vẻ

- Đại tể tửu nói tiếp đi, cái gì gọi là hệ thống phòng ngự?

- Mọi người đều biết Đoạt Nhật Lâu xuất thân từ Mặc Gia, mà Mặc gia là gì? Là thủ, Mặc gia am hiểu nhất chính là phòng thủ.

Trầm Côn lớn tiếng nói

- Như vậy chứ vị suy nghĩ một chút sẽ thấy, Đoạt Thành Lâu này có thể không có hệ thống phòng thủ sao? Suy nghĩ thêm nữa, trong hệ thống phòng thủ này chẳng lẽ không có hệ thống phục hồi sao?

- Hệ thống phục hồi?

Đông Ca khẽ nhú mày nói

- Ý của ngươi là...Làm cho Đoạt Nhật Lâu tự mình chữa trị mình sao?

- Ý như vậy cũng không sai, chính là...Công Thâu gia đã sớm nghĩ ra biện pháp này nhưng không có ai có thể tìm được cơ quan phục hồi của Đoạt Thành Lâu, càng không có ai có thể khởi động cơ quan này.

- Công Thâu gia tìm không thấy, không có nghĩa là ta tìm không thấy.

Trầm Côn cầm lấy mô hình của Đoạt Thành Lâu, nói.

- Ở dưới tầng ngầm thứ mười ba của Đoạt Thành Lâu, bên tay trái phòng thứ sáu chính là phòng điều khiển.

Đông Ca bật dậy.

- Thánh nhân. Nếu Đoạt Nhật Lâu bị một kiếm bổ lên thì tầng thứ mười ba cũng sẽ bị lấp. Chỉ cần cho thần mười ngày thời gian, thần sẽ có thể tìm ra phòng điều khiển. Sau đó thần sẽ phục hồi lại phòng điều khiển. Lại cho thần một tháng nữa, thần sẽ hoàn thành các công việc còn lại

Trầm Côn trịnh trọng nói.

Đông Ca trầm mặc một lát đột nhiên cười ha hả

- Trời đã ban cho Hoàng Kim huyết tộc một vị Đại Tể tửu như ngài thật là phúc phận của chúng ta.

Một mặt ném lệnh bài, nói.

- Tứ phong cho Trầm Vô Ngôn làm tổng đốc công trình sư, hết thảy tài nguyên đều được tùy thân điều động.

- Vi thần nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Trầm Côn cũng nở nụ cười.

- Ha ha, nhiều ngày mệt mỏi, hôm nay cuối cùng cũng có chút vui vẻ.

Tìm được biện pháp tu sửa Đoạt Nhật Lâu. Đông Ca thánh nhân tâm tình thoát nhin thập phần thoải mái, nói:

- Đại tể tửu sắp khởi công, người đâu, mau bày tiệc rượu, để ta khoản đãi đại tể tửu.

Gi? “Tiệc rượu...Không phải là thịnh yến làm từ thịt của Hoàng Kim nhân sao?”

Trầm Côn có chút không tiêu nổi, nhưng chính là Đông Ca đã hạ lệnh, ai dám phản đối?

Đúng lúc này Cơ Na cười khẽ, thanh âm vang lên.

- Đông Ca, gia gia đang tổ chức thịnh yến vội. Đại Tể tửu của chúng ta chính là nổi danh nhất trong khắp vùng Cửu Châu này. Hãy tặng cho lão sư một đoạn vũ kịch đi.

Nàng biết Trầm Côn không chịu nổi đồ ăn của Hoàng Kim thịnh yến. Vì thế nàng vội vàng giải vây giúp Trầm Côn.

- Không sai, bảo đao tặng anh hùng, bảo mã phối lương tướng. Cấp cho đại tể tự đương nhiên là phải đưa hần đến xem vũ kịch.

Đông Ca gật gật đầu, từ biểu hiện của hần thì Đông Ca cũng là một gã cuồng nhiệt vũ kịch.

- Thánh nhân, vi thần nguyện đương trường hiến nghệ.

Trầm Côn vội vàng đứng ra yêu cầu biểu diễn, vũ kịch cũng có điểm tâm không nhỏ, hơn nữa hần không muốn phải ở dưới kia ăn những món làm từ thịt người.

Đông Ca cười ha ha nói:

- Đại tể từ trọng trách trên vai, cùng đứng lên quá sức, Hoàng Kim Huyết Tộc chúng ta cũng có nghệ sĩ ca múa, Mạnh Lão, Tiêu lão.

- Ha ha, chúng ta đã sớm không kìm nén được a.

Vừa nghe Trầm Côn nói, hai lão văn nghệ sĩ đứng lên, bọn họ có vai vế rất cao, cho dù là Đông Ca cũng phải tôn trọng gọi một tiếng lão sư.

Một mặt bọn họ sau người hầu bố trí sân bãi biểu diễn, mặt khác hai vị lão nhân bưng đến một đĩa mộc bài, đưa đến trước mặt Đông Ca, bắt quả Đông Ca lại chỉ sang Trầm Côn, mộc bài tức thì được đưa sang cho Trầm Côn.

Trầm Côn hiểu được, trên biển gỗ đều viết tên vở kịch, đây là để cho bọn hần chọn kịch.

- Đa tạ thánh nhân.

Tạ ơn Đông Ca xong, Trầm Côn cầm thẻ lên, nhìn mấy lần, sau đó hần không khỏi có chút sửng sốt.

Trầm Côn đối với Cửu Châu vũ kịch cũng có hiểu biết rất sâu, nhưng những thẻ gỗ ghi tên vở kịch, hần lại không hề hiểu.

Cứu thế anh hùng trung, Thiên Môn thảm chiến, thượng ân, Chân Long...Đây tuyệt đối là những vũ kịch cổ xưa, Trầm Côn sửng sốt một lúc lâu, nói:

- Mạnh lão, tên vở kịch này...

- Những người đang ngồi đều là Hoàng Kim Huyết Tộc, biểu diễn tự nhiên là chỉ có Hoàng Kim Huyết Tộc mới có thể xem.

Mạnh lão thần bí hề hề cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người có thể tùy tiện chọn một cái, bắt quả người phải chăm chỉ học tập ha ha, chờ sau khi người hoàn thành công trình Đoạt Thành Lâu, lão đầu ta còn muốn mời người cùng nhau biểu diễn nội bộ a.

Cũng chính là Hoàng Kim Huyết Tộc cơ mật vũ kịch sao?

Trầm Côn lúc này đầy hứng thú, nhìn vào tên vở kịch, là Chân Long...Thiên Kỳ dự ngôn tựa hồ như có đề cập đến từ này, hần cười nói:

- Mạnh lão, ta chọn cái này, Chân Long

258. Chương 255: Khúc Mắc Của Mặc Ly

Lập tức Mạnh lão cho người đi chuẩn bị.

Đám quan lớn cũng hứng thú, ồn ào dựa theo thân phận ngồi xuống. Trong lúc Trầm Côn còn đang tìm chỗ thì Cơ Na đã nhiệt tình kéo tay hần lại để cho hần ngồi cạnh mình. Hần chợt cả kinh khi nhận ra mình

đang ngồi ngang hàng với Lệ Cửu Thiên và Hoàng Kim Tam đại chiến tướng, chỉ ngồi sau vị trí của Đông Ca.

Thấy Trầm Côn ngồi ở vị trí đó, Hoàng Kim Huyết tộc có những trạng thái khác nhau, có người thở dài, có người ghen tị, có người ao ước. Biểu tình của Đông Ca cũng rất thú vị, hắn liếc nhìn Cơ Na rồi nói khẽ với Lệ Cửu Tiêu.

- Cô gái nhỏ của chúng ta cũng hiểu biết đôi chút rồi.

Lệ Cửu Tiêu nhướng mày.

- Thánh nhân, công chúa chính là người mà ngài cùng ba thánh nhân chọn làm nữ hoàng. Việc nàng quá thân cận với một tên heo da vàng như hắn thì...

- Cửu Tiêu tầm nhìn của ngươi không nhìn ra xa a.

Thanh âm của Đông Ca nhẹ nhàng nói:

- Cho đến ngày nay cây đấm heo da vàng đã chiếm nửa giang sơn Cửu Châu. Vị thế của chúng ta đã không còn như trước đây nữa. Muốn vững chắc địa vị làm chủ thiên hạ của Đại Chu thì Cơ Na nhất thiết phải gần gũi với một tên heo da vàng. Có như vậy thì những heo da vàng khác mới an tâm không ít đấy.

Lệ Cửu Tiêu im lặng gật đầu.

Vũ kịch Chân Long này nội dung cũng được đơn giản hóa rất nhiều, một cái phong sân khấu, hơn chục diễn viên.

Nhưng Trầm Côn lại không dám khinh thị vũ kịch này, hắn đang nghĩ mình sẽ biết được bí mật gì qua vở kịch này.

- Màn thứ nhất, Thiên môn chi thượng.

Biểu diễn bắt đầu, mây mù dâng lên, đem toàn bộ sân khấu trở thành tiên giới mà ngay tại trung tâm sân khấu có một đại môn dáng vẻ cổ xưa hiện lên.

Đây là đích đến của tất cả những người theo võ đạo, là ranh giới giữa người và thần, Thiên Môn.

Trầm Côn trợn mắt nhìn, vũ kịch này cũng quá cường hãn mà. Màn mở đầu đã nói lên tất cả điều mà Cửu Châu mong muốn Tiên Giới Chi Môn. Nhưng chúng cũng rất mờ mịt Trầm Côn chỉ có thể nhìn thấy số lượng mười mấy chữ không thể nhìn được tên cùng hình dáng.

Bỗng nhiên chợt xuất hiện mấy diễn viên đóng giả làm võ giả ở bên ngoài Thiên Môn. Bọn họ oán độc nhìn lên Thiên Môn, bỗng nhiên gầm lớn nói.

- Mở cửa, mở cửa.

Cánh cửa Thiên Môn vẫn như vậy, đóng chặt...

- Vì cái gì không mở cửa?

Đám võ giả bị phản găm lên giận dữ.

- Chúng ta rõ ràng đã đạt được Vũ Thần cảnh giới, có tư cách trở thành thần tiên.

Tranh cãi như vậy một hồi lâu mà Thiên Môn vẫn như cũ không hề có một khe hở.

Đúng lúc này, một đạo kim quang hiện ra sau lưng đám võ giả, nói:

- Đừng gào nữa, Thiên Môn sẽ không vì các ngươi mà mở ra đâu.

- Tại sao cơ chứ? Chúng ta đã!

- Ngươi là ai, có tư cách gì để nói chúng ta không thể tiến vào Thiên Môn?

Đám võ giả lập tức nhao nhao lên nhưng cũng có người lạnh giọng nói

- Ngươi nói là Thiên Môn không thể mở ra. Chẳng lẽ ngươi là thần tiên sao?

Từ kim quang truyền ra rất nhiều tiếng cười, hiển nhiên là có một đám người.

- Vấn đề của các người còn nhiều lắm. Được rồi có thể xem chúng ta là thần tiên đi! Các người có thể gọi chúng ta là Hoàng Kim Thần Tộc.

- Khẩn cầu thượng tiên cho phép chúng ta đi qua Thiên Môn.

Đám vũ giả vội vàng quỳ xuống.

- Thật đáng tiếc, chúng ta cũng không có cách nào mở ra Thiên Môn.

Thanh âm từ trong kim quang lộ ra vẻ bất đắc dĩ, bỗng nhiên lại nở nụ cười.

- Bất quá chúng ta cũng có thể cho các người những thứ không thua gì đằng sau cánh cửa đó, sinh mệnh lực, lực lượng cường đại, quyền lực vô biên, còn có vô số của cải. Tóm lại đằng sau cánh cửa kia có cái gì, thì chúng ta cũng có thể cho các người những thứ đó.

- Đây không phải là còn so với Thần tiên lợi hại hơn sao?

Đám vũ giả nở nụ cười, tràn ngập vẻ châm chọc, hiển nhiên là không quá tin tưởng vào lời nói của Hoàng Kim Thần Tộc.

Theo bọn họ thì Hoàng Kim Thần Tộc có lẽ không phải thần tiên mà là một đám tà ma nào đó ở ngoài Thiên Môn.

Tà ma sao?

Có thể, phi thăng lên đến Thiên Môn thì những vũ giả này ai không phải là những anh hùng hào kiệt một thời của Cửu Châu. Căn bản bọn họ không e ngại tà ma, hơn nữa còn có vài người còn hứng thú trêu chọc đám Hoàng Kim Thần Tộc.

- Được rồi, người có thể cho chúng ta chỗ tốt còn hơn thần tiên nhưng cái chính là...chúng ta sẽ phải trả giá như thế nào?

- Điều đầu tiên, ta muốn các người làm chủ nhân của Cửu Châu đại lục.

Từ trong kim quang hiện ra một tấm bản đồ của Cửu Châu đại lục, từ Côn Lôn Sơn đến Xuất Vân Hải thành, hiện lên cả những long hình hồng tuyến.

- Long mạch của Cửu Châu?

Trong đám vũ giả cũng có phong thủy sư, hẩn nhận ra hồng tuyến này chính là Cửu Châu long mạch. Cửu Châu long mạch xuất phát từ Côn Lôn Sơn, đến Đông Hải chi tân, Xuất Vân Hải Thành.

- Các người lại có thể xem hiểu được tấm phong thủy đồ. Tốt lắm, tốt lắm!

Kim quang có vẻ ngạc nhiên, cười to nói:

- Như vậy thì lại càng đơn giản, sau khi trở thành chủ nhân của Cửu Châu đại lục, ta muốn các người ngăn chặn Cửu Châu Chân Long, trấn áp phong thủy số mệnh của Cửu Châu.

- Đáng chết

Gã phong thủy sư lập tức mắng to:

- Các người tự xưng là Thần tộc, chẳng lẽ không biết phong thủy là vật quan trọng sao? Cửu Châu long mạch một khi bị trấn áp thì phong thủy khí vận sẽ bị rối loạn, Cửu Châu đại lục sẽ liên lâm vào cảnh loạn thế, dân chúng sẽ lầm than, nhất là đám vũ giả chúng ta một khi long mạch bị trấn áp, linh khí của Cửu Châu chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, võ học Cửu Châu sẽ bị thụt lùi.

- Ha ha, chúng ta chính là muốn võ học của Cửu Châu thụt lùi. Cho dù có gây ra ngàn năm loạn lạc cũng sẽ không hối tiếc.

- Thú vị lắm, chúng ta quyết sẽ không để cho loại sự tình điên rồ này phát sinh.

- Các người không muốn? Không các người sẽ phải nguyện ý...Người, Người, Người

Kim quang đột nhiên chỉ ba gã võ giả:

- Các người đều là những kẻ mạnh nhất ở đây. Hãy đi vào quang mang, ta sẽ cho các người xem một số đồ vật...Có gan không?

- Có gì mà không dám, Vô Cực ta đến đây!

- Ta Ba Nguyên đến đây

- Ta Công Tôn Nhất Tâm cũng tới.

Ba gã võ giả đi vào kim quang, sau đó một lúc lâu sau vẫn chưa đi ra...

- Chư vị

Không biết qua bao lâu, ba gã võ giả đi ra, mặt xám như tro tàn, bắt đắc dĩ hô:

- Chúng ta quyết định đi theo Hoàng Kim Thần Tộc, còn các người?

Ở sau lưng đám kim quang cũng phối hợp nói lên:

- Chỉ cần làm đại biểu cho chúng ta ở nhân gian, ta sẽ ban thưởng cho các người làm Hoàng Kim Thế Gia.

Đông gia, Ba gia, Công Biệt gia có được huyết mạch Hoàng Kim Thần Tộc, sẽ là tam gia chi thượng của Hoàng Kim Huyết Tộc.

Những người đứng đầu đã thần phục, những người khác liền phủ phục dưới chân kim quang.

- Tốt lắm, đi thôi, trở thành chủ nhân Cửu Châu, ngăn chặn Cửu Châu Chân Long.

Kim quang như trút được gánh nặng nói.

- Thượng tiên

Tam đại thế gia quỳ xuống cười khổ nói:

- Chúng ta là võ giả đã, đã thoát khỏi trói buộc của thân thể. Nếu không có thân thể thì chúng ta có trở về cũng chỉ như là âm hồn đã quỳ.

- Không nên gấp. Ta sẽ cấp cho các người một thân thể mới.

Kim quang chợt lóe, một cánh đồng bao la bát ngát tràn ngập mùi máu tanh bất ngờ xuất hiện. Trên đó không ngờ lại có vô số thi thể, có nhân loại có yêu thú cũng có.

- Thượng tiên người muốn chúng ta làm nửa người nửa quái vật sao?

Đám vũ giả nhìn những thi thể này nói.

- Không! Là ta muốn các người cùng với những Hồng Hoang thần thú này dung hợp, đã có trí tuệ thiên phú của nhân loại lại có thân hình cường hãn của yêu thú, các người sẽ là lực lượng cường đại nhất trong Nhân Gian Giới.

Kim quang bình thản hỏi:

- Nếu không có thân thể cường hãn thì các người có thể hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta sao?

Đám vũ giả thở dài đi đến thi thể của những con quái thú.

Một đám nửa người nửa thú quái vật được ra đời.

Thanh âm từ kim quang chậm chạp truyền đến:

- Đúng rồi, cái thân hình mới này có một cái khuyết điểm nho nhỏ. Chính là bọn chúng có lưu lại một ít thú tính, đó là lấy thịt nhân loại làm thức ăn.

Đám quái vật trợn mắt nhìn nhau.

Đây là nguồn gốc của Hoàng Kim Huyết Tộc?

Trầm Côn hít một hơi khí lạnh. Hắn thật không ngờ nguồn gốc của Hoàng Kim huyết tộc lại là nhóm người võ giả.

Trong cổ thể Bất Sắc chợt rung mình. Lúc hắn phi thăng lên Thiên Môn không đột nhiên mê man bị tiến nhập Thanh Long đao thì chỉ sợ giờ phút này cũng có kết cục giống như những người kia.

Trầm Côn mặc dù kinh hãi trước nguồn gốc của Hoàng Kim Huyết Tộc nhưng đám quan lại lớn nhỏ lại sớm biết được nên trong quá trình diễn xuất cũng không có thảo luận hoặc tranh cãi.

- Màn thứ hai: Trần Long chi lâu!

Sau khi màn thứ nhất kết thúc, trăm năm trôi qua. Lúc này Hoàng Kim Huyết Tộc đã mở rộng đến mười hai gia, trở thành chủ nhân của một nửa Cửu Châu.

- Thượng tiên! Côn Lôn Sơn đã bị chúng ta biến thành Cửu Thế sơn áp trụ long vĩ của Cửu Châu Chân Long...Long đầu ở Xuất Vân Hải Thành cũng bị chúng ta phá.

Trên đỉnh núi, một thân ảnh đang cầu nguyện. Sau lưng hắn khói thuốc súng đang tràn ngập Xuất Vân Hải thành.

- Còn có một tin tức tốt lành nữa.

. Thân ảnh ấy lại tiếp tục nói

- Lợi dụng uy vọng của hoàng thất Đại Chu. Chúng thần đã có được sự trung thành của Mặc gia. Thần đã ra lệnh cho bọn chúng đem đầu của Lạc Nhật Chiến Thần kiến thiết thành Đoạt Thành Lâu trấn áp đầu rồng của Cửu Châu Chân Long.

- Thánh nhân!

Một gã tướng quân đi đến trước người hắn, cúi đầu nói.

- Đoạt Nhật Lâu đã hoàn thành. Mặc Ly đến xin gặp người.

- Cho nàng vào!

- Thánh nhân...

- Người muốn nói cái gì?

Thân ảnh xoay người lại.

Đại hán cúi đầu nói

- Thánh nhân! Đoạt Nhật Lâu đã hoàn thành. Chúng ta phải tuân theo ước định ngày đó, sắp nhận cho Mặc gia làm Hoàng Kim thập tam gia...Nhập vào Hoàng Kim Huyết Tộc. Nhưng với tính cách cứng cỏi của Mặc Ly khi làm Hoàng Kim huyết tộc chỉ sợ nàng không ăn Hoàng Kim thịnh yến.

- Dù sao thì Đoạt Nhật Lâu cũng đã hoàn thành. Mặc Ly nếu không cần, thì giết.

Trong giọng nói tràn ngập sự khinh miệt.

- Cơ quan chi hoàng sao? Ta chỉ dùng cái tên của Đại Chu hoàng thất đã lừa được. Hừ ta có thể lừa nàng cũng có thể giết nàng.

- Nhưng mà cơ quan thuật của Mặc gia...

- Yên tâm đi! Ta chỉ giết Mặc Ly thôi.

Thân ảnh cười lạnh nói.

- Trong lúc Mặc Ly cải tạo lại Đoạt Thành Lâu. Ta đã cho gọi mấy nhi nữ của nàng, bọn chúng muốn ăn hoàng kim thịnh yến. Vì thế chỉ cần giết Mặc Ly, đưa bọn nhi nữ này lên thống trị Mặc gia, sẽ vì chúng ta mà dốc sức.

- Thánh nhân! Người chẳng những lừa Mặc Ly mà còn dụ dỗ cả nhi nữ của nàng ư?

Trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến một tiếng cười bi phẫn.

Một vị lão nương cầm quả trượng đi lên đỉnh núi, cười lạnh nói:

- Hoàng Kim Huyết Tộc không phải huyết thống của Viêm Hoàng. Đại Chu hoàng thất, bắt quá cũng chỉ là do đám cầm thú các ngươi điều khiển. Ha ha! Mặc gia chúng ta không ngờ lại giúp một đám súc sinh trấn áp Cửu Châu Chân Long.

Nàng thê lương rống to.

- Ba Hách! Người lừa lão nương ta thật khổ a.

- Mặc Ly?

Thân ảnh khẽ nhú mào:

- Ngươi nghe hết rồi sao?

- Ngươi đã quá coi thường kỹ thuật chế tạo cơ quan của Mặc gia. Từ lúc hai mươi tuổi, ta đã có thể phỏng chế hệ thống Thuận Phong Nhĩ của Lạc Nhật Chiến Thần! Ta cũng nghe được, nghe được tất cả...

Mặc Ly khóc lớn, nói:

- Mặc gia truyền thừa ngàn năm, thế nhưng hôm nay lại nổi giáo cho giặc, thành một đám tay sai của súc sinh, Ba Hách, nạp mạng đi...

Vài kiện cơ quan chiến khí theo người nàng bắn ra, lao thẳng tới Ba Hách. Tuy nhiên vì giới hạn của sân bãi, trận chiến đấu này không thể diễn được, cho nên màn thứ hai kết thúc như vậy.

- Thấy chưa, đây chính là tổ tiên của ta, Ba Hách thánh nhân.

Trong lúc đối phong diễn, Cơ na cực kỳ hứng thú khoe với Trầm Côn

- Nếu không có tổ tiên của ta lừa Mặc Ly thì cũng sẽ không có Đoạt Nhật Lâu này.

Trầm Côn cười híp mắt, gật gù đầu, hẳn nhớ rõ rằng Mặc Ly khi còn sống bị lừa thật thảm, nàng nhất định sẽ hận không thể giết sạch người của Ba gia.

- Đệ tam màn, huyết đồng.

Sau tiếng giới thiệu, sân khấu lại tiếp tục được mở ra.

Trải qua trận chiến trên đỉnh núi, Ba Hách chết trận, nhưng Mặc Ly cũng thân đầy máu tươi, thất tha thất thểu chạy vào Vu Hải thành. Dưới Đoạt Nhật Lâu, các thành viên của Mặc gia đang chúc mừng công trình thuận lợi thành công thì thấy gia chủ chặt vật đi đến, một gã tráng hán vội vàng chạy đến cúi lạy nàng và nói.

- Nương, là ai đánh ngài bị thương?

- Ba Hách!

Mặc Ly ngã vào lòng nhi tử, nghiêng răng nghiêng lợi hô lên một cái tên.

- Ba Hách thánh nhân?

Tráng hán ngăn người, vẻ mặt khó tin nói.

- Nương, chúng ta muốn gia nhập Hoàng Kim Huyết Tộc, thánh nhân sao lại làm vậy?

- Hẳn không phải là thánh nhân, hẳn ngay cả heo chó cũng không bằng, là một tên lừa đảo, súc sinh.

Mặc Ly cố sức đứng lên, hướng về toàn bộ Mặc gia tinh anh hét lớn

- Ta Mặc Ly hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Mặc gia, có mắt như mù, đi tin tưởng một tên lừa đảo ngay cả heo chó cũng không bằng, sai lầm lớn nhất đã xảy ra, chúng ta không thể tiếp tục sai thêm nữa! Lập tức dỡ bỏ toàn bộ Đoạt Nhật Lâu, ngay lập tức!

- Nương!

Tráng hán kinh hãi nói

- Bây giờ trong thành Xuất Vân này, binh mã của Hoàng Kim Huyết Tộc không dưới bốn mươi vạn, cường giả võ hoàng cũng có hơn ba mươi người, nếu đi hủy Đoạt Thành Lâu, Mặc gia chúng ta...còn có đường sống sao?

- Cho dù chết, cũng không thể trở thành tội nhân của Viêm Hoàng!

Mặc Ly hướng tới Đoạt Nhật Lâu đi đến, mở ra một cơ quan then chốt, đó chính là hệ thống tự bạo của Đoạt Nhật Lâu. Chỉ cần ấn vào nó, Đoạt Nhật Lâu sẽ lập tức nổ mạnh, giúp cho Cửu Châu Chân Long cũng thoát khỏi. Nhưng đúng vào lúc ngón tay của Mặc Ly chạm vào cái nút thì...một thanh băng lãnh chảy thủy đã đặt lên hậu tâm của nàng

- Nương, chúng ta đã sai rồi, vậy sai thêm cũng không sao, trở thành gia tộc Hoàng Kim thứ mười ba cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Mặc Ly nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, ngơ ngác nhìn đứa con do chính mình sinh ra:

- Ba Hách nói các người đã ăn Hoàng Kim Thịnh Yến, đó là thật sao?

- Chúng con đã.

Tráng hán cúi đầu nói. Lại có thêm một phụ nữ trung niên đi tới, cười nói:

- Nương, Hoàng Kim Huyết Tộc thống nhất Cửu Châu là vận mệnh không thể thay đổi, người cũng già rồi, không bằng đem vị trí gia chủ nhường cho đại ca đi.

Tiếng cười của nàng lại càng thêm chói tai.

- Dưới sự dẫn dắt của đại ca, Mặc gia sẽ trở thành một trong những chủ nhân của Cửu Châu này, mà người cũng sẽ được ghi vào sử sách, trở thành công thần được người người kính ngưỡng.

Mặc Ly bỗng nhiên rơi lệ...Khóc thật lâu! Đến khi nước mắt trong suốt biến thành màu đỏ...

Đột nhiên, một cánh tay máy rút ra từ trong ngực tráng hán, cầm lấy một đoạn nội tạng, nhẹ nhàng nắm, không ngờ trái tim của tráng hán đã bị dập nát.

- Đại ca! - Nữ nhân kia trở mắt nhìn tráng hán chết trước mặt mình, nhưng không đợi nàng phản ứng một cánh tay máy khác cũng đã đâm thủng ngực nàng.

- Thiên Thủ Độc Quan Âm - Người phụ nữ trung niên ngơ ngác quay đầu, thấy được một người máy được tạo dáng như Quan Âm, thiên thủ biến ảo, đang từ từ gạt hái tính mạng của tinh anh Mặc gia.

- Nương, chúng ta là con cái của người mà!

- Các người là súc sinh, Mặc gia ta không cần đám súc sinh...

Mặc Ly trên mặt không có chút biểu cảm, chỉ một lát sau toàn bộ đám người Mặc gia đã ngã xuống đất, toàn bộ đều bị bóp nát trái tim, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ cả mặt đất, mặt trời ngã về hướng tây chiếu lên Đoạt Nhật Lâu, tạo thành một tầng huyết sắc quang mang. Sau khi toàn bộ đám người Mặc gia không một ai còn sống, Mặc Ly tháo một cánh tay của Thiên Thủ Độc Quan Âm xuống, tạo thành một con phi điều, sau đó phóng nó ra ngoài.

- Khởi động Đại Nhật Chiến Thần, phong ấn hệ thống.

Thanh âm của nàng cũng như biểu hiện bên ngoài, cứng rắn, lạnh lùng, không có bất kỳ một loại cảm xúc nào, thản nhiên nói.

- Từ nay về sau, Mặc gia phong ấn, trừ phi bảy khối Mặc Ngọc kết hợp lại, khởi động hóa thân thứ ba của Đại Nhật Chiến Thần!

Phi điều biến mất ở chân trời, sau đó mọi chuyện đã được lịch sử chứng minh, cho đến ngày nay Mặc gia đệ tử vẫn còn ở trong phong ấn. Làm xong tất cả mọi chuyện này, Mặc Ly ngơ ngác đi đến Đoạt Nhật Lâu, tiếp tục nhấn xuống cái nút tự bạo. Nhưng đúng lúc mấu chốt này, thân ảnh của Ba Hách lại hiện ra sau lưng nàng, nói:

- Mặc Ly, người nghĩ thực sự có thể giết được ta sao? Ba gia chúng ta đã dung hợp thần thú cực mạnh, Thiên Y Vũ Hồn, sau đó truyền xuống đời đời!

Thủ ảnh chớp động, đánh bay đầu của Mặc Ly.

- Đoạt Nhật Lâu, khởi động hệ thống dung hồn! - Ngay lúc đầu bị đánh bay lên không trung, Mặc Ly không cam lòng giận dữ hét lên:

- Ba Hách, lão thân có biến thành quỷ cũng sẽ trở về hủy diệt Đoạt Nhật Lâu.

Màn thứ ba kết thúc, màn thứ tư được diễn tiếp. Một màn này có tên “Ngày thần diệt”.

Quay lại quá khứ, không biết là bao lâu trước đây, Đoạt Nhật Lâu trước kia may mắn thoát được một kiếp lúc này tựa hồ như trở lên phong trần, hướng về biển lớn, chút nắng chiều còn sót lại rơi lên thành không khỏi lộ ra một tia mệt mỏi. Khi đó Bản La vẫn còn chưa chết, hắn đang mang theo một đội binh lính nhân nhả đi dưới Đoạt Nhật Lâu, bên tai nghe tiếng sóng biển, hắn nhàm chán gấp một cái

- Hôm nay là ngày...\$^^\$! Sau khi trở thành Thành chủ, lão tử nhàn rỗi đến nỗi quên cả ngày tháng!

- Đại nhân, hôm nay là mùng ba tháng chạp - Đám lính cười nói - Ngài cũng không thể buông lỏng a, Ba Sơn Vũ thánh nhân sẽ đến quan sát Đoạt Nhật Lâu.

- Đã là mùng ba tháng chạp sao?

Bản La thất kinh - Không tốt, ta phải nhanh đi nghênh đón thánh nhân.

Nói xong liền vội vàng đi nhanh, bất quá hắn đột nhiên vỗ lên trán mình một cái, bật cười nói:

- Ta thật là hồ đồ, Ba thánh nhân tính tình thế nào ta lại không rõ sao? Nếu hắn muốn đến cũng sẽ đến một mình, vào ngày Tế Tổ hắn không thích bị người khác quấy rầy.

- Mười mấy năm không gặp, người còn nhớ rõ tính tình của ta, thật không uống công ta đề bạt người!

Sau lưng hắn truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng, Bản La nghe thấy vội vàng quỳ xuống, nói

- Thánh nhân!

Một thân ảnh có bộ dáng giống hệt như Ba Hách năm đó, đi tới nói

- Đứng lên đi, ta muốn đến Đoạt Nhật Lâu để tế tổ, người biết tính của ta rồi, ta chỉ muốn đi một mình.

- Tuân mệnh!

Bản La vội vàng đáp ứng, dù sao thì Thánh Nhân đến đây, việc đón tiếp không thể xem nhẹ. Vài mệnh lệnh được nhỏ giọng truyền đi rất nhanh, ngay sau đó dân chúng trong phạm vi mười dặm của Đoạt Nhật Lâu liền bị di dời không còn một mống, mười vạn Hoàng Kim Chiến Sĩ đông nghìn nghịt dàn trận, Bản La suất lĩnh hơn một trăm hoàng kim mãnh tướng, ưỡn ngực ngẩng đầu đứng ở ngoài Đoạt Nhật Lâu.

Dưới Đoạt Nhật Lâu. Ba Sơn Vũ đứng ở chỗ trước kia là vị trí nút tự bạo, hiện nay đã được Công Thâu gia dỡ xuống khiến Đoạt Nhật Lâu đã không còn có nguy hiểm tự bạo nữa.

- Tổ tiên Ba Hách...

Ba Sơn Vũ yên lặng quỳ xuống, nhớ lại năm đó, Ba Hách thánh nhân đã chết mà sống lại, ở trong này kịp thời ngăn cản Mặc Ly không cho nàng bấm vào nút tự bạo, thế nhưng hắn lại quá xem thường Thiên Thủ Độc Quan Âm của Mặc Ly. Ngay khi Mặc Ly chết thì Thiên Thủ Độc Quan Âm cũng đem Ba Hách xé thành những mảnh nhỏ, hơn nữa mỗi một bàn tay bắt lấy một phần thân thể của Ba Hách, hóa thành phi điều bay về bốn phương tám hướng...vì thế cho dù có là Thiên Y Vũ Hồn cũng không thể cứu được tính mạng của Ba Hách, từ đó ở nơi này của Đoạt Nhật Lâu trở thành chỗ tế tổ của Ba gia.

- Tổ tiên anh linh ở trên.

Ba Sơn Vũ thì thảo kệ.

- Mấy năm nay, Ba gia cũng không có phụ lời chỉ dạy của ngài, Sơn Vũ vẫn là Hoàng Kim Thánh Nhân, nữ nhân của Sơn Vũ cũng đã trở thành hoàng hậu của Đại Chu, ngoại tôn cũng được chọn làm nữ hoàng tương lai.”

Sưu!

Ba Sơn Vũ đang nói bỗng nhiên chợt nghe từ sau lưng vang lên một tiếng xé gió.

Tuyệt đối là cao thủ! Hắn đã hiểu, đây là một người đang bay tới Đoạt Nhật Lâu, tốc độ bay rất nhanh hơn nữa hắn lại không có ý ẩn tàng thực lực, thậm chí có thể nói là ngang ngược, can rở hạ xuống Đoạt Nhật Lâu. Mười vạn đại quân, Bản La cùng hơn trăm viên chiến tướng, Thánh Nhân Ba Sơn Vũ, đối mặt với đội hình như vậy, là ai mà có thể can rở, hung hăng đến như vậy?

- Thật đúng là đau đầu ta mà!

Một bạch y thân ảnh tựa hồ như không nhìn thấy Hoàng Kim quân trận, bình tĩnh đi đến Đoạt Nhật Lâu, một mặt còn day day trán.

- Rốt cuộc cái gã Sở Bá Vương Đại Nhật Chiến Thần nghĩ cái gì vậy, muốn phá hủy thật đúng là mất một phen tâm tư mà.

“Phá hủy Đoạt Nhật Lâu?” Những lời này nói ra làm cho mọi người biến sắc, Bản La không dám kinh động đến Thánh Nhân tể tổ, vung tay lên, mười vạn đại quân nhẹ nhàng không một tiếng động đi về phía người kia.

Bạch y thân ảnh vẫn bộ dạng lăm bằm lăm bầu, bất quá khi một gã binh sĩ đến gần hắn, trong tay hắn liền hiện ra một thanh trường kiếm, nhẹ nhàng vung lên:

- Dù có thiên quân vạn mã, ta nhất định không quay lại, kiếm quang sắc bén như thủy triều tràn đến, nháy mắt đã bao phủ đại quân của Hoàng Kim tộc.

Không một âm thanh. Ngay cả một tiếng nhỏ cũng không có. Bạch y thân ảnh đứng dưới Đoạt Nhật Lâu, ở sau lưng hắn Hoàng Kim Quân từ quân sĩ bình thường cho đến Bản La mỗi người đều bị một vầng sáng bao phủ, không thể nhúc nhích.

- Uy, ngươi là Ba Sơn Vũ sao? - Bạch y thân ảnh mỉm cười, đáng tiếc là hắn lại đeo mặt nạ nên không thể thấy rõ dung mạo.

- Thật là lợi hại, ngươi là cảnh giới Vũ Thần?

Ba Sơn Vũ chậm rãi đứng lên, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Nhưng mà bạch y tựa hồ như không nghe thấy Ba Sơn Vũ nói, hồi ngược lại:

- Nga, quả nhiên là Ba Sơn Vũ! Ngươi có thể nói cho ta biết làm thế nào mới phá hủy được Đoạt Nhật Lâu này không?

- Muốn chết! - Ba Sơn Vũ lạnh lùng cười.

- Không chịu nói, vậy ngươi cũng không còn tác dụng.

Bạch y thân ảnh một kiếm chém ra, đầu của Ba Sơn Vũ tức thì bị chém rơi xuống đất. Tựa hồ như vừa làm một việc không đáng để ý, hắn sờ cằm đánh giá Đoạt Nhật Lâu, nói:

- Nên xuống tay từ nơi nào? Mái nhà, nền, hay là đoạn giữa?

- Trung tâm nguồn năng lượng của Đoạt Nhật Lâu nằm ở mái nhà cùng tầng ngầm thứ mười tám.

Một thanh âm cao vút truyền đến.

- A, đa tạ

Hắn cũng không quan tâm giọng nói này là của ai, vì sao lại trợ giúp mình, bạch y thân ảnh tùy tiện một kiếm chém ra, bầu trời xanh tựa hồ như cũng bị chia là hai đoạn, mà Đoạt Nhật Lâu lại từ đầu đến chân mở ra. Nhìn sắc trời hắn lăm bằm nói.

- Còn không tính...ách.

Bạch y thân ảnh xoay người rời đi.

- Mục tiêu kế tiếp hình như là Thú Tôn Thái.

Chờ cho gã thanh niên nhân kia đi thật lâu, thi thể của Ba Sơn Vũ mới bắt đầu động đậy, cầm lấy đầu đặt lên cổ, sau đó hần ngơ ngác nhìn về phương hướng tên bạch y thiếu niên vừa ly khai.

- Người này...hắn là quỷ thần sao? - Hần bỗng hét lớn - Lập tức truyền lệnh Công Thâu gia, không tiếc công của, mau ổn định lại Đoạt Nhật Lâu.”

May là Công Thâu Huyền cùng đám Hoàng Kim công binh của hắn đang ở phụ cận, mấy vạn người liên thủ thi công, hơn nữa cơ quan tạo ra bởi kỹ thuật của Mặc gia cực kỳ cứng rắn, cuối cùng cũng bảo vệ được Đoạt Nhật Lâu không bị đổ.

- Hô! - Mạnh mẽ như Ba Sơn Vũ cũng không nhịn được thở nhẹ ra một cái - Cuối cùng cũng bảo vệ được Đoạt Nhật Lâu, Cửu Châu Chân Long cũng không có thoát khốn.

- Thánh nhân - Công Thâu Huyền lo lắng đi tới, nói - Chúng ta tuy rằng đã củng cố được Đoạt Nhật Lâu, nhưng trung tâm của hai nguồn đại năng lượng đều đã bị phá hủy, chỉ sợ rốt cuộc trấn áp không nổi Cửu Châu Chân Long.”

- Thật sao? - Ba Sơn Vũ ngữ khí thập phần bình tĩnh, sau khi chứng kiến ba kiếm tuyệt luân của gã cao thủ trẻ tuổi kia, hắn cảm thấy cho dù trên đời này có đại sự gì đi nữa cũng chỉ là bình thường.

- Huyết Phật từng có lời tiên đoán, Cửu Châu Chân long bị trấn áp ngàn năm, tích lũy cũng được ngàn năm, đã biến hóa ra được hai đại thần thông, thứ nhất là Họa Long Điểm Tinh, thứ hai, Cửu Châu Chân Long, chân long của cửu ngũ chí tôn, của các bậc đế vương, đã muốn chuyển hóa thành Chân Long Đế Khí

- Ba Sơn Vũ chậm rãi nói:

- Một khi Cửu Châu Chân Long thoát khốn, Chân Long đế khí hàng thế, trên Cửu Châu đại lục sẽ xuất hiện một Thánh chủ ngàn năm khó gặp, có thể lật đổ Hoàng Kim Huyết Tộc chúng ta...”

- Nói cách khác, số mệnh của Hoàng Kim Huyết Tộc của chúng ta thực sự sẽ kết thúc sao?

Ba Sơn Vũ âm thầm thở dài.

Vũ kịch cũng kết thúc tại đây.

- Hay! - Ngay khi vở diễn vừa kết thúc, Trần Côn đã điên cuồng hét lên.

Hắn lúc này vô cùng hưng phấn. Đương nhiên vũ kịch này tuy không có quan hệ gì với hắn, nhưng hắn hưng phấn chính là vì rốt cuộc hắn cũng hiểu được tâm nguyện của Mặc Ly, vũ hồn thứ sáu đang ở ngay trước mắt. Ai nha, Trần Côn có chút ai oán, bản tăng còn chưa đem Hồn Kinh tu luyện đến tầng thứ sáu, Mặc Ly có đến cũng chỉ có thể tạm thời ở tại U Minh hồn phủ, tới tay lại không thể dùng, cái này thật là khó chịu mà. Hắn đã đem Mặc Ly coi như vũ hồn thứ sáu của mình.

- Trần Côn, người mặc áo trắng vừa rồi...- Thanh âm kinh hãi của Vương Kiêu truyền đến - đây chính là người trước khi mất trí nhớ sao?

- Được rồi, đúng là ta trước khi mất trí nhớ, người có thể gọi hắn là Cửu Châu Trần Côn, hắc hắc ta cũng thường gọi như vậy.

Trần Côn cười cười, trong vở kịch vừa rồi, một kiếm đánh tan mười vạn đại quân, một kiếm chém chết Ba Sơn Vũ, một kiếm phá hủy Đoạt Nhật Lâu, người trẻ tuổi áo trắng đó chính là Cửu Châu Trần Côn. Người cũng như kiếm, thoáng nhìn quả nhiên mềm mại.

- Thật mạnh! - Vương Kiêu thất thần nói - Một kiếm phá hủy Đoạt Nhật Lâu, nhớ năm đó Sở Bá Vương liên tục đánh ra ba mươi chiêu, cũng không làm được như vậy.

- Yên tâm, không cần nhắc đến Cửu Châu Trần Côn - Trần Côn nhìn sau đó nhún nhún vai - Chuyện của hắn, ta toàn bộ đều quên, Cửu Châu Trần Côn là Cửu Châu Trần Côn, ta là ta, chúng ta hoàn toàn không giống nhau, lão huynh ta nói có đúng không?

- A! - Vương Kiêu cười - Không sai, mặc kệ người trước kia có là ai, như thế nào, chỉ biết người hôm nay chính là Trầm Côn.

- Không sai, người cũng đã có võ ý mới, không cần phải đi bắt chước Cửu Châu Trầm Côn - Lý Mục cũng mỉm cười nói.

Huyền Si, Thủy Nhi hai người đều vuốt cằm gật đầu. Cửu Châu Trầm Côn tuy mạnh, nhưng tiềm lực của Trầm Côn so với hắn cũng không kém hơn, sớm muộn cũng có ngày, âm dương vũ ý sẽ vượt qua kiếm ý của Kinh Hồng Tam Kiếm kia.

- Cổ lão huynh, như thế nào mà lại trầm mặc vậy? - Trầm Côn đột nhiên nói.

- Đừng phiền ta!

Cổ Nguyệt Hà hiếm khi tỏ ra vẻ chán nản, đang đi tới đi lui, không ngừng suy tư. Thật lâu sau đó, hắn mới bầy đặc dĩ lắc đầu:

- Lão đại, Huyết Phật là ai?

- Huyết Phật? - Trầm Côn có nghe Trầm Phù Đồ nhắc qua cái tên này, bất quá Trầm Phù Đồ lại không chịu nói rõ, hắn cũng chỉ có thể lắc đầu - Ta chỉ biết hắn là một dự ngôn sư rất lợi hại, từng tiên đoán số mạng của ta.

Từ từ. Trầm Côn bị chính lời của mình làm cho sợ ngây người. Huyết Phật! Những gì hắn đoán về số mệnh của Trầm Côn đã được chứng minh lúc ở Tân Nguyệt Thành. Thêm nữa, vào mấy tháng trước, Hoàng Hành của Thiên Cơ Môn vì dự ngôn cho Trầm Côn mà bản thân bị hãm trong mê thất vĩnh cửu. Số mệnh của Trầm Côn chịu ảnh hưởng rất nhiều bởi nhà sư quét rác, phàm nhân không thể đoán được, nhưng Huyết Phật lại có thể tiên đoán được. Huyết Phật rốt cục lợi hại đến thế nào?

Cổ Nguyệt Hà cũng cảm thán:

- Huyết Phật này...lợi hại, lợi hại a!

- Người làm sao biết được? - Thủy Nhi kinh ngạc nói.

- Không có nghe lời kịch sao? - Cổ Nguyệt Hà cười khổ - Phong thủy dưới Đoạt Nhật Lâu không chỉ có Họa Long Điểm Tình mà còn có Chân Long đế khí...Ta đã tự mình ở dưới Đoạt Nhật Lâu hai mươi ngày lại chỉ phát hiện ra Họa Long Điểm Tình, cũng không phát hiện được Chân Long đế khí, điều này chứng tỏ phong thủy thuật của Huyết Phật còn ở hơn xa Cổ Nguyệt Hà ta.

- Đúng a, Chân Long đế khí! - Cặp mắt nhỏ của Trầm Côn lập tức sáng lên - Đoạt Nhật Lâu một khi bị hủy, Chân Long đế khí sẽ hàng thế...Cửu Châu sẽ xuất hiện một thánh chủ. Ai lấy được Chân Long đế khí liền có thể lật đổ Hoàng Kim Huyết Tộc, trở thành chủ nhân của Cửu Châu."

Hắn sau đó vội vàng đứng lên

- Cổ lão huynh, lập tức mau đi cùng ta tìm Chân Long đế khí!

- Lão đại, người cũng muốn làm hoàng đế sao?

- Làm cái rắm! - Trầm Côn kích động nói - Ta có Hồn Kinh thì sớm muộn gì cũng sẽ là Địa Tàng vương, còn muốn làm một hoàng đế ở thế gian sao? Ta đi tìm Chân Long đế khí là để đem ra bán."

Hắn vẻ mặt sung sướng, ngắt ngang nói:

- Có Chân Long đế khí có thể làm hoàng đế. Cái đế khí đó chắc chắn sẽ phải có một cái giá trên trời a! Bán rồi bản tăng sẽ mở một trăm tòa Thiếu Lâm Tự, một tòa để luyện bút, một tòa làm hậu cung (Trước chữ cung là chữ gì đệ không biết, bản TT cũng bị lợc rồi nên chém đại), còn lại chín mươi tám gian, một nửa sẽ mở trường dạy võ (đệ đang cân nhắc trường dạy võ và võ giáo), một nửa sẽ đánh vào lĩnh vực vui chơi giải trí,...

Đám vũ hồn không biết nói gì, hồi lâu cũng rủ nhau quỉ dị mà chuồn mất.

- Lão đại, đừng mơ nữa - Cuối cùng vẫn là Cổ Nguyệt Hà thở dài - Chân Long để khí, một khi hình thành sẽ có ý thức, nếu người không có số mệnh bá chủ Cửu Châu thì cho dù có biết Chân Long để khí ở đâu cũng không lấy được, ta cũng không thể giúp người, để khí chỉ có đế vương mới có thể lấy được.

- Ách! Ai...- Trầm Côn thở dài, ngẫm lại cũng thấy đúng, Chân Long để khí, nếu ngay cả cửu ngũ chí tôn cũng không có được thì hẳn, một tặc hòa thượng, có cơ hội sao?

Đến khi bọn họ kết thúc trao đổi trong linh hồn thì đám quan viên Hoàng Kim tộc vẫn còn phấn khích vỗ tay. Sau khi hiểu được tâm nguyện của Mặc Ly, Trầm Côn cũng không muốn tiếp xúc với đám người này, lấy cớ là muốn chuẩn bị cho công trình liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Kế tiếp chính là chiêu dụ vũ hồn thứ sáu kia, Trầm Côn tính rằng, đại khái cần chuẩn bị vài điểm nữa. Khuê La trước khi chết đã từng nói, sinh nhật thứ mười sáu của Cơ Na sắp đến, nhất định phải chuẩn bị cho nàng một lễ vật “thú vị”. Nên chuẩn bị lễ vật như thế nào đây?

A La vẫn còn đang ở biểu diễn đoàn, bản tăng một khi thành công nhất định sẽ mang A La mau chóng rời đi. Được rồi, phải tìm cách để A La có thể đi theo mình. Còn có A Phúc, cái tên bàn tử này đã trở thành quan chức cao cấp của Thiên Minh, chiến thần hải quân, không biết còn có ý muốn trở lại với bản tăng không. Nhất định phải liên hệ được với hắn, dù hắn không về thì bản tăng cũng phải mang Long Thanh Sơn về. Nhưng làm thế nào để liên lạc với A Phúc vốn đang ở trong hải quân của Thiên Minh đây? Cần nhắc nửa ngày, Trầm Côn chợt phát hiện, những vấn đề khó khăn này tựa hồ chỉ có một người có thể giải quyết.

Mấy phút sau, Trầm Côn xuất hiện ở ngoài cửa nhà Nguyên Quân.

- Mỹ nữ, nghỉ ngơi sao? - Trầm Côn cười híp mắt ngồi xổm gõ cửa. (zero: Quái! Đệ nghĩ mãi không tưởng tượng ra cái kiểu gõ cửa này)

- Ta đã biến thành dạng này, còn xứng với hai từ mỹ nữ sao?” Nguyên Quân mở cửa, trên mặt có một tấm lụa mỏng, che đi dung mạo bị hủy hoại.

- Muốn trở lại thành mỹ nữ không? - Trầm Côn nói với Huyền Si một cái, dùng thuốc tính mới của hắn lấy ra từ trong linh hồn một lọ dược tề - Chân Diệp đan, đặc biệt khắc chế độc tính của Băng Cơ Ngọc Cốt, nếu dùng hết thì dung mạo của người sẽ có thể khôi phục lại.

- Người ở đâu mà có được?

Nữ nhân bình thường nếu nhìn thấy có thuốc có thể khôi phục dung mạo của mình thì chỉ sợ sớm đã khóc rống lên, hoặc là cười đến không ngậm miệng lại được, nhưng Nguyên Quân lại trước sau như một, biểu tình vô cùng bình tĩnh, thậm chí cũng không hề hoài nghi.

- Người trước hết không cần biết, tóm lại đây là một vụ giao dịch, người làm giúp ta vài chuyện, ta sẽ đem thuốc này cấp cho người - Trầm Côn cười tủm nói.

Nguyên Quân trầm ngâm một lát khẽ mỉm cười nói:

- Chuyện gì? Nói nghe một chút!

- Thứ nhất, Công Thâu gia khẳng định có một ít cơ quan ám khí, ta muốn lấy được món đồ lợi hại nhất trong đó, tốt nhất là đồ có lợi cho việc đánh lên, ám sát - Trầm Côn vươn một ngón tay, lắc lắc - Hơn nữa người cũng không được hỏi ta, người ta muốn giết là ai.

Cần một ám sát lợi khí của Công Thâu gia, cũng không được hỏi giết ai, đây thực là khiến cho người khác hiểu kỳ, chỉ một lời nói ra đã chiếm thượng phong, tuy nhiên Nguyên Quân cũng không thèm nhìn cái vẻ bề vệ của Trầm Côn, nàng nhìn chằm chằm hắn một hồi, bỗng nhiên cười nói:

- Không phải để giết nàng ta sao? Ta đồng ý! Coi như vì dung mạo của ta mà báo thù.

- Người biết ta muốn giết ai sao? - Trầm Côn nhất thời bị đứng ở thế hạ phong.

- Tốt lắm, nói yêu cầu thứ hai của người đi, trong vòng ba ngày ta chắc chắn sẽ lấy ám khí của Công Thâu gia giao cho người, hơn nữa sẽ không có ai có thể nghi ngờ người - Nguyên Quân mỉm cười.

Trầm Côn quái dị nhìn nữ nhân thần bí này, gật đầu nói:

- Tốt, yêu cầu thứ hai của ta là A La từ hôm nay trở đi chính thức thoát ly khỏi đoàn biểu diễn, gia đội ngũ thi công của ta. Bất quá vì để lấy tín nhiệm của Hoàng Kim Huyết Tộc, ta muốn ngươi cấp cho A La một chứng minh thân phận giả, ít nhất cũng phải cho Hoàng Kim Huyết Tộc thấy rằng A La có năng lực gia nhập đội thi công.

- Trong vòng ba ngày, ta sẽ dịch dung A La thành nam nhân, đồng thời cấp cho nàng thân phận chú tào sư
- Nguyên Quân trả lời ngắn gọn - Yêu cầu thứ ba là gì đây?

- Thứ ba...- Trầm Côn ngưng ngưng cười - Mỹ nữ, ta biết ngươi thần thông quảng đại, bằng hữu trải khắp Cửu Châu, cái này...ngươi chẳng phải là cùng với Thiên Minh khởi nghĩa quân quen biết sao? Hắc hắc, ta muốn gặp Quang Minh Hoàng.”

- Ai nha...

Nghe xong yêu cầu thứ ba này, Nguyên Quân chần chờ một chút, cười nói:

- Muốn gặp hải quân chiến thần của Thiên Minh ngay dưới mắt Hoàng Kim Huyết Tộc...Cái này phải mạo hiểm rất lớn, nếu chỉ để đổi một lô thuốc khôi phục dung mạo, ta có thể không đáp ứng...”

Ý của nàng vô cùng rõ ràng, nàng có thể liên lạc với Thiên Minh, nhưng Trầm Côn phải xuất ra một cái giá lớn hơn.

- Yên tâm, yên tâm - Trầm Côn hay tay mở ra - Có điều kiện gì, cứ nói!

Nguyên Quân cười híp mắt rút ra một trang giấy, bày trước mặt Trầm Côn:

- Rất đơn giản, ta muốn ngươi ký vào văn tự bán mình, phải biểu diễn cho ta một trăm vở vũ kịch.

- Mỹ nữ - Trầm Côn hai mắt thiếu chút nữa rớt xuống - Sao ngươi có thể nói ra điều kiện này chứ...

- Không ký, ta sẽ không giúp ngươi, không cần phải thương lượng - Nguyên Quân nói như đinh đóng cột.

- Không phải chỉ là một trăm vở kịch thôi sao? - Trầm Côn cắn răng, hai tay day day huyết ở trán - Ta ký!

Nữ nhân chết tiệt, ngươi cứ chờ đi, một khi tìm được Mặc Ly, bản tăng sẽ bỏ chạy đến chân trời góc biển, xem ngươi làm thế nào tìm được ta mà đòi một trăm vở kịch kia!

- Tốt lắm - Trầm Côn bỏ bút, nói - Mau chóng liên hệ Thiên Minh đi, tốt nhất là ở trong vòng mười ngày.

- Mười ngày? - Nguyên Quân cười có vài phần quỷ dị - Cần lâu như vậy sao? Mười giây đồng hồ là đủ rồi.

Nàng vỗ vỗ tay, một gã đại hán cường tráng từ trong phòng của nàng đi ra, chấp tay cười”

- Tham kiến đại tể tửu, bỉ nhân là một trong Thiên Minh thập nhị thiên quân, đốc quân chiến tuyến Đông Cửu Châu, đại nguyên soái Cuồng Lôi.”

Nguyên Quân cũng cười cười, học ngữ khí của Cuồng Lôi mà chấp tay nói:

- Tham kiến đại tể tửu, một trong Thiên Minh thập nhị thiên quân, Cửu Châu tổng tình báo quan, Hồng Vân.

259. Chương 256: Nữ Nhân Giảo Hoạt

Lại cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Oa! Âm thanh của nước biển cũng thật tuyệt.

Tinh thần của hắn như muốn rối loạn.

- Mỹ nữ...!

Trầm Côn gắt gao nhìn chăm chăm Nguyên Quân, một trong Thiên Minh thập nhị thiên quân, tổng quan tình báo Hồng Vân, bỗng nhiên hắn nhảy dựng lên mắng to:

- %&%&^&, đùa ta sao?

Rõ ràng là người của Thiên Minh, lại còn nói...liên hệ với Thiên Minh vô cùng nguy hiểm. Hóa ra cũng chỉ là muốn tranh thủ ít lợi thế. Bao nhiêu năm qua, Trầm Côn hẳn cũng chưa từng phải nếm qua loại tư vị bị lừa như thế này.

- Hủy bỏ, tất cả giao dịch lúc này toàn bộ đều hủy bỏ.

Trầm Côn xoay người muốn rời khỏi.

- Người không muốn gặp A Phúc sao?

Ánh mắt Nguyên Quân không chút hoang mang, dám nói ra tên của Quang Minh hoàng, chứng tỏ nàng hiểu rõ Trầm Côn vô cùng, không sợ Trầm Côn chạy đến Thiên Hạ Hải Giác. Cứ coi như Trầm Côn bỏ chạy mất dạng, thì nàng cũng có thể trực tiếp đi đến Xích Tiêu thành tìm Trầm Phù Đồ. Nếu không tìm được người, thì ta sẽ tìm lão ba của người tính sổ.

- Người...giỏi.

Trầm Côn xoay người, ngồi xuống bậc cửa:

- Nếu sớm biết người là quan lớn của Thiên Minh, ta còn phải phí sức sao, mau gọi A Phúc tới cho ta.

- Quang Minh Hoàng Nguyên soái đang chấp hành quân vụ bí mật, chỉ sợ tạm thời sẽ không thể gặp người.

Cuồng Lôi mở miệng xin lỗi, cười cười nói:

- Bất quá chỉ cần hần làm xong quân vụ, ta có thể thỉnh hần lại đây.

- Nguyên soái? Thỉnh?

Trầm Côn ngẩng đầu lên.

- Lão huynh, A Phúc không phải là thuộc hạ của người sao? Có cần phải nói thỉnh không?

- Ha ha, đại tể tửu có điều không biết, ngay lúc người xem vũ kịch vừa rồi, Quang Minh Hoàng Nguyên Soái đã dẫn quân bất ngờ tập kích nơi nào đó ở Hải Cảnh, lập cho Thiên Minh vô số kỳ tích, được Thiên Minh tổng bộ ngợi khen, đã thăng chức lên làm Đốc quân đại nguyên soái, Tổng đốc Đông Nam song hải toàn bộ chiến hạm, hải quân đại Đô Thống!

Nguyên Quân cười híp mắt bổ sung:

- Hơn nữa thập nhị Thiên Quân chúng ta đang lo lắng, có phải hay không nên đề bạt hần làm thập tam Thiên Quân...Trầm đại tể tửu, đa tạ người đã đem một vị chiến thần như vậy cho chúng ta.

- Đề thập tam Thiên Quân.

Trầm Côn nuốt ngụm nước bọt, tức giận hừ một tiếng:

- Lên nhanh như vậy, các người không sợ A Phúc là nội gián sao?

- Xem đi.

Nguyên Quân chỉ vào lồng ngực của mình:

- Ta đây là Cửu Châu tổng quan tình báo cũng không phải là kẻ bất tài. Mỗi một Thiên Minh chiến tướng thăng chức, đều bắt buộc phải trải qua tình báo của ta xác nhận. Ta tin tưởng Quang Minh Hoàng Nguyên Soái tuyệt đối sẽ không làm hại đến Thiên Minh.

Nữ nhân này...Ai, thật đúng là xét theo tính tình của A Phúc, hần thật sự sẽ không làm hại đến Thiên Minh.

- Tốt lắm, Trầm đại tể tửu, người cũng không cần phải giận như vậy. Về Quang Minh Hoàng, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.

Nguyên Quân nghiêm sắc mặt:

- Nói thực ra, Lôi Nguyên Soái chính là đi cùng ta đến thương lượng với Quang Minh Hoàng một chuyện, vừa lúc lại bị người gặp được.

- Có lời gì, cứ nói đi.

Trầm Côn trợn mắt nói.

- Không vội, ta là nữ nhân, vì thế rất để ý đến dung mạo của mình.

Nguyên Quân đã khôi phục lại nụ cười, nàng cầm bình thuốc của Trầm Côn đi, cười híp mắt đi vào trong phòng.

- Âm

Cửa phòng đóng lại.

- Âm.

Cửa phòng lại mở ra, Nguyên Quân đi ra tay cầm văn tự bán mình của Trầm Côn, cẩn thận cất vào trong người.

- Đây chính là bảo bối a, là văn tự bán mình của Hoàng Kim Huyết tộc cung đình đại tể tửu, Xích Tiêu thành chủ a.

Trầm Côn nghe thấy vậy hận đến nổi nghiêng răng kèn kẹt.

- Đại tể tửu xin đừng chê trách, Nguyên Quân tiểu thư...nàng có chút bướng bỉnh.

Cuồng Lôi đỏ mặt giải thích, hẳn vốn là người ngay thẳng, trung hậu. Bất quá, Trầm Côn lại phát hiện cách xưng hô có vẻ không đúng. Cách xưng hô với nhau ở bên trong Thiên Minh dường như có chút hỗn loạn.

- Nguyên quân, lão huynh, các người đều là một trong thập nhị Thiên Quân, cũng không cần khách khí a?

- Thập nhị Thiên Quân cũng có phân cao thấp, bí nhân chính là người thứ mười hai, mà Nguyên Quân tiểu thư lại là đệ nhị Thiên Quân.

Cuồng Lôi chần chờ một chút, rốt cuộc nói ra một câu quan trọng.

- Hơn nữa Nguyên Quân tiểu thư có rất nhiều thân phận. Cũng như là diễn viên vậy, một trong thập nhị Thiên Minh thiên quân cũng chỉ là một vai của nàng mà thôi.

Dừng một chút, hẳn nói tiếp.

- Chuẩn xác mà nói, Nguyên Quân tiểu thư chính là bằng hữu của Thiên Minh, vì thế cũng không nhất định phải nghe lệnh của Thiên Minh.

- A?

Trầm Côn nghe thấy vậy, vẻ mặt đầy hứng thú:

- Nàng còn có thân phận gì nữa?

- Ta còn là con gái nuôi của lão thái quân Dương gia. Dương Vô Ngôn, tính ra người còn nên gọi ta một tiếng tiểu di a.

Nguyên Quân nhẹ nhàng đi ra, thuốc tể đã phát huy tác dụng, nàng đã khôi phục lại phong tư xinh đẹp, bộ dáng mê người như trước, hướng về chỗ Trầm Côn đang ngồi, đôi mắt đẹp thướt tha nhìn quanh. Đáng sợ hơn chính là nàng chỉ tùy tiện liền nói ra quan hệ của Trầm Côn với Dương gia, ngay cả Dương Vô Ngôn tên này cũng chưa bao giờ nói...Suy nghĩ một chút thì khi ở ngoài thành Gia Lăng nàng cùng Tổ Hồng Nương kia đã ngầm ước hẹn, nói chuyện vô cùng ăn ý, còn có môn hạ Dương Ngũ. Trầm Côn tuyệt đối tin rằng, nữ nhân này cùng Dương gia có quan hệ không nhỏ.

Nữ nhân này, rốt cuộc còn giấu bao nhiêu bí mật.

- Mau đi gọi A Phúc đi.

Trầm Côn cũng bỏ qua, không tiếp tục truy vấn bí mật của Nguyên Quân, nhưng cũng có thể là do hẳn không có dũng khí để hỏi.

- Ai!

Nhắc tới A Phúc, Nguyên Quân liền thở dài:

- Nói thật, trong khi điều tra người, ta cũng thuận tay đem quá khứ của Quang Minh Hoàng điều tra qua một lượt...Nói không dễ nghe một chút thì hẳn chính là một tên mập, ăn không biết no, ngủ không biết đủ, quả thực giống như một con heo. Nói thẳng ra thì là một cái thùng cơm nặng hơn ba trăm cân.

Sắc mặt Nàng cổ quái nói tiếp:

- Chỉ một người như vậy, thế nhưng khi phản kích lại đánh bại Hoàng Kim Hải Quân Chiến Thần, lại trong hơn hai mươi ngày đánh trận nào thắng trận ấy. Hoàng Kim Hải Quân chỉ nghe tin đã sợ mất mật, chấp tay dâng cả Đông Hải. Đây là vì cái gì?

Nguyên Quân xoa xoa trán:

- Ta không điều tra được, chỉ sợ ngay cả Trầm Côn người cũng không biết vì cái gì mà tên quân gia của mình lại có được năng lực khủng bố như vậy a.

- Có lẽ là do vận khí của hắn tốt?

Trầm Côn hắc hắc cười, xem ra Nguyên Quân cũng không phải toàn trí toàn năng, ít nhất nàng vẫn còn chưa biết về Chiến tTranh vũ hồn.

- Không, mỗi một chiến dịch của Quang Minh Hoàng ta cũng đều nghiên cứu qua, tuyệt đối không hề có liên quan gì đến vận khí. Là năng lực thực sự, là những ý nghĩ chiến lược hải quân độc nhất vô nhị.

Nói tới đây, Nguyên Quân trầm mặc một lát, cười khổ nói:

- Quên đi, ta cũng không muốn nghiên cứu thảo luận về năng lực của Quang Minh Hoàng. Tóm lại, hẳn đối với Thiên Minh không có bất kỳ nguy hại nào. Hơn nữa lại còn là một trong những tướng lĩnh tối trọng yếu, là cây cột chống trời của Thiên Minh Hải Quân.

Rốt cục tiến vào chủ đề chính, Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Như vậy, người muốn bố trí A Phúc như thế nào đây?

Nguyên Quân vô cùng thẳng thắn nói:

- Một Chiến Thần Nguyên Soái như vậy chúng ta không thể đem hắn trả lại cho người. Hơn nữa người cũng phải chấp nhận rằng Quang Minh Hoàng cũng sẽ không vứt bỏ địa vị Nguyên Soái để tiếp tục làm quân gia của một tiểu thành chủ. Cho nên, ta nghĩ nên để Quang Minh Hoàng đến Thiên Minh, trở thành thập tam Thiên Quân.

- Thực là một ý tưởng hợp lý.

Trầm Côn trong lòng có chút chua xót, đã trở lên xuất sắc, cũng không thể tránh khỏi sự ly biệt a.

- Chỉ cần A Phúc không có ý kiến, thì ta hoàn toàn đồng ý.

- Nhưng vấn đề là...

Trầm Côn gật đầu, nhưng lại khiến sắc mặt của Nguyên Quân trở nên vô cùng cổ quái. Ngay cả Cuồng Lôi cũng tỏ ra vẻ xấu hổ.

- Có vấn đề gì sao?

Trầm Côn nghi hoặc hỏi.

- Vấn đề là...

Nguyên Quân xoa xoa cái trán, nói:

- Lôi Nguyên Soái, Quang Minh Hoàng là do người một tay đề bạt, người nói đi.

- Được rồi, để ta nói.

Cuồng Lôi cười khở một tiếng:

- Mấu chốt của vấn đề là...Quang Minh Hoàng không muốn.
- Cái gì? A Phúc, cái tên mập chết tiệt này, cho hắn địa vị đại nguyên soái, lại nắm quyền của hải quân, như vậy mà hắn còn không muốn?
- Quang Minh Nguyên Soái nói như thế này.

Cuồng Lôi bắt trước giọng của A Phúc nói:

- Làm nguyên soái? Thống lĩnh hải quân? Thật đơn điệu, tẻ nhạt...Là đại thiếu gia nhà ta nói sao?
- Ta nói cho hắn biết, là đại thiếu gia người nhất định sẽ không phản đối.
- Sau đó Quang Minh Hoàng đại nhân khóc.
- Hắn vừa khóc vừa nói cái gì...Vương Đại Phúc ta chính là một tên béo chết tiệt mà, mơ ước của ta chính là theo đại thiếu gia học một chút võ công, sau đó cưới một tiểu thư xinh đẹp...Trời a, ta không cần làm nguyên soái, chỉ một câu, chỉ phẩy tay cũng làm chết mấy vạn người a, A Phúc chịu không làm được a.

Cuồng Lôi nhún nhún vai.

- Nói xong, Quang Minh Hoàng nguyên soái ôm lấy đùi của ta, xin ta tới nói với người, dẫn hắn về nhà.

Cái này...

Này...

Này...

Quả nhiên là A Phúc có phong cách. Trầm Côn không khỏi chửi rủa A Phúc, tên tử bàn tử này ngay cả quan cao hậu lộc cũng không muốn sao? Bất quá hắn cũng hiểu được, tử bàn tử này không muốn phải gánh trách nhiệm nặng nề, để cho hắn phụ trách sinh tử của mấy chục vạn hải quân thì hắn thà về nhà gior cây búa, hát tiểu khúc còn hơn.

- Nếu A Phúc không muốn, vậy hãy để hắn trở về đi.

Trầm Côn bật cười.

- Trầm tiên sinh.

Cuồng Lôi nghiêm mặt nói:

Hải quân Thiên Minh yếu kém đã nhiều năm, chúng ta vất vả lắm mới tìm được một Hải Quân Chiến Thần, sao có thể để cho hắn trở về?

- Vậy thì các người còn có thể giết hắn.
- Điều này không có khả năng, giết Quang Minh Hoàng, chẳng phải là thứ mà Hoàng Kim Huyết tộc ngay cả khi ngủ cũng mơ tới sao?

Cuồng Lôi lắc đầu liên tục, lão hàn này thật là, tự nhiên lại đem câu nói đùa của Trầm Côn tưởng thật. Hắn do dự cả nửa ngày, nhỏ giọng nói.

- Quang Minh Hoàng trước sau đã nhiều lần cầu xin ta, cuối cùng thậm chí còn nói nếu không cho hắn về với người hắn sẽ cự tuyệt chiến đấu...Ài, coi như chúng ta đã minh bạch, Quang Minh Hoàng có thể là một chiến thần hùng tài, nhưng lại không thể có khí khái của một chiến thần. Trầm tiên sinh, người mới là người mà Quang Minh Hoàng Nguyên Soái tin cậy nhất.

Hắn có điểm ngập ngừng nói tiếp:

- Vì thế, ta cùng Nguyên Quân tiểu thư có thương lượng một biện pháp...Muốn Quang Minh Hoàng ở lại Thiên Minh, thì chỉ có còn cách mời Trầm tiên sinh cùng gia nhập Thiên Minh.
- Ta, Thiên Minh?

- Không sai, chỉ khi người đảm nhận một chức vụ ở Thiên Minh, thì Quang Minh Hoàng mới có thể an tâm thống lĩnh hạm đội.

Nguyên Quân nói tiếp:

- Hơn nữa xem xét quan hệ của người cùng Quang Minh Hoàng, còn có chiến tích của Quang Minh Hoàng đại nhân, chúng ta quyết định mời người trở thành Thiên Minh thập tam Thiên Quân.

Nàng vội vàng bổ sung nói:

- Nhiệm vụ của người chỉ có một, nghĩ biện pháp cổ vũ Quang Minh Hoàng để cho hắn an tâm rời bến tác chiến.

Trầm Côn trầm nghĩ, thập tam Thiên Quân nghe thì dọa người, nhưng trên thực tế...Đó chỉ là cho hắn một cái hư vị, để cho hắn đi làm người cổ vũ. Ngẫm lại, với thực lực trăm vạn hùng binh của Thiên Minh, thì tựa hồ...Có gia nhập cũng không có chỗ nào không tốt cả? Không phải là chỉ cổ vũ sao, dù sao thì bản tăng cũng cần có chỗ để chống lại Hoàng Kim Huyết tộc, cần phải tìm một cái đồng minh tốt. Trầm Côn gật đầu nói:

- Yên tâm, thập tam Thiên Quân, ta làm.

- Người đồng ý? Cuồng Lôi không ngờ Trầm Côn lại sẵn khoải đáp ứng như vậy.

Nguyên Quân cũng có chút kinh ngạc, bất quá nàng liền nhanh chóng cười nói:

- Người đã đáp ứng rồi...Trầm Thiên Quân, từ nay về sau người có thể đến đây tìm ta, ta có thể trợ giúp miễn phí, chủ yếu cũng vì người đối kháng cùng Hoàng Kim Huyết tộc.

- Tốt a.

Trầm Côn cười hắc hắc, làm thập tam Thiên Quân, thoát nhìn cũng có chút ưu đãi nha.

- Ngoài ra người có thể điều động một số lượng nhất định trong Thiên Minh binh mã, không quá mười vạn quân.

Nguyên Quân tiếp tục nói.

- Đa tạ.

Trầm Côn càng vui hơn.

- Mặt khác, người có quyền hỏi tất cả những tin tức tình báo của Thiên Minh, muốn biết cái gì có thể trực tiếp hỏi ta.

- Đa tạ.

- Còn nữa, Thiên Minh sẽ bảo vệ Xích Tiêu thành của người, một khi các người gặp phải công kích, Thiên Minh sẽ tiếp viện vô điều kiện.

- Đa tạ!

- Cuối cùng, người sẽ đại biểu cho Thiên Minh, chấp hành “Kế hoạch Chân Long” từng bước phối hợp cùng Cuồng Lôi Nguyên soái, chặn đánh Hoàng Kim Đông Ca.

- Đa tạ!

- Cái gì? - Đôi mắt nhỏ của Trầm Côn chớp chớp, hắn theo quán tính nói cảm ơn, nhưng khi nói xong mới kịp phản ứng:

- Mỹ nữ, không phải chỉ cổ vũ thôi sao? Như thế nào lại còn muốn ta đánh nhau sống chết với Hoàng Kim Thánh Nhân sao?

Nguyên Quân đôi mắt to, đẹp cũng chớp chớp, giống như Trầm Côn, cười duyên nói:

- Cho nên, đây chính là ta lừa người, nói thẳng là đi chặn đánh Đông Ca, có thể đáp ứng không?

Đã lên phải thuyền giặc người đừng nghĩ đến việc đi xuống.

260. Chương 257: Vũ Hồn Khó Giải Quyết

- Bàn tăng thề với trời với đất, đời này sẽ không bao giờ cùng Nguyên Quân trao đổi.

Nữ nhân này quá xảo hoạt. Trải qua một đêm thương lượng, Trầm Côn cuối cùng cũng trở thành Thiên Minh thập tam Thiên Quân, chiếu theo Thiên Minh danh hiệu thì danh hiệu của hắn là Bạch Phong. Mà kế hoạch Chân Long theo lời Nguyên Quân nói chính là Chân Long để khí mà Trầm Côn đã nhìn thấy ở vũ kịch...Chân Long ngụ ý là ngôi cửu ngũ, chỉ cần có được Chân Long để khí, không nói đến nó có thể thực sự làm cho người sở hữu nó trở thành Cửu Châu Thánh Chủ hay không. Chỉ cần lực ảnh hưởng của hai chữ Chân Long thôi, cũng đã đủ để đả kích Hoàng Kim Huyết Tộc, hơn nữa tăng cường sĩ khí cho Thiên Minh tướng sĩ. Muốn có được Chân Long để khí, việc đầu tiên phải làm chính là hủy diệt Đoạt Nhật Lâu đang trấn áp Chân Long. Gần đây, Thiên Minh ở Xuất Vân Đông Hải điều binh khiển tướng với quy mô lớn, thậm chí không tiếc luân phiên hải chiến, chính là vì muốn từ bên ngoài tấn công vào...Bất quá, quả thực đáng tiếc là phản ứng của Hoàng Kim Hải tộc phi thường nhanh nhạy. Khi Bản La Nhất chết, bọn họ liền hiểu được ý đồ của Thiên Minh. Đông Ca Thánh Nhân, Lịch Cửu Tiêu, Hoàng Kim tam đại tướng, còn có hơn trăm vạn đại quân chỉ trong hơn mười ngày đã bố trí xuống dưới, khiến cho kế hoạch tấn công của Thiên Minh không còn hy vọng. Đương nhiên bọn hắn còn chuẩn bị một tình báo ngầm, tình báo này do Nguyên Quân cung cấp. Cuồng Lôi dẫn dắt cao thủ lên vào Đoạt Nhật Lâu, với mục đích phá hủy nơi này. Một chiêu ám công này không hề dễ dàng, không nói đâu xa, chỉ cửa ải của Đông Ca thôi bọn họ cũng khó có thể vượt qua được...

Đang hết đường xoay sở, thì Trầm Côn lại hiện ra trước mắt của Thiên Minh...Có lòng tin của Cơ Na công chúa. Có thân phận đại tể tửu cung đình. Có thể tự do xuất nhập Đoạt Nhật Lâu. Đối với Hoàng Kim Huyết Tộc cực kỳ bất mãn. Có thực lực cường đại. Với tất cả những điều kiện đó, Trầm Côn quả thực là lựa chọn tốt nhất. Cho nên đêm nay, thay vì nói Trầm Côn tìm đến Nguyên Quân, không bằng nói Nguyên Quân chờ Trầm Côn tìm đến cửa. Cùng có chung lợi ích, đồng dạng bất mãn, còn có A Phúc ở giữa, song phương vì thế liền nhanh chóng đạt được hiệp nghị. Trầm Côn gia nhập Thiên Minh, mọi người coi như cùng hội cùng thuyền, đồng tâm chống lại Hoàng Kim Huyết Tộc.

Về phần Trầm Côn, hắn có hai việc phải làm. Thứ nhất, lợi dụng thân phận đại tể tửu của hắn, đào hầm ở Đoạt Nhật Lâu, sau đó giấu thuốc nổ. Thứ hai là. Mười ngày sau, Nguyên Quân sẽ tổ chức một vũ kịch thịnh yến vô cùng long trọng, thu hút Đông Ca cùng Hoàng Kim cao thủ đến. Ngay khi Đông Ca còn đang mãi xem vũ kịch, Trầm Côn sẽ kích hoạt kíp nổ chôn dưới Đoạt Nhật Lâu, hơn nữa cùng những người khác liên thủ chặn đánh Đông Ca, giúp Thiên Minh tìm kiếm Chân Long để khí.

Ân, tựa hồ kế hoạch rất không tệ. Nhưng chính là Trầm Côn lại lập tức đưa ra ý kiến phản đối:

- Mỹ nữ, Chân Long để khí này...không phải là chính mình chọn chủ sao, vạn nhất hắn không muốn đi qua Thiên Minh thì sao đây?

Nguyên Quân không chút do dự nói:

- Kể cả khi nó không đến Thiên Minh, cũng sẽ không thuộc về Hoàng Kim Huyết tộc...Khi Chân Long thoát khỏi, thì chính là lúc Viêm Hoàng huyết mạch đã thắng lợi.

Trầm Côn liền cảm thấy kính nể. Không nói đến sự xảo hoạt của Nguyên Quân, nhưng có thể có được loại tâm tư này để đối kháng Hoàng Kim Huyết Tộc, nhiệm vụ này Trầm Côn nhận. Từ trong phòng ngủ đi ra, Trầm Côn liền gặp được Y Y. Tiểu nam nhân bà này vừa nhìn thấy Trầm Côn đi ra, lập tức cười hắc hắc:

- Thiên Quân đại nhân, sau này mong ngài chiếu cố nhiều hơn a.

- Người cũng là người của Thiên Minh?

- Phó quan phụ trách tình báo của Cửu Châu.

Khi Y Y vừa đi qua, Dương Ngưu quay về phía Trầm Côn mỉm cười:

- Mười bảy năm trước, ta thoát ly Dương gia, chính là vì gia nhập Thiên Minh.

- Vậy sau này mong Ngưu gia chiếu cố nhiều hơn a. - Trầm Côn cúi đầu khom lưng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy trước mặt mình có một cụ già, nhìn qua có điểm quen mắt.

Đúng rồi. Đây không phải là người lần trước ở buổi diễn “thú tôn truyền”, cùng mình ngồi ở kho hàng, cắn bánh ngô, cùng nhau thể nghiệm cuộc sống diễn viên sao? Vừa định chào hỏi thì cụ già đã nhếch miệng cười:

- Tiểu oa nhi giỏi a, vừa vào đã là Thiên Quân, lão nhân ta lăn lộn ba mươi năm cũng mới chỉ là một cái tham mưu hành quân a.

Cứ như vậy gặp được mấy chục người, mỗi người đều sửa lại cách xưng hô. Sau khi đi ra đại môn của biểu diễn đoàn, Trầm Côn không thể không ngửa mặt lên trời thở dài:

- Đúng là kẻ trộm, kẻ trộm mà.

Mà lúc này đằng sau, Nguyên Quân đứng ở cửa sổ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Trầm Côn, bật cười nói:

- Hắn nhất định sẽ cảm thán, vì bị ta kéo vào cùng với những kẻ trộm a.

- Tiểu thư...

Cuồng Lôi sắc mặt có chút ngưng trọng, xưng hô càng tỏ vẻ tôn kính:

- Có câu không biết ta có nên nói hay không.

- Nói đi, ta hiện tại chính là Thiên Minh đệ nhị Thiên Quân. - Nguyên Quân cười nói.

- Tuân mệnh. - Cuồng Lôi nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi tiểu thư đã nói với Trầm thiên quân về Dương Vô Ngôn, tiểu thư không phải là đã sớm ước định cùng Dương gia rằng trước mặt Trầm Côn không nhắc tới Dương gia sao?

- Người nha, thật là nhớ kỹ quá mà. - Nguyên Quân cười giảo hoạt nói:

- Cùng Dương gia đính ước là dưới thân phận con gái nuôi của Dương gia lão thái quân. Con gái nuôi của Dương gia lão thái quân chắc chắn sẽ không nhắc đến Dương gia trước mặt Trầm Côn, nhưng thân phận vừa rồi của ta chính là Thiên Minh đệ nhị Thiên Quân a, là do đệ nhị Thiên Quân nói ra a, Dương lão thái quân làm sao có thể trách cứ được a?

- Cái này...- Cuồng Lôi thiếu chút nữa thì đưa lên tay để tính toán, cuối cùng mới hiểu được, Nguyên Quân rõ ràng là đã giảo hoạt dùng thân phận của mình để làm có.

- Thân phận của tiểu thư nhiều lắm, Cuồng Lôi tính đến mức hồ đồ mất rồi. - Cuồng Lôi bất đắc dĩ cười khổ.

- Ai, thật sự là hồ đồ.

Nói xong liền cáo từ đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ lập tức an tĩnh lại, Nguyên Quân đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, bỗng nhiên có điểm thất thần.

- Đệ nhị Thiên Quân, con gái nuôi của Dương gia, Tây Thục Hán Quốc công chúa, Hoàng Kim linh xương giả, Cửu Châu đệ nhất nữ diễn viên, còn là chủ nhân của các người...ai thân phận của ta quả thật có chút nhiều.

- Nhiều thân phận như vậy, ngươi muốn làm nhất là người nào? - Một thanh âm nam tử hùng hậu vang lên.

- Muốn nhất? - Nguyên Quân không có chút kỳ quái nào, từ tay áo nàng rơi ra một khối lông cừu màu trắng, nhẹ nhàng đưa lên mặt sau đó chậm rãi vuốt ve.

- Người nào ta cũng không muốn làm, nàng thở dài một hơi. Mấy năm gần đây, ta đã thấy rất nhiều, đã nghe vô cùng nhiều, mắt cũng nhiều lấy được cũng không ít. Nhưng những thứ đó đều không phải là những thứ ta muốn, hết thấy đều là giả tạo, chỉ tiếc là ta vĩnh viễn không có cơ hội làm nữ nhân của hắn. Một kiếm, một rượu, thượng thiên, ta vĩnh viễn cũng không xứng đáng với vẻ tài tình, tiêu sái của hắn.

- Tốt lắm, không được suy nghĩ loạn.

Chỉ một lát trầm tư Nguyên Quân đã thu hồi lại khối lông cừu, nghiêm mặt nói:

- Cái Trầm Côn cùng Cuồng Lôi phải làm chính là một bộ phận chủ chốt của Chân Long kế hoạch. Dương Vô Mệnh đến đây, Huyền Dân cũng đến, Yến Nan Quy cũng tới. Thiên hạ tam đại phách hồn đều tề tụ tại Đoạt Nhật Lâu. Còn có Trầm Côn, bất kể là ai cũng đều mơ tưởng Chân Long để khí, nhưng Chân Long để khí chỉ có một và thứ đó nhất định sẽ thuộc về ta Dương Nguyên Quân.

- Đúng. - Giọng nam tử hùng hậu kia mỉm cười:

- Sự tình đơn giản, chỉ cần giao cho Trầm Côn bọn hắn. Còn khi chiến đấu chân chính, chính là lúc chúng ta ra tay...Bắt đầu rồi.

- Hắt xì.

Giọng của nam nhân kia lại tiếp tục vang lên.

- Dương Nguyên Quân, nói nhiều cái tên như vậy, sao hình như lại như cố tình quên cái tên Trích Tiên a? Không muốn cùng hắn đối địch sao?

- Đó là bởi vì ta hiểu rõ Trích Tiên, hắn không thuộc về trần thế, vì vậy hắn đối với Chân Long để khí không hề có hứng thú. - Nguyên Quân tự tin nhìn về phía bầu trời:

- Nơi đó, mới chính là nơi mà Trích Tiên sẽ đi.

- Như vậy, ta cũng không có vấn đề gì nữa, chiến tranh bắt đầu rồi. - Thanh âm lười nhác đột nhiên trở lên sắc bén.

- Chỉ một Quang Minh Hoàng nho nhỏ cũng làm lên sóng to gió lớn như vậy, ta cũng kìm nén không được a, mau thay đổi thuộc tính chiến tranh của ta.

- Sẽ như ngươi mong muốn, Bất Thế Bình Tiên.

Vũ Hồn Bất Thế Bình Tiên thuộc về chiến tranh Vũ Hồn

Năng lực: Điều khiển trăm vạn binh sĩ, hải chiến, kỵ chiến, lục chiến, không chiến, xa chiến, thú chiến, không gì là không làm được. Toàn bộ năng lực chiến tranh của quân đoàn được tăng lên ở mọi vị trí! Cũng giấu thêm một thuộc tính bí mật, một khi phát động trên sa trường thì bách chiến bách thắng, không thể kháng cự.

Biến hóa: Tiểu Tâm Thiên Đổ (cẩn thận trời đổ kị)

Đây là một Vũ Hồn vô cùng chói lọi, cùng với cấu tử vận (số *** chố) của A Phúc đồng dạng, cố chấp, không nói đạo lý. Người nói, nếu A Phúc một ngày nào đó chết đi, biến thành một cái siêu cấp vận khí Vũ Hồn, chống lại Bất Thế Bình Tiên này, ai thắng? Ai thua? Cực mạnh binh tiên, cực mạnh vận khí. Có lẽ mười ngày sau sẽ có đáp án. Mười ngày sau, đại chiến Chân Long tranh đoạt.

Trở lại công trường Đoạt Nhật Lâu, Trầm Côn lập tức chuẩn bị Chân Long kế hoạch. Không thể không nói, có một cái cung đình đại tế tửu, thêm một thân phận Tổng đốc kỹ sư, khiến cho mọi việc của hắn trở nên vô cùng đơn giản. Sáng sớm ngày hôm sau, A La đã sớm dịch dung thành một gã tiểu bạch kiểm tuần tú, thuận lợi gia nhập đội ngũ thi công. Mà Nguyên Quân lại cho nàng một thân phận mới tên là “La Mông”, Hồng Nguyên đức sư. Trầm Côn vừa với dò hỏi, biết được rằng Cửu Châu đại lục thật sự có người như vậy, bất quá sớm đã bị Thiên Minh mua, sau đó dùng thân phận của La Mông giúp cho A La dễ dàng thông qua kiểm tra. Cuồng Lôi cũng tới, thân phận của hắn là đại ca của A La cũng là một gã Hồng Nguyên đức sư. Hắn còn mang đến hai mươi mấy Thiên Minh cao thủ đã được hóa trang thành thương nhân, cùng với hai mươi mai hắc sắc thiết cầu. Thiết cầu này là do công nghệ tối cao của Thiên Minh sản xuất ra, Oanh Thiên Lôi. Chỉ cần mai phục chuẩn xác, sau đó thuận lợi kích nổ một quả, thì có thể đem phạm vi trong vòng trăm bước san thành bình địa. Diện tích xung quang Đoạt Nhật Lâu cũng chỉ trong phạm vi một trăm bước. Chỉ cần một quả Oanh Thiên Lôi là đủ, nhưng Thiên Minh lại mang đến hai mươi quả...Với số lượng như vậy, Trầm Côn liền nghĩ ra, Thiên Minh rõ ràng đã quyết tâm, không tiếc hết thảy mọi thứ để phá hủy Đoạt Nhật Lâu. Còn làm thế nào để cất giấu mấy chục quả Oanh Thiên Lôi này thì phải xem bốn sự của Trầm Côn.

- Trầm thiên quân, sự tình khó giải quyết. - Sau khi đã dàn xếp hết thảy, Cuồng Lôi ở công trường tìm được Trầm Côn, thấp giọng nói.

- Ta vừa rồi đi một vòng ở trong Đoạt Nhật Lâu, cơ hồ mỗi ngõ ngách đều có vệ binh Hoàng Kim Huyết Tộc, căn bản không thấy ám đạo giấu Oanh Thiên Lôi a.

- Lão huynh, đó là do người chưa tìm đúng địa phương.

Trầm Côn hai mắt híp lại thành hai đường cong cong.

- Oanh Thiên Lôi vốn là bí mật, người lại tìm chỗ sáng, khẳng định sẽ không thấy, ta nghĩ, nên từ một nơi bí mật nào đó.

- Chính là...- Cuồng Lôi cười khở.

- Trong Đoạt Nhật lâu có hai mươi bảy tầng, làm sao còn có nơi nào bí mật a.

Sự thật đúng là như thế, ngay khi Trầm Côn đúc được một trăm linh tám cái Hàn Băng Huyền Minh Khóa, đến lúc đại công cáo thành, mười tầng ngầm đều được cải tạo thành công trì. Trên Đoạt Nhật Lâu, khắp nơi đều là Hoàng Kim Huyết Tộc, hơn nữa tất cả bọn họ lại đều là Hoàng Kim Công Binh, am hiểu kiến trúc! Muốn giấu hai mươi quả Oanh Thiên Lôi tại đó, đúng là nói dễ hơn làm.

- Không có ám đạo. - Trầm Côn cười híp mắt nhìn Cuồng Lôi.

- Thật sự không có sao.

Cuồng Lôi bị hấn hởi, lập tức lúng túng. Trầm Côn cười híp mắt, vỗ vai hấn.

- Nếu không có ám đạo thì chúng ta chỉ cần đào một cái là được rồi.

- Đào!

- Xem ta.

Trầm Côn vỗ vỗ khuôn mặt của mình, nhất thời liền biến thành một bộ mặt bi thảm, tựa hồ như đang mang tâm sự. Sau đó hấn kéo Cuồng Lôi, tìm được một gã thợ thủ công đang bận rộn bên trong, người này cũng không phải là Hoàng Kim Huyết Tộc, chính là lính bị bắt, không thể không đến Đoạt Nhật Lâu để làm việc. Ở Đoạt Nhật Lâu, những thợ thủ công như vậy cũng không nhiều lắm, chỉ có hai ba trăm người.

- Phùng lão huynh, vội vàng gì thế.

Trầm Côn cười giả lả, chào hỏi, ở chung nhiều ngày như vậy hấn cũng biết được người này là Phùng sư phó.

- Ai nha, Tổng đốc giá lâm.

Phùng sư phó vừa định làm lễ, nhưng Trầm Côn đã giữ chặt cánh tay của hấn nhìn chung quanh một chút, sau đó bảo Cuồng Lôi khép cửa phòng lại.

- Tổng đốc đại nhân, ngài đây là.

Hành động quỷ dị cùng với biểu tình bi thảm của Trầm Côn khiến cho Phùng sư phó trong lòng có chút bất an.

261. Chương 258: Mọi Sự Giải Quyết

- Lão huynh, chúng ta quen biết đã lâu cũng được coi như là bằng hữu chứ?

- Tổng đốc đại nhân coi ta là bằng hữu, thật sự là quá coi trọng tiểu nhân.

- Đừng nói lời khách sáo, ở trong này người chính là lão ca của ta, ta là huynh đệ của người. - Trầm Côn phát phát tay, nói tiếp:

- Lão ca, người là người bắc Cửu Châu, bị Hoàng Kim Huyết Tộc cưỡng ép tới đây đúng không?

- À...

Phùng sư phụ có chút lưỡng lự, dù sao Trầm Côn cũng là Hoàng Kim đại thần, hắn không thể nói Hoàng Kim Huyết Tộc là người xấu được. Bất quá nhìn nét mặt thành khẩn của Trầm Côn hắn vẫn uyển chuyển nói:

- Nếu không có cái công trình này thì ta đã ở nhà bồi tiếp lão bà. Ha ha trước khi ta đi nàng vừa mới sinh cho ta một nhi tử.

- Ai a, chúc mừng lão huynh - Trầm Côn gật gật đầu.

- Đáng tiếc a, lão huynh chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại lão bà cùng hài tử của mình.

- Đại nhân?

Phùng sư phụ hoảng sợ quỳ xuống, một gã quan lớn của Hoàng Kim Huyết Tộc nói với hắn là hắn sẽ không còn được gặp lại lão bà cùng hài tử của mình, không phải có ý là muốn giết hắn sao? Hắn vội vàng cầu xin.

- Đại nhân tha mạng, ta chỉ là một gã đúc sứ, chưa bao giờ đắc tội với ai a.

- Lão huynh không phải ta muốn giết ngươi a.

Trầm Côn lắc đầu tiếc nuối nhìn Phùng sư phụ.

- Không phải ngài, vậy là.

Trầm Côn quét mắt nhìn xung quanh, thấy không có người, hắn liền chỉ Cuồng Lôi.

- Có nhận ra hắn không?

- Có! Đây chính là thợ thủ công hai ngày trước được đưa tới, La đúc sứ.

- Không sai, hắn là thợ thủ công mới tới, nhưng lại là biểu ca của ta - Trầm Côn chán nản dậm chân.

- Tại sao hắn lại là biểu ca của ta chứ?

- Hắn thật sự là biểu ca của ngươi sao? -

Đừng nói đến Phùng sư phụ, ngay cả Cuồng Lôi đứng bên cạnh cũng không hiểu được ý tứ của Trầm Côn.

- Đại nhân, ngài đừng vòng vo nữa. Ta chỉ là một gã đúc sứ nhát gan, xin ngài đừng làm ta sợ - Phùng sư phụ cầu xin nói.

- Được rồi, ta sẽ nói với ngươi sự thật - Trầm Côn thở dài, bắt đầu nói.

- Nói thật cho ngươi biết, ta là tổng đốc kỹ sư của Hoàng Kim Huyết Tộc, có thể quyết định sinh mạng ở đây - Trong nháy mắt, một tia sát ý hiện lên trong mắt Trầm Côn.

- Mà ở Đoạt Nhật Lâu ta cũng có hai nhiệm vụ. Một là sửa chữa Đoạt Nhật Lâu, hai là đợi sau khi Đoạt Nhật Lâu hoàn thành, ta sẽ phải giết chết toàn bộ các ngươi.

- Cái gì? -

Phùng sư phụ ngẩn ngơ cảm thấy lời nói của Trầm Côn khó mà tin được. Nhưng nghĩ lại từ xưa đến nay có bao nhiêu thợ thủ công đã bị diệt khẩu khi công trình hoàn thành. Đoạt Nhật Lâu là trung tâm cơ mật của Hoàng Kim Huyết Tộc, hắn lại là một người ngoài đến tham gia xây dựng, nhìn thấy những thứ không nên thấy, nghe thấy những thứ không nên nghe, vì vậy sau khi hoàn tất công việc bị diệt khẩu cũng không phải là không thể. Vì bảo hộ bí mật của Đoạt Nhật Lâu, Hoàng Kim Huyết Tộc chắc chắn sẽ giết mấy trăm thợ thủ công, chuyện này cũng bình thường thôi. Đông, Đông...Phùng sư phụ lúc này đã quỳ xuống, hắn cũng không phải ngu ngốc, vội vàng cầu xin.

- Đại nhân, ngài chịu đem những lời này nói cho ta biết, nhất định là vì không muốn giết ta. Van ngài, chỉ cho ta đường sống, nhi tử của ta sau này sẽ mang họ của ngài để kéo dài hương khói.

- Lão huynh, những lời khách khí như vậy đừng nên nói - Trầm Côn chỉ vào Cuồng Lôi nói.

- Nói thật nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ta khẳng định sẽ giết ngươi. Chết tiệt, cái chính là biểu ca của ta cũng bị bắt đến đây, hơn nữa cũng bị liệt vào đám thợ thủ công phải giết - Hắn vỗ vỗ ngực.

- Ta nếu ngay cả biểu ca của mình cũng giết thì chắc chắn không phải là con người nữa. Vì thế ta phải tìm biện pháp giúp biểu ca của ta thoát ra ngoài. Nhưng Dạ gia chết tiệt, thậm chí ngay cả ta cũng không thêm nể mặt, nói cái gì biểu ca của ta mà đã vào Đoạt Nhật Lâu thì hẳn nhất định sẽ phải chết. ^^%\$^ (zero: Dành cho ai chưa gặp thì đây là cách thể hiện một câu chữ khó hiểu, bạn tự tưởng tượng nhé) chúng nó, Dạ gia rõ ràng là không hài lòng vì ta cướp đi chức Tổng đốc công của bọn họ nên muốn giết chết biểu ca của ta, để cho ta một cái giáo huấn a. Vậy người nói, ta có phải hay không, nên tìm cho đại ca của ta một con đường sống?

- Đúng, đại nhân huynh đệ tình thâm - Phùng sư phó liên tục gật đầu, Trầm Côn nói những lời đó vô cùng có lý, thật sự không thể không tin a.

- Đại nhân nói đường sống đó là...

- Ta xem đã bản vẽ Đoạt Nhật Lâu, có vài nơi có thể đào bí đạo...Trầm Côn nhỏ giọng nói.

- Ta thầm nghĩ, đại ca của ta một người sẽ không làm được, người có thể giúp ta liên hệ hai mươi huynh đệ, cùng nhau đào bởi chẳng? Chỉ cần đào xong, ta lập tức sẽ thả các người ra, cao chạy xa bay, sau đó ta sẽ bịa ra một sự cố nào đó, nói là các người đã bị chết, đến lúc đó trời cao mặc chim bay, các người liền được tự do a.

- Đại nhân! - Phùng sư phó hai mắt sáng rực, tìm được đường sống trong chỗ chết khiến cho hắn vô cùng sung sướng, nói.

- Ta còn mấy huynh đệ cùng với bảy tám đứa cháu đều bị Hoàng Kim Huyết Tộc bắt tới, ta đây liền đi tìm bọn họ, chúng ta đều là người một nhà, tuyệt đối tin cậy, chắc chắn sẽ không để lộ bí mật này ra ngoài.

- Còn tay nghề của các người?

Phùng sư phó tự tin ngẩng đầu lên.

- Bắc Cửu Châu Phùng gia chúng ta, nếu không thể trong ba ngày đào được một cái đường hầm, thì liệu có xứng để Hoàng Kim Huyết Tộc bắt đi không?

Lão cười híp mắt từ trong luyến thất bên trong đi ra, Trầm Côn chuyển qua Cuồng Lôi nói.

- Lão huynh thấy thế nào? Hoàng Kim Huyết Tộc không cho, chúng ta liền tự mình nghĩ ra cách, ngày mai bắt đầu, lão huynh cùng bọn họ thay nhau đào ám đạo, ta sẽ yểm trợ cho các người, còn ám đạo như thế nào để có thể thích hợp chôn Oanh Thiên Lôi, hắc hắc, điều này không cần ta phải nói a?

- Trầm Thiên Quân lợi hại - Cuồng Lôi lần đầu tiên nhận thức được Trầm Côn, chần chờ nói.

- Biện pháp này rất thì rất tốt, nhưng hơi có lỗi Phùng gia.

- Yên tâm, ta sẽ an bài cho hắn một chỗ.

Trầm Côn cười híp mắt chỉ về hướng bắc.

- Xích Tiêu thành, phó tổng kỹ sư công trình, thế nào?

Phùng gia khẳng định không thể tiếp tục ở lại dưới chân của Hoàng Kim Huyết Tộc, đi Xích Tiêu thành thật sự là một lựa chọn tốt. Cuồng Lôi trong lòng gật đầu, bất quá lập tức nghĩ lại. Xích Tiêu thành, không phải là hang ổ của Trầm Côn sao? \$^%\$ Trước lừa Phùng gia đắc tội với Hoàng Kim Huyết Tộc, sau đó giả mù sa mưa lừa bọn hắn đi đến nhà mình, bán mạng cho mình...Xích Tiêu thành đang trong thời kỳ xây dựng, với những thợ cao cấp như Phùng gia vô cùng cần thiết, việc này rõ ràng là do Trầm Côn cố tình lợi dụng. Lão thiên a, trước có Nguyên Quân mẫu hồ ly, sau có Trầm Côn tiểu hồ ly, mình ở giữa, không phải là hết đường sống sao? Người thành thật như Cuồng Lôi đúng là không còn gì để nói.

Một ngày sau đó, kế hoạch Thiên Minh Chân Long được triển khai hoàn toàn. Hết thấy đều thuận lợi, chỉ với thời gian gần ba ngày, Phùng gia đã đào ra được một ám đạo vòng quanh Đoạt Nhật Lâu. Sau khi Phùng gia đi Xích Tiêu thành, Cuồng Lôi mới bắt đầu chôn ở trong đó hơn hai mươi quả Oanh Thiên Lôi. Mặt khác, Nguyên Quân liền tiếp đón tiếp Hoàng Kim Huyết Tộc, nằng nết có quan hệ không tệ với Đông Ca, dưới lời mời của nàng Đông Ca vui vẻ đáp ứng, tự mình tham dự buổi biểu diễn của Nguyên Quân, Đông Ca đã nể tình, đám Hoàng Kim Huyết Tộc còn lại dám không đi sao? Mà ở ngoài Xuất Vân Hải thành,

Thiên Minh quân đội đã được điều động, chỉ cần phá hủy được Đoạt Nhật Lâu, mấy chục vạn hải quân sẽ ngay lập tức đổ bộ lên đất liền, tiến công đại doanh của Hoàng Kim chủ nhân.

Thực ra, dùng mấy chục vạn hải quân, mạnh mẽ tấn công trăm vạn hoàng kim lục quân, đây là một chiến lược vô cùng ngu xuẩn, bất quá Thiên Minh không thể làm khác...Chân Long để khí tự tìm chủ, nhưng ai dám nói là sau khi Đoạt Nhật Lâu bị phá hủy, Chân Long sẽ chọn ai làm chủ nhân của hắn, vì thế cần phải gia tăng xác suất, mấy chục người chưa chắc đã được chọn nhưng mấy chục vạn người thì sao, chẳng lẽ không có một hai người lọt được vào mắt của Chân Long sao? Đây là một canh bạc, nếu thắng trong Thiên Minh hải quân sẽ xuất hiện chân mệnh thiên tử, nếu thua: Mấy chục vạn hải quân trên đất bằng, chỉ có một con đường chết. Đương nhiên, Thiên Minh cũng sẽ không để cho mấy chục vạn tướng sĩ của mình đồng thời chịu chết, Trầm Côn từ chỗ Nguyên Quân nhận được tin, A Phúc đã xuất lĩnh tinh binh hạm đội mai phục tại Đông Hải Chi Tân, chỉ cần chân mệnh thiên tử được sinh ra, hắn liền lập tức đến đón Hải Quân tướng sĩ của mình về nhà, còn có thể sống để trở về nhiều hay ít thì phải xem năng lực thống lĩnh của A Phúc. Đây cũng chỉ là kế hoạch mà Trầm Côn biết, nhưng đằng sau không biết có bao nhiêu người trong lúc phong vân cũng bắt đầu hành động. Hết thấy đều sắp xếp xong, trận chiến tranh đoạt Chân Long bắt đầu.

Đầu tháng mười một, gió thu đang mát mẻ đột nhiên biến thành băng phong, lạnh giá, hoa cỏ tàn héo, cây cối khô cằn. Dòng sông nhỏ của Xuất Vân Hải thành cũng đã muốn đóng băng, nước biển cũng trở lên lạnh cóng, chỉ có một ít ngư dân mới dám đi thuyền đi đánh cá. Đùng đùng! Không khí đang vắng lặng, bỗng nhiên bầu trời của Xuất Vân Hải Thành xuất hiện hai cột pháo hoa rực rỡ, sau đó trên trời xuất hiện một hàng chữ to:

- Nguyên Quân tiểu thư tái nhậm chức, Cửu Châu lại xuất hiện âm thanh của tự nhiên.
- Nguyên Quân tiểu thư bắt đầu biểu diễn rồi?
- Hoan hô!

Những nhóm nam nữ hưng phấn hoan hô, ngay cả cha mẹ, chú bác, tỷ muội, thậm chí cả ông nội, bà nội, đám thiếu nhi chưa trưởng thành cũng nhin không được chạy ra khỏi nhà, nhanh chóng đi đến diễn tràng. Trong đám đông cuồng nhiệt này, dưới Đại biểu Thiên không màu vàng, Đông Ca đứng ở vị trí thủ lĩnh, theo sau là mấy trăm vị quan lớn, trừ bỏ đám tướng lĩnh phòng ngự, thì các đại nhân vật của Hoàng Kim Huyết Tộc cơ hồ toàn bộ đã ở đây. Các đại nhân vật đều đã đến biểu diễn tràng, khiến cho ở Đoạt Nhật Lâu chỉ còn lại đám thợ thủ công, còn có một đám khách nhân ánh mắt khác lạ. Tỷ như Yến Nan Quy. Một tòa thiên điện nho nhỏ trong điện, Yến Nan Quy khó khăn quỳ xuống, trước mặt là một điện thờ khắp nơi đầy hắc vụ, bên người hắn là Phương thiên Họa Kích từng uy chấn thiên hạ.

- Yến Nan Quy - Từ trong trường kích bỗng nhiên truyền ra một thanh âm bất mãn.
- Đông Ca đã đi tới chỗ Nguyên Quân, người không đi sao?
- Người muốn đi sao? - Yến Nan Quy vất vả quỳ lạy điện thờ, cũng không quay lại mỉm cười nói.
- Không sai - Trường kích xúc động nói:
- Hai ngày đến phá Đông Hoàng, Đông Ca chính là một trong những người cực mạnh hiện thời, trường kích ta vì chém giết những cường giả này mà sinh ra.
- Ôn hầu a, trường kích của người, muốn chúng ta đi gặp Đông Ca thánh nhân nhưng trí tuệ của ta nói cho ta biết, chúng ta nhất định phải ở tại chỗ này, chờ đợi một hồi, lúc sau mới càng thêm phấn khích.

Yến Nan Quy chỉ vào trán của mình.

- Không tin người cứ đi xem một chút, Huyền Dân động tĩnh? Dương Vô Tuyệt động tĩnh? Thiên hạ như bàn cờ, ai cũng muốn giành thắng lợi, người không thể chỉ làm quân cờ, người phải là người đánh cờ, người muốn xem bàn cờ trên vương kỳ, chân chính có thực lực xoay chuyển thiên hạ, mấy người kia bất động, chúng ta cũng bất động.
- Hừ

Trường kích nặng nề hừ một tiếng, khi hấn sinh ra đã cười ngựa tung hoành, trong trăm vạn đại quân lấy đầu tướng giặc, tính khí vô cùng khăng khải, chưa bao giờ nghĩ đến những âm mưu quỷ kế.

262. Chương 259: Chiến

Huyền Dân vô cùng buồn chán, ngồi trên trường kỷ, một tay cầm lấy chuỗi đại đao bên người, tay kia nhấc bầu rượu lưỡi nhấc đưa lên - haizz...- hấn ngáp dài một tiếng.

- Chớ ngủ - từ trong đại đao truyền ra âm thanh tức giận:

- Gần đây, mấy trận hải chiến kia, ta đã xem qua, rõ ràng là do một tay huynh đệ kia của ta làm, Huyền Dân, đứng lên dẫn ta đi gặp Công Cẩn.

- Khò...Khò...

Huyền Dân lúc này đã sớm ngáy phe phe, nước dãi chảy cả ra miệng.

- Huyền Dân.

Đại đao phần nộ kêu lên.

- Thiên kị định giang sơn, nếu không có Chu Công Cẩn, chả lẽ ngươi không làm được sao.

Tiếng kháng nghị của Huyền Dân vang lên, hấn mở một con mắt lơ dờ, buồn ngủ của mình ra, nói:

- Nếu muốn gặp Chu Công Cẩn thì ngươi cứ thành thật ngồi xuống cho ta...Ta cam đoan, trước khi mặt trời lặn, Chu Công Cẩn nhất định sẽ hiện ra trước mặt ngươi.

Mà lúc này ở cách bên vách Huyền Dân. Dương Vô Mệnh vẫn như cũ, bao phủ trong hắc bào, yên lặng đứng ở bên cửa sổ nhìn ra phía Xuất Vân Hải Thành.

- Phách Giả Vô Song, ngươi cũng muốn đến tham dự cuộc chiến có một không hai này sao?

Hấn rất tự nhiên hỏi Vũ Hồn, nhưng sau đó rất nhanh lại tự giấu cười cười.

- Đáng tiếc Dương Gia không cần Chân Long để khí, nhiệm vụ của chúng ta cũng chỉ là bảo đảm cho Chân Long để khí thuận lợi nhận chủ.

Phách Giả Vô Song chỉ là một con hắc mã, vì thế chỉ có thể kêu hí hí để diễn tả vẻ bất mãn của nó.

- Tốt lắm, tốt lắm, ta biết ngươi không vui, ngươi muốn xông pha chiến trận.

Dương Vô Mệnh bắt đầu dĩ thử dĩ.

- Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ta chỉ là con nuôi của Dương gia, còn không so được với Dương Vô Tâm cùng Dương Vô Ngôn, ta cũng không thể ngỗ ngược làm trái mệnh lệnh của lão Thái Quân.

Sau đó chỉ còn vang lên một tiếng thở dài. Tiếng thở dài này không to nhưng theo gió truyền đi, chui vào một tiểu quán dưới Đoạt Nhật Lâu.

- Tiểu tử kia không vui.

Một gã tàn binh đang mãi miết uống rượu ngẩng đầu lên, cười nói.

- Thống lĩnh, có muốn để lộ thân phận hay không? Ta sợ tiểu gia hỏa này nhất thời xúc động phá hủy kế hoạch của Dương Gia chúng ta.

Hắc giáp quái vật ngã ra ghế, sau đó ngủ say, coi như gạt bỏ ý kiến.

Gã tàn binh do dự một chút, sau đó lấy ra một viên đá nhỏ, bắn vào trong trang viên, vừa khéo rơi xuống dưới chân Dương Vô Mệnh.

- Đây là.

Dương Vô Mệnh giống như bị một chậu nước lạnh rơi xuống đầu, không cam lòng nhìn viên đá nói.

- Người cũng tới sao? Lão thái quân đã phái ta tới, lại bảo người tới làm cái gì? Không tin tưởng vào thực lực của Dương Vô Mệnh ta sao?

- Không, cho dù ta không được coi là tôn nhi của Dương gia, thì lão Thái Quân cũng không thể đối xử với ta như vậy.

Dương Vô Mệnh trầm ngâm chốc lát, bất đắc dĩ nở nụ cười.

- Ta hiểu rồi...Chân Long chi tranh, nhất định sẽ xuất hiện địch thủ không cùng cấp độ với ta, bằng không lão Thái Quân sẽ không phái ra Dương Vô Tuyệt, cái loại hung khí cực mạnh của Dương Gia.

- Nhưng là ta thật sự nghĩ không ra a.

Dương Vô Mệnh lau trán.

- Ở Cửu Châu, ai có thể khiến hần phải ra tay? Trừ bỏ Lý Trích Tiên, Thủy Nguyệt Vũ, còn ai có thể tiếp được một quyền của hần?

Khắp nơi đã vận sức chờ phát động, lúc này Trầm Côn mang theo A La đi đến tầng ngầm mười tám của Đoạt Nhật Lâu.

- Truyền lệnh của ta xuống, ta phải ở chỗ này hoàn thành từng bước quan trọng nhất của việc tu sửa công trình, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

Trầm Côn phát phát tay, đám Hoàng Kim binh sĩ đóng ở tầng mười tám tức thì liền nhanh chóng cáo lui, đám Hoàng Kim quan lớn đều đã đi biểu diễn tràng, Trầm Côn thân là đại tể tửu tự nhiên là có thể muốn làm gì thì làm.

- Người dẫn ta đến nơi này làm cái gì?

A La tò mò đánh giá tầng thứ mười tám.

- Nguyên Quân tiểu thư đã muốn phát động Chân Long kế hoạch, nơi này cũng sẽ bị nổ tan tành.

Hàn Băng Tỏa sau khi đúc thành công, phủ kín nham thạch nóng cháy, nơi này thoát nhìn cũng trong sạch mát mẻ, Trầm Côn cười híp mắt chỉ vào chỗ tu luyện mấy ngày trước của mình nói.

- Mỹ nữ, hãy thử trong này tiêu hóa Công Thâu thiên linh khí, nhất định phải tiêu hóa toàn bộ trước khi kích nổ, sau đó...Không cần phải ngạc nhiên a.

- Người nha, lại có mưu ma chước quỷ gì sao?

A La cười cười, sau đó theo lời hần ngồi xuống tu luyện.

Vẽ rồng điểm mắt, mới có thể đề cao thực lực của A La.

Trầm Côn cười hắc hắc, xoay người đi ra ngoài.

- Uy, người đi đâu vậy?

- Nơi này đối với ta không có tác dụng, mỹ nữ người an tâm tu luyện, ta đi...Hắc hắc, ta đi chuẩn bị một phần tiểu lễ cho Mặc Ly.

Trầm Côn từ trong ngực lộ ra một cái tiểu hộp (hộp), quơ quơ, bộ dáng cười toe toét vô hại, nhưng cặp mắt ti hí của hần lại ẩn chứa sát khí vô cùng mãnh liệt.

Mấy phút đồng hồ sau, Trầm Côn đi tới hành cung của Cơ Na công chúa.

- Lão huynh, ta muốn gặp công chúa, có cần phải thông báo không?

Hần hì hì cười hỏi hộ vệ.

- Đại nhân, công chúa đã sớm có mệnh lệnh, người có thể tự do xuất nhập hành cung.

- Đa tạ nha.

Trầm Côn thông suốt đi đến phòng ngủ của Cơ Na, vừa nhìn thấy Cơ Na đang nằm lỳ trên giường, hần liền cười nói.

- Công chúa điện hạ, người không vui sao?

- Hừ, có cái gì mà vui chứ?

Cơ Na tức giận mân mê cái miệng nhỏ.

- Đông Ca gia gia cho Nguyên Quân đi cổ vũ, một con tiện nhân không ngờ lại câu dẫn cả Hoàng Kim Huyết Tộc, sớm biết có ngày này thì ta đã không chỉ huy dung mạo của nàng mà còn phải băm thây vạn mảnh.

- Yên tâm, yên tâm, mau vui vẻ lên, sắp sinh nhật mười sáu tuổi của nàng.

Trầm Côn cười híp mắt lấy ra cái tiểu hạp, để lên tay Cơ Na.

- Đây là.

Trong phút chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Na thoáng một nét đỏ ửng, ngượng ngùng cúi đầu.

- Uy, cái này xem như quà sinh nhật sao?

Trầm Côn cười nói - Đúng là lễ vật, mau mở ra xem đi.

- Người tên đầu đất lúc nào cũng thần thần bí bí.

Cơ Na sắc mặt càng thêm đỏ ửng, cẩn thận nâng tiểu hạp lên, mở ra nhìn.

- Là lễ vật gì vậy?

- Là lễ vật tặng Ky Quan Hoàng, Mặc Ly lễ vật.

Trầm Côn thanh âm đột nhiên trutor lên lạnh lẽo.

Sưu.

Một tia hàn quang từ trong hộp phóng ra, xuyên qua trái tim của Cơ Na - Đỉnh một tiếng bắn vào vách tường sau lưng nàng.

Đây là một mũi tên sắc bén.

Thứ này là do Nguyên Quân đưa cho Trầm Côn, là ám khí xuất thân từ Công Thâu gia, hơn nữa trước đó Trầm Côn có bôi lên đó kịch độc, đừng nói là đâm xuyên tim, chỉ cần cắt một chút lên da cũng khiến cho nạn nhân đi châu Diêm Vương.

- Người, người.

Cơ Na kinh hãi nhìn Trầm Côn lấp bắp nói, nhưng chưa hết được câu đã ngã xuống đất.

- Công chúa, xin lỗi nhé.

Trầm Côn nửa quỳ nửa ngồi, cúi xuống lấy tay vuốt đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng của Cơ Na, Cơ Na đối với hần thực ra không tệ, nếu không phải là song phương đối địch thì hần cũng sẽ không hạ độc thủ như vậy. Đáng tiếc Cơ Na lại là kẻ ăn thịt người.

Suy nghĩ lại một chút về Hoàng Kim thịnh yến trước đó, Cơ Na còn nói sẽ đem một người sống làm thành đây bàn thức ăn, Trầm Côn vô lực thở dài, đem thi thể của nàng thu vào U Minh Hồn Phủ của mình.

- Lão huynh, Công Chúa không có ở bên trong phòng ngủ, là trốn chạy ra ngoài sao?

Trầm Côn làm bộ như không tìm thấy người, đi ra nói.

- Điện hạ chạy ra ngoài?

Đám hộ vệ bất đắc dĩ thở dài, lắc lắc đầu:

- Đại nhân xin cứ tự nhiên, chúng ta đi tìm Công Chúa Điện Hạ.

- Đi thông thả.

Trầm Côn cười híp mắt phất phất tay.

Nhìn theo đám hộ vệ rời đi, hắc đột nhiên bước nhanh lên trước, biến thành một đạo phù quang phóng về phía Đoạt Nhật Lâu.

- Hồng hồng lục lục, lập tức tìm ra bà ngoại.

Chân Long để khí Trầm Côn không có nhưng lại có Kỵ Quan hoàng Mặc Ly.

Trên hồ lớn.

Sau một trận nghi thức hoan nghênh rườm rà, đám người Đông Ca ngồi trên một hoa thuyền xa hoa, đám quan lớn khác cũng đi đến các hoa thuyền khác, tới xem biểu diễn giữa hồ. Còn đám dân chúng bình thường thì chỉ đành đứng ở xa ngắm nhìn.

Đông Ca thật sự vô cùng coi trọng Nguyên Quân, mọi thứ đều dàn xếp từ đầu nhưng sau đó vẫn tự thân đi ra hậu trường.

- Tham kiến Thánh Nhân.

Nguyên Quân đang chuẩn bị để diễn xuất, từ xa nhìn thấy Đông Ca đến, nàng cười dài đứng dậy thi lễ.

- Thánh Nhân quân vụ bận rộn, lại còn bớt thời gian đi đến cổ vũ tiểu nữ, Nguyên Quân thật là có phúc khí.

- Tiểu thư nói đùa.

Đông Ca quét mắt nhìn đám diễn viên chuẩn bị xuất tràng, phát hiện đám người này đều mặc quân phục của Đại Hán, hiểu kỳ nói:

- Tên vở kịch đêm này là.

- Hồng Môn Yến.

Nguyên Quân mỉm cười.

- Nga?

Đông Ca hơi giật mình, lập tức cười to.

- Ha ha, hay cho Hồng Môn Yến, lúc này tất cả Hoàng Kim quan lớn đều tập trung ở biểu diễn tràng, nếu cho chút gì ngoài ý muốn thì đúng thật là Hồng Môn yến a.

- Thánh nhân đã chê cười rồi, cho dù có gì ngoài ý muốn thì đã có ngài trong này tự mình trấn thủ, còn có người dám đến tìm chết sao?

Vài câu chuyện phiếm xong, Nguyên Quân tiếp đón Y Y tới đối chiếu kịch bản, xin lỗi Đông Ca nói:

- Thánh nhân xin cứ tùy tiện, Nguyên Quân cần lên sân khấu.

Sau đó nàng quay người lại mỉm cười, nói:

- Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?

- Lôi Thiên Quân truyền đến tin tức, hai mươi quả Oanh Thiên Lôi toàn bộ đã chôn xong, chỉ chờ tín hiệu của tiểu thư.

Y Y quay đầu nhìn Đông Ca đang trò chuyện vui vẻ với đám diễn viên, vẻ mặt lo lắng nói:

- Đoạt Nhật Lâu nhất định không thành vấn đề, nhưng chính Y Y lại có chút bận tâm...Đoạt Nhật Lâu sẽ nổ mạnh trong lúc tiểu thư biểu diễn, hơn nữa tiểu thư lại là diễn viên chính trong vở Hồng Môn Yến, cái này, người hiểu chứ.

- Người sợ Đông Ca đoán ra thân phận của chúng ta?

Nguyên Quân cười tự tin, nói:

- Yên tâm, Chân Long trạch chủ, cả mấy Hoàng Kim quan lớn khác sẽ không hiểu tại sao lại mất tích.

Đoạt Nhật Lâu vừa mới phát nổ, mấy Hoàng Kim quan lớn lại mất tích, lúc đó dù là ai cũng sẽ nghĩ rằng, đám quan lại đó đã bán rẻ Hoàng Kim Huyết Tộc, mà không hoài nghi Nguyên Quân.

- Nguyên lai tiểu thư đã chuẩn bị chu toàn.

- Y Y cười khê nói.

- Người tiểu nha đầu này.

Nguyên Quân tiếp tục nói.

- Trầm Thiên Quân chuẩn bị đến đâu rồi?

- Hừ, cái tên gia hỏa mất ti hí, đang bề bộn thì tự nhiên biến đi đâu mất.

Y Y tức giận nói:

- Mấy giờ trước, hắn mang theo A La đi đến nói Họa Long điểm tình, rõ ràng là cần thừa dịp nổ mạnh, lại nhường nữ nhân của mình tấn cấp, người này không sợ khi Đoạt Nhật Lâu nổ, nữ nhân của mình sẽ chết sao?

Nguyên Quân cười nhạt một tiếng - Trầm Thiên Quân lúc này còn đang ở Họa Long Điểm Tình sao?

- Không, hắn đã một mình đi ám sát Cơ Na, nhưng không tìm được Cơ Na, sau đó liền đi công trường Đoạt Nhật lâu.

- Hô.

Nguyên Quân sờ sờ khuôn mặt của mình.

- Hắn không phải không tìm được, mà là Cơ Na đã chết rồi...Y Y, chúng ta cũng bắt đầu đi.

Nàng hào sảng giơ cao cánh tay phải, như đem thiên hạ cất vào lòng bàn tay, cao giọng quát:

- Ba quân tướng sĩ, khai chiến.

Trong nháy mắt Nguyên Quân tựa hồ như biến đổi thành một người khác, hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai phong, lẫm liệt, hơn nữa nàng đóng vai Sở bá vương trong Hồng Môn yến, mang khôi giáp, có mấy trăm hùng binh đứng hai bên bảo vệ, làm lộ ra khí thế thiên quân thần phục, vô cùng có phong thái của bậc đại tướng.

263. Chương 260: Biến Số Ngoài Dự Liệu

Hai người vừa lên đài, đám người đứng vòng quanh ở dưới lập tức lớn tiếng hoan hô, đám quan lớn Hoàng Kim cũng mỉm cười, mà Đông Ca lại than khê một tiếng...Sở bá vương một đời hào hùng, là một nhân vật một tay chống trời, vậy mà cuối cùng lại bại trong tay một gã tiểu nhân thô bỉ.

Nội dung Hồng Môn Yến cũng không cần nhiều lời, với kỹ thuật biểu diễn siêu cấp của Nguyên Quân, từng bước lịch sử như được tái hiện lại, Lưu Bang tiến Quang Trung ước pháp tam chương, hỏa lực của Phách Vương tập trung khiến Lưu Bang kinh hãi vội vàng xin hòa...Từng màn, từng đoạn, khiến cho người xem say sưa, mê mẩn, sắc trời cũng dần dần hôn ám.

Tới khi Lưu Bang mượn cơ đi tiểu để trốn chạy, màn chính mới chậm rãi khép lại.

Dừng ở đây, vai diễn của Lưu Bang đã hoàn toàn chấm dứt. Y Y hoàn thành vai diễn đi ra, nhưng ngay khi đại màn vừa buông xuống, nàng liền mau chóng cỡi đại hồng bào xuống, Nguyên Quân cũng cỡi bỏ giáp trụ, hai người hỏa tốc hoán đổi trang phục cho nhau.

Từ giờ khắc này, Y Y bắt đầu giả mạo Nguyên Quân để lên đài biểu diễn.

Mà Nguyên Quân...

Nguyên Quân từ dưới khán đài đi về vùng đáy biển duyên hải, trước mặt người khác nàng chưa bao giờ hiển lộ võ công. Lúc này ở trong nước chiến đấu, bên người đều có một cỗ cương khí, làm cho nước biển hai bên

sôi trào, dưới sức ép độ sâu mấy trăm mét nước, thế nhưng nàng chỉ giữ tay nhắc chân đã hóa thành vô hình.

Nguyên Quân đứng trước mặt mấy vạn hải thú, đang bày trận chờ đợi, một đám đông nghìn nghịt tản ra sát ý hung tàn.

- Bất thể binh tiên, hải chiến, cường hóa.

Nguyên Quân đứng bên trên mấy vạn hải thú, một bàn tay phát lên, trong phút chốc liền hình thành một quang tráo bao phủ lấy đại quân hải thú.

- Ngao...

Đám hải thú điên cuồng gào thét.

- Phong thi liệt trận, mục tiêu...Xuất Vân Hải Thành.

Một thanh âm sắc bén mạnh mẽ truyền khắp đại hải, nhưng không phải là âm thanh mềm mại, đáng yêu của Nguyên Quân mà là giọng của nam nhân.

Xuất binh?

Thanh âm mang mối hận ngàn năm, xuyên qua mặt biển, truyền vào Xuất Vân Hải Thành, cơ hồ khiến cho ai cũng nghe thấy.

Cũng đúng lúc đó, ở trên sân khấu Y Y đang sắm vai Sở Bá Vương. Ba, ngọc khuyết bị đập nát.

Mấy trăm Thiên Minh cao thủ đang mai phục, còn có cả sát thủ lẫn trong Hoàng Kim Huyết tộc, khi có tiếng ngọc vỡ liền đánh giết đến đây, mục tiêu chỉ có một...Hoàng Kim Đông Ca.

Cũng ngay lúc này.

Dưới Đoạt Nhật Lâu, Cuồng Lôi cùng với hơn hai mươi mấy cao thủ lúc trước giả mạo thương nhân, đều hướng về phía đám Hoàng Kim vệ binh mỉm cười. Đám cao thủ tức khắc lao vào chém giết vệ binh, còn Cuồng Lôi lại ở một bên đánh vào cơ quan điều khiển, oanh một tiếng Đoạt Nhật Lâu đã hiện ra một đám khói đen.

Mà trên mặt biển. A Phúc đứng ở trên cột buồm của chiến hạm cực lớn, nhìn về phía Xuất Vân Hải Thành rống to:

- Xuất kích.

Ở dưới chân A Phúc, ngàn cánh buồm giăng khắp mặt biển, Thiên Minh chiến hạm lúc này đã tuyệt đối làm chủ trên mặt biển, cơ hồ chỉ nửa khắc đồng hồ đã chiếm được trận địa. Sau đó chiến hạm dừng lại, đổ quân xuống, lục quân hung hãn không sợ chết lao về phía Xuất Vân Hải Thành đang cuộn cuộn khói đen.

Hết thấy rút cục đã bắt đầu.

Bất quá...

Thật lâu sau đó, khi A Phúc tự tay viết quyển Quang Minh Hoàng tự truyện, ghi đến đoạt Chân Long chi trung...cuộc chiến tại Đoạt Nhật Lâu, là một chiến dịch quyết định vận mệnh của Cửu Châu. Nhưng từ khi mới bắt đầu, trận chiến tranh này đã tràn ngập những điều không thể tưởng tượng được.

Hết thấy biến hóa đều theo Trầm Côn.

Trước đó, Trầm Côn bắt chấp làm kinh động tất cả, mở ra Sí Thiên Song Dục. Sau đó ở lầu hạ Đoạt Nhật Lâu tìm tòi, rốt cuộc cũng tìm được một cái cửa nhìn ra Cơ Quan Chi Hoàng.

Mặc Ly đang ngồi ở bên cửa sổ. Thanh âm Hồng Môn Yến truyền đến tai của nàng, lại nghe được Sở bá vương ở trên võ đài đồng dạ châm biếm, chửi rủa, nàng liền lộ ra tiểu ý.

Nhớ lại năm đó, ngày Chiến Thần ngạnh kháng Phách Vương ba mươi chiêu, sau đó toàn vẹn trở ra, đúng là lúc đỉnh phong vinh quang của Mặc gia a.

- Lão nhân gia, tâm nguyện của người đã được giải quyết.

Trầm Côn biết Đoạt Nhật Lâu mấy phút nữa sẽ phát nổ, vì thế không dám dài dòng, vội vàng nói:

- Ta mời ngài, là vũ hồn thứ sáu của ta.

- Người có năm Vũ Hồn?

Mặc Ly hiển nhiên có chút giật mình, nhưng nàng càng quan tâm đến tâm nguyện của mình, lạnh lùng nói:

- Người nói tâm nguyện đã giải quyết...người có biết tâm nguyện của ta là gì không?

- Tâm nguyện của lão nhân gia có hai cái, thứ nhất ngày xưa Ba Hách lừa người trấn áp Cửu Châu long mạch, người hận không thể giết sạch hậu nhân của Ba gia.

Trầm Côn lấy ra thi thể của Cơ Na:

- Ta không có bốn sự giết sạch Ba gia, nhưng cũng có thể giúp người giết nàng...Cơ Na là cháu ngoại được Ba Sơn Vũ yêu thương nhất, tương lai chính là Cửu Châu nữ hoàng.

- Quả nhiên là Cơ Na.

Mặc Ly khi ở Đoạt Nhật Lâu cũng đã gặp qua Cơ Na, lúc này chứng kiến trên ngực nàng có một lỗ máu, nàng nhìn không được khóc thét:

- Ba Hách, người bức lão nhân phải giết cả nữ nhi của mình, hôm nay lão thân liền tiêu diệt nữ hoàng tương lai của Hoàng Kim Huyết tộc các người.

Một quyền nặng nề phóng đến, khiến cho cơ thể Cơ Na nổ tung, ngay cả đầu cũng bị đánh thành đậu hũ. Trầm Côn không đành lòng, xoay người đi.

- Đừng trách lão thân nhẫn tâm.

Mặc Ly xoay người sang chỗ khác không thèm để ý đến thi thể của Cơ Na:

- Theo như tương truyền về Ba gia thiên y Vũ Hồn, thì nếu không đánh nát đầu lâu của nàng nha đầu kia liền có thể sống lại...Tiểu oa nhi, Ba gia chính là một trong những tâm nguyện của lão thân, người còn gì nữa không?

- Lão nhân gia ngộ trấn Cửu Châu Chân Long, nguyện vọng lớn nhất là hủy diệt Đoạt Nhật Lâu, phóng thích Cửu Châu Chân Long.

Trầm Côn trên mặt đất đánh ra một quyền, tạo thành một cửa động lộ ra ám đạo mấy ngày trước đào, còn có một viên Oanh Thiên Lôi được chôn dấu:

- Lão nhân gia, mời xem hai mươi khóa Oanh Thiên Lôi đã mai phục xong, chỉ một phút sau, Đoạt Nhật Lâu này sẽ bị hủy diệt.

- A!

Mặc Ly bật cười nói:

- Ta đang thắc mắc rằng mấy ngày nay có người ở dưới chân mình làm trò, nguyên lai lại là trò quỷ của người.

- Hắc hắc, Đoạt Nhật lâu sắp bị hủy, vậy ngài.

Trầm Côn mở ra lực lượng Hồn Kinh, chỉ chờ Mặc Ly gạt đầu liền sẽ mời nàng nhập U Minh Hồn Phủ, sau đó Hồn Kinh lực trọng liền có thể vận dụng. Nhưng Mặc Ly lại không hề nhúc nhích.

- Lão nhân gia, ngài không muốn làm Vũ Hồn của ta sao?

Trầm Côn sững sốt hỏi.

- Không, không phải là ta không muốn...Chẳng qua người thật sự có bốn sự hủy diệt Đoạt Nhật Lâu này sao?

Mặc Ly tiếc nuối thở dài,

- Tiểu oa nhi, người có biết bản chất của Đoạt Nhật Lâu là cái gì không?
- Đoạt Nhật Lâu chính là đầu của Đại Nhật Chiến Thần Mặc gia.
- Không sai, Đoạt Nhật Lâu chính là đầu của Đại Nhật Chiến Thần, người cũng biết Chiến Thần từ lúc nào đánh một trận vang danh chứ?
- Là Cai Hạ chi chiến, Đại Nhật Chiến Thần ngạnh kháng ba mươi chiêu của Sở bá vương.
- Không sai, Cai Hạ chi chiến, Đại Nhật Chiến Thần trận cuối cùng, lấy sức một mình, ngạnh kháng ba mươi chiêu của Sở Bá Vương.

Mặc Ly xúc động nói:

- Hơn nữa chiêu thức của Sở Bá Vương mãnh liệt, từng chiêu đều muốn đoạt mệnh, mỗi một chiêu đều đánh trúng vào đầu Đại Nhật Chiến Thần. Sau ba mươi chiêu, đầu của Đại Nhật Chiến Thần vẫn như cũ hoàn hảo, không tổn hao gì... Ngay cả Tây Sở bá vương còn không có biện pháp hủy diệt Đoạt Nhật Lâu, người có bản lĩnh này sao?
- Lão nhân gia, ý của người là... Đoạt Nhật Lâu này sẽ không phát nổ?

Trầm Côn kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

- Không hề.

Mặc Ly quét mắt nhìn quả Oanh Thiên Lôi.

- Vật này hẳn là kết quả của phong thủy bí thuật, Uy lực cũng không tệ, nhưng hai mươi quả Oanh Thiên Lôi này ở cùng một chỗ, cũng chỉ bằng một, hai phần mười uy lực của Sở Bá Vương. Chỉ dựa vào những vật nhỏ này, Đoạt Nhật Lâu nhiều lắm cũng chỉ lung lay một cái, sau đó sẽ bị Công Thâu gia ổn định lại.
- #%^%^.

Trầm Côn sắp phát điên. Đoạt Nhật Lâu không nổ mạnh, hẳn không thu được vũ hồn thứ sáu. Hơn nữa còn Nguyên Quân, Y Y, Cuồng Lôi, A Phúc, trên biển còn mấy chục vạn đại quân, bao nhiêu người đang chờ Đoạt Nhật Lâu phát nổ, nếu Đoạt Nhật Lâu bình yên vô sự, kế hoạch Thiên Minh Chân Long cũng thất bại trong gang tấc, không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở sa trường a.

- Lão nhân gia, có biện pháp nào hủy diệt Đoạt Nhật Lâu không?

Trầm Côn cơ hồ gào lên, bất quá lời vừa nói xong hẳn lại cười khổ, nếu Mặc Ly có biện pháp hủy diệt Đoạt Nhật Lâu thì còn có thể để nó ngạo nghễ đứng đó cả ngàn năm sao?

Quả nhiên.

Mặc Ly thở dài:

- Muốn phá hủy Đoạt Nhật Lâu chỉ có hai biện pháp... Thứ nhất khởi động hệ thống tự bạo của nó, nhưng ngàn năm trước Công Thâu gia đã đem công tắc tự bạo phá hủy, cho dù là lão thân cũng không thể có khả năng dưới tầng tầng giám sát của Hoàng Kim vệ binh để sửa chữa.
- Biện pháp thứ hai, chính là tìm đến gã Bạch y nhân năm xưa.

Mặc Ly suy nghĩ nói:

- Kiểm pháp của người nọ, chỉ sợ là đã có được sáu thành uy lực của Sở bá vương, có hẳn bên ngoài phá hủy, lão thân ở bên trong phối hợp, có lẽ có thể hủy diệt Đoạt Nhật Lâu.

Gã Bạch y nhân đó, dĩ nhiên chính là Cửu Châu Trầm Côn, đang đứng ở trước mặt Mặc Ly.

Nhưng là... Trầm Côn lại không còn thực lực của Cửu Châu Trầm Côn a.

Hai cái biện pháp này đều không thể thực hiện được.

Trầm Côn tuyệt vọng đặt móng ngồi xuống đất:

- Lão nhân gia, cái Đoạt Nhật Lâu này làm khổ ta rồi.

Đang nói thì...

Oanh long, oanh long, oanh long, oanh long, oanh long...

Liên tiếp hai mươi tiếng nổ vang trời vang lên, hai mươi quả Oanh Thiên Lôi đều nổ mạnh, nhất là lại có một viên đặt dưới chân của Trầm Côn cùng Mặc Ly, Trầm Côn vội vàng nhường kinh nghiệm phong phú của Vương Kiêu trên thân, ôm lấy Mặc Ly hướng về cửa sổ phóng đi.

- Người là...

Vương Kiêu vừa mới hiện thân, Mặc Ly liền nhận thấy được sự biến hóa của Trầm Côn.

- Ta là vũ hồn của Trầm Côn.

Vương Kiêu nhanh chóng giải thích:

- Hẳn có năng lực để vũ hồn phụ thân.

- Vũ hồn phụ thân!

Mặc Ly sửng sốt một phần vụn giây, ánh mắt chợt đỏ lên như máu, sau đó hiện ra quang mang mừng rỡ.

- Không cần chạy.

Mặc Ly cười nói:

- Chỉ là vài quả Oanh Thiên Lôi thôi, chưa cần đến hệ thống phòng ngự của Đoạt Nhật Lâu, lão thân tự mình có thể giải quyết.

Nói xong, cánh tay ở bên cửa sổ hơi nhấc lên một chút, tức thì sàn nhà quanh nàng cùng Trầm Côn tổ hợp thành một vòng phòng hộ bao quanh. Sau khi mấy tiếng nổ mạnh vang lên, chỉ một lát liền an tĩnh trở lại, Trầm Côn đi ra khỏi quang tráo, nhìn xuống.

##%^.^.

Đoạt Nhật Lâu chẳng qua cũng chỉ hơi lung lay một chút, thậm chí ngay cả phòng hộ tráo cũng chỉ vỡ có mấy tấm gỗ. Trong Đoạt Nhật Lâu chỗ hư hao nghiêm trọng nhất vẫn là cái chỗ ngầm kia, thêm một trăm linh tám cái Hoàn Băng Tỏa, bị nham thạch phun tới, thiêu hủy đi không ít tài liệu thi công.

Xa xa mọi người nhìn thấy khói đen, chính là nơi tài liệu thi công phát ra.

- ##\$\$%!

Trầm Côn hung hăng mắng một tiếng:

- Oanh Thiên Lôi chó má, đám Thiên Minh khoa học kỹ thuật vãn, con bà nó cả đám ăn hại này đều đáng chết.

Nói xong vội vàng chấp tay cáo từ:

- Lão nhân gia, Đoạt Nhật Lâu còn tồn tại, thì không biết bao nhiêu người phải chết, ta đây...

- Gấp cái gì? Lão thân còn chưa nói hết.

Mặc Ly mỉm cười:

- Người vừa rồi nói là có năng lực để vũ hồn phụ thân? Thú vị, thú vị, lúc trước lão thân đúng là không có biện pháp với Đoạt Nhật Lâu, nhưng từ lúc nhìn thấy người có năng lực này...

- Lão nhân gia.

Hai mắt Trầm Côn sáng rực lên:

- Chẳng lẽ người có linh cảm, có biện pháp phá hủy Đoạt Nhật Lâu này sao?

- Lão thân còn chưa có biện pháp hủy diệt nó, nhưng mục tiêu cuối cùng của chúng ta không phải là hủy diệt Đoạt Nhật Lâu mà là phóng xuất Chân Long để khí a.

Mặc Ly thần bí mỉm cười:

- Một khi đã như vậy, làm cho Đoạt Nhật Lâu tự mình tránh gì không được sao?

264. Chương 261: Một Canh Giờ.

Một tòa lầu cao, còn có thể tự mình rời đi sao?

Trầm Côn kinh ngạc nhìn Mặc Ly:

- Lão nhân gia...

- Hãy nghe ta nói hết

Mặc Ly tựa hồ như trở lại năm tháng hăng hái ngày trước, chỉ kiến trúc của Đoạt Nhật lâu nói:

- Đoạt Nhật Lâu chính là đầu của Đại Nhật Chiến Thần, thành tựu lớn nhất trong cơ quan thuật của Mặc gia, thân mình còn có ba mươi bảy loại biến hóa. Chỉ cần người thao tác có đủ thực lực, cũng đủ cơ quan kỹ xảo, thì có thể khiến cho Đoạt Nhật Lâu đứng dậy, biến thân làm Đầu Linh chiến sĩ, phóng xuất Cửu Châu Chân Long đang bị trấn áp.

- Đầu Linh chiến sĩ?

Trầm Côn hung hăng nắm chặt tay.

- Vậy nhanh lên, để cho hắc biến thân a.

- Nếu ta có bốn sự này, đã sớm để hắc biến thân rồi, làm gì phải chờ đến ngày hôm nay?" Mặc Ly nói:

- Đoạt Nhật Lâu vô cùng cường đại, muốn thao tác một tòa cơ quan chiến khí như vậy, cần bao nhiêu linh khí?

Lão thân nói cho người biết, muốn để cho Đoạt Nhật Lâu biến hình thì ít nhất cũng phải là Tử Nguyên cấp linh khí, thêm cả tông sư cấp cơ quan thuật.

- Tông sư cấp cơ quan thuật, lão thân có.

Mặc Ly hua hua cánh tay của mình:

- Bất quá, hiện giờ lão thân chỉ là một người máy, làm thế nào có được Tử Nguyên linh khí?

- Ai u, ai u...

Ngữ khí của Mặc Ly cơ hồ khiến cho mọi người tuyệt vọng, nhưng Trầm Côn lại nghe được ý khác của nàng, hắc cười quái dị nói:

- Lão nhân gia, người không có linh khí, nhưng người có thể trở thành vũ hồn của ta, sau đó phụ thân trên cơ thể ta. Có cơ quan thuật, có cơ thể, Đoạt Nhật Lâu không phải sẽ có thể đứng lên sao?

- Tiểu tử ngươi thật thông minh.

Mặc Ly cười to nói:

- Hiện tại, vấn đề duy nhất là cấp bậc của ngươi không đủ, mới chỉ là Lam Nguyên hạ đoạn.

Trầm Côn cắn chặt răng nói:

- Trong cơ thể của ta còn có một chút Tử Nguyên linh khí của Công Thâu Thiên, nếu tiếp tục bắt đầu sử dụng Liệp Nguyên sát trận...Lão nhân gia, người chờ một lát. Một canh giờ sau, ta nhất định sẽ trở thành Tử Nguyên cường giả, quay về giúp người khởi động Đoạt Nhật Lâu.

Một canh giờ tấn thăng lên Tử Nguyên, Hồn Kinh cũng có thể tấn thăng lên đệ lục trọng, hoàn toàn có thể triệu hoán Mặc Ly làm vũ hồn thứ sáu của mình.

Từ trong phòng vọt ra, Trầm Côn đã biết mình không được phép lãng phí một giây, một phút nào. Vỗ lên người mấy trăm đạo liệp nguyên tất sát, sau đó hướng về đám vệ binh phóng tới.

- Đại nhân, ngài làm cái gì vậy?

Hoàng Kim vệ binh đều bị bộ dáng của Trầm Côn dọa cho giật mình.

- Lão huynh, cho ta mượn một đồ vật của các người.

- Đại nhân muốn mượn cái gì?

- Mạng.

Mấy chục đạo bùa bay ra, có âm dương vũ ý giúp đỡ, dễ dàng cướp đi tính mạng của đám hộ vệ kia, mà linh khí của bọn họ, cũng bị liệp nguyên sát trận thu lấy nhập lên người Trầm Côn.

- Trầm Côn, nếu người cứ hấp thu linh khí như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.

Đám vũ hồn cùng kêu lên cảnh cáo.

- Không cần quản nhiều như vậy.

Trong khoảnh khắc, Trầm Côn đã giết sạch mấy trăm hộ vệ chung quanh, sau đó liền hướng về Đoạt Nhật Lâu chém giết:

- Một canh giờ, ta phải thu được đủ linh khí, nhất định phải thăng cấp lên Tử Nguyên.

Bên ngoài Đoạt Nhật Lâu, đám người Cuồng Lôi cũng đang chém giết vệ binh dưới lầu. Nếu kế hoạch không có gì thay đổi, thì tiếp theo Đoạt Thành Lâu sẽ sụp đổ, mà Cuồng Lôi sẽ liên hợp cùng Trầm Côn đi tìm Chân Long để khí, đồng thời nghĩ cách chặn đánh Đông Ca Thánh Nhân.

Nhưng mà...

Rất không may, Đoạt Nhật Lâu giống như đánh vãi cái rắm, chỉ lung lay mấy cái, sau đó liền đứng vững vàng.

- Oanh Thiên Lôi mất hiệu lực sao?

Cuồng Lôi kinh hãi lui về phía sau vài bước, hận không thể lập tức phản hồi Thiên Minh tổng bộ, bóp chết mấy tên ăn hại nghiên cứu Oanh Thiên Lôi...Oanh Thiên Lôi mất hiệu lực, Đoạt Nhật Lâu cũng đứng vững không sụp đổ. Nếu vậy, Đông Ca cũng sẽ không cần trở lại cứu viện, hẳn có thể giữ lại Hoàng Kim cao thủ ở Đại Hồ tận tình chém giết, đi trước tới vùng duyên hải tự mình vây đánh hải quân của Thiên Minh. Thâm chí, hẳn còn có thể tra xét Hoàng Kim cao quan xem đến tột cùng là ai đã đào ra ám đạo, ai đã làm ra hai mươi cái rắm vô dụng như vậy?

Trong khi giây chết, Chân Long kế hoạch bước đầu tiên lại thất bại, bọn lính Hoàng Kim sẽ cảm thấy may mắn như thế nào, đám hải quân Thiên Minh sẽ uể oải ra sao? Chỉ so về sĩ khí thôi, chỉ sợ trận chiến tranh này đã thành một hồi đơn phương chém giết a.

- Thanh Vũ, con bà người.

Cuồng Lôi nhịn không được hướng lên trời rống to. Thanh Vũ chính là người đã sáng tạo ra Oanh Thiên Lôi, nhưng cũng vì Oanh Thiên Lôi vô dụng do hắn nghiên cứu ra này, lại khiến cho mấy chục vạn Thiên Minh tướng sĩ phải chết.

- Lão huynh, đừng kêu nữa.

Trầm Côn ở phía sau lưng hắn, vẻ mặt lạnh lùng, đằng đằng sát khí, nói:

- Đoạt Nhật Lâu còn, Đông Ca sẽ không trở về...Lúc này, quan trọng nhất chính là phải ngăn chặn Đông Ca.

Được rồi, chỉ cần ngăn chặn được Đông Ca, thì các tướng sĩ của Thiên Minh ít nhất cũng còn có cơ hội lui lại. Cuồng Lôi giữ chặt Trầm Côn:

- Được, đi ngăn cản Đông Ca, yểm hộ các huynh đệ lui lại.

- Lui lại?

Trầm Côn liếm liếm môi:

- Không cần phải lui lại, cho ta một canh giờ, ta nhất định sẽ khiến Đoạt Nhật Lâu tự mình tránh ra.
- Cái gì?
- Không có thời gian giải thích.

Trầm Côn mở ra sí thiên song dực, như một tia chớp bay về phía biểu diễn tràng.

Cuồng Lô đứng đằng sau, nhìn theo bóng lưng của Trầm Côn, vội vàng chạy đuổi theo, đồng thời phân phó lại:

- Lập tức thông tri đến các chiến tuyến, phải kiên trì một canh giờ.
- Một canh giờ?

Trên bờ biển, A Phúc đã hoàn thành xong nhiệm vụ yểm hộ cho cuộc đổ bộ của lục quân, đang tránh ở trong một khoang thuyền, thì nhận được tin tình báo.

- Vì sao lại phải chờ một canh giờ?

A Phúc ngơ ngác nhìn cổ cầm:

- Không phải sau khi Đoạt Nhật lâu nổ mạnh, chúng ta sẽ lập tức cướp đoạt Chân Long để khí sao. Sau đó ta sẽ đi tiếp ứng mọi người, sao lại lui lại?
- Tình báo thư đâu? Đọc lớn lên cho ta.

Âm thanh của Tiểu Đông Phong truyền ra từ cổ cầm.

- Chạng vạng năm giờ, ở Đoạt Nhật Lâu tỏa ra khói đen, kế hoạch bước đầu hẳn là thành công...Nhưng Đông Ca cũng không phản hồi Đoạt Nhật Lâu, Cuồng Lô nguyên soái đã hạ lệnh, các bộ giữ nguyên kế hoạch, nhưng nhất định phải kiên trì một canh giờ.

A Phúc lớn tiếng đọc một lần, sau đó ngơ ngác nhìn cổ cầm, hẳn cũng không có bốn sự ngữ được điều gì khác từ trong tin tình báo.

- Đông Ca không có phản hồi Đoạt Nhật Lâu...

Tiểu Đông Phong suy tư một lát, sau đó cười nói:

- Oanh Thiên Lô mất hiệu lực, bất quá bọn họ đã tìm ra được biện pháp mới...Chủ thượng, chiến tranh đã chuyển thành thế giằng co, hải quân của người có thể tùy thời lên bờ tiếp viện. Mau lập tức điều động chiến hạm, lập Bán Nguyệt trận, tới gần Xuất Vân hải cảng.
- Ta, ta cũng phải đi?

Đứng quần A Phúc có chút ướt át, bất quá vẫn cắn chặt răng, đem mệnh lệnh truyền xuống.

Rất nhanh, hạm đội liền biến thành Bán Nguyệt trận, mơ hồ bao vây cả Xuất Vân hải cảng, giống như một bàn tay lớn, mơ hồ như đang che chở cho lục quân đang ở trên bờ.

Chiến hạm bày trận xong, Tiểu Đông Phong lại truyền đạt mệnh lệnh. Sau đó, một tiếng đàn truyền ra từ cổ cầm, mang theo một tia đặc ý:

- Nói tắt nghe, kể tắt tin, mập mạp này tuy rằng hơi uất ức một tí, nhưng lại là một chủ nhân không tệ...Năm đó dù đang ở Đông Ngô cũng không có thích ý như thế này a.

Tiểu Đông Phong thực sự vô cùng thích chí.

Thân là Vũ Hồn của A Phúc, nhưng A Phúc chưa bao giờ cự tuyệt bất kỳ một kế hoạch nào của hắn. Bình quyền, tài chính, nhân sự tất cả đều giao cho Tiểu Đông Phong. Thậm chí, khi nào ăn cơm, khi nào luyện công cũng đều hỏi ý kiến hắn...Thân là kẻ dưới nhưng lại có thể quyết định mọi bước, hành động của chủ thượng, còn cái gì có thể phàn nàn.

Đây gọi là Minh Chủ a. Mặt khác, lục quân của Thiên Minh cũng đã chiếm được trận địa trên bãi cát, vì thế liền hướng về Đoạt Nhật Lâu nhanh chóng tiến lên.

- Kiên trì một canh giờ?

Các tướng lĩnh thu được mệnh lệnh của Cuồng Lôi, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhìn khói bốc đen ngùn ngụt từ phía Đoạt Nhật Lâu, vì cái gì mà còn phải đợi thêm nữa? Chẳng lẽ muốn bỏ qua Chân Long Đế khí sao?

Lúc này, phía trước lại truyền đến tiếng hoan hô của đám lính Hoàng Kim, Lê Thiên xuất hiện trên tháp pháo của Xuất Vân hải thành, cất tiếng cười to.

- Các huynh đệ, không phải sợ, Đoạt Nhật Lâu còn tồn tại, Đông Ca Thánh Nhân đang chém giết đám đầu sỏ bên địch.

- An tâm tác chiến, chúng ta là những binh lính lực quân tinh nhuệ nhất Cửu Châu, bọn hán bất quá chỉ là một đám tạp binh vừa mới đổ bộ, các người sợ thất bại sao?

- Không.

- Không.

Đám Hoàng Kim binh lính dằng dằng sát khí hô to, Đoạt Nhật Lâu bình yên vô sự, còn có Đông Ca yểm hộ bọn hán ở sau lưng, thì có gì phải sợ đây?

- Giết, giết sạch đám heo vàng.

Nghe được tiếng kêu gào của Hoàng Kim tướng sĩ, đám người Thiên Minh tướng sĩ nét mặt dần trở nên tái lạnh. Đoạt Nhật lâu không nổ...kế hoạch thất bại, thất bại ngay lúc vừa bắt đầu.

Đoạt Nhật Lâu còn tồn tại, Chân Long sẽ không xuất hiện, vậy chúng ta liệu chết ở đây có ý nghĩa gì?

Sĩ khí mất đi, khiến cho đám Thiên Minh chiến sĩ vốn không có ưu thế về số lượng lại càng thêm chán nản, hơn nữa Lê Thiên tự mình xuất lĩnh một chi Hoàng Kim Phong Kỳ, xé ra một lỗ hổng lớn bên trong Thiên Minh quân, chém giết tới bờ, sau đó mở rộng trận thế ở bờ biển, đem toàn bộ Thiên Minh tướng sĩ vây lại.

Xong rồi. Mấy chục vạn người này ai cũng đừng mong trở về. Đám Thiên Minh chiến sĩ lúc này chỉ biết cười khổ, hơn nữa rất nhiều người đã buông vũ khí, quỳ xuống xin đầu hàng... Binh bại như núi đổ.

Nhưng đúng lúc này...

Nước biển như bị rẽ đôi ra, một đám lưỡng cư hải thú từ trong biển đi ra, giống như một thanh đao nhọn dễ dàng đánh tan đám bộ binh của Lê Thiên, sau đó cực kỳ nhanh chóng hướng về phía Đoạt Nhật Lâu đi đến.

Một thanh âm lưỡi nhac truyền khắp chiến trường.

- Đệ tam quân đoàn, yểm trợ cánh quân bên trái, đệ lục, đệ thất quân đoàn trùng kích Xuất Vân Hải cảng, trọng kỵ binh, mau đi dọc theo chiến trường, không được hiếu chiến chỉ được tuần tra.

Một thân ảnh hải thú dưới sự che trở của đại quân chậm chậm bước đến, hán mặc một bộ yêu thú khải giáp, đeo mặt nạ yêu thú dữ tợn, chính là Nguyên Quân hay chính là Bất Thế Bình Tiên.

Một đường khoanh tay đi đến, Bất Thế Bình Tiên căn bản không hề động thủ, Hoàng Kim binh lính thì thế từng người từng người một ngã xuống dưới chân hán, làm lộ ra một đường máu sau bước chân của hán. Hơn nữa cứ vừa đi hán vừa tùy ý chỉ đạo mệnh lệnh, dưới sự chỉ huy của hán, đám quân lính Thiên Minh đang tan rã liền chậm rãi chỉnh đốn lại. Sát khí đã trở lại, bọn họ đuổi theo đằng sau Bất Thế Bình Tiên, mấy chục vạn chiến sĩ đều tru lên như sài lang.

Bất Thế Bình Tiên đi đến dưới cửa Xuất Vân hải thành, lúc đó đám Thiên Minh tướng sĩ cũng đã từ bên trong chiếm được cửa thành, liền nhanh chóng mở ra.

Hán bình thần nhìn lướt qua cửa thành, sau đó bước vào Xuất Vân Hải Thành.

- Kiên trì một canh giờ mà thôi.

Hán bình tĩnh nói với các tướng sĩ.

- Ở trong này bị nhốt chờ chết, cũng là kiên trì, giết đi vào, một đường thẳng đến Đoạt Nhật Lâu cũng là kiên trì...vậy các người chọn cái nào?

- Loại thứ hai.

- Giết đi vào.

- Giết đi vào.

- Không.

Bất thể Bình Tiên cũng không quay đầu mà đi vào Xuất Vân Hải Thành, bóng dáng hướng về phía đám tướng sĩ khoát tay:

- Làm binh lính của ta, giết đi vào như vậy là đủ sao? Chư vị, chúng ta sẽ tiêu diệt Hoàng Kim Huyết Tộc, cho đến lúc ngồi dưới chân Đoạt Nhật lâu uống rượu, chờ Chân Long hiện thế.

265. Chương 262: Hèn Hạ?

Cuồng vọng, hay là tuyệt đối tự tin?

Lệ Thiên khóc. Nam nhi rơi lệ, điều này không hề dễ dàng. Nhưng ngay từ khi cuộc chiến cổ quái này bắt đầu, Lệ Thiên đã không nhận được xúc động. Rốt cuộc là tại sao vậy? Không lâu trước đây mình còn đang bao vây toàn bộ đám Thiên Minh tướng sĩ, vậy mà chỉ chớp mắt một cái đã bị vây ngược lại. Hơn nữa tên chiến tướng cổ quái kia lại còn muốn đem quân chủ lực đánh giết tới Xuất Vân Hải Thành sao?

Giờ khắc này, Lệ Thiên bỗng cảm nhận được tâm tình của Cơ Nhược Vũ. Đây chính là chênh lệch thực lực tuyệt đối, khả năng cầm quân trên chiến trường của mình kém quá xa so với người này.

- Phó tướng, thay ta chỉ huy.

Lệ Thiên cắn chặt răng, đem quyền chỉ huy giao cho phó tướng bên cạnh, mà chính mình lại hóa thành một Cự Mãng, mau chóng đuổi theo gã chiến tướng cổ quái.

Hắn muốn tự dùng sức mình đánh chết gã chiến tướng cổ quái này, trong trăm vạn đại quân lấy đầu tướng địch.

- Lệ Thiên, nghe nói người có thực lực ngang với Ca Thụ Ứng Long, nhưng đối mặt với ta cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Bất Thể Bình Tiên tựa hồ như có mắt sau lưng, Lệ Thiên vừa mới tiến lên, liền cười khinh miệt một tiếng.

- Nếu đúng là như vậy thì sao?

Lệ Thiên khôi phục nhân hình, thiết trào sắc bén chớp tới hậu tâm Bất Thể Bình Tiên.

- Đúng!

Bất Thể Bình Tiên nghiêng người tránh một trào, đang lúc mọi người tưởng rằng hắn định nói ra một câu kinh tâm động phách, thế nhưng hắn lại thần nhiên cười nói.

- Đúng là ta không phải là đối thủ của người.

A?

- Có cái gì kỳ quái?

Bất Thể Bình Tiên lười nhác cười:

- Người làm tướng, bày mưu tính kế, quyết thắng ở ngàn dặm trên xa trường, chỉ dựa vào đầu óc, không dựa vào nắm đấm...Quả đấm của ta không bằng người, cũng không có gì để dọa người a?

- Không sai, người không thể dọa ta.

Lệ Thiên nở nụ cười:

- Bất quá nếu không có thực lực, thì mau đi chết đi.

Nói xong trào thứ hai đã bỏ tới, chộp lên đầu của Bất Thế Bình Tiên.

- Sao không nghe ta nói hết đã?

Bất Thế Bình Tiên chật vật né một trào, có thể nhìn ra được sức chiến đấu của hắn thực sự không bằng Lệ Thiên. Nhưng hắn dường như lại đang nói với một ai đó.

- Đơn đả độc đấu là chuyện của người...Lệ Thiên này, giao cho người.

- Giao cho ta đi.

Từ trong miệng Nguyên Quân đột nhiên vang lên thanh âm thứ hai, một giọng nam hùng hậu.

- Thiết hoán Vũ Hồn, Bất Phụ Thiên Hạ

Một đạo quang mang chói mắt đột nhiên lóe lên, khiến cho đám tướng sĩ đang chém giết cũng không thể nhìn được có chuyện gì xảy ra. Nhưng tất cả mọi người đều biết, trong quang mang đó Lệ Thiên đang cố gắng công kích gã chiến tướng cổ quái kia.

Hào quang tan hết, hai bên tướng sĩ liền nhìn thấy...

Gã chiến tướng cổ quái vẫn như cũ, lưỡi nhấc bước đến Đoạt Nhật Lâu.

Mà Lệ Thiên lúc này đang nằm trong vũng máu, người bị chém làm hai nửa, may mắn là hắn vẫn còn đang trong trạng thái xà hình, vì thế bây giờ vẫn còn có thể ngẩng cổ lên nhìn về gã chiến tướng cổ quái kia.

- Người, người có hai vũ hồn.

Lệ Thiên gần như phun máu tươi, một bàn tay chỉ về chiến tướng cổ quái.

Nguyên Quân căn bản không để ý đến hắn, cười dài tiếp tục đi tới, cảm thán nói:

- Chiến tranh ta có Bất Thế Bình Tiên, đơn đả độc đấu ta có Bất Phụ Thiên Hạ, trong Cửu Châu này có mấy người là địch thủ của ta? Chân Long để khí, ta mới là người mà Chân Long để khí chọn lựa làm Thánh chủ.

Ở trên người Nguyên Quân có năng lực chiến tranh, lại còn có thực lực giết chết Lệ Thiên, khiến cho đám Thiên Minh tướng sĩ lập tức nhanh chóng tiếp cận Đoạt Nhật Lâu.

Đoạt Nhật Lâu không gì có thể hủy được sao? Thiên Minh, còn có Dương Nguyên Quân ta. Lúc này, mặt đất Xuất Vân Hải Thành đã bị máu nhuộm đỏ, những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Ác chiến đến khi màn đêm buông xuống, tuyệt đại đa số Thiên Minh tướng sĩ đã vào được bên trong thành, bất quá binh lính của Hoàng Kim Huyết Tộc ở phía đông đại doanh lại phản kháng mạnh mẽ. Nhất là quân ngoài thành, đang cuộn cuộn lao tới không dứt, xem bộ dáng như muốn đem Thiên Minh tướng sĩ vây chết ở bên trong Đoạt Nhật Lâu.

Chiến tranh kéo dài đến lúc này, đã hình thành thế tấn công trên phạm vi cực lớn, biến thành chiến tranh đường phố, khắp nơi trên đường, nơi nơi đều là chiến đấu, nơi đâu cũng có song phương binh lính, lúc này tình thế vô cùng hỗn loạn, ngay cả thống soái hai bên cũng không có biện pháp khống chế.

Chiến đấu kịch liệt nhất không thể nghi ngờ, chính là ở biểu diễn tràng trên Đại Hồ.

Trên Đại Hồ, Đông Ca đang trôi nổi giữa không trung, trên người kim quang phát ra, giống như một pho tượng kim sắc Thần Phật.

Ngay tại dưới chân Đông Ca, thi thể của mấy trăm cao thủ Thiên Minh đang trôi nổi trên mặt nước. Những người này được phái tới để giết Đông Ca đều là cao thủ được lựa chọn kỹ lưỡng, toàn bộ đều là cường giả, nhưng chưa đến một canh giờ tất cả đã biến thành một đám thi thể.

Tránh ở đằng sau sân khấu, Y Y lúc này vẫn còn đang giả mạo Nguyên Quân, chứng kiến đồng liêu từng người từng người chết một, nàng nhịn không được tháo cổ cầm sau lưng xuống.

- Đứng động thủ.

Một cây đại thương chắn ngang trước ngực nàng, Dương Ngũ mắt nhìn Đông Ca nói:

- Y Y, nhiệm vụ của ngươi là giả mạo Nguyên Quân tiểu thư, một khi chúng ta ra tay, thân phận của Nguyên Quân tiểu thư sẽ lập tức bị bại lộ.

- Ngũ gia, nếu không ra tay, các huynh đệ sẽ chết hết.

- Y Y dậm chân nói.

- Không phải vẫn còn hai người sao?

Dương Ngũ cũng không cam lòng nhưng hẳn hiểu được thân phận của Nguyên Quân vô cùng quan trọng với Thiên Minh, thà rằng hy sinh một số lượng lớn cao thủ cũng không thể để cho Hoàng Kim Huyết Tộc nghi ngờ Nguyên Quân, phải lấy đại cục làm trọng.

Đúng là như vậy, vẫn còn lại hai người. Trầm Côn cùng Cuồng Lôi nửa canh giờ trước đã đánh giết đến đây. Bất quá Cuồng Lôi liều mạng chém giết, còn Trầm Côn thì...

Cuồng Lôi khi vừa nhìn thấy Đông Ca giết chết mấy trăm huynh đệ của mình, liền điên cuồng rút gào, vũ động một thanh Khai Sơn đại đao, một cánh tay đã bị gãy, ngực bị đâm xuyên qua, trên mặt có cũng một mảng lớn bị đốt cháy, nhưng vẻ mặt hắn lại không nhăn nhó chút nào, vẫn đứng thẳng nhìn chằm chằm Đông Ca.

Mà Trầm Côn...

Tặc hòa thượng này đang tìm một cái túi để che mặt, căn bản là không dám đối mặt cùng Đông Ca. Hắn vây quanh đám Hoàng Kim tiểu binh, chủ nhân các người giết một người, ta giết một đôi. Chỉ chốc lát quanh thân hắn đã có mấy trăm thân thể của đám tiểu binh đáng thương.

Chỉ giết tiểu binh thì còn gọi gì là anh hùng? Thật khiến người khác khinh thường, hoàn toàn chọc giận đám Hoàng Kim võ tướng. Bọn hắn đem toàn bộ đối thủ giao cho Đông Ca, sau đó toàn lực đuổi giết Trầm Côn... Nhưng vừa nhìn thấy đám người này đuổi giết tới, Trầm Côn liền cười hì hì triển khai Sí Thiên Song Dực, chỉ - oanh - một tiếng đã biến mất.

Sau khi hắn hiện ra thì lại đã đứng sau lưng đám tiểu binh đáng thương.

- Thiên Minh không ngờ lại có kẻ bỉ ổi, đáng khinh thường như vậy?

Mất thấy đám tiểu binh bị Trầm Côn giết đã gần lên tới bốn con số, Đông Ca rốt cục nhìn không được, một chưởng đánh bay Cuồng Lôi, thuận di đến trước mặt Trầm Côn.

- Tên hèn mọn kia, có dám đỡ một chiêu của Đông Ca ta không?

- Không dám.

Trầm Côn trả lời gọn gàng, sau đó hai cánh mở ra lập tức liền biến mất.

Trầm Côn tính kế rất rõ ràng, nhiệm vụ của hắn là giết càng nhiều địch binh, hấp thụ càng nhiều linh khí. Hắn càng sớm thăng cấp lên Tử Nguyên lúc nào thì người của Thiên Minh sẽ chết ít hơn lúc ấy.

Ác chiến như vậy hơn nửa canh giờ, Trầm Côn đột nhiên cảm giác được thân thể của mình dường như muốn nổ tung.

Là lúc này.

Liếc mắt, nhìn linh khí trên người mình quả nhiên là màu tím, trong đầu cũng có một ít khẩu quyết phạt môn... Nhất định là lúc thăng cấp Tử Nguyên, Hồn Kinh cũng thăng lên đến đệ lục trọng.

Vũ đạo tăng lên, Hồn Kinh cũng thăng cấp, Trầm Côn quét mắt kiểm tra U Minh hồn phủ của mình, quả nhiên chứng kiến phạt tượng bên trong có sáu khóa xá lợi tử. Hắn mừng rỡ một tiếng, vội vàng bay vút về phía Đoạt Nhật Lâu.

- Hắn đi Đoạt Nhật lâu làm gì?

Đông Ca chứng kiến Trầm Côn rời đi, hơi nhíu mày.

- Người này cấp bậc tuy mới chỉ là Lam Nguyên...Không, vừa rồi hình như thắng cấp Tử Nguyên, nhưng song sĩ lại cực nhanh, vũ ý cũng nắm được cơ bản. Hắn hoàn toàn có thực lực giằng co với mình, làm sao lại phải chạy trốn?

- Thánh nhân, Đoạt Nhật Lâu thất thủ.

Một gã truyền lệnh binh đi tới sau lưng Đông Ca.

- Không sao cả.

Đông Ca tự phụ cười nói:

- Tặc binh chiếm lĩnh Đoạt Nhật Lâu thì sao? Ngày xưa, ngay cả Sở Bá Vương còn không thể phá hủy.

- Không đúng.

Đông Ca cũng là một kẻ thông minh, liền lập tức hiểu ra mấu chốt của vấn đề:

- Đoạt Nhật Lâu không thể phá hủy, nhưng Thiên Minh lại không tiếc, liều mạng đánh giết tới, hơn nữa hắn vừa rồi, lại bay đi...Đáng chết, Thiên Minh chẳng lẽ đã tìm được biện pháp phá hủy Đoạt Nhật Lâu, chính là kẻ cấp đáng khinh kia sao.

Đông Ca sắc mặt thay đổi, phần nộ gào thét.

- Hoàng Kim đại doanh, chư vị mau nghe lệnh, lập tức tiếp viện Đoạt Nhật Lâu, mau.

Hắn cắn chặt răng rống lên:

- Mau giết chết tên tiểu tặc trên đầu đeo bao tải.

Bao tải...

Đông Ca cũng không muốn nói như vậy, nhưng vị trí đại tể tửu của Trầm Côn vẫn còn chỗ hữu dụng, vì thế hắn liền nói lái đi...Đánh đến lúc này mà vẫn chưa có ai trong đám Hoàng Kim Huyết Tộc nhận ra được kẻ đeo bao đó lại là Trầm đại tể tửu.

Trọng tâm chiến đấu lập tức được chuyển đến Đoạt Nhật Lâu.

Lúc này, Nguyên Quân đã dẫn quân phá được thiên niên hùng lâu, nòng đứng trên Đoạt Thành Lâu, trên mặt đeo mặt nạ dữ tợn, đôi mắt đẹp lạnh lùng quét khắp mặt đất.

Đám binh lính Thiên Minh một đường đánh tới, chết trận, bị thương, cuối cùng cũng chỉ còn hơn mười vạn người đi đến được Đoạt Nhật lâu, bọn hắn chính tề xếp thành trận thế dưới chân Nguyên Quân, đang chờ Trầm Côn trở về.

Một canh giờ đã trôi qua rồi.

- Ánh mắt Nguyên Quân nhìn lên trắng sáng.

- Trầm Côn, người nhất định không được để cho ta thất vọng.

Nói xong cúi đầu hỏi Vũ Hồn của mình:

- Bất Thế Bình Tiên, chiến cuộc thế nào, có chờ được đến lúc Trầm Côn trở về không?

- Rất loạn - Bất Thế Bình Tiên vẫn ngữ điệu lười nhác như cũ:

- Bằng mười vạn đại quân của chúng ta, có thể chờ được Trầm Côn trở về. Bất quá đại bộ phận binh lính đã chiến đấu trên đường phố, muốn triệu hồi thập phần khó khăn, trận chiến này cứ coi như có thể lấy được Chân Long để khí, thì Thiên Minh tổn thất cũng rất lớn.

- Ai...- Nguyên Quân thở dài:

- Ta hiểu được, dùng hải quân đánh lục quân, lại còn ở Hoàng Kim đại doanh, cho dù có là người cũng không thể không tổn thất binh lính...Nói đi, ta đại khái có thể mang về bao nhiêu người?

- Lần này xuất chinh có tất cả ba mươi bảy vạn người, cuối cùng có thể trở về đại khái là ba mươi vạn.

- Nhiều như vậy sao?

Nguyên Quân có chút khó hiểu, đang trong tình thế bất lợi toàn diện, mà Bất Thế Bình Tiên lại dám nói là có thể giữ được ba mươi vạn quân trở về?

- Nhất định là hắn đang nói đùa a.

Bất Thế Bình Tiên lười nhác nói:

- Đừng quên, trên biển còn có một Quang Minh Hoàng, lấy ánh mắt của hắn mà nói thì khẳng định sẽ kịp tiếp ứng chúng ta...Một khi Chân Long để khí xuất hiện, ta cùng Quang Minh Hoàng sẽ trong ngoài giáp công, lúc đó có thể giúp cho đại bộ phận binh lính còn sống trở về.

- Tốt, vậy chúng ta ở đây chờ Trầm Côn.

Nguyên Quân ngồi xuống. Sau khi chiếm được Đoạt Nhật Lô, chiến đấu đã chuyển sang dạng liều chết đánh nhau của đám cao thủ. Bất Thế Bình Tiên tự nhiên là phải nhường quyền phụ thân cho Bất Phụ Thiên Hạ.

Bất Phụ Thiên Hạ, đệ nhị Vũ Hồn khởi động, yêu thú bên người Nguyên Quân nhắc lên hai thanh kiếm.

Hào quang chói mắt phát ra, Ý Thiên Vô Song, chỉ còn một thanh kiếm, bên kia chỉ là vô kiếm, Thanh Công kiếm bên trong chém sắt như chém bùn đã sớm bị mất.

266. Chương 263: Đoạt Nhật Lô Đứng Lên.

Nguyên Quân vừa mới ngồi xuống, sau lưng liền vang lên một tiếng cười lạnh. Cửu Thế Sơn tài phán trưởng, Lịch Cửu Tiêu.

Lịch Cửu Tiêu có thể tại giữa vạn quân đi đến sau lưng mình, Nguyên Quân cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, năng dùng giọng nam hùng hậu kia, cười nói:

- Nhận ra được kiếm của ra, còn dám tới sao?

- Nếu như là Ý Thiên, Thanh Công, song kiếm hợp bích thì ta đúng là không phải đối thủ của ngươi, đáng tiếc...Tam quốc loạn thế, Thanh Công kiếm đã bị Hào Long Thiên cướp đi, thiếu Thanh Công kiếm, ngươi cũng không có gì đáng sợ.

Đôi mắt Lịch Cửu Tiêu đã biến thành màu đỏ như máu.

- Lệ Thiên. Phụ thân vừa thấy thi thể của ngươi. Người chết thật thảm quá. Anh linh của ngươi hãy thanh thần ra đi, xem phụ thân giết chết tên chiến tướng này, báo thù cho ngươi.

Lịch Cửu Tiêu gắt gao nhìn chằm chằm vào Nguyên Quân, hai cánh tay quỷ dị duỗi thẳng ra, dài đến mấy chục thước, thân thể hai bên chậm rãi chuyển động, giống như một Nhân Kính Vương Xà.

Nguyên Quân một tay vác Ý Thiên Kiếm, một tay cầm vỏ của Thanh Công kiếm, vẻ mặt xinh đẹp đằng sau lớp mặt nạ cũng hiện lên một chút ngưng trọng...

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, phi thường đối lập với không khí xơ xác, tiêu điều của chiến trường, đột nhiên có mấy nhóm người ồn ào vọt tới.

Trầm Côn trên đầu quấn một cái bao, chỉ chứa hai lỗ mắt, vừa co giò chạy, vừa hô lớn với đám Thiên Minh binh sĩ đang giương nanh múa vuốt:

- Ta là thập tam Thiên Quân, mau chặn Đông Ca lại cho ta.

Đông Ca mặt âm trầm theo sát phía sau, hắn cũng đoán được Trầm Côn chắc chắn sẽ phá hủy Đoạt Nhật Lô, hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, thế phải giết bằng được tên tiểu tặc đáng khinh này.

Ở đằng sau Đông Ca, Cuồng Lô vì để cho Trầm Côn thuận lợi tiến vào Đoạt Nhật Lâu, đã liều mạng giữ chân Đông Ca...Hắn thật sự không đuổi kịp tốc độ của Đông Ca, hắn dứt khoát đem đại đao phóng đi, vừa nhìn thấy không đánh trúng Đông Ca, liền cởi một chiếc giày của mình.

Sau đó tiếp tục cởi chiếc giày còn lại, túi tiền, dây lưng, quần, cuối cùng đến khi còn lại một cái quần lót, hắn cũng không tiếp tục cởi nữa. Hắn dứt khoát cầm từng thứ lên, vừa đuổi theo vừa ném về phía Đông Ca. (Biên: Hải thật)

- Nghịch tặc, chạy đâu?

Mấy trăm Hoàng Kim quan lớn liền ở phía sau điên cuồng truy đuổi Cuồng Lô, chỉ có xử lý xong tên nam tử này, thì mới giúp cho Đông Ca Thánh Nhân rảnh tay giết chết gã tiểu tặc kia.

Nguyên Quân cùng Lịch Cửu Tiêu đều choáng váng, một tên tiểu tặc che mặt bằng bao, một Hoàng Kim Thánh Nhân không ngừng bị tập kích bằng giày, túi tiền, thậm chí cả giày lưng, lại còn một gã nam nhân nửa thân trên xích lõa, cuối cùng thêm một đám quan lớn Hoàng Kim kêu to gọi nhỏ đằng sau.

Một trận quyết định quyền thống trị thiên hạ Cửu Châu, không ngờ lại thành cái dạng này, có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. (Trước nay chưa từng có, sau này cũng sẽ không có).

- Cửu Tiêu, mau đánh chết tên tiểu tặc phía trước.

Mọi người đều chột nữa thì cười phá lên, chỉ có Đông Ca thần sắc vẫn nghiêm túc, lớn tiếng nói với Lịch Cửu Tiêu:

- Tiểu tặc này có năng lực phá hủy Đoạt Nhật Lâu.

- Hắn có năng lực phá hủy Đoạt Nhật Lâu?

Lịch Cửu Tiêu thần sắc biến đổi, hắn hiểu được cái gì là lấy đại cục làm trọng, lập tức bỏ qua ân oán cá nhân, hai tay giống như độc xà, vụt dài ra, chộp tới đầu Trầm Côn.

&^^%.

Trầm Côn còn tưởng rằng Nguyên Quân đã thành công chiếm được Đoạt Nhật Lâu, phía trước đã không còn địch nhân. Không ngờ Lịch Cửu Tiêu lại đột nhiên xuất hiện, khiến cho hắn một chút phòng bị cũng không có, đến khi độc xà cách gáy không đến ba tấc mới kịp phản ứng.

- Hồng hồng, lục lục, mau bay.

Trầm Côn không biết cấp bậc của Lịch Cửu Tiêu như thế nào, nhưng chỉ nghĩ một chút thực lực của Lệ Thiên, thì Lịch Cửu Tiêu so với nhi tử của hắn chắc chắn phải lợi hại hơn a.

Phốc phốc.

Dù Trầm Côn bay rất nhanh, nhưng hai cánh tay của Lịch Cửu Tiêu vẫn đánh tới được lồng ngực của hắn, khiến cho ngực của hắn tức thì bị xé rách, một cỗ linh khí cũng theo miệng vết thương chui vào cơ thể Trầm Côn, hắn đau đớn té trên mặt đất mấy vòng, sau đó học một một ngụm máu tươi lớn.

- Tiểu tặc, xem ngươi còn chạy đi đâu.

Đông Ca rút cục cũng đi tới sau lưng Trầm Côn, một bàn tay giơ lên cao.

- Đông Ca, đối thủ của ngươi là ta.

Nguyên Quân cảm Ý Thiên kiếm chắn trước mặt Trầm Côn, vô kiếm Thanh Công đỡ lấy eo hắn giúp hắn bay lên, đưa vào Đoạt Nhật Lâu.

Lập tức, toàn bộ đám người đều im lặng.

Vừa rồi, chỉ có một ít cao thủ có thể nhìn thấy, còn đám binh lính bình thường căn bản là không biết chuyện gì. Khi bọn chúng hồi phục được tinh thần thì chỉ thấy Lịch Cửu Tiêu ngơ ngác nhìn lên Đoạt Nhật Lâu, trên tay còn hai mảnh da người. Sắc mặt Đông Ca hiếm khi giận dữ, mà lúc này cũng đang nhăn nhó, mặt khác có một Thiên Minh chiến tướng mặt thú, một thanh trường kiếm đang chỉ vào Đông Ca, một chuỗi kiếm khác lại chỉ vào Lịch Cửu Tiêu.

Còn đám người Hoàng Kim quan lớn cùng Cuồng Lôi vừa chạy đến, tất cả đều dừng lại.

Giờ khác này, thời gian trên Cửu Châu đại lục tựa hồ như đã mất đi tác dụng. Làm sao vậy? Vì cái gì mà không đánh nữa?

- Thánh nhân.

Một gã Hoàng Kim tướng lĩnh đi đến phía sau Đông Ca, thật cẩn thận hỏi:

- Dịch nhân ở trước mặt ngài, ngài vì sao.

Thiên minh tướng lĩnh cũng đi tới sau lưng Nguyên Quán, nhỏ giọng hỏi:

- Đại soái, tại sao lại ngưng chiến a?

Hất xì hất xì. Đúng lúc bọn họ đang nghi vấn, Đoạt Nhật Lâu đột nhiên rung lên, bụi bặm bay khắp trời, che khuất tầm mắt của mọi người.

Trong mơ hồ chỉ thấy vết rách còn chưa kịp chữa trị của Đoạt Nhật lâu từ từ khép lại, Đoạt Nhật Chi Quan lại hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, ở dưới lòng đất phát ra một tiếng nổ thật lớn, sau đó chậm rãi, một bộ phận của Đoạt Nhật Lâu giờ lên, biến thành một cánh tay người máy khổng lồ.

Cánh tay còn lại cũng chậm rãi giờ lên, hai tay chống lên mặt đất, giống như là một người đang từ động bò ra.

Đầu, bả vai, ngực, thắt lưng, hai chân...

Mỗi một bộ phận dần dần hiện ra, khiến cho mặt đất rung lên bần bật, Đoạt Nhật Lâu đứng lên. Là một người máy khổng lồ, một người máy vô cùng hùng tráng, là đầu của Đại Nhật Chiến Thần, đầu lĩnh chiến sĩ.

- Hắc hắc...khụ.

- Từ bên trong đầu lĩnh chiến sĩ truyền ra tiếng cười của Trầm Côn, còn có chút hư nhược, lại còn ho vài tiếng ra máu, nhưng giọng hần lại thập phần hưng phấn:

- Xảo Đoạt Thiên Công, đây là đầu lĩnh chiến sĩ sao? Thích, thích, nếu dùng cái này mở một công ty kiến trúc, bản tăng có thể kiếm được bao nhiêu bạc a.

- Người tên tiểu tử này, trong đầu chỉ nghĩ đến kiếm tiền sao?

- Hắc hắc.

Vũ Hồn: Xảo Đoạt Thiên Công.

Thuộc về: Võ Tôn cấp.

Năng lực thứ nhất: Cường hóa toàn bộ phương vị cơ quan năng lực, cũng tăng cường năng lực một số bộ phận cơ quan thuật cùng chú tạc thuật.

Năng lực thứ hai:

- Có được Hỏa Nhân Kim Tinh, có thể thể nhận thức tất cả nguyên liệu dùng trong cơ quan thuật.

Năng lực thứ ba: Tính toán chuẩn xác.

Biến hóa: Có thể tiến hóa.

...

Sau khi Mặc Ly trở thành Vũ Hồn thứ sáu, Cổ Nguyệt Hà cũng cấp ra những thuộc tính của nàng.

Nếu so sánh với các Vũ Hồn khác, thoát nhìn Mặc Ly...

- Cổ lão huynh, người không viết sai chứ? Thuộc tính Mặc lão sao lại như vậy?

Trầm Côn lặng lẽ kéo tay áo Cổ Nguyệt Hà, lúc này Mặc Ly đang điều khiển thân thể hần, hần cũng có thể ở trong U Minh hồn phủ tự do hoạt động.

- Sao? Không hài lòng sao?

- Cũng không phải là không hài lòng, chính là người xem, thuộc tính này.

Trầm Côn có chút thất vọng:

- Vương lão huynh cùng người tiến hóa có năng lực liên thủ, Lý lão huynh có thuộc tính chiến tranh, Huyền lão huynh có thể khai thông linh hồn cùng hiện thật. Nhưng so với các người Mặc lão lại chỉ là một người cường hóa cơ quan thuật, Hỏa Nhân Kim Tinh này, mỗi một cơ quan tông sư đều có năng lực.

- Lão đại, tiếp tục đọc lại một lần nữa Mặc cô thuộc tính.

Cổ Nguyệt Hà thở dài nói.

- Năng lực cường hóa cơ quan, Hỏa Nhân Kim Tinh...còn có cái này?

Trầm Côn phát hiện mình vừa rồi quên mất một thứ: Tính toán chuẩn xác?

- Lão huynh, có thể trở thành cơ quan chi hoàng, năng lực tính toán của Mặc lão chắc chắn phải rất lợi hại, thế nhưng tính toán chuẩn xác. Ta cũng không phải toán học gia, điều này cũng vô dụng a.

- Ai, người thật là đang ở trong phúc mà không biết.

Cổ Nguyệt Hà chỉ vào thuộc tính tính toán chuẩn xác.

- Để cao nhân ta nói cho người biết, nếu chỉ đơn thuần nhìn những thuộc tính khác của Mặc Ly, nàng cũng chỉ đứng ở hàng nhị lưu trong Vô Tôn cấp chiến hồn. Nhưng là nàng còn có thêm thuộc tính tính toán chuẩn xác này. Nói như vậy, vừa rồi Lịch Cửu Tiêu đánh người trọng thương.

- Nga?

Hai mắt Trầm Côn sáng rực lên.

Đầu lĩnh chiến sĩ mở ra hệ thống vận hành tự động, Trầm Côn bay lên trên Đoạt Nhật Lâu.

- Lịch Cửu Tiêu, có dám đánh cùng ta một trận không?

Đứng ở trên Đoạt Nhật chi quan, Trầm Côn nhìn về phía Lịch Cửu Tiêu. Nhưng lúc này, Lịch Cửu Tiêu cũng đang ngơ ngác nhìn lên Đoạt Nhật Lâu, mặt xám như tro tàn, miệng còn lẩm bẩm nhắc đến cái gì đó:

- Đoạt Nhật lâu đi được, Chân Long hiện thế, Đoạt Nhật lâu đi được, Chân Long hiện thế.

Thời gian trong Cửu Châu đại lục lúc này tựa hồ còn chưa hồi phục.

- Chân Long.

Cờ hồ như cùng một lúc, Đông Ca cùng Nguyên Quân điên cuồng rống to. Nhưng một thanh âm là chán nản, còn thanh âm còn lại là hưng phấn. Đông Ca điên cuồng hét lên nói:

- Đoạt Nhật Lâu đã đứng lệch vị trí, Chân Long để khí sẽ lập tức xuất hiện, Hoàng Kim chư quân, nếu không ép được Chân Long để khí, thì phải lập tức hủy diệt nó, không tiếc tất cả, phải phá hủy Chân Long để khí.

- Thiên Minh tướng sĩ.

Nguyên Quân quát to:

- Thập tam thiên quân đã thành công, Cửu Châu Chân Long sắp buông xuống, các người con cháu của Viêm Hoàng hãy ngẩng đầu, ưỡn ngực, đợi Chân Long lựa chọn, Chân Long sẽ chọn ra một người từ chúng ta để trở thành Cửu Châu Thánh Chủ.

Giống như đất bằng gập sấm lớn, song phương cả địch lẫn ta đều như sắp phát điên.

Hoàng Kim Huyết Tộc đều ném bỏ binh khí nặng nề, cởi bỏ áo giáp cứng rắn, chỉ đổi lấy tốc độ nhanh nhất, mấy chục vạn người không để ý đến sống chết, nhắm về phía bí động vừa xuất hiện bên dưới Đoạt Nhật Lâu chạy đến.

Cửu Châu Chân Long thoát khỏi, Chân Long hàng thế, không thể để cho Chân Long chọn đám người kia làm Cửu Châu Thánh Chủ, Cửu Châu Thánh Chủ chỉ có thể là Hoàng Kim Huyết tộc chúng ta.

Đám tướng sĩ Thiên Minh mỗi người đều toát ra chiến ý mãnh liệt, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, một mạch ra sức tiến quân mãnh liệt chém giết Hoàng Kim Huyết tộc. Mặt kia lại thầm trộm liếc về phương hướng bí động thần bí kia. Chân Long, đến đây đi, chúng ta sẽ thể hiện những cái tốt nhất, để cho Chân Long lựa chọn là Cửu Châu Thánh Chủ.

Như bọn họ mong muốn. Trong nháy mắt, chiến trường đang yên tĩnh bỗng chốc biến thành một trường chém giết tàn khốc, kinh thiên động địa, mà động khẩu thần bí kia cũng không phụ sự mong đợi của bọn họ, từ phía dưới chậm rãi dâng lên một đạo kim quang nhàn nhạt.

Ngao...

Cửu Tiêu long ngâm.

Một con kim sắc Cửu Thiên Chân Long phóng lên cao, thân hình khổng lồ như muốn bao phủ cả bầu trời. Cái đầu khổng lồ, long triều sắc bén, long lân rắn chắc, còn há miệng rít gào từng đạo long âm. Đây chính là một con Ngũ Trảo Kim Long, là Cửu Ngũ chí tôn, là tồn tại tôn quý nhất trên Cửu Châu đại lục.

Chân Long hiện thế.

Hoàng Kim Huyết Tộc như muốn phát điên, phong thủy khí vận vốn vô cùng mờ mịt. Lại trải qua ngàn năm trấn áp, Cửu Châu Chân Long lại ngưng tụ được thành thực thể, đã trở thành một Cửu Thiên Phi Long hoàn chỉnh. Nếu để cho nó thoát ra, liệu có thể bỏ qua cho Hoàng Kim Huyết tộc đã trấn áp nó ngàn năm không? Vì thế Hoàng Kim Huyết tộc nhất định phải hủy diệt hắn.

Tướng sĩ Thiên Minh lúc này cũng sắp phát điên, Cửu Châu Chân Long xuất hiện a, Chân Mệnh Thánh Chủ sẽ xuất hiện theo, chúng ta có mười vạn người a, mười vạn người chẳng lẽ không có ai được Chân Long nhìn trúng sao? Cửu Châu Chân Mệnh Thánh Chủ được sinh ra từ một người trong chúng ta. Chúng ta ai ai cũng có cơ hội thành Chân Mệnh Thiên Tử, có thể một lần nữa khôi phục một đời huy hoàng Thánh Quân như Viêm Hoàng trong quá khứ a.

Trong lúc không khí như sắp nổ tung thì Đông Ca lại vô cùng bình tĩnh.

Nguyên Quân cũng như vậy. Sau khi hưng phấn rồi to, bọn hắn đồng thời ý thức được, Cửu Châu Chân Long hiện thế, cuộc chiến giữa đám tướng sĩ bình thường đã coi như kết thúc, lúc này sẽ là cấp độ chiến đấu của bọn họ.

Đây mới chính là chân chính cường giả chiến đấu. Như vậy...

Tuyệt thế cường giả trong Chân Long tranh đoạt chiến...sẽ là ai?

267. Chương 264: Không Hợp Cách, Tất Cả Đều Không Hợp Cách!

- Lệ lão huynh, đừng lo lắng, đối thủ của ngươi là ta.

Trầm Côn đứng ở trên Đoạt Nhật Chi Quan, hướng về phía Lịch Cửu Tiêu đang đứng ngăn người, ngoắc ngoắc ngón tay. Tuy rằng bộ dáng hắn lúc này có chút buồn cười, nhưng ở giữa thiên quân vạn mã đang yên lặng, tiếng cười của hắn vang lên, tự nhiên lộ ra một khí phách bất phàm.

Không ngờ lại là hắn?

Mọi người tất cả đều sửng sốt, không ai ngờ rằng, kẻ đầu tiên động thủ lại là Trầm Côn.

Trầm Côn vẫn còn đứng trên Đoạt Nhật Lâu, quay người lại có thể thấy Cửu Châu Chân Long, gần quan được ban lộc, chắc hắn hắn sẽ là người thứ nhất được Chân Long xét duyệt a.

Nhưng chính hắn cũng không nhìn Chân Long.

Cái này khác gì bỏ lỡ cơ hội được Chân Long xét duyệt, bỏ lỡ luôn cả cơ hội có thể trở thành Cửu Châu Thánh Chủ.

- Tên tiểu tặc đáng khinh.

Ánh mắt Đông Ca hiện lên một tia kính nể:

- Cửu Châu Chân Long ở sau lưng, chỉ cần quay lưng lại, thì có thể xoay chuyển cả cuộc đời hắn. Vậy mà ngay cả nhìn một hắn cái cũng không...tâm tư như vậy, đại nghĩa đặt lên đầu tiên, trong Thiên Minh hào kiệt, chỉ có Thập tam.

- Tên gia hỏa mắt ti hí.

Nguyên Quân lúc này cũng kinh hãi nhìn Trầm Côn.

Nàng có nằm mơ cũng không thể ngờ, Trầm Côn lại không thèm để mắt đến Cửu Châu Chân Long. Cửu Châu Chân Long là do Trầm Côn phóng xuất, có công lớn nhất tái tạo Viêm Hoàng. Chỉ bằng công lao này, chỉ cần Trầm Côn xoay người một cái, cơ hồ không ai có thể tranh được với hắn. Nhưng thật không ngờ hắn thật sự lại không hề để ý.

- Cuồng Lôi, nếu ta không thể còn sống trở về, ngươi hãy nói lại cho những Thiên Quân khác.

Nguyên Quân thấp giọng dặn Cuồng Lôi.

- Ở trước mặt Chân Long, Trầm Côn không một chút động tâm, đủ để chứng minh hắn thật sự phản kháng lại Hoàng Kim Huyết Tộc, hắn là một thiết hán, có chữ tín, có thể tin.

Cuồng Lôi đỏ mặt, một khắc ngay khi Chân Long vừa xuất thế, hắn đã động tâm, thiếu chút nữa thì đẩy đám binh lính chung quanh để xông tới.

Trong mắt Chân Long, chỉ có thiên hạ đại nghĩa.

Lúc này, Trầm Côn vẫn không biết, chỉ một hành động vô ý của hắn đã gây nên một cơn sóng lớn như vậy. Cổ Nguyệt Hà đã nói, Cửu Châu Chân Long kia, hắn không có phần, vậy thì còn phải nhìn làm gì, tìm Lịch Cửu Tiêu thí nghiệm Vũ Hồn một chút quan trọng hơn.

Hơn nữa, làm quân vương ở nhân gian bất quá cũng chỉ trăm năm, làm sao có thể so với Trầm Côn làm Địa Tàng Vương?

Thân là người kế thừa của Địa Tàng Vương, hắn còn cần một danh phận Thánh Chủ ở nhân gian làm cái rắm gì nữa.

Trầm Côn căn bản không để Chân Long vào mắt, nhưng Chân Long lại không coi thường ân nhân của mình.

- Người kia.

Trước ánh nhìn đầy ngưỡng mộ của mấy chục vạn người, Chân Long mở miệng.

- Là người đã thả ta ra, số mệnh Cửu Châu cũng vì người mà xoay chuyển...Tại sao người không quay đầu lại, để cho ta xem thử tư chất của người?

Chân Long nói vậy, là muốn hắn chủ động xoay người lại?

Số mệnh ngàn năm của Cửu Châu, không ngờ lại chủ động nói chuyện với Trầm Côn, chỉ cần hắn quay người lại nhìn một cái...cơ duyên này...?

Giờ khắc này, nếu Trầm Côn đã thật sự có thể lên ngôi làm Cửu Châu Thánh Chủ, thì mọi người cũng không cảm thấy gì ngoài ý muốn.

Tất cả mọi người ngừng thở, ngơ ngác nhìn Trầm Côn.

- Long huynh, huynh không thấy được Hoàng Kim Huyết tộc đang muốn xử lý người sao? Người còn bận việc của người, ta giúp người giải quyết Lịch Cửu Tiêu, người nhất định tuyển cho Cửu Châu một vị hoàng đế tốt a.

Trầm Côn vung chân múa tay cười hì hì, bộ dáng như đã giết được Lịch Cửu Tiêu.

Thấy một màn như vậy, Chân Long lộ ra một tia tiểu ý.

- Quyền lực cũng không động tâm, cho dù nổi danh vẫn không đổi ý chí, nhân sinh trăm vạn, chỉ có một mình người lại bỏ qua cơ duyên này...

Chân Long ngửa mặt lên trời thở dài.

- Ba ngàn năm Viêm Hoàng, chỉ có một chân quân tử, anh hùng như vậy a.

Lão huynh, Bần tăng trong mắt người thực sự vĩ đại như vậy sao.

Không nghĩ tới, hành động của mình lại đổi lấy một câu "Chân quân tử" của Chân Long. Trần Côn cười thầm, một đạo bùa đã từ trong tay áo bắn về phía Lịch Cửu Tiêu.

Trần Côn cùng Lịch Cửu Tiêu động thủ, Chân Long cũng thu hồi lại nhãn quang, đôi mắt màu vàng tức thì quét qua đám người đang đứng dưới mặt đất.

"Hắn đã bỏ đi cơ hội làm Thánh Chủ, kế tiếp, là ai?"

- Ta

Cuồng Lôi đột nhiên bạo rống một tiếng. Ngay khi đám Thiên Minh tướng sĩ nhú mào, không hài lòng, hắn liền chụp lấy cơ hội, vỗ ngực

- Ta cũng không cần, Thập tam Thiên Quân một lòng vì việc công, Cuồng Lôi ta cũng không cam chịu làm người đi sau, người cứ việc tuyển người, ta giúp người giữ chân đám Hoàng Kim cầu tặc.

Nói xong hướng về đám Thiên Minh binh lính, rống to.

- Các người, đừng để ý đến Chân Long nữa, mau theo ta đi đánh chết đám Hoàng Kim cầu tặc.

Bất quá cũng chỉ có vài trăm người đi ra, mười mấy vạn người, chỉ có mấy trăm cái này quả là một tỷ lệ quá thấp. Nhưng Chân Long lại mỉm cười gật đầu, vài cái long phiến (vảy rồng) rơi xuống đầu đám người Cuồng Lôi.

- Tuy các người không có mạng lên ngôi cửu ngũ, nhưng ta cho các người số mệnh suốt đời vinh hoa, muôn đời được lưu danh sử sách. Cuối cùng, cả đời các người sẽ đi theo Thánh Chủ thảo phạt Cửu Châu, lập vô số công lao, muôn đời hưởng vinh hoa phú quý.

- Ha ha, đa tạ.

Cuồng Lôi căn bản không để mấy lời đó trong lòng, hắn lúc này đang nhắm vào đám Hoàng Kim đại tướng, điên cuồng giết tới.

Một câu buông bỏ, có thể đổi lấy số mệnh được lưu danh thiên cổ? Đám Thiên Minh tướng sĩ còn lại nhìn vào đám người Cuồng Lôi, lúc này bọn hắn tưởng như sắp điên lên. Cơ hội trở thành Thánh Chủ vô cùng mơ hồ, mù mịt, nhưng là một danh tướng, sau khi chết đi được lưu danh sử sách, thì thật là tốt a.

Lập tức có mấy chục người noi theo Cuồng Lôi, nhưng Chân Long ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn bọn hắn một cái.

Nếu thực sự có lòng thì các người chẳng phải đã sớm đi rồi sao? Đến khi nhìn thấy ưu đãi của ta mới đứng ra, chỉ là đám tiểu nhân, người như thế mà muốn trở thành Cửu Châu Thánh Chủ, chỉ sợ làm một con tiểu cầm cũng không đủ tư cách.

- Kế tiếp, là ai?

Chân Long tiếp tục hỏi.

- Người xem, ta thế nào?

Ngoài dự đoán của mọi người, kẻ trả lời không ngờ lại là Đông Ca.

Thanh âm vừa buông ra, Đông Ca cũng bay lên trên đỉnh đầu Chân Long, ngạo nghễ liếc nhìn Cửu Châu Chân Long.

- Không phải là Viêm Hoàng nhất tộc thì không thể trở thành Thánh Chủ.

Chân Long nổi giận nói

- Ngoại tộc súc sinh, mau lui lại.

- Ha ha, không sai, ta không phải là Viêm Hoàng nhất tộc, bất quá người cũng đừng mơ có thể chọn ra được Cửu Châu Thánh Chủ.

Đông Ca không phải là đến để muốn làm Chân Mệnh Thiên Tử, một lời không hợp, hắn liền lập tức rút gào, miệng mở rộng hơn cả Chân Long, muốn một ngụm nuốt luôn Cửu Châu Chân Long.

Nguyên Quân từ phía sau đánh tới, Ý Thiên kiếm lập tức chắn trụ miệng Đông Ca, quay đầu hỏi Chân Long.

- Chân Long, Cửu Châu Thánh Chủ, ta có cơ hội không?

- Người?

Chân Long quét mắt nhìn Nguyên Quân, nói ba câu

- Khi còn sống, người không chịu xưng vương, sau khi chết còn đến đây tìm náo nhiệt sao?

- Người chỉ có thể là một tướng tài, có thể cầm quân thảo phạt thiên hạ, chứ không có có số mệnh Cửu Ngũ.

- Người sớm đã có một lần, cần gì phải thêm một lần nữa?

Nói xong ba câu, ánh mắt của Chân Long liền hướng về những người khác.

Nguyên Quân đỡ đầu một chút, thiếu chút nữa thì bị Đông Ca đánh trúng, sau đó nàng cười khổ nói.

- Ta cũng không được sao? Chân Long tiêu chuẩn lựa chọn Thánh Chủ của người rốt cuộc có những gì?

Chân Long cũng không trả lời nàng, mà lại chậm rãi hỏi.

- Kế tiếp là ai?

Hồi lâu vẫn không có ai trả lời.

Thiên Minh tướng sĩ rất muốn giết lên để đến gặp Chân Long, nhưng chính là người của Hoàng Kim Huyết tộc lại quá nhiều, nhất là sau khi Chân Long tự mồm nói ra, người thuộc Hoàng Kim Huyết Tộc không có khả năng trở thành Cửu Châu Thánh Chủ, làm cho bọn chúng lại càng ra sức, muốn phá hủy lựa chọn của Chân Long, quấy rối đám Thiên Minh tướng sĩ, không cho bọn họ thời gian để hỏi.

Cứ như vậy, Chân Long lặng lẽ liếc mắt nhìn qua toàn bộ Thiên Minh tướng sĩ.

Hắn thờ dài một hơi, sau đó bay về phía đại hải.

Ở đây có mười vạn quân, nhưng lại không có một ai xứng đáng là Cửu Châu Thánh Chủ.

Chân Long không ngờ lại bay đi.

Sĩ khí của Thiên Minh tướng sĩ tức thời loạn, Thập tam Thiên Quân không để ý tới Chân Long, Cuồng Lôi Thiên Quân chỉ lấy được số mệnh làm danh tướng, đại soái Nguyên Quân bị Chân Long cự tuyệt, mười vạn đại quân lại không có ai đủ tư cách...

Vất vả khổ chiến một ngày, vứt bỏ mấy vạn nhân mạng, hoàn toàn không có ý nghĩa sao?

Bất tri bất giác, Thiên Minh tướng sĩ sĩ khí thấp tới cực điểm, Hoàng Kim tướng lĩnh thấy vậy, liền lập tức chớp lấy cơ hội, huy động đại quân điên cuồng chém giết.

- Nguyên Quân, lui đi.

Thanh âm của Bất Thế Bình Tiên rơi vào tai Nguyên Quân.

- Chúng ta đã thất bại, không thể tiếp tục để binh lính chịu chết.

- Không!

Nguyên Quân không cam lòng gầm lên giận dữ.

- Vì Chân Long này mà Thiên Minh đã phải trả giá quá đắt...Nếu Chân Long không chọn ta, cũng nhất định phải khiến hấn ở lại Thiên Minh.

- Nguyên Quân.

Thanh âm của Bất Phụ Thiên Hạ cũng truyền ra.

- Người nhất định phải bình tĩnh, Chân Long đi rồi, còn có biện pháp tìm trở về, thế nhưng tướng sĩ chết sạch, thì Thiên Minh coi như xong rồi, lúc đó người có tìm được Cửu Châu Chân Long cũng sẽ không có biện pháp tranh đoạt thiên hạ.

Nguyên Quân cắn chặt răng, cắn vào môi đến chảy máu, nàng bình tĩnh suy tư một hồi.

- Ta sẽ không sao.

Nàng bình tĩnh phân phó nói.

- Còn có Quang Minh Hoàng, lấy ánh mắt của hấn, thì nhất định sẽ điều viện quân đến...lúc đó quyền chỉ huy giao cho Quang Minh Hoàng, ta sẽ lo Chân Long.

Quét mắt, Chân Long đã bay về đại hải phía đông, Nguyên Quân cũng đã truy đuổi tới.

Đông Ca cũng đuổi tới.

Chân Long tranh đoạt chiến, tựa hồ vẫn chưa có hồi kết?

Tuy rằng bên ngoài vẫn liều mạng ấu đả, nhưng trong lòng ai cũng có những nghi vấn khó hiểu...Hoàng Kim Huyết tộc không được, Thiên Minh cũng không được, mấy chục vạn người không được, vậy rốt cục tiêu chuẩn chọn lựa của Chân Long là gì a.

Điều kiện như thế nào mới phù hợp với lựa chọn của Chân Long đây?

Giờ khắc này, Tiểu Đông Phong đang ở trên chiến hạm cũng có tâm tư như vậy. Hấn vừa mới nhận được tin tình báo, Chân Long tranh đoạt chiến đã thất bại.

- Chúa thượng, nhòm Thiên Quân đã thất bại, người không thử đi một lần sao?

Tiểu Đông Phong có chút hăng hái hỏi.

- A?

A Phúc đang ở trên giường tránh lạnh, run rẩy, ngây ngốc hỏi.

- Đông, Đông Phong, người nói ta nên đi sao?

Người này...Đông Phong bắt đầu dĩ cười.

- Chuyện khác ta có thể thay người làm chủ, nhưng cái này là Chân Long số mệnh...Ha ha, người dù sao cũng là chúa thượng, chính mình quyết định đi, kia kia.

A Phúc leo lên cửa sổ nhìn ra ngoài, Thiên Minh tướng sĩ đang từ trong thành chiến đấu, thì thể chất thành núi, tiên huyết nhuộm đỏ biển khơi.

Cái này...thật là đáng sợ.

- Ta không đi.

A Phúc nhanh nhẹn chui trở lại vào chăn.

- Không đi coi như xong, số mạng là thứ không thể cưỡng cầu.

Đông Phong cũng không tin Chân Long sẽ nhìn trúng A Phúc, dứt khoát cũng không cưỡng cầu. Hấn cảm ứng một chút phát hiện Đông Ca đang đuổi theo Chân Long tới gần nơi này, vội vàng nói.

- Đông Ca sắp đến, chúa thượng, hạm đội cứu viện đã bắt đầu hành động, vì sự an toàn của người, kỳ hạm trước tiên mau lui lại đại hải a.

- Hảo, hảo, chủ ý này rất tốt.

A Phúc rất thích hai chữ ” lui lại” này.

Chính là mới từ trên giường bò ra, sắc mặt A Phúc liền biến đổi, không đúng, Cuồng Lôi nói...Đại thiếu gia cũng ở trong thành.

- Chúa thượng, làm sao vậy?

- Đông Phong, nếu soái hạm của ta lui lại, thì những người trong thành còn có thể sống sót nữa không?

A Phúc run rẩy cắn môi đến trắng bệch.

- Hoặc ít ra còn có thể sống sót được một ít chăng?

- Không có kỳ hạm chỉ huy.

Đông Phong thanh âm có chút nặng nề.

Hắn là đại bộ phận sẽ chết trận, bất quá cũng không có biện pháp, Đông Ca đang đến gần, bảo vệ tính mạng của chúa thượng là quan trọng nhất.

- Ta không đi.

A Phúc sợ tới mức tiểu cả ra quần, nhưng trên khuôn mặt mập mạp lại xuất hiện một vẻ kiên quyết chưa từng có, nói:

- Ta phải đi cứu người...Đông Phong, lần này ta không thể nghe lời người...Ta phải đi cứu người.

- Chư quân tướng sĩ.

Ở trên trời, Cửu Châu Chân Long đang bị Đông Ca truy đuổi, A Phúc lại xông lên đài chỉ huy trên kỳ hạm, điên cuồng hét lên.

- Xuất binh, mau đi cứu người.

268. Chương 265: Ngũ Mã Phanh Thây Chân Long

Nói thực ra, A Phúc quả thật ngu xuẩn đến cực điểm. Lúc này, Hoàng Kim Huyết tộc đã hoàn toàn chiếm thượng phong, Đông Ca cũng đã tới, bây giờ xuất binh không phải là muốn chết sao? Nhưng chính là...gã nhất gan sợ phiền phức, động một chút là són ra quần, vừa nhìn thấy đối thủ lợi hại liền hận không thể chui xuống đất...lại có thể có dũng khí đứng trên đài chỉ huy.

Đối đầu trực diện với Đông Ca, trực diện với hàng ngàn hàng vạn Hoàng Kim Huyết Tộc, đem sinh tử của mấy chục vạn Thiên Minh tướng sĩ gánh trên vai, cái này cần bậc nào khí khái a?

Đây mới là chúa công của Chu Công Cẩn (Chu Du) ta.

Được rồi, mặc dù biết bản thân mình phải chết, nhưng hắn lại tỏ ra khí phách chưa hề có từ trước đến nay như thế này.

- Người thật sự quyết định xuất trận sao?

Đông Phong mỉm cười hỏi, đến khi A Phúc khẳng định trả lời, hắn mới cất tiếng cười to nói

- Được, ta cùng người xuất trận, chúng ta sẽ xé một lỗ hổng ở trong Hoàng Kim đại quân, sau đó đón các huynh đệ về nhà.

- Đón các huynh đệ về nhà

A Phúc phối hợp rống lên một tiếng, một tiếng này thô lỗ mà hào hùng, có khí phách, thậm chí vang dội khắp mặt biển, vang đến tai từng tướng sĩ...

- Đại soái quyết định xuất binh sao?

- Hoàng Kim Huyết Tộc tướng sĩ đã tiến đến gần, còn muốn xuất binh sao?

- Xuất binh, đại soái còn đứng ở đài chỉ huy, đại soái ở đây, chúng ta còn gì phải sợ?

Hai mươi mấy ngày chiến đấu, A Phúc đã có được lòng tin tuyệt đối từ đám tướng sĩ, bọn họ tin tưởng rằng, chuyện gì Quang Minh Hoàng quyết định, nhất định sẽ không sai. Hắn nói xuất binh, nhất định sẽ thắng, hắn nói đón các huynh đệ về nhà, các huynh đệ chắc chắn sẽ còn sống trở về.

- Xuất binh

A Phúc lại rống lớn một tiếng, sau đó mới kịp phản ứng...không đúng, chính mình chỉ là muốn đi cứu đại thiếu gia, Đông Phong thế nào lại nghe thành đi đón toàn bộ huynh đệ về nhà?

Cái này...

Cứu một cái đại thiếu gia, cũng đã là dùng khí cực hạn của A Phúc, lại còn cứu mấy chục vạn người..., A Phúc không có bốn sự này a.

Hồi hận cũng đã chậm, lúc này A Phúc đang được "tiền hô hậu ủng", nhiệt huyết của Thiên Minh hải quân như đã muốn sôi trào.

- Gió to lên

Khi Chân Long vừa bay đến bờ biển, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Hoàng Kim Huyết Tộc đã gần như khống chế toàn bộ trận địa vùng duyên hải, Thiên Minh tướng sĩ bị bao vây, bị chém giết, khắp nơi đều là xác chết của tướng sĩ Thiên Minh, mấy chục vạn Thiên Minh tướng sĩ đã lâm vào tuyệt cảnh...Nhưng đúng lúc này, một hạm đội khổng lồ từ đại hải phóng đến, đổ bộ lên bờ biển, chém giết đám hải quân ít đến đáng thương của Hoàng Kim Huyết Tộc, sau đó ào ạt xông vào đám Hoàng Kim chiến sĩ, muốn tiếp ứng cho Thiên Minh binh lính bị vây bên trong.

Những chiến sĩ này là ai?

Dẫn quân đi tập kích trăm vạn đại quân, tướng lĩnh của những binh lính này này là ai?

Chân Long tò mò dừng lại, cúi đầu chậm rãi nhìn chiến trường...

Hắn rất nhanh liền nhìn thấy, một chiến hạm bị thủng lỗ chỗ, trên đó một chiến tướng thân mặc kim sắc khải giáp, tay giơ cao dùi trống, gió biển thổi vào khiến cho chòm râu dài đỏ dưới cằm phiêu động, uy phong lẫm lẫm, như Chiến Thần hạ thế.

Một mặt chỉ huy hạm đội đổ bộ cứu người, một mặt chiến tướng này còn gõ trống, cất cao giọng hát. Tiếng ca tràn ngập khí phách hào hùng truyền khắp đại hải cũng như lục địa. Nghe tiếng ca của hắn, đám binh lính đang bị bao vây tức thì cảm động rơi lên, hô to

- Quang Minh hoàng...

- Quang Minh Hoàng đại nhân tới.

- Quang Minh Hoàng đại nhân đã tới, các huynh đệ, chúng ta có đường sống rồi, giết, giết mở đường nghênh đón Quang Minh Hoàng đại nhân.

Cơ hồ ngay lúc này, đám Hoàng Kim chiến tướng từng bại dưới tay Quang Minh Hoàng tất cả đều biến sắc.

- Quang Minh Hoàng đến đây?

- Huynh đệ, mau lui lại, mười ngày trước Lôi Động tướng quân mang binh xâm nhập Thái Ngoan, chính là bị gã Quang minh Hoàng này phục kích, toàn quân bị diệt a.

Hoàng Kim binh lính lùi lại, khiến cho sĩ khí của Thiên Minh chiến sĩ càng lên...

Biết nguy hiểm vẫn đến, cam tâm chịu chết, đó là tín.

Khiến quân địch nhìn thấy đã hoảng sợ biến sắc, trong thiên quân vạn mã mà không đổi sắc, đó là Dũng.

Chân Long lộ ra một tia tiểu ý.

Lúc này A Phúc ở trong biển quân cố gắng tìm kiếm thân ảnh của Trầm Côn, hắn gào to

- Mau xông lên, đánh giết đến Xuất Vân Hải Thành, nhất định phải đem các huynh đệ, từng người cứu ra.

Hắn cũng không phải ngu ngốc, nếu hiện tại nói là chỉ cứu mình Trầm Côn thì lòng quân chắc chắn sẽ hỏng mất, vì thế liền đem khẩu hiệu này thay đổi thành ” cứu tất cả các huynh đệ.”

Lời này lại lọt vào trong tai Chân Long...

- Không thiên vị, là tướng hay quân cũng đều cứu, đó là Nhân.

Chân Long khoe miệng mỉm cười

- Coi quân sĩ như chân tay, huynh đệ thủ túc, dù bất kì nguy hiểm nào cũng không từ bỏ đó là Công

Lại nhìn ra ngoài một hồi, xem lộ tuyến hành quân của A Phúc, Chân Long đang mỉm cười đột nhiên cười ha ha

- Dụng binh như thần, hơn mười vạn đại quân đều nằm trong lòng bàn tay, người này bất phàm, ý nghĩ cũng không đơn giản...đó là Trí.

- Tất cả thượng tướng của Thiên Minh đều tranh đoạt Chân mệnh vận khí, người này ở vị trí cao nhưng lại khiêm tốn...cam tâm tình nguyện cầm binh tiếp ứng...không tham lam, tuân thủ quân quy hết thấy đều lấy đại cục làm trọng, đó là Lễ

- Tham gia nghĩa quân, chống lại Hoàng Kim bạo quyền, vì huyết mạch vĩ đại của Viêm Hoàng mà chiến đấu, đó là Nghĩa.

- Viêm Hoàng cứu đức, người này có được bảy, chính là không biết “trung, hiếu” thì như thế nào...”

Chân Long trầm ngâm một trận, đột nhiên cười cười

- Chẳng có ai hoàn mỹ cả, cứu đức đủ cả thì chỉ sợ đã sớm vượt qua Thiên Môn, thành thần tiên một phương, ta cần gì phải bắt hắn có được cứu đức đây?

Thân thể to lớn của hắn thu nhỏ lại, sau đó bay về phía chiến hạm của A Phúc.

- Nhân, nghĩa, trí, lễ, tín, trung, hiếu, dũng, công...trong chín thứ hắn đã có bảy, như vậy chính là Chân Mệnh khí vận, không hổ với thiên địa.

Chân Long hướng về phía A Phúc mỉm cười, khiến cho A Phúc chút nữa thì bị dọa cho hôn mê.

Phẩm chất tốt?

Nguyên Quân vừa mới đuổi theo Chân Long đến, nghe được Chân Long lầm bầm nói, trong lòng nàng nổ ” ụynh” một tiếng.

Tiêu chuẩn của Chân Long không phải là thực lực, không phải là thân phận, không phải địa vị, không phải vận khí, mà là...phẩm đức?

Hoặc là có thể nói, hắn muốn tìm một người không hổ thẹn với thiên địa.

Nguyên Quân thực sự không cam lòng.

Người không chọn ta mà lại đi chọn tên mập mập chết tiệt đấy...cái đó không phải ý Chân Long người là phẩm đức của ta còn không sánh bằng tên heo kia sao?

Cái này không có khả năng, Nguyên Quân nắm trong tay mọi tin tức tình báo, tên mập mập ăn hại này mặc dù đúng là chưa từng giết người, cũng chưa làm chuyện gì có lỗi với người khác, nhưng cũng không xứng với câu không hổ thẹn với thiên địa a.

Linh quang chợt lóe. Nguyên Quân liền hiểu được...Tiêu chuẩn lựa chọn của Chân Long là phẩm đức, A Phúc không ngờ lại trúng tuyển, đó là bởi vì vận khí.

Vận khí chết tiệt.

Không tin có thể thử nhìn lại. Nhân, nghĩa, trí, lễ, tín, dũng, công bảy tính tốt này Chân Long nói thì hắn không được một, nói đúng ra hắn chỉ là một tên mập mập tham ăn, mọi nỗ lực của hắn cũng là vì hắn muốn cưới một người vợ xinh xắn mà thôi.

Có thể là khi Chân Long xuất hiện, A Phúc lại bất ngờ thể hiện ra những tính tốt này.

Bình thường, một cái cũng không có, nhưng lần này vừa mới biểu hiện ra, liền được

Chân Long nhìn thấy...

Ngoại trừ vận khí ra, còn có thể giải thích khác sao?

- Không có thiên lý a

Nguyên Quân vốn biết vận khí của A Phúc rất tốt, nhưng nàng có nằm mơ cũng không thể ngờ, vận khí của hắn lại tốt đến như vậy, lại có thể trở thành Cửu Châu Thánh Chủ.

Trăm vạn đại quân, cường giả như mây, bao nhiêu người vì Chân Long để khí mà đổ máu sa trường, nhưng cuối cùng lại không bằng vận khí của một tên mập mạp.

Nguyên Quân lúc này như muốn ngất đi.

Ở chỗ khác Tiểu Đông Phong cũng đang ngây ngẩn cả người.

Ban đầu, hắn cũng chỉ là muốn một chủ nhân mà mình nói gì nghe nấy...Nghiêm khắc mà nói, A Phúc người này cũng không phù hợp với yêu cầu của mình, hắn ngu xuẩn, ngốc nghếch, nhất gan, không có thực lực, không có dã tâm...ưu điểm lớn nhất của hắn là không có chủ ý, mọi việc đều nghe theo ý mình.

Nhưng một chủ nhân như vậy, lại có được Chân Long để khí.

Gặp được minh chủ, Tiểu Đông phong tự nhiên vui vẻ...hắn nở nụ cười, bởi vì hắn biết, sau khi có được Chân Long để khí thì về sau A Phúc chắc chắn sẽ trở thành Cửu Châu Thánh Chủ, chính là Chân mệnh thiên tử a.

Mà Tiểu Đông Phong ta cũng sẽ là Vũ hồn của Cửu Châu Thánh Chủ, một đời là khai quốc công thần, ngàn năm lưu danh sử sách

A...

Khi còn sống đã không thực hiện được tâm nguyện, sau khi chết không ngờ lại làm được.

Tiểu Đông Phong thở ra một hơi dài, hắn so với mọi người bình tĩnh hơn, thản nhiên cảnh cáo A Phúc

- Chúa thượng, Chân Long đã đi đến trước mặt ngươi...mau há mồm to, đem Chân Long nuốt vào.

- Nha

A Phúc căn bản cũng không hiểu tại sao phải làm thế nhưng Tiểu Đông Phong bảo hắn há mồm, thì hắn liền há mồm.

Mồm mở to ra, Chân Long vô cùng ăn ý biến nhỏ lại, chậm rãi bay vào miệng hắn.

Nhưng khi long đầu đã chui vào trong, long thân vẫn còn chưa hoàn toàn vào hết.

Ba

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện tóm lấy cái đuôi long.

- Mọi người, có cảm thấy là cuộc chiến hôm nay dường như còn thiếu chút gì đó không?

Huyền Dận một tay cầm chiến đao sứt mẻ, một tay tóm lấy long vĩ, dương dương tự đắc ngáp một cái

- Được rồi, chính là thiếu ta, không có Huyền Dận này như thế nào có thể tính là cuộc chiến của siêu cấp cường giả đây?

- Huyền Dận, đừng nói lời vô nghĩa.

Một bàn tay nữa chen vào, tóm lấy thân mình của Chân Long, Dương Vô Mệnh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Huyền Dận

- Cửu Châu Chân Long đã chọn được chủ nhân, ngươi việc gì phải làm việc nghịch thiên, mau đem Chân Long trả lại cho Quang Minh Hoàng đi.

- Hai vị, các người một người muốn thuận lòng trời, một người lại muốn nghịch thiên, có hỏi qua Hoàng Kim Huyết tộc chúng ta chưa?

Đồng Ca rốt cục cũng đuổi tới, hần vươn tay tóm lấy hai chân trước của Chân Long.

Ba người đồng thời ra tay, khiến cho Cửu Châu Chân Long bị vây ở giữa, không có cách nào tiến vào miệng của A Phúc.

Như vậy sao được?

Coi như Nguyên Quân ta không chiếm được Chân Long thì cũng phải đem Chân Long ở lại Thiên Minh a.

Nguyên Quân không chút do dự, bay tới khẽ vươn bàn tay tóm lấy hai chân sau của Chân Long.

Cứ như vậy, A Phúc cắn đầu Chân Long, Huyền Dận cầm long vĩ, Dương Vô Mệnh tóm long thân, Đồng Ca cùng Nguyên Quân phân biệt cầm tứ chi của Chân Long...

- Cho ta

Năm người điên cuồng hét to.

Phốc...

Đột nhiên, thiên địa linh khí như tiên huyết phun ra. Cửu Châu Chân Long...bị xé nát.

269. Chương 266: Người Thắng Lợi Sau Cùng

- Oa, nga, oa nha.

Trầm Côn thả Vương Kiêu ra, sau đó tự mình sử dụng thuộc tính xảo đoạt thiên công của Mặc Ly, Bất Sắc cũng khôi phục lại hình thái hầu tử trợ oai, ba người vây quanh Lịch Cửu Tiêu, sát chiêu liên tiếp đánh đến.

Sau khi động thủ, Trầm Côn liền nhìn ra cấp bậc của Lịch Cửu Tiêu:

- Là Hắc Nguyên đỉnh phong, hoàn thành một vòng vũ tông luân hồi đầu tiên.

Mặc dù hần không hiểu rõ lắm về vũ tông luân hồi, nhưng Vương Kiêu đã nói cho hần biết: Người hoàn thành một vòng vũ tông luân hồi, chính là có thể vượt qua cảnh giới Võ Tôn, trực tiếp tấn cấp lên Vũ Hoàng truyền thuyết.

Đây thực ra là một loại thăng cấp theo đường tắt.

Lịch Cửu Tiêu lúc này đã vượt qua được Hắc Nguyên đỉnh phong, khoảng cách với Vũ Hoàng truyền thuyết cũng lắm cũng chỉ là một bước.

Đối thủ thật sự rất mạnh! Nhưng Trầm Côn lại rất thích.

- Mặc lão, đây là tính toán chính xác?

Trầm Côn chạy vòng vòng quanh Lịch Cửu Tiêu, liên tục ném ra những cơ quan khôi lỗi nho nhỏ, gây rối...Hần đã giao thủ cùng Lịch Cửu Tiêu hơn bốn trăm chiêu, hơn nữa, hần không ngờ lại chiếm được thượng phong.

Càng đánh, Trầm Côn lại càng cảm thấy sự cường đại của mình.

Tỷ như chiêu thứ nhất, Lịch Cửu Tiêu từ phía sau đánh ra hai chiêu, hai cánh tay như hai con độc xà phóng đến trước mặt Trầm Côn...Nếu là trước kia thì Trầm Côn không thể có khả năng nhìn thấu được chiêu thức quỷ dị như vậy, nhưng sau khi phát động Vũ Hồn thứ sáu, đầu óc hần đột nhiên trở nên thông suốt.

Một chiêu này, có đến chín mươi ba phần trăm là hư chiêu.

Nếu mình xoay người lại bốn mươi bảy độ, sau đó lại lấy bảy mươi tám phần trăm khí lực đánh ra thì sẽ có ba mươi phần trăm là đánh trúng sống mũi của Lịch Cửu Tiêu, sáu mươi bảy phần trăm là trúng thân thể hần, chỉ có ba phần trăm là thất thủ.

Như thế thì còn phải chờ gì nữa?

Hắn cũng không quản trong đầu tại sao lại đột nhiên có số liệu này, Trầm Côn liền dựa theo đó làm, sau đó...“Đồng” một tiếng, một quyền của hắn liền đánh trúng sống mũi của Lịch Cửu Tiêu.

Đây chính là tinh vi tính toán của Mặc Ly, không những vừa dùng cho cơ quan chiến khí, lại có thể tính toán được chiêu thức của địch trong chiến đấu, sau đó tùy thời điểm chọn ra phương án đối phó tối ưu nhất.

Có năng lực tinh vi tính toán này, Trầm Côn như một cái máy tính, chỉ cần Lịch Cửu Tiêu nhắc chân hắn đã biết Lịch Cửu Tiêu muốn làm gì...thực lực của Lịch Cửu Tiêu mặc dù hơn Trầm Côn rất nhiều, nhưng đầu óc phản ứng của hắn quá chậm, ngay khi vừa ra chiêu thì Trầm Côn đã phong kín toàn bộ lộ tuyến của hắn.

Càng đánh về sau, Lịch Cửu Tiêu rõ ràng không hề tính toán, hoàn toàn ra chiêu theo bản năng.

Bản năng là gì? Không phải là phản xạ của thần kinh sao?

Ngay cả cơ thể người, Mặc Ly còn có thể chế tạo ra, vậy thì phản xạ thần kinh chẳng lẽ hắn lại không hiểu rõ sao? Tính toán một chút tốc độ phản ứng thần kinh, kết cấu cơ thể, Lịch Cửu Tiêu chưa kịp ra chiêu liền đã bị phát hiện.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hơn nữa sĩ thiên song dực với tốc độ vô cùng nhanh, linh hồn Vương Kiêu không sợ chết, còn có con khi Bất Sắc đánh không chết kia, khiến cho Lịch Cửu Tiêu ở thế hạ phong.

- Các lão huynh!

Một mặt vừa đánh, Trầm Côn mặt mày ủ ê hỏi:

- Chống lại Lịch Cửu Tiêu, tự bảo vệ mình thì không có vấn đề, nhưng cái chính là phòng ngự của Hắc Nguyên quá mạnh mẽ, mặc dù ta có thể đánh trúng được hắn nhưng lại không thể gây thương tổn đến hắn...Vậy nên làm sao bây giờ?

- Người muốn giết Lịch Cửu Tiêu?

Mặc Ly cười nói.

- Đúng vậy.

- Đơn giản.

Mặc Ly nhanh chóng tính toán một chút.

- Bất sắc có Khuynh thể nhất đao, có thể chém giết tất cả đối thủ trên thế gian. Xác suất của khuynh thể nhất đao đại khái khoảng một phần vạn, người lập tức để cho Bất Sắc biến thành đao, liên tục xuất ra mười vạn chiêu, khẳng định có thể đánh ra được khuynh thể nhất đao a.

Mười, mười vạn chiêu.

- %\$#%\$.

Thế này không phải một chết bần tăng a.

Trầm Côn đương nhiên cũng sẽ không chọn cái biện pháp ngu ngốc này. Bất quá trong lòng hắn cũng rất cao hứng. Theo lý thuyết mà nói, hắn đã có thể hạ được cường địch như Lịch Cửu Tiêu này.

- Nếu như người cảm thấy biện pháp này không tốt, thì lão thân vẫn còn một đề nghị khác:

Tâm nguyện nhiều năm đã được hoàn thành, Mặc Ly phi thường thoải mái.

- Người đã là chủ nhân của lão thân, lão thân đương nhiên có thể nói hết toàn bộ bí mật về cơ quan chiến khí. Nếu mở ra tầng thứ ba của Đoạt Nhật Lô, bên trong có một bộ cơ quan chiến khí, tên là...Thiên thủ Độc Quan Âm.

- Sao!

Đôi mắt ti hí của Trầm Côn sáng rực lên.

Khi xem vũ kịch, hắn đã từng nhìn qua uy lực của Thiên Thủ độc quan âm ngay cả là Hoàng Kim thánh nhân lão tổ tông, cái chiến khí khủng bố này cũng có thể xé thành từng mảnh nhỏ.

- Hảo, hảo, liền dùng Thiên thủ độc quan âm.

Trầm Côn hi hi ha ha phân phó nói:

- Vương lão huynh, Bất Sắc, giữ chân vị lão huynh này a, bản tăng phải đi lấy đại sát khí.

Lịch Cửu Tiêu tức đến mức xì khói.

Xem bộ dáng của tên tiểu tử này, một bên nói chuyện phiếm, một bên ngây ngô cười, lại còn có tâm tư nghiên cứu cái gì xác suất lý luận...đây là chiến đấu sinh tử, chứ không phải du lịch nghỉ phép a.

Không có biện pháp, sau khi có được Vũ Hồn thứ sáu, Trầm Côn chiến đấu liền vô cùng nhẹ nhàng như vậy.

Quay người lại, Trầm Côn vừa định bay đi Đoạt Nhật Lâu.

Đúng lúc này.

- Đầu lĩnh, cần gì phải phiền toái như vậy.

Từ sau lưng hắn truyền đến âm thanh sắc bén của lưỡi dao đâm vào ngực, khi Trầm Côn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh trường kích từ sau ngực Lịch Cửu tiêu đâm ra, máu chảy đầm đìa. Mà Lịch Cửu Tiêu lúc này cúi đầu nhìn xuống ngực mình, ngay cả câu cảm thán còn chưa nói kịp, đã tuyệt khí mà chết.

Theo trường kích nhìn lại phía sau.

Yến Nan Quy một tay cầm trường kích, tay kia nâng hắc vụ, đang hướng về phía Trầm Côn cười khê.

- Bắc Đẩu Diêu Quang, tham kiến đầu lĩnh.

\$^^%\$\$

Trầm Côn theo bản năng, sờ lên cái túi trên đầu.

- Lão huynh, ta hóa trang thành cái bộ dáng này, ngươi còn có thể nhận ra ta sao?

Yến Nan Quy chỉ cười không đáp, hắn lại chỉ Bất Sắc ý nói:

- Ở Tân Nguyệt thành, ta đã gặp qua Bất Sắc, vừa nhìn thấy hắn, tự nhiên có thể đoán ra được thân phận Trầm Côn của ngươi.

Bị Yến Nan Quy nhìn rõ thân phận, nhưng Trầm Côn cũng không tháo bao tải xuống...Hắc hắc, tiểu tử này đã đoán ra bản thân chính là Trầm Côn, nhưng nếu ta không tháo bao xuống thì hắn nhất định sẽ không đoán ra thân phận đỉnh đỉnh đại danh Trầm đại tể tửu.

Cứ giấu Yến Nan Quy một chút, mới có lợi.

- Được rồi, là ta.

Trầm Côn đưa hai tay mở ra.

- Vậy còn ngươi? Ngươi tới nơi này làm gì?

- Thuộc hạ đến để tranh đoạt Chân Long đế khí.

Yến Nan Quy bề ngoài biểu hiện phi thường cung kính, hoàn toàn không có thái độ chống đối.

- Nga, ngươi cũng muốn Chân Long đế khí.

Trầm Côn vê cằm:

- Là mệnh lệnh của chúa thượng sao?

- Không, chúa thượng không cần Chân Long đế khí, là thuộc hạ cho rằng Chân Long đế khí có thể trợ giúp cướp lấy giang sơn Đại Triệu, vì thế nên mới tiến đến.

- Uy uy uy, lão huynh nơi này không có người ngoài, người không cần phải nói vòng vo a.

Trầm Côn vẫn còn chưa biết A Phúc đã được Chân Long chọn, hắn không thích ngữ khí của Yên Nan Quy, phát phát tay nói:

- Chân Long để khí đã xuất hiện, người đi mau lên, ta cũng đi đây...không có việc gì không cần quấy rầy ta.

- Tuân mệnh.

Yên Nan Quy cúi đầu. Tiễn Trầm Côn rời đi.

Chờ Trầm Côn đi rồi, Yên Nan Quy khoe miệng bỗng nhiên hiện lên một tia cười lạnh.

- Ôn Hầu, mấy ngày không gặp, không ngờ Trầm Côn đã thăng cấp lên tử Nguyên.

- Ta mặc kệ hắn là cái cấp bậc gì.

Thanh âm của trường kích có vẻ rất nóng nảy

- Yên Nan Quy, ta hỏi ngươi, Trầm Côn bất quá chỉ là một cái Bắc Đẩu Thiên Xu mất trí nhớ, tại sao ngươi lại tôn trọng hắn như vậy, vì sao lại cúi đầu chào hắn, bộ dáng của ngươi trông như một gã tay sai vậy?

- Bởi vì chúa thượng.

Yên Nan Quy thản nhiên nói:

- Chúa thượng tin tưởng, sớm muộn gì cũng có ngày Trầm Côn tìm được trí nhớ của mình, tìm về Kinh Hồng tam kiếm, chỉ cần chúa thượng đối với Trầm Côn không mất tín nhiệm, chúng ta nhất định phải tôn trọng Trầm Côn, đó là quy củ của tổ chức.

- Chó má...

- Tốt lắm, không cần chờ nữa, tin tưởng ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ dứt khoát giết chết Trầm Côn, lật đổ địa vị của Chúa Thượng, trở thành chúa tể thực sự của Cửu Châu tam giới.

Yên Nan Quy cười cười:

- Hiện tại...thu lại ánh mắt, Ôn Hầu, mục tiêu của chúng ta là Chân Long để khí.

- Hừ.

Trường kích nặng nề hừ một tiếng:

- Nói đến Chân Long để khí, ta càng khinh thường ngươi, Huyền Dận, Đông Ca, Dương Vô Mệnh, còn có chủ nhân của gã Bất Phụ Thiên Hạ kia, cũng đã xuất thủ, Yên Nan Quy ngươi vì sao còn ở nơi này? Ngươi muốn trở mặt nhìn Chân Long để khí bị người khác cướp đoạt sao?

- Ôn hầu a.

Nghe một chập mảng tới tấp, Yên Nan Quy tào nhả cười:

- Ngươi thật sự không chịu động não...Ta hỏi ngươi, nếu ngươi ra tay có thể cướp được Chân Long để khí nhưng sau đó đối mặt với Huyền Dận, Dương Vô Mệnh, Đông Ca, còn có chủ nhân của gã Bất Phụ Thiên Hạ, ngươi có thể nắm chắc mấy phần sẽ chạy thoát không?

- Ta...

Hắn thở gấp.

- Cùng lắm thì một trận tử chiến, bằng Phương Thiên Họa Kích ta, còn có thể bị bọn chúng lưu lại sao?

- Thật sao? Ngươi thực sự có loại tự tin này?

- Ta...

Âm thanh của trường kích dần dần nhỏ xuống, nói thẳng ra, Thiết Kích Ôn Hầu tuy rằng cường đại nhưng nếu đối mặt với bốn đối thủ đồng cấp, vậy có được mấy phần nắm chắc.

- Được rồi, ta thừa nhận.

Trường kích khẩu khí bất hung hăng, tự giễu nói:

- Sống lâu như vậy, ta cũng hiểu được thắng thua...Đúng vậy, đối mặt với bốn đối thủ, đơn đả độc đấu, ta có thể trong vòng hai mươi chiêu hạ bất kỳ một người nào, nhưng một khi bọn hắc liên thủ lại, thì ta không có được ba thành thành công.

- Ha ha, Ôn Hầu cũng biết nhận thua sao.

Yến Nan Quy cất tiếng cười to, đột nhiên xoay chuyển lời nói:

- Bất quá, ta cho người biết, luận về võ lực người không có khả năng đánh thắng bốn đối thủ, nhưng luận về thực lực người lại là mạnh nhất, cho dù là Bắc Đẩu Thiên Xu, cho dù là Chúa thượng, tất cả đều không phải là đối thủ của người.

- Vì sao?

- Bởi vì người có ta, Yến Nan Quy. Ôn Hầu người có thực lực, Yến Nan Quy ta có đầu óc, lấy Chân Long để khí dễ như trở bàn tay.

Trên người Yến Nan Quy bỗng nhiên dâng lên một đoàn hắc vụ, bao phủ lấy người hắc.

Sau đó, trường kích đảo qua, chỉ về một ngõ vắng, thản nhiên nói:

- Huyền Dân, ta đoán người đang ở chỗ này, mau đem Chân Long để khí giao ra đây.

Huyền Dân một tay chống cổ đao sắt mẻ, một tay cầm lấy nửa cái long vĩ, đang thất tha thất thểu đi về hướng này.

Mấy phút đồng hồ sau, nhìn bóng lưng Huyền Dân chật vật chạy trốn, Yến Nan Quy cúi người xuống.

Nửa cái long vĩ lúc này đã nằm trong tay hắc.

- Tiếp theo...Đông Ca chắc chắn sẽ truy kích Thiên Minh tàn quân, Hỏa Thiêu Đảo, hắc nhất định sẽ phải đi qua đó.

Lúc sau.

Đông Ca cầm hai cái long trảo, nhanh chóng bay qua một tiểu đảo tràn ngập hỏa diễm, Chân Long bị xé rách, hắc chiếm được hai cái long trảo, nhưng A Phúc cùng Nguyên Quân cũng đem theo đầu và hai cái long trảo khác chạy mất...vì Hoàng Kim Huyết Tộc, nhất định phải đem Chân Long đoạt lại.

Ngay cả thời gian cất long trảo hắc cũng không có, liều mạng truy kích. Còn đám Hoàng Kim tướng sĩ căn bản là không theo kịp hắc.

Bỗng nhiên, hắc thấy trong hắc vụ trên tiểu đảo có một thân ảnh mờ mờ, đang ở dưới một thân điện yên lặng cầu nguyện.

- Đông Ca, người lẻ loi một mình, sau khi đại chiến cũng đã mỏi mệt không chịu nổi. Như vậy, nên sáng suốt một chút.

Thân ảnh ấy có tiếng cười phi thường tao nhã:

- Lưu lại Chân Long để khí, ta để người đi qua.

Một lát sau.

Đông Ca ngã xuống bờ biển, hơi thở mong manh.

Mà trên tay Yến Nan Quy đang cầm hai cái long trảo, nhìn hướng nam, trầm ngâm nói:

- Dương gia không có hứng thú với Chân Long để khí, Chân Long đã bị xé rách, bọn hắc hắc là muốn đem Chân Long phục hồi lại...Được rồi, Dương Vô Mệnh nhất định sẽ mang theo thân thể của Chân Long đi tới Thiên Niên Phong Bì của Dương gia.

- Thiên niên phong bì ở tại Nam Phương, như vậy...Xuất Vân Nam Thành.

Một lát sau đó.

Yến Nan Quy giấu mình trong hắc vụ, trường kích chỉ vào Dương Vô Mệnh.

- Ta không muốn là kẻ địch của Dương gia, cũng không dám đối đầu với Dương gia...Dương huynh, vì muốn làm sống lại Viêm Hoàng, ta khẩn cầu người, hãy chọn ta làm Chân Long để khí chủ nhân.

Sau đó, hắn để lộ ra mấy khối thân thể Chân Long vừa cướp đoạt được, tỏ rõ mình có thực lực để đánh thắng Dương Vô Mệnh, mạnh mẽ cướp đoạt Chân Long để khí, cũng nói luôn mình là địch nhân của Hoàng Kim Huyết Tộc, nếu có được Chân Long để khí, nhất định sẽ lật đổ Hoàng Kim Huyết Tộc, điều đó cũng phù hợp với lợi ích của Dương gia.

- Người là Viêm Hoàng huyết mạch?

Dương Vô Mệnh nhìn chằm chằm Yến Nan Quy một hồi, cười cười:

- Nếu là Viêm Hoàng huyết mạch, lại có thể chiếm được gần hết hài cốt của Chân Long...ta sẽ thành toàn cho người. Dương gia cũng hi vọng Cửu Châu sẽ xuất hiện một Thánh chủ cường đại.

Nói xong, hắn đem hai cái long thảo ném cho Yến Nan Quy.

270. Chương 267: Sau Trận Đại Chiến

Là Trầm Côn có được Vũ Hồn thứ sáu, đánh bại Lịch Cửu Tiêu.

Là Yến Nan Quy đoạt được đại bộ phận của thân thể của Chân Long.

Hay là Cuồng Lôi, người được chính miệng Chân Long nói rằng sau này nhất định sẽ được lưu danh sử sách.

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời rọi khắp mặt biển, trên boong thuyền, đám Thiên Minh tướng sĩ vung tay hô to

- Quang Minh Hoàng vạn tuế.

Trận chiến tối hôm qua, Chân Long bị tứ đại cường giả xé rách, tuyệt đại bộ phận đều bị Yến Nan Quy cướp lấy. Nhưng phần trọng nhất, có hiệu quả lớn nhất là long đầu thì lại bị A Phúc nuốt vào bụng. Còn Nguyên Quân vì không có số mệnh trở thành Cửu Châu Thánh Chủ nên sau khi đoạt được hai cái long thảo, nài nỉ đưa cho A Phúc.

Đến lúc này, Cửu Châu Chân Long chia làm hai nửa, một nửa ở chỗ A Phúc, một nửa thuộc về Yến Nan Quy.

Mặc dù vậy, đám tướng sĩ Thiên Minh vẫn vô cùng hưng phấn, dù sao cũng đoạt được long đầu a. Quang Minh hoàng lấy được long đầu, cũng có nghĩa là Thiên Minh đã có được sự ủng hộ của Cửu Chân Chân Long, tiếp tục đại nghĩa của Viêm Hoàng...Hơn nữa nhờ có sự trợ giúp của A Phúc, trong số ba mươi bảy vạn Thiên Minh chiến sĩ, số trở về được là hai mươi lăm vạn, bảo toàn được phần lớn quân chủ lực. Nếu tính cả kết quả lấy được long đầu thì Thiên Minh có tư cách xưng là người chiến thắng.

Càng vui mừng hơn là, Đông Ca cùng Lịch Cửu Tiêu, một người chết một người bị thương, làm cho Hoàng Kim tướng sĩ rơi vào thế quần long vô chủ. Thừa dịp này Quang Minh Hoàng xông lên chém giết, chẳng những đánh tan Hoàng Kim hải quân, mà còn thu được hơn một trăm chiến thuyền, cùng với hoàng kim pháo hạm.

Hoàng kim pháo hạm, đây chính là chiến hạm mà trang bị của nó chỉ kém mỗi Ô Sào chiến hạm, bá chủ của hải dương Cửu Châu. Có hơn một trăm Hoàng Kim chiến thuyền cùng pháo hạm này gia nhập, Thiên Minh hải quân đã có thể xưng bá Cửu Châu Đông Nam nhị hải, chiếm được một nửa hải dương.

Thử nhìn bộ dáng của Hoàng Kim pháo hạm.

Dài đến trăm mét, rộng ba mươi mét, trên boong tàu có hai hàng một trăm tám mươi khẩu Lôi Đình pháo, hai bên thân tàu còn có ba tầng pháo, chừng hơn sáu trăm ổ hỏa pháo...chỉ là một cái pháo hạm mà số lượng

đã lên đến hơn tám trăm khẩu pháo, hơn một trăm pháo hạm kia, có bao nhiêu đây? Có đại pháo này rồi, có thể giết chết bao nhiêu Hoàng Kim Huyết Tộc?

Còn có cột buồm của pháo hạm...Nói thực ra, trang bị của Thiên Minh hải quân kém xa Hoàng Kim hải quân. Cột buồm của bọn họ cũng chỉ có mười mấy mét, nhưng cột buồm của Hoàng Kim Hải Quân lại lên đến sáu bảy mươi mét, cao chót vót tựa hồ như chọc trời...nếu không bị một cái bóng khổng lồ che lấp thì nhất định vô cùng uy phong.

Ồi chao?

Khổng lồ?

Thiên Minh hải quân đột nhiên phát hiện ra, đằng sau hạm đội xuất hiện một chiến hạm ngăm đen, dài đến mức khủng bố, vài trăm mét, rộng cũng đến một trăm mét. Chiến hạm có kết cấu khép kín vì vậy không thể nhìn rõ tình hình trên boong tàu cũng như trong tàu. Nhưng nhìn vào những răng cưa dày đặc hai bên thân tàu, cùng với mũi nhọn sắc bén trên mũi tàu, không ai dám nghĩ bên trong cái chiến hạm khổng lồ này còn có thể cất giấu hệ thống vũ khí kinh khủng đến mức nào.

Còn có hệ thống động lực...cái chiến hạm này ngay cả cột buồm cũng không có, cũng không hề có chân vịt, nhưng lại lướt trên mặt biển vô cùng nhanh chóng, sau lưng chiến hạm từng đợt sóng cao nhồi lên, dập xuống...

Đáng sợ nhất là, mũi tàu lại giống...

Đầu của chiến hạm này không giống như kinh ngư, hay hải Thần hoặc là tướng quân như thông thường, mà lại là một pho tượng thiên thủ Quan Âm. Mấy gã binh lính theo đạo Phật lập tức muốn quỳ lạy. Nhìn kỹ, bức tượng Quan Âm này trông vô cùng sống động, khéo miệng dường như chứa đựng một tia ác độc, oán hận, thô bạo, khiến người khác nhìn vào không khỏi rét run.

Trước mặt chiến hạm này, Hoàng Kim pháo hạm tựa như một đàn cừu nhỏ đã được làm lông sẵn, chỉ đợi đám đại hoi lang vui lòng nhận lấy...

- Đây là vũ khí mới của Hoàng Kim Huyết Tộc sao?

- Cần thận

Thiên Minh hải quân liền nhanh chóng chuẩn bị. Nhưng ngay khi bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị pháo, thì trên chiến hạm màu đen xuất hiện một thân ảnh, chính là Trầm Côn đang cười hí mắt ngồi xổm vẫy tay về phía mọi người

- Các huynh đệ, thật sự hăng say quá đấy.

- Đây là...Đoạt Nhật Lâu?

Nguyên Quân lắc mình bay lên chiến hạm, nàng vẫn còn mặc thú diện khải giáp từ hôm qua, về mặt kinh hỉ nhìn chiến hạm dưới chân

- Không sai, quả nhiên là Đoạt Nhật Lâu, Trầm thiên quân, người đã đem Đoạt Nhật Lâu biến thành chiến hạm sao?

- Hắc hắc, không chỉ là chiến hạm

Trầm Côn cười bỉ ổi nói

- Phi hành khí, tàu ngầm, thiết bị thăm dò, biệt thự trang viện...người muốn cái gì ta cũng có thể biến ra cái đó, mỹ nữ người không nghe nói qua sao? Đoạt Nhật Lâu chính là đầu của Đại Nhật Chiến Thần, có tới hơn ba mươi loại biến hóa a

- Tiểu nhân đắc chí

Nguyên Quân thâm mắng một câu, lo lắng hỏi:

- Linh hồn của Mặc Ly đâu?

Đoạt Nhật Lâu chỉ là một kiện binh khí vượt thời đại mà thôi, nhưng cơ quan hoàng Mặc Ly lại là đại tông sư có thể chế tạo ra vô số binh khí. Vì thế Nguyên Quân quan tâm đến vị đại tông sư này hơn cũng là lẽ tự nhiên.

- Người nói Mặc lão?

Trầm Côn ngoắc ngoắc ngón tay, chờ khi Nguyên Quân ghé tai lại gần, hần cười híp mắt nhỏ giọng nói

- Mau nói cho ta biết, rốt cuộc người có bao nhiêu thân phận, ta sẽ để cho Mặc lão xuất hiện.

- Không nói cũng không sao, ta cũng không có hứng thú hỏi bí mật của người

Nguyên Quân bĩu môi một cái, xoay người sang chỗ khác, ném cho Trầm Côn một cái lệnh bài

- Người chính là thập tam Thiên Quân, có nghĩa vụ trợ giúp Thiên Minh chế tạo binh khí...Được rồi, kể từ hôm nay trở đi, người chính thức là tổng quản phụ trách quân nhu của Thiên Minh a.

Trầm Côn mở to đôi mắt nhỏ, tròng lớn. Mà Nguyên Quân lại đặc ý cười nhẹ, đôi mắt đẹp liếc Trầm Côn một cái.

Dám đấu với ta sao? Mặc Ly người đã thu được, cũng tốt. Dù sao thì ta cũng chỉ cần cơ quan thuật của Mặc Ly, có điều thông qua người mà thôi...không phải cũng vậy sao.

Mời Trầm Côn tiến vào Thiên Minh chiến hạm, Nguyên Quân kể lại chuyện tối hôm qua.

Tối hôm qua, Chân Long bị tứ đại cường giả phân thân, mọi người đều sợ ngây người...^^%\$\$\$, không ngờ Cửu Châu Chân Long cứ như vậy bị xé rách a! Huyền Dân không khỏi lắc lắc đầu, vũ hồn khí phách trùng thiên cũng đã cảm nhận được thực lực của mình, Cửu Châu Chân Long cũng đã không dùng được nữa, vậy còn phải chém giết, tranh đoạt mấy cái bộ phận làm gì. Hần là người đầu tiên rút lui khỏi chiến trường.

Bất quá Dương Vô Mệnh lại lập tức đuổi theo, mục tiêu của hắn là đem Cửu Châu Chân Long thuận lợi quy chủ, làm sao có thể cam lòng chứng kiến Chân Long bị phân thân đây?

Vừa nhìn hai người này đánh nhau, Nguyên Quân lập tức kéo A Phúc chạy trốn...sau một hồi hỗn chiến, Dương Vô Mệnh cùng Huyền Dân cả hai đều không thể làm gì người kia, chỉ có thể rút lui. Kết quả là, tính cả Đông Ca truy đuổi Quang Minh hoàng, tất cả đều bị Yến Nan Quy chặn đánh, sau đó thu thập từng người một.

Đương nhiên, Nguyên Quân còn chưa biết, Yến Nan Quy đã cướp được đại bộ phận hài cốt Chân Long, nàng chỉ có chút kỳ quái là...tại sao Đông Ca còn chưa đuổi đến?

Mặc kệ như thế nào, Thiên Minh cũng đã chiếm được đầu của Cửu Châu chân long, cũng đáng để ăn mừng a.

- A Phúc đâu?

Sau khi nghe Nguyên Quân nói xong, Trầm Côn nửa ngày cũng không khép lại được miệng, không ngờ đầu của Cửu Châu Chân Long lại thuộc về A Phúc. Tên béo chết tiệt này, có thể thực sự trở thành Cửu Châu Thánh Chủ sao?

- A Phúc đang bế quan, muốn tiêu hóa Chân Long để khí, bắt quá...

Nguyên Quân nhú mày.

- Tình huống của hắn tựa hồ không được lạc quan cho lắm

Làm sao vậy?

Trầm Côn vội vàng đi vào khoang thuyền nơi A Phúc bế quan, ghé vào cửa sổ nhìn...Nếu là người khác thì có lẽ sẽ không nhìn ra chân tướng, nhưng hắn có được Hồn Kinh, vì thế vô cùng minh bạch.

Tối qua khi Huyền Dân xuất hiện, Chu Công Cẩn trong cơ thể của A Phúc liền lập tức cảm ứng được sự tồn tại của cố chủ Tôn Bá Phù, sau đó hắn liền rơi vào hôn mê...

Cố chủ ly biệt, tình nghĩa huynh đệ, đáng lẽ hẳn phải ngay lập tức bỏ A Phúc, đầu nhập cho Huyền Dân mới đúng. Nhưng chính là...A Phúc đã có được đầu của Cửu Châu long, nhất định chính là Chân Mệnh Thiên Tử. Nếu bỏ một chủ nhân như vậy, liệu có thể thực hiện được giấc mơ thống nhất Cửu Châu, lưu danh sử sách sao?

Một bên là huynh đệ, một bên là cơ hội, Chu Công Cẩn thật sự vô cùng khó xử...

Lúc này, hẳn đang ở trong cơ thể của A Phúc đi đi lại lại, ngón tay cầm chuôi kiếm vì siết mạnh mà đã trở lên trắng bệch. Cảm nhận được Vũ Hồn muốn bỏ mình ra đi, A Phúc khóc thét nói:

- Đại gia, đại thúc, đại tổ tông...ngươi không thể bỏ ta mà đi a, ngươi đi rồi, A Phúc, A Phúc biết dựa vào ai đây.

Hắn khóc đến nỗi nước mắt nước mũi lèm nhèm, ngồi bệt xuống ôm đùi. Vì thế trong mắt người ngoài, thì sau khi A Phúc nuốt được long đầu, bộ dáng của hắn không ngờ như lại sắp phát điên.

- Ngươi hiểu sao?

Nguyên Quân thở dài nói:

- Ta cũng vừa mới phát hiện, Quang Minh hoàng đột nhiên có năng lực hải quân, là vì chiếm được linh hồn của Tiểu Đông Phong...Cố chủ gặp khó khăn, Tiểu Đông Phong lại là kẻ trượng nghĩa, chắc hẳn sẽ rời khỏi A Phúc a.

- Mỹ nữ, ngươi thấy được Vũ Hồn sao?

Trầm Côn hoảng sợ cả kinh. Chỉ một câu, Nguyên Quân đã nói toạc ra Vũ Hồn của A Phúc, chẳng lẽ nàng lại có được lực lượng nhìn thấu linh hồn a?

Tựa hồ nhìn được tâm tư của Trầm Côn, nàng bèn nói:

- Ngươi có nghe nói qua một loại chức nghiệp, tên là "Hồn sư" không?

Nguyên Quân cười nói:

- Ta tu luyện hồn sư bí pháp, có thể nhìn thấu được đại đa số Vũ Hồn của người khác.

Nga.

Trầm Côn giật mình nghĩ tới, năm đó khi nói chuyện cùng A La, nàng cũng có nói qua, trên đại lục có một loại chức nghiệp thần bí gọi là Hồn Sư, có thể nhìn thấu được Vũ Hồn, thậm chí còn có thể giúp cho Vũ Hồn thăng cấp. A La nói cũng đã lâu, khiến cho Trầm Côn có chút quên mất, lúc này nghe thấy vậy hẳn không khỏi cẩn thận nhìn thoáng qua Nguyên Quân.

- Mỹ nữ, không phải ngươi cũng nhìn thấu được Vũ Hồn của ta đó chứ?

- Bản thân ta rất muốn.

Nguyên Quân thẳng thắn nói:

- Ngay từ lần đầu gặp ngươi, ta đã nhìn thấy Bất Sắc, trong cơ thể hẳn còn có Trung Nghĩa Thiên Thu...Chính là, ngươi...

Nàng giảm thấp âm thanh xuống.

- Uy, có thể nói thật cho ta, ngươi tu luyện công pháp gì? Tại sao lại khiến ta không thể xem rõ linh hồn của ngươi?

Trầm Côn nở nụ cười, ngấm lại thấy cũng đúng, mặc dù Nguyên Quân rất cường đại, nhưng cũng chỉ là một nhân loại bình thường, làm sao có thể nhìn thấu sự ảo diệu của Địa Tạng vương?

- Muốn nhìn Vũ Hồn của ta sao?

Trầm Côn cười hắc hắc:

- Có thể a, bất quá ngươi phải nói cho ta biết trước, những Vũ Hồn của ngươi là ai?

Tối hôm qua, Chân Long nói với Nguyên Quân ba câu, rất rõ ràng, ít nhất Nguyên Quân cũng có ba Vũ Hồn.

Bất Phụ Thiên Hạ.

Bất Thế Bình Tiên.

Hai Vũ Hồn này, Trầm Côn đã thấy trên chiến trường, nhưng Vũ Hồn thứ ba của Nguyên Quân... Là ai đây?

- Nếu ta cho người biết, Vũ Hồn thứ ba của ta là ai... Người thất sự sẽ nguyện ý nói ra Vũ Hồn của bản thân?

Nguyên Quân nhướng mày hỏi. Vừa rồi, theo lời Trầm Côn nói, thì dường như chỉ là đùa vui, không nghĩ tới hẳn thật sự nguyện ý cùng Nguyên Quân trao đổi...

Cũng tốt.

Dù sao thì cũng ở Thiên Minh lẫn lộn, thắng thắn thành khẩn một chút mới có lợi.

Trầm Côn cười cười, cúi sát vào nói:

- Vũ Hồn của ta rất nhiều... gần đây nhất chính là Cơ quan hoàng Mặc Ly.

- Mặc Ly đã trở thành Vũ Hồn của người?

Nguyên Quân ngạc nhiên ngẩn người, lập tức bật cười nói:

- Khó trách vừa rồi người lại không chịu nói Mặc Ly ở đâu... người đã thắng thắn như vậy, ta cũng không gạt người.

Nói xong nàng lộ ra hai thanh thần kiếm của mình.

- Ý Thiên Kiếm, vỏ của Thanh Công Kiếm, nhìn thấy hai kiện binh khí này, người đã biết Vũ Hồn thứ nhất của ta là ai rồi chứ?

^%%\$##

Trầm Côn nắm lấy Bất Sắc, vội vàng nhét vào cái túi đeo bên eo của mình, sau đó gắt gao giữ chặt.

- Lão Tào?

Hắn hung tợn nhìn chằm chằm Nguyên Quân.

- Mỹ nữ, ta đã nói rồi Trung Nghĩa Thiên Thu chỉ có thể là của ta, Tào Mạnh Đức nếu có thích hẳn cùng đường đánh chủ ý với ta.

Nguyên Quân nhún nhún vai, cười:

- Chuyện của Vũ Hồn, ta không thể quản, muốn giữ được Trung Nghĩa Thiên Thu thì phải xem bản lĩnh của người.

- Cái này không cần người nói.

Trầm Côn cẩn thận đề phòng nhìn Nguyên Quân, bỗng nhiên trong lòng chợt động, chỉ vào vỏ kiếm của Thanh Công kiếm.

- Mỹ nữ, tặng thêm cho người một tin tức nữa... hắc hắc! Năm đó, Thanh Công kiếm bị người nọ cướp đi ở dốc Trường Bản, hiện giờ không có trong tay người, khẳng định là vẫn còn đang nằm trong tay của hắn...

- Người muốn biết tung tích của người đó sao?

- Người cứ nói đi?

Trầm Côn cười tít mắt, tựa hồ như hắn đang có cơ hội tìm được một cái Vũ Hồn mạnh nhất.

Đáng tiếc, thần sắc Nguyên Quân lại có chút cô đơn.

- Ta biết nơi người đó hạ lạc...

Nàng cười khỏ một tiếng,

- Chính là khi còn sống không người nợ được trọng dụng, sau khi chết lại hóa thành Vũ Hồn, bay lượn trên chín tầng trời. Hiện giờ...hắn đang cao cao tại thượng quan sát tất cả chúng sinh ở Cửu Châu này.

- A?

Trầm Côn cả kinh há hốc miệng. Trung nghĩa thiên thu ở trong cơ thể Bất Sắc, mạnh mẽ mở mắt,

- Tứ đệ lại có được cơ duyên như vậy sao?

- Người không tin sao?

Nguyên Quân chưa xót nói:

- Ta cũng không thể tin được...sau khi có được Tào Mạnh Đức, ta cũng như hắn, thích những vị tướng mà hắn từng ngưỡng mộ, nhất là trung nghĩa thiên thu, còn có Triệu Tử Long ở dốc Trường Bản, ta lại càng ngày đêm mong nhớ. Năm năm trước ta tìm được hắn, kết quả là lại phát hiện ra hắn đã muốn...

- Hắn đã muốn trở thành người duy nhất ở Cửu Châu đại lục, vượt qua thần cấp vũ hồn, Hào Long ngút trời.

Nguyên Quân ảm đạm thở dài:

- Hơn nữa ta cũng không có chứng kiến chân diện mục của chủ nhân hắn, nhưng người có thể làm cho ta không dám nhìn trực tiếp, chỉ sợ cũng là thần tiên a.

Trầm Côn tặc tặc lưỡi, quyết định từ này sẽ không bao giờ...nói cái chuyện tình này nữa, hắn chắc lưỡi nói:

- Ta còn có một Vũ Hồn, là Lý Mục.

- Đại Triệu quân thần?

Biết được Lang Nhân Biến Thân của Trầm Côn, Nguyên Quân cũng không quá kinh ngạc, chính là gật gật đầu nói:

- Vũ Hồn thứ hai của ta cũng từng làm qua Chấp Kích Lang...

- Khó trách người lại sửa lại kịch bản vở Bá Vương Biệt Cơ.

Một câu Chấp Kích Lang như vậy là đã đủ rồi, Trầm Côn cười nói:

- Thật đúng là Bất Thế Bình Tiên...Hàn Tín có thể chịu nhục chui háng, sự nhẫn nại của người, chính là chịu ảnh hưởng của hắn?

Nguyên Quân gật đầu thừa nhận:

- Vũ Hồn thứ ba của ta, là bốn mạng Vũ Hồn hiếm thấy, ta dám chắc rằng, nếu ta không nói ra thì cho dù là thần tiên cũng không thể biết được sự tồn tại của nàng...

Đang nói, trong khoang thuyền bỗng vang lên tiếng khóc của A Phúc.

- Gia gia, tổ tông, lão tổ tông mười tám đời...Người đừng đi a.

Tiểu Đông Phong rốt cục quyết định ly khai sao?

Nguyên Quân thần sắc biến đổi, lời nói đến miệng cũng nuốt trở về.

- Trầm Côn, mau nghĩ biện pháp đi, A Phúc không thể mất đi Tiểu Đông Phong, Thiên Minh cũng không thể mất đi Quang Minh Hoàng.

- Yên tâm, để ta thu phục hắn.

Trầm Côn bỗng nhiên thần bí cười cười.

Hắn vừa rồi đã lục lọi Hồn Kinh, tìm cách để giải quyết vấn đề khó khăn này...

271. Chương 268: Kinh Biển

Hắn chỉ thấy một mảnh hỏa diễm hừng hực, Tiểu Đông Phong đang muốn nhấc lên cổ cầm, tay cầm trường kiếm, đang yên lặng chuẩn bị tạm biệt A Phúc.

- Chúa thượng, Công Cảnh làm quan đã nhiều năm, những cũng chỉ khi làm thủ hạ của người, mới có được tín nhiệm cao nhất.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Tất cả những người mà Công Cảnh từng theo, không có ai được như ngài, nhưng cổ chủ gặp khó khăn, Công Cảnh không thể làm loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, càng không thể bỏ qua tình huynh đệ kết nghĩa.

- Cáo từ!

Hắn ảm đạm xoay người lại.

- Lão huynh, gấp cái gì chứ?

Trầm Côn cười híp mắt ngồi xổm lên đài sen, nhưng một chút bộ dạng của nhà phật cũng không có, ngược lại còn có chút giống với một gã tiểu thương.

Sáu Vũ Hồn đứng ở bên cạnh hắn.

- Muốn lưu ta lại?

Tiểu Đông Phong lạnh lùng cười:

- Ta đã quyết định rồi, nếu muốn lưu ta lại, thì hãy đem Quan Vân Trường ra, giết ta.

- Lão huynh, đều là người một nhà cả, làm sao lại phải chém chém giết giết cái gì a?

Trầm Côn thật sự càng ngày càng nhìn thuận mắt Tiểu Đông Phong, hắn là Vũ Hồn của A Phúc thì cũng đâu khác gì Vũ Hồn của mình.

Mà đối với người của mình, Trầm Côn luôn luôn rộng lượng.

- Lão huynh, chúng ta đánh cuộc đi.

Trầm Côn cười nói:

- Nếu người thắng, ta sẽ cung kính tiễn người rời đi, hơn nữa còn giúp người mau chóng tìm được Huyền Dân... Nhưng nếu người thua, sẽ phải tiếp tục ở lại làm Vũ Hồn của A Phúc, người cũng đừng lấy cái gì mà cổ chủ đang gặp khó khăn ra để lý luận.

- Nếu ta không đồng ý, người nhất định sẽ để Quan Vân Trường giết ta đúng không?

Hắn cười nói:

- Nói đi, đánh cuộc gì?

Trầm Côn khoát tay, Cổ Nguyệt Hà cười híp mắt đưa đến một cây bút.

- Ta sẽ vẽ một vòng tròn xung quanh A Phúc, nếu như người có thể ra khỏi vòng tròn đó, coi như người thắng.

Một vòng tròn?

Tiểu Đông Phong cười to:

- Người cho người là Chu Văn Vương sao, có bản lĩnh làm cho ta không ra khỏi vòng tròn được sao? Trầm Côn, bây giờ ta cũng không phải như ngày đó, cả người đầy vết thương, chỉ bằng người cũng dám chặn ta sao.

- Thử một lần sẽ biết:

Trầm Côn cười híp mắt, nhảy xuống đài sen, chạy vòng quanh A Phúc vẽ một cái vòng tròn. Một cái vòng tròn vô cùng bình thường, cũng chỉ dùng mực tàu bình thường để vẽ.

- Cứ như vậy?

Tiểu Đông Phong nhẹ nhàng cười. Nói thực, lúc đầu hấn lo Trầm Côn sẽ vẽ ra trận pháp kinh thiên động địa gì đó, dù sao thì bên người Trầm Côn cũng còn phong thủy tông sư Cổ Nguyệt Hà. Nếu lão nhân này ra tay thì trong thiên hạ chắc chỉ có Gia Cát Khổng Minh mới có thể đi ra ngoài, nếu Trầm Côn dùng trận pháp như vậy với mình.

- Ta đi đây.

Hắn bước dài đi ra ngoài. Một bước, hai bước, ba bước. Mười bước, hai mươi bước, ba mươi bước.

Trong thế giới linh hồn, khắp nơi đều là hỏa điểm của hấn, ai cũng không thấy rõ cảnh sắc ở phía trước. Tiểu Đông Phong đi tầm bảy tám trăm bước, phỏng chừng đã sớm ly khai tầm mắt của A Phúc, hấn ngừng đầu lên.

- Lão huynh, đi tiếp đi.

Trầm Côn cười híp mắt ngồi ở trước mặt hấn, mà cái vòng tròn kia vẫn như trước, ở trước chân của hấn.

Thật là lợi hại.

Tiểu Đông Phong thần sắc hơi biến, lẳng không bay lên, nếu như đi bộ không được, vậy thì đường không vậy.

Hấn ở trên không trung nhanh chóng bay đi, một trăm thước, hai trăm thước, ba trăm thước. Một khắc đồng hồ sau, lấy tốc độ của hấn mà nói thì cũng đã phải bay ra ngoài Xuất Vân Hải Thành, thế nhưng khi hấn vừa hạ xuống đất.

- Lão huynh, mệt không? Có muốn hay không ngồi xuống uống chén trà?

Trầm Côn cười híp mắt từ trong tay Thủy nhi nhận lấy một chén trà xanh, chỉ vào Thủy nhi nói:

- Vị này có lẽ cũng không cần ta phải giới thiệu nhiều lời chứ? Trấn áp người hơn một nghìn năm...người có biết là được vị tiểu thư này mời trà là rất vinh dự không.

Tiểu Đông Phong có chút sững sờ ngơ ngác nhìn chén trà trong tay Trầm Côn.

Linh hồn có thể uống trà sao?

- Lão huynh, người nói nước trà này sao?

Trầm Côn chỉ chỉ sau lưng:

- Người không nhìn thấy Huyền Si đại sư sau lưng ta sao? Hấn vừa mới tiến hóa, khai thông được năng lực ăn, uống...Nếu có cơ hội mọi người cùng nhau liên hoan a.

- Hừ!

Tiểu Đông Phong nặng nề hừ một tiếng, hai chân dừng lại, đột nhiên thân mình hấn chui xuống đất.

Vòng tay có thể chặn trên mặt đất, trên không trung, nhưng nó có thể giới hạn ngay cả dưới mặt đất sao?

Hấn nhanh chóng lướt đi, Tiểu Đông Phong tận mắt nhìn thấy cảnh sắc lùi nhanh về phía sau, một lát sau huyết động thân bí bên dưới Đoạt Nhật Lô cũng bị hấn để lại sau lưng.

Lần này, chạy cũng đủ xa a? Tiểu Đông Phong vừa đi lên trên mặt đất, thò đầu ra chợt nghe Trầm Côn cười híp mắt tiếp đón:

- Cổ lão huynh, mau chuẩn bị cho Chu lão huynh một chậu nước tắm a, độn thổ lâu như vậy chắc là cũng có chút bẩn a.

Vòng tròn kia vẫn ở dưới chân hấn?!

- Đây là...yêu thuật?

- Tiên thuật - Trầm Côn cười nói.

- Ta thua.

Tiểu Đông Phong âm thầm thở dài, nâng lên được, bỏ xuống cũng được, hắn cũng chưa đến mức là một kẻ tiểu nhân nói không giữ lời, lớn tiếng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở lại bên người A Phúc, nhưng khi cùng Huyền Dận đối địch ta nhất định sẽ không động thủ cùng chúa thượng.

- Một lời đã định.

Trầm Côn cười tươi nói. Tiểu Đông Phong yên lặng trở lại bên người A Phúc, trong nháy mắt đã nhập vào cơ thể hắn, nhưng vẫn không cam lòng quay đầu lại hỏi:

- Người vừa sử dụng lực lượng gì?

- Hồn Kinh tầng thứ sáu, Tâm Tự Chân Ngôn, Nội Phược Ấn:

Trầm Côn cười nói:

- Có thể lý giải như thế này...Ta là giám ngục trưởng còn cái vòng vừa nãy chính là ngục giam, trừ phi người vượt qua được lực lượng của Địa Tạng Vương, bằng không người vĩnh viễn sẽ không có khả năng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Đây là tầng thứ sáu của Hồn Kinh.

Là lực lượng vây cầm linh hồn!

Đương nhiên, cũng theo lời của Trầm Côn, thì tầng thứ sáu cũng có thể lý giải là làm giám ngục trưởng có năng lực cường hóa ngục giam, chuyên dùng để giam giữ phạm nhân. Cũng bởi vì đệ lục trọng này vì thế Trầm Côn càng ngày càng có giác ngộ với giám ngục trưởng.

Hơn nữa còn có Mặc Ly.

Trong lúc kiểm tra Hồn Kinh, ở trong thiện phòng phía sau hồn phủ, Trầm Côn tìm được danh sách phạm nhân.

Mặc Ly ở trong trang thứ tư của bản danh sách, có tội danh là tính tình cực đoan, giết hại nữ nhi của chính mình. Nhưng nàng cũng là bị lừa nên thời hạn thi hành án giảm xuống còn hai trăm năm!

So sánh với mấy cái vũ hồn khác, nhất là Huyền Si, sau khi nhận ba nghìn năm trăm năm tù thì đây cũng không phải là hình phạt quá nặng.

- Lão huynh, đi thông thả.

Mất thấy Tiểu Đông Phong sắp nhập vào cơ thể A Phúc, Trầm Côn đứng lúc này lại hỏi:

- Người bị Thủy Nhi trấn áp cả ngàn năm nhất định biết rõ lai lịch của nàng a? Có thể nói cho ta biết tên nàng không?

Thủy nhi mỉm cười thương cảm nhìn Tiểu Đông Phong:

- Uy, hãy nói một câu đi.

- Hắn không có nói cho người biết?

Tiểu Đông Phong chỉ Cổ Nguyệt hà, chờ đến khi Trầm Côn lắc đầu, hắn cũng lắc lắc đầu:

- Danh tự của Thiên Môn ta không thể nói lung tung, bất quá vì coi như nể mặt A Phúc ta nhắc nhở người một câu...Cẩn thận một chút, nếu người dám nhận lấy vũ Hồn này, vậy thì hãy chuẩn bị tâm lý bị thiên địa phẫn nộ, thần phạt đuổi giết đi.

- Tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi.

Trầm Côn ha ha cười, trong lòng lại thầm mắng, rõ ràng là tên Tiểu Đông Phong này bị mình vây không ra được, vì thế trong bụng không hài lòng, cố tình nói vậy để dọa mình.

Tiên phạt đuổi giết? Nói giỡn sao? Bàn tăng chính là Địa Tạng Vương a.

- Đúng rồi, khi đến đây, Nguyên Quân cũng ở bên người.

Tiền Tiểu Đông Phong đi, trong lòng Trầm Côn cũng khẽ động, vũ hồn của Nguyên Quân đều là đại nhân vật, tại sao mình không nhân cơ hội xem một cái? Nháy mắt một cái, ánh mắt của Trầm Côn liền liếc về hướng của Nguyên Quân.

Thật đáng tiếc, Bất Phụ Thiên Hạ trên người bao phủ một tầng hào quang chói mắt, còn Bất Thế Bình Tiên bên người cũng là bộ dạng tràn ngập huyết sắc, ngay cả hai cái Vũ Hồn này Trầm Côn cũng không nhìn thấu. Theo lời Nguyên Quân nói thì còn Vũ Hồn thứ ba... Trầm Côn cẩn thận tìm tòi, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

- Đừng tìm Vũ Hồn thứ ba của ta, đó chính là bốn mạng Vũ Hồn, bẩm sinh đã cùng linh hồn của ta nhập làm một, trừ phi người có được khắp toán luân hồi (bầm đốt tay) của Tiên Phật, bằng không đừng mong có thể nhìn thấu.

Thanh âm của Nguyên Quân truyền đến, mặc dù nàng không có bốn sự nhìn thấu vũ hồn của Trầm Côn, nhưng nàng cũng có thể cảm thấy được Trầm Côn đang nhìn coi nàng.

- Cất.

Trầm Côn bĩu môi, sau đó khuôn mặt ngay lập tức lại trở lên tươi cười:

- Mỹ nữ ta vẫn còn chưa nhìn thấu đệ tam Vũ Hồn của người, mau nói đi, là ai vậy?

- Một hôm nào đó ta sẽ nói cho người!

Nguyên Quân cầm lên một phần tin tức tình báo mà nàng vừa nhận được.

- Đông Ca đã trở lại Xuất Vân Hải Thành, đang đi tìm người, mau lập tức theo ta trở về

- Còn phải đi về?

Trầm Côn có điểm không tình nguyện, tuy nói tối hôm đó hắc trên đầu có mang bao bố, Nguyên Quân cũng mặc thú diện khải giáp, hai người thân phận không hề lộ ra ngoài, vì thế có thể tiếp tục ở lại làm gián điệp.

- Mỹ nữ, ta sẽ không phải quay trở về chứ?

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Nhanh đến tháng chạp, ta cùng Trầm Trọng còn có ước hẹn tại Phù Đồ tháp.

Nguyên Quân nhướn mày.

- Không sai, ước hẹn tại Phù Đồ Tháp.

Mặt Trầm Côn đột nhiên trở nên nghiêm túc hiếm thấy, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, Tuy Trầm gia đã di chuyển đến Xích Tiêu Thành, nhưng Trầm Trọng nhất định sẽ không quên ước định này, ta cũng sẽ không. Cuối tháng chạp, đầu tháng ba, trong hai người chúng ta chỉ có thể một người còn sống đi ra khỏi Phù Đồ Tháp.

Nguyên Quân im lặng gật đầu:

- Ta hiểu, nhưng mặc kệ thế nào, hôm nay người nhất định phải quay về Xuất Vân Hải Thành một chuyến, bởi vì ta mới vừa nhận được tin tức...A La, đã biến mất.

- Mỹ nữ, người đừng nói đùa.

Trầm Côn phát phát tay.

- A La một mực ở tầng ngầm thứ mười tám trong Đoạt Nhật Lâu tu luyện, hiện tại ta đem Đoạt Nhật Lâu đi, nàng ta làm sao có thể biến mất được?

Tối hôm qua vì sợ chuyện tu luyện của A La bị chậm trễ, Trầm Côn liền dùng Đoạt Nhật Lâu, nhưng tính toán thời gian thì A La cũng đã phải đi ra rồi.

- Mặc lão, người thập phần quen thuộc Đoạt Nhật Lâu, người mau tìm A La đi?

Trầm Côn cười nói.

Mặc Ly trầm mặc một lát, cảm ứng từng bộ vị ở Đoạt Nhật Lâu, sau đó nàng ngạc nhiên cả kinh

- Làm sao có thể, nữ nhân kia lại không có trong Đoạt Nhật Lâu.
- Lão nhân gia, người không có nói đùa chứ?

Da đầu Trầm Côn lập tức lạnh đi, A La biết tối qua xảy ra đại chiến, không có khả năng từ trong Đoạt Nhật Lâu chạy ra ngoài chịu chết a. Hơn nữa từ tối qua đến giờ, Đoạt Nhật Lâu không hề rời khỏi tầm mắt của hắn, căn bản là không ai từ bên trong đi ra a.

Không đúng. Vì thăng cấp Tử Nguyên mà Trầm Côn từng rời đi một canh giờ.

Chẳng lẽ trong một canh giờ này phát sinh biến cố sao?

Trái tim Trầm Côn dần dần lạnh đi. Sau khi đại chiến, nhất là khi bị Thiên Minh cướp đi hơn một trăm hoàng kim pháo hạm, Hoàng Kim Huyết tộc khẳng định sẽ tăng cường phòng ngự Xuất Vân Hải Thành, Đông Ca vẫn còn ở đó, Lôi Động và Cơ Nhược Vũ cũng còn sống, A La chẳng lẽ còn có thể trốn sao?

- Đi, quay về Xuất Vân Hải Thành!

272. Chương 269 (316): Vũ Hồn Kỳ Diệu

Sau đại chiến, Xuất Vân thành tan hoang. Binh lính Hoàng Kim dọn dẹp trên đường, thi thể đồng tộc thì vây lại đại táng mà thi thể của Thiên Minh thì bị chúng lặt lẽ làm đông lạnh, chuẩn bị như là một nguyên liệu cho Hoàng Kim thịnh yển. Ăn sống những thi thể quân địch mới có thể làm nguôi lòng những Hoàng Kim Huyết tộc đã mất!

Trầm Côn lòng nóng như lửa đốt, kéo Nguyên Quân, mở Sí Thiên Song Dực, sau nửa canh giờ liền về tới nơi.

Vốn hắn muốn lập tức tìm kiếm A La, nhưng vừa tiến vào cổng thành thì thấy một tướng lĩnh không tính là quen, nhưng nhất định phải chào hỏi Cơ Nhược Vũ.

- Các người từ chỗ nào ra vậy?

Cơ Nhược Vũ cũng đang muốn vào thành, gặp Trầm Côn cùng Nguyên Quân trở về, mặt lạnh lùng mắng mỏ Trầm Côn:

- Nay Đoạt Nhật Lâu không biết tung tích, người thân là tổng đốc sư, lại vô trách nhiệm như thế!
- Ai da, xem mỹ nữ nói kìa, ta là một hồng nguyên vũ tông, coi như ở lại Đoạt Nhật Lâu cũng có tác dụng gì!

Trầm Côn híp mắt nói láo:

- Vừa rồi thấy quân địch giết tới đây, ta liền nghĩ tới ngũ Dương gia ở đoàn biểu diễn, người cũng biết ta xuất thân từ đoàn biểu diễn, cùng ngũ gia có quan hệ không tệ. Vậy ta không tìm đến chỗ ngũ gia thì đi đâu đây?
- Người trốn ở đoàn biểu diễn?
- Đúng! Không tin người có thể hỏi Nguyên Quân tiểu thư!

Nguyên Quân tiếp lời:

- Cơ tướng quân, nói ra cũng thật xấu hổ. Tối hôm qua, Đông Ca thánh nhân ở chỗ đoàn biểu diễn bị tập kích, ta thật không có tiền đồ, bị ngắt đi.
- Đã biết, không cần giải thích!

Tối hôm qua, Y Y giả mạo Nguyên Quân, khi cuộc chiến nổ ra sẽ giả vờ hôn mê. Đây chính là Đông Ca tận mắt nhìn thấy, cho nên không ai có thể tưởng tượng được chiến tướng đeo mặt nạ thú kia là Nguyên Quân!

Nguyên Quân biết không tránh khỏi liên quan, liền tiếp tục làm chứng cho Trầm Côn, làm cho một chút nghi ngờ của Cơ Nhược Vũ tan biến.

- Nếu còn sống trở về, lập tức cùng ta đi gặp thánh nhân, Đông Ca thánh nhân đang ở chỗ này!

- Ai, mỹ nữ, ta còn muốn tìm mấy vị bằng hữu.

- Ít nói lời vô ích đi, bây giờ đã muộn, cẩn thận cái đầu của người!

Nắm chặt tay Trầm Côn, Nhược Vũ cùng đội nhân mã chạy như bay về hành cung của công chúa..

Sau trận đại chiến, chỉ có chỗ này tạm coi là sạch sẽ một chút.

Nguyên Quân không phải quan chức của Hoàng Kim, không có tư cách dự thánh hội nghị cơ mật, nàng trò chuyện một chút với Cơ Nhược Vũ liền trở về đoàn biểu diễn.

Vừa tiến vào hành cung của công chúa, Trầm Côn cảm nhận được ánh mắt của mọi người với hắn đã khác trước.

Trước hôm qua, Trầm Côn là sủng thần của công chúa Cơ Na, là tể tử cung đình, tương lai là tể tướng Cửu Châu, là tài phán trưởng, ai dám không tôn trọng hắn!? Có thể hiện tại Cơ Na đã chết, trong mắt Hoàng Kim Huyết tộc hắn cũng chỉ là một tên tiểu bạch kiểm mất đi chỗ dựa... Đại tể tự, tổng đốc sư, tên tiểu bạch kiểm này xứng sao?

Trầm Côn chép miệng chép chép, trong lòng có chút không thoải mái. Nha đầu Cơ Na kia cũng có điểm tốt... Đáng tiếc. Vứt ý nghĩ đó sang một bên, Trầm Côn bước vào đại điện.

Nhóm quan lại Hoàng Kim còn sống đều ở chỗ này. So sánh với hôm qua, có tới mấy trăm quan lớn nhỏ đồng thời đi cổ vũ cho Nguyên Quân, bây giờ chỉ còn lại một nhóm nhỏ. Hơn nữa, đại đa số là mang thương tích, đến võ tướng còn như vậy nói chi đến quan văn trời gà không chặt, còn có thể sống sót sao?

Ít nhất Trầm Côn không thấy được hai người đối với hắn rất tốt là Mạnh lão cùng Tiêu lão.

Sau khi Cơ Nhược Vũ đứng vào vị trí của mình, trong ba vị trí phía trên, nhưng bên cạnh nàng chỉ còn Lôi Động mang chi chút những vết thương, chỗ của Lệ Thiên... Vị trí của hắn chỉ còn lại bộ giáp bị cắt làm hai mảnh. Vị trí của Lịch Cửu Tiêu cũng không có ai...

- Đại tể tử, đến đây ngồi đi!

Đông Ca ngồi trên một chiếc ghế lớn chính giữa phòng, ở phía trên. Vai trái mất đi một mảng thịt, mặt sạm đi lộ vẻ mệt mỏi kiệt lực.

- Thánh nhân, ngài bị thương sao?

Trầm Côn cũng không biết chuyện Yến Nan Quy phục kích Đông Ca.

- Tối hôm qua, ta truy kích Quang Minh Hoàng, tại Hỏa Thiêu đảo gặp một quái nhân bịt mặt.

Đông Ca cảm thán thở dài:

- Tàn hài của chân long bị cướp đi, hơn nữa bách tính trong thành còn nhìn thấy phần chân long để khí của Huyền Dân cũng Dương Vô Mệnh cũng bị người này cướp đi rồi.

Một mặt nói chuyện, một mặt Đông Ca ho kịch liệt, đám quan lớn Hoàng Kim vội vàng an ủi:

- Thánh nhân, nếu ngài không phải liên tục trải qua ba trận đại chiến từ đoàn biểu diễn, Đoạt Nhật lâu, bờ biển, làm linh khí tiêu hao thì tên hắc nhân bịt mặt kia làm sao có khả năng phục kích được ngài!

- Thú vị lắm!

Lần đầu Đông Ca chửi như vậy.

- Đánh không lại thì thừa nhận, không có dũng khí thừa nhận thất bại thì làm sao chúng ta còn có thể thống trị Cửu Châu.

Rồi hắn thở dài nói tiếp:

- Ta cùng quái nhân che mặt kia giao thủ ba mươi chiêu, ít nhất ta cũng nhìn qua thực lực của hắn. Cho dù là ta ở trạng thái tốt nhất, cũng còn kém hắn một chút... Ài, hai ngày trước, ta còn bài danh đệ nhị cường giả, có lẽ bây giờ đã ở ngoài mười người đứng đầu rồi!

- Thánh nhân!

- Được rồi, không cần nói nữa!

Đông Ca quét mắt qua đám tàn binh bại tướng, bùi ngùi nói:

- Ta gọi các người lại đây là có hai chuyện. Thứ nhất: công chúa Cơ Na đã chết!

Sột xoạc!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trầm Côn. Mà Trầm Côn thì lặng yên nhìn ra cửa, binh lính Hoàng Kim nặng nề khiêng thi thể Cơ Na vào.

Thi thể của Cơ Na, là Trầm Côn cố ý lưu lại cho Hoàng Kim Huyết tộc, một phần là vì Cơ Na chết bởi ám khí của Công Thâu gia, có thể hãm hại Công Thâu Huyền, một phần là vì nguyên nhân khác nữa! Trầm Côn cảm giác mình có phần có lỗi với Cơ Na, người thì có thể giết nhưng thi thể thì nhất định phải được đại táng, để không có lỗi với thân phận công chúa của nàng.

- Ám Kỵ Nỗ!?

Thi thể Cơ Na vừa được đưa vào, Lôi Động nhìn vết thương nơi ngực của nàng liền giận tím mặt nói.

- Là ám khí độc môn của Công Thâu gia, Công Thâu Huyền, người giải thích thế nào!?

- Thánh nhân, oan uổng quá!

Vừa nhìn thấy Cơ Na chết bởi ám khí của mình, đám người Công Thâu Huyền vội vàng quỳ xuống.

- Ta cũng là Hoàng Kim Huyết tộc, không có ân oán gì với công chúa, làm sao có thể...

- Coi như không phải là người ra tay giết công chúa, nhưng hung thủ cũng là lấy binh khí từ tay các người! Công Thâu Huyền, Công Thâu gia các người nhất định phải trả giá đắt!

- Lôi Động!

Thanh âm của Đông Ca nhẹ nhàng truyền đến:

- Coi như Công Thâu huyền muốn giết công chúa cũng sẽ không dùng chính binh khí nhà mình, hắn là bị người ta hãm hại. Chuyện này bỏ qua đi, các người khẩn trương truy tìm hung thủ thực sự!

- Thánh nhân anh minh!

Công Thâu Huyền tìm được đường sống trong chỗ chết, cả người ướt đầm mồ hôi.

Nhưng Lôi Động không cam lòng, hầm hầm chỉ vào Công Thâu Huyền.

- Thánh nhân, coi như Công Thâu gia không phải hung thủ, cũng không tránh được tội quản lý sơ hở, chiến khí lọt ra ngoài, thỉnh Thánh nhân giết Công Thâu Huyền!

Công Thâu Huyền mới đứng lên lại lập tức quỳ xuống.. Hắn vừa muốn biện giải thì Đông Ca đã phát tay.

- Không cần ầm ĩ nữa, Cơ Na cũng không phải đã chết thật sự, hà tất không buông tha cho Công Thâu Huyền.

Không phải là đã chết rồi sao!?? Lưng Trầm Côn bắt đầu xuất hiện mồ hôi lạnh, thoáng chốc lưng đã ướt đầm.

Quan quân Hoàng Kim kinh ngạc nhìn Đông Ca, lại nhìn thi thể Cơ Na, trái tim bị lợi khí đâm thủng, đầu bị đánh nát, ghê sợ hơn là não của nàng cũng không còn, cái sợ chỉ còn lại bùn nhão! Một thi thể như vậy mà chưa thực sự chết sao!?

- Cơ Nhược Vũ, cho ta một chút máu tươi của người!

Đông Ca thần nhiên phân phó.

- Dạ!

Cơ Nhược Vũ rút bội kiếm ra cắt cổ tay mình, một dòng máu tươi nhỏ lên thi thể Cơ Na.

Cơ Nhược Vũ, Cơ Na!

Rất hiển nhiên là các nàng đều xuất thân thì Cơ gia – hoàng thất Đại Chu. Các nàng có quan hệ huyết thống, trực hệ, nhóm máu giống nhau, các cơ quan trong thân thể có độ cân xứng cao nhất.

Máu tươi xối trên người Cơ Na, cực kỳ thần kỳ, cơ thể Cơ Na đang lạnh băng bỗng ấm lên một ít, lỗ chân lông cũng nở ra hấp thu máu tươi, rất nhanh Cơ Nhược Vũ gần như mất đi một nửa lượng máu, sắc mặt tái nhợt được người hầu dìu xuống. Mà thân thể Cơ Na đã hồng hào trở lại, giống như người sống!

Sau đó, những tổn hại kinh khủng ở đầu bắt đầu chậm rãi tự chữa trị!

- Thiên Ý Vô Phùng!

Đông Ca cười nhạt một tiếng:

- Hung thủ xuống tay rất độc ác, cũng rất cẩn thận, ngay cả đầu Cơ Na cũng không buông tha. Nhưng mà hần không biết từ sau khi tổ tiên Ba Hách bị Mặc Ly phân thân, các hồn sư của Hoàng Kim Huyết tộc đã tiến hành cải tiến Thiên Ý Vô Phùng của Ba gia, chỉ cần có đầy đủ hài cốt, đầu không tổn hại, thành viên trực hệ của Ba gia có thể chết đi sống lại.

- Mà Cơ Na lại có Thiên Ý Vô Phùng, vũ hồn cảnh giới cao nhất của Ba gia!

Đông Ca cười nói:

- Coi như khung xương không hoàn chỉnh, đầu có bị người ta đập nát, chỉ cần có máu tươi giống nhau làm vật dẫn, nàng có thể tự mình chữa trị thân thể, một lần nữa sống lại!

@#\$\$%%^!

Cặp mắt Trầm Côn đảo nhanh, muốn tìm cơ chạy. Cơ Na tận mắt thấy Trầm Côn xuống tay với mình, nàng sống lại, Trầm Côn liền không có chỗ chôn! Nhưng mà không đợi hần ra tới cửa, thi thể Cơ Na đã chữa trị xong rồi, nhất là mắt lại khôi phục giống như trước khi chết, chăm chăm nhìn hần!

- Trầm đại tể tửu, người đứng lại cho ta!

Nhìn vào cặp mắt của Cơ Na, Đông Ca thất thần một chút rồi nhìn lạnh lùng chăm chăm vào Trầm Côn.

- Ánh mắt là bộ phận kỳ diệu nhất, dù chết cũng sẽ đem những hình ảnh cuối cùng lưu lại, Người hình Cơ Na xem, tại sao trên đồng tử nàng lại có hình ảnh của người, tại sao trong mắt nàng có sự khó tin lẫn bi phẫn?

- Là người giết công chúa Cơ Na!?

Nhóm quan lớn Hoàng Kim đột nhiên lạnh lùng cười rộ lên, tiểu bạch kiếm, vốn là chúng ta muốn thu thập người sau, kết quả đưa đến chuyện này.

- Trầm tể tửu!

Công Thâu Huyền là người đầu tiên đứng dậy, oán độc nhìn Trầm Côn.

Trước có mối hận giết con, sau có mối hận bị đẩy ra khỏi vị trí ở Đoạt Nhật lâu, hôm nay nếu Công Thâu Huyền không giết chết Trầm Côn liền thẹn với danh của Công Thâu!

Sau lưng Công Thâu Huyền, quan lớn Hoàng Kim từng bước ép sát, quây Trầm Côn trong một vòng nhỏ.

Chỉ có thể liều mạng!

Trầm Côn vỗ thắt lưng của mình, Bất Sắc lập tức biến thành áo giáp hộ thân. Nhưng đúng vào lúc này, từ chỗ Cơ Na truyền đến một tiếng thở dài lãnh đạm:

- Đông Ca gia gia, các người làm gì vậy? Khi dễ đại tể tửu của ta sao?

273. Chương 317: Tục Thế Chi Môn

Cơ Na liền đứng lên! Tất cả quan lại cao cấp của Hoàng Kim Nhất Tộc đều sửng sốt, không ngờ tên tiểu bạch kiểm này lại là hung thủ sát hại công chúa. Thế nhưng sao công chúa lại còn gọi hắn là tể tử chứ? Đông Ca cũng nhíu nhíu mày:

- Cơ Na, không phải là hắn giết người sao?

- Hắn? Giết ta? - Cơ Na trừng lớn đôi mắt, giật mình nói:

- Đông Ca gia gia, ngài đang đùa cái gì a. Nhờ công lao của đại tể tử ta mới có thể có cơ hội hồi sinh. Nếu không phải vậy, bổn công chúa ta có lẽ đã phải theo gót tổ tiên Ba Hách, bị phân thân vạn dặm, cho dù có thiên y vũ hồn cũng không cứu được!

- Hắn, cứu người?

Đông Ca vung tay lên, mấy tên Hoàng Kim Huyết Tộc vội vàng buông Trần Côn ra:

- Cơ Na, mau nói cho ta biết, người đã bị giết như thế nào?

- Nói thì nói!

Cơ Na nhanh chóng chạy đến bên người Trần Côn, cầm lấy cánh tay hắn mà nói:

- Đó là vào đêm hôm qua, đại tể tử tìm ta đi chơi, chúng ta liền cùng ra ngoài.

- Không đúng!

Đông Ca vội ngắt lời:

- Trước khi bị xử quyết, tên hộ vệ của người đã từng nói qua, Trần Vô Ngôn có đến tìm người, nhưng lúc đó người không có ở hành cung!

- Ai nha, gia gia người còn không biết sự lợi hại của ta sao? - Cơ Na dương dương đắc ý, hất cm lên:

- Đó chẳng qua là ta cùng đại tể tử liên thủ lừa mấy gã ngu ngốc đó thôi! Hì hì, ta sợ bọn họ không cho ta ra ngoài nên mới bảo đại tể tử làm bộ nói rằng ta không có ở đây. Quả nhiên các hộ vệ liền chạy ra ngoài tìm kiếm, không còn ai trông coi, ta cùng đại tể tử liền chuồn ra ngoài!

- Tiếp tục đi! - Đông Ca xem ra có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này.

Cơ Na đúng là có tính tình như thế, hơn nữa loại chuyện như thế này cũng không phải là lần đầu tiên!

- Sau khi ra ngoài, chúng ta liền đi đến cái hồ lớn gần nơi biểu diễn, đương nhiên đã len lén ra ngoài, ta cũng không muốn bị tiện nữ Nguyên Quân kia bắt gặp. Sau đó, chúng ta vừa nhặt vỏ sò cạnh bờ biển, vừa đi đến đình Cửu Nhật.

Cơ Na cứ thế, một câu nối tiếp một câu, rất nhanh liền kể hết cho mọi người chuyện nàng cùng Trần Côn đi du ngoạn, sau đó liền vỗ tay một cái:

- Cuối cùng, đại tể tử nói hắn đã nghiên cứu ra một món đồ chơi cơ quan mới.

Nàng len lén đặt một ngón tay trước ngực mình, không biết “thị thể” của chính mình được phát hiện ở chỗ nào, liền cười tủm tỉm mà hỏi thăm:

- Đại tể tử, người để nơi nào vậy?

- Ngay ở bên dưới Đoạt Nhật Lâu?

Trần Côn trả lời mà đầu đầy mồ hôi.

- Đúng rồi! Chính là dưới Đoạt Nhật Lâu!

Cơ Na len lén nhìn Trần Côn đang lau mồ hôi lạnh, nói tiếp:

-Ta nói này đại tể tử, người sao lại ra nhiều mồ hôi thế, bị lũ hồn đản này hù dọa sao?

Nàng lại hung ác mà trợn trừng mắt với mấy tên quan lại Hoàng Kim tộc rồi nói:

- Ta nói cho các người biết, ngay lúc bản công chúa cùng đại tể tửu vừa tới Đoạt Nhật Lâu, đang cùng nhau xem xét món đồ chơi mới, liền có một quái nhân đeo mặt nạ xuất hiện. Hắn quả thật rất lợi hại, đại tể tửu đã cố gắng bảo hộ ta, nhưng hắn liền đánh bay đại tể tửu, sau đó ném ra mấy cái ám khí của Công Thân gia tộc, uy hiếp ta nói ra nói ra bí mật của Đoạt Nhật Lâu.

- Tất nhiên là ta sẽ không bán đứng bí mật của nhà mình rồi. Thế là ta liền giằng co cùng quái nhân kia, sau đó, tự nhiên tâm khẩu của ta mát lạnh, không còn biết gì nữa!

Cơ Na vừa cười hì hì vừa nói hết chuyện xong liền hung hăng mà mỗ vai Trầm Côn một cái:

- Đại tể tửu, tối hôm qua người đã biểu hiện rất tốt, mặc dù vô năng bị người ta đánh bay, nhưng vẫn là trung tâm hộ chủ, liền mình bảo hộ trước người ta. Ta sẽ nhớ kĩ, sau này tất có trọng thưởng!

- Đa tạ công chúa!

Trầm Côn liền bị một trận đầu văng mắt hoa, giống như vừa đi tàu lượn vậy, từ việc phải chết dưới núi đao biển lửa tự nhiên trong thoáng chốc được lên thiên đường phủ đầy hoa.

- Nói như thế, đại tể tửu chẳng những vô tội mà còn có công?

Đông Ca cười một cách lạnh lùng.

- Nhưng trước khi ngắt đi, tại sao ánh mắt của người lại giống như đang nhìn Trầm đại tể tửu vốn là “đã bị đánh bay đi” ?

Thảm rồi a! Cơ Na không biết chuyện tình sau này nên nói dối bị lộ tẩy rồi! Trầm Côn thoáng cái lại từ thiên đường ngã xuống núi đao biển lửa.

- Người nói cái này à? - Cơ Na xấu hổ đỏ mặt

- Gia gia, để ta nói riêng cho người được không?

Nàng liền chạy đến bên tai Đông Ca, nói ra một trận thanh âm vô cùng nhỏ, chỉ thấy sau đó Đông Ca liền ngẩn ra, lập tức cười ha ha:

- Con nhóc này! Những lời này quả thật không thể nói trước mặt mọi người a! Tốt lắm, Đại tể tửu không những vô tội mà còn có công. Chờ chuyện này kết thúc, gia gia liền cho hắn gia quan tiến chức.

Cơ Na nói cái gì mà khiến Đông Ca liền tin tưởng ngay vậy? Trầm Côn quả thật rất muốn hỏi nàng, bắt quá nhìn thoáng qua vẻ mặt cổ quái của mấy tên Hoàng Kim Huyết Tộc, hắn liền xám xịt mà cúi đầu xuống.

- Muốn biết ta nói gì phải không? - Cơ Na trở lại bên người Trầm Côn, oán hận nhìn hắn một cái rồi nói:

- Đêm nay tới tìm ta!

Hiển nhiên, không phải là Cơ Na mất trí nhớ, càng không phải là suy nghĩ lung tung. Nàng nhớ rất rõ rằng Trầm Côn muốn giết nàng, nhưng nàng vẫn giúp hắn nói dối, cứu Trầm Côn một mạng!

- Quân đầu! - Đông Ca lên tiếng lần thứ hai:

- Đại chiến tối hôm qua, Thiên Minh thắng, chẳng những chiếm được một phần Chân Long Đế Khí hơn nữa lại giết được đại tài quyết của Cửu Thế Sơn chúng ta, Đại tướng Lệ Thiên, còn có gần hai mươi vạn tướng sĩ của ta lại thua, thua rất thảm!

Hắn có dũng khí thừa nhận thất bại của mình trước mặt mọi người quả thật đã làm cho mọi người kính nể. Các quan viên Hoàng Kim Tộc đều quỳ xuống:

- Thánh Nhân, đợi chúng ta nghỉ ngơi lấy sức tầm ba năm, ba năm sau, lại đánh một trận quyết định!

- Ba năm?

Quả thật điều mà các quan viên Hoàng Kim tộc nói là rất bình thường, lần này Hoàng Kim Huyết Tộc tổn thất quá lớn, binh lực, lương thảo, còn có phải bồi dưỡng một chiến tướng mới. Ít nhất cũng cần ba năm mới có thể khôi phục được như trước đó.

Nhưng Đông Ca mỉm cười:

- Không thể đợi lâu như vậy được! Ngày mai, ngay khi mặt trời mọc, ta sẽ làm cho Thiên Minh toàn quân bị diệt, hủy đi Chân Long Đế Khí.

- Chẳng lẽ Thánh Nhân còn có hậu chiêu?

Các quan viên sững sốt.

- Sự tình đã đến mức này, ta cũng phải nói thôi!

Đông Ca đứng lên, quay về phương tây rồi quì xuống

- Ta đến Đoạt Nhật Lâu không phải vì đề phòng Thiên Minh mà là để chiếm được thần dụ của thượng giới!

- Cung lĩnh thần dụ!

Các quan viên Hoàng Kim tộc liền nhất loạt quì xuống. Đông Ca tiếp tục nói:

- Không lâu trước đây, Thiên Môn phát sinh dị biến, một nữ nhân bị thượng giới giam giữ, vốn phải thuộc thiên đạo luân hồi, tự nhiên biến mất tại thiên môn, hơn nữa thượng giới cũng mất hết mọi liên hệ với tất cả các đầu mối.

- Thượng giới liền cho ta thần dụ, phải tìm ra người phụ nữ này, một lần nữa tiến hành giám thị, nếu không giám thị được thì giết đi!

Đông Ca lại tiếp tục:

- Vì hoàn thành nhiệm vụ này, thượng giới ban cho ta một lần được quyền mở ra Tục Thế Chi Môn (cánh cửa dẫn vào tục giới).

Các quan viên Hoàng Kim tộc đều hít vào một hơi lạnh khí, ngay sau đó, tất cả liền như một đám tín đồ cuồng giáo mà hoan hô lên.

- Mỹ nữ! Tục Thế Chi Môn là vật gì vậy?

Trầm Côn nhìn thấy đám quan viên kia đang quì xuống hoan hô, cảm thấy mình như một kẻ ngốc, liền kéo ống tay áo của Cơ Na. Cơ Na liền quay lại nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng như hàn băng ngàn năm.

- Tục Thế Chi Môn, là cánh cửa để thượng giới tiến vào phạm trần. - Nàng lạnh lùng nói tiếp - Ý tứ của Đông Ca gia gia là ngài có thể mở ra cánh cửa này, mời một vị thần của Hoàng Kim Nhất Tộc chúng ta hạ thế xuống nhân gian!

Đông Ca muốn mời thần tiên tới? Trầm Côn giật mình một cái, lại nghe thấy thanh âm hoan hô vang tới:

- Thánh nhân, một khi thần từ thượng giới phủ xuống, ngay lúc Tục Thế Chi Môn mở ra Hoàng Kim Huyết Tộc của chúng ta phải dùng một xử nữ làm tế phẩm, ta khẩn cầu Thánh Nhân hãy dùng nữ nhi của ta làm tế phẩm.

- Không cần, ta đã tìm được một cái tế phẩm rồi!

Đông Ca cười cười một cách thần bí:

- Tối qua, Đoạt Nhật Lâu hoạt động trở lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào chân long, nhưng có ai lưu ý khi Đoạt Nhật Lâu rời đi có lưu lại một cái địa động?

- Cơ Nhược Vũ lưu ý tới! Nàng tìm thấy trong động một phụ nữ hôn mê. Kẻ đó đóng giả nam trang, có khả năng là gián điệp của Thiên Minh cài vào Đoạt Nhật Lâu. Nữ nhân này lại từng bị thương nặng, thực lực giảm xuống mức lam nguyên vô tông, vô hồn cũng chỉ là trụ cột kiểm hồn!

- Nhưng - Đông Ca liền đứng lên - Mượn Họa Long Điểm Tinh, nữ nhân này đã khôi phục thực lực trước kia. Nàng dĩ nhiên lại là một cường giả đủ tư cách kiêu ngạo, một kẻ hoàn thành vô tông luân hồi lần thứ hai, đạt đến cảnh giới thứ năm, một võ hoàng trong truyền thuyết!

- Võ hoàng! Quan viên Hoàng Kim tộc liền hoảng sợ đến biến sắc. Một cô gái thể mà có được thực lực võ hoàng.

- Mọi người không nên kinh ngạc, còn có chuyện tốt hơn nữa! - Đông Ca cười nói - Trụ cột kiếm hồn của nữ nhân này dưới sự trợ giúp của Họa Long Điểm Tình đã xảy ra biến hóa, các người đoán xem nó biến thành cái gì?

- Một trụ cột kiếm hồn bình thường nhất, thường thấy nhất, tìm khắp đại lục không có mười vạn cũng có tám vạn - Lôi Động suy nghĩ một chút rồi kết luận - cho dù có tấn cấp thì chắc cũng chỉ đến Kiếm Ảnh Trọng Trọng hay Kiếm Mạc Thiên Lam thôi.

- Không! Ta nhắc các người một câu, trong cơ thể nữ nhân này ẩn dấu lực lượng của hồn sư, khẳng định là nàng đã tu luyện qua bí pháp của hồn sư! - Đông Ca có vẻ vô cùng khoái trá, dĩ nhiên lại nói một câu ám chỉ vui đùa.

- Nếu người đã nói vậy - Lôi Động kết luận - Hồn là đã chuyển thành võ hồn Kiếm Tôn cấp vũ tôn!

- Các người quá coi thường nàng - Đông Ca khẽ lắc đầu.

- Chẳng lẽ lại đạt tới cấp vũ hoàng, “Nhất Kiếm Lược Cửu Châu” ?

- Còn chưa đủ!

- Thế là võ hồn thánh cấp, Hồn Trung Kiếm?

- Sai! - Đông Ca bình tĩnh nói - Một cái trụ cột kiếm hồn nho nhỏ thế mà đã biến thành võ hồn thần cấp Mạc Tà!

Trong đại diện yên tĩnh một trận. Mạc Tà! Cái tên này không cần giải thích nhiều, là một trong mười đại thần kiếm, đó chính là thư kiếm trong truyền thuyết Can Tương Mạc Tà! Một cái kiếm hồn trụ cột nho nhỏ thế nào lại có thể trở thành Mạc Tà? Giống như Trung Dũng Thiên Thu chỉ có thể là Quan Vân Trường, mỗi một võ hồn thần cấp đều là độc nhất vô nhị, Mạc Tà, cũng là võ hồn của nữ nhân kia, chính là thần kiếm Mạc Tà, thần kiếm đã dung hợp cùng cơ thể Mạc Tà, thê tử của Can Tương, thần tượng của các chú tạo sư!

- Ta không rõ, một cái trụ cột kiếm hồn nho nhỏ làm sao đột nhiên biến hóa thành Mạc Tà, nhưng ta biết đó là một phụ nữ võ hoàng cấp, có được võ hồn thần cấp Mạc Tà, lại là thành viên Thiên Minh - Đông Ca hỏi ngược lại - Nếu ta dùng kẻ này làm tế phẩm thì sao thượng giới không thích chứ!

- Thánh nhân anh minh!

Toàn bộ cao quan của Hoàng Kim tộc liền kích động hoan hô. Mặt Trầm Côn đã tái nhợt không còn chút máu. Tìm thấy tại địa động phía dưới Đoạt Nhật Lô, từng bị tương nặng, còn nhờ vào Họa Long Điểm Tình mà khôi phục thực lực, tất cả không phải đang nói về A La sao?

- Thánh Nhân

Trầm Côn vội vã nói

- Khi nào ngài sẽ mở ra Tục thể chi môn, khi nào sẽ đem kẻ kia đi tế điện?

- Tối hôm nay!

Đông Ca dẫn đại đội nhân mã đi ra khỏi hành cung. Hồn lớn tiếng hô:

- Chư quân, tế đàn đã bố trí xong, ngay tại phía bắc thành Xuất Vân! Tất cả cùng theo ta cung nghênh thượng thần phủ xuống nhân gian!

274. Chương 318: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta

Từ tối qua, A La cũng rất buồn bực. Lúc bắt đầu tu luyện, nàng đã nhanh chóng cảm nhận được chỗ tốt của Họa Long Điểm Tình: Thương thế đã khỏi hẳn, thể chất cũng khôi phục, cả mấy kinh mạch vốn bị bế tắc cũng liền trở nên thông suốt, linh khí lưu động thuận lợi không gặp cản trở gì. Nàng liền từ cảnh giới Lam Nguyên võ tông biến đổi cuối cùng trở về cảnh giới võ hoàng ngày xưa của mình. Nhưng một lúc sau, kiếm hồn cơ sở tiểu Tâm Tâm đột nhiên trở nên kích động, chạy đông chạy tây tựa hồ muốn lao ra khỏi cơ

thể nàng. A La cũng không có bản lĩnh qui định phạm vi hoạt động của vũ hồn như Trầm Côn. Ý vào việc mình đã học qua bí pháp Hồn Sư một lần, nàng liền áp chế tiểu Tâm Tâm không khoan nhượng. Nhưng không ngờ, dưới áp lực của nàng, tiểu Tâm Tâm càng ngày càng mạnh, cuối cùng “Bính” một tiếng, tiểu Tâm Tâm liền biến hóa, trở thành một cô nương mười bảy mười tám tuổi! Sau khi lớn lên, tiểu Tâm Tâm đã từ một cô gái tư sắc bình thường, nói cà lăm, đã trở hành một thiếu nữ xinh đẹp tràn ngập ưu sầu cùng quyến luyến.

- Ta nhớ ra rồi! Ta ... Ta ... Ta tên là Mạc Tà! (zero: Cáp! Hình như cái gì TQ có là Cửu Châu cũng có thì phải) - Đây là câu đầu tiên mà tiểu Tâm Tâm nói ra sau khi trưởng thành.

Mạc Tà ... không ngờ người lại là Mạc Tà, một trong mười đại thần kiếm của Cửu Châu! A La đột nhiên nhớ tới một cái bí mật giữa những hồn sư. Vũ hồn chia làm ba loại, một loại là hậu thiên vũ hồn giống như bọn Vương Kiều mà Trầm Côn thu vào sau này, một loại khác là tiên thiên vũ hồn, giống như Cơ Na vừa sinh ra đã có Thiên Y Vô Phùng, mà loại thứ ba, cũng là loại vũ hồn cường đại nhất, thần bí nhất, thiên mệnh vũ hồn, hay còn gọi là bốn mạng vũ hồn! Sau khi chết, người ta sẽ phải qua chuyển thế luân hồi. Sau khi chuyển thế, mặc dù không còn cùng là một người với kiếp trước, nhưng con người vẫn có khả năng giữ lại một bộ phận năng lực kiếp trước. Loại năng lực được kế thừa từ kiếp trước này được gọi là bốn mạng vũ hồn!

Không nghi ngờ gì nữa, tiểu Tâm Tâm chính là một trụ cột kiếm hồn phổ thông nhưng kiếp trước nàng đã dung hợp linh hồn vào Mạc Tà thần kiếm.

Mà tiểu Tâm Tâm cũng đã tự chứng minh điều đó. Khi còn sống, nàng là một đệ tử kiếm tông bình thường, môn phái của nàng không tính là mạnh mẽ, tư chất thân thể cũng không tốt lắm, nhưng nàng bẩm sinh lại có một năng lực cảm ứng với kiếm pháp mạnh mẽ, người thường không thể nào so sánh được. Mới sáu tuổi nàng đã luyện thành vô linh tam phẩm! Đáng tiếc, khi tiểu Tâm Tâm sáu tuổi, môn phái của nàng lâm họa diệt môn mà nàng cũng trở thành một trong những người ngã xuống trong tai họa đó, cuối cùng trở thành một cái trụ cột kiếm hồn lang thang. Hôm nay nhờ vào Họa Long Điểm Tinh, ký ức của Mạc Tà trong người tiểu Tâm Tâm đã thức tỉnh!

Thuộc tính vũ hồn của nàng cũng vì thế mà tiến cấp mạnh mẽ, đạt tới một cảnh giới làm người ta kinh hãi.

Vũ hồn: Mạc Tà!

Thuộc về: vũ thần cấp

Năng lực thứ nhất: Tự nhiên mà có “Thái Âm kiếm ý”

Năng lực thứ hai: Gia tăng năng lực của tất cả vũ hồn hệ chế tạo, trời sinh là chú tào tông sư!

Năng lực thứ ba: Uy lực kiếm pháp tăng tới cảnh giới Cửu Châu Phong Mang, nếu chống lại vũ hồn không đồng cấp, kiếm pháp của võ giả liền có khả năng vô kiên bất phá (không gì mà không phá được), không ai có thể né tránh.

Cũng nói một chút về tiểu Tâm Tâm sau khi biến hóa. Nói thật ra, thuộc tính của nàng đem so với hai cái vũ hồn đồng cấp khác là Trung Nghĩa Thiên Thu và Nhất Khúc Thanh Âm Tiểu Đông Phong liền chẳng có gì đáng nhắc đến. Nàng có năng lực của Trung Nghĩa Thiên Thu, dùng một đao mà giết hết tất cả các đối thủ trên thế gian sao? Nàng có năng lực miệt thị thần phạt như Tiểu Đông Phong, có thể bỏ đi ý chí công kích của một thần tiên đang phẫn nộ sao? Thậm chí nàng còn không bằng vũ hồn trước kia của A La! Nhưng A La lại rất hài lòng, phi thường hài lòng, hài lòng tới mức nói năng lộn xộn, suốt nửa mà cười ngắt đi ...

Người khác không biết, nhưng nàng lại biết một cái bí mật về dung hợp Vũ Hồn. Cái gọi là dung hợp Vũ Hồn đó, chính là hai vũ hồn cùng tổ hợp lại một cỗ mới có thể phát huy hết uy lực chân chính của mình. Mạc Tà chính là một trong những vũ hồn có thể dung hợp được. Can Tương Mạc Tà chính là một đôi, chỉ khi Mạc Tà dung hợp cùng uy lực của Can Tương, nàng mới chân chính là kiếm trung chí tôn! Chú thích thứ nhất: Nếu cùng vũ hồn Can Tương song kiếm hợp bích, thuộc tính ẩn dấu Hóa Long sẽ được kích hoạt, tiến hóa thành vũ hồn vũ thần cấp Nhất Nhất Long Thư!

Chú thích thứ hai: Sau khi song kiếm hợp bích, Can Tương cũng tiến hóa thành vũ hồn vũ thần cấp Nhất

Nhất Long Hùng. Thư hùng song long một lần nữa liên thủ liên kích phát võ hồn siêu thần cấp - Đại Ái, Vô Ngôn!

Uy lực của Mạc Tà chính là nằm ở hai chữ “Hợp bích”, không có Can Tương thì nàng chỉ là một võ hồn vũ thần cấp bình thường, một khi tìm được Can Tương, nàng liên đạt tới siêu thần cấp, trở thành tồn tại chỉ dưới võ hồn Hào Long Thiên Túng!

- Chỉ cần tìm được Can Tương ... - A La gắt gao nắm chặt tay, nếu thế thì hết thấy thật quá mỹ diệu ...

Ngay lúc A La còn đang vui sướng, Trầm Côn khởi động đoạt nhật lâu, Chân Long Đế Khi thoát ra! Hơn nữa, nghĩ đến phương hướng mà nó bay tới, thật sự thấy rất hèn mọn, bĩ ỉu, đầu chân long kia chính là thoát ra từ miệng của A La! Còn may Chân Long chỉ là khí tức số mệnh, không phải thực sự à giống đực, nếu không thì A La đã phát điên lên rồi! Ngay lúc yếu mệnh, A La vừa khôi phục thực lực, vừa mới thích ứng với linh khí nơi này, vừa mới trấn an võ hồn xong, nhưng cả linh khí cùng võ hồn đều không chuẩn bị kịp, nàng không phát huy được một điểm thực lực tại cảnh xấu hổ này. Đông một tiếng! A La liền bị Chân Long đụng ngất! Càng xui xẻo hơn, mấy hôm Cơ Nhược Vũ trước bị A Phúc đánh tan dừng khí, ngay lúc khai chiến lại trốn ở cạnh phủ thành chủ, chờ cho trận chiến tranh đoạt Chân Long này qua đi, nàng rất sợ một lần nữa gặp được Quang Minh Hoàng nên đào địa đạo mà đào tẩu. Ngay lúc địa đạo đào đến phía dưới chân long, Cơ Nhược Vũ quay đầu tìm kiếm, đông, lại đụng phải A La vừa mới tỉnh táo lại còn đang mơ mơ màng màng!

Cứ như vậy, lúc mở mắt ra, A La đã thấy mình ở trên một tòa tế đàn cổ quái trong một sơn cốc u tĩnh (âm u và tĩnh mịch ?) Tại xung quanh sơn cốc, hơn mười vạn binh lính Hoàng Kim tộc mai phục xung quanh, còn có hơn một trăm tù binh Thiên Minh vừa bị bắt tới qua đang quì dưới tế đàn. Các đao phủ của Hoàng Kim Huyết Tộc theo một cách thống nhất đem ra một người tù binh, quay mặt về phía tế đàn rồi hung hăng chém đầu tên tù binh.

Phốc ...

Máu tươi phun ra, một bộ phận rơi vào tế đàn cổ quái, toàn bộ phần còn lại đều phun lên người A La. Đây là ...

Tục thể chi môn, đây là nghi thức mở ra Tục thể chi môn, mời Hoàng Kim Thần Tộc phủ xuống nhân gian! Nghi thức này có ba bước, đầu tiên là dùng máu tươi để tẩy rửa tế đàn, nghe nói Hoàng Kim Thần Tộc mang dòng máu hỗn hợp giữa người và thú, thích nhất chính là mùi máu người ; bước thứ hai, Đông Ca sẽ dẫn đầu cao cấp Hoàng Kim tế tự mở cửa, mời Hoàng Kim Thần Tộc hàng lâm; mà bước thứ ba chính là dùng một nữ tế phẩm hiến dân cho mấy tên thú tính Hoàng Kim Thần Tộc!

Cái tế phẩm này không phải là mình đó chứ ?

- Đông Ca!

A La vừa nghĩ đến việc mình sẽ bị hiến dâng cho một đầu cầm thú liên cấp bách mà mắng to lên. Nhưng vừa muốn mở miệng, nàng mới phát hiện chính mình đang bị nhốt trên một cái chữ thập thật lớn, hai tay hai chân đều bị khóa bởi cơ quan chuyên khắc chế cao thủ, trong miệng cũng có hai vật tròn tròn rõ ràng dùng để phòng ngừa mình cắn lưỡi tự sát. Ngay cả chết cũng không được sao? A La cắn chặt răng. Sau đó, nàng thấy Đông Ca dẫn theo một đám quan lớn của Hoàng Kim tộc đi vào sơn cốc mà Trầm Côn lại cười tủm tỉm đi sau đội ngũ. Tên tặc hòa thượng này tới đây làm cái gì?

Cứu ta ư?

Tên ngốc!

Nơi này có thể có hơn mười vạn binh lính Hoàng Kim tộc, Đông Ca, Lôi Động, Cơ Nhược Vũ, lấy bất kỳ một người nào trong ba tên cao thủ Hoàng Kim tộc này cũng có thể giết chết người đó! A La mở to mắt mà gắt gao nhìn thẳng về phía Trầm Côn, trong ánh mắt chỉ có một ý tứ bảo hắn chạy mau, nhanh chóng mà rời khỏi nơi này. Nhưng Trầm Côn lại giống như không thấy nàng, vẫn cùng Cơ Na trò chuyện vui vẻ.

- Đại tế tửu!! - Đi phía cuối đội ngũ, Cơ Na mang về mặt lạnh băng, lạnh lùng nói

- Tối qua ngươi đột nhiên giết ta là vì Thiên Minh phải không?

Trầm Côn cũng không để ý việc giết người bị vạch trần, hần cười tùm tùm mà nói:

- Không sai, ta chính là thiên quân thứ mười ba của Thiên Minh! Công chúa điện hạ, người có thể lập tức bắt ta nộp lên Đông Ca để lĩnh thưởng.

- Ta đã thay người nói dối thì cần gì phải bắt người lại chứ? - Cơ Na lãnh đạm nói

- Ta hỏi người một câu, sau này muốn làm thập tam thiên quân hay muốn tiếp tục làm đại tể tửu của ta!

- Ách ... Người nói gì?

- Nếu người muốn làm thập tam thiên quân, sáng mai ta sẽ cấp cho người một chiến thuyền, người muốn đi đâu thì đi, muốn chạy đi trêu chọc ai cũng được, tuy nhiên ... Lúc gặp lại, ta sẽ không tiếc thứ gì mà giết người - Cơ Na thở dài

- Nếu người nguyện ý lưu lại, ta không yêu cầu người bán đứng bạn bè mình trong Thiên Minh. Chỉ cần người thay hình đổi dạng, đoạn tuyệt mọi quan hệ cùng Thiên Minh, người lại là đại tể tửu của ta, chờ lúc ta kế nữ hoàng sẽ phong toàn bộ bắc Cửu Châu cho người làm lãnh địa ... Cho dù là một trong bốn đại chư hầu trong thiên hạ, tài phán trưởng của Cửu Thế Sơn hay Tể tướng của Đại Chu Hoàng Triều ta cũng có thể cho người! Ta đã nói đến mức này, người có một đêm để cân nhắc!

Cơ Na lạnh lùng nghiêm mặt quay sang chỗ khác. Nhưng Trầm Côn cũng không cần suy nghĩ, chưa đến một giây hần đã chỉ chỉ vào mặt mình

- Công chúa điện hạ, người xem khuôn mặt của ta đây - Hần cười cười mà nói - Ta sẽ là một kẻ bội bạc, đem mình đầu nhập vào một đám tiểu nhân súc sanh sao?

- Súc sanh? Trong mắt người, ta là một kẻ súc sanh sao? - Cơ Na đột nhiên nói.

Trầm Côn đi theo sau nàng cũng chỉ yên lặng cúi đầu ... Nói thật, nếu Trầm Côn đầu nhập theo Cơ Na, một mặt lại âm thầm liên lạc cùng Thiên Minh, chẳng những có được công danh lợi lộc dễ dàng như trở bàn tay, việc cứu A La lúc này cũng sẽ thêm vài phần nắm chắc. Nhưng hần đã từng cố giết người ta một lần, người ta lại không so đo mà giúp hần nói dối, cưới hần một mạng. Cho dù nàng có thật là một quái vật hỗn huyết, Trầm Côn cũng cảm thấy xấu hổ nếu lừa nàng một lần nữa! Cơ Na đã giúp hần đến mức đó, thậm chí dụng chàm đến lợi ích tối cao của Hoàng Kim Huyết Tộc, lương tâm Trầm Côn sẽ không an ổn nếu hần lừa gạt nàng một lần nữa.

- Công chúa - Lúc tới dưới tế đàn, Trầm Côn nhìn một chút lực lượng binh lính hùng hậu xung quanh liên cau mà nói:

- Ta muốn rời đi một lúc, có thể giúp ta báo lên đại nhân không?

- Không thể! - Ngữ khí của Cơ Na giống như muốn ăn thịt người

- Nghi thức mở ra Thế tục chỉ môn chính là khánh điển cả đời cũng khó gặp của Hoàng Kim Huyết Tộc ta, người là đại tể tửu, bây giờ mà li khai khỏi tế đàn chính là xúc phạm thần linh, là tử tội!

Nàng vừa nói vừa quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Côn một cách cổ quái

- Người muốn rời đi có phải muốn đi mật báo để tìm cao thủ cứu người con gái trên tế đàn? - Thần sắc nàng lập tức khấn trương lên - Nàng là người phụ nữ của người sao? Cho dù ở đây có Đông Ca gia gia, Lôi Động, Cơ Nhược Vũ cùng mười vạn đại quân người vẫn còn muốn cứu nàng?

Nha đầu này thật thông minh, ngay câu đầu tiên đã có thể liên tưởng đến mục tiêu của bản tăng! Trầm Côn chép chép miệng, nếu đã bị nhìn ra, hần liền cười tùm tùm mà thần nhiên nói:

- Không sai, nàng chính là nữ nhân của ta, ta phải cứu nàng! Công chúa điện hạ, người có thể cho ta một cơ hội không?

275. Chương 319: Kẻ Cứu Người, Chết.

- Nàng ta là nữ nhân của người?

Tâm tình của Cơ Na đột nhiên trở nên cổ quái, khóe miệng có chút co quắp, hai cánh tay có chút run rẩy, mà hai mắt của nàng cũng trở nên đỏ như máu, nhìn giống như đang cực kì phần nộ.

- Vừa rồi ở bên trong kia, ta đã nói một câu khiến Đông Ca gia gia thả người ... Có muốn biết đó là câu gì không?

Nàng đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Công chúa, mặc kệ người đã nói gì, ta cũng phải đi cứu nữ nhân trên kia!

Trầm Côn thở dài. A La tự nhiên trở thành vật hiển tế, hẳn còn đâu tâm trạng mà quan tâm Cơ Na đã nói gì!

- Kể cả ta đã nói gì mà người cũng không muốn biết ... !

Cơ Na đau khổ cười một tiếng rồi chậm rãi nói:

- Để mở ra Tục Thế Chi Môn cần có ba bước. Bước thứ nhất gọi là Huyết Nhiễm Tế Đàn. Tại bước này cần phải có mười lão nhân ngoài trăm tuổi của Hoàng Kim Huyết Tộc tự tay tẩy rửa tế đàn. Bất luận kẻ nào đang ở bên dưới cũng phải quì gối mà thảm tụng tế văn, ngay cả Đông Ca gia gia cũng không ngoại lệ. Ở bước này, người không nên cử động, mười vạn người yên lặng, cử động chính là chết!

Nàng đang nói cho mình biện pháp cứu người sao?

Trầm Côn cảm kích mà nhìn qua Cơ Na, sau đó cúi đầu lắng nghe.

- Bước thứ hai, Đông Ca gia gia sẽ cho mọi người hiến máu, máu của tất cả Hoàng Kim Huyết Tộc và cả máu của tế phẩm tạo ra một cánh cửa bằng máu. Các tướng lĩnh của Hoàng Kim Huyết Tộc vừa trải qua một trận huyết chiến vào đêm qua, sau khi dâng ra một phần máu thì lực chiến đấu nhất định sẽ giảm đến mức thấp nhất

Cơ Na nói một cách cay đắng

- Vì thế, cơ hội tốt nhất để người ra tay chính là sau khi bọn hắn dâng máu!

- Tuy nhiên người phải lưu ý!

Biểu hiện của nàng rõ ràng là khổ tâm hơn rất nhiều:

- Sau khi hoàn thành bước thứ hai, nhiều nhất là trong mười giây, Hoàng Kim Thần Tộc sẽ từ huyết sắc đại môn bước ra để hoàn thành bước thứ ba, hưởng dụng tế phẩm. Mười giây! Nhìn thấy người phụ nữ của người xinh đẹp như vậy, có thể Hoàng Kim thần tộc sẽ phủ xuống sớm hơn, hơn nữa Đông Ca gia gia cũng có thể nóng lòng mà rút ngắn thời gian dâng máu, mười giây đồng hồ này rất có khả năng bị rút ngắn xuống còn năm giây đồng hồ, thậm chí là ngắn hơn nữa.

- Tóm lại, sau khi dâng máu và trước lúc Hoàng Kim Thần Tộc xuất hiện, tất cả mọi người đều quì dưới tế đàn, không có thần dụ của Hoàng Kim thần tộc, ai cũng không dám ngẩng đầu.

Nói tới đây, Cơ Na đau khổ mà ngừng lại, nàng đã nói quá nhiều rồi, nếu nói thêm điều gì nữa, lương tâm Hoàng Kim Huyết Tộc của nàng sẽ bất an!

Sau lúc dâng máu, trước khi Thần Tộc xuất hiện, không ai dám ngẩng đầu lên ...

Nghĩ lại những lời này cùng tưởng tượng ra hoàn cảnh lúc đó, Trầm Côn liền gật đầu

- Công chúa, đa tạ người!

- Đa tạ cái gì? Ta chẳng qua là một súc sanh, súc sanh nói vài câu vu vơ thì cần gì phải nói đến lời cảm ơn?

Cơ Na cười lạnh một tiếng chưa chút

- Công chúa ...

Trầm Côn muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ lại một chút quả thật là nàng từng làm việc xấu, từng ăn thịt người, hẳn cuối cùng chỉ biết thở dài.

- Mặc Ly!

Trầm Côn liền lập tức bố trí:

- Cho người làm võ hồn chính của ta, cần trong thời gian ngắn nhất tính toán ra lộ tuyến cứu người và con đường đào tẩu, quan trọng nhất chính là xiềng xích trên người A La, người phải giải khai đồng phiên phức này trước khi Hoàng Kim Thần Tộc xuất hiện!

- Yên tâm!

Mặc Ly cười quái dị vài tiếng

- Có thể làm cho chủ tử của Hoàng Kim Huyết Tộc không vui đối với lão thân ta tuyệt đối là chuyện vui vẻ nhất.

Quét mắt nhìn vào xiềng xích trên người A La, Mặc Ly nói tiếp:

- Cho ta mượn thân thể của người cùng ba giây đồng hồ liền có thể mở khóa!

Trầm Côn cũng không để ý đến nàng mà nói:

- Vương Kiêu, sau khi khai chiến lập tức tách ra khỏi cơ thể ta mà bố trí một linh trận phạm vi lớn, càng lớn càng tốt, cần phải đánh loạn trận thể nơi này lên.

- Không thành vấn đề!

- Thủy nhi, chuẩn bị bảo hộ linh hồn của ta, nếu như lúc Hoàng Kim Thần Tộc xuất hiện mà ta còn chưa kịp cứu A La thì liền cấp cho ta Linh Hồn Phục Hoạt, cứu lại một lần nữa.

Trầm Côn nói như pháo liên thanh

- Huyền Si chế độc được, loại gì độc nhất, lực sát thương lớn nhất thì phối ra cho ta, cho dù có độc chết mười vạn binh lính cũng không tiếc! Cổ Nguyệt Hà!

Hắn cuối cùng cũng cắn răng mà nói:

- Lập tức nghĩ biện pháp thoát ra, bố trí kì môn trận pháp. Người phải tính toán thời gian cho tốt, vào ngay khi Hoàng Kim Thần Tộc xuất hiện thì thiên khiển cũng phủ xuống đầu bọn chúng!

- Lão đại, thiên khiển là vô dụng với Hoàng Kim Huyết Tộc mà!

Cổ Nguyệt Hà sững sốt một chút liền gật đầu:

- Ta rõ ràng rồi, cho dù thiên khiển vô dụng, cũng có thể phá hủy đường đi trên núi, hẳn là người muốn dùng thiên khiển để cản đường!

- Rõ rồi còn không mau đi đi?

Trầm Côn đem Cổ Nguyệt Hà đưa ra ngoài, vừa rời khỏi thân thể, Cổ Nguyệt Hà liền hoảng hốt giống như một cái linh hồn thật sự, không dám đi trên mặt đất mà lập tức chui vào trong lòng đất.

Hắn nhanh chóng yên lặng chui vào trong lòng đất, Đông Ca cùng các Hoàng Kim cao thủ cũng không lưu ý, nhưng Cơ Na ở bên cạnh lại thấy được.

- Đây là ... - Nàng cười tự giễu - Chuẩn bị cứu người sao?

- Ai ...

Nàng khổ tâm mà thở dài một tiếng, tiếp theo liền đưa cho Trầm Côn một cây châm nhỏ màu vàng:

- Đây là Tỏa Hồn Châm, trong khắp Cửu Châu, đây là thứ vũ khí duy nhất có thể giết ta, nếu trốn không thoát, hãy dùng nó mà uy hiếp ta!

Trầm Côn ngờ ngác mà nhìn Cơ Na thật lâu.

Thứ lợi khí duy nhất có thể giết Cơ Na ... Hiển nhiên là Đông Ca cùng Hoàng Kim huyết tộc sẽ không muốn chứng kiến nữ hoàng tương lai chết ở chỗ này, dùng Tỏa Hồn Châm để uy hiếp Cơ Na thì tám chín phần là

có thể chạy trốn. Nhưng Cơ Na giao ra Tỏa Hồn Châm chẳng khác gì đem tính mạng giao cho Trầm Côn, hẳn đáng để nàng giúp như vậy sao?

- Công chúa, thứ này giao cho ta sao?

Trầm Côn khó tin mà nói.

- Cho người! Ai bảo ta là một con ngốc, không muốn chứng kiến người chết ở chỗ này!

Cơ Na đi vào bên trong, quì gối bên cạnh Đông Ca.

Màn đêm phủ xuống, nghi thức mở ra Tục thể chi môn cũng chính thức bắt đầu!

Việc chọn thời gian cử hành nghi thức cũng làm Trầm Côn kì quái một trận, thần tiên ai mà không quang minh chính đại xuất hiện trước thế nhân cùng kim quang lượn lờ dưới ánh sáng rực rỡ, thế mà Hoàng Kim Thần Tộc lại hết lần này tới lần khác chọn lúc đêm tối.

Ngay từ đầu, nghi thức này đã tràn ngập mùi tà khí rồi.

Chỉ thấy Đông Ca cùng mười lão nhân Hoàng Kim tộc đã ngoài trăm tuổi tiến lên tế đàn, giấy cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Đông ca đứng trên tế đàn, giơ cao hai tay, ngửa mặt lên trời hô to:

- Thượng giới, lấy máu tươi này vì ngài mà mở ra con đường giáng thế!

Một trăm binh lính Hoàng Kim tộc lần lượt áp giải từng đợt tù binh Thiên Minh, mỗi lần một trăm tên, đi về hướng tế đàn, mỗi người đều quay mặt về phía A La.

- Tế!

Đông Ca hô to một tiếng, đao phủ liền vung đao chém xuống, máu tươi của một trăm tù binh liền ngấm đỏ cả tế đàn, đầu của họ cũng bị chém văng lên cao. Trước mặt mọi người liền hiện lên một tràng cảnh đầy máu me.

Nếu không phải đã có không ít người bỏ mạng trên tay mình, Trầm Côn có thể đã nôn ra rồi bất tỉnh khi thấy cảnh này rồi.

Nhìn lại với đám Hoàng Kim Huyết Tộc có vẻ đang hăng hái thưởng thức kia ... Con người sẽ không té xỉu khi thấy mấy trăm đầu heo chết trước mặt, cái này cũng giống như Hoàng Kim Huyết Tộc sẽ không sợ hãi trước cái chết của mấy trăm người.

Một lúc sau, không khí phảng phất một mùi máu tanh, một trăm đầu người cũng được xếp thành một cái cửa lớn!

Máu tươi vẫn còn đang không ngừng chảy xuống dưới, tạo thành một cái tấm màn sân khấu đầm máu, giống như tấm màn đỏ thường được treo trước cửa để làm mọi người không nhìn thấy những gì diễn ra phía sau.

- Hiển!

Đông Ca quì gối trước cánh cửa lớn, tay phải giơ lên một thanh tiểu đao, tay trái vạch ngực áo, lộ ra một mảng lông ngực màu vàng kim.

Chém xuống một nhát, Đông Ca liền cắt đi của mình một khối da ngực, một luồng máu tươi thật lớn màu đỏ sẫm pha lẫn một chút ánh vàng phun vào phía trên cánh cửa.

Làm xong, Đông Ca yên lặng cúi đầu tiếp tục quì dưới chân cánh cửa kia, Lôi Động tiến lên, cũng làm như vậy.

Rồi đến Cơ Nhược Vũ ...

Tiếp theo là một thượng tướng Hoàng Kim tộc ...

Đây chính là bước dâng máu thứ hai.

Trầm Côn thật sự có chút không nhìn được nữa, bưng ngực suýt nữa thì nôn ra. Hắn tính toán cẩn thận một lần, ở đây có khoảng hai trăm quan viên Hoàng Kim tộc, trong đó hơn phân nửa là mới đầu nhập vào sau này giống như La Hàn, cũng không phải là người có dòng máu pha trộn bình thường,

Theo tốc độ này, hai mươi mấy người đi lên hiến máu cũng tốn không đến nửa phút!

Chỉ còn nửa phút nữa!

Trầm Côn tại thế giới linh hồn nói:

- Vương lão huynh, chuẩn bị đi, người đánh trận đầu!

- Chờ một chút!

Vương Kiêu có chút tức giận:

- Cổ Nguyệt Hà còn chưa về, Hồn Kinh của người mỗi lần chỉ cho một danh ngạch ra ngoài, hắn chưa về thì ta không ra được!

- Cáp!

Trầm Côn nói với giọng khá buồn bực

- Cổ Nguyệt Hà đang tính làm gì, bố trí một trận thiên khiển cũng lâu vậy sao?

- Lão đại

Đang nói, Cổ Nguyệt Hà đã từ dưới đất mà chui qua chân Trầm Côn trở vào U Minh Hồn Phủ

- Lão đại, ta phát hiện chung quanh có chút cổ quái nên nhìn qua một chút!

- Có gì cổ quái?

- Là rừng rậm phía nam! - Cổ Nguyệt Hà chau mày nói - Mở ra Tục thể chi môn là chuyện cơ mật nhất của Hoàng Kim Huyết Tộc, mà Đông Ca lại đi ngay đến tế đàn ngay sau khi tuyên bố chuyện này, căn bản không để cho địch nhân thời gian thông tin cho nhau cũng như sắp đặt bố trí. Theo lẽ thường, trọng điểm phòng ngự của Hoàng Kim Huyết Tộc phải là tế đàn này mới đúng.

Nhưng người đoán xem ta nhìn thấy gì ở rừng rậm phía nam?

- Lão huynh!

Trầm Côn sắc mặt âm trầm, chỉ ngón tay về phía tế đàn

- Người hãy nhìn hoàn cảnh của chúng ta đi, chỉ còn vài giây nữa, mau nói điều trọng yếu nhất đi!

- Tế đàn ...

Cổ Nguyệt Hà nhìn vào tế đàn, giống như nó đang đợi hắn nói nhảm vài câu, tên Hoàng Kim Huyết Tộc cuối cùng cũng đã đi lên hiến tế.

- Nếu có chuyện, lập tức trốn theo hướng nam!

Cổ Nguyệt Hà đem quá trình suy nghĩ dài dòng của mình giảm xuống còn chín chữ!

Trốn về hướng nam?

Xem ra Cổ Nguyệt Hà thật sự đã tìm ra một bí mật nào đó, tuy nhiên, kể tế máu cuối cùng cũng đã quì xuống, Trầm Côn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, khoát tay một cái. Vương Kiêu liền xuất ra mặc bút màu vàng, Trầm Côn cũng buồn bực một trận mà đeo mặt nạ và khoát thêm một cái áo choàng.

Kì thật, lúc này có hóa trang hay không cũng không quan trọng nữa, nhưng Cơ Na vừa đảm bảo cho Trầm Côn, nếu hắn lấy thân phận đại tế tửu đi cứu người chẳng phải sẽ liên lụy đến nàng sao?

Giết nàng một lần là đủ rồi, đến biện pháp cứu người cũng là nàng nói cho, không thể để liên lụy đến nàng nữa ...

- Các lão huynh, bắt đầu nào!

Trầm Côn cắn môi, sử dụng võ hồn thứ sáu, mở ra Sí Thiên song dực, lao nhanh như tia chớp về phía A La.

Lúc này, toàn bộ tộc nhân Hoàng Kim Huyết Tộc đều cúi đầu. A La thì đang ở chỗ giá chữ thập, ngay sau cánh cửa lớn màu đỏ. Nàng cùng Trầm Côn lúc này chỉ cách Đông Ca, Lôi Động cùng Cơ Nhược Vũ và hai mươi mấy tên Hoàng Kim Huyết Tộc ...

Không thấy ai biên lão Long ta giải quyết luôn chương này vậy! Có j sai sai sót cứ đổ lên đầu ta!

VŨ TOÁI HU KHÔNG

276. Chương 320 Thần Giáng

- Ta, ta không chịu gả cho người, người tội gì... - A La vốn bị nhét vật nhỏ trong miệng để phòng nàng tự sát liền khóc ròng nước mắt nói.

- Cũng bởi vì nàng không đồng ý, ta mới cứu nàng! - Trầm Côn cười hắc hắc:

- Nàng chết, ta cưới ai bây giờ?

Lúc nói chuyện, hai tay Trầm Côn đè chặt cơ quan xiềng xích, trong đầu cũng phát động năng lực tính toán tinh vi kinh khủng của hắn.

Cơ quan xiềng xích, có ba mươi bảy đạo!

Giải khai một đạo mất 0.7 giây!

Đạo thứ hai, 0.3s!

Đạo thứ ba, 0.1s!

Tổng hợp tính toán, ba giây đồng hồ!

Rắc!

Trầm Côn giải toán xong, hai tay cũng giải khai tất cả gông xiềng trên người A La, sau đó vỗ ót nàng một cái, A La liền phun ra hai viên cầu nhỏ màu vàng đỏ.

- Đồ ngốc, trong lòng ta còn lưu luyện Lý Trích Tiên...- Đã có thể nói chuyện lưu loát, A La bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Trầm Côn bùm miệng nàng lại

- Mỹ nữ, ta biết nàng nhớ thương Lý Trích Tiên, bắt quá nói hẹp hòi một chút... ... Lúc nàng bị bắt, hắn ở đâu? Lúc nàng bị đưa lên tế đàn, hắn ở đâu? Hiện tại nàng nhất định phải giết mười vạn đại quân vây khốn thoát ra, hắn ở đâu!? Lý Trích Tiên chỉ là một tên ma cà bông không dám chịu trách nhiệm mà thôi, có lẽ võ công của ta không bằng hắn, nhưng ta hiểu rõ hơn hắn, cái gì gọi là quý trọng!

Nếu có thời gian, Trầm Côn thật muốn ngồi xuống tỏ tình vài giờ, đáng tiếc nói hai câu đã là cực hạn của hắn rồi!

Rắc!

Khi Trầm Côn bay tới, bọn người Đông Ca đang thành kính cầu nguyện, trong lòng còn có kính sợ, sự cảnh giác với địch thủ cũng hạ xuống mức thấp nhất. Nhưng khi tiếng cơ quan xiềng xích vỡ vụn vang lên, vô luận như thế nào cũng không dấu được tai của bọn họ!

- Đáng chết!!!

Đông Ca nổi giận gầm thét, hắn không cần biết đối thủ là kẻ nào, hắn chỉ phẫn hận, có người dám phá hư tế điện mở ra Tục Thế Chi Môn, có người dám đoạt đi tế phẩm, thậm chí còn có người dám làm trò trước mặt mình khinh nhờn Hoàng Kim Thần tộc!

Đông Ca phóng tới cực nhanh, mở miệng sư tử ra muốn nuốt trọn Trầm Côn.

Nhưng Trầm Côn đã đặt A La trên vai, mở hai cánh thiên thần bay ra xa trăm mét.

- Mỹ nữ, còn sức động thủ không? - Trầm Côn cười híp mắt hỏi.

- Ta bị độc được khổng chế công lực...

- Không sao, Huyền Si đã tính trước rồi! - Trầm Côn quét mắt nhìn đám Hoàng Kim Huyết tộc đang rối rít giương cung tên ra, hoặc lằng không đuổi theo mình

- Đáng tiếc không có thời gian...

Tốc độ chế thuốc của Huyền Si rất nhanh, nhưng nơi này là chiến trường, Trầm Côn thật sự không có thời gian đợi hẳn chế thuốc xong rồi đem cho A La ăn.

Hơn nữa trong lúc hắn nói ra hai câu này, chỉ có mười mấy chữ mà Đông Ca đã bay vút đến sau lưng hắn!
%\$#@@%!

Sí thiên song dực của bản tăng đã nhanh đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp rồi mà người còn có thể đuổi theo? Trầm Côn trong đầu lập tức tính toán ra một kết luận!

Tốc độ của mình là ba trăm mười lăm thước mỗi giây!

Đông Ca thì mỗi giây ba trăm lẻ bảy thước!

Hình như mình nhanh hơn Đông Ca một chút?

Không, Đông Ca có năng lực đả kích tầm xa Sư tử hồng, tốc độ công kích thực tế... nhanh hơn tốc độ của âm thanh mỗi giây ba trăm lẻ bảy thước! (Biên: giải thích cái này một chút, do sư tử hồng có tốc độ âm thanh, cộng thêm tốc độ 307 thước/s của Đông Ca nên tốc độ công kích thực tế của Đông Ca cao hơn của Trầm Côn nhiều, đó là chưa nói thước này không biết là thước cổ của TQ hay là một met)

Kết luận!

Xác suất chính diện chạy thoát bằng không!

Còn tiếp tục chạy trốn, căn bản cũng không có đường sống! Trầm Côn khê cần rằng, không hề chuẩn bị, đột nhiên nhằm Đông Ca giết tới.

Đông Ca đang chuẩn bị phát động Viễn Trình Bào Hao vượt xa tốc độ âm thanh vẫn thật không nghĩ tới Trầm Côn quay đầu lại, hướng về đám người Hoàng Kim Huyết tộc, theo bản năng sững sốt nửa giây đồng hồ.

Chính trong nửa giây đồng hồ này, Trầm Côn với tốc độ mỗi giây hơn ba trăm thước, đã lướt ra ngoài hơn một trăm bảy mươi thước, tới một lối dẫn ra khỏi sơn cốc. Trên sườn núi, ba vạn Hoàng Kim binh lính đã sẵn sàng trận địa đón địch, ngay cả Lôi Đình hỏa pháo trên chiến hạm cũng sớm đem xuống nhắm ngay Trầm Côn!

Cảnh cáo!

Số lượng hỏa pháo là một trăm lẻ hai khẩu!

Một khẩu Lôi Đình hỏa pháo có uy lực một trăm ba mươi lăm số lượng cấp, ước chừng tương đương một Hồng Nguyên Vũ Tông tự bạo, một trăm lẻ hai tên Hồng Nguyên tự bạo, đủ để đánh chết Tử Nguyên Vũ tông hạ đoạn!

Kết luận: tiếp tục đi tới thì tử vong xác suất là trăm phần trăm!

Không thể đi tiếp, vậy... Quay đầu giết ra được không?

Cảnh cáo!

Đông Ca đang đuổi theo với tốc độ mỗi giây ba trăm lẻ bảy thước, 0 giây sau, người sẽ rơi vào phạm vi đả kích của Đông Ca!

Kết luận, phía trước hẳn phải chết, phía sau hẳn phải chết, xác suất còn sống là... Ba phần trăm!

- Ba phần trăm?

Trầm Côn sững sốt một chút, đi như thế nào cũng chết, sao còn có xác suất còn sống ba phần trăm?

Đang suy nghĩ, trận địa hoàng kim pháo binh đột nhiên quấy động nghiêng trời lệch đất, hằng hà linh phù từ dưới đất kích * bắn ra. Trong bụi mù cuộn cuộn, thân ảnh Vương Kiêu hiển lộ ra. Một tay chỉ vào Đông Ca, một tay khác giơ lên. “Người đi đi, Đông Ca giao cho ta!” Không có thời gian để nói tạ ơn, Trầm Côn cực kỳ nhanh từ bên cạnh Vương Kiêu bay qua.

Ba phần trăm xác suất còn sống, thì ra là chỉ việc Vương Kiêu mai phục tốt, hơn nữa do mình nắm chắc rồi, còn sống!

Trầm Côn thở phào hơi nhẹ nhõm, nhưng không dám quá buông lỏng, cực kỳ nhanh quét mắt xung quanh mình. Hắn đã tới trận địa pháo binh phía sau núi nhỏ bao, bay qua đỉnh núi, chính là một mảnh rừng rậm đen nhánh... ... Chỉ cần đi vào này khu rừng rậm phía nam tế đàn, xác suất chạy thoát là có thể cao gần sáu mươi bảy phần trăm!

Đợi đã, rừng rậm?

Trầm Côn chợt phát hiện một trạng huống buồn cười, sau khi nghe Cổ Nguyệt Hà nói xong, trong tiềm thức hắn phá lệ lưu ý đối với rừng rậm phương nam, cho nên mới vừa rồi trong một trận bay loạn nhanh đến mình cũng làm không rõ phương hướng, hắn theo tiềm thức tới nơi mảnh rừng rậm phương nam này!

Có đôi khi, tiềm thức có thể quyết định hành động của một người...

Trời ạ!

Đã đến lúc nào rồi mà bản tăng còn có thời gian nghĩ những thứ này? Vội vàng đem những ý nghĩ ngổn ngang này bỏ qua, Trầm Côn hoan hô một tiếng, chui vào trong rừng rậm.

Thành công rồi!

Trước sau dùng khoảng thời gian năm giây đồng hồ, vừa vặn ở trong thời hạn hợp lý Cơ Na đưa ra. Hơn nữa, Vương Kiêu mặc dù bị khốn trụ, nhưng hắn là linh hồn, cùng lắm thì tan thành mây khói, len lén trở về trong thân thể của mình là được!

Còn thiên khiển được Cổ Nguyệt Hà bố trí tốt nữa. Đúng như Trầm Côn tính toán, cùng lúc hắn tiến vào rừng rậm, Thiên Khiển bộc phát ra, Hoàng Kim Huyết tộc gần tế đàn không bị giết, nhưng những Viêm Hoàng phản đồ đầu nhập vào Hoàng Kim Huyết tộc sau này, còn cả sườn núi, cây cối, nham thạch, hết thảy bị phá nát, cả sơn cốc tự nhiên cũng bị hủy diệt!

Hoàn cảnh đột nhiên thay đổi” Hoàng Kim Huyết tộc vội vàng không kịp chuẩn bị, xác suất chạy thoát... gia tăng tới bảy mươi tám phần trăm!

Tốt hơn nữa là, Thiên Khiển của Cổ Nguyệt Hà dùng xong lần thứ hai, thêm một lần nữa, thuộc tính của Cổ lão huynh nổi mặt nước rồi!

“Mỹ nữ, cuối cùng đã ra ngoài rồi!”

Trầm Côn một mặt ở trong rừng cây chạy như điên, một mặt vỗ vỗ A La, nàng sớm đã lệ rơi đầy mặt.

“Người là đồ ngốc...”, “Hắc hắc, có lẽ ta là đồ ngốc, bất quá ta tốt hơn tên ma cà bông không chịu trách nhiệm..., nàng nên suy tính lại, gả cho ta đi?”

Trầm Côn cười híp mắt cầu hôn lần nữa, nhưng không đợi A La trả lời, đã nghe phía trước mấy tiếng cười lạnh

- Thời khắc sinh tử, người còn có tâm tư tình chàng ý thiếp, cạc cạc, coi chúng ta không tồn tại sao?

Trong rừng rậm, đột nhiên xuất hiện sáu người! Sáu người, sáu phương hướng, trên trời, dưới đất, Đông Nam Tây Bắc, đem tất cả lộ tuyến có thể chạy trốn của Trầm Côn che kín!

Bọn họ cười một con chiến mã màu đen, mặc khôi giáp màu đen, mà trên lưng là cùng kiểu áo choàng màu vàng... ... Điều duy nhất là không giống nhau là trên áo choàng bọn họ vẽ sáu loại động vật khác nhau.

Hổ, ưng, sa ngư, độc xà, cá sấu, tê tê!

Trong đó kỵ sĩ mặc áo choàng Xuyên Sơn Giáp (tê tê) con ngựa cũng vùi lấp một nửa ở trong đất bùn” mà con ngựa của kỵ sĩ mặc Lão Ưng áo choàng cũng bay liệng trên đỉnh đầu Trầm Côn. Rất rõ ràng, động vật trên áo choàng bọn họ đại biểu năng lực của bọn họ!

Sáu kỵ sĩ xuất hiện trong nháy mắt!

Hướng tề đàn khói thuốc súng đột nhiên tan hết, địa mạo bị phá hư chậm rãi khôi phục nguyên trạng. Đông Ca cũng dùng tốc độ nhanh nhất một chiêu đem Vương Kiêu đánh tan thành mây khói, sau đó quỳ xuống... Lôi Động cũng quỳ xuống, Cơ Nhược Vũ cũng quỳ xuống. Quân trận của mười vạn hoàng kim đại quân, mới vừa rồi còn bị Thiên kiếp tạc bối rồi không chịu nổi, trong nháy mắt khôi phục trật tự!

Đáng sợ hơn là, bọn họ không hề truy kích Trầm Côn nữa, mà thành kính nhìn tòa Huyết sắc, thế tục chi môn khê lay động...!

Hai thân ảnh cao lớn từ bên trong đi ra...

- Hai vị thượng thần giáng lâm?”

Đông Ca vui mừng hoan hô một tiếng, sau đó quỳ xuống nhận tội

- Hai vị thượng thần, Đông Ca vô năng, tể phẩm bị cướp đi!

- Vô phương! chúng ta thấy được cố gắng của ngươi, thấy được ngươi chiến đấu hăng hái, sự tận lực của ngươi đã được chúng ta khoan thứ!

Thanh âm như gió xuân thổi vào mặt làm Đông Ca lệ rơi đầy mặt, rồi sau đó, hai vị thượng thần nở nụ cười.

- Về phần tên cướp đi tể phẩm kia... Chúng ta vừa lúc tới hai người, tể phẩm ta lấy, kẻ cướp đi tể phẩm ngươi lấy, thượng thần Kim Ưng!

Tên kêu là Kim Ưng cười cười

- Đề nghị không tể, thượng thần Kim Loan!”

Bọn họ thoải mái nói cười, không thêm quan tâm Trầm Côn nơi xa. Bọn họ có đủ thực lực, dù Trầm Côn chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng có thể lấy chiếc đầu của Trầm Côn

Trầm Côn cũng không có thời gian quan tâm bọn hắn, bên cạnh đột nhiên xuất hiện sáu kỵ sĩ cổ quái, không đánh bại bọn họ, cũng đừng mơ còn sống rồi đi!

Nhưng mà đánh bại sáu người này...

Trầm Côn đột nhiên nhớ ra, Hoàng Kim Huyết tộc có hai thánh nhân, ba đại tướng, sáu Đại cứu thế hắc kỵ ... Trong cuộc chiến đoạt Chân Long, những người khác đều đã lộ diện, duy chỉ có sáu Đại cứu thế hắc kỵ không thấy bóng dáng, chẳng lẽ sáu người này chính là...

^%\$#!

Bọn cứu thế hắc kỵ họ không hề thua Vu Hoàng tam đại tướng. Hơn nữa, không giống tam đại tướng bị quân vụ quán thân, bọn họ là sát thủ chuyên nghiệp, mỗi ngày đều rèn luyện kỹ xảo giết người, lực chiến đấu thậm chí còn mạnh hơn Hoàng Kim tam Đại tướng quân !

Trong đầu Trầm Côn cực kỳ nhanh xuất hiện một nhóm số liệu. Lực chiến đấu của mình là Tử Vân Vũ tông hạ đoạn, ba ngàn sáu trăm số lượng cấp. Cứu thế hắc kỵ, hoàn thành đệ nhất Vũ tông luân hồi Tử Nguyên thượng đoạn, một vạn chín ngàn tám trăm số lượng cấp!

Lực chiến đấu của sáu hắc kỵ hợp lại còn cao hơn...

Báo động!!!

Báo động cấp một!!! Lực chiến đấu của đối thủ hơn mười vạn, lực hợp kích bằng với Đông Ca Vũ Hoàng! Xác suất chạy thoát... Bằng không!

Bằng không...

Vừa rồi trong lúc chiến đấu, Trầm Côn nghe qua rất nhiều lần bằng không rồi, nhưng cũng không phải là xác suất chạy thoát, cho dù thời điểm nguy hiểm nhất cũng có ba phần trăm xác suất có thể chạy trốn, nhưng bây giờ... .. xác suất chạy thoát bằng không... Hắn phần hận mắng:

- Cổ Nguyệt Hà, đây chính là chín chữ người nói cho ta biết? Xảy ra chuyện, lập tức trốn về phía nam!? Người có biết không, Mặc lão nói với ta, xác suất chạy thoát bằng không!? Lão nhân... . .”

Cổ Nguyệt Hà cười hắc hắc bỉ ổi, xấu xa nói:

- Mặc Ly nói nơi này chạy trốn xác suất bằng không, nhưng ta cho người biết... Cho dù hai Hoàng Kim Thần tộc sau lưng đuổi tới, xác suất người chạy thoát ... Trăm phần trăm!

Nụ cười lão càng thêm thần bí

- Không tin... Người đập một cước lên đại thụ bên cạnh đi!

Đại thụ? Trầm Côn đang không có nơi trút giận, một cước gạt ngã đại thụ cao hơn mười thước bên cạnh!

Rầm!

Một thân ảnh trên cây, cứ thế từ phía trên té thẳng xuống.

- Xuất hiện chi tiết mới! - Trong nháy mắt lúc người này xuất hiện, giọng của Mặc Cách tràn đầy kinh hãi khó có thể tưởng tượng!

- Lực chiến đấu của người này ... .. Siêu việt nhân gian giới, không cách nào tính ra! Theo thái độ hữu hảo của hắn đối với người, xác suất chạy thoát ..., hai trăm phần trăm!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

277. Chương 321 Lực Chiến Đấu Không Thể Nào Tính Nổi

Người này Trầm Côn biết, chính là người từng bị hắn đánh cướp, lão tửu quỷ tại Hàn gia làm Huyền Soa giặt mình chạy trốn !

Không đúng!

Hắn khẽ mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng, đầu tóc cũng đen nhánh bóng loáng của người trẻ tuổi, rõ ràng chỉ hơn hai mươi tuổi, chỉ có thể coi là một tiểu tửu quỷ!

- Ai u, lão huynh!

Nghe một câu “Lực chiến đấu không cách nào tính ra” Ánh mắt Trầm Côn nhìn tửu quỷ này, giống chó sói thêm khát nhìn thỏ con, hắn cười híp mắt tiến lên, thân thiết nắm tay.

- Đã lâu không gặp, lão huynh khoẻ không? Ta nhớ huynh muốn chết, huynh thích nhất Tống Nguyệt Nữ Nhi Hồng đúng không?

Hắc hắc, huynh giúp ta chạy thoát xong, ta mua cả công xưởng làm rượu Tống Nguyệt cho huynh!

- Cái gì? - tửu quỷ té thất điên bát đảo, mê mẩn trùng trùng vịn Trầm Côn đứng lên, gỡ gãi mái tóc rối bời:

- Huynh đệ, nơi này là Xuất Vân thành Bắc đúng không?

- Đúng, Xuất Vân thành Bắc, nơi này chính là vùng ngoại thành thành Bắc !

- Hô. . . . .

Người này đổ mồ hôi lạnh trên trán

- Cuối cùng ta đã tới... – Hắn lập tức khẩn trương hỏi:

- Hoàng Kim Huyết tộc Thế tục chi môn mở chưa? Hoàng Kim Thần tộc xuất hiện chưa?

- Xuất hiện rồi, đang ở đối diện huynh - Trầm Côn cười híp mắt, một ngón tay chỉ hướng tề đàn nơi hai gã Thần tộc còn đang cười nói

- Lão huynh, ta chọc không nổi Hoàng Kim Thần tộc, ta và huynh liên thủ, giết chết mấy tên cứu thế hắc kỵ này trước được không?

- Mấy kẻ đó đã chết rồi, còn phải giết chết lần nữa sao?

Tiểu tửu quỷ hờ hững nhìn Trầm Côn.

Trầm Côn ngơ ngác nhìn hắn. . . .

Sau đó nghe bên cạnh, đông, đông, đông... Hợp với tiếng ngã quỵ của sáu thân thể, đồng loạt truyền đến!

Quay đầu nhìn lại, sáu Đại cứu thế hắc kỵ mất mạng tại chỗ, nơi cổ họng mỗi người, đều có một vết kiếm nhọt nhạt . . .

- Hắc hắc, quả nhiên là lực chiến đấu không thể tính ra . . . - Cổ Nguyệt Hà thấp giọng cười một tiếng:

- Ngay thời điểm lão đại ngươi gạt ngã đại thụ, người này trong nháy mắt rơi xuống đất, một kiếm giết sáu Đại cứu thế hắc kỵ !

Ta ngất!

Trầm Côn kinh hãi mở to hai mắt, một kiếm, giết sáu Đại hắc kỵ. Chuyện này coi như là hợp tình lý, dù sao lực chiến đấu của gã là không thể tính ra, mà sáu Đại hắc kỵ hợp sức bất quá là là mười vạn, nhưng vấn đề là. . . . Trầm Côn này giờ vẫn ngó chừng người này, mà không hề thấy được hắn xuất kiếm, cũng không thấy được hắn di động, hắn đến tột cùng là xuất kiếm giết người như thế nào !?

- Kiếm ý! - tiếng A La vang lên sau lưng - Hắn đã đạt đến cảnh giới kiếm ý tối cao, với đối thủ là người phàm, chỉ cần tâm niệm vừa động, lập tức mất mạng!”

Nàng nói xong, nhìn gã tửu quỷ vẻ mặt quái dị, khổ sở, mê ly, giãy dụa, đau khổ, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài

- Ngươi đã đến rồi, tại sao lại đến?

Tửu quỷ cười cười, không trả lời, hai mắt ti hí của Trầm Côn sáng rực lên,

- Ai u, lão huynh là bằng hữu của A La ? Vậy tốt quá, ha ha, khó trách huynh chịu ra tay giúp ta! – Hắn thân mật nắm tay người ta một lần nữa - Lão huynh họ gì?

Tửu quỷ vuốt vuốt lỗ mũi,

- Ta chính là tên ma-cà-bông vô trách nhiệm, tên của ta. . . . Chắc không cần nói ra?

- Ma-cà-bông? - Trầm Côn nhất thời không kịp phản ứng.

Nhìn lại, tửu quỷ giết sáu Đại hắc kỵ xong, chậm chậm đi về phía tề đàn, may sao từ nơi này có thể nhìn thấy tề đàn, thấy hai Hoàng Kim Thần tộc kia, hẳn dù là một tên siêu cấp mù đường cũng còn chưa đến mức lạc đường.

Tới tề đàn, hắn một tay cầm chuỗi kiếm, lông mày giương lên.

- Ta đánh cuộc với người ta, sẵn thú ở chỗ này, xem thử người nào bắt được một tên điều nhân trước. . . .

Bộ kiếm của hắn chậm rãi rút ra một đoạn

- Như vậy hai tên điều nhân các ngươi, kẻ nào tới trước!?

Điều nhân. . . .

Đúng vậy, hai Hoàng Kim Thần tộc có vi mệnh là “Ứng” và “Loan”, dung mạo cũng như thế, một kẻ có vóc người thật cao giống như chim ưng, phía trên mỏ ưng dài nhỏ dính vài giọt máu tươi mới liếm trên tề đàn. Kẻ kia mang hình người, nhưng sau lưng có một đôi cánh Loan Phượng dài, khê phe phẩy, hoa quang bên cạnh lưu động!

- Người dám can đảm vũ nhục thượng thần, dù là bằng hữu, cũng đừng trách Đông Ca ta không khách khí!
- Hai điều nhân bị mắng còn chưa nói gì, Đông Ca đã âm u đứng dậy. Trong suy nghĩ của hắn, Hoàng Kim Thần tộc chính là thần, là trời. Kẻ này dám mắng Hoàng Kim Thần tộc là điều nhân, chính là vũ nhục trời trong suy nghĩ của Đông Ca, tiết độ tín ngưỡng của hắn!

Không cần quản người là ai, đều phải chết!

Nhưng ngay khi Đông Ca mới đi hai bước, pa, Kim Ưng đề xuống bờ vai của hắn, lạnh lùng đánh giá trường kiếm của người này,

- Thanh Liên kiếm. . . . Từng có người dùng thanh kiếm này vũ toái hư không, đến được bên ngoài Thiên Môn, nhìn Thiên Môn cười to ba tiếng, cất cao giọng hát uống rượu đi, người nọ chính là người?

Hắn gãi gãi đầu, ca thán:

- Thiên Môn rõ ràng quá lạnh, không bằng phạm trần, có rượu ngon, có cảnh đẹp, có mỹ nhân...

- Quả nhiên là người! - Kim Ưng gật đầu

- Ngàn năm qua, người phạm có thực lực vũ toái hư không, đến được Thiên Môn, có hai mươi ba, nhưng chỉ có người không nhìn Thiên Môn. . . . Cũng chỉ có người, có thể tại Thiên Môn chi ngoại cuồng tiếu cất cao giọng hát. Quấy nhiễu Hoàng Kim Thần tộc ta xong, một bầu rượu, một thanh kiếm, giết ra Thiên Môn chi ngoại, khiến thần Phật đầy trời không thể làm gì! - Hắn phá lên cười

- Có đối thủ như vậy, ta thích!

- Có con mồi như người, ta cũng thích!

Hắn khẽ mỉm cười, bội kiếm đã rút ra hơn phân nửa, vận sức chờ đại chiến phát động.

Hắn do dự một chút, hướng về phía Kim Loan cười cười,

- Vị điều nhân này . . . Người cũng đánh luôn đi! - Hắn cau lỗ mũi, nói rất chân thành:

- Ta không phải là xem thường thực lực của các người, chẳng qua là... Ta đã đánh cuộc với người ta, nếu không mau giết chết hai người các người, các người có thể sẽ bị người khác đoạt mất!

- Còn có kẻ dám to gan vũ nhục Hoàng Kim Thần tộc bọn ta vậy ư! - Kim Loan tức giận mắng to.

Đúng lúc này!

Phốc!

Một cái bao tay đầm bằng sắt đen từ lồng ngực của hắn nhô ra, sau đó sau lưng của hắn có một người, một tay giơ lên thi thể Kim Loan, một tay khác hướng về phía Kim Ưng đang muốn tránh đi ngoắc ngoắc ngón tay.

Kim Ưng thấy Kim Loan có thực lực tương đương mình chết ngay trước mắt, xoay người bay vào Huyết sắc đại môn, nhưng hắn vừa tới cửa, chỉ thấy một thiết quyền đen nhánh từ bên trong đánh ra ngoài. . Phốc, lại là một tiếng đánh trúng nặng nề của quả đấm, đầu Kim Ưng nát bấy, thi thể cũng bị người nọ bắt lấy!

- Ai, chậm một bước... - tửu quỷ thống khổ vuốt vuốt cái trán, u oán nói:

- Người không thể chừa một tên cho ta ư, người đoạt cả hai, ta thua cuộc mất!

- Ai kêu người dài dòng quá! - Người nọ đi xuống tế đàn, quơ quơ hai cổ thi thể trong tay

- Có muốn ta cho người một cái không?

- Coi như xong, nếu như bị người khác biết, ta nhờ người bố thí mới có thể đánh cuộc thắng...

Tửu quỷ lắc đầu

- Ai, Thanh Liên kiếm của ta cũng không chịu!

- May mắn! - Hắn bước chậm rãi tới Huyết sắc đại môn

- Thế tục chi môn vẫn chưa đóng cửa, ta chỉ cần đi Thiên Môn một chuyến, giết hết hang ổ Hoàng Kim Thần tộc là được rồi!

Hắn bước vào Thế tục chi môn, võ kiếm nhẹ nhàng móc một cái trên đai lưng người nọ, tiện tay lấy đi một bầu rượu to.

- Thiên Môn không có rượu ngon, cho ta mượn một chút đi!

- Tùy ý! - Người nọ thờ ơ.

Thật lâu sau, Huyết sắc đại môn chậm rãi khép lại...

Đông Ca, Cơ Nhược Vũ, Cuồng Lôi, mười vạn Hoàng Kim Huyết tộc, thậm chí cả Trầm Côn trong rừng rậm, tất cả mọi người im lặng nhìn Huyết sắc đại môn biến mất, tựa hồ tất cả mọi người quên cả nói chuyện, quên cả bước đi, thậm chí quên cả hô hấp!

Chỉ là đánh cuộc thôi!

Cũng chỉ là đánh cuộc bắt hai điều nhân thôi!

Một kẻ tới, hai quyền đánh chết hai điều nhân, khiêng đi mà thôi.

Một kẻ, điều nhân nơi này đã bị cướp hết, đành giết tới hang ổ Hoàng Kim Thần tộc mà thôi.

Mà thôi!

Hết thấy cũng chỉ là mà thôi, mà thôi!

Đây chính là cảm giác hai người kia đem đến cho mọi người. Đi tự nhiên trong mười vạn quân, đánh cuộc, chơi một trò chơi, giết hai Thần tộc, cầm một phần thưởng nhỏ. . . . Đường đường Hoàng Kim Thần tộc, ở trong mắt bọn hắn, không hơn gì cái này mà thôi!

Dùng thi thể Hoàng Kim Thần tộc đánh cuộc!

- Bọn họ, bọn họ là ai?

Hồi lâu sau, âm thanh cơ hồ không thể nghe thấy của Cơ Nhược Vũ vang lên, rốt cục phá vỡ sự yên tĩnh chết chóc này!

- Thượng thần! - Tựa hồ không nghe được câu hỏi của Cơ Nhược Vũ, Đông Ca chán nản quỳ xuống, hướng về phía máu tươi rơi lả tả trên mặt đất, máu màu vàng, máu tươi của Hoàng Kim Thần tộc, hắn khóc lên như bị mộng du.

- Thượng thần, Đông Ca vô năng, Đông Ca vô năng. . .

Nghe tiếng khóc của hắn, Cơ Nhược Vũ khóc, Lôi Động khóc, mười vạn Hoàng Kim binh lính tất cả đều khóc, tất cả mọi người quên mất việc đuổi bắt Trầm Côn. Hoặc có thể nói sau chuyện rung động của hai người này, bọn họ hoài nghi võ công mình khổ tu nhiều năm, không còn dùng khí cùng người động võ!

Đây chính là lực lượng chi hi cấp, tựa như Cơ Nhược Vũ cùng A Phúc đánh một trận xong, cũng không dám tham gia chiến trường hải quân nữa, nhóm người Hoàng Kim Huyết tộc đã mất đi dũng khí, vứt bỏ tự tin!

Đánh cuộc, vung hai quyền, hai đại Hoàng Kim Thần tộc bị mất mạng. . Trước mặt lực lượng có tư cách quyết định chúng sinh, chi phối sinh tử tồn vong, còn ai dám động thủ? !

Trầm Côn cũng nhìn ngây người!

Đông, đông, đông!

Trầm Côn đột nhiên thức tỉnh, chỉ thấy thiết thủ bộ kia cầm theo hai cỗ thi thể, đi tới bên cạnh mình, khôi giáp nặng nề phát ra tiếng càn càn nặng nề hơn.

- Nghe nói người bị mất ký ức..." - Người này nói giọng khàn khàn

- Còn nhớ ta là ai không?

- Người...

Trong đầu còn quanh quẩn hai quyền kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, Trầm Côn bỗng nhiên nghĩ tới một cái tên, cười khổ một tiếng

- Là ca sao?

Người kia cười cười vỗ vỗ bả vai Trầm Côn:

- Là ta, Dương Vô Tuyệt!

Nhưng ta không phải là anh của ngươi! - Dương Vô Tuyệt đột nhiên lạnh lùng bỏ đi

- Lúc ta rời khỏi quỷ động, nghe thấy ngươi thề... Bất luận dùng biện pháp gì, tà đạo cũng tốt, nhập ma cũng được, nhất định phải theo kịp bước tiến của ta!

Trong giọng nói đầy sự khinh thường

- Nhưng ngươi làm cho ta thất vọng, ngươi bây giờ, không xứng với làm huynh đệ của ta!

- An tâm đi, lão ca!

Trầm Côn nghe ra, hẳn không phải nhục mạ, cũng không phải khinh miệt, mà là đang kích thích ý chí chiến đấu của mình!

Hắn cười cười nói:

- Như thế nào mới coi là theo kịp ngươi?

- Ngươi nghe thấy vụ đánh cuộc mới vừa rồi không?

Dương Vô Tuyệt dừng cước bộ một chút, giọng khàn khàn vọng vào trong tai Trầm Côn

- Ngày thiên trai, thi thể Thần tộc, Phù Vân chi thai, đây chính là vụ đánh cuộc mà ta, Lý Trích Tiên cùng tham gia, rất nhiều người khác cũng tham gia. . . . Phải nhớ để chứng minh ngươi có thể theo kịp ta, ngày Thiên trai, mang theo một cỗ thi thể Hoàng Kim Thần tộc, ta ở Phù Vân thai chờ ngươi!

Trầm Côn bĩu môi

- Nếu ta mang đến mười cỗ, tám cỗ thì sao?

Dương Vô Tuyệt dừng chân lại, nhưng ngay sau đó liền cuống tiếu.

- Ngươi không có bản lĩnh này!

Vừa nói, hai người nhìn thoáng qua mà đi

Một đời, hai huynh đệ... Chỉ thế này!

devilmad123

VỮ TOÁI HƯ KHÔNG

278. Chương 322: Ba Năm, Vũ Hoàng Truyền Thuyết

Dương Vô Tuyệt đi thật lâu, Trầm Côn mới thu hồi ánh mắt từ hướng hắn bỏ đi, cười cười, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy ý chí chiến đấu khó có thể áp chế.

Một quyền đánh chết một Hoàng Kim Thần tộc, lực chiến đấu của Dương Vô Tuyệt đã đạt đến trình độ thường nhân khó có thể tưởng tượng. Nhưng nhìn đến một quyền kinh thể hải tặc này, tại sao mình không cảm thấy e ngại, ngược lại có một chút cảm giác không phục vậy?... Đúng, Dương Vô Tuyệt chính là một mục tiêu, mình phải rèn luyện vượt xa mục tiêu đó.

Trầm Côn bỗng nhiên cảm nhận được tâm tình lúc Cửu Châu Trầm Côn rời đi quỷ động: bất kể dùng biện pháp gì, nhất định phải đuổi theo Dương Vô Tuyệt.

- Lão ca, Thiên trai chi nhật, Phù Vân chi thai, ta nhất định mang theo một cỗ thi thể Hoàng Kim Thần tộc đi gặp ngươi.

Trầm Côn bước ra khỏi rừng rậm, bọn Đông Ca thấy Trầm Côn rời đi, nhưng không ai dám ngăn cản... Một người mà đại ca của hắn mới vừa giết hai Thần tộc, có kẻ ngốc mới đối địch với hắn.

- Dương Vô Tuyệt? Là đời thứ ba Dương gia sao?

Đông Ca thất thần nhìn hướng Dương Vô Tuyệt biến mất, cau mày nói:

- Dương Vô Mệnh đã là cường giả không kém ta, hiện tại Dương gia lại xuất hiện một Dương Vô Tuyệt... Còn có Trầm Trọng tu luyện nơi Bắc Cực không tranh với đời... Trời xanh sao mà chiếu cố Dương gia, tấm bảng lớn Dương môn lại hồi phục cảnh Long Đằng Hồ Khiếu, song khuyến thủ vệ rầm rộ ngày xưa sao?

- Ai, hình như đã quên cái gì rồi?

Rời khỏi thành Bắc, Trầm Côn mặc lại trang phục đại tể tửu, đi trên đường vỗ cái đầu trọc của mình suy tư.

Sự xuất hiện của Dương Vô Tuyệt mang đến rung động quá lớn, đi tới đây Trầm Côn mới mơ hồ cảm thấy có điều không đúng, hình như mình đã quên mất một việc phi thường trọng yếu.

A La đã được Huyền Si trị liệu khỏi, nàng hóa trang thành tùy tùng của Trầm Côn, lặng yên đi sau lưng Trầm Côn.

Bất đắc dĩ, khổ sở, ảm đạm...đủ loại cảm xúc hiện lên trên khuôn mặt của nàng.

@\$#@@\$!

Đi một đoạn đường nữa, Trầm Côn chợt nhớ ra:

- Lão ca Dương Vô Tuyệt vừa mới nói, hắn và Lý Trích Tiên cũng tham gia vụ đánh cuộc kia... Lý Trích Tiên.

Hắn chợt xoay người lại nhìn thẳng A La:

- Mỹ nữ, gã tửu quỷ vừa rồi, chính là Lý Trích Tiên?

A La lặng lẽ gật đầu.

Trầm Côn nở nụ cười khổ.

Chuyện gì cũng sợ có đối thủ, chuyện nam nữ càng như vậy. Lúc Lý Trích Tiên chưa xuất hiện, Trầm Côn có thể nói hắn là tên ma-cà-bông không chịu trách nhiệm, để A La thấy được khi nàng thân ở tuyệt địa, rốt cuộc là ai sẽ theo nàng cặp tay sóng vai cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Nhưng Lý Trích Tiên xuất hiện... Hơn nữa người ta một thanh kiếm, một bầu rượu, không cần tốn nhiều sức đã làm rung động cả Hoàng Kim Huyết tộc, còn giết tới tận hang ổ Hoàng Kim Thần tộc.

Mà Trầm Côn thì sao?

Bị người ta truy đuổi hoảng sợ không chịu nổi, giống như chó nhà có tang, nhờ Lý Trích Tiên cứu mạng mới còn sống.

Hai tướng đối lập, ai mạnh hơn, ai có thể làm cho nữ nhân ưu ái hơn, vừa nhìn là thấy ngay.

- Được rồi, được rồi.

Trầm Côn mở hai tay ra, thẳng thắn nói:

- Ta thừa nhận, ta so sánh với Lý Trích Tiên kém quá xa...

- Trong vòng ba năm, ngươi có thể trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết không?

Trầm Côn vừa mới mở miệng, A La liền cúi đầu, hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Vũ Hoàng trong truyền thuyết, ba năm?

Trầm Côn không hiểu ý của câu hỏi này, nhắm tính một cái:

- Hai năm rưỡi, vậy là đủ rồi.

- Tốt lắm, ta đi đây.

A La xoay người rời đi.

- Mỹ nữ, nàng muốn làm gì?

Trầm Côn kinh hãi.

- Chỉ nhìn thấy tên Lý Trích Tiên mà nàng bỏ đi sao? Cho dù nàng muốn đi tìm Lý Trích Tiên, người ta cũng đi Thiên Môn rồi, nàng không có thực lực đuổi theo đâu.

- Ta không muốn đi tìm Lý Trích Tiên, sau này ta cũng không bao giờ đi tìm hắn nữa ...

A La đi không quay lại.

- Ta phải về nhà. Trước kia ta tự lừa gạt mình, nói mình bị thương, thực lực chưa khôi phục, có thể trốn ở bên ngoài không gánh trách nhiệm trong nhà. Nhưng bây giờ thực lực của ta đã khôi phục, vận mệnh của rất nhiều người đang chờ ta quyết định, ta phải trở về gánh vác trách nhiệm với La gia.

Đúng vậy, ngày đó A La cùng Trầm Côn ước định, trước lúc khôi phục thực lực nàng sẽ làm võ đạo sư của Trầm Côn. Bây giờ người ta khôi phục thực lực rồi, không quen không biết, tại sao còn muốn lưu lại?

Quyết định bất thành linh làm cho Trầm Côn ứng phó không kịp, nhưng hắn rất nhanh kịp phản ứng lại, đuổi theo nắm lấy cánh tay của A La.

- Mỹ nữ, nàng đứng lại cho ta.

Ba!

Chỉ nói một câu, A La đẩy tay hắn ra.

- Ta sẽ không lưu lại, ước hẹn sư đồ giữa ta và người đã kết thúc... Điều gì khác cũng không nên nói, trước khi người trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết, cái gì cũng không nên nói với ta.

- Tại sao nhất định phải trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết?

Trầm Côn quát lên.

- Bởi vì muốn phụ thân ta gạt đầu, cho phép ta gả cho người, người ít nhất phải có thực lực của Vũ Hoàng trong truyền thuyết.

A La thở dài, mà Trầm Côn miệng chậm rãi nói.

- Mỹ nữ, ý của nàng là... Ba năm sau, ta trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết thì có thể tới nhà nàng cầu hôn?

- Đến lúc đó phải xem bản lĩnh của người... La gia chúng ta, sẽ không tiếp nhận một con rể vô năng.

A La đi rồi nhưng tiếng nói vẫn nhàn nhạt vọng vào tai Trầm Côn.

- Rất cục ta đã hiểu được. Lý Trích Tiên có thể vì một vụ đánh cuộc mà giết Hoàng Kim Thần tộc, có thể vì phân cao thấp với Dương Vô Tuyệt mà bỏ ra Vân thành Bắc, nhưng hắn không hề vì ta làm bất kỳ chuyện gì hắn không thích ...

- Trong mắt Lý Trích Tiên, ta không bằng một vụ đánh cuộc, không bằng Dương Vô Tuyệt, thậm chí không bằng một bầu rượu... Một bình Nữ Nhi Hồng bình thường nhất, không tới hai lượng bạc, có thể làm cho hắn mở miệng cầu Dương Vô Tuyệt. Nhưng ta bị trói trên tế đàn, hắn ngay cả một câu an ủi cũng không thêm nói.

- Ta chính là một kẻ ngốc...

- Trưởng thành rồi, vài mơ ước trẻ con cũng nên biến mất...

- Lý Trích Tiên chỉ là một giấc mộng hư vô mờ mịt, chỉ thích hợp với A La trước kia, nhưng với La Khiết trưởng thành, người nàng muốn tìm phải là một nam nhân nguyện ý vì nàng liều mạng, cũng là người khiến nàng nguyện ý liều mạng ...

- Ba năm sau, Vũ Hoàng trong truyền thuyết.

Ba năm sau, Vũ Hoàng trong truyền thuyết.

Trầm Côn giơ cánh tay lên cao, giương mắt nhìn La Khiết rời đi.

- Ba năm sau, Vũ Hoàng trong truyền thuyết.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, dưới ánh trăng, Hoàng Kim Huyết tộc cuối cùng từ trong sự rung động khi hai đại Thần tộc bị giết khôi phục như cũ, đặng đặng sát khí đuổi bắt hung thủ... Mặc dù bọn họ biết mình đuổi không kịp, đuổi theo rồi cũng chỉ là chịu chết, nhưng mà tín ngưỡng tích lũy ngàn năm, khiến bọn họ phải đuổi theo, phải đi chịu chết.

Không có ai, có thể giết Hoàng Kim Thần tộc xong còn có thể bình yên rời đi Xuất Vân Hải Thành

Bất quá ngay lúc Hoàng Kim Huyết tộc bắt đầu đuổi giết, vài tiếng kêu khác cũng đột nhiên tiến tới gần Xuất Vân Hải Thành, Hắc hồng sắc quân đoàn, hằng hà yêu thú, hai thế lực trong cùng một lúc phát động thế công với Hoàng Kim Huyết tộc.

Bọ ngựa rình ve, chim sẻ phía sau. Có người muốn thừa dịp Hoàng Kim Huyết tộc bị bại, đến tru diệt một hồi sao?

Mặc kệ nó!

Ba năm sau, Vũ Hoàng trong truyền thuyết, Trầm Côn chỉ còn lại duy nhất ý niệm này trong đầu. Tránh khỏi loạn chiến quân đoàn, hẩn cười híp mắt đi tới biểu diễn tràng của Nguyên Quân.

- Mất ti hí, người đi đâu vậy?

Y Y vội vàng hỏi Trầm Côn, kéo hẩn chui vào lều Nguyên Quân.

Trong lều, Nguyên Quân vẻ mặt nghiêm túc, dưới váy dài phu nhân còn có áo lót chiến giáp, nàng lãnh đạm nói:

- Trầm Thiên Quân, sau khi ngươi tiến vào hành cung tối hôm qua, Hoàng Kim Huyết tộc lập tức phong tỏa thành thị, dù là ta cũng không được phép đi ra biểu diễn tràng một bước... Đến tột cùng cái gì phát sinh?

- Một tình huống nhỏ mà thôi, Đông Ca mời tới hai Thần tộc.

- Hoàng Kim Thần tộc?

Nguyên Quân hoảng sợ lui về phía sau một bước, nhưng nhìn sắc mặt Trầm Côn, nàng mỉm cười nói:

- Lý Trích Tiên có tới à?

Không quan tâm Nguyên Quân làm sao đoán được, Trầm Côn cười híp mắt gật đầu.

- Đã tới, hai Hoàng Kim Thần tộc cũng đã chết...

- Quả nhiên là Lý Trích Tiên.

Về ôn nhu hiện lên trong mắt Nguyên Quân, lập tức biến thành ánh mắt nghiêm túc của quân nhân.

- Tốt lắm, mặc kệ Lý Trích Tiên, lập tức tới xem bản đồ quân sự

- Mỹ nữ, người với tung tích Lý Trích Tiên không có hứng thú?

- Có hứng thú, dù biết đi chẳng nữa, hẩn chịu gặp ta sao? Hơn nữa với thực lực của hẩn, ta không cần lo lắng an toàn của hẩn. Tình huống chúng ta gặp phải trọng yếu hơn.

Nguyên Quân chỉ mấy chấm trên địa đồ.

- Chúng ta bị người ta ngư ông đắc lợi rồi... Tối hôm qua, chỗ giao giới giữa Bắc Phương Vân Mông Đế Quốc và Đại Hoang châu đột nhiên xuất hiện một nhóm lớn quân đoàn. Nhìn cờ hiệu, một bên là Ca Thư Ứng Long, một bên là Yêu Hồ Tổ Tâm

- Đáng chết, hai người này vẫn đang dòm ngó Xuất Vân Hải Thành, bọn họ không cần Chân Long để khí. Họ chỉ muốn thổ địa, nhân khẩu, muốn có vốn tranh bá thiên hạ.

Nguyên Quân nặng nề vỗ bản đồ, cả giận nói:

- Huyền Dân thua, Tổ Tâm không đuổi theo. Ắ một mặt xuất binh xâm nhập Xuất Vân Hải Thành, kiểm chế Hoàng Kim Huyết tộc, một mặt Đông Nam hai đường xuất binh, muốn đem Nam Phương Đại Triệu vương triều, cả đông Cửu Châu, hết thảy đưa vào bản đồ của ả.

- Còn Ca Thư Ứng Long, Vân Mông Đế Quốc kéo dài qua đông, bắc, tây, tam châu đại đế quốc rồi, nhưng hẳn còn không biết dừng, bí mật xuất binh Xuất Vân Hải Thành, đòi đem cả đông Cửu Châu bỏ vào trong túi .

- Lúc này, binh mã của hai người họ đã cách thành Bắc chưa đầy hai mươi dặm, bộ đội tiên phong, đã bắt đầu chiến dịch công thành rồi...

- An tâm đi, an tâm đi.

Nguyên Quân thao thao bất tuyệt nói cục diện trước mắt, Trầm Côn lại cười híp mắt khoát tay áo.

- Mỹ nữ, những chuyện đoạt địa bàn, tranh giành thiên hạ này ta không có hứng thú... Ta muốn hỏi người một chuyện, ngày Thiên Trai, xác Hoàng Kim Thần tộc, đài Phù Vân, ba câu này có ý gì?

Mới vừa rồi mặc dù Dương Vô Tuyệt nói ra ba câu này, chỉ rõ việc Trầm Côn cần phải làm, nhưng bọn họ có ý gì, Trầm Côn còn chưa hiểu rõ.

- Ngày Thiên Trai, xác Hoàng Kim Thần tộc, đài Phù Vân...

Nguyên Quân cau mày suy nghĩ một chút,

- Hai câu sau ta không hiểu, nhưng Thiên trai nhật là một ngày lễ của Hoàng Kim Huyết tộc.

Nàng giải thích cặn kẽ:

- Nghe nói tất cả Hoàng Kim Thần tộc đều là nhân thú hỗn huyết, lúc mới biến thành dã thú, bọn họ vì kỷ niệm mình từng là nhân loại, xác định cách mỗi bốn năm một tháng một ngày, là Thiên trai chi nhật. Vào ngày này tất cả Hoàng Kim súc sinh đều không ăn thịt, chỉ cho phép ăn chay.

- Thiên trai ngày sắp tới, là mấy năm sau?

- Ba năm sau.

Nguyên Quân cau mày nói:

- Trầm Thiên Quân, người hỏi chuyện này làm gì? Người nên quan tâm tình hình chiến đấu hiện tại mới đúng.

- Mỹ nữ, ta đã nói rồi, đoạt địa bàn, tranh giành thiên hạ, ta không có hứng thú. Nếu như nhất định phải tỏ vẻ thì ta cho người mượn A Phúc và Long Thanh Sơn, bọn họ toàn quyền đại diện cho ta ở Thiên Minh.

Trầm Côn phỉ phỉ đút đi ra ngoài.

- Về phần ta... Bề bọn nhiều việc rồi, ta cần phải trở thành Vũ Hoàng trong truyền thuyết trong vòng ba năm, còn phải giết chết một Thần tộc, bằng không, nữ nhân không chịu gả cho ta, đại ca cũng không chịu nhận ta là huynh đệ. Mọi chuyện đều phiền toái!

- Trầm Thiên Quân, ta còn có một câu...

- Cái gì cũng chớ nói, tạm biệt, mỹ nữ.

Nguyên Quân còn muốn nói cái gì, nhưng Trầm Côn đã mở ra hai cánh thiên thần, bay lên bầu trời đêm mịt mờ.

Phía ngoài Xuất Vân Hải Thành, Đoạt Nhật Lâu biến thành chiến hạm khổng lồ cũng chậm chậm biến hoá. Thân thể duỗi dài, mở ra hai cánh, hóa thành một con chim cơ giới khổng lồ, thiên thủ độc pho tượng Quan Âm ngàn tay kia cũng xuất hiện nơi chân mày chim khổng lồ.

Cùng thân ảnh Trầm Côn trên không trung hội hợp, bay về chân trời Bắc Phương mệnh mông...

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

279. Chương 323 : Biển Cỏ Bất Ngờ!

Đương nhiên, trước khi hoàn thành việc này Trầm Côn còn phải tham gia một trận quyết đấu sinh tử.

Mùng một tháng mười hai, Tân Nguyệt thành, Phù Đồ tháp.

Trải qua cuộc tập kích của Dạ gia, còn có Trầm gia di chuyển nên sơn trang Trầm gia khi xưa đã biến thành một đồng hoang tàn. Chỉ có Phù Đồ tháp vẫn được bảo tồn, vẫn ngạo nghễ đứng trên đỉnh Tân Nguyệt như cũ, sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Kể cả dân chúng bình thường trong Tân Nguyệt thành cũng biết có thể tùy tiện tới sơn trang Trầm gia nhưng toà Phù Đồ tháp này nghìn lần không thể tới được.

Bởi vì đệ nhất quyền thần Đại Triệu Yến Sơn Hầu - đại nhân Yến Nan Quy, đã tự tay dán một tờ niêm phong bên ngoài Phù Đồ tháp - Trừ người của Trầm gia, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần Phù Đồ tháp trong vòng trăm bước.

Đây là một lễ vật nhỏ mà Yến Nan Quy tặng cho Trầm Côn.

- Bất luận kẻ nào cũng không được tới gần Phù Đồ tháp...

Ai u, Yến lão huynh người thật đúng là tận tâm hết ý với ‘Đầu lĩnh’ ta đây.

Đứng ở Phù Đồ tháp, Trầm Côn quét mắt nhìn tờ niêm phong mà Yến Nan Quy dán lên, ánh mắt hơi di chuyển đến một bên nhìn hàng chữ to do chính mình viết.

Mùng một tháng mười hai, ta Trầm Côn thua dưới tay Trầm Trọng.

Vì một hàng chữ này mà Trầm Côn nhẫn nhục một năm, phấn đấu một năm. Hôm nay, hắn chỉ muốn dẫm nát Trầm Trọng, dùng máu của hắn rửa đi những sỉ nhục mà hàng chữ này mang lại.

Roẹt!

Gỡ tờ giấy niêm phong ra rồi Trầm Côn mở cánh cửa Phù Đồ tháp ra.

Một bóng người phủ trong tấm áo choàng đen đang đứng ở giữa đại sảnh nơi các trưởng lão Trầm gia ngày xưa họp, lặng lẽ đợi Trầm Côn.

- Người là?

Trầm Côn nhận ra bóng người đó :

- Dương Vô Mệnh?

- Người nhận ra ta sao? Ha ha, vậy cũng dễ làm hơn.

Dương Vô Mệnh quay người lại cười nói :

- Ta thay Dương Vô Tâm ở đây chờ người.

- Ai là Dương Vô Tâm? Ta chỉ biết Trầm Trọng thôi.

Trầm Côn bĩu môi :

- Trầm Trọng đâu? Gọi hắn ra đi, đừng nói với ta là hắn không đủ can đảm, đã trốn đi làm con rùa rụt đầu rồi.

- Dương Vô Ngôn.

Dương Vô Mệnh gọi Trầm Côn, cười nói :

- Dương Vô Tâm rất muốn ...

- Lão huynh, không nghe thấy ta nói sao? Trầm Trọng, ta tới tìm Trầm Trọng.

- Được rồi, Trầm Trọng.

Dương Vô Mệnh cười nói :

- Trầm Trọng rất muốn đấu cùng người một trận, có điều hắn đã nhận tổ quy tông, không còn là Trầm Trọng mà là Dương Vô Tâm của Dương gia. Là người của Dương gia, nhất cử nhất động đều lấy đại cục làm trọng, lão thái quân không cho phép người của Dương gia tự giết lẫn nhau, đã ra lệnh cho Trầm Trọng không cần giữ lời hứa. Kể cả người đã qua mười tám tuổi cũng nên quay về nhận tổ quy tông.

Tựa như không nghe thấy đoạn cuối, Trầm Côn móm móm lỗ tai, trợn mắt lên.

- Lão huynh, ý của người là....Trầm Trọng sẽ không đến đây?

Trầm Côn chỉ chỉ dưới chân :

- Ta chờ một năm, cố gắng một năm, liệu mạng một năm kết quả là người nói cho ta biết hắn sẽ không đến đây.

- Đây là mệnh lệnh của lão thái quân.

Dương Vô Mệnh nhú mày nói :

- Người nên biết, lão thái quân là bà ngoại của người, là chủ nhân của Dương gia.

- Đừng cứ mở miệng là một câu Dương gia, lão huynh, ta họ Trầm.

Trầm Côn chậm chậm búng móng tay nói :

- Mừng một tháng mười hai năm ngoái ta bị Trầm Trọng đánh bại ở đây. Ngày mười lăm, người khác đều đang chuẩn bị ăn tết thì ta phải đi Lam Vân Sơn, liệu mạng bị Triệu Lạc Trần đánh bay lên trời, chỉ để có được Vũ hồn đầu tiên...

Một tháng sau, ta đấu cùng Tô gia, Công Tôn gia, ở trong núi không ngừng vào sống ra chết, cuối cùng thành Hoàng nguyên vũ tông.

Tháng ba, ta ở Lăng Vân tông, môn nhân phản bội, ta bị thương, trúng độc, cắn răng mấy lần ra vào trong quân trận của Yêu hồ Tổ Tâm

Tháng năm, tháng sáu, ta đối mặt Ca Thư Ứng Long, đối mặt Thích Già Bồ Đề, đối mặt Luyện Xích Hào mới tiến tới cảnh giới Hồng Nguyên vũ tông.

Tháng tám, Gia Lăng thành.

Tháng trước, Xuất Vân Hải...

Vì ngày hôm nay, ta cố gắng một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày, bởi vì muốn đánh bại Trầm Trọng.

Tay Trầm Côn lấy ra hai lá bùa :

- Thế mà người nói với ta rằng, Trầm Trọng không tới, lý do chỉ là vì một câu nói của một cụ bà.

- Dương Vô Ngôn, rửa miệng của người sạch sẽ chút, lão thái quân là bà ngoại của người.

- Vứt mẹ cái bà ngoại của người đi.

Trầm Côn tức giận mắng:

- Từ ngày Dương Cửu không coi ta làm người, Dương gia đã không còn quan hệ gì với ta nữa rồi. Ta chỉ quen một người, chính là Dương Vô Tuyệt từ nhỏ đã bị các người nhốt trong quỷ động, nuôi như nuôi chó, dùng như binh khí, lúc ra khỏi động còn bị hủy diệt trí nhớ.

Lông mày hắn nhướng lên:

- Lão thái quân là ai? Ta không biết, bà ấy, có tư cách quyết định chuyện của ta sao?

Dương Vô Mệnh hừ lạnh một tiếng nói :

- Bất kể thế nào lão thái quân đã hạ lệnh. Hôm nay, Trầm Trọng chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đây. Hơn nữa dù cho hắn có xuất hiện, người có tư cách khiêu chiến hắn sao?

- Trầm Côn, người liều mạng một năm, người có biết rằng trong một năm qua Trầm Trọng đã làm gì không?

Hắn lớn tiếng nói:

- Vì tương lai Dương gia, vì dân chúng cả nước Tống Nguyệt, Trầm Trọng một đường hướng bắc, Thiên Vũ tông chiếm được Thiên mệnh phổ, bắc hoang mạc giết chết Lôi Vân Quyền, trong vùng băng tuyết hắn đã hoàn thành Yêu Nguyệt phi thăng lần thứ nhất tiến hóa.

- Trong lúc người đang cùng bọn Ca Thư Ứng Long liều mạng thì người biết Trầm Trọng đang làm gì không? Khi đó hắn đang ở bắc cực thành lũy, bị Huyền Dân đánh đến phun hết máu, khung xương toàn thân vỡ vụn. Thế mà chỉ hai tháng sau, Yêu nguyệt phi thăng của hắn lại tiến hóa, bức Huyền Dân không dám ra chiến nữa.

- Còn Gia Lăng thành, Xuất Vân hải?

- Người cũng đi Xuất Vân hải, quan sát trận chiến tranh đoạt Chân long?

- Được rồi, ta cho người biết, ngay trong khi bọn các người tranh đoạt Chân Long thì Trầm Trọng đã tự phong ấn mình suốt ba tháng rùng rùng dưới hàn băng vạn năm ở Bắc cực. Người đi qua Xuất Vân Hải, hắn đã nghe qua cái gì gọi là Hàn Băng Huyền Minh, nó lạnh đến cả Hoàng Kim Huyết tộc cũng bó tay, không có vài tháng thời gian đừng hòng làm nóng được, thế mà hàn băng vạn năm ở bắc cực còn lạnh hơn một vạn lần so với khóa Huyền Minh đó.

- Ở bên trong bắc cực hàn băng Trầm Trọng đã chết cóng hai mươi bảy lần cũng là được Yêu Nguyệt Phi Thăng cứu sống hai mươi bảy lần.

- Cái lạnh buốt ở nơi lạnh nhất Cửu Châu khiến cấp bậc hắn tăng mạnh, Vũ hồn liên tục tiến hóa, cho tới bây giờ ....Biết hình thái cuối cùng của Yêu Nguyệt Phi Thăng không? Ta cho người biết, Trầm Trọng đã kích phát hình thái cuối cùng của Yêu Nguyệt Phi Thăng, Vũ thần cấp, Bái Nguyệt Trầm Luân.

- Biết thuộc tính của Bái Nguyệt Trầm Luân không?

Dương Vô Mệnh khinh miệt nhìn Trầm Côn :

- Ta nghĩ người không biết, cũng không dám biết.... Giờ này ngày này Trầm Trọng có lẽ đã rời khỏi vạn năm hàn băng, đã đi về phía nam Cửu Châu, về vùng dung nham. Sau khi chịu cái lạnh vô cùng hắn còn muốn dẫn thân vào bên trong dòng dung nham nóng nhất Cửu Châu, để vũ hồn của hắn lại tiến hóa.

- Trầm Côn, với thực lực bây giờ của người, căn bản không phải là đối thủ của Trầm Trọng. Tương lai, một khi Bái Nguyệt Trầm Luân của Trầm Trọng tiến hóa thành Vũ hồn siêu thần giai, người càng không cách nào đánh bại hắn.

Nói hết một đoạn dài, Dương Vô Mệnh hơi dịu xuống giọng, mỉm cười nói :

- Theo ta quay về Dương gia đi, muốn đuổi kịp bước tiến của Trầm Trọng, người chỉ có thể theo ta quay về, cũng chỉ có Dương gia mới có thể giúp người thăng cấp nhanh nhất.

Trầm Côn như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu.

Trước khi đến, hắn tràn đầy tự tin, Tử Nguyên Vũ tông hạ đoạn, còn không đánh được một gã Trầm Trọng sao? Thế mà Dương Vô Mệnh lại nói cho hắn biết rằng Trầm Trọng đã kích phát hình thái cuối cùng của Yêu Nguyệt Phi Thăng, tiến hóa thành Bái Nguyệt Trầm Luân Vũ thần cấp.

Trầm Côn, người quá xem thường anh tài Cửu Châu rồi, Cửu Châu đại lục không chỉ có người là một thiên tài. Người đang cố gắng thì Trầm Trọng cũng cố gắng, hơn nữa người ta so với người càng mạnh, mạnh đến không có lời nào để nói.

Nhìn Trầm Côn có chút đại ra, Dương Vô Mệnh lại cười cười :

- Trầm Côn, theo ta quay về Dương gia đi.

- Lão huynh, nghe ý của người...Mục tiêu của người hôm nay, chính là muốn mang ta về Dương gia sao?

- Đúng vậy.

Dương Vô Mệnh gật đầu nói :

- Người vừa mới nhận ra tên Dương Vô Tuyệt kia, chứng tỏ người còn nhớ hết thấy mọi chuyện trong quỹ động...Như vậy ta phụng mệnh nói cho người biết.

Thần sắc của hắn chợt nghiêm chỉnh :

- Kể cả bản thân người cùng Trầm Trọng, Dương Vô Tuyệt, thậm chí cả ta Dương Vô Mệnh đều là một bộ phận trong đại kế của Dương gia. Từ sau khi nam nhân của Dương gia đều chết trên chiến trường, lão thái quân đã tự vạch ra kế hoạch này...Người còn không có tư cách biết nội dung kế hoạch này, người chỉ cần hiểu là, bước đầu tiên của kế hoạch này là bốn người chúng ta cùng mười mấy nam nhân có cùng bối phận chữ 'Vô' nữa sẽ phải sống trong hoàn cảnh khác nhau, thành cường giả đội trời đạp đất.

- Bước thứ hai, chính là chúng ta sau khi tròn mười tám tuổi, phải quay về Dương gia, nhận bồi dưỡng nhất định.

- Vừa rồi ta nói Trầm Trọng đã đi tới vùng dung nham chính là thực hiện bước thứ hai trong kế hoạch, thấy không, Trầm Trọng đã quay về Dương gia, bắt đầu nhận bồi dưỡng, vậy còn người? Cùng ta trở về đi!

- Theo ta trở về đi. Từ lúc người sinh ra, người đã là một phần trong kế hoạch. Theo ta quay về Dương gia, lập tức người sẽ nhận được bồi dưỡng, rất nhanh, người sẽ đuổi kịp Trầm Trọng.

Đầu Trầm Côn đã có chút rối loạn.

Trò chơi gì đây?

Quỹ động trong trí nhớ của hắn, còn có Dương Vô Tuyệt, Dương Vô Mệnh, Trầm Trọng tất cả đều chỉ là một bộ phận trong kế hoạch của Dương gia.

Hiện giờ, kế hoạch này đã đến giai đoạn xâm nhập, chính mình chẳng lẽ phải tới Dương gia nhận bồi dưỡng? %\$#@\$.

Nếu hôm nay người không để Trầm Trọng phò ước, bản tăng sẽ không có hứng thú phát sinh quan hệ cùng Dương gia.

Dương gia...Bản tăng không có hứng thú.

- Lão huynh.

Trầm Côn đã khôi phục khuôn mặt tươi cười nói :

- Điều người nói quá bất ngờ, ta còn rất mơ hồ... Vì kế hoạch kia, ta phải quay về Dương gia đúng không?

- Đúng rồi, người nhất định phải theo ta quay về.

- Nếu ta không muốn đi thì sao?

Trầm Côn cười rất vui vẻ.

Khuôn mặt Dương Vô Mệnh chợt lạnh lùng:

- Người đã biết một phần kế hoạch của Dương gia, nếu không quay về chỉ có chết... Dương gia sẽ không khoan dung cho phản đồ.

- Thật bất ngờ quá a!

Trầm Côn cười cười giơ hai tay lên cao :

- Ta chỉ là tới phò ước, kết quả người đột nhiên nói cho ta biết, ta phải đi Dương gia, không đi thì chết...

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh :

- Vậy đến đây đi, để ta biết một chút về người, về Ô Chuy Thần Câu, thú cười ngày trước của Sở Bá vương.

- Người biết vũ hồn của ta?

Dương Vô Mệnh hơi lặng đi một chút rồi lập tức cười nói:

- Xem ra sau khi rời khỏi quỷ động, người cũng học được rất nhiều, biết không ít bí mật. Được rồi, như mong muốn của người, ta chỉ có thể mang theo xác chết của người quay về Dương gia.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

280. Chương 324 : Trận Huyết Chiến.

Tiếng Cổ Nguyệt Hà đột nhiên vang lên trong đầu Trầm Côn :

- Nghe lời ta đi, người khẳng định không phải là đối thủ của Dương vô mệnh. Người đừng làm kẻ lỗ mãng, nghe ta, trước giả vờ nghe hắn, quay về Dương gia, chờ nhận được bồi dưỡng của Dương gia, có được thực lực cường đại rồi chúng ta mới phản Dương gia có được không?

Một đề nghị không tồi !

Thế mà Trầm Côn vẫn lắc đầu, gần đây mọi chuyện dường như đều thuận lợi nên hắn như đã quên mất bản tính của mình. Thế mà đột nhiên gặp phải biến cố thì tính bướng của hắn lại trở lại.

Chịu thua sao ?

Ngày xưa Phù Đồ thập, bản tăng biết rõ không phải đối thủ của Trầm Trọng mà có từng lép vế?

Đất hoang châu, mười vạn yêu thú Tổ Tâm vây thành, bản tăng có từng lép vế?

Nơi mộ tổ Vương gia, Hoàng Hành cùng Hoài Tâm đánh bản tăng học máu phải bỏ chạy trốn chết mà có từng lép vế?

Nụ cười khoe miệng Trầm Côn càng ngày càng tươi...

Thấy vậy Cổ Nguyệt Hà thầm thở dài, hắn hiểu rằng tính bướng của Trầm Côn lại xuất hiện. Có điều cũng không trách hắn được, một năm qua mục tiêu Trầm Côn phấn đấu chính là đánh bại Trầm Trọng, thế mà Dương Vô Mệnh lại chặn ngang mục tiêu của hắn, nếu là nam nhân đều sẽ không nhịn nổi.

- Cảnh báo!

Tiếng Mặc Ly cũng vang lên:

- Chiến đấu lượng cấp của Trầm Côn người chỉ có ba nghìn sáu, Dương vô mệnh là cường giả không thua gì Đông ca, chiến đấu lượng cấp đã vượt quá mười nghìn, nếu nghênh chiến xác suất tử vong là trăm phần trăm.

- Mặc lão, ta sợ chết sao?

Trầm Côn cười hỏi lại.

Mặc Ly ngăn ra, cười to nói :

- Hảo tiểu tử, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, Mặc Ly ta không tìm lầm chủ nhân. Giết đi, giết ra một con đường, lão thân ta lần trước chưa ghét được Cơ Na, người phải cho lão thân cơ hội để ghét nàng.

- Được thôi.

Bả vai Trầm Côn bỗng nhiên nhúc nhích, Sí Thiên song dực đột nhiên giương ra:

- Dương Vô Mệnh, đến đây đi.

Nhíu mày nhìn Trầm Côn một lúc, Dương vô mệnh dăm dăm lồng ngực mình:

- Tuy rằng ta hôm nay nhất định giết người nhưng dũng khí của người xứng đáng làm nam nhân Dương gia, đáng được ta tôn kính.

Sau lưng hắn đột nhiên hiện ra một đầu chiến mã màu đen:

- Như vậy, ta sẽ dùng chiêu cực mạnh của ta, cho ngươi vinh danh anh hùng đến chết.

- Phách giả vô song !

- Ẩn tàng thuộc tính. - Khí phách tuyệt ! Một nắm tay chọt từ sau lưng chiến mã gào thét đánh tới ngực Trần Côn .

...

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Vô Mệnh, Trần Côn đã biết Phách giả vô song là vũ hồn cấp Vũ tôn, thế mà thực lực của hắn lại không thua gì Vũ thần cấp lý do chính là ở Ổ Chuy Mã có thể mượn một phần lực lượng của Sở bá vương.

Lực lượng của Sở bá vương a!

Không có Ôn Hầu Thiết Kích như Yến Nan Quy, không có Thiên Kỵ Định Giang Sơn như Huyền Dận, không có thực lực Võ hoàng cấp với chiến đấu lượng cấp hơn mười nghìn điểm như Đông ca, lấy gì để đỡ?

Một quyền này của Dương Vô Mệnh cũng không nhanh, có điều từ khi tay hắn đánh ra, Trần Côn như chọt rơi vào một vũng bùn, không thể nâng nổi tay chân lên, ngay cả suy nghĩ đường như cũng trở nên chậm chạp.

- Lão đại, đây là Phách vương tuyệt của Hạng vũ, tâm thần của ngươi cũng đã bị khí phách áp chế, không thể chiến thắng được.

Cổ nguyệt hà khẩn cấp nhắc nhở:

- Bỏ qua phòng ngự thân thể đi, từ xưa đến giờ có mấy ai có thể đỡ được một chiêu của Sở bá vương? Bỏ qua phòng ngự thân thể, tiến vào linh hồn. Phách vương, chỉ có ở trong linh hồn so chiêu cùng hắn ngươi mới có thể chiến thắng.

So chiêu ở trong linh hồn?

Trần Côn từng thử nghiệm quá một lần, đó là thời điểm đối chiến Tiểu Đông Phong, hắn đã từng bị Tiểu Đông Phong đánh đến không còn lực trả đòn trong linh hồn, cuối cùng, vẫn là Trung Nghĩa Thiên Thu.

Đúng vậy a!

Trung Nghĩa Thiên Thu.

Trần Côn đột nhiên hiểu ra ý của Cổ Nguyệt Hà, trong hiện thực khẳng định không đánh lại Sở bá vương, nhất là sau khi tiến vào linh hồn... Hắn còn có Quan Vân Trường.

- Dương vô mệnh, ta từ bỏ thân thể, có can đảm thì vào thế giới linh hồn giết ta a!

Trần Côn ha hả cười, bỏ qua toàn bộ phòng ngự thân thể, tất cả lực lượng đều thu vào trong U Minh hồn phủ.

Trong thế giới linh hồn .

Trần Côn vừa tiến vào đã có cảm giác vô cùng tin tưởng, sáu đại vũ hồn liền đứng sau lưng hắn, Sí Thiên song dực cũng bị Huyền Si mang theo vào, còn có Bất Sắc, còn có Quan Vân Trường. Tất cả mọi người đều ở đó, đánh hội đồng còn lo không thắng một gã Dương Vô Mệnh sao?

- Đây là...

Phách Vương Tuyệt của Dương Vô Mệnh quả nhiên có thể đánh vào linh hồn, cũng đuổi theo tiến vào, hắn vừa nhìn thấy Trần Côn biến thành hóa thân Phật tượng, còn có nhiều Vũ hồn như thế nên không khỏi sửng sốt.

Lập tức, hắn nở nụ cười.

- Như vậy mới hứng thú .

Nói rồi hô to:

- Phách giả vô song, xung phong.

Nói xong, lại một quyền đánh về phía ngực Trầm Côn, hơn nữa con Ô Chuy mã cũng giơ móng trước lên giẫm về phía đỉnh đầu Trầm Côn.

Một chiêu này vẫn là Phách Vương Tuyệt, vẫn là khí phách cực mạnh kinh sợ hết thảy thế gian, một quyền đánh tới, Vương Kiêu bị đánh bay, độc dược của Huyền Si bị đánh tan, cơ quan thuật của Mặc Ly không cách nào dùng được, Cổ Nguyệt Hà chỉ có cười khổ, linh hồn Lý Mục chấn động, thoái hóa thành một đứa trẻ ngây ngốc...Đình

Ngay tại lúc vó ngựa sắp giẫm trúng Trầm Côn, nắm tay cũng muốn đánh trúng ngực Trầm Côn chợt một thanh Thanh Long Yên Nguyệt đao chặn lại vó ngựa, một bàn tay thật lớn bắt lấy quyền kia.

- Tọa kỵ cùng chiêu thức của Sở bá vương. Ta khát chiến đã lâu rồi.

Quan Vân Trường rút cục đã ra tay.

- Người là...Quan thánh đế quân?

Dương Vô Mệnh không thể không kinh hãi nhìn thoáng qua Trầm Côn, rời khỏi Dương gia mấy năm nay hắn đã gặp phải những kỳ ngộ thế nào, những vũ hồn kia không nói, thế mà Quan thánh đế quân cũng giúp hắn.

Có điều...Quan thánh đế quân thì sao?

Dương Vô Mệnh ta, chính là đấu ngang tay với Tôn Bá Phù, đối mặt Lữ Phụng Tiên cũng có lòng tin đánh lại a.

- Phách giả vô song, ẩn dấu thuộc tính tầng thứ hai, Phách vương ý.

Nếu như nói chiêu thứ nhất chính là một chút khí phách của Sở bá vương thì chiêu thứ hai Phách vương ý chính là vũ ý, bá ý của Sở bá vương.

Đối mặt đối thủ như Quan thánh đế quân, Dương Vô Mệnh rút cục sử dụng ra bản lĩnh thực sự, Phách vương vũ ý thì triển ra, thiết quyền tung hoành, vó ngựa phấn khởi, nhất thời nhanh đến khiến Trầm Côn không thể nhìn rõ động tác của hắn. Trong U minh hồn phủ cũng khiến trời long đất lở, từng đợt ánh đao cùng quyền ảnh, chỉ thấy một thân ảnh màu đen khí phách vô cùng, nắm tay cùng vó ngựa liên tục phóng ra, mà một thân ảnh khác màu xanh biếc múa trường đao như một đầu cuồng long.

%%#@\$\$!

Trầm Côn nhìn đến đau cả mắt, không thể không nhắm mắt lại:

- Đây là vũ thần cấp chiến đấu sao? Dương Vô Mệnh đã như vậy, Dương Vô Tuyệt...còn mạnh đến mức nào?

- Đây là thần cấp chiến đấu.

Tiếng Dương Vô Mệnh chợt vang lên sau lưng Trầm Côn, lạnh nhạt nói:

- Còn Dương Vô Tuyệt mạnh đến mức nào. Ta cũng không biết chính xác, từ lần đầu tiên gặp hắn, ta đã biết hắn không thuộc về nhân gian giới, cho dù có được tọa kỵ của Sở bá vương, ta cũng tuyệt không phải là đối thủ của hắn dù chỉ một chiêu.

- Người.

Trầm Côn xoay người lại, rõ ràng nhìn thấy nắm tay của Dương Vô Mệnh đã đặt sẵn lên đằng sau lưng hắn.

Dương Vô Mệnh không ngờ để Ô Chuy mã ngăn cản Quan Vân Trường còn chính hắn tới giết Trầm Côn.

Sáu vũ hồn, không ai biết được là Dương Vô Mệnh làm thế nào tới được, cũng không ai có thể chạy tới giúp được dù là chỉ một chiêu một thức.

Bên kia Quan thánh đế quân đã vừng vàng kìm Ô Chuy mã dưới chân, chính là một câu đùa, lịch sử chứng minh rằng, Quan Vân Trường lúc chiến đấu có một đặc điểm, hoặc là trong vòng ba chiêu giết địch, hoặc là vĩnh viễn đánh giằng co.

Muốn đánh bại Phách giả vô song, hẳn còn cần một ít thời gian, cũng không kịp trợ giúp Trầm Côn .

Trong U minh hồn phủ, bên cạnh Trầm Côn đột nhiên lại im lặng đến quỷ dị, chỉ có tiếng Mặc Ly thở dài, linh hồn chiến đấu lượng cấp, Trầm Côn năm mươi tám nghìn điểm.

Trong hiện thực Trầm Côn chỉ có hơn ba nghìn điểm chiến đấu lượng cấp, chính là có được Hồn kinh, linh hồn chiến cấp lại tới gần sáu mươi nghìn điểm, tương đương với trình độ Thiên mệnh vũ thánh cảnh giới thứ sáu.

Đây là một con số cực kỳ khủng bố.

Có điều...

Dương Vô Mệnh, khởi động vũ hồn thuộc tính ẩn dấu thứ ba, Phách vương hồn...Linh hồn chiến đấu lượng cấp cũng có gần một trăm ba mươi nghìn điểm, Vũ thần cấp.

- Trầm Côn, người rất mạnh, linh hồn của người thực sự cũng rất mạnh, nhìn khắp đại lục, người dám nói có thể phá hủy linh hồn của người chỉ có vài gã Vũ thần cấp ít ỏi..

Nắm tay dán vào ngực Trầm Côn, Dương Vô Mệnh nói từ đáy lòng :

- Có điều thực đáng tiếc, ta chính là một trong mấy người ít ỏi kia.

Nắm tay đẩy mạnh vào lưng Trầm Côn .

- Các vũ hồn của người cũng rất mạnh, tuy chỉ có cấp vô tôn nhưng tiềm lực rất lớn, cực kỳ lớn.

Dương vô mệnh cảm thán nói:

- Cho bọn hắn một cơ duyên, bọn hắn đều có thể trở thành vũ thần cấp, còn có Quan thánh đế quân, nói thực ra, dù là ta có thể phát động một bộ phận lực lượng của Sở bá vương, ta cũng không phải Sở bá vương, nên chống lại đối thủ như Quan Vân Trường thì ta chỉ có bại.

- Có điều.

Hắn quát lên:

- Ta có một người một ngựa mà người chỉ có mình Quan Vân Trường.

- Như vậy, chết đi.

Bình!

Một tiếng nổ vang lên, U minh hồn phủ của Trầm Côn bị một quyền này chấn sụp đổ.

Mà Phật tượng Trầm Côn cũng tan thành mây khói trong quyền này, linh hồn chia năm xẻ bảy.

Uy lực một quyền này, thậm chí từ linh hồn lan đến hiện thực, chỉ thấy trong Phù đồ tháp của Trầm gia sơn trang nơi Tân nguyệt thành đột nhiên tách ra một hố đen mang nghìn vạn đạo quyền phong, chấn nát Phù đồ tháp, cả Trầm gia sơn trang cùng một nửa Tân nguyệt thành.

Trầm côn linh hồn bị đánh nát, đã chết.

Mấy vũ hồn cũng trở thành vũ hồn lưu lạc vô chủ, bị quyền phong quấy động, bắn về khắp bốn phương tám hướng.

Thấy cảnh này, mấy người đang hướng Phù Đồ tháp đi tới chợt choáng váng, ngây ngốc.

Một lúc sau, Dương Vô Mệnh mang theo một thi thể tàn tạ đi từ đồng hoang tàn bước ra.

- Lão thái quân, Dương Vô Mệnh may mắn không làm nhục mệnh.

Hắn hướng về phía Phù đồ tháp nơi Trầm Côn chết trận hơi hơi cúi đầu, chào Trầm Côn lần cuối rồi mang theo thi thể Trầm Côn đi về nơi xa.

Cách đó không xa, một thân ảnh đang chờ ở trên đường, hoảng sợ nhìn thấy thi thể Trầm Côn không còn nguyên vẹn, bị Dương Vô Mệnh nắm trong tay, kinh ngạc nói :

- Trầm Côn, đã chết?

- Chết trận, chết dưới Phách Giả Vô Song.

Dương vô mệnh cười cười trả lời.

- Vậy vũ hồn cùng binh khí của hắn đâu?

- Hồn lực khuấy động, không biết bị bắn đến chỗ nào rồi, tất cả đều thành vũ hồn lưu lạc rồi.

Dương Vô Mệnh cười nói như trước.

- Vậy sao ngươi lại mang theo thi thể của hắn ?

Bóng người ấy vươn tay ra:

- Cho ta chút thể diện, để thi thể Trầm Côn cho ta, trước mặt lão thái quân, ta sẽ nói rõ việc này.

- Nếu người đã nói thể....

Dương Vô Mệnh buông thi thể xuống nói:

- Được rồi, thưa ....dì Nguyên Quân.

Đợi sau khi Dương Vô Mệnh rời đi, Nguyên quân mới ngồi bên cạnh thi thể Trầm Côn, bắt đắ dĩ lắ đầu:

- Ngươi a, đúng là người nòn nóng, sao lại không nghe nốt lời của ta. Ta đã muốn nói cho ngươi, Trầm Trọng sẽ không thực hiện lời hứa, Dương Vô Mệnh đang ở Phù Đồ tháp đợi lấy tính mạng ngươi .

- Có điều như vậy cũng tốt....

Nguyên quân không hiểu vì sao lại bật cười, hướng về phía bầu trời đêm mờ mịt nói:

- Các vũ hồn của Trầm Côn, chủ nhân của các ngươi có từng nói, trong vòng ba năm muốn trở thành Vũ hoàng truyền thuyết. Như vậy ba năm sau, ta hy vọng các ngươi một lần nữa quay lại với Trầm Côn. Hắn không chịu quay về Dương gia, vậy để ta bồi dưỡng cho hắn ba năm vậy.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

281. Chương 325: Trời Nam Đất Bắc (1).

Là một cuộc chiến không lớn không nhỏ trong Cửu Châu đại lục suốt ngày chiến loạn không ngừng này, kết quả cuối cùng cũng không ngoài đoán trước...Dương Vô Mệnh thắng lợi, Trầm Côn chết trận.

Võ đạo giới khắp Cửu châu chỉ đàm luận hơn mười ngày, dần dần cũng không hề quan tâm đến vấn đề này. Trầm Côn?

Ai quan tâm đến hắn a? Không phải là Xích Tiêu thành chủ, một Tử nguyên vũ tông cấp thấp nho nhỏ sao? Quân Bất Kiến, Đông Ca đều đánh bại, Thần tộc đều bị ngã xuống, Cửu Châu đại lục, ẩn sĩ cao thủ không ngừng xuống núi.

Trầm Côn...Quên cái tên này đi, rất nhanh sẽ có một thiên tài mới lật đổ địa vị của hắn, trở thành một truyền thuyết mới.

Thật sự bị quên lãng sao?

Không, ít nhất còn có mấy người vẫn nhớ hắn.

...

Mười ngày sau cuộc đại chiến.

- Trầm tiên sinh, Trầm tiên sinh.

Xích Tiêu thành, Vương Đạc bước nhanh vào thư phòng của Trầm Phù Đồ, chỉ thấy Trầm Phù Đồ cùng Thiết hòa thượng đang ngồi đối diện nói chuyện, đậm chân nói:

- Việc lớn không tốt, thành chủ đã chết rồi.

- Côn nhi đã chết ?

Trầm Phù Đồ vẻ mặt có chút quái dị, lắc lắc đầu cười nói :

- Ta không tin, Vương tiên sinh, tiếp tục chinh đồn và sắp đặt binh mã, loạn thế xảy ra, Xích Tiêu thành không thể co đầu rúc cổ mãi được, chúng ta phải có đủ thực lực giết ra ngoài.

- Trầm tiên sinh, ta nói cực kỳ chính xác, Trầm thành chủ, con trai của ngài thực sự đã chết trận rồi, là Dương gia đã ra tay.

Vương Đạc đậm chân đấm ngực, mà ở ngoài phòng, Ngọc tiên sinh của Vô Mai Nhai, Mông Trùng, Hồng gia huynh đệ cùng hai đồ đệ của Trầm Côn, Vương Nhất Sơn, Kỳ Kỳ đều mang vẻ bi thương.

Bọn hắn đang chuẩn bị hậu sự cho Trầm Côn .

Nhìn thấy quan tài ngoài sân, Trầm Phù Đồ cau mày nói:

- Lo tang sự làm gì ? Côn nhi không chết, nó chắc chắn sẽ không chết, Vương Đạc, ta với thân phận cha của chủ thành hạ lệnh, lập tức chinh đồn binh mã, trong vòng ba năm, ta muốn nhìn thấy Xích Tiêu thành thâu tóm hai mươi ba tòa thành trì xung quanh, quân đội năm mươi nghìn người.

- Ai....

Bất đắc dĩ thở dài, Vương Đạc cảm thấy Trầm Phù Đồ vì không chịu được nỗi đau mất con mà điên rồi.

Có điều những lời lão nói không sai, trong thời loạn thế, thật sự cần chinh đồn binh mã để tự bảo vệ mình.

Đi ra khỏi phòng, mệnh lệnh người bỏ đi quan tài, Vương Đạc đi tới doanh trại quân của Xích Tiêu thành.

Nhưng ngay sau khi hắn đi ra ngoài không lâu nụ cười quái dị trên mặt Trầm Phù Đồ chợt biến mất, trái lại thở dài càng thêm quỷ dị:

- Thiết huynh đệ, lời tiên đoán của Huyền Phật tiếp tục ứng nghiệm.

- Ai! Thiên cơ đã tiên đoán ngày thứ mười...Chết chỉ là một lối tắt, ba năm ngủ đông rồi hắn sẽ có được lực lượng đủ để thực hiện ý chí của thần.

Mặc niệm một đoạn lời tiên đoán rồi Thiết hòa thượng chửi ầm lên:

- Bà nội hắn, Huyền Phật lão tiểu tử đó nói cái gì mà Trầm Côn sẽ chết ba năm, bây giờ lại chết thật rồi. Người đợi đấy, ba năm sau mà Trầm Côn còn không sống lại, lão tử sẽ đi lột da Huyền Phật người.

- Tốt lắm, đi luyện binh thôi.

Khóe miệng Trầm Phù Đồ hiện lên nụ cười từ ái:

- Ba năm sau, Côn nhi trở về, chúng ta cần phải để cho hắn nhìn thấy một Xích Tiêu thành hùng bá bốn phương.

...

...

Ngày thứ mười hai sau cuộc đại chiến.

Đông Hải chi tân.

Cơ Na yên lặng ngồi ở bờ biển, ngơ ngác nhìn hoàng kim hạm đội ở xa xa đang xuất phát.

- Công chúa, Đông Ca thánh nhân quyết định lại chiến cùng Quang Minh Hoàng, cần phải đoạt lại quyền làm chủ trên biển...Nơi này rất nguy hiểm, người hay là về trước đi.

Bọn người hầu cẩn thận hầu hạ phía sau.

- Trở về? Tại sao phải trở về?

Cơ Na ngơ ngác hỏi:

- Người ta muốn đợi còn chưa tới, có chết cũng không quay về.

Lại qua một ngày một đêm.

- Công chúa.

Một gã kỵ sĩ tâm phúc đi tới, quỳ xuống nhỏ giọng nói:

- Qua gián điệp cài vào Thiên minh, chúng ta đã điều tra xong...Trầm đại tể tửu là Thập Tam thiên quân của Thiên minh, cũng là Trầm Côn của Xích Tiêu thành...Hơn mười ngày trước đã chết trận ở Phù Đồ tháp.

- Đã chết rồi sao ?

Trên khuôn mặt cứng ngắc của Cơ Na rốt cục có chút biểu cảm, cũng không biết là cười hay khóc:

- Khốn nạn, tên khốn nạn nhà ngươi, vì sao lại đi Phù Đồ tháp, ở lại không tốt sao? Rồi nàng khóc lớn:

- Ở lại, vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu, ngươi muốn cái gì ta cho ngươi cái ấy, muốn làm quốc phụ Cửu Châu , ta cũng nhất định gặt đầu a.

Quốc phụ, phu quân của nữ hoàng Cửu Châu a.

- Ngươi là tên khốn nạn, ta còn không nói cho ngươi biết, ngày đó rốt cuộc cùng ông nội Đông Ca nói gì a.

Cơ Na khóc sắp ngất đi, nàng chậm rãi từ trong ngực a một bức tranh vẽ Trầm Côn, do linh khí vẽ, trên bức tranh Trầm Côn trông rất sống động, không khác người thật tí nào.

- Khốn nạn, ngày đó ta nói với ông nội, ta thích ngươi, lúc nào cũng đem tranh vẽ ngươi trên người...Trước khi chết cũng chỉ muốn được nhìn hình người cuối cùng, cho nên trong ánh mắt mới có bóng hình của ngươi.

Nữ non nói với bức tranh mấy câu, Cơ Na rốt cục đứng lên, vừa đem bức tranh cất vào ngực, vừa lạnh lùng nhìn lên gã kỵ sĩ kia.

- Trầm Côn chính là Trầm Vô Ngôn, chính là đại tể tửu, chuyện này không được để ông nội Đông Ca biết, hiểu chưa?

Kỵ sĩ cảm thấy cả kinh, vội cúi đầu:

- Thuộc hạ đã hiểu, toàn bộ người biết chuyện sẽ không sống qua ngày mai.

- Ừ.

Cơ Na đã có một chút phong cách của nữ hoàng Cửu Châu, gặt đầu nói:

- Các ngươi cũng phải nhớ kỹ...Đại tể tửu không hề chết, chỉ là hấn phạt mệnh thay ta đi làm việc, sẽ có ngày hấn quay trở lại.

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài:

- Dù hấn không trở lại, cũng là đại công thần của Hoàng Kim huyết tộc ta, sau khi ta trở thành nữ hoàng, vị trí hắc bào tể tướng luôn luôn giành cho hấn.

Nàng không ngăn được nước mắt:

- Ta muốn để dân chúng toàn Cửu Châu nhớ kỹ cho ta, lúc còn sống Trầm Vô Ngôn là người không tên tuổi gì nhưng sau khi chết sẽ danh lưu sử xanh, mấy trăm năm, mấy nghìn năm, mấy chục nghìn năm nữa đều sẽ vĩnh viễn ở trong sử sách.

Hạm đội đã đi xa, bờ biển vắng lặng chỉ còn lại có Cơ Na gào hét đến đứt ruột.

...

Cảnh tượng như vậy còn diễn ra ở mấy chỗ trên Cửu Châu đại lục, ví như nam Cửu Châu, Trầm Ưng đang giao thủ cùng Luyện Xích Hào.

Ví như Đại Bồ Đề tự, đang suy tư Trầm Côn vừa chết; ai sẽ tới giúp bọn họ tìm kiếm Linh Đồng hòa thượng.

Ví như Thiên Cơ môn, đang ngơ ngác nhìn mảnh vụn của thủy tinh cầu ; vốn muốn đoán trước vận mệnh cho Trầm Côn , lại nhận ra thủy tinh cầu chợt nổ vụn ra.

Có điều. Tất cả mọi chuyện đều không ảnh hưởng gì đến bọn Vương Kiêu.

...

Đau, trong lòng Vương Kiêu không ngừng cảm thấy đau xót.

Hắn tuy rằng cũng bị thương nhưng dù bị thương nặng thế nào cũng không thể sánh cùng nỗi đau khổ cùng thống hận trong lòng hắn Vương Kiêu đường đường là người sáng tạo ra đại sát giới Lan Vân sơn, thế mà lại chỉ có thể trở mắt nhìn chủ nhân chết trận mà mình không thể làm gì.

Đối thủ là Phách Giả Vô Song, Quan Vân Trường chẳng qua cũng chỉ chiếm thượng phong mà thôi, hắn một gã võ tôn cấp có thể làm gì.

- Trầm Côn...Ta nhất định giết sạch Dương gia, cho người chết được nhắm mắt.

Thầm phát lời thề độc trong lòng rồi Vương Kiêu từ từ đứng dậy.

Hắn đang ở trong một con đường nhỏ, cách đó không xa là một tòa quan ải đã lui bại, trên đó viết ba chữ “Hàm Cốc quan” ...Hàm Cốc quan. Sau khi Hoàng Kim huyết tộc thống nhất Cửu Châu đã bóp méo rất nhiều địa danh cổ tích của Cửu châu, Côn Luân sơn đô bị đổi thành Cửu Thế sơn, Hàm Cốc quan vang danh một thời trong lịch sử còn không bị bỏ sao ?

Tự giễu, Vương kiêu cảm thấy mình không nên suy nghĩ thêm về vấn đề này, điều hắn muốn làm là trở nên mạnh mẽ sau đó báo thù.

Thế nhưng...

Hắn đã là một vũ hồn lưu lạc , báo thù, nói dễ hơn làm!

Một vũ hồn lưu lạc nho nhỏ, có tư cách rung chuyển Dương gia, có tư cách khiêu chiến Phách Giả vô song sao?

Lần đầu tiên, Vương Kiêu đối thực lực của mình phát sinh hoài nghi.

Nên làm thế nào mới có thể mạnh mẽ đây?

Đang nghĩ tới đó, trên đường vang lên một tràng tiếng ngáy, càng ngày càng gần. Hắn vừa quay đầu lại nhìn, một vị lão đạo sĩ cười trâu xanh, đang say sưa ngủ trên lưng trâu, thực buồn cười, nước miếng còn chảy ròng ròng.

Một vị lão đạo mà thôi.

Vương Kiêu cũng không hề để trong lòng, có điều khi đi ngang qua người Vương Kiêu chợt lão đạo mở mắt ra cười ha hả:

- Người cũng là người trong đạo, gặp nhau chính là có duyên.

- Người nhìn thấy được ta ?

Vương Kiêu chỉ là một linh hồn, người thường dĩ nhiên không thể nhìn thấy.

- Một linh hồn nho nhỏ mà thôi, có gì không thể nhìn?

Lão đạo cười cười.

Linh hồn nho nhỏ? Lão đạo này dám khinh thường Vương Kiêu ta? Sắc mặt Vương kiêu trầm xuống nói :

- Nhìn cái gì, mau rút đi, đừng để ta nổi cáu.

- Được, được, được!

Lão đạo vỗ tay cười to:

- Nộ khí xung thiên, sát khí lan tỏa, không hổ là Lan Vân phù ma, người được thiên mệnh lựa chọn. Đáng tiếc sát khí quá nặng, không hợp với đạo thương dân của đạo môn ta.

- Đạo môn?

Vương Kiêu cũng cười nhạo nói:

- Lão lỗ mũi trâu, ta còn chưa từng xuất gia, càng chưa từng làm đạo sĩ.

- Bùa chính là thoát thai từ bùa của đạo môn, người luyện đạo môn công pháp của ta, tất nhiên tính là đệ tử của ta.

Da mặt lão đạo này có điểm dày hơn người thường ^^, Vương Kiêu nhất thời tức sùi bọt mép:

- Luyện võ công của ngươi thì là đệ tử của ngươi, đây là đạo lý gì, lão lỗ mũi trâu, lập tức biến đi, bằng không ta không khách khí nữa đâu.

- Ha ha, ta đang muốn đi.

Lão đạo vỗ Thanh Ngưu (trâu xanh) hướng về phía Hàm Cốc quan mà đi, lúc vừa đi vào quan ải chợt quay đầu hô:

- Bần đạo vào Hàm Cốc quan cần một đạo đồng hầu hạ, người nguyện ý làm không?

Làm đạo đồng, hầu hạ người?

Vương Kiêu chính là một nhân vật nổi danh hàng nghìn năm a, nổi giận nói:

- Lão mõ lũi trâu, muốn chết sao?

- Muốn chết? Ha ha, sống có gì vui, chết có gì khổ, thiên địa đại đạo rộng lớn, chỉ có đạo tâm là....À, mà đạo tâm này không thể nói, không thể nói, đạo khả đạo, phi thường đạo a.

Lão đạo cất tiếng cười to mà đi, điên điên khùng khùng như một thằng dở.

Có điều Vương Kiêu suy nghĩ về ý tứ trong lời nói của lão...Nghiên cứu bùa hơn một nghìn năm, dù không phải là đệ tử đạo môn cũng có chút đạo pháp trụ cột, nghĩ nghĩ, ánh mắt Vương Kiêu chợt sáng lên, vội đuổi theo nói:

- Lão đạo, ta muốn theo ngươi vào Hàm Cốc quan, có thể báo thù hộ ta không?

- Nếu đi cùng ta vào Hàm Cốc quan. Ngày sau, Cửu Châu đại địa tất có Tử khí Đông Lai.

Lão đạo vẫn giữ vẻ điên khùng, bóng người cũng sắp biến mất trong quan ải, nhưng ngay trong nháy mắt lão biến mất, Vương Kiêu đã bắt được cơ hội túm lấy cái đuôi trâu của lão.

- Ha ha, thì ra là thế, duyên là như thế.

Vừa bắt được đuôi trâu, Vương Kiêu không biết cảm ứng thấy gì, chỉ cảm thấy có duyên, hần cười to nói:

- Đạo tổ, ta nguyện đi theo người ba năm, ngài có thể truyền cho ta đạo thuật tiên môn không?

Lão đạo mỉm cười.

Hai người, một con trâu xanh biến mất ở dưới Hàm Cốc quan rách nát...

nhatky

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

282. Chương 326: Trời Nam Đất Bắc (2).

Ngẩng đầu lên, chung quanh là chiến trường gió tanh mưa máu, hai đội quân đang ở trên bình nguyên chém giết lẫn nhau. Nhìn cỡ hiệu, một bên là Hoàng Kim huyết tộc, một bên kia là quân đội Vân Mông đế quốc.

- Đại ca, Ca Thư Ứng Long đã đi về phía đông rồi, mau tới cứu viện.

Đang có chút mờ mịt nhìn chiến trường, chợt bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc...Dạ Trung Hành
Vậy hẳn gọi chính là...Dạ Trung Thiên?

Lý Mục giờ mới hơi hiểu ra, nơi này là Dạ sắc đại bình nguyên của Hoàng Kim Dạ gia, sau một trận chiến ngoài Xuất Vân Hải thành, Vân Mông đế quốc đối với Hoàng Kim huyết tộc phát động cuộc chiến tranh toàn diện, Ca Thư Ứng Long tự mình dẫn quân tới tập kích Dạ gia.

- La Hàn, Trương Nguyên, các người hãy mau đi cứu nhị thiếu gia.

Tiếng Dạ Trung Thiên vang lên, có điều giọng của hai gã La, Trương đáp lại mười phần một mỗi:

- Đại thiếu gia, đừng đánh nữa...Lão gia đã bị Ca Thư Ứng Long giết rồi, lui lại đi, nếu không Hoàng Kim Dạ gia sẽ không còn tồn tại nữa.

- Không thể lui lại, Đông Ca thánh nhân đã ra lệnh cho chúng ta giữ vững Dạ Sắc bình nguyên, làm chậm bước tiến của Ca Thư Ứng Long...Cha đã chết thì còn có con em Dạ gia ta, mọi người bằng mọi giá phải chặn Ca Thư Ứng Long lại.

Cuộc chiến diễn ra thật thảm thiết.

Lý Mục lắc đầu cười cười, không quan tâm đến chiến trường nữa. Hắn và Vương Kiêu giống nhau, chủ nhân chết trận, vũ hồn lại không thể làm gì, đây quả thực là một mối sỉ nhục vô cùng, chưa rửa hận, có mặt mũi nào lại ra chiến trường?

Thở dài, Lý Mục chậm chậm bước đi trong thảo nguyên.

Không giống như Vương Kiêu, hắn thiếu mất một mảnh linh hồn nên trong lòng chưa có ý định gì.

Từ này về sau chỉ là một vũ hồn lưu lạc, chính mình nên đi tới nơi nào đây?

Ồi chao?

Đây là...

Đi tới gần tòa thành Dạ gia, hai đội quân vì một cái hộp nhỏ mà chém giết, Lý Mục nhìn mấy lần, đột nhiên cảm giác được trong hộp truyền đến một cảm giác cực kỳ quen thuộc...

Đây, đây không phải là một mảnh linh hồn mà mình thiếu, mảnh Thú tôn thai thứ bảy sao?

Dù sao ở đây cũng không ai có thể nhìn thấy linh hồn, Lý Mục đi đến bên cạnh chiếc hộp, khẽ vươn tay, liền đem một phần linh hồn cuối cùng của mình cầm lên, chậm rãi dung hợp...

- Chúc mừng người, rốt cục hoàn toàn trở về.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng một nữ nhân, Lý Mục cũng không quay đầu lại hừ lạnh một tiếng:

- Người tại sao lại ở đây?

- Sau khi ta chiếm cứ đại hoang châu, bị Huyền Dân liên tục cản trở, một năm rồi mà một tấc đất cũng không chiếm được...

Nữ nhân kia bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Cho nên ta suy nghĩ cẩn thận, hào kiệt Cửu Châu vô số, chỉ dựa vào đại quân yêu thú của ta, không có khả năng biến Cửu Châu thành thế giới yêu thú...Cho nên ta liên hợp cùng Ca Thư Ứng Long, ở đây đánh lên viện quân của Dạ gia.

Dừng một chút:

- Tại sao người lại ở đây? Trầm Côn đâu ?
- Trầm Côn ...Đã chết .
- Vậy người chính là một vũ hồn lưu lạc.

Nữ nhân gật gật đầu:

- Người nếu không có chỗ ở, vậy ta cho người một nơi được không? Vạn Yêu thành nơi Đông Hải, ta có thể cấp cho người một thân thể yêu thú hoàn mỹ, cho người tiến hóa làm Cửu Diện thú thần.

Cười cười:

- Thân hình này người hẳn là nghe qua, ngày xưa Vũ Vương phạt Trụ, Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành Tô Đắc Kỷ, cuối cùng bị Khương thái công chém chết, có điều thân thể của nàng ...ở trong tay ta. Tô Đắc Kỷ chính là chị của ta.
- Người muốn ta làm một nữ nhân?

Lý Mục giận dữ mắng.

- Lý Mục, người có thể làm chồng của ta a, ta sẽ để chồng mình biến thành nữ nhân sao?

Nữ nhân kia mỉm cười nói :

- Ta chỉ là tặng cho người chín cái đuôi, chín cái đuôi yêu hồ, có năng lực biến ảo của chín đuôi người có thể hoàn thành Ngự thú kinh tầng cao nhất...Cửu Diện thần thú.
- Nước đã đổ khó vớt, ta giờ chỉ muốn giết người...

Lý mục hô lên tên nữ nhân kia:

- Tổ Tâm...
- Giết ta? Người hiện tại có khả năng đó sao?

Sau lưng Tổ Tâm đột nhiên hiện ra một cái đuôi hồ ly, cuốn chặt lấy Lý Mục:

- Ta mặc kệ người có nguyện ý hay không, theo ta về nhà, trong vòng ba năm, ta nhất định đem người cải tạo thành Cửu Diện thú thần.

Lý Mục bị Tổ Tâm bắt đi, vậy còn những người khác đâu?

Mặc Ly cũng bay trong không trung thật lâu, nơi hắn rơi xuống chính là một ngọn núi lớn với mây mù che phủ...

Cũng trở thành vũ hồn lưu lạc sao?

Mặc Ly không hề bi thương, cũng không phẫn nộ, nàng chỉ dùng đầu óc nhanh nhạy của mình tính toán cực nhanh:

- Có ý tứ...ngay lúc gã Trầm Côn kia chết thì bên ngoài Phù Đồ tháp chợt có một lực lượng phi thường kỳ quái, là lực lượng của Nguyên quân sao ? Hơn nữa theo biến số của dương nguyên, xác suất còn sống của Trầm Côn là ba phần trăm?

Chỉ có ba phần trăm thôi!

Vậy là đủ rồi, ba phần trăm chứ không phải là không có gì, Trầm Côn vẫn có hy vọng sống lại!

Mặc Ly nhất thời tinh thần phấn chấn, hơn nữa nàng có một hoàn cảnh tốt hơn những vũ hồn khác, trong núi lớn có rất nhiều gỗ cùng đá, ngựa quen đường cũ, Mặc Ly có thể chế tạo một thân hình người máy cho mình.

Tuy rằng kém thân thể huyết nhục của tiểu cô nương trước kia nhưng có thân thể vẫn tốt hơn so với thân cô hồn dã quỷ.

Mặc Ly bước lên con đường đi tìm Trầm Côn

Có điều đã đi mấy ngày đêm, nàng đột nhiên phát hiện, dường như cả ngọn núi lớn này không hề có cuối, càng chạy nàng càng tới gần phía đỉnh núi, tựa như có một lực lượng hấp dẫn nàng tới nơi cao nhất ngọn núi.

“Mặc”

Trên đỉnh núi một tấm bia đá dựng thẳng cao vút, trên chỉ tạc một chữ “Mặc”

Một vị lão nhân râu dài ngồi dưới tấm bia đá, hờ hững nhìn Mặc Ly, bên cạnh lão còn có một chiếc bàn ăn dài, đặt đầy bát đĩa, chảo xong nôi, các loại dụng cụ ẩm thực, dường như đang đợi người nào dự tiệc, nhưng không có thức ăn.

- Lại đây?

Lão nhân râu dài mỉm cười, gọi Mặc Ly tới rồi nói:

- Chính là người đã giết sạch tinh anh Mặc gia, khiến Mặc gia tự phong ấn nghìn năm, trăm luân nghìn năm sao?

- Đúng thì sao? Chuyện của Mặc gia cần gì người quản?

Mặc ly lớn tiếng quát.

- Ha ha.

Lão nhân râu dài cười to nói:

- Chuyện của Mặc gia nếu ta không quản được thì thiên hạ còn ai có thể quản?

Nói xong, lão chỉ xuống dưới chân, đỉnh núi đột nhiên dâng lên cao, giống như là một cái thang máy bình thường của Mặc gia...Có điều...Cái thang máy này dâng lên không dứt, rất nhanh đã xuyên qua tầng mây, xuyên qua bầu trời, đi tới thế giới hỗn độn.

- Nếu Mặc Ly không phải là người máy có lẽ đã ngạt thở mà chết rồi.

Hơn nữa thang máy sau khi đi tới hỗn độn thiên ngoại, phía dưới cần một bộ đỡ rất cao a.

Hắn ở chỗ nào làm được bộ đỡ cao như vậy?

Mặc Ly cúi đầu nhìn lại...

Nàng sợ đến ngáy người

Thì ra ngọn núi lớn mấy hôm nay nàng đi toàn bộ đều là một cơ quan, lúc này núi lớn nghìn dặm đều giương thẳng biến thành một hình trụ đường kính mười thước, Mặc Ly đang đứng ngay trên đỉnh hình trụ, trong thế giới hỗn độn thiên ngoại.

Dãy núi lớn nghìn dặm chỉ là một cỗ máy lớn...

Lão nhân này là ai? Cơ quan thuật bực này, ở nhân gian từng xuất hiện sao?

- Đừng nhìn, một cái Thông thiên tháp nho nhỏ mà thôi, đám con cháu không có tiền đồ các người ngay cả Thông thiên tháp đều chưa từng thấy sao?

Lão nhân râu dài trách mắng một câu, lại để cho Mặc ly đến trước đám dụng cụ làm bếp, chậm rãi nói:

- Mặc Ly, người giết sạch cháu chắt, phong ấn Mặc gia nghìn năm, vốn đáng chết nhưng vì nghĩ đến người cũng là bị người lừa gạt, lại không hề ruồng bỏ huyết mạch Viêm hoàng, nên ta cho người một cơ hội...

- Nhìn thấy bát đĩa trên bàn không?

lão nhân nói:

- Biết ý nghĩa của bọn chúng không?

- Không, không rõ...

Mặc Ly ngơ ngác nhìn lão nhân.

- Chưa từng thấy qua nó, vậy người có từng nghe qua Mặc gia làm thế nào có được danh hiệu cơ quan chi hoàng?

Lão nhân lạnh lùng nói.

- Ta từng nghe qua.

Mặc Ly trả lời:

- Đó là khai sơn tổ sư của Mặc gia ta, Mặc Dịch thánh nhân cùng Công Thâu Ban của Công Thâu gia lấy bàn ăn làm chiến trường, xoong chảo làm chiến khí, so đấu cơ quan thuật trước mặt quân vương, cuối cùng Mặc Dịch thánh nhân kỹ thuật cao hơn một chút, được công nhận là đệ nhất thiên hạ cơ quan chi hoàng.

- Không sai, người vẫn còn chưa quên tổ tông.

Lão nhân chỉ vào cái bàn nói:

- Những xoong chảo này là chiến trận mà năm đó Công Thâu Ban bày ra cho ta...Chỉ cần người có thể phá chiến trận này của Công Thâu Ban, ta sẽ không hề truy cứu tội người giết hại con cháu Mặc gia nữa.

- Phá trận cho ngài...

Mặc Ly hoảng sợ ngẩng đầu:

- Ngài, ngài là...

- Phá trận đi.

Lão nhân râu dài bỏ lại một câu nói lạnh lùng rồi đột nhiên biến mất:

- Trong vòng ba năm, nếu không phá xong trận này, người sẽ vĩnh viễn bị cầm tù tại Thông thiên tháp này.

- Vâng, lão tổ tông!

Mặc Ly không dám nói thêm lời nào, dứt khoát ngồi xuống, nhìn chằm chằm chiến trận suy nghĩ...

Công Thâu Ban dĩ nhiên chính là Lỗ Ban, người đời thường nói không thể múa rìu qua mắt thợ, thế nhưng Mặc Ly nếu muốn rời khỏi Thông Thiên tháp này, nhất định phải múa rìu qua mắt thợ, phá chiến trận mà Lỗ Ban lưu lại.

Đây là khiêu chiến, nhưng cũng khác gì là tu luyện?

Nếu có thể phá cơ quan thuật của Lỗ ban, phóng tầm mắt trong ba nghìn năm ở Cửu Châu, ai có thể cùng tranh phong?

...

Ngay trong lúc Mặc Ly lâm vào trầm tư không lâu sau.

- A di đà phật, thí chủ, bản tăng có thể ở nhờ một đêm ở đây được không?

Một rừng cây nhỏ, một căn nhà gỗ nhỏ, Huyền Si dùng nụ cười tuần nhã đến vô song thiên hạ hướng về phía một lão nhân mặc áo xanh hời.

Có điều, câu sau lại lộ ra bản chất Độc phật:

- Thí chủ có thể không nhận lời, cũng có thể thông báo với người khác về hành tung của bản tăng, có điều bản tăng nhất định phải nói với thí chủ là, nước trong giếng mà người vừa uống...đã bị bản tăng bỏ thêm một vị thuốc...tên là Thất Bộ đoạn trường tán...

Huyền Si cũng không biết mình đến nơi nào.

So sánh với những vũ hồn khác hẳn là thoải mái nhất, không vì cái gì khác, hẳn có được năng lực khai thông sự thật cùng linh hồn, sau khi rời khỏi Trầm Côn, có thể ăn uống, có thể mặc quần áo, thậm chí dụ dỗ mỹ nữ lên giường cũng không có vấn đề gì...Tóm lại, nhìn qua không có gì khác với một người bình thường.

Sau khi rơi xuống đất Huyền Si đã đi trong núi một đoạn đường, rất nhanh liền thấy được ngôi nhà gỗ nhỏ cùng lão nhân áo xanh này.

Không thể biết được là Dương Vô Mệnh có đuổi giết vũ hồn của Trầm Côn hay không nên vừa nhìn thấy là Huyền Si liền hạ chút độc được cho lão nhân kia luôn...Đương nhiên, chỉ cần lão nhân kia không bán đứng hắn, lúc rời đi hắn tự nhiên sẽ lưu lại thuốc giải.

- Thất Bộ đoạn trường tán?

Nghe được tên chất độc, lão nhân áo xanh sững sốt chỉ chốc lát rồi ai oán nói:

- Ở nhờ thì ở nhờ, hạ độc làm gì?

- Thí chủ, bần tăng có chút bất đắc dĩ, là người chạy nạn mà!

Huyền Si cười vẫn tao nhã như vậy.

- Quên đi, không tính toán với người.

Tính tình lão nhân thoát nhìn không tồi:

- Nếu muốn ở nhờ phải giúp ta chuẩn bị cơm chiều, Thấu Cốt thảo, Hồng hoa, Lam Tiêu tử...

Lão đọc ra một loạt tên các loại thực vật:

- Đằng sau có mọc đó, người giúp ngắt xuống, nấu một nồi cháo thuốc.

Huyền Si lập tức đi về phía sân sau hái những thực vật đó, đến lúc trở về nấu cháo, hắn đột nhiên sững sốt.

Không đúng sao!

Những thực vật này nấu thành cháo, không phải là thuốc giải của Thất Bộ đoạn trường tán sao ?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

283. Chương 327: Trời Nam Đất Bắc (3).

Huyền Si cười hỏi, thầm nghĩ nếu vị thí chủ này hiểu được tề học, có nên cho thêm một chút độc được chăng?!

- Được tề sư? Là thứ gì? Trước khi lão nhân ta quy ẩn còn không có cách gọi này đâu!

Lão nhân lắc lắc đầu, cùng Huyền si uống hết chỗ cháo vừa nấu. Lão vừa ăn vừa thầm đánh giá Huyền si

- Tiểu hòa thượng, người không lương thiện chút nào a. Thất bộ đoạn trường tán vô dụng...Người lại dùng Tỏa tâm tán đúng không ?”

Huyền si sững sốt.

Tỏa tâm tán chính là độc được tâm đắc nhất của lão. Toàn bộ Cửu Châu đại lục không người biết đến chứ đừng nói biết cách giải độc

Biết rõ trúng độc, lão nhân áo xanh cũng không vội giải độc mà chậm chậm quan sát Huyền Si.

Huyền Si bị nhìn đến có chút sợ hãi, cười nói:

- Lão thí chủ, nếu biết mình đã trúng độc sao còn không nghĩ biện pháp giải độc đi?

Lão nhân bĩu môi

- Tỏa tâm tán mà còn phải cần thuốc giải sao? Không thấy trên cửa sổ có một chậu Cửu Diệp Mai sao?

Lão lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng

- Mùi của Cửu Diệp Mai chính là khắc tinh trời sinh của Tỏa tâm tán. Tiểu hòa thượng đừng nói người không biết điều này?

Huyền si thực sự không biết điều này!

- Ai nha! Mấy nghìn năm không xuất hiện. Hiện tại tiểu học đồ lại cả Cửu Dệp Mai cũng không nhận ra sao?

Lão nhân mặt mày ủ rũ gãi đầu nói

- Lão nhân gia ta ăn bắt cháo này , chính là nhìn người có độc được gì lợi hại. Sau đó chơi trò chơi hạ độc giải độc này một chút...Thế mà người! Làm cho ta thật thất vọng!

- Không được!

Lão cúi đầu suy nghĩ một lúc. Đột nhiên nhếch miệng cười:

- Vì để trò chơi của chúng ta thú vị hơn. Tiểu hòa thượng, ta sẽ dạy cho người độc được lợi hại hơn sau đó, người hạ độc, ta giải độc, chúng ta thật vui vẻ chơi đùa một chút!

Huyền Si trợn mắt há mồm ra...

Hắn nhìn lão nhân mặt mày vui vẻ lấy dụng cụ ra đi tới cửa. Lão chợt quay đầu lại, nhìn nhìn thân hình Huyền Si bị độc dịch ăn mòn ...

- Ai nha, thân thể của người bị ăn mòn, linh hồn cũng bị ăn mòn..Thân hình như vậy, không tiện cho việc hạ độc a!Được rồi, trước hết giúp người phục hồi, sau đó chúng ta lại chơi tiếp!

Nói rồi lão vẩy tay lên, một chút bột phấn liền rơi xuống người Huyền Si.

Cực kỳ thần kỳ, thân hình dữ tợn của Huyền si chậm rãi phục hồi. Mười mấy giây đồng hồ sau, liền biến trở về bộ dáng một gã hòa thượng đẹp trai phong độ!

Bấy giờ, lão nhân cũng ôm một rương lớn độc dược đi đến, nhếch miệng cười:

- Tiểu hòa thượng, trò chơi của chúng ta bắt đầu rồi. Người nhất định phải đầu độc chết ta sao!

- A di đà phật...

Huyền Si bùi ngùi thở dài:

-Bắn tằm rơi vào trong tay một lão biến thái rồi!

Bất kể hấn cảm thán thế nào, trò chơi của lão nhân đã bắt đầu. Lão vui vẻ hô lớn:

- U hống, thiếu niên, muốn hại người, trước tiên phải học cứu người trước...Vậy đến đây đi, bước đầu tiên trị bệnh cứu người. Vọng chấn!

Sau đó là không ngừng lải nhải:

- Nhớ năm đó, lão nhân gia ta chính là am hiểu nhất vọng chấn. Chính là có người không tin còn nói cái gì, nhìn một cái là biết bệnh tình, đây không phải là bốc phét sao ? Mẹ hấn, lão nhân gia ta ... Sau thế nào hử...đoạn chuyện xưa này còn bị người cải biên thành cái gì vũ kịch, gọi là Biển thức kiến hoàn công... Thiếu niên, thiếu niên, người đừng bất tỉnh nha, người mà ngất thì lão nhân gia ta chơi cái gì a!

- Người, người không phải là thần y trong truyền thuyết sao. Tại sao còn có thể biết độc dược...?

- Người không biết, hại người là nghề chính của ta sao. Cứu người là nghề tay trái thôi!

- Có thể nói rõ hơn không?

-Chính là ta thích nhất hạ độc cho người khác, sau đó lại đi cứu hấn...Người không biết là trò này rất vui sao?

- Biến thái!

- Ối ! Tại sao người lại biết biệt danh của lão nhân gia ta?

Trong ngôi nhà gỗ dần dần đã không còn tiếng động...

Huyền Si, xin phật tổ phù hộ!

Nếu phật tổ còn không có bị lão biến thái này độc chết ....

Thời gian không biết qua bao lâu...

Ách, rốt cuộc là bao lâu đây?

Bất sắc mặc một cái quần đùi màu đỏ, khoác áo cà sa màu đỏ, ngồi xếp bằng trên đường cái. Hắn đang chậm rãi suy tư về vấn đề thâm ảo này, sau lưng trong thế giới Linh côi, một chàng trai mặc áo xanh đậm, đội mũ xanh cũng đang nhắm mắt suy tư về điều gì đó...

Trầm cơn chết trận, bọn hắn cũng bị đánh bay, dừng ở trong một mảnh phố xá sầm uất!

- Mẹ ơi!

- Bố ơi, khỉ!

Bọn nhỏ trên đường đột nhiên hô to lên, hưng phấn vỗ tay:

- Chúng ta đi chơi với khỉ đi, chơi với khỉ đi ! Ai nha, con khỉ này còn mặc áo cà sa...Thật là thú vị.

- Người nhìn bộ dáng con khỉ xem, nhất định là linh hầu...linh hầu, cùng chúng ta chơi một chút đi mà!

- A di đà phật!

Bị mấy trăm người chỉ chỉ trỏ trỏ, Bất sắc chậm rãi mở mắt, nghe bên tai một mảnh tiếng hô “Khỉ , khỉ “, hắn trang nghiêm hô to phật hiệu nói:

- Ngã phật từ bi, chúng sinh đã có điều cầu xin. Bần tăng không vào địa ngục thì ai vào, bần tăng cùng các người chơi đùa một lúc...Thoát y tú!

Nói rồi vén áo cà sa lên, lộ ra một đoạn quần đùi màu đỏ...

- Bất sắc, đừng dọa người!

Y Y từ phía sau vỗ đầu Bất sắc !

- Cái quái gì thế ?

Bất sắc chậm rãi xoay người lại, tay hợp chữ thập nói:

- A di đà phật, thì ra là Y Y nữ thí chủ, bần tăng hữu lễ...

Bất Sắc chậm rãi ngẩng đầu, từ bi hỏi:

- Nữ thí chủ từ đâu mà đến, vì sao cùng bần tăng gặp nhau trên đường ? Chẳng lẽ, nữ thí chủ thấy bần tăng bơ vơ không chỗ nương tựa, cố tình bố thí cho ta một con khỉ cái sao?

- Trời ơi, tên gia hỏa kia đã dạy người cái gì hả?

(Mất một đoạn vì lỗi font convert - BD)

- Nữ thí chủ! Nam nữ thụ thụ bất thân, sao lại có thể vỗ đầu bần tăng... Tội lỗi, tội lỗi, thì ra trong xe có nước, bần tăng nhân tiện giặt quần lót, nữ thí chủ có nguyện ý giúp ta chăng ?

Y Y một cái tát thẳng vào cái đầu trọc :

- Đừng nói nhảm, gọi Trung nghĩa thiên thu ra đây, vũ hồn của ta tính ra hắn ở đây, tìm hắn có việc!

- Sao?

Bất sắc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy sau lưng Y Y là một văn sĩ trung tuổi, đầu chít khăn lông, phong thái nhẹ nhàng.

- Vân Trường !

Người này mỉm cười, thanh âm thẳng thấu linh hồn, truyền vào trong tai người mặc áo lục.

- Quân sư !

Người mặc áo lục ở trong cơ thể Bất sắc cúi người thi lễ:

- Nghìn năm không gặp, quân sư khỏe không...Có biết hành tung của đại ca cùng tam đệ ta không?
- Chủ công không rõ còn Tam tướng quân ở vùng cực tây...

Người kia thở dài nhưng rất nhanh cười nói:

- Vân Trường đừng quá ưu tâm. Lượng tuy không tìm thấy hành tung của chủ công nhưng có thể tính được chủ công nhất định bình yên vô sự!

Người mặc áo lục nhẹ thở ra, cười nói:

- Hôm nay quân sư tìm đến ta là vì chuyện gì?
- Vì Tử Long tướng quân!
- Tứ đệ?

Người mặc áo xanh hơi sững sốt:

- Hôm kia nghe nói, tứ đệ sau khi chết có được cơ duyên cực lớn...
- Đúng vậy. Năm năm trước Lượng gặp Tử Long tướng quân. Từ đó hắn đã không thuộc về trần thế tục nhân này nữa!

Người kia cười nói:

- Có điều Tử Long tướng quân nhớ giao tình ngày xưa, từng có nói: “nếu Lượng nhìn thấy cổ chủ ngày xưa, có thể dẫn đi Vân la tiên phủ gặp nhau!”. Vân trường, Tử Long đã đợi ở Vân La tiên phủ rồi đó!
- Ha ha, nếu là tứ đệ mời thì ta sẽ đi một lần!

Người mặc áo xanh cười lớn nói

Xe ngựa chậm rãi chuyển động.

- Nữ thí chủ, chúng ta đang đi đâu?

Bất sắc cẩn thận hỏi thăm.

- Đi Vân La tiên phủ gặp Triệu Tử Long!
- Thiện tai, thiện tai.

Bất sắc lắc đầu liên tục:

- Sinh tử của gia sư chưa rõ, bản tăng há có thể rong chơi, nữ thí chủ, dừng xe, bản tăng muốn đi tìm sư phụ!
- Yên tâm đi!

Y y đề Bất sắc xuống:

- Sư phụ người bị tiểu thư nhà ta cứu, không chết được. Người mau đi tới Vân la tiên phủ cùng ta, ta cho người biết có nhiều thứ rất tốt đang chờ người ở đó
- Cái gì?
- Trời ơi, tại sao vũ hồn của Trầm Côn đều cổ quái như vậy

Y Y thống khổ ôm đầu nói:

- Quên đi, quên đi. Ta trực tiếp nói cho người biết. Người Triệu tử long vì sao mời khách không? Hắn đã thoát khỏi trần tục nhưng chưa quên những huynh đệ ngày xưa, hắn muốn đem biện pháp biến vũ hồn vượt qua thân giai nói cho vũ hồn của người đó! Tên gốc, người có muốn một vũ hồn vượt qua thân giai không?
- Ô hô, đây đúng là việc đáng mừng, nữ thí chủ, không bằng bản tăng nhảy một đoạn thoát y vũ cho người.

- Bất sắc, ngươi là đồ lưu manh!!!

Trong xe ngựa truyền ra tiếng mắng tức giận vang trời dậy đất, theo sát đó, dùng bùm bùm, tiếng Y y ngược đãi Bất sắc.

- A di đà phật...

Mấy vũ hồn đều rõ tung tích, còn Thủy nhi cùng Cổ nguyệt đang ở đâu?

Bọn họ thực may mắn cùng rơi cùng một nơi.

Thật không may Thủy nhi khi Trầm Côn tử trận, nàng đã phát động thuộc tính linh hồn sống lại để Trầm Côn có một lần cơ hội sống lại, có điều chính cô ta lại bởi vì hồn lực tổn thất quá độ mà lâm vào hôn mê chưa biết bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Vì thế...

Cổ Nguyệt Hà liền đau khổ!

Trong đêm đen, Cổ Nguyệt Hà công Thủy nhi, bước thấp bước cao chậm rãi đi trong một khu đầm lầy còn may là bọn họ không phải là thật thể, nếu không đã sụt vào đầm lầy rồi.

“Hừ hừ “ Cổ Nguyệt Hà vừa đi vừa thở hồng hộc, ai oán nói:

- Bà cô, tổ tiên lão nhân gia ta có thiếu nợ người ư? Vũ hồn của mọi người đều lưu lạc, chỉ có người lại hôn mê khiến ta phải công người đi Tuyết sơn...Liệt tổ liệt tông Thiên cơ môn ở trên, Cổ nguyệt hà ta mạng khổ mà!

Vù...

Đang ai oán, Cổ Nguyệt Hà bỗng nhiên nghe được bên tai truyền lại tiếng gió, đồng thời cảnh sắc trước mắt đang biến hóa nhanh chóng.

Trong đêm đen mờ mịt, hắc cũng không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra. Hắc đành phải tăng nhanh tốc độ...

Hồi lâu sau, Cổ Nguyệt Hà bị ngã ngắc đầu nhìn lên thấy bầu trời chỉ bé bằng miệng chén, chung quanh đều là bùn đất tối om...Lão nhận ra, thì ra cao nhân đã rơi vào một cái hố to!

Thảm rồi!

Theo độ rộng của cái hố cùng thời gian rơi xuống mà phán đoán. Cái hố to này ít nhất sâu vài nghìn thước, chỉ sợ đã đi tới tâm trái đất. Cổ Nguyệt Hà một không biết bay, hai còn mang theo một bà cô hôn mê như Thủy nhi, bất kể thế nào cũng không có khả năng từ hố này leo ra ngoài mà!

Chuyện này còn không phải đáng sợ nhất!

Đối người thường mà nói rơi vào hố, nhiều nhất là chết, thế nhưng Cổ Nguyệt Hà là linh hồn lại không thể chết, cũng không cần ăn uống ... Đường như hắc phải vĩnh viễn phải ở lại trong hố sâu này sao?

VỮ TOÁI HƯ KHÔNG

284. Chương 328: Cảnh Còn, Người Mất

“Không được phải tỉnh táo lại, Cổ Nguyệt Hà ta đã sớm bói qua mạng mình “Khi còn sống làm thần nhân sau khi chết làm người chỉ điểm giang sơn, âm dương mưu mạng thần, tuyệt đối không có khả năng bị giam chết dưới vực sâu này...Được rồi, ta nhất định có biện pháp đi ra ngoài !

Cổ Nguyệt Hà bầm quyết Chuyện đến bây giờ hắc cũng bất chấp bị trời phạt khi vận dụng bí pháp phong thủy

-

- Đồ nhi ?

Vừa muốn bầm đốt ngón tay bồng sau lưng hắc truyền đến một tiếng cười to đầy ngạc nhiên

- Ha ha, nghìn năm không gặp. Tiểu cổ, người vì sao rơi vào tình trạng thế này ?

Một trung niên văn nhân chậm rãi đi ra, theo bước tiến của hắn, vách tường dưới vực sâu nứt ra, xuất hiện chín bóng người.

Chín người này vẻ mặt khác nhau nhưng đều có ánh mắt đầy cơ trí như nhìn thấu nhân sinh, nếu muốn giở trò gì với họ dường như sẽ bị bọn họ lột tả...

- Tử phòng, đây là đệ tử của ngươi

Trong chín người, một lão nhân già nhất nhìn Cổ nguyệt hà một lúc rồi gật đầu nói

- Lai lịch của người ra đã biết rồi, ta nên gọi người là Cổ Nguyệt Hà hay là phải gọi tên của người kia

Thái công, đây là thiên cơ, không nên nói

Một bóng người khác nói:

- Chỉ sợ Cổ nguyệt hà chính hắn cũng không biết hắn còn có một cái tên khác đâu?

Hai người nói chuyện hết sức thần bí, người thường căn bản nghe không hiểu, có điều Cổ Nguyệt Hà biểu hiện càng thần bí, cười hì hì nói

- Một thân phận khác của ta bị thiên đạo che, ta cũng chỉ có thể mơ hồ đoán được một ít, có điều nếu bị thêm một lần trời phạt nữa, ta có lẽ có thể hoàn toàn rõ ràng

Hắn trầm ngâm một chút rồi hỏi vị lão nhân đầu tiên

- Sư phụ, người vì sao ở trong này ? Tám người kia là....

-Thái công, các người tự mình nói đi

Trung niên văn nhân cười nói.

Lão nhân già nhất đi tới trước mặt Cổ nguyệt hà, khẽ khom người nói:

- Lão hủ, Khương thượng

Một người khác cũng khẽ khom người:

-Quý cốc !

Người thứ ba vỗ vỗ vai Cổ nguyệt hà:

-Úy Liễu !

Người thứ tư ngồi trên xe lăn:- Tôn Tần !

- Tô Tần !

- Trương Nghi !

- Vệ Yên !

- Đông Phương Sóc...

Đến lượt sư phụ Cổ Nguyệt Hà, lão cũng làm bộ không biết Cổ nguyệt hà, vui đùa nói:

-

- Trương Tử Phòng !,

Liên tiếp chín cái tên, mỗi người đều từng là trí giả một đời có thể xoay chuyển số mệnh thiên hạ. Cổ Nguyệt Hà nghe đến trợn mắt, không khỏi nói:

-Chín đại trí giả thế nhưng sao lại đều ở dưới vực sâu này ?

- Là mười người cơ...

Thái công cười cười:

- Gia Cát khổng minh vốn cũng ở đây, đáng tiếc hắn vẫn còn tình nghĩa với cố chủ nên năm năm trước đã rời đi.

Vì sao ta lại đến đây?

Trong lòng Cổ nguyệt hà cũng rõ, hắn tới nơi này tuyệt đối không phải là trùng hợp mà nhất định do chín đại trí giả này đưa hắn tới !

- Không sai, là chúng ta đưa người tới

Thái công thở dài:nói

-Chúng ta ở chỗ này để trấn áp một ma đầu ! Nhưng không lâu trước đây, ma đầu kia đã thoát khỏi đây giết lên tận trời, thần phật tốn không ít sức lực mới bắt lại được hắn...Chỉ là thiếu Gia cát khổng minh, chúng ta e rằng ma đầu kia sẽ lại sớm thoát khỏi. Cổ Nguyệt Hà, chúng ta dẫn người tới chính là muốn người thay thế Gia cát khổng minh tạo thành Thập phương câu diệt đại trận cùng nhau trấn áp ma đầu này

- Thái công nhưng ta chỉ là một võ hồn lưu lạc....

- Không có gì đáng ngại, chúng ta chỉ cần người ở đây ba năm. Ba năm sau, Gia cát khổng minh trở về người có thể tùy ý rời đi

-Có điều ta còn có một thân phận nữa...

Cổ nguyệt hà vẫn còn có chút chần chừ, dù sao bên cạnh hắn còn có thủy nhi. Bây giờ hắn đi làm cái gì mười đại trí giả, Thủy nhi sẽ phải làm sao bây giờ

Không có gì đáng ngại

Thái công tiện tay vẽ một vòng tròn trên vách tường, lại điểm đầu ngón tay một cái, nhất thời vòng tròn tỏa hào quang vạn tượng. Hắn chỉ vào vòng tròn nói:

- Trong đây thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, người có thể đem người kia đặt vào trong vòng này, ba năm sau nàng tỉnh lại cũng chỉ như là làm một giấc mơ đẹp

- Một khi đã vậy....

Cổ Nguyệt Hà đặt Thủy nhi vào vòng tròn, cúi sâu người xuống nói:

- Thỉnh chín vị đại trí giả truyền cho ta võ học thiên giới Thập phương câu diệt

Thời gian luôn làm người ta phai nhạt rất nhiều thứ. Ba năm sau, tất cả võ giả của Cửu Châu khi nhắc đến Trầm Côn đều bĩu môi một cái nói “ Có phải là gã Trầm Côn phù dung sớm nở tối tàn mấy năm trước, cuối cùng đã chết ở Phù đồ tháp kia không?”

Tiểu tử này số mệnh không tốt, không vượt qua nổi Trầm gia quật khỏi a !

Mấy năm gần đây Trầm gia chính là uy phong tám phương. Ở Xích tiêu thành, lợi dụng ưu thế nằm giữa mấy đại đế quốc, thu dân lưu lạc, tăng cường quân bị ; bên ngoài lại có Thiên cơ môn, Yến nan quy, Đại Bồ Đề Tự mấy phương thế lực trợ giúp.

Hiện giờ đã muốn thành một trong hai mươi tòa thành lớn nhất, có năm mươi mấy vạn đại quân, một phương bá chủ. Trầm Côn nếu còn sống nói không chừng cũng là một chư hầu vang danh Cửu châu

Bất quá, Trầm Côn rõ ràng đã chết nhưng Trầm Phù Đồ không làm tộc trưởng Trầm gia. Hắn chỉ đối ngoại tuyên bố, chính mình đã quy ẩn, điều khiển Trầm gia cũng chỉ là thay con trai trông coi gia sản....Thành chủ Xích tiêu thành chỉ có Trầm Côn, gia chủ Trầm gia cũng chỉ có Trầm Côn

Ba năm thời gian đủ để thay đổi rất nhiều, cảnh còn người mất, cũng không phải chỉ có Trầm gia...

Ba năm nay xui xẻo nhất phải kể đến Hoàng kim huyết tộc .

Một trận chiến ở Xuất vân hải thành, Hoàng kim huyết tộc đã trở thành đá kê chân của Quang minh hoàng. Sau cuộc chiến, Cửu châu đại lục bị Vân mộng đế quốc cùng Yêu Hồ Tổ Tâm chia cắt, hải dương thì bị

Thiên minh không chế trong tay. Cho đến ngày nay Hoàng kim huyết tộc đã hoàn toàn rút lui khỏi vị trí chủ nhân Cửu châu, chỉ giữ được phía tây Cửu châu cùng một phần nhỏ phương bắc.

Thiên minh cũng nhân cơ hội mở rộng thực lực khắp bốn phía, Bất thể binh tiên ở trên đất bằng quét ngang thiên hạ, Quang minh hoàng ở trên biển rộng tung hoành ngang dọc, hiện đã chiếm cứ đại bộ phận phía nam Cửu châu cùng phần lớn hải vực Cửu châu. Nghe nói Thiên minh đang định xưng hoàng đế.

So với hai thế lực lớn, Ca Thư Ứng Long cũng không kém phần. Vân mông đế quốc của hắn kéo dài qua đông bắc tây, nghiêm nhiên đã là bắc phương đệ nhất hào cường, nhất là Tổ tâm, từ lúc biết chỉ dựa vào yêu thú không thể thống nhất đại lục, nàng cùng Ca Thư Ứng Long đạt được hiệp ước đồng minh, vốn là giúp Ca Thư Ứng Long tiêu diệt Hoàng kim Dạ gia, sau đó được chia Xuất vân hải thành. Cửu châu đại lục, đông từ Xuất vân hải thành, tây đến Đại hoang châu cũng đã trở thành chỗ của yêu thú.

Dưới sự liên thủ áp chế của Ca Thư Ứng long cùng Tổ tâm, Huyền Dận ở bên cạnh bắc cực, tình cảnh khá quần bách...

Hắn miễn cưỡng còn có thể duy trì

Hoàng kim huyết tộc chiếm phương tây, Thiên minh chiếm cứ nam phương, Ca thư cùng Tổ tâm chia cắt đông bắc hai nơi, đây là toàn cảnh Cửu châu

Đương nhiên không thể xem nhẹ nơi phồn hoa nhất cũng là cao thủ nhiều nhất —

Trung châu !

Trung châu là thiên hạ ba nước, Tống nguyệt đế quốc, Trung châu Đường quốc cùng Tây thực Hán quốc !

Tống nguyệt đế quốc có Dương gia bảo vệ, thiên hạ có loạn thêm cũng không có ai dám nhúng tay vào mảnh đất này...Ngược lại, tất cả mọi người đều thầm kêu may mắn, may là Dương gia không có dã tâm tranh bá thiên hạ, bằng không chỉ với Dương Vô Tuyết cùng Dương Vô Mệnh, Cửu châu ai có thể chống lại nổi Dương gia ?

Trung châu Đường quốc không so được với Tống nguyệt nhưng cũng không kém nhiều, ba năm qua Vũ quân La kiệt bắc chiến Vân mông, tây chinh Đại hán, đem biên giới mở rộng gần gấp đôi, hiển nhiên thể hiện vai trò bá chủ Trung châu.

Đến nỗi Tây thực Hán quốc...nói khó nghe thì hắn cũng bị coi một mâm đồ ăn, sớm muộn cũng bị Vũ quân làm thịt . Đương nhiên cũng không thể không đề cập đến Cửu Châu.

Trong cảnh đời loạn lạc gió tanh mưa máu, có ba người nổi bật : người đầu tiên là Quang minh hoàng.

Hồng Nhiễm chiến thần Quang minh hoàng đại nhân, nắm giữ trăm vạn đại quân, mang danh trăm chiến trăm thắng. Một câu nói đùa ngày xưa của A phúc đã thành sự thật trăm phần trăm, nhắc đến ba chữ Quang minh hoàng phản ứng đầu tiên của mọi người chính là “Trời ơi, tổng đốc tứ châu chiến tuyến Thiên minh hải quân đại nguyên soái, chân long thánh chủ, người nào không biết tên Quang minh hoàng a !

Nói cho người biết một tin tức nhỏ, Thiên minh không phải đang lo lắng khai quốc xưng vương sao ?

Quang minh hoàng vô cùng có khả năng trở thành hoàng đế thiên triều tương lai “

Cái rắc nha !

Tuy rằng Quang Minh hoàng lợi hại nhưng mà chiến tích đều ở trên biển, quyết định thiên hạ thuộc về lục quân, hắn tham gia cũng chỉ mấy lần ... Đó là chương ngại lớn nhất trên con đường xưng vương của hắn, thánh quân thiên triều cuối cùng còn chưa xác định là ai

Tốt lắm, không nói nữa, cẩn thận tai mắt của Thiên minh đang ở gần đây ... Nghị luận chuyện của Quang minh hoàng sẽ bị chặt đầu đó !

Uy thế của A Phúc bây giờ là vậy.

Người thứ hai tên là Cơ Na !

Cơ na quật khởi cần phải theo Đông ca. Sau cuộc chiến tranh đoạt Chân long, Hoàng kim huyết tộc sĩ khí giảm mạnh. Vì xoay chuyển tình thế, Đông ca đã gượng kéo tấm thân đầy thương tích lên chiến trường.

Đông hải chi tân, nghìn dặm biển cả, Đông ca khơi mào cuộc chiến trên biển với Quang minh hoàng....Nói thực ra, Đông ca thực sự rất mạnh, cho dù có Tiểu đông phong giúp đỡ, A phúc vẫn bị đánh tơi bời, thua trận lui ra mấy trăm hải lý nhưng lúc bị buộc vào tình thế phải chết thì vận *** chó của A phúc chột bạo phát !

Trên chiến trường, Đông Ca bị thương nặng đã chết, hưởng thọ 230 tuổi !

Đông ca đã chết, Tiểu đông phong lập tức xua binh phản kích, đánh tan quân chủ lực của Hoàng kim hải quân. Từ nay về sau trên biển cả chỉ còn một tên : Thiên minh hải quân đại nguyên soái Quang minh hoàng !

Mà Hoàng kim huyết tộc không ai làm chủ, trải qua một phen tranh giành cuối cùng vẫn là Ba sơn vũ đứng ra, một lần nữa chinh hợp Hoàng kim huyết tộc ... Ba sơn vũ là ông ngoại của Cơ na, một khi nắm quyền, không hề nghĩ ngợi liền giam lỏng cha của Cơ na, khiến Cơ na trở thành nữ hoàng của Đại chu hoàng thất !

Tất phải thừa nhận, Cơ na tính khí táo bạo nhưng rất xứng với thân phận nữ hoàng.

Sau mấy trận chiến tự mình điều binh, nàng đã tự thân ra chiến trận, đối mặt cùng Ca Thư Ứng Long và Tổ Tâm nàng không chút nào biến sắc ! Dưới sự dẫn dắt của tiểu nữ hoàng, Hoàng kim huyết tộc cố gắng ổn định trận tuyến, giữ lại thực lực để phản công

Duy nhất làm người ta khó hiểu là, Cơ na lên làm nữ hoàng cũng không hề bổ nhiệm chức vụ hắc bào tể tướng Đại chu hoàng thất cho ai ...

Một cái tin tức nhỏ, nữ hoàng bệ hạ từng nói qua, tể tướng của nàng, chỉ có một người xứng đáng ...

Cuối cùng một cái tên !

Yến nan quy !

À, thực xin lỗi, về gã Yến nan quy này đã không thể tùy tiện nói thành lời được ...

Giống như bây giờ ...

Một năm trôi qua, vào đầu tháng ba, Nam Cửu Châu. Thủ đô của Thiên Minh Thủ, Thu Diệp Thành

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

285. Chương 329: Diện Kiến Hoàng Võ

Trải qua hai mươi mấy năm phát triển, còn có ba năm đại chiến, một trong năm chư hầu của Thiên minh, Thu diệp thành chỉ có bốn mươi mấy vạn nhân khẩu, hiển nhiên không xứng với địa vị thủ đô của bất kỳ thế lực lớn nào.

Một tòa thiên đô đang được xây dựng ở phía đối diện Thu diệp thành, một khi xây xong Thu diệp thành sẽ trở thành nội thành của Vân tiêu thiên đô, mà tân hoàng đế của Thiên minh sẽ đăng cơ tại Vân tiêu thiên đô.

Vừa là tân đô mới xây, một, vừa là tân quân lên ngôi, đối mặt trường hợp như thế, bằng hữu cũng tốt, địch nhân cũng được, tự nhiên cũng sẽ tới tham gia náo nhiệt !

Dưới tấm cửa sắt của Thu diệp thành, một đội người ngựa đang chậm rãi đi tới.

Đây là một đội kỵ binh mang trường thương, xích hồng sắc khôi giáp, xích hồng sắc chiến mã, nhân số chỉ có ít ỏi tám trăm người nhưng đội quân này vừa xuất hiện, cảnh vệ

Thiên minh liền lập tức khẩn trương, kéo báo động, kết trận phía trước cổng thành, mặt xám như tro tàn nhìn bóng người ở phía trước đội ngũ kia.

Nhưng bóng người kia chẳng thèm nhìn Thiên minh cảnh vệ một cái, tay trái hấn cầm trường kích, tay phải giơ một điện thờ có mây đen lượn lờ, tựa như lửa bầm cầu khẩn điều gì .

“Thiên minh nghe ....”

Trong đội ngũ kia chợt xuất hiện một thiếu niên xấu xí, thân hình gầy yếu, trên mặt còn có mười mấy vết sẹo.

Hắn quát to:” Mau gọi mười hai thiên quân của các ngươi ra đây, Đại yển hoàng triều, Hoàng võ đại đế giá lâm !” Thu diệp thành trong phút chốc rơi vào sự yên tĩnh như cõi chết, thật sự là hắn, Hoàng võ đại đế tới ...

Ba năm gần đây, người nào không biết một trong năm vị vua tài trí mưu lược nhất thiên hạ, Hoàng võ đại đế danh hiệu ? Năm đầu tiên lật đổ Đại triệu vương triều, chiếm đoạt số tài sản nghìn vạn của Bách bảo trai. Năm thứ hai, dùng số tài sản kia trấn an lưu dân, mở rộng quân bị, chỉ trong vòng một năm tăng cường quân binh đến một trăm sáu mươi sáu vạn, chung hàng với các quốc gia chung quanh !

Đến năm thứ ba, trường kích của Hoàng võ đại đế vung lên, Đại yển với trăm vạn hùng binh hướng bốn bề xuất kích, đánh Ca thư, bại Tổ tất, chống lại trung châu vũ quân ba tháng không phân thắng bại, cuối cùng còn kết minh ngang hàng với hoàng kim huyết tộc, hùng cứ vạn dặm ranh giới, được công nhận là một trong năm bá chủ có khả năng thống nhất cửu châu.

Danh hiệu này như sấm bên tai !

Càng khiến cho trí giả cửu châu thêm say lòng chính là : sau mấy trận đại chiến năm ngoái, Hoàng võ đại đế trong buổi lễ lên ngôi đã từng nói ... trải qua mấy lần đại chiến,

Đại yển hoàng triều ta, đã có hai mươi năm vững vàng phát triển, như vậy, giải trừ quân bị, khai hoang, sửa thủy lợi, hoàng triều chỉ giữ lại tám mươi vạn quân đội phòng ngự, hai mươi năm tương lai, Đại yển hoàng triều ta không phát động bất kỳ cuộc chiến tranh nào, hai mươi năm vì dân sinh tức, tiềm tàng cho dân, trăm vẫn chưa tới ba mươi tuổi, có thể chờ đợi được ! Hai mươi năm sau, lúc Đại yển hoàng triều phú giáp thiên hạ, hùng binh trắng đỉnh ngàn vạn, chư quân hãy theo trăm phóng gót khắp thiên hạ, thống nhất Cửu Châu !”

Vì dân sinh tức, tiềm tàng cho dân ...

Trong cảnh chiến tranh liên miên, các quốc gia đều chiêu mộ binh lính, dân chúng lầm than thì tám chữ Hoàng võ đại đế nói ra khiến trí giả cửu châu không khỏi khuyh đảo !

Chính vì tám chữ này mà không biết bao nhiêu hào kiệt trí sĩ đầu nhập về với Đại yển hoàng triều, không biết bao nhiêu dân chúng Triệu quốc hô to vạn tuế, không biết bao nhiêu địch nhân thổ dài bỏ mạng !

Ta trước dùng hai mươi năm để cho dân chúng ăn no bụng, dạy cho dân chúng cái gì gọi là tinh thần thượng võ của Đại yển hoàng triều, sau hai mươi năm, thiên hạ đều ở trong tay !

Đây chính là hào khí của Hoàng võ đại đế cũng chính là mị lực của hắn .

Cũng như thiếu niên xấu xí kia, đứng trước ngựa của Hoàng võ đại đế, ưỡn ngực, luôn miệng rống to :” Thiên minh, không nghe thấy sao ? Hoàng võ đại đế giá lâm, mau mở thành nghênh đón!”

“Nhị cẩu, trăm cùng chư quân Thiên minh đều là lão bằng hữu, cần gì những lễ nghi phiền phức...” gã thủ lĩnh kỵ binh thu hồi điện thờ, khẽ mỉm cười nói :” Đơn giản chút, nói cho Thiên minh, ta Yển nan quy trở về rồi !”

“Cung nghênh Hoàng võ đại đế !”

Cửa thành mở ra, Cuồng lôi mang theo Thiên minh chiến sĩ vọt ra.

Rồi sau đó Cuồng lôi lạnh lùng ngó chừng Yển nan quy :” Bệ hạ, tình hình Thiên minh người cũng biết, tân đô sắp hoàn thành, mười hai thiên quân đang muốn chọn ra thánh quân thiên triều, người lúc này mang binh mà đến ... Hừ, thiên minh không hoan nghênh !”

“Mang binh mà đến ?” Yến nan quy quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tám trăm kỵ binh của mình :” Cuồng loi nguyên soái, trăm hãn là nghe nhầm ... .. Mang binh, nguyên soái từng thấy người đứng đầu một nước mà chỉ đem tám trăm binh lính sao? Mười hai thiên quân của nhà ngươi xuất trận, vạn người trở xuống đều còn không gọi là mang binh sao ? “ Vừa nói vừa nhảy xuống khỏi ngựa, đem trường kích cắm trên mặt đất !

“Nếu Thiên minh với ba trăm vạn hùng binh, không chế đại bộ phận hải vực Cửu Châu mà e ngại tám trăm kỵ binh này của trăm , được thôi, trăm cho các ngươi yên tâm !”

Yến nan quy đột nhiên giơ tay lên, tám trăm kỵ binh ngay tại chỗ liền dừng trại, nhanh đến làm cho người ta hoa cả mắt, lại hết sức chỉnh tề khiến người kinh tâm, chỉ chốc lát sau, một tòa quân doanh đã lập lên trước Thu diệp thành .

Làm xong hết thấy, Yến nan quy bước đến trong trận hình của Cuồng loi, khoe miệng mang tia cười, xuyên qua trận hình mà vào, một thân một mình bước vào Thu diệp thành .

“Trăm một mình vào thành, không mang theo Phương thiên kích, không cưỡi Liệt diễm câu, Cuồng loi nguyên soái, Thiên minh yên tâm hay không ?”

Trên mặt Cuồng loi lúc xanh lúc trắng ...

Đường đường vua một nước, một trong năm đại bá chủ thiên hạ, một mình vào thành, ngươi còn có thể nói gì được ?

“Bệ hạ, mời !”

“Đa tạ ! Nhị cẩu, ngươi thay trăm thống lĩnh tám trăm thiết kỵ này !”

Nhàn nhạt ra lệnh rồi Yến nan quy biến mất trong cửa Thu diệp thành .

Nghe được mệnh lệnh của hãn, thiếu niên xấu xí cả người chấn động:” Bệ hạ, ta , ta chỉ là một vệ binh nhỏ mới đầu quân hai năm ...” Yến nan quy đã sớm đi xa, hãn khẽ cắn răng, tay đầm ngực nói :” Bệ hạ yên tâm, có mặt tướng, Đại yển thiết kỵ bất bại ...”

“Điều bộ !” xa xa thấy vậy, Triệu lạc trần khinh miệt hừ một tiếng rồi bước đi.

Nàng đang muốn đi vào Thu diệp thành, vừa nhìn thấy đội quân của Yến nan quy tới, lập tức lại quay ra ngoài thành .

Hai năm trước, Yến nan quy lật đổ Đại triệu hoàng triều, giết sạch con em hoàng thất Triệu gia, chỉ còn có Triệu lạc trần ở Xích tiêu thành tránh thoát, hơn nữa nhờ Trầm gia mà cứu được Bắc địa vương thoát ra ... thù nước hận nhà, nàng nhìn thấy Yến Nan Quy nên tương đối không vừa mắt !

Bắc địa vương đứng ở phía sau lưng con gái, thấy Yến Nan Quy hãn cũng khẽ thở dài một cái .

Bắc địa vương của ba năm sau, cũng chỉ là một vị vương gia của một nước đã mất, may nhờ có Triệu Lạc Trần mà hãn có thể thoát khỏi tay Yến Nan Quy, đầu nhập dưới thế lực Trầm gia, hôm nay đã là đại đầu lĩnh không quân của Trầm gia, chịu trách nhiệm huấn luyện tuyệt điều kỵ sĩ cho Trầm gia .

“Đừng nhìn, chúng ta cũng vào thành thôi !” Bắc địa vương bắt đắc dĩ nói:” Chúng ta là phụng mệnh Trầm phù đồ tiên sinh tới chúc mừng tân đô của Thiên minh hoàn thành, tới muộn là thất lễ !”

“Tại sao không nhìn, con rất muốn nhìn xem !” Triệu lạc trần tức giận cắn răng:” Cha nhìn bộ dáng Yến Nan Quy xem, một mình vào thành chưa tính, còn đem quân đội phó thác cho một tiểu hài tử bộ dáng như một cậu nô tài... mua chuộc lòng người. Một gã thống lĩnh quân đội quái dị như vậy, quân đội của Yến Nan Quy sớm muộn gì sẽ thất bại, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ phục quốc ....”

“Cậu nô tài ?”

Bắc địa vương khổ sở nhìn gã thiếu niên xấu xí kia, ngốc chỉ huy quân đội, ngay cả lớn tiếng nói cũng không dám, theo lẽ thường thì Yến Nan Quy đem quân đội giao cho một người như vậy rõ ràng là làm điều bộ.

Nhưng chỉ có Bắc địa vương biết !

Thiếu niên này không hề có tên, chỉ có một danh hiệu bình thường nhất trong sơn thôn “Nhị cẩu tử” . Lai lịch của hắn lại càng vô cùng bình thường- từ nhỏ lớn lên ở khe suối, không biết chữ, chỉ biết trồng trọt chăn trâu, một ngày kia ruộng của nhà hắn bị quý tộc Triệu quốc nhòm ngó, mạnh mẽ cướp đoạt, hắn cũng biến thành một tử tù chờ ngày chết trong nhà lao ...

Đúng thời điểm hắn bị đưa đi chém thì Yến Nan Quy lên ngôi hoàng đế, điều tra lại án xử, đại xá thiên hạ, xóa án oan cho Nhị cẩu tử, hắn từ đó khẳng khái trung thành với Yến Nan Quy, quỳ gối mấy ngày trước cửa hoàng cung, thỉnh cầu gia nhập Yến hoàng vệ đội của Yến Nan Quy .

Những chuyện tương tự ở Đại yến hoàng triều mỗi ngày đều xảy ra, nhưng chỉ riêng mình thiếu niên này khác biệt.

Ngay từ lúc nhìn thấy thiếu niên này Yến nan quy liền nhảy xuống ngựa, cúi người chào thật sâu, nói một câu mà chỉ linh hồn mới có thể hiểu được:” Cao tướng quân, ngàn năm trước ta phụ lòng trung thành của ngươi, ngàn năm sau, ngươi có nguyện theo ta chinh phạt cửu châu ?”

Nhị cẩu tử sợ đến choáng váng, chỉ biết ngơ ngác gật đầu, mà từ đó về sau, lấy kỵ binh làm chủ chốt có thêm một binh chủng hoàn toàn mới — Trọng trang bộ phòng ! Yến nan quy nói, trong loạn thế, Đại yến ta dám giải trừ quân bị, dám chọn dùng sách lược phòng ngự, dám cho dân chúng nghỉ ngơi lấy sức hai mươi năm, một nửa lòng tin chính là vì trẫm tin rằng, tên tiểu tử này sớm muộn gì sẽ có ngày trở thành vị tướng đệ nhất thiên hạ, là bức tường sắt của trẫm, Đại yến hoàng triều là một trường thành không phá!

Lại là câu nói kia, những chuyện tương tự, ở trong vùng đất Yến nan quy thống trị cơ hồ xuất hiện hàng ngày ...

Cho nên, bên cạnh Yến nan quy có thêm một Nhị cẩu tử ngây ngô, có thêm một lão đầu cất cao giọng hát ở bên đường, có thêm một đại hán lực lưỡng, kẻ giết tham quan, trốn trong núi sâu năm năm, cho đến lúc Yến nan quy cầm quyền mới dám xuất hiện ...

Những người này, thật sự hết sức trung thành đối với Yến nan quy .

Đại yến hoàng triều, quân minh thần hiền, nhân tài đông đúc, dân chúng chung lòng, Triệu quốc có thể phục quốc hay sao ?

Trong đầu xuất hiện những ý niệm lung tung, Bắc địa vương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng :” Lạc trần, đi thôi, Triệu quốc dân chúng sẽ không theo Triệu gia chúng ta nữa, chuyện phục quốc, không nên nhắc lại nữa ...”

“Đi...” Triệu lạc trần còn muốn nói thêm, bỗng nhìn thấy sau khi Yến nan quy vào thành, một con yêu thú thân sư tử mặt người dẫn theo mười mấy con yêu thú bắt chước đi tới, một thanh niên bao phủ trong hắc bào mỉm cười bước hăm, còn có mấy gã hòa thượng, một nữ nhân mang theo phi hành yêu thú ...

“La bàn, Dương vô mệnh, Đại bồ đề tự Huyền khổ, Bạch tiên nhi, Ca thư tình ...” Thấy những người đó Triệu lạc trần thoáng kinh ngạc :” Cha, bọn họ đều chưa tính là bằng hữu Thiên minh, làm sao cũng tới ? Là vì quấy rối Thiên minh sao ?”

“Cũng không nhất định, đại đa số người ... có lẽ là vì lời đồn kia !” Bắc địa vương không chút nào hứng thú lắc đầu, nhưng triệu lạc trần lại rất hiếu kỳ hỏi:” Cha, lời đồn gì thế, con vẫn bế quan suốt nên không biết ....”

“Còn có thể có lời đồn gì? Huyết Sắc Ánh Sơn Hà xuất hiện, đang ở Thu diệp thành ... “

“Huyết Sắc Ánh Sơn Hà? Đây là tên của vũ hồn sao ?”

Triệu lạc trần tò mò mở to hai mắt nhìn .

“Không sai, đó là tên của một vũ hồn lưu lạc, một ... Siêu thần giai vũ hồn !”

286. Chương 330 : Siêu Thần Giai, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà!

Siêu thần giai! Triệu Lạc Trần kinh hô:

- Phụ thân, trên đại lục thật sự có siêu thần vũ hồn sao.

- Tại sao không có?

Bắc Địa vương yêu thương nhìn con gái:

- Siêu thần giai vũ hồn có ba loại: thứ nhất, người nào đó khi còn sống cực kỳ đức hạnh, sau khi chết lại có cơ duyên tiên đạo là có thể được thần tiên chỉ điểm, trở thành vũ hồn siêu thần giai!

Thứ hai, có những người khi còn sống phạm phải tội cực kỳ lớn, không thể tồn tại trong trời đất, sau khi chết hóa thành quỷ thần hung tàn, thiên môn không chịu thu nhận, địa phủ cũng trấn áp không nổi, chỉ có thể dùng hình thái vũ hồn tồn tại sống sót. Loại này chính xác mà nói chính là ma đạo siêu thần giai!

Cuối cùng một loại siêu thần giai chính là tiên nhân phạm tội trên thiên giới bị đày xuống trần, hóa thành vũ hồn phạm nhân, tuy rằng tiên cách đã không còn nhưng cũng hơn xa thần cấp vũ hồn dưới nhân gian.

Triệu Lạc Trần liên tục gật đầu:

- Vậy ngài nói Huyết Sắc Ánh Sơn Hà là loại gì?

- Loại thứ hai, có tội ác cực lớn, cố tình áp bách thiên hạ, thiên môn không thu, địa phủ cũng trấn áp không được.

Bắc địa vương khẽ giải thích.

Lời đồn về Huyết Sắc Ánh Sơn Hà bắt đầu từ nửa năm về trước.

Nửa năm trước, Yến Nan Quy kết minh cùng Hoàng Kim Huyết tộc, đổi lấy hai mươi năm bình yên ở biên giới phía tây. Sau đó hắn bắt đầu thi hành chính sách nghỉ ngơi để dưỡng sức. Chính sách này của hắn không tồi nhưng Hoàng Kim Huyết tộc đã thành chuột chạy qua đường, vừa thấy Yến nan quy dám coi thường đại thế thiên hạ, Thiên Minh lập tức liên hợp với phía bắc của Yến quốc là Tổ Tâm, phát động một cuộc đại chiến.

Quá trình chiến tranh không cần tả lại, Yến Nan Quy tổn thất một ít binh tướng nhưng vẫn bảo vệ được quốc thổ của mình, mà Thiên minh cùng Tổ Tâm hai đồng minh này sau khi chiến tranh chấm dứt lại vì vấn đề phân chia chiến lợi phẩm mà trở mặt.

Đến cuối cùng, Thanh Vũ thiên quân của Thiên Minh ngang nhiên xé bỏ hiệp nghị đồng minh, đột nhiên tập kích Lăng Vân Tông ở đại hoang châu là ổ cũ của Tổ Tâm ngày xưa. Đây là đánh lén, Tổ Tâm bất ngờ không kịp phòng ngự, Lăng Vân cung cổ xưa bị người phá hủy, ngay cả bảo vật nghìn năm giấu trong Lăng Vân Tông cũng bị Thanh Vũ thiên quân cướp sạch sẽ.

Trong những bảo vật này còn có hài cốt của tổ sư Lăng Vân Tông - Tiêu Khinh Hoàng. Nhớ năm đó Tổ Tâm chiếm lĩnh đại Hoang Châu, đã đánh nát pho tượng Tiêu Khinh Hoàng cao hàng trăm mét kia, hiện giờ chỉ còn lại bộ hài cốt, tùy tiện ném trong thương khố. Tổ Tâm căn bản không để ý đến một đồng rách nát đó, sau khi đập đổ liền bỏ qua không quan tâm. Có điều Thanh Vũ thiên quân là đại tổng quân của Thiên Minh, chú tạo thuật, cơ quan thuật, thăm dò thuật đều là cao thủ số một số hai, năm đó Oanh thiên lôi dùng để phá hủy Đoạt Nhật lâu chính là hắn tạo. Vừa nhìn pho tượng hài cốt, hắn liền không nhịn được hô thành tiếng.

Pho tượng hài cốt này từ trước khi Tổ Tâm tới đã từng bị người phá hủy. Năm đó Tổ Tâm phá hủy pho tượng kỳ thực chỉ là hàng nhái mà người ta dán lên. Chuyện này chứng minh cái gì? Thanh Vũ thiên quân lập tức liên tưởng đến ngày thần diệt, vô số di tích giả thần bị người phá hủy, lại thông qua mạng lưới tình báo của Thiên Minh tra xét tỷ mỉ, Thanh Vũ xác nhận, pho tượng Tiêu khinh hoàng thực ra cũng là một di tích giả thần!

Bên trong chính là linh hồn Tiêu Khinh Hoàng!

Nếu chỉ là như vậy, còn không đủ để khiến Thanh Vũ kinh hãi, giờ đã là năm nào rồi, Yến Nan Quy có Vũ Trung Tuyệt Thế đã bộc lộ, Thiên Kỳ Định Giang Sơn của Huyền Dận cũng đều bị người biết rõ, vũ hồn cấp vũ thần trên Cửu Châu đại lục đều có nhiều người, ai còn để ý đến một Tiêu khinh hoàng mới chỉ là cấp vô hoàng?

Có điều đừng quên sau khi chết Tiêu Khinh Hoàng biến thành vũ hồn lưu lạc nhưng lúc còn sống hắn cũng có vũ hồn. Vũ hồn của Tiêu Khinh Hoàng chính là Huyết Sắc Ánh Sơn Hà tiếng tăm lừng lẫy!

Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, vũ hồn hung tàn nhất Cửu Châu, phải là sát thần giết người thây chất đầy đồng máu nhuộm đỏ sông mới được xưng hô như thế. Một vấn đề thú vị xuất hiện, từ xưa đến nay, đệ nhất hung tàn sát thần của Cửu Châu là ai?

- Bạch khởi!

Nghe đến đó Triệu Lạc Trần chợt nói :

- Một trận chiến ở Trường Bình đã chôn vùi bốn mươi vạn đại quân của Triệu quốc ta, cả đời hơn trăm chiến công đều được ghi lại, trăm chiến trăm thắng, cướp được hơn hai trăm tòa thành trì ... Cũng chỉ có sát thần Bạch Khởi của Tần quốc ngày xưa mới xứng đáng danh hiệu đệ nhất sát thần!

- Chính xác!

Bắc địa vương gật gật đầu nói:

- Huyết Sắc Ánh Sơn Hà chính là Bạch Khởi biến thành! Có lời đồn rằng Bạch Khởi cả đời giết người quá nhiều, nhất là một trận chiến Trường Bình giết hơn bốn mươi vạn sinh linh, khiến thiên địa phẫn nộ, cho nên tuy hắn thực lực vô cùng cao minh, sớm đủ tư cách phá vỡ hư không nhưng vẫn không được thiên môn thu nhận, địa phủ cũng trấn áp không được đệ nhất sát tinh này, chỉ có thể thành một vũ hồn.

- Vị lão huynh này, nghe lời người thì Huyết Sắc Ánh Sơn Hà là linh hồn ngay trong pho tượng Tiêu Khinh Hoàng sao?

Sau lưng chợt vang lên tiếng cười hỏi của một người. Huyết Sắc Ánh Sơn Hà xuất hiện thực chưa tính là bí mật nên hai người không hề để ý âm lượng của mình, không ngờ lại bị người khác nghe được.

Bắc Địa vương xoay người lại, chỉ thấy phía sau mình có một thanh niên với cái đầu bóng lừng, một thân tăng bào, khoác áo cà sa, thoát nhìn như một gã hòa thượng vừa đi ra từ trong chùa. Thế nhưng trên lưng hòa thượng lại đeo một hồ lô rượu, thắt lưng còn treo một chút thịt khô, hòa thượng rượu thịt sao?

Bắc Địa vương lập tức nhớ lại Thiết hòa thượng Trầm gia, lại nhìn thanh niên đang mỉm cười thân thiết, tựa như không có ác ý, liền cười nói:

- Tiểu huynh đệ cảm thấy hứng thú với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà?

- Người...

Gã thanh niên hòa thượng còn chưa nói gì, Triệu Lạc Trần đột nhiên căng thẳng đứng lên, chỉ vào mặt hắn, môi đều có chút phát run:

- Trầm, Trầm ...

Nhìn kỹ bộ dáng của hòa thượng, Triệu Lạc Trần thất vọng lắc lắc đầu:

- Thật có lỗi, ta nhận lầm người.

- Có phải đôi mắt của ta lớn lắm không vậy?

Thanh niên hòa thượng bỗng trừng mắt nhìn, vẻ mặt cười quái dị. Ánh mắt của hắn thật sự to hơn bình thường. Triệu Lạc Trần lại cẩn thận nhìn kỹ lại người kia. Quả thực rất giống Trầm Côn, có điều Trầm Côn đã chết rồi, ngoài Trầm phù đồ chứ không ai còn tin hắn vẫn sống, hơn nữa tiếng nói của gã thanh niên hòa thượng này, vẻ mặt, nhất là đôi mắt kia đều khác Trầm Côn một chút.

- Thật có lỗi, ta thật sự nhận lầm người!

Triệu Lạc Trần thở dài, yên lặng cúi đầu, đôi mắt có chút đỏ lên.

Nhận lầm người?

Mỹ nữ, người không biết năm đó Trầm Côn bị đánh đến gân cốt đứt vụn, da tróc thịt bong, đã bị hủy cả khuôn mặt sao? Coi như sống lại, một lần nữa tái tạo khung xương, một lần nữa tạo ra bộ da, khuôn mặt

nhất định sẽ có một chút thay đổi. Nhìn bộ dáng thần thờ của Triệu Lạc Trần mà hòa thượng trẻ trờng mắt nhìn, đôi mắt to lóe sáng, tự sướng nói một chút, vẫn là có điểm đẹp trai mê người!

- Lão huynh, ta không có ác ý, chỉ là cảm thấy hứng thú với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà.

Thanh niên cười mắt híp lại nói:

- Mà Huyết Sắc Ánh Sơn Hà có phải là ở trong pho tượng Tiêu Kinh Hoàng hay không?

Đây cũng không phải là bí mật gì to tát, coi như kết giao bằng hữu, Bắc Địa vương cười nói:

- Tiểu huynh đệ có hứng thú, ta sẽ nói một câu. Không sai, nghe đồn Huyết Sắc Ánh Sơn Hà ngay trong pho tượng, có điều Bạch Khởi khi còn sống cường đại thế nào, sau khi chết cũng không chịu dễ dàng thuận phục cho người! Sau khi được pho tượng, Thanh Vũ thiên quân đã thử nhiều cách mà đều không thành công triệu hồi Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, đến cuối cùng còn chọc giận Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, lộ ra hồn lực vượt qua thần giai, chém giết mấy nghìn chiến sĩ của Thiên Minh.

- \$\$\$#!

Gã thanh niên chán nản vỗ trán:

- Sớm biết Bạch lão huynh ngay trong pho tượng thì năm đó bản tăng đã lấy nó rồi, đến lúc đó Bạch Khởi, Lý mục hai đại danh tướng thời Chiến quốc, song kiếm hợp bích ... A, ta không nói gì, chỉ là thói quen ba hoa thôi, lão huynh, người tiếp tục! Huyết Sắc Ánh Sơn Hà còn có tin đồn gì không?

- Tin đồn Huyết Sắc Ánh Sơn Hà hấp dẫn nhất chính là sau khi hắn giết mấy nghìn binh sĩ của Thiên minh xong đã từng nói với mọi người một câu!

Bắc Địa vương cười nói:

- Hắn nói, ngày xưa Tần quốc bức tử Bạch Khởi ta, nhưng Bạch Khởi tuyệt không thể phản bội Tần quốc, thực xin lỗi lời hứa hẹn năm xưa. Muốn làm chủ nhân của ta nhất định phải phù hợp hai điều kiện, thứ nhất : mang huyết mạch hậu duệ Tần quốc. Thứ hai : có bản lĩnh tái tạo Đại tần, khôi phục giang sơn thiết huyết của Đại tần ta!

- Hậu duệ Tần quốc còn phải có bản lĩnh phục quốc.

Gã thanh niên liếm môi:

- Chỉ cần phù hợp hai điều kiện này là có thể trở thành chủ nhân của Huyết Sắc Ánh Sơn Hà đúng không?

- Tiểu huynh đệ cũng muốn có được Huyết Sắc Ánh Sơn Hà?

Bắc Địa vương cười nói.

- Hắc hắc, lão huynh là thật tâm kết giao bằng hữu, ta đây cũng nói thật.

Thanh niên ai oán nói:

- Ta trước kia có không ít vũ hồn nhưng hiện tại đã không còn, đang muốn tìm một vũ hồn đấy!

- Ha ha, tiểu huynh đệ đừng nói đùa, một người chỉ có thể có một vũ hồn!

Bắc Địa vương ha hả cười, chỉ coi như một câu nói phét, nói:

- Tiểu huynh đệ cảm thấy hứng thú đối với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, rất tốt, người trẻ tuổi nên có hùng tâm như vậy, có điều lão ca ta khuyên người một câu: Đừng nghĩ nhiều, điều kiện của Bạch Khởi đã rất khó rồi, cách xa hơn nghìn năm, đi đâu tìm hậu duệ của Tần quốc, lại còn phải có bản lĩnh phục quốc nữa chứ.

- Không nhất định, ta có thể giả mạo hậu duệ của Tần quốc a!

Thanh niên cười tủm tỉm nói.

- Người coi Bạch khởi là đứa ngốc sao?

Bắc Địa vương đánh giá một chút khuôn mặt của thanh niên:

- Tàn quốc, phát triển từ đất phong của nhà Chu cho chư hầu, là một nước nhỏ phía tây. Trải qua tám trăm năm phát triển, đã cùng sống với hai bộ lạc man tộc Tây Nhung và Khuyển Nhung. Hậu duệ hoàng thất Tàn quốc đều có một chút đặc thù, chính là có huyết mạch của người Hồ. Tiểu huynh đệ, lão ca ta xem ra còn tinh lắm, ngươi ra cũng có huyết mạch Viêm Hoàng bất quá, không có khả năng giả giả mạo hậu duệ Tàn quốc.

- %\$\$#@\$%!

Thanh niên gãi đầu bóng lưng của hắn, bỏ qua ý nghĩ này.

Hắn lại hỏi:

- Nếu điều kiện Bạch Khởi khó khăn như vậy, Na Ti Nam, Dương Vô Mệnh, Bạch Tiên Nhi .... Tại sao lại còn có nhiều người tới như vậy?

- Nhân vi tài tử, diếu vi thực vong (người tham tài mà chết, chim ham ăn mà chết), hà huống là vũ hồn siêu thân giai!

Bắc Địa vương cười lạnh nói:

- Chỉ cần có một phần vạn có thể cũng có nhiều người nguyện ý thử một lần!

- Vậy lão huynh cũng muốn thử một lần sao?

Gã thanh niên hỏi luôn.

- Ta? Bắc Địa vương cười ha ha:

- Ta sống đến tuổi này, trải qua mưa gió so với vũ kịch mà ngươi xem còn nhiều hơn, tâm đã sớm nhạt rồi.

Rồi lão vỗ vỗ vai con gái:

- Ta hiện tại chỉ nghĩ tìm một nhà khá giả, đem nữ nhân gả đi, sau đó tìm một cái hồ nhỏ, một căn nhà gỗ, an dưỡng tuổi già!

- Phụ thân.

Khuôn mặt Triệu Lạc Trần thoáng hồng lên. Lại nói thêm vài câu chuyện, thanh niên kia cười nói:

- Lão huynh, ta cũng đến Thu Diệp thành có việc, nếu có thể, mong được kết bạn, cùng nhau vào thành?

287. Chương 331: Tá Thi Phục Hoạt

Lần này Bắc Địa Vương chần chờ.

Trên đường ngẫu nhiên gặp một người lạ, chơi thân, bốc phét một chút lời đồn thú vị, đây đều có thể nhận, nhưng nếu là kết bạn cùng đi ...

Bắc Địa Vương có thể gánh vác sứ mệnh Trầm gia, có thể nào để một người lạ gia nhập đội ngũ?

“Kết bạn? Được thôi, Trầm Phương, chuẩn bị xe ngựa cho anh bạn này !” Bắc Địa Vương đang do dự chợt Triệu Lạc Trần bỗng nhiên vội vã nhận lời.

“Lạc Trần ...” Bắc Địa Vương lặng đi một chút, chính mình còn chưa mở lời, con gái thế nào lại nhận lời, nàng không phải là người lỗ mãng như vậy a !

Tiếp tục nhìn vẻ mặt Lạc Trần ... nàng đang ngơ ngác nhìn gã thanh niên kia, Bắc Địa Vương hơi giật mình, hơn ba năm, con nhóc này vẫn nhớ mãi Trầm Côn , hôm nay nhận lời, cũng là vì nhìn gã thanh niên kia rất giống Trầm Côn , nhìn thấy hắn liền nhớ lại Trầm Côn sao?

Thôi !

Đã già rồi mà vẫn không đành lòng nhìn con gái thất vọng !

“Nếu tiểu huynh đệ có hứng thú, tốt lắm, Trần Phương, chuẩn bị xe cho hấn !” Bắc Địa Vương ha hả cười, tự mình giới thiệu :” Lão ca Triệu Húc, đầu lĩnh không chiến của Trần gia, đội trưởng Tuyết Điều kỵ sĩ đoàn, tiểu huynh đệ họ gì?”

“Ai u, lão huynh đã gia nhập Trần gia sao?”

Thanh niên sờ sờ khuôn mặt của mình cười mỉa nói:” Cái này ngại nói quá ... tiểu đệ, Trần Côn!”

Sắc mặt Bắc Địa Vương lập tức trầm xuống, hấn vừa mới tự giới thiệu là chiến tướng của Trần gia, thanh niên lập tức nói mình là gia chủ Trần gia, chủ nhân Xích Tiêu thành, đây không phải nói thẳng vào mặt Bắc Địa Vương là nô tài của hấn sao?”

Gã Trần Phương bên cạnh vừa chuẩn bị xe ngựa cho Trần Côn đi tới cũng hừ một tiếng nói:” Tiểu tử, lợi dụng phải không? Trần gia Xích Tiêu thành không phải là người có thể đắc tội!”.

“Lão huynh, ta thật sự tên là Trần Côn a!”

Gã thanh niên ngồi chồm hổm dưới đất, hai tay rút vào ống tay áo, vẻ mặt ủy khuất lại cười cười.

“Là trùng tên sao ?”

Triệu Lạc Trần cười nói:” Trần Côn tên này cũng rất bình thường, trước khi Trần gia danh vang trên đại lục cũng có rất nhiều người họ Trần đặt tên này a ! Chỉ chẳng qua là vì kiêng dè tên hiệu của thành chủ nên bây giờ mới sửa lại tên !”

“Đúng, đúng ... là trùng tên !”

Gã thanh niên cười hì hì liên tục gật đầu .

Kiên nhẫn? Bần tăng vĩ đại đến mức nào mà mọi người phải đổi tên để kiêng dè sao?

Xem ra mấy năm nay Trần gia phát triển không tồi a ...

Trần Côn này đương nhiên là chân chính Trần Côn, nhưng khi gặp lại nhau trực tiếp ... Bắc Địa Vương trước kia là thân vương Đại Triệu cao cao bên trên gặp mặt cũng khó, mà giờ lưu lạc làm gia tướng Trần gia, điều này, làm cho Trần Côn sao có thể mở miệng nhận quen biết nhau?

Chẳng lẽ nói thẳng, lão huynh, đúng vậy, ta chính là ông chủ người, lại đây quỳ bái đi sao?

Về mặt tình cảm sao có thể làm vậy được a !

Trần Côn dứt khoát bịa cho mình một thân phận giả là chú tảo sư, hôm nay tới đô thành mới của Thiên Minh để tìm việc làm, cũng muốn nhân cơ hội tiếp xúc một chút anh hùng đại lục.

Người thanh niên với thân phận như vậy trên Cửu Châu hàng năm đều xuất hiện mấy chục nghìn người, Bắc Địa Vương cũng không nghi ngờ, hô to một tiếng giục xe ngựa chạy vào Thu Diệp thành ...

Ngồi cạnh hiên xe ngựa Trần Côn cười hí mắt nhìn thủ đô Thiên Minh đang không ngừng phát triển khê cười một tiếng...

Cuối cùng đã trở lại rồi !

Ngẫm lại mấy năm qua, thật đúng là ...

Ba năm trước tại Phù Đồ Tháp, Trần Côn bị Dương Vô Mệnh đánh đến bay sạch vũ hồn, hồn phủ vỡ vụn, cả thân thể cũng thành một đồng thịt vụn ...

Còn may là trước khi chết, Thủy nhi đúng lúc phát động thuộc tính Linh hồn phục sinh, Thủy nhi hy sinh đổi lấy Trần Côn một lần nữa linh hồn sống lại !

Chỉ là linh hồn Trần Côn còn chưa đủ, thân thể của hấn cũng hủy diệt rồi, linh hồn hấn căn bản không có cách nào trở lại thân thể của mình. Đúng lúc này, Nguyên Quân xuất hiện, mang thi thể của Trần Côn đi.

Nguyên quân có được khả năng khai thông linh hồn, nàng nói :” Người không muốn đi Dương gia, vậy cùng ta rời đi, ta có thể tái tạo thân hình lại cho người, bồi dưỡng người ba năm để người đủ khả năng khiêu chiến Dương gia!”

“Người?” Trầm Côn bĩu môi.

Hắn vừa mới bị Dương Vô Mệnh đánh chết, trong lòng hận không thể một mối lửa đốt sạch Dương gia, mà thân phận của Nguyên quân là gì? Dương Vô Mệnh gọi nàng là dì, chính cô ta cũng thừa nhận như vậy, nàng là con gái nuôi của Dương lão thái quân, có thể coi là một nữ tướng của Dương gia !

Đi theo người thì có khác gì đi theo Dương gia?

Mang oán hận trong lòng nên Trầm Côn nhìn cũng không nhìn Nguyên Quân, xoay người liền bay đi.

Ngay cả thi thể của mình cũng không cần!

Ba năm qua, Trầm Côn cũng không ở cùng với Nguyên Quân, cũng không biết là Y Y đã mang Bất sắc đến Vân La tiên phủ, càng không biết tung tích của sáu vũ hồn của mình.

Bay lung tung bên ngoài mấy chục ngày, Trầm Côn không những không tìm được vũ hồn nào của mình mà còn gặp được đầu trâu mặt ngựa của địa phủ.

Đầu trâu mặt ngựa ngạc nhiên nhìn Trầm Côn:” Thái tử gia, tình huống của ngươi thật là quái a ... Không phải là cô hồn dã quỷ nhưng cũng không phải là người sống ..”

“Nhìn cái rắm, không biết linh hồn trọng sinh sao?” Trầm Côn trợn mắt quát:” Tìm ta làm gì? Thân thể ta đi vắng, có thể sống lại linh hồn, không coi là cô hồn dã quỷ, không thể tiến vào Địa phủ luân hồi !”

“Dạ, dạ. Thái tử gia, ngài là đệ tử bồ tát, thái tử gia, ngài muốn luân hồi chúng ta cũng không dám để ngài tiến vào a ...” Đầu trâu mặt ngựa liên tục gật đầu:” Chúng ta chỉ là muốn hỏi một câu, ngài có thân thể hay không, có cần theo chúng ta tới Địa phủ, cầu bồ tát lão nhân gia giúp một chút không ...”

“Đi gặp sư phụ ?”

Trầm Côn trong lòng chợt động, bằng khả năng của sư phụ, cho hắn một thân thể mới chỉ là chuyện nhấc tay, chỉ có điều.

Chính là được đưa tới tu luyện Hồn Kinh, Hồn Kinh chưa đại thành đã thất bại lần tới gặp sư phụ, chuyện này làm sao chịu nổi a !

Hồn Kinh!

Ồi chào?

Suy nghĩ Trầm Côn chợt lóe, đột nhiên nhớ tới đệ ngũ trọng Hồn Kinh!

Đệ ngũ trọng, điều khiển lực lượng vũ hồn!

Bản tạng là không có thân thể nhưng vũ hồn vẫn tồn tại a ...Bên trong con chim máy mà Đoạt Nhật Lâu biến thành không phải còn có một con người máy do Mặc Ly chính tay chế tạo ra sao?

Thời điểm gặp mặt nhau lần đầu, Mặc Ly chính là sử dụng khối thân hình này a!

Nghĩ đến đây, Trầm Côn cũng không quản đầu trâu mặt ngựa, trực tiếp bay đến Đoạt Nhật Lâu. Trước khi tới Phù Đồ Tháp, hắn đem Đoạt Nhật Lâu biến thành máy đào đất, giấu ở dưới đồng hoang tàn của Trầm gia, chỉ tìm một vòng, rất nhanh liền thấy được cỗ máy mang vẻ ngoài là một tiểu cô nương, liền phụ thân lên.

Một năm kế tiếp, Trầm Côn còn thực sự làm quen với thân hình một tiểu cô nương ... càng bi thảm chính là Mặc Ly đem khối thân thể này làm quá chân thực, Trầm Côn dùng thân hình này ... kể lại có lẽ biến chất thành người xấu mất a!

Còn may là trong Đoạt Nhật Lâu có bí tịch cơ quan thuật mà Mặc Ly lưu lại. Dùng tròn một năm thời gian, Trầm Côn mới nắm vững được bản bí tịch này, sau đó dùng cơ quan thuật tạo cho mình một thân thể mới. Đây là thân hình mà Trầm Côn dùng hiện tại.

So với thân hình trước đây của hắn, thân cao, cân nặng, thể chất đều không khác gì mấy, có điều dù sao cũng là một lần nữa tạo ra, về mặt vẫn có chút khác nhau, nhất là cặp mắt híp kia, bị Trầm Côn cố tình mở to ra gấp mấy lần, đều sắp vượt qua cực hạn của con người!

Sau khi nhập vào cơ thể mới của mình, lần đầu tiên trong vòng một năm Trầm Côn mới đi ra khỏi Đoạt Nhật Lâu nhìn ánh mặt trời, trong lòng hắn có chút hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất.

Linh hồn đổi khác, thân hình cũng đổi khác, bần tăng ... cùng Cửu Châu Trầm Côn không còn gì liên hệ nữa rồi!

Đúng vậy, sau khi thay đổi thân hình Trầm Côn chẳng khác nào đã từ bỏ toàn bộ Cửu Châu Trầm Côn, không còn chút nào liên quan.

Trong nửa năm tiếp theo, Trầm Côn phát động hệ thống dò xét của Đoạt Nhật Lâu, tìm mấy chỗ phong thủy Long mạch, lên lút tu luyện.

Có kinh nghiệm nên chỉ trong nửa năm, hắn liền khôi phục Tử Nguyên Vũ tông hạ đoạn, Hồn Kinh cũng tu luyện tới tầng thứ sáu, đương nhiên Trầm Côn cũng không có tuyển vũ hồn mới, hắn tin rằng vũ hồn của mình sẽ trở về, sáu viên Xá Lợi trong U Minh hồn phủ vẫn cho phép hắn nhận được sáu vũ hồn như trước!

Sớm muộn những thứ mất đi bần tăng sẽ tự tay cầm lại, bay đi thì bần tăng sẽ tự mình tìm về! Thực lực đã khôi phục, U Minh hồn phủ cũng chữa trị xong, Trầm Côn vốn định đi thăm vài người bạn ... Có điều lúc định đi thì hắn lại do dự.

Ước hẹn ba năm chỉ còn có hai, chính hắn còn chưa giết chết Hoàng kim thân tộc, còn chưa trở thành Vũ Hoàng truyền thuyết, có mặt mũi nào đi gặp Dương Vô Tuyết, có mặt mũi nào đi cầu hôn với A La?

Liều mạng!

Không có vũ hồn cũng không sao, bần tăng còn có đầu óc, còn có tay chân, cũng không tin trong vòng một năm không thể thăng cấp thành Vũ Hoàng!

Có điều là làm thế nào để thăng cấp.

Dương Vô Mệnh từng nói, thực lực đột nhiên tăng mạnh là nhờ hàn băng vạn năm cùng dung nham nơi tâm trái đất, hai tầng kích thích cực nóng cùng cực lạnh.

Trầm Trọng có thể chịu được cực độ băng hàn cùng nóng bức, bần tăng không thể sao?

Nghĩ tới đó, Trầm Côn điều khiển Đoạt Thiên Lâu bay đến Bắc Cực, Đoạt Thiên Lâu biến thành cỗ máy đào đất, chui xuống mặt băng Bắc Cực, tiến nhập chỗ sâu nhất của Bắc Băng Dương... Năm đó Trầm Trọng cũng tu luyện ở đây, trên tầng đá ở đáy biển còn lưu lại dấu tay chân của Trầm Trọng.

Nếu ở đây tu luyện bần tăng tối đa cũng chỉ bằng Trầm Trọng .

Nếu vậy ...!

Tiếp tục đi xuống !

Làm một người địa cầu, Trầm Côn biết rất rõ, Bắc cực mặc dù là một trong những nơi lạnh nhất trên thế giới, nhưng chỉ cần chui vào tâm trái đất, sẽ đụng đến tầng dung nham nóng chảy!

Một đường chui xuống đất, rốt cục ở chỗ không biết sâu bao nhiêu, Trầm Côn tìm tới điểm lạnh vô cùng, nơi giao điểm với cực nóng của tâm trái đất!

Trên thế giới nơi nóng nhất và cũng là nơi lạnh nhất!

Bằng cùng lửa, Trầm Côn ở một năm, dày vò một năm, tu luyện một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày!

Trăm ngày đầu tiên hắn thăng cấp tới Hắc Nguyên Vũ tông đỉnh phong!

Ngày thứ hai trăm, hắn nghĩ tới, các vũ hồn thường xuyên nhắc tới Vũ tông luân hồi, nói là một loại đường tắt, hoàn thành Vũ tông luân hồi là có thể tấn cấp thành Vũ Hoàng!

Vì thế ngày tiếp theo, hắn tán đi toàn bộ linh khí của mình, hoàn thành xong bước đầu tiên của Vũ tông luân hồi, sau đó bắt đầu tu luyện lại từ đầu ... từ Bạch Nguyên một lần nữa bắt đầu, Hoàng Nguyên, Lục Nguyên, Hồng Nguyên, Lam Nguyên, Tử Nguyên, khi hắn trở lại Hắc Nguyên Vũ tông đỉnh phong, hoàn thành lần thứ hai Vũ Tông luân hồi đột nhiên cảm giác U Minh hồn phủ của hắn chấn động một cái!

Cúi đầu nhìn lại, Trầm Côn thể nhưng nhìn thấy được ba hồn bảy vía của mình! Nhất là bảy vía, lại tỏa ra bảy thứ hào quang, trắng, vàng, lục, hồng, lam, tím đen, đối ứng với bảy trọng cảnh giới của Vũ hồn!

Trầm Côn chợt hiểu rõ, cảnh giới vũ tông chính là tu luyện thân thể, mà lực lượng cao cấp hơn là tu luyện hồn phách!

Đối với Trầm Côn đã nắm giữ Hồn Kinh mà nói, tu luyện hồn phách khó khăn sao?

288. Chương 332: Tâm Tư Của Triệu Lạc Trần

Một trăm ngày sau, Trầm Côn mượn phương thức Vũ hồn ly thể của Hồn Kinh, khiến cho bảy vía của mình rời khỏi cơ thể, trực tiếp đối mặt với sự dày vò của băng và hỏa.

Tùy theo thăng cấp truyền thuyết Vũ hoàng!

Còn có sáu mươi lăm ngày?

Sáu mươi lăm ngày cuối cùng Trầm Côn không biết cảnh giới võ thánh phải tu luyện thế nào, có điều dựa theo con đường luyện lên võ thánh, hẳn đem ba hồn của mình cũng thả ra bên ngoài cơ thể, nhận sự khảo nghiệm của băng và hỏa.

Thật đáng tiếc, hẳn cũng không thăng cấp nhưng thực lực của hắn cũng ổn định ở truyền thuyết vũ hoàng!

Tiếp tục như vậy dưới sự khảo nghiệm của băng và hỏa, âm dương võ ý của hắn cũng hoàn thành xong thay đổi, từ ý niệm mơ hồ tiến hóa thành chiêu thức thực chất Kinh Hồng Tam Kiếm!

Danh xưng của chiêu thức kia cũng là Trầm Côn nhớ lại lúc hắn ở Thiếu Lâm Tự bán đĩa lậu, trong phim có một chiêu thức cũng lấy ý tưởng từ băng và hỏa như hắn, vì thế hắn không chút do dự . . . Băng hỏa cứu trọng thiên!

Chỉ một cái tên này mà Trầm Côn trộm cười mười mấy ngày, ở Cửu Châu đại lục chỉ sợ không ai có thể hiểu được một ý nghĩa khác của cái tên này?

Càng khiến hắn vui vẻ chính là thực lực tăng, Hồn kinh cũng thăng cấp.

“Hồn Kinh” tăng thứ bảy – Liệt Tự Chân Ngôn .

Đây là một loại sức mạnh có thể giải trừ trời buộc, có thể khiến người khác tự do.

Hình tượng một chút, dùng cách nói của Cổ Nguyệt Hà lão huynh, có thể ví như giám ngục trưởng khoan dung, cảm thấy phạm nhân nào biểu hiện tốt, có thể cho hắn ra tù trước hạn . . .

Cũng chính là rời khỏi thân thể Trầm Côn, đi làm một vũ hồn lưu lạc!

Nếu phối hợp cùng đệ ngũ trọng, không chế thân hình lực lượng . . . Trầm Côn đã hiểu rõ, tăng thứ bảy cùng tăng thứ năm là phóng thích vũ hồn linh hồn, tiếp tục cho bọn họ một thân hình, khiến cho bọn họ trở thành lại người một lần nữa!

Mẹ kiếp!

Bản tăng có thể khiến linh hồn một lần nữa biến thành người sống a!

Đến giờ với cấp bậc võ đạo, Hồn Kinh lực lượng, chiêu thức ý niệm toàn bộ Trầm Côn đã đạt chuẩn Vũ hoàng đỉnh!

Nhưng trải qua trận chiến ở Phù Đồ Tháp, tự thể nghiệm sự lợi hại của Phách Giả Vô Song, Trầm Côn cũng hiểu rằng cường giả chân chính quyết đấu, chỉ nhờ Vũ hồn . . . nếu như hắn năm đó có một vũ hồn không kém hơn Dương Vô Mệnh, cũng đã không bị hắn đánh đến phải ngủ đông trốn chui trốn dũi trong ba năm qua . . .

Đúng vậy, “Hồn kinh” thất trọng, mình cũng phải tìm thêm một Vũ hồn mới !

Vũ hồn thứ bảy !

Ví như . . . Huyết Sắc Ánh Sơn Hà cũng tạm được !

Lúc Trầm Côn khôi phục lại thì đoàn xe của hai cha con Triệu gia đã đi vào Thu Diệp Thành, tổng bộ Thiên Minh, gần Thiên Cung.

Bởi vì sự tồn tại của A Phúc nên Thiên Minh cùng Trầm gia đã trở thành đồng minh đáng tin cậy: mười hai thiên quân của Thiên Minh thậm chí uống máu ăn thề, chỉ cần Thiên Minh thống nhất Cửu Châu sẽ đem phía bắc Cửu Châu ban cho Trầm gia, sắc phong Trầm gia làm đời đời bắc phương chư hầu; mà Trầm gia cũng đáp lễ bằng việc cung cấp trợ giúp cực kỳ lớn cho Thiên Minh, lúc trước sau khi Thanh Vũ thiên quân đánh lên Tổ Tâm, chính là rút lui qua địa bàn của Trầm gia. Chỉ với quan hệ đó nên vừa vào thành cha con họ Triệu đã nhận được sự tiếp đón với quy cách cao nhất, một vị thượng tướng tự mình đưa bọn họ vào Siêm Thiên Cung .

Lần này cha con họ Triệu dẫn theo đội bảo vệ gồm một nghìn ba trăm người, phía sau là ba mươi xe ngựa chứa đầy lễ vật. Sau khi sắp xếp xong, cha con họ Triệu tiến vào ở trong hậu cung chuẩn bị dành cho mười hai thiên quân, Trầm Côn cũng dày da mặt cười híp mắt chiếm một phòng .

Người thu dọn phòng cho Trầm Côn không ngờ là Triệu Lạc Trần.

- Được rồi Trầm tiên sinh. Ngài hãy ở lại đây đi!

Sau khi tự tay giúp Trầm Côn vào phòng rồi Triệu Lạc Trần vỗ vỗ tay, trên trán một tầng mồ hôi lấm tấm, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhìn qua lại mang vẻ hạnh phúc.

- Uh. . .

Trầm Côn ngồi cạnh cửa cũng có chút ngẩn ngơ, mỹ nữ, bèo nước gặp nhau, người lại tự tay quét dọn phòng cho bản tăng sao? Hắc hắc, cảm tạ đi.

Sau khi dọn phòng xong, Triệu Lạc Trần cũng không rời đi mà ngược lại, ngồi ở trên ghế, ngơ ngác nhìn bộ dáng Trầm Côn đang ngồi ở cửa . . .

- Mỹ nữ, ta . . . ta có gì không đúng sao?

Trầm Côn bị nhìn đến có chút ngượng ngùng.

- A?

- Uh!

Triệu Lạc Trần giờ mới nhận ra hành động của mình có chút khác thường, cuống quýt đi ra ngoài:

- Không có gì, chỉ là ta nhớ đến một người bạn . . . Trầm tiên sinh, người nghỉ ngơi đi, ta. . . ta còn có bận vài việc bận nữa.

- Sao lại vội vàng thế?

Trầm Côn thuận miệng hỏi một câu .

Đây bắt quá chỉ là một câu nói khách sáo bình thường, bằng hữu nói gần đây đang bận, một câu hỏi tùy miệng như vậy cũng rất bình thường, có điều Triệu Lạc Trần chợt ngẩn ra, bật thốt:

- Chuyện của ta rất quan trọng, Trầm Phù Đồ tiên sinh nói, lần này mười hai thiên quân của Thiên Minh tuyển tân quân, nhất định phải nghĩ cách giúp Quang Minh Hoàng xuất thân từ Trầm gia lên ngôi . . . uh, nhất định phải giúp Quang minh hoàng làm hoàng đế Thiên Minh.

Nha đầu ngốc này lại vô tình để lộ chuyện cơ mật!

Trầm Côn hiểu ý cười cười, lại nói:

- Quang Minh Hoàng làm hoàng đế, còn muốn các người tới giúp? Không thể nào, chỉ bằng công lao cùng thanh danh của hần . . .

- Trầm tiên sinh không biết, Quang Minh Hoàng đại nhân hiện nay rất nguy hiểm đó!

Triệu lạc trần lo lắng nói:

- Trầm Phù Đồ tiên sinh, Thiết đại sư, còn có cha ta, mấy người bàn bạc mấy ngày, cuối cùng nghiên cứu ra kết quả . . . Thiên Minh tuyển vua mới, Quang Minh Hoàng đại nhân có chân long thánh chủ chi danh, công lao chinh phục đại dương Cửu Châu, vốn có thể chắc chắn lên ngôi nhưng chưa từng tham gia quyết chiến trên bộ, không có kinh nghiệm tham chính, những điều này là do nhược điểm của hắn. . . Điểm chết người chính là Quang Minh Hoàng cứ mang binh đánh giặc, lương thảo hậu cần đều do mấy vị thiên quân khác khống chế trong tay, mạch máu không ở trong tay mình, hắn thật sự không nhất định có thể tranh qua được mấy vị thiên quân khác.

A Phúc sẽ gặp nguy hiểm?

Trầm Côn cau mày, đột nhiên nhớ lại cuộc chiến tranh đoạt chân long ba năm trước đây, một trận chiến ngày đó Nguyên Quân đã để lộ ra dã tâm thật lớn . . . Cuối cùng nàng tuy rằng đem hài cốt chân long đưa cho A Phúc nhưng có điều một nữ nhân với dã tâm bưng bưng lại có một vũ hồn gian hùng như Tào mạt đức, nói nàng không có ý đồ tranh đoạt để vị, có người tin tưởng sao ?

Mười hai thiên quân của Thiên minh, chỉ sợ ai cũng đều có ý đồ lên làm hoàng đế !

Nếu nói thế, tình cảnh của A Phúc không ổn. . . , trong lòng Trầm Côn vừa nghĩ, lại nhớ tới năm đó chủ động bỏ qua cho Cuồng Lôi chân long, cười cười nói:

- Ta nghe nói, Cuồng Lôi thiên quân cùng Quang Minh Hoàng đại nhân có quan hệ khá tốt với nhau, hắn sẽ giúp Quang Minh Hoàng đại nhân chứ?

- Cuồng Lôi?

Triệu lạc trần ngẫm nghĩ rồi nhỏ giọng nói:

- Ta nói nhỏ cho người biết, người đừng nói ra ngoài. . . Cuồng Lôi nguyên soái từng chịu ân cứu mạng của Quang Minh Hoàng, khẳng định là hắn nhất định giúp, có điều mấy năm qua Thanh Vũ thiên quân bọn họ đều phát triển rất nhanh, đối lập với Cuồng Lôi ở các mặt, gần đây nhất, bọn hắn giảm bớt lương thảo, trộm trừ quân giới, làm hại Cuồng Lôi nguyên soái liên tục thua trận, nghe nói còn bị bắt giam sắp trị tội á!”

Trầm Côn nhú mày lại càng chặt hơn:

- Hồng Vân thiên quân đâu?

Hồng Vân chính là Nguyên Quân.

- Hồng Vân thiên quân gần đây mất tích, có thể đang chấp hành nhiệm vụ bí mật gì đó?

- Vậy còn Nguyên Quân tiểu thư đâu?

Trầm Côn cười híp mắt lại chỉ chính mình:

- Ta chính là người hâm mộ tiếng hát của Nguyên quân tiểu thư a!

- Á, người cũng thích nghe Nguyên Quân tiểu thư hát?

Triệu Lạc Trần lập tức lộ ra vẻ mặt gặp được tri âm, liên tục gật đầu:

- Ta biết Nguyên Quân tiểu thư, nàng sẽ đến Thu Diệp Thành, biểu diễn mừng thành mới của Thiên Minh hoàn thành.

Năng lực tiết lộ chuyện bí mật của Triệu Lạc Trần quả nhiên không phải người bình thường có thể sánh được, chỉ vài câu nói ít ỏi đã tóm tắt hết đại khái cục diện của Thu Diệp Thành.

Thiên Minh sắp tuyển hoàng đế, mười hai thiên quân mỗi người đều mang kế riêng, thế mà ngay trong thời điểm quan trọng này tin tức Thanh Vũ thiên quân chiếm được pho tượng hài cốt Tiêu Khinh Hoàng lại được cố tình truyền ra ngoài, hấp dẫn vô số cường giả tới Thu Diệp Thành . . .

Ha ha, có chút ý tứ . . .

Cường giả đông, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà mới càng thể hiện được trân quý. . .

Sát thần Bạch Khởi !

Tựa như có thể mắng to Chu Công hẹp hòi, người đời có thể nói Bạch Khởi giết người vô số, là một đồ tể không còn tính người, nhưng ai dám phủ nhận danh hiệu sát thần của hắn? Ai có thể phụ nhận quân công đứng đầu tứ đại danh tướng thời chiến quốc của hắn?

Sát Thần Bạch Khởi . . . , ba năm, lòng tham của bản tăng, rốt cuộc lại bị khơi lên . . .

Trầm Côn cười càng ngày càng cổ quái khiến Triệu Lạc Trần càng nhìn càng mê đắm . . .

Nụ cười có chút đáng khinh kia cùng nụ cười của người trong lòng mình sao lại giống nhau đến thế a?

Hai người lại nói thêm dăm câu nữa rồi Triệu Lạc Trần nói lời tạm biệt, đang định ra cửa thì gã gia tướng Trầm Phương đi tới.

Vừa nhìn thấy Triệu Lạc Trần đang nói chuyện thân mật cùng Trầm Côn, lại nói toàn chuyện cơ mật của Trầm gia, khuôn mặt Trầm Phương chợt sầm xuống, lạnh lùng nói:

- Tiểu thư, đại đầu lĩnh nhấc người đi qua đó!

- A?

Khuôn mặt Triệu Lạc Trần chợt đỏ lên, vội vàng chạy mất:

- Biết rồi, ta đi đây!

Đợi nàng đi xa, Trầm Phương không hỏi Trầm Côn mà tự ý đi vào phòng, nhìn ngắm khắp gian phòng rồi lạnh lùng quan sát Trầm Côn không nói tiếng nào.

- Lão huynh, có chuyện gì cứ nói?

Đối với gia tướng của mình, Trầm Côn luôn luôn rộng lượng, không để ý chuyện hắn mặt lạnh.

- Uh, có vài lời muốn dặn người . . .

Trầm Phương lạnh lùng nói:

- Triệu Lạc Trần tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay Trầm gia chúng ta, năm trước Trầm Phù Đồ lão gia đã tuyên bố với cả đại lục, thu Lạc Trần tiểu thư làm con gái nuôi. . . Cho nên người hiểu chưa? Đó không phải là một quận chúa mà là tiểu công chúa của Trầm gia chúng ta!

- Ai u, Triệu tiểu thư thành em kết nghĩa của Trầm Côn thành chủ? Tốt, tốt!

Trầm Côn nở nụ cười vui vẻ.

- Đừng giả vờ với ta, ngươi không phải người ngốc, nghe hiểu ý ta chứ?

Trầm Phương đột nhiên xóc áo Trầm Côn, đẩy hắn dựa vào tường, mắng:

- Tiểu tử, ngươi chỉ là một thợ rèn, tiền không có, thân phận cũng không, cần danh tiếng thì không danh tiếng, đừng mơ tưởng đến công chúa nhà ta!

Rút một thanh dao găm, kề trên cổ Trầm Côn:

- Nhớ lấy, nếu để ta còn nhìn thấy ngươi xuất hiện bên người công chúa, ta sẽ cắt đứt họng của ngươi.

Nói xong rút lại dao găm, mắt trừng lên nhìn Trầm Côn .

- Tiểu tử, nên nói thì ngươi cũng nghe rõ, mau rút đi cho ta, rút khỏi đội ngũ của Trầm gia chúng ta.

Trầm Côn nhìn kỹ một lượt Trầm Phương rồi đột nhiên thở dài.

Hắn đã nhận ra Trầm Phương yêu thầm Triệu Lạc Trần, vừa nhìn mình và Triệu Lạc Trần thân cận với nhau liền ghen tị, nên mới đuổi mình khỏi đội ngũ Trầm gia. . .

Người trẻ tuổi, chuyện này có là gì!

Có điều, uy hiếp bản tăng là người đã sai rồi! Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Lão huynh, người muốn đuổi ta đi sao? Ta là đại đầu lĩnh nhà người mời đến, người dựa vào gì đuổi ta?

Hắn sờ sờ cằm:

- Nếu muốn đuổi ta đi, ít nhất cũng phải nói ra lý do khiến ta sợ hãi phải đi?

- Cần lý do sao?

Trầm Phương lại xốc áo Trầm Côn, trừng mắt quát:

- Nói cho người biết, thiếu gia xuất thân từ chi chính Trầm gia, Trầm Phù Đồ là ông chủ trẻ của ta, Mông Trùng đại tướng quân Vô Ma Nhai là sư phụ ta! Lý do này đã đủ chưa?

289. Chương 333: Một Trận Đánh Nhỏ

Lúc đi ra, Trầm Phương tự hào ưỡn ngực, hét lớn một tiếng.

Ba năm trước Trầm Phương bắt quả chỉ là một gã thiếu niên ưu tú của Tân Nguyệt thành, người khác nhắc tới hắn nhiều nhất nói một câu: trong đám thanh niên Tân Nguyệt thành thì tiểu tử này rất khá. Ai ngờ được ra khỏi Tân nguyệt thành hắn lại nổi thế?

Thế mà ngày hôm nay sau ba năm, Trầm gia cùng Thiên Minh âm thầm kết minh, trước có Đại Bồ Đề tự cùng Thiên Cơ môn âm thầm giúp đỡ. Hơn nữa có hai mươi mấy tòa thành, năm mươi mấy vạn hùng binh, còn có Bắc Địa vương một tay huấn luyện không quân đệ nhất Bắc Cửu châu, đã là đủ để ảnh hưởng đại cục thiên hạ.

Nhất là thân phận của tên đệ tử Mông Trùng! Mông Trùng đã không còn là tên tiểu tử ngốc nghếch, ruột để ngoài da như hồi trước. Hắn và Bắc Địa vương được ví là thiên địa song Kiều của Trầm gia. Bắc Địa vương thống lĩnh Tuyệt Điều kỵ sĩ tung hoành trên bầu trời, Mông Trùng thì chính hợp bí pháp ngự thú của Ngự Thú Sơn Trang, thống soái mười vạn đại quân yêu thú, chính là đại quân tiên phong mỗi lần có đại chiến!

Dọc ngang Cửu Châu, có thể xuất ra mười vạn yêu thú, thử hỏi có mấy người?

Hơn nữa, ba năm trước Mông Trùng đã là Lục Nguyên vũ tông, tuổi còn nhỏ hơn so với Trầm Côn, thiên tư không kém hơn Trầm Côn, vậy bây giờ thực lực hắn đã đến cỡ nào?

Tử Nguyên vũ tông thượng đoạn, năm trước đại chiến cùng Hoàng Kim Huyết tộc, La Hàn cùng Trương Nguyên liên thủ cũng bị một mình Mông Trùng đánh cho tã tơi! Cũng chính trận đánh này, trong giới võ đạo Cửu Châu Mông Trùng đã được đưa vào vị trí: đệ nhất mãnh tướng Cửu Châu – Long Tượng Mông Trùng.

Thân là đệ tử của mãnh tướng Long Tượng, Trầm Phương không có tư cách uy hiếp một tên thợ nhỏ nhỏ sao?

Hơn nữa, Trầm Phù Đồ cũng nói một khi Trầm Côn trở về thì hắn, Thiết Hòa Thượng, Bắc Địa vương, Ngọc tiên sinh, bốn người này sẽ thoái vị khỏi chức trưởng lão, đem quyền lớn giao cho người trẻ tuổi. Quyền này, không lẽ Trầm Phương ta không có một chút? Đến lúc đó ta là tổng đốc giám quân hay là đại đầu lĩnh kỵ binh đây?

Nghĩ tới những chuyện đó, tâm tình Trầm Phương cũng hạ xuống, cũng lười khi dễ một tiểu nhân vật như Trầm Côn.

- Tiểu tử, đã biết thân phận của ta, người cũng nên hiểu được sự chênh lệch cấp độ của chúng ta, không phải là chuyện người có thể san lấp được, lại càng không phải là người người có thể đắc tội được. Ta cho người một cơ hội, lập tức biến khỏi nơi này, bằng không. . .

Câu nói chưa hết nhưng đã lộ ra ý uy hiếp rõ ràng.

Trầm Côn bất đắc dĩ cười rộ lên.

Tiểu tử này là ngoại nhân, chỉ cần mình tung một đạo bùa thì tiêu, có thể hẳn là đồ đệ của Mông Trùng, là đệ tử của đệ tử. Diệt nhi, người uy hiếp đại gia là quá sai lầm, đại gia cũng không ngại đem người bóp chết a! Vấn đề giáo dục của đời sau cũng thật tệ quá.

Ồ? Sao bần tăng lại có ý nghĩ này nhir, chẳng lẽ ta đã già sao? Theo thói quen Trần Côn đang muốn chuẩn đi thì chợt có tiếng ồn ào từ ngoài sân truyền vào.

Bình, đại môn bị đánh vỡ, một thân ảnh cản miếng cửa gãy bay vào, vừa lúc dừng chỗ Trần Côn, ngay dưới chân Trần Phương.

- Trần Trùng?

Trần Phương biết người này, thân đệ của hắn là phó đầu lĩnh đội cảnh vệ chào mừng, không khỏi giật mình nói:

- Ai dám động thủ? Nơi này là Càn Thiên cung, tổng bộ Thiên Minh, hành cung biệt viện mười hai thiên quân.

- Là ta. Trần Hùng vừa muốn ngược lên trả lời thì một cây đại đao đột nhiên bay vào cắm ngay sát trước mặt Trần Phương.

Một cái đầu thiếu niên bóng lưỡng đi tới, hơn chục tướng lĩnh kỵ binh của Đại Yến hoàng triều sau hắn theo vào. Lúc vào thành, thay thế Yến Nan Quy thống lĩnh quân đội chính là tên thiếu niên này. Tên này đã được Yến Nan Quy ban cho một cái tên Yến Thành.

Đại môn bị Yến Thành đập vụn, các tướng sĩ Trần gia lập tức vọt ra, người rút khí giới ra, có người đi trình báo tin tức cho Bắc Địa vương, có người đi liên hệ quan chức Thiên Minh, tất cả đều làm rất mạch lạc, bình tĩnh. Trần Côn nhìn qua cũng thầm khen trong lòng, dưới sự dạy dỗ của Bắc Địa vương, quân đội Trần gia đã được trang bị sự quy củ của quân nhân.

Đối mặt với mấy trăm chiến sĩ Trần gia đang lao tới, Yến Thành cắn chặt răng nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ tràn đầy sự tức giận.

Hắn hướng Trần Hùng nói:

- Ta là Yến Thành, thuộc Đại Yến hoàng triều, là đội trưởng đội bảo vệ, chiến sĩ Đại Yến quốc không muốn khiêu khích Trần gia Xích Tiêu Thành, không muốn đắc tội với Trần gia, nhưng mà. . .

Hai mắt hắn đỏ lên giống như dã thú:

- Ta mới biết kẻ năm đó đoạt điền sản của ta, giết hại phụ mẫu ta chính là Bắc Địa vương nhị tổng quản! Oan có đầu, nợ có chủ, đem Triệu Húc ra đây, đền mạng cho phụ mẫu ta!

- Bắc Địa vương gì, hiện tại Triệu lão gia là đầu lĩnh không quân của Trần gia, chuyện của hắn chính là chuyện của Trần gia!

Cường địch xuất hiện, Trần Phương ném cho Trần Côn ánh mắt ý bảo mau rút đi, sau đó ngang nhiên nhìn Yến Thành:

- Yến binh vệ, muốn báo thù, trước hết phải qua ải Trần Phương ta! Bất quá trước khi chém giết, ta cũng phải nói rõ ràng, đây là thiên cung, các người sao vào được?

Hắn vừa nói vừa liếc mắt về hướng chính điện của Thiên Cung.

- Hảo tiểu tử!

Vừa nói vừa lén quan sát, ác cảm của Trần Côn đối với Trần Phương đã giảm bớt nhiều. Tiểu tử này cuồng vọng, nhưng không phải là không có đầu óc. Nơi này là tổng bộ Thiên Minh, nếu không được Thiên Minh ngầm đồng ý, có đại nhân vật của Thiên Minh ủng hộ, Yến Thành có bản lĩnh dám đá tung cửa mà vào sao!

Hơn nữa, hắn đá đại môn Thiên Cung tan nát, đại môn tổng bộ bị người ta đập, mờ giờ phút này cũng đã hơn một phút đồng hồ, Thiên Minh không có ai xuất hiện, điều này nói lên cái gì!

Trầm Côn suy tính cẩn thận, liền khẳng định là có kẻ nào đó của Thiên Minh muốn chinh trị Trầm gia. Hiển nhiên, Trầm Phương đã nghĩ tới điểm này. Tiểu tử này nhân phẩm kém một chút nhưng có cốt cách của tướng lĩnh.

Trầm Côn cười cười quét mắt nhìn. Trầm Phương là Hoàng Nguyên vũ tông trung đoạn, cũng có thể xem là nhân tài, lại nhìn Yến Thành, Trầm Côn hơi nhíu mày, dùng tầng thứ bảy của Hồn Kinh, hần liếc một cái liền nhìn ra Yến Thành bất quá cũng chỉ là Hoàng Nguyên hạ đoạn, vũ hồn của hắn là một hán tử gầy yếu bốn mươi mốt tuổi, thoát nhìn dung mạo bình thường, khí chất thô lỗ, trông mắt vẫn đục, thỉnh thoảng lại lóe lên hàn quang trong con ngươi.

Cao Thuận?

Trong Đoạt Nhật lâu có tư liệu ghi lại thông tin của rất nhiều vũ hồn, Trầm Côn sờ cằm nghĩ nghĩ: Cao Thuận, hần thành vũ hồn cũng giống như hần còn sống, đơn giản, trực tiếp, hiệu quả.

Vũ hồn: hăm trận!

Thuộc tính: cấp võ thánh!

Năng lực: có khả năng điều binh, cũng có thể đơn đả độc đấu. Có khả năng tác chiến ở binh đoàn lớn, song thuộc tính: thủ và công!

Biến hóa: cùng hăm trăm trận doanh, âm hồn bất tán, quát một tiếng có thể hóa thành bảy trăm hồn binh lâm trận, có thể so với chiến hồn cấp vũ thần!

Đây là thuộc tính của Cao Thuận. Trầm Côn thấy được vũ hồn này, có thể nói là người duy nhất có thể gọi âm hồn về. Lại nói vũ hồn của Trầm Phương cấp vũ tôn, là một lưỡi đao dũng mãnh, gia tăng uy lực đao pháp gấp trăm lần. Thuộc tính dũng mãnh xung phong, gia tăng dũng khí.

So sánh mạnh yếu, nhìn một cái đã rõ, trong vòng hai mươi chiêu Trầm Phương sẽ bại! Hai mươi chiêu sẽ bại sao?

“Tiểu tử Trầm Phương này cũng không ngốc, cũng không đánh bừa, bần tăng ra ngoài trước vậy” . Trầm Côn cười híp mắt, rời khỏi Thiên Cung. Trầm Phương còn tưởng là bị mình dọa sợ, còn phái người tặng hần một trăm lượng làm lộ phí.

Ba năm ngủ đông, Trầm Côn không chỉ có tinh tiến thực lực, mà còn cả ở đầu óc. So với chuyện xem Trầm Phương và Yến Thành chiến đấu, hần còn muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đứng sau lưng muốn khi dễ Trầm gia, khi dễ đồ tử đồ tôn hần!

Vài phút sau, Trầm Côn đã đến bên ngoài Yến Doanh, tìm mấy binh lính thủ vệ nghe ngóng. Sau khi Yến Nan Quy vào thành không lâu, có sứ giả Thiên Minh thăm hỏi đội bảo vệ Yến hoàng, tiếp đãi tự nhiên phải là Yến Thành. Sứ giả cùng Yến thành nói gì đó, binh lính thủ vệ cũng không nghe rõ, bất quá cũng phỏng đoán được một chút, ám chỉ chuyện phụ mẫu Yến Thành bị giết có liên quan đến Bắc Địa vương, muốn báo thù sao? Vậy đến gần Thiên Cung tìm Bắc Địa vương đi!

Thù phụ mẫu bắt cộng đại thiên, Yến Thành sẽ không nghĩ ngợi gì giết qua.

Tiếp đó, Trầm Côn bắt mấy cảnh vệ gần Thiên Cung tra khảo vài câu cũng chứng minh được suy đoán của hần. Ngay lúc Yến Thành xông thẳng vào Cận Thiên Cung, phó cảnh vệ chỉ ngăn cản lấy lệ, sau một lát chuồn đi tìm Bắc Địa Vương!

Đại nhân vật còn như vậy, nhóm cảnh vệ bên dưới còn biết nói gì. Trầm Côn đem nhóm cảnh vệ đánh bất tỉnh, ném xuống sông, cười híp mắt ngồi xổm trên đường cái.

Một lát sau, Thượng tướng nhân vật phụ trách cảnh vệ Thiên Minh tiếp đãi Trầm gia về nhà đi qua chỗ này, liền bị Trầm Côn đánh tới bởi, thành thật khai báo ra tên Thanh Vũ, sứ giả xúi giục Yến Thành báo thù là do Thanh Vũ phái đi, lại ngầm ra lệnh không được ngăn trở Yến Thành.

“Thanh Vũ thiên quân” . Hần là một trong mười hai thiên quân, tổng quản hậu cần. Mấy ngày trước còn thương lượng cùng Trầm gia thu hồi Thu Diệp Thành. Như vậy không tính là bằng hữu nhưng cũng có chút nhân tình, tại sao hần muốn gây khó dễ Trầm gia?

Trầm Côn tra hỏi tên tướng một hồi kết quả là hán nói thế này.

- Hảo hán à, Thiên Minh tuyển tân quân, ai mà không muốn làm hoàng đế, ai không muốn thống nhất Cửu Châu làm khai quốc thánh quân? Đừng trách Thanh Vũ thiên quân, muốn trách thì trách Trầm gia cùng Quang Minh Hoàng quá gần gũi, lại ủng hộ Quang Minh Hoàng đoạt ngôi vị hoàng đế.

- \$\$\$###!

Vẫn là hoàng đế, hai chữ gây họa này. Vì đả kích những người ủng hộ Quang Minh Hoàng, Thanh Vũ không tiếc lấy oán trả ơn, nĩa ra mặt công khai xuống tay với Trầm gia!

Thanh Vũ thiên quân! Ghi nhớ cái tên này, đổi mắt Trầm Côn híp lại.

- Hảo hán! Thấy ánh mắt Trầm Côn toát ra tia sát khí, gã Thượng tướng chặn lại nói:

- Hảo hán, ta tham gia quân ngũ, không sợ chết, nhưng mà đang sống thì ai muốn chết? Người cho ta một con đường sống, ta sẽ nói cho người biết một bí mật!

- Ai da, lão huynh thật biết phối hợp nha!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Ta cũng có chuyện muốn hỏi người, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà ở đâu.

Trầm Côn vừa nói, Thượng tướng lập tức tiếp lời:

- Vừa hay, đúng là ta cũng định nói về Huyết Sắc Ánh Sơn Hà! Tháng trước chính ta đem pho tượng Tiêu Khinh Hoàng về, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà bị Thanh Vũ thiên quân chọc giận, đại sát tứ phương, chính ta tận mắt nhìn thấy hình dáng hán!

290. Chương 334: Thiên Lý Sát

- Ai u, lão huynh từng trực tiếp nhìn thấy Bạch Khởi?

Trầm Côn lập tức hứng thú:

- Nói kỹ càng cho ta nghe Bạch Khởi là thế nào?

- Được, hảo hán. Tháng trước, ta phụng mệnh đem pho tượng Tiêu Khinh Hoàng áp giải quay về Thu Diệp Thành. . .

Thượng tướng vội vàng kể lại chuyện tháng trước hán phụng mệnh áp giải pho tượng Tiêu Khinh Hoàng về Thu Diệp Thành, dọc trên đường bình an vô sự nhưng lúc tiến vào biên cảnh Thiên Minh thì Hoàng Kim Huyết Tộc, cùng Đại Địa Chiến Thần của Công Thâu gia xuất hiện.

Người dẫn đầu chính là Công Thâu Lâm, ba năm sau, Công Thâu Lâm đã kết hôn cùng Tần Lăng, hơn nữa còn có được một vũ hồn cơ quan hệ mới, mà Tần Lăng đem mình cải tạo thành một nửa người máy, phụ trách điều khiển Đại Địa Chiến Thần . . . Hai vợ chồng liên thủ, đội vận chuyển Thiên Minh rất nhanh thua trận, nhưng đúng lúc này Tần Lăng có một hành động vô cùng kỳ quái.

Hán hướng về phía pho tượng Tiêu Khinh Hoàng, lớn tiếng nói:

- Tiêu huynh, ta biết linh hồn ngươi còn trong pho tượng, có thể đi ra gặp ta một lần không? Hai mắt Tiêu huynh sáng như đuốc, nhất định có thể nhận ra bốn mạng vũ hồn của ta là ai chứ!

Trầm Côn từ trong Đoạt Nhật Lô đã biết cái gọi là bốn mạng vũ hồn là một loại vũ hồn đặc thù kế thừa từ kiếp trước, cùng linh hồn tan làm một thể, cho dù là Hồn Kinh cũng không thể nhìn ra .

Tần Lăng cũng có bốn mạng vũ hồn sao?

Trầm Côn híp mắt suy tư, sắc mặt tự nhiên có chút khó coi, Thượng tướng vừa thấy vậy, còn tưởng hán không hài lòng với câu trả lời của mình, vội hoảng sợ nói:

- Hảo hán, ta nói đều là sự thật, nếu có chút giả dối, người có thể giết cả nhà ta!

- Yên tâm, có thể nói ra quan hệ của Tần Lãng cùng Tiêu Khinh Hoàng, người cũng không phải là nói dối rồi!

Ba năm trước Trầm Côn tận mắt nhìn thấy, Tần Lãng ở trong chiến đấu sử dụng Đại Nhật Càn Khôn công của Lăng Vân Tông, hiện giờ nghĩ đến, hẳn khẳng định cùng Tiêu Khinh Hoàng có chút quan hệ!

- Người nói tiếp đi?

- Dạ!

Thượng tướng tiếp tục nói:

- Nghe xong Tần Lãng hô, linh hồn Tiêu Khinh Hoàng từ trong pho tượng chậm chậm bay ra. . . Hảo hán người nhất định phải tin tưởng ta, lúc ấy Tiêu Khinh Hoàng quả thật hóa linh hồn của chính mình thành thực chất, chỉ ít có hơn ba nghìn người chứng kiến!

Sau khi Tiêu Khinh Hoàng xuất hiện từ trong pho tượng, thần nhiên nhìn thoáng qua Tần Lãng, rồi chậm rãi gật đầu:

- Người quen ta?

Tần Lãng khoa tay múa chân thể hiện động tác thổi tiêu:

- Ngày xưa cầm tiêu hợp tấu, Tiêu huynh đánh đàn, tiểu đệ thổi tiêu, tri kỷ gặp tri âm, đáng tiếc sau nghìn năm, anh linh Tiêu huynh bị vây trong pho tượng, tiểu đệ cũng thành bốn mệnh vô hồn của Tần Lãng. . .

- Thì ra là người, ha ha!

Tiêu Khinh Hoàng cất tiếng cười to:

- Khó trách người vừa rồi có thể sử dụng Đại Nhật Càn Khôn Công của ta. . . Nhớ năm đó, Đại Nhật Càn Khôn công chính là người ta hai người cùng chế ra a!

- Đại ca còn nhớ rõ tiểu đệ là tốt rồi!

Tần Lãng cười cười:

- Tiểu đệ nghe nói chỗ ẩn thân của đại ca bị Thiên Minh cướp đi, liền lập tức để Tần Lãng đến cứu, đại ca, theo ta quay về Cửu Thế Sơn đi, đời sau Lăng Vân Tông của người cũng đều ở Cửu Thế Sơn!

- Người muốn ta đi nhờ vả Hoàng Kim Huyết Tộc?

Tiêu Khinh Hoàng nhíu mày:

- Tiểu Tần, ta bị nhốt nghìn năm nhưng mắt chưa mù, tai chưa điếc, Hoàng Kim Huyết Tộc làm những gì ta mắt thấy tai nghe, chúng ta đều là hậu duệ Viêm Hoàng, người muốn ta đi nhờ vả một tộc man đến từ bên ngoài?

Hắn chữi âm lên:

- Mau cút, lập tức cút cho ta!

- Đại ca. . .

Tần Lãng còn định khuyên thêm mấy câu, nhưng Tiêu Khinh Hoàng liên tục mắng:

- Biến, ta không quen người, mau cút!

Vừa mắng vừa lặng lẽ nháy mắt ra hiệu. . .

Tần Lãng sửng sốt, trong lúc nhất thời không hiểu ý tứ của cái nháy mắt đó. . . Đúng lúc đó, một làn mây mù huyết sắc lan khắp mặt đất, áp lực mãnh liệt đè lên trong lòng mọi người, Tần Lãng chỉ cảm giác mình bị ngâm ở trong biển máu, không thể thở nổi, ngay cả cử động cũng không được!

- Tiểu Tần, người hồ đồ a, không thấy được ánh mắt ta ngầm muốn giục người chạy đi sao?

Tiêu Khinh Hoàng giậm chân đầm ngực khóc:

- Người đã quên sao, vũ hồn của đại ca là Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, hắn và ta cùng bị nhốt trong pho tượng. . . Huyết Sắc Ánh Sơn Hà chính là sát thần Bạch Khởi ngày xưa, cả đời giết hại vô số người, hắn hận nhất chính là lại tiểu nhân đi nhờ vả man tộc như người a!

- Huyết Sắc Ánh Sơn Hà?

Về mặt Tần Lăng biến đổi nhanh chóng, định điều khiển Đại Địa Chiến Thần chạy đi nhưng hết thấy đã quá muộn, chỉ thấy một ánh đao huyết sắc từ trong pho tượng bắn ra, nháy mắt tràn ngập cả mặt đất, tướng sĩ Thiên Minh, Hoàng Kim công binh, chẳng phân địch ta, tất cả đều bị chặt đứt ngang người.

Hai chân Đại Địa Chiến Thần cũng bị đao quang chặt đứt!

Nói tới đây, Thượng tướng lộ ra vẻ hoảng hốt, may mắn nói:

- Còn may ta là Lam Nguyên Vũ Tông, lúc ấy đang dùng Lăng Không Hư Bộ, bay ở giữa không trung. . . một đao, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà chỉ một đao liền giết sạch địch ta song phương mấy vạn đại quân, ta chưa từng nhìn thấy đao pháp nào hung hãn như thế, cũng chưa từng thấy ai có sát ý hung tàn như vậy!

- Sau đó thì sao?

Trầm Côn thực bình thần hỏi thêm, sau khi thăng cấp Truyền Thuyết Vũ Hoàng, hắn cũng có thể xuất ra một đao không thua gì Bạch Khởi, cũng không biểu hiện ra quá mức kinh ngạc.

Lăng lặng nhìn biểu tình của Trầm Côn, thượng tướng trong lòng một mảnh lạnh lẽo, cũng chỉ có cường giả cùng cấp Bạch Khởi mới sẽ không để ý đến một đao hung tàn tuyệt luân kia. Hắn vội vàng tiếp tục nói:

- Sau khi Bạch khởi phát uy, quân địch chết sạch hết, Tần Lăng cùng Công Thâu Lâm điều khiển Địa Địa Chiến Thần chạy trốn, sau một lát Thanh Vũ Thiên Quân mới tới cứu viện!

Thanh Vũ Thiên Quân cũng là lần đầu tiên biết Tiêu Khinh Hoàng cùng Bạch Khởi đều ở bên trong pho tượng hải cốt. . . vừa nhìn thì thể khắp nơi, cùng linh hồn Tiêu Khinh Hoàng còn chưa có tán đi, Thanh Vũ Thiên Quân nổi lên tham niệm, mời Bạch Khởi làm vũ hồn của hắn!

- Bạch khởi không đồng ý?

- Hắn đương nhiên không đồng ý, hơn nữa Bạch Khởi tựa hồ không muốn trao đổi cùng ai, hết thấy giao thiệp đều giao cho Tiêu Khinh Hoàng thay hắn làm. Kết quả là Thanh Vũ Thiên Quân quá tham lam, chọc giận Bạch Khởi, thiếu chút nữa bị Bạch Khởi giết chết!

Thượng tướng nghĩ lại còn sợ nói:

- Cuối cùng nhờ có Tiêu Khinh Hoàng xin mà Bạch Khởi mới tha Thiên Quân một mạng.

Dừng một lúc, hạ thấp giọng xuống nói:

- Ta muốn nói cho hảo hán chính là. . . Trải qua một trận chiến ấy, ta đã nhìn ra, Bạch Khởi tâm cao khí ngạo, căn bản không thể cảm động, hảo hán nếu hứng thú đối với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, nhất định phải nói đả động Tiêu Khinh Hoàng trước. . . Nghìn năm trước Bạch Khởi là vũ hồn của Tiêu Khinh Hoàng, nghìn năm sau Tiêu Khinh Hoàng đã thành người phát ngôn của Bạch khởi!

- Lão huynh, vậy cũng là bí mật?

Trầm Côn không hài lòng lắm nói.

- Đương nhiên không chỉ có đó!

Thượng tướng vội nói:

- Sau trận chiến ấy, ta tiếp tục áp giải pho tượng đi. . . Đã biết Tiêu Khinh Hoàng ở ngay trong pho tượng ấy, trong lòng ta hết sức sùng bái hắn, mỗi lúc buổi tối đều thỉnh giáo võ công Tiêu Khinh Hoàng, Tiêu Khinh Hoàng cũng tịch tịch nghìn năm, chỉ qua ba bốn ngày, hắn đã chịu nói chuyện cùng ta. . .

Giọng nói lại thấp xuống:

- Ta cùng Tiêu Khinh Hoàng nói chuyện hơn mười đêm mới biết rằng, Tiêu Khinh Hoàng đối với La Hàn Lăng Vân Tông rất không hài lòng, thường xuyên mắng mỏ La Hàn đi nhờ vả man tộc. . . Hảo hán, thu Bạch Khởi máu chốt ở cảm động Tiêu Khinh Hoàng, cảm động Tiêu Khinh Hoàng máu chốt ở ngay trên đầu La Hàn!

Ba ba, ba ba !

Trầm côn vỗ tay nói:

- Lão huynh giờ mới nói ra có chút ý nghĩa. . . Tiếp tục đi, La Hàn ở chỗ nào?

Thượng tướng có chút khó nói:

- Nghe nói Tiêu Khinh Hoàng ngay trong Thu Diệp Thành, Hoàng Kim Huyết Tộc cũng động lòng tham. . . Vì liên hệ Tiêu Khinh Hoàng, bọn hắn phải ra La Thâu. Ngày hôm qua ta thu được tình báo, La Hàn dẫn năm vạn Hoàng Kim kỵ binh cùng với hơn bốn mươi cao thủ tinh nhuệ đang tới gần Thu Diệp Thành! Với tốc độ của Hoàng Kim kỵ binh bọn hắn hẳn là tới Trung Châu, Vân Hà Độ!

- Vậy pho tượng Tiêu Khinh Hoàng ở đâu?

Trầm Côn cười híp mắt hỏi tiếp.

Chợt trong mắt Thượng tướng toát ra một tia giả dối:

- Hảo hán, ta không thể nói cho người biết được . . . Người nhìn bộ dạng của ta giờ đi, rơi vào tay người, sống chết do người, ta cuối cùng cần giữ lại chút bí mật để phòng thân chứ, bằng không người biết hết toàn bộ rồi giết ta diệt khẩu thì làm sao?

Thần sắc kiên định đứng lên nói:

- Một câu, muốn đánh phải không, khổ hình bức cung đều tùy người, nhưng ta tuyệt sẽ không nói ra nơi cất Tiêu Khinh Hoàng.

Trầm côn cười cười:

- Vậy người muốn thế nào mới bằng lòng nói ra nơi cất Tiêu Khinh Hoàng?

- Ta muốn nhìn thấy đầu của La Hàn trước!

Thượng tướng nói như đinh đóng cột.

- À, ta hiểu!

Trầm côn nhét một cục bùn vào mồm Thượng tướng rồi trối lại, xoay người đi ra ngoài.

Hắn cứ như thế đi sao?

Thượng tướng lập tức ngậy ngấn cả người.

Hắn tính toán rằng : muốn biết nơi cất pho tượng Tiêu Khinh Hoàng, Trầm Côn nhất định phải đi tới Hà Độ Khẩu, lấy đầu La Hàn.

Mà Hà Độ Khẩu là nơi nào? Vì để Trầm Côn bớt cảnh giác, Thượng tướng hầu hết đều nói thật. Kỳ thật Hà Độ Khẩu là cứ điểm lớn nhất của Hoàng Kim Huyết Tộc ở Trung Châu, ngoài năm vạn Hoàng Kim kỵ binh như lời của Thượng tướng kể còn có Cơ Nhược Vũ một trong tam đại Hoàng Kim đại tướng cùng với hơn ba mươi vạn binh lính . . . Trầm Côn chỉ cần tới Hà Độ Khẩu liền sẽ bị mấy chục vạn đại quân vây công!

Đến lúc đó, Trầm Côn nhất định sẽ chết ở Hà độ khẩu, mà chính hắn là có thể nghĩ cách chạy thoát . . .

Có điều hắn chỉ nói ra yêu cầu, còn chưa giải thích Trầm Côn đã xoay người bỏ đi sao?

Một mình ở lại trong phòng thẩm vấn, Thượng tướng có chút ngây ra.

Người này rốt cục đi làm gì vậy?

Hắn sẽ không thật sự đi giết La Hàn chứ?

Không có khả năng!

Mới vừa nghĩ thế Thượng tướng đã loại bỏ suy đoán này, gã ăn cướp này tuy rằng thực lực rất mạnh, mấy chiêu đã hạ gục một Lam Nguyên Vũ Tông như hắn, có điều chính hắn đã nói rõ ràng, Hà Độ Khẩu có năm vạn Hoàng Kim kỵ sinh, cao thủ Hồng Nguyên hơn bốn mươi người! Người này nếu như bị mình nói động, cũng tối thiểu phải chuẩn bị một chút, không nên lập tức xoay người đi luôn chứ!

Tối thiểu, Hà Độ Khẩu ở ngoài nghìn dặm xa, hắn ít nhất phải dùng nửa ngày thời gian chuẩn bị ngựa cùng lương khô a!

Được rồi, hắn không thể nào là đi giết La Hàn . . .

Vậy hắn đi đâu?

Thượng tướng càng nghĩ đầu óc càng mơ hồ.

ở trong phòng hơn một canh giờ, Trầm Côn vẫn chưa về, Thượng tướng dứt khoát không thêm nghĩ nữa . . . Tên cướp kia đi vắng, mình phải nghĩ biện pháp thoát đi mới là chính xác.

Nghiêng tai lắng nghe một lúc, chung quanh phòng giam im ắng, thấy một ít vũ khí sắc bén vút ở không xa bên muốn bỏ lại định cửa đứt dây thừng. . . Mới vừa chuyển động sau lưng chợt vang lên tiếng Trầm Côn:

- Lão huynh, làm gì thế?

Nói xong liền móc cục bùn trong mồm Thượng tướng ra.

- Ta, ta không làm gì cả!

Thượng tướng có thể mở mồm liền vội cười làm lành:

- Hảo hán, ta chỉ là suy nghĩ xem người đi làm gì. . .

- Sao phải nghĩ? Không phải người cần đầu La Hàn sao?

Trầm Côn từ phía sau lưng rút ra một cái hộp gỗ, trong khe hộp chảy đầy máu tươi . . . đem ra trước mặt, mở ra nói:

- Lão huynh, đầu La Hàn đây, nơi cất pho tượng Tiêu Khinh Hoàng đâu?

Một canh giờ, một nghìn dặm đường, trong mấy chục vạn đại quân, hắn, hắn thực có thể lấy được đầu La Hàn sao? Nhìn chiếc đầu người đầy máu trong hộp mà Thượng tướng cảm thấy mình đang ở trong một cơn ác mộng không thể tưởng tượng nổi. . .

291. Chương 335: Không Thể Không Tranh

Đối với sự kinh ngạc của Thượng tướng, Trầm Côn cũng không trách hắn. Nhớ năm đó Trầm Côn lần đầu tiên nghe được việc hắc kỵ sĩ chớp mắt đi nghìn dặm chém giết yêu thú như chém dưa, trong lòng rung động không thể ít hơn so với Thượng tướng. Có điều sau khi thăng cấp võ hoàng, lực lượng của hắn gia tăng, thực lực đề cao, tâm tính cũng trở nên khác trước.

Không phải là đi xa nghìn dặm, xử lý một gã lam nguyên vũ tông thôi sao?

Lúc bị Dương Vô Mệnh đánh chết, Sí Thiên song dực cũng không bị mất đi, mở ra Sí Thiên song dực, một canh giờ là có thể bay hai vòng Hà Độ Khẩu – Thu Diệp thành .

Đối thủ La Hàn này cũng vậy, ba năm trước Trầm Côn chỉ có nước ngưỡng mộ hắn, nhưng sau ba năm, La Hàn trong mắt hắn thực sự sợ hãi khắp nơi, bằng vào hai cánh tuyệt nhanh, một đao đánh bất ngờ sau lưng liền chém rụng đầu hắn, còn những cao thủ khác bên cạnh La Hàn ... Trầm Côn nhanh đến mức mắt thường của bọn họ còn không thể phát hiện!

Vấn đề duy nhất chính là Thượng tướng đã nói dối, Hà Độ Khẩu còn có Cơ Nhược Vũ cùng mấy chục vạn hoàng kim kỵ binh đóng quân, có điều Trầm Côn cũng không quá để ý, Cơ Nhược Vũ bắt quá chỉ mới hoàn

thành một lần vũ tông luân hồi, còn chưa luân hồi tới tử nguyên vũ tông, Bằng hỏa cửu trọng thiên một chiêu là có thể tiến năng tới U minh địa phủ.

Đương nhiên, có thể đơn giản một chút thì Trầm Côn tuyệt sẽ không muốn tốn sức lực, cuối cùng hắn chọn cách xử lý mấy gã đầu mục lập uy rồi lộ ra tín vật của A Phúc ... Cơ Nhược Vũ mấy năm nay bị Quang Minh Hoàng hành hạ đến sợ, nhìn thấy tín vật liền trực tiếp xoay người muốn đi, Trầm Côn cũng cười híp mắt thoải mái rút lui.

- Lão huynh, năm phút rồi, người không phải bỗng dưng biến tâm đây chứ ?

Trầm Côn bất đắc dĩ vuốt vuốt cái đầu bóng của mình.

- A, vâng , vâng, hảo hán lợi hại, tiểu nhân thật sự là không biết nên nói cái gì.

Sắc mặt Thượng tướng có chút không giống với trước, một canh giờ một nghìn dặm đường, chém giết Hoàng kim La Hàn rồi về, Tiêu Khinh Hoàng còn sống cùng lắm cũng chỉ bằng vậy mà thôi. Về mặt khiêm cung cúi đầu nói:

- Hảo hán, nếu lấy được đầu La Hàn rồi, vậy ba ngày sau, ta sẽ mang hảo hán đi gặp Tiêu Khinh Hoàng!

- Ba ngày ? - Trầm Côn có chút không hài lòng, hắn hy vọng có thể lập tức nhìn thấy Bạch Khởi, Thượng tướng vội vàng giải thích:

- Hảo hán, ta cũng muốn mang người đi luôn bây giờ nhưng pho tượng ấy bị Thanh Vũ thiên quân đặt trong Linh Lung cung ngầm dưới mặt đất, chung quanh đều là mê cung do chính Thanh Vũ thiên quân tạo ra. Chỉ có ba ngày sau, ta được cử đi bảo vệ Linh Lung cung mới có cơ hội mang hảo hán người vào được!

- Vậy được rồi, đợi người ba ngày!

Trầm Côn gật gật đầu, thuận tay lột sạch hổ phù, yêu bài toàn bộ những gì có thể chứng minh thân phận trong người Thượng tướng ra hết, cười cười bước đi:

- Đầu người lưu cho người, người bảo quản nó cho tốt. Ba ngày sau, ta ở cửa sau Thiên cung chờ người!

- Hảo hán, người lấy mấy thứ kia làm gì?

Thượng tướng vội vàng nói:

- Không có hổ phù, ta lấy cái gì chỉ huy quân đội.

- Tự người nghĩ cách đi!

Trầm Côn quơ quơ hổ phù của Thượng Tướng, mặt trên có tên cùng chức vụ, hắn đọc to:

- Trịnh Hùng, Đại đô thống canh gác Thu Diệp thành. Ai u, không ngờ là một đại tướng quân chỉ huy mười vạn người a!

Trên mặt Trịnh Hùng phút chốc đã trắng bệch, hắn nghe ra ý tứ của Trầm Côn. Nếu ba ngày sau hắn dám không xuất hiện, hoặc là trong ba ngày dám làm chuyện gì bán đứng Trầm Côn, như vậy, Trầm Côn sẽ theo manh mối thân phận này mà tìm đến nhà hắn, đến lúc đó, vợ con, cha mẹ thân nhân hắn tuyệt đối không đảm bảo an toàn.

Có thể ở trong một canh giờ chém giết La Hàn mà về, tiêu diệt cả nhà Trịnh Hùng còn không phải dễ như trở bàn tay?

- Người ... Người thực độc!

Trịnh Hùng bất đắc dĩ thở dài, hắn không sợ nghiêm hình, không sợ tra tấn, không sợ bị người hạ độc nhưng an toàn của thân nhân hắn không thể không lo!

- Ta thực độc sao?

Trầm Côn bĩu môi:

- Lục lão huynh, ta từng có một vũ hồn, hắn mới thực độc ... Có cơ hội ta sẽ giới thiệu cho người Độc phạt Huyền Sĩ!

- Huyền Si là vũ hồn của ngươi, vậy ngươi là.

Trong đầu Trịnh Hùng cực nhanh hiện ra một đoạn ký ức, hần xem qua văn kiện cơ mật của Thiên Minh, Hồng Vân thiên quân từng báo lên, Huyền Si là vũ hồn của Trầm Côn.

Trầm Côn không chết? Hần đã trở lại?

Bấy giờ Trầm Côn đã đi ra ngoài, day trời trên người Trịnh Hùng cũng đã được cởi ra, có điều hần vẫn nằm tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu cực nhanh suy tính. Trầm Côn đã trở lại, hơn nữa mạnh đến khó có thể tưởng tượng.

Hần quay về làm gì?

Mặc kệ làm gì, Quang Minh Hoàng xuất thân là gia nô của Trầm Côn, Trầm Côn hy vọng nhất là nhìn thấy gia nô nhà mình làm hoàng đế! Được rồi, Trầm Côn nhất định sẽ giúp đỡ Quang Minh Hoàng xưng vương.

Trời ạ, Quang Minh Hoàng lại có một người giúp mạnh như vậy, Thiên triều thánh quân, nhất định là vật trong túi hần, vì tương lai của mình, còn vì ngày sau an toàn, mình có phải là. Ý nghĩ vừa chuyển, Trịnh Hùng quyết định chủ ý.

Đêm khuya cùng ngày, hần tự tay viết một phong thư, tìm đến đại biểu của Quang Minh Hoàng ở Thu Diệp thành, thượng tướng tham mưu của hải quân Thiên Minh – Gia Cát Huyền Hồ.

- Gia cát đại nhân! Mặt tướng ủng hộ Quang Minh Hoàng đại nhân làm hoàng đế, đây là thư hiệu trung, mười vạn quân canh gác Thu Diệp thành sẽ nghe theo lệnh của Quang Minh Hoàng đại nhân.

Gia Cát Huyền Hồ đang uống trà, “Phốc” một tiếng phun sạch nước trà ra.

- Trịnh đại tướng quân, ngươi, ngươi....

Hần lắc đầu bắt đầu dĩ:

- Ta bị tướng quân gây sốc quá... Đang trong lúc nhạy cảm thể này, ngươi đột nhiên quy phục, ta không thể không nghi ngờ ngươi có mục đích khác, có điều người như ngươi ... cũng không quá giống để làm nội gián, mà giống như là phát hiện một mỏ vàng, đến đào vàng.

- Đại nhân, ngươi tin tưởng ta là được!

Trịnh Hùng vỗ ngực:

- Dù sao từ hôm nay trở đi, ta đi theo Quang Minh Hoàng, trung thành và tận tâm, đến chết không đổi.

Nói xong nhìn thoáng qua nét mặt Gia Cát Huyền Hồ:

- Đại nhân, ta quy phục lúc thể cục còn chưa rõ, Quang Minh Hoàng đại nhân khai quốc, trở thành hoàng đế thì ta có thể được coi là đại công thần không khai quốc?

- Trịnh tướng quân, chúng ta chính là đại cục thiên hạ, người được chọn làm vua Thiên Minh không phải trò chơi!

Gia Cát Huyền Hồ buồn bực lau trán, hần quen Trịnh Hùng, biết người này tính tình khá khác người, có điều không thể ngờ rằng hần còn quá trẻ con! Hơn nữa đêm, cầm một phong thư hiệu trung đến yêu cầu quy phục, này giống như một vị đại tướng quân trầm ổn có thể làm được sao?

Mặc kệ thế nào, Trịnh Hùng là trưởng quan phụ trách phòng ngự của Thiên Minh, hần đưa lên cửa chẳng khác nào đem cánh cửa thủ đô mở rộng ra cho Quang Minh Hoàng, Gia Cát Huyền Hồ thật sự không có lý do gì cực tuyệt một phần lễ lớn như vậy.

Tự mình tiễn Trịnh Hùng ra ngoài, quay về thư phòng, Gia Cát Huyền Hồ nhìn lá thư hiệu trung mà trầm ngâm suy nghĩ. Đúng lúc đó, một bóng đen xuất hiện sau lưng Gia Cát Huyền Hồ.

- Đại nhân!

Bóng đen quỳ xuống, đưa lên một tờ tình báo:

- Thuộc hạ nhận được tin tình báo của Thiên Nhân, nửa ngày trước, Hà Độ khẩu có người giết vào trong ba mươi bảy vạn địa quân, lấy đầu La Hàn mà đi!

Ngần ngừ một chút rồi hấn tiếp:

- Lúc đó có Hoàng kim đại tướng Cơ Nhược Vũ xuất chiến thì người kia đã xuất ra tín vật của Quang Minh Hoàng đại nhân!

- Tín vật của đại nhân?

Gia Cát Huyền Hồ chợt đứng lên:

- Người kia là ai, có điều tra được không?

- Thuộc hạ bất lực, tốc độ của người kia thật sự quá nhanh, chẳng những là gián điệp Thiên Nhân, mà chính là binh tướng giao chiến cùng hấn cũng không hề nhìn thấy rõ dung mạo hấn.

Gia Cát Huyền Hồ cau mày, rồi lập tức giãn ra, cười nói:

- Mặc kệ hấn là ai, trong thời điểm quan trọng này, giết La Hàn là đã giúp chúng ta ... chậm đã!

Nét tươi cười của hấn chợt biến thành tự tin, lẩm bẩm:

- Nửa ngày trước có người lấy thân phận Quang Minh Hoàng đánh chết La Hàn, nửa tiếng đồng hồ trước, Trịnh hùng chợt đến quy phục ... ha ha, ta hiểu rồi, hiểu rồi!

Hấn hạ giọng ra lệnh:

- Lập tức đi hải cảng Nam Châu, nói cho Quang Minh Hoàng đại nhân, Thu Diệp thành có cường viện xuất hiện, thỉnh đại nhân lập tức bí mật tới đây, tranh đoạt thánh quân vị!

- Gia cát đại nhân!

Bóng đen sững sốt:

- Quang Minh Hoàng đại nhân không phải đã nói, ngài không có hứng thú làm hoàng đế sao?

- Chuyện cho tới giờ có làm hoàng đế hay không đã không phải đại nhân có thể lựa chọn, lập tức đi!

Gia Cát Huyền Hồ quát lui bóng đen, đến lúc trong thư phòng chỉ còn lại một mình hấn, hưng phấn nắm chặt tay lại, toát ra vẻ mặt mừng như điên hiếm thấy! Chính xác như lời hấn, có làm hoàng đế hay không đã không thể theo ý A Phúc được!

Ba năm đại chiến, dưới trướng A Phúc có trăm vạn hải quân, Gia Cát Huyền Hồ, Bạch Chi nữ, Hiên Viên Thiên Đạo, những thuộc hạ đã lập quốc cùng hấn, cũng là thống soái trấn thủ một cõi của Thiên Minh. Nếu Quang Minh Hoàng làm hoàng đế, những người này chính là khai quốc đại công thần, lưu danh sử xanh! Quang Minh Hoàng nếu không làm hoàng đế, bọn hấn sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt tân quân, sớm muộn gì cũng phải chết trong thanh tủy!

- Đại nhân, Huyền Hồ biết người sợ ... Có điều vì trăm vạn tướng sĩ, người không thể không làm hoàng đế a!

Gia Cát Huyền Hồ hăng hái, từng đạo mật lệnh truyền ra ngoài như nước chảy. Sau ba năm, thủ hạ A Phúc cũng đã trở thành nhân vật quan trọng của Cửu Châu.

...

Đi từ kho hàng ra, Trầm Côn cười híp mắt đến tận Thiên Cung.

Đi vào cửa sau, hấn đang muốn trèo tường nhảy vào bỗng nhiên thấy một gã lính Thiên Minh, ở góc rẽ đang lén lút ngoác hấn.

- Lão huynh, có chuyện gì sao?

Trầm Côn cười hi hi đi tới.

- Huynh đệ là chiến tướng Trầm gia?

Gã lính này nhìn thấy Trầm Côn cùng Bắc Địa vương cùng nhau vào thành, hơn nữa còn nói nói cười cười với nhau nên coi Trầm Côn trở thành thành viên Trầm gia. Đợi Trầm Côn gật đầu rồi hần nhỏ giọng nói:

- Ta xuất thân là hải quân, dưới trướng Quang Minh Hoàng đại nhân ... Huynh đệ, đừng đi hành cung, Trầm gia các người gặp phiền phức lớn, nhanh chóng đi Cận Thiên đại điện hoặc là đi tìm Gia Cát Huyền Hồ đại nhân cầu cứu!

- Phiên toái?

Trầm Côn lặng đi một lúc:

- Không phải là một tên Yến Thành tới khiêu chiến sao?

- Nếu chỉ có Yến Thành thì đã tốt!

Gã lính dậm chân nói:

- Vừa rồi, Bắc Địa vương ra tay làm bị thương Yến Thành, Yến Nan Quy vì ngại thể diện nên không thể không khiêu chiến Bắc Địa vương. Vừa thấy Yến Nan Quy ra tay, Thanh Vũ thiên quân, yêu thú Ti Nam cùng nhau khiêu chiến Trầm gia các người, bây giờ là ba nhà vây công các người một nhà, nếu không nghĩ biện pháp, chiến đội Trầm gia các người sẽ không thể về được!

Ba nhà cùng đánh một nhà bản tăng? Ánh mắt Trầm Côn híp lại, một tia sáng lạnh chợt lóe lên.

:200::200::200::200::200:

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

292. Chương 336: Đặt Cước

Để gã lính dẫn đường chạy đến Cận Thiên đại điện, dọc theo đường đi, Trầm Côn cũng lên tiếng hỏi kỹ càng.

Ngay trong khoảng thời gian hần đi vắng này, Trầm Phương nghĩ hết mọi cách giữ chân Yến Thành, có điều mỗi thù cha mẹ, mỗi hận hủy nhà Yến Thành làm sao chịu nghe, cuối cùng nổi giận, đột nhiên một đao chém vào tay trái Trầm Phương. Chuyện thành lớn!

Trầm Phương chính là đệ tử Mông Trùng, là vai cháu ruột của Trầm Phù Đồ, Bắc Địa vương vừa nhìn thấy hần bị thương, không thể không ra tay trả thù Yến Thành.

Ba chiêu, Bắc Địa vương một kiếm đâm xuyên qua vai trái Yến Thành, Trầm Phương bị thương ở đâu, Yến Thành cũng bị y như vậy. Trong dự liệu của Bắc Địa vương như vậy là kết cục xong phương đều không thiệt thòi, để cho mình chỉ cần tìm Yến Nan Quy lên nói lời xin lỗi, hết thấy đều thành gió sóng lặng.

Ngay lúc đó, Thanh Vũ thiên quân không ngừng công khai khiêu khích Trầm gia, đả kích giữa Bắc Địa vương cùng Yến Nan Quy, khiến song phương không thể không vì thể diện mà mở một cuộc luận võ sinh tử công khai ngay trên Cận thiên đại điện.

Quá đáng nhất chính là cuộc tỷ thí còn chưa bắt đầu, Thanh Vũ thiên quân đã mời Ti Nam đại biểu của Tổ Tâm tới đây, năm đó Tổ Tâm chính mồm thề, nhìn thấy chiến kỳ của Trầm Côn liền nhượng bộ lui binh, cho nên hai năm trước quan hệ của Trầm gia cùng Tổ Tâm coi như không tồn tại. Thế nhưng hai năm, Tổ Tâm đã mang Lý Mục đi, không cần phải cho Trầm gia thể diện nữa, ngược lại, Trầm gia còn đã trở thành một chứng ngại mở rộng ranh giới của nàng.

Không có bằng hữu vĩnh cửu, chỉ có lợi ích vĩnh cửu, vì sự suy yếu của Trầm gia, Ti Nam không chút do dự gia nhập luận võ, tỏ rõ ý định muốn diệt Bắc Địa vương, vị tướng lãnh không quân cực mạnh này của Trầm gia!

Đến cuối cùng, Thanh Vũ còn “Dệt hoa trên gấm” gọi tới mấy gã cao thủ thân tín, bảo là muốn vô gút vui trong khi luận võ.

Lúc Trầm Côn đi vào Cận thiên đại điện thì nơi này đã là một mảnh tiếng người huyền ảo. Trên địa điện chừng nghìn mét đã được bố trí một luận võ trường ngay chính giữa.

Thanh Vũ thiên quân cùng vài vị thiên quân khác của Thiên Minh ngồi ở vị trí mặt hướng nam lưng tựa bắc, phía sau là một loạt cao thủ Thiên Minh mặc áo giáp màu xanh.

Đây là lần đầu tiên Trầm Côn gặp Thanh Vũ thiên quân, nàng là một nữ nhân thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, một thân chiến giáp xanh đen sắc bén sát người, từ cổ xuống đến chân, tất cả đều được bó cẩn thận, ngay cả tay cũng đi một đôi bao màu xanh.

Trầm Côn không khỏi nhìn kỹ bộ áo giáp của nàng, nghe đồn Thanh Vũ thiên quân chính là người đã hoàn thành một lần vũ tông luân hồi sau khi thành tử nguyên vũ tông. Hơn nữa nữ nhân này đầu óc vô cùng thông minh, chú tào thuật, cơ quan thuật, được tề học... Cơ hồ chỉ cần đọc lướt qua là nhớ, là một đối thủ phi thường cực kỳ khó chơi.

Thu hồi ánh mắt trên người Thanh Vũ thiên quân lại, Trầm Côn lại quét mắt hai đầu đại điện, thành viên Trầm gia ở phía tây còn Yến Nan Quy, Ti Nam ở phía đông như hổ rình mồi nhìn Trầm gia.

- Triệu tướng quân, sắp xếp như vậy, ngươi cảm thấy thế nào?

Trầm Côn lúc tiến vào Thanh Vũ thiên quân vừa mới nói xong, đang chờ Bắc Địa vương hồi phục.

Trầm Côn cười hì hì đi vào phía sau Trầm gia, vỗ bả vai Triệu Lạc Trần:

- Mỹ nữ, Thanh Vũ thiên quân nói gì thế?

- Ngươi còn chưa đi?

Triệu Lạc Trần đang chữa thương cho Trầm Phương, vừa thấy Trầm Côn liền lặng đi một chút, sau đó nói:

- Mụ đàn bà xấu xa đó nói, nếu ba nhà đều muốn khiêu chiến Trầm gia, vậy so đấu ba trận là được. Có điều tất cả mọi người đều là bá chủ một phương, chỉ luận võ mà không có chút cá cược không vui.

- Vừa lúc, mấy nhà chúng ta đều có chung biên giới lãnh thổ với nhau, vậy lấy ranh giới làm tiền đặt cược, một hồi luận võ, mười tòa thành trì, ai thua phải cắt đất!

- Muốn dùng ranh giới làm tiền đặt cược?

Trầm Côn nhún mày Thiên Minh cùng Đại Yến hoàng triều đều có hơn trăm tòa thành trì, không tiếc mười tòa thành nhỏ, thế nhưng Trầm gia cùng lắm chỉ có hai mươi mấy tòa thành, nếu liên tiếp thua ba trận thì đến phải xóa tên trên đại lục.

- Tiểu tử thôi, ngươi còn dám trở về?

Trầm Phương đang trị thương bỗng nhiên ngồi dậy, vai trái hấn trúng một đao, bong da tróc thịt, ngay cả xương cũng lộ ra. Vừa nhìn thấy Trầm Côn trở về, còn trực tiếp tìm Triệu Lạc Trần nói chuyện nên liền mắng:

- Đây là chuyện của Trầm gia chúng ta, không cần ngươi nhúng tay, mau rút đi!

- Trầm Phương, ngươi đang nói gì đó!

Triệu Lạc Trần không vui nói:

- Chúng ta gặp phiền toái, người ta tới an ủi vài câu đã là thực có nghĩa khí, nào có ai giống như ngươi vừa thấy người đã đuổi như thế?

- Dạ, Triệu tiểu thư!

Trầm Phương nổi giận cúi đầu, có điều ánh mắt vẫn oán độc nhìn Trầm Côn như trước. Trầm Côn còn không để ý đến sự uy hiếp của tiểu tử kia, cười cười ngồi bên cạnh Triệu Lạc Trần, đợi xem Bắc Địa vương trả lời như thế nào.

- Thanh Vũ thiên quân, đề nghị này không ổn đâu!

Bắc Địa vương mặt trầm như nước:

- Yến hoàng đệ hạ còn được, mình làm vua một nước nên có quyền cắt đất. Thế nhưng người, ta còn có Tì Nam tiểu thư đều chỉ là đại biểu cho một phương thế lực, có quyền hành gì cắt đất?

- Có vấn đề gì đâu.

Thanh Vũ thiên quân bật cười nói:

- Triệu tướng quân không biết Thiên Minh chính thế sao? Mỗi một vị thiên quân đều có chức trách cùng đất riêng của mình, nếu Thanh Vũ ta thua dưới tay Trầm gia các người, không cần Thiên Minh cắt đất, ta có thể từ khu đất riêng của mình cắt mười tòa thành trì tặng cho Trầm gia các người!

Nói xong, cầm lấy tấm bản đồ từ tay tùy tướng sau lưng, mở ra, ngón trỏ bắn ra một cái ngòi bút, ở vị trí gần Trầm gia vẽ mười cái thành trì:

- Đây, mười tòa thành trì này, thua, ta lập tức cắt đất hiến cho Trầm gia!

Nàng vừa mới nói xong Tì Nam cũng đứng lên:

- Triệu tướng quân, ta là yêu thú, thói quen của yêu thú người hẳn là cũng biết. Dưới sự thống trị của nghĩa mẫu Tổ Tâm, mỗi một con yêu thú đều có động phủ riêng của mình, nếu ta thua, liền làm theo Thanh Vũ thiên quân, đem tư nhân động phủ của mình tặng cho người! Đề nghị như vậy, ta nghĩ nghĩa mẫu chắc chắn sẽ không cự tuyệt!

Dùng đất tư nhân đánh cuộc thắng đất cho quốc gia, vị vua ngốc mới từ chối!

Sắc mặt Bắc Địa vương có chút khó chịu, hẳn không hề có đất tư, nếu dám dùng lãnh thổ Trầm gia làm vốn đặt cược, Trầm Phù Đồ không trở mặt với hắn mới lạ! Không còn lựa chọn nào, Bắc Địa vương chỉ có thể từ chối đề nghị này.

Chính là đại quốc giao phong, chú ý chính là uy vọng cùng thực lực, Trầm gia coi như là một chữ hầu uy tín danh dự, nếu từ chối như vậy, uy tín ở đâu, làm gì còn thể diện tồn tại!

Thật khó!

- Triệu tướng quân, Trầm gia bắt lực sao? Hay là nói người đã già, không có gan làm sao?

Thanh Vũ thiên quân cười rộ lên, rõ ràng đang khích tướng, có điều lúc này, Bắc Địa vương biết rõ phép khích tướng cũng phải nhẫn xuống, uyển chuyển nói:

- Thiên quân, việc lớn thế không bằng cho ta mấy ngày thời gian, ta xin chỉ thị của Trầm Phù Đồ tiên sinh một chút!

- Ai da!

Tì Nam châm chọc nói:

- Triệu lão gia năm nay bao tuổi, hơn năm mươi sắp sáu mươi chứ? Sao lại còn giống như đứa trẻ con, mình không quyết định được mà phải khóc trở về cần người lớn!

Bắc Địa vương cắn chặt răng, nhẫn nhục cổ ra vẻ mỉm cười:

- Đúng a, ta là lão trẻ con.

- Tướng quân!

Lời còn chưa nói hết, Trầm Phương nhin đau đứng lên, cắn răng nói:

- Tướng quân, nam nhi Trầm gia đâu có thể dứt, máu có thể chảy nhưng không thể nhin nhục trước mặt quân địch a! Ngài không có đất tư, ta là con cháu Trầm gia, có quyền thừa kế mấy tòa thành, sự phụ Mông Trùng của ta cũng có thành riêng, hai chúng ta cộng lại có thể lấy ra mười tòa thành trì, ít nhất cũng phải cược một lần!

- Trầm Phương, người cũng đã biết, dùng thành của sự phụ người đánh bạc, người sẽ bị sự phụ người đánh chết đó!

Bắc Địa vương nhú mày mắng.

- Chết thì chết, thành chủ Trầm Côn lúc còn sống từng nói, người của Trầm gia, chết cũng không thể chịu thua!

Trầm Phương dùng máu trên chính vai của mình viết một tờ chứng thư, vỗ xuống bàn nói:

- Thanh Vũ, trẫm gia chúng ta cực!

Nhìn thấy hành động lỗ mãng nhưng lại đầy tâm huyết như thế Trầm Côn xoa cằm. Tiểu tử này có chút cuồng, hơi choáng chút có điều thật ra rất giống mình lúc tuổi trẻ a!

Nhớ năm đó, chính mình đối mặt với Dương Vô Mệnh không thể chiến thắng, cũng là thế này, ngốc nghếch xông lên chịu chết! Kết quả trận chiến ấy, Ai, không biết các vũ hồn, còn có Bất Sắc, Trung Nghĩa Thiên Thu, hiện giờ thế nào?

Trầm côn bỗng nhiên thở dài. Mà bây giờ Thanh Vũ nhìn thấy đã có giấy làm chứng, mỉm cười đứng lên:

- Được, không hổ là đại gia của bắc cửu châu, Xích tiêu Trầm gia! Ti Nam tiểu thư, Yến hoàng bệ hạ, chúng ta ai ra tay trước?

Yến Nan Quy hững hờ vuốt vuốt cái điện thờ màu đen, không nói chuyện, Yến Thành cẩn thận quỳ gối sau lưng hắn, cũng không dám nói lời nào. Nhìn thấy Đại Yến hoàng triều không phản ứng, Ti Nam cười nói:

- Thanh Vũ thiên quân, vậy ta tới trước, mười tòa thành trì này, ta thay mặt nghĩa mẫu thu nhận!

- Ti Nam tiểu thư, ở đây là Thu Diệp thành, người ở xa tới là khách, sao có thể để người ra tay trước đây?

Một tên tướng đứng sau lưng Thanh Vũ chợt phản đối, Trầm gia chỉ có thể xuất ra mười tòa thành, thua trận là hết, Ti Nam ra tay, mười tòa thành trì này còn có phần Thanh Vũ sao?

- Cũng bởi chúng ta là khách, Thanh Vũ thiên quân mới chịu nhường nhịn thôi!

Ti Nam đáp lời gay gắt:

- Hay là Thanh Vũ thiên quân, còn muốn làm giống với ai đó, da mặt dày đến xé bỏ minh ước, đánh lên đồng minh.

Nàng vừa nói đến lúc Thanh Vũ đánh lên Tổ Tâm đoạt pho tượng Tiêu Khinh Hoàng, chuyện xấu này giờ khơi ra trước mặt mọi người, Thanh Vũ có chút không nhịn được, đuối lý nói:

- Nếu Ti Nam tiểu thư đã muốn thì người cứ ra trước đi. Mười tòa thành mà thôi, Thanh Vũ ta còn không cần, tặng cho người!

- Cảm ơn!

Ti Nam tự mình đi lên luận võ trường, cao giọng nói:

- Trận chiến này, ta thay mặt nghĩa mẫu, tự mình ra tay, Trầm gia ai tới nghênh chiến?

Ở bên kia Trầm Phương đã sớm ngồi không yên. Nghe lời Thanh Vũ nói chuyện cùng Ti Nam ... ta nhận ... này rõ ràng không hề để Trầm gia vào mắt, coi thành trì của Trầm gia đã là vật trong tay mình rồi a!

- Triệu tướng quân!

Trầm Phương biết mình khẳng định không phải là đối thủ của Ti Nam, nên khẩn cầu Bắc Địa vương:

- Hết thấy đều nhờ tướng quân!

- Uh!

Bắc đại vương gật đầu nhận lời, có điều khóe miệng ẩn ẩn một nụ cười khổ bất đắc dĩ, giao chiến nhiều năm, hắn hiểu rất rõ thực lực Ti Nam: hoàn thành lần đầu tiên vũ tông luân hồi sau khi ở Hắc nguyên đỉnh phong, chỉ cần tiếp tục tiến một bước, hoàn thành lần thứ hai luân hồi có thể trở thành truyền thuyết vũ hoàng!

Chống lại một đối thủ như vậy, ưu thế lớn nhất của Bắc Địa vương chính là yêu thú không có vũ hồn, hắn có thể bằng vũ hồn cùng kiếm ý của mình mà liều một phen.

Nhưng tuy vậy ... chênh lệch cấp bậc cũng thực sự quá lớn! Bắc Địa vương chỉ là một lam nguyên vũ tông chưa từng hoàn thành một lần luân hồi nào! Kiên trì, Bắc Địa vương đứng lên.

Ba!

Trầm Côn ở phía sau vỗ bờ vai hắn, cười tủm tỉm nói:

- Triệu lão gia, chống lại Ti Nam, người có mấy phần thắng?
- Ta tất bại!

Bắc Địa vương lắc đầu cười khổ:

- Nhưng chuyện đến giờ cũng chỉ có thể liều chết, không thể đem thành trì Trầm gia đưa không cho địch nhân được!

Trầm Côn bắt đầu cảm thấy kính nể, lão gia này đã có ý liều mạng, xem ra thật sự là trung thành với Trầm gia, không hề có hai lòng! Một vị lão nhân như vậy, sao còn không biết xấu hổ để ông liều mạng đây? Trầm Côn cười nói:

- Dù sao đều là thua, có thể thương lượng được không ... Để cho ta thay người lên đấu được không?

293. Chương 337: Không Ai Thấy Rõ

Bắc Địa vương sững sốt, Trầm Phương lại càng thấp giọng châm chọc nói:

- Tiểu tử, người vừa không phải người Trầm gia chúng ta, xen vào làm gì, hơn nữa thực lực của người.

Nghĩ đến Trầm Côn vừa rồi bị mình dùng chủ thủ uy hiếp cảnh tượng, khinh miệt hừ một tiếng:

- Phế vật, còn dám khiêu chiến Ti Nam!

Triệu Lạc Trần cũng thở dài:

- Trầm tiên sinh, cảm ơn ý tốt của người, nhưng chống lại đối thủ như Ti Nam...

Mắt nàng bỗng nhiên đỏ lên:

- Có lẽ đại ca Trầm Côn sống lại mới có thể chiến thắng được!

Trầm Côn không để ý đến bọn họ, cười cười nhìn Bắc Địa vương:

- Lão gia, cho ta cơ hội nha, ta rất đỏ, nói không chừng giống như Quang Minh Hoàng đại nhân, một ngụm nước bọt hù dọa Hùng Tam Bảo, ta cũng có thể hù dọa cho Ti Nam chạy!

A Phúc, hù chết Hùng Tam Bảo.

Đó cũng là chuyện từ bốn năm trước rồi. Hôm nay Hùng Tam Bảo là đại thống lĩnh Ngự thú quân của Trầm gia, cùng Lý Hồng Loan chịu trách nhiệm phòng ngự bắc phương Trầm gia, trừ một số ít cao tầng Trầm gia, không ai biết chuyện hắn từng bị A Phúc hù dọa.

Người này có thể kể ra chuyện này đã chứng minh hắn cùng Quang Minh Hoàng hoặc cao tầng Trầm gia quan hệ không phải nông cạn! Trong đôi mắt Bắc Địa vương dâng lên niềm tin tưởng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu huynh đệ thật có hứng thú?
- Thử thời vận thôi!

Trầm Côn cười cười.

- Nhưng Ti Nam muốn khiêu chiến thành viên của Trầm gia.

Bắc Địa vương còn có chút do dự, Trầm Côn đã lấy ra một túi chứa đầy chứng minh thân phận đựng đưa, yêu bài, luân huy chương các loại ra:

- Lão huynh, những thứ này đầy đủ chứng minh thân phận của ta chứ. Ta thật sự không hề lừa ngươi, ta thật họ Trầm! Người họ Trầm ra sân, Ti Nam còn có thể nghi ngờ sao?

- Đã vậy thì...

Bắc Địa vương nhìn qua rồi nói:

- Như vậy, nhờ cậy tiểu huynh đệ rồi!

- Yên tâm đi!

Trầm Côn cười hì hì chạy vào luận võ trường, thấy hắc chạy đi rồi Trầm Phương vội la lên:

- Tướng quân, tiểu tử kia...!

- Không cần phải nói nữa, dù sao cũng là thua, thà đánh cược vận khí còn hơn!

Bắc Địa vương xua xua tay, để mọi người không cần khuyên nữa, sau đó ánh hắc của hắc nhìn lại trên tay mình, Trầm Côn cũng không có lấy lại cái túi vừa này.

Lúc vào thành Trầm Côn đã từng xưng tên, có điều khi đó Bắc Địa vương chỉ cho là trùng tên, dù sao cái tên Trầm Côn quá phổ biến. Nhưng bây giờ nhìn lại trong túi, phía trên rõ ràng ghi bốn chữ to:

- Xích Tiêu Trầm Côn.

Bốn chữ này như rồng bay phượng múa, tự nó như mang thần vận thư pháp, chính là Xích Tiêu thành chủ Trầm Côn đích thân viết.

Cửu Châu tứ đại thư pháp gia ngôn danh không phải là bốc phét, chữ viết của Trầm Côn toàn Cửu châu không ai có thể bắt chước! Chữ viết của thành chủ!

Người này cùng thành chủ trùng tên, đều là hòa thượng, lại tay cầm bằng tên của thành chủ. Các loại bằng chứng khiến trong lòng Bắc Địa vương đột nhiên xuất hiện một ý tưởng khó tin!

Ba năm qua, Trầm Phù Đồ vẫn tin chắc Trầm Côn còn sống trở về, chẳng lẽ.

- Ha ha, hồ đồ, ta đúng là già đến hồ đồ rồi, ba năm trước hắc bị đánh đến thi thể không trọn vẹn, ba năm sau cho dù còn sống trở về thì dung mạo cũng nhất định có chút thay đổi a.

Bắc Địa vương đột nhiên cười vang, hai đầu lông mày giãn rộng.

- Phụ thân, người nào cái gì thế?

Triệu Lạc Trần cũng đang khẩn trương nhìn tỷ võ trường, không nghe rõ Bắc Địa vương nói gì, Trầm Phương cũng như thế.

Thành chủ không bộc lộ thân phận, chắc là có mưu đồ, mình rõ ràng không thể nói lung tung, Bắc Địa vương già vờ nói:

- Ta nói gì sao? Ai, trong lòng quá khẩn trương, lỡ lời thôi. Dù sao cũng là mười tòa thành trì, Trầm gia tổng cộng cũng chỉ có hai mươi mấy tòa thành trì a!

- Ồ...

Triệu Lạc Trần tiếp tục ngăn người nhìn bóng lưng Trầm Côn. Mà Trầm Phương hung hăng rút ra một cây chủy thủ:

- Tiểu tử kia có thể thua, nhưng nếu làm mất thể diện của Trầm gia, ta sẽ làm thịt hắc!

- Yên tâm đi, hắc sẽ không làm mất thể diện, ngược lại còn khiến Trầm gia mở rộng lãnh thổ. Ba mươi tòa thành trì, Trầm gia sắp mở rộng thực lực gấp đôi, vương tọa thiên hạ lục địa chư hầu đã ở trong túi Trầm gia rồi!

Trong lòng Bắc Địa vương lặng lẽ cười nói chứ chẳng hề thốt lên miệng. Trên tỷ võ trường. Mọi người vừa thấy Trầm gia không phải Bắc Địa vương mà là một gã hòa thượng đầu trọc mặt cười cười, không khỏi có chút sững sờ.

- Người là người phương nào?

Ti Nam nhíu mày hỏi. Nàng là yêu thú mặt người thân sư tử, lúc đứng lên tựa như một tòa núi nhỏ, từ cao kiêu ngạo cúi xuống nhìn Trầm Côn .

- Ta? Một tiểu tốt vô danh của Trầm gia, mỹ nữ, hiện giờ bắt đầu được chưa?

Trầm Côn cười cười đứng dưới chân Ti Nam, hất cằm lên, đánh giá đối thủ. Ba năm tu luyện, thực lực tăng cường, Trầm Côn đã đạt mức anh hoa nội liễm, linh khí không hiện, thoát nhìn chỉ là một gã hòa thượng trẻ bình thường. Ti Nam không hề nhìn được thực lực của Trầm Côn, chỉ tưởng là Trầm gia tùy tiện phái một gã pháo hôi ra để tránh việc chiến tướng quan trọng chết trong tay mình nên cau mày nói:

- Tiểu tử, người nghĩ kỹ chưa, tỷ võ là sinh tử do trời, nếu có chết cũng đừng oán người bên cạnh!

- Yên tâm đi, yên tâm đi!

Trầm Côn cười hì hì gật đầu.

- Được rồi, tặng người một cái chết có thể diện nhé!

Một chảo của Ti Nam đưa lên, chụp xuống đầu Trầm Côn. Chiến đấu bắt đầu! Nhưng ánh mắt mọi người đều không hề chú ý gì đến xung quanh. Thanh vũ đang cúi đầu suy tư, Yên Nan Quy lại lặng lẽ vượt cái điện thờ, không có ai chú ý nơi này.

Có cái đáng chú ý? Nếu là Bắc Địa vương ra sân, Bằng tuyết kiếm ý chống lại yêu thú Ti Nam, kia còn có chút đáng xem, nhưng Trầm gia vì tránh thương vong đại tướng quan trọng mà phái ra một gã pháo hôi chịu chết. Mà gã pháo hôi là ai? Lúc Trầm Côn còn sống thì người Trầm gia đều rồi rít noi theo, không ít người cũng cạo trọc đầu, trang phục mặc y xì, thành viên Trầm gia thật sự quá nhiều, cơ hồ không ai sẽ hỏi thăm tên một gã pháo hôi như vậy!

Trên tràng tỷ võ, Ti Nam cũng không hề để ý đến Trầm Côn. Sư tử chảo võ xuống, xuất phát từ thói quen của yêu thú mà hai mắt Ti Nam mới nhìn xuống góc Trầm Côn. Người còn dám nhìn bần tăng?

Trầm Côn cười thầm, sau khi lên cấp truyền thuyết vũ hoàng, phương thức tác chiến của hắn cũng có thay đổi rất lớn. Ba năm trước hắn có lẽ tương đối thích tạo phong cách, linh phù bay đầy trời, vừa ra tay chính là trời rung đất chuyển, vô số thiếu nữ thét kinh hãi. Nhưng ba năm sau, hôm nay, tâm tình hắn đã trầm ổn rồi.

Chiến đấu mà thôi, chỉ cần dùng ba phần khí lực tại sao lại phải dùng bốn phần? Nhanh nhất, đơn giản nhất đánh ngã đối thủ, đây mới là cách chiến đấu của cao thủ!

Hai mắt cũng nhìn Ti Nam, Trầm Côn trong nháy mắt đã nghĩ ra cách đơn giản nhất. Yêu thú không có vũ hồn, mà linh hồn Trầm Côn lại có Hồn Kinh lực cực mạnh, vậy còn chờ gì, lại một lần nữa giống như lúc chiến đấu với Dương vô mệnh, trực tiếp xông vào thế giới linh hồn của Ti Nam, tấn công linh hồn của nàng là được!

Nghĩ vậy, Trầm Côn đột nhiên hỏi:

- Còn nhớ rõ Thanh Long không?

Trong mắt Ti Nam chợt toát ra vẻ đau thương, nàng là con gái nuôi của Tổ tâm, Thanh Long là con trai nuôi của Tổ Tâm, hai chị em dù sao cũng có chút tình cảm.

- Rồi, người vẫn còn nhớ tới Thanh Long.

Thấy vẻ đau thương trong mắt Ti Nam, Trầm Côn thở dài. Giây lát sau trong mắt hắn tỏa ra một tia kim sắc phật quang, lực lượng Hồn Kinh phát động trong nháy mắt xông vào thế giới linh hồn của Ti Nam .

Ti Nam vốn không hề ngờ rằng, đối thủ không hề có ý định giao thủ cùng nàng trong thực tế, linh hồn chấn động, chỉ thấy trong thế giới linh hồn chợt xuất hiện kim quang rợp trời, uy nghiêm, khí thế đè ép khiến nàng trong khoảng khắc mất hết dũng khí đối kháng, một tia khí lực cũng không đề nổi, lại càng không thấy rõ cảnh vật trước mắt!

Ở bên trong mảnh kim quang này, một bàn tay khổng lồ chọt từ phía sau bắt được linh hồn Ti Nam, bàn tay đó tựa như cả vùng đất vô biên vô hạn, nhẹ nhàng nắm chặt, đem linh hồn của nàng từ trong thân thể nắm đi ra ngoài! Trong nháy mắt khí tức tử vong bao phủ Ti Nam.

Đây chính là mùi vị cái chết sao? Ti Nam tuyệt vọng, sợ đến ngây ngẩn. Nhưng đúng lúc đó, sau lưng chọt vang lên một giọng nói:

- Vì Thanh Long, tha cho người một mạng!

Bàn tay to đột nhiên buông lỏng ra, vỗ nhẹ sau lưng Ti Nam, để cho linh hồn của nàng trở lại thân thể. Sau khi trấn định lại, Ti Nam hoảng sợ liếc mắt nhìn sau lưng, chỉ thấy một pho tượng Phật đà màu vàng ngồi trên đài sen, mỉm khê niệm:

- Thanh Long đại ca, anh linh trên trời mạnh khỏe.

Trở lại thế giới thực tế, trên trán Ti Nam toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nhìn lại, sư tử bảo của nàng suýt đụng phải đỉnh đầu Trầm Côn nhưng không hề cử động thêm. Mà Trầm Côn vẫn cười híp mắt ngồi dưới đất như cũ, cùng một gã tù nhân phạm sai không khác nhau lắm.

- Ti Nam tiểu thư, còn muốn đánh không?

Trầm Côn cũng trở lại thực tế, khê đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng chạm một ngón tay vào sư tử bảo bên trên đỉnh đầu.

- Ta ...

Một bàn tay trong linh hồn kia dường như đang ở trước mắt, mồ hôi Ti Nam đầm đìa, run giọng nói:

- Ta thua rồi!

Nàng muốn lật lại, không dăng lên mười tòa thành kia, nhưng lại vừa nghĩ đến cảm giác tử vong vừa này, nàng sợ mình sau khi làm vậy sẽ không còn mạng sống mà rời khỏi Thu Diệp Thành!

- Mười tòa thành trì, Trầm gia có thể tùy thời đến nhận!

Ti Nam kiệt sức bò xuống, đích thân viết một phần khế ước cắt đứt.

Ba!

Ti Nam triệu ấn tín của mình xuống khế ước, tiếng kêu không lớn nhưng ở trong đại diện yên tĩnh như cõi chết, lại có vẻ như sấm rền bên tai mọi người!

Ti Nam thua? Tất cả mọi người đều thu hồi tâm tư của mình, cùng ngó chăm chăm vào Ti Nam.

Rất xấu hổ, bọn họ dự liệu chiến đấu sẽ kết thúc chỉ trong một giây đồng hồ sẽ phân ra thắng bại nhưng không ai ngờ rằng, sau một giây đồng hồ, người thua dĩ nhiên lại là Ti Nam!

Không có ai nhìn thấy quá trình chiến đấu! Vốn đang cúi đầu suy nghĩ Thanh vũ cũng đứng lên, nhỏ giọng hỏi tướng lĩnh phía sau: "Chuyện gì xảy ra? Ai thấy rõ không?"

- Thiên quân...

Đám tướng lĩnh xấu hổ trả lời:

- Chúng ta, chúng ta không ngờ Ti Nam thất bại, nên đều trông chừng thủ hạ nàng. Chúng ta còn đang suy nghĩ, sau khi Ti Nam đánh bại Trầm gia, làm thế nào lấy được mười tòa thành trì trong tay nàng.

- Đồ vô dụng!

Thanh vũ liền trầm mặt xuống.

Mà mặt khác, Yến Nan Quy cũng áy náy nhìn xuống điện thờ, nhỏ giọng nói:

- Tôn thần, tựa hồ chuyện trở nên thú vị rồi.

Nói rồi hắn nghiêng đầu hỏi thuộc hạ của mình:

- Có ai vừa rồi thấy rõ chuyện gì xảy ra không?

Tất cả đều trợn mắt há mồm ngây ra!

- Bệ hạ, mặt tướng nhìn thấy.

Trong tuyệt đối yên tĩnh, Yến thành đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Ti Nam đánh lên đỉnh đầu người kia, chợt sau khi nhìn thấy người kia, liền chủ động nhận thua! Mà trong chớp mắt kia ... có kim quang phát môn thoáng hiện lên!

294. Chương 338: Linh Hồn, Vũ Hồn Tụ Hợp

- Rất tốt

Yến Nan Quy khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn lại Yến Thành còn đang quỳ trên mặt đất che vết thương còn đang chảy máu, phân phó:

- Người có thể đứng lên

Từ lúc bắt đầu tử võ, Yến Thành vẫn quỳ sau lưng Yến Nan Quy. Hắn không dám thở mạnh, cũng không dám băng bó vết thương. Đây là trừng phạt do hắn dám một mình khiêu khích Trầm gia. Nghe được mệnh lệnh của Yến Nan Quy, Yến Thành vẫn không đứng dậy. Hắn trầm giọng nói:

- Yến Thành có tội, bệ hạ phạt Yến Thành quỳ xám hồi một canh giờ. Một canh giờ chưa tới, Yến Thành không dám đứng lên!

- Đứng lên đi, người có thể thấy rõ quá trình chiến đấu, ưu khuyết bù trừ, trăm miễn tội cho người!

Yến Nan Quy nhàn nhạt phân phó. Nhưng Yến Thành vẫn không đứng lên, hắn cố chấp nói:

- Mệnh lệnh bệ hạ đã ban, Yến Thành thân là thống lĩnh quân đội, một khi đã hạ lệnh chính là có công tất được thưởng, có tội tất phạt! Yến Thành có công, xin bệ hạ ban thưởng. Yến Thành có tội, xin bệ hạ trách phạt! Thưởng phạt bất minh, ưu khuyết điểm bù trừ, lòng quan sẽ loạn!

- Ha ha, đây mới đích thực là tướng quân của trăm

Yến Nan Quy ưu nhã cười một tiếng. Nếu so sánh với Trầm gia đang bị đẩy vào vòng xoáy chiến tranh, thì hắn may mắn hơn nhiều. Bất phá Trường Thành của hắn đang ngày càng lớn mạnh. Ngày bộ binh Đại Yến đương danh thiên hạ đã không còn xa rồi!

- Nếu đã vậy, người tiếp tục quỳ hết một canh giờ đi.

Yến Nan Quy nhắm hai mắt lại, tiếp tục hướng điện thờ cầu nguyện. Thời gian dần dần trôi qua, chỉ chớp lát sau, Ti Nam hoàn thành nghi thức giao nộp thành trì, kinh hoảng rời khỏi Cận Thiên Cung. Lúc này, mọi người mới từ trong kinh hải dần dần khôi phục

Tại sao Ti Nam lại chủ động nhận thua? Trừ Đại Yến hoàng triều ra, không ai có thể thấy rõ tất cả quá trình. Mặc dù vậy, Yến Nan Quy cũng chỉ đoán được vấn đề ở đây khẳng định nằm trên phạt môn kim quang.

Là vận khí sao?

Thanh Vũ đang suy nghĩ, tại sao Ti Nam lại đột nhiên nhận thua. Là bỗng nhiên đột phát bệnh tật, hay là hắn bị người kia nắm trong tay nhược điểm gì đó?

Không có khả năng, người này cũng không phải là Quang Minh hoàng, không thể có được vận khí như Quang Minh Hoàng a! Nhất định là vậy. Khẳng định là hắn đã dùng bí pháp gì đó hù dọa Ti Nam, làm cho hắn không dám ứng chiến. Vậy chính mình thì sao?

Ti Nam đã là hắc nguyên đỉnh phong, khoảng cách đến cảnh giới vũ hoàng cũng chỉ còn một bước ngắn. Mình cũng không thể khinh thường mà xuất chiến lúc này. Nhất định phải làm cho Yến Nan Quy xuất thủ trước, thăm dò lai lịch của người này. Sau đó chính mình sẽ động thủ!

Thanh Vũ thiên quân chủ ý đã quyết, hần cười nói:

- Trận thứ nhất, Trầm gia thắng. Trận thứ hai, Yến hoàng đệ hạ, có phải đến phiên ngài xuất thủ?

Yến Nan Quy lặng yên hưởng về điện thờ cầu nguyện, căn bản không có để ý tới nàng.

- Người không nói lời nào, phải chăng muốn Thanh Vũ ta làm chim đầu đàn?

Thanh Vũ thiên quân hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nói thêm gì nữa. Tỷ võ trường, cứ như vậy đột nhiên yên tĩnh lại.

Trong sân, Trầm Côn thấy đối thủ thứ hai không xuất chiến, hần cười híp mắt, ngồi chồm hổm xuống. Một mặt, hần lấy rượu và thức ăn từ trong túi ra, vừa uống rượu vừa gặm cánh gà. Một mặt tổng kết trận chiến linh hồn đầu tiên sau ba năm.

Nếu dùng tinh vi tính toán của Mặc Ly để so sánh, từ sau khi Trầm Côn thắng cấp vũ hoàng đỉnh phong, chiến đấu lực của hần ước chừng trên dưới năm mươi vạn. Nếu so sánh với Ti Nam đang ở Hắc Nguyên đỉnh phong, cao đến sáu lần. Trong chiến đấu thực tế, phải cần bảy tám chiêu mới có thể phân rõ thắng bại.

Nhưng là trong linh hồn, nếu Trầm Côn mượn lực lượng của tầng thứ bảy Hồn Kinh thì lực linh hồn chiến đấu lượng của hần cũng đã đột phá đến trăm vạn điểm, cấp vũ thần. Cho dù đánh một trận nữa với thượng pháp giả Vô Song, hần cũng có lòng tin đánh một trận mà thắng.

Về phần Ti Nam, linh hồn chiến đấu lượng của hần cũng chỉ có tám vạn điểm. Nếu đối kháng thì chính là miếu sát(một phát chết liền) ngay cả khả năng hoàn thủ cũng không có!

\$%#\$\$@!

Hoàng cấp cường giả khi chiến đấu với nhau chính là hợp lại linh hồn, hợp lại vũ hồn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng tham lam của Trầm Côn mỉm cười càng thêm rõ ràng. Đại vũ hồn trong lúc cần thiết còn không có tìm thấy. Nhưng là, ở gần đó còn có một Bạch Khởi đã vượt qua Thần Giai, linh hồn chiến đấu lượng ước chừng khoảng hai trăm vạn a!

Chỉ cần thu được Bạch Khởi, thực lực linh hồn của bản tăng liền có thể đột phá ba trăm vạn, đánh chết Hoàng Kim Thần tộc cũng không phải chuyện đùa!

Trong lòng hần còn đang tự sướng, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ. Thanh Vũ cùng Yến Nan Quy vẫn kiên trì không nói lời nào.

- Lão huynh!

Đợi mãi không thấy đối thủ, Trầm Côn liền đi trở về trận doanh của Trầm Gia. Hần nhét công văn mà Trầm Phương vừa viết vào tay Bắc Địa Vương, cười nói:

- Vừa rồi, thắng được mười tòa thành trì, cũng có tiền đánh bạc rồi. Mười tòa thành trì của Trầm Gia này, hắc hắc, người thu trở về đi thôi!

- Đa tạ!

Hai tay Bắc Địa vương có chút run rẩy, nhận lấy văn thư liền xé nát bấy tại chỗ. Sau đó, hần có chút khấn trương, nhìn mười cái khế ước thành trì mà Ti Nam vừa giao phó.

Trầm Côn vội lắc đầu:

- Lão huynh, cái này người cũng muốn? Đừng nóng vội, còn có hai trận chiến đấu mà! Mười tòa thành trì này liền cho ta mượn làm tiền cờ bạc. Nói không chừng ta còn có thể thắng thêm hai mươi tòa thành trì nữa!

Bắc Địa Vương cười cười nói:

- Nếu thành chủ đã muốn đánh cược, mặt tướng liền theo lệnh mà làm!

- Ai u!

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên.

- Người đã nhận ra ta rồi?

- Ha hả, thư pháp của thành chủ là thiên hạ đệ nhất. Nhìn ngài có ý chỉ ra nếu ta còn không nhận ra, đôi mắt già này cũng quá vô dụng rồi!

Thanh âm của Bắc Địa Vương nhỏ lại:

- Lần này thành chủ trở về, phải chăng là muốn giúp A Phúc tranh đoạt đế vị?

- Ta cũng có ý tứ này, bất quá, hắc hắc, ta càng có hứng thú hơn với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà!

Bắc Địa Vương gật gật đầu:

- Mặt tướng hiểu. Ở Thu Diệp Thành, Trầm Gia có một ngàn ba trăm người, xin toàn lực hiệp trợ thành chủ!

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Thành chủ, ngài muốn cho những người khác biết ngài đã trở lại sao?

- Không nên!

Trầm Côn lập tức lắc đầu. Tạm thời, thân phận của hắn vẫn không thể cho ra ngoài ánh sáng. Nếu không, không nói đến những kẻ khác, Dương Gia chính là gia tộc đầu tiên sẽ tìm tới tận cửa rồi. Trầm Côn đã có lòng tin đánh thắng Dương Vô Mệnh, nhưng vạn nhất Dương Gia phái Dương Vô Tuyệt tới thì sao? Suy nghĩ một chút kinh thế nhất quyền của hắn, một quyền có thể giết thần giống như giết gà vậy, Trầm Côn tự nhận không phải địch thủ!

Dương Vô Tuyệt! Đó là đại sát khí không thuộc nhân gian a!

- Mặt tướng hiểu, ở trong Thu Diệp thành, thân phận của thành chủ chính là một cao thủ bí mật của Trầm Gia, do Trầm Phù Đồ tiên sinh bí mật bồi dưỡng!

Bắc Địa Vương rất nhanh sắp xếp xong cho Trầm Côn một thân phận mới. Âm thanh hai người nói chuyện phi thường nhỏ, ra miệng ta, vào tai người, người bên cạnh cũng không thể nghe thấy được.

Thấy Trầm Côn cùng Bắc Địa Vương nhẹ giọng nói nhỏ, người bên cạnh không dám quấy rầy. Chờ bọn hắn nói xong rồi, Triệu Lạc Trần vội vàng tiến tới nháy mắt một cái, hai mắt sáng lên.

- Trầm tiên sinh, người làm thế nào đánh bại Ti Nam!?

- Ta?

Trầm Côn bĩu môi một cái,

- Ta cũng không biết, không phải người cũng nhìn thấy, Ti Nam muốn dùng móng vuốt chụp chết ta, nhưng là đánh được một nửa, nàng liền chủ động nhận thua

- Vận *** chó!

Trầm Phương ở bên cạnh khinh thường hừ một tiếng. Với thực lực của hắn, còn có thể xem rõ ảo diệu của linh hồn chiến đấu sao? Hắn đoán rằng, Ti Nam đột nhiên nhận thua chắc là vì ẩn tình nào đó. Chiến thắng của Trầm Côn, chẳng qua chỉ là do một chút vận khí mà thôi.

Nếu tiểu tử này thật có thực lực, mới vừa rồi còn có thể bị mình dùng chủ thụ uy hiếp sao? Trầm Côn đảo cặp mắt trắng dã, đang muốn trêu chọc Trầm Phương mấy câu, Bồng nhiên xuất hiện mấy thân ảnh đi vào đại điện!

Trong lúc bọn hắn đang nói chuyện, những người khác nghe nói có tử võ trong đại điện, tất cả liền cùng nhau chạy tới.

Người đầu tiên tới chính là Huyền Khổ của Đại Bồ Đề tự. Trầm Côn còn không có tìm được chuyển thể linh đồng của Thích Già bồ đề, hắn sợ bị nhận ra, liền vội vàng núp trong đám người. Kế tiếp là lão bằng hữu: Bạch Tiên Nhi và Ca Thư Phần. Đi vào sau cùng chính là Dương Vô Mệnh!

Thấy lão oan gia ba năm trước đã “đánh chết” mình này, khoe miệng Trầm Côn có chút nhếch lên. Nhưng là, nhìn kĩ một chút, hần chợt phát hiện bước đi của Dương Vô Mệnh có chút khó khăn, một mặt che ngực ho khan. Tinh khí thần(tinh thần+ tinh khí) cũng xa xa không bằng ba năm trước.

- Lão huynh!

Trầm Côn tiến tới sau lưng Bắc Địa Vương, nhỏ giọng hỏi:

- Dương Vô Mệnh bị đả thương?

Bắc Địa Vương hạ thấp giọng nói:

- Ba năm trước đây, Dương Vô Mệnh giết thành chủ, Việc này đưa đến cho hần rất nhiều song to gió lớn. Dương Vô Tuyệt nổi cơn thịnh nộ, không tiếc trở mặt với Dương Gia, dưới sự phong tỏa của Dương Gia nữ tướng, một quyền đánh xuyên thủng ngực của Dương Vô Mệnh.

QUét mắt nhìn qua bộ dạng suy yếu Dương Vô Mệnh,

- Cuối cùng vẫn là Dương Gia Lão Thái quân ra mặt, mới đè xuống được lửa giận của Dương Vô Tuyệt. Bất quá, tính mạng của Dương Vô Mệnh tuy được bảo vệ nhưng thân thể, vũ hồn đều bị Dương Vô Tuyệt phế đi. Thực lực của hần bây giờ đại khái sà sà như Cơ Nhược Vũ!

Dương Vô Mệnh bị phế?

Trầm Côn bất đắc dĩ lắc đầu. Hần còn đang muốn tìm Dương Vô Mệnh rửa sạch mối hận chiến bại ba năm trước, nhưng mà bây giờ nhìn lại, Dương Vô Mệnh chỉ còn là một tên phế nhân mà thôi. Không cần thiết lại đi khi dễ hần!

Lại là Dương Vô Tuyệt! Cứ chờ xem!

Thiên trai chi nhật, phù vân chi thai, bần tăng nhất định sẽ mang theo một thi thể hoàng kim Thần tộc, đuổi theo bóng lưng của các ngươi! Đối với đại ca như Dương Vô Tuyệt, chỉ có đánh bại hần, mới là hồi báo tốt nhất !

Rất nhanh, trong đại điện đã chật ních người. Bất quá, Thanh Vũ cùng Yến Nan Quy hai người cũng vẫn không nói lời nào. Khách nhân cũng không tiện mở miệng nói chút gì đó. Thời gian trôi qua rất nhanh, tụt đã qua nửa canh giờ.

- Một canh giờ rồi!

Yến Nan Quy đột nhiên mở miệng.

- Tuân lệnh!

Yến Thành sau lưng hần rút cuộc đứng lên. Hần kéo xuống một khối chéo áo, băng bó vết thương, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên người Yến Nan Quy.

- Yến Thành, có công tất thưởng, có tội tất phạt. Đây là quân quy do chính ngươi định ra. Hôm nay đã trừng phạt ngươi, ngươi nói bây giờ phải tưởng thưởng cho ngươi như thế nào?

Yến Nan Quy nhàn nhạt hỏi.

Yến Thành khom người nói:

- Toàn bộ tùy vào quyết định của bệ hạ

- Hảo, trẫm muốn đánh một trận cùng người nọ!’

Yến Nan Quy đột nhiên đứng lên, nhắm vào Trầm Côn nói:

- Ban thưởng cho ngươi, kháng kích(vác kích) cho trẫm

Trong mắt Yến Thành lập tức hiện ra tia sáng cuồng nhiệt. Hần dùng mấy sải bước, lao ra khỏi đại điện. Trong chốc lát, hần liền trở lại, vác theo Phương Thiên Họa Kích của Yến Nan Quy động thân đứng ở cửa vào tỷ võ trường.

Làm cho người vác binh khí cho kẻ khác, ở rất nhiều tình huống chính là đang hạ nhục mà không phải tưởng thưởng. Nhưng cũng phải nhìn xem là vác binh khí cho ai, vác binh khí gì!

Thời cổ, có tư cách vác đao cho Quan Thánh Đế quân, chỉ có Tây Thục Chu Thương. Hôm nay có tư cách khiêng Phương Thiên Họa Kích, cũng chỉ có Yên Thành, Đại Yên Hoàng triều binh vệ.

Yên Nan Quy chậm rãi đi xuống tỷ võ trường, nhận lấy trường kích từ tay Yên Thành, chỉ vào Trầm Côn:

- Ta đặt cược mười tòa thành trì phía tây của Đại Yên hoàng triều, đối thủ của ngươi, là trẫm!

Rốt cục cũng chịu ra tay rồi! Thanh Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào Trầm Côn

- Ai u, cứ nhiên lại là Hoàng Võ Đại Đế tự mình xuất thủ!

Trầm Côn cũng cười híp mắt đứng lên.

295. Chương 339: Đấu Với Yên Hoàng

- Tướng quân, còn muốn đánh sao? Được việc liền thu tay a! Chúng ta cũng đã thắng được mười tòa thành trì, như vậy cũng đủ rồi!

Hắn lo lắng nhìn qua Trầm Côn:

- Tiểu tử này chỉ có thể thắng một lần dựa vào vận khí của hắn, nhưng là lần thứ hai thì không có khả năng a!.

- Nếu vị tiểu huynh đệ này có hứng thú, vậy cứ để hắn đánh tiếp đi!

Bắc Địa Vương đã biết thân phận thật của Trầm Côn, tâm tình hắn lúc này thật tốt, càng cố ý trêu đùa Trầm Phương:

- Dù sao chúng ta cũng đã thắng mười tòa thành trì, cùng lắm là cho đi, chúng ta cũng không lỗ không lãi cái gì!.

- Tướng quân.

Trầm Phương nhanh chóng dậm chân. Lúc này, Trầm Côn đã muốn giãy ra khỏi cánh tay của hắn, đi tới luận võ trường, hắn cúi thật thấp cầu xin Bắc Địa Vương,

- Tướng quân, ngài mau gọi tiểu tử đó trở về đi, vận khí của hắn không có khả năng tốt như vậy... Xú tiểu tử chết tiệt, vừa rồi ngay cả chủ thủ của ta cũng không tránh thoát được!

Dưới tình thế cấp bách, Trầm Phương nói ra chuyện mình dùng trủy thủ uy hiếp Trầm Côn vừa rồi!

Sắc mặt Bắc Địa Vương lập tức liền thay đổi,

- Trầm Phương, ngươi dám dùng chủ thủ uy hiếp hắn?

- Đúng a!

Trầm Phương sững sờ, ở trong ấn tượng của hắn, sau khi Bắc Địa Vương đầu nhập Trầm Gia hắn luôn luôn cẩn thận chặt chẽ, chưa bao giờ xung đột cùng huyết thống chính của Trầm Gia. Hiện giờ tuy hắn là cấp trên, nhưng là phi thường tôn trọng mình, chính là tại sao vừa nghe mình uy hiếp tiểu tử đó.

Ba!

Bắc Địa Vương phen một cái tát thật to trên mặt Trầm Phương, phẫn nộ quát:

- Trầm Phương, ngươi bao nhiêu tuổi rồi a!

- Ta, ta mười bảy tuổi, lập tức muốn mười tám tuổi!

Sau khi bị đánh, Trầm Phương liền có điểm không rõ ràng.

- Mười bảy tuổi cũng đã sắp thành niên, xin người có đầu óc một tí được không?

Bắc Địa Vương mắng:

- Mấy năm nay, ở Xích Tiêu Thành này, thân phận người tôn quý, tất cả mọi người đều nhường cho người, nhân nhượng người. Vì thế người liền cho là mình chính là đệ nhất thiên hạ, thiếu niên anh hùng sao?

Hắn điều tức một chút lửa giận, trầm giọng nói tiếp:

- Người mở rộng ánh mắt của mình một chút, trên đại lục có rất nhiều hào kiệt. Thành chủ đại nhân của chúng ta lúc bằng tuổi người bây giờ, hắn đã là Tử Nguyên Vũ Tông! Người có thể được như hắn sao? Bằng này tuổi, còn chỉ là Hoàng Nguyên Vũ Tông.

- Người cho rằng, vừa rồi, hắn thật sự là e ngại uy hiếp của người sao?

Bắc Địa Vương cười lạnh nói:

- Nói cho người biết, đó là người ta so với người càng trầm ổn, hắn không muốn chấp nhặt với một vân bối còn con như người! Còn có, người thực cho là hắn đánh thắng Ti Nam chỉ bằng vào vận khí sao?

- Không, không phải sao?

Trầm Phương vẫn còn sững sờ.

- Thú lắm! Đó là do người quá yếu, căn bản xem mà không hiểu cấp độ chiến đấu của bọn hắn!

Bắc Địa Vương hừ lạnh một tiếng, phát tay chỉ vào luận võ trường,

- Không tin, chính người xem! Xem hắn chiến bại Yến Nan Quy như thế nào, áp chế Thiết kích Ôn Hầu như thế nào!

Trầm Phương sững sờ nói không ra lời. Đả bại Yến Nan Quy, tiểu tử này có thể sao? Trầm Côn cũng đang suy tư vấn đề này.

Ba năm không thấy, Yến Nan Quy càng trở nên bí hiểm. Trường kích trên tay, bất động như núi, lạnh lùng đứng đó, từ người hắn tự nhiên tản ra một cỗ hơi thở thần bí khó lường. Nhất là điện thờ của hắn, nó hóa thành một đoàn sương mù màu đen, chậm rãi uốn lượn bên người hắn!

Mỗi một lần Yến Nan Quy xuất hiện, bên người hắn đều có một cái điện thờ như vậy.

Bên trong điện thờ, khẳng định phụng dưỡng một pho tượng thần. Chính là, không biết vị thần Yến Nan Quy thờ là vị thần nào, điện thờ này ở trong chiến sẽ đầu phát huy ra tác dụng như thế nào.

Đi tới trước mặt Yến Nan Quy, Trầm Côn cũng thu suy nghĩ của mình lại, cười híp mắt thăm dò:

- Lão huynh, nga, Hoảng Võ bộ hạ, người vừa nói đánh bạc mười tòa thành trì, là mười tòa thành trì nào a?

Yến Nan Quy liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư của Trầm Côn, hắn cười nói:

- Là chín tòa thành giáp với Xích Tiêu thành, cùng với..... quê hương của Trầm Gia các người: Tân Nguyệt thành!

- Ai u, vậy đa tạ lão huynh!

Trầm Côn cười hì hì chà sát hai tay, hưng trí bừng bừng giống như bắt được thứ tốt.

- Vậy chúng ta bây giờ liền bắt đầu?

- Người không cần binh khí?

Yến Nan Quy hỏi Trầm Côn.

- Hắc hắc, binh khí của ta đã đánh mất, còn chưa có tìm trở về!

Trầm Côn hai tay mở ra,

- Chống lại Phương Thiên Họa Kích của người, dùng binh khí bình thường còn không bằng một đôi tay. Cứ như vậy đi, ta dùng tay không, người dùng Phương Thiên Họa Kích

Xôn xao!!!!

Lại muốn tay không khiêu chiến Yến Nan Quy Tiểu tử này, hần nghĩ mình là ai?

Ba năm qua, Yến Nan Quy đã cường đại đến mức không ai có thể biết được thực lực chân chính của hần. Ba Sơn Vũ, Tổ Tâm, Ca Thư Ứng Long, những nhân vật đại danh鼎鼎 tại Cửu Châu đại lục, cũng không ai dám nói mình có thể dùng tay không đánh bại Yến Nan Quy a!

Hần thực nghĩ vận khí của mình rất tốt, có thể dọa chạy Ti Nam liền có thể dọa chạy được Yến Nan Quy sao!

Trong mọi người, chỉ có Thanh Vũ thiên quân, Dương Vô Mệnh, hai người này có chút hứng thú đánh giá Trầm Côn, trong ánh mắt của bọn hần không có chút nào khinh miệt.

Nghe xong lời nói ngông cuồng của Trầm Côn, Yến Nan Quy liền mỉm cười có chút ngổ ngộc. Từ khi hần làm hoàng đế đến bây giờ, hần vẫn chưa bao giờ lộ ra nụ cười như vậy.

- Một khi đã như vậy, đến đây đi!

Trường kích nâng lên, hướng cổ họng của Trầm Côn đâm tới. Trầm Côn cũng không có hoàn thủ, hần lui về phía sau tránh đi thế công của Yến Nan Quy, chậm rãi đánh giá hần.

Ba năm trước đây, Trầm Côn không biết thực lực chân chính của Yến Nan Quy. Ba năm sau càng như vậy. Chống lại đối thủ như vậy, Trầm Côn chỉ có một xác định duy nhất, đó là không thể cùng hần chiến đấu linh hồn!

Chiến đấu lượng của linh hồn Yến Nan Quy ít nhất cũng phải trên mười vạn, Vô Hoàng cấp. Hơn nữa, còn có Lữ Phụng Tiên(Lã Bố), chiến đấu lượng của hần ít nhất cũng là trăm vạn điểm! Chiến đấu linh hồn, chính là muốn chết!

Như vậy ... Cùng hần tỉ đấu thân thể, vô ý sao?

%%\$#%^!^!

Đánh thì đánh! Trước tiên thăm thực lực chân chính của Yến Nan Quy đã.

Nghĩ đến đây, Trầm Côn đóng chặt U Minh hồn phủ, vận chuyển toàn bộ tầng thứ bảy hồn kinh, phòng ngừa Thiết kích Ôn Hầu bất ngờ đánh lên thế giới linh hồn của hần. Mà hai chân vừa động, phi thân tới gần Yến Nan Quy. Vừa lên, cũng không có lưu thủ, linh khí cấp Vô Hoàng toàn bộ tán phát ra!

Bạch, hoàng, lục, hồng, lam, tử, hắc, bảy loại màu sắc linh khí từng cái hiện lên trên người Trầm Côn, cuối cùng huyền hóa thành thất thải linh khí!

Chứng kiến vẻ mê huyền của thất thải linh khí, dấu hiệu của thực lực này, giữa luận võ trường vang lên không ngớt lời kinh hô!

- Vô hoàng?

Thanh Vũ thiên quân thăm nghĩ.

- Quả nhiên! Hần đã bại Ti Nam là bằng bản lĩnh thật sự.

Mà trong sân Yến Nan Quy, khóe miệng ngổ ngộc mỉm cười càng thêm nồng đậm, mắt thấy Trầm Côn đi vào phụ cận, thân mình run lên, thất sắc Vô Hoàng linh khí cũng dần hiện ra! Mà trong sân, khóe miệng Yến Nan Quy mỉm cười càng thêm nồng đậm. Mắt thấy Trầm Côn tiến vào phụ cận, thân mình run lên, Vô hoàng thất thải linh khí cũng dần hiện ra!

Quát!

Trường kích tùy ý đâm ra, vẫn hướng thẳng cổ họng Trầm Côn đi tới.

Đối với Yến Nan Quy có thể xuất ra thực lực cấp Vô hoàng, mọi người cũng không quá mức kinh ngạc, chính là đang nhìn Trầm Côn sẽ ứng phó như thế nào!

Chỉ thấy trường kích đi vào cổ họng của Trầm Côn, bất qua hần cười hì hì chìa tay phải ra“Ba...” bắt được Phương Thiên Họa Kích của Yến Nan Quy, bàn tay liền nắm tại phía trên đầu thương.

Tay không bắt lợi nhận(lưỡi đao sắc)? Hấn muốn chết sao?

Yến Nan Quy cũng không nhịn được, có chút kinh ngạc. Cấp bậc của hai bên ngang nhau, nhục chưởng chắc chắn không thể sánh bằng cương thiết. Hấn không sợ bàn tay của mình của mình bị chặt đứt sao?

Đang trong nghĩ ngợi, Yến Nan Quy đột nhiên cảm giác được một cổ băng hàn lạnh đến tận xương tủy. Cổ băng hàn theo trường kích rót vào tay của mình, sau đó lan tràn đến toàn thân, đông lạnh đến cơ hồ hấn mất đi ý thức!

- Uống!

Yến Nan Quy vội vàng quát lên một tiếng lớn, vứt bỏ trường kích, lui nhanh về phía sau hơn mười bước. Cổ băng hàn kia lúc này mới chậm ra tan đi. . . .

Lại nhìn Trầm Côn, hấn đang cười híp mắt, cầm lấy trường kích, tay phải hấn ngưng kết thành một màu trong suốt của vạn niên băng hàn

Vạn niên băng hàn có bao nhiêu cứng rắn? Không ai có thể tính toán rõ ràng. Nhưng tuyệt đối cứng rắn hơn Phương Thiên Họa Kích. Dưới sự bảo vệ của nó, song chưởng của Trầm Côn cũng cứng rắn, sắc bén không kém thần binh lợi khí!

Một chiêu, chỉ trong một chiêu có thể cướp đi binh khí của Yến Nan Quy!

Mọi người đang xem trận chiến không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi. Nhưng là ánh mắt của bọn họ không rời khỏi luận võ trường. Kích thích cùng tinh thần tập trung cao làm cho bọn họ nhất thời quên cả nói chuyện.

- Băng hệ võ ý?

Yến Nan Quy đã nhìn ra chiêu thức của Trầm Côn, hấn không chút hoang mang cười cười

- Trầm gia lại vẫn có Hoàng cấp cao thủ như người. Không sai! Không sai! Bất quá, binh khí của trẫm có thể dễ dàng đoạt đi như vậy sao?

- Cần thận!

Thanh âm của Bắc Địa Vương theo sát mà vang lên, nhắc nhở Trầm Côn:

- Vũ Hồn của Yến Nan Quy là vũ trung tuyệt thế, Thiết kích Ôn Hầu! thuộc tính đầu tiên, chính là Xích Thổ mã, Phương Thiên họa kích, Lữ Phụng Tiên, ba người phối hợp. Trên Phương Thiên Họa Kích, có chiến ý của Lữ Phụng Tiên. Mau buông tay!

Không cần hấn giải thích, Trầm Côn cũng đã cảm nhận được.

Trường kích khi bị mình đóng băng ở bàn tay, bên trong lập tức phát ra một cổ chiến ý mãnh liệt. Giống như năm đó Dương Vô Tuyệt mượn bá ý của Tây Sở Bá Vương, đây chính là chiến ý của Thiết kích Ôn Hầu – chiến ý của Tam Quốc đệ nhất chiến thần!

Bất quá...

Yến Nan Quy người có thể giấu chiến ý ở trong trường kích, bản tăng lại có thể không ẩn dấu một chút thủ đoạn sao!? Vừa rồi khi hấn bắt lấy Phương Thiên Họa Kích chính là sử dụng võ ý băng hỏa cửu trọng thiên tầng thứ nhất, băng huyền!

Bây giờ là tầng thứ hai

- Hỏa bạo!

Tay trái của Trầm Côn đột nhiên nắm lấy trường kích. Nhưng không giống với hàn băng ở tay phải, tay trái của hấn giống như nham thạch nóng chảy trong lòng trái đất, đỏ rực như lửa hơn nữa còn giống như một ngọn núi lửa đã tồn tại ngàn năm! Một cổ lực lượng nổ mạnh toàn bộ phát tiết lên Phương Thiên Họa Kích.

Cực hàn, cực nhiệt!

Có thứ tài liệu vật liệu nào trong thiên hạ này có thể chịu được khi hai loại lực lượng cực đoan này trong nháy mắt đánh lên!?

Kết!

Một tiếng động thanh thúy vang lên, Phương Thiên Họa Kích sau khi chịu hai loại lực lượng đánh vào liền nứt ra mấy khe hở nhỏ. Chiến Ý của Lữ Phụng Tiên bị tiết ra, Phương Thiên Họa Kích cũng bị phế đi!

- Lão huynh, không lâu trước, ta hiểu được một đạo lý là làm việc không thể quá tuyệt tình. Như vậy, ta liền lưu lại cho người một chút nhân tình!

Trầm Côn đem Phương Thiên Họa Kích đã bị tổn hại ném cho Yến Nan Quy cười nói:

- Lấy thực lực của Lữ Phụng Tiên, phục hồi Phương Thiên Họa Kích cũng không phải là vấn đề, như vậy, trả lại cho người!

Tiếp nhận Phương Thiên Họa Kích, Yến Nan Quy có chút cười cười:

- Nói vậy cũng không sai, bất quá... Hiện tại khẳng định người cũng không tốt đi?

Trầm Côn cũng cười...

Không sai, trong nháy mắt, khi hắn phế bỏ Phương Thiên Họa Kích, cũng có một bộ phận xông chiến ý của Lữ Phụng Tiên đánh vào thân thể hắn, khiến cho hắn nội thương nhẹ. Một hiệp này, chỉ có thể coi là ngang tay.

- Còn đánh sao?

Yến Nan Quy cười vang nói.

- Yến hoàng đệ hạ không muốn đánh tiếp?

Lông mi Trầm Côn có chút nhướng lên.

- Thực lực của chúng ta đã tới cấp độ này, chuyện nên làm hắn là bày mưu nghĩ kế, chỉ điểm giang sơn mà không phải liều mạng người chết ta sống như bọn măng phụ!

Yến Nan Quy cười tao nhã:

- Không bằng trận này chúng ta tính hòa. Như đã đặt cược, trầm đem Tân Nguyệt Thành đưa cho Trầm Gia. Mà ngự thú sơn trang của Trầm Gia, đưa cho trầm một ngàn con Độc Giác mã.

Một ngàn yêu thú đổi lấy Tân Nguyệt Thành!

Trầm Côn chắc lưỡi một cái, ném một cái ánh mắt dò hỏi về phía Bắc Địa Vương. Bây giờ, hắn không biết thiên hạ đại cục, cũng không biết một nghìn con Độc Giác mã cùng một tòa thành thị bên nào nặng bên nào nhẹ.

296. Chương 340: Kinh Kiến

Thời đại chiến loạn, yêu thú cùng binh khí chính là những thứ đáng giá nhất. Một ngàn độc giác mã đổi lấy một tòa thành trì nhỏ, thật ra có chút thua lỗ. Nhưng Tân Nguyệt Thành là nơi ở cũ của Trầm Gia, ý nghĩa của nó cũng không giống bình thường.

Có thể xử dụng một ngàn yêu thú đổi lại cũng đáng!

- Yến hoàng đệ hạ, quả nhiên là hào phóng.

Trầm Côn hào sảng cười một tiếng, rộng lượng phát phát tay.

- Lại thêm năm vạn lượng bạc, Trầm Gia chúng ta đáp ứng!

Mặt khác, vừa nhìn Bắc Địa Vương gật đầu, Yến Nan Quy đã gọi người đưa tới giấy bút, chuẩn bị viết biên nhận.

- Năm vạn hai?

Hắn quái dị nhìn Trầm Côn! Lắc đầu bật cười:

- Các hạ làm thương nhân cũng thật giỏi. Năm vạn hai liền năm vạn hai, Đại Yến hoàng triều cũng không thiếu bạc!

- Không thiếu? Vậy bệ hạ liền cho ta thêm năm vạn đi?

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên.

Các tân khách ồ lên cười to, mà thành viên Trầm Gia xấu hổ cúi đầu, sắp không có mặt mũi nhìn người khác. Yến Nan Quy sáng khoái, tuyệt bút vung lên, thật không ngờ liền tăng thêm mười vạn lượng bạc trắng trên chứng từ.

Cũng mời tân khách xung quanh làm chứng, từ nay về sau, Tân Nguyệt Thành thuộc sở hữu của Trầm Gia! Cầm lấy chứng từ, Trầm Côn cười dài trở về chỗ ngồi của Trầm Gia, tiệc nuôi đập mạnh:

- Đáng tiếc chỉ là ngang tay, mười tòa thành trì mới chỉ lấy được một tòa a.

- Ha ha, không thua lỗ, Tân Nguyệt Thành nằm ở thủ phủ của Yến quốc. Lấy được Tân Nguyệt Thành chẳng khác nào Trầm Gia chúng ta có nhiều hơn một vị trí chiến lược, ý nghĩa cũng không thua kém mười tòa thành thị ở biên cảnh!

Bắc Địa Vương cười ha hả, sau đó giảm thấp âm thanh hỏi:

- Thành chủ, mới vừa rồi người bị nội thương phải không?

- Không nghiêm trọng, chẳng qua là phế phũ có chút máu bầm.

Trầm Côn giống như trước giảm thấp xuống thanh âm.

- Yến Nan Quy mạnh như vậy?

Bắc Địa Vương nhú mày:

- Mặt tướng xin có một câu quá phận.... Nếu như thành chủ cùng Yến Nan Quy gặp nhau trên xa trường, phải chiến đấu sinh tử, kết quả cuối cùng sẽ là?

Sắc mặt Trầm Côn có chút ngưng trọng. Vấn đề này thật khó nói. Vừa rồi, Yến Nan Quy cũng không có phát động toàn bộ uy lực của vũ hồn, Trầm Côn cũng chỉ sử dụng đến tầng thứ hai của băng hỏa cửu trọng thiên. Kết quả là lưỡng bại câu thương. Nếu như tiếp tục đánh. . . Trầm Côn suy nghĩ một chút, liền hồi đáp:

- Trong chúng ta nhất định một người sẽ chết, nhưng người còn lại cũng đừng hòng đứng dậy!

Bắc Địa Vương thích ý thở ra một hơi:

- Như vậy là đủ rồi!

Chiến tranh cho tới hôm nay, Hoàng cấp cường giả đã trở thành chiến lực cuối cùng của tất cả thế lực ở khắp nơi. Sở dĩ Trầm Gia không thể thành một đại chư hầu, chính là do thiếu đi một người như Yến Nan Quy có thể chống lại bất kỳ một cao thủ nào khác. Hiện tại, Trầm Côn đã trở lại, có loại lực lượng này cũng đủ để Trầm Gia uy hiếp các quốc gia xung quanh!

- Thành chủ, hôm nay Trầm Gia mở mang đất đai, như vậy cũng đã đủ rồi. Có phải ngài nên quay về nghỉ ngơi không?

- Lão huynh, Thanh Vũ thiên quân còn thiếu Trầm gia mười tòa thành trì mà!

Trầm Côn cười hắc hắc, đi xuống tỷ võ tràng. Yến Nan Quy đang ở giữa sân, còn chưa rời đi, nhìn thấy Trầm Côn quay trở lại. Hắn cười to:

- Từ nay về sau, cũng không có người nào dám khinh thị Trầm gia nữa rồi, chúc mừng!

- Đâu có, đâu có!

Trầm Côn cười cười

- Lão huynh còn chưa đi sao?

- Trầm còn có vài câu, muốn nói cùng Thanh Vũ thiên quân!

Yến Nan Quy đem Phương Thiên Họa Kích ném cho Yến Thành.

Hắn cười nói:

- Thanh Vũ thiên quân, Phương Thiên Họa Kích của trẫm bị hủy diệt, người cho trẫm mượn lò luyện dùng một chút, tu phục(sửa chữa/ chữa trị) Phương Thiên kích, có thể hay không?

- Lò luyện đang ở bên trong Cận Thiên cung, xin Yến hoàng bệ hạ tùy ý!

- Đa tạ rồi, trẫm sẽ bế quan một thời gian ngắn, chậm trễ các vị anh hùng rồi!

Yến Nan Quy chấp tay rời đi, Yến Hoàng vệ đội cũng theo sát hắn đi ra ngoài. Lần này hắn đi, rất nhiều người liền thở phào nhẹ nhõm. Tại trận tranh giành minh chủ mới của Thiên Minh, Huyết Sắc Sơn Hà này, khắp nơi đều tính toán làm sao để có thể giảm bớt đối thủ của mình. Yến Nan Quy đã bế quan, liền giống như bớt đi một cường địch khó giải quyết!

Bất quá, nhìn Yến Nan Quy ly khai, Trầm Côn cũng cau mày chút ít. Từ mấy năm trước, khi hắn tiếp xúc với Yến Nan Quy, Yến Nan Quy chính là một đời kiêu chủ, đã tâm bưng bưng. Tất cả mọi người đều đang tranh giành, hắn có thể an tâm bế quan sao?

- Yến Nan Quy!

Hoài nghi Yến Nan Quy, không chỉ có mình Trầm Côn hắn. Vừa đi ra Cận Thiên cung, Thiết Kích Ôn Hầu không nhận được gầm lên trong linh hồn:

- Người rõ ràng không có bại, tại sao lại thu tay? Đối thủ như vậy thật khó tìm được. Nếu người sợ hắn, thì để ta đi ra ngoài, đánh lén linh hồn của hắn!

- Ôn hầu, người có thể nắm chắc mấy phần đánh bại linh hồn của hắn?

Yến Nan Quy khẽ lắc đầu.

- Lúc khai chiến, ta đã dò xét qua, linh hồn của hắn mạnh hơn suy nghĩ của chúng ta rất nhiều, khẳng định là không kém người, Vũ Thần cấp

-Thế thì sao? Đối thủ như vậy...

Thiết Kích Ôn Hầu cất tiếng cười to:

- Mới thú vị!

- Ôn Hầu a!

Yến Nan Quy thở dài,

- Ta đã nói rất nhiều lần rồi, bây giờ chúng ta đã là quân vương, không còn là mãnh tướng như trước đây nữa! Lấy thực lực của người này, cho dù cuối cùng giết được hắn rồi, ta và người cũng sẽ phải trả giá thật nhiều. Ta với người trọng thương, Đại Yến hoàng triều làm sao bây giờ? Mấy ngàn vạn dân chúng làm sao bây giờ?

- Dân chúng Đại Yến cần nhất chính là một người võ quan thiên hạ, làm cho bọn họ an tâm, một quân vương để bọn họ dựa vào. Chứ không cần một mãng phu chỉ biết vì tranh giành khẩu khí mà quên đi đại cục

Thiết kích Ôn Hầu không lời nào để nói rồi...

Qua thật lâu, hắn mới phẫn nộ nói:

- Người sợ bị thương, vậy thì người lấy một chiêu giết chết hắn a! Yến Nan Quy, người không chỉ có Lữ Phụng Tiên ta, người còn có bốn mạng vũ hồn, còn có một nửa Chân Long để khí . . . . Bốn mạng vũ

hồn của người, cộng thêm Chân Long để khí, ba thứ hợp lại thành Hoàng Vũ Thiên Hạ, liền vượt qua Thần Giai, , còn có thể e ngại một cái Vũ Hoàng nho nhỏ như vậy sao?

- Hoàng Vũ Thiên hạ?

Yến Nan Quy tự giấu cười cười, không cam lòng nói:

- Ta lấy ra hoàng Vũ Thiên hạ, đúng là có thể không cần tốn nhiều sức giết hấn, nhưng là sau đó thì sao? Tổ chức Bắc Đẩu Thất Tinh thần, Ngũ Đế quân, còn có chủ thượng Đại Long Đầu, cũng sẽ biết thực lực chân chính của ta rồi! Bọn họ sẽ bỏ qua cho ta sao? Ôn Hầu, người phải nhớ kỹ, đối thủ của chúng ta, là Bắc Đẩu Thất Tinh thần, là Ngũ Đế quân, là chủ thượng Đại Long Đầu. Trước khi tìm được Diêu Thuyền, tuyệt đối không thể để cho bọn họ biết thực lực chân chính của ta

Diêu Thuyền...

Nghe được cái tên này, Thiết kích Ôn Hầu cuống ngạo cũng lỗ mãng đột nhiên dừng lại.

- Ai...

Hắn thở dài,

- Ta thức tỉnh mười năm, cũng đi tìm mười năm rồi, vẫn không tìm thấy nàng a!

- Ôn Hầu, người lại thương cảm rồi!

Yến Nan Quy khẽ mỉm cười,

- Ta cho người biết một tin tức tốt... Đại Yến hoàng triều phát động mười vạn nhân lực, dò xét ba năm, gần đây đã có dấu mối về Diêu Thuyền rồi.

- Ở nơi đâu?

Thanh âm của Thiết kích Ôn Hầu đột nhiên mừng như điên.

- Dừng nóng vội, ta cũng đã hành động...

Yến Nan Quy mỉm cười thần bí, giống như điện thờ bên cạnh hắn.

- Ít nói nhảm! Nói mau, tính tình của ta người còn không biết sao? Nếu người không nói, ta sẽ phé đi linh hồn của người!

Thiết kích Ôn Hầu tức giận gầm lên.

- Ôn Hầu a, người vẫn không thể sửa tính tình nóng vội này!

Yến khó khăn thuộc về bật cười nói:

- Yên tâm đi, việc tìm Diêu Thuyền này so với người ta còn muốn gấp gấp hơn, dụng tâm hơn cả người! Bởi vì chỉ có tìm được Diêu Thuyền, ta mới có thể đem người cùng Diêu Thuyền dung hợp ở chung một chỗ, tạo thành vũ hồn Nhất Thể Khuynh Tinh a! Có Nhất Thể Khuynh Tinh, ta mới có tư cách tru diệt Thất Tinh thần, giết chết Ngũ Đế quân, thay thế được địa vị của chủ nhân Đại Long Đầu a!

- Vậy còn chờ cái gì nữa? Nhanh đi tìm!

“ ... ”

Thiết kích Ôn Hầu liêu mạng gầm lên. Đối với hắn, trừ Diêu Thuyền ra, cái gì lưu danh sử sách, cái gì dương danh thiên cổ, chẳng qua đều là phù du mà thôi . . .

... . .

Trong sân tỷ võ, Trầm Côn một thắng một hòa, đối thủ còn lại chỉ là Thanh Vũ thiên quân.

Trải qua hai trường tỷ thí, cộng thêm một canh giờ trì hoãn ở giữa, thời gian tối rạng sáng một giờ(nhất lưỡng điểm chung), Trăng sáng cong cong vắt giữa không trung , đèn dầu trong Cạn thiên đại điện sáng rực rỡ, mấy ngàn tân khách có chút hể hê nhìn Thanh Vũ.

Đánh đến bây giờ, người sáng suốt cũng đã nhìn ra, tối nay Thanh Vũ không tiếc vạch mặt, cũng phải phế bỏ đi Trầm Gia – hậu duệ mạnh nhất của Quang Minh hoàng!

Nhưng là, Trầm Gia đột nhiên xuất hiện một hòa thượng trẻ tuổi, dọa lui Ti Nam, đánh hòa Yến Nan Quy.

Thanh Vũ, người chỉ là Tử Nguyên vũ tông hạ đoạn, ngay cả Ti Nam cũng không bằng, kể tiếp người sẽ đánh thế nào đây?

Trộm gà không được còn mất năm gạo, mười tòa thành trì của người, sợ rằng đều bị Trầm gia thu nhận!

Ở trong con mắt soi mói của mọi người, sắc mặt Thanh Vũ cùng đám chiến tướng sau lưng nàng đều có chút nan kham(khó chịu).

Chuyện đã đến nước này, bọn họ phải phái người ra là chuyện đương nhiên. Nhưng vấn đề là phái người nào đi? Thanh Vũ tự hỏi, mình không có bản lĩnh đánh thắng Trầm Côn, liền quay đầu hỏi những chiến tướng phía sau:

- Ai dám ra ứng chiến?

Sau lưng lặng như tờ.

- Người nào dám hạ tràng, dù thắng hay thua, phần thưởng là mười vạn ngân tệ.

Tuy Thanh Vũ đưa ra số tiền thưởng khổng lồ, nhưng là tràng tử võ này không bàn về sinh tử. Liệu có người nào vì mười vạn lạng bạc xung phong chịu chết? Bạc thì tốt thật, nhưng quan trọng là phải có mạng để cầm bạc.

Sau lưng vẫn không có người nào trả lời, Thanh Vũ liền có chút nổi giận, thấp giọng mắng:

- Đồ vô dụng, ta nuôi dưỡng các người, những cái phế vật này để làm cái gì!

Các tướng lĩnh có người nhìn bầu trời, có người nhìn chân, có người ngấm phong cảnh, chính là không có một ai nghe Thanh Vũ nói.

Những người này đều là tướng quân thân kinh bách chiến rồi, không sợ chém giết, chết trận ở trên chiến trường, chỉ sợ tình huống bây giờ, biết rõ là chịu chết, vẫn phải xông lên ...

Sắc mặt Thanh Vũ càng thêm khó chịu, mà Trầm Côn đứng ở trên tử võ trường, vẫy vẫy tay,

- Mỹ nữ, không dám đánh sao? Ta đã nói, nếu các người không phái người tiếp chiến, chẳng khác nào tự mình nhận thua. vậy thì nên giao mười tòa thành trì cho ta thôi!

- Tiểu huynh đệ này nói có đạo lý, không hạ tràng, chính là nhận thua!

Các tân khách rồi rít cười to. Trầm Côn cũng nở nụ cười, đối với địch nhân dám khiêu khích Trầm gia, hẳn không ngần ngại đùa cợt nhiều thêm một trận... Nhưng ngay khi châm chọc được mấy câu, Trầm Côn đột nhiên cảm giác được, trên đỉnh đầu xuất hiện một cổ sát khí cực kỳ bén nhọn, một tầng mồ hôi lạnh không khỏi thoát ra

Đây chính là bản năng sinh vật, gặp phải lúc tuyệt đối nguy hiểm mới có phản ứng! Trầm Côn lập tức ngưng kết linh khí toàn thân, cấm bế U Minh hồn phủ, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Không biết từ lúc nào, một đám mây trắng bay tới trong bầu trời đêm. Tầng mây mờ ảo, huyền bí, so với Phật Môn kim quang của Trầm Côn còn muốn thánh khiết hơn ba phần.

Trên đám mây trắng là một nữ nhân áo trắng, thoát nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, trong tay cầm một thanh đoản kiếm. Mắt nàng chăm chú nhìn Trầm Côn:

- Sư tỷ, người không ứng chiến, vậy để ta giáo huấn người này đi

Nữ nhân chậm rãi bay xuống sân tử võ. Thanh Vũ thâm hận, dậm chân, vội vàng vọt tới trong sân, nói khẽ với nữ nhân nói:

- Tiểu sư muội, người tới đây làm gì? Hiện tại các phương còn chưa hiển lộ lá bài tẩy, người là một tờ bài mạnh nhất trong tay ta, tại sao có thể lộ diện lúc này chứ?

- Sư tỷ không có bản lãnh, nếu ta tiếp tục không ra tay, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn mười tòa thành trì bị Trầm Gia cướp đi sao?

Thanh Vũ thanh âm rất nhỏ, nhưng nữ nhân này nhưng không chút kiêng kỵ lớn tiếng cười lạnh nói:

- Mười tòa thành trì này, là của sư tỷ, cũng chẳng khác nào là thổ địa của sư môn. Nếu vậy, sư môn sẽ phải cắt đất đền tiền rồi, ta còn có thể không ra sao? Dám không ra sao?

297. Chương 341: Thần Thoại Bình Khí

- Sư muội - Thanh Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn chặt răng, thấp giọng nói:

- Đừng nói nữa, sư môn của chúng ta không thuộc về thế tục, không thể đề cập tới! Hơn nữa, nhiệm vụ của muội là giúp ta bảo vệ tượng Tiêu Khinh Hoàng đến khi thu phục được Huyết Sắc Ảnh Sơn Hà, nơi này không có chuyện của muội, mau trở về!

- Ngươi đang ở đây ra lệnh cho ta sao? - Nữ nhân áo trắng cười lạnh một tiếng, ngay cả xưng hô sư tỷ cũng không gọi

- Thanh Vũ, ngươi chẳng qua là một đề tử ở ngoài thế tục, dám ra lệnh cho nội môn đệ tử như ta sao?

- Ta ... - Thanh Vũ sững sờ cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Thanh Vũ không dám, chính là tiểu sư muội lâu ngày ở nội môn, đối với qui củ thế tục không hiểu biết nhiều lắm ... chuyện nơi này không đơn giản như ngươi nghĩ, mau trở về đi, Thanh Vũ ta xin ngươi!

- Cái gì qui củ thế tục? Sư phụ có nói qua, qui củ chỉ có một cái, chính là “tôn thần, bái Phật, kính trời” ! Đại biểu cho thiên ý, cần gì để ý những con kiến hôi đó? - Nữ nhân áo trắng cao ngạo ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn Thanh Vũ:

- Thanh Vũ, ta xem ngươi ở thế tục quá lâu, cũng biến thành một con kiến rồi ư?

Nói xong, lập tức tiến về hướng Trầm Côn, tay trái cầm đoản kiếm chỉ về phía hấn:

- Đối thủ kế tiếp của ngươi là ta ...

Vừa rồi các nàng nói chuyện, một người thì nói thật lớn, một người thì tận lực giảm âm lượng, Trầm Côn chỉ nghe đến một nửa, không hiểu ra sao cũng không biết lai lịch của nữ nhân này là gì. Bất quá, sau khi thăng cấp Vô Hoàng, giác quan thứ sáu của Trầm Côn cũng mẫn cảm hơn rất nhiều, một mặt phòng bị nữ nhân này đánh lén, đồng thời, ánh mắt cũng để ý một tình cảnh thú vị.

Đại Bồ Đề Tự Huyền Khổ đang đứng chính giữa vị trí của tân khách mà lăm lăm tụng niệm. Trong tấn tượng của Trầm Côn, Huyền Khổ có tánh khí rất táo bạo, làm địch nhân có thể làm người đau đầu chết, làm bằng hữu thì tuyệt đối sẽ là một tên hòa thượng ngoan cố. Một vị phật môn cao tăng như vậy, đáng lẽ không nên có hứng thú với nữ sắc mới đúng. Thế nhưng nữ nhân áo trắng vừa mới xuất hiện, nét mặt già nua của Huyền Khổ liền ửng đỏ, hấn hướng về phía về đám hòa thượng phía đông mà trốn, cúi đầu niệm kinh, tại trên cái đầu bóng lưỡng cũng là một mảnh hồng hồng, giống như là hồn tiểu tử rình coi mỹ nữ tắm rửa bị người ta bắt tại trận vậy.

Rình coi!? Trầm Côn đột nhiên nghĩ tới, Huyền Si đã từng nói, các cao tăng có chữ lót “Huyền” của Đại Bồ Đề Tự đều xuất thân từ Nữ Oa cung. Lúc còn trẻ, Huyền Khổ nghịch ngợm nhất trong các sư huynh đệ, thường xuyên nhìn lén các sư tỷ tắm rửa, kết quả nếu không phải bị Huyền Minh đại sư tỷ treo lên tăng cây thì chính là bị Tiểu sư muội đuổi vào thâm sơn ... Cũng lúc đó, Huyền Si sẽ theo tiểu tỷ từ trong chăn mền chuôi ra, cười hì hì xem một trận náo nhiệt, sau đó lại bị tóm về ổ chăn. Vừa nhìn thấy nữ nhân này, Huyền Khổ lập tức đỏ mặt ... Đúng vậy, nữ nhân này chắc là đến từ Nữ Oa cung. Cùng đứng song song với Vân La tiên phủ, là hai đại cảnh địa của Cửu Châu.

Hắc!

Hắc hắc ...

Nữ oa cung cường đại là không nghĩ ngờ gì nữa, nhưng cho dù đối mặt với cường địch như thế, Trầm Côn vẫn nhin không được bật cười lên. Thanh Vũ xuất thân từ Nữ Oa cung. Huyền Si cũng đã nói hần được tuyệt đại đa số các tỷ muội của Nữ Oa cung yêu thương. Thanh Vũ kia ... có hay không bị Huyền Si yêu thương qua đây?

- Cười cái gì ? - Thấy khoe miệng Trầm Côn cười xấu xa, nữ nhân áo trắng nổi giận nói:

- Con kiến hôi này, trong đầu đầy dơ ...

- Ủ, thì ta không sạch sẽ ...

Trầm Côn cười hì hì hỏi:

- Mỹ nữ người thì sao? Người bao lớn?

Nguyên ý tứ của hần là nếu nữ nhân này cùng Huyền Si không sai biệt lắm về tuổi tác thì hơn phân nửa là tiểu tình nhân của hần rồi, Nhưng ai ngờ những lời này rơi vào tai đối phương thành ra Trầm Côn trêu chọc tuổi nàng. Làm gì có chuyện vừa gặp mặt liền hỏi tuổi nữ nhân chứ? Nữ nhân kia giận tím mặt:

- Con kiến hôi, người đáng chết ...

Một lời không hợp, nữ nhân áo trắng liền trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Trầm Côn, song kiếm trong tay như cây kéo hướng về cổ hần. Lại muốn một phát tiễn đầu Trầm Côn đi! Trầm Côn đã đối qua thân thể, không còn kiêng trủng chi thân, thành ra không dám ngạnh kháng, nghiêng một bên, bước nhanh tới trước. Chính là không tưởng được kiếm phát của nữ nhân này cuộn cuộc như nước sông liên miên không dứt, Trầm Côn vừa bước đi liền cảm thấy kiếm phòng từ phía sau đuổi tới, vẫn là hướng về cổ mình! Thật là lợi hại! Từ lúc thăng cấp Võ Hoàng, Trầm Côn lần đầu tiên gặp được đối thủ theo kịp tốc độ của hần, thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị, ở bên trong mở sí thiên song dực ra một chút, tốc độ đề cao tới mức mắt thương không thể thấy, hướng đến một bên trốn tới. Lúc này, Trầm Côn một hơi trốn đi bảy tám chục thước, đã đi tới bên cạnh luận võ tràng, tiếp tục đi tiếp, có thể bị phán thua trận. Nhưng mà ngay cả lúc không kịp đứng vững lấy hơi, hần lại cảm thấy sát khí đánh úp sau lưng, sát khí này yếu đến mức khó phân biệt ra, nếu không phải Trầm Côn tinh thông bằng hỏa lưỡng trọng thiên, có thể dựa vào độ ẩm không khí chung quang mà phán đoán hành động của đối thủ thì cũng không cảm nhận được sát khí, bị song kiếm này chém mất. Mãnh liệt hít một hơi, Trầm Côn giống như thuấn đi đi tới giữa không trung. Cúi đầu nhìn xuống, dưới chân hần, hai đạo kiếm quang như hai con giao lòng cắt vào cùng một chỗ. Nếu chậm nửa bước, hai chân Trầm Côn đã biến thành thịt hăm rồi ...

- Con kiến kia, có thể trốn khỏi tam kiếm của ta, người đã đủ kiêu ngạo!

Sau ba kiếm vừa rồi, nữ nhân áo trắng không hề truy kích mà có chút nghiêm túc nhìn Trầm Côn, cười lạnh nói:

- Bất quá, tieps theo người có thể trốn được mấy kiếm đây?

Đại hội đột nhiên lâm vào yên tĩnh. Thực lực Trầm Côn cũng đã thấy được, nói hần là một trong những người mạnh nhất Cửu Châu hiện nay cũng được, nhưng chính là lúc này bị ba kiếm liên tiếp bức cho phải chạy trốn không có lực hoàn thủ!? Tâm tình Trầm Côn cũng ngưng trọng hẳn lên, nếu như nói vừa rồi đối chiến Yến Nan Qui là khó phân thắng bại, buộc phải dùng toàn lực, thì lúc chống lại nữ nhân này, chính là dùng toàn lực cũng không kịp, chỉ có thể tự bảo vệ mình. Kiếm pháp của nữ nhân này rất quái lạ ... Đúng rồi, song kiếm của nữ nhân này như đầu đạn truy tung, một khi đem chính mình phong tỏa, thì không thể chạy ra khỏi phạm vi kiếm quang của nàng...

- Con kiến kia, xem người có thể đón ba kiếm của ta, ban thưởng cho người chết toàn thân!

Đang nghĩ ngợi, nữ nhân này lại lấy song kiếm đâm tới, vẫn giống như cây kéo, thẳng về phía cổ Trầm Côn.

Trầm Côn hiếm khi chăm chú như thế này, hừ một tiếng:

- Có thể lấy kiếm pháp phong tỏa đối phương, không tệ lắm, nhưng nếu muốn tỏa định ta, người trước tiên phải có bản lĩnh đột phát cái này ...

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên, đệ tam trọng, Bằng Phong (đóng băng)! Trầm Côn tay phải ngưng kết thành băng chưởng, giơ lên cao, lại đột nhiên vỡ xuống. Trong khoảnh khắc, không khí ở giữa sân ngưng kết, thổ địa ngưng kết, ánh sáng ngưng kết, hết thảy đều bị ngưng kết thành huyền băng, cả luận võ trang trống rỗng bỗng xuất hiện một toàn băng sơn đem bên trong hết thảy toàn bộ đóng băng. Nữ nhân áo trắng cũng bị đóng băng bên trong. Coi như thế, Trầm Côn cũng không dám khinh thường, hắn cảm thấy nữ nhân kia cũng không dễ dàng bị đông cứng như vậy, nàng đang cố gắng chấn vỡ núi băng, song kiếm tùy thời có thể phá băng mà ra.

- Còn nghĩ ra được à! - Trầm Côn dùng tay phải vỗ tiếp, núi băng đột nhiên cao gấp đôi, chặt chẽ đóng băng nữ nhân áo trắng.

Cứ như vậy, nữ nhân kia muốn phá băng mà ra, Trầm Côn thì không ngừng bồi vào. Núi băng ngày càng cao, phụ cận bên ngoài thiên cung chỉ nhìn thấy một tòa kiến trúc giống như băng tháp, đột ngột từ dưới đất mọc lên, hướng bầu trời vươn tới. Mà tại luận võ trường, tướng sĩ bình thường không chịu nổi hàn băng vạn năm, liền cấp tốc lui ra ngoài, trong khoảnh khắc, chỉ còn lại ít ỏi mười mấy người.

Bắc Địa Vương cũng ở trong đó, hắn nhờ sự giúp đỡ của kiếm ý băng tuyết mà năng lực kháng hàn mạnh hơn mọi người, hơn nữa ánh mắt ngày càng thêm độc đáo. ... Hắn đã nhìn ra, Trầm Côn tuy rằng chiếm thượng phong, nhưng ngay lúc này cũng không thể đem nữ nhân này đông lại, hơn nữa, song kiếm của người ta cũng thật quý dị, một khi phá băng mà ra, trái lại có thể đem Trầm Côn giết chết. Đã đến thời khắc sinh tử. Nhất định phải nghĩ biện pháp giúp thành chủ một tay, người mạnh nhất Thẩm gia không thể bị thương hoặc bỏ mạng trong này được.

Bắc Địa Vương lo lắng ở trong đại điện nhìn lướt qua, đột nhiên nhìn thấy Huyền Khổ cũng không thể đi, hơn nữa còn là bộ dáng ngược ngùng cúi đầu niệm kinh. Hắn không biết Huyền Khổ cùng Nữ Oa cũng có quan hệ, nhưng khi nhìn thấy biểu tình của y, hắn biết phương diện này ắt có vấn đề. Gian nan từng bước trong hàn khí, hắn đi đến sau lưng Huyền Khổ.

- Đại sư – hắn nói chuyện có chút khó khăn – ngài nhận ra được nữ nhân này? Người xuất gia không nói dối, nhìn vào giao tình giữa Đại Bồ Đề tự cùng Thẩm gia, xin ngài nói một câu!

Đại Bồ Đề Tự còn chưa tìm được Thích Già Bồ Đề chuyển thế linh đồng, đang gửi hy vọng ở Trầm Côn còn sống trở về, tiếp tục giúp họ hắn đi tìm, cho nên không thể không trả lời vấn đề này được.

- Thực ra ... - Huyền Khổ thở dài – nữ nhân kia đúng là tiểu sư muội của bản tăng, đệ tử Nữ Oa cung, Huyền Tâm!

- Còn kiếm pháp của nàng? – Bắc Địa Vương vội vàng truy vấn.

- Võ công Nữ Oa cung đều có một đặc điểm, chính là không cần Vũ Hồn hiệp trợ ... - Huyền Khổ thấp giọng nói – bởi vì nội môn đệ tử của Nữ Oa cung cũng có thể khai thông thượng giới, thỉnh hạ tiên phạt hoặc tiên phạt pháp khí rót vào bên trong linh hồn bọn họ ... tiên phạt hoặc tiên phạt pháp khí này chính là vũ hồn của đệ tử Nữ Oa cung!

- Thì ra là thế, kiếm pháp quý dị này là pháp khí vũ hồn từ thượng giới thỉnh xuống ...

Bắc Địa Vương, nhìn tòa băng sơn cùng nữ nhân song kiếm, trong lòng chợt động “Đôi kiếm như cái kéo, truy hồn lấy mạng, tránh cũng không thể tránh, chẳng lẽ là trong cuộc chiến phong thần huyền thoại ...

- Kim Giao Tiên!

Huyền Khổ (Dịch: nguyên bản ghi là Huyền Sĩ nhưng đệ thấy Huyền Khổ mới là người đang nói chuyện với BDV chứ) hô to một tiếng phạt hiện, không nói nữa, hắn có thể nói ra cái này với Thẩm gia đã là bán đứng sư môn rồi. Bắc Địa Vương chiếm đủ tin tức, cũng không vì khó khăn của Huyền Khổ, đi trở về chỗ ngồi của mình, lớn tiếng đem những lời vừa này nói ra.

- Kim Giao Tiên? Mẹ nó chứ!

Trầm Côn hung hăng mắng, nữ nhân này còn có cả thần thoại binh khí phụ thân, Kim Gia Tiên, làm vũ hồn. Đối thủ có được lực lượng cấp thần thoại, không thể dùng võ công chống lại được .... Thần thoại, chỉ có thể dùng thần thoại đánh bại!

Thực may mắn, bên người Trầm Côn có thứ thần thoại kia. Tay phải tiếp tục gia cố núi băng, Trầm Côn lắc mình tiến nhập thế giới linh hồn, Kim Thân Phật Đà Pháp Tướng xuất hiện, dài sen dưới chân vừa động, giết về phía nữ nhân áo trắng. Đúng lúc đó, nữ nhân áo trắng thấy không thể đột phá khỏi núi băng, cũng đồng thời quyết định tiến nhập vào thế giới linh hồn. Như lời Bắc Địa Vương, bên cạnh linh hồn của nàng là hai con giao long kim sắc đan vào nhau trông giống một cái kéo thật lớn. Hai người vừa lúc đối mặt, đều hơi sững sờ.

- Quả nhiên là Kim Giao Tiên! - Trầm Côn lần đầu tiên chứng kiến thần thoại bình khí, vẻ tham lam trong mắt chợt lóe lên.

- Kim Thân Phật Tướng? Người cũng có thể khai thông thượng giới? - Nữ nhân áo trắng nhìn thấy Pháp Tướng của Trầm Côn không khỏi kinh ngạc một chút.

Nhưng chỉ là do dự giây lát, hai người đồng thời xuất thủ.

298. Chương 342: Bí Văn Kinh Thiên

Kim Giao Tiên xuất ra nhắm thẳng hướng Pháp Tướng, mà Trầm Côn cũng đá ra dài sen dưới chân, chủ động đưa đến hai con giao long, rắc, cây kéo vừa vận dừng trước dài sen, mặc dù không bị chém thành hai đoạn, nhưng dài sen cũng bị chặt đứt vài miếng, xuất hiện một vết rách thật dài. Không nhìn lấy dài sen, Trầm Côn lưu tâm đến linh hồn hồng hồng lục lục, sí thiên song dực liên tục gia tốc, khiến hắn trong chớp mắt xuất hiện sau lưng nữ nhân áo trắng. Hai tay vừa nhấc, bảy khóa xá lợi dùng để chứa đựng vũ hồn, đồng thời có thể làm vũ khí công kích, tất cả đánh vào hậu tâm của nữ nhân.

Phốc! Linh hồn nữ nhân bị đánh liên rung động, suýt nữa tan thành mây khói

- Đáng chết! - Cô nàng ngã xuống liền mất:

- Nếu ta dùng Kim Giao Tiên chân chính thì người đã sớm bị phân làm hai đoạn!

- Mỹ nữ, thua chính là thua, đừng kiêu có được không? - Trầm Côn nâng chân lên, một cước đem nữ nhân áo trắng đánh trở về thân thể.

Kỳ thật, nếu hắn hiện tại muốn giết nữ nhân áo trắng này cũng dễ như trở bàn tay, chỉ là không thể giết a, giết một cái nữ nhân, sẽ đưa đến vô số lão ni cô của Nữ Oa cung, đến lúc đó thì Trầm gia cũng không có biện pháp sinh tồn tại Cửu Châu đại lục nữa!

- Mỹ nữ, Nữ Oa cùng cũng có uy tín trong giới thần tiên, nay ta tha cho người một mạng, người nếu kêu người tới tìm ta báo thù ... không thành vấn đề, ta chờ đây!

Nhẹ nhàng nói một câu vào tai nữ nhân kia, Trầm Côn trở về U Minh Hồn Phủ của mình. Vừa vào cửa, hắn liền nghe thấy nữ nhân kia hừ lạnh một tiếng:

- Không cần đến các sư tỷ, không bao lâu sau, ta sẽ đích thân đánh bại người!”

Trầm Côn nở nụ cười, hắn chính là cố ý nói như vậy để kích thích nữ nhân này, vốn ả tâm cao khí ngạo. sẽ không chịu kêu Nữ Oa cung hỗ trợ.

Đóng kỹ đại môn của U Minh Phủ, Trầm Côn đau lòng nắm dài sen lên nhìn ... Mẹ nó chứ! Dài sen đã bị vận nứt ra một cái lỗ hổng lớn, ít nhất bảy tám ngày mới chữa trị xong. Đây chỉ mới là do nữ nhân kia mới đến một phần uy lực của Kim Giao Tiên. Khẽ lau trán, Trầm Côn một trận hoảng sợ...

Trở lại thế giới thật, Trầm Côn phát tay tán đi băng sơn, linh hồn của nữ nhân áo trắng đã muốn trọng thương, nếu không làm tan băng, e rằng người ta cũng sẽ bị chết cứng. Đông! Núi băng hóa thành hơi nước rồi biến mất, phía trên Cận Thiên Cung hạ xuống một hồi mưa phùn lất phất, nữ nhân áo trắng cũng cùng rơi theo, giãy giụa bò lên, cắn tức nhìn Trầm Côn.

- Sư muội thế nào? - Thanh Vũ Thiên Quân không chứng kiến trận đấu trong linh hồn, nhưng nhìn thấy Trầm Côn chủ động thu chiêu, tiểu sư muội thì chột vật rơi xuống đất liền biết tình huống không ổn.

- Ta vô dụng, đánh mất sư môn thổ địa, trở về sẽ xin bề quan chịu tội! - Nữ nhân kia bỏ lại một câu rồi phẫn nộ đi ra ngoài.

Nàng vừa đi không lâu, Trầm Côn cười híp mắt đến trước mặt Thanh Vũ, ngồi xổm xuống nói:

- Mỹ nữ, thắng bại đã phân, mười tòa thành trì cũng nên đưa chứ?

Thanh Vũ mím chặt môi, trầm mặc một lát, nhìn thấy chung quang còn có mười mấy vị khách cực mạnh, ngưỡng ngừng chống chế, cất cao giọng nói:

- Yên tâm, Thanh Vũ ta luôn giữ lời, mười tòa thành trì, không thiếu một cái, hơn nữa đều dựa vào biên giới các thành thị của Trầm gia người, không có một khối đất lệ thuộc!

- Ai u, đa tạ mỹ nữ! -

Trầm Côn kêu Bắc Địa Vương đưa giấy bút tới:

- Vật thì bây giờ lập chứng từ đi. Có Huyền Khổ đại sư, Dương Vô Mệnh, Bạch Tiên Nhi, Ca Thư Tình tiểu thư, mọi người cùng nhau chứng kiến a. Nếu Thanh Vũ thiên quân chối quanh, mọi người cùng nhau mắng hắn. Lật lọng, nói một đằng làm một nẻo, tin tưởng một con chó cũng không tin tưởng Thanh Vũ, rống rống!

- Người ...

Thanh Vũ bị tên du côn vô lại này dây dưa, tức giận suýt nữa ói ra máu mắng:

- Ta trở về liền đưa bản đồ cho người, không tin danh dự của ta sao?

- Nói về chuyện cắt đất, Yến Nan Quy cũng là lập ngay đương trường, vì có gì chỉ có người phải đi về mới lấy?

- Mỹ nữ, nghĩ thế nào, có phải chống chế hay không?

Trầm Côn cười lạnh một tiếng, ném cho Bắc Địa Vương một cái ánh mắt, Bắc Địa Vương lập tức nổi giận mắng:

- Danh dự? Thanh Vũ thiên quân, người trước cùng Tổ Tâm liên minh, đánh lén Hoang Châu, theo Trầm gia mượn đường lui quân, quay lại liền hại Trầm gia ... Đã làm ra việc này, người còn có mặt mũi nói tới danh dự?

Việc này mặc dù là do mình làm, nhưng bị vạch trần trước mặt thế này, Thanh Vũ da mặt dù có dày đến đâu cũng không thể chối

- Lập thì lập, ta còn có thể chống chế thế nào.

Nói xong, liền viết chứng từ, nặng nề để trước mặt Trầm Côn. Ngay lúc hắn muốn thu lấy chứng từ, Thanh Vũ bỗng giảm thanh âm xuống, nói vào tai Trầm Côn:

- Người biết về sư môn của ta chứ? Người còn dám lấy cái này? Mười tòa thành trì, chính là đất của Nữ Oa cung!

- Mỹ nữ, giờ mọi người đang nhìn, ta không thu chẳng lẽ là sợ Nữ Oa cung các người?

Trầm Côn cười híp mắt, thu lấy chứng từ, đột nhiên cũng giảm thanh âm xuống hỏi:

- Người nhìn qua mới hơn ba mươi tuổi, kì thật .. chắc là hơn sáu chục nhỉ?

Thanh Vũ sắc mặt cứng đờ! Nữ nhân, nhất là các lão bà, sợ nhất chính là nhắc tới tuổi.

- Điều này không cần người quan tâm!

Thanh Vũ nói xong liền quay người muốn đi.

- Được, ta mặc kệ ...Ai, ta chính là muốn hỏi một chút thôi – Trầm Côn ủy khuất nói – Người nếu là thật sự đã năm sáu chục tuổi, ba mươi lăm năm trước, ở sự kiện kia ở Mai Hoa cư khẳng định người cũng có phần!

Thanh Vũ đột nhiên quay đầu lại, theo lời Trầm Côn nói, thời gian, địa điểm chính là tròng cảnh Huyền Si đang “yêu thương” nàng cùng mấy tỉ muội.

- Có hay không, có hay không?

Trầm Côn cười cười, nháy mắt mập mờ.

- Vô sỉ!

Thanh Vũ phần nội xoay người sang chỗ khác, ngoại nhân nhìn lại, thấy nàng duy trì khí phách thiên quân môn môn, chỉ có Trầm Côn nghe được, sau đi ra xa, Thanh Vũ truyền âm đến, có điểm ngưng ngừng hỏi:

- Làm sao người biết chuyện này? Muốn dùng để uy hiếp ta sao?

- Không dám, không dám ... năm đó quả nhiên người có một phần – Trầm Côn truyền âm lại – Sớm biết như vậy, đánh cái gì a, xem thể diện của Huyền Si, ta còn có thể làm khó dễ người sao?

Thanh Vũ đang tới ngoài cửa, nghe vậy, chân vẫn bước tiếp. Lại truyền âm nói:

- Người nhận thức Huyền Si?

- Cần chứng cứ sao?

Thanh Vũ do dự một chút:

- Người cùng Huyền Si đại ca ... là bằng hữu?

- Cũng giống như thế!

Trầm Côn cười híp mắt truyền âm, Huyền Si là vũ hồn của hắn, không phải thân như một thể sao!

- Hô ...

Thanh Vũ dặm chân, một lão bà năm sáu chục tuổi thể mà giống như tiểu cô nương đỏ mặt:

- Sớm nói người nhận thức Huyền Si ... Ta có thể cùng Trầm gia hợp tác, làm gì đến mức chém giết thể này!

- Hiện tại bắt đầu hợp tác thì muộn sao? – Trầm Côn hỏi lại.

- Đã muộn! – Thanh Vũ nói – Huyền Minh cung chủ đã ra lệnh cho ta, nhất định phải bồi dưỡng một người lên làm Thiên Minh hoàng đế, đây là tử lệnh, ngài qui định trong một tháng phải làm được ... Trầm gia các người ủng hộ Quang Minh hoàng, ta phải ủng hộ người kia, chúng ta không có khả năng thương lượng!

Dừng một chút, gần như cầu xin nói:

- Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, người ta không màng sinh tử, nhưng trên phương diện bằng hữu, có thể nói cho ta biết Huyền Si đang ở chỗ nào không?

Thanh Vũ nói thực thành khẩn, Trầm Côn cũng thần nhiên nói:

- Huyền Si mất tích, bất qua khi xuất hiện thì người hắn tìm đến đầu tiên sẽ là ta ... Khi hắn trở về, ta lập tức an bài người gặp hắn!

- Đa tạ ...

Thanh Vũ đột nhiên đi nhanh hơn đến Thiên cung thiên điện của nàng, bắt quá, người chung quanh phát hiện, lão bà năm sáu chục tuổi Thanh Vũ, như đột nhiên hồi xuân, vừa đi vừa nhảy (cái này đệ thấy giống nhảy chân sáo nhưng để vào thấy kì kì đành giữ nguyên), còn ngưng ngừng mà đem nghịch mấy lọn tóc ... Kết quả là mấy người kinh ngạc, mấy người hoảng sợ, mấy người nôn mửa.

Sau một lát, một tiểu nha hoàn lặng lẽ đi vào Kim Thiên đại điện, nói là mang tặng bữa khuya, nhưng khi mở hộp điểm tâm nàng mang tới, Trầm Côn thấy hé ra một tờ giấy tràn ngập chữ nhỏ tinh tế.

Thanh Vũ thiên quân viết. Mặt trên có ghi: “Người tới Thu Diệp Thành không ngoài hai chuyện: hoàng vị, Huyết Sắc Ánh Sơn Hà ...”

Trầm Côn trong lòng vừa động, cũng không quản có người đến bên cạnh bắt chuyện, đi thẳng tới một góc sáng sửa nhìn xuống, đọc tiếp: “Tranh đoạt hoàng vị, cẩn thận một người có tên Thủy Nguyệt Võ. Sau khi Chân Long để khí bị xé nứt vào ba năm trước, thượng thiên cho rằng hơn nửa là do Quang Minh hoàng gây nên, mà người khác thì không xứng làm chân mệnh thiên tử, cho nên giáng xuống thiên mệnh, do Thủy Nguyệt Võ thống nhất cửu châu! Thủy Nguyệt Võ, đến từ Vân La tiên phủ, là con một của thế gian đệ nhất cường giả Thủy Vô Ngân ... Vũ hồn của hắn, người chắc đã nghe nói qua, Thường Sơn Triệu Tử Long, siêu thần cấp, Hào Long Thiên Túng (hào khí ngất trời)!”

Một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu Trầm Côn. Nhìn xuống phía dưới, nội dung càng thêm điên cuồng!

Về phần Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, nhìn thể diện Huyền Si, ta lên lấy tặng người, nhưng phải cẩn thận với Nữ Oa cung! Vì thu phục Bạch Khởi, Huyền Minh cung chủ không chỉ phái đến tiểu sư muội Huyền Tâm, còn có ba nữ ni chữ lót Huyền khác, ngày đêm thủ hộ tượng Tiêu Khinh Hoàng. Bốn nữ ni này, mang theo bốn kiện thượng giới vũ hồn pháp khí: Kim Gia Tiên, Hồn Nguyên Kim Đẩu, Phiên Thiên Ấn, Âm Dương Kính ... Mà trấn áp Bạch Khởi lại chính là chỉ bảo của Nữ Oa cung, Sơn Hà Xã Tắc Đồ! Bốn kiện vũ hồn pháp khí cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạo thành Nữ Oa Phục Ma Đại Trận, người không có cơ hội tới gần Bạch Khởi! – Thanh Vũ tiếp tục viết - Trên thế giới này, chỉ có ba người có thể phá trận, cũng chỉ ba người có thể giúp người phá trận ...

Mở được thất tào phong ấn tầng thứ bảy, Dương Vô Tuyệt!

Sử dụng thiên mệnh đệ tam kiếm, Lý Trích Tiên!

Nghê thường vũ, tào nhã phong hoa, Luyện Vũ Y!

Muốn Bạch Khởi thì phải tìm ba người bọn họ!

Vẫn tự dừng ở đây, Thanh Vũ thiên quân đã tính toán tốt thời gian, Trầm Côn vừa xem xong, tờ giấy liền tiêu thất trong không khí.

Mà Trầm Côn thật lâu không nói tiếng nào ... Lời của Thanh Vũ không nhiều lắm, nhưng chính là chữ chữ tựa châu ngọc, kinh tâm động phách! Muốn để A Phúc làm hoàng đế nhất định phải đánh bại Hào Long Thiên Túng, muốn Huyết Sắc Sơn Hà, phải thông qua năm kiện pháp khí tạo thành Phục Ma Đại Trận ...

Mẹ nó chứ!

Trầm Côn chỉ cảm thấy đầu đầu nhức óc, lấy thực lực cấp bậc Võ Hoàng thế mà không đủ dùng! Hắn buộc chính mình tỉnh táo lại, lẳng lặng suy tư ... A Phúc vẫn còn ở hải cảnh, còn phải một đoạn thời gian mới có thể trở về, việc khẩn cấp trước mắt chính là hủy bỏ ước hẹn ba ngày sau cùng Trịnh Hùng, nghĩ biện pháp khác lấy được Bạch Khởi. Nhưng còn biện pháp gì đây?

Thực phải tìm ba người kia?

Dương Vô Tuyệt, Trầm Côn còn không có Hoàng Kim Thần Tộc thi thể, không có khả năng tìm ra hắn! Lý Trích Tiên, Trầm Côn dù không có khí phách, cũng không đi cầu xin tình địch, muốn gặp Lý Trích Tiên, chỉ có một loại tình huống là hắn cùng A La cử hành hôn lễ xong. Về phần Luyện Vũ Y ... Ai biết nàng mọc rễ ở chỗ nào, Trầm Côn còn chưa nghe qua tên này a!

299. Chương 343: Yên Hoàng Yên Nan Quy

Suy nghĩ một trận, Trầm Côn không tìm thấy một điểm đầu mối, đành chậm rãi chờ cơ hội, sau ba năm ngủ đông, tâm tính hắn cũng đã đủ trầm ổn, biết rằng đến từ từ so với đến vội vàng càng có đạo lý hơn.

Cùng Bắc Địa Vương trở lại nơi đóng quân của Trầm gia, mọi người rầm rộ chúc mừng thắng lợi được hai mươi một tòa thành trì. Ngay tại lễ mừng, Bắc Địa Vương tuyên bố thân phận mới của Trầm Côn – cao thủ Trầm gia bí mật bồi dưỡng, thuộc Trầm gia Âm Bộ.

Âm Bộ? Trầm gia còn có tổ chức bí mật sao?

Bắc Địa Vương cấp cho Trầm Côn một cái khinh thường bất đắc dĩ ... Mới thành lập, vì an bài thân phận của thành chủ ngài mà tạm thành lập ...

Trầm Côn cười một tiếng, kế tiếp, Bắc Địa Vương mở bản đồ Cửu Châu trước mặt mọi người, đem những thành trì chiếm được nhất nhất đánh dấu trước mặt, nhìn lại, Trầm gia tựa đã trở thành một thế lực ở bắc Nam bộ Bắc Cửu Châu (có lẽ là nam bộ ở bắc Cửu Châu chăng?), nắm giữ gần năm mươi tòa thành trì, ba trăm ngàn dân cư, coi như thiên hạ ngũ đại chư hầu, đất đai cũng không nhiều bằng!

Người Trầm gia lập tức hoan hô, nâng li uống sáng khoái, nhưng lúc đang uống rượu, Trầm Côn đột nhiên phát hiện, Trầm Phương từng dùng chủy thủ uy hiếp mình lại không thấy. Trầm Côn cũng không còn để trong lòng, gọi người tìm một chút là được. Nhưng tìm kiếm liên tục trong ba ngày, Trầm Phương tựa như bốc hơi, không còn lộ diện. Tiếp đó lại có tin tức, lộ dẫn mà Trầm Côn lưu lại cho Bắc Địa Vương, cùng một số văn kiện cơ mật đồng loạt không thấy.

Mẹ nó chứ!

Không hề nghi ngờ, Trầm Phương theo lộ dẫn mà suy đoán ra thân phận Trầm Côn, sợ tội mà chạy rồi.

Tiểu tử này ...

Hắn có trốn đi cũng không sao cả, chỉ là nếu đem tin tức mình chưa chết lộ cho Dương gia thì phen toái lớn rồi!

Trong lúc truy đuổi Trầm Phương, một cái tin tức xấu cũng truyền lại...

Sau khi giành được hai mươi một tòa thành trì, Trầm gia bắt đầu tiếp thu, các thành trì của Ti Nam cùng Thanh Vũ thì dễ nói, lão bách tính chỉ cần ba bữa cơm no, Trầm gia lập tức ban bố giảm miễn một ít thuế, rất nhanh được dân chúng địa phương ủng hộ. Nhất là mười tòa thành trì của Ti Nam, lúc Tổ Tâm thống trị, mọi người đều bị coi là nô lệ, là súc sinh, hôm nay, Trầm gia đến tiếp quản, lão bách tính tìm về được tôn nghiêm làm người, đối với Trầm gia càng mang ơn, rất nhiều người thậm chí đem Trầm Phù Đồ cùng Trầm Côn đúc tượng, coi như thần phật mà cúng bái.

Nhưng mấu chốt là Tân Nguyệt Thành. Đúng như dự liệu của Trầm gia, Tân Nguyệt thành là nơi khởi đầu nổi dậy, nhân dân làm sao mà giăng đèn kết hoa, hoan nghênh chào mừng? Phải biết rằng, Trầm gia đã muốn so với một đại đế quốc, Tân Nguyệt thành cũng là nơi ở của đế vương, chẳng những thuế phụ, lao dịch ít hơn nơi khác, còn là thủ đô chính trị thứ hai, đó là ước mơ và vinh dự của bao nhiêu nhân dân a! Vì thế, Trầm Phù Đồ phải tự mình đi Tân Nguyệt thành một chuyến.

Nhưng mà hoan nghênh hắn ... là một trăm lão nhân ngoài trăm tuổi tuyệt thực ở ngoài cửa thành! Lại qua vài ngày, Trầm Phù Đồ lọt vào ám sát của một tên đồ tể giết heo ... Thật sự là một tên đồ tể bình thường, tinh thần bình thường, thể nhưng hắn mang đao giết heo vọt vào thành chủ phủ, muốn tìm Trầm Phù Đồ liều mạng! Càng quá phận chính là, sau khi Trầm Phù Đồ nhập thành không lâu, hơn mười gia đình cố gắng li khai Tân Nguyệt thành, bảo là muốn đi hoàng triều Đại Yến, tiếp tục là con dân của Hoàng Vũ đại đế ... Trầm gia cảnh vệ sao có thể dung nhẫn dân chúng trốn chạy, liền ở cửa hành cùng dân chúng xung đột.

Sự tình náo loạn đến cùng, mấy người kéo bè kéo cánh tạo phản, ở bìa rừng phía bắc Tân Nguyệt làm cướp, đặc biệt đánh cướp Trầm gia vận chuyển đội! Trầm gia cao thấp đều có chút mơ hồ với hành động của dân cư Tân Nguyệt thành, chúng ta mang đến nhân từ cùng vẻ vang, như thế nào có người tạo phản?

Lúc đầu, Trầm Phù Đồ hoài nghi là Yên Nan Qui ở sau lưng phá rối, nhưng điều tra rồi mới biết, người ta ở tại Thu Diệp thành chữa trị Phương Thiên Họa Kích, căn bản không hạ xuống một đạo mệnh lệnh nào. Đáng sợ hơn chính là, Yên Nan Qui chiếm lấy Bách Bảo trai ngàn năm của cải, cùng mở rộng con đường buôn bán khắp Cửu Châu, có đầy đủ khả năng phát triển sang thời đại tư bản ... Trầm Côn thậm chí có điểm hoài nghi, cho Yên Nan Qui năm mươi năm, hắn từ phong kiến kinh tế tự bước vào chủ nghĩa tư bản ...

Mẹ nó chứ!

Đọc qua những biện pháp chính trị của Yến Nan Qui, Trầm Côn vung bút lên, cấp cho Trầm Phù Đồ một phong thư “Học tập Đại Yến hoàng triều, học tập Yến Nan Qui, đừng sợ mất mặt!” Mười mấy ngày sau, Trầm Phương vẫn không có tin tức, mà Dương gia cũng còn chưa biết được Trầm Côn đã trở về. Điều này khiến hần dần yên lòng, ánh mắt một lần nữa hướng tới trường ám đấu tại Thu Diệp thành.

Hôm qua, Trầm Côn nhận được tin tức, Quang Minh hoàng đang suất lĩnh đại quân tới gần Thu Diệp thành, xem ra muốn nhúng tay vào cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế. Theo tính toán, chiều nay hần sẽ vào thành. Nhiều năm không thấy tên mập mạp chết bầm này, Trầm Côn thật đúng là có chút nhớ, ngay giữa trưa cười híp mắt ngồi xồm ở cửa thành ...

Mặt trời dần lặn về tây, đã tầm hơn năm giờ, Quang Minh hoàng còn chưa ới, đội ngũ nghênh đón ở cửa thành đột nhiên tăng lên ... Trầm Côn quét mắt một cái, cơ hồ những nhân vật có uy tín đều đến, nhất là Thanh Vũ thiên quân, phương thức xuất hiện của nàng làm Trầm Côn rung động không thôi.

Một con thuyền ở bay giữa không trung, chậm rãi từ trong thành đi ra, Thanh Vũ đứng ở đầu thuyền, bên người có rất nhiều chim tước bảo vệ chung quanh. Vừa cúi đầu nhìn thấy Trầm Côn, sắc mặt Thanh vũ thiên quân nhất thời biến đổi ...

Hơn nửa tay phải nằm trong áo, nàng trộm chỉ thổ địa dưới chân, tựa hồ đang hỏi

- làm sao ngươi lại tới nơi này?”

Trầm Côn vỗ vỗ cái bụng, khoa tay múa chân vẽ ra một cái bộ dáng mập mạp

- Đến chờ Quang Minh hoàng a!

-Đáng chết!

Thanh Vũ thiên quân sắc mặt trầm xuống, trộm chỉ cửa thành, loại xoay người trở về khoang thuyền. Trầm Côn xem hiểu thủ thế này! Ở sau cửa thành tìm một tửu điểm nhỏ, thuê một khách phòng yên tĩnh. Chỉ lát sau, Thanh Vũ thiên quân liền lặng lẽ theo cửa sổ vào, Trầm Côn liền ha ha trêu đùa:

- Mỹ nữ, ta thuê phòng, ngươi lại chui cửa sổ vào, nếu bị Huyền Si lão huynh biết, lại không lột da ta a?

- Ngươi còn có tâm tư cười nói?

Sắc mặt Thanh Vũ phi thường khó coi:

- Đi nhanh lên, trước khi mặt trời lặn, người Trầm gia không được ra khỏi thành!”

- Sao vậy? – Trầm Côn thu hồi vẻ tươi cười.

- Không thấy chiến thuyền vừa rồi sao? – Thanh Vũ thấp giọng nói:

- Ngươi cho rằng ta có bản lĩnh có được một tiên thuyền như vậy, còn được bách điều theo tả hữu? – Nàng lo lắng nói:

- Đó là Vân La tiên phủ, Thủy Nguyệt Võ mà ta đề cập lần trước đã đến đây!

- Thủy Nguyệt Võ? – Trầm Côn trong lòng chợt nảy lên:

- Vậy cái kia Triệu Tử Long ...

- Hào Long Thiên Túng cũng tới, bách điều đi theo vân thuyền cũng là bởi khi hần còn sống luyện tập Bách Điều Triêu Phụng Thương!

Thanh Vũ hừ nói:

- Thủy Nguyệt Võ, đã đem Quang Minh hoàng liệt vào danh sách cùng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cần cho cấp cho hần một đòn hạ huy ngay khi vừa vào thành ... người đi nhanh lên, nơi này rất nhanh sẽ biến thành chiến trường giữa Triệu Tử Long và Chu Công Cẩn.

300. Chương 344: Thủy Nguyệt Vũ Đáng Sợ

Hào Long Thiên Tung, Tiểu Đông Phong, hai đại vũ hồn này sắp khai chiến rồi mà Trầm Côn còn ngồi cười híp mắt. Thanh Vũ không khỏi nói:

- Trầm tiên sinh, ta biết ngươi cũng là cường giả, rất muốn xem cuộc chiến này! Ngươi là người Trầm gia lại càng phải ủng hộ Quang Minh Hoàng... Nhưng ngươi nên nghe ta một câu: Nếu Tiểu Đông Phong là linh hồn có năng lực tru diệt Thần Phật thì thuộc tính của Hào Long Thiên Tung lại càng vượt xa tưởng tượng của ngươi. Đừng mơ can thiệp vào, nếu không dù là ngươi cũng đừng mong bình yên thoát thân.

Nhìn trên tình cảm với Huyền Si, Thanh Vũ Thiên Quân đối với Trầm Côn rất thẳng thắn, hoàn toàn nói thật.

- Mỹ nữ, thuộc tính của Hào Long Thiên Tung là gì?

Trầm Côn đột nhiên hỏi.

- Ngươi hỏi làm gì? Còn muốn so chiêu với hắn?

Thanh Vũ không vui hừ một tiếng, nhưng vẫn nói ra thuộc tính của Hào Long Thiên Tung.

Vũ hồn: Hào Long Thiên Tung!

Khả năng: vượt qua Thần Giai!

Năng lực một: Du Long lướt ảnh, ban cho võ giả Nhân Gian Giới tốc độ nhanh nhất, lên trời xuống đất, ngao du đại dương, không chỗ nào không thể đi!

Năng lực hai: long thương thập tam điệp, mỗi một lần ra thương, uy lực công phá tăng gấp đôi, tăng chín lần, chính là lực công kích mạnh nhất nhân gian giới! Tăng mười ba lần, đủ để võ toái hư không, tru diệt thần Phật!

Năng lực ba: Long Tuyền không dứt, từ trên vạn vật thu lấy linh khí, vĩnh viễn giữ võ giả ở trạng thái tốt nhất, vĩnh viễn không mệt.

Biến hóa: đang ở thời điểm tiến hóa khẩn yếu, tùy thời có thể trở thành Thiên Đạo vũ hồn nhất pháp!

Còn có thiên lý sao?

Nghe thuộc tính của Hào Long Thiên Tung, Trầm Côn trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm... Tốc độ tuyệt đối, lực sát thương tuyệt đối, còn vĩnh viễn sẽ không mệt nhọc, Hào Long Thiên Tung mạnh như vậy, còn có thiên lý sao?

Trong đầu của hắn trống rỗng, không thể nghĩ ra biện pháp gì có thể đánh bại Hào Long Thiên Tung!

Vũ hồn như vậy, chỉ có hai chữ hoàn mỹ mới có thể diễn tả được! Hơn nữa hắn còn có thể tiến hóa lần nữa!?

- Mỹ nữ!

Trầm Côn vô lực nói:

- Hào Long Thiên Tung đã vượt qua Thần Giai rồi, hắn còn có thể tiến hóa thành cái gì?

- Ngươi chưa từng nghe qua Thiên đạo vũ hồn sao? Vượt qua Thần Giai lần nữa tiến hóa, chính là thiên đạo!

- Chỉ bất quá thượng giới không cho phép nhân gian xuất hiện Thiên đạo vũ hồn, một khi Hào Long Thiên Tung hoàn thành tiến hóa, hắn sẽ bị dẫn vào Thiên Môn, trở thành thần tiên!

- Thôi!

Thanh Vũ không giải thích nhiều, lo lắng nói:

- Trước đừng quan tâm hắn có thể tiến hóa hay không, chỉ riêng Hào Long Thiên Tung cũng đủ đánh bại ngươi vô số lần rồi. Ngươi đi mau, tìm ba người mà ta nhắc tới, chớ cùng Thủy Nguyệt Vũ giao phong chính diện!

- Người yên tâm đi, yên tâm đi!

Trầm Côn cười híp mắt đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua tử điểm, hắn còn mua hai chai rượu trắng, một túi cánh gà.

Thanh Vũ cho là Trầm Côn bị mình nói động tâm rồi, liền cười. Nhưng nàng vừa về tới Vân thuyền, thấy Trầm Côn cười hì hì ngồi chồm hổm ở cửa thành, vừa uống rượu, vừa gặm cánh gà, còn cười nhẹ đầy vẻ lưu manh.

Tên khốn này, thật muốn tìm chết sao?

Trầm Côn cười híp mắt không để ý đến Thanh Vũ. Hắn tự biết không phải là đối thủ của Hào Long Thiên Tung, nhưng hắn mà bỏ đi thì A Phúc phải làm sao bây giờ? Qua một lúc sau, lúc sắc trời tối đen, xa xa trên đường lớn xuất hiện một đội kỵ binh màu đỏ thẫm, trong đó có người giơ lên cao một chiến kỳ màu đỏ thẫm, vẽ hoa văn rồng màu vàng.

Sau khi A Phúc nhận được một phần Chân Long để khí liền lấy rồng làm chiến kỳ. Phía sau đội kỵ binh, một chiếc xe ngựa màu đỏ thẫm chạy băng băng, trên xe có một con phi long màu xanh năm chân, vậy tình mịn, khuôn mặt còn có một chút dáng vẻ của hùng tộc.

Đây là toạ kỵ của Quang Minh Hoàng cũng là dấu hiệu của hắn: Long Hùng, Thanh Sơn!!

- Thanh Sơn cũng tới.

Thấy cháu mình đã biến thành một Chân Long, Trầm Côn không kìm được cười thầm một tiếng. Sau đó vô cùng đột ngột, hắn cảm giác được bên cạnh xuất hiện một cổ long tức còn thanh thuần hơn Long Thanh Sơn. Quay đầu nhìn lại, một cái bóng trắng không biết lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

Người này vô cùng cao, chừng hai thước, vóc người thon dài to lớn. Hắn ôm hai vai, cười nhạt chăm chú nhìn đội ngũ của Quang Minh Hoàng nhích gần về phía mình. Mái tóc dài màu tuyết trắng rũ xuống sau lưng, gió muện thổi tới, tóc trắng như tuyết bay khắp nơi, trông hắn phiêu dật giống như thần tiên.

- Thủy công tử!!

Vừa thấy người này xuất hiện, các tân khách rối rít khom người, chủ động đem cửa thành nhường cho hắn.

Trầm Côn không có bỏ đi, hắn cười hì hì ngẩng đầu, quơ quơ một cái cánh gà.

- Thủy Nguyệt Vũ công tử? Có ăn một chút không?

Thủy Nguyệt Vũ không trả lời.

Hắn đã biết chuyện Trầm Côn đánh bại Huyền Tâm. Theo hắn, Trầm Côn có thể đánh bại nội môn đệ tử của Nữ Oa cung, vậy hắn có tư cách nói chuyện với mình!

Hơn nữa hắn nhìn bộ dáng Trầm Côn, đầu trọc to, lời thôi thành tánh, còn đang uống rượu gặm cánh gà. Trời ạ, trời ạ, một xú hòa thượng như vậy, thật sự là làm nền cho ta, tóc trắng phiêu dật, tuấn lãng như tiên, không câu chấp phong tư... A!!

Nghĩ tới đây, Thủy Nguyệt Vũ sờ sờ gương mặt anh tuấn phi phàm của mình, nhìn lại Trầm Côn.... Thật là càng xem càng thích!

Lạch cạch!

Ném ra một khối hột xoàn giá trị liên thành, coi như là bố thí cho Trầm Côn, Thủy Nguyệt Vũ vui mừng cười nói:

- Tiểu huynh đệ, sau này hãy cùng ở bên cạnh ta, làm nền cho ta đi?

...

...

...

Trầm Côn mở to mắt, choáng váng!

Hắn tưởng tượng ra rất nhiều phương thức gặp mặt, Thủy Nguyệt Vũ có thể là lòng dạ âm trầm, có thể ngang ngược tàn nhẫn, cũng có thể thần bí khó lường, nhưng hắn chỉ không nghĩ tới một điều, Thủy Nguyệt Vũ, lại là một người như vậy?

Làm nền cho hắn?

@@\$#%#

Bàn tăng không nhường đường, lắc lắc cánh gà, đều là những động tác khiêu khích phi thường rõ ràng, Thủy Nguyệt Vũ sao lại vô cùng vui vẻ ban thưởng hột xoàn. Hắn muốn mời mình làm nền cho hắn?

Kẻ này tự luyện cuồng sao?

- Tiểu huynh đệ, ta hiểu. Lần đầu tiên nhìn thấy khí chất của ta, người khó tránh khỏi bị mê thần hồn điên đảo. Ta hiểu rõ, có thể hầu hạ một vị chủ nhân tuần lãng như ta, trong lòng của người nhất định vừa rất khiếp sợ vừa mừng như điên.

Thủy Nguyệt Vũ nghiêm túc nhìn Trầm Côn, nhẹ giọng nói:

- Nhưng người chỉ có nửa canh giờ để say mê ta. Người rất may mắn. Sau nửa canh giờ, người phải thích ứng với sự bất phàm, siêu trần thoát tục của ta, để làm phụ tá cho ta! Người làm được không?

- Lão huynh.

Trầm Côn há to miệng, nhai đến một nửa cánh gà cũng rớt ra ngoài.

Sau đó hắn xoay người rời đi.

- Lão huynh, cửa thành nhường cho người, ta không khiêu khích người là được chứ gì?

- Đi đi!

Thủy Nguyệt Vũ ưu nhã thở dài.

- Ta biết người đây là lấy cớ, người là bị phong độ của ta làm mê đắm rồi, ngồi bên cạnh ta cũng cảm thấy ngượng ngùng. Ai, dù sao ta đẹp mê người như thế, làm cho người thấy xấu hổ..... A!

Trầm Côn chạy trốn trốn chết vào phía sau cửa thành.

Ngẩng đầu nhìn lên, các tân khách đều ở trong đây, nhất là Bạch Tiên Nhi, lão bằng hữu này nhìn Trầm Côn bật cười ha ha.

- Tiểu tử, đã biết chúng ta tại sao lại ra khỏi cửa thành chưa?

Bạch Tiên Nhi cười ngửa tới ngửa lui

- Chúng ta không phải tôn kính hắn, cũng không phải sợ hắn! Là không chịu nổi trò tự luyện của hắn! Hào Long Thiên Tung rất mạnh, nhưng vũ khí lợi hại nhất của Thủy Nguyệt Vũ, chính là thói tự luyện có thể khiến mọi người ghê tởm đến chết kia.

Ca Thư Tình ở một bên xoa trán, đánh giá Trầm Côn một chút nói:

- Huynh đài, có phải người là cao thủ Trầm gia hai ngày trước vượt qua Yến Nan Quy? Ta.. Ha ha, ta thấy người hơi quen mắt, người có quan hệ huyết thống với Trầm Côn à?

- Đúng, Trầm Côn là biểu ca của ta, hai chúng ta lớn lên rất giống nhau!

Trầm Côn tùy tiện thêu dệt một thân phận giả, vừa ra vẻ trấn đồ mồ hôi lạnh,

- Đại gia, các vị thật không tốt, biết rõ Thủy Nguyệt Vũ là người như thế, sao không đề tỉnh ta?

- Chúng ta không có nhắc nhở người sao?!

Phía sau cửa mấy trăm người cùng nhau mắng to:

- Lão huynh, chúng ta mấy trăm người cùng núp ở sau cửa, còn chưa đủ để nói là Thủy Nguyệt Vũ đáng sợ sao?

Trầm Côn thật muốn khóc.

- Ta sai lầm rồi, ta cũng không dám khiêu khích kẻ tự luyện điên nữa.

Phía sau cửa mọi người cùng nhau cười lên ha ha.

Nhưng cười xong, mọi người cùng trầm mặc... Tính cách Thủy Nguyệt Vũ quả thật khác thường, nhưng thực lực của hần không phải là giả, sự cường đại của Vân La tiên phủ vượt quá tưởng tượng của mọi người rồi!

Trầm Côn suy tư một trận, thấp giọng hỏi Bạch Tiên Nhi:

- Thủy Nguyệt Vũ xuất thân Vân La tiên phủ, công tử thế gia, không thể nào bị bồi dưỡng thành một kẻ tự luyện cuồng. Hần tự luyện như vậy, chắc còn nguyên nhân khác phải không?

- Thông minh!

Bạch Tiên Nhi búng tay vang một cái, thấp giọng như trước nói:

- Nhìn mặt mũi Trầm Côn, ta nói cho ngươi biết một bí mật... Thủy Nguyệt Vũ có hai vũ hồn, ngoài Hào Long Thiên Tung, hần còn một bốn mạng vũ hồn...

Hần cười một tiếng.

- Ngươi đoán thử coi, vũ hồn dạng gì, mới có thể làm cho Thủy Nguyệt Vũ tự luyện mình như thế?

- Sẽ không phải là...

Trong đầu Trầm Côn đột nhiên hiện lên một cái tên, sau đó nén cười, ghen đến mặt đỏ xanh.

- Xưa có Tây Thi nhan sắc, Đông Thi bất chước (Nguyên văn: Đông Thi hiệu tần). (Biên: muốn hiểu về Tây Thi thì xem xưa có Tây Thi, nàng làm nghề dệt vải, nàng rất đẹp, vẻ đẹp chim sa cá lặn của nàng được người ta hiểu sai nhiều lắm, thực ra nàng đẹp là điều không phải bàn cãi, nhưng chữ chim sa cá lặn ở đây là chỉ lúc nàng dệt vải, đổ nước nhuộm đi làm ô nhiễm nước, cá phải tránh xa, nấu nước nhuộm bốc lên, chim hít phải chết. Còn một chuyện nữa, thực ra Tây Thi bệnh đau bao tử nên hay nhăn mặt, nhưng mà hơi ơ nàng nhan sắc đẹp. Cạnh đó có Đông Thi xấu ma chê quỷ hờn thấy vậy cũng bắt chước Tây Thi nhăn mặt, nhưng mà nàng ta quay hướng đông nhăn mặt thì người hướng đông dọn nhà, quay hướng tây nhăn mặt thì hướng tây dọn nhà :61: ta chế ra đó :110:)

- Đúng, đời trước Thủy Nguyệt Vũ chính là Đông Thi!

Nói tới đây, Bạch Tiên Nhi không nhịn được ôm bụng cười, không khí nghiêm túc mới vừa ngưng tụ không còn sót lại chút gì, phía sau cửa mấy trăm người cùng nhau cười ha ha.

Trầm Côn cũng cười ngả tới ngả lui, lại hỏi:

- Thủy Nguyệt Vũ là một người như vậy, Hào Long Thiên Tung còn cam tâm làm vũ hồn của hần?

- Ta cũng không biết, bất quá ta có thể nói cho ngươi biết một chuyện khác...

Bạch Tiên Nhi nghiêm mặt, nghiêm túc nói:

- Thủy Nguyệt Vũ có một biệt hiệu, gọi là “Chết cười thiên hạ, khóc chết Cửu Châu”. Biệt hiệu này rất đúng, mỗi khi Thủy Nguyệt Vũ xuất hiện, luôn luôn có người thấy hần tự luyện mà chết cười, nhưng sau khi cười xong...

Hần đột nhiên dừng lại, Trầm Côn hỏi tới:

- Sau khi cười xong thì sao?

Sau khi cười xong...

Bạch Tiên Nhi hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói:

- Là ngàn nhà để tang, vạn nhà khóc thảm, khắp nơi đều có phần còn lại của chân tay đã bị cắt, đầu người như núi của những người bị hần giết chết...

- Thủy Nguyệt Vũ thích giết chóc, một khi đã ra tay, nếu không để máu nhuộm đỏ trời thì tuyệt không thu tay lại!

Bạch Tiên Nhi cắn răng, hiển nhiên cùng Thủy Nguyệt Vũ có chút đụng chạm, lạnh lùng nói:

- Ta cũng nói cho người biết một chuyện khác, Thủy Nguyệt Vũ không dễ dàng dùng đến Hào Long Thiên Tung! Bởi vì với hầu hết đối thủ, hắc chỉ dùng bốn mạng vũ hồn là có thể giải quyết sạch!

Thanh âm càng thêm lạnh khốc.

- Đông Thi hiệu tần mặc dù là chuyện châm biếm, nhưng cũng là thánh cấp vũ hồn... Đông Thi hiệu tần, phục chế võ học thiên hạ, lấy chiêu của đối thủ trả lại cho họ!

Nàng còn đang nói thì!

Phốc! Phốc!

Ngoài cửa thành truyền đến hai tiếng thi thể ngã quỵ, Trầm Côn quay đầu nhìn lại, hai Quang Minh Hoàng cảnh vệ kỵ sĩ ngã quỵ dưới ngựa, ngực cắm bội kiếm của chính họ!

- Người nhìn đi, Thủy Nguyệt Vũ khiến chúng ta cười đủ rồi, cũng khiến Quang Minh Hoàng khóc thảm thiết!

Bạch Tiên Nhi lạnh lùng cùng Trầm Côn sóng vai mà đứng, Quang Minh Hoàng vệ đội cũng triển khai chiến trận xơ xác tiêu điều..

Chú thích: Đông Thi hiệu tần: Ngày xưa có hai nàng là Tây Thi và Đông Thi cùng ở trong một làng, Tây Thi rất đẹp còn Đông Thi rất xấu. Tây Thi khi bị bệnh hay nhăn mặt, nhìn rất đẹp, Đông Thi thấy vậy liền bắt chước nhìn rất kinh dị.

301. Chương 345 Đánh Người Đánh Mặt

- Ô!

Long Thanh Sơn trên mũi xe cảm thán một tiếng, một mặt ra lệnh binh lính đề phòng, một mặt hỏi Thủy Nguyệt Vũ:

- Huynh dài người phương nào? Chẳng phải thường nói trời cao có đức hiếu sinh, người bên đường giết người, thật trái với đạo của người và trời!

- Con rắn này thật dài dòng! (DG: Long Thanh Sơn là rồng mà hắc cố ý chữ là rắn)

Thủy Nguyệt Vũ cúi đầu, lau chùi hai tay không dính một giọt máu, nhẹ giọng nói:

- Người chính là Long Thanh Sơn, tọa kỵ của Quang Minh Hoàng, vật may mắn của thiên minh hải quân?

- Ô!

Long Thanh Sơn giận tím mặt, khinh thường nói:

- Không phải, đều không phải, tiểu sinh không phải là vật may mắn, vật tổ tín ngưỡng của Thiên Minh hải quân Đồ Đằng trước giờ là vậy, huynh dài thấy quen thuộc cũng không có gì lạ!

- Dù sao người cũng là sủng vật của Quang Minh Hoàng!

Thủy Nguyệt Vũ nhún vai không sao cả, vừa nghiêm túc đánh giá đáng ngoài Long Thanh Sơn một chút.

Thành thật mà nói, Thanh Sơn là hợp thể của Long tộc và Hùng tộc, nhìn uy phong lẫm lẫm, nhưng nhìn kỹ càng từng chi tiết sẽ thấy nó rất quái dị... ..

Cho nên, vẻ tán thưởng trong mắt Thủy Nguyệt Vũ càng ngày càng khó che dấu...

- Con rắn, đợi ta giết Quang Minh Hoàng xong, người làm tọa kỵ của ta đi?

Thủy Nguyệt Vũ chỉ vào mặt Long Thanh Sơn.

- Dung nhan như vậy, thật là trời cao ban ân sủng cho ta, bởi vì ta mà sinh ra vật hỗ trợ... A!

Bọn họ nói chuyện trước cửa thành, sau cửa thành, sắc mặt Trầm Côn cùng mọi người đều có chút khó coi.

- Ca Thư muội muội, ta hỏi ngươi một vấn đề... .. Kẻ nào đáng sợ nhất?

Bạch Tiên Nhi nhỏ giọng nói.

Ca Thư Tình suy nghĩ một chút

- Kẻ đáng sợ nhất trong thiên hạ, chẳng có ai hơn kẻ tự luyện cuồng * Thủy Nguyệt Vũ ...

- Còn có kẻ đáng sợ hơn Thủy Nguyệt Vũ nữa đấy?

Ca Thư Tình không đáp được, Bạch Tiên Nhi lớn tiếng nói:

- Đó là, một kẻ tự luyện cuồng gặp được một con một sách... Trời ơi, trời ơi, người nào nghe hiểu được bọn họ nói cái gì?

Mọi người cười vang.

Ngoài cửa thành, nghe Thủy Nguyệt Vũ muốn mình làm nền cho hấn, Long Thanh Sơn giận dữ nói:

- Oanh! Ngươi kiêu ngạo quá mức rồi, bắt đầu ăn nói lung tung, bảo tiểu sinh làm nền cho ngươi!? Tiểu sinh tuy bất tài, nhưng là Long tộc chánh thống. Bảo ta đi làm nền cho ngươi, chẳng phải là không biết thiên đạo... ..

Hấn nhảy lên nóc xe, phần nộ mắng to lên!

Bất quá vệ đội Quang Minh Hoàng căn bản không nghe được hấn nói gì. Từ ba năm trước đây, từ Thiên Minh hải quân lên tới Quang Minh Hoàng, hay dưới nữa là hỏa đầu binh phụ trách nấu cơm đều không ai có thể nghe hiểu được cổ ngữ Long Thanh Sơn nói.

Chuẩn bị xung phong!

Một đại hán hùng tráng đi trong đám người ra, đầu trục, trang phục Phiên Tăng, chính là thân vệ đội trưởng của Quang Minh Hoàng, La Ma người Hồ.

Cánh tay La Ma vừa giơ lên, vệ đội kỵ sĩ lập tức chia làm hai đội, tiền đội giơ cao trường mâu, hậu đội triển khai cung tên. Trận thế bố trí tốt rồi, La Ma nặng nề hạ cánh tay xuống

- Mã cung thủ ba vòng bắn một lượt... Kỵ binh hạng nặng, xung phong!!!

Theo tiếng quát to của hấn cung tên như mưa rào bao phủ Thủy Nguyệt Vũ, dưới sự yểm hộ của cung tên, kỵ sĩ xung phong cũng giục ngựa lao đến.

- Đều nói Quang Minh Hoàng chỉ am hiểu hải chiến, lục quân, bộ binh, kỵ binh, cũng không đến nỗi tệ.

Thủy Nguyệt Vũ cũng không nghe Long Thanh Sơn nói, hấn có chút hăng hái đánh giá cung tên đầy trời bay tới, con người tràn đầy tự tin mị lực, dần dần co rút lại, co rút lại... Cuối cùng tập trung lại vào một mũi tên!

Mũi tên này, là hướng trước mặt Thủy Nguyệt Vũ bắn tới.

Tốc độ cực nhanh, góc độ cực xảo, hơn nữa vị trí lựa chọn sử dụng cũng vô cùng độc ác!

Vừa nhìn đã biết nó xuất từ tay lão binh bách chiến!

Bị một mũi tên như vậy khóa chặt, người khác phần lớn là tức giận cùng sợ hãi, nhưng về mặt Thủy Nguyệt Vũ lại là cực kỳ tán thưởng. Hấn cười dài tìm được trong đám người cung tiễn thủ kia, tán thưởng nói:

- Nhiều mũi tên như vậy, chỉ có người bắn vào mặt của ta... A, ta hiểu nơi này chỉ có người là người sáng suốt, cũng chỉ có người nhìn thấy được tuyệt thế phong tư của ta. Người đồ kỵ cho nên người mới muốn hủy dung mạo của ta!

- Xem ra ngươi cũng là một người yêu thích cái đẹp. Đã như vậy, ta tạm tha ngươi một mạng. Ai kêu ta không nỡ giết chết người biết thưởng thức ta chứ?

Thủy Nguyệt Vũ nói liên miên, nói nhảm quá nhiều làm người ta giận sôi.

Nhưng trong lúc hấn đang nói chuyện, cung tiễn thủ kia giống như là bị một quả đấm vô hình đánh trúng, ngã bay lên giữa không trung. Mà sau khi hấn rời đội ngũ, Thủy Nguyệt Vũ cười nhạt, thở ra một cái. Tức giận ... .. Nhất thời đầy trời cung tên quay lại phương hướng cũ, ở đâu ra liền trở về đó, sừ, sừ, sừ...

Một trận tiếng dây cung kích thích, đầy trời tên nổ chiếu vào trái tim chủ nhân của mình, toàn bộ đều rất công bằng, vô cùng tinh chuẩn nhắm vào chủ nhân của mình!

Sau khi tất cả cung tiễn thủ chết hết, cung tiễn thủ ngã bay kia mới rơi xuống mặt đất...

Hấn vừa bò dậy, vừa nhìn thi thể đồng đội bên cạnh, sững sờ chốc lát, đột nhiên hét lớn:

- Công kích vào mặt của hấn, công kích dữ dội vào!

Bọn lính đã sớm nhận ra, nếu công kích chỗ khác, sẽ bị Thủy Nguyệt Vũ phục chế chiêu thức giết chết, chỉ có công kích vào mặt, mới được sự thưởng thức của hấn. Nên đánh nơi nào, kẻ ngu xuẩn cũng có thể nghĩ ra được.

Lúc này, bọn kỵ binh xung phong đã cách Thủy Nguyệt Vũ không tới hai mươi bước. Gã đầu lĩnh hô to một tiếng, tất cả kỵ sĩ đều giơ trường mâu lên, nhắm vào trước mặt Thủy Nguyệt Vũ, mười mấy chi trường mâu giống nhau lao thẳng ra ngoài!

- Trời ơi!

Thủy Nguyệt Vũ hứng * rung động đến cả gương mặt đều đỏ, bùm mặt nói:

- Gần đây ta đẹp trai vậy sao? Quá nhiều người nhận ra sự anh tuấn của ta, đều đổ kỵ với khuôn mặt của ta!

Hấn nói chuyện buồn nôn đến mức gần như khiến Trầm Côn phía sau cửa bủn rũ tê liệt ngã xuống, nhưng võ công Thủy Nguyệt Vũ so với sự tự luyện của hấn càng cường đại hơn. Một hơi nhẹ nhàng, tất cả trường mâu đều quay đầu lại, gào thét bắn về phía chủ nhân của mình.

Ngay lúc sắp bắn trúng kỵ sĩ, trường mâu đột nhiên cúi đầu, xuyên qua ngực chiến mã, chỉ giết chiến mã nhưng không đánh chết bất kỳ một kỵ sĩ nào.

Thói tự luyện của Thủy Nguyệt Vũ không phải là giả, hấn thật sự không đành lòng giết chết kẻ thưởng thức sự xinh đẹp của mình.

- Ai, thật muốn giết chết hết các người!

Thủy Nguyệt Vũ thở dài nói:

- Nhưng mà các người cũng biết thưởng thức ta, đổ kỵ ta, ta làm sao nỡ giết chết các người?

Bọn kỵ sĩ từ trên mặt đất bò dậy nhìn nhau, đột nhiên cùng quát lên:

- Đánh mặt, đánh mặt của hấn!

Vừa nói vừa rút ra binh khí ngắn, ý thức vây quanh Thủy Nguyệt Vũ, từng chiêu từng thức, tất cả đều hướng về gương mặt Thủy Nguyệt Vũ.

Trong lúc mọi người vây giết. Ở bên trong, Thủy Nguyệt Vũ hưng phấn liên tục hô to, cuối cùng nước mắt sái vạt áo, kích động cả người run rẩy

- Trời ơi, ta chưa bao giờ được nhiều người như vậy tán thưởng... .. Đến đây đi, đến đây đi, ta cho các người thưởng thức nhiều một chút!

- Bệnh quá!

Một tiếng mắng tức giận vang lên hơi chậm, La Ma nhân cơ hội tới sau lưng Thủy Nguyệt Vũ, đảo tay một cái, đại đao chém vào sau lưng Thủy Nguyệt Vũ.

- Lam Nguyên Vũ tông thượng đoạn, cấm vệ quân đại đô thống, đệ nhất thân vệ cao thủ bên cạnh Quang Minh Hoàng - La Ma!

Thủy Nguyệt Vũ thấy La Ma không có công kích khuôn mặt của mình, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, lạnh lùng chỉ ra toàn bộ thực lực của La Ma, cuối cùng kéo dài thanh âm nói:

- Vũ hồn của ngươi... , Vô thánh cấp, Hổ Si!

Một đoạn văn thật dài vờ nói xong, Thủy Nguyệt Vũ liền bỏ nhào tới đỉnh đầu La Ma.

- Người không biết thưởng thức ta, đi chết đi!

Cả người đột nhiên băng ra, giống như một ánh đao bén nhọn cắt xuống đầu!

Thấy một màn như vậy, Trầm Côn từ sau cửa thành lướt cực kỳ nhanh ra ngoài.

Nói thẳng ra, Trầm Côn lo lắng thực lực của Thủy Nguyệt Vũ, sẽ không vì mấy binh lính bình thường mà liều mạng, nhưng La Ma là một trong mấy tướng lĩnh Quang Minh Hoàng coi trọng nhất, cho dù có nguy hiểm cũng phải cứu hắn!

Sí thiên song dực bung ra, Trầm Côn nhanh như tia chớp xuất hiện sau lưng La Ma, bắt được cổ áo của hắn kéo sang bên cạnh, khó khăn lắm tránh qua, né được một đao trí mạng của Thủy Nguyệt Vũ.

Cứu người xong, Trầm Côn không hề ham chiến, trong nháy mắt bay đến xe ngựa Quang Minh Hoàng, một tay nắm La Ma, một tay nắm càng xe, đem xe ngựa cùng Long Thanh Sơn chạy trốn

- Quang Minh Hoàng là con mồi của ta, muốn cứu hắn dễ dàng như vậy sao?

Thủy Nguyệt Vũ thấy Trầm Côn đoạt đi con mồi của mình, cười lạnh một tiếng. Hắn hất đầu một cái, mười mấy sợi tóc trắng bạc bay ra, tốc độ còn nhanh hơn sí thiên song dực của Trầm Côn... Xem ra cho dù không sử dụng Hào Long Thiên Tung, tốc độ Thủy Nguyệt Vũ cũng là số một số hai Nhân Gian Giới!

Những sợi tóc lác này như mọc rễ, đón gió to mà lớn lên, biến thành từng miếng kính màu trắng bạc, chặn đường chạy trốn của Trầm Côn.

Được Thanh Vũ cùng Bạch Tiên Nhi nhắc nhở, Trầm Côn liền đoán được đây là mặt kính mà vũ hồn Đông Thi hiệu tần phục chế, mình có đánh ra mạnh thế nào, cũng sẽ bị đánh trả lại mạnh hơn.

Không thể cùng mặt kính này liều mạng, Trầm Côn liền quay đầu lại, hướng thành Thu Diệp bay đi.

Lần này Thủy Nguyệt Vũ nhú mày, Thu Diệp thành dân chúng đông đúc, cục diện phức tạp. Một khi Trầm Côn vào thành, dùng dân chúng làm vật chắn mà trốn vào chợ búa ngõ ngách, thì mình cũng không làm gì được. Dù Thủy Nguyệt Vũ thích giết chóc, nhưng hắn cũng không thể giết sạch mọi người trong thành Thu Diệp!

- Vốn hôm nay chỉ muốn nhìn bộ dáng Quang Minh Hoàng một chút, nhưng các ngươi quá không tôn trọng ta... Thôi, ta trực tiếp giết chết Quang Minh Hoàng là được!

Thủy Nguyệt Vũ hừ lạnh một tiếng, nhặt lên một sợi tóc bạc của mình, bắn tới hướng Trầm Côn chạy trốn! Pa!

Sợi tóc bạc sắc bén nhọn hoắt, đột nhiên chia ra làm hai, hai lại chia làm bốn... .. Càng chia càng nhiều, cuối cùng biến thành nhiều không cách nào đếm nổi, sợi tóc bay đầy trời! Trầm Côn không thể tránh được, đem băng hỏa cừu trùng thiên hai thứ đánh ra, băng huyền, lửa nóng, đem những sợi tóc này đóng băng rồi nổ tung.

Chặn lại chiều này, Trầm Côn cũng đã tới bầu trời thành Thu Diệp, hắn vừa hạ xuống đường cái liền nắm xe cùng La Ma vọt vào trong hẻm nhỏ.

Thấy một màn như vậy, Thủy Nguyệt Vũ cười lạnh một tiếng

- Thôi, ta để ngươi đi, bắt quá... .. Người đem đi một Quang Minh Hoàng đã chết, có gì hữu dụng chứ?

Chết?

Nghe được âm cuối, Trầm Côn hoảng sợ cả kinh, hấn cảm thấy lúc đầu tóc đóng băng, có vài cọng tóc tốc độ quá nhanh, đã phá băng sơn của mình... Hấn không dám kiểm tra ngay, vòng vo vài vòng trong hẻm nhỏ, trở lại chỗ ở của Trầm gia ở hành cung Cận Thiên Cung, mới để La Ma và xe ngựa xuống.

- Ô hô...

Mới vừa rơi xuống đất, Long Thanh Sơn liền nhện đau kêu lên.

Vài cái chân tóc kia quả nhiên đột phá mặt băng, đâm xuyên qua móng vuốt Long Thanh Sơn, bộ ngực La Ma cũng bị đâm xuyên qua, may sao bộ vị trọng yếu nhất là trái tim không bị thương.

Đáng sợ hơn là, trên rèm xe có mấy lỗ nhỏ, hiển nhiên tóc đã bay vào trong buồng xe!

Từ từ vọng lại!

Tí tách!

Tí tách!

Máu từ từ chảy trong xe ra ngoài...

La Ma nhìn thấy u mê, hấn không để ý thương thế của mình, gục bên cạnh buồng xe khóc lớn

- Nguyên soái, mặt tướng vô năng, không bảo vệ được ngài...

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

302. Chương 346 Tặng Cho Ngài

Trầm Côn cũng ngây ngốc!

Hấn quá rõ ràng số * chó của A Phúc rồi, tên mập mập chết bầm này có thể bị bắt được, có thể bị thương, nhưng nếu nói là hấn chết.

Trầm Côn khó có thể tin, từ từ đẩy cửa xe ra.

@@\$#%#

Một võ tướng toàn thân khôi giáp màu vàng, râu ria đỏ chót đang ngồi ở trong xe, trái tim, mi tâm, yết hầu, ba chỗ đều cắm ba sợi tóc màu trắng bạc, máu tươi đang chảy đầm đìa theo sợi tóc, toàn thân đã chết lạnh như băng rồi.

Nhìn lại dung mạo, quả nhiên chính là bộ dáng của A Phúc, trên mặt đầy thịt béo, xương mũi sụp, chính là năm đó Trầm Côn đích thân đánh gãy!

A Phúc đã chết thật rồi?

- Nguyên soái!

Thấy thi thể A Phúc, La Ma chán nản quỳ xuống. Hấn rút ra bội đao từ bên hông, để ngang trên cổ.

- La Ma vô năng, Nguyên soái, La Ma dùng đầu của mình hướng ngài tạ tội!

- La Ma tướng quân, dừng tay!

Bắc Địa Vương từ trong phòng đi ra, tiếng của Trầm Côn trong sân vô cùng lớn, kinh động không ít người Trầm gia, sau khi đi ra Bắc Địa Vương lập tức phát tay một cái, khiến thủ vệ bốn phía. Cuối cùng bên cạnh chỉ còn lại một trung niên văn nhân hơn ba mươi tuổi.

Đối với văn nhân này, Trầm Côn vẫn còn chút ấn tượng, hình như là một trong mấy thuộc hạ lúc ban đầu theo A Phúc, Gia Cát Huyền Hồ.

- Gia Cát đại nhân, Nguyên soái đã chết, La Ma vô dụng!

Thấy Gia Cát Huyền Hồ, La Ma xấu hổ quỳ xuống, đại đao còn để ngang trên cổ

- Ha hã, La Ma tướng quân đã làm rất tốt, chẳng những vô tội, hơn nữa có công, công lao lớn!

Gia Cát Huyền Hồ cướp đi đại đao, cười nói:

- Nếu không phải tướng quân khóc thảm thiết, dũng mãnh tử chiến, Thủy Nguyệt Vũ cũng sẽ không tin tưởng, tử sĩ trong xe này là Nguyên soái đại nhân!

- Tử sĩ?

La Ma sững sốt.

- Không phải là Nguyên soái đại nhân?

- Năm ngoái ta đích thân giúp đại nhân chọn lựa ba tử sĩ dung mạo giống hệt làm thế thân, tướng quân không phải là tận mắt thấy sao?

Gia Cát Huyền Hồ cười cười.

- Trong xe chẳng qua là tử sĩ, Nguyên soái chân chính, đã vào thành mười ngày trước, hôm nay ở Cận Thiên cung!

- Nguyên soái không chết?

La Ma chợt giật mình, hoài nghi nhìn thi thể trong xe, lại nhìn thấy Gia Cát Huyền Hồ mỉm cười, hần rút cục xác nhận cười lên ha hã.

- Ha ha, ta đã nói rồi, Nguyên soái số * chó thông thiên, làm sao tùy tiện bị một tên mặt trắng giết chết chứ!

Hần lập tức trừng mắt lên.

- Gia Cát hồ ly, ngươi xin lỗi ta đi. Người biết rõ Nguyên soái đã vào thành, sao không nói cho ta biết, làm hại ta thiếu chút nữa cắt cổ?

- Đừng nói là người, ta đây là quân sư tham mưu, cũng mới biết được Nguyên soái đã vào thành!

Gia Cát Huyền Hồ cười cười tự giễu.

Đây là ý của Tiểu Đông Phong, hần nói, Thủy Nguyệt Vũ tính tự luyện, thích nhất là làm náo động, mà chuyện tình náo động nhất, chính là ở cửa thành trước mặt mọi người cho Quang Minh Hoàng một vố! Cho nên Thủy Nguyệt Vũ nhất định sẽ ở cửa thành chặn đường. Vì an toàn của đại nhân, chỉ có dùng tử sĩ thế thân giả mạo đại nhân, mà đại nhân thì vào thành trước!

Hần lắc đầu bất đắc dĩ.

- Ta mặc dù đoán được đại nhân có dùng thế thân, nhưng vẫn không tin được, Tiểu Đông Phong làm tuyệt như vậy, thậm chí ngay cả người là thân binh thống lĩnh cũng giấu diếm được

- Nếu như không đối gạt hần, La Ma sẽ liều chết mà đánh sao? Sẽ khóc rống chảy nước mắt, thậm chí cả tự vận tạ tội sao?

Một thân người cao lớn hùng tráng từ ngoài viện đi vào, trong tay còn cầm thi thể một người áo đen.

Thân thể mập mạp, xương mũi sụp, râu mép đỏ chót, chính là A Phúc.

Nhưng là một cái đàn cổ trên lưng hần nói chuyện, hiển nhiên, kẻ nói chuyện chính là vũ hồn của hần, Nhất Khúc Tiểu Đông Phong.

Vứt thi thể trên mặt đất, Tiểu Đông Phong tiếp tục nói:

- Sau khi các người vào trong thành, Thủy Nguyệt Vũ vẫn âm thầm bám theo, thấy cửa xe mở ra, La Ma muốn tự vận tạ tội, hần mới tin chắc Quang Minh Hoàng đã chết!

- Thủy Nguyệt Vũ vẫn bám theo chúng ta?

La Ma hoảng sợ biến sắc, khẩn trương nhìn bốn phía.

- Yên tâm đi, Thủy Nguyệt Vũ thấy người muốn tự sát, đã bỏ đi rồi!

Tiểu Đông Phong cười lạnh nói:

- Còn có mấy tên thiên quân, âm thầm phái thám tử đi xác định Quang Minh Hoàng chết hay còn sống.

Hắn quét mắt qua thi thể trên đất.

- Những kẻ này, ta để chạy hơn phân nửa, giết một ít, chừng ba bốn tên!

Tại sao muốn giết một ít, để chạy một ít, La Ma không nghĩ ra huyền cơ gì, bắt quá Tiểu Đông Phong làm việc rất kín đáo, chắc chắn có tính toán.

Nghĩ tới đây, hắn thật thà cười ngu.

Thì ra từ đầu tới đuôi, cũng chỉ là mưu kế của Tiểu Đông Phong mà thôi. Hắc hắc, xem ra hắn chỉ giấu diếm được mình, hắn cũng biết chỉ có ta mới có thể biểu hiện chân ý tha thiết như thế, khiến tất cả mọi người nghĩ rằng Quang Minh Hoàng đã chết!

- Đại nhân, ngài đã bày bố, để tất cả mọi người cho là Quang Minh Hoàng đã chết, vậy kế tiếp -

Gia Cát Huyền Hồ nhìn A Phúc có chút sùng bái, nói đúng hơn là nhìn Tiểu Đông Phong trong cơ thể hắn.

- Thỉnh đại nhân chỉ giáo, chúng ta kế tiếp nên làm cái gì?

- Gia Cát Huyền Hồ, người là Quang Minh Hoàng quân sư, cái này còn muốn hỏi ta sao?

Tiểu Đông Phong nói giọng lãnh khốc.

Gia Cát Huyền Hồ cười.

- Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ sẽ hạ lệnh để tang báo thù cho Quang Minh Hoàng, khóc, khóc thật lớn, khóc cho mọi người nhìn!

- Còn ba đạo mệnh lệnh khác!

Hắn trầm ngâm nói:

- Thứ nhất, La Ma lập tức dẫn người đi đập phá hành cung Thanh Vũ Thiên Quân, bất kể thắng bại, nhất định phải làm ra bộ dáng vì Quang Minh Hoàng báo thù! Thứ hai, ra lệnh đám người Bạch Chi Ngưu cùng Hiên Viên Thiên Đạo công kích lẫn nhau, làm ra vẻ Quang Minh Hoàng bỏ mình, Đại Tướng dưới trướng bắt đầu tranh đoạt ngôi vị! Thứ ba

Hắn khẽ mỉm cười

- Ta sẽ cho Thanh Vũ Thiên Quân viết một phong thư thần phục, Quang Minh Hoàng đã chết, ta cùng mấy tướng lĩnh chuẩn bị tìm một chỗ dựa khác.

Tiểu Đông Phong gật đầu

- Không tệ, có thể nghĩ tới những thứ này, chứng tỏ người là một chủ mưu hợp cách rồi. Còn gì nữa không? Muốn được ta nhìn nhận là trí giả, người phải tính được tốt hơn!

- Dĩ nhiên là còn nữa! Gia Cát Huyền Hồ tự tin cười một tiếng.

- Đại nhân dùng tử sĩ làm thế thân, hắn là một chiêu liên hoàn kế, Quang Minh Hoàng giả chết chẳng qua là bước đầu tiên -

Hắn đem ý nghĩ của mình nói ra hết. Trầm Côn đối với mấy cái chuyện quân sự quyền mưu không có hứng thú, ngồi chồm hổm ở một bên, cười híp mắt nhìn A Phúc.

Mấy năm không gặp, A Phúc lại mập ra.

Ha hã, năm đó bộ râu dài là dính lên, nhưng bây giờ, gần ba mươi tuổi râu A Phúc thật dài, chiến thần râu đỏ là mỹ danh của hắn rồi

Còn cấp bậc võ đạo của hắn nữa. Có vũ thần cấp Tiểu Đông Phong mạnh như vậy, mà A Phúc cũng lên cấp làm Tử Nguyên Vũ tông hạ đoạn, vũ khí cũng đổi thành một đôi chùy tám trăm cân bát lăng tử chùy. Có tiến bộ lớn như vậy, đại khái là do Chân Long để khí phát huy tác dụng.

- Chu lão huynh, có thể để ta cùng A Phúc nói vài lời không? Bắc Địa Vương hãy nói rõ thân phận của ta đi?

Trầm Côn thật sự muốn cùng A Phúc nói vài lời, cười híp mắt chào hỏi Tiểu Đông Phong.

- A?

Tiểu Đông Phong cười khanh khách.

- Bạn cũ gặp lại, tất nhiên sẽ có nhiều chuyện muốn nói, là ta sơ sót. Chủ thượng, ta đi nghỉ ngơi, nơi này giao cho ngài!

Vừa nói, đàn cổ trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Mà sắc mặt A Phúc, mới vừa rồi còn uy mãnh cương nghị, bỗng trở nên giống như ba năm trước đây sợ hãi rụt rè, bộ dáng nhất gan sợ phiền phức.

- Đại, Đại thiếu gia?

Hắn có chút khó tin nhìn nhìn khuôn mặt của Trầm Côn. Ba năm không thấy, dung mạo Trầm Côn xác thực đã biến đổi không dễ dàng nhận ra, nhất là cặp mắt nhỏ giờ cũng đã biến thành mắt to. Nhìn ra ngoài một hồi, A Phúc khoa tay múa chân rồi quơ lấy cục gạch, Trầm Côn cười hắc hắc, khoa tay múa chân rồi làm động tác vỗ vào xương mũi A Phúc.

Đây là tư thế Trầm Côn đánh A Phúc lần đầu tiên gặp mặt.

- Đại thiếu gia, quả nhiên là ngài, ngài còn chưa chết!!!!

A Phúc quỳ trên mặt đất, khóc.

Ba năm không thấy, A Phúc trở nên rất ít, cũng trở nên rất nhiều.

Ít chính là, cái tên mập mạp chết bầm nhất gan sợ phiền phức, mơ ước lớn nhất mỗi ngày cũng chỉ là ngồi ăn rồi chờ chết, thuận tiện luyện mấy chiêu võ công tạm được, đi cưới Mặc Anh tiểu thư làm vợ.

Mà biến hóa khổng lồ chính là, hắn đã là Thống soái trăm vạn đại quân rồi, chiến thần râu đỏ, Quang Minh Thánh hoàng, tương lai thậm chí có thể trở thành Hoàng Đế, thậm chí là Thánh chủ nhất thống Cửu Châu!

- Đại thiếu gia, những năm này ngài đi đâu? Cặp mắt ti hí của ngài đâu rồi?

A Phúc ôm bắp đùi Trầm Côn khóc thét.

- A Phúc nhớ ngài muốn chết. Không có ngài mỗi ngày đánh chửi, không có ngài nói cho ta biết nên làm những gì, không có ngài phát tiền xài vặt cho ta. A Phúc, A Phúc những năm này cũng không biết làm sao chịu đựng được!

- Được rồi, được rồi!

Trầm Côn trong lòng cũng có chút ê ẩm, nhiều hơn nữa là buồn cười

- A Phúc, ngươi là Quang Minh Hoàng Đại nguyên soái rồi, mau đứng dậy đi, để cho người khác thấy như vậy sẽ chê cười ngươi!

- Mặc xác Quang Minh Hoàng!

A Phúc tức giận mắng:

- Đại thiếu gia ngài không biết đâu, Quang Minh Hoàng ta đây chính là cái thùng rỗng. Những năm này hành quân đánh giặc, cai trị quân đội, thật ra đều là Tiểu Đông Phong làm chủ, ta còn không muốn làm đầu!

- Người không muốn làm Hoàng Đế?

A Phúc hết thấy đều tùy Tiểu Đông Phong làm chủ, đây là chuyện hắn đã đoán trước, nhưng Trầm Côn không nghĩ tới. . Hắn đối với ngôi vị hoàng đế một chút hứng thú cũng không có.

- Làm Hoàng Đế có cái gì tốt?

A Phúc liên tục oán trách:

- Trước kia lúc đi theo Đại thiếu gia, mỗi ngày uống rượu, ăn thịt nướng, nằm mơ thấy Mặc Anh tiểu thư tỉnh lại còn cười! Nhưng bây giờ, ta mỗi ngày đều kiểm duyệt quân doanh ba lần, triệu kiến mười mấy tướng lãnh, ký năm sáu trăm đạo quân lệnh. Trời ơi, ta sắp bị ép đến điên rồi!

Vừa nói trong lòng vừa động, vừa nhìn tất cả mọi người đã rời đi viện tử, A Phúc cười mờ ám nhỏ giọng nói:

- Đại thiếu gia, chúng ta thương lượng một chuyện đi, ta thật không muốn làm Quang Minh Hoàng, ngài len lén mang theo ta về nhà được không? Ta vẫn làm quản gia của ngài!

Trầm Côn đập mạnh bả vai A Phúc

- A Phúc, ta và ngươi cũng không còn thiếu niên nữa. Ngươi đã trưởng thành, trăm vạn hải quân dưới trướng ngươi cần ngươi!

- Cái kia, cái kia...

Ánh mắt A Phúc vừa chuyển.

- Nếu không thì, dù sao mọi người đều biết ngài là Đại thiếu gia của ta, ta đem vị trí Nguyên soái tặng cho ngài, chờ Đại thiếu gia ngài làm Hoàng Đế, cho ta mấy trăm sơn trang là được -

Mập mạp chết bầm!

Trầm Côn mơ hồ nhúc nhủ đầu, những lời mới vừa rồi nếu là người khác nói ra, hắn còn hoài nghi đối phương đang thử dò xét mình có dã tâm hay không, nhưng Trầm Côn tin tưởng nếu A Phúc là nói ra, tên mập mạp chết bầm này thật là không muốn làm Hoàng Đế, hận không được lập tức đem mấy trăm vạn quân đội gói lại ném cho mình!

- Đại thiếu gia, vậy cũng không được sao?

Từ trên mặt nhìn ra Trầm Côn không có ý tứ này, A Phúc nóng nảy, nhảy dựng lên mắng to:

- Đại thiếu gia, Bốn vương Đại Phúc cũng hầu hạ ngài nhiều năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao, thời điểm mấu chốt ngài nên giúp ta mới phải. Van ngài đó, thay ta làm Hoàng Đế đi, ngài chịu làm Hoàng Đế, ta làm đại nội tổng quản là được rồi!

Đại tổng quản.

Trầm Côn suýt nữa nội thương.

Mà A Phúc liều mạng làm ầm lên, tả một câu cho về nhà, hữu một câu thay ta làm Hoàng Đế, thành linh còn nói một câu ngài còn ép ta làm Hoàng Đế ta liền chết cho ngài xem, khiến cho Trầm Côn bể đầu sứt trán, chặt vật không chịu nổi

Một đêm đau khổ!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

303. Chương 347: Mưu Nhi Hậu Động

Trầm Côn cân nhắc thật lâu mới hiểu được, A Phúc chính là loại người không có chủ kiến, nếu cho hắn làm cấp dưới, hắn có thể lo liệu mọi việc ổn thỏa, nhưng nếu để cho hắn gánh vác trách nhiệm, lòng hắn sẽ thấy bất ổn.

Giao con đầu cho Trầm Côn, cũng chính là do kiêu suy nghĩ không muốn gánh trách nhiệm của A Phúc tạo nên.

Ánh nắng ban mai rạng rỡ theo mép tường chiếu vào sân, A Phúc nháo loạn một đêm, giờ đang nằm sắp ngủ trên ghế đá trong sân.

Khi hần lẩm bầm cái gì đó thì cùng lúc tiếng nói của Tiểu Đông Phong cũng từ trong cổ cầm truyền ra.

- Trầm Côn, người cầm tù ta ba năm, cũng nên cho ta một cái công đạo chứ!

Hần lành lạnh cười, đây là nói chuyện hần bị Trầm Côn đem nhốt ở trong thân thể A Phúc đã ba năm, đến nay cũng vô pháp rời khỏi.

Tiểu Đông Phong giọng nói lạnh lùng, tựa hồ muốn tìm Trầm Côn tính sổ, bất quá Trầm Côn cười hắc hắc hỏi ngược lại:

- Lão huynh, cầm tù người ba năm là ta không đúng, bất quá chẳng lẽ ba năm này trôi qua không thoải mái với người sao?

Tiểu Đông Phong nở nụ cười.

Mấy năm nay hần sống rất thoải mái, trăm vạn đại quân dưới trướng, mấy ngàn chiến tướng có thể tùy ý điều động. Dù là khi còn sống hần cũng chưa từng được ném qua loại quyền lực cùng địa vị này, nhất là cục diện bây giờ, nghĩ tới chính mình có thể giúp đỡ một tên tử tù (mập mạp chết tiệt), từ nô lệ quật khởi thành hoàng đế, hần hưng phấn đến nổi tay phát run, thân là mưu thần, sở nguyện chẳng phải là phụ tá một tên chủ tử yếu nhược đi lên vương tọa tối cao của Cửu Châu đại lục hay sao?

Năm đó Gia Cát Khổng Minh lựa chọn Lưu Bị, liền như cá gặp nước, hôm nay hần Chu Công Cẩn lựa chọn A Phúc, cũng như rồng về biển lớn.

- Quên đi, mấy năm nay A Phúc đối với ta là nói gì nghe nấy, mặc ta tùy ý thi triển, cũng không uống một thân sở học của ta!

Tiểu Đông Phong cười cười, cũng không tính toán chuyện này nữa, lại hỏi tiếp:

- Người về đây làm gì? Là nhắm vào Huyết Sắc Sơn Hà sao?

Trầm Côn gật đầu.

- Vừa lúc, ta muốn đem ngôi vị hoàng đế Thiên Minh và Huyết Sắc Sơn Hà một lưới gom hết, nhưng đang thiếu một cao thủ như người áp trận.

Tiểu Đông Phong nói:

- Chúng ta liên thủ, sau khi chuyện thành công, ngôi vị hoàng đế thuộc về A Phúc, Huyết Sắc Sơn Hà thuộc về người, thế nào?

- Nói thật dễ, nhưng mà lão huynh!

Trầm Côn thở dài:

- Người có biết hai chuyện này có bao nhiêu khó khăn không? Ngôi vị hoàng đế, có Thủy Nguyệt Vũ chấn ở phía trước, còn Huyết Sắc Sơn Hà có bốn tên lão ni của Nữ Oa Cung, còn có bốn loại pháp khí truyền thuyết thủ hộ.

- Ta chỉ hỏi người một câu, nếu thiên hạ cường giả tập hợp lại, dẫn tới một hồi đại chiến không phân địch ta, người có nắm chắc tại trong hỗn chiến, cam đoan trong một canh giờ không cho ai đoạt Tiêu Khinh Hoàng Điều Tượng không?

Tiểu Đông Phong đột nhiên ngắt lời Trầm Côn.

Từ ngữ khí của hần có thể nhận ra sự tự tin nồng đậm. Mi mắt Trầm Côn giật giật:

- Có người thật nắm chắc lấy được hai kiện đồ vật này?

- Trả lời ta trước, người có thể giữ vững một canh giờ hay không?

Trầm Côn nghĩ nghĩ:

- Nếu Thủy Nguyệt Vũ không phát động Hào Long Thiên Tung, một canh giờ tuyệt đối không thành vấn đề.

- Yên tâm, Thủy Nguyệt Vũ tuyệt đối sẽ không xuất hiện, đối thủ của ngươi là Ca Thư Ứng Long, Ba Sơn Vũ, Tổ Tâm, còn có bốn lão ni cô của Nữ Oa Cung!

Mỗi cái tên liên tiếp xuất hiện này đủ để cho những kẻ can đảm đều tê liệt, bất quá Trầm Côn của ba năm sau nghe tới liền khẽ mỉm cười:

- Lão huynh, ngươi rút cuộc mưu đồ cái gì, nói mau!

- Ha ha, có vài chuyện nói ra sẽ không linh, còn thời gian bốn ngày, ngươi tự nhìn đi!

Tiểu Đông Phong cười to nói:

- Gia Cát Huyền Hồ nói không sai, ta để thể thân Quang Minh Hoàng giả chết là một chiêu liên hoàn kế, giả chết chỉ là bước đầu tiên...

- Nha

Ánh mắt Trầm Côn híp lại, sớm nghe nói Tiểu Đông Phong mưu trí tuyệt luân, nhưng lúc này đây, hẳn mới là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến mưu đồ của Tiểu Đông Phong.

Trong bốn ngày này, đến tận cùng sẽ phát sinh biến đổi lớn như thế nào đây?

Trầm Côn liền ẩn mình tại Cận Thiên Cung, từng ngày chứng kiến tình thế biến hóa dưới sự khống chế của Tiểu Đông Phong.

Ngày đầu tiên, tin tức Quang Minh Hoàng bị Thủy Nguyệt Vũ giết chết truyền khắp Cửu Châu đại lục, nhất thời giấy lên ngàn vạn sóng gió, vì Quang Minh Hoàng báo thù có, võ tay bảo hay có, chúc mừng cũng có...

Một đám tướng lĩnh dưới trướng Quang Minh Hoàng, cũng bắt đầu mưu tính đường đi.

Gia Cát Huyền Hồ đưa cho Thanh Vũ Thiên Quân một phong thư, muốn suất lĩnh quân bản bộ lương nhờ dưới trướng Thanh Vũ. Hiên Viên Thiên Đạo, Bạch Chi Ngữ, Long Kiệt ba đại tướng thông lĩnh hải quân tại hải ngoại cũng dồn dập mang theo binh mã kéo tới Thu Diệp Thành.

Hiên Viên Thiên Đạo chỉ dẫn theo sáu nghìn người, Bạch Chi Ngữ tám ngàn, Long Kiệt dựa vào chiêu bài bào thù cho Quang Minh Hoàng mang nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ có ba vạn.

So với hai mươi ba vạn quân canh giữ của Thu Diệp Thành, mấy con số sáu nghìn, tám nghìn, ba vạn này thật quá nhỏ bé không đáng kể, hơn nữa tất cả các đại Thiên Quân đều đang bận rộn mời chào các cự tượng của Quang Minh Hoàng, tin rằng không ai có thể cự tuyệt đám đại tướng này đến Thu Diệp Thành quy phục.

Mà ở thời điểm đám binh mã này bắt đầu điều động, kẻ mới đầu nhập là Gia Cát Huyền Hồ, cũng thông qua Thanh Vũ Thiên Quân ám chỉ đến Thủy Nguyệt Vũ. Nếu muốn công tuyển tân quân, cần gì phải che giấu, nếu muốn tuyển, thì liền tuyển oanh oanh liệt liệt trước bàn dân thiên hạ. Thủy Nguyệt Vũ bệ hạ, hãy mở một đại hội công tuyển đi.

Thủy Nguyệt Vũ trời sinh tự kỷ điên cuồng, đối với chuyện khoe khoang tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Hắn lập tức gửi thông điệp đến các đại Thiên Quân, ba ngày sau ở Cận Thiên Cung sẽ mở một đại hội công tuyển, ai làm hoàng đế, sẽ giải quyết dứt khoát!

Bây giờ, Trầm Côn đối với kế hoạch của Tiểu Đông Phong, cũng nhìn ra được một chút manh mối.

Tới ngày hôm sau, các mạch nước ngầm trong Thu Diệp Thành bắt đầu hoạt động.

Thiên điện Cận Thiên Cung.

- Nghĩa mẫu!

Ti Nam đang trêu đùa mấy nhân loại sắp thành thực vật, bỗng nhiên một con ruồi nhỏ chọt bay xuống đậu bên tai, nàng cẩn thận nghe ngóng thanh âm của nó, sau đó liền nhanh chân tiến vào một gian mật thất.

Một thân ảnh vô cùng tao nhã đang ngồi trong mật thất, chính là yêu hồ Tổ Tâm ở Vạn Lý chi ngoại.

Bên cạnh Tổ Tâm còn có một tên đại tướng uy vũ mặc giáp trụ màu đen.

Vị đại tướng này, trong ánh mắt lộ ra một chút mờ mịt cùng mê ly, tựa hồ thần trí đã bị Tổ Tâm khống chế.

- Nghĩa mẫu, nữ nhi vừa mới nhận được tin tức, Quang Minh Hoàng đã chết, Thủy Nguyệt Vũ ba ngày sau sẽ mở đại hội công tuyển!

- Nga? Đại hội công tuyển?

Tổ Tâm đang hứng thú nhìn vị đại tướng kia, liền nghiêng đầu quay lại hỏi:

- Nói cách khác, ba ngày sau, Thủy Nguyệt Vũ sẽ bị cầm chân ở Cận Thiên Cung. Chúng ta muốn cướp Huyết Sắc Sơn Hà về thì chỉ cần đối phó mấy lão ni cô là được.

- Đúng vậy!

Ti Nam hưng phấn ngẩng đầu.

- Nghĩa mẫu, động thủ đi, ngài lên vào Thu Diệp Thành, không phải là vì chờ đợi một cơ hội như vậy để đoạt Huyết Sắc Sơn Hà về sao?

- Đừng nóng vội, để ta nghĩ xem đây có phải là một âm mưu hay không.

Khóe miệng Tổ Tâm khẽ cười mỉm.

Ti Nam cũng cười, nàng nhìn chằm chằm uy vũ đại tướng:

- Cho dù là âm mưu thì sao? Nghĩa mẫu, ngài đã cải tạo hắc thành Cửu Diệm Thú Thần, ngài cùng hắc liên thủ, cho dù là thần phật hàng thế, cũng không phải là không có lực đánh một trận nha!

- Người này nha đầu, nói thực làm ta động tâm!

Tổ Tâm nắm lấy tay của uy vũ đại tướng, chậm rãi vuốt ve, nói:

- Một khi đã như vậy. Người đi chuẩn bị đi, ba ngày sau, người đại biểu ta đi tham gia đại hội công tuyển, mà ta cùng Cửu Diệm Thú Thần thì đi lấy Huyết Sắc Sơn Hà!

Cơ hồ là cùng một thời gian.

Tại trong một ngõ hẻm không có gì là bất mắt.

Cơ Nhược Vũ hóa trang thành thương nhân vào thành đang lạng lẽ đi vào một tiểu khu đồ nát, tay gõ cửa, miệng nói một câu ám hiệu.

- Vào đi

Cửa nhỏ mở ra.

Trong viện, một nữ nhân tuổi còn trẻ, tóc đỏ dài, mày phượng uy nghi đang yên lặng nhìn thỉnh không. Trên tay phải nàng đeo một cái vòng phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không có gì bất mắt, nhưng mười mấy đại hán hùng tráng khác trong viện, tất cả đều đang cuồng nhiệt nhìn vòng tay kia.

- Bệ hạ!

Cơ Nhược Vũ hưng phấn nói:

- Mật tướng vừa mới nhận được tin tức, ba ngày sau Thủy Nguyệt Vũ sẽ mở đại hội công tuyển. Quang Minh Hoàng đã chết, Thiên Minh đại loạn, Thủy Nguyệt Vũ tất sẽ bị đại hội dây dưa không thoát thân được, đây đúng là cơ hội tốt để ngài cướp lấy Huyết Sắc Sơn Hà!

- Vậy sao?

Mặt vị nữ hoàng tuổi trẻ không chút biểu tình, thản nhiên nói:

- Người đã cho là cơ hội, vậy làm đi thôi, ba ngày sau!

Nàng giơ vòng tay lên.

- Ta sẽ dùng thông linh trạch này triệu hoán Hoàng Kim Thần Tộc hàng thế, hiệp trợ người cướp lấy Huyết Sắc Sơn Hà.

- Tuân mệnh!

Cơ Nhược Vũ cúi người hành lễ, lại lập tức ngẩng đầu lên nói:

- Nữ hoàng bề hạ, ngài không vui sao?

- Có cái gì mà vui chứ?

Nữ hoàng trong lòng chua xót cười,

- Quang Minh Hoàng đã chết, Trầm Côn cũng không lộ diện, xem ra hẳn thật sự đã chết ở ba năm trước.

- Đại hôn dẫn người sao có thể thật sự chết, vị trí Hắc bào Tể Tướng ở Cửu Thế Sơn vẫn còn đang giữ lại cho người a!

Tại một tòa thiên điện khác ở Cận Thiên Cung.

Hai tên tiểu ny tử Bạch Tiên Nhi và Ca Thư Tình mặc dù là hai bên đối địch, nhưng quan hệ cá nhân không tệ, đang đánh cờ đến lúc sôi nổi nhất thì hai tên phó tướng kẻ trước người sau đi đến.

Một tên phó tướng nói khê mấy câu với Ca Thư Tình, người kia thì cũng nói với Tiên Nhi vài câu, nghe xong, hai cô gái nhỏ nhìn nhau cười.

- Ca Thư muội muội, xem ra chúng ta lại phải cần nỗ lực giết chết đối phương rồi!

Bạch Tiên Nhi bắt đầu dĩ lắc lắc đầu:

- Vậy đừng chơi cờ nữa, đi thôi, cái gì nên làm, trong lòng chúng ta đều rõ.

Ca Thư Tình bắt đầu dĩ cười, hướng về phía thiên điện của mình bước đi.

Mà Bạch Tiên Nhi thì hướng theo một tòa thiên điện khác, nàng quỳ gối trước một cái nhà gỗ yên tĩnh nhỏ, hướng vào bên trong nói:

- Ta mới vừa nhận được tin tức, Thủy Nguyệt Vũ ba ngày sau sẽ mời dự đại hội công tuyển. Đây là cơ hội rất không tệ, ngài có thể nhân cơ hội đánh lén, đoạt đến Huyết Sắc Sơn Hà!

- Phía Ca Thư Tình như thế nào?

Trong phòng truyền ra một cái thanh âm lạnh lùng.

- Ca Thư Tình hẳn là cũng đang làm chuyện giống như ta?

Bạch Tiên Nhi cười nói:

- Ngài có thể ẩn trong đội ngũ vào thành, Ca Thư Ứng Long cũng sẽ không ngoại lệ. Ta đoán, Ca Thư Ứng Long cũng đang lách tại một thiên điện khác, ba ngày sau, hẳn cũng sẽ tranh đoạt Huyết Sắc Sơn Hà!

- Không chỉ là Ca Thư Ứng Long, còn có Tổ Tâm sau lưng Ti Nam, và cả Hoàng Kim Huyết Tộc mà chúng ta đã thấy khi vào thành, tất cả mọi người đều tại Cửu Châu, ba ngày sau, tại phụ cận Điều Tượng Tiêu Khinh Hoàng, chính là chiến trường của những kẻ mạnh nhất tại Cửu Châu!

- Vậy ngài có đi không?

Bạch Tiên Nhi cười dài hỏi lại.

- Tại sao không?

Thanh âm kia cười lạnh nói:

- Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

- Thật là tự tin!

Bạch Tiên Nhi chớp chớp mắt.

- Bất quá, người không nên quá tự tin, Luyện Xích Hào Ngục Chủ cũng không biết rõ Ca Thư Ứng Long ở đây, nhưng vẫn phải người tới ứng chiến!

Nàng cười khẽ.

- Vậy thật tốt, ba ngày sau, ta chờ một trận chiến giữa ngươi và Ca Thư Ứng Long, nhất định phải nói cho Cửu Châu đại lục nha, Nam Lâm không chỉ có một trong tứ đại truyền thuyết, mà còn có một con ưng, Ưng Dương Cửu Thiên!

- Hừ!

Người trong phòng hừ lạnh một tiếng, phân phó:

- Nhanh đi chuẩn bị đi, mặt khác tra cho ta, Dương Vô Mệnh có đi tranh đoạt Huyết Sắc Sơn Hà hay không!

- Tra hẩn làm gì?

Bạch Tiên Nhi sửng sốt.

Rồi lập tức tỉnh ngộ,

- Ta hiểu, ba năm trước đây, Phù Đồ Tháp, Dương Vô Mệnh giết đại ca ngươi, ngươi muốn giết hẩn báo thù hả! Ưng thiếu gia!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

304. Chương 348: Ngày Thứ Tư

- Bệ hạ!

Yến Thành đi nhanh vào lò luyện, quỳ ngoài cửa nói:

- Ba ngày sau, Thủy Nguyệt Vũ mời dự đại hội công tuyển!

- Đại hội công tuyển?

Yến Nan Quy hiện đang chữa trị Phương Thiên Họa Kích, nghe được tin này, phản ứng đầu tiên của hẩn cũng giống như mấy người khác, đều cảm thấy được đây là một cơ hội, có thể thừa dịp thời gian Thủy Nguyệt Vũ họp mà cướp lấy Huyết Sắc Sơn Hà.

Chính là sau khi phân phó vài câu, hẩn đột nhiên nhượng mảy:

- Chờ một chút! Yến Thành, quân đội của Quang Minh Hoàng đang làm gì?

- Quang Minh Hoàng?

Yến Thành sửng sốt, cúi đầu nói:

- Một bộ phận đang chuẩn bị báo thù cho Quang Minh Hoàng, một bộ phận khác tự lập, tuyệt đại bộ phận thì đầu nhập vào các vị thiên quân, đang tiếp cận Thu Diệp Thành!

- Những kẻ tiếp cận là ai? Có bao nhiêu binh mã?

Yến Nan lớn tiếng hỏi.

- Thượng tướng có ba, Hiên Viên Thiên Đạo, Bạch Chi Ngử, Long Kiệt, binh mã mang theo đều chỉ có sáu nghìn, tám nghìn, ba vạn.

Yến Thành ngẫm nghĩ.

- Mặt khác còn có mười mấy tướng lãnh, mang binh mã cũng không nhiều, nhiều thì bảy tám ngàn, ít thì chỉ có hai ba ngàn!

- Một người mấy nghìn người, mười người chính là mấy vạn người, mười mấy tên tướng quân kia, tổng cộng sẽ mang đến bao nhiêu binh mã đây?

Yến Nan Quy tựa hồ nghĩ tới điều gì, lạnh lùng cười.

Đây không phải là phép tính đơn giản nhất ư? Yến Thành sững sốt hơn nửa ngày, cúi đầu nói:

- Hợp cùng một chỗ, đại khái khoảng mười vạn người!

- Mười vạn người, mỗi một người bọn chúng xem như là tiểu bộ đội, không nhiều lắm, thật sự không nhiều lắm.

Yến Nan Quy lớn tiếng nói:

- Thế nhưng mười vạn người nếu đột nhiên tụ hợp cùng một chỗ, chính là mười vạn đại quân, đủ để đánh lên công phá được Thu Diệp Thành!

- Bệ hạ, Quang Minh Hoàng đã chết rồi, mười vạn đại quân này còn có thể tụ hợp được sao?

Yến Thành khó hiểu.

- Yến Thành a, dùng đầu của ngươi suy nghĩ một chút, Quang Minh Hoàng đã chết, mười vạn đại quân này là không thể nào tụ hợp, nhưng nếu hắn không chết thì sao?

Yến Thành lập tức trợn mắt há mồm, Yến Nan Quy cười lạnh nói:

- Hừ, Quang Minh Hoàng chết, chẳng qua đây là liên hoàn kế của Chu Công Cẩn, hắn chỉ dùng một tên tử sĩ thể thân nhỏ nhỏ, liền có thể điều động toàn bộ cường giả thiên hạ về một chỗ! Chờ xem đi, tại thời điểm Thủy Nguyệt Vũ đang lúc tranh ngôi vị hoàng đế, các cường giả thì nổi lên tranh đoạt, Chu Công Cẩn hắn liền sẽ cho Quang Minh Hoàng hiện thân, thống soái mười vạn đại quân chiếm lĩnh Thiên Minh thủ đô.

Sau đó Quang Minh Hoàng thừa cơ đăng cơ, đại cục thiên hạ cũng sẽ vô pháp xoay chuyển nữa!

- Bệ hạ!

Yến Thành thất thanh kinh hô.

- Đừng nóng vội, Chu Công Cẩn dám dùng liên hoàn kế, thì ta sẽ tương kế tựu kế.

Yến Nan Quy lạnh lùng cười, nhú mày nói:

- Chúng ta vĩnh viễn là người chiến thắng cuối cùng, không phải sao, Yến Thành?

- Vâng, bệ hạ!

Yến Thành không nghĩ ra Yến Nan Quy có chủ ý gì, bất quá từ sự sùng bái đối với bệ hạ, hắn liền cung kính hưởng ứng.

- Bệ hạ, chúng ta nên làm như thế nào?

- Đi điều tra tình báo cho ta, nơi ở của bọn người Thủy Nguyệt Vũ, Thiên Minh Thiên Quân, Quang Minh Hoàng ta đều phải biết!

Sau khi bình thần phân phó, Yến Nan Quy về lại chú tạo thất.

Trong phòng, Phương Thiên Họa Kích hầu như đã được chữa trị xong, mà bên cạnh họa kích, lại trôi nổi một cái điện thờ được bao phủ bởi đám khói đen.

Quỳ gối trước điện thờ, Yến Nan Quy yên lặng cầu nguyện.

- Thần tại thượng, xin người phù hộ cho Yến Nan Quy, trận chiến này cần phải thắng lợi.

Hắn thành kính cầu nguyện.

- Chỉ có như thế, ta mới có thể cho dân chúng Đại Yến hai mươi năm bình an a!

Thời gian trong phút chốc đã tới ngày thứ ba.

Một ngày này, tin tức Thủy Nguyệt Vũ mời dự đại hội công tuyển đã hoàn toàn truyền ra, không khí tại Thu Diệp Thành chợt trở nên khẩn trương, tại thời điểm sáng sớm, một vị Thiên Quân sẽ tham gia công tuyển ngày mai, đã bị người giết chết trong nhà vệ sinh. Giữa trưa, một vị thiên quân khác đi tham gia tửu yến thì bị người ám sát trên đường, đến buổi tối, vì giảm bớt đối thủ tham tuyển ngày mai, các thiên quân đã dứt khoát công khai đánh lên.

Tiếng kêu truyền khắp Thu Diệp Thành, huyết sắc nhuộm đỏ dài trên phố.

Mà tại nơi cao nhất của Cạn Thiên Cung, Thủy Nguyệt Vũ đang ngồi trên nóc nhà, mỉm cười nhìn thành thị gió tanh mưa máu.

Thanh Vũ thiên quân đứng sau lưng hắn, muốn nói lại thôi.

- Thanh Vũ, muốn nói gì sao?

Thủy Nguyệt Vũ trừng mắt nhìn nàng một cái.

- Có phải đứng cạnh ta lâu, cảm thấy xấu hổ? Nếu là thế, thì nói ra đi, đứng tại bên cạnh người tuần nhã như ta, còn bày đặt cái dạng xấu hổ thẹn thùng! Tên tự kỷ cuồng này! Thanh Vũ thiên quân thầm mắng một câu, cau mày nói:

- Thủy công tử, ta đang nghĩ ngày mai người đi tham gia đại hội công tuyển, trong vòng một ngày cũng không thể thoát thân, có thể có người sẽ nhân cơ hội đánh lên Linh Lung Cung của ta hay không?

Nàng lo lắng nói:

- Huyết Sắc Sơn Hà ngay trong nội cung của Linh Lung Cung a!

- Sợ cái gì?

Thủy Nguyệt Vũ tự tin hừ một tiếng.

- Không phải còn có bốn vị đại sư chữ huyền sao? Bốn người các nàng, còn có năm kiện pháp khí truyền thuyết, thế gian ai có thể địch?

- Thủy công tử, nếu chỉ là một hai người đến đánh lên, ta tuyệt đối có lòng tin bảo vệ được pho tượng, nhưng chỉ sợ...

Ánh mắt Thanh Vũ lướt qua Thu Diệp Thành,

- Bọn người Vân Mông Đế Quốc, Nam Lâm khổ nhục, còn có Hoàng Kim Huyết Tộc, Đại Yến Hoàng Triều cũng tới nhiều lắm, nếu những kẻ mạnh nhất của các thế lực này liên thủ, ta sợ bốn vị sư tỷ sẽ không địch lại, thủ không được a!

- Một ít con kiến thế gian mà thôi!

Thủy Nguyệt Vũ rất không hài lòng sự “yếu đuối” của Thanh Vũ, cười lạnh một tiếng, hắn từ trong lòng ngực lấy ra một viên cầu màu vàng.

- Nếu bản thân ngươi không có lòng tin đủ bản lĩnh bảo vệ cho pho tượng, vậy cầm lấy cái này đi, đặt tại phía sau pho tượng, có nó, mặc kệ là bao nhiêu người đến, đều sẽ bị giết chết!

- Đây...

Thanh Vũ tiếp nhận viên cầu màu vàng nhìn xuống, tay nhẹ nhàng lật chuyển vài vòng, đột nhiên phát hiện trên viên cầu có một bộ phận là màu đỏ.

Liền nhin không được sờ lên.

- A di đà phật!

Viên cầu đột nhiên truyền ra một tiếng phật hiệu.

- Nữ thí chủ, bản tăng chính là khí xuất gia, vạn lần không được sờ mông!

Thanh Vũ Thiên Quân bị dọa kêu lên một tiếng, tiếp tục nhìn nhìn, nguyên lai viên cầu màu vàng này là do một con khỉ tròn béo biến thành,

- Thủy công tử, con khỉ này...

- Không tin hẳn có thể thủ được Linh Lung cung hả?

Thủy Nguyệt Vũ cười lạnh một tiếng.

- Hừ, đây chính là thần binh cực mạnh Vân La Tiên Phủ của ta, lúc trước còn có bảy mươi hai loại biến hóa, sau khi bị cha ta điều giáo cải tạo, hẳn đã dung hợp được vài món pháp khí truyền thuyết, phóng nhãn khắp Cửu Châu, cũng không có binh khí mạnh hơn nó!

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa binh khí này là có Vũ Hồn, biết Vũ Hồn của hẳn là ai không?

Thanh Vũ không hổ là Chú tào đại sư của Thiên Minh, nhìn binh khí của con khỉ này, cảm ứng một trận, kinh hô:

- Vũ Hồn của công tử là Hào Long Thiên Tung, con khỉ này không lẽ là Trung Nghĩa Thiên Thu?

- Ba năm trước, hẳn là Trung nghĩa Thiên Thu.

Thủy Nguyệt Vũ chậm rãi nói :

- Nhưng ba năm sau, hẳn đã biến thành một tên siêu thần cấp, Quan Vương Miện.

Thanh Vũ Thiên Quân hoảng sợ biến sắc.

Trong huyết sắc tràn ngập, Thu Diệp Thành nghênh đón ngày thứ tư.

Sáng sớm, Thủy Nguyệt Vũ cùng chư vị Thiên Quân của Thiên Minh liền đi tới đại điện Cận Thiên Cung, nhưng sau khi ngồi xuống mọi người liền nhìn nhau, Thiên minh mười hai Thiên Quân, giờ chỉ còn tám người, Hồng Vân Thiên Quân không thấy mặt, thậm chí có ba Thiên Quân trong vòng một đêm đều bị giết.

Cùng lúc đó, Trầm Côn đi tới trước mặt một tòa tháp đối diện Cận Thiên Cung, từ trên cao nhìn xuống quan sát tình hình Cận Thiên Cung.

A Phúc cũng ở bên cạnh hẳn, Tiểu Đông Phong thông qua đàn cổ trên lưng hẳn cười nói:

- Hết thấy đều đã chuẩn bị xong, nhìn ra được bố cục của ta không?

- Lão huynh lợi hại!

Trầm Côn tự đáy lòng nói:

- Một tên tử sĩ bé nhỏ không đáng kể, liền khiến cho Thủy Nguyệt Vũ cùng các Thiên Quân trong vòng một ngày không thể thoát thân, mà người điều tới mười vạn đại quân, có thể nhân cơ hội khổng chế thủ đô Thiên Minh, khiến cho việc đăng cơ của Quang Minh Hoàng thành sự thật!

Giọng nói hẳn xoay chuyển.

- Nhưng có một điều ta không hiểu, sau một lát, những kẻ mạnh nhất Cửu Châu sẽ đi đánh lên Linh Lung Cung, không lẽ ta thực sự chỉ cần bám trụ bọn hẳn một canh giờ, là có thể lấy được Huyết Sắc Sơn Hà? - Một canh giờ là đủ rồi, không cần người liều mạng!

Tiểu Đông Phong đang giải thích, phía sau liền có mặt thám thuộc hạ của Quang Minh Hoàng đi tới.

- Đại nhân!

Hắn thấp giọng nói:

- Ngoài thành truyền tới tin tức, Hiên Viên Thiên Đạo, Bạch Chi Ngũ các vị tướng quân, ngày đêm đi gấp đã tới rồi, y theo mệnh lệnh của ngài, bọn hẳn đã giả bộ hướng các vị Thiên Quân quy phục, đại quân hiện đang trú đóng ngoài thành!

- Ha ha, xem ra không có thời gian nói tử tử mĩ!

Tiểu Đông Phong hướng Trầm Côn nói xin lỗi:

- Lát nữa người đi Linh Lung Cung đi, nhớ kỹ, từ lúc đại hội bắt đầu giữ vững một canh giờ!

- Yên tâm!

Trầm Côn gật đầu, cũng không hỏi vì sao chỉ cần một canh giờ, mà không cần liều mạng chém giết nữa!

Hắn tin tưởng bộ não của Tiểu Đông Phong.

- Biết làm sao tiến vào Linh Lung Cung không?

Tiểu Đông Phong gọi Trầm Côn.

- Có muốn ta phái người đưa người vào hay không?

- Lão huynh, chuyện đơn giản như vậy, còn cần người hỗ trợ sao?

Trầm Côn cười hắc hắc, hắn đã sớm tính kế như thế nào vào Linh Lung Cung.

Từ trong tháp lâu đi ra, hắn liền chui vào đại doanh cấm quân của Thu Diệp Thành.

Trịnh Hùng đang trong quân trưởng của mình, lo lắng nhìn về phương hướng của Cận Thiên Cung.

- Lão huynh, còn nhớ rõ ước định trước đây không lâu không?

Trầm Côn đột nhiên hiện ra sau lưng Trịnh Hùng.

- Người, người...

Trịnh Hùng hơn nửa ngày mới thở ra một hơi, vỗ ngực nói :

- Hảo hán có lời cứ nói, bộ dáng người như vậy, ta thực sợ hãi a!

- Yên tâm, yên tâm!

Trầm Côn phát phát tay.

- Ta muốn đi Linh Lung Cung, an bài cho ta một thân phận giả. Lão huynh, đừng nói với ta là người làm không được, người từng nói qua, người là cấm vệ đại tướng Thu Diệp Thành, cùng Tiêu Khinh Hoàng rất quen thuộc!

- Ta đã sớm chuẩn bị cho hảo hán!

Trịnh Hùng hất hàm khoe khoang, từ dưới sàn lòi ra một cái rương lớn, mở ra liền xuất hiện một bộ áo giáp của tướng quân Thiên Minh.

- Hảo hán, sau nửa canh giờ có một đội ngũ đi Linh Lung Cung thay quân, thân phận của ngài là phó tướng đội quân này, có thể xuất nhập bất kỳ một góc nào của Linh Lung Cung!

Sau đó hắn lại xuất ra một phong thư tự tay viết.

- Mặt khác đây là phong thư ta tự tay viết cho Tiêu Khinh Hoàng, thấy nó, Tiêu Khinh Hoàng tự nhiên sẽ ra ngoài cùng người nói chuyện!

- Ai u, lão huynh người đều đã chuẩn bị xong?

Ánh mắt Trầm Côn sáng lên.

Trịnh Hùng thấp giọng cười lớn, kề tai nói nhỏ:

- Hảo hán, ta đã quy phục Gia Cát đại nhân, cũng đã hỏi qua thân phận của ngài có phải là cao thủ bí mật của Thẩm gia hay không? Có phải là thân tín tuyệt đối của Quang Minh Hoàng đại nhân hay không? Hắc hắc, ta biết Quang Minh Hoàng không chết, hôm nay hắn chính là hoàng đế, sau khi chúng ta quy phục, còn cần lão ca ngài chiếu cố nhiều hơn!

Trầm Côn sững sốt, lập tức cười phá lên.

Cái mà người ta gọi là phần tử đầu cơ chính trị, hẳn chính là loại người như Trịnh Hùng này đi?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

305. Chương 349: Ngồi Cười Xem Thời Cuộc Biến Đổi

Lại qua vài phút, ở phía hướng Cận Thiên Cung liền truyền đến tiếng chuông bắt đầu đại hội, A Phúc bước đi vào quân doanh.

- Các huynh đệ, nhận ra ta là ai không?

- Chiến thần!

- Chiến thần!

Mười vạn thủ hạ cũ bí mật tập hợp đến, hơn nữa thêm mười vạn cấm quân mới đầu nhập của Trịnh Hùng, hai mươi vạn đại quân khê quát, âm thanh không truyền ra ngoài quân doanh.

- Như vậy, có muốn để ta làm hoàng đế, các người sau này đều sẽ là người có công lớn khai quốc hay không?

A Phúc lại quát hỏi!

- Bệ hạ!

- Bệ hạ!

Hai mươi vạn đại quân đều toát ra thần thái cuồng nhiệt, A Phúc vừa lòng gật đầu, vung tay chỉ hướng Thu Diệp Thành.

- Hiên Viên Thiên Đạo, khu Tây thành giao cho người, trong vòng một canh giờ, kho thóc, phủ nha, kho quân khí, hộ bộ, liền đem toàn bộ ngành hành chính không chế trong tay cho ta, ta muốn hệ thống hành chính của cả Thu Diệp Thành, chỉ nghe lệnh của một mình Quang Minh Hoàng ta!

- Bạch Chi Ngữ, Bắc thành giao cho người!

- Long Kiệt, Nam thành!

- Gia Cát Huyền Hồ, trấn an dân chúng cho ta, ta muốn toàn bộ dân chúng đều chấp nhận đế vị của ta!

Từng đạo mệnh lệnh truyền xuống, ánh mắt A Phúc cuối cùng rơi vào trên người Trịnh Hùng.

- Trịnh tướng quân!

- Đại nhân, không ,bệ hạ!

Trịnh Hùng quỳ xuống.

- Mặt tướng theo lệnh mà làm, thỉnh bệ hạ phân phó!

- Tốt lắm, ta muốn người tiếp nhận phòng ngự Cận Thiên Cung, trong phạm vi ba dặm quanh Cận Thiên Cung, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Nếu ba dặm không đủ, người tùy thời mở rộng khu vực phòng thủ, tóm lại một câu, ta muốn Thủy Nguyệt Vũ và các vị Thiên Quân trong Cận Thiên Cung an tâm khai hội, nghe không được tin tức ta giành quyền trong thành!

- Rõ chứ? Tướng quân!

- Dạ rõ, nhiệm vụ của thuộc hạ là toàn lực phong tỏa tin tức, cam đoan cho những tướng quân khác có một canh giờ thời gian giành lấy chính quyền!

Trịnh Hùng nâng đầu lên.

- Tốt lắm!- A Phúc vỗ vỗ bờ vai hắn.

- Lập tức đi làm đi, Nguyên Soái các hạ!

Nguyên Soái? Đây là thằng quan sao? Trong mắt Trịnh Hùng thoáng hiện một nét cuồng nhiệt, gắt giọng rống to:

- Các huynh đệ, đi Cận Thiên Cung với ta!

Vài phút sau, Trịnh Hùng đại nguyên soái mang người tới ngoài cửa Cận Thiên Cung, lệnh bài tỏa sáng, các cảnh vệ lập tức xuất khu vực phòng thủ, các thân tín của các vị Thiên Quân vừa thấy Trịnh Hùng đến, mới đầu có điểm nghi hoặc, bất quá suy nghĩ một chút cũng bình thường trở lại.

Trịnh Hùng vốn là đại tướng phòng thủ Thu Diệp Thành, tại thời điểm mấu chốt tiếp nhận phòng ngự hoàng cung, ai có thể nhìn ra chỗ không đúng?

Cứ như vậy, Trịnh Hùng chỉ dùng mười phút thời gian, liền đã khống chế Cận Thiên Cung, sau đó đại thủ vung lên, cấm vệ quân liền phong tỏa mỗi một con đường, không để bất luận kẻ nào ra vào.

Lại qua một lát, các bộ phận quan trọng trong thành đều bị quân đội Quang Minh Hoàng tiếp quản, có người muốn đi báo tin cho các Thiên Quân, còn không nhìn thấy bóng dáng của Cận Thiên Cung, đã bị binh lính của Trịnh Hùng đánh chết đương trường.

Tiếng chém giết trong thành nặng nề vang lên. Cận Thiên Cung thì lặng yên không một tiếng động. Mà cùng lúc đó, A Phúc dẫn theo Long Thanh Sơn, La Ma, còn có mấy ngàn binh mã, đi đến Thiên Minh Tân Đô đối diện Thu Diệp Thành.

Các thợ thủ công ở Tân Đô đều đang chuẩn bị kết thúc công tác, vừa nhìn thấy Quang Minh Hoàng đến, liền kinh ngạc ngẩn đầu, - Đại nhân, ngài còn chưa có chết? Ngài, ngài muốn...

Đông!

La Ma đem một khối băng lớn dựng đứng ở trước cửa lớn Tân Đô, lớn tiếng nói :

- Ta muốn các người trong vòng một canh giờ, đem Tân Đô quét sạch sẽ, cung nghênh Quang Minh Hoàng đại nhân đăng cơ!

Các thợ thủ công sợ ngây người, lại nhìn băng hiệu trong tay La Ma, mặt trên rõ ràng chính là bút tích của Trầm Côn.

Vân Tiêu Thiên Đô! Nơi này chính là hoàng cung Quang Minh Hoàng tại thủ đô của thiên triều. Phía tây Cận Thiên Cung, Linh Lung Cung. Linh Lung Cung là hành cung của Thanh Vũ Thiên Quân, kiến trúc phong cách cũng tràn ngập sự đa tài của Thanh Vũ. Trên mặt đất là một tòa trang viện u tĩnh, mà dưới đất, tổng cộng có bảy tầng địa cung, mỗi một tầng đều che kín sát khí của đầy ắp cơ quan thuật.

Cả bên dưới tòa địa cung, đều đổ vào ba tầng hỗn hợp độc dược thủy ngân, cho dù là người mạnh nhất đương thời, cũng đừng mong từ dưới đất đột phá tiến vào lăng mộ, muốn tiến vào tầng thứ bảy, chỉ có thể từng tầng giết xuống!

Pho tượng Tiêu Khinh Hoàng, liền giấu ở tầng thứ bảy!

Nếu không có Trịnh Hùng an bài, Trầm Côn sẽ khó tránh phải từng tầng giết xuống, tới tầng thứ bảy không bị đánh chết thì cũng là một chết, nhưng hiện tại có thân phận phó tướng, hần cười hì hì một đường đi xuống thang lầu, vài phút sau liền đi đến cửa thang tầng thứ sáu.

Phân phó bọn lính giữ nghiêm các nơi, Trầm Côn đi xuống tầng thứ bảy.

- Là ai?

Bốn nữ ni chủ huyền ở chỗ này, kể nói chuyện chính là kẻ ngày đó bị Trầm Côn đả bại, Huyền Tâm. Thú vị chính là, năm vị cao tăng Đại Bồ Đề Tự cũng ở đây, hẳn là xem ở thể diện đồng môn, nên được mời đến hỗ trợ.

- Mặt tướng là phó tướng cấm vệ quân, phụng mệnh bảo vệ!

- Trầm Côn lộ ra lệnh bài, khàn giọng nói.

- Cấm vệ quân?

Huyền Tâm nhú mảy, cũng không nhận ra Trầm Côn trong bộ áo giáp, nàng đem Trầm Côn chắn ngoài cửa nói:

- Nơi này do chúng ta thủ hộ, người mang binh thủ hộ sáu tầng phía trên là được!

- Sư thái!

Trầm Côn thay đổi một cái xưng hô tôn kính, nói:

- Mặt tướng nhận được mệnh lệnh, khám sát khắp ngõ ngách Linh Lung Cung, nếu không thể kiểm tra tầng bảy, thì không thể trở về báo cáo kết quả công tác!

- Ta mặc kệ mệnh lệnh gì, hôm nay là thời kì đặc thù, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào tầng bảy!

Huyền Tâm không kiên nhẫn phát tay.

- Hãy đi đi, tiên nhân thượng giới chúng ta không cần những con kiến phàm tục các người trợ giúp!

Nói xong, nàng liền ngồi ở lối vào tầng thứ bảy, xếp bằng niệm kinh không hề để ý đến Trầm Côn.

##\$\$^^##%!

Xem ra Thủy Nguyệt Vũ cũng không phải đứa ngốc, cũng tăng cường bảo hộ đối với pho tượng. Dùng phương pháp nào mới có thể đi vào đây? Trầm Côn nghiêng đầu suy nghĩ, mà âm thanh niệm kinh của Huyền Tâm cũng truyền vào trong tai hắn.

- Ngã đương trang nghiêm phạt thổ, thị bất danh bồ tát, hà dĩ cố...

Đây là một cái kinh văn đối đáp thức thường thấy trong Phật môn. Trong lòng vừa động, Trầm Côn cũng ngồi xếp bằng ở bên cạnh Huyền Tâm, hắn làm hòa thượng hai mươi năm, ngồi xuống chính là dạng tiêu chuẩn nhất của Phật Môn Thiền Tọa, tức mục khí tượng theo đó mà ra.

- Vô tha, Như Lai thuyết trang nghiêm phạt thổ giả tức phi trang nghiêm, thị danh trang nghiêm.

Trầm Côn nhẹ giọng tụng. Ánh mắt Huyền tâm đột nhiên mở ra! Binh lính bên cạnh nghe được không hiểu ra sao, căn bản không biết hai người này đang nói cái gì, trừ có vài tên binh lính tín Phật hô nhỏ một tiếng Phật hiệu.

- Thí chủ cũng là người trong Phật môn?

Huyền Tâm mỉm cười, nàng đối với cách xưng hô Trầm Côn là con kiến đã biến thành thí chủ.

Trầm Côn cười nói.

- Bần tăng uống rượu, ăn thịt, quyến luyến chư sắc hồng trần, nhưng ngã Phật ở trong lòng!

- Ha ha!

Huyền tâm nhất thời liền xem trọng Trầm Côn.

- Đều là người trong lòng có Phật, bần ni cũng không làm khó xử tăng hữu.

Nàng suy nghĩ rồi nói: - Đại môn sau lưng ta, có pháp khí thượng giới thủ hộ, tăng hữu nếu có bốn sự đi vào, bần ni liền không ngăn trở tăng hữu nữa!

- Đa tạ!

Trầm Côn cười híp mắt đứng dậy, đẩy cửa, trên đại môn quả thật có gia thêm một cỗ lực lượng, cao thủ tâm thường đi vào là không được, bất quá Trầm Côn vốn đã tấn cấp Vũ Hoàng còn không để vào mắt, ra sức đẩy, liền đi vào tầng bảy dưới đất. Thấy một màn như vậy, hai mắt Huyền tâm tạo thành chữ thập:

- A di đà Phật

Quả nhiên không ngăn trở nữa. Tầng bảy nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đại điện trống trải phạm vi cỡ trăm bước, hài cốt pho tượng Tiêu Khinh Hoàng tại chính giữa đại điện.

Ba vị ni cô khác, nằm vị cao tăng, phân biệt đứng ở tám góc chung quanh pho tượng, thêm lên Huyền Tâm ở cửa thì chính là cách bố trí của Cửu Cung Trận Pháp. Mà ở giữa chín người này cùng pho tượng, có một tầng vải lụa được dựng thẳng lên, có lẽ là làm bình phong chướng. Trầm Côn chưa từng thấy qua thứ này, chỉ cảm thấy như là một bức cuốn họa mở ra, đem pho tượng bao bọc lại.

Họa quyển (Bức họa cuộn tròn)?

Đột nhiên trong lòng vừa động, chẳng lẽ đây là pháp khí truyền thuyết Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa Cung?

Càng nghĩ càng có khả năng, Trầm Côn không dám lộn xộn, giả bộ dạng quan sát khu vực phòng thủ một vòng, sau đó liền ngồi ở cửa cạnh Huyền tâm.

- Sư thái, nhiệm vụ bản tăng là thủ vệ nơi này cả ngày, nếu ngài không để ý ta sẽ ngồi ở chỗ này?

Trầm Côn hợp thành chữ thập nói.

- Cũng tốt!

Từ một khắc Trầm Côn đẩy ra đại môn tầng bảy, Huyền Tâm liền công nhận thực lực của hắn, có thể có một cao thủ như thế hiệp trợ phòng ngự, trọng trách của nàng cũng sẽ giảm bớt được không ít.

Một lần nữa sau khi bố phòng lại, tầng thứ bảy đã khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có tiếng niệm kinh của một vài ni cô hòa thượng.

Nửa canh giờ cứ như vậy nhanh chóng trôi qua. Mà ngay khi A Phúc tiếp quản thành thị, Thủy Nguyệt Vũ tuyên bố đại hội bắt đầu, thì trong mắt Huyền Tâm đột nhiên thoáng hiện một nét tàn khốc.

Ba!

Vách tường thang lầu tầng bảy cũng mở ra một cái lỗ nhỏ, một đoạn ống loa lộ liễu đi ra, có người thông qua ống loa nói:

- Mấy vị thượng tiên, mặt đất lọt vào tập kích, mặt đất lọt vào tập kích!

- Đùng hoảng hốt, đối thủ là ai.

Huyền Tâm lạnh giọng nói.

- Thấy không rõ lắm, hằng hà Hấp huyết Văn (Muỗi hút máu) bay vào, các huynh đệ trên mặt đất đều bị hút khô rồi.

Thanh âm phi thường lo lắng.

- Ta thấy có người thừa dịp loạn tiến xuống tầng thứ nhất, thỉnh các thượng tiên nhanh chóng quyết định!

Hắn vừa mới nói xong, một ống loa khác cũng xuất hiện.

- Thượng tiên, tầng một bị lọt vào tập kích, tốc độ địch nhân rất nhanh, các huynh đệ không ngăn được hắn!

- Báo động!-

Âm thanh từ ống loa thứ ba cũng vang lên.

- Địch nhân đã đột phá phòng ngự tầng thứ nhất, tiến nhập tầng thứ hai!

- Nhanh như vậy.

Chân mày Huyền Tâm cau lại, Linh Lung Cung này là Thanh Vũ chính tay đúc, đều dùng bí pháp của Nữ Oa Cung, địch nhân có thể trong hai ba câu nói liền có thể liên tiếp đột phá đến tầng thứ hai, nhất định là một trong những kẻ mạnh nhất Cửu Châu!

- Sư tỷ!

Huyền Tâm hướng về một nữ ni cô khác nói:

- Địch nhân rất mạnh, nếu tùy ý hấn giết từng tầng từng tầng xuống, chỉ sợ Linh Lung Cung này cũng bị diệt rồi, ta đi diệt trừ hấn?

Nữ ni kia suy nghĩ rồi nói:

- Người phụ trách chính mà mất trận Cửu Cung Trận, không thể hành động thiếu suy nghĩ, Huyền Đức sư huynh, hay là thỉnh người đi xem đi!

- A di đà phật!

Đại Bồ Đề Tự Huyền Đức lên tiếng, chậm rãi đi tới thang lầu thông lên tầng trên.

Chính là hấn mới vừa đi lên không đến ba mươi giây, tiếng kinh hô liền từ tầng thứ ba truyền tới.

- Thượng tiên, Huyền Đức đại sư bị đánh bị thương, bất quá hấn cũng bám trụ địch nhân một lát, chúng ta đã thấy được, Ca Thư Ứng Long, là Ca Thư Ứng Long đến!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

306. Chương 350: Tái Chiến Dương Vô Mệnh

Nữ ni cảm hận hừ lạnh một tiếng.

- Mấy vị sư huynh, các người liên thủ tiến lên, nhất định phải chặn Ca Thư Ứng Long ở bên ngoài tầng thứ tư.

Mặt khác bốn vị cao tăng chữ Huyền cùng đồng thời mở mắt, hóa thành bốn đạo quang tuyến cùng xông tới.

Mấy phút sau từ ống loa đồng truyền lại thanh âm tương đối nhẹ nhàng:

- Thượng tiên, các vị đại sư đã liên thủ chặn Ca Thư Ứng Long ở giữa tầng thứ ba và tầng thứ tư...Không tốt.

Đột nhiên một thanh âm kinh ngạc vang lên.

- Có người thừa dịp hỗn loạn đã xông vào tầng thứ tư, là một người trẻ tuổi...

Phù phù.

Còn chưa dứt lời thì tiếng động của một người bị ngã nặng nề vang lên, hấn là truyền lệnh binh kia đã bị người ta giết chết.

Huyền Tâm lập tức mở ống loa tầng thứ tư ra hỏi:

- Tình huống như thế nào rồi?

- Thượng tiên, địch nhân đã xâm nhập vào tầng thứ tư, đang nghĩ cách phá hủy hệ thống phòng ngự ở nơi này.. .tốc độ của hấn rất nhanh. Mau tới cứu viện nơi này, bằng không chúng ta không kiên trì được bao lâu nữa.

- Có thể phá bỏ tầng phòng ngự thứ tư?

Huyền Tâm nhanh chóng bay nhanh tới, ánh mắt sắc bén thoáng nhìn qua nữ ni thủ lĩnh kia.

Nữ ni không lộ chút biểu tình nào, nhìn về phía ni cô bên kia gật đầu một cái:

- Sư muội, tốc độ của phạm nhân có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Âm Dương kính của người...dùng Âm Dương kính tịnh hóa hấn.

Nữ ni đứng dậy rời đi.

Qua vài phút, tiếng báo động lại truyền đến. Ca Thư Ứng Long đang ác chiến ở tầng thứ ba, người trẻ tuổi ở tầng thứ tư, có thể có người cố tình thừa dịp này tiến vào tầng thứ năm. Một đám này đúng là quái vật bất tử.

- Quái vật bất tử? Chẳng lẽ là ba gã cao thủ của Hoàng Kim Huyết Tộc?

Sắc mặt nữ ni đầu lĩnh có chút khó coi, vội kêu lên.

- Lục sư muội, Hoàng Kim Huyết Tộc cũng tới, Thiên Y Vũ Hồn của bọn chúng nghe đồn là không thể giết chết ngay được, người đi dùng Hồn Nguyên Kim Đầu thu bọn chúng lại.

Lại một nữ ni nữa rồi đi.

Trầm Côn đột nhiên cảm thấy chột dạ...

Thiên Y Vũ Hồn.

Mẹ nó chứ!

Không phải là Cơ Na đến chứ?

Ba năm trước Trầm Côn định giết Cơ Na, nhưng lại được Cơ Na cứu một mạng. Tuy nói hai người là tử địch của nhau nhưng trong lòng Trầm Côn vẫn cảm thấy thiếu nợ người đó.

Hắn đang suy nghĩ tiếp thì tầng thứ sáu cũng vang lên tiếng báo động. Lần này không cần truyền lệnh binh giải thích, Trầm Côn cùng các ni cô ở tầng thứ bảy liền nghe được thanh âm trên đỉnh đầu. Chỉ nghe thấy một thanh âm nữ nhân nhẹ nhàng đáng yêu vang lên:

- Các tiểu bằng hữu ở Nữ Oa cung, Tổ Tâm ta đến đây, các người không định xếp hàng hoan nghênh ta sao?

- Tổ Tâm?

Nữ ni đầu lĩnh đột nhiên đứng lên.

- Thiên niên Cửu Vĩ Yêu Hồ, một trong Thiên hạ tam đại Yêu Hoàng...Huyền Tâm, người cùng vị tầng hữu này bảo vệ tầng thứ bảy. Bần ni đích thân đi tịnh hóa y.

- Sư tỷ cẩn thận.

- Yên tâm, ta có Phiến Thiên Ấn hộ thân, cho dù không địch lại cũng có thể ngăn nàng lại ở tầng thứ sáu.

Vừa nói nàng vừa bước lên bậc thang, vừa muốn hướng Tổ Tâm tuyên chiến chợt nghe Tổ Tâm cười khúc khích:

- Cửu Diện Thú Thần, lão ni cô này giao cho người.

Ngao!

Một tiếng rít gào thê lương thấm thiết vang lên, tiếp theo đó lão ni cô bị thanh âm dã thú đó tập kích. Nghe thấy thế Huyền Tâm biến sắc nhìn Trầm Côn nói:

- Tổ Tâm lại dẫn theo một vị cường giả cùng cấp...Vị tầng hữu này, nơi này giao cho người, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được đụng vào pho tượng ở gần bình phong.

Đưa mắt nhìn Huyền Tâm đi lên đánh giết, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy vận may của mình đang đến.

Một, hai, ba, bốn... bốn lão ni cô còn có Đại Bồ Đề, một trong ngũ đại cao tăng, tất cả đều bị điều đi rồi. Pho tượng Tiêu Khinh Hoàng ở gần đó, thế nhưng chỉ còn lại một mình mình?

Trầm Côn không dám tin tưởng, nhìn chung quanh một chút. Đại sảnh trống rỗng, mà từ cửa thang lầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng động giao đấu giữa Huyền Tâm và đối thủ. Nghe thanh âm thì hình như Huyền Tâm đã phát động Kim Giao Tiên cùng cơ quan bày rập ở xung quanh.

Cho dù không phải đối thủ của Tổ Tâm cũng có thể chống đỡ được vài hiệp.

Phải tranh thủ tận dụng thời cơ.

Trầm Côn giống như kẻ trộm tiến đến bên cạnh Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng đụng vào một bên miếng găm...

Trong lòng hắn còn đang suy nghĩ bần tăng vận khí không tồi, tưởng rằng phải thủ vững ít nhất một canh giờ, hiện tại xem ra không cần đến một canh giờ rồi. Một chiêu bằng phong này của bần tăng sẽ đem toàn bộ tầng thứ bảy này đóng băng lại thành một tảng băng lớn sau đó mang cả pho tượng Xã Tắc Sơn Hà Đồ đi.

Hắc hắc, thuận tay liền đem được Xã Tắc Sơn Hà Đồ đi.

Thật không ngờ sự tình lại thuận lợi như vậy.

Đang nghĩ ngợi miên man, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận quyền phong mãnh liệt.

Mùi vị này...

Khỏe miệng Trầm Côn khê cười lạnh, hắn quá quen thuộc với quyền phong này. Ba năm trước đây chính mình không phải bị một quyền như vậy làm cho tan nát hết cả xương cốt sao?

Dương Vô Mệnh.

Mặc dù bị mấy đại cường giả ngăn cản nhưng cuối cùng Dương Vô Mệnh lại là người đầu tiên tiến vào.

- Dương gia cũng muốn Huyết Sắc Ánh Sơn Hà sao?

Trầm Côn xoay người lại, đánh ra một quyền.

Uỳnh!!!

Hai nắm tay đụng vào nhau, không khí xung quanh khê vận vẹo, sau đó hai thân ảnh tách ra. Trầm Côn đứng bất động tại chỗ còn Dương Vô Mệnh thì bị đánh bay đi, rơi xuống cách đó mười bảy mươi tám bước, phải tựa người lên vách tường mới dừng lại được.

- Hả?

Dương Vô Mệnh giật mình.

- Ngoại trừ Nữ Oa cùng Đại Bồ Đề, nơi này vẫn còn một cường giả như vậy?

Hắn đưa mắt nhìn Thú Diện khải giáp trên người Trầm Côn, cảm thấy đáng vẻ người trước mặt này có chút quen mắt... Đáng vẻ như vậy, lại còn quyền phong chưa từng bằng hỏa nhị khí, người này thật ra có vài phần tương tự như Dương Vô Tâm.

Sau một chiêu cảm thấy bản thân mình không phải là đối thủ của “vị huynh đài này”, Dương Vô Mệnh chấp tay nói:

- Huyết Sắc Ánh Sơn Hà là Vũ hồn hung tàn nhất Cửu Châu, nếu không phải là người có đức thì không thể khống chế, xin huynh đài rộng lòng giúp đỡ đem pho tượng này tặng cho Dương gia.

- Người có đức?

Trầm Côn Thiếu chút nữa thì cười lăn lộn, vỗ vỗ vào trán mình rồi nói.

- Ái chà, hiện tại Cửu Châu làm sao vậy, một người lại ngang nhiên đứng ra nói mình là người có đức. Lão huynh, Dương gia các người cần người có đức, ta đem pho tượng tặng cho người đó cũng được, chỉ là người có đức....Dương gia các người xứng sao?

- Huynh đài tựa hồ có chút thành kiến với Dương gia chúng ta?

Dương Vô Mệnh cười nói.

- Thanh danh của Tống Nguyệt Dương gia thiên hạ đều biết, trung tâm hộ quốc, cả nhà anh dũng, đưa mắt nhìn khắp Cửu Châu ai không nói một câu đức cao vọng trọng.

- Đức cao vọng trọng?

Oán hận của Trầm Côn đối với Dương gia đã sớm tích tụ nhiều năm, cũng không quản nơi này là nơi nào và có thích hợp hay không, châm chọc nói:

- Người còn dám nói mình là người có đức? Ta hỏi người, nữ nhân của người có đức sẽ đem nhi tử mình sinh coi như súc sinh mà nuôi, coi thường xuất thân bần hàn của trượng phụ, đuổi trượng phu ra khỏi cửa nhiều năm sao?

Đây đều là những hảo sự mà Dương Cửu làm. Trầm Côn lại cười lạnh nói.

- Người có đức sẽ đem đứa bé nuôi ở trong quỹ động tối tăm mù mịt mười mấy năm, lúc rời khỏi động không phải nhất định sẽ mất đi trí nhớ sao?

Đây là những điều mà Dương Vô Tuyệt cùng Trầm Côn đã trải qua khi còn nhỏ ở Cửu Châu.

- Người có đức sẽ bởi vì một lý do không rõ ràng mà xuất thủ đánh chết người có quan hệ huyết thống, ngay cả thi thể cũng không buông tha sao?

Đây là chuyện ba năm trước đây Dương Vô Mệnh đánh chết Trầm Côn, sau đó còn mang thi thể đi xử lý.

Đến tận bây giờ thi thể của Trầm Côn còn đang ở trong tay hắn, không biết đã thối rữa thành bộ dáng gì rồi.

Trầm Côn châm chọc khiến cho sắc mặt Dương Vô Mệnh càng ngày càng khó coi.

- Huynh đài tựa hồ rất quen thuộc Dương gia chúng ta? Có gan thì tháo mặt nạ xuống cho ta nhìn xem người là ai?

- Nhìn coi!

Trầm Côn lấy tay chỉ vào Dương Vô Mệnh nói.

- Bị ta nói cho không trả lời được liền nói năng châm chọc không chịu nhận....Lão huynh muốn lấy mặt nạ của ta xuống thì đừng chỉ dùng mồm mép xuông.

- Một khi đã như vậy...

Dương Vô Mệnh cắn chặt răng, đột nhiên vọt tới.

- Chỉ đành lĩnh giáo huynh đài vài chiêu.

Rốt cuộc đã tới.

Trầm Côn đã chờ đợi giờ khắc này tròn ba năm. Ba năm hẩn khổ luyện chính là để cấp cho Dương gia một sự trả thù...Tuy nhiên đáng tiếc là Dương Vô Mệnh đã bị Dương Vô Tuyệt làm giảm đi ba thành thực lực, không bao giờ còn có thể uy dũng như năm đó được nữa.

Đánh với đối thủ như vậy có chút không thú vị.

Không thú vị cũng không sao.

Tâm phục thù của Trầm Côn rất nặng, Dương Vô Mệnh dám hướng hẩn động thủ, hắn liền không để ý hung hăng giáo huấn Dương Vô Mệnh.

Huyền Tâm trong lúc xuống lầu đã từng thấy tam trọng băng hỏa cửu trọng thiên của Trầm Côn cho nên Trầm Côn trực tiếp dùng đệ tứ trọng.

- Hỏa mạn!

Chỉ thấy nắm tay Dương Vô Mệnh đánh tới trước mặt Trầm Côn. Trầm Côn giống như là ngọn lửa, cả người đột nhiên tan biến, hóa thành ngọn lửa rơi lả tả trên mặt đất.

Dương Vô Mệnh hơi sững sờ, hắn chưa từng gặp qua chiêu thức như vậy, vừa động thủ địch thủ đã chủ động tự đánh mất uy thế của mình....

Ngay lúc Dương Vô Mệnh đang sững sờ, trong nháy mắt ngọn lửa đột nhiên mãnh liệt, trên mặt đất lửa bốc cháy rừng rực, tràn ngập cả tầng thứ bảy.

Dương Vô Mệnh bị bao vây ở trong ngọn lửa.

Thế lửa to lớn như thế, trừ phi là hấn buông bỏ pho tượng, chủ động thoát khỏi tầng thứ bảy, nếu không không thể tránh khỏi bị ngọn lửa thiêu hủy.

- Ôi!

Dương Vô Mệnh chỉ thuần túy am hiểu quyền pháp, không có biện pháp đối phó với ngọn lửa như vậy. Chỉ trong chốc lát tóc tai đã bị đốt cháy khét, khuôn mặt xạm đen, làn da bắt đầu bị tróc ra từng mảng.

- Lão huynh cảm giác thế nào?

Sau ba năm Trầm Côn đã có được ưu thế áp đảo đối với Dương Vô Mệnh. Lúc này Dương Vô Mệnh bị nhốt ở trong hỏa diễm, hấn lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của người này. Tuy nhiên...suy nghĩ một chút về trường hợp năm đó mình bị đối phương giết, oán hận trong lòng Trầm Côn hoàn toàn bạo phát.

Cứ như vậy giết chết Dương Vô Mệnh không phải là tiện nghi cho hấn sao?

Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo. Sát thân chi thù phải báo gấp mười lần. (đại khái là nhận được một giọt nước, một chút ơn huệ của ai đó sẽ trả lại một dòng suối, báo đáp người ta nhiều hơn những gì mình nhận được.)

Nghĩ đến đây uy thế ngọn lửa của Trầm Côn giảm đi một chút, giống như là lửa nhỏ nướng thịt, chậm rãi giãy vò Dương Vô Mệnh trong hỏa diễm.

- Đại trượng phu khả sát bất khả nhục. Ta không bằng người, cần gì phải dùng những thủ đoạn này?

Dương Vô Mệnh ở trong hỏa diễm chửi ầm lên.

- Lão huynh, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ là anh hùng.

Trầm Côn cười tủm tỉm nói.

- Ta chính là người lòng dạ hẹp hòi, có cừu tất báo, có thù hận thì phải trả.

- Ta và người có cừu oán gì sao?

Dương Vô Mệnh ngạc nhiên hỏi?

- Tại sao không có?

Trầm Côn đang muốn mở miệng nói chuyện, trong lòng đột nhiên cảm thấy nguy cơ mãnh liệt...

- Con mẹ nó chứ!

Có thể một chiêu xử lý đối thủ lại bỏ qua, đi sử dụng bài hành hạ tra tấn đối thủ....Đây không phải việc nhân vật phản diện ngu ngốc trong phim thường làm sao?

Bắn tăng sốt ruột báo thù, như thế nào lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Có thể giết chết Dương Vô Mệnh thì nên một chiêu giết chết mới đúng.

Tâm niệm Trầm Côn thay đổi thật nhanh, nhận thấy được sai lầm của mình, ngay lúc này ở sau lưng hấn truyền đến một trận cười lạnh.

- Vị tiểu huynh đệ này, trêu đùa địch nhân không phải là một thói quen tốt. Có thể giết người trong vòng một chiêu thì đừng dùng đến chiêu thứ hai...

Là thanh âm của Tổ Tâm.

Đầu Trầm Côn nóng lên, nàng ta đã đả bại Huyền Tâm, đánh giết tới tầng thứ bảy này rồi....

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

307. Chương 351: Ba Lần Chạm Tới

Hơn ba mươi người như thế nào lại còn ngu xuẩn để cho địch nhân có cơ hội như vậy? Nếu như nhanh chóng giết chết Dương Vô Mệnh thì Xã Tắc Sơn Hà Đồ đã tới tay hắn rồi!

Mặc kệ như thế nào thì Trầm Côn đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để cướp lấy Xã Tắc Sơn Hà Đồ, chỉ có thể theo đúng kế hoạch thủ vững một canh giờ.

- Tổ Tâm bệ hạ!

Trầm Côn thu liễm tâm thần, cười cười chặn trước Xã Tắc Sơn Hà Đồ, ngoắc ngón tay nói:

- Đã sớm nghe nói ngươi là một trong tam đại Yêu Hoàng, thực lực rất cao cường. Nếu muốn pho tượng này, trước hết phải qua một ải của ta!

- Tiểu tử kia thực lực không tồi!

Giết chết nhiều cường giả như vậy chạy tới tầng này, tâm tình Tổ Tâm cảm thấy thật thoải mái, mỉm cười đánh giá Trầm Côn.

- Nghe thanh âm của ngươi thì ngươi chưa tới ba mươi tuổi? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có được thực lực như thế này, thật không tồi...

Sau đó thở dài nói:

- Nếu như là lúc khác, ta sẽ không để ý chơi đùa mấy chiêu với ngươi, ngươi có tư cách tiếp mấy chiêu của ta. Chỉ là hiện tại ta chỉ muốn Xã Tắc Sơn Hà Đồ...

Nói xong phía sau lưng nàng đột nhiên huyền hóa ra cửu điều hồ ly vĩ (chín cái đuôi cáo).

Cửu vĩ này triển khai, hóa thành chín Tổ Tâm, hơn nữa còn có chân thân của nàng, nhất thời mười Tổ Tâm vây Trầm Côn lại.

- Giết!

Một tiếng kêu khê vang lên, năm Tổ Tâm đồng thời ra tay công kích Trầm Côn. Mặt khác năm Tổ Tâm còn lại bay về phía Xã Tắc Sơn Hà Đồ.

Trầm Côn chỉ cảm thấy thân ảnh trước mặt biến ảo, không nhìn rõ người nào thật sự là Tổ Tâm, người nào là cửu vĩ biến thành...

Trong khi giây chết, Dương Vô Mệnh nhìn thấy Tổ Tâm hướng Trầm Côn xuất thủ cũng gia nhập đội ngũ vây công, thiết quyền đã bị đốt cháy đánh về trước mặt Trầm Côn.

- Mẹ nó chứ!

Trước có Dương Vô Mệnh cùng Tổ Tâm vây công, sau có mấy Tổ Tâm khác sắp chạm vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ, hung tính trong lòng Trầm Côn bị kích phát.

- Mấy phân thân mà cũng đòi vây khốn bản tăng?

Hắn mặc kệ các chiêu thức công kích trước mắt, hai tay giơ lên cao, băng hỏa cửu trọng thiên đệ ngũ trọng, hàn băng tỏa!

Một chiêu này ngộ được từ linh cảm năm đó luyện Hàn Băng Huyền Minh tỏa, còn có thiên thủ độc quan âm của Mặc Ly nữa. Hai tay của hắn hơi động một chút, cánh tay biến ảo xuất ra thiên trọng huyền tượng, mỗi một cái huyền tượng đều giống như xiềng xích bằng hàn băng, sắc bén, lạnh lẽo, đóng băng hết thủy, hung mãnh đánh tới!

Toàn bộ Hàn băng tỏa mở ra, giống như hàng ngàn hàng vạn điều băng bay múa lượn khắp mọi ngõ ngách trong đại điện...phạm vi công kích lớn như vậy, phân thân của Tổ Tâm cùng Dương Vô Mệnh muốn tránh cũng không thể tránh được, bị tỏa liên khóa lại.

Dương Vô Mệnh hôn mê nằm trên mặt đất, biến thành một tảng băng.

Phân thân của Tổ Tâm bị nổ tung, hóa thành từng đoàn sương khói.

Giải quyết xong mấy đối thủ bên cạnh, hai tay của Trầm Côn lại vũ động, toàn bộ tỏa liên cuốn về nắm phân thân khác của Tổ Tâm.

Đánh! Đánh! Đánh! Đánh! Đánh!

Liên tiếp năm thanh âm trầm đục vang lên, năm phân thân của Tổ Tâm vừa muốn đưa tay mở Xã Tắc Sơn Hà Đồ đã bị đánh cho tan xương nát thịt.

Tất cả đều vỡ nát?

Mười Tổ Tâm đều bị mình đánh nát sao?

Trầm Côn cả kinh. Lấy thực lực của Tổ Tâm, không có khả năng bị mình đánh bại một cách đơn giản như vậy. Mười Tổ Tâm đều bị đánh tan chỉ có thể nói rõ một điều: mười Tổ Tâm này đều là phân thân!

Đâu mới là chân thân?

Trầm Côn nhanh chóng lướt tới mặt bên cạnh của pho tượng, vừa đưa mắt nhìn, quả nhiên chân thân của Tổ Tâm đang ở chỗ này, đầu ngón tay đã sắp chạm vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ...

- Quay lại cho ta!

Trầm Côn hét lớn một tiếng, toàn bộ hàn băng tỏa cuốn về phía Tổ Tâm!

Tốc độ của Trầm Côn rất nhanh, nhưng một thân ảnh khác so với hắn còn nhanh hơn!

- Tổ Tâm là con mồi của bốn thần!

Một Ưng đầu nhân (thân người đầu chim ưng), phía sau lưng có một đôi cánh Phượng Hoàng...Hắn nhanh chóng lướt qua bên cạnh Trầm Côn, hai cánh chấn động đánh về phía Tổ Tâm đang định mở Xã Tắc Sơn Hà Đồ.

Bàn tay của hắn cũng đụng phải Xã Tắc Sơn Hà Đồ...

- Hoàng kim thần tộc?

Tổ Tâm hơi cảm thấy kinh ngạc, tung một chưởng đánh ra.

- Cơ Na lại nắm giữ biện pháp gọi Thần tộc tới...Không tồi, Tổ Tâm ta cũng muốn ném thử mùi vị thí thần!

Tất cả những chuyện này diễn ra rất nhanh chóng. Tổ Tâm cùng Hoàng kim thần tộc trong chớp mắt đã va chạm hai mươi mấy chiêu, còn Trầm Côn...

Trầm Côn ngây ngốc!

Cơ Na...

Tiểu nha đầu này thật sự đã đến đây, lại còn gọi về một Hoàng kim thần tộc?

Theo bản năng Trầm Côn muốn xoay người rời khỏi nơi này. Hắn thật sự không muốn cùng Cơ Na đối mặt, nhưng khi quay đầu lại nhìn Xã Tắc Sơn Hà Đồ lại cảm thấy luyến tiếc Huyết sắc ánh sơn hà...

Mẹ nó chứ!

Đến đi. Dù sao bản tăng cũng mang mặt nạ, chẳng nhẽ còn có thể bị Cơ Na nhận ra sao?

Trái tim Trầm Côn đập nhanh, mắt thấy Tổ Tâm cùng Hoàng kim thần tộc đang động thủ, Dương Vô Mệnh thì hôn mê bất tỉnh, hắn bèn đi tới bên cạnh Xã Tắc Sơn Hà Đồ, vén một góc lên muốn chui vào.

Đây là lần thứ hai hắn sờ qua Xã Tắc Sơn Hà Đồ.

Lúc này vẫn là thất bại trong gang tấc. Ngay khi tay hắn vừa đụng tới miếng gấm, Ca Thư Ứng Long cũng công phá được sự vây công của năm cao tăng hàng chữ Huyền, đánh giết tiến vào. Trầm Côn đành phải trở lại nghênh chiến. Nhưng hắn vừa mới đánh hai chiêu, một người toàn thân mặc áo giáp màu đen, đầu đội

mặt nạ quái ứng cũng xông tới chém giết, không phân biệt địch ta cùng công kích Trầm Côn và Ca Thư Ứng Long.

Quái nhân tóc đen này phát ra thanh âm lạnh lùng, nghe giọng nói và nhìn bộ dáng thì có vẻ còn rất trẻ.

Hơn nữa khôi giáp của hắn còn có tiêu ký của Nam Lâm luyện xích hào... Nam Lâm?

Thú loại bí pháp của Trầm Côn là học được từ Nam Lâm Lý Cuồng Phong. Dù thế nào thì hắn cũng là sư đệ của Bạch Tiên Nhi do đó hắn không muốn cùng Nam Lâm quái nhân này động thủ. Khoa tay múa chân đánh ra hai chiêu Nam Lâm ngự thú bí pháp do Lý Cuồng Phong truyền thụ xong lập tức lui ra khỏi trận hỗn chiến.

- Người là bằng hữu của Nam Lâm?

Ứng diện quái nhân nhận ra Trầm Côn là đồng môn của mình cũng không tiếp tục truy kích hắn, lạnh lùng nói.

- Nếu điều xuất thân từ Nam Lâm, Ca Thư Ứng Long giao cho ta, người đi lấy pho tượng!

- Yên tâm!

Trầm Côn khẽ cười, lần thứ ba vén bức Xà Tắc Sơn Hà Đồ chết tiệt kia lên. Lúc này một quái nhân mặc khôi giáp da thú, đầu rồng, hai tay là móng vuốt sói, sau lưng là hai cánh biên bức, thân thể thì là hình dáng nhân loại, trên làn da tràn đầy hoa văn như mai rùa đánh tới.

Hai chân của hắn thon dài giống đuôi ngựa, mà trên chân lại có màng giống động vật thủy sinh.

Tóm lại là quái vật do nhiều loại động vật dung hợp thành.

Lúc này Trầm Côn mang theo diện giáp, Cửu Diện Thần Thú cũng không còn bộ dạng năm đó, thần trí thì bị Tổ Tâm thao túng. Hai người ai cũng không nhận ra ai, vừa thấy mặt liền xuất ra sát chiêu!

Một hồi hỗn chiến!

Tổ Tâm đang cùng Hoàng Kim thần tộc đánh nhau. Ca Thư Ứng Long nghênh chiến Ứng Diện thiếu niên, còn Trầm Côn thì đang đánh giết khó phân thắng bại với Cửu Diện Thần Thú. Trong lúc nhất thời cả tăng thứ bảy biến thành một đoàn loạn chiến. May mắn là vách tường ở nơi này đã trải qua sự cải tạo của bí pháp, bằng không đã bị cuộc chiến của mấy người này phá hủy.

Vừa đánh Trầm Côn vừa tính toán trong lòng. Thời gian khai chiến đến bây giờ ước chừng nửa canh giờ, tiếp tục kiên trì nửa canh giờ nữa sẽ tốt hơn.

Nghĩ tới điều này, Trầm Côn dần dần giảm bớt uy lực chiêu thức của mình, chỉ cần bảo tồn thực lực, kiên trì tới thời điểm...

Nhưng hắn vừa có ý nghĩ này không lâu thì trong đại điện đột nhiên tràn ngập huyết sắc sương mù.

Trầm Côn chỉ cảm giác trong lòng mình phát lạnh giống như lúc tu luyện hàn băng ở bên trong Bắc Cực. Huyết Sắc hàn khí cơ hồ làm hắn không thở được, chiêu thức cũng chậm lại... Những người khác trong nháy mắt cũng cảm thấy một cổ sát ý hung tàn, không tự chủ được cũng ngừng tay, tìm kiếm nơi phát ra sát khí.

Sát khí này...!

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Xà Tắc Sơn Hà Đồ.

Chỉ thấy bức Xà Tắc Sơn Hà Đồ chậm rãi nứt ra một khe hở nhỏ, rồi giống như đại môn chậm rãi mở ra, để lộ ra pho tượng Tiêu Khinh Hoàng bị tổn hại ở bên trong.

- Người chết cũng không thể sống yên ổn!

Trong pho tượng truyền ra một thanh âm.

- Ta là Tiêu Khinh Hoàng, các người vào đây là vì Bạch Khởi sao?

Tiêu Khinh Hoàng rốt cục nhìn không được bèn mở miệng nói!

- Ta muốn Bạch Khởi theo ta trở về!

Tổ Tâm nói trước.

- Ủm!

Tiêu Khinh Hoàng chậm rãi di động quanh pho tượng hiện tại. Cùng lúc đó linh hồn một trung niên võ giả tầm bốn mươi tuổi, giống y hệt pho tượng đảo mắt nhìn mấy người khác.

- Đây cũng là ý của các người?

Đợi mọi người sôi nổi trả lời, hắc cười lạnh một tiếng.

- Bạch Khởi còn không nói gì các người đã muốn đánh tới. Cho dù các người đánh thắng cũng có thể làm cho Bạch Khởi đi theo các người sao?

- Cô đơn ngàn năm, tính tình Bạch Khởi cũng thay đổi. Hắc không thích tranh cãi âm ỉ, hắc cần im lặng, hiểu chưa?

Tiêu Khinh Hoàng lạnh nhạt nói.

- Không cần chọc giận hắc, bằng không cho dù các người là người mạnh nhất của Cửu Châu cũng không nhất định có thể đỡ được siêu thần giai sát thần nhất kích của hắc!

- Vậy hắc muốn như thế nào?

Mọi người nghe ra có ý khác trong đó.

- Ai ôi...

Tiêu Khinh Hoàng thở dài.

- Nguyên vọng của Bạch Khởi rất đơn giản. Hắc có thể làm Vũ Hồn của người nào đó nhưng người này phải làm được cho hắc ba việc!

Ba việc?

Ánh mắt mọi người sáng lên. Vừa rồi bọn hắc đều lo lắng cho dù có đoạt được pho tượng cũng không nhất định có thể chinh phục Bạch Khởi ở bên trong. Hiện giờ thì tốt rồi. Bạch Khởi lại chủ động đưa ra ba yêu cầu.... Chỉ cần có thể hoàn thành yêu cầu của hắc là có thể trở thành chủ nhân của Huyết Sắc Ảnh Sơn Hà.

- Chuyện thứ nhất. Chủ nhân của Bạch Khởi nhất định phải là Viêm Hoàng chính thống, là hậu duệ huyết mạch của Tần hoàng!

Nói tới đây Tiêu Khinh Hoàng nhìn lướt qua Hoàng Kim thần tộc. Hiển nhiên đem hắc loại ra, tuy nhiên Hoàng Kim thần tộc này chỉ cười khinh miệt, cũng không có ra tay công kích ai.

Xem ra hắc muốn ở lại chỗ này quan sát tình thế biến hóa.

- Tiêu tiên sinh, Tần hoàng đã bị diệt vong hơn nghìn năm, lúc mất nước lại bị Hạng Vũ đồ sát, căn bản là không tìm được hậu duệ của bọn hắc!

Tổ Tâm lắc đầu nói.

- Điều thứ nhất này quá hà khắc rồi. Như vậy Bạch Khởi mãi mãi làm một Vũ Hồn lưu lạc rồi!

Tiêu Khinh Hoàng trầm mặc một lát rồi nói:

- Bạch Khởi cũng biết Đại Tần bị diệt vong đã lâu, phục hưng lại cũng chỉ là công dã tràng mà thôi...Ai có thể thống nhất Cửu Châu sau đó lấy tên nước là Đại Tần thì có thể làm chủ nhân của hắc!

Ca Thư Ứng Long, Tổ Tâm, còn có Ứng Diện thiếu niên kia đều đưa mắt nhìn nhau.

Bọn hắc đều đại biểu bá chủ một phương, có cơ hội thống nhất Cửu Châu cho nên không chút do dự đáp ứng.

- Được. Chúng ta cùng nhau thống nhất Cửu Châu, lấy tên nước là Đại Tần!

Tiêu Khinh Hoàng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn lên người Trầm Côn nói.

- Còn người thì sao?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

308. Chương 352: Ba Điều Kiện

- Ta không có cơ hội thống nhất Cửu Châu.

- Vậy xin mời đứng sang một bên!

Tiêu Khinh Hoàng chỉ về phía bên cạnh Hoàng Kim thần tốc. Rõ ràng nơi đó là nơi dành cho người không trúng cử.

Hắc hắc!

Trầm Côn đột nhiên cười, tiến tới bên cạnh Tiêu Khinh Hoàng nhỏ giọng nói:

- Lão huynh, ta tuy rằng không có khả năng thống nhất Cửu Châu. Tuy nhiên ở thế diện bằng hữu...

Bàn tay lộ ra một phong thư tín do Trịnh Hùng tự tay viết.

- Châm chúc một chút được chứ?

Tiêu Khinh Hoàng cúi đầu nhìn bức thư tín, hơi ngạc nhiên.

Trên thư chỉ viết hai câu: Một là nói Trầm Côn là bằng hữu của Trịnh Hùng, hy vọng Tiêu Khinh Hoàng cấp cho chút mặt mũi. Một câu khác nói là Trầm Côn đã giết chết La Hàn, giải bớt một khối tâm bệnh cho Tiêu Khinh Hoàng. Tiêu Khinh Hoàng người ít nhiều cũng châm chúc một chút.

Để ta đi nói với Bạch Khởi một tiếng!

Mặt mũi của Trịnh Hùng quả nhiên là dùng được. Tiêu Khinh Hoàng biến mất một lát rồi xuất hiện, hướng về phía Trầm Côn gật đầu tiếp tục nói:

- Yêu cầu thứ hai, Bạch Khởi khi còn sống là Cửu Châu đệ nhất sát thần, sau khi chết làm Vũ Hồn cũng không thể chấp nhận một chủ nhân yếu nhược. Muốn làm chủ nhân Bạch Khởi nhất định phải mạnh mẽ kiên cường.

Tất cả mọi người đều cười.

Đây hiển nhiên là một yêu cầu chính đáng!

Ca Thư Ứng Long nhìn về phía Ứng Diện thiếu niên, hất cằm nói:

- Tiểu tử kia, chúng ta tiếp tục?

- Sẵn sàng phụng bồi!

Ứng Diện thiếu niên giữ tư thế ngênh chiến.

Tổ Tâm cũng cười dài nhìn về phía Trầm Côn.

- Có thể đón đỡ mấy chục chiêu của Cửu Diện Thần Thú của ta, người cũng không tồi...

Như vậy đi...

Sau lưng huyễn hóa ra cửu vĩ.

- Trong chúng ta chỉ có thể có một người còn sống, sau đó cùng đánh với kẻ chiến thắng trong trận của Ca Thư Ứng Long, lúc đó có thể tuyển ra người mạnh nhất!

- Chia tổ luận võ sao? Như thế cũng công bình!

Trầm Côn cười hắc hắc.

Cửu Diệm Thần Thú nghe lệnh Tổ Tâm sẽ không tham gia tranh đấu luận võ, lưu lại ở một bên giám thị Hoàng Kim thần tộc kia.

Hai đối thủ nhìn chằm chằm vào nhau, đại chiến hết sức căng thẳng.

- Chư vị hãy nghe ta nói đã!

Tiêu Khinh Hoàng cau mày nói.

- Ta không muốn một nhóm người luận võ. Hơn nữa coi như trong các người có người chiến thắng cũng không thể nói hẳn là Cửu Châu đệ nhất cường giả. Ta có một biện pháp, chỉ cần một phút có thể phân chia mạnh yếu trong các người.

Sao?

Bốn người đều ngừng lại hỏi.

Tiêu Khinh Hoàng phát tay, khe hở của Xã Tắc Sơn Hà Đồ lại lớn hơn một ít, lộ ra mặt sau của pho tượng, một đoàn kim quang chói mắt lóe lên.

- Nói cho các người biết Thủy Nguyên Vũ đã sớm đoán ra các người trở về cướp lấy pho tượng cho nên đã sớm phòng bị!

Chỉ vào viên cầu kia rồi nói.

- Đây là thần binh cực mạnh từ Vân La tiên phủ, có thể chém giết đối thủ phạm nhân.

Các người ai muốn làm chủ nhân của Bạch Khởi cứ tới đây đón một đao của hắn!

Dừng một chút rồi nói.

- Ta đã cảnh cáo các người, sinh tử do thiên mệnh. Các người không có bản lĩnh mà xông tới, bị thần binh này giết chết thì cũng không được oán trách Tiêu Khinh Hoàng ta.

Cửu Châu thần binh?

Sắc mặt mọi người đều ngưng trọng. Tuy rằng không biết cụ thể hình dáng của binh khí này như thế nào nhưng chỉ cần dựa vào bốn chữ Vân La tiên phủ cũng đủ nói lên sự cường đại của nó. Đồ vật từ nơi đó để cho thần tiên dùng nên được coi là binh khí thần thoại!

Không giống như vừa rồi bốn lão ni cô chỉ là mượn tới một bộ phận uy lực của pháp khí thần thoại. Đây chính là binh khí thần thoại hàng thật giá thật chỉ tồn tại trong truyền thuyết gì đó!

- Ta tới!

Ca Thư Ứng Long là người thứ nhất đứng dậy, cau mày nói.

- Nên làm như thế nào?

- Đi tới bên dưới pho tượng!

Tiêu Khinh Hoàng phân phó nói.

- Chỉ cần người ra tay lấy pho tượng này thần binh liền tự động công kích người.

- Được!

Ca Thư Ứng Long đi nhanh vào, đưa tay muốn nắm lấy một khối tàn phiến của pho tượng. Bỗng nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Nếu bốn người chúng ta đều có thể tiếp được một đao này thì làm sao?

- Có thể tiếp được một đao này liền có tư cách nghe ta nói yêu cầu thứ ba!

Tiêu Khinh Hoàng lớn tiếng nói.

Ca Thư Ứng Long gạt đầu, bàn tay nhanh chóng cầm lấy một khối tàn phiến.

Ngay lúc pho tượng bị chạm vào!

Hô!

Một ánh đao cương mãnh màu vàng chém tới, thoát nhìn chỉ là một ánh đao bình thường. Nhưng Ca Thư Ứng Long là người ở bên trong cho nên rõ ràng cảm thấy một đao này ẩn chứa uy lực khủng bố! Hơn nữa hấn kiến thức rộng rãi, lập tức đoán được lai lịch một đao này là “Thiên Tru”? Đây không phải là đao pháp ngày xưa Quan Vân Trường sử dụng sao?

Không kịp xác định câu trả lời, ánh đao đã muốn trảm tới cổ. Ca Thư Ứng Long vội vàng cúi đầu, đồng thời hay tay nâng lên.

- Cửu Thiên Cuồng Long bay lên cho ta!

Cửu Thiên Cuồng Long chính là Vũ Hồn của Ca Thư Ứng Long. Một đầu rồng hình thành một đạo Long quyền phong bay về phía trước đón đỡ ánh đao.

Chỉ là vừa đối mặt, đạo Long quyền phong này đã bị ánh đao chém tới, khó khăn lắm mới nâng lên được một tấc.

Vài sợi tóc của Ca Thư Ứng Long bị chém bay xuống.

- Lão Ca Thư, người thực sự đã già!

Ứng Diện thiếu niên lạnh lùng cười, đi về phía pho tượng, hướng về phía Ca Thư Ứng Long phát phát tay, ý bảo người không được, tới lượt ta!

Ca Thư Ứng Long kiểm chế thật tốt, khẽ cười cười, lui sang một bên.

Tình hình giống nhau, đao pháp giống nhau, Ứng Diện thiếu niên đánh một trảo lên một khối tàn phiến của pho tượng, kim cầu liên bắn ra một ánh đao lừng lẹt...Lúc này Ứng Diện thiếu niên dùng tốc độ nhanh nhất né sang một bên nhưng miếng lót chiến giáp trên vai bị chém bay mất một miếng.

- Người trẻ tuổi, người cũng thật sự cố chấp!

Ca Thư Ứng Long cười nói.

Ứng Diện thiếu niên hừ lạnh một tiếng, lui sang một bên.

Đến phiên Trầm Côn cùng Tổ Tâm. Trầm Côn cười híp mắt nhìn thoáng qua Tổ Tâm.

- Người lên trước chứ?

Hắn muốn nhân cơ hội quan sát thêm về đao pháp này. Bởi vì ánh đao khiến hắn cảm thấy một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

- Ta trước?

Tổ Tâm chần chờ, nhìn uy lực hai ánh đao trước đó trong lòng nàng đưa ra một số đối sách. Đao quang này rất mạnh, muốn khắc chế nó chỉ có long thương thập tam điệp mới có thể làm được, nếu mình có ra tay tới đa cũng chỉ có thể không bị thương tổn mà thoát ra mà thôi.

Chỉ là không bị thương mà thoát ra...

Ca Thư Ứng Long cùng Ứng Diện thiếu niên đều là không bị tổn thương mà thoát ra, mình nếu cũng như vậy thì làm sao có thể đạt được yêu cầu của Bạch Khởi đây?

Được rồi. Muốn đạt được yêu cầu của Bạch Khởi ít nhất cũng phải làm được một ít chuyện không giống người thường.

- Tiêu tiên sinh, ta tới đây!

Nghĩ đến đây cửu vĩ của Tổ Tâm chớp lên, không đi động vào pho tượng mà trực tiếp đánh về phía viên cầu màu vàng kia.

Nàng muốn trực tiếp công kích vào bản thân đao quang!

Tất cả mọi người nao nao. Trong viên cầu màu vàng kia truyền ra một tiếng cười khinh miệt, lạnh lùng.

- Ánh sáng đom đóm mà cũng dám cùng mổ tranh phong?

Nói xong một đạo đao mang từ viên cầu bắn ra, so với hai đạo trước, một đạo này yên tĩnh không một tiếng động, tốc độ cũng có chút chậm hơn. Nhưng càng yên tĩnh càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi từ trong nội tâm!

Trong chớp mắt đao quang chém tới trước ngực Tổ Tâm

Cửu vĩ của Tổ Tâm chớp lên giống như dây xích muốn đem đao quang này khóa lại.

Chỉ là cửu vĩ vừa mới động, Tổ Tâm đột nhiên cảm thấy trong ánh đao có chút kỳ quái, vội phản ứng lại.

- Đây không chỉ là đao pháp mà còn có lực lượng thần phạt?

- Không sai, bên trong một đạo này ẩn chứa lực lượng Tru Tiên kiếm của Vân La tiên phủ!

Tiêu Khinh Hoàng thần nhiên nói.

Hắn còn chưa có dứt lời thì đao quang đã chém vào bả vai trái của Tổ Tâm, mắt thấy nàng sắp bị chém thành hai đoạn...

- Ngao...

Một tiếng sói tru thê lương vang lên, Cửu Diện Thần Thú đột nhiên hiện ra ở sau lưng Tổ Tâm, một tay ôm lấy Tổ Tâm vào trong ngực, tay kia thì...

Thế nhưng vừa bắt được đao quang liền dùng lực nắm chặt, đao quang nát bấy!

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn xem mà mồ hôi nhỏ giọt. Vừa rồi hắn cùng Cửu Diện Thần Thú liều mạng mấy chục chiêu không rơi xuống hạ phong, còn tưởng rằng Cửu Diện Thần Thú chỉ có chút bốn sự như vậy, hiện tại vừa nhìn chỉ sợ là....

- Đây mới là thực lực chân chính của Cửu Diện Thần Thú!

Nếu vừa rồi hắn toàn lực ra tay với mình... Trầm Côn thầm tính toán một chút, theo như một màn vừa rồi, Cửu Diện Thần Thú có thể bóp nát đao quang thì bản thân hắn sợ rằng chỉ có thể dùng mấy chiêu cuối cùng của Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên mới có thể duy trì cục diện bất bại!

- Cửu Diện Thần Thú thật mạnh!

Tiêu Khinh Hoàng tán thưởng nói.

- Vừa rồi một đạo kia chẳng những có Tru Tiên đao pháp mà còn có uy lực của Tru Tiên kiếm, có thể đem hắn đánh nát... Trong thân thể thần thú này của Tổ Tâm chỉ sợ cũng có thần thoại lực lượng!

- Cửu vĩ của tỷ tỷ ta ở ngay trong thân thể hắn!

Tổ Tâm ngang nhiên nói.

- Hóa ra là Tô Đất Kỷ...

Tiêu Khinh Hoàng gật đầu.

- Người dám trực tiếp công kích thần binh, rất can đảm, Bạch Khởi rất tán thưởng người!

- Đa tạ!

Tổ Tâm lãnh đạm lui sang một bên trị liệu vết thương ở trên bả vai mình, tuy nhiên khóe miệng khẽ mỉm cười.

Bạch Khởi tán thưởng mình, ha ha. Chính mình liều chết đi công kích thần binh, quả nhiên là đã đưa ra lựa chọn xác đáng. Dù bị thương cũng đáng!

- Vị tiểu hữu này!

Tiêu Khinh Hoàng nhìn Trần Côn nói.

- Đến lượt ngươi...ta phải nhắc nhở ngươi, thần binh bị Tổ Tâm công kích đã làm cho hấn giận dữ. Một đao kế tiếp ngươi sẽ phải đối mặt với sự phẫn nộ của hấn. Không hề giống như ba đao trước!

Lời vừa dứt, ba người kia đều đồng thời nhìn Trần Côn.

Tổ Tâm chọc giận thần binh, kết quả lại là Trần Côn trả nợ...

Hấn phải đối mặt với một đao rất mạnh!

- Cẩn thận một chút!

Ứng Diện thiếu niên thấy Trần Côn xuất thân Nam Lâm nên đi tới bên cạnh hấn, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Đao quang này rất lợi hại, không cần cùng hấn cứng đối cứng, nghĩ biện pháp né tránh là được.

- Né tránh?

Trần Côn mở tròng hai mắt.

- Bản thân ta thật sự muốn cùng hấn đánh chính diện một đao!

- Hừ!

Ứng Diện thiếu niên hừ lạnh một tiếng.

- Không biết lượng sức!

Trần Côn cũng không để ý tới hấn, lập tức đi tới phía trước viên cầu màu vàng kia, cẩn thận đánh giá, trong ánh mắt bỗng lóe lên ánh sáng tham lam!

Sau đó hấn bay lên, một cước đá vào phía trên kim cầu, đá vào một khối đỏ sẫm, mềm mềm...

- Ngươi làm cái gì?

Tiêu Khinh Hoàng ngạc nhiên. Đây chính là thần binh từ Vân La tiên phủ, cái chỗ màu đỏ kia chính là phần móng đất của hấn!

Trần Côn dám đánh vào móng của thần binh?

Hấn không muốn sống sao?

Hấn muốn tìm cái chết?

Đáng sợ hơn chính là Trần Côn không có chút giác ngộ đã làm nhục thần binh chút nào cả. Sau khi đạp một cước còn giơ bàn tay lên hung hăng tát một cái vào chỗ phát ra ánh sáng trên kim cầu!

Ngay cả cái đầu bóng lưng của thần binh mà cũng dám đánh!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

309. Chương 353: Bạch Khởi Huyền Hoang (1)

- Chờ xem!

Xem tiểu tử này chết như thế nào!

Trần Côn tựa hồ không biết mình đã làm ra chuyện kinh hãi đến thế nào. Hấn từng bước bước tới, đi vòng quanh kim sắc viên cầu (viên cầu màu vàng) hai vòng, đột nhiên hỏi:

- Ta đã móng đất ngươi!

- Ừ!

Thanh âm kim sắc viên cầu vang lên.

- Ta còn đánh vào đầu ngươi!

- Ừ!

- Ta có thể lấy đi một khối của pho tượng Tiêu Kinh Hoàng chứ?

Trầm Côn mở chừng hai mắt, ngồi xổm xuống, tùy ý cầm lên một khối tàn phiến của pho tượng. Trong đại sảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh không một tiếng động....

Pho tượng kia bị đụng vào, một đao kinh diễm kia cũng nên xuất hiện chứ? Tất cả mọi người đang chờ đao quang kia đánh chết Trầm Côn, chỉ là kim sắc viên cầu kia lại phát ra thanh âm, hồi ngược lại.

- Một khối đủ không? Muốn bần tăng giúp người đóng gói cả pho tượng mang về nhà không....

- Có thể đóng gói sao?

Ánh mắt Trầm Côn lưỡng lự, liên tục gật đầu rồi nói:

- Vậy thu cả lại, ngay cả huyết sắc ánh sơn hà cũng thu lại cùng!

....

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Trầm Côn có chút ngây ngốc. Càng thần kỳ chính là từ kim sắc viên cầu bay ra một hồng sắc cà sa siêu lớn, phủ lên hài cốt pho tượng. Sau đó viên cầu biến thành một kim sắc mã xa rực rỡ (một chiếc xe ngựa rực rỡ). Con ngựa cúi đầu khom lưng hỏi Trầm Côn.

- Đóng gói xong rồi, xin hỏi ngài địa chỉ là...Hắc hắc, bần tăng sẽ đưa ngài đi!

- Đợi một chút!

Mọi người đều không nhận được. Tổ Tâm phần nộ nói:

- Tiêu tiên sinh, đây là chuyện gì? Ba chúng ta liều chết, cuối cùng cũng ngăn cản được một đao. Nhưng người này như thế nào lại trực tiếp lấy đi pho tượng...Người đang âm thầm giúp hắn sao?

- Người cứ đợi một chút!

Tiêu Kinh Hoàng cũng ngây ngốc không biết gì. Hắn định để thần binh này khảo nghiệm mọi người một chút, không ngờ thần binh này lại như thế...không có tiền đồ!

Xem dáng vẻ của hắn khom lưng khuyu gối, cười nịnh nọt, đây là bộ dáng thần thoại binh khí sao? Đây rõ ràng là một cầu nô tài được nuôi trong nhà!

- Vị tiểu huynh đệ này, người rốt cuộc là sử dụng bí pháp gì?

Tiêu Kinh Hoàng hoài nghi Trầm Côn âm thầm động tay động chân.

- Bí pháp? Lão huynh, các người đều thấy được ta đập cho hắn một cước, vỗ một cái vào đầu của hắn đó chứ!

Trầm Côn ủy khuất nói.

- Không tin người hỏi xú Hắc Tử này xem có phải hắn tự nguyện bị ta đánh, tự nguyện giúp ta đóng gói pho tượng không!

- Thần binh!

Tiêu Kinh Hoàng xoay người lại, ngạc nhiên nhìn kim sắc mã xa.

- Theo ta được biết nhiệm vụ của ngài là thủ hộ pho tượng. Vậy tại sao còn phải đem pho tượng đưa cho người này? Còn để mặc cho hắn đánh?

- A di đà phật!

Kim sắc mã xa đột nhiên biến thành một con Hắc Tử thân cao một thước, vòng eo ục ịch, mặc đại hồng ca sa, bên dưới là một chiếc quần cộc, trông bộ dáng rất đáng yêu. Hắn lời lẽ khăng khải, cây ngay không sợ chết đứng nói:

- Trong thiên địa đứng đầu là quân vương, phụ thân, sư phụ. Sư phụ như cha mẹ, phụ thân đánh nhi tử cần lý do sao? Sư phụ đánh đệ tử cần lý do sao?

Tiêu Khinh Hoàng bị hỏi cho á khẩu, không trả lời được. Truyền thống văn hóa của Cửu Châu đại lục chính là như vậy. Vua bảo thần chết thần không thể không chết. Lão tử đánh chết nhi tử cũng không phải thường mạng...

- Người nói vị tiểu huynh đệ này là...

Tiêu Khinh Hoàng tựa hồ hiểu ra.

- Di đà phật!

Hầu Tử mập mạp giống như con chó nhật nằm ở dưới chân Trầm Côn, vẻ mặt trang nghiêm, nghiêm mặt nói.

- Bần tăng đáp ứng Thủy Nguyệt Vũ trấn thủ nơi này, chính là bởi vì Thủy Nguyệt Vũ đã từng giúp bần tăng tiến hóa. Ngày xưa Quan Vân Trường treo ấn bỏ đi, rồi bỏ Tào Mạnh Đức. Hôm nay bần tăng cũng không thể không bỏ qua Thủy Nguyệt Vũ để mà quay về sư môn. Bất Khả Bất Sát!

- Bất Khả Bất Sát?

Ba người Tổ Tâm, Ca Thư Ứng Long, Hoàng Kim thần tộc đều không biết cái tên này. Ứng Diện thiếu niên lại khẽ liếc Trầm Côn với ánh mắt khó tin.

“Người còn chưa chết?”

Khóe miệng ở sau mặt nạ của hắn khẽ nhếch lên, nhưng không có vội nói chuyện. Trầm Côn cũng không lưu ý Ứng Diện thiếu niên, hắn đang cười híp mắt nhìn Bất Sát.

- Quả nhiên là Bất Sát!

Vừa rồi cảm thấy một đao kia có chút quen mắt, lại nghe về câu chuyện Quan Vân Trường, Trầm Côn liền khẳng định cái gọi là thần thoại binh khí này chính là Hầu Tử, đồ đệ của mình!

Vậy hắn còn khách khí làm gì? Trung nghĩa muôn đời không thể làm ra việc phản bội, cho nên Trầm Côn vỗ vào cái đầu bóng lưng của hắn, đá lên cái mông của hắn cũng không sợ chọc giận Bất Sát. Sự thật chính là như thế. Mặc kệ trong ba năm này không gặp mặt Bất Sát, chỉ cần nhìn thấy sư phụ Trầm Côn này, hắn liền lập tức trở về!

Tuy nhiên...

Trong ba năm nay Bất Sát rốt cuộc đã gặp chuyện gì? Hắn trở nên rất mạnh. Vừa rồi mấy đao kia nếu là bản thân mình đón đỡ chỉ sợ cho dù không bị đánh chết cũng bị thương!

Bây giờ không phải lúc nói chuyện. Trầm Côn vẫy tay bảo Bất Sát buông pho tượng tàn phế xuống, biến thành đai lưng đeo ở ngang hông mình.

Hắn còn có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

- Bất Sát, sư phụ hoan nghênh ngươi trở về, Trung Thành Thiên Thu có đáp ứng không? Lão huynh đệ Long Thiên Tung còn ở trong thân thể Thủy Nguyệt Vũ!

- Sư phụ yên tâm!

Bất Sát nhỏ giọng nói. Trung Thành Thiên Thu đã tấn cấp siêu thần gian. Quan Vương quý...hắn hiện giờ bị mắc bệnh luyện cuồng (tự say đắm si mê bản thân). Hắn sẽ không tới tìm người đâu! Thanh âm lại thấp hơn nữa, có chút giảo hoạt.

- Hơn nữa đồ nhi đã tìm hiểu rõ ràng, chẳng những Quan Vương chán ghét Thủy Nguyệt Vũ, Long Thiên Tung...

- Hehe!

Trong lòng Trầm Côn nhất thời vui sướng.

- Long Thiên Tung cũng chán ghét Thủy Nguyệt Vũ?

- Luyến cuồng?

Bất Sắc cười giống như một tiểu hán gian, cười hì hì rồi nói.

- Tóm lại là sư phụ lão nhân gia ngài chỉ cần để ý một chút, nhìn thấy Long Thiên Tung thì nói tốt...thêm vào đó ngài còn giúp đỡ hắn. Nói không chừng còn có thể làm cho Long Thiên Tung đầu nhập vào làm môn hạ của chúng ta! Mấy năm nay đồ nhi cùng Long Thiên Tung giao hảo rất tốt!

Hắc Hắc...

Trầm Côn mặt mày hớn hở. Nhưng ánh mắt của những người khác nhìn hắn có chút ngưng trọng, có chút lạnh lẽo u ám.

Trước đó Tổ Tâm có được Cửu Diện Thần, có thể nói là thế lực có thực lực mạnh nhất trong mắt mọi người. Hiện tại Bất Sắc trở về bên cạnh Trầm Côn, bằng hỏa cửu trọng thiên, hơn nữa còn thất thập nhị biến, còn có một đao kinh người kia, bọn hắn đó có thực lực áp đảo mọi người!

- Tiêu tiên sinh...

Tổ Tâm lạnh nhạt nói.

- Chuyện này tính thế nào? Chúng ta đều căn cứ theo yêu cầu của Bạch Khởi mà tranh đấu, nhưng người này lại thu hồi thần binh...Anh hùng tuyệt thế Bạch Khởi nên cho chúng ta một cái công đạo!

Ánh mắt Tiêu Khinh Hoàng nhìn về phía Trầm Côn.

- Tiểu huynh đệ, thần binh không ngờ lại là binh khí của ngươi, đây là sơ sót của ta. Yêu cầu thứ ba của Bạch Khởi còn chưa có nói ra, nếu như ngươi cầm pho tượng đi Bạch Khởi cũng sẽ không nhận người làm chủ nhân.

Trầm Côn biểu hiện vô cùng rộng rãi.

- Đây mới là phong cách của anh hùng Bạch Khởi. Lão huynh, ngươi hỏi Bạch Khởi xem, hắn nói bây giờ cần phải làm gì, ta sẽ làm như thế!

Tiêu Khinh Hoàng im lặng một lúc, hắn là đang nói chuyện cùng Bạch Khởi. Một lúc sau hắn ngẩng đầu lên nói.

- Bạch Khởi nói thần binh này nếu là của ngươi, cho dù ngươi thông qua yêu cầu thứ hai...Tuy nhiên những người khác cũng tiếp được một đao cho nên các ngươi đều được nghe yêu cầu thứ ba. Ai có thể hoàn thành yêu cầu thứ ba, người đó sẽ là chủ nhân của Bạch Khởi.

Thực là một đề nghị công bình.

- Nói đi. Yêu cầu thứ ba của ngươi là gì?

- Không vội. Trước khi nói đến yêu cầu thứ ba, Bạch Khởi muốn hỏi các ngươi một vấn đề....

Tiêu Khinh Hoàng khẽ thở dài.

- Bạch Khởi muốn biết các ngươi đánh giá hắn như thế nào? Vì sao lại muốn có được hắn?

Đánh giá Bạch Khởi là người như thế nào? Vì sao cần Bạch Khởi? Mọi người lập tức khẩn trương.

Tuy Tiêu Khinh Hoàng nói rất nhẹ nhàng, dường như chỉ là nói chuyện phiếm nhưng cũng có thể đây là Bạch Khởi đang khảo nghiệm mọi người xem có trở thành chủ nhân hợp cách của hắn hay không. Nếu trả lời sai vấn đề kia thì vĩnh viễn bỏ lỡ cơ hội có được Bạch Khởi.

- Ai trả lời trước?

Ánh mắt Tiêu Khinh Hoàng đảo qua mọi người.

- Thượng tướng quân....

Ca Thư Ứng Long là người thứ nhất đứng dậy. Hắn gọi Bạch Khởi theo quân hàm.

- Ta thấy tướng quân vốn là thiên cổ đệ nhất Chiến thần, cả đời dành cho chiến tranh! Ta muốn có thượng tướng quân bởi vì tướng quân mưu lược tài giỏi. Ta muốn tướng quân giúp ta thống nhất Cửu Châu, khai sáng một thời đại mới!

Nghe xong dã tâm không chút che giấu này, Tiêu Khinh Hoàng lẩm bẩm nói:

- Chiến thần là cách nhìn của người đối với Bạch Khởi sao?

Ánh mắt dừng trên người Ứng Diện thiếu niên.

- Còn người thì sao?

- Ta thấy Bạch Khởi là siêu thần giai cường giả (thằng này đạt đến thần cấp rồi!)

Ứng Diện thiếu niên trả lời gọng gàng.

- Ta muốn Bạch Khởi bởi vì muốn có một đối thủ, một đồng bạn hỗ trợ ta!

- Cường giả, đồng bạn.

Tiêu Khinh Hoàng cười cười.

- Người nhìn trúng thực lực của Bạch Khởi ....

- Tiếp theo là tới Tổ Tâm người trả lời.

- Ta là yêu thú. Ba năm đại chiến ác liệt khiến ta hiểu rõ yêu thú không có khả năng thống nhất Cửu Châu. Muốn thống nhất Cửu Châu ta phải cùng nhân loại dung hợp, trở thành một phần tử của nhân loại.

Tổ Tâm trả lời vô cùng thành khẩn, cũng rất cẩn thận trả lời từng câu.

- Muốn cùng nhân loại dung hợp, phương diện thứ nhất là đại quân yêu thú của ta sẽ học tập văn hóa nhân loại, học tập cách sống của nhân loại, còn phương diện khác....Ta cũng cần một nhân loại đủ uy vọng để làm cầu nối giữa ta và nhân loại. Bạch Khởi tiên sinh danh tiếng lớn, mưu lược vô song, chỉ cần ta có được hắn, có thể có được sự thừa nhận của một số lớn nhân loại!

- Người nhìn trúng danh vọng của Bạch Khởi!

Tiêu Khinh Hoàng gật đầu nói.

- Còn vị tiểu huynh đệ kia?

Trầm Côn xoa cằm, bỗng nhiên không biết nên nói gì. Đúng vậy. Tại sao mình cần Bạch Khởi? Trầm Côn nghiêm túc nghĩ lại...

Ngay từ đầu hắn nhìn trúng Bạch Khởi bởi vì thực lực Bạch Khởi vượt qua siêu thần cấp cho nên mới mạo hiểm tới nơi này tranh đoạt. Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút...Vũ Hồn tốt trên đại lục không nhiều lắm, Vũ Hồn tốt như vậy cũng chỉ tìm được một vài người mà thôi. Ngoài Vũ Hồn của hắn ra cũng chỉ có thể chạy tới đây mà tìm Bạch Khởi thôi.

Hơn nữa bản thân hắn đi tới Cửu Châu đại lục đã rất nhiều năm, gặp qua nhiều Vũ Hồn...nhưng hắn cũng chỉ chọn đám người Vương Kiêu. Không hiểu tại sao hôm nay lại chạy tới đây để chọn Bạch Khởi?

Tóm lại một câu là tiêu chuẩn chọn lựa Vũ Hồn của mình là gì? Ý thức được nguồn gốc vấn đề, Trầm Côn bỗng nhiên hiểu rõ tại sao mình lại nhìn trúng Bạch Khởi.

Hắn mỉm cười!

- Có hứng thú nghe ta kể một câu chuyện xưa không?

Trầm Côn chậm rãi mở miệng.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

310. Chương 354: Bạch Khởi Huyênh Hoang (2)

- Nói ta nghe một chút. Tuy nhiên Bạch Khởi chỉ cho ngươi ba phút!

- Đa tạ!

Trầm Côn đi đến bên cạnh pho tượng, chậm rãi kể chuyện.

- Ta đã từng nghe một câu chuyện xưa như thế này...Rất lâu trước kia có một thiếu niên quý tộc, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã có được tài hoa ở một phương diện...

Với gia thế cùng với tài hoa của hắn, nếu hắn muốn làm quan, làm phó tướng, tiền quân ti mã! Thậm chí là vị trí thống soái cũng dễ như trở bàn tay...Chỉ là hắn không muốn dựa vào gia thế. Hắn muốn bằng bản lĩnh thật sự của mình mà đạt được tất cả. Cho nên hắn mai danh ẩn tích đi làm binh lính! Làm một binh lính bộ binh bình thường nhất!

- Đây cũng là câu chuyện xưa sao?

Tổ Tâm khinh miệt hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Chuyện như vậy mỗi một năm ở Cửu Châu đại lục cũng có hơn trăm truyện!

- Đúng vậy. Chuyện như vậy ngày nào cũng phát sinh. Bắt đầu của bọn họ đều giống nhau, chỉ là kết cục....

Trầm Côn tiếp tục nói.

- Sau khi làm lính bộ binh, thiếu niên quý tộc nọ từ chém giết đi lên, cuối cùng được làm Ngũ trưởng. Buồn cười nhất là cái chức vị này chỉ cso thể thống lĩnh năm binh lính. Theo quân chế của quốc gia, năm binh lính này theo thứ tự: Ngũ trưởng chính là bản thân, hai cung tiền thủ, một lính hậu cần, một trọng chuy thủ có khí lực lớn nhất...

- Sau khi làm Ngũ trưởng, thiếu niên quý tộc này bắt đầu lựa chọn binh lính của mình. Hắn nhanh chóng tìm được cung tiền thủ cùng lính hậu cần, chỉ là bất luận hắn tìm như thế nào cũng không tìm được trọng chuy thủ...Yêu cầu của thiếu niên này cao hơn người khác rất nhiều. Hắn cần một trọng truy thủ phải là đệ nhất dũng sĩ trong quân...

- Tiểu huynh đệ, chỉ sợ là ba phút ngươi không kể xong câu chuyện xưa này!

Nghe Trầm Côn nói một lúc, không ngại phiền toái giảng giải về một trọng chuy thủ bình thường, ngay cả Tiêu Khinh Hoàng cũng cảm thấy mất kiên nhẫn.

Chính là khi mọi người đang nhú mày.... Một huyết sắc thân ảnh hiện ở bên trên pho tượng, ngồi ở bên cạnh Trầm Côn, cười nói.

- Không sai. Binh lính của thiếu niên quý tộc nhất định phải là dũng sĩ. Hắn có thể tha thứ cho một truy trọng thủ không có đầu óc, có thể khoan dung hắn không tuân mệnh lệnh, cũng có thể khoan dung hắn kiêu ngạo...Chỉ là hắn phải là người dũng cảm nhất!

Đột nhiên Bạch Khởi hiện thân! Mọi người hoảng sợ biến sắc. Trầm Côn không để ý tới Bạch Khởi, tiếp tục kể.

- Đúng vậy. Cuối cùng hắn lựa chọn một truy trọng thủ thật sự không có đầu óc, cũng không chịu nghe lệnh, ngang ngược giống như là một nhị thế tổ...Tuy nhiên khí lực của hắn thật sự rất lớn. Thiếu niên quý tộc đã gặp qua vô số cường địch, đối mặt với vô số dũng sĩ, nhưng không có một người nào có khí lực lớn như người này!

Đội ngũ của Ngũ trưởng rốt cục cũng tạo thành. Trong những cuộc chiến tranh sau đó, năm người bọn họ chiến đấu với Khuyển Nhung ở phía tây, chinh phục man di ở phía nam, chiến đấu lớn nhỏ hơn mười trận chiến. Mỗi một trận chiến bọn họ đều xung phong lên trước, lúc rút lui thì rút lui cuối cùng. Dần dần bọn hắn trở thành một chi tiểu đội bộ binh cực mạnh của đế quốc, mỗi ngày đều gặp phải những nhiệm vụ khó khăn nhất, gặp phải những đối thủ cường đại nhất!

Bạch Khởi tiếp tục cười to nói.

- Ngũ trưởng cùng đội ngũ của hần chém giết ba năm, trải qua 130 sáu trận tàn sát. Những tiểu đội khác người chết người bị thương, các thành viên đầu bị thay đổi, chỉ có tiểu đội của hần sáu ba năm ác chiến cũng không có một người nào bị chết, quân công hiển hách!

- Ba năm!

Trầm Côn thở dài.

- Trong ba năm đó năm người lặn lội ở trong núi đao biển máu, từ trong đồng người chết bò ra vô số lần...bọn họ đã sớm thân hơn cả huynh đệ ruột thịt. Thiếu niên quý tộc kia cùng trọng truy thủ trở thành những huynh đệ nổi danh nhất trong quân...

Đáng tiếc ba năm sau thiếu niên quý tộc cùng đội ngũ của hần đã tích đủ quân công. Hần muốn đi làm tướng quân, huynh đệ không thể không xa nhau....

Ánh mắt Trầm Côn nhìn Bạch Khởi.

- Cho đến một ngày kia, thiếu niên quý tộc mới biết được trọng truy thủ, huynh đệ của hần cũng giống hần, không muốn dựa vào gia thế mà tranh thủ công danh quý tộc. Hơn nữa còn là quý tộc trong quý tộc, là người thừa kế của đế quốc, thái tử gia!

- Cũng trong một đêm đó...

Bạch Khởi nhớ lại theo lời nói của Trầm Côn.

- Trọng truy thủ ra tay với thiếu niên quý tộc, không cần hần nguyện trung thành, chỉ cần hần vĩnh viễn nhớ kỹ ba năm mưa máu gió tanh đó đã đổi lấy tình huynh đệ...Hần muốn thiếu niên quý tộc đáp ứng hần cả đời thủ hộ Đại Tần đế quốc, vì đế quốc mà mở mang bờ cõi, hùng bá Cửu Châu!

Thiếu niên quý tộc cũng đã làm như vậy! Trầm Côn lớn tiếng nói.

- Ba mươi năm tiếp theo đó, thiếu niên quý tộc thảo phạt thiên hạ, phá được 270 tòa thành, tiêu diệt 250 vạn người, chiến công hiển hách, uy chấn Cửu Châu, trở thành đệ nhất Chiến Thần trong thời Chiến Quốc. Loạn Thế Thất Hùng nghe tin đã sợ mất mật!

- Nhưng ông trời đổ kị anh hùng!

Bạch Khởi thở dài.

- Trong lúc thiếu niên quý tộc chiếm lĩnh hoàng cung hoàng thất Đại Chu, Trọng truy thủ lại muốn đối kháng với Viêm Hoàng Cửu Đỉnh của hoàng thất Đại Chu. Mặc dù Trọng truy thủ có Cửu Châu Cửu Đỉnh, có vận khí thiên hạ hộ thân nhưng cũng mệt mỏi mà chết. Rốt cuộc hần cũng không nhìn thấy huynh đệ vì hần mà diệt cường địch....

- Trọng truy thủ đã chết!

Trầm Côn bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Hoàng đế kế vị cũng là một vị vua có tài trí, mưu lược kiệt xuất. Nhưng làm sao có thể coi hần như huynh đệ?

Tân hoàng đế đổ kị uy vọng của thiếu niên quý tộc ở trong quân. Tân hoàng đế e ngại thiếu niên quý tộc, e ngại chiến tướng đế quốc bởi vì một nửa trong số đó là bộ hạ của hần!

Hần ra lệnh một tiếng, trăm vạn đại quân đế quốc sẽ không nhận hoàng đế lúc đó mà chỉ nghe theo thiếu niên quý tộc! Công cao chấn chủ, từ xưa tới nay đây đều là lý do đáng chết của các danh tướng! Thanh âm Trầm Côn càng thêm bắt đầu dĩ.

- Rốt cục có một ngày tân hoàng đế tìm được cơ hội...Đó là một trận sinh tử đại chiến của đế quốc. Thiếu niên quý tộc đã chôn sống 40 vạn đại quân địch, hoàn toàn đánh cho đối thủ cực mạnh của đế quốc bị tàn phế, dọn sạch tảng đá lớn cuối cùng để đế quốc thống nhất Cửu Châu...Chỉ là hần cũng nhận được danh hiệu Cửu Châu đệ nhất Sát Thần, rốt cục bị thiên hạ chửi rủa...

- Thiên cổ đệ nhất Sát Thần chó chết!

Trầm Côn mắng Bạch Khởi thật to.

- Nhìn cục diện lúc đó, 40 vạn quân địch bị bắt làm tù binh, lương thực để quốc căn bản không nuôi nổi, còn có ả họa nội loạn. Thả ra địch quốc lập tức có thể khôi phục nguyên khí, ngày thống nhất Cửu Châu của đế quốc sẽ xa vời.... Vì đế quốc hần chỉ có thể giết. Vì lời hứa hẹn năm đó với huynh đệ, hần chỉ có thể chôn 40 vạn người này để lưu danh xấu muôn đời!

- Chính là kết quả đó! Một trận chiến này, thiếu niên quý tộc đã làm cho đế quốc thống nhất Cửu Châu sớm trước 100 năm. Thế nhưng một trận chiến này cũng khiến cho tân hoàng đế nắm được nhược điểm của hần. Vì vậy đã ban thưởng cho thiếu niên quý tộc một thanh bảo kiếm để thiếu niên quý tộc tự vẫn tạ tội!

Nói tới đây Trầm Côn đột nhiên ngừng lại hỏi Bạch Khởi.

- Lão huynh, người nói quý tộc thiếu niên đó có tự sát không ?

- Lúc đó hần tuy nhàn rỗi ở nhà nhưng thanh danh Chiến Thần trong quân đội vẫn giống như mặt trời ban trưa. Trăm vạn đại quân đế quốc chỉ biết tới danh hiệu của hần, không biết tôn sùng hoàng đế....Hần chỉ cần ra lệnh một tiếng, cho dù không thể ngồi ở ngôi vị hoàng đế cũng có thể bình yên sống nốt những ngày cuối đời trong tiêu dao khoái hoạt!

- Người nói hần sẽ tự sát sao?

Trầm Côn tiếp tục hỏi.

- Hần đương nhiên sẽ không tự sát!

Bạch Khởi bị thương cười.

- Bởi vì hần đã đáp ứng huynh đệ hần, cả đời thủ hộ Đại Tần đế quốc...Hần không chết đế quốc sẽ nội loạn. Hần không chết đế quốc vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh. Hần không chết thì sẽ có lỗi với lời hứa của huynh đệ năm đó!

- Đó là lý do người tự sát!

Trầm Côn nhìn Bạch Khởi.

- Đó là vì do vì sao hôm nay ta tới tìm người!

- Người thấy đó, bên trong thần binh này đã có một Vũ Hồn siêu thần. Ta không thiếu Vũ Hồn uy phong như Bạch Khởi người! Ta cũng không có hứng thú thống nhất Cửu Châu, không cần tuyệt đại Chiến Thần như Bạch Khởi người...Cái ta cần chính là một lời hứa đáng giá ngàn vạn, một bằng hữu có thể tin nhiệm cả đời!

Nói tới đây Trầm Côn đưa tay ra.

- Bạch Khởi tiên sinh có hứng thú đi theo ta không?

Một câu chuyện xưa thật dài vừa nói xong, ba phút đã trôi qua nhưng không ai xoi mói về thời gian cả.

Hai người Ca Thư Ứng Long cùng Tổ Tâm đều đổ kị nhìn Trầm Côn. Bọn hần đã hiểu Trầm Côn đã nói đúng cuộc đời Bạch Khởi. Một câu hứa hẹn thủ hộ đế quốc ba mươi năm, cho dù danh tiếng bị người đời nguyên rửa cũng không tiếc...So với bọn hần mà nói thì Trầm Côn đã được Bạch Khởi coi là bằng hữu. Cái Bạch Khởi cần là một bằng hữu có thể hiểu hần!

- Mấy người các người còn muốn nghe yêu cầu thứ ba?

Tiêu Khinh Hoàng hỏi lại những người còn lại, tất nhiên là ngoại trừ Trầm Côn.

- Ta thua tâm phục khẩu phục!

Ca Thư Ứng Long thở dài! Ứng Diện thiếu niên đưa mắt nhìn Trầm Côn, lại nhìn Hoàng Kim thần tộc.

- Ta đối với Bạch Khởi không có hứng thú. Nhưng thực ra ta muốn cùng Hoàng Kim thần tộc này giao lưu vài chiêu?

Hiển nhiên là phải giúp Trầm Côn cản phía sau, cam đoan Trầm Côn thuận lợi mang theo Bạch Khởi rời đi.

Tổ Tâm thở dài.

- Xem ra ta không thể....

Về mặt tươi cười dần dần lãnh khốc. Tuy nhiên Bạch Khởi tiên sinh cũng nên hiểu rằng nếu đã không thể trở thành bằng hữu thì ta cũng không thể để cho địch nhân của mình trở nên cường đại...Ta chỉ có thể cùng Cửu Diện Thần Thú liên thủ đem người cùng vị tiểu huynh đệ này lưu lại đây!

Đột nhiên nàng ngoắc ngón tay về phía Ca Thụ Ứng Long.

- Lão Ca Thụ, tâm tư của ngươi cũng giống ta chứ? Ba người chúng ta liên thủ giết Bạch Khởi?

- Có thể! Mấy người nhanh chóng lựa chọn đối thủ cho mình.

Dường như không để ý tới không khí hết sức căng thẳng, đại chiến lúc nào cũng có thể bộc phát. Bạch Khởi tản đi một ít huyết vụ trên người, lộ ra hình dáng.

Hắn là một võ tướng với phong cách cổ xưa, thản nhiên nhìn Trầm Côn nói.

- Ta đi theo ngươi. Chỉ cần ngươi có thể hoàn thành yêu cầu thứ ba...

- Còn có yêu cầu gì?

Trầm Côn sững sốt nói.

- đương nhiên là có. Không chỉ là ngươi, còn có bọn họ...

Đưa mắt nhìn vài người đang muốn động thủ.

- Nếu không hoàn thành yêu cầu thứ ba này thì ta và Tiêu Khinh Hoàng ở bên trong đều không thể sống sót rời khỏi Linh Lung cung này!

- Cái gì?

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Bạch Khởi.

Chỉ có Tổ Tâm nhìn nét mặt Bạch Khởi, lại nhìn Xã Tắc Sơn Hà Đồ, đột nhiên kinh hãi nói.

- Đây là....

- Xã Tắc Sơn Hà Đồ!

Bạch Khởi lãnh đạm nói.

- Vừa rồi các ngươi đều đã đụng vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ!

- Đáng chết!

Tổ Tâm đột nhiên nguyên rửa. Ca Thụ Ứng Long mặt xám như tro tàn. Ứng Diện thiếu niên cũng lắc đầu kì dị...Bọn hắn cũng không biết Xã Tắc Sơn Hà Đồ ở trong này, bằng không cũng sẽ không hồ đồ đi đụng vào. Trầm Côn thì biết. Có thể hắn không rõ trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ có cái gì mà khiến cho nhiều cường giả kinh hãi biến sắc như vậy.

- Xã Tắc Sơn Hà Đồ giống như một ảo cảnh chân thực. Lúc các ngươi chạm vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ này thì đã bị kéo vào một “Chân thực huyền cảnh” rồi!

Tiêu Khinh Hoàng đi tới nói:

- Xã Tắc Sơn Hà đồ này thật ra chính là pháp khí phong ấn Bạch Khởi...Hiện tại các ngươi cũng bị thu vào đây, muốn sống sót đi ra ngoài nhất định phải tìm ra biện pháp phá hư Xã Tắc Sơn Hà Đồ! Nhất là ngươi!

Hắn nhìn Trầm Côn, thở dài nói.

- Ngươi đã chạm vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ ba lần đúng không?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

311. Chương 355: Xã Tắc Sơn Hà Đồ

Trầm Côn lẩm nhẩm tính. Đúng là hắn đã chạm vào ba lần, về vấn đề này thì hắn là người sờ vào nhiều nhất.

- Một lần chạm vào Xã Tắc Sơn Hà đồ sẽ gặp phải tâm ma cường đại!

Đột nhiên trong lúc đó Huyền Tâm từ trên lầu đi xuống. Trải qua quá trình chữa trị lâu như vậy, thương thế của nàng đã tốt hơn. Nàng oán độc nhìn Trầm Côn nói:

- Chạm vào ba lần, ngươi phải đối mặt với ba lần tâm ma. Hơn nữa ngươi không phải muốn dẫn Bạch Khởi đi sao? Bạch Khởi, lại còn có Tiêu Khinh Hoàng, lại thêm hai tâm ma nữa. Như vậy ngươi nhất định phải đối mặt với năm cái tâm ma!

- ^%\$%%###!

Trên trán Trầm Côn toát mồ hôi lạnh. Năm tâm ma...Tuy hắn không biết tâm ma là vật gì, nhưng dùng đầu gối cũng biết chắc chắn đó sẽ là đối thủ rất cường đại!

Năm...

Huyền Tâm lại khinh miệt nhìn những người khác.

- Còn mấy người các người, mỗi người cũng chạm vào một lần, sẽ phải đối mặt với một cái tâm ma...Tuy nhiên ta có thể cho các người một cơ hội!

- Cơ hội gì?

Người hỏi đầu tiên không ngờ lại là Hoàng Kim thần tộc.

- Hắn!

Huyền Tâm chỉ tay vào Trầm Côn.

- Người này dám giả mạo phạt môn gạt ta, lại còn muốn mang Bạch Khởi đi. Ai trong số các người có thể giết hắn ta sẽ thả hắn ra khỏi Xã Tắc Sơn Hà Đồ!

Nàng vừa dứt lời tất cả mọi người đều như hổ rình mồi nhìn Trầm Côn.

Mồ hôi lạnh của Trầm Côn chảy ròng ròng...Ca Thư Ứng Long, Tổ Tâm, Cửu Diện Thần Thú, Ứng Diện thiếu niên, Hoàng Kim thần tộc, còn có năm tâm ma...

- \$##\$%##, bần tăng cho dù có chia thành hai nửa cũng không thể thắng được bọn họ nhiều người như vậy!

- Ngươi sợ?

Ứng Diện thiếu niên đột nhiên hỏi.

- Sợ sao?

Trầm Côn cười lạnh nói.

- Liều mạng thôi!

- Ha ha, không hổ là đại ca của ta. Ba năm không gặp, phong thái của đại ca vẫn như trước!

Ứng Diện thiếu niên cười ngạo nghễ, đồng thời trên cánh tay huyền hóa ra một đại ưng, bay về phía Ca Thư Ứng Long.

- Ta sẽ giúp ngươi giết Ca Thư Ứng Long. Nhưng ta cũng chỉ có thể giúp ngươi giết một mình Ca Thư Ứng Long mà thôi!

- Đại ca?

Trầm Côn đột nhiên cảm thấy cách xưng hô này có chút quen tai bèn tập trung suy nghĩ, vui mừng nhìn Ứng Diện thiếu niên.

- Người là...

Ứng Diện thiếu niên khoát tay áo ý bảo hần mang theo mặt nạ che mặt, không muốn bại lộ thân phận, chỉ cần tự mình biết là được rồi, không cần nói tên.

Trầm Côn mỉm cười! Trầm gia có Ứng Dương Cửu Thiên. Năm đó Trầm Niệm liêu chết hộ tống Trầm Ứng tới Nam Lâm coi như cũng không uổng phí công sức!

Trầm Ứng đã đến! Ba năm sau Trầm Ứng thậm chí còn thực lực chống lại cường giả trong truyền thuyết! Bớt đi một kinh địch như Ca Thư Ứng Long, Trầm Côn bèn đánh giá những người khác một chút.

- Còn có Tổ Tâm, Cửu Diện Thần Thú, Hoàng Kim thần tộc, năm tâm ma.

- Bất Sắc, tiêu diệt Cửu Diện Thần Thú cho sư phụ!

- Ta tới giết ba tâm ma!

Bạch Khởi chủ động mở miệng chia sẻ đối thủ, hơn nữa vừa mới mở miệng đã nhận ba đối thủ, quả nhiên là rất tự tin vì đã vượt qua siêu thần giai.

Tiêu Khinh Hoàng cũng cười cười.

- Bạch Khởi đã muốn lựa chọn chủ nhân, ta cũng sẽ giúp một tay...Vị tiểu huynh đệ này không hoan nghênh ta sao?

Trầm Côn câu còn không được nữa là!

- Tốt lắm, ta nhận một cái tâm ma!

Tiêu Khinh Hoàng cười nói. Hần tuy rằng kém hơn so với Bạch Khởi, khi còn sống cũng chỉ là cường giả cấp Võ Hoàng, nhưng một đại tông sư nếu thật sự muốn đánh sẽ không kém hơn bất cứ kẻ nào!

- Hơn nữa...

Mắt nhìn Tổ Tâm đã bị thương, rồi nói.

- Chiến lược Tổ Tâm đã bị hao tổn, cũng giao nòng cho ta đi!

Phân công xong Trầm Côn đột nhiên phát hiện đối thủ của hần cũng chỉ còn lại một tâm ma cùng Hoàng Kim thần tộc!

Cũng chỉ có hai đối thủ mà thôi...

- Vừa đúng lúc ta đang cần một thi thể của Hoàng Kim thần tộc...

Trầm Côn cười cười nhìn về phía Hoàng Kim thần tộc, đưa ngón tay ra ngoắc ngoắc.

- Lão huynh, cho mượn cái đầu dùng một lát đi!

Đại chiến bắt đầu rồi. Huyền Tâm không biết đang âm thầm động tay động chân cái gì, nàng quát nhẹ một tiếng, Xã Tắc Sơn Hà Đồ liền nhanh chóng xoay tròn.

Lục sắc cấm đoạn xoay chuyển càng nhanh, dần dần cả thiên địa giống như biến thành lục sắc, sau đó cảnh vật đột nhiên biến đổi. Trầm Côn chỉ thấy mình đi tới một thảo nguyên xanh biếc, tươi tốt. Hoàng Kim thần tộc với hai cánh Phượng Hoàng đang đứng ở đối diện cũng có chút kinh ngạc đối với việc phong cảnh đột nhiên biến hóa.

- Đây chỉ là hình ảo ảnh do Xã Tắc Sơn Hà Đồ tạo ra...

Trầm Côn không biết tình hình những người khác ra sao, hần chỉ âm thầm cảnh báo bản thân thảo nguyên này chỉ là ảo ảnh mà thôi. Nhưng mà ảo ảnh này thật giống như thật, hít vào không khí trong lành của buổi sáng, đâm lên những cây cỏ mềm mại....

- #@\$\$\$!

Ảo ảnh này cũng quá chân thực!

- Tiểu huynh đệ!

Thanh âm Tiêu Kinh Hoàng truyền tới.

- Đây đúng là huyền cảnh của Xã Tắc Sơn Hà Đồ, ở trong này cần phải cẩn thận, đối thủ của ngươi sẽ nhận được mức độ tăng cường lớn nhất, hơn nữa hoàn cảnh chung quanh sẽ biến đổi thành cảnh tượng thích hợp nhất cho đối thủ của ngươi...Đáng chết, đối thủ của ta xuất hiện, không có thời gian nói tử tử cho ngươi. Tóm lại ngươi cần phải đánh chết đối thủ bằng không ngươi vĩnh viễn bị vây ở bên trong huyền cảnh...

Thanh âm của Tiêu Kinh Hoàng dừng lại, hiển nhiên đang bị đối thủ ngang tài ngang sức bám lấy. Sự chú ý của Trần Côn quay về, tập trung lên người Hoàng Kim thần tộc ở phía đối diện....

Tại sao lại chỉ có một đối thủ là hắc? Không phải còn có một tâm ma sao?

Trần Côn kinh ngạc phát hiện tâm ma mình phải đối phó không thấy xuất hiện...dường như đây là một cơ hội không tồi?

Thiếu một đối thủ là một chuyện tốt. Trần Côn lập tức giơ hai tay lên cao, bằng hỏa cửu trọng thiên đệ ngũ trọng, hàn băng tỏa xuất hiện bên người.

Đại thảo nguyên rộng lớn vô cùng, hàn băng tỏa cũng có được không gian rộng lớn để phát huy. Hàn băng tỏa kêu lên một tiếng thật dài, nhằm hướng Hoàng Kim thần tộc cuốn tới. Nơi tỏa liên di qua, bãi cỏ biến thành băng nguyên, gió lạnh đến thấu xương.

- Đáng chết!

Hoàng Kim thần tộc còn đang kinh ngạc vì cảnh vật xung quanh biến hóa, khi hàn băng tỏa đi tới gần hắc mới kịp phản ứng. Lúc này đại thảo nguyên đã bị Trần Côn đóng băng thành một băng nguyên hoang vu, hai chân của hắc cũng bị đóng băng đông cứng.

Hai cánh Phượng Hoàng vôi vàng mở ra, Hoàng Kim thần tộc muốn sử dụng nó để bay lên không trung trốn tránh.

Ngay lúc tâm hắc vừa động, hỏa diễm từ Phượng Hoàng Sí (Cánh phượng hoàng ấy mà) trong nháy mắt mở ra, cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, hỏa diễm bốc lên hừng hực, không chỉ hòa tan băng nguyên mà ở vùng đất đó còn xuất hiện một ngọn núi đang bốc cháy rừng rực!

Đây là Phượng Hoàng lục hỏa trọng sinh có uy lực lớn nhất, hỏa diễm là hoàn cảnh thích hợp nhất để Hoàng Kim thần tộc phát huy hết bản lĩnh, do đó Xã Tắc Sơn Hà Đồ biến hóa ra hỏa diễm!

- Ha ha, Xã Tắc Sơn Hà Đồ quả nhiên thần kỳ!

Hoàng Kim thần tộc cười ha ha, cũng không tiếp tục tránh né, hai cánh giống như hai thanh hỏa diễm đại đao.

- Đinh đinh....vài tiếng, chặt đứt hàn băng tỏa của Trần Côn.

- Ta vốn là Hỏa Phượng. Tại Hỏa Sơn này, ai có thể địch lại ta?

Hoàng Kim thần tộc cười cuồng ngạo.

- Hỏa Sơn sao?

Trần Côn cũng cười. Xã Tắc Sơn Hà Đồ tạo ra hoàn cảnh thích hợp cho Phượng Hoàng. Chỉ là... bản tạng không chỉ có bản hệ chiêu thức, một nửa khác của bản tạng chính là hỏa!

- Băng hỏa cửu trọng thiên đệ lục trọng, Hỏa Thanh Long!

Trần Côn đột nhiên triệt tiêu toàn bộ hàn khí, nhanh chóng xoay tròn tại chỗ. Hỏa Sơn hừng hực, hắc chuyển động càng lúc càng nhanh, dần dần biến thành một long quyền phong trần ngập hỏa diễm từng từng ở thiên địa.

Ngao.

Tiếng rống ngâm vang lên, long quyền phong xuất ra vài đạo phong hỏa hóa thành Thanh Sắc Phi Long bay lên! Hỏa Thanh Long có thể hòa tan tất cả mọi thứ!

Một chiêu này là Trầm Côn vì tưởng niệm Thanh Long mà sáng chế. Nó không chỉ có uy thế của hỏa diễm mà còn có phong trợ hỏa, hỏa mượn uy thế của phong...Hỏa Thanh Long gào thét hướng về phía Hoàng Kim thần tộc, uy thế Hỏa Sơn lại bị Trầm Côn hưởng kè.

- Hỏa?

Hoàng Kim thần tộc biến sắc, Phượng Hoàng hỏa diễm vội vàng mở ra, bay lên giữa không trung nghênh chiến Hỏa Thanh Long.

Hô!

Hô!

Hô!

Một cái là hỏa phong từ thảo nguyên, một cái là Hỏa Thanh Long, hai ngọn hỏa diễm đại biểu lực lượng cực hạn của Nhân Gian Giới ở giữa không trung không ngừng va chạm, chỉ thấy hỏa diễm tràn ngập không trung, chợt có thân ảnh Hỏa Thanh Long hiện lên, lại có Hỏa Phượng Hoàng đang né tránh...còn Trầm Côn đang đứng trên đỉnh Hỏa Sơn ngắm nhìn Long Phượng chi tranh.

Lúc này Hoàng Kim thần tộc bị Hỏa Thanh Long đánh cho rơi xuống hạ phong. Nếu hắn bay lên từ phía sau lưng đánh lén, trong vòng mấy chiêu có thể giải quyết trận chiến.

Chỉ là càng nghĩ lại càng thấy ý nghĩ này quá mạo hiểm.... Tâm ma còn chưa có xuất hiện! Nếu như mình đánh lén Hoàng Kim thần tộc, tâm ma đột nhiên hiện ra ở sau lưng đánh lén mình thì làm sao?

%%\$#\$\$\$!

Trầm Côn càng nghĩ càng đau đầu. Hắn không sợ đối thủ ở ngoài sáng, chỉ sợ dạng đối thủ như tâm ma, khai chiến một lúc rồi mà không thấy chút bóng dáng đâu cả.

Tâm ma cuối cùng là cái dạng gì đây? Lại qua mấy phút đồng hồ nữa, Trầm Côn chậm chạp không có động thủ. Uy thế của Hỏa Thanh Long bắt đầu giảm dần, Hoàng Kim thần tộc nhân cơ hội đó bắt đầu tăng cường thế công đem mấy chục Hỏa Thanh Long tiêu diệt.

Không thể đợi được! Trầm Côn cắn chặt răng, một mặt âm thầm phòng bị tâm ma đánh lén, một mặt triển khai hai cánh, nhanh chóng bay tới phía sau lưng Hoàng Kim thần tộc.

- Hàn băng tỏa!

Băng hỏa cửu trọng thiên đệ ngũ trọng được xuất ra, ngàn vạn tỏa liên biến ảo ngưng kết thành một tiểu tỏa liên sắc bén. Trầm Côn ra sức ném tỏa liên vào bả vai trái của Hoàng Kim thần tộc.

Phốc!

Tỏa liên xuyên thấu thân thể, đi ra trước ngực Hoàng Kim thần tộc, sau đó đột nhiên quay đầu hướng về phía vai phải hắn, hung hăng đâm vào...

Một tiếng “Phốc” trầm đục vang lên, xương bả vai của Hoàng Kim thần tộc bị xuyên thủng, toàn thân mất đi lực lượng, đau đớn kêu thảm một tiếng, vô lực dựa vào hàn băng tỏa.

Hô...

Trầm Côn thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám thả lỏng.

- Giết chết Hoàng Kim thần tộc là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng mấu chốt vẫn nằm ở tâm ma kia. Tâm ma kia vì cái gì còn chưa có xuất hiện?

Hắn là đứa ngốc sao? Không biết rằng cùng Hoàng Kim thần tộc liên thủ mới có thể xử lý mình một cách nhanh nhất sao? Hay là hắn tâm tư thâm trầm, định dùng Hoàng Kim thần tộc tiêu hao lực lượng của mình, sau đó mới ngư ông đắc lợi?

Đầu óc Trầm Côn tính toán thật nhanh, đồng thời nhìn chung quanh một chút...Sau khi Hoàng Kim thần tộc bị khóa chết, Hỏa Sơn cũng đã biến mất, cảnh vật chung quanh lại biến thành đại thảo nguyên xanh tươi, bầu trời rộng lớn màu xanh ngắt, đất đai bao la không có người ở...

Đúng lúc này...

- Người muốn giết ta?

Hoàng Kim thần tộc bị hàn băng tỏa khóa lại đột nhiên ngẩng đầu lên, bị phẫn hô lớn.

- Ta là thê tử của người mà người lại muốn giết ta?

Trầm Côn vừa cúi đầu nhìn...

Bị hàn băng tỏa khóa chết không phải là Hoàng Kim thần tộc mà là A La!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

312. Chương 356: Trầm Luân

Nhìn thấy tỏa liên đâm xuyên qua A La, Trầm Côn nhắm hai mắt lại, niệm Tĩnh Tâm kinh. Làm hòa thượng hai mươi năm, hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, chưa bao giờ cảm thấy mình cần niệm kinh như thế, cần tĩnh tâm như thế!

Rất rõ ràng!

A La đang ở Trung Châu Đường Quốc, không có khả năng có mặt ở Linh Lung cung. A La này là giả...Đúng rồi, đây chính là tâm ma do Xã Tắc Sơn Hà Đồ huyền hóa ra!

Thế nhưng Xã Tắc Sơn Hà Đồ rất nham hiểm, độc ác, chuyên chọn những chỗ yếu ớt nhất trong lòng Trầm Côn mà xuống tay. Nhìn thấy A La ở dưới sắc mặt trắng bệch bị tỏa liên đâm qua, bả vai tràn đầy máu tươi...Tâm tính Trầm Côn như thế nào cũng không thể cứng rắn nổi.

- Mau thả ta ra, cái đồ đàn này!

A La tức giận trừng mắt nhìn Trầm Côn, biểu tình thê lương, ánh mắt u oán khiến trong lòng Trầm Côn không khỏi run lên.

Hàn băng tỏa thu lại...

- Hừ, coi như người còn có chút lương tâm!

A La rơi trên mặt đất, nhanh chóng băng bó bả vai bị thương.

Lúc này huyền tượng của Xã Tắc Sơn Hà Đồ đột nhiên biến đổi, biến thành nơi Trầm Côn quen thuộc nhất, Thiếu Lâm tự. Thiện phòng san sát nối tiếp nhau, cách đó không xa là Tàng Kinh các, còn có căn phòng nhỏ mà Trầm Côn sống hai mươi năm....

- Này, sao còn không lại đây giúp ta chữa thương?

A La tức giận kêu lên.

Trầm Côn không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng đi tới. Một bước, hai bước, ba bước, khi hắn còn cách A La hai bước, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn.

- Tiểu huynh đệ, có nghe thấy ta nói không?

Đó là thanh âm của Tiêu Khinh Hoàng, hắn vừa mới áp đảo được đối thủ một chút, lập tức lên tiếng nhắc nhở Trầm Côn.

Tâm tư của Trầm Côn đều ở trên người A La. Không thấy trả lời, Tiêu Khinh Hoàng đợi một lát rồi lập tức hô lớn.

- Đáng chết. Có phải là người bị tâm ma mê hoặc không? Nghe ta nói đây. Bất luận người ở bên trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ thấy cái gì đều là giả...Giết, giết hết tất cả những người người nhìn thấy, chỉ có như vậy người mới có thể thoát khỏi!

Giết?

Trầm Côn ngơ ngác nhìn A La trước mặt, bộ dáng đáng thương như vậy, ta làm sao có thể hạ thủ được?

Tiêu Khinh Hoàng lại hô lớn.

- Nếu người thật sự không đành lòng xuống tay cũng đừng cho tâm ma tới gần người. Tâm ma rất lợi hại, tới gần chính là tìm chết!

Khoảng cách giữa Trầm Côn và A La chỉ còn có vài bước, một bàn tay được đưa ra. Đúng lúc này tiếng hét trong đầu khiến hấn lập tức lui lại!

- Người không muốn giúp ta?

A La thấy Trầm Côn lui ra phía sau vài bước, u oán thở dài nói.

- Vài năm không gặp, tâm tư của người đã thay đổi, không muốn ta thật sao?

- Không, không phải...

- Vậy người trở mắt nhìn ta chảy máu, xem ta chết ở chỗ này?

Sắc mặt A La tái nhợt, dáng vẻ như muốn hôn mê tại chỗ.

- Lại đây giúp ta chữa thương...

Nàng chủ động đưa tay ra đợi Trầm Côn nâng dậy.

%%\$#\$#@#!

Não bộ Trầm Côn như muốn nứt ra, một nửa thần trí nói cho hấn biết đây chỉ là một cái tâm ma, tới gần chính là chết, một nửa khác thì hướng hấn rộng to lên, nếu không cứu người A La sẽ phải chết ở chỗ này...

Do dự vài giây đồng hồ, Trầm Côn đưa ra một quyết định. Hấn đưa tay phải nâng A La lên, đồng thời tay trái âm thầm thủ một Hỏa Thanh Long cỡ nhỏ...Hấn hạ quyết tâm chỉ cần trong lúc nâng A La lên mà bị tập kích liền lập tức giết chết A La này!

- Xem ra người không có quên ta...

A La lặng yên cười, đưa bàn tay trắng nõn đặt lên tay phải Trầm Côn. Trong lòng Trầm Côn lập tức căng thẳng, không ngớt tự nhắc nhở mình...Bàn tăng đang tiếp xúc với tâm ma, tâm ma muốn công kích ta, cẩn thận, cẩn thận!

Chỉ là không như Trầm Côn dự đoán, A La cũng không có ra tay công kích hấn mà chỉ khẽ tựa vào người hấn, nhìn bốn phía rồi thì thào nói.

- Nơi này sẽ là nhà của người?

- Đúng vậy!

- Chúng ta sẽ sinh sống ở nơi này được chứ?

A La nhẹ giọng hỏi.

- Ở trong này người làm ruộng, ta dệt vải, tiếp tục nuôi mấy động vật nhỏ...Chỗn thế ngoại đào tiên, chúng ta cứ như vậy mà sống nốt nửa đời còn lại không phải tốt sao ?

Nói xong cánh tay của nàng nhẹ nhàng kéo tay Trầm Côn, hai người chậm rãi đi dạo trong sơn dã.

Ngay từ đầu Trầm Côn đã không ngừng nhắc nhở mình phải cẩn thận không tâm ma công kích, thế nhưng A La lại ôn nhu chăm sóc hấn, vẻ mặt ôn hòa, căn bản không có ý thương tổn Trầm Côn...Dạo chơi một lúc, thương thế của A La cũng khá hơn một chút. Nàng dừng lại ở cạnh một hồ nhỏ, đốt lửa trại, nướng cá, chuẩn bị cơm chiều...

Dưới ánh trăng, nàng chui vào trong lòng Trầm Côn... Sáng sớm ngày thứ hai, hai người mở mắt ở giữa những khóm hoa, luyện võ, ra mép nước chơi đùa, nói chuyện phiếm dưới ánh trăng ở nơi sơn dã... Ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Ngày qua ngày A La đã biến thành một người đàn bà đáng yêu, nàng chưa từng làm điều gì gây tổn hại cho Trầm Côn mà Trầm Côn cũng dần dần chìm đắm trong cuộc sống thế ngoại đào viên tươi đẹp này. Cái gì mà ngôi vị hoàng đế, Vũ Hồn...tất cả mọi thứ cũng dần dần phai nhạt trong hân...

Ngày qua ngày, một năm lại trôi qua... Mỗi một ngày Trầm Côn lại phát hiện tóc đã mọc dài ra trên cái đầu trọc lóc của mình, theo thời gian dần trôi, thậm chí có vài sợi tóc đã bắt đầu điểm bạc.

Tuy nhiên đầu bạc thì làm sao? Cùng người mình yêu mến sống với nhau cho tới lúc già đi không phải là tốt sao? Cuộc sống như vậy cứ tiếp tục diễn ra!

Trầm Côn trầm luân ở trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ. Còn ở bên ngoài Xã Tắc Sơn Hà Đồ. Ở tầng thứ bảy Linh Lung tháp, thời gian chỉ mới trôi qua một giây.

Lục sắc cảm đoạn nhanh chóng xoay tròn, trong đại điện tầng thứ bảy xuất hiện một vòng xoáy quỷ dị. Đột nhiên trong lúc đó!

Một thân ảnh theo lốc xoáy đi ra, đập vào vách tường đối diện, rơi xuống đất, uể oải, hít vào thì nhiều, thở ra thì ít, hiển nhiên là không sống được bao lâu nữa.

- Ca Thư Ứng Long người thật sự đã già!

Trầm Ưng nhanh chóng theo lốc xoáy đi ra, nhìn chằm chằm vào Ca Thư Ứng Long vừa ngã xuống đất.

- A...

Khóe miệng Ca Thư Ứng Long phun ra một búng máu.

- Nếu năm nay ta không phải 73 tuổi mà là 37 tuổi...thôi, thôi, bại thì bại, chết thì chết. Ca Thư Ứng Long ta sống một đời phong quang vô hạn, chết cũng không có gì phải nuối tiếc!

Trận chiến trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, Ca Thư Ứng Long cùng Trầm Ưng chiến đấu trong huyền cảnh ba ngày ba đêm.

Mới đầu Ca Thư Ứng Long hoàn toàn chiếm thượng phong. Hắn không phải Hoàng Kim huyết tộc, không có cách nào dung hợp với Thú Thần để kéo dài sinh mạng...Cuối cùng hắn cũng phải già, sau ba ngày đại chiến hắn do linh khí thiếu hụt, bị Trầm Ưng với tuổi trẻ mạnh mẽ, một chiêu bóp nát trái tim.

Bị thương trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, lúc về hiện thực cũng là thương thế thực. Trái tim vỡ vụn, Ca Thư Ứng Long không còn sinh cơ!

- Nữ nhi của ta còn ở bên ngoài. Cho nàng một con đường sống được chứ?

Ca Thư Ứng Long thở dài nói.

- Chuyện của Ca Thư?

Trầm Ưng nhíu mày, gật đầu nói.

- Nàng không tới tìm ta báo thù ta sẽ không đi giết nàng...Ngoài hân ra, Bạch Tiên Nhi sẽ chăm sóc nàng!

- Đa tạ...

Ca Thư Ứng Long chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trầm Ưng đứng bên cạnh thi thể của Ca Thư Ứng Long, trầm mặc trong thời gian dài...

Một truyền thuyết cứ như vậy mà kết thúc?

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Xã Tắc Sơn Hà Đồ...Trước pháp khí thần thoại, sinh mệnh cường giả nhân loại không ngờ lại yếu ớt như thế!

Nói tới sự hung tàn của Xã Tắc Sơn Hà Đồ, Trầm Ưng vẫn còn đánh giá nó quá thấp! Ngay lúc thi thể Ca Thư Ứng Long còn chưa có lạnh hân, lại có một cỗ thi thể bị ném ra ngoài!

Tổ Tâm!

Nàng đã không còn bộ dáng nhân loại, mà trở về nguyên hình là một con Cửu Vĩ Hồ Ly, mềm nhũn nằm ở trên mặt đất. Đầu đã bị thiêu thành tro tàn, chỉ còn lại thân mình!

- Đại Nhật Càn Khôn công?

Trầm Ưng đưa mắt nhìn vết thương chí mạng của Tổ Tâm, hừ một tiếng.

- Cho dù chỉ còn lại có linh hồn, Tiêu Khinh Hoàng người cũng vẫn cố chấp như vậy!

- May mắn thôi!

Tiêu Khinh Hoàng theo lối xoáy đi ra.

- Tổ Tâm kia vốn đã bị thương lại cạy mạnh cùng ta đánh một trận, muốn không bại cũng khó!

Dừng lại một chút rồi nói tiếp.

- Ca Thư Ứng Long đã chết, Tổ Tâm cũng đã chết...Cửu Châu Bắc Phương chỉ sợ sẽ có một hồi đại loạn, không biết ai sẽ trở thành bá chủ kế tiếp của Cửu Châu!

Đang nói, bên ngoài truyền đến một tiếng cười sang sảng.

- Vị này chính là Tông sư Tiêu Khinh Hoàng?

Yến Thành bước vào tầng thứ bảy. Điều đáng ngạc nhiên hơn là ba lão ni cô bị thương ở mấy tầng trên đều hoàn hảo không bị hao tổn gì cả, bọn họ theo sát phía sau lưng Yến Thanh, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía Yến Thành cũng rất thân thiết!

- Người cũng tới sao?

Trầm Ưng cười lạnh nói.

- Cũng muốn lấy Huyết Sắc Ánh Sơn Hà?

- Huyết Sắc Ánh Sơn Hà?

Không phải. Ta là minh hữu của Nữ Oa cung, làm sao có thể có chủ ý với Huyết Sắc Ánh Sơn Hà được chứ?

Yến Thành lắc đầu liên tục, chỉ hai thi thể trên mặt đất cười nói.

- Ta chỉ tới thương lượng một việc...Các người đều là anh hùng hào kiệt một đời, cũng không thể làm chuyện khinh nhờn thi thể hai người đó chứ? Như vậy để ta phụ trách đem thi thể hai người về quê mai táng!

Hắn lại quay đầu nhìn nhóm lão ni cô nói.

- Chuyện này sư thái đã đáp ứng ta rồi!

Tiêu Khinh Hoàng đã chết hơn nghìn năm, không hiểu rõ cục diện bây giờ. Trầm Ưng lại là Nam Lâm chiến tướng, đối với chuyện tình Bắc Cửu Châu cũng không quan tâm, cho nên hai người đều gật đầu.

- Đa tạ nhị vị!

Yến Thành nâng hai cỗ thi thể lên, mỉm cười lui khỏi Linh Lung cung!

Viêm Hoàng vệ đội môn đang đợi ở bên ngoài. Nhìn thấy Yến Thành đi ra vội vàng quỳ xuống nghênh đón.

Càng thần kỳ chính là Huyền Dân đã từng cùng Tổ Tâm ác chiến một năm mà không rơi vào hạ phong, có được giang sơn, vậy mà cũng chỉ đứng trong Yến Hoàng vệ đội.

Nhìn Yến Thành khiêng hai cỗ thi thể đi ra, sắc mặt mọi người đều có chút cổ quái.

Hắn không cần Huyết Sắc Ánh Sơn Hà mà lại cần những thi thể này làm gì? Yến Thành thật đặc biệt.

Mấy ngày nay hắn tận mắt nhìn thấy Yến Thành hành động, kết quả vẫn không rõ mục đích của y.

Sau khi Thủy Nguyệt Vũ triệu tập đại hội thì Yến Thành được giao làm ba nhiệm vụ: Thứ nhất là hắn phải tìm tới Nữ Oa cung, kết giao với lão ni cô, trở thành bằng hữu của Nữ Oa cung. Thứ hai, hắn ở trong

thành tìm tòi ba ngày ba đêm, rốt cuộc cũng tìm được chỗ để ẩn nấp, cũng muốn tranh dành Huyết Sắc Ánh Sơn Hà.

Mà chuyện thứ ba chính là trong trận chiến đấu vừa rồi, Yến Thành cười híp mắt ở bên ngoài xem náo nhiệt...Chờ nhóm lão ni cô bị thương hẳn mới chậm rãi đi vào Nữ Oa cung, lấy thân phận bằng hữu cứu chữa ba lão ni cô đang bị trọng thương.

- Thiên địa làm chứng. Ta tuyệt đối không cần Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, ta chỉ cần thi thể...Trong khu vực của mọi người quản lý có ai chiến tử thì đem thi thể lại cho ta!

Nghe được yêu cầu đó của Yến Thành, nhóm lão ni cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt...Có ơn cứu mạng, lại còn không cần Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, ai có thể cự tuyệt yêu cầu như vậy của Yến Thành?

Vì thế mới có tình hình như hiện nay. Yến Thành mang theo hai cỗ thi thể rời đi!

- Bệ hạ, ngài cần hai cỗ thi thể này là vì....

Yến Thành không kìm được lòng hiếu kỳ, cúi đầu hỏi.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

313. Chương 357: Bá Chủ Mới

Yến Nan Quy cười cười một cách phong lưu nho nhã. Hắn đưa một ngón tay ra, một hắc bào lão nhân từ trong Yến Hoàng vệ đội môn đi ra nhận lấy thi thể Ca Thư Ứng Long.

- Từ lão, phiền ngài mang theo thi thể Ca Thư Ứng Long đi tìm Ca Thư. Sau đó đi Vân Mông đế quốc...

Yến Thành phân phó.

- Nói cho Vân Mông đế quốc bọn họ biết, Kinh Thiên chi trụ của bọn họ đã đổ sụp rồi, muốn bảo trụ ngôi vị hoàng đế thì phải nghe lời Yến Hoàng ta...Trẫm đề nghị Đại Yến hoàng triều cùng Vân Mông đế quốc kết thành liên bang. Đại Yến là chính, Vân Mông làm phụ!

- Bệ hạ yên tâm!

Hắc bào lão nhân xoay người rời đi.

- Trong một tháng lão hủ nhất định khiến cho Vân Mông đế quốc sát nhập vào đất đai của Đại Yến ta!

- Được!

Yến Nan Quy lại ngoắc một ngón tay, một đại hán mặt thet bước ra nhận lấy thi thể Tổ Tâm.

- Điền tướng quân, yêu thú thích dùng thực lực nói chuyện. Người mang theo thi thể Tổ Tâm đi tìm Hoa Ti Nam!

Yến Nan Quy phân phó.

- Lúc gặp mặt đánh cho Hoa Ti Nam quỳ xuống nhận thua mới thôi. Sau đó người đưa thi thể Tổ Tâm ra...Nói cho Hoa Ti Nam biết yêu thú không thể sống ở thế giới loài người. Tổ Tâm vừa chết, ngày tận thế của Hoang Châu yêu thú đã tới. Muốn sống sót, muốn tiếp tục sinh sống tại Cửu Châu đại lục phải dựa vào Đại Yến hoàng triều ta!

- Mặt tướng tuân lệnh!

Đại hán mặt thet ôm quyền nói.

- Trong vòng một tháng sẽ thu lấy đất đai từ Hoang Châu đến Vân Hải thành cho bệ hạ, ngàn dặm giang sơn!

- Đi thôi!

Yến Nan Quy suy nghĩ một lát rồi đưa ra một lệnh bài.

- Yến Thành!

- Có mặt tướng!

- Người cầm lệnh bài của trẫm mang theo ba vạn khinh trang bộ binh, hộ tống năm trăm quan văn bày binh bố trận tại biên giới Vân Mông đế quốc....Nếu Vân Mông đế quốc đáp ứng yêu cầu của trẫm, người liền bảo vệ các quan văn tiến vào lãnh thổ Vân Mông, lấy chính sách đồng hóa của nước ta để đồng hóa dân cư địa phương!

Hắn cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp.

- Nếu bọn chúng không đáp ứng thì tùy người thảo phạt. Trẫm muốn mở rộng đất đai!

Nói xong không đợi Yến Thành đáp ứng, Yến Nan Quy lại đi tới trước mặt Huyền Dận.

- Huyền huynh, người đều thấy rồi đó!

Hắn mỉm cười.

- Thấy rồi....

Huyền Dận có vẻ rất uể oải. Mấy năm nay hắn bị Ca Thư Ứng Long cùng Tổ Tâm áp chế, thật sự không có ngày nào sống tốt cả.

Hiện giờ Ca Thư Ứng Long cùng Tổ Tâm đều chết cả, ngược lại hắn càng cảm thấy nặng nề hơn...Bởi vì sau khi hai người chết lại xuất hiện một Yến Nan Quy càng khủng bố hơn!

- Huyền huynh à!

Yến Nan Quy chân thành nói.

- Người có Thiên Kỵ định giang sơn, thật sự là rất mạnh. Cho dù là ta muốn thắng người cũng nhất định phải trả một giá đắt. Tuy nhiên nếu không có sự tương trợ, chỉ dựa vào ngàn kỵ binh của người, người cho rằng có thể thống nhất đại lục sao?

Huyền Dận bị hỏi cho á khẩu không trả lời được.

- Không làm được bá chủ thì làm khai quốc Nguyên Nhung đi!

Yến Nan Quy thành khẩn nói.

- Đại Yến hoàng triều cần lực lượng của người, chỉ cần người đồng ý, hơn nữa không gây rối dân chúng...Ngoại trừ ngôi vị hoàng đế, trẫm cái gì cũng có thể cấp cho người...

Nói xong quỳ một gối xuống nói.

- Huyền huynh, Yến Nan Quy ta thật tâm mời, xin huynh suy nghĩ lại...Bắc Cửu Châu sắp ở trong tay ta. Chúng ta cùng chung tay đánh hạ một mảnh giang sơn. Đây thực là một chuyện tốt!

- Ai...

Trầm mặc một lúc lâu, Huyền Dận thở dài đỡ Yến Nan Quy đứng dậy, tự bản thân mình quỳ xuống.

- Mặt tướng Huyền Dận tham kiến bệ hạ!

- Tốt...

Yến Nan Quy cười to, đưa tay chỉ về Phương Bắc.

- Huyền Dận tướng quân, trẫm ban cho người một đạo mệnh lệnh. Đó là đem binh đánh tới vùng đất hoang của yêu thú. Trước khi Hoa Ti Nam đáp ứng quy hàng, người đánh hạ được bao nhiêu lãnh thổ, cướp được bao nhiêu người, tất cả đều là tài sản riêng của Huyền gia. Đại Yến hoàng triều vĩnh viễn không bao giờ cướp đoạt!

Trong mắt Huyền Dận thoáng hiện lên một nét khí phách, đứng dậy nói.

- Nếu ta đem cả Bắc Cửu Châu đánh hạ thì sao?

- Vậy Bắc Cửu Châu kia đều là của người...

Yến Nan Quy ngạo nghễ chỉ vào lòng mình.

- Trong lòng của trăm, thiên hạ đâu phải chỉ một Bắc Cửu Châu nhỏ nhỏ...

- Không hổ là Hoàng Vũ đại đế, hào khí có một không hai Cửu Châu!

Huyền Dân xoay người rời đi. Sau khi Ca Thụ Ứng Long cùng Tổ Tâm chết, một thống soái quân sự cực mạnh của Bắc Cửu Châu cũng ở thời khắc này toàn lực chinh chiến, vì Yến Nan Quy mà chiến!

Bắc Cửu Châu...

Đợi mọi người đi hết, Yến Nan Quy mới thở một hơi dài mãn nguyện, rồi hướng về phía mấy nữ ni cô thấp giọng nói.

- Mấy vị sư thái, nghe nói Thủy Nguyệt Vũ đã được tuyển lên trời, để là người đứng đầu Cửu Châu cho nên các người mới có thể giúp hấn trấn thủ nơi này?

Các ni cô giật mình.

- Đúng vậy. Hoàng Vũ bệ hạ nói rất đúng...

- Ý của ta là Thủy Nguyệt Vũ xuất thân từ Vân La tiên mi, cho dù trở thành hoàng đế đối với Nữ Oa cung cũng không có chỗ nào tốt cả...

Yến Nan Quy áy náy nói.

- À, ta là tục nhân, chỉ biết nói tới sự lợi hại của thế tục, sợ rằng đã làm bẩn lỗ tai các sư thái!

- Không có gì. Mời tiếp tục nói!

Nữ ni nói.

- Tốt lắm. Ta tiếp tục nói vậy...

Yến Nan Quy trầm ngâm nói.

- Vân La tiên phủ cùng Nữ Oa cung vốn là hai đại thần tiên môn phái từ xa xưa. Nếu Thủy Nguyệt Vũ thật sự trở thành hoàng đế chẳng phải muốn đặt Vân La tiên phủ ở trên đầu Nữ Oa cung sao? Nữ Oa cung làm sao chịu nổi!

- Ai...

Nữ ni thở dài.

- Chuyện này cũng không có cách nào thay đổi. Đây là do thượng thiên tuyển chọn...

- Không có biện pháp!

Yến Nan Quy vén vạt áo, lột ra một mảnh long lân ở đằng sau lưng. Đó là Chân Long để khí năm đó đoạt được.

- Thỉnh vài vị sư thái xem xem. Ta có hơn phân nửa Chân Long để khí...Nếu Nữ Oa cung tuyển ta làm đại biểu thống nhất Cửu Châu đại lục này, thượng thiên cũng sẽ không cự tuyệt chứ?

Hắn cười cười rồi nói tiếp... Hơn nữa sau khi dựa vào ta, phật môn giáo lí của Nữ Oa cung sẽ được ta coi là quốc giáo của Đại Yến hoàng triều...

Quốc giáo?

Nhóm nữ ni không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đều là những phật môn đệ tử ăn chay niệm phật vài chục năm. Đối với việc Phật giáo được coi là Cửu Châu quốc giáo, lực hấp dẫn thật sự không thể chống cự!

- Hoàng Vũ bệ hạ. Sự tình lớn như vậy, bản tăng không thể làm chủ...

Nữ ni do dự rồi nói.

- Không sao. Ta sẽ mang theo vài vị sư thái đi gặp Huyền Minh cung chủ!

Yến Nan Quy nói tiếp.

- Tuy nhiên ta còn một chút việc riêng cần phải giải quyết. Ba ngày sau chúng ta sẽ khởi hành được chứ?

Nhóm nữ ni nhìn nhìn nhau, gật đầu...

- A di đà phật!

Trên thế giới còn có một loại người như vậy. Người khác còn đang ở thời điểm sống chết, hần chỉ cần liếc mắt nhìn một cái đã tìm ra địa phương yếu hại. Sau đó vừa ra tay chính là sấm vang chớp giạt, cướp lấy chỗ tốt nhất, giống như Yến Nan Quy vậy.

Trầm Côn còn đang trầm luân ở Xã Tắc Sơn Hà Đồ. Tiêu Kinh Hoàng cùng Trầm Ứng đều lo lắng chờ đợi hần. Còn Ca Thư Ứng Long và Tố Tâm đã trở thành lịch sử...Chỉ có Yến Nan Quy đem Bắc Cửu Châu thu vào trong túi. Đại Yến hoàng triều đã mở rộng bờ cõi đất đai tới mấy vạn dặm.

Hơn nữa sau khi an bài thuộc hạ đi khuất phục hai đại đế quốc, Yến Nan Quy lại giơ cao hắc vụ, biến mất ở một góc điện thờ...

Không ai biết hần còn ai bài gì sau đó. Yến Nan Quy đi rồi, chỉ còn lại ba lão ni cô nhìn nhau. Trong đó một người đã quay lại Nữ Oa cung báo tin tức. Hai người còn lại đi tìm ở xung quanh.

- Huyền Tâm sư muội đây sao?

- Lần cuối cùng ta gặp nàng, nàng nói là đi phát động Xã Tắc Sơn Hà Đồ. Có thể phát động Xã Tắc Sơn Hà Đồ hần là phải ở tầng thứ bảy chứ...Nhưng mà nàng lại không ở nơi này!

Hai nữ ni tìm kiếm từ tầng thứ nhất đến tầng thứ sáu, cuối cùng đi tới tầng thứ bảy.

- Tiêu thí chủ!

Không thấy bóng dáng Huyền Tâm, nữ ni vội hỏi Tiêu Kinh Hoàng.

- Tiêu thí chủ có từng gặp qua sư muội bản ni?

- Là Huyền Tâm?

Tiêu Kinh Hoàng cùng Trầm Ứng đều sững sốt nhìn nhau. Vừa rồi rõ ràng Huyền Tâm còn ở chỗ này. Nhưng nửa giây sau như thế nào lại không thấy tăm hơi đâu cả?

Lúc này Bạch Khởi cũng đã đánh giết đi ra. Hần nhìn quanh một cái, phát hiện Tiêu Kinh Hoàng cùng Trầm Ứng cũng đã đi ra rồi, ảm đạm cười nói.

- Tâm ma có chút khó giải quyết...Ha ha, làm chậm trễ một chút thời gian!

Có thể nói rằng mọi người tương đối thoải mái, chỉ có Bạch Khởi là một chọi ba. Hơn nữa so với hai người khác chỉ chậm hơn một chút, điều này đủ nói lên thực lực của hần.

Tuy nhiên Trầm Ứng cũng không có rảnh mà đi quản tới Bạch Khởi. Đợi vài phút còn không thấy Trầm Côn đi ra, ánh mắt của hần trở nên lạnh lùng.

- Lão tặc ni!

Hần nhanh như tia chớp đi tới sau lưng một nữ ni, lạnh lùng nói.

- Lập tức hủy bỏ Xã Tắc Sơn Hà Đồ, để đại ca của ta đi ra!

- A di đà phật!

Nữ ni chậm rãi lắc đầu.

- Một khi Xã Tắc Sơn Hà Đồ mở ra, trừ phi chính các người tự bản thân mình chém giết mà trở ra, bằng không không ai có thể cứu các người....

- Ít nói những lời nhảm nhí này đi!

Trầm Ưng làm sao chấp nhận kẻ địch ra vẻ ta đây như vậy, làm bộ muốn động thủ giết người nhưng Tiêu Khinh Hoàng đứng ở bên cạnh bèn khoát tay nói.

- Tiểu huynh đệ yên tâm, đừng vội nóng nảy. Các nàng nói không có sai. Xã Tắc Sơn Hà Đồ là pháp khí thượng giới. Cho dù là Huyền Minh của Nữ Oa cung cũng không thể tùy ý dừng lại...

Tiếp theo hần an ủi.

- Ta đã thấy thực lực của đại ca ngươi. Bằng vào bản lĩnh của hần, cho dù không thể chống lại tâm ma cùng Hoàng Kim thần tộc cũng có thể thuận lợi trở ra....Chờ một chút đi!

Nghĩ lại tình hình Trầm Côn cùng Cửu Diện Thần Thú đối kháng lúc trước, Trầm Côn thoáng yên tâm hơn. Đúng lúc này một nữ ni đột nhiên kêu lên.

- Sư tỷ, Huyền Tâm sư muội không có ở trong này, chẳng lẽ là tiến vào trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ...

- Không có khả năng. Huyền Tâm sẽ không ngu ngốc như vậy!

Nữ ni lớn tuổi lắc đầu, nhưng ngữ khí lại có chút không tự tin. Nàng nhìn lại tầng thứ bảy, lại nhìn Xã Tắc Sơn Hà Đồ, chần chừ một chút rồi nói.

- Huyền Tâm sư muội sẽ không đi vào đó chứ? A di đà phật, nàng đã phát động Chân Ma sao?

- Đó là cái gì?

Trầm Ưng không nghe rõ, lớn tiếng quát hỏi.

- Vị thí chủ này, sự tình rất nghiêm trọng, chúng ta tạm thời buông bỏ ân oán, nghe bần ni nói rõ ràng!

Nữ ni chán nản niệm phật hiệu rồi giải thích:

- Trước tiên thí chủ nói cho bần ni biết người ở trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ gặp phải tâm ma như thế nào?

Đối thủ của Trầm Ưng là Ca Thụ Ứng Long, hần không có gặp phải tâm ma nên đưa mắt nhìn về phía Tiêu Khinh Hoàng.

Tiêu Khinh Hoàng nói.

- Ta gặp phải tâm ma biến ảo thành một vị người bạn tri giao của ta năm đó...Ngày xưa ta cùng hần cầm tiêu hợp tấu, tâm ma liền hóa thành bộ dáng của hần, lúc cùng ta đánh đàn thối tiêu thì đột nhiên ra tay. May là ta nghe thấy sát khí trong tiếng đàn của hần nên mới nhịn đau giết hần!

Bạch Khởi cũng nói ra kinh nghiệm của mình. Hần gặp phải ba cái tâm ma. Một cái là người cùng hần kết nghĩa kim lan, Tần Vương. Một người là tân hoàng đế bức tử hần. Còn tâm ma còn lại chính là Thống soái Triệu Quát của 40 vạn Triệu quân bị hần chôn sống kia.

Một là huynh đệ không thể giết. Một là quân vương không thể giết. Còn một cái tâm ma làm cho Bạch Khởi nhớ lại 40 vạn oan hồn chết trong tay mình, làm lòng hần áy náy không đành lòng giết...

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

314. Chương 358: Ta Hi Sinh Để Kéo Ngươi Đi Theo

Một thời gian dài sau đó ba tâm ma này lộ ra một chút sơ hở: Tần Vương lại lấy ngữ khí ra lệnh nói chuyện với Bạch Khởi, điều này làm cho Bạch Khởi lập tức cười rộ lên...nghĩa huynh lại nói chuyện như vậy với mình sao? Tần Vương này nhất định là giả! Giết!

Tân hoàng đế thì phái binh vây giết Bạch Khởi...Điều này cũng không đúng. Tân hoàng đế muốn giết Bạch Khởi thì sẽ giống như năm đó ban thưởng chuỗi bảo kiếm là được, cần gì phải lao sư động chúng? Xem ra tân hoàng đế này không biết lời hứa năm đó của Bạch Khởi. Do đó cũng là giả!

Như vậy phải giết! Tâm ma cuối cùng hóa thành Triệu Quát là buồn cười nhất.

Hắn thậm chí còn bày binh bố trận cùng Bạch Khởi đại chiến một hồi... Vừa nhìn thấy phương thức dụng binh của tâm ma Bạch Khởi liền cười lạnh liên tục. Triệu Quát thực sự mặc dù chỉ là kẻ biết lý luận suông nhưng dù sao hắn cũng là nhi tử của Triệu Xa. Cũng học về quân sự hai mươi mấy năm, làm sao có thể bày binh bố trận một cách ngu ngốc như vậy?

Là giả, là giả. Phải giết!

Cứ như vậy Bạch Khởi nắm lấy ba sơ hở, thành công thoát khỏi tâm ma, quay về thế giới hiện thực.

- Nói cách khác nhị vị có thể quay về thế giới hiện thực bởi vì tâm ma lộ ra sơ hở phải không?

Nghe hai người nói xong nữ ni cười khổ nói.

- Đúng vậy!

Tiêu Khinh Hoàng gật đầu.

- May mắn là tâm ma do Xã Tắc Sơn Hà Đồ huyền hóa ra cùng người thật luôn có cái gì đó khác nhau, bằng không ta cũng giết không được!

- Không sai. Xã Tắc Sơn Hà Đồ cho dù là thần khí cũng không thể chế tạo ra một tâm ma hoàn mỹ!

Nữ ni thở dài.

- Để bù lại khuyết điểm này Huyền Minh cung chủ đã chế tạo ra một cấm chiêu là... Chân Ma!

- Cái gọi là Chân Ma chính là người thao túng Xã Tắc Sơn Hà Đồ tiến vào trong đó, hóa thành tâm ma, cùng địch nhân đồng quy vu tận!

Nữ ni lại nói tiếp.

- Như vậy tâm ma do người thực biến thành, chẳng những có thể mượn Xã Tắc Sơn Hà Đồ nhìn trộm nội tâm địch nhân, lại có thể dùng đầu óc của mình để bù đắp sơ hở của tâm ma... Có thể nói Chân Ma không hề có khuyết điểm. Một khi bị nàng cuốn lấy thì chỉ có kết cục là phải chết!

- Cái gì?

Trầm Ưng hoảng sợ biến sắc.

- Huyền Tâm đã hóa thành Chân Ma tự mình cuốn lấy đại ca của ta?

- Chắc chắn là như vậy! Hãy để bản ni đến nhìn Xã Tắc Sơn Hà Đồ một cái.

Tay của nữ ni đặt ở góc cấm đoạn. Nhất thời cấm đoạn xuất hiện một cảnh sắc say đắm lòng người...

Chỉ thấy một ngọn núi đầy hoa thơm, một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách, Trầm Côn cùng A La đang ôm nhau ở trên bờ, nướng cá, trò chuyện, vui vẻ mỉm cười.

Chỉ là tóc của Trầm Côn đã trắng xóa, hắn đã biến thành một lão nhân, bên cạnh có một cây quả trượng, mới nói vài lời đã ho khan. Cho dù có thực lực cấp Võ Hoàng cũng không thể ngăn hắn không bị già đi.

A La càng không phải nói. Nàng đã biến thành một bà già rụng hết răng. Tất nhiên là không thể ăn được xiên cá nướng rồi... Hồng nhan địch lão! (Cho dù đẹp đến đâu cũng có lúc phải già đi!)

- Quả đúng như vậy!

Nữ ni chán nản lui về phía sau một bước.

- Huyền Tâm sư muội! Chúng ta chỉ giúp Thủy Nguyệt Vũ, trả lại Vân La tiên phủ một cái nhân tình mà thôi. Người cần gì phải đánh đổi cả cuộc đời mình như thế. Lại còn muốn giết chết người này!

- Tội gì phải làm như vậy!

Nữ ni khóc ròng nói.

- Hắn cần pho tượng, cần Huyết Sắc Ánh Sơn Hà thì cho hắn. Mấy khối đá nát vụn này làm sao bằng tính mạng của người!

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trầm Ưng lo lắng cho Trầm Côn, không nhìn được vội hỏi.

Chân tướng sự việc rất đơn giản.

- Xã Tắc Sơn Hà Đồ có thể nhìn trộm lòng người. Một khi tiến vào trung tâm suy nghĩ sẽ bị người thao túng khống chế. Người chỉ cần nhìn là hiểu ngay.

Vì thế trong nháy mắt Trầm Côn tiến vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ, Huyền Tâm ở bên ngoài liền thấy được tâm tư của Trầm Côn.... Trong lòng con kiến hôi này có một người con gái tên là A La...

Tốt!

Người đã quyến luyến nữ nhân tên là A La như vậy, bản ni sẽ khiến cho tâm ma hóa thành hình dáng A La, thừa dịp người chưa chuẩn bị mà giết người!

Đang nghĩ ngợi, Xã Tắc Sơn Hà Đồ liền tùy ý vận chuyển. Tâm tư Trầm Côn bay đến Thiểu Lâm tự, cũng thấy được tình hình bên ngoài Thiểu Lâm tự....Nhất là thiện phòng ở hậu viện kia. Lúc Trầm Côn còn thiếu niên gây sự với sư quét rác, bộ dáng tức giận...

- Đây là...

Nhìn thấy sư quét rác ở trong tâm niệm của Trầm Côn, Huyền Tâm ngây ngốc...

- Đây không phải là Địa Tạng Vương sao? Không ngờ Trầm Côn là đệ tử của Địa Tạng Vương!

Đệ tử của Địa Tạng Vương không vào lục đạo luân hồi. Chỉ dựa vào tâm ma khẳng định không thể giết chết hần!

Không! Nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết hần, bằng không sỉ nhục ngày đó làm sao có thể rửa sạch?

Huyền Tâm càng nghĩ càng hận. Sỉ nhục bị đánh bại giống như một con độc xà cắn xé trái tim nàng...Nàng rất cực bất chấp mọi giá, tiến vào Xã Tắc Sơn Hà Đồ, cùng tâm ma dung hợp, hóa thành Chân Ma hoàn mỹ!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một không gian khác. Ở trong này Huyền Tâm không có thực lực giết chết Trầm Côn nhưng nàng có thể dùng thân phận A La kéo Trầm Côn sống cùng nàng cả đời, khiến cho Trầm Côn chết già. Chết ở bên trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, cho dù là Địa Tạng Vương cũng không thể quản được sinh tử! Dùng một đời của nàng để giết người!

- Ai...

Nữ ni giải thích một phen, cuối cùng cười khổ nói.

- Bên trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, thời gian như nước chảy. Huyền Tâm hóa thành A La, đã cùng Trầm Côn sống 70 năm....Nàng sống cho tới lúc hết tuổi thọ và chết trong đó!

Nữ ni khóc ròng rồi nói tiếp.

- Nàng chết ở trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, cho dù là ta cũng có bản lĩnh thay đổi sinh tử của âm ty cũng không ảnh hưởng đến thế giới trong đó!

Trầm Ưng phần nộ đầm ra một quyền ở trên vách tường, khiến cho vách tường lõm vào.

- Lão tặc ni, lập tức nghĩ biện pháp đem bọn họ cứu ra trước khi bọn họ chết già!

- Không có biện pháp. Xã Tắc Sơn Hà Đồ là thần thoại pháp khí cực mạnh. Cho dù là Huyền Minh cung chủ cũng không có biện pháp thay đổi chuyện này....

- Đây chính là Xã Tắc Sơn Hà Đồ!

Hai nữ ni rơi lệ khóc lớn.

Trầm Ưng nhú mày nhìn cảm đoạn. Tiêu Khinh Hoàng trầm mặc không nói gì. Sắc mặt Bạch Khởi cũng có chút trầm trọng.

Bên trong cấm đoạn, Trầm Côn càng ngày càng trở nên già nua, răng đã rụng hết, hai chân không đứng lên nổi, chậm rãi đón tuổi già đến...Hắn nằm ở nơi sơn dã, hơi thở dần dần suy nhược. Ngay ở bên cạnh hắn, Huyền Tâm hóa thành A La cũng đã già nua, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, hơi thở suy yếu, thỉnh thoảng còn ho ra một hai ngụm máu tươi.

Làm sao bây giờ? Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một trong những pháp khí thần thoại. Thần Phật đều không chạy thoát, không ai có thể tới cứu Trầm Côn.

- Vô Lượng Thiên Tôn!

Đang lúc vô kế khả thi, một thanh âm trầm thấp vang lên ở cửa lầu.

Một đạo sĩ trung niên mặc âm dương đạo bào, râu dài rủ xuống ngực, trong tay còn có một cái hộp nhỏ màu đen. Hắn hướng về phía mọi người mỉm cười.

- Thu Diệp thành đại loạn, Trầm Côn có thể ở trong này?

Tất cả mọi người sửng sốt, nhất là hai lão ni cô Nữ Oa cung...Phật giáo ở Cửu Châu đại lục cùng đạo giáo có thể nói là kẻ thù truyền kiếp. Giáo lý bất đồng, thường xuyên tranh đấu với nhau. Nữ ni vừa nhìn thấy đạo sĩ nhất thời nhíu mày, ngăn cản đường đi của hắn.

- Đạo trưởng, nơi đây là cấm địa của Nữ Oa cung. Người trong đạo môn xin tự trọng!

Nữ ni lạnh lùng chỉ ra cửa:

- Xin mời đi ra ngoài!

- Ha ha!

Đạo sĩ nở nụ cười.

- Ta tuy rằng mặc đạo bào nhưng còn chưa có xuất gia...Hai tiểu nha đầu nhà ngươi, ta chỉ hỏi một câu thôi. Trầm Côn có ở trong này hay không?

- Ở trong này thì sao?

Nữ ni lạnh nhạt nói.

- Nếu ở trong này vậy xin mời hắn đi ra cho ta gặp. Chỉ cần nói tên của ta là....

- Không thể được!

Nữ ni trầm giọng, hừ một tiếng. Tiểu sư muội đã bị vây chết ở trong đó, lúc này các nàng rất nóng nảy, làm gì có tâm tình nghe đạo sĩ kia dông dài?

- Lập tức rút đi cho ta!

Nữ ni trẻ tuổi đánh một chưởng về phía ngực đạo sĩ. Thế nhưng đạo sĩ không chút hoang mang, mỉm cười đánh giá thủ chưởng của nữ ni...lặng yên không một tiếng động, bàn tay đánh trúng ngực đạo sĩ. Giống như là một đoàn ảo ảnh xuyên qua, không có tạo thành chút thương tổn nào cho lão đạo sĩ.

- Ngươi là...

Cảm giác được mình đánh vào không khí, nữ ni kinh ngạc một lát, tiếp tục cẩn thận nhìn lão đạo sĩ này...

- Ngươi là linh hồn?

- Ta đã chết hơn một ngàn hai trăm năm, đã sớm trở thành linh hồn!

Tâm tình lão đạo sĩ dường như rất tốt, cười to nói.

- Ta không có tính toán với hai tiểu ni cô các ngươi làm gì. Mau mau đem Trầm Côn ra đây, ta muốn tìm hắn tính sổ!

- Tính sổ?

Đạo sĩ kia là địch nhân Trầm Côn sao?

Nữ ni thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi nhìn thấy đạo sĩ cười híp mắt nói tìm Trầm Côn, còn tưởng đó là bằng hữu của Trầm Côn....Hóa ra đây là địch nhân của hần! Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu của mình!

Sắc mặt nữ ni lập tức dễ coi hơn một chút, chấp tay nói:

- A di đà phật, nếu đạo trưởng cùng bản ni có mục tiêu giống nhau, vậy bản ni cũng không nói dối làm gì... Trầm Côn đang bị vây ở bên trong Xã Tắc Sơn Hà Đồ, vài phút nữa sẽ chết già. Sợ là đạo trưởng không có cơ hội tìm hần tính sổ!

- Xã Tắc Sơn Hà Đồ?

Đạo sĩ hơi ngần người ra.

- Xã Tắc Sơn Hà Đồ không phải ở Cửu trọng thiên sao? Bốn tháng trước Nữ Oa nương nương đem nó cấp cho Cửu Thiên Huyền Nữ, làm sao lại có ở đây?

Một người có thân phận bối cảnh như thế nào, chỉ cần nghe hần nói là biết...Đạo sĩ thoát nhìn không có chỗ thần kỳ nào, mở miệng ra có thể nói rõ ràng sự việc ở Tiên giới, có vẻ rất quen thuộc với các thần tiên!

- Ngài, ngài là thần tiên?

Sắc mặt nữ ni lập tức cung kính.

- Ha ha, ta cũng không phải là thần tiên, chỉ là có một chút tiên duyên với tiểu đạo đồng thôi!

Đạo sĩ khiêm tốn cười nói. Nhiều năm không gặp, tính tình nóng nảy cáu gắt cũng không còn, ôn tồn nói.

- Còn không nói cho ta biết Xã Tắc Sơn Hà Đồ vì sao lại xuất hiện ở trong này?

Nữ ni vội vàng giải thích.

- Thì ra là thế. Xã Tắc Sơn Hà đồ này chẳng qua chỉ là một tiểu bộ phận pháp lực của Nữ Oa cung trên thượng giới...

Đạo sĩ gật gù đầu nói.

- Nó chỉ có một bộ phận uy lực của Xã Tắc Sơn Hà Đồ, vậy là tốt rồi!

- Người có bản lĩnh phá giải Xã Tắc Sơn Hà Đồ này ?

Trầm Ưng nhú mày nhìn lão đạo sĩ, đột nhiên cảm giác dung mạo của hần có chút quen mắt....

- Là người?

Đột nhiên Trầm Ưng mừng rỡ nói.

- Ba năm không gặp, có phải người đã có năng lực phá giải Xã Tắc Sơn Hà Đồ?

- Tiểu hữu nhận biết bản đạo?

Đạo sĩ cười ha hả, quơ quơ cái hộp đen trong tay nói.

- Bản đạo đi theo đạo tổ ba năm, nhận được hồng ân của đạo tổ, ban thưởng cho thượng giới pháp khí...Đại Cự Đồi! Có lẽ có thể phá được Xã Tắc Sơn Hà Đồ!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

315. Chương 359: Đại Đạo Vô Cường

Cáo lỗi: Do bộ truyện qua nhiều người phân chương trung gian nên đã thất lạc tên người dịch. Kính mong chư vị dịch giả thông cảm, những ai dịch chương nào xin pm về nick này để tại hạ tiến hành sửa chữa tên dịch. Chúc các DG luôn thuận lợi trong cuộc sống và tiếp tục cố gắng cho bạn đọc những chương truyện chất lượng. - Đừng có nói nhảm nữa, mau cứu người đi!

Trầm Ưng lôi kéo Tiêu Khinh Hoàng ra, nhường một con đường cho đạo sĩ đi.

- Bàn tăng đi quá rồi!

Đạo sĩ chấp tay một cái, đã đi tới bên cạnh miếng vải gấm của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ thấy lão giơ một chiếc hộp nhỏ lên cao, trong miệng lẩm bẩm vài câu khẩu quyết, đột nhiên, trong hộp bắn ra một đạo kim quang, trông giống như một chiếc cầu màu vàng, một nửa chiếu vào bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một nửa khác nằm ở trong tầng thứ bảy của đại điện, nối liền Sơn Hà Xã Tắc Đồ cùng với thế giới thực tại.

Sau đó, đạo sĩ theo chiếc cầu màu vàng đi vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chỉ trong chớp lát đã đem Trầm Côn cùng Huyền Tâm công ra ngoài.

- \$%^%\$\$\$!

Thời gian trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng lan ra đến thực tại, Trầm Côn thành một lão già tóc trắng xóa, gần đất xa trời, đưa cặp mắt già nua đục ngầu lên nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người vị đạo sĩ.

- Lão huynh...

Hắn muốn chào hỏi, nhưng cơ thể suy yếu làm hắn không còn chút khí lực nào để nói chuyện.

- Trước tiên không cần nói gì, nghỉ ngơi một lát đi!

Đạo sĩ nhẹ giọng ai ủi:

- Có ta ở đây, nhất định tính mạng của ngươi sẽ được bảo vệ.

Trầm Côn khẽ gật đầu. Đối với thân thể già nua này, hắn cũng không có để ý đến, một là bởi vì hắn có năng lực chế tạo cho mình một thân thể mới, thì còn có một nguyên nhân khác nữa là sau khi hắn rời đi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hắn sẽ đến khu vực quản lý của Địa Tạng Vương, chỉ cần dựa vào quan hệ của hắn và Địa Tạng Vương, có thể có được dương thọ vô biên, hắn có thể nào thật sự chết được sao?

Trầm Côn liền quyết tâm bắt đầu điều tức... Cùng so sánh với hắn, Huyền Tâm lại càng không được tốt lắm.

Thực lực của nàng vốn đã không bằng Trầm Côn, lại còn ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải qua thời gian bảy mươi năm, lúc này đã nằm trên đất gần hôn mê, thỉnh thoảng ho ra máu, rõ ràng là đã đến tình trạng đã hết dương thọ.

Hơn nữa nàng cũng không có Địa Tạng Vương chống lưng, chết chính là chết, không có ai kéo dài dương thọ cho nàng.

- Sư muội!-

Hai nữ ni kêu lên bi thiết, đồng thời cố sức truyền linh khí để kéo dài tính mạng cho Huyền Tâm.

- Sư tỷ, không cần phải uống phí sức lực nữa. ở bảy mươi năm trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tuổi thọ của ta đã gần hết, không còn sống đc bao lâu...

Huyền Tâm không cam lòng nhìn thoáng qua Trầm Côn.

- Chỉ là ta còn chưa giết được hắn, đáng chết, là ai đã cứu hắn ra? Chỉ cần cho ta nữa giây nữa, ta đã có thể kéo hắn cùng chết già với ta!

Âm thanh càng thêm yếu ớt.

- Sư tỷ, đáp ứng ta, giết chết người này, ta muốn trước khi chết được nhìn thấy hắn chết trước mặt của ta...

Huyền Tâm còn muốn nói thêm nữa nhưng đáng tiếc không còn chút hơi sức nào cả. Lặng im không một tiếng động, hô hấp của nàng đoạn tuyệt, một đôi mắt lão vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào Trầm Côn.

- Sư muội...- Một nữ ni vuốt cho mắt Huyền Tâm khép lại, người còn lại thì oán độc đứng lên, khẽ đảo tay, một tòa đại ấn tứ phương cổ xưa chiếu theo đỉnh đầu Trầm Côn mà đập xuống.

- Tặc nhân, đền mạng cho sư muội của ta!

Phiên Thiên Ẩn!?

Trầm Côn lúc này đã tới mức sức cùng lực kiệt, làm sao còn có bốn sự để ngăn cản pháp khí thượng giới này cơ chứ?

- Giao cho ta đi!

Đạo sĩ mỉm cười, Thái Cực Đồ lại một lần nữa mở ra.

- Cho dù lúc này có là Phiên Thiên Ẩn thật đi nữa, bản đạo cũng có thể thu hết!

Chỉ thấy kim quang lại lóe lên, Phiên Thiên Ẩn bị thu vào trong Thái Cực Đồ, lay động đã hóa thành kim thủy chảy ra...

- Đạo trưởng, ngài đang làm cái gì vậy...

Nữ ni kia sững sốt hơn nửa ngày, vị đạo sĩ kia chính là tìm đến Trầm Côn để tính sổ, làm sao hắn lại giúp Trầm Côn phá hủy binh khí của mình?

- Đạo trưởng, người chính là đi tìm Trầm Côn tính sổ mà!

- Đúng, bản đạo đúng là tìm Trầm Côn tính sổ, nhưng người biết là tính sổ khoản nào hay sao?

Đạo sĩ lạnh lùng nhìn thoáng qua Trầm Côn.

- Bản đạo chính là vì tên tiểu tử này ba năm qua không có chút tin tức nào cả, làm hại bản đạo đi tìm hơn cả nửa Cửu Châu, hôm nay mới tìm được nơi này!- Lại nghe một tiếng thở dài, - Hơn nữa ba năm trước, bản đạo không đồng ý cho hắn liều mạng cùng địch nhân, thế mà tên tiểu tử này không nghe theo, cuối cùng làm hại ta cùng với nhiều huynh đệ tỷ muội khác thất lạc nhiều năm, đến nay hoàn toàn chưa có tin tức gì!

- Người là ... bằng hữu của hắn?

Nữ ni sợ hãi nói.

- Không, ta là vô hồn của hắn!

Đạo sĩ mỉm cười,

- Ba năm trước, tên của ta là Linh Phù Nghịch Thiên; ba năm sau, bản đạo là Đại Đạo Vô Cương!

Vô Hồn: Đại Đạo Vô Cương!

Thuộc loại: Siêu Thần Giai!

Năng lực: Trời đất vốn ở trong lòng - Đạo pháp muôn nơi đều có.

Vương Kiêu đã trở lại!

Sau khi tấn cấp Vô hồn Siêu thần giai, thuộc tính của hắn từ một chuỗi dài năm xưa đã biến thành một câu vô cùng đơn giản.

- Trời đất vốn ở trong lòng - Đạo pháp muôn nơi đều có?

Vương Kiêu nhẹ nhàng đem thuộc tính của mình nói cho Trầm Côn nghe, chỉ là Trầm Côn đang sững người nên nghe mà không hiểu!

- Lão huynh, đạo pháp muôn nơi đều có là sao vậy?

Hắn ai oán nói:

- Có thể nói rõ ràng hơn chút được không, ta là kẻ trần tục mà!

- Tự mình xem đi rồi sẽ rõ!-

Vương Kiêu cười cười thần bí, xoay đầu lại nhìn về phía hai nữ ni.

- Hai vị sư thái, các người đã thất bại, ở lại tử chiến hay là rời đi đây?

Mắt nhìn Thái Cực Đồ trong tay Vương Kiêu, hai nữa ni phần hận đậm chân một cái, nắm lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi đi ra bên ngoài.

- Vô lượng thiên tôn!

Vương Kiêu thấp giọng niệm một câu đạo hiệu, còn Trầm Côn thì không quan tâm thân thể đang yếu nhược đứng dậy lo lắng nói:

- Lão huynh, sao lại thả bọn họ đi vậy? Bất Sắc còn đang ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đó!

- Bất Sắc?

Vương Kiêu nhớ tới Hắc tử mang chiếc quần cộc nhỏ màu hồng, hiểu ý bèn cười:

- Đừng lo, ta để các nàng đi chỉ là làm cho người hiểu rõ cái gì gọi là: Đạo pháp muôn nơi đều có!

- À...

Hai mắt Trầm Côn sáng rực lên! Còn vương Kiêu thì đã chạy tới sau lưng Trầm Côn, hắc vốn chính là Đại Tổng Quân U Minh Hồn Phủ, bản thân có thể tiến vào thế giới linh hồn của Trầm Côn. Chỉ có nửa giây, Vương Kiêu đã về vị trí cũ!

- Trầm Côn, bắt đầu dùng Đại Đạo Vô Cương đây...

Vương Kiêu ở trong linh hồn cười nhạt một tiếng.

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trầm Côn không thể chờ đợi được nữa, phát động lực lượng Hồn Kinh khởi động đệ nhất vô hồn... Đại Đạo Vô Cương!

Đột nhiên ngay lúc đó! Linh hồn Trầm Côn giống như bay ra khỏi thân thể, biến thành vô số quang điểm màu vàng, sau đó mỗi cái quang điểm phân tán ra từng góc ngách trong phạm vi trăm dặm, tất cả giống như một con mắt, giúp cho Trầm Côn thấy được tất cả xung quanh quang điểm!

Ở trong Cận Thiên cung, Thủy Nguyệt Vũ vẫn còn đang diễn thuyết hùng hồn.... Vân Tiêu Thiên Đô, A Phúc cuối cùng cũng đã dâng trà ở tại lễ dâng cơ... Còn có Bắc môn Thu Diệp thành, hai nữ ni kia đang mang theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ hướng về phương Bắc chạy thực mạng!

- Lão huynh, sao ta có thể trong phạm vi trăm dặm nhìn thấy được từng ngõ ngách vậy!?

Trầm Côn cuồng hỉ nói:

- Đây chính là đạo pháp muôn nơi đều có sao? Ha ha, quả thật là chỗ nào cũng có, suốt một trăm dặm xung quanh lận!

- Mới một trăm dặm thì người đã hài lòng rồi à?

Vương Kiêu cười to nói:

- Thực lực của người còn quá yếu, lúc người càng ngày càng trở nên mạnh, có thể nhìn thấu phạm vi càng lớn..., cuối cùng, thậm chí người có thể chính thức nhìn thấu muôn nơi, Thiên Đại Nhân tam giới, người đều có thể nhìn thấy được!

- %\$#!

Trầm Côn hưng phấn la lớn.

- Đã thấy được hai ni cô kia chưa?

Vương Kiêu hỏi tiếp.

- Thấy rồi, bọn họ đang ở cửa Bắc...

- Như vậy, tác dụng thứ hai của Đại Đạo Vô Cương....

Vương Kiêu liền phân phó:

- Đem lực chú ý của người tập trung lên trên người các nàng, xem chuyện gì sẽ phát sinh!?

Trầm Côn nghe theo lời!

Sau đó cảnh sắc trước mắt hắn bỗng nhiên thay đổi, đã... đã đi tới cửa Bắc Thu Diệp thành, cùng hai nữ ni đối diện.

- Vương lão huynh, ta... ta thuận gian đi động sao?

Trầm Côn kinh ngạc, ngay cả hai nữ ni cũng không thêm nhìn.

- Ha ha, đây là tác dụng thứ hai của Đại Đạo Vô Cương, người nhìn đến nơi nào thì tâm niệm vừa động liền có thể thuận đi tới đó, đạo pháp có thể đạt tới chỗ nào thì người sẽ có ở chỗ đó!

- %^&&&^!

Trầm Côn chỉ có thể chửi bậy mà thôi. Hắn đã hiểu rõ ràng, Đại Đạo Vô Cương tác dụng thật sự chính là hai câu nói: năng lực điều tra khoảng cách vô tận, phạm vi công kích vô khoảng cách tận! Hiện tại Trầm Côn còn hơi yếu, điều tra cùng phạm vi công kích chỉ có một trăm dặm.

Nếu sau này hắn đủ mạnh mẽ, có thể nhìn thấu cả tam giới, đồng thời cũng có thể tùy ý công kích bất cứ người nào, bất cứ địa điểm nào ở trong tam giới.

Vô hồn khủng bố! Chờ một chút...

Trong đầu Trầm Côn chợt xuất hiện một ý định, lúc trước đây, hắn còn đang cảm thán tốc độ cường đại bậc nhất, lực công kích tuyệt đối, còn có lượng linh khí vô hạn của Hào Long Thiên Túng, cơ hồ không có cách nào phá giải được.

Nhưng bây giờ đã có Đại Đạo Vô Cương, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy Hào Long Thiên Túng cũng không phải cường đại như thế...

Không phải Hào Long Thiên Túng có tốc độ nhanh, công kích mạnh, với thêm vĩnh viễn không biết mệt mỏi thôi sao? Bắn tăng đúng là đánh không lại người, nhưng có thể dùng Đại Đạo Vô Cương thuận đi ra ngoài trăm dặm, làm cho người vô kế khả thi!

Chỉ dựa vào Đại Đạo Vô Cương, bắn tăng có thể ở trước mặt Hào Long Thiên Túng mà tạo dựng thanh thế rồi!

- Còn tính chuẩn à...

Đang nghĩ ngợi thì có âm thanh trêu chọc của Vương Kiêu truyền đến.

- Hai lão ni cô kia vẫn đang nhìn người kìa!

- Hắc hắc!

Trầm Côn cười khan một tiếng, đưa tay ra hướng về phía hai lão ni cô đang ngây ngốc.

- Hai vị sư thái, đồ nhi của bắn tăng...

Bị Trầm Côn đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, hai nữ ni đã thấy ngây người, ngay cả dũng khí động thủ cũng không có, Sơn Hà Xã Tắc Đồ run lên, sau khi bỏ lại Bất Sắc cùng Cửu Diện thần thú liền xoay người rời đi.

Tâm tình Trầm Côn đang tốt nên cũng không có để ý tới các nàng... Có thể nói có Đại Đạo Vô Cương, hắn đã có tin tưởng khiêu chiến cùng Nữ Oa cung, tìm Bất Sắc về như vậy đủ rồi, không cần quan tâm tới một hai con cá, con tôm nhỏ nhoi rời khỏi. Hơn nữa hai người này tuy là cá nhỏ tôm nhỏ, nhưng không chừng lại là tinh nhân của Huyền Si lão, giết chết rồi sau này gặp mặt Huyền Si cũng không có tốt!

- Bất Sắc, vẫn khỏe chứ?

Trầm Côn đem Bất Sắc bế lên.

- A Di Đà Phật, bắn tăng rất tốt...

Bất Sắc rung đùi đắc ý nói:

- Chỉ là tên Cửu Diện thần thú này, cùng bản tăng đánh mới được nữa, đột nhiên ngất đi!

Ngất đi? Trầm Côn nghĩ nghĩ liền hiểu ra.

- Không có gì, Cửu Diện thần thú này bị Tổ Tâm khống chế thần trí, hôm nay Tổ Tâm đã chết, hắn tự nhiên biến thành ngốc nghếch, không bất tỉnh mới là lạ!

- Thì ra là thế...

Bất Sắc chậm rãi nói:

- Nên xử trí tên này như thế nào?

Trầm Côn còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian để ý tới một con Cửu Diện thần thú, phân phó nói:

- Trước tiên người biến thành lồng giam, nhốt hẩn lại!

Đợi sau khi Bất Sắc đem Cửu Diện thần thú nhốt xong, Trầm Côn một lần nữa lại thuận di, về tới tầng thứ bảy Linh Lung cung. Trầm Ưng, Tiêu Khinh Hoàng, Bạch Khởi đều đang chờ hẩn ở nơi này.

- Các lão huynh...

Trầm Côn lần lượt nhìn nhìn bọn họ, đang muốn ôn lại chuyện cũ, thì Vương Kiêu đột nhiên nói:

- Bây giờ không phải là lúc ôn chuyện cũ, Trầm Côn, lên ngựa theo ta đến Cận Thiên cung một chuyến!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

316. Chương 360: Thiên Khu Đời Thứ Ba

Thê tử Vương Kiêu vẫn còn đang nằm trong tay Vân La tiên phủ, muốn đến chỗ Đỗ Nguyệt Nhi, then chốt ngay tại bên trong Cận Thiên cung của Thủy Nguyệt Võ...

- Tiêu lão huynh, Bạch lão huynh, còn Tiểu Ưng nữa, cùng ta đi một chuyến đến Cận Thiên cung chứ?

Trầm Côn tủm tỉm cười nói:

- Chúng ta cùng đi giúp Vương lão huynh tìm thê tử về.

Bạch Khởi không có ý kiến.

Nhưng Tiêu Khinh Hoàng cùng Trầm Ưng dường như cùng lúc cau mày nói:

- Tạm thời đi Thủy Nguyệt Võ trong chốc lát cũng không xong, chúng ta có chuyện quan trọng hơn!

Nói xong hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng đồng thanh lên tiếng:

- Chuyện của ta quan trọng hơn, để ta nói trước!

- Lão huynh, lão đệ, đừng tranh cãi nữa mà!

Xem ra chuyện của bọn họ rất là quan trọng, Trầm Côn dang rộng hai tay một cách khó xử:

- Vương lão quý...

- Không sao, ta có Thái Cực đồ hộ thân, để ta đi trước thử một lần! – Vương Kiêu khoan dung nói.

Hắn thay đổi quả thật không ít, nếu như là trước tam tang, chắc chắn hẩn đã liều mạng lôi kéo Trầm Côn đi giúp hẩn tìm Thủy Nguyệt Võ —..., « Hồn Kinh » khởi động năng lực vũ hồn ly thể, Vương Kiêu một mình đi Cận Thiên cung trước.

- Hai vị, các người ai nói trước?

- Ta nói trước...

- Ta trước!

Tiêu Khinh Hoàng cùng Trần Ứng đồng thanh lên tiếng, nói xong lại nhìn nhau giận dữ. Trái ngược với bọn họ, Bạch Khởi sau khi che dấu sát khí, bình thản ngồi một bên, giống như một vị tướng tầm thường không đáng để mắt đến, hoàn toàn xa lạ với cảnh tượng náo nhiệt.

- Đại ca, chuyện của ta so với Tiên Khinh Hoàng nhất định là quan trọng hơn, ta đương nhiên phải nói trước! – Trần Ứng không quan tâm tiếp tục nói, nhưng vừa mới mở lời, Tiêu Khinh Hoàng liền cau mày nói:

- Tiểu huynh đệ, cho dù là chuyện của người quan trọng hơn đi nữa, cũng không thể nào sánh bằng của ta, hãy để cho ta nói trước nào...

- Bình tĩnh, bình tĩnh! – Mắt thấy hai người sẽ náo loạn, Trần Côn bắt đắc dĩ phải lên tiếng:

- Trước tiên mỗi người chỉ nói một câu, lời của ai khiến ta cảm thấy hứng thú, thì ta sẽ nghe đầu tiên... Mẹ nó chứ, toàn người nhà, ầm ĩ ồn ào làm gì chứ?

Chỉ một câu sao?

Trần Ứng không cần suy nghĩ, buột miệng:

- Bắc Đẩu Thiên Khu!

Gần như cùng lúc, Tiêu Khinh Hoàng cũng lớn tiếng nói:

- Bắc Đẩu Thiên Khu!

- Bắc Đẩu Thiên Khu?

Trần Côn cũng không kiềm chế được kinh hãi thốt lên.

Vừa nói xong, ba người nhìn ta, ta nhìn người với vẻ mặt rất ngạc nhiên.

- Các người... Cũng đã biết Bắc Đẩu Thiên Khu?

- Dường như các người đều muốn nói cùng một việc?

Trần Côn nhanh chóng phản ứng, suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Tiêu lão huynh, người lớn tuổi, so với chúng ta hiểu biết nhiều, người nói trước đi... Theo người, Bắc Đẩu Thiên Khu có nghĩa gì?

- Các người từng nghe qua một một tổ chức có tên là Long chưa?

Tiêu Khinh Hoàng hỏi ngược lại.

Trần Côn lẫn Trần Ứng đều lắc đầu, Tiêu Khinh Hoàng tiếp tục giải thích:

- Tổ chức Long này đã được truyền thừa ngàn năm rồi. Người đứng đầu được tôn xưng là Đại Long Đầu, dưới Long Đầu có Ngũ Đế Quân. Đại Đầu Long cùng Ngũ Đế Quân có tuổi thọ dường như vô tận, trẻ nhất cũng đã sống cả ngàn năm.

Hắn miễn cưỡng cười nói:

- Dưới Ngũ Đế Quân nghe nói còn có Bắc Đẩu Thất Tinh Thần đại diện, được gọi là Long Nha, cũng chính là sát thủ trong tổ chức, đứng đầu Bắc Đẩu Thất Tinh Thần được kêu là Bắc Đẩu Thiên Khu!

Thật phong phú!

Tiêu lão huynh nói về Long, không phải là tổ chức Cửu Châu Trần Côn gia nhập sao?

Trần Côn khẽ biến sắc:

- Tiêu lão huynh làm sao biết cái tổ chức này?

Tiêu Khinh Hoàng thở dài:

- Không trường thọ như Đại Đầu Long và Ngũ Đế Quân, Bắc Đẩu Thất Tinh Thần cũng chỉ có tuổi thọ trăm năm như người bình thường, cho nên cứ khoảng chừng năm mươi năm, Long sẽ thay đổi thành viên nhóm Bắc Đẩu Thất Tinh Thần... Lúc ta còn sống, đã được chọn làm Bắc Đẩu Thiên Khu, thống lĩnh bí mật của Bắc Đẩu Thất Tinh Thần trong năm mươi năm!

- Tính ra, ta là Thiên Khu đời thứ mười ba!

Tiêu Khinh Hoàng hỏi ngược lại Trầm Côn:

- Vì sao ngươi lại có thể nói ra Bắc Đẩu Thiên Khu?

- Ta... Ta thừa nhận! – Chiếu theo thời kỳ Tiêu Khinh Hoàng tồn tại, cho dù Bắc Đẩu Thiên Khu còn có nhiệm kỳ năm mươi năm, Trầm Côn rất nhanh đưa ra kết luận:

- Ta là Bắc Đẩu Thiên Khu đời thứ ba mươi bảy!

- Hả?!

Tiêu Khinh Hoàng sững sờ lại hỏi Trầm Ưng:

- Còn ngươi?

Trầm Ưng sững sờ nhìn Trầm Côn, chỉ cảm thấy đời người như thêm khế trách:

- Thì ra đại ca là Bắc Đẩu Thiên Khu đời thứ ba mươi bảy... Ôi, ba năm trước, Đại Long Đầu nghe tin tức cái chết của ngươi, một lần nữa quyết định lựa chọn Bắc Đẩu Thiên Khu mới. Chính ta được bọn họ chỉ định làm Bắc Đẩu Thiên Khu đời thứ ba mươi tám!

Nói xong, ba người lại nhìn nhau ngơ ngác.

Từ trong sâu xa, ba người bối cảnh xuất thân bất đồng, nhưng bởi vì thân phận Bắc Đẩu Thiên Khu mà gần gũi với nhau!

- Được rồi, chúng ta là ba đời Bắc Đẩu Thiên Khu!

Trầm Côn không biết nên khóc hay nên cười, chỉ lắc đầu lại hỏi:

- Là Bắc Đẩu Thiên Khu thì như thế nào? – Lại nhìn về phía Tiêu Khinh Hoàng:

- Tiêu lão huynh, ngươi nói trước đi!

- Trong Bắc Đẩu Thất Tinh Thần, có “phương pháp đưa tin qua hiện tượng thiên văn” độc đáo! – Tiêu Khinh Hoàng trầm mặc một lúc, lại nói:

- Trầm Côn, nếu như ngươi đã từng là Bắc Đẩu Thiên Khu, vậy hẳn ngươi đã thấy mệnh lệnh của Đại Long Đầu trong trời đêm gần đây!

- Lão huynh, ta mất trí đã hơn nhiều năm nay, ngay cả cái gì là Đại Long Đầu cũng không biết nữa! – Trầm Côn bất đắc dĩ khoát tay.

- Mất ký ức? – Tiêu Khinh Hoàng cau mày nhăn mặt, giải thích:

- Như vậy cũng tốt... Bắc Đẩu Thất Tinh thần, cũng là một loại bí pháp biến hóa ảnh hưởng đến tinh mang, có thể tinh mang Bắc Đẩu Thất Tinh không ngừng biến hóa. Chỉ cần người hiểu được bí pháp, là có thể từ tinh mang ở trời đêm thấy được mệnh lệnh của Đại Long Đầu!

- Trên đường tới thành Thu Diệp, ta đã thấy được một mệnh lệnh trong trời đêm...

Tiêu Khinh Hoàng trầm giọng:

- Trời đêm không trăng, Bắc Đẩu Tinh thần, thành Thu Diệp, Thủy Nguyệt Vô!

- Mệnh lệnh này có nghĩa là... – Tiêu Khinh Hoàng ngẩng nhìn nóc nhà, tuy không nhìn thấy ánh sao bên ngoài, nhưng từ trong quy luật biến hóa của ánh trăng là có thể đoán được, tối nay là một đêm không trăng!

- Mệnh lệnh này có nghĩa là, tối nay, Bắc Đẩu Thất Tinh thần tập hợp ở thành Thu Diệp, toàn bộ thành viên đánh chết Thủy Nguyệt Vô!

- Tối nay, Bắc Đẩu Thất Tinh thần cũng xuất hiện ở đây!? – Trầm Côn sợ hãi nói.

Trầm Ưng gật đầu:

- Không sai, đây chính là muốn nói ta phụng mệnh suất lĩnh Bắc Đẩu Thất Tinh thần, tại đêm nay đánh chết Thủy Nguyệt Vô!

Phong!

Trầm Côn liền hiểu, vì sao Yến Nan Quy vừa rồi rời đi không chút lý do... Bắc Đẩu Diêu Quang vốn phải đi phụng mệnh đánh chết Thủy Nguyệt Vô!

— Đại Long Đầu tại sao muốn giết Thủy Nguyệt Vô? – Trầm Côn vội vàng hỏi tới.

- Ta không rõ lắm! – Tiêu Khinh Hoàng lắc đầu nói:

- Ta nhắc tới Bắc Đẩu Thiên Khu, chủ yếu là để cẩn thận một chút... Đêm nay, thành Diệp Thu sẽ xuất hiện bảy cường giả tuyệt thế, Bắc Đẩu Thất Tinh thần, cướp giết Hào Long Thiên Tung!

- Ta cũng vậy, không biết rõ lắm... – Trầm Ưng cũng đành chịu

- Nói ra thật xấu hổ, ta cơ bản còn chưa từng thấy hình dáng Đại Long Đầu, càng không biết về tổ chức bí mật... Chẳng qua năm trước, một người tự xưng Ngũ Đế Quân chi Hán bang, đem ta vào tổ chức, hắn nói ta chỉ là tạm thay vị trí Bắc Đẩu Thiên Khu, được Đại Long Đầu cho phép hay không, còn xem biểu hiện của ta!

- Nhiệm vụ tối nay, có thể chính là khảo nghiệm của ta!

- Người theo ta nhắc tới Bắc Đẩu Thiên Khu, là vì...

- Ta không tin những người trong Bắc Đẩu Thất Tinh thần khác, vốn là muốn mời đại ca giúp ta đi giết Thủy Nguyệt Vô. – Trầm Ưng cười cười

- Bây giờ xem ra, đại ca không tiện ra tay!

Quả thật Trầm Côn không tiện ra mặt!

Tin tức về cái chết của hắn đã truyền ra ba năm, khiến cho Đại Long Đầu cho rằng hắn đã chết, lúc này nếu xuất hiện cùng Trầm Ưng, chẳng phải sẽ bị tổ chức bắt trở về lần nữa!?

Chờ một chút!

Trầm Côn đột nhiên nhận thức ra một vấn đề rất nghiêm trọng!

Vương Kiêu đã đi Cận Thiên cung, hắn muốn tìm thê tử trở về, nhất định phải bắt Thủy Nguyệt Vô... Bắc Đẩu Thất Tinh thần muốn giết Thủy Nguyệt Vô, Vương Kiêu muốn bắt Thủy Nguyệt Vô, hai nhóm người này còn không phải xảy ra đánh nhau sao!?

- Mẹ nó chứ... – Trầm Côn hung hăng vỗ cái đầu bóng lưỡng:

- Tiểu Ưng, Vương Kiêu đã đi bắt Thủy Nguyệt Vô rồi, những người khác trong Bắc Đẩu Thất Tinh thần có phải cũng ra tay rồi không?

- Vương Kiêu đi Cận Thiên cung... Là vì bắt Thủy Nguyệt Vô?

Trầm Ưng thần sắc biến đổi, Vương Kiêu vừa rồi chỉ nói đi Cận Thiên cung chứ không nói tới việc đi bắt Thủy Nguyệt Vô, hắn cơ bản cũng không cảm thấy hai nhóm người sẽ nảy sinh xung đột.

- Đại ca! – Tính toán thời gian, Trầm Ưng vội la lên:

- Bắc Đẩu Thất Tinh thần đã tập hợp nơi này, đi mau, không thể để cho bọn họ cùng Vương Kiêu đánh nhau!

Trầm Côn khẽ cắn răng, cũng không để ý đến nguy hiểm sẽ bị đoán được thân phận, xoay người muốn đi tới.

- Trầm Côn, ngươi thật muốn dính vào? – Đột nhiên, Tiêu Khinh Hoàng ngăn lại:

- Trong tổ chức bí pháp rất nhiều, cho dù người che mặt, cũng như cố tình che giấu chiêu thức độc môn, nhưng vẫn có thể bị nhận ra... Một khi bị nhận ra, người sẽ bị bắt về tổ chức, lúc đó sinh tử cũng không do người quyết định!

- Ta cũng không thể nhìn Vương lão huynh gặp nạn!

Trầm Côn kiên nghị nói.

- Ha ha, không cần nóng vội... Tiêu Khinh Hoàng cười nói:

- Để cho vị tiểu huynh đệ này đi trước, người lưu lại năm phút... Trong năm phút, ta sẽ nói cho người một chút bí pháp ẩn nấu, bảo đảm Bắc Đẩu Thất Tinh thần sẽ không nhận ra người!

- Ồ... – Mắt Trầm Côn sáng rực lên

- Tiểu Ứng, năm phút sau, ta nhất định sẽ đến!

- Lão huynh, rốt cuộc là bí pháp gì...

Sau khi Trầm Ứng rời đi, Trầm Côn liền hỏi.

Tiêu Khinh Hoàng cười không đáp, chẳng qua chỉ chỉ Bạch Khởi

- Tiểu huynh đệ, người cũng không chỉ có người cũ là Vương Kiêu, mà tất nhiên còn có người mới là Bạch Khởi này...

- Ý lão huynh là... – Trầm Côn liền minh bạch,

- Bí pháp ẩn nấu đang ở trên người Bạch Khởi lão huynh?

- Đi thôi!

Bạch Khởi giống như một người ít nói, chỉ thản nhiên nói một câu:

- Ta có thể làm cho tất cả mọi người không nhận ra người!

- Lão huynh, rốt cuộc là loại bí pháp gì thế? Trước tiên nói cho ta một chút!

- Trầm Côn cười hì hì nói:

- Không thì ta đoán thử một chút... Là người dùng huyết sắc sương mù, che chắn cho thân thể ta, hay là phương pháp dịch cân rền cốt, để ta thay đổi hình dáng?

- Những biện pháp này đều rất phiền toái!

Bạch Khởi vẫn lãnh đạm như thế:

- Biện pháp của ta chính là một câu... Người nào nhận ra người, giết rồi diệt...

- ...

- ...

- ...

Trầm Côn thật lâu vẫn chưa nói được gì.

Giết rồi diệt? Đây là cái biện pháp gì!?

- Không tin lời của Bạch Khởi sao? – Tiêu Khinh Hoàng nhận ra nghi vấn của Trầm Côn, ha ha cười nói:

- Lo lắng Bạch Khởi không có bản lĩnh như thế?

- Hắc hắc, ta không phải xem thường Hạch lão huynh, nhưng thực lực Bắc Đẩu Thất Tinh thần... – Trầm Côn mỉm cười nói:

- Ngộ nhờ bọn họ cũng đều nhận ra ta, Bạch lão huynh có khả năng có thể một mạch giết hết sáu người giết khẩu sao?

- Trầm Côn, người đánh giá quá thấp thực lực Bạch Khởi!

Tiêu Khinh Hoàng thần nhiên nói:

- Đem Bạch Khởi thu vào trong cơ thể... Huyết sắc ánh sơn hà của hắn, coi như ở trong siêu thần cấp vũ hồn, cũng thật sự là hạng nhất nhì rồi!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

317. Chương 361: Thất Tinh Thần Vs Hào Long Thiên Túng! (1)

Dạng hồn: huyết sắc ánh sơn hà!

Quy chế: toàn diện thể, siêu thần cấp!

Năng lực: thất sát!

Biến hóa: chỉ cần một cơ duyên, là được tiến hóa thành thiên đạo vũ hồn tít!

Khởi động lực lượng « Hồn Kinh », Bạch Khởi tiến vào U Minh hồn phủ, trở thành vũ hồn thứ bảy của Trầm Côn.

Tiêu Khinh Hoàng trong một lúc đã nói ra thuộc tính của hắn...

- Toàn diện thể? Thất sát? Thiên đạo vũ hồn?

Trầm Côn ngây ngốc, chỉ cảm thấy những từ ngữ này quá ư xa lạ

- Tiêu lão huynh, toàn diện thể này là...

- Cái gọi là toàn diện thể, chính là thuộc tính của Bạch Khởi, có thể dùng ở bất cứ một phương diện nào, chiến tranh, cá nhân chiến, chế tạo thuật, cơ quan thuật, linh phù...

Tiêu Khinh Hoàng cười nói:

- Người dùng phương thức chiến đấu, cũng có thể mượn năng lực Bạch Khởi!

Ánh mắt Trầm Côn sáng hơn nữa

- Còn thất sát...

- Thất sát giả chính là giết kim, giết mộc, giết thủy, giết hỏa, giết thổ, giết âm hồn địa phủ, giết tiên phật trên trời!

Tiêu Khinh Hoàng tiếp tục nói:

- Kim mộc thủy hỏa thổ, âm hồn, tiên phật, chính là toàn bộ căn nguyên của vũ trụ, Bạch Khởi có thể công kích trực tiếp căn nguyên vũ trụ, không chỗ nào không giết được!

Nhìn Trầm Côn dường như không hiểu, Tiêu Khinh Hoàng cười cười:

- Để thông suốt, tự mình sử dụng một chút người sẽ biết!

Trầm Côn cũng hiểu, năng lực vũ hồn chỉ có thể lĩnh hội rõ ràng từ trong thực chiến, lại tiếp tục hỏi tới:

- Còn Thiên đạo vũ hồn...

- Bạch Khởi hiện đã tiến đến ngưỡng tiến hóa, cho hắn một cơ hội, hắn chính là Thiên đạo!

Tiêu Khinh Hoàng ảm đạm vừa cười vừa nói:

- Bạch Khởi đã có chủ, còn ta thế nào đây? Người tính toán xử trí vấn đề của ta thế nào đây?

Hắn cũng không có yêu cầu làm vũ hồn của Trầm Côn! Sau khi thấy Vương Kiêu cùng sức mạnh vô sắc, Tiêu Khinh Hoàng cũng nhận ra vương mắt của Trầm Côn bởi vì hắn chính là một vũ hồn cấp Vũ Hoàng

“ Cho dù hần có coi trọng, mình cũng thật là ngượng mà! Bạch Khởi vượt qua Thần Giai, bắt sắc là binh khí thần thoại, Vương Kiêu cũng đạt đến nhân gian giới đỉnh phong, chính mình lại là vũ hồn cho Trầm Côn, chẳng phải là muốn làm đuôi phượng sao?

Thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng!”

- Lão huynh, thật ra ta còn có chuyện không nói cho người biết...

Trầm Côn tủm tỉm cười, chớp chớp mắt, vẻ mặt rất ám muội.

- Chuyện gì?

Tiêu Khinh Hoàng hơi sững sờ.

- Thật ra thì... – Trầm Côn chậm rãi nói:

- Ta là trưởng môn của Vô Ma Nhai!

- Hả?

Tiêu Khinh Hoàng khẽ sững sờ

- Ta khai lập ra Lăng Vân tông, Vô Ma Nhai?

- Không sai, ta là đồ tôn của người... – Trầm Côn ảo não cuối đầu.

- Ha ha ha ha ha!

Tiêu Khinh Hoàng cất tiếng cười to:

- Lăng Vân tông sản sinh ra một cường môn như vậy, Tiêu Khinh Hoàng ta chết cũng không đáng tiếc mà!

Gật gật đầu nói:

- Ta cũng đã hiểu ý người, ta sẽ đến Vô Ma Nhai chọn ra một đệ tử Lăng Vân, làm vũ hồn của hần, giúp người xử lý Lăng Vân tông!

Suy nghĩ một chút

- Nghe Trịnh Hùng nói, người có một muội muội kết nghĩa là Triệu Lạc Trần, tư chất không tệ, nhân phẩm cũng không cần nói tới, chọn nàng được chứ?

Đối với muội muội kết nghĩa của mình, Trầm Côn không chút nào tính toán

- Ôi, thật là đa tạ lão huynh, chờ Vương Kiêu quay lại, hần lấy được Phiến Thiên Ấn cũng đưa luôn cho Triệu Lạc Trần!

Tiêu Khinh Hoàng cười.

- Ta phải đi tìm Triệu Lạc Trần đây.

Hần nhìn về phương xa rồi nói:

- Về phần người... Thất Tinh thần cùng Hào Long Thiên Túng, mới chính là chiến trường của người!

Tiêu Khinh Hoàng đi, Trầm Côn thu thập thi thể Hoàng Kim Thần tộc, cũng rời khỏi Linh Lung cung. Nhưng ngay khi vừa tới thềm cửa hần đột nhiên cảm thấy bản thân bỏ sót cái gì đó

- Dương Vô Mệnh đâu?

Trong một trận chiến, bản thân Dương Vô Mệnh bị đánh bất tỉnh, hiện giờ nhất định cũng có thể đã tới tầng thứ bảy, thoát nhìn chính là lúc chia tay, tầng thứ bảy trống rỗng, làm gì còn có bóng dáng Dương Ngũ Mệnh!

Có lẽ hần hồi tỉnh lại và tự động rời đi rồi sao? Trầm Côn cũng cảm thấy suy nghĩ toát ra đó cũng không có khả năng, cười cười, cất bước đi ra ngoài.

So sánh với Dương Vô Mệnh vô dụng, đánh một trận với Bắc Đẩu Thất Tinh thần cùng Hào Long Thiên Túng mới càng thêm thú vị...

Đêm!

Không trăng!

Quần tinh âm đạm!

Cận Thiên cung cũng đã yên tĩnh lại sau một ngày bận rộn, nhưng chỉ được mấy phút yên tĩnh, tất cả giống như cái nồi bị nổ Túng bộc phát ra. Ngày đại hội, không chút bất ngờ khi Thủy Nguyệt Vũ được chọn làm Thiên Minh tân quân, nhưng ngay khi hắn muốn đi ra Cận Thiên cung, là lúc đi thiên đô Vân Tiêu để đăng cơ xưng vương, Trịnh Hùng cùng mười vạn đại quân lại chặn ngang ở ngoài cửa Cận Thiên cung.

- Thủy Nguyệt Vũ tiên sinh, các vị thiên quân! – Trịnh Hùng cười vang nói:

- Quang Minh Hoàng đã đăng cơ ở thiên đô Vân Tiêu, chư vị đang muốn đi triều bái tân quân sao!

- Quang Minh Hoàng đăng cơ rồi?

Một vị thiên quân lớn tiếng phản phác:

- Người đâu, lập tức phát binh Khôi Thiên cung!

- Bạch Sương thiên quân!

Trịnh Hùng gọi lớn tên thiên quân này

- Người còn muốn xuất binh sao? Ha ha, thật là tiếc khi nói cho người biết, kho quân giới đã trong tay Quang Minh Hoàng, chẳng qua binh của người, không có khôi giáp, không có binh khí, cụng không có lương bổng. Người nói xem, bọn họ còn nghe lời người không?

- Ai có thể xuất ra quân lương, người đó mới là chủ nhân quân đội! Mấy trăm vạn đại quân Thiên Minh đã quy về dưới trướng Quang Minh Hoàng!

Bạch Sương Thiên Quân hoảng sợ biến sắc

- Không chỉ là kho quân giới!

Trịnh Hùng chậm rãi nói:

- Kho lúa, sổ ghi chép hộ tịch, phủ nha, cai ngục, tất cả bộ phận cũng đã đầu phục Quang Minh Hoàng, có những thứ này, người nói dân chúng thành Diệp Thu còn có thể nghe lời các người sao? Nhâm tâm bách tính thật sự hướng về Hoàng Đế, toàn bộ Thiên Minh cũng đã nằm dưới quyền thống trị của bệ hạ!

Lúc này ngay cả Thủy Nguyệt Vũ cũng biến sắc! Thật vậy, Thủy Nguyệt Vũ thực lực rất mạnh, bất cứ giá nào cũng tập kích bất ngờ Vân Tiêu Thiên Đô, không chừng trong vạn quân cũng có kẻ có thể chém rơi đầu Quang Minh Hoàng!

Nhưng giết chết Quang Minh Hoàng, sẽ có ích chăng? Cái gì gọi là sự thật đã định? Chính là bộ máy của cả quốc gia Thiên Minh cũng đã nằm trong tay Quang Minh Hoàng nắm giữ, Thủy Nguyệt Vũ hắn có thể giết một người, một trăm người, nhưng cũng không bao giờ có thể giết hết cả Thiên Minh! Chính trị không phải là cá nhân chiến, võ công mạnh là tốt hơn, chiến tranh chính trị, chính là chú ý đến quyền khống chế tài nguyên quốc gia, nắm giữ cơ bộ máy quốc gia!

Những việc này, Quang Minh Hoàng cũng đã làm được! Hơn nữa cho dù Thủy Nguyệt Vũ thật sự giết tới Vân Tiêu Thiên Đô, hắn có bản lĩnh giết chết Quang Minh Hoàng sao? Cất tiếng cười ai oán, bị thương, giết thân sát phạt, hắn có thể để cho Thủy Nguyệt Vũ dễ dàng giết chết chủ nhân hắn hay sao!

Bại!

Hoàn toàn thất bại!

- Quang Minh Hoàng!

Thủy Nguyệt Vũ không cam lòng, hét thật to:

- Ta biết, ta biết rõ, người chính là đồ kị với vẻ anh tuấn của ta nên mới cướp ngôi hoàng đế trong tay ta, người tự biết mình không thể so sánh với dung mạo của ta, nên phải cướp lấy ngôi vị hoàng đế trời cao ban thưởng cho ta để trả thù ta thôi mà!

Thật sự là tự sướng đến điên cuồng! Trịnh Hùng nhin không nổi cười như điên dại, sau đó lặng lẽ ra lệnh binh lính lui về phía sau. Hấn sợ Thủy Nguyệt Vũ xúc động quá sẽ phản nộ, giết chết hấn cho hả giận!

Nhưng Trịnh Hùng vẫn không ngăn được Thủy Nguyệt Vũ! Đội hình thay đổi nhanh chóng nhưng Trịnh Hùng đã phản ứng chậm mất nửa nhịp, Thủy Nguyệt Vũ sau khi gào rít mấy tiếng, đột nhiên tiếp cận bóng lưng của hấn

- Trịnh Hùng, người vốn là thuộc cấp của Thanh Vũ Thiên Quân. Hôm nay tại nơi đây lại ủng hộ Quang Minh Hoàng. Đúng là phản đồ!

Hấn lạnh lùng cười nói:

- Ngôi vị hoàng đế, ta đã thua. Nhưng mà phản đồ như người cùng với quân đội của người, đều phải để cho ta trút giận!

Nói xong, vũ hồn Đông Thi Hiệu Tồn khởi động, khuôn viên mười dặm xung quanh Cận Thiên cung đều bị hấn bao phủ bên trong mặt kính!

- Chết hết cho ta...!

Mặt kính bắt đầu cắn giết mỗi binh sĩ, Trịnh Hùng cùng mười vạn đại quân của hấn, lại bị một mình Thủy Nguyệt Vũ bao vây!

Tiếng kêu thảm thảm không dứt bên tai, một trận mưa máu đập vào mắt. Trên nóc tòa nhà hình tháp xa xa Cận Thiên cung, sáu thân ảnh lạnh lùng chăm chú nhìn thấy tất cả!

Trong đó, thân ảnh thứ sáu, một thân khôi giáp màu đen, trong tay cầm Phương Thiên Họa Kích, chính là Bắc Đẩu Diêu Quang - Yến Nan Quy.

Hấn thấy người chết bên dưới quá nhiều, không khỏi nhú mảy

- Muốn ra tay bây giờ sao?

- Đầu lĩnh còn chưa đến!

Trầm Côn gặp qua hắc kị sĩ, Bắc Đẩu Thiên Quyền lạnh lùng nói:

- Tất cả chờ đầu lĩnh tới rồi hãy tính!

- Đầu lĩnh?

Toàn thân Bắc Đẩu Thiên Tuyền chiến giáp màu đỏ, cười khinh miệt:

- Người nói tiểu tử Trầm Ứng kia? Hấn chỉ là đầu lĩnh tạm thời, trẻ cũng đã trẻ rồi, chúng ta cần gì phải chờ hấn!

- Người có thể không cần đợi ta!

Giọng nói của Trầm Ứng đột nhiên vang lên sau lưng hấn, một cây chủy thủ cũng kẹp ở trên cổ hấn

- Chẳng qua ta cũng sẽ không lưu lại một thuộc hạ không biết nghe lời!

- Hừ!

Thiên Ban khinh miệt, dùng một ngón tay đẩy chủy thủ ra

- Quyền đầu lĩnh, người tới trễ!

- Bớt nói lời thừa đi!

Thiên Quyền cắt ngang lời châm chọc của hấn, khẽ khom người nói với Trầm Ứng:

- Đầu lĩnh, Thủy Nguyệt Vũ đã ra tay cho hả giận, chúng ta khi nào sẽ ra tay?

Trầm Ưng ngẩng đầu, liếc nhìn tinh mang yếu ớt...

Gần như là cùng lúc, tinh mang mơ hồ lóe lên ba lần, Trầm Ưng tự hỏi không biết Đại Long Đầu đang ở nơi nào.

- Đại Long Đầu, chúng ta có thể ra tay rồi sao?

Hắn như vậy tự hỏi. Tinh mang lóe lên, ba ngắn một dài, lại xuất hiện một mảnh tinh vụn!

- Không cần hỏi ta!

Tinh mang có ý là

- Ngũ Đế Quân chi Hán Bang đã tự mình tới chiến trận, sẽ chỉ huy các người tác chiến!

- Hán Bang tới?

Thiên Toàn hừ một tiếng bất mãn

- Đối phó với một tên Thủy Nguyệt Vũ, Thất Tinh thần chúng ta ra tay như vậy là đã đủ, cần gì xuất động một trong những Ngũ Đế Quân như vậy chứ!

- Sau khi Trầm Côn chết, Đại Long Đầu sẽ còn tin tưởng thực lực Thất Tinh thần chúng ta nữa sao!

Thiên Quyền thở dài

- Hán Bang tới đây chính là tính toán ngộ nhờ chúng ta không phải đối thủ của Hào Long Thiên Túng, đích thân Hán Bang sẽ ra mặt, Hào Long Thiên Túng là Thực Hán đại tướng, nhất định sẽ bề mặt Hán Bang!

- Hừ!

Mấy Bắc Đẩu khác cũng hừ một tiếng bất mãn

- Tốt lắm, cũng không cần oán trách, chờ Hán Bang ra lệnh!

Trầm Ưng lạnh lùng phân phó, sau đó ngẩng đầu chăm chú nhìn vào tinh mang.

Thời gian chậm chậm trôi đi...

Bản tính Thủy Nguyệt Vũ mê giết chóc, lúc này bị phần cũng đến cực điểm, đã tru diệt mười vạn quân Trịnh Hùng hết một hai phần, máu tươi nhuộm đỏ Siêm Thiên cung, chảy xuống khắp mọi ngõ ngách thành Thu Diệp.

Đúng lúc này!

Đột nhiên tinh mang liên tục lóe lên bảy lần, mỗi một lần cũng chỉ một hướng khác nhau

- Bắc Đẩu Thất Tinh thần, Thất Tinh Diệt Thần trận, cùng đánh Thủy Nguyệt Vũ!

Theo thay đổi của tinh mang, Trầm Ưng là người đầu tiên lảng không đánh về phía Thủy Nguyệt Vũ, năm Bắc Đẩu khác theo sát phía sau, chỉ có Yến Nan Quy chậm nửa nhịp, tỏ ra thực lực so với những người khác yếu hơn nửa phần!

Đi tới đỉnh đầu Thủy Nguyệt Vũ, Trầm Ưng lại giơ cao cây chủy thủ trong tay, giống như cây kéo, hướng về phía yết hầu Thủy Nguyệt Vũ thất cổ.

Thiên Quyền vung đại kiếm lên, chém vào hai chân Thủy Nguyệt Vũ. Ngón tay Thiên Ban như đao, đâm thẳng vào mắt Thủy Nguyệt Vũ... Bảy người, bảy loại binh khí, nhất thời bao phủ Thủy Nguyệt Vũ.

- Là người nào?

Trong lòng Thủy Nguyệt Vũ cảm uất, cảm giác sức lực đã xuống mức thấp nhất, bảy thứ binh khí đã đâm rách ngoài da hắn, mới cảm thấy sát khí phủ xuống

- Đông Thi Hiệu Tần, xem ta phản kích!

Hắn lập tức phát động uy lực Đông Thi Hiệu Tần đến mức lớn nhất, toàn bộ thân thể như thủy tinh, phản chiếu lên binh khí Bắc Đẩu Thất Tinh thần. Nhưng mà năng lực gương phản chiếu lại cường đại cũng có

giới hạn! Chỉ gần nửa giây, ba, ba, ba, ba, ba, ba, cùng với bảy âm thanh giòn vang, mặt kính toàn thân Thủy Nguyệt Vũ vỡ vụn ra!

- Đắc thủ rồi!

Trong mắt Thiên Hổ sáng ngời, suýt nữa cười lớn tiếng

- Đừng cao hứng quá sớm, tiếp tục công kích!

Trầm Ưng lạnh lùng lên tiếng:

- Đông Thi Hiệu Tăng bại tử, Hào Long Thiên Túng chắc chắn sẽ xuất hiện!

- Hào Long Thiên Túng? A, ta không thích cái tên này, vật đổi sao dời sau ngàn năm, ta đã quên thảo phạt, rồng sẽ không bao giờ bay trên trời nữa...

Vào lúc mặt kính của Thủy Nguyệt Vũ đập nát, sắp phân thay, trong thân thể hắn truyền ra một âm thanh dễ nghe. Một cây trường thương long đảm xuất hiện trong tay Thủy Nguyệt Vũ.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

318. Chương 362: Thất Tinh Thần Vs Hào Long Thiên Túng! (2)

Trường thương trong tay, khí thể Thủy Nguyệt vũ đột nhiên biến đổi.

Hắn không còn chút ẻo lả tự kỷ cuồng, càng không có lăm nhăm “Ta biết, ta chỉ biết” u oán, trên người của hắn rồi đột nhiên xuất hiện một cổ hào khí, nhân thần như có lửa, hình như có sát khí đâm xuyên qua nội tâm mỗi người!

- Hào Long Thiên đã ra rồi! Giết!

Trầm ưng là lần đầu tiên cùng Hào Long Thiên Túng giao thủ, nhưng sớm nghe qua tốc độ cùng lực công kích của hắn, không chút do dự, Bắc Đẩu Thất Tinh thần đô liền xuất ra một chiêu cực mạnh.

Đúng lúc này! ! !

Bầu trời đêm ánh sao chớp tắt bốn lần, ba ngắn một dài.

Hán bang ra lệnh lập tức lui ra phía sau, cách Hào Long Thiên Túng trăm mét, kết trận, phòng ngự!

- Lui?

Bắc Đẩu Thất Tinh thần đô là Võ Hoàng cấp cường giả, sinh tử chém giết chỉ trong chớp mắt, ai lại chịu buông tha cơ hội này? Trầm Ưng là người thứ nhất bắt màn hừ một tiếng, chủy thủ trong tay lần nữa đâm về hướng giữa lưng Thủy Nguyệt Vũ, áo giáp màu đỏ, tay không có đeo găng tay Bắc Đẩu Thiên Tuyền cũng không hài lòng với mệnh lệnh của Hán bang song chưởng đánh về phía trước mặt Thủy Nguyệt Vũ

- Đầu lĩnh, Thiên Tuyền, các người muốn chống lệnh sao?

Hắc kỵ sĩ Thiên Quyền nhú mày, thời gian không cho hắn nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng cùng Trầm Ưng và Hán bang trong lúc đó lựa chọn, hô nhỏ một tiếng nói:

- Thất Tinh thần giống như một khối, đầu lĩnh đã lên, ta chờ cận kề cái chết đi theo!

Nói xong gờ lên cao đại kiếm, yểm hộ thể công của Trầm Ưng .

Chứng kiến trận này, Thiên Cơ, Ngọc Hành, Khai Dương, mấy vị Bắc Đẩu tinh thần khác cũng đều đi theo sau lưng Trầm Ưng, chỉ có Yến Nan Quy quay về, Bắc Đẩu Dao Quang quét mắt nhìn mệnh lệnh từ sao trời , lại khinh miệt nhìn xem Trầm Ưng liều chết xung phong.

- Một đám dốt nát. Hán bang sống hơn một nghìn năm, gặp qua cường giả còn nhiều hơn so với các người gặp qua người thường rất nhiều, quyết định của hắn sai lầm sao?

Cười lạnh một tiếng, Yến Nan Quy không chút do dự bay lên trời không.

Mặt khác Bắc Đẩu lục tinh đã lại vây quanh Thủy Nguyệt Vô chứng minh sự thật, Trần Ứng vẫn là quá trẻ tuổi, rất tự tin, cũng quá đánh giá cao Bắc Đẩu Thất Tinh thần thực lực!

Ở trước mặt thế tục phàm nhân, Bắc Đẩu Thất Tinh thần chính là thần, mỗi người đều có được tập kích bất ngờ cách ngăn dậm, trong trăm vạn quân tru diệt thượng tướng thực lực nhưng là bây giờ, đối thủ của bọn họ là không thuộc về Nhân Gian Giới vũ hồn hoàn mỹ, Hào Long Thiên Túng!

- Ông!

Trong khoảnh khắc sáu vị Tinh thần vây công đến bên người, Thủy Nguyệt Vô cầm trường thương trong tay phát ra tiếng long ngâm thanh liệt, khi Trần Ứng nghe được cái thanh âm này, ngực của hắn đã bị trường thương đâm thủng, đầu thương sắc bén đâm xuyên thẳng qua ngực trái!

Chỉ kém nửa phân, là có thể đâm trúng trái tim Trần Ứng!

- Ta đã hạ đao lập lời thề, lúc còn sống không hề sát sinh!

Lời Hào Long Thiên Túng nói lọt vào tai Trần Ứng, thản nhiên nói:

- Đi đi, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!

Đầu thương kẻ vung lên, Trần Ứng bị ném lên giữa không trung.

Ngay lúc Trần Ứng bị đâm thủng trong nháy mắt, Thủy Nguyệt Vô giả đã nhanh chóng phân ra năm tàn ảnh năm thân ảnh ngũ điều thương, phân biệt năm hướng khác nhau xông đến Bắc Đẩu tinh thần.

Hơn nữa thương pháp của hắn uy lực cũng rất mạnh rồi đột nhiên tăng cường một lần đệ nhất thương kích bại Trần Ứng, đệ nhị thương, uy lực đột nhiên biến đổi làm hai Bắc Đẩu Thiên Quyền tránh cũng không thể tránh, bị cán thương vỗ vào ngực, một mặt bay ngược một mặt há miệng phun ra máu tươi, hơn nữa trong máu còn có một chút sền sệt gì đó tựa hồ nội tạng bị nát.

Thương thứ ba cơ hồ ở cùng một lần xuất thủ, lần này thương pháp uy lực lại bạo phát gấp đôi, nhị biến thành tứ, thương pháp uy lực gấp bốn, dồn hết lên trên vai Bắc Đẩu Thiên Cơ, khiến cho một cái cánh tay phải hóa thành bột mịn.

Thương thứ tư, bốn lần thương uy lực biến thành tám lần, Bắc Đẩu Khai Dương bỏ lại một cái chân trái, tháo chạy!

Thương thứ năm, bát biến thành mười sáu, Bắc Đẩu Ngọc Hành, bại!

Đây là Long Thương Thập Tam Diệp vô cùng lợi hại, mỗi một nhát thương, uy lực đạt đến mức nhất định, thương thứ năm lúc sau đã bạo tăng tới mười sáu lần, mà thương thứ sáu, uy lực cấp số đạt được khủng bố ba mươi hai lần!

Lực công kích Thủy Nguyệt Vô vốn là hạng nhất hạng nhì trong Nhân Gian Giới, lúc sau bạo tăng ba mươi hai lần, nhất thương xoắn ốc đột thứ ra tay, không khí phạm vi trăm bước đều theo đầu thương xoay tròn, giống như vải vóc bị xé nứt, lại bị xé mở một khoảng không đen tối!

Lúc này năm vị Thất Tinh thần đã muốn tháo chạy, Yển Nan Quy lại sớm bắt ra mà đi, vì ranh giới phía trước... Cũng chỉ còn lại có áo giáp màu đỏ, Bắc Đẩu Thiên Tuyền!

Một đạo thương nhanh đến mức làm cho người ta tránh cũng không thể tránh mang mũi thương lạng yên không một tiếng động đâm vào ngực Thiên Tuyền

Ở trong dự liệu của Hào Long Thiên Túng, Thiên Tuyền cùng Trần Ứng là cặp đối thủ ngang tài, vậy cho bọn chúng cùng tổn thương tốt lắm, nhưng mà lúc thương phong va chạm với ngực Thiên Tuyền, Hào Long Thiên Túng đã cảm thấy mềm nhũn, như có cái gì không đúng !

- Nữ nhân?

Trường thương lập tức trật nửa tấc, đâm sát qua ngực Thiên Tuyền.

- Cuộc đời Triệu mỗ không cùng phụ nữ và trẻ em chém giết, mau đi đi! Nói xong cán thương rung lên, đem Thiên Tuyền đánh lên giữa không trung.

Một đầu một, Bắc Đẩu Thất Tinh thần, toàn bại sao?

Đáng sợ hơn chính là: Trầm Ưng thấy được binh khí của Thủy Nguyệt Vũ, không phải là Long Đầm Ngân Thương danh chấn thiên hạ năm đó, mà là một cây tương tự Long Đầm Thương, nhưng bất quá vẻ ngoài như cây mộc thương!

Một cây mộc thương!

Hắn chỉ dùng một cây mộc thương, liền đánh tan Bắc Đẩu Thất Tinh thần? !Hơn nữa Long Thương Thập Tam Diệp, hắn chỉ dùng đến chiêu thứ sáu!

Như vậy, ai có thể địch lại hào Long Thiên Túng?

- Đáng tiếc Trầm Côn đã mất, Bắc Đẩu Thiên Quyền đã rơi vào tay Trầm Ưng, hắn không cam lòng đánh một kích xuống mặt đất, tại sao Hào Long Thiên Túng chỉ sợ có Trầm Côn Kinh Hồng Tam Kiếm.

- Đừng nói nhiều lời!

Trầm Ưng rất giận dữ, căm tức Thủy Nguyệt Vũ, lần đầu tiên thống lĩnh Bắc Đẩu Thất Tinh thần xuất trận, kết quả lại bị thất bại thảm hại, hắn không cam lòng, nhưng khi nhìn thấy trong tay Thủy Nguyệt Vũ là mộc thương, hắn không thừa nhận cũng không được rằng chính mình hoàn toàn thất bại, hiện tại là tối trọng yếu không phải là tức giận, mà là nghĩ biện pháp chạy trốn!

Hào Long Thiên Túng hạ thủ lưu tình, nhưng Thủy Nguyệt Vũ có thể không như vậy!

Một tiếng huýt sáo vang lên, Trầm Ưng mệnh lệnh cho Bắc Đẩu Thất Tinh thần toàn thể rút lui, không đứng với dự liệu của hắn Hào Long Thiên Túng dù nói không giết người liền không giết người, cũng không có ngăn cản bọn hắn chỉ là Thủy Nguyệt Vũ không buông tha hô to:

- Hào Long Thiên Túng vì sao mà thu tay lại? Giết hết bọn họ, những người này đồ kị sự anh tuấn của ta mau giết hết bọn họ!" (Biên: thằng này tự sướng vãi)

- Làm gì mà phải đuổi cùng giết tận? sống trên cõi đời phải tuân theo Thiên Đạo.

Hào Long Thiên Túng thanh âm của phi thường bình thản, lộ ra một cổ nhìn thấu thể sự siêu nhiên.

- Hào Long Thiên Túng, ngươi cũng đồ kị sự anh tuấn của ta sao? (Biên: hết thuốc với thằng này rồi)

Thủy Nguyệt Vũ lớn tiếng rống to:

- Hảo! Ngươi không chịu giúp ta, chúng ta trở về tiếp tục tính sổ, hiện tại cứ trở về cho ta, bắt chước bừa, còn có thể chiến đấu sao?

- Đương nhiên có thể!

Vòng thứ nhất trong công kích, bắt chước bừa thể nhưng không có bị hoàn toàn đánh tan, nàng sâu kín oán hận nói : "Đã lâu không ai để cho ta như thế đồ kị, Thủy Nguyệt Vũ, dám theo giúp ta cùng nhau liều mạng sao? Dám theo giúp ta cùng nhau bắt chước ra Tây Thi năng lực sao? ,

- Có gì không dám?

Thủy Nguyệt Vũ cười ngạo nghễ, đột nhiên trong lúc đó, nét tươi cười của hắn lộ ra một tia âm nhu cùng dễ thương của nữ giới

Ngay lúc đó, hắn biến hóa trong nháy mắt, rất nhiều chuyện ở đồng thời xảy ra!

Trước hết làm ra phản ứng chính là Bắc Đẩu Thất Tinh thần, Trầm Ưng vừa nhìn biến hóa của Thủy Nguyệt Vũ , chỉ biết sự tình không ổn, lập tức dùng tinh mang phát ra thư cầu cứu, mà không biết hắn bang ẩn thân nơi nào bất đắc dĩ thở dài, tinh mang đáp lại nói :

- Ta có thuộc tính hoạt động bí mật, vốn là dùng sát chiêu đánh lén, hiện giờ chính là lúc cần đến!

Một đạo hắc mạc hiện lên, Bắc Đẩu Thất Tinh thần hoàn toàn biến mất ở trong bầu trời đêm.

Mà một chỗ khác, Vương Kiêu đang ở như hổ rình mồi ngẩng nhìn Thủy Nguyệt Vũ

Hắn đã sớm chạy đến, bắt quá đi theo đạo tổ ba năm lúc sau, tâm tình của hắn đã trở nên kín đáo và bình tĩnh Hào Long Thiên Túng quá cường đại, cho dù là đường rộng rãi không giới hạn cùng Thái Cực Đồ liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn, muốn bắt Thủy Nguyệt Vô, chỉ có thể tìm kiếm một cái cơ hội “Đặc biệt”!

Lúc này Bắc Đẩu Thất Tinh thần tháo chạy, Thủy Nguyệt Vũ mắng Hào Long Thiên Túng bắt phải thay đổi Vũ Hồn.

Đây không phải là một cơ hội đặc biệt khác sao?

Đông Thi Hiệu Tần cường thịnh trở lại, cắt Vũ Hồn trong nháy mắt, tổng sẽ xuất hiện một ít sơ hở, chỉ cần mình bắt lấy này sơ hở, bắt sống Thủy Nguyệt Vô đều không phải là nói suông!

Nghĩ đến đây, Vương Kiêu không chút do dự bay lên.

Đến đỉnh đầu Thủy Nguyệt Vũ, Vương Kiêu mở ra Thái Cực Đồ, lạnh lùng quát mắng nói :

- Thủy gia tiểu tử, trả lại ái thiếp cho ta!

Thủy Nguyệt Vô đang ở phía dưới thay đổi Vũ Hồn, lực chú ý tất cả đều phòng bị Bắc Đẩu Thất Tinh thần phía trên,

Đột nhiên nghe được đỉnh đầu quát lạnh một tiếng, kinh hãi biến sắc!

Nhất là chứng kiến đỉnh đầu xuất hiện một đạo kim sắc cầu, kim quang đầy trời, đã bao phủ mình, Thủy Nguyệt Vũ lại càng hoảng sợ thất thanh, Thái Cực Đồ? Đạo tổ pháp bảo như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này?

- Hoàn hảo!

Hắn cười lộ lên một cách quyến rũ phối hợp với ngữ khí ai oán rõ ràng làm rung động lòng người.

- Hoàn hảo không tồi! Hắn cười lạnh nói:

- Thái Cực Đồ rơi vào tay người, giết ta đi!

- Nga?

Wang Kiêu cũng lãnh cười lộ lên:

- Vậy thử một lần!

Một màu vàng bao quanh phủ hoàn toàn đem Thủy Nguyệt Vô bao phủ bên trong Thái Cực Đồ

Chính là! Ngay tại lúc Thủy Nguyệt Vô bị Thái Cực đồ bắt sống thời gian, hắn hợp thể cùng Vũ Hồn Đông Thi Hiệu Tần cũng đã chuẩn bị xong!

Vũ hồn, Đông Thi Hiệu Tần!

Thuộc về, Vũ Thần cấp!

Năng lực: bắt chước hết thấy võ học thế gian, dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi bỉ thân!

Biến hóa: che dấu đặc thù năng lực, Tây Thi hóa thân!

Đông Thi Hiệu Tần này là từ đâu ra? Không phải là phỏng theo người đứng đầu tứ đại mỹ nhân thời xưa, Tây thi bộ dạng sao?

Sở dĩ Đông Thi Hiệu Tần phát ra một chiêu mạnh nhất, không phải là bắt chước ít nhiều võ học, mà là có thể bắt chước ra một bộ phận Tây Thi năng lực!

Tây Thi năng lực là cái gì?

Nói thực ra, Vương Kiêu còn không biết

Trầm Ưng này lúc sau đã chạy trốn tới mảnh đất an toàn, hắn cũng không biết Ưchân chính là năng gì, thấp giọng hỏi Bắc Đẩu Thiên Quyền một câu, lúc sau được trả lời, tâm lý Trầm Ưng có phần buông xuống.

- Vương Kiêu! , hấn vội vàng truyền âm nhập mật.

- Cẩn thận một chút, tứ đại mỹ nhân cũng đã đã trở thành Vũ Hồn, mỗi người đều có nhất chiêu tất sát tuyệt kỹ! Đông Thi Hiệu Tồn cường đại vô cùng, nàng có thể bắt chước ra Tây Thi tất sát nhất chiêu!

VŨ TOÁI HU KHÔNG

319. Chương 363: Không Gì Không Giết

Vương Kiêu cũng cảm thấy không đúng, Thủy Nguyệt Vũ đã bị vây trong Thái Cực đồ nhưng hấn sao vẫn ung dung như vậy?

- Tứ đại mỹ nhân biến thành vũ hồn cũng không coi là mạnh nhưng các nàng đều ẩn dấu có một thuộc tính chung, hồng nhan họa thủy!

Trầm Ưng cười khổ nói:

- Đúng đấy khi các nàng còn sống trong số mệnh có nhiều nam nhân yêu thương! Giống như Tây Thi, nàng có tới ba người trong số mệnh: Phạm Lãi, Phù Sai, Câu Tiễn!

- Đưa tới ba người này thì số mệnh như thế nào?

Vương Kiêu nhú mày: Phạm Lãi, Phù Sai, Câu Tiễn ba người này đã chết không biết bao nhiêu năm, cho dù tới thật thì sao chứ? Vương Kiêu hấn còn có thể e ngại ba linh hồn có số mệnh bình thường sao?

Không đúng! Vương Kiêu đột nhiên nghĩ đến giao phong năm đó của A Phúc cùng Công Thâu Lâm!

Trận chiến ấy A Phúc đưa tới bốn trăm năm số mệnh Đại Hán Vương Đình hộ thân...

Hôm nay, Tây Thi đưa tới cũng không chỉ là ba nam nhân, mà là Phạm Lãi phú giáp thiên hạ chi mệnh, Phù Sai hùng phong Ngô quốc cùng với nếm mật nằm gai với khí thế ngất trời Việt Quốc Câu Tiễn! Ba người này cũng đã trở thành lịch sử, nhưng số mệnh bọn hấn vẫn nằm trong sâu thẳm Cửu Châu đại lục một khi tụ hợp lại vẫn có lực lượng kinh khủng khó có thể địch nổi!

Trong lúc hai người nói chuyện, Thủy Nguyệt Vũ đã rời Tây Thi hóa thân! Áo choàng trên người hấn đột nhiên tản ra rồi biến thành một bộ quần áo trắng như tuyết, từ bốn phương tám hướng ba tia sáng vàng, đen, xanh biếc dần dần hội tụ bên cạnh hấn.

- Thái Cực đồ của người lợi hại, nhưng Tây Thi hóa thân của ta cũng không kém đâu!

Thủy Nguyệt Vũ một mặt vũ động, một mặt lay động ánh sáng màu vàng, cười khanh khách nói:

- Nhìn thấy không? Đây là Phạm Lãi số mệnh phú hào, năm đó Đào Chu Công ba lần tan hết gia tài, tích lũy vô số âm đức nhân hậu, có những âm đức này hộ thân ta chính là người đánh giá thiên mệnh, Thái Cực đồ có thể gây tổn thương cho ta sao?

Thái Cực đồ quả nhiên chút nào không hiệu quả!

- Còn có Phù Sai mang đến vận nước Ngô quốc...

Hấn vừa lay động điểm sáng màu đen:

- Trước khi mất nước, Phù Sai đã Bắc Phạt Tề Tần, Tây chiếm Đại Sở, bá chủ nổi tiếng xuân thu! Nghe nói Ngô quốc còn ẩn dấu một Ngư Trường Kiểm có thể sánh với Kinh Kha! Ngũ Tử Tư một đêm bạc tóc, có thể sánh bằng Quản Nhạc?! Còn có một đời thánh binh Tôn Vũ, lão nhân gia ông ta viết « binh pháp Tôn tử » , cũng là hiến tặng cho Ngô quốc này... Những người này mặc dù đã chết nhưng anh danh bọn họ thiên cổ bất diệt. Hôm nay, cũng hóa thành số mệnh hộ thân của ta!

Nói xong hai tay chia ra, số mệnh Ngô quốc hắc sắc kia đem kim cầu Thái Cực đồ xé rách! Thủy Nguyệt Vũ thông qua cái khe này ngang nhiên đi tới trước mặt Vương Kiêu!

- Cuối cùng cái này là...!

Hấn đầu ngón tay phát ra quang mang xanh biếc:

- Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai hai mươi năm, giáp sĩ Việt Quốc nuốt trôi Đại Ngô, uy thế ngất trời... đã đủ giết người chưa?

Lục mang nhẹ nhàng chạm vào ngực Vương Kiêu!

Phốc!

Vương Kiêu là linh hồn nên không có máu tươi bị đánh trúng hồn lực phun ra tứ tán, cơ hồ sẽ bị tan thành mây khói rồi! Đông Thi hiệu Tần mặc dù không hoàn mỹ như Hào Long Thiên Túng nhưng cũng mạnh mẽ kinh khủng!

- Lão huynh, chiêu này có thể hiểu là: “Đánh không thắng, liền kêu lão công cùng tình nhân hỗ trợ?”

Thời điểm Vương Kiêu tiêu tán Trầm Côn cười híp mắt nói, hai tay nhẹ nhàng đem Vương Kiêu thu vào U Minh hồn phủ. Mắt thấy là có thể giết chết đối thủ lại bị một người nhúng tay vào, điều này làm cho Thủy Nguyệt Vũ tức giận hừ một tiếng:

- Người là ai, thật đáng ghét!

- Người quân ta là ai làm gì.

Trầm Côn âm dương quái khí trả lời một câu:

- Ểo lả, BD (Biên :110:).

- Người nói gì?

Thủy Nguyệt Vũ tức giận đầy đầu, bất quá hấn trong lòng cũng hiểu được người này có thể ngang nhiên cứu đi Vương Kiêu khi tam đại cường giả số mệnh và Thái Cực đồ mãnh liệt đụng nhau, cũng là một đối thủ không thể khinh thường! Chủ động lùi ra xa một chút Thủy Nguyệt Vũ nghiêm túc đánh giá Trầm Côn mấy lần.

- Tiểu tử, ngươi muốn ra mặt thay người vừa rồi sao?

Thủy Nguyệt Vũ quyến rũ cười nói:

- Người cần phải hiểu rõ người cứu đi người nọ sẽ phải lưu lại giúp ta hả giận!

- Biết rồi, biết rồi!

Trầm Côn cũng âm thầm đánh giá Thủy Nguyệt Vũ, trên miệng cũng không chút để ý:

- Muốn báo thù ta thì tới đi!

- Hừ, đây chính là người muốn chết nhé!

Thủy Nguyệt Vũ lạnh lùng cười một tiếng, hai tay ở bên người nhẹ nhàng vung lên kim sắc số mệnh Phạm Lãi bảo vệ quanh thân, hắc sắc vận nước Ngô quốc hung mãnh tập kích về phía Trầm Côn!

Này hắc sắc số mệnh còn cách xa vài chục bước mà Trầm Côn đã cảm giác mình bị một cổ áp lực bàng bạc mãnh liệt bao phủ, tứ chi tựa hồ gánh chịu sức nặng của vạn quân không động đậy được!

Khó trách Vương Kiêu lại bại trong tay thế hệ số mệnh bá chủ quốc gia này, quả nhiên không phạm nhân có thể địch nổi! Nhất là người điều động cổ số mệnh này là Thủy Nguyệt Vũ tuyệt đối mạnh mẽ!

- Trầm Côn, cắt Đại Đạo vô cương!

Vương Kiêu ở trong U Minh hồn phủ thở hổn hển thở mấy hơi, yêu cầu ra ngoài hiệp trợ Trầm Côn tác chiến. Bất quá Trầm Côn cự tuyệt.

- Vương lão huynh người đã bị thương, Thủy Nguyệt Vũ hay là giao cho Bạch lão huynh đi. Bạch lão huynh, người thấy thế nào?

Bạch Khởi vẫn trầm mặc ít nói như vậy:

- Giết đi *...

Giết? Bạch lão huynh thật đúng là có lòng tin! Trầm Côn lần đầu tiên vận dụng năng lực của Bạch Khởi, cũng không có lòng tin mười phần giống như Bạch Khởi, hắn nhìn hắc sắc số mệnh Ngô quốc giống như Hắc Long lao đến cắn xé lồng ngực của mình, hai chân lách qua một chút miễn cưỡng tránh được áp lực lui về phía sau.

- Chỉ thủ mà không chiến?

Thủy Nguyệt Vũ khinh miệt bật cười:

- Tiểu tử, còn tưởng rằng ngươi có đại bản lĩnh gì thì ra là chỉ biết chạy trốn, ở dưới số mệnh bá chủ xuân thu, ngươi chạy thoát sao *...

Vừa nói, số mệnh Ngô quốc biến ảo thành Hắc Long đột nhiên tăng nhanh tốc độ, tạo thành vòng tròn quấn lấy Trầm Côn.

- Ai u, một chiêu này thật đúng là khó đối phó!

Trầm Côn mơ hồ có chút nhức đầu rồi, hai tay đưa ra sau lưng khê bốp, băng hỏa cửu trọng thiên đệ lục trọng Hỏa Thanh Long sẽ phải bay ra liều mạng cùng Hắc Long. Đúng lúc này, Bạch Khởi rất bình thản nói một câu:

- Ngô quốc, hứng khởi khắp hạ du Đại Giang, trong ngũ đức độc chiếm thủy đức!

Hắn tựa hồ phê bình một đối thủ rất nhàm chán:

- Số mệnh Ngô quốc biến thành Hắc Long tự nhiên là thủy tính!

Nước? Trầm Côn linh quang hiện ra, mơ hồ hiểu Bạch Khởi vận dụng huyết sắc ánh Sơn Hà như thế nào! Vận nước Ngô quốc là một chữ Thủy trong huyết sắc ánh Sơn Hà Thất Sát, không phải là có một chiêu giết Thủy sao?

- Hỏa Thanh Long!

Hắc Long đang xiết chặt vòng vây, Trầm Côn hai tay giơ cao lên, một Hỏa Thanh Long thành hình nhưng hắn cũng không có nóng lòng xuất thủ mà là đem lực lượng huyết sắc ánh Sơn Hà đưa vào trong hỏa Thanh Long... Bạch Khởi là vũ hồn toàn diện, bất kỳ chiêu thức cũng có thể phát động uy lực của hắn! Băng hỏa cửu trọng thiên huyết sắc ánh Sơn Hà, hai cổ lực lượng dần dần dung hợp chung một chỗ. Hỏa Thanh Long trên đỉnh đầu Trầm Côn đột nhiên bạo tăng ba thước, móng nhọn cũng dài ra khỏi càng thêm sắc bén.

- Sát Thủy Thanh Long!

Trầm Côn hai tay dang ra, vô số linh khí Thanh Long oanh tới hắc sắc số mệnh Ngô quốc!

Không kinh thiên động địa không phải đánh giết sinh tử, Sát Thủy Thanh Long cùng Hắc Long vừa tiếp xúc giống như Liệt Hỏa hòa tan băng mỏng, thế như chẻ tre đem Hắc Long chia làm hai đoạn, sau một lần cắn xé đã hắn nuốt vào trong bụng!

Đơn giản như vậy? Trầm Côn cũng có chút kinh ngạc, vận nước Ngô quốc hùng hổ cứ như vậy bị mình đánh tan rồi?

- Giết người, khi tiếng trống vang lên sẽ làm tinh thần hưng phấn!

Thanh âm Bạch Khởi bình thản truyền đến, Trầm Côn chợt giật mình một cái chống đỡ Hỏa Thanh Long cực kỳ nhanh hưởng Thủy Nguyệt Vũ tập kích. Thủy Nguyệt Vũ thấy Hắc Long của mình bị nuốt kinh ngạc thất thần giây lát, khi phản ứng lại Trầm Côn đã tới gần! Hắn không còn kịp thi triển chiêu thức tinh diệu, hai tay để ngang ngực Lục sắc số mệnh Việt Quốc ngưng kết muốn cùng Trầm Côn liều mạng!

- Việt Quốc ở Đông Nam Cửu Châu đồi núi liên miên có cả dãy núi vắt ngang, là Thổ!

Bên tai nghe Bạch Khởi giải thích, Trầm Côn lập tức phát động huyết sắc ánh Sơn Hà năng lực Sát Thổ, móng vuốt sắc bén của Hỏa Thanh Long đột nhiên biến đổi bao trùm nam thạch lân giáp dãy cộm nặng nề, hình thể cũng bạo tăng gấp mấy chục giống như một ngọn núi nguy nga!

Sát Thổ Thanh Long!

Thanh Long như ngọn núi nhẹ nhàng va chạm với lực sắc vận nước Việt Quốc lực mang bắn tán loạn tan thành mây khói trong thiên địa. Trầm Côn còn chưa kịp vui mừng, thanh âm Bạch Khởi lần nữa truyền tới:

- Chỉ còn lại có Phạm Lãi số mệnh thôi Đào Chu Công phú giáp thiên hạ nên giết hắn như thế nào, người đã hiểu!

- Hắc hắc, dĩ nhiên hiểu!

Trầm Côn trong tay ngưng kết ra Hỏa Thanh Long, lần này toàn thân vàng chói, phong duệ vô song!

Sát Kim Thanh Long!

Kim sắc Thanh Long giống như một ánh đao bén nhọn dễ dàng phá vỡ kim sắc số mệnh, bên cạnh Thủy Nguyệt Vũ, gào thét bổ vào đỉnh đầu Thủy Nguyệt Vũ. Bất quá lúc sắp giết chết Thủy Nguyệt Vũ, Trầm Côn đột nhiên dừng tay, Kim sắc Thanh Long lơ lửng trên đỉnh đầu Thủy Nguyệt Vũ chỉ chặt đứt vài cọng tóc của hắn. Thủy Nguyệt Vũ không thể giết! Giết hắn rồi, Vân La tiên phủ nhất định sẽ lấy mạng Đỗ Nguyệt Nhi! Lựa chọn tốt nhất là sanh cầm Thủy Nguyệt Vũ, ép Vân La tiên phủ dùng Đỗ Nguyệt Nhi đổi người!

Nghĩ tới đây, Trầm Côn cười híp mắt dùng Hỏa Thanh Long đem Thủy Nguyệt Vũ trói lại.

- Thủy lão huynh, ủy khuất người mấy ngày *...

Thủy Nguyệt Vũ cúi đầu...

- Thủy lão huynh, không vui sao chỉ làm tù binh mấy ngàythời *...

Trầm Côn vỗ vỗ bả vai Thủy Nguyệt Vũ, muốn trêu chọc hắn nói vài lời nhưng Thủy Nguyệt Vũ vẫn cúi đầu! Không đúng! Trầm Côn chợt nghĩ đến, không phải Thủy Nguyệt Vũ không cam lòng thất bại, cất bỏ vũ hồn chứ?

Hiểu ra! Mình đánh bại Đông Thi hiệu Tần còn không có đánh bại Hào Long Thiên Túng sao! Đang muốn đề phòng thì thanh âm Hào Long Thiên Túng đã truyền đến Trầm Côn tai, “Người chính là chủ nhân của Không Sắc?” Hắn thấy được bên hông Trầm Côn là Không Sắc, hiểu ý cười cười, xem ra mấy năm Không Sắc ở Vân La tiên phủ làm cho Hào Long Thiên Túng không ít vui vẻ. Hắn tiếp tục nói:

- Thu hồi chiêu thức của người đi, không cần thiết rồi. Thủy Nguyệt Vũ đã chết!

Thủy Nguyệt Vũ đã chết? Mắt Trầm Côn sáng lên. Thủy Nguyệt Vũ đã chết, bất kể hắn tại sao chết cũng chọc cho tới bao nhiêu phiền toái rồi, Trầm Côn nhìn chăm chăm vào Hào Long Thiên Túng!

- Lão huynh...

Trầm Côn cười híp mắt.

- Thủy Nguyệt Vũ đã chết, người cũng thành vũ hồn lưu lãng rồi.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

320. Chương 364: Một Câu Nói Thăng

Hào Long Thiên Túng liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của Trầm Côn. Hắn đi tới thì thể của Thủy Nguyệt Vũ, người mặc bạch tuyết trường bào, tay phải đang cầm một Long Đản trường thương, bên hông đeo một thanh bảo kiếm, nhưng trái với truyền thuyết về hắn, chính là áo bào của hắn bên trong màu trắng không phải áo giáp màu bạc mà là một đạo bào màu xanh đen.

- Thủy Nguyệt Vũ đã chết, việc thế tục, duyên trần của ta đã giải quyết

Hào Long Thiên Túng âm đạm cười, xoay người từ từ lãng không, hóa thành một tia sáng rực rỡ giữa bầu trời đêm.

- Lão huynh, chờ đi vội

Trầm Côn nhanh chóng hô to:

- Người thân là vũ hồn, nhìn thấy kết quả là Thủy Nguyệt Vũ chết ở ngay trước mắt, nếu quay về Vân La tiên phủ nhất định sẽ bị phạt

- Ta không định trở về Vân La tiên phủ.

Hào Long Thiên Túng thản nhiên cười:

- Vừa lúc ta đã thăng cấp vượt qua thần gia, ta đã có hẹn ước ở thượng giới, Thủy Nguyệt Vũ người là chủ nhân cuối cùng của ở thế gian này, ngày Thủy Nguyệt Vũ thân tử, cũng chính là ngày ta công đức viên mãn, là lúc ta phi thăng Thiên Môn

- Lão huynh, đi Thiên Môn cũng được, ta ở Tiên giới có người đợi có thể giống nhau.

Trầm Côn thật sự luyến tiếc khi buông thả một vũ hồn hoàn mỹ như vậy, nhưng Hào Long Thiên Túng càng đi càng nhanh, rất nhanh biến mất trong màn trời.

Đây là chuyện gì xảy ra!

Đột nhiên Thủy Nguyệt Vũ chết!

Hào Long Thiên Túng nói cái gì mà công đức của hắn đã viên mãn, muốn đi Tiên giới.

Trầm Côn hoàn toàn hồ đồ.

- Hào Long Thiên Túng, xin chúc mừng.

Hướng về phía bóng lưng của Hào Long Thiên Túng, Bất Sắc ở bên hông đột nhiên lớn tiếng nói:

- Bất Sắc, rốt cuộc là sao lại thế này? Người chúc mừng hắn cái gì.

Trầm Côn khó hiểu hỏi:

- Sư phụ, đồ nhi vừa rồi đang suy nghĩ giúp người thu phục Hào Long Thiên Túng, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, a di đà Phật, hầu tử cũng không còn đùa giỡn.

Bất Sắc vô tròn thân hình theo đai lưng rồi bò ra ngoài, ngồi xổm trên vai Trầm Côn, hắn bắt đầu nói:

- Ta nghe người Vân La tiên phủ nói qua, nhiều năm trước Hào Long Thiên Túng có cơ hội phi thăng Tiên giới, nhưng bất quá hắn được Thủy Nguyệt Vũ đánh thức, nên hắn thiếu Thủy Nguyệt Vũ một cái nhân tình.

- Thượng giới nói chỉ cần Hào Long Thiên Túng có thể giải quyết xong với Thủy Nguyệt Vũ đoạn nhân quả này, là hắn có thể phi thăng lên Thiên Môn. Vừa rồi Thủy Nguyệt Vũ mắng để Hào Long Thiên Túng thối lui, chính mình muốn chết, chẳng khác nào chủ động chấm dứt đoạn nhân quả này. Hào Long Thiên Túng ở nhân gian không còn vướng bận, công đức viên mãn thành tiên.

- Khốn kiếp!

Trầm Côn hung tợn mắng một câu

- Coi như hắn đi Tiên giới, ta cũng có thể tìm hắn mang trở lại

- Thôi đi.

Vương Kiêu thở dài:

Nhìn xem đạo bào trên người hắn? Hắn chẳng những công đức viên mãn, mà cơ duyên cũng tới. Hắn đã là thiên đạo Vũ hồn nhất pháp.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Long Tường Vu Thiên, Hào Long Thiên Túng vốn không phải là chân long của nhân gian, phạm phụ tục tử không có biện pháp cũng cầu.

- Không có biện pháp cưỡng cầu?

Nhìn Hào Long Thiên Túng biến mất trong bầu trời đêm mờ mịt, Trầm Côn không còn lời nào để nói.

Bỗng nhiên, ngay trong lúc Hào Long Thiên Túng hần đi tới Thiên Môn, nghe được hay gặp được cái gì, còn cách thiên địa khoảng xa truyền đến tai Trầm Côn một câu.

- Thì ra người chính là Trầm Quý

Hắn cười nói:

- Thiên trai ngày mây bay chi thai, (không hiểu) chúng ta nếu có duyên sẽ gặp lại.

Trầm Côn chỉ giây lát rồi cười to nói:

- Hôm nay ta công đức viên mãn, hơn phân nửa là tặng người phù vân trên đài, sinh tử nhân quả là theo thiên mệnh, ta cũng hạ thủ lưu tình đối với như, tự thu xếp ổn thỏa đi, ngày thiên trai, phù vân trên đài.

Trầm Côn hơi sững sốt tiếp tục nghe qua Hào Long Thiên Túng bỏ lại nhưng lời này sau không muốn biết đi nơi nào?

Những lời này chỉ truyền vào tai Trầm Côn, Vương Kiêu cùng Bạch Khởi đều không nghe được, Trầm Côn một mặt suy tư, một mặt để cho Bất Sắc thu hồi thi thể Thủy Nguyệt Vũ.

Hắn cố ý làm ra vẻ như Thủy Nguyệt Vũ không chết, một mặt nhặt xác, một mặt cùng thi thể trên chóc cười hì hì. Kể từ đó Vân La tiên phủ sẽ không biết được Thủy Nguyệt Vũ chết, cũng không làm khó dễ Đỗ Nguyệt Nhi.

- Phụ cận có người trợ giúp Thủy Nguyệt Vũ không?

Sau khi nhặt xác, Trầm Côn cười híp mắt lớn tiếng nói:

- Vậy đi tố giác Vân La tiên phủ, muốn Thủy Nguyệt Vũ quay về, ngay tại Thiên Trai Chi Nhật, Phù Vân Chi Đài tới tìm ta.

Nói xong hắn cũng bay vào trong bầu trời đêm mờ mịt.

Khi Trầm Côn rời đi không lâu sau đó, mấy cái bóng người xuất hiện tại nơi Thủy Nguyệt Vũ chết, đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn tên đầu lĩnh thở dài một cái.

- Đi thôi, lập tức đem tin tức chuyển cáo cho lão gia cùng phu nhân, mặc kệ vừa rồi người nọ là ai đi nữa, nếu đã can đảm dám bắt đi đại thiếu gia của Vân La tiên phủ, chính là phạm thượng, là tử tội mà.

- Phạm thượng

- Hừm, Vân La tiên phủ có tư cách gì đại biểu cho Thiên?

Xa xa Trầm Côn nghe được câu này, khinh miệt nở nụ cười lạnh. Mà Bất Sắc đã kiểm tra nguyên nhân cái chết Thủy Nguyệt Vũ, rất nhanh thì có kết luận.. Thủy Nguyệt Vũ khi chết, đã bắt chước bữa chiều thức có uy lực như đó là một tối kỵ, loại lực lượng tối kỵ, có thể làm cho kẻ đã bắt chước ra Tây Thi tất sát kỹ, nhưng mà Thủy Nguyệt Vũ gánh vác áp lực vượt quá giới hạn

Đơn giản mà nói, Thủy Nguyệt Vũ vì bắt chước bữa bị cản trở mà chết, ứng với hắn có một câu nói:

- Dám cùng người cùng nhau liều mạng.

Bắt chước bữa cũng tan theo thành mây khói.

- Các lão huynh, đi vào nơi vắng vẻ, Trầm Côn nhin không được hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Vừa rồi Hào Long Thiên Túng nói với ta, Thiên Trai Chi Nhật, Phù Vân Chi Thai đang chờ ta, ai biết đây là ý gì không?

- Phù Vân Chi Thai?

Vương Kiêu dở khóc dở cười:

- Thật là trùng hợp, Đạo tổ khi ban thưởng cho ta Thái cực đồ cũng đã từng nói qua, muốn người đi xem Phù Vân Chi Thai. Hắn nói người có tư cách, có thể quyết định lịch sử của thế gian giới.

Khi lúc Trầm Côn nhặt xác, ở phía bắc phía bắc Thu Diệp thành, trong dãy núi trùng trùng điệp điệp.

- Hồng học...

- Hồng học...

Bắc Đẩu Thất Tinh Thần đã trốn đến nơi này, ngoại trừ Yến Nan Quy, sáu người khác thở hổn hển như trâu, miệng vết thương thì đầm đìa máu tươi

Một người cao gầy, có chút thân thủ, thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở đỉnh núi, lạnh lùng quét mắt Bắc Đẩu Thất Tinh Thần:

- Thất Tinh Thần, các người đã thất bại

- Hán Bang đại nhận.

Thất Tinh Thần cúi đầu xuống:

- Đại long đầu cũng không dễ dàng chấp nhận sự thất bại này lần của các người, thua trận, các người sẽ trả giá thật nhiều.

Hán Bang nói với giọng điệu không có chút nào là cảm xúc của nhân loại, rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Thiên Cơ, Khai Dương, Ngọc Hành, ba người các người đã thành phế nhận, sẽ không cần đại long đầu phế nữa, cho nên các người hiểu chứ?

- Chúng ta hiểu rõ.

Thiên Cơ ba người đều cười khổ một cái, bọn họ đều bị Hào Long Thiên Túng phế bỏ một bộ phận trên cơ thể, sau này thương thế khỏi hẳn, như cũng không có lại thực lực như trước.

- Chúng ta sẽ cho các vị Thất Tinh Thần, trong thời hạn một năm, nhật định bồi dưỡng người kế nối nghiệp tiếp theo Thất Tinh Thần và thay vào vị trí của chúng ta.

- Được!

Hán Bang đưa mắt nhìn hắc kỵ sĩ Thiên Quyền.

- Thiên Quyền, thương thế của người khá nhẹ còn có thể vì đại long đầu mà dốc sức. Nhưng mà vừa rồi một mình người chống lệnh, xử phạt không thể bỏ qua.

- Ta đây sẽ xin đại long đầu nhận tội, muốn chém muốn giết chỉ cần đại long đầu nói một câu.

Thiên Quyền ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, cùng với ba kẻ tàn phế Thất Tinh Thần cùng nhau đi ra khỏi đèo.

Còn lại ba người Yến Nan Quy, Trầm Ứng, Bắc Đẩu Thiên Tuyền.

- Bắc Đẩu Diêu Quang.

Hán Bang hướng về phía Yến Nan Quy gật đầu:

- Tập thể Thất Tinh Thần chống lệnh chỉ có người nghe lời. Người có muốn làm thủ lĩnh Bắc Đẩu Thất Tinh Thần không?

- Ta?

Yến Nan Quy nhú cả đôi mày lạ cảm thấy khó khăn. Ở Thiên Khu hay ở Thiên Tuyền, vị trí thủ lĩnh sao có thể tới phiên ta?

- Trầm Ứng dẫn đầu chống lệnh, nhiệm vụ đầu tiên đã hao binh tổn tướng, hẳn không xứng làm tiếp thủ lĩnh từ nay về sau giáng cấp làm tùy tùng đại long đầu thân vệ.

Hán bang lạnh lùng chỉ vào áo giáp Thiên Tuyền màu đỏ, về phần Thiên Tuyền... cười quái dị một tiếng.

- Ta cảm thấy có một vấn đề rất thú vị, trước khi bắt đầu nhiệm vụ người đột nhiên mất tích nửa canh giờ, có thể nói cho ta biết nguyên do không? Nửa canh giờ đó người đi nơi nào?

- Ta gặp một ít phiền toái nhỏ, đã giải quyết xong.

Thiên Tuyền thờ ơ trả lời.

- Phiên toái nhỏ?

Hán Bang cười lạnh một tiếng.

- Ta nghĩ là người có sự tình không thể tiết lộ ra ngoài, nhất định gạt chúng ta?

- Yến Nan Quy.

Hán Bang hét lớn một tiếng

- Đại long đầu không cần giữ nhưng phản đồ không trung thực, ta thăng chức cho người làm Bắc Đẩu Thiên Khu, thống lĩnh Thất Tinh Thần.

Rồi hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Thiên Tuyền:

- Nhiệm vụ thứ nhất của người chính là thanh lý môn hộ cho đại long đầu, điều tra rõ nửa canh giờ trước khi nhận nhiệm vụ Thiên Tuyền đã làm cái gì, sau đó... giết nàng.

Nói xong không để cho ba người có thời gian phản ứng, bắt lấy Trần Ứng liền biến mất trong bầu trời đêm.

Bên trong đại sơn chỉ còn lại Yến Nan Quy cùng Bắc Đẩu Thiên Tuyền.

- Giết ta? Đại long đầu muốn giết ta ư?

Thiên Tuyền khó có thể tin nhìn vào Yến Nan Quy, thật lâu sau đó, đột nhiên nở một nụ cười:

- Sau nhiều năm ta theo đại long đầu, làm rất nhiều chuyện bất lợi cho tổ chức, nếu bị thanh lý cũng là đúng. Yến Nam Quy còn chờ gì nữa đến đây đi.

Rất kỳ quái!?

Chỉ cần giết Thiên Tuyền, ta có thể trở thành một tân thủ lĩnh của Bắc Đẩu Thất Tinh Thần, đối mặt với quyền lực luôn luôn hấp dẫn dã tâm của Yến Nan Quy, thế nhưng hiện tại, hắn ta đang trầm mặc.

Lúc này, Thiên Tuyền thân mang trọng thương, một tay Yến Nan Quy có thể xử lý nàng.

- Sao còn chưa động thủ?

Thiên Tuyền tự giễu cợt cười cười:

- Với thương thế của ta bây giờ, người trong vòng ba chiêu liền có thể giết ta, làm gì mà do dự lâu như vậy?

Yến Nan Quy vẫn thản nhiên nhìn Thiên Tuyền, không nói lời nào, cũng không có ý muốn công kích.

- Yến Nan Quy, người rốt cuộc muốn làm gì?

Thiên Tuyền lớn tiếng nói.

- Chúng ta biết nhau nhiều năm, có cái gì đẹp?

- Đúng vậy, chúng ta đã quên biết lâu rồi!

Sau một hồi lâu, cuối cùng Yến Nan Quy mới mở miệng, hắn cười nói:

- Chính là quên biết quá lâu, như ta cũng không biết thân phận chân chính của nàng là gì?

Nhún vai một cái

- Như vậy đi, có hứng thú cùng ta ngồi xuống trò chuyện một chút được không?

- Ngồi xuống nói chuyện phiếm ư?

Thiên Tuyền nhin khong được cười nói:

- Yến Nan Quy nhiệm vụ của người chính là điều tra ta nửa canh giờ trước khi làm nhiệm vụ đã làm cái gì, không phải là cùng ta nói chuyện phiếm.

- Không phải chỉ là nửa canh giờ đó thôi? Ta cần phải tra?

Yến Nan Quy lắc đầu cười:

- Nửa canh giờ kia, ta ở Ca Thư Ứng Long cùng Tổ Tâm nhật xác, vừa mới bắt gặp, chính người đã lên vào Linh Lung cung, cứu Dương Vô Mệnh.

- Người đều thấy hết sao?

Thiên Tuyền biến sắc.

- Không chỉ có vậy, ta còn nghĩ tới

Yến Nan Quy chỉ vào trán của mình:

- Cuộc chiến của Thiên minh tân quân, trong mười hai thiên quân thì mười một người xuất hiện đều thất bại cả, chỉ thiếu Hồng Vân thiên quân. Như vậy. Hồng Vân thiên quân đã đi nơi nào?

- Còn nữa Thu Diệp thành đồn đãi, Nguyên Quân tiểu thư sẽ cắt băng để hiến tài nghệ, nhưng hôm nay quang minh hoàng đô đăng cơ, Nguyên Quân tiểu thư đến biểu diễn còn chưa thấy bắt đầu. Việc này là ám chỉ cái gì?

- Suy nghĩ cho kỹ một chút nửa canh giờ kia, người không tiếc việc chống lại mệnh lệnh của Hán Bang, nhất định đi cứu mạng Dương Vô, đây chỉ có thể giải thích là nàng là vì mạng của Dương Vô, gác vác lấy sự mệnh của Dương gia, không thể để cho Dương Vô chết tại Thu Diệp thành. Ta nói tất cả có đúng không Nguyên Quân tiểu thư?

Nói xong lời cuối cùng, Yến Nan Quy cười dài nhìn Bắc Đẩu Thiên Tuyền.

- Yến Nan Quy, ta xem nhẹ người.

Thiên Tuyền lấy giáp trên mặt gỡ xuống, một mái tóc dài thả xuống, mái tóc dài làm hiện lên dung nhan kinh diễm.

- Đúng vậy, ta chính là Dương Nguyên Quân.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

321. Chương 365 Tầm Bia Lớn Ở Dương Môn

Nàng đưa tay xuống, thanh Y Thiên Kiếm danh chấn thiên hạ xuất hiện trên tay, Nguyên Quân cười nói:

- Thân phận của ta đã bị người biết rồi. Người còn chờ cái gì nữa, thi hành mệnh lệnh đi!

- Vì sao ta phải chấp hành mệnh lệnh của Hán Bang?

Đột nhiên, Yến Nan Quy bỏ Phương Thiên Họa Kích xuống, hất ngời xuống, giống như làm xiếc biến ra một bàn trà chuẩn bị sẵn:

- Nguyên Quân tiểu thư, nàng không trung thành với Đại long đầu, Yến Nan Quy ta sao lại có thể trung thành, tận tâm với hần được... Nàng có hứng thú làm một giao dịch không? Nàng chỉ cần trợ giúp ta một việc thôi, ta có thể giúp nàng lừa gạt giấu diếm Đại long đầu.

- Người muốn cái gì?

Nguyên Quân giọng điệu lạnh lùng.

- Thiên Trai Chi Nhật, Phù Vân Chi Thai!

Yến Nan Quy mỉm cười nói:

- Ước hội Thiên Trai Chi Nhật gần tới rồi, ta đã chuẩn bị xong thi thể Hoàng Kim Thần Tộc, sắp đi phó ước rồi. Nguyên Quân tiểu thư, ta chỉ muốn nàng đứng về phía ta trong Thiên Trai Chi Nhật này.

- Người biết ước hội này?

Nguyên Quân kinh ngạc hỏi.

- Ước hội quyết định lịch sử Cửu Châu, ta như thế nào lại không biết?

Yến Nan Quy cung kính gơ chén trà lên, trầm giọng nói:

- Nguyên Quân tiểu thư, Thiên Trai Chi Nhật, khiến Cửu Châu thay đổi lớn lao, ảnh hưởng đến giang sơn đại cục. Ta không dám chắc lúc đó mình có thể bảo hộ được mấy ngàn vạn con dân Đại Yến hay không. Thỉnh tiểu thư giúp ta một tay, con dân Đại Yến vô cùng cảm kích!

Nguyên Quân kinh ngạc đánh giá lại Yến Nan Quy

Nàng thật sự cảm thấy hơi hồ đồ.

Theo những thông tin tình báo nàng nắm giữ liên quan đến Yến Nan Quy, hẳn là một người có đầy dã tâm, nhưng mà dã tâm này... Thế mà hẳn lại vì chân tình đối với con dân Yến quốc mà đến cầu khẩn mình?

Yến Hoàng - Yến Nan Quy, đến tốt cùng là người như thế nào?

Nguyên Quân hừ một tiếng:

- Mặc kệ người là thật tâm hay giả ý. Nói đi, người muốn ta làm gì ở Thiên Trai Chi Nhật?

- Ta chỉ cần một việc!

Yến Nan Quy gằn từng chữ một, cực kỳ nghiêm túc:

- Đến Thiên Trai ngày, tiểu thư dùng sức ảnh hưởng của nàng ở Dương gia để cho Trầm Trọng đi Phù Vân Chi Thai

- Làm cho Trầm Trọng đi Phù Vân Chi Thai?

Nguyên Quân nhíu mày:

- Lão thái quân đã hạ lệnh, Dương Vô Tuyệt đại biểu Dương gia trong Thiên Trai Chi Nhật ...

- Ta mặc kệ Dương Vô Tuyệt có đi hay không!

Yến Nan Quy lắc lắc bàn tay:

- Ta chỉ cần Trầm Trọng , Thiên Trai Chi Nhật ta nhất định phải thấy Trầm Trọng ở Phù Vân Chi Thai.

- Một khi đã như vậy thì...

Nguyên Quân suy tư một hồi lâu rồi quyết định:

- Trầm Trọng nhất định sẽ đi Phù Vân Chi Thai.

- Đa tạ.

Yến Nan Quy khê khom người xuống, sau đó hần truyền âm rất nhỏ đến Thiết Kích Ôn Hầu trong cơ thể nói:

- Ôn Hầu, ta đã bố trí xong hết cả, có thể thu lưới rồi. Thiên Trai ngày chính là ngày quật khởi của Đại Yến hoàng triều tại Cửu Châu, giấc mộng của ta và người, đều sắp được thực hiện rồi

- Người còn chuyện nào khác không?

Nguyên Quân đột nhiên hỏi:

- Nếu như không có gì, ta xin cáo từ trước.

- Xin tiểu thư cứ tự nhiên.

Yến Nan Quy đứng dậy đưa tiễn này, rồi tùy tiện mở miệng hỏi một câu:

- Tiểu thư vợ đi đâu vậy?

- Trung Châu Đường Quốc.

Nguyên Quân thản nhiên trả lời:

- Ước hội Thiên Trai Chi Nhật, Trung Châu La gia cũng nhận được lời mời, nhưng bọn họ không tìm được thi thể Hoàng Kim Thần Tộc, đã gấp đến độ sắp nổi điên.

- Đường Quốc? Tiểu thư cùng Đường Quốc có quan hệ gì?

Yến Nan Quy bật cười hỏi

Nguyên Quân thần bí cười cười:

- Yến Vương bề hạ, đây hình như không phải là điều kiện để người buông tha cho ta a.

Yến Nan Quy cười dài rồi lùi về phía sau

Hai thân ảnh đồng thời biến mất ở trong rừng núi

....

Lúc Nguyên Quân rời đi, Trầm Côn cũng vừa nghĩ đến cô gái nhiều thân phận này.

Thi thể của hắn còn ở trong tay Nguyên Quân.

- Thiên Trai Chi Nhật, Đạo tổ cũng muốn ta đi Phù Vân Thai?

Hắn rất nhanh thu hồi suy tư, nhìn Vương Kiêu rồi hỏi:

- Hắn muốn ta đi làm cái gì?

- Ai biết được.

Vương Kiêu cũng bắt đầu dĩ.

- Đạo tổ nói chuyện đều dùng lời lẽ rất cao thâm, ở chung ba năm mà nhiều khi ta nghe người nói đều không hiểu gì cả?

Vương Kiêu thở dài:

- Có thể là do cơ duyên của ta vẫn chưa tới, nghe không hiểu đạo tổ tiên âm pháp chỉ.

- Ta cũng cảm thấy các lão thần tiên đều rất thích vẻ cao thâm. Nếu cho chúng hiểu chuyện, bọn họ còn gọi là thần tiên nữa sao?

Trầm Côn bị lão tăng quét rác dạy dỗ hơn hai mươi năm, nên rất đồng cảm gật đầu.

- Người yên tâm đi, cứ mặc kệ sự tình Thiên Trai Chi Nhật đi.

Trầm Côn khí phách hào hùng vẫy cánh tay nói:

- Dù sao thi thể Hoàng Kim Thần Tộc chúng ta đã lấy được rồi. Bây giờ các người đi Vân La tiên phủ, ta đi tìm A La. Hắc hắc, cái này gọi là trời đất bao la, lão bà là lớn nhất.

- A La là ai vậy?

Bạch Khởi đương nhiên chưa từng nghe qua cái tên này.

- Nàng là vị hôn thê của ta!

Trầm Côn cực kỳ hứng thú giới thiệu, mà Bạch Khởi nghe xong, chần chờ rồi nói:

- A La xuất thân từ Trung Châu Đường Quốc, Đại Đường La gia?

Khuôn mặt Trầm Côn đỏ lên, hắn còn không biết gia đình của A La như thế nào.

- Nếu như là Trung Châu La gia... Người nói đi, A La có phải từng bị hiến tế cho Hoàng Kim Thần Tộc không?

Bạch Khởi truy vấn

- Ô kìa, Bạch lão huynh làm sao mà biết được?

Năm đó A La quả thật bị đưa lên Hoàng Kim Huyết Tộc tế đàn, nếu không có Dương Vô Tuyệt cùng Lý Trích Tiên tới, nàng chắc đã chết trên tế đàn.

- Quả nhiên là A La! Trầm Côn, ngươi phải mau lên!

Bạch Khởi trầm giọng nói:

- Ta nghe Huyền Tâm của Nữ Oa Cung nói qua, La gia muốn tham gia ước hội lần này, chính là bọn họ tìm không ra thi thể Hoàng Kim Thần Tộc, cho nên đã nghĩ ra một biện pháp điên cuồng... Đại tiểu thư La gia từng bị hiến tế cho Hoàng Kim Thần Tộc, nếu bọn họ hiến tế A La lần thứ hai chắc chắn sẽ dụ được Hoàng Kim Thần Tộc tới.

- Hiến tế A La?

- Khốn kiếp!

Trầm Côn cực kỳ nhanh nhẹn lướt về vùng trời hướng Thiên Đô, nơi đó có khói lửa bay lên, tiếng dân chúng chúc mừng không ngừng... Hắn đang muốn đi xem A Phúc, nhìn quần gia của mình hoàn thành truyền kỳ từ một nô lệ trở thành hoàng đế. Nhưng Bạch Khởi đột nhiên nói ra việc A La bị hiến tế.

- Ngươi có biết địa điểm hiến tế ở đâu không?

Ngữ khí của Trầm Côn lạnh đủ để đóng băng toàn bộ thế giới này.

- U Vân Châu.

- Quả nhiên là một nơi tốt, Ca Thư Ứng Long đã chết, Tổ Tâm đã chết, nơi đó sắp trở thành tâm bão của Cửu Châu rồi à?

Trầm Côn cười híp mắt cúi xuống, giống như cây cung to uốn lại.

Sí thiên song dực đột nhiên mở ra, hắn cũng như tên rời cung, nhanh như chớp phóng đi.

- Xin lỗi, A Phúc, ta không thể nhìn thấy ngươi lên ngôi rồi.

...

Vị trí địa lý của U Vân Châu rất đặc biệt

Nó giống như một loan đao, chuôi đao ở Trung Châu, đầu đao ở Đông Cửu Châu, mà lưỡi đao đem bắc nam Cửu Châu tách ra, trở thành ranh giới thiên nhiên của mấy Châu này.

Một yếu đạo giao thông nối bốn phương như vậy, vùng này từ xưa đến nay đều là nơi mà các thế lực mong chiếm cho bằng được. Trung Châu Đường Quốc, Vân Mông đế quốc, Tống Nguyệt đế quốc, còn có vương triều Đại Triệu đã diệt vong, đều từng tiến hành những chiến thảm khốc ở đây ... Có tin đồn rằng, U Vân Châu là đại bình nguyên có màu đỏ đặc biệt, chính là do máu binh lính của các quốc gia nhuộm thành. (Biên: U Vân châu này giống Trung Đông nhỉ, ko biết đầu Trung Đông có phải do vùi xác mà thành ko nhỉ. Just joke)

Không ngoài dự đoán của Trầm Côn, trên đường chạy đến U Vân Châu, các tin tức rung động liên tiếp truyền tới.

Đứng mũi chịu sào đúng là Thiên Minh, Quang Minh Hoàng đăng cơ, những Thiên Quân khác không cam lòng với thất bại này, tại Bắc Phương Thiên Minh lật đổ Liên minh đại kỳ của Quang Minh Hoàng... Sau vài chiến dịch quy mô nhỏ, phạm vi chiến trường càng lúc càng lớn, rốt cục đã lan đến cứ điểm quan trọng U Vân Châu thường được ví như yết hầu này.

Xem xét kỹ vị trí địa lý của U Vân Châu, nơi này mà bùng nổ chiến tranh, thì Trung Châu Đường Quốc, Bắc Phương Vân Mông, Đại Yển hoàng triều, thậm chí cả Hoàng Kim Huyết Tộc đều phải tăng cường đề phòng, trong lúc nhất thời quân đội và chiến tướng tập hợp ở U Vân Châu đông không kể xuể.

Mà đáng sợ nhất chính là... Dương gia.

Cửu Châu loạn thế, Tống Nguyệt Dương gia luôn luôn không tranh quyền thế, bảo vệ chặt Tống Nguyệt cùng dân chúng, thế nhưng chiến tranh lại bùng nổ thật sự trùng hợp, ngay tại đất đỏ đại bình nguyên, đại môn của Dương gia

Lửa chiến tranh đã đốt đến cửa nhà mình, Dương gia không thể không chiến

Mà khi Trầm Côn đến nơi này, nghĩ một cái, trong không khí đã tràn ngập mùi máu.

Nơi đây là một bình nguyên rộng lớn, bùn đất đều là màu đỏ, cỏ cây tươi tốt dị thường. Đứng ở trung tâm bình nguyên nhìn ra xa xa, phía Bắc toàn các cứ điểm quân sự quan trọng đứng liền nhau kéo dài mãi, cờ đại tướng chỉ rõ đây là Đội vệ binh của Yến hoàng - Đại Yến hoàng triều.

Phía Tây liếc mắt nhìn không thấy hết quân doanh, trong đó có một tòa nhà hình tháp chóp màu vàng chia thẳng lên trời, đúng là Công Thâu gia Đại địa chiến thần, vậy nghĩa là nhóm người mạnh nhất của Hoàng Kim Huyết Tộc đều đã tới.

Mà phía Nam là một Trường Thành (Biên: đoạn thành lũy rất dài, cả cây số trở lên) chặn ngang đoạn trên của bình nguyên, trên tường thành cắm cờ một màu đỏ tươi như máu, người thông minh nhìn là biết ngay, đây là dấu hiệu Trung Châu Vũ Quân tự mình giá lâm

- Dương gia đâu?

Trầm Côn đứng ở trên bình nguyên nhìn quanh, cảm thấy cổ quái sờ sờ cảm, hẳn đã nghe qua tin tức Dương gia xuất binh, tại sao lại không thấy quân kỳ của Dương gia?

Nhìn lại lần nữa, bốn bề đều là quân đội vây kín, trên đại bình nguyên chỉ còn lại mấy trạm dịch ít ỏi, giống như mấy chiếc thuyền nhỏ trong mưa to bão lớn, có thể bị sóng lớn nhấn chìm bất cứ lúc nào.

Trong đó có một cái trạm dịch rất đặc biệt, sau lưng không có quân kỳ đại biểu cho một thế lực nào cả, mà lại là một tấm bia to hơn mười thước.

Trên tấm bia lớn ấy có viết một hàng chữ to rồng bay phượng múa... Vì lòng kính trọng với Dương Gia, chùng nào Ca Thự ta còn sống, tuyệt không vượt qua tấm bia này, đặt chân lên lãnh thổ Tống Nguyệt Quốc.

Trầm Côn cười cười, đi vào một tiểu trạm dịch tấm thường này.

Hơn chục thương khách đi đường đang ngồi vây quanh bếp lò, bọn họ đều là những người không may mắn bị chiến tranh liên lụy, đang muốn buôn hàng hóa qua U Vân Châu, lại gặp các quốc gia giao tranh, đành dừng chân tá túc tại trạm dịch nho nhỏ này.

- Tiểu nhị, cho bầu rượu.

Trầm Côn chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, lớn tiếng hô.

- Hừm!

Mấy thương khách lập tức bất mãn mà nghiêng đầu lại, trừng mắt liếc Trầm Côn.

- Nơi này đã bị các quốc gia chiếm đóng, đào đâu ra rượu? Muốn ăn uống thì tự lo đi, đừng làm phiền tiên sinh kể chuyện.

Trầm Côn sững sốt, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên cái bàn gần tấm bia to, có một tên nhỏ con đầu tóc bù xù, lồi thối giống như vài năm chưa tắm rửa, đứng trên bàn vẽ loạn lên đang nói cái gì đó.

“Chào huynh đài!” Thấy Trầm Côn nhìn hẳn, tên nhỏ con nói: “U Vân Châu đại loạn, ta cũng bị vây ở nơi này... Huynh đài có hứng thú thì bỏ ra mấy đồng tiền, ta kể cho huynh nghe vài chuyện.”

Thì ra là nghệ sĩ kể chuyện.

Trầm Côn coi như không ném ra một thỏi bạc khoảng bảy tám lượng.

- Ấy da, đa tạ huynh đài nhiều!

Ánh mắt tên nhỏ con lập tức sáng lên, từ trên bàn nhảy xuống

- Nếu huynh đài đã hào phóng như vậy, ta cũng sẽ không làm huynh đài thất vọng.

Nói xong, mặc kệ những thương khách khác bất mãn, võ ngực nói:

- Huynh đài vừa mới đến, không có nghe qua nửa đoạn trước, ta sẽ không kể nữa mà sẽ kể một chuyện xưa khác.

- Rồi, rồi.

Tâm tư của Trầm Côn đều đặt vào tấm bia của Dương gia, căn bản không để ý đến hấn nói cái gì

Nhưng chỉ một giây sau, đã thấy tên nhỏ con ngồi đối diện với hấn, vỗ bàn nói:

- Nơi này chính là tấm bia to ngàn năm của Dương gia, ta sẽ kể cho huynh đài nghe một chút chuyện... Ca Thư Ứng Long tấn công Tống Nguyệt, tấm bia to Dương Môn, máu nhuộm U Vân.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

322. Chương 366 Tấm Bia Lớn Ở Dương Môn (2)

Trầm Côn cảm thấy không có hứng thú với người chết.

- Nghe khẩu khí của huynh đài, dường như có chút xem thường Ca Thư Ứng Long?

Lông mi của tên nhỏ con nhướng lên.

Trầm Côn cười hắc hắc, hấn không phải không tôn trọng Ca Thư Ứng Long. Nhưng sau trận đánh ở Linh Lung cung, hấn đã chứng minh mình có đủ thực lực chiến thắng Ca Thư Ứng Long. Nên hấn cũng không quan tâm mấy đến một trong tứ đại truyền thuyết đã qua đời này.

Thấy Trầm Côn xem thường Ca Thư Ứng Long, tên nhỏ con cười lạnh một tiếng:

- Huynh đài quá xem thường Vân Mông Ca Thư rồi, người cùng lắm cũng chỉ hai mươi mấy tuổi. Hừ hừ, đây là do người quá trẻ tuổi, chưa từng thấy qua lúc Ca Thư Ứng Long cường đại nhất, nên mới coi thường hấn!

- Ai u, lúc còn trẻ lão Ca Thư rất mạnh sao?

Trầm Côn kinh ngạc ngẩng đầu.

- Chỉ là rất mạnh thôi sao?

Tên nhỏ con thần nhiên nói:

- Ca Thư ứng Long mà chúng ta gặp qua, chỉ là Ca Thư Ứng Long tuổi cao sức yếu. Lúc ngài còn trẻ,....

Hấn thở dài:

- Đáng tiếc, năm ấy trong trận chiến cùng Dương Gia, Ca Thư Ứng Long đã bị phế bỏ hơn phân nửa linh khí của mình. Nếu không hấn sao lại chết ở Thu Diệp thành, chỉ là một trong bốn truyền thuyết thôi?

Dương Gia phế đi Ca Thư Ứng Long?

Trầm Côn hứng thú:

- Người nói cho ta nghe đi!

- Được, nhìn chỗ ngân lượng này, ta sẽ kể cho huynh đài nghe một chút!

Tên nhỏ con cầm bạc lên, mặt ngay (đơ) ra như tấm gỗ, đập mạnh lên mặt bàn.

- Nói đến Ca Thư Ứng Long, không thể không nói tới trận chiến ba mươi năm trước, Dương Gia máu nhuộm U Vân, cùng lão Ca Thư lưỡng bại câu thương !

Hấn từ từ giảng giải:

- Trận chiến ấy, Ca Thư Ứng Long xuất binh chinh phạt Tống Nguyệt, bảy mươi vạn quân tiên phong, ba nghìn viên chiến tướng ... Quân vương của Tống Nguyệt đế quốc ngu ngốc, mới đầu hấn phái một thừng

cơm đi nghênh địch. Kết quả không cần nhiều lời, Ca Thụ Ứng Long một trận công thành, không chỉ đánh cho thùng cơm kia toàn quân bị diệt, hơn nữa vượt qua Nhĩ Ngã dưới chân U Vân Châu, vào đánh vị trí trọng yếu của Tống Nguyệt đế quốc, chỉ còn cách Ngọc Kinh Hoàng Thành bảy tám trăm dặm mà thôi.

Cho đến lúc này, Tống Nguyệt mới bị đánh tỉnh, sợ hãi. Cuối cùng mới nhớ tới bọn họ còn có Tống Nguyệt Chiến thần Luyện Xích Hành, còn có tấm bia to Dương môn nữa!

- Luyện Xích Hành?

Trầm Côn đột nhiên phát hiện, cái tên này cùng cái ngục ở Nam Lâm Luyện Xích Hào rất giống nhau.

- Người không cần phỏng đoán đâu, Luyện Xích Hành chính là đại ca của Luyện Xích Hào. Chẳng qua là sau này lại xảy ra một ít chuyện, Luyện Xích Hào mới chạy trốn tới Nam Lâm!

Tên nhỏ con nhìn thấu nghi ngờ của Trầm Côn, hừ nói:

- Vậy người nghĩ xem, với thực lực cấp truyền thuyết của Luyện Xích Hào, mà năm đó cũng chỉ là một chiến tướng bình thường của Tống Nguyệt đế quốc, chỉ có thể sống sau cái bóng quá lớn của Luyện Xích Hành. Vậy thì một khi Tống Nguyệt đế quốc toàn lực phát động chiến tranh, bọn họ có thể phát động ra thực lực khổng lồ cỡ nào!?

- Đáng tiếc! Tống Nguyệt đế quốc trọng văn khinh võ, không có nhiều đỉnh cấp chiến tướng, lại không biết dùng, không chịu dùng. Kết quả rơi vào cảnh an phận ở một góc, bị mọi người khi dễ!

Tên nhỏ con thốt thốt cảm thán.

Trầm Côn cũng thở dài.

- Nói tiếp đi, sau khi Tống Nguyệt đế quốc bị đánh tỉnh thì sao?

- Bọn họ bị đánh tỉnh...

Tiểu cá tử tiếp tục nói:

- Nhưng mà khi đó, quân chủ lực của Tống Nguyệt đã bị Ca Thụ Ứng Long tiêu diệt gần hết. Hoàng đế Tống Nguyệt không còn cách nào khác, chỉ có thể để Dương gia cùng Luyện gia chiêu mộ tư binh, xây dựng thành Dương gia quân cùng Luyện gia quân. Trong lúc vội vàng, Luyện gia chiêu mộ được mười vạn tráng đinh, Dương gia cũng chỉ có thể lấy ra mười ba vạn đệ tử.

Tên nhỏ con vẽ một bản đồ thật to ở trên mặt bàn, giải thích:

- Tập kết quân đội xong, Tống Nguyệt định ra chiến pháp, Dương gia trì hoãn Ca Thụ Ứng Long ở chính diện, Luyện Xích Hành thì bí mật đem quân đi về phía bắc, sau đó vòng lại tấn công, cùng Dương gia một nam một bắc, tạo thành thế gọng kềm với Ca Thụ Ứng Long... Giai đoạn đầu cuộc chiến, kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, Luyện Xích Hành điều binh bí mật, Dương gia trên chiến trường liều chết chống cự, đã hoàn thành vòng vây với Ca Thụ Ứng Long.

- Ai ngờ, tên cầu Hoàng Đế của Tống Nguyệt dùng đến cả kim bài, muốn đem quân Bắc phạt của Luyện Xích Hành gọi trở về quốc nội! Lý do của bọn hắn là, Luyện Xích Hành dẫn dắt tư binh bên ngoài, một khi có tâm tư khác, trong quốc nội không người nào có thể áp chế!

- A?

Các khách thương cũng kinh ngạc há to miệng.

- Mất nước tới nơi, Hoàng Đế Tống Nguyệt còn nghi kỵ tướng lĩnh của mình?

- Bằng không tại sao lại nói Tống Nguyệt không có minh quân đâu?

Tên nhỏ con hừ nói:

- Sau khi nhận được kim bài, Luyện Xích Hành liều chết không lui binh. Chỉ nói, đầu của Ca Thụ Ứng Long đã ở trước mắt, U Vân Châu lại càng sắp lấy được. Nếu lúc này lui binh, thì tướng sĩ của Tống Nguyệt sẽ hối hận cả đời! Hơn nữa một khi hắn lui binh, chẳng phải là bỏ mặc Dương gia đệ tử đang ở chính diện chiến trường, đem Dương gia đặt vào tuyệt cảnh sao?

- Luyện Xích Hành liên tiếp kháng cự mười hai đạo kim bài, rốt cục chọc giận Hoàng Đế Tống Nguyệt.

- Lúc này, Tống Nguyệt quốc lại hướng Hoàng Kim Huyết tộc cầu viện. Mời tới Lịch Cửu Tiêu, đem theo cận vệ của hoàng gia Tống Nguyệt, cầm Tống Nguyệt Trấn quốc Thần kiếm, xông vào quân doanh của Luyện Nguyên soái, đoạt binh phù, đem luyện Nguyên soái nhốt vào xe tù, trở lại kinh thành!

Tên nhỏ con thở dài:

- Luyện Nguyên soái bị bắt về, U Vân Châu không tiếp ứng, chống lại Ca Thụ Ứng Long chỉ còn trợ trợ Dương gia. Từ lúc chiến tranh nổ ra, để làm chậm bước tiến của Ca Thụ Ứng Long, Dương gia tướng đã huyết chiến hơn bảy mươi ngày, chỉ còn tám vạn tàn binh. Bây giờ, Luyện Nguyên soái bị buộc lui binh, Dương gia tướng một là không còn lương thực, hai là quân lực không đủ, chỉ còn một mình ngoài biên cương chống đỡ Ca Thụ Ứng Long. Vì thế, chỉ trong ba ngày đã bị Ca Thụ Ứng Long giết tới hai cốt tròng như núi, máu nhuộm U Vân...

- Điều đáng sợ hơn là, khi đó, Ca Thụ Ứng Long còn có một quân sư, chính là Độc Phật Huyền Si danh chấn thiên hạ! Thừa dịp Dương gia quân thua rút về nước, Huyền Si hạ kịch độc, đem toàn bộ tám vạn tàn binh của Dương gia giết chết bên bờ sông Hồng Thủy... Dương gia bị diệt, Luyện Xích Hành bị bắt, còn ai có thể địch được Ca Thụ Ứng Long?

- Chỉ trong vòng nửa tháng, Ca Thụ Ứng Long tiến quân thần tốc, tấn công thẳng vào Tống Nguyệt quốc, tiến vào trong nội địa hơn bảy trăm dặm, khiến nhà nhà để tang, vạn dân khóc lóc. Đã sắp hạ được Ngọc Kinh Hoàng Thành rồi!

- Đúng là - Nước mất, gia tướng mất, núi sông biến sắc, chính là lúc trung tướng quên mình. Ca Thụ Ứng Long một đường tiến công, thấy chỉ còn ít ngày nữa là phá được Ngọc Kinh Hoàng Thành. Ngài bắt tri bắt giác có cảm giác kiêu ngạo tự mãn, buông lỏng đề phòng. Nhưng đêm khuya ngày thứ chín từ khi ngài đang vây khốn Ngọc Kinh Thành, đã bị tàn quân của Dương gia phản kích! Tám vạn tàn binh, chỉ còn lại ba ngàn người, quân Dương gia chết hơn chín phần, rất nhiều người bị thương. Nhưng bọn họ chỉ bằng ý chí mà dám đánh vào trung quân của Ca Thụ Ứng Long, xông thẳng vào lều lớn!

- Lúc đó, Ca Thụ Ứng Long đã là một trong những cường giả mạnh nhất thiên hạ, dưới trướng còn có tứ đại yêu thú, bát đại phong tướng. Người bình thường mặc dù tiến vào lều lớn của hắn, cũng đừng mơ tưởng làm hắn bị thương dù chỉ một cọng tóc gáy. Đáng thương Dương gia tướng cả nhà trung liệt, vì giải mối nguy mất nước, một mạng đổi lại mười mạng, liều chết giết được ba mươi tám viên đại tướng dưới trướng Ca Thụ Ứng Long. Đại tướng Dương Chiêu, lại càng liều mạng, đến nỗi dù hai chân bị trảm, vẫn cố gắng dùng một chiêu Bất Hồi Thiên Thương, đâm xuyên qua lồng ngực của Ca Thụ Ứng Long. Nếu không phải trời sinh trái tim của Ca Thụ Ứng Long nằm ở bên phải thì một thương của Dương tướng quân đã giết được kẻ nguy hiểm số một Vân Mông này!

- Kết thúc trận chiến, Dương gia quân chết hết chín phần, ba ngàn tàn binh còn lại chỉ còn mỗi Dương Lục Lang còn sống trở về, nhưng hai chân cũng bị chặt đứt, được cứu ra từ trong đồng máu! Mà Dương lão thái gia, sau khi đã thương Ca Thụ Ứng Long, cũng bị đứt hết gân mạch. Tự thấy không thể đột xuất vòng vây, liền quay ngược Lý Lăng thương, tự vận để báo quốc ân. Lúc chết, thi thể vẫn đứng thẳng trước cửa Ngọc Kinh Thành, làm cho không một binh lính nào dám bước vào Ngọc Kinh Thành nửa bước...

Vừa nói, tên nhỏ con chỉ một ngón tay vào tấm bia to trước cửa!

- Trong trận chiến này, mặc dù Ca Thụ Ứng Long không chết, nhưng linh khí cũng bị phế hơn phân nửa, không còn thực lực tranh đoạt ngôi vị thiên hạ đệ nhất được nữa... Huynh đài thấy đó, ngày xưa lúc Ca Thụ Ứng Long trọng thương thua chạy tới đây, bèn lập bia đá ở chỗ này tưởng nhớ Dương môn! Lão lập thế rằng, trước khi chết, tuyệt không đặt chân vào quốc thổ của Tống Nguyệt nửa bước, còn chủ động đem thi thể Dương gia nam nhân trả lại cho Dương gia! Hắn đã bị Dương gia đánh phát sợ, dọa cho bể mật!

- Sau đó thì sao, Dương gia từ đó cũng dần xuống dốc phải không?

Nghe tên nhỏ con kể chuyện xưa, các khách thương cảm thán không thôi, Trầm Côn lại thần nhiên hỏi.

Ấn tượng của hắn đối với Dương gia rất không tốt, tự nhiên sẽ không cảm thấy thương cảm...

- Ủ, nam nhân Dương gia chết hết, Dương Gia cũng xuống dốc theo!

Tên nhỏ con thở dài nói:

- Ta nghe nói kết cục là, sau đại chiến, tên Hoàng đế ngu ngốc của Tống Nguyệt truy cứu Luyện Xích Hành tội kháng mệnh, giết Luyện Xích Hành. Ép Luyện Xích Hào trốn vào Nam Lâm, giờ trở thành cai ngục Nam Lâm. Mà Dương gia dùng công lao của bọn hắn để cứu mấy hài tử của Luyện gia... Ai, công lao bảo vệ đất nước chỉ đổi được mấy hài tử, triều đình Tống Nguyệt quá tệ bạc đi!

- Cũng may Dương gia chỉ xuống dốc, không bị diệt sạch!

Tên nhỏ con đột nhiên chỉ một ngón tay vào phía ngoài bình nguyên màu đỏ.

- Các vị hãy chờ xem, một khi U Vân Châu xảy ra chiến loạn, Dương gia sẽ hồi sinh!

Ba!

Vỗ thối bạc, hắn kết thúc câu chuyện...

Mà Trầm Côn chán đến chết, ngáp một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Thành thật mà nói, chuyện Dương gia máu nhuộm U Vân rất thảm thiết, một mạng đổi mười mạng, tràn ngập nhiệt huyết thủ hộ một quốc gia ngàn vạn dân chúng. Cũng khó trách bọn hắn có uy vọng cực cao, nhưng là... Uy vọng cực cao thì sao? Nhớ năm đó Dương Cửu cùng Phật Tháp đánh một trận, Trầm Côn cũng không có ấn tượng quá tốt đối với bọn họ.

Nghe chuyện xưa mà thôi, nghe qua cũng không tính... Nghĩ như vậy, Trầm Côn bước chậm trên bình nguyên, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Dương gia quân.

Chỉ lát sau, hắn đi đến bên cạnh một cái sông lớn màu đỏ, ngồi chồm hổm xuống tìm nước uống. Đột nhiên hắn phát hiện trong nước sông có rất nhiều hài cốt lâu năm... Gần như cùng lúc, hắn thấy ảnh phản chiếu của tên nhỏ con mới kể chuyện cổ tích sau lưng hắn.

- Đây chính là sông Hồng Thủy, nơi tám vạn Dương gia quân tử trận! Tên nhỏ con đứng ở bên cạnh Trầm Côn, buồn bã nói: - Trời ghét trung lương, sau trận chiến ấy, Tống Nguyệt đế quốc tuy không thua nhưng thực chất là bại hoàn toàn, chủ động đem thổ địa chung quanh đây trao cho Vân Mông Đế Quốc. Thế nên, Dương gia muốn nhật xác cho con em mình cũng làm không được. Ai! Tám vạn trung liệt, đều chôn xương ở con sông này!

- Đây là hài cốt của Dương gia quân?

Trầm Côn hoảng sợ chỉ vào hài cốt trong nước sông, vừa quay đầu nhìn thoáng qua tên nhỏ con.

- Lão huynh, người đi theo ta làm cái gì? Vì sao lại kể chuyện này cho ta?

- Không, ta chỉ muốn nói với người một câu...

Tên nhỏ con cúi đầu.

- Dương gia, người tôn trọng họ cũng tốt, hận họ cũng được, nhưng đừng coi thường sự bền bỉ của bọn họ... Người của Dương gia vĩnh viễn đánh không phục, giết không hết. Người không nên trở thành địch nhân của bọn họ, cũng không cần đi tham gia cái ước hẹn Phù Vân đó!

Trầm Côn ánh mắt híp lại, không nên trở thành địch nhân của Dương gia. Lời này là lời của một nghệ nhân kể chuyện cổ tích sao?

- Lão huynh là vị cao nhân nào?

Trầm Côn cười híp mắt hỏi.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

323. Chương 367: Tuyên Chiến Với Thần Phật

Tên nhỏ con lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng.

- Xem ra người vì quá lo cho A La, đã bỏ qua rất nhiều chuyện. Bắt đầu từ Linh Lung cung, ta vẫn theo người một đường tới đây...

Hắn xoa xoa mái tóc rối bù, đầu tóc hắn dần trở nên mềm mại như tơ lụa. Một mái tóc dài màu đỏ buông xuống vai. Gương mặt hắn cũng được lau sạch, lộ ra một gương mặt đoan trang, thanh lịch, hai tròng mắt lộ ra một chút màu đỏ nhàn nhạt.

- Cơ Na?

Đây chính là Nữ hoàng của Hoàng Kim Huyết tộc Cơ Na, năm đó đã từng bị Trần Côn giết một lần. Càng kinh ngạc hơn là: năm đó, sau khi dịch dung Trần Côn mới gặp Cơ Na. Lúc này dung mạo hắn đã biến hóa, ngay cả người quen thuộc hắn như Triệu Lạc Trần cũng nhận không ra, làm thế nào Cơ Na có thể nhận ra hắn?

- Người, người nhận ra ta?

Trần Côn hoảng sợ lui về phía sau một bước.

- Đại tể tửu của ta, ta sao lại không nhận ra người?

Cơ Na cười khở một tiếng, ném ra mấy tờ văn kiện cơ mật của Trần Gia. Trần Côn vừa nhìn liền hiểu...

Tại Thu Diệp Thành, do không biết thân phận của Trần Côn, Trần Phương đã từng khiêu khích hắn. Sau đó, mặc dù Trần Côn không so đo gì với Trần Phương, nhưng tên tiểu tử này vẫn mang theo một phần văn kiện cơ mật chạy mất! Thì ra hắn chạy trốn tới Hoàng Kim Huyết tộc, đầu phục Cơ Na!

Mẹ nó!

Vậy là giờ, khi đứng trước mặt Cơ Na, bản tính cũng không còn bí mật gì đáng nói nữa rồi!

Trần Côn khẩn trương đề phòng.

- Đừng khẩn trương, ta không phải tới để đối địch với người!

Cơ Na nhìn thấu tâm tư của Trần Côn, nàng cúi đầu:

- Sau trận chiến ở Linh Lung cung, Trần phương tới tìm ta, bán đứng người..... Ta đã giết Trần Phương, sau đó theo người tới đây, ta chỉ tới khuyên người một câu...

Nàng buồn bã nói:

- Người đừng đi Phù Vân chi ước. Nơi đó nhất định là một cuộc tụ hội sanh ly tử biệt. Người đi rồi chỉ sợ cũng không trở về được nữa.

Trần Côn trong lòng vừa động.

- Người biết lai lịch của Phù Vân chi ước?

Ba năm trước đây hắn đã nghe nói tới chi ước Phù Vân này rồi. Nhưng mãi tới hôm nay, hắn cũng không biết được nội dung cụ thể của nó là gì.

- Vé vào cửa Phù Vân chi ước chính là thi thể của Hoàng Kim Thần tộc chúng ta, làm sao ta lại không biết chứ?

Cơ Na cười khở một tiếng, ngẩng đầu lên hỏi:

- Chẳng lẽ..., người không biết nội dung của Phù Vân chi ước?

Trần Côn ngượng ngùng gật đầu.

- Không biết Phù Vân chi ước là cái gì, mà người cũng dám tới nơi này?

Cơ Na nhanh chóng dặm chân, chỉ vào Trần Côn mắng:

- Ngủ xuẩn, người thật là ngủ xuẩn! Phù Vân chi ước chính là lễ tuyên thệ của phạm giới, trước khi xuất quân tuyên chiến với thượng giới. Người ta đến đều vì muốn tuyên chiến với Thần Phật!

Tuyên chiến với Thần Phật?

Đầu của Trầm Côn thiếu chút nữa muốn nổ tung. Sư phụ hắn chính là một Thần Phật a. May sao gặp được Cơ Na ở chỗ này, nếu không hắn đã chẳng biết gì, hồ đồ mà đi Phù Vân rồi. Vậy chẳng phải là tuyên chiến với sư phụ mình sao?

- Phàm giới vì sao lại tuyên chiến với Thần Phật?

Trầm Côn khẩn trương hỏi.

- Người ngay cả điều này cũng không biết?

Cơ Na tức giận liếc mắt nhìn Trầm Côn.

- Cái gì cũng không biết, người còn dám giết Hoàng Kim Thần tộc, đi tới cái chi ước sinh ly tử biệt này!?

- Mỹ nữ, không phải ta đang chờ người nói rõ ràng cho ta sao?

Trầm Côn mặt dày cười nói.

- Người...

Cơ Na bị tức tới không còn lời nào để nói rồi, cũng lo lắng tới không còn lời nào để nói rồi. Sau một hồi lâu, nàng giải thích:

- Người có thần binh Bất Sát, vũ hồn của hắn chẳng phải chính là Quan Thánh Đế quân ngày xưa sao?

- Đúng vậy!

Trầm Côn gật đầu.

- Vậy người trả lời ta, Quan Thánh Đế quân có xứng làm thần tiên hay không?

- Điều này có quan hệ với Phù Vân chi ước sao?

Trầm Côn hơi sững sờ, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút.

- Quan Thánh Đế quân có rất nhiều khuyết điểm, bất quá nhiều năm trôi qua, người khác thành vương, vương thành thánh, thánh thành thần, thanh danh lớn lao, trung nghĩa nhiều năm. Sau khi chết hắn cũng được phi thăng lên Tiên giới...

- Không tệ, hắn có tư cách phi thăng Tiên giới. Nhưng... tại sao bây giờ hắn lại lưu lạc tới tình trạng này, trở thành vũ hồn của một con khi?

Cơ Na hỏi ngược lại:

- Còn nữa, người cũng biết vài Thần Cấp vũ hồn, bọn họ đều có khuyết điểm, nhưng tất cả bọn họ đều là một đời anh hùng, vang danh sử sách. Chỉ bằng địa vị lịch sử của bọn họ, dù họ không trở thành tiên cũng không làm lính đánh thuê cho người khác chứ?

Nàng dừng một chút.

- Hơn nữa, khi còn sống với thực lực của bọn họ cũng đủ để vô toái hư không rồi. Đã có thực lực vô toái hư không, tại sao bọn họ lại không phi thăng Thiên Môn? Còn có, nhiều năm trước, ở Cửu Châu có tin đồn, có rất nhiều biện pháp để vô toái hư không, tỷ như một thân tụ đủ tam đại thần công, tỷ như hợp lại phong thủy cùng linh phù. Rất nhiều người cũng hoàn thành những điều kiện này, nhưng tại sao bọn họ không có vô toái hư không?

Trầm Côn bị hỏi đến ngắc dại. Đúng vậy, hắn đã nghe nói tới điều kiện để vô toái hư không từ rất sớm. Thậm chí chính hắn cũng đã hợp lại Tinh Hà Thiên Huyền cùng Đại Nhật Càn Khôn, thỏa mãn một phần điều kiện phi thăng, nhưng phi thăng môn lộ ở nơi đâu?

- Đây cũng bởi vì thượng giới đã đóng cửa Thiên Môn!

Cơ Na thở dài nói:

- Đã ba ngàn năm rồi! Ba ngàn năm trước, có rất nhiều người vô toái hư không, phi lên thăng Thiên Môn thành thần tiên, nhưng là ba ngàn năm gần đây, thượng giới đóng cửa Thiên Môn. Cho dù người có thực lực vô toái hư không, cũng đừng mơ tưởng phi thăng qua thiên môn!

- Thượng giới tại sao lại đóng cửa Thiên Môn?

Trầm Côn giật mình nói.

- Rất nhiều người cũng hỏi giống như ngươi, nhưng là không có ai biết tại sao thượng giới lại làm như vậy!

Cơ Na cười lạnh một tiếng.

- Đã có thực lực vô toái hư không, nhưng khi đi tới phi thăng đại môn, thượng giới lại không chịu mở. Người nói xem, những cường giả ở phạm giới có chịu nổi không?

- Bọn họ chắc chắn bất mãn trong lòng....Đây chính là lý do mà phạm trần tuyên chiến với thượng giới sao?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Ừ .

Cơ Na gật đầu.

- Sau ba ngàn năm áp chế, đã có quá nhiều cường giả phạm trần bất mãn đối với thượng giới rồi... Người còn nhớ vở kịch chỉ diễn trong nội bộ Hoàng Kim không? Ta cho ngươi hay, khởi nguyên của Hoàng Kim Thần tộc, chính là một nhóm vô giả phi thăng Thiên Môn sớm nhất. Nhưng là bọn hắn lại bị thượng giới đóng cửa thiên môn!

- Tân tân khổ khổ vô toái hư không, lại bị chặn ở ngoài cửa, bọn họ tự nhiên không phục. Cho nên, bọn họ cùng một nhóm Hồng Hoang yêu thú bị chặn ở ngoài Thiên Môn trước họ hợp lại, trở thành Hoàng Kim Thần tộc bây giờ... Ở trên đó, bọn họ mượn lực lượng của Hồng Hoang yêu thú, vây công Thiên Môn nhiều năm. Ở dưới này, bọn họ phá hủy phong thủy số mệnh Cửu Châu, chính là để trả thù thượng giới!

Ầm!

Thì ra là Hoàng Kim Thần tộc ra đời vì trả thù thượng giới không chịu mở cửa...

- Trừ Hoàng Kim Thần tộc, còn có mấy thế lực khác cũng bất mãn với thượng giới... Cơ Na tiếp tục nói:

- Người có nghe nói qua Ngũ Đế quân chưa?

Trầm Côn gật đầu lia lịa, hắn vừa mới gặp Hán Bang, một trong Ngũ Đế quân, dĩ nhiên là biết rồi.

- Ngũ Đế quân gồm Hán Bang, Tần Chính, Chu Vũ, Thương Thang, Hạ Khải. Bọn họ đều từng là đế vương, ngôi cửu ngũ ở nhân gian, nhưng sau khi chết, tất cả bọn hắn cũng bị chặn ở ngoài Thiên Môn!

Cơ Na nói:

- Năm vị đế vương này không phục, liền thần phục dưới trướng một người tên là Đại Long Đầu, đã mình tranh ám đấu cùng thượng giới hơn nghìn năm rồi. Người khởi xướng Phù Vân chi ước lần này chính là bọn họ.

- Bọn họ muốn tụ tập một nhóm người mạnh nhất của phạm giới, hướng thiên giới phát động quyết chiến, mạnh mẽ mở ra Thiên Môn.

- Bất quá bên ngoài Thiên Môn đã bị Hoàng Kim Thần tộc chúng ta chiếm lĩnh. Cho nên điều kiện triệu tập cường giả của bọn họ chính là giết chết một Hoàng Kim Thần tộc, giúp bọn hắn mở ra một con đường công kích Thiên môn!

Trầm Côn nghe mà đổ mồ hôi lạnh khắp người, còn Cơ Na không để cho hắn thời gian hỏi, tiếp tục nói:

- Trừ Hoàng Kim Thần tộc và Ngũ Đế quân, còn một nhóm người nữa. Đó là Vân La tiên phủ và Nữ Oa cung, bọn họ cũng là cường giả phạm giới bị chặn ở bên ngoài Thiên Môn. Bất quá bọn hắn lại lựa chọn trở thành tay sai của thượng giới, làm môn hộ thay thượng giới trông chừng phạm giới!

- Phù Vân chi ước, những người này cũng là những người đầu tiên thủ hộ Thiên Môn, ngăn cản Ngũ Đế quân!

- Người đã hiểu chưa?

Cơ Na lớn tiếng nói:

- Phù Vân chi ước, chính là chiến trường của Ngũ Đế quân cùng thượng giới. Nếu thượng giới chiến thắng, Ngũ Đế quân bị tiêu diệt, nhân gian không còn lực lượng có thể khiêu khích Thần Phật... Nếu Ngũ Đế quân thắng, cường giả dưới trướng bọn họ sẽ đem Thiên Môn đánh nát, trở thành Thần Phật chúa tể mới...

- Một cuộc chiến tranh như vậy, không biết sẽ chết bao nhiêu người, bao nhiêu người sanh ly tử biệt. Người mà đi, rất có thể sẽ không trở về được nữa!

Nghe Cơ Na nói xong một đoạn thật dài, Trầm Côn bỗng nhiên hiểu ra, La gia tại sao không tiếc hiến tế A La, cũng muốn đổi lấy một tờ vé vào cửa tham gia Phù Vân chi ước

Gia nhập Phù Vân chi ước, sẽ có cơ hội đánh nát Thiên Môn, trở thành một Thần Phật chúa tể mới...

Mẹ nó!

La gia đã bị bức đến hồng rồi. Không tiếc sinh tử đánh cược một lần cũng muốn tranh thủ một cơ hội vô toái hư không, phi thăng Thiên Môn. Thượng giới không cho bọn hắn cơ hội này, bọn họ sẽ tự mình đoạt lấy!

- Đa tạ người đã nói cho ta biết!

Trầm Côn chưa bao giờ cảm giác mình lại thanh tĩnh như hiện tại. Phàm giới cùng thượng giới chiến tranh, còn cả cái gì Ngũ Đế quân, Vân La tiên phủ, hắn cũng không có hứng thú, nhưng hắn phải đi cứu A La!

- Đối với Phù Vân chi ước, Dương gia có thái độ gì?

Trầm Côn hỏi.

Cơ Na suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thái độ của Dương gia rất quái lạ, ta cũng không rõ, cũng nghĩ không thông. Tóm lại theo như các tin tình báo của ta, lực lượng tinh nhuệ của Dương gia đã vận sức chờ phát động, tùy thời đều có thể xuất thủ!

Dương gia tùy thời sẽ xuất thủ...

Trầm Côn gật đầu.

- Ta còn một chuyện cuối cùng...

Nét mặt già nua của hắn lần đầu tiên đỏ lên.

- Ta thật sự không có lý do thỉnh cầu người, nhưng... Mỹ nữ, giúp đỡ ta một chút đi, người nói cho ta biết La gia hiến tế ở đâu được không?

- Người còn muốn đi cứu A La sao?

Cơ Na chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Những lời ta vừa nói đều vô ích sao? Người hắn đã nghe rõ ràng, hiến tế A La, là có thể đổi lấy một tấm vé cuối cùng để đi qua Phù Vân thai. Rất nhiều người sẽ không để người cứu A La... Người đi chuyến này, sẽ thật sự bị cuốn vào tranh đấu ở Phù Vân chi ước, vĩnh viễn không có cơ hội thối lui!

Nàng khẽ cắn răng.

- Hơn nữa, Dương gia tùy thời cũng có thể xuất thủ, một khi Dương gia nhìn thấy người...

Đột nhiên nàng ngừng lại.

Nàng vô lực nhìn Trầm Côn một lúc, thở dài nói:

- Quên đi, ta đã biết người không nỡ bỏ A La, bất kể ta nói gì người cũng sẽ đi... Năm đó người cũng như vậy!

Nàng xoay người đi tới.

- Đi theo ta, ta dẫn người đi La gia tế đàn...

Trầm Côn mặt dày đi theo Cơ Na, ánh mắt cũng đang liếc thông linh thủ trạc trên tay Cơ Na. Bởi vì Vương Kiêu đã nói với hắn, cái thủ trạc này của Cơ Na có thể triệu hoán ra một Hoàng Kim Thần tộc!

Nếu như... Minh đoạt thủ trạc, có phải có thể đem A La đổi lại từ trên tế đàn không?

Mới vừa có ý nghĩ này, Trầm Côn liền thở dài... Mặc dù hắn tham lam, mặc dù hắn tâm nhãn nhỏ, nhưng hắn vẫn có lòng tự trọng. Hắn đã giết nàng một lần, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ cướp bóc nàng một lần nữa sao?

Thôi!

Nếu muốn cứu A La, thì phải sống mái một trận với Vũ Quân La Kiệt.

Tiểu Lý

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

324. Chương 368: Tranh Lộ Du

Ở chỗ sâu nhất trên đại bình nguyên đất đỏ, nơi này tựa như có người đã bỏ một dao, hình thành một đại hạp cốc chính tề.

Hai đội Hồng giáp kỵ sĩ liền thủ vệ ở hai bên cửa hạp cốc, mà trong hạp cốc, có mười mấy Hồng bào lão nhân ngồi vây quanh phụ cận tòa tế đàn, ánh mắt của bọn họ đều tập trung nhìn thân ảnh như pho tượng trên tế đàn.

Áo giáp màu đỏ, mũ giáp giống mặt thú thật lớn, người ngồi ở trên ghế ngay trung tâm tế đàn, bên người con đeo mộ thanh trường kiếm đỏ như máu.

Đó như là vinh dự thế hệ sau của Bạch Khởi, Cửu Châu hung tàn nhất, sát nhân cuồng ma đệ nhất Vũ Quân La Kiệt!

- Nguyên soái!

Hồng bào lão nhân lập tức đứng lên.

- Nghi thức tế điện đã chuẩn bị xong rồi, tùy thời có thể bắt đầu, bất quá có tin tức cho hay là, có rất nhiều cường giả đều hướng về nơi này, là muốn chờ Hoàng Kim Thần tộc xuất hiện, rồi từ trong tay chúng ta cướp đi!

- Cường giả?

Âm thanh của La Kiệt rất khàn khàn, lạnh nhạt nói:

Ca Thư Ứng Long đã chết, Tổ Tâm đã chết! Thích Già cũng đã chết, Luyện Xích Hào thì rúc vào Nam Lâm, Vân La tiên phủ cùng Nữ Oa Cung tất cả đều bị rận ửng phó vài ngày sau là ước hẹn Phù Vân, Cửu Châu đại lục, còn có mấy người được xưng là cường giả chứ?

- Hoặc là?

Đột nhiên ngừng đầu! Ánh mắt từ trong mũ giáp hình mặt thú tách ra làm hai đạo quang mang như máu.

- Chỉ là mấy tiểu nhân vật thôi, mà cũng xứng được các người gọi là cường giả ư?

Đồng, đồng, đồng!

Mấy cổ thi thể theo khe sâu từ trên vách núi thẳng đứng mà rớt xuống, rơi xuống ngay dưới chân Vũ Quân La Kiệt.

Các lão nhân khiêm tốn cung kính cúi đầu đây là vì Vũ Quân La Kiệt có kiếm ý, huyết sát, chỉ cần trong ánh mắt huyết quang mang lóe lên là lấy thủ cấp người ở ngoài ngàn dặm.

- Ai muốn đến đánh cướp vé vào cửa, khiến bọn họ đến đây đi không thể trở về!

La Kiệt vẫn không nhúc nhích, thi thể dưới chân đã hòa tan và hóa thành vũng máu loãng.

- Ta, La Kiệt không sợ giết người, cũng không sợ giết thêm nhiều người!

Bay ở giữa không trung, Trầm Côn nghe được những lời này, cau mày nói:

- Đây là Vũ Quân La Kiệt?

- Đây đúng là La Kiệt, bất quá Vũ Quân không đủ để hình dung đến hắn!

Cơ Na đứng bên cạnh Trầm Côn, cẩn thận quan sát La Kiệt.

- Tứ đại truyền thuyết, Ca Thư Ứng Long khi chết ở tuổi thất tuần, Thích Già Bồ Đề chuyển sang kiếp khác cũng chỉ là một đứa trẻ, Luyện Xích Hào cũng hơn sáu mươi tuổi, chỉ có La Kiệt mới hai mươi mấy tuổi, tiềm lực vô hạn, không biết thực lực cường đại đến cấp độ nào rồi!

Trầm Côn cảm thấy vậy.

Nếu như nói Ca Thư Ứng Long là một lão long già nua, Tổ Tâm là một con yêu hồ quý bí, La Kiệt chính là một con thương lang khát máu, tuổi còn rất trẻ, trong thân thể ẩn chứa tính bạo lực, nếu bởi vì không có sát khí, thì có thể cùng Bạch Khởi không phân hơn kém!

Tuổi trẻ chính là tiền tài, ba năm trước tứ đại truyền thuyết sánh ngang vai. Ba năm sau, La Kiệt tự mình lĩnh vị trí đứng đầu!

- Để cho ta đi tìm La Kiệt, cô thấy sao?

Trầm Côn thấp giọng hỏi:

- Ta? Chẳng còn quan tâm đến ta sao?

Cơ Na tự giễu cười cười:

- Tộc của ta là vị thần đã được người cho vé vào cửa, việc ta có thể làm cũng chỉ là bảo vệ cửa mà thôi, chết ít mấy tộc nhân thôi.

Ngữ khí có chút buồn bã:

- Đại Tể tửu, chẳng ít nhất từng là Đại tể tửu trong tộc của ta, đáp ứng ta một việc có được không? Nếu sau khi ta chết, cấp cho Hoàng Kim Huyết tộc của ta một con đường sống?

Cấp cho Hoàng Kim Huyết tộc một con đường sống?

Đúng vậy, Hoàng Kim Huyết tộc tuy rằng có thực lực không tầm thường, nhưng là mặt trời sắp lặn đại cục đã không thể xoay chuyển, Cơ Na chỉ đưa mắt ra mà nhìn tương lai sắp diệt vong của Hoàng Kim Huyết tộc.

Lúc này nếu Trầm Côn đáp ứng chuyện này, tương lai khó tránh bị người ta nắm lấy nhược điểm.

Bất quá nghĩ lại, Trầm Côn vẫn tự mình viết đưa Cơ Na một khối Yêu Bài:

- Lúc cần thiết, cứ đưa nó cho Quang Minh Hoàng!

Ngơ ngác nhìn thoáng qua Trầm Côn, Cơ Na không nói gì rồi rời đi.

- Người là đồ đại nghịch, cuối cùng vẫn còn chút tình cảm.

Sau khi rời ra khỏi Trầm Côn, Cơ Na cúi đầu, ở trên đại bình nguyên vắng vẻ này, hơn một canh giờ sau, hướng mắt về nơi đóng quân của Hoàng Kim Huyết tộc, nàng cảm thấy vui khi trốn chạy.

Một mặt chạy, một mặt đem Yêu bài của Trầm Côn đưa lên gò má, che miệng cười cười, bộ dáng xấu hổ đỏ mặt.

Một cái bí mật nhỏ, vừa rồi Cơ Na nói xin cho Hoàng Kim Huyết tộc một con đường sống, hoàn toàn xuất phát từ chức trách của nữ hoàng, nàng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ rằng Trầm Côn sẽ đáp ứng.

Dù sao Trầm Côn đã từng muốn giết nàng.

Nhưng mà... cuối cùng Trầm Côn đã thật sự đáp ứng rồi!

Có Yêu bài này, Hoàng Kim Huyết tộc có hy vọng không bị duyệt vong?

Đặc biệt là tên đại đàn độn Trầm Côn này, hi hi, Tế tửu của nhà ta, cũng không phải là không có chút tình nghĩa nào?

Vậy được rồi, liền vì Tế tửu nhà ta mà đi làm một việc.

Cơ Na càng nghĩ càng vui vẻ, mặt tươi cười như hoa thả ra một con cơ quan phi điều, giống như tiểu cơ nương vỗ Điều Nhi nói:

- Tiểu điều, Tiểu điều mau mau bay trở về nói cho Công Thâu gia, lập tức khởi động Đại Địa Chiến Thần, Tế tửu nhà ta đã trở lại, Muốn đi cùng La gia chém giết, chúng ta cần việc quân của hắn!

Cơ quan phi điều bay lên, trong cõi lòng Cơ Na tràn đầy hy vọng đưa mắt dõi theo nó bay lên tầng mây.

Cũng chính là nàng tùy ý nhìn qua, nàng còn phát hiện trên bầu trời bay qua vài thân ảnh tàn tật!

- Tàn binh Dương gia?

Nhận ra thân phận người vừa đến, Cơ Na hoảng sợ biến sắc:

- Dương gia không phải đã tìm được một khối thi thể Hoàng Kim Thần tộc rồi sao? Còn tới đây làm gì?

Sắc mặt của nàng càng thêm khó coi.

- Không tốt! Tế tửu nhà ta xuất thân từ Dương gia, nếu tiếp tục như vậy, nhất định không thể tránh khỏi ánh mắt đáng ghét của Dương gia, Tế tửu nếu như bị người Dương gia nhận ra, nhất định phải chết.

- Không được, nhất định phải lập tức báo tin tức này cho Tế tửu!

Cơ Na cúi đầu, chuẩn bị cơ quan phi điều thứ hai.

Nhưng mà vừa lúc này xuất ra cơ quan công cụ, ba, ba, ba, toàn bộ cơ quan công cụ đều nứt ra giống như thiên hạ bảo kiếm nhìn thấy kiếm trùng, còn cơ quan công cụ này giống như là gặp phải hoàng giả cơ quan thuật

- Người nào?

Cơ mạng quay đầu lại, chỉ thấy một cơ quan lấp rấp tạo thành xuất hiện sau lưng mình, một đôi mắt chứa đầy máu, giống như trong u hồn oán quỷ trong Địa ngục đi ra!

- Nha đầu, ba năm trước đây ngươi tránh được một kiếp, nhưng hôm nay sẽ không, cạc, cạc, coi như là ngươi không gặp may, thế nhưng phụ cận lão thân sử dụng cơ quan thuật, bằng không lão thân cũng không thể nhanh như vậy!

Một cánh tay tàn tạ giữ cổ Cơ Na, một cánh tay của người máy giữ ở trán nàng.

Rắc

Hai tay xê dịch, đem cổ Cơ Na tính vặn gãy!

- Tới âm tào địa phủ, nhớ nói rõ cho Diêm La Vương, danh tính người đã giết người

Từ trong đồng tử đầy máu tràn ngập ý giải thoát.

- Ngày xưa cơ quan chi hoàng, hôm nay Mặc gia cự tử, Mặc Ly

- Thảm thảm

Đầu Cơ Na bị bóp méo, chỉ thì thào được mấy câu.

- Cứu Trầm Côn, cứu hân.

- Trầm Côn ở phụ cận sao?

Mặc Ly hơi hơi nhú mào. Ngay khi thời điểm Mặc Ly trở về, Trầm Côn đã sớm đi vào Hồng Thổ Hạp Cốc.

La gia huyết sắc kỵ binh lập tức xông tới, mười mấy hồng bào lão nhân đều rít đứng lên như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào Trầm Côn.

Mà Vũ Quân La Kiệt, hân nhìn chăm chăm vào thân thể Trầm Côn rồi nhìn ra ngoài một hồi bỗng nhiên cả người chấn động, sau đó liền thần nhiên yên tĩnh ngồi xuống, bảo một hồng bào lão nhân đi theo ngăn cản Trầm Côn.

- Người là người phương nào, không biết nơi này là cấm địa La gia, không cho phép ngoại nhân tiến vào sao?

Hồng bào lão nhân hướng về phía Trầm Côn lạnh lùng hét lớn.

- Lão huynh, đừng hiềm lăm, ta không phải là đến đây đánh nhau giết người đâu!

Trầm Côn giơ cao hai tay ý bảo chính mình không có ác ý, mà khi hân nói ra điều này với lão nhân giống như lời Phật từ trong tâm, Vũ Quân La Kiệt trong nháy mắt tựa hồ mất đi khí lúc, ngồi phịch xuống đất, đương nhiên, chỉ là một cái nháy mắt, mọi người đều phát hiện ra, hân đã khôi phục lại bộ dáng bao phủ đầy sát khí.

- Nếu không có ác ý, liền thỉnh rời đi sau này La gia chúng ta sẽ nhận thức người là bằng hữu!

Lão nhân chỉ mới mở miệng

- Ta còn chưa muốn nói là đến đây là gì, cần gì đuổi ta đi?

Trầm Côn cười hì hì ngồi chồm hổm xuống, hết nhìn đông tới nhìn tây một hơi rồi nói:

- Nơi này đều là thân tín La gia không có người ngoài phải không?

Tin tưởng liền chậm chậm lấy cái nón xuống.

- Ta đây cũng không cần che giấu nữa, ta chính là Trầm Côn, các nghe hân là đã nghe A La nói về ước hẹn ba năm, ta tới cưới A La về nhà!

- Người, người không phải là ba năm trước đây.

Lão nhân ngạc nhiên một lát rồi sau đó cười rộ lên:

- Người vẫn chưa chết tốt lắm, tốt lắm.

Lời nói đột nhiên xoay chuyển

- Bất quá cái gì mà ước hẹn ba năm, La gia chúng ta có lẽ không thừa nhận, hôm nay A La tiểu thư sắp đi tể đàn, người cũng trở về đi

Mẹ nó chứ!

Vị hôn phu đã đến, các người còn muốn đem A La đưa lên tể đàn sao?

Còn không đem bần tăng để vào mắt mà?

Trầm Côn trong lòng hung hăng mắng một câu, bất quá hân cũng đã sớm liệu đến, đại gia tộc có nhiều quy củ, chính mình không có khả năng mang A La dễ dàng mà rời đi.

- Lão huynh, đừng nóng vội mà đuổi ta đi, kêu A La ra đi, ta nói với nàng mấy câu!

Trầm Côn cười nói.

- A La đang chuẩn bị hiến tể, sẽ không ra gặp người đâu!

Lão nhân lạnh lùng vung tay lên, chung quang là huyết sắc chiến sĩ đều xông tới

- Lập tức đi, bằng không chính là địch nhân La gia!

- A da, xem lão huynh ngươi đã nói vậy!

Trầm Côn vẫn không chút hoang mang, chỉ là một vẫy tay một cái

- Bất Sắc!

- A di đà phật, hầu đến đây!

Bất Sắc hô to một tiếng, đem Linh Lung cung đến giữa thi thể Hoàng Kim Thần tộc mà nhét vào tế đàn.

- Các lão huynh, các người cần hiến tế A La, đơn giản là cần vé vào cửa Phù Vân Thai!

Trầm Côn chỉ vào thi thể

- Cửa này ta cấp cho các người một phiếu, cho dù là một bộ phận sinh lễ, cũng đủ đổi về A La chứ?

Nói xong, Trầm Côn cười híp mắt nhìn sắc mặt Hồng bào lão nhân.

La gia sở dĩ cần một khối thi thể Hoàng Kim Thân tộc, hiện giờ mình đã cấp cho họ rồi, bọn hắn không còn lý do gì để hiến tế A La nữa?

Không muốn nói nên lão nhân chỉ cười lạnh một tiếng:

- Ngươi nghĩ rằng chúng ta hiến tế A La, chỉ vì một cỗ thi thể đơn giản như vậy sao?

- Không phải sao?

Trầm Côn sững sốt

- Ha, ha, thật là tên tiểu tử vô tri!

Lão nhân trào phúng nói:

Ngươi cho là có thi thể này, có thể vào Phù Vân Thai? Tiểu tử, thi thể nào có thể xem như vé vào, nhưng mà đường vào ở đâu? Đường vào Phù Vân Thai là ở đâu?

Đường vào?

Đúng vậy a, Phù Vân Thai ở địa phương nào, cái này vốn không ai biết, coi như lấy được thi thể Hoàng Kim Thân tộc cũng không ai biết đường.

- Tiểu tử, chúng ta có thể nói cho người biết, Ngũ Đế Quân đã phát Phù Vân thiệp, chỉ cấp cho chín người, bọn họ đều có ghi rõ trên thiệp mời đường đi đến Phù Vân Thai.

Chỉ vào ngực mình rồi nói:

- Đến cả chúng ta muốn tự phát đi vào, Ngũ Đế Quân cũng sẽ không cự tuyệt, nhưng mà chúng ta phải có điều kiện chính là mang theo thi thể Hoàng Kim Thần tộc đến Thiên môn rồi tụ hợp cùng với bọn họ.

- Như thế nào mới có thể đến Thiên Môn?

Lão nhân lạnh lẽo nói:

- Chỉ có một biện pháp, chính là như Đông Ca năm đó gọi về Hoàng Kim Thần tộc, làm cho Hoàng Kim Thần tộc phủ xuống, sẽ xuất hiện một tòa thể tục chi môn! Cho nên, A La nhất định bị hiến tế, bằng không thì Thiên Môn lộ sẽ không mở ra!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

325. Chương 369: A La Chết?

Thì ra ước hẹn Phù Vân còn cần phải mở một con đường. Sắc mặt Trầm Côn dần lạnh lại, hắn nghe rõ La gia phải dùng sinh mạng của A La mở một con đường thông thiên môn. A La phải bị đưa lên tế đàn, A La phải bị hiến tế, phải chết! Một khi đã như vậy, không thể trì hoãn hơn nữa!

- Hắc hắc, nếu các lão huynh đều nói vậy thì...

Trầm Côn lui về sau vài bước, thản nhiên phân phó: - Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, ta không muốn giết A La, người nghỉ ngơi cho tốt đi, Đại Đạo Vô Cương lên! Vừa nói, trên người Trầm Côn liền xuất hiện một kiện đạo bào, còn có khí chất tiên phong đạo cốt! Bất Sắc cũng hóa thành một cây phát trần, xuất hiện ở tay Trầm Côn.

- Tiểu tử, người tới đây cầu thân hay là cướp cô dâu?

Hồng bào lão nhân mỉm cười, cất bước muốn chạy tới giết hắn, nhưng mà vũ quân La Kiệt ở phía sau chậm rãi đứng lên: - Tất cả không được động thủ, lấy thực lực của hắn, các người động thủ chính là đi chịu chết.

- Nguyên soái! - Các lão nhân rớt rít cúi đầu.

Vũ quân không để ý đến bọn họ, lập tức đi tới đối diện Trầm Côn, lạnh lùng nói: - Người cùng A La cùng lắm là quen nhau một năm, lại cách xa nhau ba năm, tình cảm thực sự nhiều như vậy sao? Vì sao vì một nữ nhân mới quen một năm mà bất chấp tính mạng của mình?

- La lão huynh, người cùng A La xưng hô thế nào, huynh muội hay tỷ muội?

Trầm Côn bĩu môi: - Xem ra tương lai ta là em vợ hay là bề trên của người, ta không thể giết người!

La Kiệt nhìn Trầm Côn một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười.

- Ta hiểu được, người đối với A La chết cũng không rời, cận kề cái chết cũng muốn mang nàng đi.

La Kiệt gật đầu: - Tuy rằng ta không cho phép người làm vậy, nhưng mà nghĩ tình của nàng, ta sẽ cho người chết toàn thân vậy.

Nói xong trong đầu khôi (mũ giáp) bắn ra hai đạo quang mang huyết hồng. “Cái này là động thủ sao” - Trầm Côn cười hắc hắc, Đại Đạo Vô Cương phát động thuộc tính thuận di đến bất cứ chỗ nào trong vòng trăm dặm, trong giây lát liền xuất hiện sau lưng La Kiệt, sau đó dùng phát trần làm bút viết một tờ linh phù lớn trên lưng La Kiệt.

“Tốc độ thật nhanh”. Chứng kiến Trầm Côn vừa ra tay đã đặt vũ quân ở thế hạ phong, sắc mặt nhóm hồng bào lão nhân liền biến đổi lớn, hoàn hảo vừa rồi không có tùy tiện ra tay, bằng không chỉ bằng một chiêu vừa rồi, nhóm người mình đã chết chỉ còn lại tro cốt. Sau ba năm, Trầm Côn đã trở nên kinh khủng như vậy sao?

Các lão nhân hoảng sợ biến sắc, nhưng La Kiệt cũng không chút hoang mang, thậm chí còn nhàn nhã nói chuyện.

- Trụ cột võ công của người một nửa đến từ Vương Kiêu, một nửa khác là tàng linh công của La gia do A La truyền cho người, dùng võ công của La gia đối phó với La tông chủ ta thật là ngu xuẩn!

Hắn xoay người, phần tâm linh phù liên khẽ động nhẹ khiến cho linh phù hóa thành mấy chục đạo quang màu vàng, nháy mắt đã tan thành mây khói.

- Ai da, lão huynh quả nhiên là rất lợi hại, bất quá tin tức của người cũng cũ quá rồi, võ công của ta đã sớm thay đổi!

Trầm Côn nhẹ nhàng hướng về phía linh phù thổi một ngụm khí, nhất thời toàn bộ quang mang kim sắc tụ lại biến thành hỏa thanh long, hướng La Kiệt vây giết. Mắt La Kiệt kinh ngạc, vội vàng chạy trốn, nhưng mà uy lực của thanh long không tiêu giảm nửa phần, một mực đuổi theo La Kiệt tới vách núi gần hạp cốc. Sau đó một tiếng âm vang trầm đục vang bên, vách đá cũng bị bào mòn, đá vụn bay loạn xạ. Lúc khói bụi tan hết, La Kiệt đứng an ổn trên vách núi bị thanh long quét qua, vách núi cũng bị hõm vào. Cúi đầu nhìn quang cảnh bị biến đổi, ánh mắt La Kiệt đột nhiên ẩn hiện chiến ý lạnh lùng:

- Lúc này mới xứng là đối thủ của ta! - Đại kiếm huyết sắc xuất hiện trong tay, La Kiệt cười to nói:

- Đến đây đi, ta cho người thấy kiếm pháp thật sự của ta, Thương Khung Địa Chi Kiếm!

- Đây không phải là kiếm pháp của Lý Trích Tiên sao? A La biết, người cũng biết sao?

Trầm Côn đã sớm gặp qua chiêu kiếm này khi ở gần A La, cười cười vung phất trần lên nghênh chiến. Hai người liền chém giết trên không trung, Trầm Côn mở song sí dực, còn có Đại Đạo Vô Cương, trong vòng hai trăm dặm đều nằm trong phạm vi công kích, cả người giống như một đoàn băng hỏa đan vào nhau, thân ảnh liên tục lóe lên, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh. Mà La Kiệt liền đứng nguyên tại chỗ cầm thanh đại kiếm huyết sắc vung lên giống như một pho tượng huyết sắc thần phật bất động.

- Ba năm không gặp, Trầm Côn sao mạnh đến thế này?

Nhóm hồng bào lão nhân đứng há hốc, cũng có người thấp giọng nói: - Lấy thực lực của hắn bây giờ... Không bằng bỏ hiển tế, để cho hắn làm con rể La gia?

- Không được! - Lập tức có người phản bác: Mở ra Thiên Môn quan trọng hơn nhiều so với một tên rể cấp võ hoàng, phải biết rằng bệ hạ muốn...

- Ô...!!! - Tên còn lại kinh ngạc nói: - Các người mau nhìn chiêu thức của Trầm Côn, có phải có chút quen mắt... băng cùng hỏa, tựa hồ có chút tương tự cùng Dương Vô Tâm của Dương gia.

- Dương Vô Tâm? Người nói là Trầm Trọng? - Một lão nhân xem một hồi rồi gật đầu nói:

- Quả nhiên là rất giống, bất quá bọn họ là huynh đệ song sinh, võ công tương tự cũng không coi là chuyện kỳ quái.

- Không! Chuyện này rất kỳ quái! - Một âm thanh lạnh lùng sau lưng lão nhân vang lên! Lão nhân liền quay đầu nhìn, chỉ thấy một thanh niên có diện mạo rất giống Trầm Côn, nhưng khí chất rất âm lệ, liếc mắt một cái, hắn đã xuất hiện sau lưng mình.

Ai vậy? La gia có vài trăm người nhưng không ai thấy rõ hắn tới như thế nào? Đáng sợ hơn là sau bóng lưng của người trẻ tuổi có hơn chục tàn binh của Dương gia đứng trên đỉnh núi. Những người này hoặc là thiếu một tay hoặc là mù một mắt. Nhưng mà các lão nhân tuyệt đối không dám xem nhẹ sự hiện hữu của tàn binh Dương gia, là năm đó bên bờ U Vân Hồng Thủy hà chịu đựng độc dược của Độc Huyền Si, chống lại Ca Tha Ứng Long, họ là những người mạnh nhất!

Đây chính là đám quái vật cực mạnh của Dương gia, trong truyền thuyết cho dù là ở Dương gia, cũng chỉ có Dương Vô Tuyệt với một quyền kinh thế, còn có anh tài ngút trời Dương Vô Tâm mới có thể điều khiển bọn họ!

- Trầm Côn, đại ca của ta, người quả không tệ.

Trầm Trọng mỉm cười nhìn Trầm Côn, khóe miệng lộ vẻ thỏa mãn mỉm cười: - Rất thú vị, sau ba năm cũng lĩnh ngộ lực lượng băng cùng hỏa, người cũng đi Cực Bắc vào tầng dung nham trong lòng đất sao... Hắn lâu bầu, hoàn toàn không để các lão nhân La gia vào mắt!

- Trầm Trọng! - Lão nhân phần nộ quát: - La gia chúng ta cùng Dương gia nước sông không phạm nước giếng, các người tới đây làm gì?

- Người nói chuyện này sao! - Trầm Trọng chậm rãi nhìn lại, bất đắc dĩ nhún nhún vai: - Chớ có trách ta, muốn trách thì trách tiểu di mẫu (đì) của ta. Người cùng Yến Nan Quy định ước rồi, không muốn cho ta tham gia Ước hẹn Phù Vân, bởi vì toàn thể trên dưới Dương gia cũng chỉ có Dương Vô Tuyệt có thiệp mời, ta cũng muốn đi phò ước, chỉ có thể đến nơi này, mượn hiển tế A La làm giấy thông hành.

- Như vậy hãy thương lượng một chút đã!

Ba năm sau, Trầm Trọng cũng đã trở thành một đại tướng trụ cột của Dương gia, lời nói của hắn đương nhiên có trọng lượng.

- Các vị nhân gia, các người nhất định phải hiển tế A La, ta giúp các người chặn Trầm Côn, thế nào?

Rồi hắn mỉm cười nói tiếp:

- Hơn nữa, lúc hiển tế chấm dứt, ta còn có thể cùng các người đi lên Thiên Môn, trên đường còn có thể chiến ứng lẫn cho nhau!

Đây quả thật là một đề nghị không thể cự tuyệt! Các lão nhân suy tư trong giây lát rồi hướng về phía tế đàn gặt đầu. Bốn hắc y nhân hiện ra, lão nhân nói:

- Đây là nhóm tử sĩ bí mật của Trung Châu Đường Quốc, bốn người liên thủ không thua gì vũ quân La Kiệt! Lúc hiến tế kết thúc, để cho bọn họ đi Thiên Môn Ước hẹn Phù Vân.

- Ân, Trầm Trọng trừng mắt: - Không phải La Kiệt đi cùng ta sao?

Các lão nhân bỗng nhiên trầm mặc. Sau một lát, một vị lão nhân thấp giọng nói: - Người đi ngăn cản Trầm Côn đi, lễ tế bắt đầu, người sẽ rõ vì sao La Kiệt không thể đi Thiên Môn.

- Thú vị! Thú vị, ta đây mỗi mắt mong chờ!

Trầm Trọng nhún vai, sau đó ngẩng người, ánh mắt nhìn thẳng vào Trầm Côn.

- Đại ca, có muốn biết một chút về vũ hồn của ta, về hình thái tiến hóa cuối cùng của Yêu Nguyệt Phi Thăng? - Trầm Trọng vô cùng vui vẻ:

- Đừng nói gì cả, hãy đến đây đi, trận chiến này ba năm trước đã bị Dương Vô Mệnh quấy nhiễu, hôm nay chúng ta tiếp tục?

Trầm Côn đứng giữa không trung đã sớm thấy được Trầm Trọng, tuy không nghe hắn nói gì nhưng nhìn biểu hiện của người La gia cũng đã biết!

- *%&^%&! Tại sao Trầm Trọng cùng La gia liên thủ?

Nhiều năm trước là cái nhục ở Phù Đồ tháp, hôm nay là kẻ địch của A La, nghĩ đến đó lòng Trầm Côn nổi lên oán hận nồng đậm. Hắn cười lạnh một tiếng:

- Đại Đạo Vô Cương!

Tức thì Trầm Côn xuất hiện sau lưng Trầm Trọng.

- Ha ha, tốc độ của đại ca thật nhanh, đây là uy lực của vũ hồn của người sao?

Trầm Trọng!!! Trong khoảnh khắc, thân ảnh chợt lóe, lại xuất hiện sau lưng Trầm Côn, tốc độ so với thuận di của Đại Đạo Vô Cương còn nhanh hơn!

- Đại ca, vũ hồn của người rất mạnh, nhưng của ta cũng không kém a!

Một mặt công kích Trầm Côn, một mặt hắn cười nói: - Sau ba năm, vũ hồn Yêu Nguyệt Phi Thăng của ta đã tiến hóa bái nguyệt luân hồi, đến hôm nay đã là siêu thần giai... Bể Nguyệt!

Vũ hồn: Bể Nguyệt!

Thuộc tính: siêu thần giai!

Năng lực thứ nhất: Bôn Nguyệt, không thuộc về tốc độ nhân giới, mau đến tận cùng, có thể cắt ngang hư không, phi thăng Nguyệt cung!

Năng lực thứ hai: Nguyệt liêu, phương thức công kích cũng không thuộc về nhân gian, như nguyệt quang mờ ảo, quỷ dị tuyệt luân!

Năng lực thứ ba: Nguyệt quế, thuộc về năng lực trị liệu tiên Phật, có khả năng mọc sương sinh thịt, người chết sống lại!

Biến hóa thứ nhất: ấn dấu thuộc tính hồng nhan họa thủy.

Biến hóa thứ hai: không trọn vẹn, cần nửa khắc mới có thể tiến hóa làm thiên đạo vũ hồn.

Trầm Trọng nói ra năng lực của vũ hồn mình, Trầm Côn nhất thời rơi vào thế hạ phong. Thuộc tính của Bể Nguyệt có thể so với Hào Long Thiên Túng, thậm chí sau khi tiến hóa thiên đạo vũ hồn còn mạnh hơn, thần tốc độ, thần công kích, thần trị liệu. Như vậy Trầm Trọng giống như một chiến sĩ thần Phật không bao giờ ngã xuống! Trong khi ưu thế về tốc độ của Đại Đạo Vô Cương đã bị khắc chế, công kích không bằng, đối phương còn hơn ở khả năng hồi phục, càng so càng thấy yếu, làm sao mà đánh đây!

Nhưng mà, đứng ở thế hạ phong, Trầm Côn lại cười

- Trầm Trọng đệ đệ của ta!

Hắn vừa ngăn một kích cực mạnh, vừa cười nói:

- Vũ hồn của người mạnh thật đấy, có thể nói là nhờ Cửu Châu loạn, linh hồn người cùng vũ hồn liều mạng dung hợp! Vũ hồn người mạnh, nhưng linh hồn của người cũng mạnh vậy sao?

Vũ Toái Hư Không

326. Chương 370: A La Đã Chết ?????? (2)

Hơn nữa, trong lòng bàn tay hắn, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy cũng đang dần dần ngưng kết.

.. .

Trước khi tiến vào tầng thứ bảy, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên cũng chỉ là linh khí mà thôi. Nhưng kể từ khi đột phá tầng thứ bảy, cũng là sau khi Trầm Côn đại bại trong trận chiến linh hồn với Dương Vô Mạng, tiềm tâm đã có thể phát ra công kích linh hồn, trực tiếp giết chết lực lượng vũ hồn của đối phương.

“Băng Hỏa tầng thứ bảy, Hồn Băng Phá”

Tay phải Trầm Côn xuất hiện một đoàn băng phiến thủy tinh mờ ảo giống như U Linh, như có như không.

“Vũ hồn thiết hoán... Huyết sắc ánh sơn hà, sát thủy”

Trên Băng phiến thủy tinh xuất hiện một đoàn sát khí huyết sắc, mông lung. Trùng hợp là Trầm Trọng dùng năng lực băng, Băng Thủy Đồng Nguyên, sát thủy chính sát băng, sát Trầm Trọng

Vừa nhìn thấy Trầm Côn đột nhiên sử dụng chiêu thức mà hắn chưa từng thấy qua, sắc mặt Trầm Trọng hơi đổi, hít sâu một hơi, đem chính mình đóng băng thành một băng nhân trong suốt.

Đây là một chiêu mà Trầm Trọng luyện thành ở Bắc Cực Huyền Băng, Bắc Cực Huyền Băng giáp, phối hợp với năng lực chữa bệnh Bể Nguyệt, có thể nói là chiêu thức phòng ngự mạnh nhất tại Cửu Châu bây giờ.

Cơ hồ trong cùng một lúc hai người đều hoàn thành quá trình súc thể(chuẩn bị), sau đó mỉm cười nhìn đối phương. Hai đạo thân ảnh chọt xông vào nhau

Sát Thủy Hồn Băng, Bắc Cực Huyền Băng Giáp, là công mạnh hơn hay thủ mạnh hơn đây??

Mặc kệ nó

Trầm Côn đã đợi ngày này rất lâu rồi, vừa ra tay hắn liền dùng toàn lực ứng phó, lấy ra tất cả thực lực của mình. . . Ấn oán nhiều năm với Trầm Trọng liền giải quyết trong hôm nay.

Nghĩ tới đây, Trầm Côn thở nhẹ ra một hơi. Nhưng là, một giây sau, hắn đành phải liều mạng thu hồi chiêu thức, treo người giữa không trung, ngơ ngác nhìn về hướng tể đàn

Trên tể đàn, La gia đã bắt đầu tể diện

Chỉ thấy mười mấy lão nhân mặc áo đỏ ngồi vây quanh một vòng, bắt trước triệu hoán nghi thức đã trộm được từ hoàng kim tộc. Giết một ít tử tù, dùng xương sọ của bọn họ xây thành một đại môn. Để lại bộ ngực đã bị cắt vỡ cho máu tươi chảy nhiễm đỏ đại môn...

Mà đối diện đại môn cũng đã dựng lên một Thập Tự Giá dùng để hiến tế.

Người bị trói trên thập tự giá dĩ nhiên là. . . Vũ quân La Kiệt

Người bị hiến tế không phải là A La sao?

Tại sao La Kiệt lại bị treo lên rồi?

Chẳng lẽ. . .

Trầm Côn chọt nghĩ tới một cái giả thuyết kinh khủng.

Mà đúng lúc này, vừa nhìn thấy Trầm Côn lâm trận thu chiêu, ở trên tể đàn ngấn người, Trầm trọng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. “Nguyệt liêu” một chân hất đá lên, một đạo ánh trắng từ Bắc Cực Huyền Băng giáp phân ra, đi ra ngoài, mang theo lực lượng của Vạn Niên Huyền Băng, nhẹ nhàng chui vào dưới nách của Trầm Côn... Đột nhiên biến thành một cây tiêm thứ hỏa hồng, từ dưới nách đâm vào lồng ngực của Trầm Côn

Trầm Côn vốn bị La Khắc trên tể đàn làm cho ngẩn ngơ, làm sao có thể phòng bị chiêu thức quỷ dị như vậy?

Hắn chỉ cảm thấy một trận hỏa thiêu ở lồng ngực. Lửa đốt đến đau nhức, hắn kêu lên một tiếng, ngã trên tể đàn, dưới chân La Kiệt.

- La khắc?

Trầm Côn không để ý đến đau đớn, bò dậy, nhìn La Kiệt hô to:

- Tại sao là ngươi?

La khắc khổ sở nhìn thương thế của Trầm Côn, cũng không nói lời nào.

- Trầm Côn, không cần hỏi nữa, La Kiệt, La Khiết, chính là một người.

Một vị Hồng bào lão nhân lạnh lùng nói:

- Hôm nay La Kiệt nhận được mệnh lệnh, chính là vì Trung Châu Đường Quốc cùng La gia, không thể nói bất kỳ một câu nào ngoài phạm vi của Tế Tự..., không thể làm bất kỳ một chuyện gì khác ngoài Tế Tự.

- Trầm Côn, ngươi đi đi.

Một vị lão nhân khác thở dài:

- La gia thế hệ này không có nhi tử, nhưng La gia cần một người đàn ông để thừa kế gia nghiệp. Cho nên chỉ có thể hy sinh A La... Từ nhỏ bị làm bé trai nuôi, bảy tuổi bị buộc phải ra trận giết người, mười lăm tuổi đã dùng được vật, tăng lên tới Vũ Hoàng cảnh giới truyền thuyết... Như vậy La Kiệt sinh ra chính là vì Đại Đường cùng La Gia. Hôm nay hết thấy những việc nàng làm đều là cam tâm tình nguyện, vì quốc gia của mình vì gia tộc của mình, cho dù là người, cũng không ngăn cản được nàng .

Mẹ nó!

Trầm Côn tức giận gầm lên một tiếng:

- Ta bất kể nàng là Vu quân hay là A La, lập tức thả nàng xuống cho ta, đừng ép ta phải giết người của La Gia.

- Trầm Côn, ngươi thì biết cái gì?

Một trong bốn tử sĩ chuẩn bị đi vào Thế tục chi môn phần nộ quát:

- Quốc vương của Trung Châu Đường Quốc chúng ta bệnh tình đã nguy kịch. Hơn nữa, nhiều năm trước, sau một trường hạo kiếp, quốc vương không có nhi tử, thậm chí ngay cả một vị thân cận huyết mạch đủ để thừa kế đế vị cũng không có... Vì truyền thừa của Đại Đường, A La phải mở ra một lối đi đi qua Thiên Môn, sau đó chúng ta có thể thay thế Thần Phật, bỏ đi số mệnh sinh tử của bộ hạ.

- Vì để kéo dài tính mạng của một Hoàng đế sắp chết, các ngươi sẽ phải hy sinh A La?

Con người Trầm Côn đều nhanh đỏ.

- Không chỉ là kéo dài tánh mạng cho bộ hạ, ngươi nghe không hiểu sao?.

Tử sĩ cả giận nói:

- Bộ hạ sắp chết, hơn nữa không có người thừa kế, nếu như chúng ta không thể sửa lại thiên mệnh cho hắn, Đại Đường chắc chắn phải sụp đổ

- Tốt lắm, đừng nhiều lời với hắn .

Một tử sĩ khác đi tới:

- Trầm Côn, nói cho người rõ ràng, vì buổi hiến tế hôm nay, cao thủ tại Trung Châu Đường Quốc đã dốc toàn bộ lực lượng... thịnh thế ở Đại Đường kéo dài mấy trăm năm, uy vọng của quốc quân ở dân gian là cực cao. Nếu người dám ngăn trở hiến tế, cao thủ của hoàng thất Đại Đường, cao thủ dân gian, cũng sẽ đem người làm tử địch, thề diệt toàn bộ Trầm Gia các người.

Hắn vừa nói xong, từ phía sau nham thạch trong hạp cốc, bên trong bụi rậm, cỏ cây, còn có trong tầng mây trên không trung, lơ mơ xuất hiện mấy ngàn thân ảnh.

- Ba nghìn sáu trăm tám mươi chín người, yếu nhất cũng là hồng nguyên Vũ tông...

Vương kiều lập tức báo ra rồi mấy chữ.

- Haiz, so với ta năm đó đánh một trận tại Lan Vân Sơn, uy thế cũng không bằng a.

- Trầm Côn, Trung Châu Đường Quốc đã phát động lực lượng của cả nước, dốc toàn bộ lực lượng rồi .

- Một cái quốc gia mà thôi.

Trầm Côn liếm liếm đôi môi, kéo xuống một mảnh vải băng bó vết thương.

- Vương lão huynh, người dám cùng ta đánh một trận giống như ở Lan Vân Sơn khi đó nữa không? Bạch lão huynh một trận Trường Bình chôn giết bốn mươi vạn, người có hứng thú hay không khiêu chiến một chút với cái kỷ lục này?.

Cất tiếng cười to.

- Bất quá chỉ là một Trung Châu Đường Quốc mà thôi, hơn ba ngàn võ giả, ta giết hết, lực lượng của cả nước, vài chục vạn thiết kỵ của Trầm Gia ta cũng sẽ giết hết.

Giết hết, diệt sạch?

Trầm Côn điên rồi

Đợi ba năm, khổ luyện ba năm, kết quả cũng chỉ là một câu vì Đường Quốc, A La phải chết, hắn có thể không điên sao? Có thể không cuồng sao?

Một cái quốc gia mà thôi

...

- Đại ca, nhiều năm không gặp, bản lãnh nói mạnh miệng của người cũng đã hơn bản lãnh võ công rồi

Trầm trọng đi tới sau lưng Trầm Côn, cười nói:

- Muốn tuyên chiến cùng cả Trung Châu Đường Quốc? A, đừng nói trên mấy ngàn người ở hạp cốc này, chỉ mình ta thôi, người có thể thắng được sao?

Trầm Côn nhướng mày

- Tới đây thử một chút.

- Ta có thể nói một câu không?

Đang lúc hai bên giương cung bạt kiếm, A La đột nhiên nhìn về phía trên hạp cốc, một người trung niên ngồi ở xe lăn dưới sự bảo vệ của mấy ngàn cường giả từ từ đi ra.

Bộ dạng của người này bất quá chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng xương cốt lại như que củi, làn da khô héo, kịch liệt ho khan giống như lão nhân gần đất xa trời

- Nguyên soái vì vận mệnh của Đại Đường quốc, cam nguyện đi lên tế đàn, dĩ nhiên trầm cho phép người nói vài lời cuối cùng.

Trung niên nhân ho khan mấy tiếng, người bên cạnh lập tức đem thuốc men dâng lên

A La gật đầu tạ ơn, từ trên thập tự giá đi xuống

- Thấy không?.

Nàng chỉ vào trung niên nhân, khổ sở nói với Trầm Côn:

-Đó là Hoàng Đế của Trung Châu Đường Quốc chúng ta. Tổ tiên của hắc có ân với thế hệ La gia chúng ta. Đại Đường dưới sự thống trị của hắc, dân chúng an tâm, biên cảnh an ổn... Ngày xưa Đại Đường ta có Thái tông, Cao Tông, nữ hoàng Tắc Thiên, mấy đại quân vương chăm lo việc nước khai sáng thời kì thịnh thế. Kết quả lại một nửa đời thanh minh nửa đời bất minh hoàng hủ diệt mất. Chính là bệ hạ cùng tổ tiên của hắc ngăn cơn sóng dữ, cứu vãn thế cục của Trung Châu Đại Đường... Một Hoàng Đế như vậy, không thể chết được, nếu hắc chết Trung Châu Đường Quốc sẽ mất

- Vậy người...

Trầm Côn im lặng, ngạc nhiên.

- Trầm Côn, ta thật xin lỗi người

A La khóc ròng nói:

- Nhưng là ta cũng thật xin lỗi quốc gia của mình, thật xin lỗi gia tộc của mình... Nếu như ta còn là A La của ba năm trước đây, không buồn không lo, ta sẽ cùng người liên thủ giết đi ra ngoài. Nhưng là bây giờ, ta là võ quân La Kiệt, Trung Châu Đường Quốc đốc quân Đại nguyên soái, ta phải thủ hộ quốc gia của mình.

Nói xong xoay người lại:

- Bệ hạ, xin cho ta một điều thỉnh cầu cuối cùng... Ta lên tế đàn, ngài hãy để Trầm Côn rời đi

Trung niên nhân trầm mặc chốc lát:

-Chỉ cần hắc quên chuyện hôm nay, trăm cũng sẽ không nhắc lại

- Mặt tướng tạ ơn

Vừa nói A La cởi áo giáp, mỉm cười nhìn Trầm Côn lần cuối cùng, xoay người đi về phía tế đàn.

Ba

Trầm Côn đột nhiên đè bả vai của nàng xuống.

- Người muốn làm gì?

A La xoay người lại giật mình nói.

- Được rồi, người nói cũng rất có đạo lý

Trầm Côn vô lại cười cười:

- Quốc gia đại nghĩa, gia tộc hưng suy, người vì những thứ này đi lên tế đàn, ta không có ý kiến... Bất quá người nên nhớ, ta là một người rất nhỏ mọn , hơn nữa lại rất tham, ta muốn gì, không người nào có thể ngăn trở.

“Người...”

A La kinh hô một tiếng, mà Trầm Côn đã đem nàng khiêng ở trên bả vai.

Ngẩng đầu nhìn mọi người chung quanh hạp cốc, nhất là trung niên nhân kia:

- Bệ hạ, A La ta mang đi, về phần tuổi thọ của người... Có tin hay không ở âm tào địa phủ cùng ta cũng có quan hệ, có thể kéo dài tánh mạng cho người?.

Hắc nói hắc và Địa phủ có quan hệ, có người tin sao?

Trung niên nhân tuyệt đối không tin

- Trầm Côn, người hắc là muốn dùng sức một mình, chống lại Trung Châu Đường Quốc ta rồi?.

Trung niên nhân mặc dù bệnh nguy kịch, nhưng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn vẫn có một cỗ uy nghi của bậc đế vương:

- Ta Đại Đường Lý gia hoàng thất mặc dù không có bao nhiêu cường giả, nhưng cũng sẽ không người ở nơi này tùy ý giương oai.

- Chư quân nghe lệnh.

Trung niên nhân quát lên:

- Tru diệt Trầm Côn, đưa La nguyên soái về lại tể đàn.

Lời còn chưa dứt, mấy ngàn bóng người nhào tới phụ cận Trầm Côn.

Trầm Trọng động tác nhanh hơn, hất gơ tay lên không trung, trong tay hất đột nhiên ngưng kết ra một thanh băng tuyết cự kiếm, hướng vào sau lưng Trầm Côn bổ xuống.

Mấy ngàn cái bóng người đồng thời giết tới đây, Trầm Côn vốn là thân chịu trọng thương, trên bả vai còn khiêng một người, căn bản cũng không thể tránh né

Hắn vội vàng dùng một chiêu Đại Đạo vô Cương thuận di tránh né. Tuyệt đại đa số Trung Châu cường giả đều bị hất tránh được, nhưng là có Bôn Nguyệt Chi Tộc của Trầm Trọng là như hình với bóng đuổi tới, đại kiếm nặng nề đánh vào lưng Trầm Côn.

Phốc ~~~ Hoàn hảo Trầm Trọng đang nóng lòng hoàn thành tể diện, vừa nhìn Trầm Côn đã không có năng lực uy hiếp mình, một tay bắt đại kiếm, một cái tay khác đem A La đoạt tới đây. A La vốn là có lòng tự nguyện hiến tế, căn bản cũng không tránh né, cho nên Trầm Trọng không chút khách khí vung lên kiếm phong, nhẹ nhàng đặt trên cổ A La...

Phốc ~~~

Thanh âm máu phun vang lên, bất quá đó là A La đã bị cắt đứt cổ, máu tươi phun trên Thế Tục chi môn.

Vũ Toái Hư Không

327. Chương 371: A La Đã Chết ?????? (3)

Nhìn thấy A La chết trước mắt mình, Trầm Côn đột nhiên cảm thấy cổ họng mình không thốt lên lời, muốn hét lên một tiếng cũng không hét nổi...

Mà Trầm Trọng căn bản cũng không để ý tới Trầm Côn, sau khi được máu của A La hiến tế, trên Thế Tục Chi Môn phủ xuống quang mang vàng nhạt của Hoàng Kim Thần tộc. Hắn lắc mình một cái liền vọt vào bên trong quang mang màu vàng đó.

- Đại ca, năm đó ta đánh bại ngươi, hôm nay ta giết nữ nhân của ngươi, muốn báo thù sao? Ha ha, vậy thì tới Phù Vân thai tìm ta đi!

Thanh âm hân đầy vẻ bồn chồn:

- Bất quá, trước tiên ngươi phải có bản lĩnh đánh bại mấy ngàn cường giả Trung Châu Đường quốc thoát khỏi Hồng Thổ Hạp Cốc này đã. Không nói nữa, Hoàng Kim Thần tộc đến rồi.

Ngay sau đó thanh âm xé nát cổ họng đối thủ vang lên, còn có tiếng cười to đắc ý của hắn.

Hiển nhiên Hoàng Kim Thần tộc đã bị hắn giết chết, Trầm Trọng đã hoàn thành điều kiện để đi tới Phù Vân Thai

Mấy sĩ tử khác của Trung Châu Đường Quốc cũng theo sát Trầm Trọng tiến vào Thế Tục Chi Môn

Mẹ nó!

Trầm Côn muốn chửi ầm lên, nhưng cổ họng của hắn đã mất tiếng. Hơn nữa lần sóng cường giả mãnh liệt lao tới làm cho hắn không có thời gian nói chuyện.

Trong khoảnh khắc, Trầm Côn bị một biển người bao phủ.

...

- Tiểu thư, Trầm Côn quả nhiên chưa chết.

- Người nói đúng, A La bị hiến tế, Trầm Côn nhất định sẽ xuất hiện, nhưng là... Dường như chúng ta đã tới chậm.

Trên bầu trời Đại Hạp cốc bỗng xuất hiện hai con đại điểu, trên đó là Nguyên Quân và Y Y, hai nàng chạy đến với dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

- Trầm Côn đã tuyên chiến với cả Trung Châu Đường Quốc rồi sao?

Chân mày Nguyên Quân nhíu lại, nhìn tròng diện phía dưới, Trầm Côn đang đánh giết giữa liên quân mấy ngàn người. Thật hiếm thấy, nàng đột nhiên mắng một câu thô tục:

- Thủy Nguyệt Võ, hừ, nếu không phải bị cái tên cuồng tự kỉ kia đã thương, ta cũng không tới chậm.

Vừa nói, vừa nhìn ra ngoài một hồi:

- Hoàn hảo, cũng không tính là quá muộn, Trầm Côn còn sống... Hắn còn sống là tốt rồi.

- Nhưng là tiểu thư, bộ dáng của hắn bây giờ khác gì một người chết?

Y Y lo lắng nói:

- Mấy ngàn người vây công một người a. Cho dù Trầm Côn là người sắt cũng không chịu được.

- Đừng hoảng hốt.

Nguyên Quân trầm ổn nói:

- Trước tiên, người nấp bên cạnh, từ từ đi qua, bắt mấy tên vệ binh, hỏi bọn họ xem chuyện gì vừa xảy ra.

Y Y gật đầu bay xuống, rất nhanh, nàng đã trở về.

- Tiểu thư, hình như là người hại Trầm Côn...

Y Y đỡ khóc đỡ cười nói:

- Nếu không phải người đáp ứng Yến Nan Quy, Trầm Trọng cũng sẽ không tới nơi này, Trầm Trọng không đến, Trầm Côn cũng không trở thành...

- Mọi việc đều có nhân quả a!

Sau khi nghe xong chuyện đã xảy ra, Nguyên Quân chỉ có thể cười khổ một tiếng.

- Tiểu thư, ngài mau nghĩ biện pháp a, Trầm Côn cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Y Y thúc giục.

- Ai, đến nước này rồi, muốn cứu được Trầm Côn chỉ còn một biện pháp.

Nguyên Quân vuốt vuốt trán nói:

- Y Y người ở đây, ta sắp phải vận dụng bốn mạng vũ hồn rồi.

- Bốn mạng vũ hồn? Tiểu thư!

Y Y thất thanh kinh hô.

- Người còn biện pháp nào khác sao?

Nguyên quân khoát tay áo:

- Thi thể Trầm Côn ta đã ở đây rồi, lần này nhất định phải lấy được linh hồn của hắn... Người lược trận cho ta.

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng xông vào chiến trường. Ý Thiên chi kiếm rút ra, một đường chém chết mười mấy cường giả, lướt tới sau lưng Trầm Côn.

- Đi lên.

Đem Trầm Côn kéo lên trên đại điện, Nguyên Quân thấp giọng nói:

- Có hứng thú giao dịch với ta không?

Cái gì?

Trầm Côn mất máu quá nhiều, dùng sức quá độ, hơn nữa cái chết của A La đã làm tâm của hắn như muốn chết đi, tinh thần đã sớm hoảng hốt rồi.

- Ta nói, ngươi có hứng thú làm một giao dịch với ta không?

Nguyên Quân đã nhìn thấu Trầm Côn, tâm của hắn đã không còn ở đây rồi. Nàng nhanh chóng nói:

- Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, cho ta mượn linh hồn của ngươi dùng một lát, ta liền giúp ngươi thoát khỏi đây.

Trầm Côn lắc đầu, dần dần thanh tỉnh lại:

- Thoát khỏi đây sao?

Cúi đầu liếc nhìn đám Trung Châu cường giả đang vội vã lao lên không trung, hắn nói:

- Ngươi đến bản thân mình chưa chắc đã lo được, còn quản ta sao?

- Không phải lo cho ta, ta có bốn mạng vũ hồn, chỉ cần ta ra tay, Đường Quốc chắc chắn sẽ lui binh.

Nguyên Quân thấp giọng nói:

- Ngươi chỉ cần nói có đồng ý hay không? Nhớ kỹ, thời gian của chúng ta không nhiều lắm, nhiều nhất ngươi chỉ có thể suy nghĩ trong một phút đồng hồ...

- Không cần một phút đồng hồ, ta đáp ứng.

Trầm Côn không hề nghĩ ngợi liền gật đầu.

- Ngươi đáp ứng?

Nguyên Quân có chút ngây ngẩn cả người:

- Năm đó ngươi bị Dương Vô Mệnh giết chết, thà rằng làm cô hồn dã quỷ, cũng không chấp nhận sự trợ giúp của ta, tại sao hôm nay...

- Năm đó là vì ta không ưa Dương Gia.

Trầm Côn mặt không biểu tình trả lời:

- Mà hôm nay, bất kể cái gì Dương gia hay Trầm gia, ta buộc phải sống sót... Đến Phù Vân Thai giết Trầm Trọng. Sau đó cho dù phải lục soát đến tầng mười tám Địa phủ, cũng phải làm cho linh hồn của hắn vĩnh viễn không thể siêu sinh.

- Trả thù cho A La.

Hắn vỗ vỗ ngực trái: - Là tâm nguyện của ta!

- Thì ra là như vậy...

Nguyên Quân gật đầu, bay về phía trung niên nhân bên trên Hạp Cốc:

- Ta đây sẽ làm cho Đường Hoàng lui binh.

Lui binh?

Trầm Côn càng thêm thanh tỉnh một chút, chợt phát hiện Nguyên Quân liệu có tự tin thái quá không? Trung Châu Đường Quốc dốc toàn bộ lực lượng, không giết được mình tuyệt không lui binh. Thế nhưng nàng nói có thể làm cho bọn họ lui binh?

Nguyên Quân thật sự rất có lòng tin, hơn nữa cách làm của nàng vô cùng đơn giản

Nàng liền hướng về phía trung niên nhân nói mấy câu, là giọng nói chính tông của Trung Châu:

- Hiện ta tên là Nguyên Quân, trước kia gọi là Dương Nguyên Quân. Trước kia nữa thì gọi là Luyện Nghê Thường... Không sai, năm đó Tống Nguyệt Luyện gia bị tiêu diệt, ta là một trong số hài tử được Dương gia cứu thoát.

Dừng một chút, lại nói:

- Người biết bổn mạng vũ hồn của ta là ai không?

Trung niên nhân sửng sốt:

- Người là...

- Nam nhân Lý gia vốn không sợ chết!

Nguyên Quân tiếp tục nói:

- Người không muốn chết, thậm chí không tiếc hiến tế thậm chí không tiếc hiến tế cả La Kiệt hồng nghịch thiên cải mệnh. Tất cả mong ước của người, đơn giản cũng chỉ vì kéo dài huyết mạch của Đại Đường... Hiện tại ta tới rồi, Trung Châu Đường Quốc có một người thừa kế huyết mạch hợp tình hợp lý. Người có thể bỏ qua cho Trầm Côn không? Có thể thu binh không? Ta bảo đảm Đại Đường Lý gia vĩnh viễn không tuyệt hậu.

- Nguyên Quân tiểu thư, người có thể lấy loại giọng nói này nói chuyện với ta, chẳng lẽ bổn mạng vũ hồn của người đã...

- Bổn mạng vũ hồn của ta đã thức tỉnh rồi, chính nàng vừa nói chuyện với người.

Nguyên Quân nhàn nhạt nói, ngạo nghễ nhìn mấy ngàn Trung Châu cường giả dưới chân.

Trung niên nhân cười.

- Lão nhân gia ngài đã sống lại, tôn nhi còn gì phải lo lắng đây?

Trung niên nhân phất tay cười to:

- Lui binh, nếu ta nghịch thiên cải mệnh thất bại. Sau khi ta chết, tiểu thư Nguyên Quân sẽ thừa kế đế vị, trở thành nữ hoàng của Đại Đường chúng ta.

Nguyên Quân cúi người thực hiện lễ của quân vương.

Mà trung niên nhân giãy dụa, từ trên xe lăn bò xuống, cung kính hướng Nguyên Quân dập đầu hành lễ. Sau đó hất vung tay lên, mấy ngàn Trung Châu cường giả liền như thủy triều thối lui.

Mấy phút đồng hồ sau, trong Đại Hạp cốc chỉ còn lại có mấy trăm cỗ thi thể, còn có mùi máu tanh đến gay mũi..

- Làm sao người có làm được như vậy?

Trầm Côn chờ đợi nhìn Nguyên Quân. Mà Nguyên Quân chỉ chỉ lồng ngực của mình:

- Bổn mạng vũ hồn của ta, tên là Du Du Vô Tự Bi, họ Vô, tên Chiêu.

(Biên: Oái, Vô Tắc Thiên lên điện rồi).

...

Trầm Côn trầm mặc một hồi lâu, chậm chậm gật đầu:

- Ta đã hiểu, người vốn là nữ hoàng của Đại Đường.

Mặt hắn không chút biểu tình xoay người sang chỗ khác, lục lọi khắp nơi trong núi thây biển máu.

- Đây.

Y Y cũng bay xuống mặt đất, lớn tiếng gọi:

- Mất híp kia, tiểu thư nhà ta vừa mới cứu người, người một câu cảm ơn cũng không nói sao?

- Nguyên Quân tiểu thư nói qua, đây chẳng qua là một cuộc giao dịch.

Trầm Côn tiếp tục tìm kiếm thi thể trên đất, tựa hồ không có tâm tình hồi đáp:

- Trầm Côn ta khi làm ăn luôn luôn lấy chữ tín làm đầu, mượn linh hồn của ta mà thôi, nếu các người muốn ta liền đưa cho các người.

Y Y còn đang muốn nói cái gì, bất quá Nguyên Quân nhẹ nhàng kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói:

- Để cho hân yên tĩnh một chút... A La đã chết, chết ở trong tay thân đệ đệ của hân.

Y Y không nói gì nữa.

Trầm Côn tìm kiếm ở trong núi thấy biển máu một lúc, bỗng nhiên lộ vẻ lo lắng, động tác của hân cũng tăng nhanh gấp mấy lần... Vô số cỗ thi thể bị hân nhấc lên, nhìn một chút, sau đó tiện tay ném lên không, tựa hồ những thi thể này có mối thù bất cộng đái thiên cùng hân.

- A La, đừng nóng vội, cho dù người chết, ta cũng có thể van xin sư phụ sửa đổi sinh tử của người...

Một mặt tìm kiếm, Trầm Côn một mặt làm bầm niệm.

Hân đang tìm thi thể của A La.

Chỉ cần tìm được thi thể, bằng vào lực lượng của «Hồn Kinh», cộng với quan hệ của Trầm Côn cùng địa phủ, muốn A La sống lại cũng không phải là không thể được.

Nhưng là sau khi kiểm tra từng cỗ thi thể, Trầm Côn tuyệt vọng phát hiện, thi thể của A La lại không ở chỗ này.

- Thi thể A La đâu? Các người có thấy không?

Hân ngẩng đầu lên lớn tiếng quát hỏi.

- Trầm trọng sau khi giết A La, đã đem thi thể của nàng vào Thế Tục Chi Môn rồi.

Y Y một mực ở không trung xem cuộc chiến, nàng là người nhìn rõ ràng nhất.

Mẹ nó!

Trầm Côn thoáng cái đã hiểu... Tâm cơ của Trầm Trọng quá kín kẽ rồi. Hân thấy mình sau ba năm chết đi mà sống lại, sợ mình có năng lực khiến cho A La phục sinh, liền mang theo thi thể của A La đi.

Đây chính là muốn đuổi tận giết tuyệt a

Thi thể mất, vậy linh hồn ở đâu?

Trong lòng Trầm Côn còn tồn tại một chút hi vọng cuối cùng... A La là bị giết ở trên tế đàn, linh hồn cũng có thể còn ở phụ cận tế đàn. Chỉ cần mình bảo vệ được linh hồn của nàng, ngày khác đoạt lại thân thể của A La, vẫn có hi vọng làm cho nàng sống lại

Nghĩ như vậy, Trầm Côn liền mở ra « Hồn Kinh » tiến vào thế giới linh hồn.

Nhưng là ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phụ cận tế đàn trống rỗng, nơi nào còn có bóng dáng linh hồn?

- Linh hồn của A La cũng biến mất?

Trầm Côn lo lắng nhìn chung quanh một chút, chẳng những không thấy linh hồn A La, ngay cả linh hồn của Trung Châu cường giả đã bị hân giết chết cũng không thấy đâu cả... Một lần nữa ngẩng mặt lên nhìn trời, Trầm Côn ảo não gằm lên.

Hân đã bị Trung Châu cường giả trì hoãn nửa canh giờ. Nửa canh giờ, linh hồn của A La cùng Trung Châu cường giả đã sớm đi đến Địa phủ, luân hồi đầu thai rồi.

Mẹ nó!

Không phải là Địa phủ sao?

Bản tăng liền đi tìm là được.

Trầm Côn để Vương kiều cùng Bạch Khởi chiếu cố thân thể của mình, quay người lại hướng nơi xa đuổi theo.

Chung quanh đây là chiến trường, rất dễ dàng, hắn liền tìm được mấy người vừa mới chết đi. Ngươi đầu mã diện đang tiếp dẫn linh hồn của bọn hắn. Trầm Côn xông lên, không nói hai lời, liền ép bọn hắn mang mình tiến vào âm tào địa phủ

Nhưng là, khi đi tới đại môn của quỷ thành, Trầm Côn hơi sững sờ, ngươi đầu mã diện tất cả cũng đều ngây dại.

- Này, này...

Ngươi Đầu liếc nhìn linh hồn của mấy binh sĩ do mình mang đến, kinh ngạc nói:

- Mới vừa rồi, khi chúng ta đi ra, nơi này vẫn là rất tốt, sao mới có mấy canh giờ...

Quỷ thành đại môn đã đóng lại, đừng nói quỷ ảnh, đến dùng đại bác bắn vào cũng không phá cửa được.

Ngươi Đầu vội vàng xông qua, vỗ vào đại môn. Không có ai lên tiếng! Cuối cùng, hắn chỉ nhìn thấy một mẩu tin nhắn tựa như bảng cáo thị.

Tháo bảng cáo thị xuống, nhìn thoáng qua, hắn quay đầu lại, nở nụ cười khổ:

- Thái tử gia, thượng giới truyền lệnh, Thiên Môn sắp bị người thế tục tập kích, thiên đạo đại loạn, U Minh Địa phủ cũng tạm thời đóng cửa...

Do dự một chút lại tiếp:

- Đến cả sự phụ của ngài cũng tất cả các vị khác cũng đều phụng mệnh đến Đại Lôi Âm tự rồi, ngài không thể gặp được đâu.

- Ta không quan tâm!

Trầm Côn nắm hắn cổ áo hỏi:

- Ta hỏi ngươi, linh hồn A La đang ở đâu?

- Linh hồn của những Trung Châu cường giả kia, tất cả đều đã chuyển thế . . .

Ngươi Đầu có chút do dự.

- Ta không hỏi bọn hắn, ta chỉ hỏi A La đang ở đâu?

Trầm Côn thở không ra hơi hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi? Ngươi còn ấp a ấp úng. Nếu chậm một chút nữa, có tìm được linh hồn của A La cũng vô ích.

Vũ Toái Hư Không

328. Chương 372: Thành Toàn Cho Người, Tế Tửu Của Ta!

- Thái tử gia, ngài đã là linh hồn của A La... Thôi thì, chúng ta sẽ mạo hiểm để ngài phá lệ bỏ qua quy củ một lần. Nhưng ngài phải cho chúng ta một lời cam đoan, sau khi ngài làm Địa Tạng Vương, không được lấy chuyện này ra uy hiếp chúng ta.

Ngươi Đầu chậm chậm nói tiếp, mà lúc này Trầm Côn đã gấp gấp vô cùng, cặp mắt như bốc lửa, hắn hung tợn liếc Ngươi Đầu một cái:

- Nếu không nói rõ ràng, bây giờ ta liền truy cứu các ngươi!

- Vâng, vâng!

Ngươi Đầu ngượng ngùng cúi đầu, sau đó lấy ra từ sau lưng một cái giỏ trúc rách nát, nhìn chằm chằm khác gì đồ bỏ đi.

Bên trong giỏ trúc chính là linh hồn của A La.

Nhưng linh hồn này cũng không toàn vẹn, trông có vẻ rất hỗn loạn, hai mắt còn nhắm nghiền chưa tỉnh, nhìn có vẻ như linh hồn bị tàn phá này có thể bị mất đi bất cứ lúc nào.

- A La... Đây là...

Trầm Côn giống như bị dội một thùng nước đá lên đầu

- Đã xảy ra chuyện gì?

Linh hồn đã không còn trọn vẹn, đầy đủ, hẳn dù có bản lĩnh cũng không có biện pháp chữa trị linh hồn bị tàn phá.

- Thái tử gia, đây chính là do Trầm Trọng vừa rồi ra tay quá độc ác, ngay cả linh hồn của A La cũng bị hư tổn.

Ngưu Đầu cẩn thận giải thích:

- Hàng năm, địa phủ cũng thu được một ít linh hồn như của A La, thân thể của bọn họ đã bị hủy, linh hồn cũng không trọn vẹn, đã không được tính là một tính mạng rồi.

Hắn quơ quơ giỏ trúc trong tay

- Con đường duy nhất cho các linh hồn này chính là bị coi như đồ bỏ đi rồi ném vào dòng nước dưới cầu Nại Hà. Tuy nhiên, ngài là thái tử, nếu đã muốn linh hồn của A La, chúng ta liền đưa cho ngài.

Mã Diện ở một bên nhỏ giọng nói:

- Linh hồn đã bị hủy chẳng khác nào bị xóa tên trong lục đạo luân hồi, ngài lấy về một thứ bỏ đi như vậy thì cũng vô dụng thôi.

- Ai cần các người lo?

Trầm Côn quát lên một tiếng thật lớn rồi hỏi:

- Sư phụ ta đâu? Nhất định là ngài sẽ có biện pháp cứu A La a!

- Thái tử gia, ngài không nghe chúng ta vừa nói sao?

Ngưu Đầu ủy khuất nói

- Thiên Môn bị công kích, sư phụ ngài đã vội vàng đi thượng giới, sợ rằng phải chờ chuyện ở đó chấm dứt mới có thể trở về.

Nhìn vào linh hồn mờ mịt của A La, hắn lại nói:

- Với bộ dáng của A La hiện tại mà xem, sợ rằng nàng không đợi được sư phụ của ngài trở về.

- Mẹ kiếp!

Trầm Côn tức giận mắng một tiếng, mang linh hồn của A La rồi xoay người đi.

Giờ khắc này, hơi thở của hắn tràn ngập thô bạo, nhưng một lúc sau, hắn liền chán nản ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn linh hồn của A La đang ở trong U Minh Hồn Phủ, trên người hắn cũng không còn thấy lệ khí hay bi thương nữa ..

Hắn chỉ còn một vẻ mặt tuyệt vọng ...

Thân thể của A La bị hủy, linh hồn cũng không còn toàn vẹn, ngay cả người cuối cùng hắn có thể dựa vào là sư phụ cũng không thể giúp hắn. Trầm Côn chưa bao giờ cảm thấy vô lực như bây giờ, phải trở mắt nhìn A La chết dần, không kiếm ra một biện pháp.

Trời tối dần, ngoài kia là một màn mưa bụi lất phất.

Trầm Côn ngồi đó, mặc cho nước mưa làm ướt cả người, Nguyên Quân cùng Y Y cũng thức thừ mà không làm phiền hắn.

- Tiểu thư, Trầm Côn có ổn không?

- Bị thương tới mức khiến lòng hần đã muốn chết, ai... - Lão thân đã tới chậm.

Ngay khi Trầm Côn đang ngồi đó, Mặc Ly rốt cục chạy đến.

Qua ba năm, chỉ còn nửa người trên của Mặc Ly là có hình dáng loài người, trừ một chút da thịt biến thành hình thái cơ giới; nửa thân dưới của nàng được phủ trong một cái áo choàng màu đen, trông có vẻ mập mạp, khi gió đêm trên bình nguyên thổi đến, vén lên một góc áo choàng, để lộ ra một góc cơ quan sàn xe.

Mặc Ly đã cải tạo chính mình thành một cái siêu cấp bình thai nửa người nửa cơ giới, trên người nàng không chỗ nào là không có cơ quan nguyên liệu hay công cụ.

Sau lưng nàng còn có một thứ gì đó giống như cái đuôi, cái “đuôi” đó lại đang quấn một người mặc đồ đỏ, chính là Cơ Na.

- Trầm Côn bị sao thế?

Nhìn Trầm Côn ở giữa màn mưa màu xám, Cơ Na đột nhiên cảm thấy trong tim mơ hồ đau đớn.

Trong nháy mắt lúc Mặc Ly ra tay, nàng vừa kịp kêu tên Trầm Côn, khiến Mặc Ly hạ thủ lưu tình. Nhưng lúc vừa thấy Trầm Côn, nàng mới thấy giá như lúc đó mình chết đi có lẽ đã tốt hơn, chuyện đau khổ nhất tuyệt không phải là bản thân thương tâm mà là nhìn người mình thích thương tâm.

- Chào, người đã về.

Trầm Côn thấy Mặc Ly cũng chỉ khe mở mí mắt rồi lại tiếp tục cúi đầu.

A La không còn hy vọng hồi sinh, tâm tình của hần cũng đã trống rỗng, không còn hứng thú với chuyện gì nữa.

- Ai!

Mặc Ly thở dài, nàng biết không thể quấy nhiễu Trầm Côn lúc này nên quay sang hỏi Nguyên Quân:

- Vừa rồi phát sinh chuyện gì thế?

- A La đã chết

Nguyên Quân bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

- Thi thể còn giữ lại không?

Mặc Ly lập tức hỏi tiếp:

- Trầm Côn có năng lực bảo vệ linh hồn, mà ta trong vòng trăm năm liền có thể tạo ra các cơ quan của cơ thể, chỉ cần còn thân thể, lão thân ta chắc chắn có thể khiến nàng sống lại.

- Vô ích, ta đã đi âm tào địa phủ

Trầm Côn đứng lên, chậm chậm đi về phía tế đàn

Linh hồn A La cũng bị tàn phá nghiêm trọng. Thi thể đã bị Trầm Trọng mang đi, linh hồn thì bị phá hủy, trừ khi sư phụ ta ra tay, còn thì không ai có thể cứu được nàng. Nhưng Thiên Môn lại đang bị công kích, sư phụ ta sau khi phong bế âm tào địa phủ thì cũng vội đi hỗ trợ, giờ ta không tìm thấy lão nhân gia nữa.

Mặc Ly ngạc nhiên

- Nói vậy, một chút hy vọng cũng không có sao?

Nàng chủ động đi vào thế giới linh hồn của Trầm Côn, vừa vào cửa đã thấy linh hồn của A La, ngay lúc đó, nàng cảm thấy ... Hình như mình vừa hỏi một câu thật ngu xuẩn.

Linh hồn A La đã không còn đầy đủ, mờ mờ lúc ẩn lúc hiện, tùy lúc có thể biến mất, cái này còn cần phải hỏi sao? Có thể chắc chắn rằng không còn lấy chút hi vọng nào nữa.

Lúc này, Trầm Côn cũng đi tới tế đàn, hần đột nhiên nói

- Vẫn còn một biện pháp cuối cùng!

Gi?

Mặc Ly giật mình nhìn Trầm Côn một cái, linh hồn cùng thi thể đã không còn, hẳn lại có biện pháp sao?

Chỉ thấy Trầm Côn cười cười, U Minh Hồn Phủ đột nhiên tan thành nước đá, Vương Kiêu không thể không chạy ra ngoài, Bạch Khởi cũng đi ra, ngay cả Mặc Ly vừa vào cũng phải vội vàng chạy ra ngoài ... Bên trong chỉ còn linh hồn bị hư tổn của A La.

- Trầm Côn, ngươi định làm gì?

Mặc Ly kinh hô

- U Minh Hồn Phủ là linh hồn chi nguyên của ngươi, ngươi làm nó tan rã có khác gì tự sát hả?

- Đúng, chính là tự sát

Trầm Côn cười tủm tỉm

- Ta đã nghĩ ra biện pháp, ta cùng chết với A La, lấy chút hồn lực còn sót lại đem hai người chúng ta buộc chung một chỗ để chúng ta cùng nhau chuyển thể luân hồi.

Ngữ khí hẳn có vẻ nhẹ nhàng nhưng những lời trên lại thật nghiêm trọng.

- Làm vậy, A La sẽ chạy không thoát, dù kiếp sau là huynh muội hay tử đệ, hay cùng nhau là bổn mạng vũ hồn của một người khác thì chúng ta cũng sẽ ở cùng một chỗ.

- Sau này, khi sự phụ ta đã giải quyết chuyện tình trên thượng giới, hẳn người sẽ phát hiện một đồ đệ đã chết ... Người sẽ đem ta cứu trở về, linh hồn A La cũng vì bị buộc cùng ta mà cũng được cứu về.

Này ...

Biện pháp của Trầm Côn theo lí luận thì khả quan lắm, nhưng trên thực tế, một khi sử dụng liền có nhiều biến số lắm.

- Trầm Côn, ngươi điên rồi!

Mặc Ly lớn tiếng nói:

- Ngươi đã nói âm tào địa phủ đã bị phong bế thì các ngươi có thể thuận lợi luân hồi sao, vạn nhất chuyển thành súc sinh thì sao? Còn cả sự phụ ngươi nữa, hẳn thật sự thần thông quảng đại đến mức có thể đem hai người đã luân hồi để ngươi làm lại thành Trầm Côn cùng A La một lần nữa sao? - Nàng nóng nảy dậm chân - Nghe lời ta đi! Tóm lại là biện pháp này quá nguy hiểm, ngàn vạn lần không được sử dụng biện pháp ngu ngốc này.

- Trừ cách này, ngươi còn có biện pháp khác tốt hơn sao?

Trầm Côn đã leo lên tể đàn, nắm lấy đại kiếm mà A La lưu lại

- A La lúc nào cũng có thể biến mất, ta không còn thời gian nữa, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện ngăn cản ta, nếu không thì đừng trách ta trở mặt!

Vừa nói, hẳn vừa kẻ đại kiếm lên cổ.

- Đời này đã không lấy được nàng, ta liền quán quít lấy nàng đời kiếp kiếp, A La, nàng không thoát khỏi ta được đâu.

Trầm Côn lấy tay trái cầm kiếm, tay phải nắm chặt lấy linh hồn của A La đang ở trong hồn phủ. Nhưng ngay lúc hẳn đang định xuống tay, Cơ Na đang bị quán phía sau Mặc Ly đột nhiên hô to

- Đại tể tửu, cho dù bồi thêm tính mệnh của mình, ngươi vẫn muốn giữ A La bên người sao?

Trầm Côn quay đầu nhìn tiểu nha đầu này một cái, nhún nhún vai.

- Ba năm trước, trên tể đàn này, ta không phải đã làm thế sao?

- Như vậy ... Ta đã rõ ràng ...

Cơ Na giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc trên người:

- Mặc Ly, thả ta ra đi, ta chạy không thoát đâu!

Sau khi được thả ra, nàng chậm rãi đi về phía Trầm Côn, tự nhủ

- Đông Ca gia gia lúc còn sống có nói rằng ta là một con ngốc ... Thật không sai! Con ngốc này không đành lòng nhìn người mạo hiểm, không đành lòng nhìn chàng chết.

- Xem ra, để chàng có thể tiếp tục sống thì chỉ có cách làm A La sống lại thôi sao?

Cơ Na khẽ cười cười.

Còn Trầm Côn lại sững sốt:

- Nàng có cách làm A La sống lại?

- Ta không có biện pháp làm cho nàng lập tức hồi sinh, nhưng chàng lại có thể bảo trụ linh hồn nàng ta
- Cơ Na đặt hai tay lên đầu Trầm Côn, nhìn thẳng vào thế giới linh hồn của hắn, khẽ vuốt linh hồn A La bên trong - Đừng quên rằng Ba gia của chúng ta đời đời truyền xuống Thiên Y Vũ Hồn, dù có bị phân thân cũng có thể sống lại. Tuy tình huống của A La có hơi phiền toái, nhưng nếu ta bỏ qua thân thể Thiên Y của ta ...

Bỏ qua thân thể Thiên Y?

Trong đầu Trầm Côn liền “ông” một tiếng

- Bỏ đi thân thể Thiên Y của nàng liền cứu được linh hồn của A La sao? Thế còn nàng thì sao?

- Ta? Tất nhiên ta sẽ chết thôi.

Hai tay Cơ Na đã vung vàng xuyên vào thế giới linh hồn, đề lấy linh hồn A La, trên người nàng cũng tuôn ra một đạo ánh sáng màu trắng thánh khiết, toàn bộ chúng đều nhập vào trong A La...

Linh hồn của A La ngày càng sáng ngời.

Mà thân hình của Cơ Na cũng dần trở nên trong suốt, mắt thường có thể thấy là sắp tan thành mây khói.

- Một mạng đổi một mạng?

Trầm Côn sợ ngây người, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình vì cái chết của A La mà nghĩ ra một cái biện pháp điên cuồng rồi, Cơ Na vì thế mà lại làm ra một chuyện tình khác còn điên cuồng hơn.

- Đúng rồi, một mạng đổi một mạng

Cơ Na với bộ dáng tươi cười nói:

- A bảo ta là một con ngốc, lại đi thích một tên còn ngu ngốc hơn đây! Vì không muốn thấy chàng chết ở chỗ này, ta chỉ còn cách đổi cho A La quay về thôi ...

- Nàng ...

Trầm Côn á khẩu không trả lời được.

- Yên tâm đi - Cơ Na cười hì hì - Ta chỉ bỏ đi thân thể, linh hồn cũng không có bị tiêu thất. Kiếp sau, nếu ngươi có cặp một tiểu nha đầu tóc đỏ, hãy nhớ nói với nàng một tiếng cảm ơn nha.

Nói xong câu cuối cùng này, thân hình Cơ Na cũng hoàn toàn tiêu biến mà linh hồn của A La cũng khôi phục như ban đầu, ngay cả kiếm hồn Mạc Tà vốn cùng một chỗ với nàng cũng khôi phục lại bộ dáng lúc trước.

Tuy trong nhất thời, A La chưa thể tỉnh lại nhưng ít nhất linh hồn của nàng cũng chẵn chẵn có thể được bảo tồn.

Chỉ cần tìm được thân thể của nàng... Không, chỉ cần tìm được một phần nhỏ hài cốt làm bản gốc, Trầm Côn hoặc Mặc Ly đều có biện pháp chế tạo lại một thân thể giống như xưa cho nàng.

Thiên Y Vô Hồn quả nhiên mạnh kinh khủng.

Nhưng cái giá phải trả thì ...

Cơ Na đã biến mất, không còn thấy nữa ...

Vũ Toái Hư Không

329. Chương 373: Trung Hồn Bất Diệt

- Nha đầu ngốc này ...

Trầm Côn đứng nhìn chỗ Cơ Na biến mất hơn nửa phút không nói gì. Lúc sau, hắn đột nhiên bình tĩnh, Cơ Na chỉ bỏ qua thân thể Thiên Y, cũng không phải là linh hồn bị hủy, nếu nàng đã hết lòng hết nghĩa như thế, mình phải bảo vệ linh hồn, để cho nàng có hi vọng sống lại.

Hắn vội khởi động lực lượng của “Hồn Kinh”, nhưng vừa bắt đầu đã liền trợn trừng mắt ...

Chết tiệt!!!

Lúc này hắn đã khiến U Minh Hồn Phủ tan chảy thành nước, muốn khôi phục lại cũng phải hơn nửa ngày, bây giờ hắn còn chưa vận dụng được lực lượng của “Hồn Kinh”.

Thậm chí hắn còn không thể tiến vào thế giới linh hồn!

Đang lúc hắn trở mắt nhìn Cơ Na tan thành mây khói, di chứng của việc U Minh Hồn Phủ bị tan rã cũng bộc phát, Trầm Côn mặt mũi tối sẫm rồi ngất đi.

Ba võ hồn Vương Kiêu, Mặc Ly, Bạch Khởi nhìn nhau một lát, bọn họ đều tồn tại dựa vào Trầm Côn, giờ cũng không có biện pháp gì cả.

Lúc Trầm Côn tỉnh lại, hắn đã thấy mình nằm trong buồng điều khiển của Đoạt Nhật Lâu.

Trước khi đi đến U Vân Châu, Trầm Côn đã cho Đoạt Nhật Lâu biến hóa thành một toà pháo đài rồi đem giấu vào trong dãy núi lớn bên ngoài U Vân Châu. Lúc này, Mặc Ly đã trở lại, nàng tự mình điều khiển Đoạt Nhật Lâu nó thành một cỗ máy đào đất lạng lẹ tiềm hành sâu xuống lòng đất mấy trăm thước.

- A La thế nào rồi?

Sau khi mở mắt, Trầm Côn liền hỏi:

- U Minh Hồn Phủ của ngươi đã được chữa trị hơn một nửa, tuy A La bị thương nặng còn chưa tỉnh lại nhưng linh hồn nàng cũng đã được bảo vệ.

Vương Kiêu ở bên cạnh nói:

- Chờ ngươi tìm được thân thể của nàng hoặc chế tạo ra một khối thân thể mới, nàng liền có thể hồi sinh.

Lúc này, Trầm Côn mới hoàn toàn yên lòng:

- Cơ Na đâu, nàng đã ...

- Ngươi ngất đi, những võ hồn chúng ta liền cảm thấy thực lực giảm xuống, tuy nhiên, nhìn thấy Cơ Na quyết liệt như vậy ... - Mặc Ly đang ở trên ghế điều khiển thở dài một cái - Nha đầu kia thế mà cũng có vài phần chân tình, coi như cái chết của nàng cũng có ý nghĩa đi!

Cơ Na đúng là đã chết thật rồi ...

Trầm Côn trầm mặc thật lâu. Đột nhiên hắn nhìn thấy dòng nham thạch nóng chảy bên ngoài cửa sổ, ngay cả lớp phòng ngự rắn chắc của Đoạt Nhật Lâu cũng bị số nham thạch này nung cho nóng đỏ lên.

- Chúng ta đi đâu đây?

- Đi hoàn thành chuyện người đã đáp ứng ta.

Nguyên Quân tươi cười đi đến, Y Y cũng theo sau nàng, cười cười nói:

- Tên mắt híp nhà người đừng tưởng có thể phủ nhận chuyện này, người đã đáp ứng cho chúng ta mượn tạm linh hồn của người một lát rồi.

- Được rồi, được rồi!

Trầm Côn không suy nghĩ lung tung nữa, hần cười hì hì rồi ngồi xồm ở mép giường.

- Ta buôn bán luôn lấy chữ tín làm đầu, tiểu thư Nguyên Quân đã cứu ta ra ngoài, ta sẽ nhất định cho các người mượn linh hồn ... Tuy nhiên, các người ít nhất cũng phải nói rõ là muốn dùng linh hồn của ta để làm gì chứ? Từ ba năm trước, tiểu thư Nguyên Quân đã muốn linh hồn của ta ... Hắc hắc, nói khó nghe một chút, nàng thoát nhìn cũng không hảo tâm a!

- Hừ, chả lẽ chúng ta không có cách nào khác để trị người sao?

Y Y vỗ vỗ ngực mình, một ngón tay chỉ về phía Trầm Côn và Bất Sắc ở bên cạnh.

- Chỉ cần vô hồn của ta cùng quan hệ với Thánh Đế Quân là đã đủ khả năng giết người rồi! Yên tâm đi, tiểu thư nhà ta mượn linh hồn người chỉ vì muốn xác nhận một việc. Nếu người thật sự là người tiểu thư nhà ta muốn tìm, chúng ta thậm chí không tiếc hết thảy mà giúp người!

- Mỹ nữ, người nói cái gì a?

Trầm Côn nghe xong cũng không hiểu ra sao.

Nguyên Quân nhìn ra ngoài cửa sổ, Đoạt Nhật Lâu đã tiến vào vào một dòng sông ngầm dưới đất, nàng để Mặc Ly cho Đoạt Nhật Lâu di chuyển trong dòng nước, đi tới một cái động rộng rãi dưới đất.

- Đã tới rồi, đi thôi, trên đường sẽ có người giải thích!

Lúc từ trong Đoạt Nhật Lâu đi ra, Trầm Côn vẫn chưa kịp phục hồi U Minh Hồn Phủ lại như cũ, hần thu ba vô hồn vào bên trong, sau đó cùng Nguyên Quân tiến vào hang ngầm.

Tí tách, tí tách.

Nước từ những thạch nhũ trên đầu nhỏ xuống từng giọt từng giọt tí tách, vài giọt còn rơi lên chóp mũi Trầm Côn. Hần giơ tay lên sờ sờ liền cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, mơ hồ còn có mùi hủ thục.

- Đây chẳng phải là mùi của người chết sao?

Trầm Côn cũng coi như là thân kinh bách chiến, khê ngửi mùi trong nước, hần liền biến phụ cận có mai táng nhiều thi thể, hơn nữa còn có độc tố lưu lại.

- Người là cháu ngoại của Dương gia, đã nghe qua trận đánh U Vân Châu của Dương gia chưa?

Nguyên Quân hỏi ngược lại.

Trầm Côn lại cảm thấy trong lòng chua xót, chuyện của Dương gia, chính là chuyện cuối cùng mà Cơ Na nói cho hần khi nàng còn sống.

- Đã nghe qua, Ca Thư Ứng Long mã đạp Tống Nguyệt, Phong bị Dương môn huyết nhiễm U Vân (Ca Thư Ứng Long cưỡi ngựa giẫm trên Tống Nguyệt, bia lớn nhà họ Dương nhuộm máu châu U Vân) ... Một bằng hữu của ta khi còn sống đã nói cho ta biết.

- Khi còn sống?

Nguyên Quân kinh ngạc nhìn qua một chút, sau đó nói tiếp:

- Vậy người đã từng đi qua sông Hồng Thủy, nơi chôn xác tám vạn đệ tử Dương gia chưa?

Trầm Côn đột nhiên nghĩ tới một dòng sông lớn, mặt nước đầy hài cốt trôi nổi, khê gặt đầu.

- Trên đầu chúng ta chính là sông Hồng Thủy! - Nguyên Quân ngửa mặt thở dài - Tám vạn nhân sĩ trung liệt! Tám vạn trung hồn Dương gia! Bọn họ đang ở ngay trên đỉnh đầu của chúng ta!

Nàng thấp giọng giải thích:

- Ngày xưa, hôn quân Tống Nguyệt cắt nhượng U Vân Châu khiến Dương gia không thể thu hồi thi thể của những con em đã hi sinh. Họ đã nghĩ ra biện pháp này, đào một đường hầm dưới đất, dựa vào thủy lộ mà lên mang hài cốt binh lính về Tống Nguyệt.

- Đã qua ba mươi năm, sao thi thể còn ở nơi này?

Trầm Côn nghĩ thấy mật độ hơi người chết ở đây rất dày, hiển nhiên tám vạn hài cốt còn ở nơi này, cũng có thể nói, kế hoạch lên vận chuyển thi thể của Dương gia đã không thành công.

- Vào ngày bắt đầu kiến tạo đường hầm dưới đất này, Dương gia đã phát sinh một biến cố lớn, kế hoạch thu hồi hài cốt cũng vì thế mà bị hủy

Nguyên Quân nhàn nhạt nhìn lướt vào sâu trong động huyết:

- Mà đường hầm này cũng bị cải tạo thành một địa phương vô cùng quen thuộc với người, Địa hạ Quỷ Động! Quỷ Động?

Trong trí nhớ của Cửu Châu Trầm Côn đã nhiều lần xuất hiện cảnh hắc cùng Dương Vô Tuyệt một người luyện kiếm, một người luyện quyền trong Quỷ Động, chính là trong Quỷ Động này!

- Nguyên lai là nơi này! - Trầm Côn nhú mày - Người dẫn ta tới nơi này rốt cuộc muốn làm gì?

- Quỷ Động này không chỉ là nơi Dương gia bồi dưỡng đời thứ ba mà còn là nơi truyền thừa của Dương Môn Trung Hồn. - Nguyên Quân nghiêm nghị nói - Ta muốn đem người tới chính là để xác định người rốt cuộc có phải là người được truyền thừa của Trung Hồn không?

Trầm Côn càng nghe càng hồ đồ, Nguyên Quân lại thản nhiên giải thích tiếp:

- Người không rõ cái gì gọi là truyền thừa của Trung Hồn đúng không? Nhưng chắc người biết rõ về bản mạng vô hồn chứ?

- Biết! Bản mạng vô hồn chính là lực lượng kế thừa từ kiếp trước - Trầm Côn tủm tỉm cười - Giống như tiểu thư đây, bản mạng vô hồn của người chính là nữ hoàng Vô Tắc Thiên, người và nữ hoàng coi như là một.

- Người đã rõ, ta dễ nói rồi!

Nguyên Quân thở dài một tiếng rồi giải thích

- Trong cuộc chiến U Vân, tám vạn trung hồn Dương gia ngã xuống trên sông Hồng Thủy, chín người con thì có tám người bỏ mình, nghĩa phụ của ta, ngoại công của người cũng đã hi sinh đền nợ nước. Phạm giới từ đó về sau không còn Dương gia nhất long bát hổ, nhưng trong thiên đạo luân hồi, tám gương trung liệt của Dương gia vạn năm không mất. Nhất long bát hổ, cùng tám vạn trung hồn đệ tử Dương gia đều tề tụ bên ngoài Thiên Môn.

- Giống như Quan Thánh Đế Quân của người hay Tuyệt Thế Binh Tiên của ta, Dương gia Trung Hồn cũng có đủ tư cách tiến vào tiên giới.

Nguyên Quân bắt đầu xoa xoa trán rồi tiếp tục nói:

- Nhưng lúc các trung hồn Dương gia tới trước Thiên Môn, bọn họ mới phát hiện Thiên Môn không mở cửa cho họ!

Con bà nó!

Lại là do thượng giới không chịu mở cửa!

Trầm Côn mơ hồ nảy ra một ý nghĩ, hắc cau mày nói:

- Thiên Môn không chịu mở, các trung hồn Dương gia đã làm gì? Bọn họ có định phản kháng không?

- Phản kháng?

Nguyên Quân cười tự giễu:

- Ngay cả hồn quân của mình mà họ Dương còn không muốn phản thì làm sao bọn họ có thể có ý muốn chống lại tiên phật đây. - Nàng thở dài - Anh linh của bọn họ không tiêu tán, không vào được địa phủ, mà cũng không vào được Thiên Môn, liền phải đóng quân ngay bên ngoài Thiên Môn!

Nhưng bên ngoài Thiên Môn đã bị Hoàng Kim Thần tộc chiếm giữ!

Ngạo khí của Dương gia trung hồn xuyên thấu trời xanh, Hoàng Kim Thần tộc cũng phải cảm phục. Bọn hắn liền hướng tới Dương gia đề xuất giúp đỡ bằng cách cung cấp cho họ một nhóm yêu thú hồng hoang cực mạnh, muốn Dương gia trung hồn dung hợp để trở thành một phần của Hoàng Kim Thần tộc!

- Hả?

- Trầm Côn thất thanh.

- Đừng có hoảng, Dương gia còn chưa đáp ứng thì thượng giới đã có phản ứng! - Nguyên Quân nói tiếp - Ngay lúc Hoàng Kim thần tộc xuất ra yêu thú, một vị tiên liền đi ra ngoài Thiên Môn, đó chính là vô hồn của Y Y, Thiên Hạ Vi Công!

Thiên Hạ Vi Công nói rằng Dương gia mặc dù chỉ thiếu chút nữa là có thể phi thăng Thiên Môn, nhưng thiếu một chút vẫn là thiếu một chút, Thiên Môn sẽ không vì bọn hắn mà mở ra! Tuy nhiên, thượng giới cũng không nhẫn tâm nhìn tám vạn trung hồn của Dương gia lưu lạc bên ngoài Thiên Môn nên cấp cho hắn một cơ hội, ... Một cơ hội truyền thừa trung hồn!

Thiên Hạ Vi Công đem linh hồn của Dương gia nhất long bát hổ đến Tẩy Nguyệt Trì bên ngoài Thiên Môn, để cho bọn họ từ nơi này mà trở về Dương gia, trở thành bốn mạng vô hồn của đời thứ ba Dương gia, cái này coi như để trung hồn bắt diệt của Dương gia truyền thừa đời đời.

- Vì thế mà có Quỷ Động này - Trầm Côn nhú mày.

- Không sai, sau khi linh hồn Dương gia nhất long bát hổ trở về, trong vòng mười năm không ngừng chuyển thế đầu thai. Dương gia cũng vì biết tin tức này mà đành chỉ kế hoạch nhật xác, đem đường hầm này cải tạo thành Quỷ Động để bồi dưỡng đời thứ ba!

Nguyên Quân nhìn Trầm Côn thật sâu:

- Trong mấy năm nay, có ba người đạt được truyền thừa của trung hồn, một là Dương Vô Tuyết, bốn mạng vô hồn chính là Dương lão thái gia, một người khác là Dương Vô Mệnh, bốn mạng là Dương Thất Lang, người còn lại ... Chúng ta hoài nghi đó chính là người ...

- Sao lại hoài nghi ta?

Trầm Côn sững sốt.

- Bởi vì chúng ta cũng không thể xác định là có phải người đã chiếm được truyền thừa hay không!

Nguyên Quân bắt đầu nói:

- Trong Quỷ động năm đó, người luyện ra Kinh hồn tam kiếm lúc chưa được mười tuổi, trở thành cường giả đủ sức chém thần giết phật, đủ loại dấu hiệu đều chứng minh người chiếm được truyền thừa. Nhưng ngay tại lúc chúng ta muốn kiểm tra, người lại đánh giết trốn ra, làm cái Bắc Đẩu Thiên Xu gì gì đó!

Ánh mắt nàng có chút u oán nhìn Trầm Côn đang xấu hổ.

- Người làm Bắc Đẩu Thiên Xu thì nhàn hạ rồi, chỉ khổ cho chúng ta ra sức điều tra ... - Nguyên Quân buồn bã nói - Mà một lần tra này chính là gần mười năm, hơn nữa cũng vì điều tra người ta thậm chí còn gia nhập Bắc Đẩu Thất Tinh Thần, trở thành Bắc Đẩu Thiên Tuyên, chút nữa là chết trong tay Thủy Nguyệt Vô!

Vừa nói, nàng tùy ý mở hai cánh tay:

- Tuy nhiên giờ thì tốt rồi, người cuối cùng đã tới!

- Người chính là Bắc Đẩu Thiên Tuyên?

Trầm Côn nghĩ tới người phụ nữ mặc giáp đỏ bị thương trước đây liền cười hắc hắc nói.

- Sớm biết người là Thiên Tuyền, ta đã sớm giết Thủy Nguyệt Vô rồi!

- Hử? - Nguyên Quân sững sốt - Một trận đánh ở thành Thu Diệp, cường giả bắt được Thủy Nguyệt Vô chính là người?

Trầm Côn cười tủm tỉm:

- Không phải là bắt mà là đã giết ... Hắc hắc! Để tránh sự trả thù của Vân La Tiên Phủ, ta cố ý tạo ra cảnh tượng Thủy Nguyệt Vô không chết!

- Tiểu hồ li này!

Nguyên Quân cười mắng một tiếng, sau đó liền nghe thấy tiếng người nói từ sâu trong động truyền ra:

- Nguyệt Vô đã chết? Con ta đã chết, bị người giết chết?

Tiếng cười nghe như xé tim gan, mang theo chút điên loạn:

- Ta thật sự là một kẻ ngốc, thế mà còn muốn đem Đỗ Nguyệt Nhi đổi lấy Nguyệt Vô, hắn đã chết, con ta đã chết!

Một trung niên phụ nhân ước chừng bốn mươi tuổi bỗng xuất hiện phía cuối đường hầm, bên cạnh bà ta có thêm một nữ nhân cũng chừng bốn mươi tuổi, một tay cầm một thứ gì đó giống như cờ xí, tay kia kéo thần khí thượng giới Sơn Hà Xã Tắc Đồ ...

- Thủy phu nhân?

Nguyên Quân hoảng sợ biến sắc.

- Còn người chính là cung chủ Nữ Oa cung, Huyền Minh?

Vũ Toái Hư Không

330. Chương 374: Tụ Hồn Phiên

- Tại sao các người lại ở chỗ này?

Nguyên quân vượt lên, chắn trước mặt Trầm Côn.

- Hai vị, nơi này chính là cấm địa của Dương gia, lập tức rời đi, nếu không cũng đừng trách Dương gia không khách khí!

- Dương gia?

Huyền Minh, người nàg cũng như tên, lạnh như là một U Minh băng quý.

- Trong mắt ta, Dương gia chỉ có Dương Vô Tuyệt cùng Trầm Trọng là có khả năng xuất thủ. Tất cả bọn họ đều đã đi Thiên Môn, chỉ bằng người... Còn muốn đuổi chúng ta đi sao?

- Huyền Minh, còn cùng hã nói nhảm làm gì?

Thủy phu nhân sau nghe được nhi tử đã chết, liền điên cuồng giống như một mụ đàn bà chanh chua

- Đưa Tụ Hồn Phiên cho ta, để ta làm cho Dương gia bọn chúng đời đời không thể siêu sinh!

- Phu nhân không cần vội!

Huyền Minh cười lạnh nói:

- Chỉ cần hai người chúng ta liên thủ, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải chết ở chỗ này. Không nên vì cừ hận của Nguyệt Vũ, mà làm chậm trễ đại sự!

Một ngón tay của nàng chỉ lên trên

- Phu nhân tiếp tục đi tới tòa thành của Mặc gia, còn Dương Gia, Tụ Hồn Phiên cùng Sơn Hà Xã Tắc đồ tất cả đều giao cho ta đi.

- Ở trong tay ta, bọn họ muốn trốn cũng không được!

- Tòa thành Mặc gia?

- Còn có chuyện gì liên quan tới Mặc Gia sao?

Trầm Côn sững sốt, mà ở trong thể nội, Mặc Ly đã lo lắng hỏi han:

- Sông Hồng Thủy ở thời đại của ta, hình như còn có một cái tên khác, gọi là Xích Thủy Kim Than?

- Đúng vậy a!

Trầm Côn cũng đã nghe qua địa danh này.

- Đáng chết!

Mặc Ly phần hận nói:

- Từ nơi này tiến về hướng đông một trăm dặm, chính là vùng đất ta đã phong ấn Mặc gia. Tòa thành của Mặc gia đang ở cách đây một trăm dặm a!

Đang nói, ầm, ầm, hai đạo âm thanh trầm đục vang lên. Cách đó không xa, một mảng vách tường bị phá ra rồi. Một đại tướng đầu tóc đã mang binh giết tới đây. Mà dưới sự bảo vệ của đám người trùng trùng điệp điệp, Quang Minh Hoàng Vương Đại Phúc đang trốn trong đám người, hiển nhiên là động thổ.

Làm cho hắn bị hù dọa bể mật.

- A?

A Phúc thấy được Trầm Côn, khó có thể tin lắc lắc đầu.

- Đại thiếu gia, tại sao ngài lại ở chỗ này?

- Làm sao người cũng tới đây?

Chờ hắn tiến vào đường hầm, Trầm Côn cười híp mắt, chặn lại cửa động.

Thành thật mà nói, mặc dù hắn nhất định sẽ ra tay giúp A Phúc. Nhưng mà trong lòng hắn cũng không có nắm chắc mười phần...

Nữ chủ nhân của Vân La tiên phủ, Nữ Oa Cung cung chủ, thực lực của bọn họ mạnh mẽ thế nào cũng không cần phải nói nữa. Trong tay các nàng lại còn có hai kiện bảo bối... Sơn Hà Xã Tắc đồ, Trầm Côn đã được chứng kiến, còn thiếu chút nữa thì chết dưới bảo bối này. Mà cái cờ kia, tựa hồ mạnh mẽ cũng không kém Sơn Hà Xã Tắc đồ

Có thể cùng Sơn Hà Xã Tắc đồ xuất hiện một lúc, khẳng định cấp bậc của nó thấp nhất cũng là pháp khí!

A Phúc, cái vận *** chó của ngươi có thể cứu lấy mình. Nhưng là lại đưa tới một thiên đại họa cho đại thiếu gia ta a!

- Nguyên Quân tiểu thư, kiểm tra tình hình, chờ một chút rồi đi!

Trầm Côn đưa tay ra, cho Nguyên Quân một cái tín hiệu, cùng nhau liên thủ tác chiến.

- Người muốn đánh?

Đi tới bên cạnh Trầm Côn, Nguyên Quân nhỏ giọng nói:

- Thương thế trong người ta còn chưa khỏi, hồn phủ của người vẫn chưa hồi phục như cũ, đánh cũng không thắng được hai người bọn họ!

- Mỗi thù giết con bắt cộng đái thiên, mỹ nữ, chúng ta muốn tránh cũng không thoát!

Trầm Côn hướng về phía Thủy phụ nhân đang nổi giận, bĩu môi, thấp giọng nói:

- Có thể kiên trì đến lúc A Phúc trở lại mặt đất là tốt nhất. Vận nhất không được, chúng ta liền hướng Mặc gia tòa thành mà chạy, Mặc Ly có thể mở ra Đại Nhật Chiến Thần!

Đại Nhật Chiến Thần?

Ánh mắt Nguyên Quân sáng lên, có Mặc Ly ở chỗ này, chỉ cần nàng ta xuất thủ, cùng với Đại Nhật Chiến Thần ngày xưa đã từng ngang kháng Tây Sở Bá Vương có thể đứng lên một lần nữa, trận chiến này không phải là không có phần thắng. Nàng thấp giọng nói:

- Liền làm theo lời người, bất quá trong quỹ động còn có một khóa Thủy Tinh Cầu màu đen, vốn là đồ vật chuyên dùng để xác định bốn mạng vũ hồn của Dương gia

... Vật này không thể để Thủy phu nhân lấy đi được. Nhất định phải mang đi!

Bọn họ ở chỗ này thương lượng biện pháp, Thủy phu nhân cùng Huyền Minh cũng đã quyết định chủ ý.

- Phu nhân!

Huyền Minh đem cái cờ kia ném cho Thủy phu nhân.

- Ta đuổi theo giết Quang Minh hoàng, Trầm Côn cùng Nguyên Quân giao cho người, Tụ Hồn Phiến vật quy nguyên chủ rồi!

- Hảo!

Thủy phu nhân cười có chút dữ tợn, cầm Tụ Hồn Phiến, lạnh lùng cười một tiếng

- Dùng vật này thay Nguyệt Vũ báo thù, Nguyệt Vũ ở dưới suối vàng biết được, chết cũng nhắm mắt!

Tụ Hồn Phiến!

Đây là lần thứ hai Thủy phu nhân nói ra cái tên này rồi. Nguyên Quân rốt cục nghe rõ, lông mày nhướng lên:

- Trầm Côn, cẩn thận một chút, đây là chí bảo của Vân La tiên phủ, có thể đem linh hồn cùng vũ hồn hút vào trong đó!

- Nha đầu này, người cũng có mấy phần kiến thức!

Thủy phu nhân hừ một tiếng, đem Tụ Hồn Phiến hướng trên mặt đất cắm xuống. Nhất thời một cổ sương mù màu đen tràn ngập mặt đất.

- Như vậy, lần này người liền thử uy lực của Tụ Hồn Phiến đi!

Tụ Hồn Phiến vừa động, Trầm Côn đã cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen. U Minh hồn phủ của hắn còn chưa được tu phục, chính là lúc linh hồn lực suy yếu nhất. Hắn ẩn ẩn cảm thấy linh hồn của mình bị một cổ lực lượng kéo ra khỏi thân thể, tiến vào một thế giới có năm màu sắc sặc sỡ

Giới.

Ngay khi ánh mắt khôi phục, Trầm Côn liền nhìn thấy, đây là đám mây ngũ sắc lượn lờ giữa không trung. Mà hiện tại, Trầm Côn đang đứng trên một mảnh Vân Thái màu tím.

Bên cạnh hắn còn có rất nhiều linh hồn cũng bị thu vào.

Nguyên Quân, Bất Phụ Thiên Hạ, Bất Thế Bình Tiên, còn có Y Y cùng vũ hồn Thiên Hạ Vi Công của nàng. Đây là một phương nhân mã của Nguyên Quân.

Mà bên phía Trầm Côn, Vương Kiêu, Mặc Ly, Bạch Khởi, Bất Sắc, Hồng Hồng, Lục Lục, còn có quan Thánh Đế Quân cũng đều ở trong Tụ Hồn Phiến này. Trong thế giới này, tất cả đều tạo thành thật thể, ngay cả linh hồn chưa thanh tỉnh của A La cũng bị cuốn vào. Trầm Côn để cho Bất Sắc cẩn thận bảo hộ nàng.

Chỉ có Du Du Vô Tự Bi, nàng là bốn mạng vũ hồn của Nguyên Quân, Nàng chính là Nguyên Quân, Nguyên Quân chính là nàng. Cho nên, nàng cũng không có thân thể thật sự

Thủy phu nhân đang đứng ở giữa không trung, Tụ Hồn Phiến hóa thành một cái đại kỳ, dựng ở sau lưng của nàng.

- Mọi người cẩn thận!

Nguyên quân cao giọng nói:

- Chúng ta đã bị hút vào thế giới của Tụ Hồn Phiên. Tụ Hồn Phiên này rất cường đại, chẳng những nó có thể hấp thu linh hồn của chúng ta, mà còn có thể đưa tới những linh hồn khác tới công kích chúng ta! Muốn đi ra ngoài, nhất định phải đánh bại đến linh hồn mà nàng triệu hoán!

Tất cả đều nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Mọi người tại đây có ai không phải là cường giả, thân kinh bách chiến nhiều năm, số lần gặp phải tàn sát sinh tử không thể đếm hết. Nếu tới, vậy thì cũng là chém giết mà thôi.

- Các người không nghe thấy ta nói gì sao? Đừng cười!

Nguyên quân có chút nổi giận, tựa hồ biểu hiện không sợ cường địch của mọi người, nàng xem là một loại hành vi phi thường ngu xuẩn.

- Nguyên quân tiểu thư!

Bất Thế Bình Tiên là người đầu tiên bắt đầu nói:

- Bọn ta cũng là một đời hào kiệt, tung hoành khắp Cửu Châu, bất kể bọn hèn gọi ra cường giả gì đi nữa, bọn ta đều giết hết, có gì không thể bật cười?

- Các người nha, là nghe không hiểu ý của ta!

Nguyên quân lo lắng nói:

- Tụ Hồn Phiên, có thể gọi ra những linh hồn khác công kích chúng ta... Chỉ cần Vân La tiên phủ biết được vị trí, là có thể triệu hoán đến bất kỳ một linh hồn nào đó, là bất kỳ một linh hồn nào đó a!

- Không tệ, Tụ Hồn Phiên có thể triệu hoán bất kỳ một linh hồn đến vị trí đã biết, là một linh hồn bất kỳ!

Thủy phu nhân lạnh lùng cắt đứt lời Nguyên Quân, phát Tụ Hồn Phiên,

- Như vậy, các người cùng đi, hay là từng người xông lên chịu chết đây?

Mọi người nhìn nhau, Vân Trường, Bất Phụ Thiên Hạ bước chậm, đi tới sau lưng Quan Thánh Đế Quân, cười nói:

- Nhiều năm không thấy, ta và ngươi có thể liên thủ đánh một trận sao? Có dám làm tiên phong, tru diệt Thủy thị yêu nữ không?

Quan Thánh Đế Quân, Đan Phượng mỉm cười, không có để ý tới hắn, mà là trước tiên đi tới hỏi thăm Thiên Hạ Vi Công.

- Quân sư, Quan mỗ muốn xuất chiến!

Thiên Hạ Vi Công nhìn Thủy phu nhân một hồi, bỗng nhiên khẽ lay động quạt lông, mỉm cười.

Tựa hồ, hắn đang nghĩ tới chuyện gì thú vị...

- Vân Trường!

Quạt lông vung lên,

- Xuất chiến, tiến đến Tụ Hồn Phiên!

Thiên Hạ Vi Công nhàn nhạt phân phó nói:

- Ngươi sẽ gặp được một đối thủ mà ngươi không đành lòng giết hắn. Bất quá, hãy nhớ lấy, vì đại ca của ngươi, vì giang sơn Thục Hán, bất kể đối thủ là người nào, nhất thiết phải trì hoãn hắn nửa canh giờ! Sau nửa canh giờ, Lượng sẽ có biện pháp phá Tụ Hồn Phiên! Đối thủ mà mình không đành lòng xuống tay?

Quan Thanh Đế Quân giơ lên Thanh Long Yển Nguyệt Dao, đao phong chém về phía Tụ Hồn Phiên. Vừa nghe những lời này, hắn hơi sững sờ

Không đành lòng xuống tay... Như vậy đối thủ sẽ là ai đây?

- Giặc mặt đỏ, trước đây, người vong ân phụ nghĩa, vậy đừng trách ta đây không nói tình nghĩa huynh đệ!

Đang suy nghĩ, một cây xà mâu giống như Độc Long xuất động, mang theo một trận gió gào thét, bén nhọn đâm tới Quan Thánh Đế Quân.

Vũ Toái Hư Không

331. Chương 375: Thục Hán!

- Tam đệ

Quả nhiên, Quan Thánh Đế Quân không đành lòng cùng người này đánh giết, gạt ra xà mâu nói:

Dực Đức, Quan mỗi khi nào vong ân phụ nghĩa? Vì sao bây giờ người lại bán mạng cho Vân La tiên phủ

- Người không có vong ân phụ nghĩa?

Một thân ảnh đen từ trên đánh xuống.

- Vậy ta đây hỏi người, là ai giúp người lên cấp làm Quan vương miện?

Xà mâu sắc bén lần nữa đâm ra.

Là Vân La tiên phủ! Thủy phu nhân giúp ta đây từ trong mộng lung tung lại, vừa đáp ứng ta sẽ tìm đại ca trở về. Hồng kiểm tặc nhà người đối địch cùng Thủy phu nhân, chính là không để cho ta tìm lại đại ca, chính là địch nhân của ta!

Nói xong, hắc căn bản là không có giảng đạo lý, xà mâu đầy trời, hắc sắc long quyền phong tựa như bao phủ Quan Thánh Đế Quân.

- Gia Cát lão huynh

Trầm Côn tròn tròn mắt, hướng về phía Thiên Hạ Vi Công hô to.

- Thế nào lại là Trương Phi?

- Triệu Tử Long đã ở Vân La tiên phủ nhiều năm, vị trí của Tây Thục Đại Tướng, đã sớm bị Vân La tiên phủ nắm giữ!

Thiên Hạ Vi Công không chút hoang mang, mỉm cười nói:

- Bọn họ triệu hồi ra bất kỳ một chiến tướng nào của Thục Hán cũng chẳng có gì lạ!

Dừng một chút, rồi nói tiếp

- Hơn nữa, người nghe được lời Tam tướng quân nói sao? Thủy phu nhân tìm kiếm chủ công nhà ta Lưu Bị làm điều kiện, đã đạt được sự thừa nhận của tất cả đại tướng Tây Thục. Bất kỳ một chiến tướng nào của Thục Hán được triệu hoán ra, cũng sẽ tận hết sức lực vì Thủy phu nhân mà chiến đấu. Ai dám ngăn trở bọn họ, coi như là ta, là Quan Vân Trường, cũng đều bị truy giết!

Tìm kiếm ra Lưu Bị làm điều kiện...

Mẹ nó!

Khó trách Trương Phi lại điên cuồng công kích Quan Vũ như vậy. Đại hán lỗ mãng này, trong lịch sử đã một lần vì Lưu Bị mà công kích Quan Vũ a!

Đáng sợ hơn chính là, Thủy phu nhân có thể triệu hồi ra bất kỳ một chiến tướng nào của đại Hán ... Trương Tam gia (Trương Phi), Tiểu Mã ca (Mã Siêu), Hoàng lão gia tử (Hoàng Trung), Tiểu Ngụy (Ngụy Diên), Khương đại đảm (Khương Duy)... . .

Trong đầu Trầm Côn liên tiếp hiện lên những cái tên hoa lệ. Mà Thiên Hạ Vi Công tựa hồ nhưng không có tìm không có phôi, còn hướng về phía Trầm Côn nói giỡn

- Trầm Côn, đối thủ của ngươi cũng mau xuất hiện. Ngươi là muốn cùng Mã Mạnh Khởi so thuật cỡi ngựa? Hay là muốn cùng Hoàng lão tướng quân đấu tài bắn cung? Bằng không ... cùng Pháp Chính một lần so mưu lược sao?

- Gia Cát lão huynh, ngậm lại cái miệng quạ đen của ngươi một chút có được hay không?

Thành thật mà nói, chân của Trầm Côn có chút mềm nhũn.

Mà đang ở thời điểm hãn vô lực, một đại tướng đầu đội mặt nạ sư tử, trên thân mặc cẩm bào, cười khoái mã cầm trường thương, nhanh như điện chớp gào thét mà đến. Hãn lao thẳng tới Bất Phụ Thiên Hạ đang đứng cạnh Nguyên Quân

- Tào tặc, thù oán ngàn năm trước, còn nhớ Tây Lương Mã Mạnh Khởi ta không ?

Bất Phụ Thiên Hạ theo bản năng sờ sờ râu mép sửa sang lại y phục, sau đó lo lắng nói:

- Nguyên quân, Y Y, Hàn Tín, ta không phải là đối thủ của Mã Mạnh Khởi, mau tới cứu viện!

Quay đầu nhìn lại, Hàn Tín đã sớm chạy mất dạng

Cũng không trách hãn chạy trốn, không chỉ có một mình Mã Mạnh Khởi đi tới, sau lưng của hãn còn đi theo mười mấy đại tướng hùng tráng. Trong đó, một người hướng về phía Hàn Tín.

- Đại ca, Tào tặc giao cho ngươi, Hàn Tín này không giỏi giác đấu, Mã Đại ta nhất định sẽ giết hãn trong vòng một khắc đồng hồ!

Nguyên Quân cùng Y Y khá hơn một chút... Bất quá là bị Mã Hưu, Mã Ngoạn... Mã gia huynh đệ vây đánh mà thôi. Tây Lương Mã gia cũng không chỉ có Mã Mạnh Khởi, còn có mười mấy huynh đệ Tây Lương thiết kỵ uy chấn thiên hạ!

Mẹ nó!

Nguyên Quân chính mình còn khó bảo toàn, khẳng định không thể giúp được mình. Trầm Côn lo lắng, điều động vũ hồn

- Mặc Ly, ngươi nhanh lên...

- Không cần phí tâm!

Thiên Hạ Vi Công, Khổng Minh này khẳng định đang gặp quỷ mà, đến giờ vẫn còn trêu trọc Trầm Côn

- Vũ hồn của ngươi cũng sẽ nhanh chóng gặp được đối thủ của mình thôi. ... Cơ quan hoàng Mặc Ly phải không? Nếu Lợng đoán không sai, thì đối thủ của nàng chính là Nguyệt Anh đi!

- Hỉ Nguyệt Anh, lão bà của ngươi?

Trầm Côn giật mình nói

Khổng Minh mỉm cười gật đầu

- Không sai, nói về cơ quan thuật, Lợng không thể sánh được với nàng!

Lời còn chưa nói hết, đã nghe dưới đất truyền đến một trận tiếng cơ quan khuấy động. Mặc Ly bắt đầu nhìn thoáng qua Trầm Côn, chui xuống dưới đất, tìm kiếm đối thủ.

- Mẹ nó!

Trầm Côn mắng một câu, Mặc Ly đã bị quần lấy, hãn không thể làm gì khác là hét lớn

- Bạch Khởi!

- Ách...

- Bạch lão huynh, ngươi đang bận rộn, ta không quấy rầy ngươi!

Nhìn Bạch Khởi đã bị một tiểu tướng áo lục quần lấy, mặc dù chiếm được thế thượng phong, nhưng là muốn đánh bại tiểu tướng áo lục này cũng phải mấy chục phút.

- Lão huynh, đây là đồ đệ ngươi, Khương Duy?

Trầm Côn trợn trắng mắt, nhìn về phía Khổng Minh.

- Lão bà của ngươi đi ra ngoài còn chưa tính, làm sao ngay cả đồ đệ cũng theo ra làm khó chúng ta?

- Không có biện pháp nha!

Khổng Minh cười cười, đừng đưa quạt lông.

- Chỉ cần đánh bại chúng ta, Thủy phủ nhân tự giúp bọn họ tìm được chủ công Lưu Bị... .. Dưới điều kiện như thế, cũng không trách toàn bộ Thục Hán tinh anh đều xuất chiến, cùng tới làm khó chúng ta a!

Nói xong, hướng về phía xa vẫy vẫy tay

- Hiếu Trực, Sĩ Nguyên, các ngươi cũng tới...

Quay đầu hướng Trầm Côn cười nói:

- Bản thân tự cầu phúc đi, đối thủ của Lượng cũng đã xuất hiện rồi.

Giọng nói không chịu trách nhiệm này làm cho Trầm Côn chỉ muốn chửi ầm lên. Bất quá hấn còn không có mắng ra, liền cảm giác trong tay nhiều thêm một vật.

Cúi đầu vừa nhìn

Nguyên lai là Khổng Minh len lén nhét cho mình một cái túi gấm nho nhỏ.

Chẳng lẽ đây chính là Gia Cát bài diệu kế cắm nang trong truyền thuyết?

- Gia Cát lão quỷ... ..

Trầm Côn giảm thấp xuống thanh âm hỏi.

- Lượng sẽ cố trì hoãn nửa canh giờ!

Khổng Minh nhỏ giọng nói:

- Trong nửa canh giờ này, ngươi cần phải là được sự tình ghi trong túi gấm!

Hắng giọng cười một tiếng:

- Nếu trong nửa canh giờ, ngươi có thể làm được, Càn Khôn tự nhiên sẽ thay đổi, đại hoạch toàn thắng!

Làm được sự tình ghi trong túi gấm, có thể đại hoạch toàn thắng?

Trầm Côn không hiểu ra sao, bất quá hấn cũng hiểu, trí thông minh của mình còn chưa đủ để lý giải ý nghĩ hơn người như Khổng Minh..

Dù sao Gia Cát Lượng đã giao cho mình làm, thì mình liền đi làm đi, nghe Gia Cát Lượng còn có thể sai sao?

Nghĩ tới đây, Trầm Côn để cho Vương Kiêu bảo vệ, còn chính mình thì cúi đầu mở ra túi gấm, vừa nhìn...

- Quang Minh Hoàng còn đang bị Huyền Minh đuổi giết!

Bên trong túi gấm viết:

- Trong vòng nửa canh giờ, bọn ta sẽ bị trì hoãn bởi tuyệt đại đa số đối thủ. Mà ngươi cần phải đánh bại đối thủ, chạy ra tự hồn phiên...

- Sau đó tìm được Quang Minh Hoàng, cùng hấn đi tới quỷ động! Khi các ngươi tới quỷ động, cũng chính là chúng lúc chúng ta đại hoạch toàn thắng ở trong tự hồn phiên!

- Giết đi ra ngoài, sau đó tìm A Phúc, cùng đi quỷ động?

Trầm Côn thu hồi túi gấm, hô:

- Vương lão huynh, mặc dù không biết tại sao, bất quá bước đầu tiên chúng ta phải giết đi ra ngoài!

- Hảo!”

Vương Kiêu lấy ra đại đao vô cương thuận di, mà Trầm Côn cũng mở ra sí thiên song dực, cùng một lúc hướng nơi xa bay đi.

Nhưng là vừa mới cất cánh!

Một đạo sát cơ như có như không, từ phía sau lưng khóa lại hậu tâm Trầm Côn.

Sát khí này dường như có linh tính, Trầm Côn thử né mấy cái. Nhưng là bất kể né như thế nào, sát khí đều linh xảo đuổi sau lưng hắn.

- Xoay người lại!

Nghe như có người quát to:

- Hoàng mỗ không bắn chết địch thủ từ sau lưng, ngươi quay lại, đón một mũi tên của Hoàng mỗ!

Trầm Côn chợt quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một lão tướng tóc trắng xóa, đang giương cung đứng trong đám mây, bên cạnh còn cầm một thanh phượng chủ trường đao.

- Hoàng Hán Thăng?

Gáy Trầm Côn toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Cũng may là còn có Bất Sắc ở đây, Trầm Côn vội vàng để cho hắn hóa thành một quả trứng gà cực lớn, đem chính mình bọc vào bên trong.

Nấp ở bên trong trứng gà, thành thật mà nói là quá mất mặt. Nhưng đối thủ chính là thiện xạ Hoàng Hán Thăng a, còn biện pháp nào có thể an toàn sao?

Mẹ nó!

Đối thủ của bản tăng, dĩ nhiên là một trong Ngũ Hổ Tướng, tuy đã già nhưng vẫn cường mãnh: Hoàng Hán Thăng

Ngũ Hổ Tướng: Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, Hoàng Trung

- Đồ vô sỉ!

Vừa nhìn thấy Trầm Côn núp trong trứng gà, một khe hở cũng không có, Hoàng Hán Thăng nổi giận mắng:

- Tại sao Quan Vân Trường có thể đi theo một chủ thượng vô năng như ngươi? Núp ở trong trứng gà có thể coi là bản lãnh sao? Học con rùa đen rụt đầu sao?

Cười lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng như vậy là an toàn sao?

Bỏ cung tên, rút ra phượng chủ trường đao, găm thét lao đến Trầm Côn:

- Đao của Hoàng mỗ cũng không thua kém so với cung tên!

Đình!!!

Đao phong ngạnh sanh bồ vào vỏ trứng gà, lập tức một vết rách nhọt nhọt hiện lên trên vỏ trứng. Bất Sắc hét lớn:

- A di đà phật, lão gia hỏa này quá lợi hại, bản tăng chịu không nổi rồi!

- Trầm Côn, đi ra ngoài, nếu không Hoàng mỗ liền đánh chết thần hầu này!

Hoàng Hán Thăng ở bên ngoài lạnh giọng hét lớn.

Trầm Côn liền khó xử

Không đi ra, Bất Sắc có thể sẽ bị đánh chết

Đi ra ngoài, hồn lực của hắn đang trong thời điểm suy yếu nhất, nếu cầm linh hồn liều mạng cùng Hoàng Hán Thăng, trăm phần trăm không là đối thủ của hắn a!

Bất cứ giá nào rồi

Trầm Côn cắn răng đem Bất Sắc ra, tiện tay làm cho Bất Sắc hóa thành một thanh đại đao hướng đầu Hoàng Hán Thăng bổ xuống.

- Dao pháp này cũng dám đem ra bêu xấu? Không có Quan tướng quân làm vũ hồn, đao của ngươi không xứng cùng ta đánh một trận!

Hoàng Hán Thăng cười lạnh một tiếng, phượng chủ đao từ dưới đánh lên, đỡ lại một đao của Trầm Côn. Sau đó, chỉ thấy ánh đao chợt lóe, phượng chủ đao không biết làm sao lại xuyên qua cán đao của Trầm Côn, bổ tới trước ngực hắn.

- Băng hỏa cửu trọng thiên, tầng thứ bảy, hồn băng phách!

Dao phong nhập cốt, không thể không chiến, Trầm Côn chỉ có thể lấy ra bản lãnh thật sự ngạnh kháng một chiêu này rồi.

Hồn băng phách xuất hiện, hai tay Trầm Côn cùng Bất Sắc đang biến thành đại đao đều ngưng kết rồi một tầng băng cứng thật mỏng, quay về, nhẹ nhàng vỗ lên phượng chủ đao, lập tức đông cứng lại phượng chủ đao.

Hơn nữa, băng phiến lan tràn ngày càng nhanh, rất nhanh đã đông cứng lại hai tay bả vai, thân thể Hoàng Hán Thăng...

Chỉ trong chớp mắt, Hoàng Hán Thăng đã bị nhốt lại trong băng phiến

Đây chính là băng hỏa cửu trọng thiên tầng thứ bảy, hồn băng phách, chuyên dùng để đóng băng linh hồn.

Bất quá, so sánh thực lực của Hoàng Hán Thăng và Quan Thánh Đế quân, tự biết mình tuyệt đối đông lạnh không được Hoàng Hán Thăng, cho nên sau khi Trầm Côn một chiêu đắc thủ, không cần suy nghĩ, hắn liền mở ra sí thiên song dực bay ra ngoài một hán nghị ở giữa không trung chuẩn bị cấp cho Hoàng Hán Thăng một chiêu ngoan độc

Nhưng là!

Trầm Côn đánh giá đã đánh giá quá thấp thực lực của lão tướng quân này. Hắn còn chưa kịp trì hoãn một hơi, băng phiến trên người Hoàng Hán Thăng đã liền vỡ vụn. Ngẩng đầu nhìn lên Trầm Côn đã bay lên giữa không trung, khinh thường cười một tiếng, giương cung lấp tên... Một trong thần tiễn thiện xạ nhất loạn thế vung vàng nhắm vào Trầm Côn

Hơn nữa lại là chín mũi tên, cửu tiễn liên châu!

Trầm Côn cùng Hoàng Hán Thăng so chiêu, chỉ là trong chớp mắt, ngay cả một phút đồng hồ cũng không tới.

Trong một phút đồng hồ này, Vương Kiêu cũng đã thuấn di cả trăm dặm, nhưng mà, đối thủ của hắn cũng đã xuất hiện.

- Vương Kiêu, ta không cần Thục Hán Đại Tương để đối phó ngươi!

Giữa không trung, truyền đến tiếng cười lạnh của Thủy phụ nhân:

- Ta đã chuẩn bị cho ngươi một đối thủ vô cùng thú vị!

Vừa nói, tay vừa vung lên. Trước mặt Vương Kiêu liền hiện ra một ngọn vân thai

Một nữ nhân nhẹ nhàng đứng trên đài, màu tím quần, vóc người mặc dù gầy yếu, nhưng lại có một loại mị lực khác của người con gái.

- Nguyệt Nhi?

Vương Kiêu hoảng sợ biến sắc, nữ nhân này, chính là thê tử của Vương Kiêu, Đỗ Nguyệt Nhi, năm đó đã bị Vân La tiên phủ bắt đi

Bất quá Đỗ Nguyệt Nhi hai mắt tràn ngập một cổ máu tanh màu đỏ, hai tay cũng cầm một thanh đoạn kiếm, mắt nhìn chăm chăm vào nhìn Vương Kiêu, tựa hồ không nhận ra đây là trượng phu của mình... . . .
Hiển nhiên, nàng đã bị Thủy phu nhân dùng bí pháp nào đó khống chế rồi.

Vũ Toái Hư Không

332. Chương 376: Đại Đạo Vô Cường, Đại Nghĩa Vô Cường

- Vô sỉ!

Vương Kiêu tức giận gầm lên.

- Thủy gia tiện nhân, đây chính là thủ đoạn của Vân La tiên phủ các ngươi sao? Đây chính là khí độ Vân La tiên phủ các ngươi sao? Dùng một nữ nhân uy hiếp địch thủ, cũng là bản lãnh tối cao sao?

Nếu là ba năm trước đây, Vương Kiêu đã giận đến tam thi bạo khiêu rồi, bất quá theo đuổi đạo tổ ba năm, tâm tình của hắn cũng xảy ra biến hóa. Sau một lúc nổi giận, Vương Kiêu liền tỉnh táo lại, Đại Đạo vô cường, không chỉ có chiêu thức vô biên vô hạn, mà còn bao dung hết thảy!

- Thủy phu nhân, ngươi muốn thế nào?

Vương Kiêu lạnh như băng hỏi:

- Để cho Nguyệt Nhi xuất thủ với ta?

- Không, chỉ để ngươi cùng thê tử đánh giết, làm sao đền bù được cái chết của Nguyệt Vũ?

Thủy phu nhân cười phá lên đầy âm nhu.

- Ta có một chủ ý tốt hơn!

Tụ Hồn Phiến trong tay mục vẽ lên bầu trời một cái, trận đánh giữa Trầm Côn cùng Hoàng Hán Thăng đột ngột xuất hiện ở trước mắt Vương Kiêu, Cửu Tiễn Liên Châu đã vận sức chờ phát động nhắm ngay chín nơi yếu hại của Trầm Côn. Cùng lúc, Thủy phu nhân hướng về phía Đỗ Nguyệt Nhi phát phát tay. Đỗ Nguyệt Nhi đem hai thanh đoản kiếm đặt lên cổ của mình giống như một cái kéo, tùy thời có thể cắt đầu mình xuống.

- Biết ta muốn làm cái gì không?

Thủy phu nhân cười khanh khách nói:

- Ngươi thuận di rất nhanh, nhưng ngươi cũng chỉ có một người!

Hai tay chỉ hướng Trầm Côn cùng Đỗ Nguyệt Nhi.

- Một lúc nữa ta sẽ ra lệnh cho Hoàng Hán Thăng cùng Đỗ Nguyệt Nhi đồng thời hành động. Hồn lực Trầm Côn tựa hồ rất yếu, căn bản không thể ngăn trở Cửu Tiễn Liên Châu của Hoàng Hán Thăng, Đỗ Nguyệt Nhi bị ta khống chế tinh thần, cũng sẽ cắt đầu mình xuống.

- Như vậy, ngươi sẽ cứu ai?

Cho dù tâm trí Vương Kiêu có kiên định đến đâu, thì vào giờ khắc này cũng phải thất thần.

- Không phải vội. Ngươi có mười giây suy nghĩ!

Thủy phu nhân lạnh lùng nói:

- Hoàng lão tướng quân, mười giây sau tiêu diệt Trầm Côn, Đỗ Nguyệt Nhi mười giây sau tự sát!

Nghe mệnh lệnh này, Hoàng Hán Thăng nhướng mày. Hắn rất căm ghét nữ nhân ác độc này, bất quá từ trước tới nay hắn luôn lấy trung nghĩa làm đầu, vốn đang hi vọng tìm được chủ công trên người Thủy phu nhân. Hắn không thể cự tuyệt mệnh lệnh này. Mà Đỗ Nguyệt Nhi lại còn dứt khoát hơn song kiếm cầm xuống đợi đến giờ sẽ tự sát!

Một bên là thê tử, bên còn lại là....

Vương Kiêu trong đầu tính toán thật nhanh nhưng lại phát hiện đầu óc mình trống rỗng, chẳng thể tính được cái gì. Một bên là thê tử, bên còn lại thì sao? Vương Kiêu hết sức băn khoăn, Trầm Côn đến tột cùng là có địa vị gì, liệu có đáng để mình bỏ qua thê tử để cứu hần không? Là chủ nhân sao? Không hẳn, cho đến tận bây giờ, Trầm Côn cũng chưa bao giờ tự nhận là chủ nhân của Vương Kiêu. Năm đó trên Lan Vân Sơn, chẳng qua tên Trầm Côn kia cũng chỉ cười híp mắt tiến hành một chuyến giao dịch với mình mà thôi. Bản thân Trầm Côn cũng tự nhận hần không đủ bản lĩnh khiến Vương Kiêu trở thành người hầu. Vương Kiêu trời sinh ngông cuồng, cũng không thể nhận người khác là chủ tử. Hay là quan hệ thầy trò? Có lẽ vậy, vũ hồn thứ nhất của Trầm Côn chính là Vương Kiêu, hơn phân nửa võ đạo trụ cột của hần cũng là do Vương Kiêu truyền thụ cho, nên nói bọn họ có quan hệ thầy trò cũng không quá đáng. Thế nhưng, Vương Kiêu đem lại nhiều lợi ích cho Trầm Côn, Trầm Côn cũng đồng thời mang lại cho lão không ít chỗ tốt, nên nói bọn họ là quan hệ thầy trò cũng không thỏa đáng.

Rối loạn!

Đầu óc Vương Kiêu hoàn toàn rối loạn! Mà đúng lúc này tinh anh của Hậu Tây Thục ra hết, chiến cuộc đã có khuynh hướng nghiêng về một phía. Bị Mã Mạnh Khởi đuổi giết, Bất Phụ Thiên Hạ chật vật chạy trốn, hơn nữa lần này hần không có đại quân che chở, không có Tào Hồng đột nhiên nhảy ra liều chết cản ở phía sau, càng không có cơ hội bỏ áo mà chạy. Hai vai của hần đã bị trường thương đâm thủng, Ý Thiên Kiếm cũng không biết vút nơi nào, rất nhanh sẽ chết dưới trường thương khoái mã. Nguyên Quân cũng chật vật không kém, cả tam quốc có tứ đại cường binh: Đan Dương, Tịnh châu bay, Chư Cát nỗ (nỗ), Tây Lương kỵ, các nàng đối mặt chính là thiết kỵ Tây Lương xưng hùng một thời, Mã Giáp huynh đệ đã đem bọn họ vây khốn trong trận tiền, tính mạng các nàng tùy thời có thể bị lấy đi.

Bất Thế Binh Tiên không biết trốn tới nơi nào, bất quá Mã Đại cũng không thấy bóng dáng, nói không chừng giờ phút này đã bị Mã Đại chém đứt đầu rồi! Tình huống Bạch Khởi có thể coi là tốt nhất, hần vững vàng áp chế Khương Duy, tay không tác sát đánh với trang bị đầy đủ của Khương Bá nhưng chém giết vẫn thoải mái. Khương Duy chỉ dám du đấu với Bạch Khởi nhưng mỗi lần Bạch Khởi sắp chiến thắng Vân Tăng Hạ Diện luôn lấy ra một hai kiện cơ quan ám khí trợ giúp, nhờ vậy Khương Duy tránh được một kiếp. Xem ra tình huống chiến cuộc phía dưới không hề lạc quan.

- Mười giây đã hết!

Mọi người ở đây đang chém giết sinh tử, trong khi đầu óc Vương Kiêu lại thật hỗn loạn, thanh âm Thủy phụ nhân tựa như đòi mạng vang lên. Trong nháy mắt, dây cung của Hoàng Hán Thăng phát động, Cửu Tiên Liên Châu đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trầm Côn, trong đó sáu mũi tên bị Không Sắc chặn lại. Còn lại ba mũi tên Trầm Côn bắt được một, đá bay một, đóng băng một nhưng còn chưa kịp ăn mừng thì mũi tên thứ mười lạng yên không một tiếng động xuất hiện! Không có ai biết nó là từ đâu tới, vừa xuất hiện đã cách ngực Trầm Côn không tới ba thước. Cùng lúc, Đỗ Nguyệt Nhi hai tay ra sức song kiếm hướng về phía đầu của mình cắt xuống.

Bằng hữu.

Trong đầu Vương Kiêu đột nhiên một trận thanh minh, hần suy nghĩ cẩn thận rồi, hần và Trầm Côn chưa tính là chủ tớ, chưa tính là thầy trò, cũng không phải là cái gì trao đổi ích lợi nhiều năm quen biết, gần bó, một đường chém giết đi tới, phân phân hợp hợp, quan hệ của bọn họ thật ra rất đơn giản là “sinh tử chi giao”!

Bằng hữu, chỉ đơn giản như vậy!

Như vậy Vương Kiêu đã biết nên làm như thế nào rồi.

- Đại đạo, vô cương!

Vương Kiêu khê mỉm cười, Đại đạo vô cương với năng lực thuần di khoảng cách xa khỏi động, nhưng lại dời đi hướng hai hướng! Thân thể của hần xuất hiện sau lưng Đỗ Nguyệt Nhi, hai tay võ ra đem song kiếm của Đỗ Nguyệt Nhi đánh nát! Đầu của hần thì xuất hiện trước ngực Trầm Côn, mở miệng khê cắn nát mũi tên thứ mười quỷ thần khó lường của Hoàng Hán Thăng!

Trầm Côn cùng Đỗ Nguyệt Nhi cũng còn sống. Vương Kiêu, phân thân hai nơi!

Hết thấy chỉ đơn giản như vậy, Vương Kiêu cực khổ bao năm chỉ vì tìm kiếm thê tử, hắn không thể buông bỏ Đỗ Nguyệt Nhi, mà Trầm Côn... Vương Kiêu hắn làm sao có thể có lỗi với bằng hữu!?

- Sát nhân thành nhân, Đại nghĩa!

Thấy mũi tên cuối cùng là Tắt sát nhất tiễn của mình bị một đầu người bất ngờ xuất hiện cản nát, Hoàng Hán Thăng đột nhiên đem Trường Cung ném xuống đất.

- Tiễn thứ mười này từ ngày luyện thành Hoàng mỗ chưa từng thất bại, thành Trường Sa, Quan Vân Trường bị mũi tên này bắn trúng chóp nón trụ, trên Định Quân Sơn Hạ Hầu bị mũi tên này đoạt mệnh, ai, Hoàng mỗ những tưởng thiên hạ không có người nào có thể ngăn được mũi tên này.

- Trầm Côn, ngươi có người bạn tốt như thế, hảo huynh đệ, người thắng, Hoàng mỗ thua!

Hoàng Hán Thăng vứt cung tên đi.

- Hoàng Hán Thăng, ngươi không muốn tìm Lưu Bị sao?

Thủy phu nhân ở trên bầu trời hét lớn.

- Ngươi còn chưa thua, cầm lấy cung tên, giết Trầm Côn!

- Hoàng mỗ thua!

Hoàng Hán Thăng buồn bực nói:

- Nam nhi trung nghĩa làm đầu, ta vì một chữ “trung” nghe lệnh của nữ nhân điên nhà ngươi. Vương Kiêu vì một chữ nghĩa không tiếc phân thân cứu người. Hoàng mỗ mà còn cầm cung tên nữa thì thật có lỗi với hai chữ trung nghĩa này! Ta thua rồi, không phải là thua Trầm Côn, mà là thua Vương Kiêu!

- Hảo hán tử, đầy nghĩa khí!

Trương Dực Đức đang chiến đấu hăng hái cũng quay đầu lại, lớn tiếng than thở.

- Vì nghĩa khí của người này, Trầm Côn, yên tâm đi, ta đây tuyệt không ngăn trở ngươi nữa!

- Nhị vị nếu đã làm người tốt, Mã Mạnh Khởi ta cũng là người biết kính trọng anh hào.. . Mã gia thiết kỵ, không được truy kích Trầm Côn!

- Mặc Ly, người nọ là đồng đội của ngươi sao? Ta và ngươi tạm thời dừng tay, dùng cơ quan tế điện đưa hắn đoạn đường, sau đó mặc cho Trầm Côn rời đi!

- Khổng Minh, Vương Kiêu thực sự đã chết?

- Ân, hắn đã chết, Sĩ Nguyên!

- Hắn thật đã chết hay là ứng với cái kia trên Thiên Môn?

- Ngươi nghĩ sao?

Ha hả, mấy tiếng hét lớn vang lên, còn có vài người thì thầm nói chuyện, Trầm Côn đã cảm thấy khung cảnh trước mắt thay đổi nhanh chóng, hắn lại nhớ tới đường hầm dưới đất. Hoàng Hán Thăng chủ động nhận thua, Tây Thục Thượng tướng đều buông tha, hắn tự nhiên thoát khỏi hạn chế của Tụ Hồn Phiên!

Chẳng qua là điều này có đáng giá không? Dùng một mạng Vương Kiêu cảm động Tây Thục chúng tướng, sau đó để mình rời đi đáng giá không?

Khốn kiếp!

Tại sao ở trong hạp cốc mình lại hao phí quá nhiều hồn lực như vậy, tại sao mình lại muốn tan rã hồn phủ, tại sao hồn lực của mình bây giờ suy yếu? Khốn kiếp!

Nếu như hồn phủ của mình không tan rã, nếu như hồn lực của mình còn đang cường thịnh Vương Kiêu cần gì đổi mạng!? Nhưng hắn là linh hồn, sau khi phân thân không còn hy vọng phục hồi như cũ! Còn linh hồn còn cơ hội, đã đem mạng cho A La không còn có người thứ hai cứu nổi Vương Kiêu nữa rồi!

Bây giờ hối hận không kịp rồi.

Mẹ nó chứ!

Trầm Côn tức giận gầm lên.

- Vân La tiên phủ, lão...

Nói được một nửa, trong tai đột nhiên truyền đến hét của Khổng Minh.

- Người muốn Vương Kiêu chết uống công sao? Muốn báo thù thì lập tức đi tìm Quang Minh Hoàng, theo kế trong túi gấm của ta mà làm!

Làm theo kế trong túi gấm, có thể báo thù sao? Sắc mặt Trầm Côn dữ tợn chưa từng có, lắc mình chui vào trong đường hầm.

Phía cuối đường hầm, tại địa điểm cách mặt đất chừng bốn năm mươi mét, A Phúc đang đứng, hắn có thể nhận ra trên mặt đất có vài chục vạn đại quân cứu viện đang tới, nhưng ngay khi hy vọng xuất hiện, hắn rụt cổ lại núp phía sau mấy Đại Tướng lăm lăm bấm tự nói:

- Lão thiên gia muốn giết ta, lão thiên gia muốn giết ta, A Phúc không còn đường sống!

Đối diện với A Phúc, Huyền Minh cầm trong tay Sơn Hà Xã Tắc đồ, không ngừng thu Thiên minh tướng sĩ vào trong như mèo vờn chuột. Trêu chọc đủ rồi, Sơn Hà Xã Tắc đồ rung lên, các thi thể tướng sĩ bên trong giống như đồ bỏ đi bị ném ra. Trong đường hầm, mấy trăm cổ thi thể chồng chất lên nhau, máu tươi dọc theo đường hầm không ngừng chảy xuống dưới đất.

- Đại tử, đại cô, đại thẩm, đại nãi nãi!

Nhìn thấy một tướng sĩ vừa chết ở trước mắt, A Phúc giống như heo mập gục trên mặt đất cầu khẩn nói:

- Ta không làm Hoàng Đế nữa còn không được sao? Lão thiên gia không muốn ta làm, ta liền không làm, người bỏ qua cho ta đi!

Huyền Minh thờ ơ, tiếp tục trêu chọc thiên minh tướng sĩ., Đúng lúc đó, nàng bỗng nhiên cảm giác được sau lưng truyền tới một cỗ lực lượng âm lãnh tới cực điểm.

- Tầng thứ bảy, hồn băng phách!

Trầm Côn đột nhiên tập kích sau lưng Huyền Minh, vừa ra tay đã đem linh hồn Huyền Minh đóng băng, hơn nữa hắn biết hồn lực mình suy yếu, một chiêu Hồn băng phách không đủ để ảnh hưởng đến Huyền Minh, liền dùng luôn đệ bát trọng.

- Đệ bát trọng, Thiêu đốt hồn hỏa!

Lại là một lực lượng khô nóng tới cực điểm, trực tiếp đốt cháy linh hồn Huyền Minh. Hai chiêu đồng thời xuất thủ, Huyền Minh không mạnh mẽ như Hoàng Hán Thăng đành phải lắc mình tránh né.

Mà trong nháy mắt hắn tránh né, Trầm Côn nắm lấy A Phúc, Sí Thiên song dực mở ra, nhanh như tia chớp lướt về phía Quỷ động...

333. Chương 377: Thiên Mệnh Khó Cãi, Quỷ Thần Không Làm Gì (1)

- Di?

Mắt thấy đã có thể đánh chết Quang Minh Hoàng rồi, đột nhiên bị Trầm Côn nhúng tay vào, lửa giận của Huyền Minh lập tức dâng lên. Nhưng vừa nhìn thấy phương hướng chạy trốn của Trầm Côn, nàng không khỏi sững sốt một chút.

A Phúc đã nói qua, trên mặt đất Trầm Côn có ba mươi vạn đại quân, chạy thêm mười thước nữa là hắn liền có thêm trợ giúp của vài chục vạn người, nhưng hắn lại chạy ngược lại, thẳng đến Quỷ động mà đi.

Đầu óc hắn hồ đồ rồi sao?

Không!

Huyền Minh thân kinh bách chiến, trong lòng biết hành động này của Trầm Côn nhất định là có sát chiêu gì đó, nàng cẩn thận kiểm tra xung quanh xem có phục binh hay không, sau đó dùng Sơn Hà Xả Tắc Đồ bảo vệ toàn thân, lúc này mới bắt đầu đuổi theo.

Sí Thiên Song Dục tốc độ nhanh, tốc độ của Huyền Minh cũng không chậm.

Mười mấy giây sau, Huyền Minh quả thật đã đuổi đến khoảng cách khoảng hai mươi bước với Trầm Côn.

- A Phúc, nắm chặt ta!

Cảm giác được tiếng cười lạnh của Huyền Minh phía sau lưng, Trầm Côn cắn răng phân phó.

- Lão thiên muốn giết ta, mẹ nó chứ, không ngờ là lão thiên muốn giết ta! - A Phúc gục ở trên lưng Trầm Côn, đã bắt đầu nói mê.

Tên mập chết tiệt này đúng là không có dã tâm, hắn chỉ muốn mỗi ngày ăn no uống tốt, cưới Mặc Anh tiểu thư sống sung sướng đến cuối đời...

Bây giờ bị người tự xưng là làm theo thiên mệnh đuổi giết, đối với hắn quá thật không thể tiếp nhận a.

Cứ như vậy, A Phúc giống như ngây ngốc quên cả phối hợp, theo bản năng gục ở trên lưng Trầm Côn.

Việc này tương đương với trên lưng của Trầm Côn đeo thêm ba trăm cân thịt a.

Trầm Côn vốn đang ở trạng thái kém cỏi nhất, làm sao tiếp nhận được hơn ba trăm cân đây?

Quả nhiên, bay được một khoảng ngắn, hơi thở Trầm Côn bắt đầu dồn dập, tốc độ chậm dần. Mà tốc độ Huyền Minh một lần nữa tăng lên, đã tới khoảng cách mười bước với Trầm Côn.

- Trầm Côn, Huyền Tâm của Nữ Oa cung chúng ta đã chết trong tay ngươi, hôm nay ta sẽ dùng Huyền Tâm Kim Giao Tiên, đến độ hóa tên nghịch thiên ma đầu ngươi.

Tay trái Huyền Minh bắt lấy Sơn Hà Xả Tắc Đồ, tay phải hướng phía trước bắn ra hai con giao long, chính là Kim Giao Tiên, hướng về phía sau lưng Trầm Côn.

Nhanh đến có thể so với mũi tên thứ mười của Hoàng Hán Thăng.

Trầm Côn muốn né sang một bên nhưng là, A Phúc, hơn ba trăm cân, thật sự là quá nặng rồi, động tác của hắn cũng bị liên lụy, thoáng cái đã bị hai con giao long kia kẹp lấy cổ, A Phúc tự nhiên cũng bị kẹp lấy.

Chỉ cần giao long nhẹ nhàng siết lại, Trầm Côn cùng A Phúc sẽ biến thành bốn đoạn.

Nhưng chính vào lúc này...

Không phù hợp với bất kì lễ thường nào, quả thật là đặc biệt khôi hài, một con giao long trên Kim Giao Tiên đột nhiên ai u một tiếng.

- Sao vậy? - Con giao long kia vội vàng hỏi.

Kim Giao Tiên là do hai con giao long biến thành, một con đực một con cái, tất nhiên là vô cùng quan tâm đối phương.

- Ta... ta...- Giao long cái đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Ta không cẩn thận..., động thai khí.

- Nàng có hài tử? Ta đã làm cha? - Giao long đực lập tức mở to mắt ra nhìn:

- Nàng, nàng không lừa ta chứ?

- Thật là ngốc mà, ai lại đem chuyện này ra đùa chứ! - Giao long cái đỏ bừng mặt.

- Ha ha ha ...

Giao long đực mở miệng cười lớn, cũng không quan tâm đến việc hắn lúc này có thể tùy thời giết Trầm Côn, quay người lại, kéo con cái bay về phương xa:

- Đã có thai còn đi đánh nhau? Theo ta về nhà tĩnh dưỡng, ha ha ha, ta đã làm cha rồi.

Hưng phấn trong tiếng cười lớn, Kim Giao Tiến chỉ cần một giây nữa đánh chết Trần Côn cùng A Phúc, lại rút lui.

Huyền Minh nhìn mà tròn mắt há mồm.

Mà Trần Côn thì hiểu ra, đây tuyệt đối không phải là cái gì gọi là trùng hợp, nhất định là cái số *** chó của A Phúc quấy phá.

Thừa dịp Huyền Minh đang thần thờ, Trần Côn cố gắng chạy một hơi thật nhanh, rốt cuộc đã chui vào được Quỷ động dưới đất.

Theo như trong trí nhớ của Trần Côn, nơi này là một huyết động tầm tối, chính giữa huyết động có một đại trụ đồ như máu, phía trên tràn ngập các dấu quyền lớn nhỏ, không cần phải nói, chính là nơi Dương Vô Tuyệt năm đó luyện quyền, mấy dấu quyền nhỏ này là năm đó hắn còn nhỏ lưu lại, lớn hơn một chút, là khi hắn thiếu niên.

Một bên huyết động còn cắm mười mấy chuỗi bảo kiếm, chắc là năm đó Trần Côn dùng để luyện kiếm.

Ai...

Đến nơi quen thuộc này, Trần Côn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đã hoàn thành yêu cầu của Khổng Minh, mang theo Quang Minh Hoàng tới Quỷ động này.

Có thể...

Tiếp theo nên làm gì?

Trong đầu Trần Côn đột nhiên phát hiện một điểm dị thường, trong túi gấm chỉ nói là đến nơi này là có thể chiến thắng, hiện mình đã tới, nhưng cơ hội chiến thắng đâu?

Trần Côn nhìn xung quanh một chút, quỷ động này cũng chỉ lớn có nhiều đây, căn bản là không thấy cái gì có thể thay đổi căn khôn a.

- Thiên đình có đường người không đi, địa ngục không lối người lại xông tới. - Huyền Minh cười lạnh, càng ngày càng tiến lại gần:

- Trần Côn, bản cung chủ chưa từng thấy ai ngu như ngươi, lại chủ động trốn vào ngõ cụt?

Không sai, quỷ động này ra vào chỉ có một cửa, bây giờ Huyền Minh đang ở bên ngoài, có thể nói Trần Côn đã trốn vào ngõ cụt.

Mẹ kiếp!

Khổng Minh không phải là đang đùa ta chứ?

Trên ót Trần Côn toát ra một tầng mồ hôi lạnh, mắt thấy là cơ hội chiến thắng theo lời Khổng Minh không xuất hiện, hắn cũng không ngu ở chỗ này đợi chết, huyễn hóa ra một con Hỏa Thanh Long, muốn phá đất kiếm đường chạy đi.

Mới vừa động thủ, Trần Côn bỗng nhiên thấy một cái rương nhỏ bị vút trong góc.

Cái rương đã mở ra một nửa, bên trong là một cái thủy tinh cầu màu đen to bằng đầu người.

Trần Côn đột nhiên nghĩ tới chuyện Nguyên Quân nói vừa rồi. Thủy tinh cầu này chỉ bảo để Dương Gia trắc định bốn mạng vũ hồn, không thể để rơi vào tay Thủy phu nhân được. Nếu mình có cơ hội thì đem theo vật kia đi luôn, coi như là trả một phần ân cứu mạng cho Nguyên Quân.

Nghĩ tới đây, Trần Côn hừ không đánh ra một trảo, hút Thủy Tinh Cầu vào lòng bàn tay.

Hắn liền đập nát vách động để chạy trốn. Huyền Minh ở sau lưng đuổi theo càng ngày càng gần, mà Trần Côn bên này còn phải mở đường, căn bản không thể so với Huyền Minh, chỉ chạy hơn chục thước, đã nghe tiếng cười lạnh của Huyền Minh phía sau lưng

Đáng sợ hơn là, ngay lúc Trần Côn phá một khối nham thạch, đột nhiên cảm thấy hai mắt sáng lên.

Liếc mắt một cái, không ngờ hần trong lúc vô tình đào một đường hầm đến nơi Thủy Phu nhân vừa rồi cầm Tụ Hồn Phiến xuống.

Đối diện là Thủy phu nhân nắm chắc Tụ Hồn Phiến, đang nhắm mắt chỉ huy trận đại chiến bên trong linh hồn. Vừa nhìn thất Trầm Côn quay trở lại, nàng sửng sò trong chốc lát.

Không ngờ lại có thằng ngu như vậy, Vương Kiêu đã dùng một mạng của hần để giúp tên này chạy thoát, thế mà hần lại quay lại?

- Phu nhân, người cũng ở nơi này?

Huyền Minh cũng vừa truy kích đến nơi này, thấy Thủy phu nhân đang buồn cười đánh giá Trầm Côn, nàng cũng nhin không được bật cười:

- Vừa hay, Trầm Côn tự mình tìm cái chết, còn có món lời Quang Minh Hoàng, vậy chúng ta ai tới giết hần đây?

- Để ta đi, Nguyệt Vũ lúc còn sống không thể cướp đế vị trong tay Quang Minh Hoàng, sau khi chết, ta làm mẹ sẽ giúp nó giết chết Quang Minh Hoàng.

Thủy phu nhân dữ tợn cười một tiếng, triển khai tụ hồn phiến, thu thập linh hồn của Trầm Côn cùng A Phúc rồi bạo phát đại chiến thể giới linh hồn.

Hắc vụ lại một lần nữa xuất hiện, Trầm Côn mở mắt.

Bất Phụ Thiên Hạ đã bị Mã Mạnh Khởi đâm trên trường thương, trước khi chết còn trêu đùa một câu:

- Bất Thế Bình Tiên vẫn còn chưa thấy hình dáng, chắc là đang ở địa phương nào đó trốn khỏi sự truy sát của Mã Đại rồi!

Nguyên Quân cùng Y Y đề cho huynh đệ Mã gia giết chết Thương Hoàng mà chạy trốn, hoa dung biến sắc (zerog: đoạn này huynh coi lại hộ đệ, có chút không chắc)

Bạch Khởi vẫn là mạnh mẽ áp chế Khương Bá Ước, bắt quá sau khi Trầm Côn rời đi, Hoàng Hán Thăng gia nhập đội vây công Bạch Khởi, liên thủ với Hoàng Khương Nhị, Bạch Khởi có chút chịu không nổi

Mặc Ly chiến đấu hăng hái, nàng cùng Hoàng Nguyệt Anh so chiêu trên không, đinh ốc, bánh răng, cờ lê, ... không ngừng bay vút ra, xem chừng đang say sưa đánh. Trong lúc các nàng chiến đấu đến cao trào, Quan Vân Trường còn đang đau khổ chống đỡ xà mâu của Trương Dực Đức, chỉ tiếp chiêu, không hoàn thủ.

Vừa thấy Trầm Côn xuất hiện, những người này cơ hồ cùng một lúc ngừng lại.

- Làm sao ngươi lại trở lại? - Nhiều người kinh ngạc hỏi.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn mặt mày xám như tro, hần sao lại muốn trở lại nơi Vương Kiêu chết trận chứ, hần chỉ dựa theo túi gấm của Khổng Minh đi làm, kết quả...

- Gia Cát khổng Minh! - Trầm Côn lập tức lộ to:

- Đây là cảm nang diệu kế của ngươi? Ra đây, cho ta một lời giải thích!

Khổng Minh đang làm gì?

Hần bị Pháp Chính cùng Bàng Thống vây công, giờ vẫn còn đang chiến đấu, bắt quá phương thức chiến đấu của bọn hần có một chút khác người.

Chỉ thấy dưới tầng mây năm màu, một cái bàn bát tiên, bày ra một bộ cờ vây, ba bộ trà cụ, Khổng Minh đối cờ cùng Bàng Thống, Pháp Chính ở một bên làm trọng tài chậm rãi thưởng thức trà, ba người thỉnh thoảng lại còn tán gẫu vài câu

- Khổng Minh, ngươi thua rồi.

- Ta thấy thua là Bàng Sĩ Nguyên người.

- Hai người muốn hỏi lộ người làm trọng tài như ta sao?

Nghe được Trầm Côn đang chửi mình, Khổng Minh rút cuộc chậm chậm ngẩng đầu lên:

- Chuyện tình trong túi gấm đã làm được chưa?

- Người là người mù sao? - Trầm Côn chỉ vào người A Phúc còn đang ngẩn người:

- Hơn ba trăm cân ở đây, người không nhìn thấy?

- Theo như lời của Nguyên Quân tiểu thư, nhất định là trắc định bốn mạng vũ hồn cũng mang đến? - Khổng Minh thanh thoi hỏi.

- Làm sao người biết ta sẽ đem vật này đến?

Trầm Côn vỗ vỗ đai lưng, Hắc thủy tinh đã bị hấn giấu trong Bát Sắc Yêu Đái.

- Một khi đã như vậy, mọi sự đã chuẩn bị rồi, chỉ còn chờ Đông Phong thôi!

Khổng Minh ha ha cười một tiếng, đẩy bàn cờ ra đứng lên, cười híp mắt hô lớn:

- Đông Phong, giờ còn thiếu người nữa, người ở đâu?

- Ta ở nơi này.

Tiến vào tụ hồn Phiến, Tiểu Đông Phong ở sau lưng A Phúc đi ra.

- Ân, Đông Phong tới, việc sẽ thành.

Khổng Minh hướng về phía nhóm linh hồn đang loạn chiến chấp tay:

- Chư vị, mặc dù cách nhau ngàn năm, nhưng chúng ta vẫn cùng là tướng lĩnh của Thục Hán, vậy các người có bằng lòng nghe quân sư ta nói vài lời hay không?

- Nói cái rắm! - Trương Dực Đức chửi ầm lên:

- Người cùng Vân La Tiên Phủ là địch, chính là không cho ta kiếm đại ca, người chính là phản nghịch, ta không nghe người nói nhảm?

- Người không nghe? - Lông mày Khổng Minh khẽ nhăn lại:

- Vân Trường, đánh hấn, đánh tới khi nào hấn chịu nghe thì thôi.

Nói xong cũng không quản Quan Vũ cùng Trương Phi đang chiến đấu, quay đầu nhìn nhóm linh hồn đang nguyện ý nghe:

- Chư vị, ta không muốn nói nhiều lắm, chỉ muốn hỏi Thủy phu nhân ba vấn đề.

Vũ Toái Hư Không

334. Chương 378: Thiên Mệnh Khó Cãi, Quỷ Thần Không Làm Gì (2)

- Vấn đề thứ nhất.

Hắn cười dài nhìn Thủy phu nhân:

- Thủy phu nhân, trước đây có Thủy Nguyệt Vũ tự xưng là vâng mệnh trời, muốn làm thánh chủ Cửu Châu, hôm nay, người lại tự xưng là theo mệnh trời, muốn ở nơi này đánh chết Quang Minh Hoàng. Ta lại hỏi người, Vân la tiên phủ các người thật sự là theo mệnh trời sao? Thủy Nguyệt Vũ làm hoàng đế, giết Quang Minh Hoàng, thật sự là ý tứ của thượng thiên sao?

- Nói nhảm, tất nhiên là ý của thượng thiên!

Thủy phu nhân cả giận nói.

- Nếu là mệnh trời, như vậy sang vấn đề thứ hai.

Khổng Minh giờ giờ quạt lông:

- Lượng ta tuy bất tài, sau khi chết mặc dù không vào Thiên môn, nhưng do ân chuẩn của thượng giới, giữ ở Thiên môn một nghìn năm, cùng với chín vị khác được xưng là thủ vệ Thiên môn. Nếu như thượng giới mà có pháp chỉ, nhất định phải qua mười người chúng ta.

Khổng Minh cất cao giọng nói:

- Như vậy, ta thủ hộ Thiên môn, chuyên truyền đạt lại pháp chỉ của thượng giới, tại sao chưa từng nghe nói thượng giới muốn giết Quang Minh Hoàng, để Thủy Nguyệt Vũ làm hoàng đế?

Hắn thủ hộ Thiên môn?

Chúng tướng sĩ Thục Hán biến sắc, thủ hộ Thiên môn, chẳng khác nào là được thượng giới công nhận là bán tiên, đây mới chân chính là người tuân theo thiên mệnh a!

- Khổng Minh, người ...

Thủy phu nhân đang muốn phản bác cái gì đó, nhưng mà Khổng Minh đã cất cao giọng nói:

- Nếu còn có người không tin, ta liền mời tới chín vị khác tới đối chất, Khương Thái Công, Quỷ Cốc Tử, Trương Tử Phòng, các người tin những người này, hay vẫn tin tưởng một Văn La Tiên Phủ?

Chuyện đã đến nước này, Thủy phu nhân chỉ còn cách cười lạnh một tiếng:

- Hừ, coi như người nói đúng. Chuyện này là do Thủy gia chúng ta sắp xếp. Thủy gia chúng ta tôn kính trời cao mấy ngàn năm, không có công lao thì cũng có khổ lao, muốn làm hoàng đế thì thế nào? Thượng giới biết được cũng sẽ ân chuẩn.

- Không nói đến việc thượng giới có ân chuẩn hay không, Thủy phu nhân là thừa nhận văn la tiên phủ các người là giả truyền thiên ý? Các người vốn là không có theo mệnh trời?

Khổng Minh chỉ quạt lông thẳng vào nàng.

Thủy phu nhân im lặng không nói gì, coi như là chấp nhận.

- Các người đã không phải theo mệnh trời, vậy ai mới là người theo mệnh trời, người nào mới thật sự có thiên mạng?

Khổng Minh lớn tiếng hét lên:

- Thủy phu nhân người trả lời không được phải không? Ta bây giờ nói cho người biết, thiên mạng chân chính, đang ở trước mắt người, Vương Đại Phúc.

- Cái quái gì thế?

A Phúc ở một bên đột nhiên hoàn hồn.

- Ha ha, Quang Minh Hoàng bệ hạ bình tĩnh đừng nóng, Lượng còn muốn nhờ ngài phối hợp một chuyện.

Vừa nói, Khổng Minh rất cung kính hướng về phía A Phúc cúi người chào, sau đó hắng giọng hỏi:

- Thủy phu nhân, còn một vấn đề cuối cùng, người lấy việc tìm được chủ công Lưu Bị nhà ta mà tính toán, hiệu lệnh đại tướng Tây Thục, nhưng mà người thật sự có bản lĩnh tìm được chủ công nhà ta sao?

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn Thủy phu nhân.

Tìm được Lưu Bị chính là việc mà Thủy phu nhân đưa ra để đại tướng Tây Thục nghe lệnh, chẳng lẽ Thủy phu nhân lừa gạt bọn hắn, không thể tìm thấy Lưu Bị?

- Khổng Minh! Trương Dực Đức đột nhiên ngưng chiến, nổi giận mắng:

- Thủy phu nhân đã có thể tìm được bọn ta, tự nhiên cũng có thể tìm được đại ca ta, người nói nhăng nói cuội gì đó.

- Tam tướng quân, Thủy phu nhân có thể tìm thấy chủ công thật không?

Khổng Minh hừ lạnh một tiếng:

- Ta ở Thiên môn một nghìn năm, tìm chủ công một nghìn năm, thậm chí cầu cả tiên phật cũng tìm không ra chủ công, Vân La Tiên Phủ có thể tìm được? Chủ công đang ở nơi nào không biết, ta cũng rất đau lòng, bất qua thân là Thừa tướng Thục Hán, ta lại nói cho các người biết một chuyện.

Ánh mắt hắn dò xét đội quân Tây Thục rồi nói:

- Chủ công Lưu Bị mặc dù không có ở đây, nhưng chúng có một vị chủ công khác, đã sớm xuất thế nhiều năm, hơn nữa còn là người có thiên mệnh.

Đại tướng Tây Thục ầm ầm cười to lên:

- Gia Cát Khổng Minh, bọn ta khi còn sống đều là người trung nghĩa, có từng bái chủ công thứ hai sao?

- Các người không tin?

Khổng Minh khẽ mỉm cười:

- Không thì Quang Minh bệ hạ, người có thể làm.

Hắn vừa nói vừa chỉ quạt lông về phía Trầm Côn, Trầm Côn hiểu ý mang thủy tinh cầu màu đen đến, A Phúc bất đắc dĩ phải cầm lấy quả cầu.

- Lui về phía sau một bước, để vật này ở trước ngực mình!

Khổng Minh mỉm cười nói.

A Phúc làm theo, đặt Thủy Tinh Cầu trước ngực, sau đó theo thói quen nhìn về hướng Tiểu Đông Phong:

- Đông Phong, ý của hắn là gì?

Tiểu Đông Phong nhìn vào Thủy Tinh Cầu, rồi lại nhìn A Phúc đang cười ngây ngô...

- Thiên ý trêu người.

- Thiên ý trêu người a.

Tiểu Đông Phong đột nhiên hô to.

- Ta khi còn sống dốc hết tâm huyết vì Đông Ngô. Sau khi chết lại làm thần tử của Thục Hán. Thiên ý trêu người a!

Hắn nói gì vậy?

Tiểu Đông Phong đứng chặn tầm mắt của mọi người, không ai thấy được rốt cuộc là trong thủy tinh cầu xuất hiện cái gì.

Khi hắn hô to ra bốn chữ “thần tử Thục Hán” xong, đại tướng Thục Hán tựa hồ ý thức được cái gì, Trương Dực Đức lao lên đầu tiên, đẩy Tiểu Đông Phong ra, nhìn về phía thủy tinh cầu,

- A?

Hắn hắc hắc cười lên

- Thật đúng là chủ công của bọn ta.

Hoàng Hán Thăng cùng Mã Mạnh Khởi cũng lao nhanh đến, nhìn thoáng qua, lập tức quỳ rạp xuống đất,

- Mạt tướng bái kiến chủ công.

Những người khác cũng rối rít chạy đến.

Chỉ thấy trong thủy tinh chiếu xạ ra vũ hồn bốn mạng của A Phúc, là một tiểu tử mập mạp.

- Hắc hắc!

Tiểu tử mập mạp này cười một tiếng, gơ bàn tay nhỏ trắng nõn lên:

- Thúc thúc khỏe, bá bá khỏe, tất cả mọi người đều khỏe, ta là a Đẩu.

Vũ hồn: thiên mệnh cường vận.

Quy Chúc: bổn mạng vũ hồn, Lưu A Đẩu sau khi chết biến thành.

Năng lực: ăn cơm có thể kéo ra vàng, uống nước có thể kéo dài tuổi thọ, nhất định sẽ cưới được một nữ nhân xinh đẹp, bài bạc vĩnh viễn là người thắng cuối cùng, cho dù bị thiên quân vạn mã vây quanh, hắn cũng có thể tìm được một đường máu mà giết ra ngoài, ngày sau nghĩ lại liền sướng quên trời quên đất. Đây chính là A Đẩu của chúng ta, thiên mệnh hạnh vận không gì sánh kịp!

Biến hóa: Ách, cái cầu vận này, còn cần biến hóa sao?

- Chưa vị.

Khổng Minh cười vang lên một tiếng:

- Nhiều năm trước, ta bói ra một quả tiểu chủ công đã chuyển thể luân hồi, trở thành bổn mạng vũ hồn của A Phúc. Lúc này ta mới rời khỏi Thiên môn, Lượng nhập thế phải làm bộ như vậy chỉ vì ngày hôm nay, mượn tay Thủy phu nhân tụ tập chư vị lại một chỗ, sau đó làm rõ thân phận tiểu chủ công, tái tạo lại Thục Hán để quốc ta.

Nghe ý tứ của Gia Cát lão huynh, xem ra hắn đã âm thầm tính kế rất nhiều năm, làm rất nhiều chuyện.

Bất quá chuyện này cùng bản tăng có quan hệ sao?

Trầm Côn không biết nên khóc hay nên cười nhìn A Phúc, nghĩ tới việc tên này kiếp trước nổi danh là người hiền lành, hoàng đế thối nát, đột nhiên không nhận được cười.

- Chuyện gì vậy?

A Phúc căn bản không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, ngơ ngác nhìn mọi người:

- Gì mà bổn mạng vũ hồn, các người nhìn ta làm gì?

- Chủ công!

Khổng Minh cười nói:

- Người không cần quản bọn hắn đang xem cái khỉ gió gì, chỉ cần trả lời ta một câu là có bằng lòng thống lĩnh mọi người chúng ta, một mặt tranh bá thiên hạ, một mặt tìm kiếm phụ thân kiếp trước của người không?

A Phúc gì cũng không biết, theo bản năng hỏi Tiểu Đông Phong:

- Đông Phong, người nói ta nên nguyện ý không?

Qua nhiều năm như vậy, chuyện nào hắn cũng để cho Tiểu Đông Phong quyết định, giờ phút này cũng không ngoại lệ.

Tiểu Đông Phong hung tợn trừng mắt liếc Khổng Minh:

- Chuyện đến nước này rồi, người còn có thể cự tuyệt sao?

- Vậy ta nguyện ý.

A Phúc có cũng được, không có cũng không sao, ngây ngô cười.

Nhất thời, đại tướng Thục Hán rớt rít quỳ lạy:

- Bệ hạ.

Kiếp trước Thục Hán bất quá chỉ có ba phần thiên hạ, kiếp này, chủ công của bọn hắn mới khai quốc xưng đế, đã độc chiếm nửa giang sơn Cửu Châu, suy nghĩ một chút đến tương lai, các đại tướng của Thục Hán lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt.

A Phúc còn chưa ý thức được, hắn luống cuống tay chân:

- Các người, các người động một tí là quỳ xuống, đại thiếu gia, ta nên làm sao đây?

- Còn phải hỏi ta sao?

Trầm Côn lạnh lùng đảo qua Thủy phu nhân:

- Đại thiếu gia của người bị người ta đánh rất thảm, Vương Kiêu lão huynh cũng chết trận.

- Vương lão đại đã chết?

A Phúc miệng há lớn lên, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Thủy Phu nhân hét lớn:

- Giết chết ả, giết chết tên vương bát đản này cho ta, báo thù cho Vương lão đại a.

Trong lúc nhất thời, linh hồn mãnh tướng bốn phía bắt đầu che mắt Thủy Phu nhân

Bất quá Trầm Côn cũng không có tâm tình để ý tới bọn hắn.

Ở phụ cận im lặng tìm thi hài của Vương Kiêu, đầu của hắn còn bị cắm mười mũi tên, thân thể thì gắt gao ôm lấy thần chí của Đỗ Nguyệt Nhi, cơ hồ sợ nàng làm ra chuyện tình gì tự hại mình.

- Vương lão huynh.

Trầm Côn ở bên cạnh đầu người quỳ xuống, tiếng nói đột nhiên nghẹn ngào, không thể nói ra lời.

- Trầm Côn

Khổng Minh đi tới sau lưng Trầm Côn, mặc cho bên kia đang chém giết loạn xạ, lẳng lặng nhìn đầu của Vương Kiêu.

- Người vừa rồi cũng nghe được, chuyện hôm nay, là vì ta muốn tụ tập chư vị đại tướng lại. Vương Kiêu chết đi, cũng có phần của ta.

- Thật sao?

Lông mày Trầm Côn nhăn lại, trong tay đột nhiên ngưng kết một cái Hỏa Thanh Long.

- Vương Kiêu bởi vì mưu kế của ta mà chết, người muốn giết ta báo thù, cũng không có gì đáng trách.

Khổng Minh tiếp tục nói:

- Bất quá trước khi động thủ, có thể nghe ta nói mấy câu không?

- Nói.

Giọng Trầm Côn rất lãnh đạm

- Người đã nghe tới Huyết Phật chưa?

Câu nói đầu tiên của Khổng Minh, làm cho Trầm Côn phải buông Hỏa Thanh Long xuống:

- Người biết Huyết Phật?

Trầm Côn còn nhớ rõ, Huyết Phật trước đây rất lâu đã từng tính qua mạng của mình, rất là chính xác, ngay cả hắn xuyên việt chuyển thế cũng tính ra rõ ràng.

- Ta dĩ nhiên biết Huyết Phật, ngày xưa ta không vào Thiên môn, chính là Huyết Phật dẫn ta vào hàng ngũ thập trí giả, trở thành thủ vệ Thiên môn

Khổng Minh thần nhiên nói:

- Lúc ta rời khỏi Thiên môn, Huyết Phật nói cho ta biết hai chuyện, chuyện thứ nhất, A Đẩu bệ hạ đã hóa thành bốn mạng vũ hồn rồi, thiên mệnh cường vận, hắn mới thật sự là thiên mạng. Còn chuyện thứ hai, Huyết Phật biết trước là ta sẽ có hành động ngày hôm nay, nên để cho ta chuyển cáo người, nếu như vũ hồn của người mất đi, có thể đi Thiên môn tìm.

Thiên môn?

Trầm Côn mạnh mẽ ngẩng đầu lên:

- Ta đi Thiên môn, là có thể tìm được Vương Kiêu?

- Huyết Phật ở Thiên môn chờ người.

Khổng Minh tựa hồ hỏi một đấng, trả lời một kẻ, cười cười, xoay người rời đi.

- Uy, như thế nào mới có thể đi Thiên môn?

Trầm Côn lớn tiếng hỏi:

- Ta không nhận được thiệp mời, cũng không hiến tế A La. Người có biện pháp nào có thể đi tới Thiên môn không?

- Vấn đề này ta không thể trả lời.

Mẹ nó chứ.

Trầm Côn thiếu chút nữa chửi ầm lên, hôm nay cũng là mưu kế của người, không phải người trả lời thì còn ai có thể trả lời?

- A di đà phật, bần tăng hình như bỏ qua thứ gì?

Bên tai Trầm Côn đột nhiên vang lên một tiếng phật hiệu quen thuộc, hơn nữa hắn còn nói ra một cái tên càng quen thuộc hơn.

- Cơ Na, cũng vì cứu người, bần tăng mới tới chậm, người có phải nên bồi bổ cho bần tăng một chút.

Thanh âm đầy trêu chọc nói:

- Đã vậy thì lấy thiên y bí pháp bồi cho bần tăng, như thế nào?”

- Người con lừa ngọc này, đừng tưởng rằng cứu ta một mạng, là có được bí pháp của ta, chết đi.

Trầm Côn vừa quay đầu lại, thấy một hòa thượng tuấn nhã, một thiếu nữ tóc đỏ đang cười khê:

- Cơ Na? Còn cả người nữa, Huyền Si?

Vũ Toái Hư Không

335. Chương 379: Trở Về Để Tự Sát

- Đã lâu không gặp, tăng hữu.

Huyền Si chấp tay trước ngực mỉm cười.

- Sao người lại tới đây?

Trầm Côn mừng rỡ nói:

- Còn người nữa, Cơ Na?

Hắn nhìn lại Cơ Na bây giờ đã là linh hồn.

- Linh hồn của người không đi địa phủ chuyển thế đầu thai sao?

- Làm sao đi? Địa phủ đã đóng cửa rồi

Cơ Na bắt đầu dĩ chớp đôi mắt to.

Trầm Côn lúc này mới ý thức được, mới vừa rồi đại chiến liên miên, hắn đã quên một chuyện vô cùng trọng yếu.

Hắn tận mắt thấy, Quỷ thành đã đóng đại môn, âm tào địa phủ cũng không thu nạp quỷ hồn nữa. Cái này rõ ràng là linh hồn bây giờ không có chỗ để đi, cũng chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ.

Quả nhiên, Cơ Na tức giận nói:

- Ta vốn định chết đi coi như xong, kiếp sau sẽ tìm người, nhưng ai biết vừa đến âm tào địa phủ, lại thấy ngay một cái đại môn.. Ta không thể chuyển thế đầu thai, cũng không có ai chú ý đến ta, ta chỉ còn cách lưu lạc trái phép khắp nơi thôi.

Vừa nói nàng vừa chỉ vào Huyền Si:

- Vừa lúc gặp được tên hòa thượng này, hắn nói muốn tới tìm người, ta cũng đi theo hắn tới... Ân, coi như là được hắn cứu đi."

- Bất quá...

Cơ Na suy nghĩ một chút:

- Ta có chút kì quái, Huyền Si được xưng là Độc Phật, hắn làm sao lại vô duyên vô cớ cứu ta chứ?

- Bần tăng tất nhiên là không rảnh đi cứu người.

Huyền Si liếc nhìn hồn phủ trống rỗng của Trầm Côn :

- Tăng hữu, người cũng đã đến đệ bát trọng rồi phải không?

Trầm Côn gật đầu, đại chiến luân phiên, U minh hồn phủ tan rồi lại lập, thực lực của hắn đã thăng cấp.

- Đến đệ Bát trọng, người đã có khả năng có được vũ hồn thứ tám...

Huyền Si chỉ vào Cơ Na:

- Người thấy nàng thế nào, có thể làm vũ hồn thứ tám của người không?

- Làm vũ hồn của ta?

Trầm Côn sững sốt, bất quá hắn suy nghĩ một chút, Cơ Na ngày xưa là chính mình giết chết, hôm qua lại liều mạng cứu A La về... Hắn cười cười, mở đại môn U minh hồn phủ ra.

- Tế tửu của ta, người thật chấp nhận thu ta làm vũ hồn? Để ta và người vĩnh viễn ở cùng một chỗ?

Cơ Na vui mừng mở to hai mắt, sau đó nàng lại sợ Trầm Côn đổi ý, nhanh như chớp bay vào U minh hồn phủ, chờ cho Trầm Côn tấn cấp, có thể trở thành vũ hồn thứ tám của hắn.

Ài..

Thấy Cơ Na vào hồn phủ, trong lòng Trầm Côn thở dài.

Thành thật mà nói, vị trí thứ tám này hắn vốn định tìm một người cùng cấp với Bạch Khởi, tỷ như Hoàng lão gia tử vừa gặp cũng được... bất quá hắn thiếu nợ Cơ Na quá nhiều, nếu lần này không chấp nhận, hắn sợ vĩnh viễn cũng không trả lại nổi.

Cơ Na khi còn sống thực lực cũng không mạnh, sau khi biến thành vũ hồn cũng chỉ là cấp vô tôn.

Trầm Côn cũng không thấy Cơ Na có thuộc tính nào tốt, đúng là nhận lấy vũ hồn này chỉ xem như là trả nợ, nhưng mà...

Cơ Na vừa vào hồn phủ, Trầm Côn liền cảm thấy thể bên trong kinh mạch tự nhiên có thêm một cỗ lực lượng ấm áp, buồn triền miên, từ từ toàn chuyển bên trong kinh mạch hắn, mà theo cỗ lực lượng này xuất hiện, những tổn hại trong hồn phủ của Trầm Côn, trong khoảnh khắc đã chữa trị xong.

Hơn nữa trong đầu hắn còn đột nhiên linh hoạt kì ảo, tựa hồ có thêm một chút gì đó.

- Cơ Na, người làm gì đó?

Trầm Côn vẫn chưa chính thức nhận vũ hồn thứ tám nên không biết thuộc tính của Cơ Na, kinh ngạc nói.

- Ta? Ta cái gì cũng không làm cả!

Cơ Na cũng rất kinh ngạc.

- Huyền Si lão huynh?

Trầm Côn nhìn về phía Huyền Si, hòa thượng tuần nhã này cười nhạt nói:

- Tăng hữu, bần tăng chọn vũ hồn cho ngươi, tất nhiên là không phải bình thường, ngươi cứ thu lấy đi, lên đến Thiên môn ắt sẽ có kết quả.

Hắn nói xong thì ôm lấy hai phần thi thể của Vương Kiêu, cả Đỗ Nguyệt Nhi đang mất hồn, đưa vào hồn phủ của Trầm Côn.

- Bọn hắn cũng tạm thời thu lại, đến Thiên môn, ngươi sẽ hiểu ra.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, Huyền Si bắt đầu nhìn về nơi xa.

Nơi đó, Thủy phu nhân đang bị chúng tướng Tây Thục vây công. Huyền Minh cũng tới trợ chiến, nhưng thực lực hai người so với đại tướng Tây Thục vẫn còn quá yếu ớt, bị đuổi giết đến mức lên trời không được, xuống đất không xong.

Nhưng kỳ quái là đối mặt với tuyệt cảnh như thế, Thủy phu nhân vẫn còn có tâm tình nói chuyện phiếm cùng Huyền Minh, tựa hồ như không có trận chém giết nào đang xảy ra.

- Cuối cùng cũng chưa tới muộn!

Huyền Si nhẹ thở ra.

- Lão huynh nói gì đó?

Trầm Côn kinh ngạc nói: -

- Nếu đã đến đây, thì mau hỗ trợ giết...

Giết?

Trầm Côn đột nhiên khựng người lại, để cho Huyền Si giết Thủy phu nhân cùng Huyền Minh, đây không phải là chuyện đáng cười nhất sao?

Huyền Si xuất thân từ Nữ Oa Cung, căn bản là một tiểu sư đệ do Huyền Minh một tay nuôi lớn, hắn có thể giết Huyền Minh sao? Còn giết Thủy phu nhân thì lại càng không thể, bởi vì hắn cùng Thủy phu nhân thông dâm, bọn hắn căn bản là tình nhân a.

- Huyền Si lão huynh!

Trầm Côn cẩn thận lui về phía sau một bước.

Thành thật mà nói, hắn rất sợ Độc Phật Huyền Si vì lão tình nhân ngày xưa mà trở mặt.

- A di đà phật, tăng hữu không cần lo lắng!

Huyền Si khom người nói:

- Bần tăng lần này đến đây, chỉ là muốn chấm dứt đoạn nghiệt duyên này, còn trả lại nợ máu năm đó. Bần tăng theo Y Tiên Biển Thước ba năm, học được rất nhiều thủ pháp giết người, nhưng cũng hiểu ra được rất nhiều đạo lý, ngày xưa Huyền Si sai lầm rồi, sai hoàn toàn rồi. Hôm nay Huyền Si phải đích thân sửa chữa những sai lầm này.

Chấp tay trước ngực cười một tiếng, khóe miệng hiện ra một nụ cười giải thoát, trên khuôn mặt tuần lãng lộ ra quang huy nhân nhật đầy phật tính.

Ba năm không gặp, Huyền Si đã thay đổi.

Trầm Côn cũng không rõ Huyền Si thay đổi như thế nào, nhưng hắn cảm thấy, người trước mắt mặc dù thảnh thơi cười đùa, thảnh thơi hại người, nhưng trên người có một cỗ mùi vị nhân nhật, đúng, giống như là một lão tăng quét rác vậy, mùi vị của Phật

Trong ba năm này, đến tột cùng là Huyền Si đã gặp cái gì vậy chứ?

- Lão huynh, ngươi muốn đền bù như thế nào?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

- Thủy phu nhân còn một chiêu, đủ khả năng để thay đổi càn khôn.

Huyền Si thần nhiên nói:

- Khi nàng dùng đến chiêu này, là lúc bản tăng trả nợ, thực hiện chí nguyện to lớn, phổ độ chúng sinh. Phật tổ ngày xưa cắt thịt nuôi ưng, hôm nay Huyền Si sẽ sát nhân để thành nhân, A di đà phật...

Trong lúc Trầm Côn không hiểu những ngôn ngữ mờ ảo của Huyền Si, Thủy phu nhân đã cùng Huyền Minh đứng tựa lưng vào nhau.

Xung quanh các nàng, Mã Mạnh Khởi trường thương cứ đâm thẳng tới, Hoàng Hán Thăng liên tiếp bắn tên, Trương Dực Đức xà mâu gào thét, thay phiên nhau liều chết xông tới, làm cho hai người đầy thương tích.

- Thủy phu nhân!

Huyền Minh cau mày nói:

- Chuyện đã đến nước này, hay là dùng một chiêu kia đi.

- Thật là muốn dùng sao? - Thủy phu nhân chần chờ nói:

- Quang Minh Hoàng là thiên mệnh cường vận, chúng ta giết hắn sợ rằng sẽ chọc giận trời cao, mà còn dùng đến cấm chiêu nữa...

- Hãy nghĩ đến cái chết của Nguyệt Vũ!

Huyền Minh lạnh lùng nói.

Nguyệt Vũ ...

Vừa nghĩ đến nhi tử đã chết, nét chần chờ trên mặt Thủy phu nhân hoàn toàn biến mất, cười quái dị nói:

- Đúng vậy, Nguyệt Vũ đã chết, Thủy lão đầu cũng không xem ta là vợ nữa, nhân thể này còn gì để ta lưu luyến chứ? Ha ha, cùng lắm thì dùng chiêu này chọc giận trời cao, kéo theo Quang Minh Hoàng cùng chúng tướng Tây Thục chết chung.

Vừa nói nàng vừa giơ tụ hồn phiến lên.

Vù vù vù...

Trong thế giới mênh mông rộng lớn của tụ hồn phiến đột nhiên phát ra một tiếng chiến hiệu, một cỗ sát khí thê lương tuyệt luân dần dần tràn ngập, nhưng rất kỳ quái, sát khí này không mang theo một chút oán hận cùng sắc bén nào, mà là cuộn cuộn chính khí.

Vì dân vì nước mà chiến, anh hùng chết trăm lần cũng không hối tiếc.

Một quân kỳ chậm rãi nâng lên trên không trung, cột cờ là một đại sung, mặt cờ là kim sắc nhân nhật, trên đó viết một chữ ngay ngắn: “Dương”!

Cờ xí cùng tiếng chiến trận ở nơi này, linh hồn binh sĩ liền được triệu hoán xuất hiện trong tụ hồn phiến, khôi giáp màu đen, các loại binh khí, sau khi xuất hiện bọn hắn liền dần dần trận chỉnh tề dưới quân kỳ chữ Dương, tám vạn người rất nhanh đã sắp xếp xong, yên lặng như tờ, xơ xác tiêu điều nhưng khí thế lại bốc lên rất cao.

- Thủy phu nhân, ngươi là quân khốn kiếp!

Nguyên Quân đang cùng chúng tướng Tây Thục đuổi giết Thủy phu nhân thấy tám vạn quân này, lập tức giận đến mức trước đây chưa từng có, chửi ầm lên.

- Thật là một đội quân bá đạo!

Nhóm tướng Tây Thục mặt mày biến sắc, bọn hắn đều là tướng quân thân kinh bách chiến, vừa nhìn thấy đội quân này đội ngũ chỉnh tề, là biết bọn hắn là một đội quân trăm trận trăm thắng, là đội quân thiết huyết từng tung hoành không đối thủ ở Cửu Châu.

- Thủy phu nhân. Ngươi không sợ trời cao nổi giận sao?

Khổng Minh lại càng lớn tiếng mắng chửi:

- Tám vạn anh linh Dương gia này chính là quân vì nước chết trận, linh hồn họ an nghỉ khắp sông Hồng Thủy, cũng là ý chỉ của trời cao. Người lại dám triệu hoán anh linh này tới đối kháng với thiên mệnh cường vận, thượng thiên nhất định sẽ giết người.

- Ông trời?

Thủy phu nhân cười như điên:

- Nguyệt Vũ đã chết, ông trời của ta đã sớm chết đi rồi, còn sợ gì ông trời nữa đây? Dương gia quân, những người này muốn ở dưới trướng Quang Minh Hoàng nhất thống Cửu Châu, Tống Nguyệt đế quốc mà các người thủ hộ tới chết chắc chắn sẽ mai một dưới thiết kị của bọn hần. Vì Tống Nguyệt quốc, các người nên làm như thế nào đây?

Đội quân này chính là tám vạn Dương Gia quân được mai táng ở phụ cận

Bọn hần lặng yên không một tiếng động, không để ý đến Huyền Minh, cũng không có nhìn nhóm tướng Tây Thục, bọn hần chậm rãi giơ binh khí trong tay lên, không cần ai tới ra lệnh, cũng dễ dàng hợp thành một loại xung phong chiến trận.

Chúng tướng Tây Thục nhất thời chần chờ.

Bọn họ đều là từ trăm vạn quân chọn lọc ra, có lẽ là có thể đánh bại đám binh tướng Dương gia này, nhưng mà... đây là Dương gia quân, là đội quân được ông trời kính trọng chiếu cố, đối địch với bọn họ, cho dù là ai cũng có một chút khiếp đảm trong lòng.

Tám vạn Thiết Quân càng lúc tới càng gần, chúng tướng Tây Thục thì càng ngày càng chần chờ.

Một bên xơ xác tiêu điều nhưng chỉnh tề, một bên lại chần chờ, thắng bại trong khoảnh khắc này đã rõ ràng.

Nhưng chính vào lúc này, sau lưng chúng tướng Tây Thục vang lên một tiếng Phật hiệu nhàn nhạt.

- A di đà phật.

Huyền Si trong đám người đi ra, cười nhạt đi về phía tám vạn thiết quân Dương gia:

- Thủy phu nhân, còn nhớ bản tăng không?

- Huyền Si?

Thủy phu nhân sững sờ một lát, đột nhiên chỉ vào Trầm Côn:

- Người trước hết hãy giết Trầm Côn, không giết hần, thì đừng có nhìn mặt ta.

- Bản tăng đã là người tu hành, không nói dối, không tửu sắc, không sát sinh.

Huyền Si đi tới trước mặt đại tướng quân tiên phong Dương gia, ngẩng đầu lên mỉm cười, mặc cho một thương của Đại tướng kia đâm ra, xuyên thấu lồng ngực của mình.

Thoáng một cái, đại quân Dương gia ngậy ngấn cả người.

Đại quân Tây Thục ngậy ngấn cả người

Trầm Côn ngậy ngấn cả người.

Thủy phu nhân cũng ngơ ngác nhìn Huyền Si... Hần tới đây làm gì? Tiêu sái từ trong đám người kia đi ra, chỉ để chịu một thương này?

Huyền Si cho dù tụt đến đâu cũng không đến mức cả một thương cơ bản nhất cũng tránh không thoát a.

- Ha ha, bản tăng đến đây là để chết.

Huyền Si quay đầu lại nhìn thoáng qua Trầm Côn, mỉm cười nói:

- Tám vạn quân Dương gia chôn xương sông Hồng Thủy này, một nửa là ý chỉ của trời cao, một nửa khác, là do bản tăng năm đó hạ thủ ác độc, làm cho bọn họ oán khí tích tụ, anh linh không thể tiêu tan - Hắc hướng về phía đại tướng bị hắc giết khẽ mỉm cười:

- Tướng quân, năm đó bản tăng giết tướng quân bằng thuốc độc, hôm nay trả lại cho người một mạng, oán niệm tích tụ trong lòng tướng quân có tiêu tán hay không?

Vũ Toái Hư Không

336. Chương 380: Sát Nhân Thành Nhân

Đại tướng Dương gia kia ngẩn người:

- Một mạng đổi lấy một thương, ta và người huê nhau.

- Được như thế, bản tăng cũng yên lòng.

Huyền Si chấp tay trước ngực, mà đại tướng đối diện với hắc cười cười, bỗng nhiên tan thành mây khói, hóa thành một luồng sáng màu vàng bay thẳng về hướng Tổng Nguyệt đế quốc.

Đưa mắt nhìn hắc rời đi, Huyền Si bước tới trước ngựa của chiến tướng Dương gia thứ hai:

- Tướng quân, Huyền Si ở chỗ này, ân oán xin chấm dứt tại đây.

Chiến tướng kia sửng sốt một chút, bất quá hai quân giao phong, không có ai nhường tay, giờ đại đao lên ngay cổ Huyền Si chém xẹt qua.

Huyền Si ngã trên mặt đất, một lát sau lại bò dậy, cười dài nhìn người thứ ba, mà chiến tướng này ngược lại bị nhìn cho ngây người, Huyền Si nhắc nhở:

- Tướng quân, bản tăng chỉ có ba ngàn tánh mạng, nếu giết hết thì ta sẽ tan thành mây khói rồi, tướng quân muốn báo thù, làm ơn nhanh lên chút.

Vũ hồn: Tam Thiên Hồng Trần, siêu thần giai.

Năng lực: hóa thân Tam Thiên Hồng Trần, ba ngàn tánh mạng, có thể làm mình sống lại, cũng có thể chữa trị cho chiến hữu, cơ hồ là năng lực chữa bệnh cùng sống lại vô hạn.

Biến hóa: có thể tiến hóa thành Thiên đạo vũ hồn nhất nhất nhân.

- Huyền Si, người điên rồi.

Tất cả mọi người đều bị Huyền Si làm cho rung động, đây chính là đi tìm cái chết sao? Cho dù vũ hồn của người có thể sống lại ba ngàn lần, nhưng nơi này có đến tám vạn quân Dương gia, một người giết người một lần, cũng đủ để giết người tám vạn lần.

- Huyền Si, người trở lại cho ta!

Trầm Côn hô to.

- Dương Gia quân, không được giết, không được giết!

Thủy phu nhân hô to, nàng vốn không nghĩ tới triệu hoán Dương Gia quân ra, lại dẫn tới việc tình nhân ngày xưa của mình đến chịu chết.

Nhưng mà Huyền Si vẫn hồ hững, cười nói với người chiến tướng thứ ba:

- Tướng quân, cơ hội chỉ có ba ngàn lần, đã lãng phí mất hai lần rồi.

Phốc.

Trường thương một lần nữa đâm xuyên qua lồng ngực Huyền Si, tướng quân này quát lên:

- Xung phong!

Tám vạn quân Dương gia đột nhiên xếp thành một hàng dài như rồng bay cực kỳ nhanh xẹt qua bên cạnh Huyền Si, một lần qua một người, trên người Huyền Si lại lưu lại một vết thương trí mạng... Quả thật là có quá nhiều người, mỗi người giết một lần tuyệt đối không đủ, cho nên bảy tám người tạo thành một tiểu chiến trận, liên thủ đem Huyền Si một lần chém chết.

Mà Huyền Si tựa như một con thuyền nhỏ trong bão táp mưa giông.

Rốt cuộc, tên chiến tướng Dương gia cuối cùng bên cạnh hắn xẹt qua, hóa thành kim quang tiêu tán, mà cả người Huyền Si đầm máu, năng lực sống siêu cường của hắn cũng không chống đỡ nổi nữa.

- Tám vạn quân Dương gia, bản tăng chỉ cho các ngươi một đoạn đường đi!

Hít một hơi cuối cùng, Huyền Si ngồi xuống xếp bằng niệm một đoạn trợ chú vắng sinh:

- Âm tào địa phủ đã đóng cửa, các ngươi nếu muốn siêu sinh, có thể đến Tống Nguyệt Dương Gia tạm lánh, đợi cho thiên đạo khôi phục, thượng thiên tự nhiên sẽ có sắp xếp cho các ngươi vào luân hồi, a di đà phật...”

Nói xong hắn khó khăn đứng lên đi tới trước mặt Thủy phu nhân:

- Thủy phu nhân!

- Ngươi, ngươi!

Thủy phu nhân hoàn toàn ngây ngốc, cách làm của Huyền Si thật sự quá đột ngột, cho dù là ai cũng không ngờ được.

- Huyền Si khi còn sống từng khi phụ phu nhân, hôm nay còn dư lại một tính mạng cuối cùng, liền vì phu nhân mà làm một chuyện đi!

Thân thể Huyền Si vẫn đang chậm rãi phân giải:

- Bản tăng không cầu phu nhân tha thứ cho bản tăng, chỉ cầu sau khi Huyền Si chết đi, oán hận trong lòng phu nhân sẽ chấm dứt, bình thản cả đời.

- Ngươi muốn làm gì?

Thủy phu nhân vội la lên.

Mà thân thể Huyền Si lúc này đã mờ mờ không thấy rõ nữa rồi, ngay trước lúc tiêu tán, hắn hướng về Trầm Côn hứ không đánh ra một trảo, thi thể Thủy Nguyệt Vũ liền bay tới dưới chân hắn.

- Phu nhân, bản tăng dùng mạng cuối cùng này đổi lấy mạng của con nàng vậy.

Huyền Si cuối cùng hóa thành một chùm tia sáng bay vào trong cơ thể Thủy Nguyệt Vũ, từ từ, bộ ngực của Thủy Nguyệt Vũ bắt đầu phập phồng.

- A, cũng may là âm tào địa phủ đã đóng cửa, linh hồn Thủy Nguyệt Vũ không có cơ hội luân hồi. Nếu không, đã lâu như vậy, bản tăng thật không có bản lãnh cứu hắn về a!

Huyền Si lưu lại một đoạn tiếng cười:

- Thủy phu nhân. Bản tăng có thể an tâm chết đi rồi!

Một hồi ngơ ngác nhìn nhi tử, Thủy phu nhân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Huyền Si đã biến mất rồi.

Mẹ nó chứ!!!

Trầm Côn hứ hển chữ ầm lên.

- Làm gì, ngươi làm cái gì vậy? Huyền Si, ngươi trở lại là để chịu chết? Nhưng ngươi là vũ hồn của ta, ngươi chết, có hỏi ta tiếng nào chưa?

- Sát nhân thành nhân?

Khổng Minh ở phía xa thấy được một màn này, ngạc nhiên một lát, sau đó đột nhiên nở nụ cười:

- Không tệ, sát nhân thành nhân, Độc Phật chính là Độc Phật a, đến cả biện pháp này cũng có thể nghĩ ra!

Hắn bước chậm tới bên cạnh Trầm Côn, nhẹ giọng nói:

- Người cần gì nôn nóng, Lượng đã nói trước rồi, cứ tới Thiên Môn là tìm được những vũ hồn đã chết.

- Thiên Môn?

Trầm Côn sững sốt.

Cơ Na ở trong người cũng nhỏ giọng nói:

- Tế tửu của ta, Huyền Si lúc đi đã từng nói với ta, Vương Kiêu sẽ chết, Đỗ Nguyệt Nhi sẽ chết, ta cũng sẽ chết... Bất quá chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là người thật sự cho rằng bọn họ đã chết.

- Mẹ nó chứ!

Trầm Côn mắng to, tại sao sau ba năm, ai cũng trở nên thần thần bí bí?

Nhưng nếu Khổng Minh với Cơ Na đã nói như vậy, Trầm Côn cũng không quản xử trí cục diện rối loạn còn lại, hét lớn một tiếng:

- Bạch Khởi, Mặc Ly, trở lại cho ta!

Bạch Khởi vẫn lãnh đạm như vậy, lặng yên không tiếng động xuất hiện trong U minh hồn phủ.

Mà Mặc Ly vẫn còn ở cơ quan dưới đất loạn chiến, phía sau có một nữ nhân tóc vàng đuổi theo. Nàng quay đầu nhìn nữ nhân này:

- Lão thân còn muốn lưu lại khí lực làm việc, hôm nay ngưng chiến đi!

- Ngưng chiến?

Nữ nhân tóc vàng cười cười, lắc mình lui sang một bên.

Hai vũ hồn đã trở lại, Trầm Côn lớn tiếng nói:

- Hai vị, lập tức nghĩ biện pháp đi Thiên Môn!

- Không dễ đâu!

Bạch Khởi lời ít mà ý nhiều, không có thiệp mồi, không có hiến tế, muốn đi Thiên Môn dễ vậy sao.

Mà Mặc Ly cười cười.

- Ta đã sớm chuẩn bị cho người rồi!

- Chuẩn bị rồi?

Lông mày Trầm Côn khẽ nhú lại.

- Nếu không phải là lưu lại khí lực để đi Thiên Môn, lão thân...

Mặc Ly quay đầu lại liếc nhìn nữ nhân tóc vàng

- Sẽ bị ả chiếm thượng phong sao?

- Người muốn dùng Đoạt Nhật Lâu bay lên?

Trầm Côn suy đoán.

- Thiên Môn mờ ảo, Đoạt Nhật Lâu há lại có thể bay tới? Nếu có thể, Mặc gia chẳng phải là đã có vô số người phi thăng rồi sao?

Mặc Ly cười nói:

- Đoạt Nhật Lâu để lại cho Quang Minh Hoàng đi, có phần đầu của Đoạt Nhật Chiến Thần, hắn cũng có thể mở Mặc gia phong ấn ra! Ai ...! Coi như lão thân làm một chút chuyện cuối cùng cho Mặc gia, bồi thường vụ lạm sát năm đó đi.

- Còn về đường đi Thiên Môn...

Nàng vén hắc bào của mình lên, lộ ra dàn máy móc ở nửa người dưới.

Giữa các dàn này vươn ra mấy cánh tay máy cắm xuống mặt đất. Nhất thời, núi non sông ngòi xung quanh cũng ào ào biến hóa.

- Ba năm nay, lão thân bị giam trong Thông thiên tháp, đã sớm tiến hóa rồi.

Vũ hồn: Thiên Địa Đò.

Thuộc về cấp siêu thần giai.

Năng lực: Sơn xuyên đại hà, Thảo Mộc hỏa thạch, vạn vật tự nhiên ở trong mắt nàng đều là nguyên liệu cơ quan, lấy thiên địa làm bản đồ, lấy vạn vật tự nhiên làm nguyên liệu, trần giới đều là cơ quan của nàng.

Biến hóa: ẩn giấu con đường tiến hóa.

Đại địa cơ quan một khi bắt đầu iến hóa, thì giống như Trường Giang mãnh liệt, liên miên bất tuyệt, đầu tiên là nham thạch dưới đất cấu trúc thành một nền móng vững chắc, theo sau là cây cối không ngừng được kéo lên, tạo thành một tòa tháp không ngừng cao lên, mà không khí chung quanh cùng mây mù cũng rối rít tụ lại nơi đây, trở thành vật trang sức cho tòa tháp.

Chỉ nửa phút sau, một tòa tháp nổi thẳng đến chín tầng trời xuất hiện ngay trước mắt Trầm Côn.

- Mặc lão? Cái này có thể lên trời sao?

Trầm Côn sờ sờ tòa tháp.

- Đây là Thông thiên tháp do Mặc gia đời đầu tiên khai sáng ra, là cơ quan để lên Thiên giới!

Mặc Ly vung tay lên, trên tòa tháp liền hình thành một cái thang máy nho nhỏ, mang theo Trầm Côn nhanh chóng bay lên.

- Thật là nhanh!

Cảnh sắc trước mắt nhanh chóng biến hóa, ánh mắt Trầm Côn sáng lên, quay đầu nhìn lại...

Mặc Ly với Quan Thánh Đế Quân không đi theo.

Quan Thánh Đế Quân thì không sao, hắn đã tìm được những chiến hữu ngày xưa, giờ lưu lại để giúp A Phúc nhất thống Cửu Châu cũng là hợp tình hợp lý, nhưng tại sao ngay cả Mặc Ly cũng không đi?

- Mặc lão, người còn không mau lên đây!

Trầm Côn hô lớn.

- Lão thân không đi!

Mặc Ly thở dài:

- Lão thân năm đó trời sanh tính cực đoan, tru diệt quá nhiều thân nhân Mặc gia... Ba năm nay, mỗi khi ngủ, tỷ muội, huynh đệ, cha mẹ, con cái lão thân đều xuất hiện trong mộng, máu chảy đầm đìa, muốn tìm lão thân chất vấn

Thanh âm của nàng trở nên vô lực:

- Bị lão tổ Mặc gia giam ba năm, tâm lão thân cũng bình thản rồi, sẽ lưu lại nơi phạm trần này, bồi thường một chút cho Mặc gia.

- Mặc lão ...

Trầm Côn há miệng thở dốc, nhưng cũng không khuyên nữa.

Hắn phát hiện, trong ba năm này nhóm vũ hồn của mình đều có biến hóa rất lớn, mỗi người đều có chí riêng, mình cần gì phải cưỡng cầu?

Tâm tình của những vũ hồn đã không giống như trước, mình cưỡng cầu thì được sao?

- Thượng lộ bình an, lúc nào cần đến lão thân, cứ truyền xuống một câu!

Mặc Ly phát tay nói, chờ Trầm Côn đi xa, nàng mới đi tới trước mặt A Phúc.

- Người muốn kết hôn với cháu gái lão thân phải không?

Nàng từ ái cười.

A Phúc cuối cùng cũng không quá dằn, biết có được cưới Mặc Anh hay không đều do Mặc Ly. “Phịch” một tiếng liền quỳ xuống:

- Lão tổ tông, ta cầu hôn, cầu hôn!

- Ha ha!

Mặc Ly cười cười, liếc sang Thủy phu nhân đang ngăn người:

- Nơi này còn một số việc chưa giải quyết!

- Lão tổ tông muốn làm gì, ta cũng làm theo!

A Phúc kích động gật đầu.

- Huyền Si đã chết, chúng ta cần gì phải làm khó Thủy phu nhân, để cho mẹ con họ đi đi!

Mặc Ly thở dài:

- Về phần Huyền Minh...

Nàng quét mắt sang đã không thấy Huyền Minh nữa.

- Huyền Minh chạy rồi, nàng nếu ở lại phạm trần, chúng ta cũng không làm khó nàng nữa, nhưng nếu nàng còn dám đi Thiên Môn... Tự nhiên sẽ có người thu thập nàng!

- Được, ta làm theo ý của người!

Vừa nghĩ tới sắp được nhìn thấy Mặc Anh, A Phúc hưng phấn đến nước mũi, nước dãi đều chảy ra.

- Tốt, cứ thế đi, cùng lão thân đi đến đây!

Mặc Ly xoay người hướng chỗ sâu trong lòng đất đi tới, tìm được Đoạt Nhật Lâu, lái đi tới một mảnh đất trống trên bình nguyên.

Ở một góc bình nguyên tìm được một tảng đá màu đỏ, đẩy ra hai bên, phía trên cỏ dại hiện ra một chữ “Mặc”(𠂇) đỏ như máu.

- Ai...

Mặc Ly quỳ xuống, lẩm bẩm:

- Mặc gia, lão thân tới chuộc tội đây, lão thân thẹn với liệt tổ liệt tông Mặc gia, lão thân bất hiếu a!

- Kính dưỡng phụ mẫu, chỉ nghĩ cho một nhà, là tiểu hiếu. Nếu nói một chữ hiếu thôi, Mặc Ly người đã quá sai lầm rồi!

Một thanh âm trong thân thể cơ giới của Mặc Ly vang lên - Nhìn thấy phong ấn Mặc gia này, người đã biết sai chưa?

- Lão tổ!

Mặc Ly cúi đầu, nàng không nói cho Trầm Côn, Mặc gia lão tổ ở trong thân thể của mình, nàng thấp giọng nói:

- Mặc Ly biết sai rồi, nhưng là Mặc Ly không có sai!

Nàng lớn tiếng nói:

- Đệ tử Mặc gia đầu nhập vào ngoại tộc, bán tổ cầu vinh. Đối với gia tộc, Mặc Ly có sai, nhưng với đất nước, Mặc Ly không thẹn với Viêm Hoàng!

- Ha ha!

Mặc gia lão tổ cất tiếng cười to:

- Tận trung với đất nước, che chở cho dân, cả đời vô tư không hổ là Viêm hoàng Cửu Châu, chính là đại hiếu... Không tệ, tiểu hiếu ngươi không trọn nhưng đại hiếu thì sánh cùng thiên địa, đây cũng là nguyên nhân mà ta chỉ giam ngươi ba năm!

Hắn lập tức tự hào nói:

- Ba năm sau, Vương Kiêu đại nghĩa vô cương, Huyền Si sát nhân thành nhân, Cơ Na vì tình sở đoản, bởi vì tình mà chết đi, một chữ tình cuối cùng lại cứu được nửa đời tội nghiệt, bọn hắn đã vượt qua cánh cửa này. Hôm nay, Mặc Ly ngươi tiểu hiếu không thiếu, đại hiếu viên mãn, cũng sắp vượt qua cánh cửa kia rồi, Mặc Địch ta bỏ ra ba năm tài bồi ngươi, cũng không uổng phí!

- Tiến hóa đi, Mặc Ly!

Mặc gia lão tổ thần nhiên nói:

- Hi vọng ngươi có thể kịp ngày Trầm Côn tiến vào Thiên Môn, mà tiến hóa thiên địa đồ thành thiên đạo vũ hồn, hiếu.

Vũ Toái Hư Không

337. Chương 381: Sơ Đăng Thiên

Trầm Côn đi tới Thông Thiên Tháp cũng đã một đoạn thời gian rồi, mà cuộc sống của bằng hữu, người thân của hắn ở nhân giới vẫn trôi qua rất tốt.

Bên trong Xích Tiêu Thành, xuất hiện pho tượng Tiêu Khinh Hoàng hoàn toàn mới, đứng sừng sững bên trong quảng trường, cao tới cả trăm mét. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng phảng phất như đang mong mỏi Trầm Côn trở về, mà gần đó, có năm sáu vạn đệ tử Trầm gia đứng chỉnh tề, tạo thành quân trận.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Triệu Lạc Trần hơi nhút nhát xuất hiện trên bờ vai của pho tượng.

- Tông chủ!

Phía dưới lập tức rầm rầm hô lên.

- Mọi, mọi người vẫn khỏe chứ!

Triệu Lạc Trần khẩn trương cắn chặt môi, mà linh hồn của Tiêu Khinh Hoàng xuất hiện sau lưng nàng, cười nói:

- Đùng, ngươi đã là tông chủ mới của Lăng Vân tông rồi, nên xuất ra khí độ của tông chủ, thuyết phục đám đệ tử phía dưới!

- Ta, ta sẽ cố gắng!

Triệu Lạc Trần có phần cà lăm bắt đầu diễn thuyết, mới đầu thanh âm của nàng rất nhỏ, thế nhưng dần dần lớn lên, cuối cùng biến thành hăng hái dạy bảo đám đệ tử phía dưới.

Ở phía xa thấy một màn như vậy, Trầm Phù Đồ, Thiết hòa thượng, Ngọc tiên sinh, còn có Bắc Địa Vương đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

- Còn non một chút!

Ngọc tiên sinh cười nói:

- Nhưng Triệu Lạc Trần vẫn còn trẻ tuổi, nếu cho nàng một chút thời gian, cùng với sự giúp đỡ của lão tổ Tiêu Khinh Hoàng, Lăng Vân tông sẽ lại có thể một lần nữa leo tới đỉnh phong Cửu Châu a!

- Ha ha, Lạc Trần làm tông chủ, kẻ làm cha như ta cũng có thể quy ẩn rồi...

Bắc Địa Vương có phần tiêu điều thở dài, lại quay đầu nói:

- Thành chủ đi Thiên Môn, còn chưa có tin tức gì sao?

Trầm Phù Đồ cùng Thiết hòa thượng nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

- Trên trời một ngày, dưới mặt đất đã là một năm. Bên ngoài Thiên Môn, thời gian cũng không giống với chỗ chúng ta, có lẽ... Côn nhi cũng chỉ mới vừa tới Thiên Môn mà thôi?

Trầm Phù Đồ có phần không đành lòng xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ lấy ra một phong thư từ trong tay áo.

Đây chính là phong thư mà năm đó Huyết Phật đã lưu lại cho hắn.

- Thông Thiên chi nhật, xin hãy mở ra!

Nhìn giấy niêm phong trên phong thư, Trầm Phù Đồ lén lút mở phong thư ra, chỉ thấy trên đó viết :

- Đa tạ Trầm tiên sinh đã vì bản tăng giáo dưỡng Trầm Côn nhiều năm... Hôm nay bản tăng ở thượng giới mượn Trầm Côn dùng một lát, sống chết có số, không cần lo lắng!

- Nói nhảm gì vậy?

Thiết hòa thượng cũng liếc mắt nhìn qua, sau đó chửi rửa:

- Sống chết có số, không cần lo lắng, ý hắn là xú tiểu tử kia có chết hay không không cần chúng ta lo sao?

Hắn bị chọc giận vỗ đốp lên cái đầu bóng lưỡng nói:

- Trầm Côn là nhi tử của chúng ta, hắn dựa vào cái gì mà không cho chúng ta quản!

- Người còn nhớ ngày đó Huyết Phật đã nói gì không?

Trầm Phù Đồ thở dài:

- Lão nhân gia đã sớm nói, Trầm Côn không thuộc về Cửu Châu, tuy hắn sinh ra ở Trầm gia chúng ta, nhưng chẳng qua là Huyết Phật gửi nuôi tại Trầm gia chúng ta mà thôi..."

Dừng một chút hắn lại nói tiếp:

- Bất kể thế nào, chúng ta đều phải chuẩn bị thật tốt trước khi Côn nhi trở lại. Việc xuất chinh chuẩn bị đến đâu rồi?

- Sớm đã chuẩn bị xong rồi!

Vừa nhắc tới đánh nhau, Thiết hòa thượng đã hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng lên:

- Tiền tuyến đã tụ tập ba mươi vạn quân, lúc nào cũng có thể xuất chinh đánh Hoàng Kim Huyết tộc!

- Ân, vậy làm phiền Thiết huynh đệ mang binh xuất chinh rồi, nhưng mà phải coi chừng Đại Yến hoàng triều!

Trầm Phù Đồ có vẻ vô tình. Dường như, sau khi Trầm Côn đi tới Thông Thiên Thập, hứng thú tranh giành thiên hạ của hắn cũng vơi đi một chút. Hắn cũng muốn chúc phúc một câu, thế nhưng cuối cùng lại chỉ phất tay nói:

- Tóm lại sa trường hung hiểm, không nói trước được điều gì, hết thấy đều phải cẩn thận!

- Đại ca cứ yên tâm đi, có thêm viện quân của Quang Minh Hoàng, xử lý đám Hoàng Kim Huyết tộc thì tính là cái gì?

Thiết hòa thượng tràn đầy tự tin vỗ ngực.

Mà lúc Trầm gia đang cử hành lễ mừng tân chủ, Vân Tiêu Thiên Đô của Thiên Minh cũng diễn ra cảnh tượng náo nhiệt không kém.

- Xin mời bệ hạ, xin mời hoàng hậu!

Trong tiếng cười ha hả của Gia Cát Huyền Hồ, A Phúc lôi kéo Mặc Anh chạy ra cửa, cười ngây ngô tiến vào cung điện. Hôm nay là ngày tân hôn của hắn và Mặc Anh, cũng là ngày Thiên Minh lập hậu, thịnh thế đại

điểm. A Phúc vui vẻ đến nỗi khoe môi nhếch lên, nước miếng chảy ra, nước mũi cũng lơ đãng xuất hiện một hai giọt.

Chứng kiến bộ dạng có phần ngốc nghếch của đệ hạ nhà mình, Bạch Chi Ngữ, La Ma, đám người đi theo Quang Minh Hoàng lúc đầu cũng nhin không được xoay người đi chỗ khác cười ha hả.

Bọn họ đều biết rõ A Phúc, biết đệ hạ của mình không có chút phong phạm nào, sau khi cưới xong sẽ ồn ào đi náo động phòng một phen... Đương nhiên, trong đại hôn của Quang Minh Hoàng, khẳng định cũng có vài thế lực khắp nơi tới thăm dò, quấy rối. Nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua tình hình trong đại điện, bọn họ cũng đành phải bỏ đi những dự tính này.

Tất cả các đại tướng của Quang Minh Hoàng đều ở chỗ này, nếu xuất thủ quấy rối, chắc chắn không thể thoát được cảnh loạn đao phân thân!

Còn bọn Mặc gia chết tiệt nữa, sau khi được thả ra, nghe thấy Mặc Anh sắp trở thành hoàng hậu, đám người này lập tức bày tỏ lòng trung thành tha thiết của mình với Quang Minh Hoàng... Hôm nay cả Thiên đô Vân Tiêu thành đều bị bọn họ cải tạo thành cơ giới Chiến thần. Không những thế, nghe nói Đại Nhật chiến thần năm xưa từng đại chiến một trận cùng Tây Sở bá vương phụ trách chính việc giám sát toàn thành!

Dưới sự giám thị của Đại Nhật chiến thần, nếu còn muốn quấy rối chẳng phải tự tìm chết sao?

Ài...

Mặc gia mấy ngàn năm nay đều bị người ta lợi dụng, bị người ta biến thành công cụ. Hôm nay đột nhiên trở thành hoàng hậu nhất tộc, liệu bọn họ có thể không liều mạng thủ hộ vị con rể A Phúc này sao?

Lo lắng thì lo lắng, nhưng tâm tình của những kẻ đến thăm dò cũng không tệ lắm. Tất cả đại tướng của Quang Minh Hoàng đều tới đây, tướng sĩ tiền tuyến cũng cảnh giác, chắc chắn sẽ không thể phát động chiến tranh đại quy mô trong khoảng thời gian ngắn sắp tới.

Đây là suy luận rất logic, nhưng... A Phúc chỉ có đám đại tướng này thôi sao?

Hắn vừa kiếm được một đám hãn tướng Tây Thục a!

Xa xa tại phía tây Cửu Châu, Thiên Minh cùng Hoàng Kim Huyết tộc đang ở khu giới tuyến, xuất hiện một đầu kỵ binh khoái mã lao nhanh giống như lời đình.

- Đại ca!

Trên kỵ binh là một viên chiến tướng, hãn cao mào nói:

- Ngày đại hôn của đệ hạ, chúng ta nhân cơ hội đánh lên phúc địa của Hoàng Kim Huyết tộc, một trận chiến này ẩn tàng rất nhiều nguy hiểm...Có nên để bọn lính đi chậm một chút, giảm thanh âm đi một chút không?

- Người biết cái gì?

Viên đại tướng lạnh lùng nhìn chằm chằm đại doanh Hoàng Kim Huyết tộc phía trước:

- Chúng ta chia ra ba đường, từ thủy lộ, Quan Vân Trường đã khống chế được Ô Vân Hải cảng, Trương Dực Đức cũng đã tiến binh ngàn dặm, khắc chế bốn thành. Nếu chúng ta không nhanh lên một chút, uy danh của thiết kỵ Tây Lương chẳng phải bị Quan Trương hai người đè bẹp sao!

- Chúng ta cũng không thể...

Vị tiểu tướng cười khỏ nói:

- Cũng không thể chỉ dựa vào ba vạn kỵ binh, tập kích phía tây đại doanh Hoàng Kim Huyết tộc a! Nơi này chính là ba đại cứ điểm đóng quân của Hoàng Kim Huyết tộc đó!

- Cũng bởi vì là ba đại cứ điểm nên chúng ta đánh chúng chính là phá bỏ ba thành binh lực của Hoàng Kim Huyết tộc!

Viên đại tướng lạnh lùng cười, trường thương chỉ về phía xa:

- Người nào sợ hãi thì quay về cho ta, những người còn lại theo ta xông lên...

Một câu này vốn là hăng hái rống to, đột nhiên lập tức bị ngắt quãng, bởi vì hắn thoáng thấy qua trong Tây đại doanh của Hoàng Kim Huyết tộc đã thay đổi cờ hiệu, tuy vẫn còn một chữ “Hoàng” nhưng dưới cờ xí lại là một lão tướng mái tóc trắng xóa, lưng đeo trường cung.

- Mạnh Khởi, người đã tới chậm!

Lão tướng quân ha ha cười:

- Ta đã công phá xong tây đại doanh rồi!

Đại tướng kỵ binh căn bản không để ý tới hắn, trường thương vung lên:

- Vượt qua tây đại doanh, lao thẳng tới Cửu Thế Sơn! Thiết kỵ Tây Lương há có thể bại bởi một lão nhân?

- Lão nhân?

Lão tướng vuốt chòm râu bạc, bĩu môi cười nói:

- Người cũng đã chết hơn một nghìn năm rồi, còn mặt mũi gọi ta là lão nhân sao?

Chỉ trong thời gian một câu nói, đã thấy kỵ binh vòng qua đại doanh, đánh về phía phúc địa của Hoàng Kim Huyết tộc, hắn vội vàng dừng cần nhàn, hét lớn:

- Lưu lại một vài người quét dọn chiến trường, thu nạp tù binh, những người khác tiếp tục tiến lên cho ta, Cửu Thế Sơn, đại công này không thể để tiểu tử kia đoạt mất!

Đại quân cuống quýt phân ra một bộ phận tiếp tục đuổi giết tới phúc địa của Hoàng Kim Huyết tộc.

Nếu như quan sát từ trên không trung, trên vùng biên giới giữa Thiên Minh cùng Hoàng Kim Huyết tộc, vài lộ đại quân tung hoành ngang dọc đã đánh tan nát phòng tuyến của Hoàng Kim Huyết tộc, mà quân đội của Trầm gia cũng ở một bên chạy tới tiếp viện, đánh nát phòng tuyến cuối cùng này chẳng khác gì đè nát rơm rạ...

Hoặc là nói, đây cũng không tính là một hồi chiến tranh, mà là trò chơi tìm kiếm công lao của mấy phe đại quân.

Lúc loạn thế nổi lên, Trầm Côn rốt cục cũng đi tới đỉnh Thông Thiên Tháp.

...

Đây là một thế giới mây mù lượn lờ, vô số mây trắng trôi nổi giữa không trung, như một quần đảo nhỏ nổi trên biển rộng, mà trên tất cả đảo nhỏ đều có một cây cầu mây nối liền chúng lại.

Một tầng mây trắng xóa bao phủ Thông Thiên Tháp, sau khi tới gần, Trầm Côn ngừng lại:

- Đây là Thiên giới sao?

Trầm Côn hết nhìn đông tới nhìn tây, chỉ thấy cuối tầm mắt ngoại trừ mây vẫn là mây, hoàn toàn không nhìn thấy Thiên Môn trong truyền thuyết.

Rắc, rắc!

Đang lúc Trầm Côn nhìn quanh, trong Thông Thiên Tháp đột nhiên vang lên tiếng máy móc tách ra, Trầm Côn vội vàng nhảy xuống, quay đầu nhìn lại, Thông Thiên Tháp đã hóa thành từng mảnh linh kiện, rơi xuống khắp thế gian.

Khốn kiếp!!!

Đây chẳng phải là chặt đứt đường về của bản táng sao?

Nhưng mà vậy cũng không thể nói rằng tay nghề của Mặc Ly không tốt, hoặc nói Mặc Ly cố tình chặt đứt đường lui của Trầm Côn. Thiên giới và nhân giới khác nhau, con đường thông thiên khẳng định không thể tồn tại quá lâu, bằng không uy nghiêm của Tiên giới ở đâu, Thần Phật há lại không nổi giận?

- Không có đường lui thì không có đường lui!

Trầm Côn bấu môi, chậm bước trên tầng mây, một mặt lại nói chuyện phiếm:

- Bạch lão huynh, nghe nói người chết sẽ quay về Thiên Môn, người có biết đường đi tới Thiên Môn không?
- Không biết!

Bạch Khởi thần nhiên nói, hắn cũng giống như đám võ hồn Quan Vân Trường, còn chưa thấy Thiên Môn liền đã ngất đi.

- A, vậy người đã thấy qua cảnh vật ở Thiên giới rồi sao?

Trầm Côn híp mắt cười truy vấn.

- Chỉ thấy những đám mây!

Bạch Khởi dường như trời sinh ít nói, trong lúc nói chuyện phiếm cũng chưa bao giờ nói hơn năm chữ.

Trầm Côn lại hỏi thêm vài câu, cuối cùng chỉ có thể rút ra kết luận, Bạch Khởi không phải là đối tượng tốt để nói chuyện phiếm, nhưng nếu không nói chuyện với hắn vậy có thể tìm ai nói chuyện? Cơ Na à?

Vừa nghĩ tới Cơ Na, đầu Trầm Côn lại đau.

Hắn thu lấy Cơ Na chỉ là vì trả nợ nhân tình mà thôi, nhưng khi ở trên đường mới phát hiện, Cơ Na... Càng ngày càng có khuynh hướng hoa si.

- Tế tửu của ta...

Như bây giờ, nàng ghé lên trên cửa sổ U Minh hồn phủ, u oán nói:

- Người vì sao không hỏi ta, ta đã xem qua rất nhiều mật tịch, ít nhất cũng biết một số tình huống tại thượng giới...

Giọng nàng u buồn, ngữ điệu ai oán, quả thực khiến xương cốt của Trầm Côn nổi cả da gà... Sớm biết như vậy, lúc trước bất chấp xấu hổ không thu Cơ Na là được rồi.

- Người biết?

Trầm Côn khó khăn nói:

- Vậy người nói đi, làm thế nào mới có thể tới Thiên Môn?
- Tốt nha!

Cơ Na lập tức hào hứng nói:

- Ta đã từng đọc trong mật tịch, tầng mây của thượng giới thay đổi thất thường, nếu như người dựa vào con đường ở giữa tầng mây mà đi, cuối cùng nhất định sẽ lạc đường, bị vây hãm trong mê cung... Không sai, những tầng mây đó thiên biến vạn hóa, chính là cánh cửa đầu tiên thử hộ Thiên Môn!

- Cánh cửa đầu tiên?

Tuy không quá nguyện ý trao đổi nhiều với Cơ Na, thế nhưng Trầm Côn không thể không hỏi tiếp:

- Đường đi tới Thiên Môn chung quy có bao nhiêu cánh cửa vậy?
- Thiên Môn có chín lớp, cho nên chung quy có chín cửa!

Cơ Na vui vẻ nói:

- Cửa thứ nhất là Thiên Biến Mê Cung, cửa thứ hai là Lôi Vân Thiên kiếp, kế tiếp còn có Điều Tượng Quân của Kim Giáp Thiên Thần, các loại pháp bảo của thượng giới...

- Tin tức của người đã cũ rồi!

Tầng mây phía trước đột nhiên tản ra, hiện ra một đám quái vật nửa người nửa thú, mà đầu lĩnh của đám này là một nữ nhân khoảng chừng hai mươi tuổi, nàng ta lạnh lùng nói:

- Cơ Na, chỉ bằng những lời kia của ngươi, ta có thể kết luận...Ngươi đã ruồng bỏ tổ tiên, gia nhập vào nhân loại?

Vũ Toái Hư Không

338. Chương 382: Gặp Lại Công Tôn Y

Nghe xong thanh âm này, Cơ Na không hề nghĩ ngợi hồi đáp:

- Ta đã chết qua trăm lần rồi, sớm cũng không phải là nữ hoàng của Hoàng Kim Huyết tộc rồi, ngươi quản được ta sao, Công Tôn Y!

Công Tôn Y!?

Trầm Côn thoáng cẩn thận đánh giá nữ tử đầu lĩnh kia, quả nhiên tuy đã hơn ba năm không gặp, sau khi trưởng thành dung mạo của Công Tôn Y đã có rất nhiều biến hóa. Thế nhưng hai đầu lông mày mơ hồ vẫn có bộ dáng của thiếu nữ năm đó, mặt lạnh như tiền, ánh mắt thâm thúy, vĩnh viễn hiện lên một tia cười lạnh nhàn nhạt.

!!!

Trong lòng Trầm Côn hơi chột dạ, ở Tân Nguyệt thành, hắn không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có Công Tôn Y này áp chế khắp nơi, hơn nữa lúc trở mặt cùng Dạ gia, hắn ở trước mặt mọi người đã làm bẽ mặt Công Tôn Y. Tuy Trầm Côn không làm sai, thế nhưng khẳng định đã kết thành cừ hận với nàng.

- Công Tôn Y tại sao lại ở chỗ này?

Trầm Côn thấp giọng hỏi. Ba năm trước đây, hắn đã mất đi tin tức của Công Tôn Y. Không nghĩ ra vừa mới tiến vào thượng giới đã gặp nữ nhân mà hắn kiêng kỵ:

- Hơn nữa nàng còn có thể nghe được cuộc nói chuyện bên linh hồn của chúng ta?

Cho dù khi Đông Ca gia gia còn sống cũng không dám giao phong chính diện với nàng. Hơn nữa sau khi Đông Ca gia gia chết, nàng được đưa tới Thần tộc, hôm nay là một thành viên của hoàng kim Thần tộc! Hơn nữa ngay cả Đông Ca thần tộc cũng không dám động thủ với nàng!

Trong lòng Trầm Côn lập tức trùng xuống. Hiện giờ, mình đại khái yếu hơn Đông ca một bậc, mà hắn không dám một mình đấu lại Công Tôn Y, chẳng phải bản thân mình còn kém hơn nhiều so với Công Tôn Y sao?

Hơn nữa đây cũng đã là chuyện tình một năm về trước!

- Trầm Côn, đã lâu không gặp!

Công Tôn Y rất lãnh đạm chào hỏi, Trầm Côn cũng cười hì hì ngồi chồm hổm xuống, thật ra từ linh hồn đến thân thể cũng đã ở trạng thái đề cao cảnh giác.

- Vô hồn Huyết Sắc Ánh Sơn Hà mở ra, bằng hỏa linh khí trong thân thể phân mười ba đường, phân bố tại ba mươi bảy huyết vị quanh thân!

Một câu của Công Tôn Y liền nói toạc ra bí mật của Trầm Côn, nàng tiếp tục lãnh đạm nói:

- Ngươi muốn so chiêu với ta sao?

!@#% ^&*()

Ba năm rồi!

Sau ba năm tại sao ngươi vẫn còn cái bộ dạng này! Các ý niệm trong lòng Trầm Côn đều bị Công Tôn Y nhìn thấu, như bị nàng không chế hết thảy, nàng nhếch miệng nói:

- Không thể buông tha, tự hồ chỉ còn nước đánh đúng không? Chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta thảo luận chuyện hôn ước?

Công Tôn Y nở nụ cười.

Nói tới hôn ước không có bất cứ hiệu lực nào kia, nàng cùng Trầm Côn đều có đầy đủ lý do đại chiến ở trong này một hồi, nhưng mà nghĩ tới nhiệm vụ của mình, nàng lại xoay người rời đi.

- Trầm Côn, ta lại thật muốn ở lại đánh với ngươi một trận, nhất là muốn biết qua uy lực của Huyết Sắc Ánh Sơn Hà, đáng tiếc thân bất do kỷ, ta phải đi ứng phó với một đối thủ khó chơi khác!

Nàng vung tay hướng về phía quái vật bên người:

- Lưu lại mười người để bắt Cơ Na, đánh Trầm Côn!

- Mười người!

Bọn quái vật đều ngẩn ra, bọn chúng tổng cộng chỉ có bảy tám mươi đầu mà thôi, thoáng cái lưu lại mười đầu, vậy chẳng phải là khiến đại bộ phận chiến lực bị tản ra sao!

Với một phạm nhân như Trầm Côn mà phải lưu lại mười đầu, bọn chúng đều là hoàng kim Thần tộc, là Thần tộc a!

- Thánh nữ!

Một đầu quái vật cau mày nói:

- Gần đây quá nhiều phạm nhân xâm nhập thượng giới, nhất là còn đó Lý Trích Tiên, ngài phải mang theo nhiều người một chút, một mình ta cũng đủ ứng phó với Trầm Côn rồi!

- Từ tin tức tình báo mà hạ giới truyền tới, trong trận chiến ở Linh Lung cung, Trầm Côn đã hao hết khí lực mới có thể giết chết Kim Triết quái vật. Từ thực lực của đầu quái vật Kim Triết mà hấn giết, xem ra thực lực của Trầm Côn cũng chỉ mạnh hơn hoàng kim Thần tộc một chút thôi.

- Không nên đánh giá thấp Trầm Côn!

Công Tôn Y càng đi càng xa:

- Thời điểm giết Kim Triết, Trầm Côn vẫn chưa sử dụng võ hồn, khác biệt thế nào, ngươi hẳn là phải rõ ràng, mười người ở lại giết Trầm Côn cho ta!

- Vâng!

Nghe xong ngữ khí không thể nghi ngờ này, đám quái vật vội vàng cúi đầu. Mà Trầm Côn ở một bên cũng nghe rõ, Công Tôn Y không phải tới chặn đường hắn, mà là hoàng kim Thần tộc chặn đường đám người tới Thiên giới, tỉ như đám tử sĩ Dương Vô Tuyệt, Ngũ Đế Quân, Trung Châu Đường Quốc.

Mà mục tiêu của Công Tôn Y chính là Lý Trích Tiên ở phía trước cách đó không xa.

- Ha ha, có ý tứ, ý của Công Tôn mỹ nữ là ta còn không xứng làm đối thủ của nàng, chỉ có Lý Trích Tiên mới khiến nàng dễ mất đúng không?

Trầm Côn đột nhiên phát hiện, tư vị chính mình bị vị hôn thê lúc trước khinh thường rất thú vị. Công Tôn Y mang theo bảy tám Thần tộc khác ly khai, chỉ chốc lát tầng mây phía trước đã truyền tới cảnh tượng chiến đấu mãnh liệt. Mà mười đầu hoàng kim Thần tộc ở lại từ từ xiết vòng vây đối với Trầm Côn.

- Trầm Côn, ngươi nhận ra nữ tử kia?

Bạch Khởi đột nhiên mở miệng, hắn có chút hưng phấn nhìn qua địa phương mà Công Tôn Y rời đi, đây là lần đầu tiên Trầm Côn phát hiện tuyệt đại Chiến thần này không ngờ cảm thấy hứng thú đối với một võ giả.

- Năm đó nàng ta là vị hôn thê của ta!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Lão huynh thấy nàng thế nào?

- Rất mạnh!

Bạch Khởi nói ít mà hàm súc.

- Ủm, thực lực của nàng đã cường đại hơn ta một chút!

Trầm Côn cười hì hì thừa nhận, không nghĩ tới Bạch Khởi lại lắc đầu:

- Ta không phải nói tới thực lực của nàng mạnh, với thuộc tính sát thần trong Thất Sát của ta, chống lại nàng cũng không phải là không có phần thắng...Điểm đáng sợ nhất của nữ nhân này chính là lực quan sát cùng óc phán đoán của nữ nhân này!

- Người xem mười người này!

Bạch Khởi giảm thấp thanh âm xuống, dặn dò Trầm Côn chú ý dò xét mười đầu hoàng kim Thần tộc đang vây tới:

- Với thực lực của bọn hắn, người không sử dụng thuộc tính của ta, chỉ có thể đánh hai đến ba đầu trong đó! Mà khi người vận dụng thuộc tính sát thần của ta, có thể ứng phó với chín đầu, mà Công Tôn Y hết lần này tới lần khác lại lưu mười người để đối phó với người!

Không ngờ hắn lại cười nói tiếp:

- Không lãng phí một điểm chiến đấu lực, lại để đủ mười người chống lại người, chỉ nhìn thoáng qua, có thể phối trí hoàn mỹ như vậy, Công Tôn Y có chút ý tứ!

Trầm Côn thoáng quan sát đám hoàng kim Thần tộc, không thể không thừa nhận, Bạch Khởi tán dương Công Tôn Y cũng không quá. Đúng vậy, thực lực của hắn nhiên nhất chỉ có thể ứng phó với chín đầu hoàng kim Thần tộc, mười đầu đủ có thể lấy mạng hắn!

Nếu như mười đầu Thần tộc đồng thời liều mạng, bản thân hắn phải chết không thể nghi ngờ. Nếu loại trừ một hai đối thủ thì ổn rồi! Trầm Côn đột nhiên hắc hắc cười rộ lên, lúc mười đầu hoàng kim Thần tộc chuẩn bị phát động thể công, hắn cười híp mắt, hô to một câu:

- Bất Sát!

- Có ạ?

Thanh âm không sắc từ trong dây lưng truyền ra:

- Sư phụ có gì phân phó?

- Sau trận chiến ở Hồng Thổ hạp cốc, người là người quét dọn chiến trường đúng không?

Trầm Côn nói:

- Thi thể của đám hoàng kim Thần tộc kia, người có thu lại không?

Bất Sát lập tức minh bạch ý tứ của Trầm Côn, trong Linh Lung cung giết được đám hoàng kim Thần tộc kia, vẫn luôn được hắn bảo tồn áp súc ở không gian trong người, phong ấn cùng một chỗ với Cửu diện Thú Thần đang bị hôn mê!

Đồng!

Bất Sát liền vút mấy thi thể này ra.

- Mấy lão huynh!

Trầm Côn ngồi xổm bên cạnh mấy thi thể, cười hì hì nói:

- Đây là mấy kẻ do ta giết chết trong Linh Lung cung, lúc đó ta phải mất rất nhiều khí lực mới trấn áp được. Mấy vị lão huynh này coi như cũng là cường giả, anh hùng há có thể vô danh, ai có thể cho ta biết tên bọn họ, sau này cũng coi như di vật làm phần mộ a!

- Kim Triết!

Một đầu quái vật lập tức bị phản mắng to. Hoàng kim Thần tộc cũng có bằng hữu thân thích, Kim Triết chính là tên của thi thể này, mà quái vật mắng to chính là bạn thân của Kim Triết!

- Ái ui, lão huynh, Vị lão huynh này là bằng hữu của người sao?

Trầm Côn mang theo vẻ mặt áy náy nói:

- Thật rất xin lỗi, ta không nghĩ tới việc này, đã đánh mất linh hồn của bằng hữu người rồi.

- Ta giết người!

Không đợi Trầm Côn nói xong, quái vật kia liền giương đôi cánh phía sau lưng ra, hung hăng giết tới.

Bi phần xông lên, không quản trận hình gì, phối hợp gì, không đợi đồng đội viện trợ, hấn đều không quan tâm tới hết thấy. Mà phản ứng của Trầm Côn còn nhanh hơn cả hấn, thân thể vừa chuyển đã nhảy từ tầng mây xuống, còn tiếc nuối hô lớn:

- Mấy lão huynh, ta nhận thua, trên phù vân thai này ta có thể không đánh lại mười người các người, vậy chúng ta sẽ gặp lại tại phạm giới!

Nói xong hấn mở rộng hai cánh bay xuống phía dưới. Con đường thượng giới có phần giống với vách núi, thời điểm đi lên phải nhờ vào Thông Thiên Tháp, nhưng thời điểm xuống lại đơn giản hơn một chút, đánh bạc với tính mạng nhảy xuống là được.

Trầm Côn có Sứ Thiên Song Dực, cũng không sợ ngã chết. Hơn nữa thời điểm hấn nhảy xuống, còn thuận tay vơ lấy thi thể của Kim Triết.

- Tiểu tặc nhát gan!

Thoáng thấy thi thể hảo hữu bị người mang đi, quái vật phần nộ chuẩn bị truy đuổi, nhưng mấy đầu quái vật khác lại kéo hấn lại:

- Kim Phong, tỉnh táo một chút, nhiệm vụ của chúng ta là thủ hộ khu vực này, phòng ngừa có người tới gần Thiên Môn, chúng ta không được rời khỏi đây.

- Nhưng!

Nghĩ đến nhiệm vụ, động tác của Kim Phong liền chậm lại. Ngay tại lúc này, Trầm Côn không có đạo đức gì cao thì thể của Kim Triết lên, rơi từ trên không trung xuống, trọn vẹn một đôi cánh là không đủ, tối thiểu cũng phải có một loại gì đó giống như cây dù chẳng hạn.

Thế cho nên Trầm Côn cũng không quản thi thể của Kim Triết có thể làm dù hay không, dù sao hấn vẫn giờ lên, trở thành dù để sử dụng.

Áp lực mãnh liệt, Trầm Côn chỉ hạ được xuống hơn mười km, thi thể Kim Triết đã bị gió mạnh đè ép trở nên biến dạng.

- Trầm Côn, hôm nay không giết người, ta không xứng làm hoàng kim Thần tộc!

- Sau khi chết thi thể hảo hữu còn không được an nghỉ, Kim Phong rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, hấn đẩy đám quái vật kia ra rồi phi xuống.

Đám quái vật ngăn ra:

- Chúng ta đi hỗ trợ, hay tiếp tục thủ vệ nơi này?

Đi hỗ trợ, thủ vệ trận địa sẽ không có một bóng người. Không đi hỗ trợ, vạn nhất Trầm Côn đột nhiên giết trở lại, trước tiên xử lý Kim Phong, sau đó diệt trừ từng bộ phận trong số chín người bọn họ thì phải làm sao?

Bọn họ chỉ do dự một hai giây, bất quá đối với Sứ Thiên Song Dực của Trầm Côn mà nói, thời gian như vậy là đủ rồi.

- Lão huynh, người thật đúng là dám đuổi theo a!

Hấn đột nhiên lảng không đứng lại, một mặt để Bất Sát thu hồi thi thể Kim Triết, một mặt tại lòng bàn tay ngưng kết ra một đoàn Chích Hồn Hỏa, băng hỏa để bất trọng!

Tiếp đó thuộc tính Thất Sát của Huyết Sắc Ánh Sơn Hà mở ra, hết thấy phụ trợ một chiêu hỏa diễm kia!

Một đoàn hỏa diễm xoay tròn lấy Trầm Côn, rồi từ trong tay hắn bắn đi, Kim Phong đang toàn lực truy kích, mắt thấy một đoàn hỏa diễm đánh úp tới, hắn cười lạnh một tiếng xuất thủ đón đỡ, nhưng một chiêu này của Trầm Côn chính là sát chiêu nhằm vào linh hồn! Chỉ thấy hỏa diễm giống như ảo giác giống như xuyên qua cánh tay của hắn, theo thất khiếu chui vào đầu hắn.

- Sát thần, Chích Hồn Hỏa!

Trầm Côn cười híp mắt, búng tay, Chích Hồn Hỏa phụ gia Thất Sát thuộc tính, lúc này thế giới linh hồn của Kim Phong đã bạo liệt.

Thất Sát nhân, sát kim, sát mộc, sát thủy, sát hỏa, sát thổ, càng có thể giết oan hồn địa phủ, giết thần phạt Thiên giới... Một chiêu Chích Hồn Hỏa này! Cộng thêm phụ gia Chích Hồn Hỏa có thể sát thần, sát phạt!

Vũ Toái Hư Không

339. Chương 383: Lòng Thương Của Triệu Lão Tam

Không hề có tiếng rên nào, thi thể của Kim Phong từ trên bầu trời rơi xuống.

Mà Trầm Côn cũng không thèm nhìn thi thể, lượn nửa vòng như thiểm điện trên không trung, tới sau lưng chín đầu hoàng kim Thần tộc.

- Các lão huynh, bây giờ là chín đầu một!

Hai tay Trầm Côn đồng thời hoa lên tạo thành chín thủ thế.

Chín đầu hoàng kim Thần tộc khóc không ra nước mắt.

Nói thực ra, thời điểm Trầm Côn đem thi thể nhảy xuống tầng mây, trong bọn họ chỉ ít có năm người nhận ra đây là kẻ dụ địch, nếu đuổi theo sẽ bị đối thủ tiêu diệt từng bộ phận... Nhưng nhìn ra thì thế nào? Trầm Côn quá thất đức, không ngờ đem thi thể người chết làm mồi dụ, cho dù biết rõ là trùng kế, thế nhưng Kim Phong vẫn không thể có lỗi với bằng hữu, lập tức đuổi xuống!

Trong khi giãy chết, chín người bọn họ vẫn còn đang do dự.

Chính là thoáng cái do dự này, Trầm Côn nắm lấy cơ hội, hoàn toàn cải biến thực lực, từ tình trạng không có phần thắng nào tới tình trạng không hề sợ chín người bọn họ.

Một chút thông minh, một chút thực lực, hơn nữa còn có một điểm vận khí, Trầm Côn đã nắm lấy quyền chủ động vào trong tay.

- Ai nha!

Thực lực hai bên hoàn toàn thay đổi, theo lý thuyết Trầm Côn hẳn là nên tiến thêm mở rộng chiến quả mới đúng, nhưng chín đầu hoàng kim Thần tộc cảm thấy khó hiểu chính là Trầm Côn nhìn bọn họ, lại nhìn thoáng qua thi thể Kim Phong, đột nhiên lại ảo não ngồi xổm xuống, liên tục phát lên cái đầu bóng lưỡng của mình.

-Người, người muốn làm gì!

Một đầu hoàng kim Thần tộc thoát nhìn như lớn tuổi nhất, nhưng lá gan tựa hồ như lại nhỏ nhất thấy Trầm Côn làm ra hành động kỳ quái này, hắn cũng không khỏi kêu lên một tiếng.

- Lão huynh, chớ chọc ta, phiền lắm!

Trầm Côn vội muốn phát khóc, hắn gấp gấp nhìn thi thể của Kim Phong biến mất trong tầm mắt, lại liên tục rên lên:

- Ta thật là khờ a, thật là khờ... Sau khi có băng hỏa cứu trọng thiên, không ngờ lại quên chiêu thức trước kia...

- Tể tử nhà ta, người nói gì đó?

Ngay cả Cơ Na cũng không hiểu lời này.

- Mỹ nữ, người không biết đâu!

Trầm Côn tội nghiệp nói:

- Trước đây thật lâu ta đã học được một sát trận lập nguyên, có thể hấp thu linh khí trong người chết... Lúc trước tấn cấp Vũ Hoàng, ta thường xuyên dùng một chiêu này, nhưng sau khi tấn cấp Vũ Hoàng, linh khí của địch nhân tại thế gian quá ít, hấp thu cũng không đủ để nhét kê răng, ta liền quên mất một chiêu này a!

- Nhưng đây là thượng giới a! Hút khô một đầu hoàng kim Thần tộc, tối thiểu cũng đề cao linh khí của ta một thành!

Trầm Côn đau lòng, thanh âm cũng phát run:

- Giết một đầu đề cao một thành, giết sạch mười đầu, nếu làm tốt ta có thể trở thành thiên mệnh Vô thánh, đúng vậy, chính là như thế!

Nói xong hắn lại hung hăng tát vào miệng một cái:

- Ta thật ngu xuẩn, lại bỏ qua Kim Phong, đã bỏ qua một thành linh khí a!

Chín đầu hoàng kim Thần tộc đều toát mồ hôi lạnh. Cái quái gì vậy? Giết một đầu Thần tộc có thể tăng một thành linh khí, người đem chúng ta trở thành linh khí miễn phí sao? Đang suy nghĩ, chín đầu Thần tộc đột nhiên cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, nổi lên một tầng da gà.

Chỉ thấy sau khi Trầm Côn kêu rên một hồi, hắn đã nhảy dựng lên híp mắt cười nhìn bọn họ chằm chằm, đôi mắt toát lên vẻ tham lam cơ hồ biến thành đôi mắt xanh của một đầu sói hoang vậy!

Tên tặc hòa thượng này giác ngộ rồi! Hắn rốt cục cũng thay đổi ý nghĩ, Công Tôn Y lưu lại mười đầu Thần tộc này không phải đối thủ của hắn, mà là đại lễ cung cấp linh khí cho hắn! Linh khí sung túc của Hoàng Kim huyết tộc quả thật chính là tấm bia ngắm cho Liệp Nguyên Sát Trận.

- Phong!

Trầm Côn liếm môi nảy sinh ý nghĩ ác độc:

- Hôm nay, nếu bản tăng không hút khô các ngươi, vậy sẽ không phải với chữ “tham” rồi!

Bất Sát cùng Trầm Côn có đẳng cấp tương đương, vừa nghĩ tới chuyện Trầm Côn hấp thu linh khí bản thân mình cũng có thể tấn cấp, biến thành một đầu Đại Khảm Dao siêu đại, hắn hung dữ hô to Phật hiệu:

- A di đà Phật, hôm nay bản tăng không thao luyện các ngươi thành hồn phi phách tán sẽ không gọi là Bất Sát!

Lãnh!

Trái tim của chín đầu hoàng kim Thần tộc dần dần trở nên lạnh giá. Bằng thực lực chân chính mà nói, chín người liên thủ bọn họ cũng không sợ Trầm Côn, thế nhưng khí thế thật là một thứ kỳ diệu, Trầm Côn vừa giết một đầu Thần tộc, lòng tham phát tác, đúng là khí thế đang ở đỉnh phong. Nếu so sánh ra, đám hoàng kim Thần tộc quả thật có phần sợ sệt.

- Còn, còn muốn đánh sao?

- Sợ cái gì, chúng ta có chín người!

- Đúng, chúng ta không sợ! Nếu không... Chúng ta thực hiện chiến lược lùi một bước?

- Chủ ý này cũng không tồi, nhưng mà chúng ta rút lui, vạn nhất Công Tôn thánh nữ truy cứu thì sao...

- Còn nói cái gì? Người không thấy lão Triệu đã chạy rồi sao? Chạy mau!

Vài đầu hoàng kim Thần tộc đang thương lượng, đột nhiên phát hiện “Lão Triệu” kẻ già nhất mà lại nhất gan nhất đã chạy mất dạng, chỉ còn lại tám người, nếu không chạy vậy định chờ Trầm Côn biến thành linh khí miễn phí sao?

Hét lớn một tiếng, tám đầu Thần tộc hướng về tám phương chạy như điên.

- Ài!

Trầm Côn nóng nảy nói:

- Các người chạy cái gì? Linh khí, linh khí, trở về!

Lòng tham phát tác, sức chiến đấu của Trầm Côn cũng tăng mạnh như khi A La gặp bản vậy, hoặc giống như Đỗ Nguyệt Nhi gặp Vương Kiêu, hấn vọt vàng đuổi theo.

Quá trình chiến đấu không cần nhiều lời, tám đầu Thần tộc rất thông minh chạy ra tám phương, cuối cùng Trầm Côn chỉ đuổi theo bốn hướng, ngon lành hấp thu được bốn cỗ linh khí cường đại... Sau đó lại kiểm tra lại thân thể một hồi, độ nồng đậm của linh khí đã đề cao được bốn thành!

!

Thượng giới không ngờ lại tuyệt vời như thế! Trầm Côn vĩnh viễn môi lên cười, bị dày vò trong băng hỏa ba năm, nồng độ linh khí của hấn cũng chỉ tăng lên như vậy mà thôi!

Cứ như vậy, thời điểm hấn đuổi tới Phù Vân Thai, rất có thể sẽ trở thành thiên mệnh Vô thánh, hoặc là hư không Vũ Thần cũng không phải là việc không thể xảy ra!

- Ài, nhưng mà để chạy mất vài đầu rồi!

Trầm Côn bất đắc dĩ thở dài nói:

- Bạch lão huynh. Tốt rồi, chúng ta một đường đánh giết tới Phù Vân Thai... Nhìn thấy hoàng kim Thần tộc đại cổ chúng ta sẽ trốn, nhìn thấy đám tiểu cổ, sẽ hấp, người thấy thế nào!

Bạch Khởi không nói chuyện. Lần đầu tiên thấy Trầm Côn biểu hiện ra vẻ tham lam, hấn vốn là kẻ trầm mặc ít nói, thật sự lúc này cũng không biết nên nói cái gì.

Trái lại Cơ Na có phần mất hứng, bất kể nói thế nào, nàng cũng xuất thân thù hoàng kim Huyết tộc, Trầm Côn làm nhục hoàng kim Thần tộc như vậy, cho nên trong lòng nàng cũng không vui gì... Đang muốn phản nản vài câu với Trầm Côn, Cơ Na đột nhiên thấy một đoàn mây màu tự nhiên rung động.

- Đó là cái gì?

Nàng thúc giục Trầm Côn đi qua xem xét. Đi tới đoàn mây này, nhìn thoáng qua, chỉ thấy một lão quái vật toàn thân phát run.

Mặt đầy nếp nhăn, chòm râu xám trắng, thoát nhìn hấn giống như nhân loại sáu bảy chục tuổi, mà nửa thân trên của hấn lại giống bộ dáng của nhân loài, nửa người dưới là thân chiến mã.

Vô luận nhìn từ phương diện nào, hấn đều giống một hoàng kim Thần tộc tiêu chuẩn! Đúng, chính là kẻ vừa rồi chạy trốn trước tiên, lớn tuổi nhất nhưng lại có lá gan nhỏ nhất.

- Lão huynh, tại sao người không chạy?

Mắt Trầm Côn sáng rực lên:

- Chẳng lẽ người bị lòng thành của ta động tâm, chủ động dừng lại để ta hấp thu?

- Trầm tước gia, ta không phải chủ động lưu lại a!

Lão Thần tộc khóc lóc:

- Ta còn chưa thích ứng với thân hình bán nhân mà (Centaur), cho nên không chạy được, chân cũng bị gãy rồi!

- Chân bị gãy rồi? Không sao, ta cũng không phải là người kén ăn...

Trầm Côn nghiêng đầu nói:

- Mà chờ chút, người vừa gọi ta là gì?

- Tước gia, Trầm tước gia!

Lão Thần tộc hô to, rõ ràng là tước vị của Trầm Côn tại Đại Triệu Vương Triều, hấn vén mái tóc rối bởi của mình lên, lộ ra khuôn mặt già nua run rẩy:

- Tước gia không nhận ra ta sao? Ta là Triệu Đỉnh, Nam Uyển Vương Triệu Đỉnh đây mà!

- Triệu lão tam?

Trầm Côn cũng kinh hô. Hấn không nhận ra tên Triệu Đỉnh này, thế nhưng hấn đã nghe nói qua, trước lúc Yến Nan Quy đảo chính, tại Đại Triệu hoàng triều. Triệu vương có hai huynh đệ, huynh trưởng là Bắc Địa Vương Triệu Húc, tiểu đệ chính là tên Nam Uyển Vương Triệu Đỉnh này.

Tên Triệu lão Vương gia này tại Đại Triệu hoàng triều có thanh danh rất không tốt, ăn uống chơi gái đánh bài, hãm hại lừa gạt, đủ mọi thói xấu của đám vương gia đều có trên người hấn, thậm chí theo lời đồn đại, tính tình của lão gia tử này cũng có chút vấn đề, trong phủ đệ chẳng những nuôi một đám tiểu mỹ nữ, còn tư tàng mấy trăm vị soái ca...

Chính vì hấn đặc lập độc hành, mọi người Triệu quốc mới rất coi thường hấn, đều lén không gọi hấn là vương gia, chỉ gọi hấn là thứ tử trong đám huynh đệ Triệu gia... Triệu lão tam!

- Lão huynh người, người không phải đã bị Yến Nan Quy giết sao?

Trầm Côn mở to hai mắt nhìn, Đại Triệu Vương Triều bị diệt, ngoại trừ Bắc Địa Vương cùng Triệu Lạc Trần, đám thành viên hoàng thất khác đều bị một tay Yến Nan Quy diệt sát, Triệu Đỉnh sao có thể xuất hiện tại đây?

- Ta bị Yến Nan Quy giết, thế nhưng sau khi chết, theo em họ đầu phục vào hoàng kim Thần tộc a!

- Em họ người?

Lúc này Trầm Côn mới kịp phản ứng, em họ của Triệu Đỉnh chính là chủ nhân của Bách Bảo Trai, Triệu Vô Cực!

Nhắc tới tên Triệu Vô Cực này, Trầm Côn còn có chút ấn tượng, năm đó thời điểm tiếp xúc cùng Bách Bảo Trai, hấn đã từng nhận được một phần danh thiếp của Triệu Vô Cực.

Về sau mặc dù không chính thức tiếp xúc, thế nhưng cũng nghe Bắc Địa Vương kể qua... Nếu như Triệu Vô Cực không phải là tư sinh của hoàng thất, mà là Hoàng Đế của Triệu quốc, Đại Triệu Vương Triều cũng không trở thành vong quốc.

Nói xa hơn, đó chính là vụ bê bối của hoàng thất Triệu quốc, Triệu Vô Cực là còn tư sinh của một vị Vương gia, sau khi nhận tổ quy tông, cũng được tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế, tuy nhiên lại thua về mặt huyết thống. Một bước tuy lùi mà tiến, hấn bèn nắm Bách Bảo Trai trong tay... Trầm Côn cũng không hứng thú lắm đối với những truyện này, hấn chỉ quan tâm tới một sự kiện, Bách Bảo Trai cũng bị Yến Nan Quy đầu độc, đại lão bản Triệu Vô Cực cũng bị chết ở trong tay Yến Nan Quy mới đúng, tại sao lại đầu phục vào hoàng kim Thần tộc?

- Tước gia, không phải người có quan hệ rất tốt với Bách Bảo Trai sao? Sao lại không biết thực lực của em họ ta?

Triệu Đỉnh kinh ngạc nói:

- Ba năm trước đây, em họ ta đã từng nhận được thiệp mời Phù Vân chi ước mà!

Trầm Côn nghiêm nghị! Suy nghĩ một chút, ba năm trước đây người thu được thiệp mời gồm có Dương Vô Tuyệt, Lý Trích Tiên, Triệu Vô Cực, có thể cùng hai người bọn họ đồng thời thu được thiệp mời, thực lực vô đạo của hấn liệu cường đại đến mức nào?

- Triệu Vô Cực mạnh như vậy sao?

Một vấn đề tự dừng mà đến:

- Nếu hấn mạnh như vậy, tại sao vẫn bị Yến Nan Quy âm mưu soái vị?

- Tước gia, ngay cả điều này mà ngài còn không biết sao?

Triệu Đỉnh càng thêm kinh ngạc:

- Ngày đó diệt quốc, em họ ta cùng Yến Nan Quy sống mái với nhau một ngày một đêm, cho dù Thiết Kích Ôn Hầu đích thân xuất thủ cũng không đả bại được hắn, nhưng tên Yến Nan Quy chết tiết kia, hắn quá độc ác, lại đem hoàng hậu, Vương Phi, công chúa, quận chúa... của Triệu quốc, tất cả nữ nhân đều cột vào tường thành, mà ngay cả hai tiểu nữ của em họ ta hắn cũng không buông tha!

Hắn vừa kể vừa khóc lớn:

- Một mối lửa thiêu cháy hoàn toàn, em họ ta trở mắt nhìn nữ nhi của mình chết cháy trên tường thành, tâm thần thất thủ, lúc đó mới bị bại chết trong tay Yến Nan Quy!

- Hơn nữa sau khi em họ ta bị chết, Yến Nan Quy diệt hoàng tộc, đều giết sạch tất cả các nữ nhân này, một người cũng không buông tha...

Triệu Đỉnh khóc đến nổi lạc giọng:

- Thê nữ của ta cũng đều bị hắn giết chết a!

- A...

Nghe thấy thảm trạng diệt quốc của Triệu quốc, ai cũng không lưu ý, chín đầu Thú Thần trong cơ thể Bất Sắc đột nhiên mở ra một con mắt. Đồng tử màu huyết hồng tràn đầy sát ý! Thú Tôn Lý Mục, Tí cổ Đại Triệu Vương Triều một ngàn năm trăm năm không nghĩ tới ba năm sau, Đại Triệu... Không ngờ đã tan thành mây khói?

Vũ Toái Hư Không

340. Chương 384: “hồn Kinh” Bát Trọng

Rất nhanh, ánh mắt bạo lệ của Cửu diện thú thần bị một cỗ mê muội không cưỡng lại được, mắt nó dần dần khép lại

Đối với sự trung thành đến chết của nó, dĩ nhiên không thể chịu được việc hoàng thất nữ tử của Triệu quốc chết thảm. Tâm tình vượt quá sự không chế, chỉ trong nháy mắt thần trí vừa mới tỉnh lại, lại lần nữa lâm vào mê loạn.

Trầm Côn cũng không phát hiện ra biến hóa của Cửu diện thú thần, hắn đang bĩu môi suy nghĩ lời nói của Triệu Đỉnh.

Thành thật mà nói, Trầm Côn cũng rất đồng tình với cái chết của quân thần Triệu quốc, tuy nhiên hắn cũng không phản đối cách làm của Yến Nan Quy, mất nước diệt tộc là đương nhiên, bằng không phải chờ xem cảnh tro tàn cháy lại hay sao?

Làm một quân vương mới của một nước, Yến Nam Quy chẳng qua chỉ lặp lại một vài chuyện đã xảy ra trong lịch sử mà thôi

Hơn nữa, sau khi làm hoàng đế, hắn phải dùng sự quyền lực thực sự để chứng minh, hy sinh một nhóm người Triệu gia để đổi lại một Yến Hoàng Nan Quy anh minh thần võ, dân chúng Triệu quốc sẽ rất hài lòng

- A, sau khi Triệu Vô Cực chết thì sao?

Trầm Côn biết đây mới là trọng điểm.

- Biểu đệ ta đã chết, nhưng là khi hắn còn sống thực cũng đã đủ sức để vô toái hư không. Sau khi chết giống như những vũ hồn được lưu danh sử sách, cũng đi tới bên ngoài Thiên Môn!

Triệu Đỉnh nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Nhưng biểu đệ ta nói, thượng giới không để cho hắn vào cửa.

Hung hăng mắng mấy câu,

- Cũng may là không lâu sau hoàng kim thần tộc xuất hiện, bọn họ đã trả cho biểu đệ ta một thân thể mới, còn mời hần gia nhập thần tộc...biểu đệ ta liền đáp ứng với hai điều kiện

- Một là, hần muốn hoàng kim thần tộc tập kích âm tào địa phủ, đoạt lại chuyển thể luân hồi, đem linh hồn của quân thần Triệu quốc đã chết chuyển thành hoàng kim thần tộc, chính vì thế ta liền biến thành bộ dạng như bây giờ.

- Hai là, hần muốn hoàng kim thần tộc lập thế, cho phép vào một thời điểm thích hợp, hần có thể trở lại phạm giới, đích thân giết chết Yên Nan Quy để báo thù.

Triệu Đình lặng lẽ nghe, Trần Côn xoa cằm.

- Triệu Vô Cực còn muốn phục quốc sao?

- Sao? Làm sao người biết

Triệu Đình giật mình nói.

- Lão huynh, ta không phải thẳng ngốc, người ngấm lại hai cái điều kiện kia một chút

Trần Côn bĩu môi nói

- Thu lại lính hồn Triệu gia là vì nuôi dưỡng thế lực của mình, giết Yên Nan Quy là muốn lật đổ hoàng triều Đại Yên. Tạo dựng một thế lực cho mình, còn muốn phế bỏ một hoàng triều thì không phải hần muốn khôi phục Đại Triệu còn có thể là gì nữa đây?

Triệu Đình cười rộ lên.

- Vậy còn người, người không theo Triệu Vô Cực phục quốc mà còn theo Công Tôn Y làm gì?

Trần Côn tiếp tục hỏi

- Ài, Tước gia người không biết rồi!

Triệu Đình bắt đầu dĩ oán giận

- Ngũ Đế Quân muốn công kích Thiên Môn, hoàng kim thần tộc từ đầu còn cảm thấy đây là chuyện tốt... Mọi người đều bị nhốt bên ngoài thiên môn, trong lòng đều bất mãn, đây chẳng phải là có thể liên thủ đối phó Thần Phật rồi sao. Đây là đề nghị thật tốt, nhưng Ngũ Đế quân không đáp ứng, họ nói, hoàng kim thần tộc chỉ là nửa người nửa thú, không phải đồng, kỳ tâm tất dị, bọn họ sao lại cùng một đám quái vật hợp tác chứ?

- Chỉ là lời nói xàm, sáo ngữ

Trần Côn vùng tay lên nói

- Nói tình huống thật sự xem, bọn họ tại sao không có đạt thành hiệp nghị liên thủ?

- Hắc hắc, Tước gia quả nhiên anh minh.

Triệu Đình nhỏ giọng nói:

- Song phương từng tiếp xúc qua, Ngũ Đế quân mới đầu cũng đáp ứng liên thủ, nhưng bọn họ đưa ra điều kiện mà hoàng kim thần tộc không đời nào chịu đồng ý... Bọn họ muốn hoàng kim thần tộc giao ra nơi ở của mình: địa hạ thâm uyên.

- Đây tính là điều kiện sao?

Trần Côn không hiểu ý tứ của Ngũ Đế quân, nếu muốn hợp tác thì đưa ra một chút thành ý chứ, muốn lấy sào huyệt của người ta, đây mà là thái độ hợp tác sao?

Khó trách song phương cuối cùng không có đạt thành hiệp nghị!

- Song phương không thể đồng ý, vậy cũng chỉ có thể khai chiến!

Triệu đình tiếp tục nói:

- Ngũ Đế quân quả thật lợi hại, một trận khai chiến giết chết mấy trăm thần tộc của chúng ta, nhất là Tần Hoàng Doanh Chính, ba năm chiêu liên giết Thánh nữ đời trước của hoàng kim thần tộc... tuy nhiên Ngũ Đế quân dù sao cũng chỉ có 5 người nên chúng ta tạm thời đã đánh lùi bọn họ

- Hơn nữa Ngũ đế quân không phải là muốn khai mở Phù Vân đại hội sao, được thôi, Hoàng kim thần tộc chúng ta chặn mọi đường tiến vào thiên giới, nếu ai tới phò ước, chúng ta liền liên sát.

Vừa nhỏ giọng nói vừa không dám nhìn ánh mắt Trầm Côn.

- Ta vốn phải theo biểu đệ, chặn đường phía tây nhưng vì Công Tôn Y vừa mới trở thành Thánh Nữ mới, thuộc hạ không có ai, nên mới điều ta đến hỗ trợ...

Trầm Côn đại khái đã rõ tình hình thượng giới.

Chỉ một câu, Ngũ đế quân bại, hoàng kim thần tộc đang chặn viện binh của Ngũ đế quân.

- Tước gia, chuyện đại khái là như vậy, người xem...

Triệu Đình cúi đầu khom lưng xuống.

- Ta có thể đi được không?

Trầm Côn nhú mày

- Lão huynh, ta chưa nói người có thể sống mà rời đi a!

- Người, người sao có thể như vậy!?

Triệu Đình giãy nảy lên.

- Tước gia, không kể đến ta nói cho người biết bao nhiêu thông tin hữu dụng, lại nói xuất thân của ta, chúng ta đều là người Đại Triệu, đi ra ngoài, gặp được đồng hương, ngài hãy đừng giết ta nhé.

Trầm Côn liếm môi:

- Trầm gia chúng ta cũng đã mang tiếng phản quốc rồi, không thể tính là người Đại Triệu.

Triệu Đình lùi từng bước về phía sau, sợ tới mức ngồi bệt xuống đất. Đúng vậy, Trầm gia sớm đã bị hoàng triều Đại Triệu từ bỏ, hơn nữa đã trở thành một nước chư hầu độc lập, người ta cần gì phải nể mặt Triệu quốc mà bỏ qua một địch nhân.

- Yên tâm đi, yên tâm đi!

Trầm Côn không hề nói chơi, hắn vừa tới thượng giới, đang cần một kẻ thông thạo dẫn đường, nên còn chưa muốn giết Triệu lão tam này.

Một phen uy hiếp, Triệu Đình ngoan ngoãn trở thành người dẫn đường cho Trầm côn.

Mục tiêu của Trầm Côn chính là đi tới Phù Vân Đài, tuy nhiên theo như Triệu Đình nói, Phù vân đài thật ra là cửa thủ hộ thiên môn thứ hai, ở phía dưới Thiên môn. Lúc này hoàng kim thần tộc đang nắm giữ Phù Vân Đài, xung quan có mười bảy mươi tám đạo phòng tuyến, hai ba ngàn cường giả ẩn hiện như gió thu, muốn đi Phù vân đài, bây giờ vẫn chưa phải là cơ hội tốt nhất.

Triệu Đình đề nghị là, trước tiên đi dạo một vòng thượng giới, chờ Ngũ Đế quân và hoàng kim thần tộc tiêu hao sức lực, khi đó sẽ lợi dụng để tới Phù Vân Đài.

Ý này mặc dù Triệu Đình có lòng tránh mạo hiểm cho mình, nhưng lại đúng với tâm tư Trầm Côn. Nơi này là thượng giới a, khắp nơi đều có linh khí đại lễ, trước khi mình đi tới Phù Vân thai, có thể nào không đi tìm một chút đây?

Có tên Hoàng gian Triệu Đình này, cuộc sống tiếp theo của Trầm Côn diễn ra tương đối dễ chịu.

Mỗi ngày, trừ lúc nghỉ ngơi ăn cơm ra, hắn đều không ngừng tập kích tiểu đội hoàng kim thần tộc, chốc lại giết chết hai ba lính liên lạc trên đường, lát lại tập kích bảy tám lính phòng ngự của một trạm gác nhỏ ... Chờ viện quân của hoàng kim đại đội tới, hắn liền Sí Thiên Song Dực, tóm lấy Triệu Đình phi mất tích.

Không có “Bôn Nguyệt” của Trầm Trọng, không có Du Long Lược ảnh của Hào Long Thiên Túng..., Hoàng Kim thần tộc không thể nào bắt kịp tốc độ của Trầm Côn.

Tóm lại, địch vào thì ta lui, địch lui ta lại đánh, Trầm Côn áp dụng chiến thuật du kích, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Cứ như vậy mười ngày mặt trời mọc lại lặn kết thúc.

Một mặt do Trầm Côn liên tục tập kích hoàng kim thần tộc đã chọc giận đế đại nhân vật của thần tộc và nghe nói là người mạnh nhất của hoàng kim thần tộc, đang tự mình truy đuổi hắn.

Còn mặt kia chính là Trầm Côn đã tấn cấp. Liên tục hơn mười ngày liên sát, giết mỗi người Thần tộc lại tích lũy phần linh khí khổng lồ, lại ở nơi linh khí cung ứng vô hạn, Trầm Côn chính xác là đã trở thành Thiên Mệnh Vô Thánh.

Sau khi lên cấp, Trầm Côn phải cần một thời gian củng cố linh khí của mình, dó đó đang ẩn mình dưới một áng mây.

Trong lúc tu luyện, hắn chợt phát hiện một chuyện khá thú vị: Ngày xưa, một trận đánh ở Phù Đồ tháp, U Minh Hồn phủ bị Dương vô mệnh đánh nát, Trác Y, Hình cụ, U minh đại ấn bên trong, thậm chí cả hoa danh sách phía sau thiện phòng cũng bị tổn hại theo. Sau Trầm Côn dù chữa được hồ phủ nhưng thiện phòng cùng danh sách cũng không xuất hiện.... Lúc này lên cấp, tới cấp tám, thiện phòng và danh sách lại xuất hiện lại.

- Ha ha, ta đã nói vật sư phụ lưu lại, làm sao có thể bị Dương Vô Mệnh nhỏ nhoi hủy diệt được.

Sau khi lên cấp, Trầm Côn thậm chí còn chưa nghiên cứu năng lực cấp tám, liền chui đầu vào thiện phòng, ôm lấy danh sách kia.

Trong trí nhớ của Trầm Côn, phần danh sách này hắn có chín tờ, mỗi tờ ứng với một vũ hồn của Trầm Côn. Phía sau còn ghi chú tên vũ hồn đặc tội, thời hạn thi hành án, cùng một số tình huống. Nhưng vừa mới nhìn danh sách mở ra, Trầm Côn ngây người ra.

Danh sách có chín tờ thì ngay cả tờ về Thủy nhi, đã Trầm Côn thiêu hủy cũng phục hồi như cũ. Thứ tự Vũ hồn không có thay đổi, vẫn là Vương Kiêu, Lý Mục, Huyền Si, Mặc Ly, còn có Cổ Nguyệt Hà và Thủy Nhi, khác duy nhất là phía sau có thêm một Bạch Khởi.

Nhưng chính là hình của chín người này. Tờ thứ nhất về Vương Kiêu, đã thành đầu lìa khỏi cổ, mà thời hạn thi hành án, tội danh, ghi chú, tất cả đã biến mất, thay vào đó là một câu nói:

- Hy sinh vì nghĩa, tội nghiệt đã tiêu

Tờ thứ hai về Lý Mục thì một mảng xám mông lung, xem không rõ lắm. Trầm Côn xem qua tờ thứ ba... Huyền Sư trên đó chỉ còn trống không, còn có hàng chữ lớn, sát nhân thành nhân, hóa ba ngày hồng trần oan nghiệt

Tờ thứ tư Mặc Ly, biến thành một lão nhân hiền lành đang ở tòa thành Mặc gia mỉm cười nhìn đám con cháu đang kiến thiết công trường, phía sau vẫn tự cũng biết thành,

- Hiếu thảo cảm động trời đất, thiên cũng tha thứ!

Bạch khởi hiện lên muện hơi, không có so sánh, Trầm Côn nhìn không ra hắn có biến hóa gì, tuy nhiên cuối cùng nhìn Cổ Nguyệt Hà và Thủy Nhi...

Trang Thủy Nhi trống rỗng, không có gì, còn Cổ Nguyệt Hà thì...

Một lão đầu rỗng vào khe, trên bức họa là một lão đạo sỹ trong tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, tựa như đang thi hành một nhiệm vụ nào đó... mà tội danh của Cổ Nguyệt Hà cũng đã mất đổi lại là một câu nói mới,

- Mưu lược hơn người, lập công lớn cho trời

Đang lúc Trầm Côn, giật mình bởi bản danh sách mới thì viên xá lợi tử thứ tám cũng xuất hiện. Cơ Na tại hồn phủ một thời gian ngắn, sớm đã thăm dò tình huống, cũng không đã không đợi được. muốn cả đời cùng một chỗ với đại tể tửu nhà mình!

Cho nên không hề nghỉ ngơi, Cơ Na chui vào viên xá lợi tử thứ tám và trở thành vũ hồn tử thứ tám của Trầm Côn. Cơ hồ cũng thời gian đó, danh sách Trầm Côn lại lần nữa thay đổi, Cơ Na chiếm vị trí của Vương Kiều ở tử thứ nhất, xuất hiện trên bức họa. Phía sau bức họa còn viết:

- Bỏ qua bản thân, làm nổi bật người khác ,cuối cùng rửa hết tội nghiệt nửa đời,thành người đại thiện.

Vũ Toái Hư Không

341. Chương 385: Không Ở Trong Ngũ Hành, Không Thuộc Thần Quỷ Nhân

Biến hóa đầu tiên là trong đầu hần hiện ra Chân ngôn chữ Tề của cấp tám... Đây là khả năng dung hợp và phát huy sức mạnh. Trầm Côn suy nghĩ một chút rồi bật cười, chẳng lẽ chân ngôn chữ Tề có thể cho vũ hồn của mình chấp lại một chỗ sao.

Nói các khác là để cho mấy vũ hồn dung hợp thành một vũ hồn sao? Còn chưa kịp thí nghiệm thì biến hóa thứ hai xuất hiện.

Khi Cơ Na mới tiến vào hồn phủ, trong cơ thể hần xuất hiện một cảm giác nhớ thương như dòng nước ấm áp. Dòng ấm áp này không như phù dung sớm nở tối tàn mà từ từ lưu động trong kinh mạch khắp cơ thể Trầm Côn, giống như hòa vào hần như một thể thống nhất.

- Cơ Na, thuộc tính của nàng là gì?

Trầm con thuận miệng hỏi. Theo thực lực của Cơ Na khi còn sống, hần không nhìn ra thuộc tính của nàng Cơ Na kiểm tra một chút tình trạng của mình hồi lâu mới thoải mái mở miệng, tựa hồ không muốn nói ra thuộc tính “kém cỏi” của bản thân.

- Đại tể tửu của ta, thời gian ta biến thành vũ hồn tựa hồ rất ngắn...

Thanh âm của nàng đã nức nở.

- So với những vũ hồn khác, cái gì là đại đạo vô cương, thiên hà đồ, tam thiên hồng trần... danh tự của ta cũng rất ngắn nữa, chỉ một từ, thiện.

Đúng là chỉ một cái tên thật ngắn...

Trầm Côn an ủi:

- Yên tâm đi, chớ buồn, nàng khi còn sống thân là thầy thuốc, sau hóa thành vũ hồn ít nhất cũng sẽ có khả năng chữa bệnh tốt chứ?

Trong lòng thêm một câu, do dù nàng có khả năng chữa bệnh thì sao có thể so sánh được với các loại thuốc của Huyền si lão huynh với lại linh hồn phòng ngực của Thủy nhi?

Ài

Ai bảo nàng thiếu nhiều quá, quản cái thuộc tính khí gió làm gì,cứ tiếp nhận là được

- Ta... thuộc tính của ta không có chữa bệnh”

Cơ Na không nhịn được khóc lên

- Cũng giống như năng lực thầy thuốc của ta khi còn sống cũng không có phát huy tác dụng, ngay cả khả năng chữa bệnh cơ bản nhất cũng không có

- Thuộc tính của nàng cuối cùng là cái gì?

Trầm Côn ngăn nỡ

- Hình như là...

Cơ Na cảm ứng một hồi, vũ hồn bình thường có thể tự mình cảm ứng, nhưng hết lần này đến lần khác, Cơ Na trầm mặc rất lâu

- Giống như có 2 năng lực, một là cảm hóa lòng người làm cho người ta trở nên thiện lương hơn, một nữa là sau khi làm việc thiện có âm đức hộ thân

- Cảm hóa lòng người, cộng thêm hộ thân?

Cái năng lực này sao có thể, Trầm Côn cho tới giờ cũng chưa có cảm hóa giác ngộ của người khác, hơn nữa lại càng không thiếu các chiêu thức phòng hộ thân

Hơn nữa Cơ Na nói hơi hàm hồ, xem ra chính nàng cũng không biết rõ

- Ài

Cơ Na không rõ thuộc tính của mình, Trầm côn linh quang chợt lóe,

- Bạch lão huynh, “Hồn Kinh” bát trong hình như có thể đem năng lực của một số vũ hồn hợp lại thành một thể, nếu không... người cùng Cơ Na dung hợp một lần, giúp nàng cảm ứng năng lực của mình được chứ?

Bạch khởi sắc mặt lập tức âm trầm.

Nếu cùng Vương Kiều Huyền Si dung hợp vũ hồn, hẳn không có ý kiến, còn thấy đó mà một cơ hội trao đổi tốt, nhưng Cơ Na ... Một người đàn ông cùng một một nữ nhân nữa người nữa thú dung hợp, cuối cùng thành cái dạng gì đây? Yêu nhân, Diểu nhân? hay là diểu nhân yêu ?

Vừa nghĩ tới mình và Cơ na dùng hợp có thể ra đời một quái vậy ghê tởm, tâm thái bình tĩnh như Bạch khởi cũng không khởi nhức nhối cả trứng d..ái! Trầm Côn cười hắc hắc, cũng biết yêu cầu của mình thực sự là quá đáng nhưng hẳn thật sự muốn biết rõ thuộc tính của cơ na, lên cầu khẩn:

- Bạch Lão huynh, người hy sinh một lần đi, sau này ta sẽ bồi đắp lại cho huynh, không phải nhức cả trứng d..ái nữa

- Ta không đau trứng d..ái!

Bạch khởi nghiêm túc hiềm thấy

- Ta sợ sau khi dung hợp ngay cả trứng d..ái cũng chẳng có

“...”

PS: Cái đoạn này tác giả viết, cố mà dịch lái đi kiểu như đau lòng, đau ruột... cơ mà đọc đến câu trên đành phải để nguyên vậy.

- Lão huynh...

Trầm Côn còn muốn cầu khẩn mấy câu, đột nhiên trên tầng mây truyền đến tiếng Triệu đình hấp tấp nói

- Tước gia, đi mau, có Hoàng kim Thần tộc đang hướng chỗ này chạy tới

- Biết rồi

Mười lăm ngày liên tục tập kích hoàng kim thần tộc, Trầm Côn sớm đã thành quen với thời khắc bao vây chặn đánh, để Cơ na tiếp tục tìm hiểu thuộc tính của mình, Bạch khởi động thất sát năng lực, hẳn liên tung mình lên tầng mây

- Triệu đình đang quỳ ở một dải mây rầy nhìn phía trước. Ở đối diện, cách đó không xa, một bóng người bao quanh bởi vòng sương mù lượn lờ màu vàng, đang chăm chú nhìn vào Trầm Côn

Trầm Côn ngồi xuống cảnh Triệu Đình nói:

- Bao nhiêu người tới? Thực lực thế nào?

Triệu Đình gia nhập hoàng kim thần tộc hơn hai năm rồi, đối với cao thủ cùng bộ phận binh lực cũng có biết

Vũ Toái Hư Không

342. Chương 386: Vũ Hồn Dung Hợp

Thập Phương Câu Diệt, chiêu này không phải là thập đại trí giả liên thủ phong toả ma đầu sao?

Thiên môn võ đài của Công Tôn Hư vẫn còn một chiêu này?!

Vũ hồn: Thiên Môn võ đạo.

Bình thường nó cũng không tính là vũ hồn đúng nghĩa, mà vốn là trên mảnh thiên môn, do thu thập nhật nguyệt tinh hoa trở thành linh thể, lúc này mới có một phần đặc tính vũ hồn. Hơn nữa nó lại là một quyển bí tịch võ công, võ học mạnh nhất thiên giới phần lớn đều ở trong đó!

Thập Phương Câu Diệt xuất hiện, Công Tôn Hư đột nhiên huyền hóa thành tám phân thân.

Đây là ông ta còn chưa tu luyện đến đỉnh cấp, nếu không, ông có thể tạo mười đại trí giả giống nhau, một phân thân chiếm một phương vị, ở mười hướng phong tỏa đối thủ.

Cho dù chỉ có tám phân thân, Trầm Côn cũng cảm nhận được áp lực không phải đùa rồi.

“Bạch Lão huynh”

Vừa nhìn đối thủ thoáng cái tăng lên đến tám, Trầm Côn không dám lưu thủ, vội vàng kêu Bạch Khởi phát động thất sát trong Thất sát thuộc tính.

Cùng lúc đó Băng hỏa cửu trọng thiên tầng thứ bảy, tầng thứ tám đồng thời xuất hiện trên hai tay, Sát Thần Hồn băng phá, Hồn hỏa của sát thần.

Tự thể xong, Trầm Côn mở Sí thiên song dực, lác mình xuất hiện sau một phân thân của Công Tôn Hư.

Xoẹt

Hai đạo băng hỏa mang theo Sát Thần lực đánh thẳng hai lần lên huyết thái dương của phân thân.

- A, Tốc độ thật nhanh.

Phân thân này bị đánh một kích trí mạng nhưng lại bật cười, thanh thoi bình luận:

- Băng cực lạnh, Hỏa cực nóng, sức mạnh đồ diệt linh hồn, hơn nữa Bạch khởi thất sát cùng với cảnh giới thiên mệnh vũ của người... chỉ bằng một chiêu này, dôi mắt khắp Thiên môn, thắng được người có được mấy người.

- Lý Trích Tiên, Dương Vô Tuyệt, còn có Ngũ đế quân Hạ Khải, Tần Chính...woa có lẽ Trầm Trọng cũng có thể coi là một, dĩ nhiên ta cũng coi là một.

Ông ta vừa mở miệng, Trầm Côn biết là sự tình đã hỏng bét.

Đã gặp qua người nào bị đánh mà còn có thể trò chuyện vui vẻ đâu? Rõ ràng, phân thân này căn bản không sợ chiêu này của Trầm Côn, và cũng chẳng bị bất cứ tổn thương gì.

Quả nhiên, ngay lúc phân thân đang nói chuyện, Trầm Côn cảm giác đau nhức như sống cuộn biển gầm trong người, giống như có cái gì đó hút lấy hắn, không ngừng rút đi linh khí... Vừa cúi nhìn!

Phân thân sau khi bị đánh kim quang tản đi không ít, để lộ ra hình dạng của hắn.

Nhưng lại là hình dạng ... Hắc động chân không?

Bạch Khởi bật thốt lên đầy kinh ngạc

- Trạng thái chân không?

Trầm Côn cũng kinh hô, cuối cùng hắn biết vì sao Công Tôn Hư lại tự tin khiêu chiến với Bạch Khởi rồi... Bạch Khởi Thất Sát, loại thần thông này có thể diệt hết thủy mọi căn nguyên trên thế giới nhưng lại không thể trừ khử được chân không.

Không có gì cả, Bạch Khởi lấy gì để diệt!?

Thập Phương Câu Diệt chính là tiêu diệt toàn bộ sự vật ở mười phương tạo thành trạng thái chân không.

Công Tôn Hư mặc dù chưa luyện đến thập phương cảnh giới nhưng tám phân thân cũng đủ để đem toàn bộ chiến trường biến thành chân không, khiến cho Bạch Khởi có lực không thể dùng, có chiêu không thể xuất.

Hơn nữa đáng sợ nhất chính là chiêu Tuyệt Đối Chân Không chẳng những có thể phòng ngự mà còn có thể chủ động tấn công.

- Đây chính là Thập Phương Câu Diệt, chính là thiên sinh khắc tinh của Thất Sát thuộc tính của người!

Phân thân Công Tôn Hư đội nhiên ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười,

- Trước mặt ta, Bạch Khởi đã vô dụng, còn người, Trầm Côn, ... Cũng hóa thành hư không thôi.

Hai tay vừa đảo, đẩy hai tay Trầm Côn vừa đánh vào huyệt thái dương của hắn ra.

Chỗ cổ tay Trầm Côn cùng Công Tôn Hư tiếp xúc liền biến mất không lý giải được. Cổ tay hắn xuất hiện hai cái động lớn, hai khối huyết nhục không thấy đâu.

- Thập Phương Câu Diệt, không những tự mình hóa thành hư không mà còn có thể khiến cho bất kỳ cái gì gì cũng biến mất, bao gồm cả người.

Phân thân nhàn nhạt giải thích, một quyền phóng thẳng đến ngực Trầm Côn.

Cú đánh này nếu trúng, trên ngực Trầm Côn phải xuất hiện một lỗ trống thật to.

- Sí thiên song dực.

Trầm Côn cố nén đau đớn từ cổ tay, liều chết phát động Sí thiên song dực tới tốc độ cao nhất, cố gắng giữ khoảng cách với phân thân khoảng hơn mười trượng.

Nhưng không đợi hắn thở gấp quá một hơi, sau lưng đã thấy một cỗ sát cơ ập đến... Không cần phải nói cũng biết phân thân Công Tôn Hư ở phía sau lưng đánh lên.

Sí thiên song dực

Đối mặt tình trạng này, Trầm Côn chỉ có thể dung tốc độ để mà tránh né.

Công Tôn Hư cười nhạt:

- Trầm Côn, tốc độ người đứng là rất nhanh, ta đuổi không kịp, nhưng ta có tám phân thân. Tám đánh một, nếu để người có cơ hội chạy trốn, danh hiệu Hoàng kim tam chân thần của Công Tôn Hư ta chẳng thà vứt cho chó ăn.

Chỉ thấy hắn thét lên, sáu phân thân chia ra vây kín bốn phương tám hướng, đem Trầm Côn vây chặt ở trong đó.

Nếu đổi thành hai cái phân thân giống như thương ưng bắt thỏ, hướng về Trầm Côn truy sát, người một quyền, ta một chuồng, mười mấy chiêu, Trầm Côn đã thương tích đầy mình.

Nhục!

Cuộc chiến này không có cách nào đánh lại.

Chỉ mười mấy chiêu, Trầm Côn trên người xuất hiện sáu lỗ máu, giống như bị đào đi sáu khối thịt, máu tươi không ngừng chảy ra.

Nếu như chỉ một ít chỗ này, Trầm Côn còn không để trong lòng. Vì mạng sống, hắn chỉ có thể bị động mà nhận đòn. Một khi hoàn thủ, quả đấm trúng được Công Tôn Hư sẽ bị hóa hư không, hai chân đung, hai chân tiêu...

Chín lần phòng thủ ắt sẽ bị lỗi!

Sau hai mươi chiêu, Trầm Côn rốt cục bị một phân thân đánh một quyền vào vai trái.

Vai trái lập tức thiếu đi một khối huyết nhục, xương cũng biết mất một đoạn. Mất đi xương vai giữ, cánh tay trái của hắn không nâng lên được, ngay lập tức cánh trái của Sí thiên song dực bị ảnh hưởng

- Trầm Côn, có thể cùng lão phu chống cự lâu như vậy, cũng đủ để người có thể kiêu ngạo rồi.

Thấy Trầm Côn mất đi phân nửa lực chiến đấu, không muốn tiếp tục trì hoãn, tám phân thân Công Tôn Hư từ từ xông tới.

Trầm Côn, ngã trên mặt đất, muốn đứng lên nhưng thương thế ở vai trái khiến nửa thân hắn bị tê dại... Đây không phải vấn đề ý chí mà phần xương cốt thì dù ai cũng không thể đứng lên.

- Bề trên của ta, người sao thế, sao thế?

Cơ Na ở trong hôn phủ lập tức khóc lớn, mắt thấy Công Tôn Hư từng biết tiến gần, nàng cầu khẩn nói:

- Thúc tổ gia gia, coi như nể mặt ta...

- Cơ Na, người đã ruồng bỏ chủng tộc, trở thành vũ hồn của người khác, còn mặt mũi mà van cầu ta nữa sao?

Câu đầu tiên Công Tôn Hư khiến nàng im bật:

- Bị ta biến thành hư không chính là kết cục tốt nhất của người đó.

Mặt khác, Bạch Khởi đứng ở trong hồ phủ mặt mày xanh mét, không nói lời nào. Mấy ngàn năm rồi!

Bạch Khởi hắn từ ngày ra đời cũng chưa từng bị như vậy. Thất Sát thuộc tính bị khắc chế, một chiêu cũng không phát huy được, ngược lại còn trở thành gánh nặng của Trầm Côn. Điều này làm cho tuyệt đại Thất Sát làm sao chịu nổi.

- Cơ Na!

Công Tôn Hư đã giơ một tay lên muốn giết chết Trầm Côn .

- Ta thua rồi, người lập tức tiếp quản U Minh Hồn phủ, cung cấp thuộc tính chiến đấu cho Trầm côn.

- Ta, ta còn không biết làm sao để giúp người.

Cơ Na khóc, nàng không giống như những vũ hồn khác, nhiều năm làm linh hồn, kinh nghiệm phong phú là có thể đánh một trận. Nàng vừa mới trở thành vũ hồn tiểu nha đầu, căn bản là không biết làm sao để trợ giúp chủ nhân.

Bạch Khởi văng bậy một câu rồi cắn răng đưa tay ra.

- Không nói nữa, hãy cùng ta dung hợp, ta sẽ chỉ người làm.

Cùng Cơ Na dung hợp, không biết sẽ thành loại quái vật nào, nhưng bây giờ không còn thời gian chần chờ... Bạch Khởi cũng không có bất kỳ tác dụng gì, chỗ dựa duy nhất Trầm Côn chỉ còn lại một chút thuộc tính hộ thân của Cơ Na thôi.

Thực hiện!

Chỉ mong thuộc tính này có thể có tác dụng.

Chính là ngựa chết rồi thì chọn ngựa sống trước mắt, Bạch Khởi bắt một tay Cơ Na, hai người lập tức xoay tròn trong hôn phủ.

Trong linh hồn, biến hóa nhanh hơn thực tế khiến thời gian mà Công Tôn Hư mới bước còn cách Trầm Côn ba tấc thì hai người bọn họ đã hóa thành vạch quang mang hai vàng một trắng, sao đó quang mang đột nhiên dung hợp trở thành một bóng người màu đỏ.

Thành thật mà nói, bóng người này thực tế rất dài, bề ngoài Bạch Khởi, tóc dài màu đỏ, mặc váy đỏ, má phớt hồng trên mặt.

Nhưng người này vừa xuất hiện Bạch Khởi hơi sững sốt.

Hắn cảm thấy thân mình có thêm một loại lực lượng khác, đến từ Cơ Na, mà lực lượng này dĩ nhiên là hắn mơ hồ có nghe nói qua, từ hơn ngàn năm rồi.

- Bạch đại ca, mau ra tay.

Cơ Na hô to cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Bạch Khởi giật mình, nhanh chóng thao túng thân thể sau khi dung hợp vào xá lợi tử, khởi động tác dụng vũ hồn.

Lúc này Công Tôn Hư đã giẫm chân trên y phục của Trầm Côn, vải may tức thì hóa hư không, mà dưới ảnh hưởng của cước phong, một phần lông ngực tóc gáy cũng bắt đầu biến mất.

Đến đây chấm dứt!

Công Tôn Hư cuối cùng cũng đâm trúng ngực Trầm Côn, nhưng theo cảm giác thì không phải là hư không mà là lồng ngực thật sự.

Hắn định thần nhìn lại, chân mình đúng là đâm lên ngực Trầm Côn nhưng sao không có chút thương tổn nào.

- Đây là thuộc tính của Cơ Na?

Trầm Côn từ chỗ chết tìm được đường sống, mồ hôi đầm đìa

- Cái này, Đây là chiêu gì, sao có thể đỡ được Thập Phương Câu Diệt, ngay cả chân không cũng không sợ?

- Thập Phương Câu Diệt, hủy diệt hết thủy sự vật, những cũng có nhiều thứ ở tam giới tồn tại vĩnh hằng, loài người bất diệt, bọn họ sẽ không biết mất...

Bạch Khởi tựa như đã hiểu, tự giễu mình:

Ví như... Ý thiện.

Vũ hồn: Thiện

Khả năng thứ nhất: Thiện hóa lòng người, khiến cho người lương thiện chiến lực tăng lên gấp bội, khiến cho ác nhân hoàn toàn tỉnh ngộ, không thể cùng võ giả giao chiến.

Khả năng thứ hai: Ý thiện bất diệt, đức hạnh là một căn nguyên của tam giới, được thiên địa che chở, trong cuộc sống có một chút ý thiện, võ giả sẽ không bao giờ bị diệt.

Biến hóa: Thì thảo nói ra thuộc tính của Cơ Na, Bạch Khởi cười to ba tiếng

- Ý thiện bất diệt, võ giả vĩnh hằng, thì ra là như vậy! Đây chính là thiên đạo vũ hồn.

Vũ Toái Hư Không

343. Chương 387: Thiện Hóa Nhân Tâm

- Cơ Na...Thiên đạo vũ hồn?

Nha đầu này tự sát một lần kết quả là trở thành người mạnh nhất trong số vũ hồn?

Trầm Côn không thể tin được nhưng có thể chống đỡ được một chiêu Thập Phương câu diệt của Công Tôn Hư đã hoàn toàn chứng minh Cơ Na thật sự trở thành Thiên đạo vũ hồn, chỉ cần nhân gian vẫn còn tồn tại một ít thiện niệm, chủ nhân này của hắn sẽ vĩnh viễn không bị diệt vong! Trầm Côn hét to một tiếng, nửa thân trái không nhúc nhích được, nửa thân phải cố chống đỡ phát ra một ngọn Hỏa thanh long, hắn theo đuổi triết học nhất quán “thừa dịp người bệnh thì lấy mạng người”. Hoả thanh long này ẩn chứa thuộc tính “thiện hóa nhân tâm” của Cơ Na, một tiếng rít gào vang lên và nó chui vào giữa người Công Tôn Hư.

- Ta...

Công Tôn Hư ngậy đại.

Ngậy đại một cách triệt để!

Tâm thần suốt mấy ngàn năm không hề dao động mà giờ khắc này đột nhiên xuất hiện sơ hở, trong đầu Công Tôn Hư đột nhiên nảy ra một ý niệm.... Mấy chuyện mà mình làm năm xưa, đều là chính xác sao?

Thời niên thiếu, hắn đi theo Đại Vũ trị thủy, đào núi, khơi sông, ngàn vạn bách tính hoan hô sau lưng hắn, điều này chắc chắn không sai lầm rồi. Tới thời trung niên, Đại Vũ đi vào Vũ toái hư không, trở thành

nhân loại cuối cùng bước vào Thiên môn, mà hần thì bất mãn Hạ Khải độc chiếm thiên hạ ép Thánh Quân nhường ngôi nên giận dữ quy ẩn núi rừng....việc này dường như cũng không có sai mà?

Khi được trăm tuổi thì thân nhân, bằng hữu của hần đều trở thành xương tàn dưới đất khô, chỉ có hần tuân theo vũ ý của Đại Vũ lưu lại và trở thành Hư không vũ thần, đi tới được Thiên môn!

Không ngờ Thiên môn lại không chịu mở!?

Vừa nghĩ tới việc năm đó mình bị ngăn lại ngoài Thiên môn là Công Tôn Hư lại thấy đau buốt cả tim!

Dựa vào cái gì!

Đại Vũ có thể vũ toái hư không, phi thăng Thiên môn, tại sao mình lại không được!?

Là bởi vì thực lực của mình không đủ?

Hay là vì công lao của mình không đủ lớn?

Thối lắm?

Công Tôn Hư ta đi theo Đại Vũ trị thủy, công lao mãi mãi bất diệt lưu danh thiên cổ, một thân vũ đạo còn vượt qua cả lúc Đại Vũ phi thăng, so với bất luận kẻ nào thì cũng đều có tư cách vượt qua Thiên môn!

Vì thế hần tức giận liên thủ với hai người khác công kích Thiên môn...

Nhưng bây giờ nghĩ lại thì chuyện này mình làm đúng sao?

Thượng giới cũng không nợ mình cái gì, cũng chưa từng nói rằng sau khi vượt qua vũ toái hư không là có thể mở được Thiên môn, cũng không nói sẽ ban ân cho phép mình tiến vào hàng ngũ tiên phật, người ta không mở cửa thì mình có thể chỉ trích cái gì?

Nếu đổi góc độ suy nghĩ một chút, nếu như trước cửa nhà người đột nhiên xuất hiện một đám người tự xưng có thực lực phi thường, do đó đòi vào nhà người... Người sẽ mở cửa sao?

Nếu bởi vì người không mở cửa, đám người kia liền đập phá cửa nhà người, xông vào, vậy thì người cảm thấy là người sai hay đám người kia sai?

Sai rồi!

Sai rồi!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Công Tôn Hư liền thấy hối hận sâu sắc.

Lại nghĩ đến lúc đó sau khi đánh phá ở Thiên môn xong, hần đã cướp đi một mảnh Thiên môn, sáng lập Hoàng kim thần tộc...mấy ngàn năm nay trấn áp phong thủy Cửu châu, ăn thịt nhân loại, cải tạo người sống thành quái vật nửa thú, gần như đều là tội nghiệp do một tay hần tạo ra!

Từng chuyện từng chuyện hần từng làm xẹt qua trong đầu Công Tôn Hư, hần đột nhiên khóc không thành tiếng!

- Ta sai lắm rồi...

Hần ngửa mặt lên trời thở dài, hai hàng nước mắt lăn xuống gò má:

- Ông trời, Công Tôn Hư này không xứng vượt qua Thiên môn, tội nghiệt ngàn năm qua chỉ sợ là Công Tôn Hư này không chuộc nổi!

Nói xong hần liền thất tha thất thểu đi về phương xa, vừa đi vừa khóc lóc nhận tội...

- Lão huynh, người, người không sao chứ?

Nhìn theo bóng lưng Công Tôn Hư, Trầm Côn cảm giác mình như vừa trải qua một hồi mò trăng dưới nước.

Công Tôn Hư với khí thế hùng hổ đánh tới vậy mà không ngờ lại khóc lóc đào tẩu!

- Đây là lực lượng Thiện hóa nhân tâm!

Bạch Khởi khẽ nói:

- Chỉ cần bị người đánh trúng thì một chút thiện niệm trong thân thể của hắc sẽ dần nảy mầm, sinh sôi phát triển... Dưới sự thúc đẩy của thiện niệm thì hắc sẽ thấy hối hận với những sai lầm mà mình đã phạm phải, nếu không chuộc tội thì chết cũng không nhắm mắt!

- Ha ha, thiện hóa nhân tâm không giết người chỉ giết tâm!

Trầm Côn chỉ về phía Công Tôn Hư biến mất với vẻ khó có thể tin được:

- Công Tôn lão huynh thế là ... bại sao?

- Bại rồi!

Bạch Khởi:

- Hơn nữa người cũng không cần đuổi giết hắc, tim hắc đã bị người gieo chút thiện niệm thì cho dù có sống sót thì cũng chỉ biết làm việc thiện, không làm ác...

Dừng một chút:

- Đương nhiên, nếu về sau mà người làm xằng làm bậy thì nói không chừng Công Tôn Hư sẽ tìm đến người để thay trời hành đạo, trừ ác diệt bạo.

Trầm Côn cười ha hả, vỗ bả vai Bạch Khởi một cái rồi tiến vào U Minh hồn phủ.

Sau trận đại chiến, tâm tình của hắc hoàn toàn trầm tĩnh lại thì lại nhìn thấy bộ dạng Bạch Khởi dung hợp Cơ Na...

- Lão huynh!

Hắc đánh giá Bạch Khởi mặc váy đỏ lại một lượt từ trên xuống dưới, cổ hạ thấp giọng nói:

- Hiện giờ người còn có trứng không?

Bạch Khởi theo bản năng đưa tay sờ dưới háng, sau đó vui mừng giải trừ phân thân! Hắc lạnh lùng ngẩng đầu lên, nói một cách âm trầm:

- Đây không phải là chuyện người cần quan tâm, Huyền Si đã chết rồi, Cơ Na cũng mất đi năng lực chữa bệnh, tay trái của người làm sao bây giờ?

Tay trái??

Một cơn đau nhức đột nhiên nổi lên, Trầm Côn suýt chút nữa ngã đi vì đau đớn.

Khi con người ở những thời điểm, tâm trạng khác nhau thì cảm giác với đau đớn cũng khác biệt.

Trong lúc đại chiến thì ngay cả sinh tử Trầm Côn cũng đều không để ý nên không còn tâm tư đâu chú ý tới vết thương ở cánh tay trái. Nhưng bây giờ đã thoải mái nên mới cảm thấy được nửa thân trái đau tê dại.

Cởi y phục xuống kiểm tra một chút, bả vai trái của hắc mất một miếng thịt lớn nhưng mấy kết cấu sinh lý như mạch máu, dây thần kinh... đều không thấy.

Cái này cũng chưa tính là cái gì, cơ thể Trầm Côn có năng lực tự trị liệu nhưng mấu chốt là một chút xương tỳ bà của hắc cũng không thấy đâu cả.

Xương tỳ bà là một khớp xương vận động cực kỳ quan trọng đối với nửa thân trên của con người, nối liền tay và thân, hiện giờ thiếu khớp xương này thì không những tay trái của Trầm Côn hoàn toàn bị phế bỏ mà nửa thân trái và chiếc cánh trái cũng không thể vận động kịch liệt được!

Đây là kết quả của thực lực cấp Vũ thánh mà hắc có được, người thường mà thiếu đi xương tỳ bà thì căn bản là không thể đi lại hay hoạt động được!

Mẹ kiếp!

Trầm Côn nhú mày, hắc có được năng lực tái tạo tứ chi, không sợ trở thành tàn tật nhưng tái tạo tứ chi thì cần nguyên liệu, giờ giữa biển mây mệnh mỏng này thì hắc biết tìm đâu ra nguyên liệu chữa trị xương cốt chứ!?

Đi giết một tên Tị Kim thần tộc để kiếm xương cho hần?

Đây là một biện pháp tốt, chẳng qua với nửa thân còn lại của Trầm Côn hiện giờ thì có thể đánh thắng được Hoàng kim thần tộc sao?

Vậy trở lại nhân gian, tìm Mặc Ly hỗ trợ ư?

Cũng không được, chiếc cánh Sí Thiên bên trái không thể vận động bình thường thì sao hần có thể bay trở về nhân gian được?

Ngẫm nghĩ một hồi, Trầm Côn đột nhiên phát hiện hần đã rơi vào tình trạng mất đi hơn nửa sức chiến đấu, phía trước có chặn đường, phía sau có truy binh, gần như chỉ còn tuyệt cảnh là chờ chết!

- Không hay rồi...

Bạch Khởi cũng nhíu mày:

- Nếu lúc này một địch thủ cùng loại như Công Tôn Hư mà tới thêm...ta bị khắc chế, người cũng không còn khí lực để đưa thiện niệm của Cơ Na vào trong cơ thể của hần, như vậy há chẳng phải chỉ còn con đường chờ chết sao?

- Ai nói không còn chứ!

Trầm Côn vò đầu bứt tai:

- Đại ca Dương Vô Tuyệt của ta cũng ở thượng giới, bằng không thì chúng ta đi tìm hần đi?

- Không ổn!

Bạch Khởi lập tức phủ định:

- Khả năng người tìm được Dương Vô Tuyệt ở trong mê cung này là vô cùng thấp, vạn nhất trước khi người tìm được hần thì vết thương trầm trọng hoặc là gặp phải Hoàng kim thần tộc.

Trầm Côn cũng hiểu biện pháp của mình quá mạo hiểm, nhưng ngoại trừ biện pháp này thì còn cách nào khác sao?

Chẳng lẽ muốn bất động tại chỗ này chờ chết à?

- Tước gia, người muốn tìm thầy thuốc sao?

Triệu Đỉnh đột nhiên rụt rè nói.

Ồi chao?

Mắt Trầm Côn sáng rực lên:

Triệu Đỉnh là một kẻ nhát gan sợ phiền phức, thực lực chỉ là một bán thần tộc không đáng nhắc tới, nếu như mình giết hần rồi thì dùng xương của hần để chữa trị xương tỳ bà của mình...

-Tước gia, ngài chớ nên nghĩ tới tôi!

Dường như là nhìn ra ý của Trầm Côn qua ánh mắt nên Triệu Đỉnh vội la lên:

- Tôi là quái vật Bán Nhân Mã (Centaur), nếu ngài dùng tôi thì không phải muốn làm súc sinh à!

Hần vội nói tiếp:

- Ý tôi là nếu ngài muốn tìm thầy thuốc thì tôi có thể dẫn ngài đi tìm Triệu Vô Cực, mặc dù hần là Hoàng Kim thần tộc nhưng ngài đã cứu Bắc Địa Vương khi ở phạm gian, cất nhắc Triệu Lạc Trần, hoàng thất Đại Triệu đều thiếu nợ nhân tình ngài mà!

Triệu Vô Cực?

Trầm Côn liên động lòng nhưng vẫn hơi do dự... Minh và Triệu Vô Cực đều chưa từng gặp mặt, mối liên hệ duy nhất cũng chỉ là do qua lại buôn bán năm xưa:

- Triệu Vô Cực có thể tin được không?

Mạo hiểm tới chỗ Triệu Vô Cực hy là ngồi lại đây chờ chết, không mất bao thời gian thì Trần Côn đã có quyết định.

Cưỡi trên lưng Triệu Đỉnh, lén lút đi trên đường mây một ngày một đêm, cuối cùng hẳn cũng thấy được tòa thành lũy trong mây do Triệu Vô Cực kiến tạo trên thượng giới.

Tòa thành này cũng có một pho tượng Thù Tôn cao hơn trăm mét giống như trước cửa bao triều đại Đại Triệu, trên thành cắm quân kỳ Ngự thú của vương triều Đại Triệu, còn bên trong thành liên tục có người Hoàng Kim thần tộc ra ra vào vào, cũng đều mặc quan phục của Triệu quốc.

- Mở cửa thành cung nghênh khách quý giá lâm!

Sau khi Triệu Đỉnh đi bẩm báo trước thì trong thành lập tức có một đội xe ngựa chạy nhanh ra, đón Trần Côn vào một cách vẻ vang... Nếu không phải thân phận của Trần Côn miễn cảm quá mức thì bọn họ còn có khả năng dùng nghi thức hoàng gia để nghênh đón mất!

Dẫn đầu đoàn xe không ngờ lại là lão bằng hữu của Trần Côn, chương quỹ số ba của Bách Bảo Trai ngày xưa, Trần Dương.

Người quen, hình dáng phong thổ thân quen, điều này khiến Trần Côn như được trở về Triệu quốc ba năm trước đây, về với hương vị tự nhiên dân dã.

Biểu hiện của Trần Dương cũng hết sức nhiệt tình, chỉ nói rằng Triệu Vô Cực đã ra ngoài làm việc, chẳng qua có dặn dò Trần Côn xuất thân là người nước Triệu, tới thành Vân Trung này cũng giống như là trở lại nhà mình, muốn làm gì, muốn ăn gì thì cứ nói ra!

Chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là để tránh bị những Hoàng Kim thần tộc khác phát hiện thì tốt nhất là Trần Côn không nên bước ra khỏi thành nửa bước...

Yêu cầu này tuy nói là hợp tình hợp lý nhưng khi lọt vào tai... thì lại có chút bất an?

Trần Côn ở trong thành được 20 ngày, sau đó nổi bất an trong lòng hẳn càng ngày càng nghiêm trọng.

Thí dụ như cùng ngày nhập thành, Trần Côn yêu cầu Trần Dương mang tới một ít xương người chết để hắn sửa xương tỳ bà, lúc ấy Trần Dương đáp ứng nhưng ba ngày liền cũng không thấy bóng dáng...sau đó Trần Côn tìm được hắn thì hắn cười tủm tỉm nói, xương thì quá dễ, nhân loại, yêu thú, cho dù là thần tộc thì ở chỗ chúng ta có thể lấy ra bất cứ lúc nào, chỉ có điều với thân phận và thực lực Tước gia của ngài thì còn để ý đến những thứ xương cốt bình thường này sao?

Tước gia, chủ nhân Triệu Vô Cực nhà ta nghe nói cánh tay ngài bị thương nên đã tự mình ra khỏi thành tìm một cánh tay độc nhất vô nhị!

Tìm cánh tay giúp mình?

Đây là chuyện tốt!

Nhưng chuyện tốt như vậy thì sao ba ngày sau Trần Dương mới nói ra chứ?

Hơn nữa nụ cười của hắn trông có phần quỷ dị?

Vũ Toái Hư Không

344. Chương 388: Cầu Người, Thương Thế Cũng Không Khá Hơn Được (1)

Theo thói quen mọi ngày Trần Côn đứng ở cửa hướng về tỳ nữ đi ngang qua huyết sáo rồi la lên một tiếng mỹ nữ... Khuya hôm đó, Trần Dương liền đem tới hai mươi mỹ nữ, mái tóc tất cả đều được nhuộm vàng quyến rũ động lòng người quả thật là Hồ nữ. Còn nói cái gì Tước gia có thương tích nặng trong người vậy thì càng tốt chúng ta có thể “phục vụ” đặc biệt trên giường.

Trần Côn tự tát vào mặt mình, thật là cái miệng hại thân làm hắn bị hiểu lầm là háo sắc.

Trần Dương đưa tới hai mươi mỹ nhân tự nhiên là muốn lấy lòng hắn rồi.

Nhưng mà...

Hắn tỏ vẻ không cần những mỹ nữ này, mà tại sao các nàng lại không chịu rời đi ngược lại quanh quẩn bên hắn: quý khách muốn được hầu hạ chỗ nào?

Hơn nữa hai mươi mỹ nữ này toàn cấp độ vũ tông trở lên?

“Hai mươi mỹ nhân, hai mươi cường giả tạo một thế trận vây kín ở xung quanh” không biết là hầu hạ hay giam lỏng hắn đây ?

Những chuyện tương tự thì nhiều không kể hết, rốt cuộc ngày thứ hai mươi thời điểm đã chín mùi.

Ngày ngày, Trần Dương đều chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi ngay tại phòng của Trầm Côn. Nhưng gần đây Trầm Côn đã phòng bị với kiểu quá nhiệt tình này, hắn không ăn, không uống, vừa mở miệng là muốn Trần Dương dẫn mình tìm Dương Vô Tuyệt.

- Tước gia muốn đi tìm Dương Vô Tuyệt?

Trần Dương cười quái dị

- Chuyện tốt, chuyện tốt, người một nhà Dương Vô Tuyệt thân là huynh đệ khẳng định sẽ bảo vệ Tước gia tốt hơn chúng tôi.

- Người đáp ứng?

Trần Côn mở trừng hai mắt, có chút không thể tin được.

- Có cái gì không thể đáp ứng?

Trần Dương nở nụ cười càng thêm quỷ dị:

- Tước gia là khách nhân của chúng tôi chứ đâu phải là tù nhân, ngài muốn đi chúng tôi đâu có thể cản ngài được.

Nói xong hắn đứng dậy lạnh lùng ra ngoài.

- Tước gia chờ ở đây, ta sẽ phái người đi chuẩn bị xe ngựa cùng hộ vệ.

Chỉ lát sau hắn trở lại, chỉ nói xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng, bất quá muốn uống một chén để tiễn đưa khác quý lên đường.

Một chén rượu được đưa đến trước mặt Trầm Côn.

Được Triệu Vô Cực chiếu cố lâu như vậy, Trầm Côn cũng không thể thất kính được nên hắn nâng chén rượu nhẹ nhàng nhấp một cái đột nhiên Cơ Na trong cơ thể kinh hô

- Đừng uống, cũng đừng làm ra vẻ kinh ngạc!

Trần Côn trong lòng cả kinh hạ chén rượu xuống, số rượu mới uống đều ngậm lại trong miệng.

Chờ sau khi tiệc rượu kết thúc, Cơ Na lặng lẽ nói cho Trầm Côn

- Chén rượu này bên bị bỏ độc, ta ở Hoàng Kim thần tộc mật tịch đã từng đọc qua, đây là loại chất độc chuyên dùng để giam lỏng tù binh!

Trầm Côn trên trán toát mồ hôi lạnh, ngay cả độc dược cũng đã sử dụng rồi, Triệu Vô Cực quả nhiên không yên lòng.

Khuya hôm đó, Trầm Côn làm bộ trúng độc, ngã xuống giường ngủ thẳng tới sau nửa đêm.

Tấm lòng lương thiện của hắn làm phu xe cảm động, khóc ròng nước mắt, phu xe liền mang theo hắn từ cửa sau chạy trốn.

Đêm đen gió lớn, ánh trăng trên cao cũng bị mây bay che phủ khi tỏ khi mờ làm khung cảnh thêm xác xơ.

Trầm Côn nằm ở trong xe thổ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng rời xa được phạm vi thể lực của Triệu Vô Cực. Kế tiếp có thể sẽ phải chạm chán Hoàng Kim Thần Tộc hoặc lọt vào bẫy rập của thủ vệ Thiên Môn. Nhưng bất kể gặp phải nguy hiểm gì thì so với việc ở lại Triệu Vô Cực thì còn tốt chán.

Đang suy nghĩ, chợt sau lưng truyền đến tiến la lớn của Trần Dương:

- Tước gia đi thông thả, Tước gia đi thông thả!

Ba mươi mấy Hoàng Kim Thần Tộc từ trên trời giáng xuống, ngăn cản hướng đi của Trầm Côn. Trầm Côn cố nèn đau đớn ở cánh tay vén rèm xe nói:

- Ai ôi! Không phải là Trần lão huynh sao? Tìm ta có việc gì thế?

- Tước gia ra đi không từ già, là Trần Dương chiêu đãi không chu toàn sao?

Trần Dương nháy mắt ra dấu với đám thủ hạ, một tên liền bắt ngay phu xe, sau hần cười nói:

- Ta không phải đã nói là Tước gia muốn đi, chúng tôi tuyệt nhiên không ngăn trở, ngài cần gì phải....

Hần đột nhiên ngừng lời rồi lại thêm vào:

- Thôi, không nói những thứ khách khí này nữa, Tước gia đã đến nơi này, chúng tôi cũng không thể không nói đạo lý bắt ngài đem trở về được, chỉ xin Tước gia chờ trong chốc lát, chủ nhân nhà ta Triệu Vô Cực đã trở về, đang trên đường tới đây tiễn ngài!

Vốn dĩ là đã không thể trốn thoát với bọn này lại gặp tên Triệu Vô Cực kia trở về, kiểu này thì ngay cả tro cốt cũng không còn.

Chuyện cho tới nước này Trầm Côn cũng liễu lĩnh một phen, hần cười tủm tỉm nói:

- Chắc Triệu lão huynh cũng sẽ nhanh tới nhưng mà ta lại gặp chuyện gấp chắc không có thời gian để gặp huynh ấy rồi, Trần lão huynh có thể hay không cho ta lên đường?

Vừa nói Trầm Côn vừa vận dụng Hồn Kinh lực lượng, để cho Bạch Khởi từ trong thân thể đi ra ngoài lái xe ngựa, động tác gọn roi như muốn rời đi.

- Tước gia!

Trần Dương thần sắc biến đổi, bắt lấy dây cương xe ngựa

Trầm Côn trong lòng biết trận chiến này không thể tránh khỏi, cười lạnh nói:

- Quân tử diễn không đạt giờ liền chuyển qua Tiểu Nhân rồi phải không? Nhào vô hết đi, đây là lần đầu tiên ta bị người khác đuổi giết!

- Ha ha, Tước gia nói chuyện gì thế, cái gì mà đuổi đuổi giết giết, nếu mà chủ nhân nhà ta nghe được chắc sẽ chém đầu ta mất!

Trần Dương cười khan:

- Chúng ta là bằng hữu, bằng hữu!

- Bằng hữu?

Trầm Côn bủ môi nói:

- Người không cho phép ta ra khỏi cửa phòng là bằng hữu sao? Phái hai mươi cường giả giám thị giam lỏng ta là bằng hữu sao? Còn tiền ta bằng rượu độc là bằng hữu sao?

Trần Dương mặt liền biến sắc, sau đó thở dài nói:

-Ta cũng biết những thủ đoạn này không thể gạt được Tước gia, nhưng là...

Hần chấp tay nói:

- Tước gia thứ tội. ta đây cũng là không có cách nào khác, chủ nhân nhà ta quả thật có chuyện đi ra ngoài, hắt ra hai mệnh lệnh chính cho ta một là chiêu đãi ngài bằng mọi lễ tiết cao nhất, hai là đem người lưu lại pháo đài ít nhất cũng phải hai mươi ngày và cũng chính là phải tới nửa đêm nay mới thôi!

- Nhưng ta đây hiện tại muốn rời đi.

Trầm Côn nháy mắt ra dấu, Bạch Khởi liền giành dây cương từ tay Trần Dương.

Thoáng cái, ba mươi mấy Hoàng Kim Thần Tộc rút binh khí ra. Trần Dương nói:

- Tước gia nếu như nhất định phải đi...ta chỉ có thể lấy lệnh của chủ nhân làm trọng thôi. Xin thất lễ.

- Đây là muốn khiêu chiến rồi.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, roi ngựa giương lên, liền đánh thẳng về đỉnh đầu Trần Dương.

Nhưng đột nhiên một bàn tay khế nắm lấy roi ngựa, một thân hình xuất hiện hướng về phía Bạch Khởi mỉm cười rồi quay đầu liếc nhìn Trầm Côn.

- Trầm Tước gia, lần đầu gặp mặt mà Triệu Vô Cực lại chậm trễ, xin thứ lỗi!

...

Triệu Vô Cực sau khi trở thành Hoàng Kim Thần tộc thân cao hơn hai thước.

Hắn tựa hồ gấp gấp trở về từ nơi rất xa. Trên lưng còn cồng một quan tài bị đóng băng, bên trong còn thăm ra một chút máu tươi.

- Triệu lão huynh.

Lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Vô Cực, Trầm Côn bĩu môi nói.

- Nô tài của người lại muốn đến cướp giết ta.

- Tước gia, Triệu Vô Cực ta chưa bao giờ truyền ra mệnh lệnh làm tổn thương ngài!

Triệu Vô Cực cười nói:

- Ta chỉ là để cho Trần Dương tận tâm chiêu đãi Tước gia, thuận tiện mời Tước gia lưu lại pháo đài làm khách cho đến nửa đêm nay...Haiz, có thể là Trần Dương không hiểu chuyện, lại hiểu lầm ý của ta mới đắc tội với Tước gia.

- Thật sao, là hiểu lầm!

Trầm Côn gật đầu

- Nếu hiểu lầm đã làm sáng tỏ thì ta xin mạng phép được cáo từ.

- Tước gia dừng bước!

- Sao thế, hay là muốn đem ta lưu lại?

Trầm Côn cười lớn tiếng.

- Tước gia lại hiểu lầm rồi

Triệu Vô Cực liền đem đồng quan tài băng để xuống và nói:

- Ta chỉ thỉnh xin Tước gia nhận lấy mấy phần lễ vật nhỏ này, chỉ cần ngài nhận, ta lập tức sẽ cung tiễn ngài lên đường.

Lễ vật?

Sợ là có cái bẫy rập không?

Trầm Côn quét mắt chỉ thấy trên quan tài còn loang lổ vết máu tanh hôi thối không ngừng chảy ra, có trời mới biết bên trong là cái gì, có phải cơ quan bẫy rập không. Nhưng hiện tại cơ thể hắn trọng thương có thể mở đường mà đi thì cứ nắm lấy

- Lễ vật gì thế, có thể mở ra cho ta xem một chút không?

- Tước gia mời xem!

Triệu Vô Cực mở quan tài ra, tầng thứ nhất là một Kim Hoàng Sắc lệnh bài.

- Tước gia, ta đã thay ngài thuyết phục mấy vị trưởng lão của Hoàng kim Thần tộc, đây là thông hành lệnh, cầm lệnh bài này người ở Hoàng Kim Thần Tộc tuyệt đối sẽ không có trở ngại gì!

Trầm Côn sững sờ!

Lệnh bài kia là đồ tốt, chẳng những có thể tránh được đuổi giết mà thậm chí còn có thể yêu cầu Hoàng kim Thần Tộc trợ giúp!

Nhưng song phương là địch thủ, Triệu Vô Cực cho mình loại đồ tốt này làm gì nhỉ?

- Kiện lễ vật thứ hai!

Không đợi Trầm Côn kịp phản ứng, Triệu Vô Cực mở ra quan tài thứ hai, bên trong là một khối đá bính thường.

- Thiên môn võ đạo của Công Tôn Hư có được từ một khối đá vụn trên thiên môn!

Triệu Vô Cực cung kính đem tảng đá đưa đến tay Trầm Côn.

- Khối đá này chính là mảnh vỡ Thiên môn năm xưa Công Tôn Hư đem về, Thập Phương Câu Diệt, Tiên Phật võ học huyền bí, nằm ở trong đó!

Trầm Côn như lạc vào mộng.

Bạch Khởi nhận lấy khối đá nhìn một chút quả nhiên phía trên có viết rất nhiều khẩu quyết, hơn nữa lấy nhãn quang của Bạch Khởi thì liếc mắt nhìn cũng ra, đây tuyệt đối là hàng thật giá thật.

- Lão huynh, đây là từ trên người Công Tôn Hư lấy được?

Trầm Côn ngạc nhiên nói.

- Ta dùng một vật nhỏ đổi lấy từ Công Tôn Hư.

giọng điệu Triệu Vô Cực rất hời hợt nhưng tiểu hài tử cũng có thể đoán ra, có thể đổi lấy Thiên Môn võ đạo thì “vật nhỏ” ấy không phải là vật oanh động Tam Giới chí bảo thì cũng phải là vật làm cho Triệu Vô Cực đau lòng cả đời!

Hắn là địch nhân mà lại tặng mình toàn lễ vật vô giá.

Hắn không sợ mình học xong võ công lại tìm hắn trả thù sao?

- Tước gia sau này làm cái gì thì Triệu Vô Cực ta không cần biết.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Tước gia là bị Thập Phương Câu Diệt đả thương, có khẩu quyết này đối với việc chữa thương của ngài rất có lợi, hơn nữa Tước gia muốn đi Thiên Môn mà đạo phòng tuyến cuối cùng của Thiên Môn chính là thập đại trí giả tạo thành Thập Phương Câu Diệt đại trận, có khẩu quyết này có lẽ Tước gia sẽ thông qua qua được phòng tuyến ấy.

Nếu hắn không phải là địch nhân, Trầm Côn nhất định sẽ cảm động rơi lệ

Không để cho hắn có thời gian cảm tạ, Triệu Vô Cực lại đưa ra lễ vật thứ ba

- Võ học của Tước gia tựa hồ là băng hoả hai loại thuộc tính.

Triệu Vô Cực mở ra quan tài thứ ba, là thân thể một con Hồng Hoang dị thú.

- Triệu Vô Cực bắt tài, bốn ba hai mươi ngày, ác chiến ba ngày đêm, vì Tước gia sẵn tới này đầu Hồng Hoang Hỏa Kỳ Lân, một con tay kỳ lân, dâng tặng Tước gia!

Vũ Toái Hư Không

345. Chương 389: Cầu Người, Thương Thế Cũng Không Khá Hơn Được (2)

Ba kiện lễ vật, từng cái bày ra trước mặt Trầm Côn.

Có Thông hành lệnh, Trầm Côn có muốn vào Thiên Môn cũng không còn gì trở ngại.

Thập Phương Câu Diệt, đối mặt với thập đại trí giả cũng là quan khẩu cuối cùng không dễ chút nào.

Tay kỳ lân, có nó thực lực của Trầm Côn nhất định tăng rất nhiều, bằng hỏa cừu trọng thiên liền tăng đến cảnh giới tuyệt luân!

Đối mặt với ba lễ vật như thế này, ai lại có thể không động tâm?.

Ánh mắt Trầm Côn bừng sáng vẻ tham lam, ngưng ngưng nói:

- Lão huynh đem ta vào bên trong thành, chính là để ta tiếp nhận ba kiện đồ vật này?

- Đúng vậy!

Triệu Vô Cực khom người nói:

- Nếu không có ba kiện đồ vật này, nói một cách khó nghe, Tước gia không thể nào còn sống đến Thiên Môn, vì an toàn của Tước gia, Triệu Vô Cực phải giam lỏng Tước gia hai mươi ngày!

- Ai nha, sao người không nói sớm a!

Trầm Côn cười tủm tỉm nói:

- Người sớm nói sẽ cho ta đây một ít đồ tốt, ta còn không sớm tự mình lưu lại sao?

Triệu Vô Cực khẽ mỉm cười, thấp giọng nói:

- Nếu ta sớm nói cho Tước gia biết sẽ đưa ra ba lễ vật này, Tước gia... chỉ sợ đã sớm bỏ chạy rồi?

Này...

Trầm Côn trầm nghĩ quả thật chuyện này cũng có thể xảy ra.

Vừa vào đến thành, Triệu Vô Cực đã đưa ra ba lễ vật lớn như vậy, Trầm Côn sẽ nghĩ thế nào? Một người xa lạ chưa từng gặp mặt, vừa gặp mình liền lập tức đưa tặng mình ba món đồ kinh thiên động địa, Trầm Côn nếu nhẹ thì chữ hán là đồ điên, còn nặng thì sẽ hoài nghi Triệu Vô Cực còn có mưu đồ khác, chắc hẳn liền xoay người chạy mất.

Chỉ có thể trước tiên bắt Trầm Côn lưu lại, đợi khi chuẩn bị chu đáo rồi mới đưa ra, như vậy mới có thể dễ dàng đưa lễ vật a!

Triệu Vô Cực lần này tặng lễ vật thật là không dễ chút nào!

- Hắc hắc, một khi lão huynh đã có lòng hảo tâm.

Trầm Côn liếm liếm môi:

- Bạch lão huynh, ta không thể động đây, người giúp ta nhận lấy đi!

Bạch Khởi nhướng mày, thanh âm trực tiếp truyền đến linh hồn Trầm Côn:

- Đừng vội thu lễ vật, Triệu Vô Cực bỏ công lấy long người bằng ba kiện lễ vật giá trị như thế này, mỗi một vật cũng đủ để khiến cả tam giới chấn động, hắc kếp tiếp nhất định còn có yêu cầu!

- Ta đã sớm nghĩ đến!

Trầm Côn trầm thờ dài.

Lễ trọng tất có sở cầu, người nhìn bộ dạng Triệu Vô Cực một chút xem, vì chuẩn bị tay kỳ lân cho Trầm Côn, hẳn phải đuổi giết yêu thú suốt hai mươi ngày, đại chiến ba ngày ba đêm, đến nỗi sắc mặt đã trắng bệch rồi, hơn nữa cũng không ai để ý đến, sau lưng hẳn đang không ngừng rỉ máu tươi!

Triệu Vô Cực thật sự đã phải liều cái mạng già, mới có thể đem tay kỳ lân này đến cho Trầm Côn!

Đây là chưa nói đến việc, Triệu Vô Cực vì muốn có được thông hành lệnh của Hoàng kim Thần tộc, vì muốn đổi lấy Thiên môn võ đạo của Công Tôn Hư, đã phải nhọc lòng ở bên trong thần tộc không ngừng làm việc, đút lót trưởng lão, đi cửa sau, cơ hồ phải trả một cái giá thật lớn đến nỗi thành lũy Triệu gia khó có thể chịu được!

Hắn lại có thể không có yêu cầu gì sao?.

Bất quá hắn có yêu cầu gì, ba phần lễ vật này đối với Trầm Côn mà nói cũng hết sức quan trọng, cho dù phải mạo hiểm như thế nào cũng phải nhận lấy!

- Bạch lão huynh, nhận lấy đi!

Trầm Côn thở dài một tiếng, đợi Bạch Khởi nhận lấy lễ vật xong liền lấy lệnh bài đeo lên thắt lưng của mình, sau đó giao khẩu quyết Thập Phương Câu Diệt cho Bạch Khởi và Cơ Na cùng nhau nghiên cứu, còn lại tay kỳ lân, hắn cũng không kiên kỵ Triệu Vô Cực vẫn còn trong xe ngựa, liền lập tức sử dụng.

Có hai người hồng hồng lục lục kia công trí năng, thêm cả công cụ không sắc thiên biến vạn hóa, Trầm Côn chỉ cần mấy phút đồng hồ đã có thể chữa trị xong cánh tay trái của mình.

Nắm chặt nắm tay, một ánh lửa màu đỏ thắm ngay lập tức hình thành, nhiệt độ trong phương viên trăm dặm đồng thời tăng nhanh đến mức người thường khó có thể chịu đựng được!.

Đến cả các tầng mây ở trên cao cũng hòa tan mất.

- Hảo một cái tay kỳ lân!

Trầm Côn thầm than thở tự đáy lòng, tay kỳ lân này, ít nhất cũng có thể giúp hắn gia tăng uy lực của ngọn lửa lên gấp đôi, nhìn khắp thiên hạ sợ rằng không người nào có thể dùng lửa mà thương tổn được hắn, trong đó bao gồm cả Trầm Trọng!

Chỉ cần mỗi cánh tay này, cũng đủ có thể để Triệu Vô Cực nói lên yêu cầu!

Trầm Côn vuốt ve cánh tay, cười híp mắt nhìn Triệu Vô Cực, chờ hắn nói ra yêu cầu của mình.

Quả nhiên!.

Triệu Vô Cực không thể nào trực tiếp nói thẳng ra yêu cầu, sau khi nhìn thấy Triệu Côn đã nhận lễ vật, hắn liền chuyển sang chuyện khác.

- Trần Dương , quỳ xuống!

Hắn trước tiên dùng thuộc hạ của mình để khai đao:

- Người cho ta, cũng là cho Tước gia một cái công đạo xem!Ta chỉ bảo lưu lại Tước gia, nhưng mới vừa rồi Tước gia nói gì người có nghe không? Người làm ăn tắc trách, giam lỏng Tước gia, lại còn hạ độc Tước gia, người là một tên cẩu nô tài không hiểu chuyện, trong mắt người còn có Triệu Vô Cực ta không? Còn có Tước gia không?

- Tước gia, Trần Dương sai rồi!

Trần Dương quỳ gối dưới chân Trầm Côn, từ bên hông từ rút ra một bội kiếm:

- Trần Dương đầu óc ngu dốt, hiểu nhầm lệnh của chủ tử, không dám van xin Tước gia tha thứ, chỉ xin vì những việc Trần Dương đã làm cho chủ nhân suốt mấy thập niên... Để cho người nhà Trần Dương một con đường sống a!

Vừa nói vừa đem bội kiếm kề ngang cổ, ngăn mắt nhìn Trầm Côn:

- Tước gia, một mạng này của Trần Dương, xin hướng ngài đền tội!

Tự vận?

Hảo, người vẫn, vẫn a!

Trầm Côn trong lòng ác ý bĩu môi, biết rõ Trần Dương đang diễn khổ nhục kế, cầu xin tự sát để được tha thứ cũng chỉ là chờ để mình hỏi tiếp, sau đó Triệu Vô Cực mới có thể nói ra yêu cầu.

Cho dù biết rõ sự tình như thế, nhưng mình cũng đã nhận được chỗ tốt, biết rõ đây là khổ nhục kế, cũng không thể không mở miệng được...

- Ai u, Trần lão huynh, người làm cái gì vậy, dễ xuống, dễ xuống!

Trầm Côn bắt lấy cánh tay Trần Dương,

- Có chuyện gì cũng phải nói cho rõ ràng, không cần phải đòi sống đòi chết... Tính ra chúng ta cũng là bằng hữu nhiều năm rồi, chuyện này coi như bỏ qua!

Mở miệng một tiếng, để Trần Dương nói lên yêu cầu tiếp theo..., bất quá cũng phải nói, hai ngày nay về mặt của Trần lão huynh cũng thật khiến ta sợ hãi! Đã muốn van xin chữa thương, người cười quỷ dị như vậy làm cái gì?

- Tước gia có điều không biết, ta đây không phải là cười quỷ dị, mà là cười khổ!

Trần Dương cũng là người tinh tường, tiếp tục nói:

- Vừa nghe Tước gia cần một cánh tay mới, chủ nhân nhà ta không nói hai lời, ngài liền lập tức tìm kiếm Hỏa Kỳ Lân, cho nên Trần Dương cười khổ là vì chuyện này, nghênh chiến Hỏa Kỳ Lân, không biết chủ nhân nhà ta phải chịu bao nhiêu thương tổn a!

Lo lắng nhìn thoáng qua Triệu Vô Cực,

- Nhất là mấy ngày nữa, sẽ có một cường địch tập kích vào thành của chúng ta, chủ nhân đã bị đả thương, làm sao nghênh chiến được cường địch này a!

Đã vào chủ đề chính! Trầm Côn trong lòng đã rõ, hỏi tiếp:

- Cường địch, cường địch nào?

- Trần Dương, việc nhà mà người nói ra như thế, không thấy mất mặt sao?

Triệu Vô Cực nổi giận nói.

- Triệu lão huynh, lần này là người không đúng rồi, người khổ cực bốn ba vì ta, thân còn mang trọng thương, ta hỏi một câu địch nhân của người là ai cũng không được sao?

Trầm Côn vẻ mặt đông dặc nói:

- Trần lão huynh, sao có chuyện gì cứ nói tiếp đi, địch nhân của Triệu lão huynh cũng là địch nhân của ta! Ân, ân, đương nhiên là, thương thế của ta vẫn chưa khỏi hẳn, không chắc có thể giúp được chút gì không a!

Đợi người nói những lời này đây! Trần Dương nói:

- Tước gia thật sự nguyện ý xuất thủ tương trợ?

Hắn liền mừng rỡ đứng lên, thanh kiếm đang cầm liền thuận tay ném đi, lớn tiếng nói:

- Chỉ cần Tước gia chịu ra tay, thành của chúng ta hẳn sẽ bình an rồi, cường địch của chúng ta, chính là huynh trưởng của ngài, Dương Vô Tuyệt!

- Ôi chào!

Trầm Côn nhú hai mắt, thiếu chút nữa một cước đạp chết Trần Dương.

Mặc dù không biết tình hình cụ thể và chi tiết thế nào nhưng Trầm Côn đại khái cũng đã hiểu được...

Chuyện đại khái là...Dương Vô Tuyệt không biết tại sao muốn giết Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực nhắm không đầu lại hắn, vừa đúng lúc gặp được Trầm Côn, đệ đệ của Dương Vô Tuyệt! Như thế còn chờ gì nữa, liền lập tức đem hết mọi thứ tốt ra, đánh cuộc với Trầm Côn, hi vọng rằng chỉ cần tiểu đệ đệ Trầm Côn này nói giúp vài lời, Dương Vô Tuyệt kia có thể bỏ qua cho Triệu Vô Cực?

Ba kiện bảo vật vừa rồi, căn bản không phải hướng về Trầm Côn, mà là hướng về phía Dương Vô Tuyệt!

- Không cần nói, không cần nói nữa, ta hiểu rồi!

Trầm Côn bắt đầu dĩ phát phát tay:

- Đại ca của ta khi nào sẽ đến?

Ánh mắt Triệu Vô Cực sáng lên:

- Có lẽ là nửa đêm nay!

- Được rồi, tối nay ta sẽ canh giữ ở trước cửa thành, đến lúc đó ta sẽ chào hỏi đại ca ta trước!

Trầm Côn xoa trán:

- Bất quá ta nói trước, đại ca ta có thể sẽ không nghe lời ta, hẳn có bỏ qua cho Triệu gia các người hay không, ta đây cũng không dám đảm bảo!

- Chỉ cần một câu nói của Tước gia ngài, Dương Vô Tuyệt tự nhiên sẽ dừng tay!

Gương mặt trắng bệch của Triệu Vô Cực thoáng cái đã biến mất, tựa hồ như vết thương ở sau lưng không còn nữa, hẳn cung kính chấp tay:

- Tước gia, mọi thứ trong thành đều đã chuẩn bị xong, đợi ngày giá lâm!

- Được!

Trầm Côn bước đi được vài bước đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc nói:

- Đợi một chút, Dương Vô Tuyệt đánh giết tới... Đại ca của ta mặc dù rất mạnh, nhưng Hoàng kim Thần tộc các người không phải không có mười vạn cũng có tám ngàn người sao, tám mươi vạn Thần tộc, cũng không thể ngăn được một người đại ca của ta sao? Tại sao lại tìm ta cầu cứu?

- Tước gia, nghe nói ngài trước đây từng dùng một loại lực lượng kỳ quái đánh bại Công Tôn Hư phải không?

Thanh âm Triệu Vô Cực có chút giảm lại.

- Đúng vậy a, Công Tôn Hư bị làm sao?

Trầm Côn quay đầu hỏi.

- Sau khi bị ngài đã thương, Công Tôn Hư tự thay đổi!

Triệu Vô Cực cười khổ nói:

- Trước kia, Công Tôn Hư trước đây ở trong thần tộc thiết huyết phái, tự là một người khá hiểu chiến, hơn nữa lòng dạ độc ác, tàn sát nước diệt thành cũng không nói chơi... Nhưng sau khi bị ngài đã thương, hẳn giống như thay đổi thành một người khác, cả ngày bế quan trong phòng hồi lỗi, nói là hẳn đã sai lầm rồi, sai lầm suốt mấy ngàn năm, những tội nghiệt này làm thế nào có thể vãn hồi a!

- Rồi đến mấy ngày trước, Công Tôn Hư liền lấy danh nghĩa tam chân thần, mời các vị Trưởng lão Thần tộc đến dự đại hội!

Nhớ đến Trầm Côn không hiểu rõ tình hình bên trong hoàng kim thần tộc, Trần Dương chen miệng nói:

- Hoàng kim thần tộc không có thống nhất quân vương, chỉ có mười ba vị trưởng lão lập thành hội trưởng lão, Công Tôn Hư chính là đệ nhất Đại trưởng lão!

- Sau đó thì sao?

Trầm Côn ý nói bản thân đã hiểu.

Công Tôn Hư triệu mở đại hội trưởng lão, vừa bắt đầu, chúng ta còn tưởng rằng hẳn sẽ nói về việc xuất binh, nhưng vừa khai hội, Công Tôn Hư ở liền ở trên bục hồi hận suốt bốn canh giờ!

Triệu Vô Cực bắt đầu dĩ nói:

- Mà sau khi ngang ngược hồi hận, hẳn liền đề nghị giải tán Hoàng kim Thần tộc, để cho tất cả Thần tộc gia nhập nhân gian, làm việc cho các phạm nhân, bảo là muốn đền bù cho những tội nghiệt đã gây ra trong suốt những năm qua, mong được đổi lấy sự tha thứ.

Nói tới đây, Triệu Vô Cực khó có thể kìm chế, mắng một câu:

- Công Tôn Hư điên rồi, hần đã hoàn toàn điên rồi!

Trong lòng lại bỏ thêm một câu, nếu không phải Công Tôn Hư biến thành như vậy, hần cũng không thể nào có được Thiên Môn võ đạo cùng Thông hành lệnh.

Mà Trầm Côn chỉ nghe không cũng trở mắt há hốc mồm!

Giải tán Hoàng kim Thần tộc?

Còn muốn làm cu li chuộc tội?

Trầm Côn không nhìn được liền chui vào U Minh hồn phủ, ngơ ngác nhìn Cơ Na...Mỹ nữ, đây đều là do người làm thiện hóa lòng người sao – hảo sự?

Lực lượng Cơ Na không ngờ kinh khủng đến mức này, một chiêu thiện hóa lòng người, đã có thể làm cho Hoàng kim Thần tộc vương phải nguy cơ phải giải tán!

Vũ Toái Hư Không

346. Chương 390: Hoàng Kim Phân Liệt

Tình trạng Hoàng Kim Thần tộc so với hình dung của Triệu Vô Cực còn nghiêm trọng hơn!

Ngày đó bị trúng một chiêu Thiện Hóa nhân tâm, Công Tôn Hư đã hoàn toàn hiểu ra, hần cảm thấy mình sáng lập ra Hoàng Kim thần tộc là một sai lầm, cùng thượng thiên quyết đấu lại càng là sai lầm không thể tha thứ, cho nên ngang ngược đưa ra đề nghị giải tán Hoàng Kim thần tộc. Nếu như là một ngàn năm trước, không dựa vào thần uy Hoàng Kim tam chân thân, thì không chừng Hoàng Kim Thần tộc lúc đó đã giải tán rồi.

Nhưng một ngàn năm sau, Hoàng Kim thần tộc đã phát triển với quy mô lên đến hơn hai vạn người, mười ba vị trưởng lão cùng các phe phái khác, sao có thể đồng ý với đề nghị vô căn cứ của Công Tôn Hư.

Ít nhất là Công Tôn Y, người vừa mới trở thành Thánh nữ của Thần tộc, tương lai bùng sáng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Cục diện bây giờ đại khái như sau: Công Tôn Hư thuyết phục được mấy vị trưởng lão, kéo theo đội ngũ hơn sáu ngàn người, Triệu Vô Cực quyết tâm muốn giải tán Hoàng Kim Thần tộc nên trao lệnh bài cho Trầm Côn, cũng chỉ có một phần Thần tộc trong tay có tác dụng. Còn mấy vị trưởng lão khác nhanh chóng cùng Công Tôn Y kết hợp ở một chỗ, nắm trong tay binh mã khoảng vạn người, thế sẽ thanh trừ phản đồ Thần tộc Công Tôn Hư.

Hai nhóm người đã đánh nhau ở bên ngoài Thiên Môn.

Còn dư lại, nhân vật râu ria như Triệu Vô Cực liền biết tương đối khó qua.

Triệu Vô Cực khống chế hơn hai ngàn binh lính thần tộc, vốn muốn tính trận này trong hiểm nguy tìm lấy cái lợi tốt nhất, nhưng chưa đợi đến hần xuất thủ, Ngũ Đế quân kia liền phát tác!

Sau khi Phù Vân chi ước định ra, Ngũ Đế quân bị Hoàng Kim Thần tộc ngăn cản đường đi, đã muốn tìm biện pháp diệt hết bọn họ, vừa nhìn thấy nội bộ Hoàng Kim Thần tộc chia rẽ, bọn họ lập tức truyền tin khắp nơi...Hoàng Kim cầu tặc nội loạn, chính là cơ hội diệt trừ tốt nhất, tiến gần về Thiên Môn, phò ước người, phạm có thể tiêu diệt ba ngàn Hoàng Kim cầu tặc trở lên, Ngũ Đế quân đem Phù Vân thai thượng (đài), sử dụng thành ‘vương tọa’ năm người bọn họ ngồi ngang hàng.

Vương tọa!

Cái nghe thấy hơi khó hiểu, nhưng mấu chốt là mấy chữ Ngũ Đế quân ngồi ngang hàng!

Ngũ Đế quân ngồi ngang hàng trên Phù Vân thai thượng, sau khi công phá Thiên Môn, Ngũ Đế quân cũng đủ tư cách cai trị tam giới!

Đối với hấp dẫn như vậy, từ các loại nguyên nhân trên mà đám người phó ước đã trở nên điên cuồng!

Trong khi Trầm Côn đang dưỡng thương, Lý Trích Tiên một bên uống rượu một bên đi dạo trên cao, nhìn thấy Hoàng Kim thần tộc liền giết...hắn không có giống như Trầm Côn hình như chỉ tìm giết những binh lính nhỏ bé, trường kiếm vừa xuất ra, không cần biết Hoàng Kim Thần tộc có bao nhiêu người đều giết, nghe nói Hoàng Kim Thần tộc chết trong tay hắn số lượng lên đến bốn con số.

Cùng lúc đó, Dương Vô Tuyệt lại tương đối trực tiếp, hắn lười xuất kích khắp nơi, nên tùy tiện chọn lấy mấy cứ điểm lớn của Hoàng Kim Thần tộc, một mặt hướng gần đến Thiên Môn, một mặt quần đấu với Hoàng Kim Thần tộc – một mình hắn vây đánh một đám Hoàng Kim Thần tộc!

Triệu Vô Cực lấy được tin tức mới nhất là, đã có sáu doanh địa bị Dương Vô Tuyệt diệt sát, người Hoàng Kim Thần tộc tử trận lên đến gần hai nghìn tám trăm người.

Tối nay, Dương Vô Tuyệt có lẽ là người đến Vân Trung pháo đài doanh địa Triệu Vô Cực sớm nhất!

Một đường nghe Triệu Vô Cực giới thiệu tình huống, trong lòng Trầm Côn đối với Cơ Na càng thêm kính nể.

Một nghìn chữ, nghe cũng không thấy mạnh mẽ gì, thuộc tính cũng lộ ra vẻ không đủ tư cách, nhưng chỉ một chiêu đơn giản Thiện Hóa Nhân Tâm, thế nhưng khiến cho Thần tộc thượng giới có nguy cơ diệt vong, đẩy lên sóng to gió lớn ở Tam giới!

Đây chính là chỗ cường đại của Thiên đạo Vũ Hồn!

Một giây sau, Trầm Côn đột nhiên nhớ đến Hào Long Thiên Túng – cũng đã tiến hóa thành thiên đạo Vũ Hồn, một pháp tự, không biết sẽ mang đến cho Phù Vân chi ước bao nhiêu đổi khác!

- Tước gia, chúng ta đã đến!

Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đánh thức Trầm Côn, bọn họ đã tới trước cửa lớn Vân Trung pháo đài.

Lúc này toàn quân Triệu gia trong pháo đài đang ở trong trạng thái phòng bị, đại môn đóng chặt, hơn hai ngàn binh lính chia làm hai đội, một đội ở trước cửa thành bố trí trận địa, một đội ở trên tường thành bố trí công sự phòng ngự. Ngoài những binh lính này, những tù binh Hoàng Kim Thần tộc thực lực không tính là mạnh mẽ cùng lão nhược, phụ nữ và trẻ em tất cả đều bị điều động.

Ba – bốn ngàn lão nhược đông nghịt cũng tụ tập ở cửa thành gần với phía dưới tượng thần Thú Tôn, chính tề quỳ lạy, trong miệng lầm bầm cầu nguyện.

- Thú tôn phù hộ!

- Thú tôn phù hộ!

- Thú tôn phù hộ!

Hễ là lúc nguy cơ, nhất định hướng Lý Mục khẩn cầu, phong tục này đã ăn sâu trong xương tủy người Triệu, cho dù trở thành Thần tộc, hình dáng thay đổi, nhưng thói quen ngấm vào xương cốt cũng sẽ không thay đổi.

Thấy một màn như vậy, Trầm Côn đột nhiên có chút nhớ đến Lý Mục.

Mặc dù hắn không ủng hộ sự ngu trung của Lý Mục, chính là một người từ khi sống đến khi chết đi chỉ thủ hộ một phương dân chúng hơn ngàn năm, đến hôm nay vẫn được dân chúng Triệu quốc tôn kính làm hộ quốc chiến thần, phần vinh hạnh đặc biệt này, tại Cửu Châu mấy người có được!?

Danh vọng Lý Mục trong dân gian Triệu quốc, có một ví dụ điển hình: Yến Nan Quy sau khi tiêu diệt Đại Kiền Vương triều, cũng không dám phá bỏ một tòa Thú Tôn tượng nào!

Đối với phần danh vọng này, đương nhiên làm trong lòng Lý Mục có chút xúc động...

- Thú tôn phù hộ!

- Thú tôn phù hộ!

Thanh âm mấy ngàn người hội tụ cùng một chỗ, không nói thanh thế rung trời, cũng khuếch tán ra phạm vi hơn mười dặm, như thanh âm lôi đình, chui vào thân thể Bất Sắc, lọt vào trong tai Cửu diện Thần Thú.

Thanh âm này....

Cửu Diện Thần thú chậm rãi mở mắt, một cỗ thống khổ nhất thời tràn ngập trong tâm thức hắn.

Hắn còn nhớ rõ, lần thanh tỉnh trước, hắn nghe được tin tức Triệu quốc bị diệt, hơn nữa Hoàng thất Triệu quốc cũng bị người ta giết sạch!

Chợt nghe thanh âm cầu nguyện quen thuộc, mặt Lý Mục rơi dầy lệ: “Người Triệu...còn chưa quên Lý Mục ta?”

Khuếch tán ra Cửu Vĩ yêu thần, thần niệm Lý Mục bao phủ cả Vân Trung pháo đài – Bất Sắc cũng không phát hiện ra, thậm chí không ai có thể phát hiện yêu thần chi lực đến từ Tô Đất Kỷ.

Lần trước Bất Sắc tấn cấp lần nữa đã vượt qua thần cấp Quan Thánh Đế Quân, chẳng qua đánh vẫn ngang tay với Lý Mục mà thôi! Bây giờ Quan Thánh Đế quân dừng lại nhân gian, Bất Sắc khiếm khuyết không được đầy đủ, chỗ nào trong tam giới còn có thanh binh khí cùng Lý Mục đối kháng!?

Cửu Diện Thần thú, Cửu Vĩ yêu thần, đều đến từ Phong Thần Hồng Hoang, từng làm cho Khương thái công cùng Chu Doan chân tiên cũng không thể đấu được lực lượng!

“Triệu quốc còn chưa diệt vong!”

Cảm giác được phong tục Triệu quốc quen thuộc bên trong pháo đài, hai mắt Lý Mục trợn tròn.

“Cuối cùng Triệu quốc còn có một tia hi vọng, một đốm lửa nhỏ, cũng có thể lan ra thành một đám cháy lớn. Triệu quốc chân chính còn chưa có mất nước!”

Trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc.

“Nhưng mà bọn họ đang phải phòng ngự cường địch sao? Có người muốn diệt một tia hi vọng cuối cùng của Triệu quốc sao?”

Phần trung thành trong con người Lý Mục hoàn toàn thức tỉnh rồi!

Trầm Côn còn chưa nhận thấy biến hóa của Bất Sắc trong cơ thể, cười híp mắt đi tới phía dưới pho tượng Thú tôn, liếc mắt nhìn lão nói:

- Triệu lão huynh, để mọi người trở về đi thôi, tính cách đại ca ta tàn nhẫn, cũng không giết lão nhân cùng hài tử phải không?

“Vẫn ở đây sao!”

Triệu Vô Cực lắc đầu, trong lòng có nghĩ mà không dám nói ra – quốc gia hưng vong, hắn còn có thể đem hi vọng ký thác trên Dương Vô Tuyệt hay sao? Lúc này có nhiều người lực lượng mới tốt, cho dù chỉ là lão nhân hoặc là những đứa trẻ.

- Tước gia, tất cả đã chuẩn bị xong, xin mời ngài thủ hộ ở trong này!

Triệu Vô Cực cung kính nhường vị trí thống soái trước cửa thành.

Trầm Côn cũng không khách khí, tìm cái ghế bắt mắt nhất trên đầu thành ngồi xuống, lập tức có mấy trăm binh lính đứng sau lưng bảo vệ hắn, coi hắn như thủ lĩnh.

Từng giây từng phút thời gian trôi qua...

Đến thời điểm rạng sáng khoảng hai - ba giờ, một đám mây đen đột nhiên che khuất ánh trăng, đột nhiên tốc độ huyết lưu Kỳ Lân tí của Trầm Côn tăng nhanh.

Đây là bản năng Hồng Hoang dị thú, báo hiệu có nguy hiểm tới, hiện giờ Trầm Côn cũng có được.

Trầm Côn đứng lên, cất cao giọng nói:

- Đại ca, ta tới thượng giới rồi!

Lời này vừa nói ra, Triệu Vô Cực, Trần Dương, còn có hai nghìn binh lính cùng mấy ngàn lão nhược phụ nữ và trẻ em, tất cả đều khấn trương nhìn Trần Côn.

Có thể trách được kiếp nạn hôm nay không, liền xem sắc mặt Trần Côn khả năng hay không?

Trần Côn lại rất thông dong, cho dù Dương Vô Tuyệt không cấp cho hắn mặt mũi, cũng sẽ không làm thương tổn hắn, vậy có gì phải sợ?

Cứ như vậy cười híp mắt nhìn mây đen cuộn cuộn, sau đó nụ cười của hắn có chút cứng ngắt, mang theo nụ cười khổ quay đầu hỏi:

- Triệu lão huynh, người tới không phải là đại ca của ta sao?

Triệu Vô Cực cũng mơ màng!

Chỉ thấy mây đen đầy trời, xuất hiện không phải Dương Vô Tuyệt, mà là một chi quân đội Hoàng Kim Thần tộc khổng lồ.

Đội quân này hơn ba ngàn người, đầu lĩnh là Công Tôn Y cùng với mấy vị trưởng lão, mà binh lính phía sau đều trong độ tuổi hai ba mươi, dáng người vạm vỡ, vừa nhìn đã biết đây chính là quân chủ lực của Hoàng Kim Thần tộc!

Đáng sợ hơn chính là: Phía sau đội ngũ đó mơ hồ truyền đến âm thanh yêu thú gầm thét, nghe thanh âm cao thấp, nhìn cảnh tượng mây khói mênh mang, sợ rằng số lượng yêu thú khoảng hai đến ba vạn!

- Trần Côn!

Thấy một cái đầu trọc lóc trên tường thành, Công Tôn Y sửng sốt.

Trần Côn tại sao lại ở chỗ này?

Cái gì gọi là đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!? (Đi tìm mồn giấy sắt thì không thấy, vô tình tìm được lại chẳng tốn công)

Công Tôn Y vẫn hận không thể đem Trần Côn rút gân lột da, không ngờ lại gặp được ở đây!

Công Tôn Y chính là bị Trần Côn hại cho thảm thương!

Sau này Công Tôn Y hiểu ra nếu như không có Trần Côn trận chiến giữa Công Tôn Hư, bằng vào quan hệ với Công Tôn Hư trở thành thánh nữ, sau đó từng bước tấn chức, trở thành trưởng lão, đại trưởng lão Hoàng Kim Thần tộc; rồi chinh đồn lại Hoàng Kim Thần tộc đi nhân gian thu thập loạn cục, trở thành chúa tể nhân gian giới, tiếp tục quay lại công kích Thiên Môn...

Cứ như thế mà tiếp tục phát triển, Công Tôn Y cực một lần, đánh bại Thiên Môn trở thành chúa tể tam giới cũng không thành vấn đề.

Nhưng cũng chỉ vì Trần Côn, mặc dù cũng không chắc chắn hắn đã làm gì với Công Tôn Hư, nhưng chỉ có hắn mới làm cho Công Tôn Hư đề nghị giải tán Hoàng Kim Thần tộc, làm cho truyền thừa ba nghìn năm chỉ trong một đêm đã sụp đổ, chia rẽ!

Thoáng cái Công Tôn Y từ Thần tộc thiên chi kiêu nữ biến thành Thần tộc đầu lĩnh, địa vị thấp xuống, thực quyền mất đi nhiều.

- Công Tôn Y?

Triệu Vô Cực giật mình nói:

- Người...người...tại sao người tới lại là người?

- Ta không thể tới sao?

Công Tôn Y cười lạnh, sát tâm nháy mắt xẹt qua người Triệu Vô Cực, rồi dừng lại ở trên thân Trần Côn.

- Triệu Vô Cực, ta lần này tới muốn kết hợp cùng người tiêu diệt phản đồ Công Tôn Hư, nhưng người đã đi trước một bước, đầu phục nhân loại rồi!

- Ta làm sao lại đầu nhập loài người chứ?

Triệu Vô Cực vội vàng giải thích, lúc này mà nói sai một câu sẽ bị đội quân mấy ngàn còn có mấy vạn Hồng Hoang yêu thú công kích, so với Dương Vô Tuyệt cong kinh khủng hơn nhiều!

- Không đầu nhập loài người, vậy Trầm Côn ở đây làm gì?

Công Tôn Y chỉ một ngón tay vào Trầm Côn đang cười hì hì ở trên tường thành, hẳn ở vào vị trí dễ nhận thấy nhất, cũng chỉ có đầu linh mới ngồi ở vị trí này!

- Ngay cả vị trí thống lĩnh cũng giao cho nhân loại rồi, Triệu Vô Cực ngươi còn cái gì để nói! Ngươi là tên phản đồ!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

347. Chương 391: Tín Ngưỡng

Thật bi ai!

Triệu Vô Cực thề với trời, hẳn để Trầm Côn đứng chỗ đó chỉ vì muốn Dương Vô Tuyệt liếc mắt liền thấy Trầm Côn, tránh tạo thành hiểu lầm! Nhưng chỉ có trời mới biết, Công Tôn Y lại đến trước Dương Vô Tuyệt, còn bắt Trầm Côn tại trận!

Cho dù hấn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Đầu óc Triệu Vô Cực nhanh chóng xoay chuyển, dù sao hấn cũng từng là đại chưởng quỹ của Bách Bảo Trai, từng là một đại cường giả bị chết dưới tay Yến Nan Quy, chỉ vài giây đồng hồ liền khôi phục sự tỉnh táo.

- Thánh nữ, đừng vội động thủ, để tại hạ nói rõ ràng trước đã!

Triệu Vô Cực vỗ ngực nói:

- Tại hạ chưa từng đầu nhập vào loài người, hôm nay tại hạ mời Trầm Côn tới, cũng vì muốn mời Dương Vô Tuyệt chống lại Ngũ Đế quân! Mới vừa rồi Thánh nữ nói, muốn tại hạ đối phó Công Tôn Hư. Được, tại hạ đồng ý, chỉ cần tối nay đánh lui địch nhân, tại hạ lập tức theo dưới trướng ngài, cùng nhau chinh phạt Công Tôn Hư!

Dù hấn có phải phản bội lập trường của mình, cũng muốn đổi lấy sự tha thứ của Công Tôn Y!

Trong lúc Triệu Vô Cực đang giải thích, Trần Dương cũng cấp tốc đi vào trong đội ngũ của Công Tôn Y, tìm được một lão bằng hữu quen thuộc, thấp giọng đem tình huống tối nay giải thích một lần, sau đó lên lên đưa lên một túi lễ vật. Lão bằng hữu này liền đến sau lưng Công Tôn Y, nhỏ giọng nói mấy lời tốt cho Triệu Vô Cực.

- Ngươi làm vậy để đối phó Dương Vô Tuyệt?

Mắt Công Tôn Y híp lại, Triệu Vô Cực cắt ngang:

- Đúng vậy, chờ một chút Dương Vô Tuyệt tới, là đủ chứng minh tại hạ không có lừa gạt ngài!

- Ừ!

Công Tôn Y gật đầu

- Vậy là ngươi nguyện ý gia nhập chúng ta, chinh phạt tên phản đồ Công Tôn Hư kia đúng không?

- Tại hạ nguyện ý!

Triệu Vô Cực lập tức khom người thi lễ.

- Đại nhân phân phó điều gì, Triệu Vô Cực đều phụng mệnh!

- Tốt!

Công Tôn Y đột nhiên chỉ vào Trầm Côn:

- Ta cho người mệnh lệnh đầu tiên, bắt Trầm Côn cho ta!

Đầu Triệu Vô Cực muốn nổ tung!

Hai tướng làm khó a!

Chuyện hôm nay, nếu hấn nghe lời Công Tôn Y, bắt Trầm Côn xong thì có thể giải trừ họa công kích của mấy ngàn Thần tộc cùng mấy vạn yêu thú. Nhưng Dương Vô Tuyệt sắp tới rồi, hấn có thể tha cho mình tội khi dễ đệ đệ của hấn sao?

Hấn muốn tiếp tục ủng hộ Trầm Côn, dù Dương Vô Tuyệt có tới hấn cũng không gặp nguy hiểm. Nhưng mà Công Tôn Y... Hấn sợ phải đối mặt với sự tấn công của đại quân Công Tôn Y!

Làm sao bây giờ?

Triệu Vô Cực đột nhiên cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, chọn Trầm Côn thì chết mà chọn Công Tôn Y cũng chết...

Ông trời ơi!

Chẳng lẽ ông muốn tuyệt luôn đường sống cuối cùng của Triệu gia sao?

- Triệu Vô Cực, trong mười lần hít thở, cho ta đáp án!

Công Tôn Y thêm dầu vào lửa, sau khi nói xong liền dựng lên một ngón tay, sau đó là ngón thứ hai, ngón thứ ba...

- Chủ thượng!

Trần Dương bước nhanh tới sau lưng Triệu Vô Cực.

- Thỉnh chủ thượng mau quyết định, chọn Trầm Côn, hay chọn Công Tôn Y!

- Ta nên quyết định như thế nào đây!

Triệu Vô Cực ngửa mặt lên trời thở dài, thấy vẻ mặt hấn lần đầu tiên hiện ra sự bất lực, Trần Dương nhanh chóng nói:

- Thượng giới hỗn loạn, cường giả vi tôn, trong mắt chủ thượng Dương Vô Tuyệt với Công Tôn Y, ai mạnh hơn một chút?

Thấy Công Tôn Y đưa lên ngón tay thứ tư, hấn vội vàng nói nhanh hơn nữa:

- Nếu như ngài cảm thấy Dương Vô Tuyệt mạnh hơn, thì chúng ta cùng Trầm Côn liên thủ chống đỡ Công Tôn Y, đợi Dương Vô Tuyệt tới cứu viện. Nếu như ngài cho là Công Tôn Y mạnh hơn, vậy thì lập tức hạ thủ bắt Trầm Côn, không cần chờ Dương Vô Tuyệt tới! Chủ thượng, ngài mau quyết định đi!

Dương Vô Tuyệt và Công Tôn Y ai mạnh hơn?

Triệu Vô Cực nhanh chóng quét mắt nhìn đám binh sĩ cùng yêu thú sau lưng Công Tôn Y. Dương Vô Tuyệt mạnh tới đâu chẳng nữa, sức một người cũng không thể chống cự nhiều Thần Thú đại quân như vậy, phải không?

Đây cũng là đội quân tinh nhuệ nhất Hoàng Kim Thần tộc mà!

- Người đâu, bắt lấy Trầm Côn!

Triệu Vô Cực rốt cục lựa chọn xong, mới vừa tặng Trầm Côn ba phần hậu lễ, đảo mắt sẽ phải xung đột vũ trang, đây chính là bản sắc thương nhân!

Sau khi rống to một tiếng, Công Tôn Y mỉm cười ra vẻ hài lòng. Nhưng sau lưng Triệu Vô Cực, đợi hồi lâu, vẫn không có tiếng bọn lính động thủ truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, Triệu Vô Cực thấy được một màn cả đời khó quên!

Không biết lúc nào, đại lưng Trầm Côn đột nhiên run rẩy, từ bên trong huyền hóa ra một bóng người cao lớn.

Đầu sói, cánh chim, mắt hổ, vẩy rồng...Người này giống như là quái vật do rất nhiều chủng động vật hợp lại tạo thành, toàn bộ đều là yêu thú hung mãnh, hơn nữa còn là các bộ phận mạnh nhất của các loại yêu thú. Chỉ là trên người của hắn tựa hồ không có sát khí, hắn nhàn nhạt mỉm cười. Thở dài nhớ lại, hắn bước chậm chậm tới dưới chân tượng Thú Tôn ở cạnh cửa thành.

Mấy ngàn người già, phụ nữ và trẻ em vẫn đang ở nơi này khẩn cầu, quái vật kia đi tới dưới chân pho tượng, vươn ra móng vuốt đã không còn là bộ dáng của loài người, nhẹ nhàng vuốt ve một góc pho tượng.

Theo động tác của hắn, đặc thù của yêu thú bắt đầu biến mất, đầu sói của hắn biến thành mặt người, móng vuốt biến thành tay người, chi dưới biến thành đùi người... Mà lân giáp (vảy) trên người hắn cũng biến mất không thấy, một bộ chiến giáp đen nhánh hiện lên trên người, cầm dưới cũng xuất hiện ba sợi râu dài!

Những cụ già đang khẩn cầu nổi giận, thời điểm trang nghiêm như thế này, tự dưng có kẻ điên, dám khinh nhờn pho tượng Thú Tôn!?

Nhưng vừa nhìn dung mạo người này sau khi biến hóa...

- Thú Tôn phù hộ!

Các cụ già sợ ngây người, đám binh sĩ của Triệu Vô Cực sợ ngây người, ngay cả bản thân Triệu Vô Cực cũng khó tin nhìn người này, cả pho tượng cao vút bên cạnh hắn!

Giống nhau như đúc!

Ba năm trước đây có tin đồn Thú Tôn bệ hạ sống lại, hôm nay vừa thấy, lão nhân gia ông ta thật sống lại sao?!

Hơn nữa... Lại là từ trên đai lưng Trần Côn đi ra!

- Còn đứng ngây đó làm gì!

Trần Dương phản ứng nhanh nhất, đã nói ra lời bắt Trần Côn, như tên đã bắn khỏi cung, bắt kẻ người này tại sao cùng Thú Tôn Lý Mục giống nhau như thế, bọn hắn cũng phải xuất thủ! Hắn hét lớn:

- Bắt Trần Côn, bắt Trần Côn!

- Đại nhân...

Bọn lính mờ mịt cự tuyệt mệnh lệnh:

- Kia hình như là Thú Tôn bệ hạ. Đó là Thú Tôn bệ hạ, Thú Tôn bệ hạ từ trên đai lưng Trần Côn đi ra!

- Ta bắt kẻ hắn là ai, bắt Trần Côn cho ta!

Trần Dương chỉ vào Công Tôn Y hét lớn:

- Suy nghĩ một chút đi. Cha mẹ các người, vợ con các người, con gái các người, hôm nay bắt không được Trần Côn, cha mẹ vợ con của các người sẽ bị chi quân đội này đồ diệt! Kháng mệnh hay vì cha mẹ vợ con đánh một trận!?

Đám binh sĩ trẻ tuổi bị thuyết phục, mấy trăm người cùng nhau hô “Giết” tiến thẳng hướng đầu thành.

Nhưng những người già đã nổi giận! Sự thành kính với tín ngưỡng của người già cơ hồ là không thể nói lý, vừa nhìn bọn lính lại dám hướng về phía Thú Tôn tái sinh là Trần Côn đòi giết, mười mấy cụ già nắm tay nhau chặn lại.

- Mấy tên bất hiếu này, Thú Tôn ở đây, các người dám ra tay!?

Ba!

Một cụ già vung cánh tay lên, tát một cái vào mặt một binh lính trẻ tuổi.

- Mẹ...

Binh lính bị đánh trợn mắt há mồm.

- Chúng con, chúng con đang thi hành mệnh lệnh của thành chủ mà!

Mệnh lệnh chó má!

Triệu Vô Cực làm thành chủ mới mấy năm, tính cả thời gian làm đại chương quỹ Bách Bảo Trai, hẳn có ảnh hưởng tới những người Triệu này mấy năm?

Thú Tôn, đã là nhận thức không thể thay đổi của người Triệu 1500 năm nay, những người già này đều là nghe danh hiệu Thú Tôn mà lớn lên, đều là học truyện ký Thú Tôn mà biết chữ, bọn họ mới sinh ra xong câu nói đầu tiên học được chính là quân hiệu của Đại Triệu vương triều - Thú Tôn che chở!

Cái gọi là tín ngưỡng, là cái từ nhỏ cắm rễ trong đầu óc người, để người kính trọng như quỷ thần, sợ hãi như quỷ thần, là tín niệm cả đời người cũng không dám chất vấn!

Thú Tôn Lý Mục, chính là tín niệm của người Triệu, ai dám chất vấn, ai dám mạo phạm!?

- Tình huống có biến!

Trưởng lão phía sau Công Tôn Y thấp giọng nói:

- Triệu Vô Cực không khống chế được cục diện nữa, chúng ta có thay hẳn xuất thủ không?

Công Tôn Y không chút hoang mang!

Nàng không hề nói cho Triệu Vô Cực, lần xuất binh này, nàng bị Công Tôn Hư đánh bại, đang mang theo bộ đội tinh nhuệ của Hoàng Kim Thần tộc dời đi... Nhìn một chút quân đội sau lưng, không chỉ có ba ngàn Thần Binh mạnh nhất Thần tộc, còn có tích lũy mấy ngàn năm của Hoàng Kim Thần tộc, dùng để cải tạo tân sinh Thần tộc: ba vạn Hồng Hoang yêu thú. Chỉ bằng những binh lính cùng yêu thú này, nàng lại e ngại một tên Thú Tôn sao?

- Người Triệu bị Thú Tôn ảnh hưởng quá sâu, đã không thể nào góp sức cho chúng ta.

Công Tôn Y nhẹ giọng nói:

- Ba ngàn binh lính, hai ngàn người khống chế yêu thú cường hóa, để ngừa bị người nọ khống chế ngược lại đại quân yêu thú của chúng ta, một ngàn người khác xung phong, yêu thú phối hợp theo sau!

- Tuân lệnh!

Tướng lãnh Thần tộc lập tức chỉ huy quân đội tiến công.

Xông lên đầu tiên, là một nhóm Hồng Hoang yêu thú gồm các loài chim có tốc độ nhanh nhất: đại ưng, kền kền, còn cả loài mà hiện đại cơ hồ không nhìn thấy Loạn Phượng cùng Thanh trĩ thú... Ước chừng hơn một ngàn phi hành yêu thú từ trên trời giáng xuống, hướng về phía Lý Mục cùng Trầm Côn chụp xuống một cái.

Lúc này, Trầm Côn còn đang cười híp mắt nhìn Lý Mục.

- Lão huynh, thì ra là ngươi! Sớm nói trước, người một nhà còn đánh cái gì chứ!

- Ta bị Tổ Tâm khống chế, khi đó không nhận biết ngươi!

Lý Mục mắt không biểu tình, trong tất cả vũ hồn, quan hệ giữa hắn và Trầm Côn vốn kém cỏi nhất. Nghĩ đến Trầm Côn chiếu cố Triệu Lạc Trần, trên mặt hắn mới có một chút cảm động:

- Ta nhìn trộm trong pháo đài mây, có người Triệu nói, người thu dụng Bắc Địa Vương cùng Triệu Lạc Trần, để lại hậu nhân cho Triệu gia... Đa tạ!

- Khách khí cái gì!

Trầm Côn khoát tay áo, một ngón tay chỉ đám phi hành yêu thú bay đầy trời:

- Bọn người kia xử lý thế nào đây?

- Triệu quốc đã mất nước, há lại có thể bị người khống chế!?

Trong mắt Lý Mục hiện lên vẻ tàn khốc, việc Công Tôn Y dùng tánh mạng toàn thành người Triệu tới hiếp bức Triệu Vô Cực, đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Nhưng không đợi Lý Mục động thủ!

- Bảo vệ Thú Tôn!

Không biết là người nào trong đám người già, phụ nữ và trẻ em rống lớn một tiếng, nhất thời, mấy ngàn bô lão ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên.

Bọn họ mặc dù yếu, nhưng cũng là Hoàng Kim Thần tộc được cải tạo tốt, mấy ngàn người cặp tay dàn trận, hung hãn không sợ chết nghênh đón đám phi hành yêu thú đang lao xuống kia.

- Cha, mẹ...

Đám binh sĩ trẻ tuổi nhìn mà choáng váng, sau đó không do dự nửa giây, lập tức đứng chắn trước đám người già.

- Các người trở về đi, chuyện liều mạng giao cho chúng ta, người già với trẻ con xem nào nhiệt cái gì!

- Bảo vệ Thú Tôn!

Những cụ già tựa hồ không nghe được tiếng binh lính quát, giống như là bị thôi miên cùng bò lên tường thành, giương cung tên, rút vũ khí, cùng chém xuống đám yêu thú đang tụ tập với nhau!

Về mặt điên cuồng, dũng khí cuồng hãn, không tiếc sinh tử chém giết, những cụ già tóc trắng xóa giờ giống hệt đám trẻ nhỏ chưa cao tới thắt lưng điên lên (DG: nguyên văn: chưa cao tới bánh xe nhưng ta để vậy cho dễ hình dung), giống hệt một đám tín đồ cuồng tín!

Đúng vậy, kẻ điên!

Hai chữ Thú Tôn đối với bọn họ ảnh hưởng quá sâu, bọn họ giống như đám tín đồ cuồng tín sau này, dù có chết, cũng không cho phép bọn họ dè dặt khinh nhờn tính ngưỡng của mình!

Rất điên cuồng, nhưng rất đáng được kính nể, bởi vì sự điên cuồng hôm nay, là do Lý Mục dùng tánh mạng của hắn, cùng sự thủ hộ 1500 năm như một ngày của hắn đổi lấy! Đất Yến Triệu, từ xưa đến nay luôn có nhiều chi sĩ khảng khái, bọn họ sẽ không quên bất kỳ một vị anh hùng nào, có góp công, thì có hồi báo!

- Đại Triệu không quên Lý Mục ta, vẫn chưa quên Lý Mục ta!

Một đợt xung phong, mấy trăm bóng người già yếu từ trên tường thành té xuống, Lý Mục nhìn nước mắt tuôn đầy mặt, điên cuồng rống lên!

- Có kẻ dám giết dân chúng Đại Triệu ta, Lý Mục ta nhất định giết chúng! Tiên Phật dám giết dân chúng Đại Triệu ta, Lý Mục ta nhất định giết chúng!

VỮ TOÁI HƯ KHÔNG

348. Chương 392: Kẻ Mạnh Như Đế Quân

Trong tiếng gầm thét chấn động thiên địa, thân thể Lý Mục đột nhiên bạo tăng cao hơn trăm mét, cùng pho tượng Thú Tôn bên cạnh hô ứng lẫn nhau, tay trái của hắn hóa thành móng vuốt sói tay phải biến thành Hùng Thiết chưởng. Thân thể đỉnh thiên lập địa vùng móng vuốt lên, liền có vài chục phi hành yêu thú ngã xuống, vừa vỗ tay một cái, hơn trăm quân địch bị hắn chụp thành thịt vụn!

Uy lực của Thú Thần Chín mặt hoàn toàn bộc phát ra, đã là một hung thú Chiến thần cực kỳ cuồng bạo!

Thấy Lý Mục liều mạng như vậy, Trầm Côn cười, hắn giơ tay trái lên cao, tay kỳ lân mới có được nhất thời biến thành một ánh lửa, thuộc tính của Bạch Khởi Thất Sát cũng rót vào trong đó!

- Sát Thần, lửa thiêu đốt hồn!

Hắn tung một quyền nặng nề xuống dưới chân, mặt đất bị đánh nứt nẻ, khe hở lan tràn khắp cả tầng mây mà một mảng lớn lửa màu tím cũng chợt phóng lên cao, cột lửa hùng hực, thiêu chết đám lớn phi hành yêu thú, hơn nữa còn đốt cả linh hồn của bọn chúng!

Chỉ một hiệp, đám yêu thú tiên phong của Công Tôn Y đã tổn thất gần hết.

Điều càng làm cho Công Tôn Y ảo não là: Trầm Côn dọn dẹp xong đám yêu thú trên đầu thành liền phi thân ra giữa không trung. Bạch Khởi từ trong thân thể tách ra, Bất Sắc cũng khôi phục hình dạng con khỉ, ba bóng người trước cửa thành liền thủ vẽ một cái, liền vẽ ra một khu vực chân không không cách nào vượt qua!

Mặc dù mới vừa nắm giữ, còn chưa quen thuộc, nhưng Công Tôn Y đã nhìn ra...

Chết tiệt!

Đây không phải là Thập Phương Câu Diệt của Công Tôn Hư sao?

Tin đồn Công Tôn Hư ký phát cho Trầm Côn thông hành lệnh, đưa ra Thập Phương Câu Diệt, lại là thật!?

- Đại nhân!

Trưởng lão sau lưng cau mày nói:

- Lý Mục xuất hiện ở nơi này, hơn nữa lại mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều, Trầm Côn còn nắm giữ Thập Phương Câu Diệt. Hay chúng ta triệt binh đi, Thần tộc phân liệt rồi, những người này đều là mầm móng Đông Sơn tái khởi của chúng ta, không thể tổn thất ở chỗ này!

Hắn dừng một chút.

- Dương Vô Tuyệt chắc cũng sắp đến rồi!

Công Tôn Trư đang yên lặng đánh giá Trầm Côn, trầm mặc một lát sau gật đầu.

- Chúng ta phải triệt binh thôi, bất quá muốn bình an bỏ chạy, phải khiến Lý Mục bị thương nặng, ít nhất cũng phải khiến hắn nhường chúng ta một lối triệt binh!

Nhìn chung quanh một chút, mặt các trưởng lão cùng các chiến tướng đều có vẻ sợ hãi.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Công Tôn Y tự mình tiến đến!

Đây là Trầm Côn lần đầu tiên thấy Công Tôn Y chính thức xuất thủ, chỉ thấy thân thể nàng chợt lóe, như lá lục bình bay bay, trong trận chiến hỗn loạn dày đặc đánh qua, chỗ nàng đi qua, đao kiếm, máu tươi, phần còn lại của chân tay bị cụt đều không dính thân!

Đi tới sau lưng Lý Mục, Công Tôn Y hai tay như sóng nước rung động tầng tầng lớp lớp, uyển chuyển múa... Mà nàng mỗi lần múa, lại phân ra một phân thân, cuối cùng tám phân thân ở kề bên thân thể cao lớn của Lý Mục bay múa, giống như tám con bướm đang nhảy múa.

- Trầm Côn, chỉ mình ngươi có Thập Phương Câu Diệt sao?

Công Tôn Y lạnh lùng cười một tiếng, tám phân thân đồng loạt ra tay, thân thể của nàng quá nhỏ so với biến thân của Lý Mục. Tất cả tám bàn tay không-thể-tránh-khỏi đều đặt trên hậu tâm Lý Mục.

Nha đầu này đã đem Thập Phương Câu Diệt, luyện đến cảnh giới tám phân thân như Công Tôn Hư rồi ư?

Trầm Côn nhíu nhíu mày, nhưng hắn đã nhìn ra, một chiêu này của Công Tôn Y so với Công Tôn Hư còn có khoảng cách rất lớn, không thể nào đánh chết Lý Mục, nhiều nhất chỉ có thể lưu lại vài vết thương nhẹ.

Quả nhiên!

Sau khi Lý Mục trúng chiêu, sau lưng xuất hiện tám lỗ hồng phun máu, nhưng với thân hình khổng lồ của hắn mà nói, tám lỗ hồng này thật sự quá nhỏ, la đầu một chút là xong.... Ngay lúc Lý Mục bị đau chậm chạp, Công Tôn Y đã lướt qua hắn, Hoàng Kim Thần tộc trưởng lão cùng đám chiến tướng chủ yếu theo sát phía sau, chớp mắt liền biến mất trong tầng mây.

Hơn nữa học cách của Trầm Côn, Công Tôn Y cũng kéo ra một cái chân không, ngăn cản hết thấy khả năng truy kích.

- Nha đầu này, chạy trốn mà cũng để ý như vậy!

Trầm Côn cười cười, không truy kích.

Lý Mục nhất định phải ở lại chỗ này dọn dẹp tàn quân quân địch, nếu Trầm Côn đuổi theo, vạn nhất Dương Vô Tuyệt chạy tới, chẳng phải là sẽ cùng Lý Mục liều chết sao?

Công Tôn Y, sớm muộn sẽ có một ngày ta tính sổ với ngươi!

Trầm Côn còn đang tính toán ngày sau tìm Công Tôn Y tính sổ nhưng hắn không nghĩ tới, hình như điều này đã không cần thiết nữa...

- Lý Mục chết tiệt, lại xuất hiện vào lúc này!

- Điều do tên phản đồ Công Tôn Hư kia! Nếu không phải hắn đem Thập Phương Câu Diệt truyền cho Trầm Côn, Trầm Côn không xuất ra được chân không bảo vệ thành trì, chúng ta đã sớm vọt vào trong thành rồi!

- Còn tên hai mặt Triệu Vô Cực kia, thật đáng giận!

Một đường chạy như điên ra xa hơn mười mấy dặm mây, Công Tôn Y cùng mấy vị trưởng lão rút cục tìm một đám mây tầng nghỉ ngơi.

Vừa ngồi xuống, trưởng lão cùng các tướng lĩnh lại bắt đầu oán trách, chỉ có Công Tôn Y liếc nhìn đám yêu thú cùng binh lính chạy đến sau, cả giận nói:

- Bây giờ không phải là thời điểm oán trách, lập tức kiểm kê nhân thủ!

- Công Tôn Y ngươi không phải là Thánh nữ nữa, ít dùng kiểu ra lệnh này để nói chuyện đi!

Các tướng lĩnh chê cười một trận, cuối cùng bắt đầu kiểm kê.

Kết quả rất kinh khủng, ba ngàn Thần tộc binh lính, ba vạn yêu thú, chỉ có hơn hai nghìn một trăm người chạy ra yêu thú cũng chỉ còn lại hơn hai vạn sáu ngàn đầu.

- Đánh một trận, tổn thất gần ba thành binh lực?

Sắc mặt Công Tôn Y rất khó coi, vốn muốn thu lấy lực lượng của Triệu Vô Cực, không nghĩ một Lý Mục hoành không giết ra, thoáng cái làm nàng tổn thất ba thành binh lực.

- May sao chủ lực đều bảo tồn được, cũng không gặp phải Dương Vô Tuyệt...

Công Tôn Y thở dài đứng lên nói:

- Các người thu thập đi, tiếp tục lên đường. Ngày hôm nay cửa ngoài bị Công Tôn Hư chiếm, tầng mây phụ cận cũng có Lý Mục. Chúng ta đi hướng tây bắc, tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày.

Nàng dừng một chút

- Trên đường phải thêm thám tử, cẩn thận đề phòng, nhất là cẩn thận Lý Mục, Trầm Côn, còn cả cường giả bậc nhất Dương Vô Tuyệt nữa!

Trưởng lão với các tướng lĩnh lòng vẫn còn sợ hãi gật gật đầu.

Sự hung bạo của Lý Mục đã cho thấy một tuyệt thế cường giả có bao nhiêu lực ảnh hưởng với chiến tranh: một người, giết chết mấy ngàn binh lính cùng yêu thú. Nếu xuất hiện bảy tám Lý Mục, chẳng lẽ không thể đem cả bọn làm nhân sủi cảo?

Đáng hận!

Nếu như không phải là Công Tôn Hư phản bội, mượn hơi mấy nguyên lão mạnh nhất trong thần tộc, bọn họ cũng không trở thành đám quân không có cao thủ trấn giữ, trở thành mục tiêu cho cao thủ săn giết!

Nghĩ tới đây, các trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, muốn đứng dậy lên đường.

Đột nhiên!

- Ai u, một nhóm quân đội Hoàng Kim thần tộc thật lớn!

Một tiếng cười đùa vang lên.

- Tiểu Tần, hình như chúng ta tìm được rồi, đám này nhất định nhiều hơn đám mà Tiểu Thương, Tiểu Chu, Tiểu Hán ba người giết nhiều. Oa rống rống!

Tiểu Tần? Tiểu Thương, Tiểu Chu, Tiểu Hán?

Nghe cách cười giỡn xưng hô, đám Hoàng Kim trưởng lão tự nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu, người đang nói này..... Chắc chắn là Tiểu Hạ!

Nguyên nhân rất đơn giản: Hạ, Thương, Chu, Tần, Hán là danh hiệu của Ngũ Đế quân!

Ngũ Đế quân tới!?

Trong một tích tắc, trên mặt các Hoàng Kim trưởng lão không còn tí máu!

Nơi xa lờ mờ đi tới ba người, tên đầu lĩnh người không cao, đầu trọc to, lời tha lời thôi nửa dã nhân, bộ dạng rất giống Trầm Côn. Hắn đang hỉ hả cười nói... Hoàng Kim Thần tộc trong lòng nói thầm, ngàn vạn lần không để vẻ mặt vô hại của hắn lừa gạt. Tiểu tử này còn ác độc hơn Trầm Côn nhiều.

Công Tôn Hư đã tận mắt chứng kiến, tên tiểu tử này mở đại hội chư hầu, thương lượng dùng chế độ độc chiếm thiên hạ thay thế chế độ nhường ngôi, chư hầu nào không đến hắn liền giết sạch hết dân chúng nước đó!

Kể đứng đầu Ngũ Đế quân, Hạ Khải!

Người thứ hai cao lớn hùng tráng, mặt trầm như nước, hai đầu lông mày âm u sát khí. Những công tích vĩ đại quét ngang Cửu Châu năm đó, đức Trường Thành, thống nhất đo lường, đóng đô Càn Khôn, giống như một loại thực chất khắc ở trong ánh mắt của hắn, để lại một ít sát khí, lộ ra vẻ thiết huyết bá đạo, thế nhân không dám nhìn thẳng!

Ngũ Đế quân, Tần Chính!

Sau lưng hai người có khí thế mạnh mẽ này, bóng người thứ ba có vẻ hơi khúm núm.

Là tân nhậm lãnh tụ của Bắc Đẩu Thất Tinh thần - Yến Nan Quy. Hôm nay Bắc Đẩu Thất Tinh thần bị Hào Long Thiên Tung giết toàn quân bị diệt, kẻ quy ẩn, kẻ dưỡng thương, chỉ còn lại Yến Nan Quy làm một quang can tư lệnh (DG: Tướng không binh). Hắn đi theo sau môn hai đại địch quân càng giống một nô tài hầu hạ chủ nhân, tay sai bưng trà dâng nước!

Vừa nhìn đối diện có đám lớn Hoàng Kim Thần tộc cản đường, ba người ngược lại có hứng thú, cười nói đi tới.

- Hạ Khải, nơi này là chỗ của chúng ta, lập tức rời đi, nếu không, nếu không...

Một trưởng lão chột dạ uy hiếp

- Nếu không chúng ta sẽ công kích!

- Tốt, công kích đi!

Hạ Khải hỉ hả ngồi chồm hồm xuống, một kiếm một chỗ đánh giá đám Hoàng Kim trưởng lão

- Ô? Làm sao chỉ có các người? Công Tôn Hư đâu? Đông Dương đâu? Ba Trung Nhân đâu? Hoàng Kim tam chân thần không ở đây, vậy sáu hắc bào trong thập Tam trưởng lão cuối cùng ở đâu?

Hắn nhúc nhích nói:

- Làm sao tất cả đều không có mặt? Vậy thì bằng đám người các người, chẳng phải là đưa đồ ăn tới miệng chúng ta sao?

Đám Hoàng Kim trưởng lão khóc không ra nước mắt.

Những người trong lời của Hạ Khải, chính là cao thủ chân chánh trong Hoàng Kim thần tộc, tùy tiện lấy ra một người một mình đấu Ngũ Đế quân cũng không thành vấn đề. Cũng chính bởi vì sự hiện hữu của bọn hắn, Ngũ Đế quân mới chạp chạp không có nhích tới gần Thiên Môn!

Nhưng bây giờ trong thần tộc loạn, bọn họ một phần bị Công Tôn Hư kéo đi làm người tốt, một bộ khác phận không chịu làm người tốt đã bị Công Tôn Hư phạt ác dương thiện rồi!

- Hạ Khải, chúng ta nhận thua!

Mới vừa bị Lý Mục cùng Trầm Côn liên thủ chém giết một trận, các trưởng lão thật sự không có dũng khí cùng Ngũ Đế quân đánh một trận, khổ sở nói:

- Hôm nay ta và người bãi binh. Chúng ta không ngăn trở các người đi Thiên Môn, hơn nữa có thể đem vực sâu dưới đất tặng cho các người. Cuộc đàm phán ngày đó, các người không phải vẫn muốn vực sâu dưới đất sao? Cho, chúng ta cho!

- Ai? Ta nghe thấy cái gì đây? Là chó điên sủa cuồng hay là kẻ điên mộng tưởng hảo huyền?

Hạ Khải ngồi cạnh, cắn móng tay, chậm rãi nói:

- Hoàng Kim thần tộc loạn, vực sâu dưới đất đã không người nào phòng thủ rồi. Chúng ta muốn đi, tự mình giết tới là xong, cần các người cho sao?

Hắn bĩu môi:

- Hơn nữa, các người biết không? Chúng ta đã hạ lệnh, ai có thể giết chết ba ngàn Hoàng Kim quái vật là có thể cùng chúng ta ngồi ngang hàng. Ôi chào! Chúng ta ra lệnh cho môn hạ, chúng ta dĩ nhiên phải làm gương tốt, cũng phải giết đủ ba ngàn quái vật sao!

Hắn quay đầu hỏi Tần Chính:

- Tiểu Tần người xem nơi này lúc đầu có hơn hai vạn. Người một vạn, ta một vạn, còn dư lại cho Tiểu Yến húp chút cháo được không?

Tần Chính kiên quyết như một khối huyền thiết:

- Vậy người phải lệ lên!

Lệ lên?

Tại sao phải lệ lên?

Hạ Khải còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm giác một giọt chất lỏng rơi vào trên chóp mũi của mình. Sờ sờ nóng hổi, hít hà, mùi máu tươi gay mũi.... Quay đầu nhìn lại, thì ra lúc nói: “Người phải lệ lên”, Tần Chính đã đánh giết quân đội Hoàng Kim Huyết tộc. Một đạo Hắc Long tựa như quang mang xẹt qua trong khoảnh khắc, trăm người bị xoắn thành mảnh nhỏ, dưới bầu trời nổi lên mưa máu...

Nếu không lệ lên, bọn Hoàng Kim binh lính này sẽ bị Tần Chính giết sạch!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

349. Chương 393: Yến Nan Quy Kém Cỏi

Dưới bóng đêm, cả tầng mây trắng đã bị nhuộm thành đám mây có màu đỏ như máu, mấy đường đi thông qua các đám mây khác đã bị tắc. Phần còn lại của chân tay đã bị cụt chất đầy đường, còn thật nhiều thi thể của bọn yêu thú to con bị vắt ngang ở giữa đường, giống như là từng ngọn núi máu thịt.

- Sáu ngàn ba trăm mười tám, sáu ngàn ba trăm mười chín, sáu ngàn ba trăm hai mươi...

Hạ Khải đứng trong núi thây biển máu, tự mình kiểm kê số quân địch đã giết.

Phương thức giết người của hắn và Tần Chính hoàn toàn bất đồng, nhìn thi thể cũng biết. Phàm là trái tim bị móc ra, con người không thấy, bụng mở toang nội tạng chảy ra ngoài thì chắc chắn là Hạ Khải đã hạ thủ. Mà Hoàng Kim Thần tộc chết trong tay Tần Chính, căn bản không cách nào tính toán được, bởi vì tất cả đều biến thành thịt vụn cùng máu tươi vương vãi khắp nơi, một thi thể nguyên lành cũng không có.

Cho nên Tần Chính cũng lười tính toán, dù sao hắn biết mình giết nhiều hơn Hạ Khải là được.

- Sáu ngàn ba trăm bảy mươi lăm. Hết!

Rốt cục kiểm kê xong, Hạ Khải hưng phấn giơ tay hoan hô một tiếng:

- Tiểu Tần, lần này chúng ta phát đạt rồi, ta giết được hơn sáu ngàn, người ít nhất cũng có hơn tám ngàn. Ha ha, trên đài Phù vân, chúng ta rất có thể diện rồi!

- Công Tôn Y cùng mấy trưởng lão chạy rồi!

Tần Chính xanh mặt, nặng nề hừ một tiếng.

Ngay lúc đại chiến bắt đầu, Công Tôn Y cùng các trưởng lão lập tức biết mình không phải là đối thủ, liền bỏ lại phần lớn binh lính, xoay người bỏ chạy, bên cạnh chỉ dẫn theo một số nhỏ tinh nhuệ chủ lực.

Phù vân ước hẹn chỉ cần giết chết ba ngàn Hoàng Kim Thần tộc, bất kể là giết ai, cho nên Hạ Khải cùng Tần Chính lười đuổi bắt bọn họ. Trong cặp mắt hung hãn của hai người họ, Công Tôn Y và mấy trưởng lão chạy mất, so với mấy tên lính quèn không có gì khác biệt, bọn họ chỉ thừa nhận Hoàng Kim tam chân thần mới thật sự là cá lớn.

- Được rồi, được rồi!

Hạ Khải hưng phấn mà liếm máu tươi dính trên bàn tay, ách, có thể còn dính một chút máu thịt vụn của người chết (DG: thằng này có sở thích ăn uống kinh khủng quá), cười tùm tùm nói:

- Người không phát hiện ra Tiểu Yến đã biến mất sao? Tiểu tử kia rất cơ trí, chắc đã đuổi theo Công Tôn Y rồi.

Tần Chính nhìn quanh một chút, quả nhiên, Yến Nan Quy đã không thấy tung tích.

Trên mặt đất còn dùng máu tươi của Hoàng Kim Thần tộc vẽ một cái miệng nói: Thừa hai vị Đế Quân, Công Tôn Y và Hoàng Kim trưởng lão không đáng để lo, nhưng cũng là cái mụm ghẻ mà Yến Nan Quy phải diệt trừ!

- Hừ, tiểu tử này quả nhiên cơ trí!

Tần Chính trong mắt lạnh lẽo ra vẻ tán thưởng.

- Đúng vậy, Tiểu Hán chọn Yến Nan Quy làm Bắc Đẩu Thiên Khu, quả là chọn đúng người!

Hạ Khải cười nói:

- So với tên Trầm Côn làm chúng ta kiêng kỵ, tên Trầm Ứng làm hại chúng ta. Trụ cột thế hệ này Yến Nan Quy vừa hiểu chuyện, có mắt nhìn sắc, vừa biết tôn kính chúng ta, lại càng lặng tiếng giúp chúng ta chùi dít... Ai nha nha, một tiểu tử biết điều như vậy, Tiểu Tần, có phải nên cất nhắc hắn một chút?

- Cất nhắc cái gì?

- Tỷ như... Sau này gọi hắn là Tiểu Yến Tử!

Hạ Khải cười ha ha.

Tần Chính lại nghiêm giọng khê hừ, gọi Yến Nan Quy là Tiểu Yến Tử cũng không phải là một câu trêu chọc, để ý một chút sẽ thấy Hạ Khải hay gọi: Tiểu Tần, Tiểu Chu, Tiểu Thương. Một khi Yến Nan Quy thăng cấp thành Tiểu Yến, nghĩa là cùng Ngũ Đế quân ngang hàng, trở thành vị Đế Quân thứ sáu!

Yến Nan Quy là Hoàng Đế khai quốc Đại Yến hoàng triều, trở thành một Đế Quân, thân phận hoàn toàn đúng quy cách!

- Yến Nan Quy cũng được, đáng tiếc là thực lực quá kém!

Tần Chính bác bỏ đề nghị chọn Yến Nan Quy, theo hắn Yến Nan Quy chỉ có mỗi một vũ hồn Lữ Phụng Tiên, còn chưa xứng sánh vai với Ngũ Đế quân bọn họ!

Chẳng qua là...

Yến Nan Quy thật sự - Kém như vậy sao?

...

Trên một tầng mây khác.

Công Tôn Y, mấy Hoàng Kim trưởng lão hoảng hốt trốn thoát, kiểm lại đám binh sĩ sau lưng... Thật quá bi ai! Trước lúc xuất chinh là ba ngàn binh lính ba vạn yêu thú, giờ chỉ còn lại hơn chín trăm binh lính, hơn ba ngàn yêu thú!

Oán giận mà nói, Công Tôn Y có thể chịu đựng sao? Nàng chẳng qua là bị Công Tôn Hư đánh bại, muốn dẫn chủ lực bộ đội dời đi mà thôi. Nhưng qua đoạn đường này, đội quân khổng lồ như cuồng long lại biến thành một con rắn nhỏ hay nuôi thả trong bể cá, lúc nào cũng có thể bị người giết chết!

Nhưng điều kỳ quái chính là, đối mặt với tuyệt cảnh như thế, nhưng bọn họ vẫn đang cười!

- Haiz, ha ha!

- Haiz, ha ha!

Liên tiếp cuồng tiếu, Công Tôn Y khóe mắt còn một chút lệ quang:

- Đông lão, ngài làm sao giờ mới đến!

Nàng khóc lên:

- Chúng ta bị Ngũ Đế quân đuổi giết, nếu ngài tới sớm nửa canh giờ, chúng ta cũng sẽ không tổn thương nguyên khí nặng nề, chỉ còn lại có một chút binh lính như vậy!

Đối diện nàng là một lão nhân mặc chiến bào màu vàng đang đi tới.

Bộ dáng như sư tử, vóc người hùng tráng, trong tay một cây trường đao kéo trên mặt đất. Người này chính là người Hạ Khải mới vừa nhắc tới, một trong Hoàng Kim tam chân thần: Đông Dương!

Không sai, chính là người đủ thực lực một mình đấu bất kỳ vị Đế Quân nào, cường giả trong Hoàng Kim thần tộc!

- Công Tôn Hư muốn làm người tốt, ta không đồng ý, bị hấn và ba người liên thủ vây công!

Đông Dương tức gầm hét lên:

- Ta khổ chiến ba ngày ba đêm, từ trong tay hai con rùa già bọn họ trốn ra được!

Thì ra là do Trầm Côn tạo nghiệt!

Vừa nghe Đông Dương đại chiến ba ngày đêm, Công Tôn Y vội la lên:

- Đông lão, thân thể của ngài...

- Yên tâm!

Lão cầm đại đao nặng nề trong tay:

- Ta đã ăn thịt mấy tên tiểu tặc không biết trời cao đất dày, đã khôi phục tốt rồi. Hôm nay dù đối thủ là Ngũ Đế quân, cũng đủ lòng tin đánh một trận!

- Vậy thì tốt.

Công Tôn Y thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói:

- Đông lão, hôm nay bộ đội của chúng ta đã bị tiêu diệt gần hết rồi, kính xin Đông lão làm chủ, dẫn chúng ta tìm kiếm một chỗ an thân, sau đó Đông Sơn tái khởi!

Đông Dương không nói chuyện.

Công Tôn Y sững sờ:

- Đông lão?

Ngẩng đầu nhìn lên, Đông Dương đang cau mày nhìn sau lưng của mình.

- Sau lưng ta có cái gì sao?

Công Tôn Y xoay đầu lại, chỉ thấy Yến Nan Quy một tay cầm Phương Thiên Họa Kích gác trên bờ vai, một tay nâng điện thờ màu đen, cười nhạt đi tới.

Bọn lính Hoàng Kim nhóm đã sợ bể mật, vừa nhìn thấy Yến Nan Quy liền vội vàng tránh né sau lưng Đông Dương, Công Tôn Y quát bảo ngưng lại nói:

- Vội cái gì, có Đông lão ở đây, Ngũ Đế quân đích thân tới chúng ta cũng không sợ hãi. Đứng ra cho ta, nghênh địch!

- Bắc Đẩu Yến Nan Quy, người tới đuổi giết chúng ta!

Công Tôn Y mắt lạnh đánh giá Yến Nan Quy.

- Dĩ nhiên!

Yến Nan Quy chậm rãi nện bước tiến tới.

- Chủ lực bộ đội của người đã bị hai đại quân địch giết sạch, ta cũng muốn húp chút cháo chứ? Ha ha, xin lỗi nhé, ta đành tới đánh chó rớt xuống nước thôi!

- Chó rơi xuống nước?

Công Tôn Y cười lạnh một tiếng:

- Có lẽ mới vừa rồi thì là vậy, nhưng bây giờ...

Nàng quay đầu đưa ánh mắt hỏi ý Đông Dương:

- Đông lão, người này chính là lãnh tụ hiện giờ của Bắc Đẩu Thất Tinh, tay sai trung thành nhất của Ngũ Đế quân, kính xin ngài...

- Người giao cho ta sao?

Đông Dương thật sự không muốn cùng Yến Nan Quy động thủ... Yến Nan Quy thân phận gì chứ, chỉ là tay sai của Ngũ Đế quân mà thôi. Đông Dương hẳn là Hoàng Kim tam chân thần, cùng Yến Nan Quy đánh chẳng phải là tự hạ thân phận?

Nhưng Công Tôn Y bọn họ đã bị tiêu diệt gần hết rồi, mình cũng đành phải miễn cưỡng xuất thủ...

- Tiểu tử, coi như ngươi vận rủi, gặp lúc lão phu cùng bộ đội hội hợp!

Đông Dương nhắc đại đao, mặt đối mặt hướng Yến Nan Quy, lạnh lùng nói:

- Nghe nói vũ hồn của ngươi là Lữ Phụng Tiên. Rất tốt, nhưng nơi này là thượng giới, Lữ Phụng Tiên còn chưa đủ nhìn đâu!

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi sượt qua nhau, đại đao Đông Dương đột nhiên giương lên, bổ xuống đầu Yến Nan Quy.

Mà trường kích của Yến Nan Quy nhướng lên, cũng hướng yết hầu Đông Dương đâm tới.

Không có đại chiêu đối nhau kinh thiên động địa, không liên quan đến bí pháp tinh diệu, hai người chính là so đấu tốc độ, một đao, một kích, đều nhanh đến mức mắt thường không cách nào theo kịp. Mọi người chỉ thấy được ánh đao màu vàng cùng mũi kích màu đen đụng nhau một chút, hai người vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Một bước.

Hai bước, ba bước, Đông Dương rất nhanh liền vượt ra ngoài hai mươi mấy bước, ở sau lưng hắn, Yến Nan Quy cũng hắn đưa lưng về phía nhau, cũng đi ra ngoài hai mươi mấy bước...

Chợt nghe 'Phốc' một tiếng, cổ họng Đông Dương phun ra một dòng máu nóng, thân thể sư tử hùng tráng ầm ầm ngã xuống đất!

Mà Yến Nan Quy giống như vừa làm một chuyện nhỏ không đáng kể, đem trường kích gác lên vai, bước chậm đi tới trước mặt Công Tôn Y.

- Mới vừa rồi chính là Đông Dương, một trong Hoàng Kim tam chân thần?

Yến Nan Quy cười cười:

- Hắn rất giỏi, đáng tiếc vẫn còn kém ta một chút!

Hoàng Kim bọn lính giống như thiên địa sụp đổ, kinh hãi im lặng không một tiếng động!

Một chiêu, miểu sát Hoàng Kim tam chân thần! (DG: miểu sát là giết chết ngay lập tức, kiểu như không tồn một giây ấy)

- Làm sao người có được thực lực như vậy?

Công Tôn Y khó có thể tin nói:

- Vũ hồn của người là Lữ Phụng Tiên, làm sao có thể giết chết Đông lão?

Đông lão cùng Ngũ Đế quân đều là cường giả nổi danh, một chiêu giết chết Đông lão, Yến Nan Quy chẳng phải là có bản lãnh một chiêu giết chết Ngũ Đế quân!?

Dối mắt khắp thiên hạ, kẻ mạnh như Yến Nan Quy, trừ Đại Long Đầu đứng trên Ngũ Đế quân, còn có ai xứng làm địch thủ!?

- Không có gì kỳ quái cả!

Yến Nan Quy rất không vui nói:

- Chỉ có thể trách Đông Dương quá khinh địch thôi. Ta cũng không chỉ có mỗi Lữ Phụng Tiên, trừ Ôn Hầu, ta còn có Chân Long để khí, còn có bốn mạng vũ hồn... Đúng rồi, thực lực ba người này hợp nhất, theo ta thấy phải là Siêu Thần Giai vũ hồn, Hoàng Vũ Thiên Hạ!

...

Vũ hồn: Hoàng Vũ Thiên Hạ!

Thuộc tính: tam vị nhất thể, vũ hồn mạnh nhất: Siêu Thần Giai.

Năng lực: không bị ảnh hưởng bởi không gian, trường kích có thể thuận gian truyền tống đến bất kỳ chỗ nào trong tam giới, ví dụ như yết hầu của Đông Dương. Đây là lực lượng không bị ảnh hưởng bởi không gian pháp tắc, trường kích chỉ, uy vũ mở rộng khắp thiên hạ!

Biến hóa: ngàn vạn lần không nên để hắn tìm được Điều Thuyền, nếu không bốn vị nhất thể...

...

- Chớ nói, ta không nghe, ta không nghe!

Một Hoàng Kim trưởng lão đột nhiên cầu khẩn, hắn hiểu, Yến Nan Quy ngoài mặt một mực làm chó săn, nhưng ngầm ẩn tàng lực lượng kinh khủng. Hôm nay lực lượng của hắn phô bày ra, nhất định sẽ giết người diệt khẩu!

Lúc này nghe càng nhiều, chết lại càng mau!

Nhưng Yến Nan Quy tựa hồ không thèm thông cảm cho hắn, nhàn nhạt tiếp tục nói:

- Thấy vũ hồn Hoàng Vũ Thiên Hạ của ta, các người đã hiểu chưa? Làm chó săn cho Ngũ Đế quân, chỉ là một bậc thang mà thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ giẫm lên thi thể Ngũ Đế quân để lên đỉnh cao hơn.

Hắn đột nhiên hỏi:

- Vậy các người nói xem, ta nên xử lý các người như thế nào đây!

- Chúng ta nhìn thấy quá nhiều, nghe được cũng quá nhiều rồi!

Công Tôn Y khổ sở cười một tiếng, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại:

- Người định giết ta diệt khẩu sao!

- Giết người?

Yến Nan Quy giạt mình:

- Ta sao lại muốn giết người? Mỹ nhân như ngọc, quân tử hảo cầu, Công Tôn tiểu thư, ta có một đề nghị tốt hơn nhiều!

Hắn khom người thì lễ:

- Người xem, ta có vũ hồn Hoàng Vũ Thiên, Đại Yến vương triều ở nhân gian, tiểu thư người cũng có Thiên Môn võ đạo, dưới trướng hơn ngàn hùng binh vẫn có thể đánh một trận... Vậy chúng ta tại sao lại không liên thủ với nhau?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

350. Chương 394: Trung Hồn Ở Đâu(1)

Công Tôn Y mở to mắt.

- Công Tôn tiểu thư, Yến Nan Quy ta sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa cưới vợ, Đại Yến hoàng triều cũng chưa có hoàng tử. Nàng có hứng thú làm hoàng hậu của ta không, chúng ta cùng nhau tranh đoạt thiên hạ?

Yến Nan Quy cười nói:

- Chỉ cần chúng ta thành thân, ta có thể giúp các người đi Nhân Gian Giới. Nàng nghĩ xem, chỉ quân đội này tại thượng giới chỉ có thể coi là tàn binh bại tướng, nhưng ở nhân gian giới, đã là lực lượng đủ sức quét ngang Cửu Châu... Thành thật mà nói, gần đây Quang Minh Hoàng điều tới nhiều mãnh tướng Tây Thục, quá nhiều ta rất nhiều. Ta cần lực lượng của tiểu thư giúp ta thủ hộ Đại Yến vương triều!

Đây là sự trao đổi trắng trợn rồi!

Nói xong Yến Nan Quy lại thở dài, xoa trán nói:

- Ai, vì dân chúng Đại Yến, ta đây đành bán thân, ngay cả mỹ nam kế cũng dùng đến rồi...

Công Tôn Y cười!

Thấy nàng cười, Yến Nan Quy cũng cười!

Đột nhiên ngay lúc đó, Yến Nan Quy vùng trường kích lên, chém bay đầu hai Hoàng Kim trưởng lão bên cạnh, Công Tôn Y cũng tung chưởng, đem một trưởng lão khác hóa thành hư vô!

- Tốt lắm, hiện tại ta đã hoàn toàn không chế chi quân đội này!

Công Tôn Y mỉm cười, Yến Nan Quy nói:

- Đường đi nhân gian, ta cũng sớm chuẩn bị xong cho nàng rồi, hoàng hậu của ta!

Bóng lưng hai người dắt tay đi xa, đi theo sau lưng là một đám Hoàng Kim Thần tộc vẫn còn kinh hồn tán đảm, nghe tiếng cười cợt của bọn hắn.

- Lập gia đình? Ai, không ngờ Công Tôn Y ta cũng có ngày xuất giá. Yến Nan Quy, thật ra thì ta rất chán loại chồng như người, quá giả dối, quá tàn nhẫn, làm ta thấy rất ghê tởm!

- Công Tôn tiểu thư, thật ra thì ta cũng thấy người rất không vừa mắt, ta thích loại phụ nữ như chim nhỏ nép vào người cơ.

- Nhưng mà có biện pháp gì đâu? Chúng ta đều muốn làm người thắng sau cùng, không phải sao?

- Ân, chúng ta nhất định là người thắng sau cùng, cho dù chúng ta làm không được thì hai mươi năm sau, ta Yến Nan Quy Hoàng Vũ Thiên, người Công Tôn Y Thiên môn võ đạo, con của chúng ta sẽ là một quái vật kinh khủng bậc nào... Chuyện mà chúng ta thế hệ này làm không được, đời sau sẽ thay chúng ta làm được, khiến chúng ta an lòng nhắm mắt!

Trong lúc bọn hắc đang đàm tiếu thì tại nhân gian Đại Yến hoàng triều.

Huyền Dận mang binh đánh lên một vị trí quân sự trọng yếu của Hoàng Kim Huyết tộc, thành phá xong lại không thừa thắng xông lên, mà đưa cho Hoàng Kim Huyết tộc Ba Sơn Vũ một phong mật hàm.

Nhận được mật hàm, Ba Sơn Vũ trầm mặc một lúc rất lâu, sau đó suất lĩnh mấy Hoàng Kim cao thủ còn sống đi tới Đại Yến hoàng triều Đô thành, ở hoàng cung dưới đất kiến tạo một tòa thể tục chi môn để triệu hoán Hoàng Kim Thần tộc.

Máu tươi hiến tế...

Công Tôn Y mang theo tàn binh bại tướng của nàng, từng tên một đi từ cửa lớn đẩy máu tươi ra.

- Hoan nghênh tới nhân gian, chư vị thượng thần!

Ba Sơn Vũ quỳ xuống đất nghênh đón, sau lưng của hắn, mấy tướng lĩnh trọng yếu nhất Đại Yến hoàng triều âm thầm quỳ nói:

- Cung nghênh hoàng hậu giá lâm!

- Ừ!

Công Tôn Y gật đầu, lại phát hiện Yến Nan Quy cũng không đi ra, nàng cất giọng nói:

- Bệ hạ, người không chuẩn bị trở về nhân gian sao?

- Dĩ nhiên là không!

Yến Nan Quy đứng ở một đầu khác của thể tục chi môn, khẽ cười nói:

- Ta còn là Bắc Đẩu Thiên Khu, còn muốn cho Ngũ Đế quân làm chó săn đâu! Ha ha!

Hắn tự giễu cười cười.

- Quan trọng nhất là... Ta muốn ở Thiên giới chờ một người, người có thể làm ta trở thành cường giả hoàn mỹ!

...

Giờ ta hãy trở lại trong pháo đài mây, sau nửa khắc đồng hồ lúc Công Tôn Y rút lui.

- Thú Tôn!

- Thú Tôn!

Cả pháo đài đều như sôi trào, người già, phụ nữ và trẻ em tụ tập phía dưới pho tượng Thú Tôn, hô to không ngừng. Bọn lính cố hết sức duy trì trật tự, nhưng trên mặt bọn họ đều có sự kích động và cuồng nhiệt khó có thể che giấu. Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào trên đầu thành, nơi pho tượng hùng vĩ đối diện Trầm Côn.

Đây là mộng sao?

Hơn nghìn năm tín ngưỡng, hôm nay đã thành hiện thực, Thú Tôn Lý Mục đã trở về, lại còn hóa thân thành Thương khung Thần Thú, đánh tan mấy vạn đại quân, bảo vệ chút thực lực cuối cùng của Triệu gia hoàng thất!

Điều này không phải là nằm mơ, Thú Tôn đang sống sờ sờ đứng trên tường thành kia!

Trong đám người Cuồng nhiệt, sắc mặt Triệu Vô Cực và Trần Dương vô cùng lúng túng. Minh mới vừa trở mặt, Lý Mục đã đứng ra ngăn cản sóng dữ, hiện tại Trầm Côn cùng Lý Mục nghiêm nhiên là tín ngưỡng tinh thần của Triệu gia tòa thành rồi. Nếu lúc này Trầm Côn muốn tính toán vụ bán đứng bằng hữu của bọn họ thì...

- Chủ thượng, nhanh đem gia phả tới!

Trần Dương nhỏ giọng nói.

- Cái gì?

Triệu Vô Cực thấp thỏm không yên, nên không nghe thấy.

- Gia phả!

Trần Dương thấp giọng giải thích:

- Thuộc hạ hiểu rất rõ Trầm Côn, tiểu tử này nổi danh nhỏ mọn. Ngài còn nhớ năm đó Tô gia bị hấn sửa trị thành cái dạng gì sao? Lần này bị chúng ta bán đứng, hẳn nhất định sẽ trả thù!

Hắn dừng một chút.

- Giờ chỉ có một kế, chỉ có lấy ra Triệu gia hoàng thất gia phả... Đại nhân, Bắc Địa Vương già rồi, Triệu Lạc Trần chỉ là một nữ nhân, ngài là người đàn ông cuối cùng của Đại Triệu hoàng triều có tư cách làm Hoàng Đế. Ngài mau cầm gia phả đi cầu Lý Mục, có Lý Mục đứng ra bảo đảm, Trầm Côn mới không làm khó ngài!

Đáng chết, ta làm sao lại quên mất cái này!

Triệu Vô Cực vội vã chạy vào trong thành.

Chỉ lát sau lúc Trầm Côn với Lý Mục đi xuống đầu tường, liền thấy Triệu Vô Cực quỳ trên mặt đất, giơ lên cao gia phả của Triệu gia hoàng thất, khóc rống chảy nước mắt cầu khẩn nói:

- Trầm Tước gia, chuyện mới vừa rồi... Ai, ta biết ta hiện tại nói cái gì ngài cũng không nghe, chỉ cầu ngài nể mặt Thú Tôn, để Triệu gia vẫn còn đàn ông!

Vừa nói hắn vừa mở gia phả, phía trên có khoảng ngàn tên, nhưng hầu hết đều bị hồng bút nhẹ nhàng gạch đi... Những người này đã bị Yến Nan Quy tru diệt!

Gia phả lớn như thế mà trục hệ huyết mạch của Triệu quốc phía dưới chỉ còn lại có ba người: Triệu Húc, Triệu Lạc Trần, Triệu Vô Cực!

Ai u, lão huynh làm cái gì vậy!

Trầm Côn híp mắt, khóe miệng cười quái dị, Trần Dương nói đúng, tâm trả thù của hắn rất nặng, nếu không thu thập một chút cái này bán đứng của mình 'Bằng hữu', hẳn tối nay sẽ ngủ không ngon.

Nhưng Lý Mục nhìn thoáng qua gia phả, trong ánh mắt hiện lên một tia cực kỳ bi ai.

- Chỉ còn lại ba người các ngươi thôi sao?

- Chỉ còn ba người chúng ta thôi!

Triệu Vô Cực khóc rống nói:

- Trong pháo đài cũng còn vài người, đều là Triệu quốc hoàng thất thứ xuất đệ tử, còn cả vài trung thần lương tướng vì quốc nạn hi sinh cho tổ quốc...

- Đứng lên đi!

Lý Mục đánh giá thân thể Triệu Vô Cực một cái.

- Đại Triệu cần người sống, cần người bảo vệ những căn cơ cuối cùng... Người cứ nói đi, Trầm Côn!

- Yên tâm đi, yên tâm đi!

Trầm Côn quyet miệng, không tình nguyện nói:

- Lý lão huynh đã nói thế, ta còn có thể làm gì... Đành để hắn bồi thường cho ta tám trăm vạn lượng bạc, rồi quỳ ngoài cửa mấy ngày mấy đêm thôi!

Vậy mà còn nói không làm gì?

Triệu Vô Cực miệng cam như hến, không dám cãi cộ với Trầm Côn.

- Hiện tại trong pháo đài còn bao nhiêu người?

Lý Mục hỏi.

- Binh lính hơn hai ngàn, dân chúng không tới bốn ngàn, khoảng chừng sáu ngàn người!

Triệu Vô Cực hồi đáp.

- Sáu ngàn người...

Lý Mục nhướng mày.

- Thượng giới hỗn loạn, Ngũ Đế quân lại tuyên bố kẻ tru diệt ba ngàn Thần tộc có thể cùng bọn họ ngồi ngang hàng, với lực lượng của các người, ở lại thượng giới quá nguy hiểm!

- Thú Tôn nói rất đúng, nhưng mà...

Triệu Vô Cực cười khổ.

- Chúng ta cũng muốn trở lại nhân gian, toàn bộ nhóm chúng ta đã đổi thành Thần tộc, lấy thực lực ấy, sau khi trở về đừng nói là an toàn, chính là phục quốc cũng không phải là không có hi vọng... Nhưng thiên giới và nhân gian cách xa nhau, trước mắt về nhân gian chỉ có ba đường: một là người thể tục mở cửa kêu gọi, chúng ta không làm được chuyện này. Hai là từ trên tầng mây trực tiếp nhảy đi xuống, nhưng trong thành chỉ có ta và Trần Dương có được bản lãnh này, biện pháp cuối cùng chính là giống như Trầm Tước gia, dùng Thông Thiên tháp...

Hắn bắt đầu dĩ thử dài.

- Nhưng chúng ta đâu có nổi cơ quan sư như vậy!

- Ta mang bọn người bay xuống!

Lý Mục thản nhiên nói.

- Ngài tự mình xuất thủ?

Triệu Vô Cực vui mừng quá đổi, nhưng Trầm Côn không vui.

- Lý lão huynh, nói gì người cũng là vũ hồn của ta. Ài, ta sắp sửa đi Thiên Môn rồi...

- Ta là vũ hồn của người, lại càng là Đại Triệu Lý Mục!

Ngữ khí của Lý Mục thật chân thành. Hắn hơi cúi thân, hóa thành một con Hồng Hoang cự thú có cánh, cái lưng rộng rãi như một đại quảng trường, đủ để dung nạp năm sáu ngàn người!

- Mau, đi thu thập hành trang!

Triệu Vô Cực mừng rỡ nói:

- Các đồng bào trong pháo đài, Thú Tôn bề hạ muốn dẫn chúng ta về nhà!!!

- Thú Tôn!

- Thú Tôn!

Mấy ngàn dân chúng lệ rơi đầy mặt, cũng không thềm thu thập hành lý đồ tể nhuyển, hô to bò lên trên lưng Lý Mục.

Thấy một màn như vậy, Trầm Côn cũng không biết nói gì. Sau khi hắn bị Dương Vô Mệnh đánh nát U Minh hồn phúc, hắn đã mất đi năng lực chế ước với vũ hồn. Hơn nữa Lý Mục trung thành như vậy, hắn cũng chỉ có thể thành toàn.

- Quên đi!

Trầm Côn ném ra một tấm lệnh bài, bảo Triệu Vô Cực đeo trên cổ.

- Đến nhân gian, đi tìm Quang Minh Hoàng, chỉ cần các người nguyện ý trở thành nước phụ thuộc hắn, Quang Minh Hoàng sẽ cho các người một khối thổ địa để gây dựng lại Đại Triệu!

- Đa tạ, đa tạ!

Triệu Vô Cực liên tục không ngừng nói tạ ơn.

Cuối cùng kiểm kê, hầu hết người Triệu đều leo lên lưng Lý Mục, nhưng vẫn là có sáu bảy trăm người lưu lại... Những người này, cũng là những cụ già mới vừa rồi tiên phong đánh Công Tôn Y, bị phi hành yêu thú đả thương, nên giờ không chịu nổi tốc độ phi hành cao cùng áp lực dữ dội của nó.

Trầm Côn làm người tốt đến cùng, dứt khoát lưu lại bảo vệ những người bị thương, đồng thời nói Triệu Vô Cực, thu xếp xong sau phải đi tìm Mặc Ly. Để Mặc Ly tái tạo một ngọn thông thiên tháp tới đón những người này.

Triệu Vô Cực nhất nhất đáp ứng, nửa khắc đồng hồ sau, Lý Mục mang theo hầu hết đám người cất cánh.

Trầm Côn lưu lại một mặt chiếu cổ người bị thương, một mặt đợi Dương Vô Tuyệt đến...

Canh giờ thứ hai sau khi Công Tôn Y toàn quân bị diệt, Dương Vô Tuyệt rút cục khoan thai chậm rãi đi tới.

Về mặt hấn phong trần mệt mỏi, trên thiết thủ màu đen còn dính đầy máu tươi, vừa thấy ngồi ở cửa thành là Trầm Côn, hấn kinh ngạc nói:

- Là người? Triệu Vô Cực đâu?

- Chạy rồi!

Trầm Côn chỉ chỉ dưới đất, cười tủm tỉm nói:

- Lão huynh, sao giờ người mới đến, người không biết đâu, mới xảy ra nhiều chuyện lớn đó...

Hấn kể lại chuyện vừa xảy ra, cuối cùng hơi hả hê nói:

- Hoàng Kim Thần tộc, Công Tôn Hư làm người tốt, Công Tôn Y chỉ còn tàn binh bại tướng, đường đi Thiên Môn, cũng không còn chướng ngại nữa rồi?

Dương Vô Tuyệt rất áy náy nhìn thoáng qua Trầm Côn...

- Lão huynh, người dùng ánh mắt này nhìn ta làm gì?

Trầm Côn gãi gãi cái đầu trọc lóc.

- Ta đến muộn rồi.

Dương Vô Tuyệt áy náy nói:

- Nếu như ta sớm tới một chút, sẽ không để cho Lý Mục bay đi nhân gian... Giờ phút này, Lý Mục chắc đã bị giết rồi!?

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

351. Chương 395: Trung Hồn Ở Đâu (2)

Nụ cười của Trầm Côn cứng lại.

- Ta không nói giỡn!

Dương Vô Tuyệt lạnh lùng nói:

- Một canh giờ trước, Hạ Khải cùng Tần Chính tập kích tàn quân Công Tôn Y, Công Tôn Y cùng mấy Hoàng Kim trưởng lão đã bị Yến Nan Quy đánh chết. Chi quân đội chủ lực cuối cùng của Hoàng Kim Thần tộc đã bị tiêu diệt rồi, cho nên Ngũ Đế quân hạ lệnh, khởi xướng trận đánh cuối cùng với Hoàng Kim Thần tộc!

Trầm Côn có phần khó mà tin được tin dữ này.

- Chuyện này với Lý Mục đâu có gì liên quan?

- Người không hiểu quân sự sao?

Dương Vô Tuyệt cau mày nói:

- Đánh một trận cuối cùng tức là thanh trừ bất kỳ thế lực nào thuộc về Hoàng Kim Thần tộc, cho đến khi trong tầng mây không còn bất kỳ một Thần tộc nào!

Hắn liếc nhìn bầu trời bao la mênh mông vô bờ.

- Lý Mục đem theo năm sáu ngàn người, bay nghênh ngang trên bầu trời, ngoài việc trở thành mục tiêu tiêu diệt của người khác, hắn còn có kết cục khác sao?

Một câu trúng đích!

Lúc này, ở mặt dưới tầng mây, Lý Mục huy động hai cánh, đã bay đến giới tuyến giữa thượng giới và nhân gian giới.

Thấy trước mặt xuất hiện một đạo cầu vồng bảy sắc, nhóm người Triệu trên lưng Lý Mục đều hoan hô, bọn họ biết, đây là đường ranh giới giữa thiên và nhân giới. Chỉ cần vượt qua đạo cầu vồng này, là bọn họ có thể về nhà.

- Xin đại gia cẩn thận!

Triệu Vô Cực vừa vui mừng vừa lo lắng, lớn tiếng nói:

- Thiên giới và nhân gian cách xa nhau, đường ranh giới này không phải dễ dàng vượt qua như vậy, bên trong chẳng những có Lô Ván Thiên kiếp, còn có Tiên Phật thần lực thủ hộ, tất cả mọi người nắm chắc da lông Thú Tôn, cẩn thận đề phòng Lô Ván đánh trúng, cẩn thận coi chừng té xuống!

- Thú Tôn!

- Thú Tôn!

Những người Triệu khác thật ra không hề lo lắng gì, từ ngàn năm tin cậy của họ với Thú Tôn, còn cả thực lực cường đại mà Lý Mục mới vừa biểu hiện ra, bọn họ không nghi ngờ chút nào việc Lý Mục có năng lực vượt qua đường ranh giới thiên nhân này.

- Ha ha! Nghe được tiếng hoan hô trên lưng, trong lòng Lý Mục ấm áp, sau đó, hắn cúi đầu gầm thét một tiếng, hai cánh cong lại, tạo thành hai hình bán cầu bảo vệ thân thể mình và đám người Triệu. Hắn gầm một tiếng nữa, bay về đường ranh giới thiên nhân.

Nhưng vào lúc này!

Một đạo kiếm quang từ phía dưới xẹt qua, lóe sáng thật đẹp, như từ thiên địa chém thành một vết nứt, trong kiếm quang còn có từng mảnh Thanh liên bay lượn.

- Lý Trích Tiên?

Lý Mục giật mình hoảng sợ. Hắn đã nhận ra, đây là Lý Trích Tiên đệ nhất kiếm, Thương khung chi kiếm!

Lý Mục điên cuồng hét lên một tiếng một cánh ra sức chém ra, cứng rắn chặn lại một kiếm này, nhưng kiếm phong đã cắt trên cánh hắn một vết thương dài đến trăm mét, máu tươi tràn ngập không trung.

- Lý Trích Tiên, ta đang hộ tống người Triệu về nhân gian!

Lý Mục quát to.

- Thiên giới với nhân gian khác biệt, người Triệu đã bị cải tạo thành Thần tộc, sao có thể đi nhân gian làm loạn?

Trên trời không thấy bóng dáng chỉ truyền ra tiếng nói của Lý Trích Tiên.

- Ngũ Đế quân đã hạ lệnh, đánh một trận cuối cùng với Hoàng Kim Thần tộc. Lý Mục, Hoàng Kim Thần tộc vốn là quái thai của người và thú, không thuộc về lục đạo luân hồi, người cần gì phải bảo vệ bọn họ?

Hắn nhàn nhạt nói.

- Thả bọn hắn xuống, ta sẽ không làm khó dễ người!

- Làm khó ta?

Lý Mục cười lớn.

- Ta thừa nhận kiếm pháp của ngươi lợi hại, nhưng muốn từ trong tay ta bắt lại sáu ngàn người Triệu, ngươi vẫn chưa có bản lĩnh này!

- Ai.....

Một tiếng thở dài thản nhiên.

- Lý Mục, ta thấy ngươi trung thành cảnh cảnh, không muốn cùng ngươi đối địch. Ta thực muốn nói với ngươi cho dù ngươi có vượt qua cửa ải của ta, kế tiếp còn có Trầm Trọng, còn có Trung Châu tử sĩ, còn có Hán bang, Chu Vũ của Ngũ Đế quân! Ngũ Đế quân đã sớm dự liệu được, Hoàng Kim Thần tộc có thể tháo chạy xuống nhân gian. Họ đã tại đường ranh giới thiên nhân bày ra thiên la địa võng, ngươi không qua nổi đâu!

Lý Mục trầm mặc!

Dù hấn rất mạnh, nhưng nếu phải liên tục đấu với Lý Trích Tiên, Trầm Trọng, hai đại Đế Quân..... Tự mình thật sự có thể giết đi ra ngoài sao?

- Đa tạ ngươi đã nhắc nhở!

Lý Mục đột nhiên cười một tiếng

- Nhưng ta hôm nay không giết đi ra ngoài thì sáu ngàn người Triệu trên lưng sẽ chết trong tay Ngũ Đế quân!

- Vậy... Ta hiểu rồi!

Lý Trích Tiên thở dài nhàn nhạt nói.

- Anh hùng tự có nơi thuộc về, so với Trầm Trọng cùng Ngũ Đế quân, ngươi chắc càng mong được chết trong tay ta đúng không?

Vừa nói, trên bầu trời mơ hồ ngưng kết thành một đạo Kinh Hồng kiếm quang.

- Đã như vậy, hãy đón một kiếm của ta đi! Hiên Viên, thiên chi kiếm!

Kiếm quang nhắm vào đầu chém xuống, Lý Mục cười lạnh một tiếng, gằm to lên, một ngụm cắn kiếm quang.

Bằng, bằng, bằng. Trong tiếng nổ liên tiếp, hàm răng Lý Mục bị đánh nát mười mấy cái, gương mặt cũng bị kiếm quang chém thành một lỗ hổng lớn, nhưng kiếm quang của Lý Trích Tiên cũng bị hấn cắn nát bấy.

Nhưng còn chưa kịp nghe được người Triệu hoan hô, Lý Mục đã cảm thấy mình bị từng lớp khí như một mảnh đại dương mệnh mông bao vây, mỗi một lớp khí này giống như một thanh kiếm, kiếm khí tàn sát bừa bãi, mãnh liệt hào hùng.

Hắn đã sa vào trong lớp lớp khí đó, không còn đường nào tránh né!

- Hư không, tiên chi kiếm!

Kiếm thứ ba của Lý Trích Tiên xuất hiện, những tầng khí đầy trời đột nhiên hóa thành một thanh lợi kiếm, như mưa to phủ xuống trên người Lý Mục.

Lặng yên không một tiếng động, một cánh cửa Lý Mục đã bị chém đứt, một... cánh khác cũng bị chém đứt nữa, hấn - một con yêu thú cự trảo bị kiếm quang xé nát, bộ ngực bị kiếm quang chém thành vết thương máu chảy đầm đìa...

Ở nơi rất xa, Ngũ Đế quân đang quan sát nơi này, chỉ thấy bầu trời đột nhiên xuất một dải máu, trong sương mù, lông, cánh, móng nhọn, da, xương cốt, trái tim... Giống như trời mưa rơi thẳng xuống khoảng không!

- Lý Mục bị phanh thây rồi?

- Kiếm thứ ba của Lý Trích Tiên được xưng tụng là huyết sát chi kiếm, Thần Phật cũng bị chết không có chỗ chôn, huống chi là Lý Mục?

Trong tiếng cười nhàn nhạt, bọn họ xoay người rời đi.

Mà những mảnh vụn còn lại của thi thể Lý Mục thì không ngừng rơi xuống, nện tới tấp vào đường ranh giới thiên nhân... Oanh, oanh, oanh, Lôi Vân trên đường ranh giới lập tức phát động, làm hài cốt nổ thành vụn phấn, chỉ có mấy khối da hơi nhỏ may mắn thoát khỏi vụ này, từ đường ranh giới thiên nhân bay ra ngoài, rớt xuống nhân gian.

- Lý Mục, dù người không phải là địch thủ của ta, cũng sẽ không bại nhanh như vậy...

Chỗ tầng mây sâu, Lý Trích Tiên nhú hai đầu lông mày lộ vẻ nghi ngờ.

Lý Mục chết quá dễ dàng, thua quá nhanh!

Dưới tình huống bình thường, Lý Mục ít nhất có thể ngăn cản nửa khắc đồng hồ, cuối cùng mặc dù vẫn chết, nhưng ít nhất vẫn có thể bảo tồn thi thể nguyên lành!

- Hả?

Mắt Lý Trích Tiên quét qua thiên địa, chợt thấy một bóng đen khét lẹt, vừa mới vượt qua đường ranh giới thiên nhân, rớt xuống mặt đất.

Đây là một mảng da lớn của Lý Mục! Bên trong còn loáng thoáng truyền ra tiếng khóc của người Triệu!

- Người phân ra hơn phân nửa linh khí, bảo vệ bọn người Triệu này sao?

Lý Trích Tiên ngạc nhiên sững sốt, hắn đã hiểu, Lý Mục thua nhanh như vậy, là bởi vì hắn ngưng kết phần lớn lực lượng trên tám da này, bảo vệ tất cả người Triệu, hộ tống bọn họ xông qua đường ranh giới thiên nhân! Với địch thủ cường đại như vậy, Lý Mục không có khí lực mang theo mấy ngàn người một đường giết đi ra ngoài, cho nên hắn chọn lừa dối, chết trong tay Lý Trích Tiên, đổi lấy cơ hội lợi dụng lúc hỗn loạn đưa người Triệu nhập cư trái phép nhân gian!

Đáng tiếc bị Lý Trích Tiên xem thấu...

Trên bầu trời lần nữa ngưng kết nổi lên tầng tầng lớp lớp kiếm quang. Nhưng không đợi một kiếm này xuất thủ, một Thiết chưởng đã bóp nát nó, tiếng Dương Vô Tuyệt vang lên.

- Mạng của những người Triệu này do Lý Mục dùng mạng của mình đổi lấy! Đủ rồi, cho bọn hắn một con đường sống đi!

Từ trong tầng mây Lý Trích Tiên hiện ra, trường kiếm đã thu vào trong vỏ.

- Sao giờ người mới đến?

Hắn hỏi.

- Ta đi gặp Trầm Côn, nên tới trễ một chút!

Dương Vô Tuyệt nói giọng khàn khàn.

- Trầm Côn còn muốn chiếu cố người bị thương trong pháo đài Triệu gia, nên nhờ ta cho người biết... Ta đã đến rồi, nếu như Lý Mục chưa chết, người cho hắn một con đường sống đi! Nếu như Lý Mục đã chết, thì tìm linh hồn của hắn, trả lại cho Trầm Côn!

Lý Mục bị Tổ Tâm cải tạo thành Thú Thần chín mặt, đã có được thân thể thật sự cho nên mới bị giết đương nhiên chỉ là thân thể của hắn.

Về phần linh hồn của hắn...

Lý Trích Tiên quét mắt khắp tầng mây, bỗng nhiên nhú mày.

- Linh hồn của Lý Mục đâu rồi?

- Không có ở đây sao? Dương Vô Tuyệt tĩnh tâm cảm ứng một lúc, cũng sững sờ.

Lý Mục tan xương nát thịt, thậm chí ngay cả linh hồn cũng không thấy!

- Hôm nay Địa phủ đóng cửa, lục đạo luân hồi tạm dừng, linh hồn Lý Mục có thể đi đâu?

Lý Trích Tiên cùng Dương Vô Tuyệt liếc nhìn nhau trong đôi mắt đều là nghi vấn không giải thích được, Vương Kiêu chết, Huyền Si chết, Mặc Ly lưu ở nhân gian, Cổ Nguyệt Hà với Thủy Nhi vẫn đang mất tích, hôm nay Lý Mục cũng bị cảnh tan xương nát thịt...

Là dự ngôn.

Dự ngôn có một chút biến hóa, Lý Mục lần này cũng không ngoại lệ.

Trên dự ngôn biến mất, chỉ còn lại một câu nói... “Kể chết ngu trung, trời cũng không làm gì được, thôi, thôi!”

Tựa hồ thái độ của lão tăng quét rác với Lý Mục, cùng Trầm Côn là giống nhau, không thích tính cách ngu trung của hắn nhưng cũng không khỏi không bội phục lòng trung thành của hắn.

Sau khi Lý Mục chết vài ngày, Lý Trích Tiên cùng Dương Vô Tuyệt cũng đi Thiên Môn, nghe đồn là, trận đánh cuối cùng do Ngũ Đế quân phát động đã toàn thắng. Thượng giới giờ chỉ còn lại một chi Hoàng Kim Thần tộc cuối cùng, là kẻ hồi cải quay đầu làm người tốt Công Tôn Hư.

Dưới sự hướng dẫn của Công Tôn Hư, chi Hoàng Kim Thần tộc này cởi bỏ chiến giáp, để xuống binh khí, chủ động đi nhân gian làm lao công chuộc tội..... Ngũ Đế quân sẽ không chọc vào chi đội ngũ vô hại này, Thiên giới tựa hồ cũng không làm khó bọn họ, dù sao bọn họ cũng rất dễ dàng vượt qua đường ranh giới thiên nhân.

Trên thượng giới một ngày bằng trên mặt đất một năm, mặt đất rất nhanh truyền đến tin tức nói, những người này không gia nhập thế lực nào, hễ nơi nào có thiên tai, bọn họ liền xuất hiện, hôm nay tu sửa cầu cho dân chúng, ngày mai giúp dân chúng khẩn hoang, lúc gặp phải đại hồng thủy, nghe nói mười mấy Hoàng Kim Thần tộc còn nắm tay nhảy vào trong hồng thủy, chặn đỉnh lũ lại.

Dần dần, dân chúng Cửu Châu đối với bọn họ cảm ân ái đức, đã có người muốn dựng đền thờ trường sanh cho bọn họ nữa. Nhưng lúc hỏi thăm tên bọn họ, Công Tôn Hư khiêm tốn khoát tay áo.

- Làm chuyện tốt không cần lưu tên ..... Nếu như nhất định phải gọi, thì gọi ta là Hảo nhân giáp (người tốt nhất) đi!

Đúng rồi, lúc nói lời này, Công Tôn Hư đã dùng tiền do hắn cực khổ đi làm kiếm tới, mở ra một tòa cô nhi viện kêu là Hảo nhân trai.

Trầm Côn cười một tiếng, vừa lúc Mặc Ly tạo xong thông thiên tháp tới đón người bị thương, hắn viết cho Trầm gia một phong thư.

- Cha, tìm mấy đồng tử quân giả mạo cô nhi chạy nạn, lẫn vào Công Tôn Hư cô nhi viện.... Lão này công phu lợi hại, nên học trộm một chút đi!

Sau Trầm Phật thật tìm tới mấy đồng tử quân, kết quả vừa đến Hảo nhân trai... Má ơi, mấy vạn đồng tử quân đều giả dạng làm dân chạy nạn, khóc thét đòi Công Tôn Hư chứa chấp, hơn nữa người ta vừa nhìn là biết!

- Ôi chào! Đây không phải là Thiên minh Tiểu Mặc sao? Tỷ tỷ của ngươi là Thiên minh hoàng hậu Mặc Anh, các loại võ công tùy tiện học, sao ngươi còn tới nơi này học trộm võ công a!

- Không có biện pháp, tỷ phu của ta Quang Minh Hoàng đại nhân hạ lệnh, nói Công Tôn Hư người ngu nhiều tiền, lừa gạt hắn mấy bộ võ công không coi là gì..... Ấc, Yến Thành, làm sao ngươi cũng tới? Ngươi đã mười tám rồi, còn giả mạo nhi đồng chạy nạn sao!?

- Không có gì, hoàng hậu nhà ta nói, ta từ nhỏ dinh dưỡng không đầy đủ, giả mạo cô nhi không bị phát hiện.....

Cứ như vậy, Công Tôn Hư trở thành một đại truyền thuyết trong giới giáo dục Cửu Châu, đồ đệ khắp thiên hạ, thiện danh truyền bốn bể..... Nghe nói có nhiều chỗ đã không lạy Quan Âm, bắt đầu lạy Công Tôn Hư rồi.

Dĩ nhiên, những chuyện này cùng Trầm Côn đã không còn quan hệ. Ngày thứ mười sau khi Lý Mục chết, hắn đi tới đường ranh giới thiên nhân, nơi Lý Mục chết trận...

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

352. Chương 396: Người Rửa Mặt Rồi!

Một là Khổng Minh đã nói, vũ hồn đã chết có thể tìm thấy ở Thiên Môn, Gia Cát Khổng Minh đâu cần phải dùng chuyện này lừa gạt Trầm Côn?

Một nguyên nhân khác là Lý Mục không giống những vũ hồn khác, hắn bị Tổ Tâm cải tạo, bị chết chẳng qua là thân thể hắn. Hiện giờ Địa phủ đóng cửa, linh hồn Lý Mục không chỗ đi, nói không chừng còn ở lại phụ cận ranh giới thiên nhân!

Lúc này, bọn Ngũ Đế quân cũng đã đi Phù Vân thai ngoài Thiên Môn. Phù Vân chỉ ước chính thức bắt đầu, trên đường ranh giới thiên nhân nhìn không thấy điểm cuối, lộ ra vẻ vắng ngắt.

Trầm Côn tìm tới trưa, vẫn không phát hiện bóng dáng Lý Mục, nhưng ngay lúc hắn muốn rời đi...

- Lý Mục, người đã là người chết, nếu người không đi, coi chừng ta độ hóa người!

Một tiếng mắng tức giận truyền đến, Trầm Côn nghe thấy mắt liền sáng lên.

Theo tiếng mà tìm, cách đó không xa trong một mảnh mây dày, linh hồn Lý Mục đang đứng ở đám mây ngơ ngác cúi nhìn hạ giới, bên cạnh hắn còn có một bóng người mặc đạo bào, đang chỉ vào Lý Mục tức giận mắng.

Có chuyện gì vậy? Trầm Côn cẩn thận từng li từng tí núp sau tầng mây, thấp giọng phân phó vũ hồn.

- Bạch lão huynh, Cơ Na, cẩn thận một chút... Đầu tiên cần biết rõ tình huống, sau đó đồng loạt ra tay, cứu Lý Mục về!

Trong lúc đạo sĩ tức giận mắng, Lý Mục vẫn ngơ ngác quan sát nhân gian...

- A di đà Phật!

Đạo sĩ tựa hồ bị chọc giận, nhưng rất kỳ quái, hắn là một đạo sĩ, lúc tức giận lại không nói Vô Lượng Thiên Tôn, mà nói A di đà Phật!

- Lý Mục, sao người cứ thông thái rởm như vậy?

Đạo sĩ lớn tiếng nói:

- Hai lần rồi, người đã vì Triệu quốc chết trận hai lần, không làm... thất vọng bổng lộc Triệu vương ban cho năm đó rồi. Người đừng nhìn nữa, đi theo ta đi!

- Một ngày quân thần, vạn kiếp quân thần!

Lý Mục vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

- Hắc, ta nói cái tên hư não nhà người muốn ép ta động thủ có phải hay không?

Đạo sĩ từ tay áo rút ra một..... Quả là rất kỳ quái, hắn là một đạo sĩ, lại rút ra mõ Phật giáo.

Đồng!

Lấy mõ đập vào đầu Lý Mục, đạo sĩ mắng:

- Ta đánh người cái đồ đầu gỗ!

Trong mắt Lý Mục hàn quang chợt lóe, thản nhiên đi qua lão đạo sĩ, sau đó lại nghiêng đầu tiếp tục quan sát...

- Ai u, Lý đại gia của ta, Lý Mục đại gia!

Đạo sĩ tựa hồ hết cách, cầu khẩn nói:

- Nhân gian có gì đáng xem đâu. Trên thượng giới một ngày bằng nhân gian một năm, Triệu Vô Cực bọn họ đã tại nhân gian cảm rồi, cuộc sống cũng dễ chịu, người đã hài lòng chưa?

Lão kéo tay áo Lý Mục.

- Đi theo ta đi, người đã là linh hồn, không còn thuộc về thiên địa nữa, theo ta thôi!

Trầm Côn biết, đây là Lý Mục sau khi chết quyền luyện Triệu quốc cổ nhân, không chịu rời đi thôi.

Nhưng lão đạo sĩ này là ai?

Nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ không giống như kẻ xấu, hơn nữa... Giọng hắn nghe rất quen tai! Hắn nhìn kỹ lão đạo sĩ này, đáng tiếc chỉ thấy bóng lưng, Trầm Côn thật sự nghĩ không ra đây là vị lão huynh nào.

Lúc này, lão đạo sĩ thấy khuyên giải mãi không có kết quả, đã tức giận, chửi ầm lên nói:

- Lý Mục, bản tăng đã nói hết lời, tại sao ngươi vẫn không chịu nghe? Dù là Phật cũng phải nổi giận, hôm nay bản tăng sẽ bắt ngươi về!

Nói xong hắn nhảy lên, mồm trong tay đập xuống đầu Lý Mục.

Cú đập này cũng không giống như dạng đập giỡn nhẹ nhàng, mồm mang theo tiếng cuồng phong gào thét, tản ra một trận Phật quang nhàn nhạt, một khi bị đánh trúng, linh hồn Lý Mục chỉ sợ không còn đường sống.

Khốn kiếp!

Dám giết vũ hồn của bản tăng!/? Trầm Côn nóng nảy, để Bất Sắc hóa thành một cái mồm cực lớn, hắn nhảy dựng lên, mồm liền đập về phía cái ót lão đạo sĩ.

- Kẻ nào dám đánh lén lão nhân gia ta?

Lão đạo sĩ nghiêng đầu lại, vừa thấy gương mặt Trầm Côn, còn cả cái mồm cực lớn trong tay hắn, thất thanh nói:

- Lão Đại, đừng đánh, là ta!

Đồng!

Trầm Côn thu tay lại không kịp, mồm mạnh mẽ đập vào mặt lão đạo sĩ!

Máu mũi giàn giụa...

Khuôn mặt như hoa đào nở...

Sau đó Trầm Côn mới kịp phản ứng.

- Lão Đại? Người gọi ta là lão Đại?

Hắn nhìn kỹ gương mặt lão đạo sĩ.

- Ta không biết người!

- Lão Đại, người nhìn lại đi!

Lão đạo sĩ vừa lau vết máu trên mặt, quay đầu lại, nhếch miệng cười một tiếng.

Trầm Côn cẩn thận nhìn, nhìn chừng một phút đồng hồ...

- Không nhận ra!

Hắn lắc đầu.

- Trời ơi, lão Đại người quên ta rồi sao?

Lão đạo sĩ ai oán chỉ vào khuôn mặt của mình.

- Là ta, Cổ Nguyệt Hà, ta là Cổ Nguyệt Hà a!

Trầm Côn trừng mắt nhìn, xem xét tỉ mỉ dung mạo lão đạo sĩ, vẫn lắc đầu.

- Lão huynh, đừng đùa bỡn ta, Cổ Nguyệt Hà hình dáng ra sao ta rõ ràng, người.....

Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, Trầm Côn cả kinh kêu lên:

- Người thật là Cổ Nguyệt Hà? Người rửa mặt rồi!?

- Đúng, ta rửa mặt rồi!

Cổ Nguyệt Hà lộ nét do dự.

Trầm Côn vỗ vào cái đầu trọc.

- Người rửa mặt làm gì, rửa mặt xong, ta cũng không nhận ra được người!!

Lúc này Lý Mục nghiêng đầu lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua Cổ Nguyệt Hà.

- Người là Cổ Nguyệt Hà?

- Lý đại ca!

Cổ Nguyệt Hà quát lên như sấm, hét lớn:

- Ta đã nói với người mấy canh giờ rồi, người còn không nhận ra ta là ai sao?

Lý Mục mặt lạnh nói:

- Bởi vì người rửa mặt rồi!

.....

- Lão Cổ, sao người lại ở chỗ này?

Sau khi Cổ Nguyệt Hà bình tĩnh lại, Trầm Côn cười híp mắt hỏi.

- Cao nhân, tự có nơi thần bí của cao nhân!

Cổ Nguyệt Hà rung đùi đắc ý nói:

- Lão Đại người đừng hỏi, thiên cơ bất khả lậu...

Thấy Trầm Côn để Bất Sắc biến thành cục gạch, hắn chặn lại nói:

- Đừng đánh, đừng đánh, ta nói thật được chưa! Những năm này, ta thay cho Gia Cát Khổng Minh, chịu trách nhiệm trấn áp ma đầu tại Địa hạ thâm uyên (vực sâu dưới lòng đất)!.

- Vực sâu dưới đất?

Trầm Côn giật mình nói:

- Người bây giờ là một trong thập đại trí giả, thủ vệ cánh cửa cuối cùng của Thiên Môn?

Hắn khó tin lắc đầu.

- Vậy người tìm Lý lão huynh làm gì?

- Ta nào biết chứ, lão Đại, ta chỉ là tạm phụ trách, sao có thể biết quá nhiều bí mật..... Thật ra là, sáng nay Khương Thái công tìm ta, nói tuổi thọ Lý Mục đã hết, muốn ta dẫn hắn đi vực sâu dưới đất một chuyến.

Cổ Nguyệt Hà ủy khuất nói:

- Thái công còn nói, đây là tử lệnh, dù gặp Trầm Côn, cũng phải đem Lý Mục về!

Vừa nói, hắn vội vàng chặn miệng Trầm Côn.

- Lão Đại, ta biết ngươi muốn nói cái gì, ngươi muốn ta nể mặt ngươi, bỏ qua cho Lý Mục phải không?

Hắn liên tục lắc đầu.

- Đừng nghĩ vậy, Thái công đã ra lệnh như vậy, dù ta nể mặt ngươi thì chút nữa, bọn Trương Tử Phòng với Quỷ Cốc Tử cũng sẽ tới tìm ngươi tính sổ!

Khốn kiếp!

Thập đại trí giả đang giở trò quỷ gì! Trầm Côn tức giận nói:

- Khương Thái công muốn Lý Mục làm gì, để ăn hay là hát a!!!

- Cái này... Hắc hắc!

Cổ Nguyệt Hà ngượng ngùng cười một tiếng.

- Ta đây cũng không biết, bắt quả lão Đại ngươi yên tâm đi, chỉ cần Lý Mục đi theo ta, ta lấy mạng già bảo đảm an toàn cho hắn!

Đã nói đến mức này, Trầm Côn chỉ có thể phát phát tay.

- Ngươi có thể mang hắn đi, nhưng phải cho ta một thời hạn, đến thời hạn, phải đem Lý Mục trả lại cho ta!

- Tốt rồi, tốt rồi, ta chịu trách nhiệm thay Khổng Minh ba năm, còn mấy ngày nữa là hết hạn rồi, đến lúc đó ta mang Lý Mục cùng đi tìm ngươi...

Cổ Nguyệt Hà nhếch miệng cười một tiếng.

- Còn Thủy Nhi, nàng đang ở chỗ ta, nhưng vẫn hôn mê ba năm, bây giờ chưa tỉnh!

- Thủy Nhi đang ở chỗ ngươi?

Trầm Côn hắc hắc nở nụ cười. Vậy là, tám vũ hồn của mình đều đã biết tung tích, dĩ nhiên, hơn phân nửa cũng đã chết...

Cổ Nguyệt Hà lại cùng Lý Mục tranh chấp một trận, cuối cùng vẫn là Trầm Côn mở miệng để cho Lý Mục đồng ý đi một chuyến tới vực sâu dưới đất.

Mà cách vào vực sâu dưới đất rất thú vị, chỉ thấy Cổ Nguyệt Hà vung tay áo lên, đã thu Lý Mục vào trong tay áo, sau đó ngẩng đầu Lý Mục đã đến vực sâu dưới đất. Khương Thái công rất cảm tạ Trầm Côn trợ giúp.

Xem ra Cổ Nguyệt Hà những năm này học được không ít bản lãnh thật sự....

- Lão Đại, ngươi muốn đi Thiên Môn sao?

Cổ Nguyệt Hà bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi:

- Ta nhiều chuyện chút, ngài đi Thiên Môn, là vì theo Ngũ Đế quân phản kháng Thần Phật, hay vì...

Trầm Côn bĩu môi một cái.

- Lão huynh, sự phụ ta là vị quét sân kia, ta phản kháng Thần Phật không phải là khi sư diệt tổ sao?

Hắn tức giận nói:

- Ngươi nghĩ gì thế, ta muốn truy sát Trầm Trọng, tìm về những vũ hồn khác cùng thân thể A La!

- Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt...

Cổ Nguyệt Hà len lén thở phào nhẹ nhõm, hôm nay hắn thủ vệ cánh cửa cuối cùng của Thiên Môn, nếu Trầm Côn đi phản kháng Thần Phật, tất phải cùng hắn binh đao tương kiến.

- Nếu lão Đại không phải địch nhân của chúng ta, ta đây tự tiết lộ cho ngươi một chút thiên cơ...

Cổ Nguyệt Hà giảm thấp xuống thanh âm.

- Người đừng đi Thiên Môn, Ngũ Đế quân tập kích Thiên Môn, thượng giới cũng sẽ không ngồi chờ chết, chúng ta đã tại Thiên Môn ở ngoài bày ra tầng tầng trọng binh..... Đến lúc đó, không biết có bao nhiêu cường giả sẽ ngã xuống. Người đi, có thể không về được!

Trọng binh?

A, Trầm Côn sớm liền nghĩ đến, thượng giới không thể nào mặc cho Ngũ Đế quân công kích Thiên Môn, lúc này người nào đi Phù Vân chi ước, cũng đều có thể gặp phải nguy hiểm sinh tử!

Hơn nữa Trầm Côn lại càng dễ gặp nguy hiểm hơn những người khác, phải biết rằng, hắn đã từng là Bắc Đẩu Thiên Khu, dẫn thủ số một của Ngũ Đế quân. Hiện nay Ngũ Đế quân đang bận việc.. Phù Vân chi ước mới không để ý đến hắn, nếu như lúc này Trầm Côn đi Phù Vân chi ước, nhất định sẽ cùng Ngũ Đế quân phát sinh xung đột...

Nhưng là.....

Nguy hiểm thì sẽ không đi sao?

Trầm Trọng, A La, còn các vũ hồn nữa..... Tất cả ân oán, cũng chỉ có thể chấm dứt ở Thiên Môn!

- Cổ lão huynh, đa tạ người nhắc nhở, nhưng Thiên Môn, ta nhất định phải đi!

Trầm Côn không để hắn chất vấn, khoát tay áo, xoay người đi.

Cổ Nguyệt Hà còn muốn khuyên mấy câu nữa, thấy Trầm Côn thần sắc kiên định, cũng đành thở dài, đuổi theo kín đáo đưa cho Trầm Côn một bọc nhỏ.

- Đây là.....

- Lão Đại, nếu người nhất định phải đi chịu chết, ta giúp cũng không được, chỉ có một ít vật nhỏ này...

Cổ Nguyệt Hà thấp giọng nói:

- Trong bao là một đạo chiêu hồn linh phù, ta tự tay viết, khi cần thiết thì đốt nó, ta lập tức sẽ trở lại trong thân thể người!

- Lão huynh, người không phải còn phải trấn thủ vực sâu dưới đất sao?

Trầm Côn kinh ngạc nói.

Đã là bằng hữu nhiều năm như vậy, làm sao lão Đại người lại không trọng yếu bằng vực sâu dưới đất?

Cổ Nguyệt Hà cười cười, tỏ vẻ thoải mái.

- Người nhớ kỹ nhé, thiêu hủy linh phù, ta sẽ đến giúp ngay!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

353. Chương 397: Chia Binh Hai Đường

Ba năm sau, mỗi một người đều có được tiền đồ của riêng họ. Cổ Nguyệt Hà trở thành một trong Thập Đại Trí Giả, tương lai của hắn không chừng có thể vượt qua Thiên Môn trở thành Phật Tổ. Trầm Côn thật sự không muốn quấy rầy hắn.

Đây là một tầng mây cuối, ở trên đó có một cái đài cao có vẻ lạnh lùng, trên biển có viết ba chữ to: “Phù Vân Thai.”

Theo truyền thuyết từ lâu đời thì Phù Vân Thai chính là nơi các cao thủ phi thăng lên Thiên Môn nghỉ ngơi và đoạn tuyệt trần duyên. Bất quá đã có mấy ngàn năm không một ai phi thăng cho nên lương đình này đã lâu không được tu sửa nên nhìn hơi rách nát.

Ở đối diện Phù Vân Thai có thể thấy được một tòa đại môn tàn phá vẫn đứng ngai ngai nơi đó. Ở trên đó không hề ít vết rách, xem ra đó chính là Thiên Môn mà mấy ngàn năm nay muốn mở.

Ở giữa Phù Vân Thai và Thiên Môn có một dòng sông màu bạc vắt ngang giữa bầu trời, phàm là có ai đến gần lập tức bị nước sông màu bạc kia hòa tan.

Bởi vì chính dòng sông này tồn tại cho nên muốn từ Phù Vân Thai đi Thiên Môn chỉ có thể thông qua Địa Hạ Thâm Uyên mà thôi.

Khi Trầm Côn đến nơi đây thì Phù Vân chỉ ước đã được bắt đầu thật lâu, chỉ thấy trong lương đình có hai mươi mấy bóng người đang kịch liệt khắc khẩu mà bên ngoài chính là một đội quân yêu thú hơn vạn con.

Yêu thú này chính là do Hoàng Kim Thần Tộc nuôi dưỡng, hôm nay thần tộc tan biến nên Ngũ Đế Quân thu chúng nó trở thành thủ hạ của mình.

- Ngũ Đế Quân, Trầm Côn đến đây phó ước.

Trầm Côn cười cười tung lên thi thể của thần tộc hô lớn.

Trầm Côn!?

Trong lương đình nháy mắt yên tĩnh trở lại, nhìn từ xa xa có thể thấy được vài bóng người đang thăm thì điều gì với nhau, sau đó nghe được một âm thanh hi hi ha ha nói:

- Bày trận, hoan nghênh Trầm Côn!

Lập tức các yêu thú di chuyển tạo thành một cái hai hàng, chính giữa là con đường đi thẳng đến Phù Vân Thai.

Trầm Côn cười hi hi đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ngũ Đế Quân, bất quá nhìn dung mạo bên ngoài thôi đã biết được thân phận của họ: Hèn mọn, bỉ ổi nhất chính là Hán Bang, bá đạo nhất chính là Tần Chánh, giống như ông lão làm nông là Thương Thang, mà một người nhìn thật giống như người nhân hậu kia lại thẳng thẳng lóe lên một tia âm độc quỷ mị trong mắt chính là Chu Vũ. Một người cuối cùng...

Tiểu tử này ngồi chồm xồm tại bên ngoài vòng bảo hộ, đầu bóng lưỡng, chân lồi thoi đang cười hi hi kia làm cho Trầm Côn tưởng nhầm nhìn chính mình kia là... Hạ Khải??

Ngũ Đế Quân cũng đồng thời đánh giá Trầm Côn.

- Hừ!

Hán Bang là người mở miệng trước tiên:

- Ta bây giờ nên gọi ngươi là Trầm Côn hay là Bắc Đẩu Thiên Xu?

Vừa đến đã làm khó dễ sao?

Trầm Côn sớm đã đoán được thân phận Bắc Đẩu Thiên Xu sẽ là một phiền toái lớn, sau khi gặp mặt nhất định sẽ xảy ra xung đột.

Do sớm đã chuẩn bị tâm lý nên hắn không chút hoang mang ngồi chồm hỏn xuống đối diện với Hạ Khải:

- Lão huynh!

Giống như là hai tên đại hán đang ngồi chồm hỏn WC đang thuận miệng tán dóc với nhau:

- Ngươi nói ta nên gọi ngươi là gì? Đúng rồi, ngươi chính là lão đại nơi này sao?

- Ai, mấy năm không gặp mà lão đệ đã biến thành như vậy sao?

Đôi mắt Hạ Khải sáng lên, để nguyên tư thế chồm hỏn đó mà di chuyển đến trước vài bước:

- Có phải hay không bị mị lực của ta lây nhiễm nên quyết định hướng ta học tập vậy?

Sau khi trêu chọc vài câu mới cười nói:

- Gọi gì cũng phải xem tâm tư của ngươi mà thôi. Ngươi muốn trở lại đội ngũ của ta hay là muốn trở thành một phái đây?

Trầm Côn cười tủm tỉm hỏi ngược lại:

- Trở về là sao? Tự thành một phái là sao?

Hạ Khải cười nói:

- Người muốn trở về thì chúng ta đại biểu cho Long Đầu hoan nghênh người, người muốn trở thành một phái...

- Người muốn trở thành một phái thì chúng ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho một phản đồ!

Tần Chánh ở một bên lạnh lùng nói:

- Trước khi xuất chinh Thiên Môn chúng ta cần một đầu người để tế cờ.

- Tần Chánh, đừng dọa hãi tử sợ chứ!

Chu Vũ ở một bên nhẹ nhàng nói:

- Mặc dù Trầm Côn phản bội chúng ta nhưng hắn đã từng mất trí nhớ, đã quên mất thân phận Bắc Đẩu Thiên Xu... Không bằng cho hắn một cơ hội để hắn sửa đổi mới vậy?

Vừa nói vừa vươn một tay:

- Trầm Côn, với thực lực của người bây giờ hoàn toàn có tư cách cầm trở về vị trí Bắc Đẩu Thiên Xu, trở về đi. Đại Long Đầu muốn người, chúng ta cũng muốn người.

- Ai! Đa ta ý tốt của lão huynh!

Trầm Côn vừa rơi lệ vừa nhìn những người khác trong lương đình, phần lớn hắn không nhận ra ai nhưng có Trầm Trọng, Dương Vô Tuyệt, Lý Trích Tiên ở đây thì hắn đã yên tâm rồi nên tủm tỉm nói tiếp:

- Nhưng ta không có ý định trở về lại. Hôm nay chúng ta cùng nhau công kích Thiên Môn. Ngày thành công thì chúng ta đường ai nấy đi nhá?

- Trầm Côn! Người quyết định rời khỏi tổ chức?

Tần Chánh cười một tiếng bước đi về hướng Trầm Côn.

Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ thì Dương Vô Tuyệt đã đi đến sau lưng Trầm Côn lạnh lùng nói:

- Tần Chánh, muốn động thủ à? Ta tiếp cho!

Nói xong liền xoay người lại lạnh lùng nhìn Lý Trích Tiên. Lý Trích Tiên bị hắn nhìn vậy liền bất đắc dĩ thở dài:

- Ôi. Ta thiếu người này rất nhiều nợ, nhất là tiền mượn mua rượu...

Vừa nói vừa đi đến sóng vai với Dương Vô Tuyệt ôm kiếm nói:

- Cho nên nếu người ta muốn cho ta bán mạng trả nợ ta cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Dương Vô Tuyệt, Lý Trích Tiên, Trầm Côn. Ba người này một khi đứng chung một chỗ lập tức hình thành áp lực khiến cho sắc mặt của Tần Chánh trầm xuống.

Muốn đánh nhau? Muốn kéo bàn tăng trở về tổ chức?

He he!

Trầm Côn sớm đã tính toán tốt lắm, nếu thật sự trở mặt thì hắn liền kéo Dương Vô Tuyệt xuống nước, Dương Vô Tuyệt lại kéo Lý Trích Tiên nữa. Ba người liên thủ lại thì cũng phải khiến cho Ngũ Đế Quân suy nghĩ một chút. Cho dù thật sự đánh nhau hắn cũng không hề sợ.

Quả nhiên...

Vừa nhìn ba người đứng chung một chiến tuyến lập tức Thương Thang có bộ dáng như lão nông kia cười cười:

- Tần Chánh, địch nhân của chúng ta chính là tiên phật trong Thiên Môn kia. Còn chưa khai chiến mà đã nổi loạn chẳng phải khiến cho bọn hần phải chê cười sao? Đại cục làm trọng, không bằng tạm thời liên thủ. Trầm Côn cùng tiến cùng lui, chuyện còn lại sau này hãy nói tiếp. Chỉ cần Trầm Côn thật tâm theo chúng ta công phá Thiên Môn.

Vừa nói vừa truyền một âm thanh thật nhỏ vào trong tai Tần Chánh:

- Đừng trở mình với Trầm Côn, hần quan hệ đến Đại Long Đầu...

Nghe đến tên đó Tần Chánh liền hừ lạnh:

- Trầm Côn, đại cục làm trọng, ngươi có muốn theo chúng ta công kích Thiên Môn?

- Lão huynh, ta cũng đến nơi đây rồi, cho dù ta không muốn công kích Thiên Môn thì tiên phật cũng đưa ta trở thành địch nhân rồi. Vậy ngươi còn hỏi gì?

- Tốt, nếu mọi người đã nhất trí mục tiêu rồi thì cùng ngồi xuống nói chuyện nào.

Hạ Khải cười lớn, một trường phong ta lập tức biến mất vô hình.

- Lão huynh, vừa rồi các người đang cãi nhau vì chuyện gì vậy?

Trầm Côn cười tủm tỉm hỏi.

- Chúng ta đang thương lượng như thế nào công kích Thiên Môn. Đại quân lao thẳng đến Địa Hạ Thâm Uyên giết qua là được. Bất quá tiểu đệ Trầm Trọng có một ý kiến khác...

Liếc mắt nhìn Trầm Trọng thì phát hiện hắn đang cười lạnh nhìn Trầm Côn:

- Ý của ta rất đơn giản. Thiên Môn ở ngay trước mắt thì cần gì đi đường khác, trực tiếp đóng băng thiên hà đối diện là qua được.

- Trầm Trọng tiên sinh nói không sai, chúng ta đập băng qua có thể đi ngắn hơn rất nhiều, nhưng mà...

Chu Vũ cười nói:

- Mấy ngàn năm đến nay không có một ai đi qua con đường này cả nên ai biết ở chính giữa có nguy hiểm gì không? Đại quân xuất kích phải lấy ổn thỏa làm trọng. Chúng ta nên đi Địa Hạ Thâm Uyên quen thuộc kìa vậy Trầm Trọng lạnh lùng nói:

- Các người thật không có gan gì cả, không đi thì một mình ta đi.

Mà Trầm Côn thì đứng một bên cười nghe, thì ra là bọn họ đang xung đột con đường tiến công. Trầm Trọng muốn đi đường tắt nhưng Ngũ Đế Quân lại muốn ổn thỏa.

Chờ một chút, hai con đường??

Trầm Côn suy nghĩ thật nhanh trong lòng. Hắn đến nơi đây chỉ có hai mục tiêu: Tìm cơ hội bắt Trầm Trọng, tìm được thân thể A La. Còn lại nhân cơ hội đến gần Thiên Môn tìm lại các võ hồn.

Nếu như Ngũ Đế Quân bọn họ chia binh hai đường... Mình cùng Trầm Trọng một đường chẳng phải sẽ có cơ hội ra tay với Trầm Trọng sao?

Nghĩ đến đây Trầm Côn cười cười đánh bả vai của Hạ Khải, cả hai đều ngồi chồm hổm đối diện với nhau trong có vẻ rất hèn mọn, bỉ ổi:

- Lão huynh, nếu không thể đồng ý thì cứ chia binh hai đường vậy. Trầm Trọng mang một nhóm đi qua Thiên Hà, các người mang một nhóm đi Địa Hạ Vực Sâu, hai tuyến giáp công cuối cùng gặp tại Thiên Môn!

- Ai! Ta thật sự xem ngươi càng ngày càng thuận mắt à ghen. Ha ha, ta cũng đang có ý tứ này đây nhưng mà... Ai ai theo Trầm Trọng, ai đi theo chúng ta đây chứ?

Hắn cười rất quỷ dị như có thể nhìn thấy tâm tư của Trầm Côn:

- Người khác nghĩ thế nào ta không biết nhưng Trầm lão huynh chắc muốn đi theo Trầm Trọng phải không?

- He he..

- Lão huynh, người cùng Trầm Trọng có ân oán mọi người đều biết. Nếu cho người đi chung với Trầm Trọng thì chẳng phải còn chưa khai chiến các người đã quánh nhau rồi? Như vậy không được, người đi theo chúng ta, những người còn lại bốc thăm vậy. Bốc được Trầm Trọng thì cùng hắn đi Thiên Hà, bốc được chúng ta thì cùng đi Địa Hạ Vực Sâu! Trầm Côn âm thầm thở dài một tiếng, xem ra muốn tập kích Trầm Trọng chỉ còn có thể tại Thiên Môn mà thôi.

Chỉ mong rằng hắn có thể sống sót đến lúc đó.

Hán Bang làm ra công cụ bốc thăm rất nhanh, mọi người vây quanh một chỗ rút. Dương Vô Tuyệt là người đầu tiên:

- Ta đi cùng Trầm Trọng.

Lý Trích Tiên là người thứ hai, sau khi nhìn kết quả liền cau mày:

- Ta cũng cùng đi với Trầm Trọng.

Người thứ ba:

- Trầm Trọng...

- Trầm Trọng.

- Ta cũng là Trầm Trọng.

Đợi đến khi hai mươi mấy người rút thăm xong thì xuất hiện một kết quả quỷ dị vô cùng. Không một ai bốc được Ngũ Đế Quân, nói cách khác, tất cả mọi người đều đi cùng Trầm Trọng, chỉ có Trầm Côn một mình đi với Ngũ Đế Quân.

Hạ Khải có chút không tin được:

- Nếu không... Làm lại một lần?

Tần Chánh cắn răng nói:

- Chuyện đại sự này sao có thể làm lại? Một mình thì một mình. Trầm Côn có dám theo chúng ta không?

Trầm Côn còn lựa chọn khác sao?

Sau khi thương nghị thỏa đáng rồi Trầm Trọng mang theo đại quân xuất phát, hai mươi mấy cường giả cùng với mấy vạn đại quân yêu thú tiến thẳng Thiên Môn.

Ngược lại bên Ngũ Đế Quân này chỉ có sáu người, người này nhìn người kia có chút...ngu ngu.

- Bà nó chứ!

Trầm Côn mắng một tiếng bất đắc dĩ:

- Lão huynh, đừng nhìn nữa. Đi thôi.

Dứt lời liền nhảy xuống Phù Vân Thai biến mất trong tầng mây mờ mịt.

Ngũ Đế Quân đi theo sau hắn nào đâu còn khuôn mặt ảo não vừa rồi? Năm người bọn họ nhìn nhau cười quỷ dị.

Thương Thang cười ha ha:

- Hán Bang, làm tốt lắm. Dưới ánh mắt của hai mươi mấy cao thủ mà người vẫn có thể làm cho một mình Trầm Côn đi theo chúng ta...

Còn Hán Bang thì nhú mày lại:

- Ta làm cái gì? Tần đại ca còn chưa chết thì ta ta luôn chơi ở khắp đầu đường, sông bạc.. Hơn một ngàn năm, danh hiệu Thiên Tử Lưu Manh chỉ là cái tên thôi sao?

Hạ Khải muốn tiếp tục trêu chọc nhưng ngay lúc này...

- Ngũ Đế Quân? Các người chỉ có sáu người thôi sao?

Tầng mây bên dưới đột nhiên xuất hiện một bóng người trẻ tuổi mặc đạo bào bên ngoài, trong có ngân giáp nắm một thanh trường thương nói:

- Triệu mỗ phụng mệnh kẻ nào dám can đảm đến gần Thiên Môn thì giết không tha.

Trầm Côn hoảng sợ dừng lại, có chút chột hạ nhìn người trẻ tuổi kia. Ngày đó Hào Long Thiên Túng, hôm nay Thiên Đạo vô hồn - Nhất Pháp!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

354. Chương 398: Bồn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (1)

- Triệu lão huynh, một mình ngươi ngăn cản sáu người chúng ta sao?

Hạ Khải cười cười nói, những vị Đế Quân khác cũng buông lỏng nhiều.

Còn Trầm Côn lại thở dài ai oán.

Từ lúc bốc thăm kia thì hắn đã biết rằng chính mình đi cùng với Ngũ Đế Quân sẽ rất nguy hiểm, khẳng định nếu có sự cố gì thì mình sẽ là người đầu tiên chịu trận. Hắn chính là tiên phong mở đường cho Ngũ Đế Quân.

Bây giờ nhìn thấy Hào Long Thiên Túng xuất hiện thì Trầm Côn biết mình khó tránh khỏi trận đánh này, bất quá trong lòng cũng không cảm giác sợ hãi chút nào. Hào Long Thiên Túng cho dù có mạnh cỡ nào đi nữa cũng chỉ là Thiên Đạo Vô Hồn, mà Trầm Côn cũng có một Thiên Đạo Vô Hồn - Thiện!

Trầm Côn xoa xoa trán:

- Mấy lão huynh cẩn thận, chưa ai nói với ngươi hắn không còn là siêu thần gia Hào Long Thiên Túng mà là Thiên Đạo Vô Hồn sao?

- Thiên Đạo Vô Hồn?

Hạ Khải cau mày lại:

- Ai! Như vậy thật khó đối phó. Tiểu Hán, ngươi ra tay đi?

Không phải mình sao?

Trầm Côn kinh ngạc vô cùng, theo suy nghĩ của hắn thì Ngũ Đế Quân phải để cho hắn làm pháo hôi xông lên dò xét thực lực của Hào Long Thiên Túng mới đúng chứ? Sao lại trở thành Hán Bang ra tay?

Hán Bang hừ một tiếng giống như lưu manh:

- Triệu Tử Long, ngươi tuy là võ tướng đời sau của ta, ngươi có dũng khí động thủ với ta sao? Ngươi không sợ người trong thiên hạ mắng ngươi phạm thượng, khi dễ tổ tiên?

- Thiên địa pháp độ. Chấp pháp tất cả vô tình, ngươi phản nghịch thiên đình, họa loạn nhân gian, giết người Triệu mỗ không then thiên địa.

Hào Long Thiên Túng cười lớn:

- Hơn nữa ta thuần phục Thực Hán cho đến bây giờ vẫn vì Huyền Đức Chủ Công là Hán Thát chính chống.

Trầm Côn âm thầm nói: "Tại sao ngươi thuần phục Lưu Bị? Ta biết, A Phúc dưới gian kia cũng biết.

Hán Bang vuốt trán nói:

- Đã như vậy thì khó đánh một trận đánh rồi. Hạ lão đại, các ngươi đi đi, Triệu Tử Long giao cho ta.

- Tiểu Hán, đừng chết chỗ này, lão đại còn chờ ngươi uống rượu đó.

Hạ Khải nở nụ cười hào phóng phát phát tay dẫn theo ba vị Đế Quân khác đi vòng qua Hào Long Thiên Túng mà đi. Trầm Côn không muốn động thủ liền vội vàng theo sau.

Nhưng mà chỉ vừa bay đi được hơn bốn năm trăm thước...

Phốc...

Âm thanh phun máu từ sau lưng truyền đến, Trần Côn quay lưng lại nhìn thì đã thấy Hán Bang bị Hào Long Thiên Túng cắm mũi thương trên người, trường thương sắc bén đâm xuyên qua vai trái của hắn, mặc dù còn chưa chết nhưng ít nhất cũng đã phế bỏ hơn một nửa chiến lực rồi.

Võ hồn: Pháp!

Quy chúc: Thiên Đạo Vô Hồn!

Năng lực: Thiên Môn chấp pháp giả, là người thủ hộ của tam giới quy tắc, lực đạo luân hồi. Trăm vạn kính trăm thước thì toàn bộ trở thành quy tắc của hắn. Vũ giả phải phụ thuộc vào quy tắc ấy, nếu không phụ thuộc phải chết.

Hạ Khải rất nhanh thấy rõ đây chính là do Hào Long Thiên Túng từ bên người mình chế tạo quy tắc, bất cứ gì có ý công kích hắn nhất định sẽ bị trường thương công kích, Hán Bang là vì trốn không được quy tắc này nên bị một thương phế bỏ.

Hạ Khải biến sắc thấp giọng nói:

- Là ta tính sai! Tiểu Tàn, đi giúp Tiểu Hán. Không được tới gần Triệu Tử Long, cứ du đấu với hắn.

- Như vậy.... Giấc mộng của chúng ta đành phải xem người thôi.

Mạnh mẽ như Tàn Chánh cũng hiện ra sự thiếu tự tin, nói ra một câu kiểu di ngôn xong liền phi thân đi cứu Hán Bang.

- Hạ lão huynh, chúng ta không qua hỗ trợ sao?

Trần Côn hỏi nhỏ, nếu đi qua thì Hào Long Thiên Túng sẽ không hề lưu tình với hắn chút nào. Nếu như lúc này Ngũ Đế Quân bị Hào Long Thiên Túng giết hết thì hắn cũng chết không có chỗ chôn.

- Không còn thời gian...

Hạ Khải đau lòng nhắm mắt lại, trong Ngũ Đế Quân thì hắn và Tàn Chánh có quan hệ tốt nhất. Mặc dù hai người có niên đại cách nhau rất xa, một người khai sáng thiên hạ, một người phát huy thiên hạ đến đỉnh, thống nhất Cửu Châu nên sự suy nghĩ giống nhau đã đưa họ trở thành sinh tử chi giao.

Nhưng thời gian thật sự còn không nhiều, cho dù hi sinh Tàn Chánh...

Trần Côn giật mình hỏi:

- Thời gian không nhiều? Chúng ta chỉ ước định với Trần Trọng sẽ gặp nhau tại Thiên Môn thôi mà? Khi đó cũng đâu có nêu rõ giới hạn gì đâu?

- Ta nói không nhiều chính là không nhiều, nói nhằm làm gì?

Hạ Khải có chút không khống chế được tam tình liền ôm tay của Trần Côn nói lớn:

- Tiểu Thang, Tiểu Chu bảo vệ hai cánh, chúng ta đi thôi.

Vừa nói vừa dẫn đầu, Chu Vũ cùng Thương Thang chọn hai cánh tạo thành hình mũi tên đi thẳng phía trước.

Trong mơ hồ ba người đưa Trần Côn vào giữa để bảo vệ.

Lại bay thêm một đoạn ngắn nữa lập tức tầng mây trở nên đen tối rất nhiều, khắp nơi đều có tử hồng sắc lồi vân tập trung lại. Đây chính là Cửu Trọng Thiên Kiếp vô cùng tàn nhẫn. Trần Côn bị vây vào trong nên tránh cũng tránh không được, chỉ còn cách cắn răng mà tiến đến. Bất quá được tam đại Đế Quân bảo vệ nên Trần Côn không sao cả, còn tam đại Đế Quân thì thê thảm vô cùng. Chia binh hai đường có lợi cũng có hại.

Hại ở chỗ thế lực đơn bạc, một mình Hào Long Thiên Túng đã có thể ngăn cản được một phần ba lực lượng của họ. Còn chỗ tốt...

- Nhanh, Trầm Trọng đã đóng băng Thiên Hà rồi, tám vạn yêu thú đại quân dưới sự tiên phong của Dương Vô Tuyệt sắp vọt tới Thiên Môn rồi.

- Lập tức điều động một bộ phận lôi vân đi trợ giúp phòng tuyến của Thiên Hà.

- Tốt cho một Trầm Trọng, dám làm việc nguy hiểm vô cùng này. Đóng băng Thiên Hà? Không hổ là chủ nhân của Siêu Thần Giai Bế Nguyệt.

Trong tầng mây mơ hồ truyền đến vài âm thanh, tiếp theo mấy bóng người bay về phía Thiên Hà, còn lôi vân oanh kích Ngũ Đế Quân giảm uy lực xuống hơn một nửa, dần dần di chuyển về phía Thiên Hà.

Thế công của Trầm Trọng mang đến cho Thiên Môn không ít áp lực, Thiên Môn không thể không điều binh trợ giúp.

Thoáng cái áp lực bên bọn Trầm Côn nhỏ hơn rất nhiều.

- Tiểu Hán, một chiêu này của người lợi hại à, gương đồng kích tây, lợi dụng một cái Trầm Trọng liền giảm cho chút ta khá nhiều cản trở.

Hạ Khải nhắm mắt lại cảm thán:

- Cho dù hôm nay người chết ở trong tay Triệu Tử Long thì Đại Long Đầu cũng không quên công lao của người. Nghe được lời nói thiết tình sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết nên Trầm Côn trừng mắt:

- Lão huynh, lúc rút thăm vừa rồi là các người cố ý cho ta đi cùng phải không?

- Giờ mới nhìn ra sao?

Hạ Khải nắm chặt tay Trầm Côn:

- Quá muộn rồi, đi theo chúng ta đi.

Bốn người lần nữa bay nhanh mà Trầm Côn ra sức giãy giụa:

- Lão huynh, các người có ý gì hả? Không phải là muốn công kích Thiên Môn à? Còn lừa gạt ta đi cùng các người để làm gì hả?

- Chúng ta phải công kích Thiên Môn nhưng trước tiên phải cứu ra Đại Long Đầu.

Hạ Khải lạnh lùng nói:

- Không có Đại Long Đầu sẽ không có người đủ khả năng đánh vỡ Thiên Môn. Hơn nữa sau khi đánh vỡ Thiên Môn cũng không có ai có thể phục chúng, trở thành chúa tể mới của Tam Giới!

- Đại Long Đầu ở đây? Người nào vậy?

Trầm Côn hoảng sợ nói.

- Tới Địa Hạ Thâm Uyên người sẽ biết thôi.

Địa Hạ Thâm Uyên.

Đây chính là nơi sâu nhất của Thượng Giới, dưới chân đã không hề có tầng mây nào nữa mà là số lượng lớn ao đầm cùng hoang dã.

Trong mênh mông các ao đầm đó có một cái khe sâu không thấy đáy. Sau khi ba vị Đế Quân giảm bớt áp lực liền chỉ dùng mười mấy phút liền đi đến nơi này.

- Tử Phòng, tăng mạnh phong ấn.

- Quỷ Cốc, ngăn cản cái khe lại.

- Cổ Nguyệt Hà, nhanh cầm phong ấn phù lục đến.

Trong cái khe truyền ra một âm thanh già nua vô cùng, qua một lúc lâu sau liền hô to:

- Mọi người nhanh lên, Thiên Môn bị công kích, phong ấn nơi đây của chúng ta cũng sẽ yếu theo. Cẩn thận ma đầu thoát khốn.

Ổ phụ cận phiến ao đầm này giống như đang xảy ra động đất kịch liệt, thiên địa cũng phải chịu lắc lư theo. Hơn nữa cái khe càng ngày mở càng rộng, nhăm thạch bên dưới cũng đã phun ra một ít.

- Mọi người nhanh bảo vệ Cổ Nguyệt Hà!

Bên dưới xảy ra một trận tao biến lớn, như là Cổ Nguyệt Hà xảy ra nguy hiểm gì nên âm thanh già nua kia nói:

- Nhanh bảo vệ Cổ Nguyệt Hà. Đáng chết, Khổng Minh không có ở đây, Cổ Nguyệt Hà cuối cùng vẫn kém hẳn một chút. Tên ma đầu kia, có gan thì hướng về chúng ta nè, chuyên đánh Cổ Nguyệt Hà thì có bản lĩnh gì chứ.

Âm thanh khóc lóc của Cổ Nguyệt Hà cũng truyền ra:

- Đại ca, ta chính là một tên lừa gạt mà thôi, người đuổi theo ta làm gì chứ. Đừng đừng...

Nghe âm thanh này Hạ Khải liền cười ha hả...

- Trầm lão huynh nghe thấy không? Khổng Minh trong Thập Đại Trí Giả không có ở đây, một người tên là Cổ Nguyệt Hà thay hắn phong ấn Đại Long Đầu, kết quả... Ha ha... Đại Long Đầu có ánh mắt sắc bén như thế nào chứ? Liếc mắt liền nhìn thấy thực lực của Cổ Nguyệt Hà yếu nhất ở đây nên chuyên môn tấn công hắn. Chỉ cần chúng ta ở bên ngoài phối hợp thì không đến mười lăm phút có thể giải cứu Đại Long Đầu rồi.

- Đại Long Đầu ở bên dưới?

Trầm Côn có chút sợ hãi, một nhân vật có thể làm cho Ngũ Đế Quân cam tâm thần phục thì chính là vị nào chứ?

- Trầm Côn, bây giờ không phải lúc ngăn người đầu, nhanh nghe ta nói.

Chu Vũ nắm vai Trầm Côn rồi chăm chú nhìn vào mắt hắn:

- Ngày xưa Đại Long Đầu phản kháng Thiên Môn, tru sát thần phật nhiều vô số, cuối cùng bị Thập Phương Câu Diệt Đại Trận phong ấn nơi đây. Mà ngày đó Đại Long Đầu bị phân ra thành sáu bộ phận, linh hồn của hắn cũng bị chia thành sáu luôn. Muốn cứu Đại Long Đầu ra thì phải phối hợp sáu bộ phận này lại một chỗ. Nhớ chưa?

Trầm Côn gật đầu:

- Sáu khối linh hồn hợp nhất? Nhớ rồi... Chờ chút, sau khi Đại Long Đầu bị phân thân rồi mà vẫn có bản lĩnh phản kháng Thiên Môn? Phải có Thập Đại Trí Giả trấn áp thì trong lịch sử chỉ có...

- Chính là hắn, Ngũ Đế Quân chúng ta cùng với anh hồn ở lịch sử giống nhau, canh giữ bên ngoài Thiên Môn. Trong vô tri vô giác Đại Long Đầu giết đến xé rách Thiên Môn thì chúng ta mới tỉnh giấc, từ đó về sau chúng ta luôn đi theo dưới trướng Đại Long Đầu, khoáng thiên, toái thiên môn. Vì một Tam Giới mới mà chiến.

Hạ Khải đẩy Trầm Côn:

- Thời gian gấp gáp, bố cục của chúng ta đã bày ra rất nhiều năm rồi, hi sinh rất nhiều người mới đổi lấy đại quân vây khốn Thiên Môn. Hiện tại phòng ngự nơi đây rất yếu. Trầm Côn đừng để chúng ta thất vọng! Đại Long Đầu là nhân vật như thế nào thì trong lòng người hiểu rất rõ. Cứu hắn sẽ không thẹn với trái tim của người.

Suy nghĩ một chút về thân ảnh tung hoành bát hoang kia, phải cứu Đại Long Đầu mới có thể tiến về Thiên Môn tìm Trầm Trọng cùng các võ hồn khác nên Trầm Côn buồn bực hừ một tiếng:

- Như thế nào cứu người?

- Ngày đó linh hồn của Đại Long Đầu bị phân thân thành sáu khối. Thân thể, hai chân đều bị phong ấn bên dưới Địa Hạ Thâm uyên, mà đầu cùng hai tay của hắn thất lạc bên ngoài.

Hạ Khải nắm chặt tay:

- Hôm nay ba bộ phận thất lạc bên ngoài chúng ta đã tìm được rồi, chỉ cần mang ba bộ phận chứ linh hồn này đưa đến Địa Hạ Thâm Uyên đặt trước mặt Đại Long Đầu thì thiên hạ to lớn, tam giới thần phật cũng không ai có khả năng ngăn cản Đại Long Đầu.

Trầm Côn nhìn xuống cái khe ngày càng mở rộng bên dưới:

- Từ nơi này đi vào? Như thế nào đi vào được?

- Chúng ta đã bố trí hết rồi. Trầm Ưng, Yến Nan Quy mở cửa cho chúng ta.

Lời nói vừa dứt thì hai bên khe bay ra hai người. Trầm Ưng bên trái, Yến Nan Quy bên phải, hai người giống như là đang đẩy cổng vậy, cái khe càng ngày càng lớn.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

355. Chương 399: Bồn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (2)

Ta luôn tự hỏi tại sao không thấy bóng dáng của Yến Nan Quy, ngay cả Phù Vân Chi Ước cũng không tham gia. Thì ra là đã mai phục ở đây.

Còn Trầm Ưng... Đột nhiên Trầm Côn nhớ đến một trận đánh ở Thu Diệp thành thì Hán Bang cấp cho Trầm Ưng một lần trừng phạt chính là đi hỗ trợ cho Đại Long Đầu? Không phải sớm đã mai phục bên cạnh Đại Long Đầu ư?

Sát Na Bách Niên, Vũ Trung Tuyệt Thế, chỉ bằng hai đại võ hồn này thôi thì bọn họ quả thật có khả năng ở trong thời gian bình yên mai phục ở đây, sau đó chỉ chờ khai chiến liền đột kích bất ngờ.

Chỉ trong chớp mắt thôi cái khe dưới đất đã lớn đủ để chứa mười mấy người vào.

- Trầm Côn! Chúng ta đi!

Hạ Khải đi vào trước tiên, vẫn là đội hình như cũ, Tam Đại Đế Quân vẫn đi hình tam giác. Bất quá lúc này Trầm Côn, Yến Nan Quy, Trầm Ưng đều được bọn họ bảo vệ vào giữa.

- Đại ca! Đã lâu rồi không gặp.

Trầm Ưng mỉm cười nhìn Trầm Côn:

- Hôm nay hai huynh đệ chúng ta có thể sánh vai tác chiến rồi.

Yến Nan Quy cũng quay người lại:

- Trầm Côn. Đây là lần đầu tiên chúng ta liên thủ phải không?

Trầm Côn không thèm để ý đến Yến Nan Quy mà đi đến bên cạnh Trầm Ưng thấp giọng hỏi:

- Sau khi cứu ra Đại Long Đầu thì theo ta đi giết Trầm Trọng.

- Tất nhiên rồi.

Trầm Ưng không chút do dự đồng ý liền.

Mà Yến Nan Quy ở một bên nghe vậy liền bật cười:

- Trầm Côn! Người còn muốn đi tìm Trầm Trọng sao? Không biết như thế nào mới cứu ra Đại Long Đầu đây?

- Ai! Nghe ý tứ của lão huynh...

Trong lòng Trầm Côn rung mình một cái, chẳng lẽ chuyện này có gì biến hóa sao?

Đáng tiếc thời gian không có cho hắn cơ hội hỏi rõ thì mọi người đã đi đến chỗ sâu trong Địa Hạ Thâm Uyên rồi. Đột nhiên phất trước truyền đến một tiếng gầm giận dữ:

- Hạ Khải, người dám dẫn người công kích Thiên Môn. Không sợ trời phạt sao?

Một vị lão nhân tóc bạc trắng cầm quả trượng trong tay ngăn cản nhóm người tiến sâu vào trong.

- Đúng như trong dự liệu. Khương Thái Công, rút cuộc người cũng đi ra rồi.

Hạ Khải cười cười:

- Tiểu Chu, đây chính là cha nuôi của ngươi, ngươi tới ứng phó đi.

Chu Vũ lắc người đi ra ngoài mỉm cười nhìn Khương Thái Công:

- Trọng phụ, Cơ Phát chào ngài!

Khương Thái Công giận dữ vô cùng:

- Ngươi còn mặt mũi đến gặp ta sao? Tam Giới có trật tự của tam giới, lục đạo luân hồi đều có con đường của nó. Cơ Phát, ngươi dám không tôn kính thần phật, cố ý kháng thiên nhất định ngươi chết không có chỗ chôn.

- Thiên?

Chu Vũ cười điên cuồng:

- Trọng Phụ. Thiên không phụ ta thì không kháng thiên. Năm xưa một trận đánh Phong Thần ta theo thiên mệnh làm con rồi cho các người, vì thượng thiên diệt Trụ. Nhưng kết quả sao đây? Sau khi đại chiến xong thì trọng phụ của ta làm một trong Thập Đại Trí Giả ở đây, còn tướng lĩnh của ta thì phong thần. Chỉ có ta vô tri vô giác bị vây ở ngoài Thiên Môn.

Hắn rít gào thật oán độc:

- Thiên Môn tại sao không mở cửa cho ta? Tại sao? Chu Vũ ta thay thiên phật Trụ, là một con chó của thượng thiên nhưng các người ngay cả đại môn cũng không thèm mở cho con chó ta vào? Trọng phụ, thiên như vậy thì ta có nên phản kháng không hở?

- Si nhi! Si nhi!

Khương Thái Công dậm chân mắt:

- Hải tử ngu ngốc, Thiên Môn vì sao không mở cửa cho ngươi mà ngươi không nghĩ lại sao?

Chu Vũ điên cuồng:

- Ta nghĩ rồi, suy nghĩ rất nhiều năm! Nhưng ta không nghĩ ra lý do nào cả! Đại Thiên Phật Trụ là ta sai ư? Khai sáng tám trăm năm Đại Chu thịnh vượng là ta sai ư? Nếu ta không có sai thì người nói cho ta biết tại sao Thiên Môn lại không mở cửa cho ta chứ?

- Ai, thiên cơ không thể tiết lộ. Nói cho người biết phương pháp vượt qua Thiên Môn sẽ truyền ra ngoài, như vậy sẽ có rất nhiều người có tâm tư ác độc nhân cơ hội vượt qua thiên môn.

Thái Công thở dài một tiếng:

- Cơ Phát, đã nói như vậy rồi mà ngươi vẫn muốn đánh với trọng phụ sao?

Xoát!

Trong tay Chu Vũ xuất hiện một thanh trường kiếm:

- Trọng phụ. Ngày xưa người ban cho ta thiên tử kiếm, nó đã theo ta thống nhất đại chu hơn tám trăm năm. Hôm nay ta liền dùng thiên tử kiếm này thỉnh giáo ngài vậy.

Thái Công yên lặng gật gật đầu.

- Trầm Côn! Chúng ta đi thôi.

Lưu lại Chu Vũ, Hạ Khải gọi một tiếng sau đó mọi người đi vòng qua Thái Công tiến vào trong.

Trong nháy mắt trong lòng Trầm Côn đột nhiên nhiều hơn một loại mùi vị thâm thiết.

Đoạn đường đi tới nơi đây đầu tiên Hán Ban bị đâm thủng, Tần Chánh ngang nhiên chịu chết. Tới nơi đây Chu Vũ lại cùng với trọng phụ ngày xưa đánh một trận.

Làm Ngũ Đế Quân cũng không hề dễ dàng gì.

Chính như Chu Vũ kia làm tay sai cho thượng thiên vài chục năm, đến khi chết vẫn bị nhốt bên ngoài. Hẳn phản thiên thì có gì sai áo?

Hay là Tần Chánh. Tần bạo bất nhân nhưng lại thống nhất Cửu Châu? Quang diệu tổ tông, công lao đó ai có thể ma diệt? Hẳn cũng bị nhốt bên ngoài...

Còn có Thương Thang...

Còn Hán Bang...

Với lại Hạ Khải đang dẫn đường phía trước.

Bọn họ có lẽ làm nhiều việc không đúng nhưng nhìn lại hơn ba ngàn năm nay ở Cửu Châu này họ cống hiến cho lịch sử có ai sánh bằng chứ? Khi còn sống họ thay đổi càn khôn, sử sách lưu tên nhưng khi chết đều bị nhốt bên ngoài? Thành một đám cô hồn dã quỷ đáng thương.

Thiên Môn như vậy? Ngũ Đế Quân như vậy...

Là ai cô phụ ai?

Là ai đúng ai sai?

Trầm Côn cảm giác được nhiệt huyết sôi trào. Khó trách nhiều năm như vậy Ngũ Đế Quân hiệu triệu nhân sĩ kháng thiên. Đi theo Ngũ Đế Quân đường như cũng là một lựa chọn không hề sai. Trầm Côn lắc lắc đầu đưa ý nghĩ đó đi xa. Hẳn luôn nói cho mình biết hẳn đến đây chỉ vì giết Trầm Trọng, tìm lại thi thể A La, tìm lại các võ hồn thất lạc.

Đoạn đường tiếp theo Quỷ Cốc Tử xuất hiện giữ Thương Thang lại.

Trương Tử Phòng cũng xuất hiện giữ Hạ Khải lại...

Đến cuối cùng chỉ còn ba người Trầm Côn, Trầm Ung, Yến Nan Quy. Còn có một lời nói của Hạ Khải:

- Vì không cho Đại Long Đầu thoát vậy nên Thập Đại Trí Giả cũng chỉ có thể đi ra ngoài được ba người mà thôi, bảy người còn lại phải trấn giữ phong ấn. Yến Nan Quy biết cách giải cứu Long Đầu nên người làm đội trưởng. Ba người các ngươi nhất định phải cứu ra Đại Long Đầu.

Nghe xong lời này Yến Nan Quy trầm mặt một chút liền cười nói:

- Đế Quân yên tâm, nhất định sẽ cứu ra Đại Long Đầu.

Vừa nói vừa quay đầu, phía trước chính là một ngã rẽ với năm con đường.

- Phía trước chính là nơi phong ấn Đại Long Đầu. Tổng cộng có sáu chỗ phong ấn. Trầm Ung, người đi con đường thứ ba. Nơi đó chính là nơi phong ấn tay trái của Đại Long Đầu.

- Yến Nan Quy ta đi con đường thứ tư, nơi đó phong ấn tay phải.

Cuối cùng hẳn nhìn thoáng qua Trầm Côn:

- Trầm Côn, người đi con đường đầu tiên, ở đó phong ấn... Đầu của Đại Long Đầu.

- Chờ chút!

Vừa rồi xuất hiện một trận đánh nhau khiến cho nhiệt huyết của Trầm Côn sôi trào nhưng bây giờ hẳn đã tỉnh lại được một chút, cảm giác có chút gì đó bất thường:

- Yến lão huynh. Biện pháp cứu Đại Long Đầu không phải là đưa ba khối linh hồn của hắn vào đây sao? Chúng ta đi đến đây nhưng còn ba khối linh hồn kia đâu? Đầu của Đại Long Đầu đâu? Hai tay nữa.

- Người đi vào sẽ biết.

Không đợi cho Trầm Côn và Trầm Ứng có cơ hội phản ứng thì Yến Nan Quy đã vung trường kích đánh hai người vào hai con đường của họ.

Hơn nữa hấn một chiêu này có thể vận dụng tam vị Hoàng Vũ Thiên Hạ. Một chiêu đã đánh hai người bay nhanh trong đường hầm.

Làm xong tất cả hấn liền đi về phía con đường thuộc về chính mình.

- Suy nghĩ chút xem ai sẽ là người thủ hộ tay phải của Đại Long Đầu đây?

Phía trước liền xuất hiện một bóng người:

- Là ta! Tô Tần!

Lời còn chưa dứt thì Yến Nan Quy đã đâm trường kích ra ngoài quát lớn:

- Quân ngươi là ai. Đại Long Đầu, tay phải của ngươi tới.

- Tay phải tới?

Một tiếng rống to truyền khắp Địa Hạ Thâm Uyên, truyền đến mấy địa điểm phong ấn khác.

Cần phải nói lại chi tiết kết cấu của Địa Hạ Vực Sâu này: Ở đây chia thành sáu bộ phận, mỗi một bộ phận đều là một cái động rộng rãi vô cùng.

Như cái động thứ nhất chính là do Ủy Liễu Tử của Thập Đại Trí Giả trấn thủ tại đây.

Dưới ánh mắt của Ủy Liễu Tử thì trong động có một đoạn hải cốt của nhân loại bị mười thanh xiềng xích trói chặt lại.

Bất quá hôm nay Thiên Môn bị tập kích, Địa Hạ Thâm Uyên phòng ngự yếu ớt vô cùng nên một bộ phận linh hồn bên trong cũng bay ra ngoài hiển hiện ra một bóng người mờ ảo lạnh lùng đối mặt với Ủy Liễu Tử.

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn ngăn cản đường của ta?

- Bá Vương. Nếu như ngươi chính là Bá Vương của ngày xưa thì ta còn úy kị vô cùng, thậm chí không đỡ được một kích của ngươi. Đáng tiếc ngươi đã bị phân thân thành sáu phần, linh hồn của ngươi cũng bị chia làm sáu. Ha ha, ngươi chỉ là một trong sáu phần thì chiến lực không còn như ngày xưa nữa. Một mình ta đủ rồi.

Bóng người chợt lóe, hai người liền đánh nhau một chỗ.

Cùng lúc trong một động khác...

Hai động khác phân biệt phong ấn thân thể và chân trái của Đại Long Đầu.

Lúc này thân thể, tay trái... Hai bộ phận này đều huyền hóa ra một phần sáu Đại Long Đầu, hai bóng người này đều thoát khỏi người thủ hộ đuổi giết Cổ Nguyệt Hà.

Mà ba động cuối cùng phong ấn đầu, tay phải, tay trái của Đại Long Đầu. Ba bộ phận này chỉ có hải cốt mà không hề có linh hồn. Ba bộ phận linh hồn này đã mất rồi, điều mà nhóm người Trầm Côn muốn làm chính là mang ba bộ phận này trở về tạo thành một Đại Long Đầu đầy đủ.

- Tay phải tới...

Bên tai nghe được âm thanh của Yến Nan Quy. Trầm Côn chỉ cảm giác cảnh vật xung quanh đang bay ngược lại. Khi hấn dừng lại thì đã đi đến trong một cái động rộng rãi.

Ở đây phong ấn đầu.

Chỉ thấy ở giữa động đang có một cái đầu của nhân loại. Đầu này rất lớn, ở trên nó còn có một cái mũ giáp nữa. Thiếu chút nữa Trầm Côn mất lớn. Đây là đầu của Đại Long Đầu nhưng một bộ phận linh hồn trong đầu đã mất thì chính mình đến đây làm được gì chứ?

- Hạng Vũ. Ngươi đã đến rồi.

Đang ảo não thì sau lưng truyền tới một giọng nói bất đắc dĩ.

Quay đầu lại nhìn chỉ thấy một lão nhân tàn tật ngồi trên xe lăn, trong mười đại trí giả chỉ có một người tàn tật.

- Tôn tấn?

Trầm côn giật mình chỉ chỉ chính mình:

- Người đang nói chuyện với ta?

- Là người, cũng không phải người!

Tôn Tấn thôi động xe lăn, kinh ngạc nhìn Trầm Côn.

- Người còn không biết sao? Bồn mạng vũ hồn của người chính là một bộ phận linh hồn mà Hạng Vũ đánh mất, đầu của hắn!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

356. Chương 400: Bồn Mệnh Vũ Hồn Của Trầm Côn (3)

Trầm Côn đã hiểu rõ vì sao Hạ Khải không tiếc hi sinh Ngũ Đế Quân cũng muốn đưa hắn cùng với Trầm Ung, Yên Nan Quy bình yên vào đây. Chính mình là đầu của Hạng Vũ, Trầm Ung là tay trái, vậy Yên Nan Quy chính là tay phải rồi.

Ba người mình tiến vào lại thêm thân thể, chân trái, chân phải phong ấn nơi đây đã tạo thành một linh hồn Bá Vương đầy đủ, Sở Bá Vương có thể sống lại.

Mấu chốt nhất bây giờ chính là...

Trầm Côn không bài xích sống lại Hạng Vũ nhưng nếu hắn cố hiển ra bản mạng vũ hồn thì chính mình sẽ có kết quả gì đây? Là chết tại chỗ hay là thực lực tổn hại?

- Lão huynh. Đừng đánh, thương lượng một chút nha. Ta không phải là đứa ngốc nên trước tiên có thể nói rõ chút được không. Nếu như ta trợ giúp Hạng Vũ sống lại thì bản thân sẽ gặp phải kết quả gì vậy?

Tôn Tấn thần nhiên trả lời:

- Vũ hồn của người chính là đầu của Hạng Vũ, sau khi giúp hắn sống lại thì người sẽ trở thành một bộ phận của Hạng Vũ thôi. Đến lúc đó người sẽ dùng hình thái bồ hồn sống vĩnh viễn trong thân thể của Hạng Vũ.

Sống trong thân thể của Hạng Vũ? Vậy không phải là bị nhốt sao:

- Tôn lão huynh. Mỗi quan hệ của ta với Cổ Nguyệt Hà không tồi lắm. Hắn cũng nói về ta cho lão huynh chứ? Chúng ta ngồi xuống nói chuyện nào.

Vừa nói vừa thần nhiên ngồi xuống:

- Thành thật mà nói mặc dù ta rất bội phục Ngũ Đế Quân nhưng ta không có hứng thú trở thành vũ hồn của người khác. Ta chỉ muốn đi tìm lão bà, tìm vũ hồn thôi. Không bằng như vậy nha. Ta lập tức rời khỏi đây, người thả ta đi Thiên Môn. Ta không tham dự bất kỳ chuyện gì của Hạng Vũ hết!

- Quá muộn rồi.

Tôn Tấn đẩy xe lăn đi lại gần Trầm Côn.

- Muộn? Không muộn không muộn đâu! Người xem, chúng ta còn chưa động thủ mà? Hạng Vũ cũng chưa có sống lại. Như vậy thì tất cả đều có thể thương lượng mà.

Tôn Tấn chỉ lắc đầu:

- Trầm Côn! Người quá ngây thơ rồi, một khi người đi vào nơi này thì đã xúc động phong ấn, lúc này đầu của Hạng Vũ không thể chờ đợi người quay trở về rồi.

Đầu của Hạng Vũ?

Trầm Côn nhin không được quay đầu lại nhìn về phía cái đầu đang phong ấn kia.

Vừa nhìn thì hắn đã thấy đồng tử, mũi, miệng, tai... Hiện lên một mảnh ánh đen như những con suối nhỏ muốn hút Trầm Côn vào trong.

Khi Sở Bá Vương còn sống thì thực lực hắn mạnh ra sao? Mặc dù bây giờ chỉ có một cái đầu nhưng cũng không phải là thứ Trầm Côn có thể chống cự.

Quát to một tiếng, Trầm Côn bị những ánh sáng đen kia cuốn về phía đầu.

Hắn cố gắng chống cự nhưng phía trước giống như là có vạn quân kéo đi về phía đầu lâu.

Trong khi hắn giãy dụa thì Tôn Tẫn hét lớn một tiếng phóng ra một linh phù dán vào lưng của Trầm Côn:

- Trầm Côn. Ta biết ngươi bị Ngũ Đế Quân lừa gạt vào nhưng vì ngăn cản Hạng Vũ sống lại nên ta chỉ có thể giết ngươi rồi giam linh hồn của ngươi lại. Xin lỗi ngươi, nếu làm cho ngươi chạy khỏi đây thì Hạng Vũ vẫn còn có khả năng sống lại. Phía trước là mảnh đất chết, sau lưng lại không có đường lui nữa.

Muốn đi Thiên Môn nhất định phải đánh bại Tôn Tẫn, kháng cự đầu của Sở Bá Vương.

Trầm Côn vỗ một cái lên Bát Sắc ở sau lưng để cho hắn hóa thành một bộ áo giáp kháng cự lại lực hút từ đầu Hạng Vũ còn hắn thì đánh ra một chưởng:

- Bạch lão huynh. Tôn Tẫn dựa vào xe lăn mới có thể di chuyển, xe lăn thuộc mộc, sát mộc cho ta. Hỏa Thanh Long!

...

...

...

Hét lớn một tiếng hắn liền cảm giác được thân thể trống rỗng, căn bản là không hề có bất kỳ võ hồn nào phụ gia lên cả.

Trầm Côn ngạc nhiên hô lớn:

- Bạch lão huynh? Lão huynh đi đâu rồi?

Bạch Khởi biến mất?

Trầm Côn vội vàng gọi Cơ Na:

- Cơ Na! Hộ thân cho ta.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bị chậm một bước, một tiếng phốc vang lên, linh phù của Tôn Tẫn dán vào ngực hắn.

Trầm Côn học máu bay ra ngoài, trong linh hồn chửi ầm lên:

- Bạch lão huynh đang làm gì? Cơ Na Hộ thân năng lực của ngươi sao lại yếu như vậy chứ?

- Ô ô.

Miệng của Cơ Na như bị chặn lại, một lúc lâu sau mới tức giận mắng:

- Đừng kêu nữa. Thừa dịp ngươi chạy qua lời van thì Bạch Khởi đã bịt miệng ta lại chạy đi rồi!

Bạch Khởi chạy?

Hắn không phải là kẻ nhu nhược lâm trận bỏ chạy mà?

Trầm Côn có một dự cảm không tốt lắm. Cả đời Bạch Khởi chưa từng bỏ lại chiến hữu của hắn, bất quá tâm nguyện cả đời của hắn chính là một hứa hẹn năm đó.... Chẳng lẽ hắn đi cứu Tần Chánh sao?

Bên dưới Phù Vân Thai.

Trong lời van cuộn cuộn thì Tần Chánh, Hán Bang đang đối chiến với Hào Long Thiên Túng.

Nhưng kết quả đã rất rõ ràng, Hán Bang bị đâm xuyên vai trái, vai phải cũng bị thương đang ngồi thở hồng hộc trong đám mây, hắt hất vào thì nhiều mà thở ra lại ít. Đừng nói là đánh nhau, ngay cả có thể sống hay không cũng là một vấn đề.

Mà Tần Chánh bá đạo vô cùng, thân thể của hắn đầy thương nhưng trong tay lại cầm được một đoạn tay áo.

Tay áo của Hào Long Thiên Túng ở đối diện bị hắn xé đi một mảnh, ngoại trừ nó ra thì trên thân thể không có chút vết thương nào cả. Hắn thờ ơ nhìn Tần Chánh nói:

- Thủy hoàng đệ hạ, còn phải đánh sao? Chỉ cần các người thúc thủ chịu trời thì cho dù với thân phận địch nhân của người thì thượng giới cũng không giết đâu.

- Đầu hàng?

Tần Chánh cười lớn:

- Thiết huyết Đại Tần. Từ lúc bắt đầu cuộc sống đến giờ thì chưa từng có hai chữ đầu hàng. Đại Tần cũng chưa từng có dũng sĩ lâm trận lùi bước cả.

- Cổ củ lão Tần, công phó quốc nan...

Trong miệng hắn truyền ra tiếng ngâm khê bài chiến ca khi xưa. Thân thể chợt lóe lên liền xuất hiện trước mặt Hào Long Thiên Túng, hai tay vừa đánh vừa cười lớn:

- Triệu tướng quân. Hôm nay ta chỉ có thể chết trận nhưng sau khi ta chết có thể hay không mang đầu ta đi đến bên ngoài Thiên Môn?

Hào Long Thiên Túng than nhẹ một tiếng nâng thương đánh trả lại:

- Cần gì phải khổ vậy chứ?

Tần Chánh cười lớn:

- Khổ sao? Bởi vì ta không phục. Tám trăm năm thiết huyết Đại Tần, mục tiêu là chinh phạt Tây Nhung, hiển công huyết sái Hà Tây, Huệ Vương lực khiến cửa đình. Tần Chánh ta thống nhất cửu châu, công lao không thể xóa nhòa được. Khi ta còn làm quân vương thì trăm dặm nói cười vui vẻ, cười ngựa đi dạo... Chúng ta hiện đều là cô hồn dã quỷ nhưng vì sao Thiên Môn không mở cửa cho chúng ta chứ? Là công lao chúng ta không đủ? Là thực lực không mạnh? Tần Chánh ta sau khi chết cũng muốn nhìn vào Thiên Môn xem thử nó muốn đóng cửa đến khi nào. Tức giận vô cùng, Tần Chánh đánh rách một mảnh tay áo khác trên đạo bào của Hào Long Thiên Túng, trên người hắn cũng chỉ còn lại một cái áo giáp màu bạc mà thôi.

- A! Lại là một người ngoan cố. Thôi thôi...

Hào Long Thiên Túng than nhẹ một tiếng, trường thương đánh lên lưng của Tần Chánh khiến hắn rơi xuống tầng mây.

Tiếp theo trường thương chợt lóe lên một cái nữa đánh về ngực của Tần Chánh.

Tần Chánh bị thương rất nặng không thể nào tránh khỏi được nữa.

Đúng lúc này thì một bàn tay bắt vào trường thương:

- Huyết Sắc Ánh Sơn Hà. Sát Kim!

Lập tức trường thương của Hào Long Thiên Túng bị hòa tan, sau đó người này ôm lấy Tần Chánh né qua một bên.

- Bạch Khởi?

Hào Long Thiên Túng không đành lòng lắc lắc đầu:

- Biết rõ nơi này là tử địa thì người cần gì chịu chết chứ?

Bạch Khởi nhìn Tần Chánh:

- Ta từng đáp ứng qua một người thủ hộ Đại Tồn giang sơn cả đời. Kết cả hần, tám trăm năm thiết huyết Đại Tồn Thủy Hoàng Bệ Hạ.

- Vì một người? Vì một hứa hẹn? Vậy ta thành toàn cho người vậy.

Hào Long Thiên Túng nghiêm chỉnh chấp tay, trường thương trong tay phải của hần đã bị hòa tan không thể tiếp tục sử dụng nhưng tay trái liền xuất hiện một thanh kiếm chém sắt như chém bùn. Hần vốn chính là thương kiếm song tuyệt. Trên sa trường thương pháp tung hoành nhưng lúc đơn độc ẩu đả thì kiếm pháp hần càng mạnh hơn.

- Bạch Khởi anh hùng tuyệt thế. Triệu mỗ có thể tiến người lên đường chính là đại may mắn.

Trong động bên dưới...

Trầm Côn muốn khóc vô cùng. Phía trước có đầu của Hạng Vũ, phía sau lại có linh phù của Tôn Tẫn, còn Bạch Khởi lại không thấy đâu.

Vô hồn cũng chỉ còn mỗi một mình Cơ Na. Nhưng năng lực của Cơ Hạ không phải là đánh bị thương đối thủ mà, muốn rót thiện lực vào người đối thủ phải đả thương hần trước. Hay giờ không có Bạch Khởi thì lấy gì đánh thương người ta chứ?

Linh phù đánh vào ngực khiến cho Trầm Côn có cảm giác đầu vầng mắt hoa. Linh khí phòng ngự bị giáng xuống thấp nhất. Còn vòng xoáy do các ánh sáng đen kia hiện lên kéo bả vai của hần vào bên cạnh đầu lâu. Đầu lâu kia cản cánh tay trái của Trầm Côn khiến hần cảm giác được linh hồn của mình sắp sửa bị hút ra ngoài tiến vào trong đầu lâu.

Tôn Tẫn từ một bên tiến lên nắm tay phải của Trầm Côn:

- Hạng Vũ, Tôn Tẫn ta còn ở đây thì người đừng mong đầu người sẽ trở về.

Một bên bị khô lâu cản, một bên bị Tôn Tẫn kéo, hai người tranh giành nhau suýt xé rách linh hồn của Trầm Côn. Không được, cứ như vậy thì bản tạng sẽ phải chết.

Trầm Côn cắn răng:

- Cơ Na, đi ra đốt linh phù trong túi ta gấp.

Đây chính là linh phù Cổ Nguyệt Hà lưu lại cho hần. Cơ Na lách mình từ trong thân thể tách ra tìm kiếm linh phù đưa lên mép của Trầm Côn. Hần liền vội vàng há miệng phun ra một ít lửa đem linh phù đốt thành tro.

- Đại ca, đại ca đừng đuổi ta chứ.

Linh hồn Hạng Vũ bị phong ấn tại đây tổng cộng có ba khối, hai khối trong đó đã hóa thành bộ dáng của Hạng Vũ đang điên cuồng đuổi giết Cổ Nguyệt Hà.

Linh phù vừa đốt lên không thể nói có cứu chính mình được hay không nhưng cũng đúng lúc cứu Cổ Nguyệt Hà.

Một làn khói xuất hiện, lập tức Cổ Nguyệt Hà lộ ra hình dáng, vỗ vỗ ngực nói:

- Lão đại. May là người kịp thời gọi ta chứ không hai khối linh hồn của Hạng Vũ cùng đuổi giết ta làm ta xém chết rồi. Ủa? Lão đại, người đang chơi gì vậy?

Lúc này hần mới nhìn thấy Trầm Côn đang bị đầu khô lâu cản còn bị Tôn Tẫn nắm kéo sắp bị phân thay rồi.

Cổ Nguyệt Hà vội vàng tiến lên khuyên giải:

- Tôn đại ca, người bắt Trầm Côn làm gì chứ?

Hần có nhiệm vụ thay Khổng Minh nên biết không nhiều bí mật lắm, còn không biết được Trầm Côn chính là đầu của Hạng Vũ.

Tôn Tẫn nghiêm mặt nói:

- Cổ Nguyệt Hà mau đến giúp ta. Bỏ mạng võ hồn của Trầm Côn chính là đầu của Hạng Vũ. Nhanh nhanh giết hắn, nhốt linh hồn nếu không Hạng Vũ sẽ sống lại.

Trầm Côn cũng lên tiếng ngay lập tức.- Lão Cổ. Người giúp ta hay là giúp hắn đây?

Cổ Nguyệt Hà bĩu môi.

Một giây do dự cũng không hề có, hắn từ trong áo rút ra một cái mồi siêu cấp đập mạnh vào đầu khô lâu kia rồi xoay lại đập vào ót của Tôn Tẫn một cái. Hai bên đều bị đánh choáng váng, Cổ Nguyệt Hà vội vàng đỡ Trầm Côn bỏ chạy.

- Hô... Trốn vào trong một động nhỏ rồi Trầm Côn nhin không được thở hổn hển. Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, Cổ Nguyệt Hà đến chậm một tí thôi là hắn sẽ bị xé rách rồi.

Lúc vừa rời khỏi động thì Trầm Côn nhìn thấy đầu lâu kia bay lên muốn lao ra ngoài khiến cho Tôn Tẫn vội vàng trấn áp làm cho Trầm Côn có cơ hội bỏ chạy.

Vừa thở Trầm Côn vừa mắng:

- Cũng không phải là thứ tốt gì. Ngũ Đế Quân muốn sống lại Hạng Vũ thì tại sao còn kéo bản tăng vào đó làm gì? Mà Thập Đại Trí Giả cũng không hề nói đạo lý gì hết. Không muốn cho Hạng Vũ sống lại liền muốn làm thịt bản tăng?

- Lão đại. Đừng tức giận nữa, ai kêu bản mạng võ hồn của ngươi lại là...

Cổ Nguyệt Hà thở dài:

- Đừng nói nữa. Nguy hiểm còn chưa hết đâu! Lão đại, tình huống trước mắt thì ngoại trừ linh hồn của ngươi ra thì các bộ phận linh hồn khác đều thoát khỏi phong ấn dung hợp cùng một chỗ rồi. Trầm Côn đang suy nghĩ ba bộ phận dung hợp lại có ý nghĩ gì thì đột nhiên Địa Hạ Vực Sâu lắc lư kịch liệt.

Theo sát đó có truyền ra âm thanh rất hỗn loạn, có người cười lớn, có người kêu thảm thiết kèm theo những tiếng mắng chửi.

- Nguy rồi.

Cổ Nguyệt Hà chán nản nói:

- Bây giờ không phải là ba bộ phận dung hợp. Âm thanh vừa rồi chính là từ Tô Tần với Trương Nghi truyền ra. Trầm Ưng cùng với Yến Nan Quý cũng đã mang bản mạng võ hồn đến rồi. Linh hồn của Hạng Vũ đã mang về trợ thủ đắc lực, chỉ còn thiếu mình ngươi mà thôi.

Trầm Côn cười mà giống như khóc...

- Lão đại, đừng phát ngu chứ. Linh hồn của Hạng Vũ bị phân làm sáu, hôm nay đã tìm được năm rồi. Nếu như bị hắn tìm được lão đại thì nguy rồi. Hạng Vũ muốn sống lại nhất định sẽ đến ăn ngươi, Thập Đại Trí Giả vì không cho Hạng Vũ sống lại cũng sẽ giết ngươi. Ngươi trở thành mồi chốt của Địa Hạ Vực Sâu rồi.

Thành thật mà nói thì trong lòng Trầm Côn cũng kinh hoàng vô cùng.

Một bên là Tây Sở Bá Vương, một bên chính là Thập Đại Trí Giả. Bị hai bên như vậy đuổi giết thì sao không hoảng hốt được chứ?

Nhưng sau khi Cổ Nguyệt Hà nóng giận một lúc liền tự tát vào miệng:

- Lão đại. Xem ra ngươi chết chắc rồi. Nhưng mà...

Trầm Côn cau mày hỏi gắt:

- Muốn nói cái gì?

- Ta có biện pháp muốn mạo hiểm thử một lần. Hạng Vũ muốn thu ngươi thì sao ngươi lại không nhân cơ hội thu hắn chứ? Thu Tây Sở Bá Vương làm võ hồn của ngươi. Có hứng thú chứ? Trầm Côn hưng phấn nắm lấy bã vai của Cổ Nguyệt Hà.

- Lão đại, đừng kích động, chúng ta cũng nên đi gặp Sở Bá Vương thôi. Thật ra từ ngày trở thành một trong Thập Đại Trí Giả thì ta đã thấy được Tây Sở Bá Vương nhất định sẽ trở thành võ hồn của người.

Võ hồn: Trí

Quy chúc: Thiên đạo võ hồn.

Năng lực một: Mưu tính tinh vi, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng từ xa. Đây không phải là lực lượng của vũ lực. Hắn có thể đề cao trí tuệ của võ giả.

Năng lực hai: Trí lực siêu quần nhưng vũ lực lại không hề có. Nhưng bù lại hắn có thể đề cao võ giả lên một cấp bậc.

Biến hóa: Còn có thể biến thân.

- Lão huynh. Người tấn cấp thành thiên đạo võ hồn rồi sao? Còn có thể tăng cấp bậc của ta nữa?

Nghe được thuộc tính của Cổ Nguyệt Hà khiến cho Trầm Côn vui vẻ vô cùng. Đề cao một bậc, là Hư Không Võ Thần liền có thể tiến đến tầng thứ chín thu nạp thêm một võ hồn nữa.

Địa Hạ Thâm Uyên rất hỗn loạn, chiến đấu liên miên nhưng Trầm Côn lại kích động vô cùng, hắn một đường đi thẳng xuống dưới. Mục tiêu: Tây Sở Bá Vương!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

357. Chương 401: Lễ Nào Người Thắng Sau Cùng Lại Là Yên Nam Quy?

Tí tách, tí tách, tí tách!

Dưới đáy vực sâu thăm thẳm, ngăn cách với xung quanh bằng một tầng nham thạch cứng rắn, đây sẽ là nơi Trầm Côn tấn cấp Vũ Hoàng, với hắn, nhiệt độ nóng bỏng nơi này vốn không đáng sợ.

Phía sau tầng nham thạch dày, một khoảng đất trống lộ ra như vết nứt trong lòng đất, trong khoảng đất trống đó, khắp nơi đều là thủy tinh, trên đỉnh đầu, từng giọt chất lỏng kỳ dị đang không ngừng nhỏ xuống tí tách.

Đi cùng Cổ Nguyệt Hà, đầu óc Trầm Côn vẫn không ngừng suy nghĩ, Cổ Nguyệt Hà đến tột cùng định dùng biện pháp gì để thu phục Tây Sở Bá Vương đây?

Vũ hồn thiên đạo Cổ Nguyệt Hà sau khi quay trở lại, đã khiến cho năng lực tính toán của Trầm Côn nhanh gấp nhiều lần, nên hắn nhanh chóng phát hiện ra chỗ không thích hợp.

Chờ một chút!

Bản tăng phải kiểm tra lại một lượt những việc xảy ra ngày hôm nay xem thế nào.

Lúc ban đầu, bản tăng chỉ là muốn tìm cách trà trộn vào đội ngũ quân đội của Ngũ Đế quân, tiện thời cơ đi Thiên môn, chuyện này vốn không có vấn đề gì.

Sau đó, Ngũ Đế quân chia làm hai đường, lừa gạt đẩy bản tăng rơi xuống vực, nguyên nhân đã rõ, thì ra bọn họ muốn làm cho Hạng Vũ sống lại, mà mấu chốt của việc làm cho Hạng Vũ sống lại, chính là nằm trên người bản tăng, Trầm Ưng và Yên Nan Quy! Bởi vì ba người chúng ta chính là ba bộ phận linh hồn bị thất lạc của Hạng Vũ!

Chuyện này cũng không có vấn đề gì cả!

Tiếp theo, Trầm Ưng đã dung hợp với Hạng Vũ, Yên Nan Quy cũng bị dung hợp, bản tăng chính là mấu chốt cuối cùng để Hạng Vũ sống lại.

Nhưng đúng lúc đó! Cổ Nguyệt Hà nói, hắn đã sớm tính trước rồi, hắn có biện pháp thu phục Hạng Vũ, lại còn xảo hợp có thể giúp bản tăng tấn cấp “Hồn Kinh” lên Đệ cửu trọng, mở ra khả năng chiêu nạp Vũ hồn thứ chín!?

- Lão huynh!

Trầm Côn suy nghĩ thật cẩn thận rồi cười to nói:

- Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều đã được Thập đại trí giả các người đoán trước rồi à?

- Sao cơ?

Cổ Nguyệt Hà trong thân thể hắc đang làm bộ giả ngu, lão trừng to đôi mắt ti hí cùng Cơ Na chơi đùa.

- Chớ giả bộ nữa, Thiên đạo vũ hồn, Trí! Người tăng thêm lực lượng “Trí” cho ta, chắc chắn là đã tính trước được mọi việc rồi!

Trầm Côn cười nói:

- Làm cho Hạng Vũ trở thành Vũ hồn của ta, rõ ràng là để tăng cường lực lượng cho ta, nhưng đổi lại góc nhìn khác... Hắc gần từng chữ:

- Chẳng phải là chính là để nhốt Hạng Vũ trong thân thể của ta sao!?

- Lão đại!

- Còn muốn giả ngu với ta nữa sao?

Trầm Côn nhú mày tùm tùm cười nói:

- Các người chắc đã sớm nghĩ tới việc Ngũ Đế quân định làm cho Hạng Vũ sống lại, mọi chuyện xảy ra hôm nay, chẳng qua là do các người bày trò mà thôi! Các người cố ý để Ngũ Đế quân tiến vào, cố ý để bọn họ dâng lên thân thể và hai cánh tay của Hạng Vũ phải không!?

- Kế hoạch của các người là: sau khi khiến cho Hạng Vũ dung hợp với tay phải và tay trái xong, sẽ khiến cho ta đây ra mặt, sau đó thu Hạng Vũ làm Vũ hồn, kể từ đó, toàn bộ sáu linh hồn của Hạng Vũ sẽ cùng bị phong ấn trong thân thể của ta, mà Thập đại trí giả các người, sẽ đạt được công đức viên mãn, có thể vượt qua thiên đạo, không phải sao!?

Cổ Nguyệt Hà thiếu chút nữa khóc lên.

- Lão đại, người thông minh như thế từ bao giờ vậy?

Lão khóc ròng nói:

- Sớm biết như vậy, ta đã trở lại muộn một chút, không cần tăng thêm lực lượng “trí” cho người là được!

- Được rồi, ta thừa nhận!

Lão cười khở nói:

- Hạng Vũ đã bị Thập đại trí giả chúng ta phong ấn hơn nghìn năm, Thập đại trí giả chúng ta cũng quá mệt mỏi rồi, mà Hạng Vũ lại càng ngày càng trở nên mạnh hơn, ba năm trước đây suýt nữa hắc đã trốn thoát.

Cho nên chúng ta đã suy nghĩ kỹ rồi đưa ra một biện pháp, chính là dùng cách nhất lao vĩnh dật để xử lý (một lần vất vả để nhàn hạ đời đời)

Chúng ta mặc cho Ngũ Đế Quân phát triển, cho đến khi Ngũ Đế Quân phát triển đến một trình độ nhất định, chắc chắn sẽ chủ động mang đến ba bộ phận trong linh hồn Hạng Vũ, từ đó, sáu linh hồn của Hạng Vũ sẽ tụ tập trong lòng đất dưới vực sâu. Đến lúc đó, chúng ta mới ra mặt, thuận tiện biến Hạng Vũ trở thành Vũ hồn, phong ấn trong cơ thể của người!

- Sau đó,

Cổ Nguyệt Hà cười hắc hắc:

- Hạng Vũ bị phong ấn vĩnh viễn, Thập đại trí giả chúng ta cũng hoàn thành nhiệm vụ Thiên đình giao cho, sau đó chúng ta có thể phi thăng Thiên môn!

- Thật giáo hoạt!

Trầm Côn cười cười mắng một câu.

Mặc dù đã suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện xảy ra hôm nay, cũng hiểu rõ mưu kế của Thập đại trí giả, bắt quá có thể thu được một Vũ hồn như Hạng Vũ, thì dù biết rõ là trùng kế, hấn vẫn không thể không làm!

- Lão Cổ, kế hoạch của các ngươi ta đã nghĩ cẩn thận rồi, bắt quá thu phục Hạng Vũ cũng không phải là chuyện dễ.

Trầm Côn cười cười hỏi:

- Nói đi, ta phải dùng cách nào mới có thể thu phục Hạng Vũ đây?

- Bằng nòng!

Hai người đi tới chỗ sâu nhất dưới đất, Cổ Nguyệt Hà bước ra ngoài, tiến đến giữa khối thủy tinh, lôi ra một cỗ quan tài thủy tinh trong suốt.

- Thủy Nhi?

Người bên trong quan tài, chính là một trong các Vũ hồn của Trầm Côn, Thủy Nhi!

- Lão đại, đem thu Thủy Nhi vào bên trong U Minh hồn phủ, lúc gặp Hạng Vũ liền cho hấn thấy!

Cổ Nguyệt Hà cười đầy tự tin.

Mà Trầm Côn suy nghĩ một chút liền hiểu ra:

- Cổ Nguyệt Hà a Cổ Nguyệt Hà, Thập đại trí giả các ngươi đúng là lừa chết người không đền mạng mà, tâm địa các ngươi cũng thực đen tối a!

Thủy Nhi còn đang hôn mê, nhanh chóng bị hút vào U Minh hồn phủ, Trầm Côn phi xuống thượng tầng vực sâu.

Trong lúc đó, chiến cuộc đã đến hồi thảm liệt.

Một bình đài trống trải nổi lên trên mặt đất, chín vị trong Thập đại trí giả, một chiêu một chiêu đánh tới, đang lạnh lùng cảm tức nhìn về phía các Đế Quân.

Hạ Khải, Thương Thang, Chu Vũ, ba người vết thương chồng chất, mà Tần Chính không biết đã trở lại từ lúc nào, hấn khiêng theo Hán Bang đang cắn răng cố giữ mình thanh tỉnh trên lưng!

Bắt quá trên mặt mấy vị Đế Quân lại hiện ra nụ cười thống khoái!

Bởi vì sau lưng bọn hấn đã xuất hiện một pho tượng Chiến thần bề ngỗ bát hoang, khôi giáp màu đen, trường kích đen bóng, hốc mắt bá đạo lạnh lùng, khiến cả tầng đất sâu tỏa ra khí lạnh đến mức muốn đóng băng!

Bắt quá, hấn chẳng qua là một bộ xương chưa hoàn chỉnh mà thôi!

Đây chính là Hạng Vũ, đã chết hơn nghìn năm, nay chỉ còn lại một bộ xương khô!

- Đại long đầu, bọn ta may mắn không làm nhục mệnh!

Hạ Khải cười hì hì nói:

- Thế nào rồi? Thân thể, hai chân, hai tay, mấy bộ phận linh hồn này đã dung hợp lại rồi, thực lực lão đại được khôi phục chắc cũng phải đến sáu bảy thành phải không?

- Ba thành!

Khô lâu nhe răng cười lên tiếng:

- Thiếu mất Trầm Côn, hấn chính là đầu của ta, phần cơ thể quan trọng nhất, nên lực lượng của ta bắt quá mới được có ba thành, nhưng chỉ cần ba thành thực lực này thôi, dù là Khương Thái Công hay Thập đại trí giả cũng đừng mong sống sót.

Vừa nói vừa ra lệnh:

- Hạ Khải, ngươi dẫn người đi tìm Trầm Côn, những người nơi này để cho ta!

- Ai u, Hạng lão huynh, không cần đi tìm ta, ta tới rồi, ta tới đây rồi! Trầm Côn cười ha hả chạy tới, liếc mắt một cái thấy Tần Chính cùng Hán Bang đều ở đây, thở dài nói:

- Tần lão huynh, ngươi thì còn sống trở về, vậy Bạch Khởi đâu?

- Cái chết của Bạch Khởi rất có ý nghĩa!

Trong mắt Tần Chính hiện lên một tia tiếc hận.

- Ta đã hiểu!

Nghe được tin Vũ hồn đã chết, Trầm Côn chẳng qua chỉ cười cười, có thêm trí tuệ cấp Thiên đạo, hắn đã mơ hồ hiểu rõ luật trời, Bạch Khởi đã chết, thế gian mất đi một vị quân vương tay nhiễm máu tanh, nhưng đồng thời lại có thêm một Vũ hồn cấp Thiên đạo.

- Trầm Côn người thế nhưng lại dám quay lại, có gì cần cầu xin sao?

Hạ Khải chỉ vào khô lâu hỏi:

- Có thể trở thành một phần của Tây Sở Bá Vương, ngươi sẽ không cự tuyệt chứ?

- Đúng vậy a, ta vinh hạnh muốn chết đây!

Trầm Côn bĩu môi, tiến vào thế giới linh hồn.

Chỉ thấy trong thế giới linh hồn, linh hồn Hạng Vũ thiếu mất cái đầu, bắt quá lại giống Hình Thiên trong truyền thuyết (cái này không hiểu), lấy *** làm mắt, lấy bụng làm miệng, đang bê nghề nhìn về phía Trầm Côn!

Trầm Côn một mặt sai Cổ Nguyệt Hà cùng Cơ Na đứng trước cửa U Minh hồn phủ, trong khi hắn đứng ở ngưỡng cửa, đại môn sau lưng chỉ mở hé một khe hở nhỏ.

- Ngươi còn không qua đây, chần chờ cái gì?

Hạng Vũ lạnh lùng ra lệnh.

Mà Trầm Côn vẫn còn đang cười hì hì đánh giá hắn, hết nhìn đông tới nhìn tây rồi chậm rãi nói:

- Hạng lão huynh, ngươi đã dung hợp với Trầm Ưng cùng Yến Nan Quy đúng không? Bọn họ ở nơi nào a?

- Đại ca, ta ở chỗ này!

Khuôn mặt Trầm Ưng xuất hiện trên vai trái Hạng Vũ, cười khổ một tiếng nói:

- Đại ca, ta bị Ngũ Đế Quân lừa, không nghĩ ta vốn là tay trái của Hạng Vũ, hôm nay lại trở thành một phần linh hồn của hắn, vĩnh viễn bị giam cầm trong cơ thể hắn rồi! Mặt khác, Yến Nan Quy lại hiện ra trên vai phải Hạng Vũ, bắt quá hắn lại mặc nhiên im lặng, không biết đang suy tư điều gì.

- Còn không qua đây?

Nhìn thấy Trầm Côn chậm chạp không chịu dung hợp với mình, Hạng Vũ tức giận gầm lên, khiến cho U Minh hồn phủ nhất thời chấn động.

- Tới đây, tới đây!

Trầm Côn lập tức đứng lên rồi lại ngồi xuống, gãi gãi đầu nói:

- Nói cho ta biết, tại sao nhất định phải là ta đi qua? Hạng lão huynh, ngươi tới đây không được sao? - Người muốn ám toán Hạng mỡ sao?

Hạng Vũ cười hắc hắc, hắn mặc dù lấy vũ dũng làm đầu, nhưng cũng không phải kẻ ngu, vừa nhìn bộ dạng Trầm Côn cũng đoán ra, phía sau cánh cửa U Minh hồn phủ đang hé mở kia chắc chắn có điều cổ quái!

Bất quá có cổ quái thì làm sao nào? Năm đó đứng trước vài vạn Tần quân, hắn không phải là dùng cách phá phủ trảm châu mà đánh thắng hay sao?

Cười lạnh một tiếng, Hạng Vũ sải bước về phía Trầm Côn:

- Trầm Côn nhanh chóng trở thành một phần của ta đi!

- Trở thành một phần của người?

Trầm Côn vẫn đang vò đầu bứt tóc nói:

- Chủ ý này cũng không tệ, bất quá ta là người tham lam, hay là, người có muốn trở thành một phần của ta không?

Trong nháy mắt, nụ cười trên khóe môi Hạng Vũ biến mất, một cổ sát khí mãnh liệt như thiên băng địa liệt ầm ầm phát ra!

- Hạng lão huynh, bị ta chọc giận rồi sao? Muốn giết ta sao?

Trầm Côn cười hắc hắc:

- Bất quá trước khi giết ta, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đó, Cổ lão huynh, Cơ Na, mau mở cửa! Cạch!

Đại môn U Minh hồn phủ được đẩy ra, lộ ra cổ quan tài thủy tinh bên trong.

- Ngu Cơ?

Sát khí trên người Hạng Vũ nhất thời giảm xuống.

- Hạng lão huynh!

Trầm Côn chậm rãi xĩa răng, hai chân khoan lại, đưa ra một đề nghị mà Hạng Vũ tuyệt đối không thể cự tuyệt:

- Chúng ta tiến hành một khoản giao dịch nhé, người sẽ trở thành Vũ hồn của ta, ta có dương thọ vô cùng vô tận, người có thể ở trong thân thể của ta, cùng tương ái với ý trung nhân, cho đến thiên trường địa cửu, đến biển cạn đá mòn!

Vừa nói vừa nháy nháy mắt:

- Vũ hồn của ta có đãi ngộ rất tốt nha, lương rất cao, lại còn được nghỉ phép, lại được kỳ nghỉ dài để đi du lịch, nếu người cao hứng bảy ngày trong tuần đều có thể sống ở bên ngoài, ngày ngày vui vẻ trong thế giới của hai người cũng không có vấn đề gì a!

Trầm mặc!

Trầm mặc một lúc lâu!

Tựa hồ sẽ trầm mặc vĩnh viễn!

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, cả không gian tuyệt đối yên tĩnh, cuối cùng vang lên một tiếng cười to đầy khoái trá:

- Trầm Côn, ta chính là người, mà người cũng chính là ta, ta và người không phân biệt lẫn nhau! Ta, Hạng Vũ nhận lời trở thành Vũ hồn của người!

- Phù!

Mọi chuyện đã kết thúc thuận lợi rồi, Trầm Côn thở dài một hơi, từ thế giới linh hồn đi ra ngoài.

Mọi chuyện trong hay ngoài thế giới linh hồn, hết thảy cùng hắn không có quan hệ nữa, Thập đại trí giả liên thủ bắt giữ Ngũ Đế Quân, Hạ Khải cầm đầu Ngũ Đế bị bắt đi Thiên môn, những người còn lại bị nhốt luôn tại chiến trường này. Sau đó, Thập đại trí giả, trừ Cổ Nguyệt Hà, xếp thành một hàng hướng về phía Trầm Côn khom người thi lễ, sau ngàn năm khổ sở canh giữ, nay ma đầu đã bị phong ấn trong người Trầm Côn, bọn họ cũng đã công đức viên mãn, sắp được phi thăng rồi!

- Các lão huynh, các người có thể phi thăng Thiên môn rồi sao? Thiên môn sẽ mở cửa cho các người?

Trầm Côn tò mò hỏi.

- Thiên môn chắc chắn sẽ mở, chúng ta đã đủ điều kiện phi thăng thượng giới rồi!

Khương Thái Côn cười cười nói:

- Về phần tiểu hữu, hôm nay Trầm Trọng xuất binh vây khốn Thiên môn, ngươi có muốn đến đó đánh một trận hay không?

- Đánh Trầm Trọng ta đương nhiên muốn, bất quá, các lão huynh phải biết, bây giờ hắn có trong tay đội quân nhân mã cả vạn người, lại thêm hai mươi mấy siêu cấp cường giả nữa, ôi chao!

Trầm Côn lắc đầu liên tục.

- Tiểu hữu, đừng nói giỡn nữa, ngươi đã có Tây Sở Bá Vương tương trợ, còn e ngại mấy vạn nhân mã sao?

Thái Công cười lên ha hả nói:

- Hay là ngươi không tin tưởng khả năng của Sở Bá Vương đây?

Bá Vương sao?

Trầm Côn cười.

Vũ hồn: Bá!

Thuộc tính: Không thuộc về Lục đạo Luân hồi, không thuộc về phạm trần Tam giới, là Vũ hồn đã vượt qua Thiên đạo!

Năng lực: Bá Vương chi thể: vĩnh hằng bất diệt, Bá Vương chi kích: không gì không thể phá, Bá Vương ý: có thể thay đổi thiên mệnh! Đây là một trong những Vũ hồn mạnh nhất đứng đầu Tam giới, vô cùng bá đạo, cũng chỉ có một chữ “Tình” mới có thể hàng phục được hắn!

Biến hóa: Ngươi có đồng ý để cho hắn cùng Ngu Cơ dung hợp không?

- Cũng chỉ có một chữ tình mới có thể thắng nổi Bá Vương!

Trong lòng thầm nhủ những lời này, Trầm Côn cười cười hỏi:

- Thực ra Tam giới không vượt quá một chữ tình, hắn quả nhiên là thua ở chữ “Tình”.

Lại cười cười nói: - Trong tam giới, có Vũ hồn Tình đạo không?

Vừa nói, hắn vừa mở ra U Minh hồn phủ, mỉm cười:

- Khương lão huynh, ta cũng muốn dùng Bá Vương bắt lấy Trầm Trọng, bất quá không có cơ hội, ta không muốn bởi vì giết chết một huynh đệ này, lại hại chết một người anh em khác!

Hắn vào bên trong hồn phủ, tự đoạn cánh tay trái của Hạng Vũ, thả Trầm Ưng ra.

Cùng lúc đó, Vũ hồn cấp Thiên đạo nhanh chóng thoái hóa, trở thành một vũ hồn đệ nhất cấp thuộc tính “Dũng” hết sức bình thường.

Thuộc tính Dũng cũng rất tốt, có thể tăng thêm lực chiến đấu, nhưng nếu so với cấp Bá Thiên đạo, đúng là chênh nhau một trời một vực a!

- Đại ca!

Trầm Ưng thoát khốn, cảm động hô lên.

- Đừng vội nói gì, ta là Trầm Côn, không muốn trở thành cái đầu của Hạng Vũ, ngươi là Trầm Ưng cũng không nên trở thành linh hồn cho cánh tay trái!

Trầm Côn vỗ vỗ bả vai huynh đệ nói tiếp:

- Theo ta đi Thiên Môn, giết chết Trầm Trọng, Sở Bá Vương dù chỉ còn một cánh tay, cũng chính là nhất đẳng Sở Bá!

Vì tình huynh đệ, Trầm Côn tự đoạn một cánh tay của Bá Vương, đây vốn không phải là chuyện gì to tát, nhưng nhìn lại mới phát hiện, Sở Bá Vương hóa ra không phải chỉ mất đi một cánh tay trái, mà cả hai tay đều không còn!

- Tay phải của Bá Vương đâu? Yến Nan Quy đâu?

Trầm Côn lớn tiếng quát hỏi, ánh mắt quét qua Thập đại trí giả.

Sắc mặt Thập đại trí giả cũng biến đổi, tìm kiếm một phen, rốt cuộc phát hiện ra, không tìm thấy linh hồn trong tay phải Bá Vương, mà ngay cả hài cốt của Bá Vương cũng không thấy đâu!!!

Bên ngoài Thiên môn, bên trong Thiên hà.

Ừng ực, ừng ực!

Yến Nan Quy đang ngâm mình dưới sông, hắc ha ha cười lớn, hủ thực trong nước sông không ngừng chảy vào miệng hắn, nhưng hắn vẫn cười thích chí không ngừng, vô cùng điên cuồng, mặc kệ hết thảy biến hóa xung quanh.

- Ngũ Đế Quân, các người coi ta là kẻ ngốc sao? Ta chẳng lẽ sẽ cam tâm tình nguyện trở thành một bộ phận của Hạng Vũ sao?

Hắn chỉ lên trời cười to:

- Ta là Yến Nan Quy, Hoàng Vô Đại đế, ta chỉ cần hai mươi năm, là có thể lập nên chiến công chấn nhiếp thiên hạ, há lại thua kém cái tên Sở Bá Vương kia sao?

- Không! Yến Nan Quy ta không có hứng thú làm Bá Vương thứ hai, không có hứng thú cùng hắn dung hợp, ta là Hoàng Vô Đại đế độc nhất vô nhị từ trước tới nay!

Tận tình phát tiết hưng phấn trong lòng, Yến Nan Quy đắc ý hưng phấn, khí thế ngút trời!

Hắn đúng là có tư cách để điên cuồng!

Bởi vì trong cảnh chiến đấu hỗn loạn, hắn đã phát động năng lực truyền tống của Hoàng Vũ Thiên, thoát khỏi trói buộc của linh hồn Hạng Vũ, tự mình truyền tống tới dòng sông này!

Hơn nữa hài cốt của Bá Vương, trường kích của Bá Vương, tất cả đều bị hắn lấy đi!

- Ôn Hầu!

Yến Nan Quy một tay cầm Phương Thiên Họa Kích của mình, một tay cầm kích của Bá Vương, quát lên:

- Giúp ta dung hợp với Bá Vương kích của Hạng Vũ, dung hợp rồi ta sẽ có thần binh lợi hại cỡ nào a, ta không đợi được nữa rồi.

Khi hắn thúc dục Vũ hồn, hai thanh trường kích từ từ dung hợp lại, trở thành một cây huyền kích đen tuyền, phong thái giống như Nguyệt Nha Nhật nguyệt trường kích.

- Ngày xưa Chu Vũ có Thiên Tử Kiếm, ta Yến Nan Quy sao lại không thể không có thiên tử chi kích được, không sai, người chính là Khiếu Thiên Tử kích đi!

Vừa nói xong, trường kích của hắn nảy lên, gắn chặt trên lưng hài cốt Bá Vương, lại coi bộ hài cốt như áo choàng khoác lên người hắn.

Một người còn sống sờ sờ, khoác một bộ áo choàng bằng khô lâu, khung cảnh này thật quá kỳ dị, có điều, Yến Nan Quy vẫn vui mừng như điên, cười nói:

- Ôn Hầu, chỉ có Thiên Tử chi kích thôi sao? Giờ ta mới là Tam vị nhất thể, Hoàng Vũ Thiên, người hãy giúp ta dung hợp với thân thể Bá Vương, giúp ta có bất diệt chi thể, để ta tiến hóa thành Tứ vị nhất thể, trở thành Hoàng Vô bất diệt thể!! Mây mù cuốn cuộn, Thiên hà biến sắc!

Thiên đạo Vũ hồn, Hoàng Vô bất diệt thể đã xuất hiện!

Sau khi hết thảy đã khôi phục lại như cũ, Yến Nan Quy đang đứng trên tầng mây cao nhất, quan sát Thiên Môn, quan sát Thiên Hà, quan sát Thương Sinh, mà Lữ Phụng Tiên trong cơ thể hắn điên cuồng hô lên:

- Yến Nan Quy, cùng ta đánh nát Thiên môn, bằng vào Vũ hồn Hoàng Vô bất diệt thể này, đôi mắt nhìn cả Tam giới, ai có thể địch nổi ta và người?

- Đi Thiên môn sao?

Khí thể trên người Yến Nan Quy đột nhiên giảm xuống không còn lại chút gì, hắc xám xịt trốn sau một đám mây lớn nói:

- Ôn Hầu, có được thân thể cùng binh khí của Bá Vương, đã rất là may mắn rồi, người may mắn càng cần phải thận trọng, không được cao hứng quá làm liều, làm một con rùa đen rụt đầu rụt cổ thì sao, biết nhẫn, mới trở thành người thắng sau cùng.

Ôn Hầu tức tới nổi phun ra máu:

- Yến Nan Quy, ngươi đã có Bất diệt chi thể, vẫn còn muốn làm con rùa đen rụt đầu rụt cổ sao? Ngươi đang có Bất diệt chi thể đó!

- Bất diệt chi thể?

Yến Nan Quy ngẩng đầu nhìn lên, hắc đã cả đời nhẫn nhịn, cả đời làm con rùa đen nhút nhát cung phụng Yến Hoàng đệ hạ, đột nhiên trong lòng máy động.

Bị đè nén quá lâu, cuối cùng cũng bộc phát, trải qua mười mấy năm chịu nhục, trong lòng hắc bỗng toát lên sự không cam lòng:

- Đúng vậy a, ta đã có Bất diệt chi thể, còn phải e ngại ai sao? Bá Vương mất đi hai cánh tay, cũng chẳng còn là Bá Vương nữa, Trầm Côn không đáng lo, Ngũ Đế Quân đã bị bắt giữ, mấy tên đáng chết đó càng không có gì để nói, ta tại sao vẫn phải nhẫn? Ta còn phải sợ cái gì?

- Ôn Hầu!

Yến Nan Quy đứng lên, nghiêm nghị nói:

- Trầm Trọng còn đang đứng trước Thiên Môn, vậy chúng ta cũng phải đi, kế hoạch là như vậy!

- Yến Nan Quy đã đào tẩu rồi sao?

Trầm Côn nhướng mày lẩm bẩm:

- Yến lão huynh đã mang đi binh khí cùng thân thể của Bá Vương, thực lực không biết đã mạnh đến thể nào a!

Nhưng ngay sau đó hắc lại cười cười tự nhủ:

- Bất quá có quan hệ gì với ta đâu? Người nhử đầu hắc phải là A Phúc và Thần Phật Thượng giới chứ!

Rồi hắc giật mình lắc lắc cổ tay, bảo mọi người:

- Các Trí giả lão huynh, Tiểu Ứng nữa, chúng ta đi Thiên môn thôi, đi đánh Trầm Trọng!

Xuyên qua đáy vực sâu dưới đất, chính là một đường hầm thông thiên.

Ra khỏi miệng đường hầm, chính là đến bên ngoài Thiên môn!

Từ khi ra khỏi miệng đường hầm, chín vị Trí giả lập tức liên hiệp cùng Trầm Ứng, đánh giết liên tục, giúp Trầm Côn dọn dẹp đại quân yêu thú xung quanh.

Mà Trầm Côn thì mãi mê giương mắt lên tìm tòi bên ngoài Thiên môn, cuối cùng cũng thấy một đài điểm tướng nhô lên giữa đại quân, trên đài là Trầm Trọng đang hăng hái ra lệnh.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

358. Chương 402: Ai Thành Toàn Cho Ai?

Trầm Côn rất thích ý!

Trầm Trọng hào tình vạn trượng!

Nhớ tới những gì đã trải qua, Trầm Trọng có chút khó có thể tin.

Lúc nhỏ hần hần đã có thiên phú xa hơn bạn bè cùng lứa tuổi, cách nhìn đời cũng sâu sắc hơn, võ công cũng cao hơn nhưng ở vào một năm kia, ngày đó!

Trầm Trọng nhớ rõ ràng lúc đó phụ thân hần Trầm Phật mang đến một hài tử có dung mạo giống hần và nói rằng đây chính là người ca ca sinh đôi của hần, Trầm Côn.

Ca ca sao?

Trầm Trọng cũng không để trong lòng tiểu tử này làm sao có thể dao động địa vị của mình được. Sự thật cũng là như thế, Trầm Côn mặc dù thiên phú có vẻ tiến triển cực nhanh nhưng hần quá nhất gan, không thể gọi là một người đàn ông được.

Nhưng cái làm Trầm Trọng không rõ chính là một tên nhất gan như thế mà Dương Cửu luôn nhắc hần phải cẩn thận?

Thật lâu sau này Trầm Trọng mới biết được Trầm Côn là từ Dương gia quỷ động giết ra.

Trong quỷ động, Dương Vô Tuyệt trở thành nhất kỵ tuyệt thế làm cho Trầm Côn chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng lưng hần. Trầm Côn nho nhỏ đã không phục, đã đi con đường tà đạo!

Con đường tà đạo có ý tứ là: Trầm Côn tiên nhập vào tầng sâu nhất của quỷ động, tìm được vũ hồn Thủy Tinh Cầu!

Đúng, chính là cái để dùng xem xét A Phúc!

Ở chỗ này Thủy Tinh Cầu chiếu rọi, Trầm Côn tựa hồ biết được bản mạng vũ hồn của hần, cũng từ trong bản mạng vũ hồn có được lực lượng kinh khủng, liền giết ra khỏi quỷ động của Dương gia!

Trở lại cuộc sống ở Trầm gia, Trầm Côn hoàn toàn theo chỉ dẫn của bản mạng vũ hồn gia nhập Bắc Đẩu Thất Tinh thần trở thành Ngũ Đế quyền thủ mạnh nhất...Nếu như không có gì ngoài ý muốn, hôm nay đánh một trận này hần sẽ cùng Hạng Vũ dung hợp làm sống lại một Tây Sở Bá Vương.

Ai...

Nghĩ quá xa!

Trầm Trọng thu hồi suy nghĩ tiếp tục nhớ lại khoảng thời gian Trầm Côn trở lại Trầm gia.

Lúc nhỏ Trầm Côn hèn yếu, vô năng, sợ máu không có bất kỳ cơ hội nào để thừa kế Trầm gia, nhưng hết lần này tới lần khác Trầm Phù Đồ lại đem Trầm Côn xác lập làm người kế thừa thứ nhất.

Trầm Trọng nhớ rõ khoảnh khắc hần nghe được Trầm Côn sẽ trở thành người thừa kế đã đập phá mười ba gian phòng, giết hai mươi sáu người.

Tại sao? Một tên chết nhất lại có thể leo lên đầu ta.

Cuối cùng vẫn là Dương Cửu nói lời thật...Trọng a', người quá coi thường Trầm Côn, hần hèn yếu, vô năng chẳng qua là che dấu bản tính của hần, là bản tính giúp hần từ Dương gia quỷ động giết ra.

Ngày lúc đó, Trầm Trọng trầm mặc.

Hần bắt đầu bế quan luyện công, bắt đầu không ngừng nghiền tàn phá bản thân mình, hần biết mình cùng Trầm Côn chênh lệch quá lớn, nếu muốn cướp đi quyền thừa kế thì nhất định phải có lực lượng càng mạnh.

Ngày lại qua ngày, một năm sau Trầm Trọng thành công. Phù đồ thấp, hần buộc Trầm Côn viết một chữ nhục to lớn. Sau đó hần không còn dè dặt một cái liếc mắt với Trầm Côn nữa.

Có cái gì đẹp mắt đâu? Trầm Côn chẳng phải đã bị mình một chân dẫm lên như một con kiến hôi sao. Ta phải tìm một võ đài lớn hơn nữa, một đối thủ lớn hơn nữa.

Những ngày sau đó Trầm Trọng đi Thiên Vũ tông, Bắc Cực sau đó lại trở lại Dương gia luyện võ. Mọi đối thủ của hần đều bị đánh ngã. Trầm Trọng cùng Dương Vô Tuyệt song song tồn tại trong nội bộ Dương gia.

Coi như Dương Vô Tuyệt thật sự muốn đối phó hần, hần cũng không sợ.

Sau đó nữa...

Sau đó là cái gì?

Trầm Trọng đột nhiên cảm giác trống rỗng, thực lực đã mạnh rồi không còn đối thủ nữa, sự hiện hữu của hắn đang dần vô nghĩa.

Một ngày Nguyên Quân cho hắn một lời khuyên “Muốn tìm đối thủ mạnh hơn vậy thì đi Thiên Môn”

- Giết!!!!!!

Đông!

Đông!

Đông!

Bên tai truyền đến tiếng đại quân gọi ầm ỉ ở vạn yêu thú xung quanh liều chết, còn có Dương Vô Tuyệt cùng Lý Trích Tiên hai đại sát tinh, Thiên Môn đã lao đảo muốn ngã.

Trong Thiên Không thành mặc dù còn có thượng giới Lôi Vân ngăn chặn, Thiên Môn phụ cận mặc dù bất chợt còn có mấy thân ảnh ra nghênh địch giống như mới vừa rồi Long Thiên Tung cùng Bạch Khởi liều mạng. Nhưng nhiều nhất nửa canh giờ sau Thiên Môn sẽ bị công phá!

Thấy Thiên Môn lao đảo muốn ngã, Trầm Trọng đột nhiên cảm thấy trống không.

Mặc dù vẫn không rõ nguyên nhân tại sao, ngày qua môn cũng là ngày mình cảm tạ nàng.

Không có Nguyên Quân hắn có thể phá hủy Thiên Môn, thắng tiến Tiên Phật Thiên Đình sao?

Tiên Phật trận!

Suy nghĩ một chút về truyền thuyết Tiên Phật cường đại, Trầm Trọng chỉ tay phát run, cả đời hắn thích nhất là đụng độ cường giả.

“Nguyên Quân, cảm ơn người..” Trầm Trọng nhàn nhạt cười,” Bởi vì người ta mới có thể tìm được ý nghĩa cuộc sống...người hãy xem ta công phá Thiên Môn, trở thành người thứ nhất trong ba ngàn năm nay vượt qua Thiên Môn cường giả.

“Đó là Trầm Côn?”

Trầm Trọng thấy được trong loạn quân đánh tới một đám nhân mã, Trầm Côn lại ở giữa đội ngũ

- Người còn dám tới sao?

Hắn khinh miệt cười một tiếng, thu hồi ánh mắt lại. Khoảng cách giữa Trầm Côn và hắn cả trăm mét, nếu muốn ở trên chiến trường này tiến lên trăm mét thì cũng phải hơn mười mấy phút.

Vậy thì mười mấy phút sau nữa giết Trầm Côn cũng được...Trầm Trọng căn bản không đem Trầm Côn để vào mắt, hắn có đủ lòng tin bởi vì vũ hồn của hắn đã vượt qua Thần Giai.

“... Ô ô...”

Đột nhiên trong lúc đó, Trầm Trọng nghe được sau lưng có tiếng khóc của một nam nhân

Đại lão gia à, ở giữa chiến trường mà khóc nhè quả thật là mất mặt mà

- Người nào khóc?

Trầm Trọng quay đầu lại nhìn chỉ thấy Yến Nan Quy đứng sau lưng hắn cười dài, tiếng khóc chính là từ trường kích truyền tới.

- Yến Nan Quy

Trầm Trọng sắc mặt ngưng trọng lại, bản năng của võ giả khiến hắn cảm giác được Yến Nan Quy đang đứng kia cũng không phải là Yến Nan Quy mình quen thuộc trước kia.

- Đại ca giúp ta!

Trầm Trọng lập tức tiếp đón Dương Vô Tuyết. Hắn và Dương Vô Tuyết cũng xuất thân từ Dương gia, trên chiến trường hỗ trợ lẫn nhau là điều đương nhiên.

Dương Vô Tuyết lập tức bứt ra, vừa nhìn thấy bộ dạng Yến Nan Quy không khỏi ngây ngốc nhưng sau đó hắn lại trầm giọng nói:

- Lý Trích Tiên qua giúp ta.

Giúp?

Đang tùy tiện chém giết Thiên Môn, Lý Trích Tiên hoảng sợ nghiêng đầu lại

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ nghe từ Dương Vô Tuyết một chữ “Giúp”. Dương Vô Tuyết sẽ cầu cứu sao?

Trên điểm tương đài, Dương Vô Tuyết, Lý Trích Tiên cùng Trầm Trọng sóng vai mà đứng, đối diện chỉ có một mình Yến Nan quy

- Ô ô!

Tiếng khóc trong trường kích vẫn không ngừng truyền tới mà Yến Nan Quy cũng đang đánh giá một chút ba người đối diện, cười cười một cái

- Ôn Hầu, đừng khóc.

Hắn ở trong linh hồn an ủi, những người khác đều không nghe được cái âm thanh này

- Gặp lại người yêu vốn là chuyện vui, khóc cái gì?

- Ha ha, thật là cao hứng, không nghĩ tới Lữ Phụng Tiên (Lữ Bố) ta cũng có thể ở trên chiến trường mà khóc nhè. Tốt lắm, tốt lắm gặp lại chúng ta còn muốn đánh ngã ba người này.

Yến Nan Quy lướt nhìn qua ba người:

- Dưới tình huống bình thường hai trăm chiêu chúng ta mới có thể đánh bại những người này, nhưng mà hai trăm chiêu sau Trầm Côn cùn thập đại trí giả cũng sẽ chạy tới đó mới chính là phiền toái. Không bằng chúng ta sử dụng kỳ chiêu.

- Kỳ chiêu?

Ôn Hầu cười to:

- Người nghĩ là..

- Không sai chính là ý tứ này.

Yến Nan Quy cười ha hả một tiếng đem trường kích đâm ra ngoài

Không thèm nói câu nào hắn đã ra tay, Dương Vô Tuyết, Trầm Trọng cùng Lý Trích Tiên ba người cũng xuất thủ.

Dương Vô Tuyết quả đâm!

Trầm Trọng chân!

Lý Trích Tiên kiếm!

Tam binh khí cơ hồ cùng một lúc oanh tạc về bộ ngực của Yến Nan Quy.

Mà Yến Nan Quy lại không hề nhúc nhích, cười híp mắt nhìn lồng ngực của mình bị quả đâm xuyên qua, bị chân đá xuyên qua, bị kiếm đâm xuyên qua. Hắn muốn tự sát sao? Ba người cũng ngây ngẩn ra, đụng với đối thủ như vậy cường giả cũng phải thất thần nửa giây.

Trong nửa giây này, Yến Nan Quy quét ngang trường kích, phách vương chi kích đập bay Lý Trích Tiên, quả đâm vung lên, phách vương chi quyền oanh lui Dương Vô Tuyết, cuối cùng hắn nhìn về phía Trầm Trọng mỉm cười:

- Chỉ còn lại chúng ta!

Trơ mắt nhìn Dương Vô Tuyệt vắng xa về phía chân trời, Lý Trích Tiên rơi xuống tầng mây, khóe miệng Trầm Trọng có chút co quắp.

- Như vậy mà người cũng chưa chết?

- Ta cũng có thể đã chết, nhưng ta có thân thể bất diệt.

Những vết thương trên người Yến Nan Quy nhanh chóng khép lại, hắn cười nói:

- Trầm Trọng, mới rồi thấy người ngăn người, là người đang nghĩ tại sao Nguyên Quân bảo người lên thượng giới sao?

- Sao có thể? Ta nghĩ mà người cũng biết!?

Yến Nan Quy từ tốn nói:

- Đó là một giao dịch của ta cùng Nguyên Quân, ta tha cho nàng một lần, nàng lừa người đến thượng giới!

- Là người muốn ta đi thiên giới?

Trầm Trọng hừ lạnh nói:

- Để ta tới đây làm gì?

- Để đem vũ hồn của người đoàn tụ với Ôn Hầu của ta!

Yến Nan Quy cười đắc ý, lên giọng nói:

- Vượt qua thần giai bế nguyệt, Ôn Hầu tới không chuẩn bị nghênh đón hắn sao?

- Điều Thuyền, ta tới rồi!

Thanh âm Ôn Hầu giống như một tiểu nam sinh ngây ngô. Mà trong cơ thể Trầm Trọng cũng có một trận kích động, tựa hồ vũ hồn muốn thoát ra rồi!

- Trầm Trọng, sau khi chết đừng oán ta, có oán thì oán Nguyên Quân ấy, sao nàng lại lừa người lên đây.

Yến Nan Quy quát một tiếng, trường kích đâm về phía ngực Trầm Trọng, phách vương chỉ kích bén nhọn, không ai có thể hoài nghi Trầm Trọng có thể sống sót dưới một kích này!

Nhưng vào lúc này...!

- Ta không trách Nguyên Quân đâu? Nếu không phải nàng bảo thì ta cũng sẽ không có cơ hội đi tới võ đài mạnh nhất tam giới!

Trong khi trường kích đâm tới, đột nhiên Trầm Trọng lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Yến Nan Quy, người có sợ cái gì không?

- Lục đạo luân hồi, mỗi người sau khi chết cũng sẽ chuyển thế luân hồi. Cho nên mỗi một vị võ giả đều có bản mạng vũ hồn.

Trầm Trọng chậm rãi nói:

- Tựa như đại tẩu A La của ta, vũ hồn chuyển thế luân hồi của nàng trước kia là thần kiếm Mạc Tà!

Nụ cười của hắn càng thêm quỷ dị:

- Người có cảm giác kỳ quái hay không? Ta giết A La rồi sao còn mang thi thể của nàng theo? Hoặc nói ta muốn dẫn vũ hồn trong thi thể nào đi đâu?

Yến Nan Quy chợt nói: Lạc Đẳng!

Đúng vậy, giết người bất quá là đầu rơi xuống đất, tuy nói Trầm Côn tuy hận Trầm Trọng thấu xương nhưng cũng không phải không thừa nhận Trầm Trọng cũng không phải là một kẻ tiểu nhân hèn mọn, hắn sẽ không làm chuyện khinh nhờn thi thể người chết!

Vậy hần muốn thi thể A La làm gì? Hoặc nói hần muốn vũ hồn trong thi thể A La làm gì?

- Muốn biết sao? Ta cho người biết!

Trầm Trọng cười to:

- Bởi vì bản mạng vũ hồn của ta có tên là.... Can Tương!

Một ánh kiếm lóe lên, đầu Yến Nan Quy rơi xuống đất!

- Chiếm được thân thể Phách Vương, người đã dương dương tự đắc rồi?

Trầm Trọng dẫm lên thi thể của Yến Nan Quy, cười lạnh nói:

- Cho dù Sở Bá Vương có ở chỗ này, bất quá cũng chỉ là một thiên đạo vũ hồn cực mạnh mà thôi. Nhưng ta từ A La lấy được Mạc Tà, cộng thêm bản thân ta nữa, Can Tương Mạc Tà song kiếm hợp bích thành Đại Ái Vô Ngôn!

- Đại Ái Vô Ngôn? Còn có thể làm gì sao!?

Một kiếm này quá nhanh, máu còn không có chảy ra, Yến Nan Quy còn nói chuyện được:

- Có nói gì nữa, coi như là Đại Ái Vô Ngôn cũng chỉ là vượt qua thần giai thôi mà, không thể nào giết được thân thể bất diệt của ta.

- Người không biết thuộc tính của Phách Vương sao?

Trầm Trọng cười to.

- Vũ hồn bá đạo cũng chỉ có một chữ tình mới có thể hàng phục, mà Đại Ái Vô Ngôn của ta chính là khắc tình của người!

Yến Nan Quy phun ra một cổ máu tươi:

- Cả đời nhần nhục, cuối cùng không nhin được, nếu như chờ một chút nữa người cùng Trầm Côn lương bại câu thương.

Di ngôn còn chưa nói hết, hần đã tuyệt khí! Mà Trầm Trọng tựa hồ rất có hứng thú với thi thể Yến Nan Quy, hần ngồi xổm xuống cười nói:

- Yến Nan Quy đã chết, Lữ Phụng Tiên, còn người? Người có hứng thú trở thành vũ hồn của ta không, cùng Điều Thuyền bên nhau?

Hần cười lớn:

- Can Tương-Mạc Tà, Lữ Bố-Điều Thuyền cùng đoàn tụ trong cơ thể ta, hắc hắc, vượt qua thiên đạo vũ hồn, tình ... Một chữ sao đẹp vậy chứ?

Đây là một đề nghị không thể cự tuyệt! Một khắc sau, Trầm Côn cùng Ngu Cơ hàng phục Tây Sở Bá Vương đi tới ngoài Thiên Môn. Trầm Trọng cũng đã dùng Điều Thuyền dụ dỗ Thiết Kích Ôn Hầu, mỉm cười chờ đợi.

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

359. Chương 403: Thập Trọng Thiên Kiếp

Thiên môn cùng đài điểm tướng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Trầm Côn, Trầm Trọng, hai huynh đệ lại một lần nữa đối chiến.

Lúc này Dương Vô Tuyệt cùng Lý Trích Tiên đã không thấy đâu, chỉ có thập đại trí giả nhìn về phía hai người, vừa thấy song phương khí thế lẫm thiên, lập sắc mặt biến đổi!

- Không tốt, Trầm Trọng đã dung hợp với Lữ Bố, Điều Thuyền, còn thêm cả Can Tương, Mạc Tà, là những vũ hồn có thể vượt qua cánh cửa Thiên đạo! Mà Trầm Côn lúc này lại chỉ có Tây Sở Bá Vương đã mất đi hai cánh tay...

Không ai hoài nghi chuyện Trầm Côn sẽ thất bại!

Chỉ cần nhìn qua lực chiến đấu của hai huynh đệ này thôi là có thể nhận thấy chênh lệch quá xa!

Võ công: Cùng là Băng Hỏa Song Trọng, không ai hơn ai!

Trạng thái: Trầm Trọng chỉ huy đại quân tác chiến, từ đầu tới cuối chưa hề xuất thủ, đang lúc phong độ đỉnh cao, Trầm Côn thì luôn được lực lượng Ngũ Đế quân bảo vệ, linh khí hao tổn không quá nhiều, có thể nói là lực lượng ngang nhau!

Binh khí: Trầm Trọng có trong tay Thiên tử kích, Trầm Côn có Không Sắc với bảy mươi hai phép biến hóa, vẫn là lực công kích tương đương.

Nhưng mấu chốt nhất chính là vũ hồn!

Những Vũ hồn có thể vượt qua cửa Thiên đạo của Trầm Côn chỉ có Hạng Vũ, Cổ Nguyệt Hà, Cơ Na!

Hạng Vũ... đã mất hai cánh tay, hy sinh vì thiên đạo, xứng đáng đạt chữ Đại Dĩnh!

Cổ Nguyệt Hà... Trong thuộc tính đã viết rõ ràng, không có lực lượng về mặt võ lực, nên không giúp được gì!

Cơ Na... Có khả năng Thiện hóa lòng người, nhưng Trầm Côn liệu có bản lĩnh đã thương Trầm Trọng, đưa Thiện hóa lòng người vào thân thể Trầm Trọng sao?

Chiến đấu ngay lập tức bùng nổ!

- Thi thể A La đâu?

Mặt đối mặt, Trầm Côn cười hì hì hỏi.

- Người hỏi đại tẩu sao?

Trầm Trọng cười cười:

- Sau khi ta rút ra vũ hồn của nàng, đã ném nàng vào hầm ngầm của Dương gia rồi, nếu người còn sống trở về, tìm Dương Vô Tuyệt là có thể tìm ra, nhưng là... Người liệu có bản lĩnh sống sót không?

- Có bản lĩnh hay không, thử một lần không phải sẽ biết sao?

Trầm Côn gấp một cái.

- Ai, nói với người, cũng chỉ có một câu trước kia đã nói rồi... Đánh đi?

- Đánh đi!

Giữa hai người đúng là không còn gì để nói, Trầm Trọng nhắc trường kích lên, đâm tới trước mặt Trầm Côn.

Trầm Côn cầm cây trường kích do Không Sắc biến thành lên đón đỡ.

Đình!

Hai cây trường kích đan vào nhau rồi tách ra khiến những hoa lửa lóe lên thực đẹp mắt.

- Tiếp đi!

Trầm Côn rút trường kích về, xoay ngược tay chuẩn bị phát chiêu thứ hai, nhưng đúng lúc này, toàn thân hắn bỗng thấy bủn rủn vô lực, lực lượng toàn thân hắn thoát ra ào ạt như thủy triều.

- Đại ca, cùng người đánh một chiêu, là đã tôn trọng người lắm rồi, người còn muốn đánh thêm chiêu nữa sao?

Trầm Trọng chậm chạp nói:

- Với thực lực của người bây giờ, mà dám đối phó ta - người có khả năng vượt qua thiên đạo, ta bất quá chỉ cần dùng một chiêu là đủ để diệt người rồi, Vũ hồn: tình!

Thuộc tính: Không thuộc luân hồi, không thuộc tam giới, vượt qua thiên đạo!

Năng lực: Thân tình ái tình, hữu tình trung trinh tình, hiếu nghĩa tình... Mọi chuyện trong thiên hạ không vượt qua một chữ tình, đây là bản nguyên lực lượng đứng đầu thế giới!

Biến hóa: Vô cùng!

Một kích này của Trầm Trọng, chính là ẩn chứa lực lượng của “Tình”, nhằm đúng vào điểm yếu của Trầm Côn đang đau lòng vì cái chết của A La, khiến hấn tư niệm phát ra triền miên, lực lượng hư thoát.

Vô số loại tình cảm triền miên trong lòng, Trầm Côn ảo não như đưa đám, tay chân xụi lơ, chỉ có duy nhất vũ hồn “Dũng” là còn khả năng cung cấp lực lượng chiến đấu, nhưng “Dũng” cũng bị nhu tình hủ hóa, nên suy yếu đến mức không cung cấp được mấy may.

- Nhân gia hữu tình, hữu tình thì chạy không thoát bàn tay ta a!

Trầm Trọng nhàn nhạt tổng kết một câu, giơ chân lên, hung hăng đá vào lồng ngực ngay chỗ trái tim Trầm Côn.

- Đại ca, tư vị một cước này thế nào?

Trầm Côn bị đá bay hơn mười mét, ngã dúm dục.

Trầm Trọng liền đi tới, giẫm lên người Trầm Côn:

- Bốn năm trước trước Phù đồ tháp, ta dùng chính một cước này đánh bại người, bốn năm sau, ta lại một lần nữa đánh bại người cũng bằng một cước này... Rất không cam lòng phải không? Nhưng ta cho người hay, Trầm Côn người thủy chung không thể sánh ngang với Trầm Trọng ta, anh em Trầm gia, cũng chỉ có Trầm Trọng ta mới xứng với cái danh Trầm gia chủ a!

Bịch!

Hấn lại tung cước, đá Trầm Côn ra xa thêm mười mét nữa, phía trước lại là hùng binh dưới trướng Trầm Trọng, bọn hấn rối rít nhường đường, để Trầm Trọng có thể tùy ý phát tiết.

- Đại ca, cần nói gì thì nói đi!

Trầm Trọng bước chậm rãi, lần nữa giẫm lên người Trầm Côn, hỏi:

- Người không nói gì, ta sao có thể vui vẻ thống khoái đây? Bốn năm trước, người không phải hùng hổ khiêu khích, muốn đem ta dẫm ở dưới chân, muốn dùng máu ta rửa sạch nỗi nhục của người sao? Thế rồi kết quả thế nào? Kết quả chính là người nằm úp sấp ở chỗ này, bị ta dẫm dưới chân, một câu cũng không nói nổi không phải sao?

Bịch!

Cước thứ ba đá ra!

Lần này Trầm Côn trực tiếp đụng vào cánh cửa Thiên môn, Thiên Môn khẽ rung động, thân thể hấn trượt theo cánh cửa rơi xuống mặt đất.

- Được lắm, trò chơi kết thúc rồi!

Trầm Trọng cũng đi tới trước Thiên môn, ngẩng đầu nhìn đại môn cao vút nói:

- Trầm Côn, ta nói cho người biết, từ bốn năm về trước, người đã không đáng để ta phải bận tâm nữa rồi, lúc này, trong lòng ta chỉ bận tâm đến phía sau cánh cửa lớn này mà thôi...

Hấn chỉ vào Thiên Môn, gầm lên:

- Hôm nay! Ta sẽ giẫm lên thi thể của người!!! Vượt qua thiên môn!!! Giết hết thần Phật!!! Trở thành người đứng đầu tam giới! Trầm Côn, người nhất định chỉ xứng làm hòn đá kê chân cho ta!

Trầm Trọng giẫm lên lồng ngực Trầm Côn, trường kích giương cao, một kích sắc nhọn đâm về phía Thiên môn.

Giờ khắc này trong lòng Trầm Trọng sôi trào.

Thiên môn!

Mấy ngàn năm nay, không có người nào có khả năng vượt qua Thiên môn, chính là để nhường đường cho Trầm Trọng hấn a!

Mấy ngàn năm nay, chuyện mà không ai làm được, Trầm Trọng hấn lại dễ dàng vượt qua!

Mấy ngàn năm nay...

Thiên a!

Thiên a!

Ta sẽ trở thành người đứng đầu Thần Phật trên thiên giới, ta muốn trở thành chủ nhân của tam giới a? Tim Trầm Trọng kích động đập liên hồi, hấn chưa từng nghĩ tới việc mình có thể đến được đến đây! Chưa từng nghĩ tới! Thậm chí tưởng tượng cũng không tưởng tượng ra sẽ có ngày này.

Trời sập rồi, trời sập trong tay Trầm Trọng ta rồi, muôn đời sau, danh tướng Trầm Trọng này sẽ được tôn vinh cỡ nào a!

Ầm!

Thiên môn nứt vỡ!

Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc Thiên môn nứt vỡ kia, Trầm Côn cười hắc hắc túm lấy mắt cá chân Trầm Trọng.

- Chết rồi mà vẫn còn ngoan cố!

Trầm Trọng đang muốn vượt qua Thiên môn, đột nhiên bị giữ lại, hừ lạnh một tiếng, chân giẫm mạnh một cái.

Rồi hấn giữ nguyên tư thế đó: một chân bị Trầm Côn giữ chặt, chân còn lại đang giơ lên cao.

Đột nhiên, Trầm Côn tung mình nhảy lên, thuận tay nắm mắt cá chân Trầm Trọng xách lên.

Rầm!

Giống như ném một bao đồ đi, Trầm Côn nghiêng răng nghiêng lợi ném Trầm Trọng xuống đất!

- Đệ đệ đúng đả bại ta rồi a?

Hấn tiếp tục một tay nắm lấy mắt cá chân Trầm Trọng, một tay gạt đi vết máu nơi khoe miệng, cười lên vô cùng bỉ ổi, hỏi:

- Người vượt qua được thiên đạo cửa “Tình”, rất lợi hại, đánh ta thực thảm, nhưng nó cũng chẳng đáng một sợi lông!

Rầm!

Nhắc Trầm Trọng lên rồi lại ném xuống, Trầm Trọng nhất thời bị ném đến bể đầu chảy máu, xương cốt mấy nơi cũng vỡ vụn.

- Đệ đệ, biết điểm yếu của chữ “Tình” là gì không? Chính là, một chữ tình có thể khiến người ta trầm luân, nhưng cũng có thể kích thích ý chí chiến đấu của người ta a!

- Cái tên đệ đệ ngu xuẩn nhà ngươi này, ngươi thế nhưng dám dùng A La kích thích ta, ngươi không biết sao? Ta thương tâm tới cực điểm, nhưng sau đó lại nhớ lại cảnh người đã giết chết A La như thế nào, lại nhớ ra không giết chết ngươi, ta làm thế nào tạ tội với A La đây, ta phải làm sao xin lỗi túi tiền của ta đây... A, xin lỗi nhầm lẫn...

Túi tiền thực ra không có quan hệ với việc này, vì sao ta lại phải nói xin lỗi, nên ta phải ném người thêm lần nữa!

(Dịch: Vô sỉ, vô sỉ, thực vô sỉ. Măng nghe có lý chút!)

Rầm!

Lại ném thêm lần nữa, lần này đầu Trần Trọng đụng vào cánh cửa Thiên môn, xương mũi cũng gãy rồi!

- Ai, nói nhiều như vậy lại lạc đề mất rồi, đệ đệ, người có hiểu ta nói gì không?

Trần Côn tự nhủ thầm:

- Ta đang nói..., một chữ tình đã đả thương ta, nhưng cũng cho ta đủ khí lực, vượt qua được nhược điểm lớn nhất của ta, lại còn có thể kích thích ý chí chiến đấu của ta, rõ chưa?!

Rầm!

Lần thứ tư bị ném!

Bất quá dù sao cũng là Trần Trọng hấn bị tấn công trong lúc không phòng bị, lực lượng chiến đấu của hắn vẫn còn nguyên, rốt cuộc cũng tung mình bỏ dậy, một quyền đâm lên ngực Trần Côn, nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách.

- Phù phù!

Liên tục bị ném bốn lần, Trần Trọng không khỏi hỗn hển thở gấp.

Trần Côn cũng dừng lại, vừa mới rồi ý chí chiến đấu nổi lên, mới có thể đập Trần Trọng xuống đất được bốn lần, giờ này cũng đã sức cùng lực kiệt.

Hai người đang muốn tiếp tục động thủ, đột nhiên cảm giác không khí có chút quỷ dị.

Yên tĩnh!

Bên ngoài Thiên môn có cả ngàn người đang tụ tập, thế mà giờ đây lại yên tĩnh không một tiếng động!

Trần Côn, Trần Trọng, hai người không hẹn mà cùng quay ra nhìn lại... Mẹ nó chứ!!!

Thiên môn đã nứt vỡ rồi!

Đằng sau cánh cửa Tiên giới, con đường hướng tới thế giới thần tiên đã mở ra rồi!

Nhưng là, không chỉ có Tiên giới lộ ra, mà còn có thêm một đám lôi vân tử sắc! (Mây điện màu tím)

- Thập trọng thiên kiếp đã tới, tránh mau!

Mấy vị trí giả đầu tiên là biến sắc, sau đó xoay người bỏ chạy, có điều Trần Ứng bên cạnh vẫn đang ngơ ngẩn đứng nhìn, rồi vội la lên:

- Đại ca của ta vẫn chưa chạy được, hơn nữa đang chiếm thượng phong, chạy làm sao được?

- Tiểu tử, người phạm có thể tập kích Thiên môn, thiên giới phải ăn quả đắng. Có điều, người thật cho là thượng giới bọn họ không có biện pháp chống lại sao!?

Một vị trí giả không rõ lai lịch chạy qua người Trần Ứng, dù sao Trần Ứng cũng không nhận ra hắn, vị trí giả đó trêu trọc nói:

- Từ khi hai người đó bắt đầu khai chiến, người đã gặp qua vị thần tiên nào chưa? Gặp qua vị Phật Đà nào chưa? Gặp qua vị đạo quân nào chưa? Trần Ứng sững sốt, lúc này mới nghĩ ra, nói cũng đúng, Tiên giới căn bản là không phải bất cứ ai ra nghênh chiến kẻ địch!

- Ta nói cho người biết, đó căn bản là vì thượng giới vô cùng khinh thường địch nhân là người phạm!

Vị trí giả đó cười khỏ nói:

- Tiên Phật vốn là siêu nhiên ngoài thế tục, chỉ là chút phiền toái, bọn họ chẳng thèm quan tâm, tùy tiện phát ra một đạo thư là có thể diệt hết toàn bộ bán tiên hèn mọn chúng ta ngay!

- Thế đám lôi vân kia là gì?

Trầm Ưng quay đầu nhìn thoáng qua Lôi Vân:

- Là các vị Tiên Phật kia đã nổi giận, chuẩn bị tự mình xuất thủ không phải sao?

- Xuất thủ cái rắm a!

Vị trí giả đó một mặt chạy đi một mặt quay lại hét:

- Tiên Phật là thể ngoại siêu nhiên, thế nào gọi là thể ngoại siêu nhiên? Chính là đã không còn hứng thú với chuyện tình của người phàm chúng ta, người bị con kiến cắn một cái, có huy sư động chúng đi giết kiến không? Tiên Phật cũng vậy thôi, bọn họ tất nhiên sẽ không tự mình xuất thủ đuổi giết lũ phàm nhân đâu!

Lại bữu môi nói tiếp:

- Ý nghĩa của lôi vân là, thiên môn mở ra rồi, tức là có người có khả năng tiến vào thiên giới đã xuất hiện, nhưng là nhiều người như vậy, các người không thể người nào cũng có tư cách thành tiên a, cho nên... Phải lựa chọn, lọc bớt kẻ không phù hợp đi!

- Lọc bỏ bớt?

- Đúng, chính là lọc bớt đi! Lôi Vân lập tức sẽ phát động Thập trọng thiên kiếp, lực sát thương so với Vũ thần hư không còn mạnh hơn nhiều, những ai vượt qua được Thập trọng thiên kiếp là có thể vượt qua Thiên môn, nếu không thể thông qua, tất nhiên là xui xẻo, chỉ còn cách chờ chết a!

Trầm Ưng liền biến sắc:

- Chờ một chút, đại ca của ta đã bị thương, làm sao thoát khỏi Thập trọng thiên kiếp, ta phải cứu hắn về a!

- Không cần gấp, Cổ Nguyệt Hà đang ở đó, hắn sẽ không để Trầm Côn chết đâu!

Nhưng vị trí giả đó nói câu này rất nhỏ, người khác đều không nghe thấy.

Hơn nữa cho dù nghe thấy, bọn họ cũng không để ở trong lòng!

Thiên môn mở ra!

Tiến vào được chính là Thần Phật!

Thế thì còn chần chờ gì nữa?

- Xông lên đi!

Không biết người nào la lên một tiếng, đại liên quân ầm ầm lao về phía Thiên môn.

Lúc này bọn họ mới khê cười phát hiện, chính mình đã phản kháng Thần Phật, đập nát Thiên Môn, đến khi Thiên môn mở ra, bên trong lại phản ứng như vậy... Bọn họ bất chấp tất cả, một đường theo đuổi đến đây, chẳng qua chỉ là muốn trở thành một thành viên của Tiên giới thôi.

Công kích Thiên môn chẳng qua là vì Thiên môn không chịu mở cửa, không chịu cho bọn họ đi qua mà thôi!

Ý nghĩ đó toát ra trong lòng Trầm Trọng...

- Thiên môn mở ra rồi? Ta có tư cách trở thành Tiên, Phật rồi sao?

Tinh thần Trầm Trọng nhất thời rung lên, cũng không quản đến Trầm Côn nữa, liền nhanh chân chạy qua Thiên môn vào trong.

Cái gì mà phải đánh nát Thiên môn, cái gì mà đứng đầu Tam giới, giờ khắc này đều bị Trầm Trọng quăng đi hết, nhìn thấy cánh cửa hùng vĩ mở ra, trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm, phải nhanh chóng vượt qua Thiên môn!

Nhưng vừa đi được vài bước thì, ầm, ầm, ầm, lôi quang đầy trời đánh xuống!

Lực oanh kích vượt xa lực lượng của Vũ thần, những người phàm khó mà ngăn cản nổi loại lực lượng này.

Chỉ một đợt cuồng lôi, đã đánh tan vạn quân đang muốn tiến sâu vào Thiên môn thành mây khói.

Chỉ còn Trầm Trọng là đang cần rằng đứng vững, để vượt qua thiên đạo, vũ hồn của hắn được phát huy đến mức mạnh nhất, hắn không ngừng thôi miên chính mình... Ta muốn vượt qua cánh cửa thiên đạo này, ta muốn vượt qua cánh cửa thiên đạo này, tình cảm nóng lòng này chẳng lẽ không phải là “tình” sao? Nhờ có lòng mong muốn tốt cùng hỗ trợ, hắn ngạnh kháng Thiên lôi, nuốt Lôi vân, một đường tiến thẳng vào trong Thiên môn!

Mẹ nó chứ!

Trầm Trọng, tên vương bát đản nhà ngươi cũng có tư cách thành tiên sao?

Trầm Côn tức giận chửi ầm lên, cánh cửa thiên đạo mở ra thì nhất định phải đuổi theo Trầm Trọng, nhưng Lôi vân cũng đã tiến đến đỉnh đầu hắn.

Oanh! Một đạo lôi quang giáng xuống, Trầm Côn đang lúc thân thể trọng thương, thiếu chút nữa là bị đánh cho tứ phân ngũ liệt!

- Lão đại, đừng có ương bướng nữa, ngươi không vượt qua Thập trọng thiên kiếp được đâu!

Cổ Nguyệt Hà lớn tiếng khuyên giải.

- Vậy chẳng lẽ để mặc cho Trầm Trọng đi vào sao?

Trầm Côn rống lên:

- Hắn mà thành Tiên Phật trong đó, ta bao giờ mới có thể tìm ra hắn đây!?

- Nhưng ngươi cũng không thể cứ rần xông lên a!

Cổ Nguyệt Hà lớn tiếng hét.

- Đừng quên, Cổ Nguyệt Hà ngươi là vũ hồn của ta, là Trí cấp Thiên đạo vũ hồn a, có thể dùng đầu óc nghĩ ra một biện pháp không cần tốn nhiều công sức vẫn có thể vượt qua Thập trọng thiên kiếp !

- Ta sớm đã nghĩ ra rồi, ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc sao? Mang Thập trọng thiên kiếp đuổi theo Trầm Trọng thôi!?

Trầm Côn không cần nghĩ ngợi, liền đưa Cổ Nguyệt Hà ra ngoài, nói:

- Cổ Nguyệt Hà, lập tức vận dụng bí thuật phong thủy cho ta!

- Được!

Cổ Nguyệt Hà lập tức bày ra tư thế bấm quyết, trong nháy mắt, một đóa Thiên kiếp Lôi vân hiện ra, bay qua Thiên môn!

Đừng quên, Cổ Nguyệt Hà còn có thể triệu hoán ra một lần Thiên kiếp nữa!

Dĩ nhiên thiên Kiếp hắn triệu hoán đến không khủng bố bằng Thập trọng thiên kiếp, chẳng qua chỉ là Lôi vân Thiên kiếp bình thường mà thôi.

Bất quá, cho dù là mấy trọng Thiên kiếp đi chăng nữa, Thiên kiếp sẽ không công kích Thiên kiếp, không phải sao?

Cho nên, sau khi đóa Lôi vân thứ hai xuất hiện, hai đóa Lôi vân bình an vô sự lơ lửng trên bầu trời, giống như mẫu thân cùng đứng với nữ nhi, hài hòa ôm ấp một chỗ.

Nhân cơ hội này, Trầm Côn khiêng Cổ Nguyệt Hà, hướng về phía Thiên môn chạy đi... Trên tầng mây xuất hiện một chuyện lạ: Trầm Côn thì đang khiêng Cổ Nguyệt Hà bỏ chạy, một đóa Lôi vân nho nhỏ lại gắt gao đuổi theo Cổ Nguyệt Hà, không ngừng oanh kích lên đầu lão, có thể nhìn ra tiểu Lôi vân kia giống như cái ô lớn che chở cho bọn hắn, đại Lôi vân không công kích tiểu Lôi vân, tất sẽ không đánh tới Trầm Côn...

Dùng Thiên kiếp làm vật chắn, lấy Thiên kiếp đối kháng Thiên kiếp, đúng là chỉ có đầu óc không bình thường của Cổ Nguyệt Hà mới nghĩ ra được... Chạy như điên một hồi, rốt cuộc chạy qua phạm vi Thập trọng thiên kiếp, sau đó ngẩng đầu lên, Trầm Côn liền thấy được bóng lưng của Trầm Trọng!

Nhưng kỳ quái chính là: Trầm Trọng lại đang ngơ ngẩn đứng sững người!

Hắn ngăn người làm cái gì a? Đến được thế giới của Tiên Phật nên vui mừng đến cả người phát gốc sao? Trầm Côn ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của hắn...

Mẹ nó chứ!

Trầm Côn cũng u u mê mê ngăn người ra...

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

360. Chương 404: Bên Trong Thiên Môn

Trên mỗi cánh cửa đều được viết một chữ.

Nhân, trung, lễ, để, thiện, thật, tín... một dãy hơn mười chữ.

- Đây là ý gì?

Trầm Côn buông Cổ Nguyệt Hà xuống, kinh ngạc chỉ mấy chục cách cửa đó hỏi. Cổ Nguyệt Hà còn chưa kịp đáp lại thì Trầm Trọng đã nghiêng đầu lại mắng to:

- Có ý gì? Trầm Côn, người nói xem ý gì? Ta tân tân khổ khổ đánh nát Thiên Môn tiến vào thế giới Tiên Phật nhưng bên trong Thiên Môn lại có thêm mười mấy cái cửa, bộ tính làm mê cung sao? Bộ tính đùa giỡn với phạm nhân chúng ta sao!?

- Ý tứ rất đơn giản, nơi này mới thật sự là thiên môn!

Giọng nói của Cổ Nguyệt Hà vang lên bên tai Trầm Côn giống như sét đánh ngang tai. (Dịch: Hà hà cái này ta vận dụng thành ngữ Việt) Ngơ ngác quay đầu đi, chỉ thấy sau ba lần Thiên kiếp đạo bào trên người Cổ Nguyệt Hà bay phát phৌ rồi tan ra thành từng mảnh. Tóc của hắn cũng biến mất không còn một cọng. Thân thể từ từ đứng thẳng lên, hóa thành một pho tượng Phật Đà khoác áo cà sa hồng quang đồ thẫm.

- Sư phụ?

Trầm Côn nhận ra Phật Đà trước mặt rõ ràng chính là lão tăng quét rác.

- Ta không phải là sư phụ người, bất quá chỉ là thần niệm sư phụ người dẫn đường cho người thôi!

Cổ Nguyệt Hà cười cười:

- Người hắn đã nghe qua tên của ta, vì thành tựu của người ngày hôm nay ta đã cực khổ mấy trăm năm rồi.

- Huyết phật?

- Không cần biết người là ai!

Trầm Côn vừa mở miệng, Trầm Trọng đã bước tới nắm áo cà sa của Cổ Nguyệt Hà lớn tiếng nói:

- Lão lừa ngọc nói cho ta biết những Thiên môn này là gì?

- Trầm Trọng, người muốn biết huyền bí của Thiên Môn thì hãy trả lời câu hỏi của ta, người dựa vào cái gì để vượt qua Thiên Môn?

Cổ Nguyệt Hà lãnh đạm cười nhạt nói.

- Dựa vào cái gì?

Trầm Trọng tức giận nói:

- Bằng vào vũ hồn của ta vượt qua thiên đạo, bằng thực lực của ta!

- Bằng thực lực? Tây Sở Bá Vương thực lực đủ mạnh? Vậy tại sao hắn không vượt qua được?

Cổ Nguyệt Hà lắc đầu:

- Vũ toái hư không là được phi thăng lên Thiên Môn, đây chỉ là lời nói phiến diện của người phạm mà thôi. Thiên giới chưa bao giờ nói thực lực đủ mạnh có thể vượt qua Thiên Môn!

- Bằng trí thông minh của ta!

Trầm Trọng có chút luống cuống:

- Ta đủ thông minh, Trầm Côn không biết nhưng thần tiên các ngươi biết. Sau khi ta rời khỏi Thiên Vũ tông, chiến Huyền Dận, định Bắc Cực, hiện tại đất Bắc Cực còn lưu truyền truyền thuyết về ta a!

- Ngươi rất thông minh?

Cổ Nguyệt Hà gật đầu:

- Ngươi rất thông minh nhưng ngươi có thể vượt qua thập đại trí giả sao? Trí như Thái công Khổng Minh cũng phải chờ chục ngàn năm ở ngoài Thiên Môn, đến hôm nay mới công đức viên mãn miễn cưỡng có thể thông qua một tòa Thiên Môn!

- Đầu óc cũng không được? Đáng chết, điều kiện thông qua Thiên Môn đến tột cùng là cái gì a!

Trầm Trọng quát lên như sấm, chỉ vào ngực mình hét lớn:

- Bằng danh vọng có được không? Ta xuất thân Dương gia, Dương môn trung liệt, ta Trầm Trọng được mấy ngàn vạn dân chúng Tống Nguyệt quốc kính yêu a!

- Tên của ngươi có thể vượt qua Ngũ Đế quân?

Cổ Nguyệt Hà khẽ lắc đầu, chỉ tay vào Thiên Môn:

- Trầm Trọng tới bây giờ ngươi còn không biết điều kiện phi thăng Thiên Môn là gì sao? Cái Tiên Phật thánh cảnh, thế giới cực lạc muốn không phải là võ công, không phải là đầu óc, không phải là danh vọng chiến công, những thứ này đều thuộc về hồng trần thế tục. Cái Thiên Môn muốn thấy là tâm của ngươi!

Chỉ chỉ vào ngực Trầm Trọng:

- Người đủ đức sẽ được phi thăng, được thiên địa chấp nhận ngươi mới có thể vượt qua cánh cửa thiên đạo này!

- Người đủ đức sẽ được phi thăng? Ta không tin, ta không tin!

Trầm Trọng hướng về phía một tòa Thiên Môn vọt tới:

- Ta cho các ngươi thấy Trầm Trọng ta bằng thực lực cũng có thể xông qua một tòa Thiên Môn!

Đi tới trước Thiên Môn, trường kích sắc bén đâm ra:

- Thiên giới, mở cửa cho ta!

Rắc!

Trường kích đâm vào cánh cửa liền gãy đôi, Trầm Trọng bị chấn ngã trên mặt đất.

- Bằng thực lực của ta, đánh không vỡ tòa Thiên Môn này sao?

Hắn không cam lòng ngẩng đầu, chỉ thấy trên cửa viết một chữ “Trí”.

- Ngươi dĩ nhiên đánh không vỡ rồi, nơi này chính là thiên môn chân chính!

Bỗng nhiên một trận cười truyền tới, thập đại trí giả cười dài đi tới, Khổng Minh cũng ở trong đó, bọn họ hướng về phía Cổ Nguyệt Hà cười cười:

- Bọn ta công đức viên mãn, chín đức đều đủ, có thể qua Thiên môn này không?

Vừa nói, Khương Thái công dẫn đầu mười người dắt tay nhau đi tới dưới Thiên môn. Sau đó mỗi người cũng hóa thành chín điểm sáng, xuyên tới từ trong chín cánh cửa lớn. Mà xa hơn trong tầng mây, chín điểm sáng lần nữa tụ hợp thành thân thể của bọn hắn, hướng về phía Cổ Nguyệt Hà chấp tay:

- Từ đây thoát ly phàm trần, Cổ huynh, có duyên gặp lại!

- Chờ ta một chút!

Thấy tràng diện này, Trầm Trọng cũng muốn xông vào, nhưng làm gì có bản lĩnh phân thân làm chín liên ngơ gác đứng dưới cửa không biết làm sao!

- Trầm Côn, nhìn rõ chưa?

Cổ Nguyệt Hà cười nói:

- Nhân, trung, lễ, dễ, thiện, thật, tín đều là nhân tâm chi đức (đức tính của con người), điều kiện vượt qua Thiên Môn cũng không cao, trời có chín cửa chỉ cần người có chín loại phẩm đức ghi trên mấy chục Thiên Môn này, có thể thông qua thiên môn đi tới Tiên Phật thánh cảnh!

- Đáng tiếc mấy ngàn năm qua đến một người có đủ chín đức cũng không tìm thấy a!

- Cho nên Thiên Môn mấy ngàn năm chưa mở?

Trầm Côn cười cười:

- Ta đây có thể đi qua sao?

- Người khẳng định không có tư cách đi qua, bắt quá...

Cổ Nguyệt Hà bất đắc dĩ lắc đầu:

- Đi thử một lần đi!

- Ta hiểu được!

Trầm Côn mở ra U Minh hồn phủ của mình, Cơ Na đi ra, Bá Vương ôm Thủy Nhi đang hôn mê đi ra. Bọn họ vừa xuất hiện, đại môn chữ “thiện”, đại môn chữ “dũng” liền mở ra, ngay cả Thủy Nhi đang hôn mê, cũng bị hút đến cửa lớn chữ “thật”.

Ba người đã quá môn. Trầm Côn vừa đi tới đại môn chữ “nghĩa”, hai tay đẩy ra, Thiên Môn cũng mở ra, hần cười nói:

- Vương lão huynh, người ở nơi này, đứng không?

Wương Kiêu ở bên trong khẽ mỉm cười.

Lại tới đến đại môn chữ “nhân”, đẩy cửa ra, Huyền Si nhắm mắt niệm kinh.

“Hiếu môn”, Mặc Ly!

“Tín môn”, Bạch Khởi!

“Trung môn”, Lý Mục!

Tám vũ hồn đều vượt qua tòa thiên môn của mình.

- Phải có đủ chín đức mới vượt qua Thiên môn chân chính. Ta không có chín đức nhưng có chín Vũ hồn, mỗi người một cửa như vậy ta có coi là thông qua chín cửa không?

Trầm Côn quay đầu lại:

- Lão Cổ, còn không vào “Trí” môn sao?

- Trầm Côn, đó là chỗ của người!

Cổ Nguyệt Hà nghiêm nghị nói:

- Vũ hồn đi qua, không thể coi là người đi qua!

Sau đó, ha hả cười một tiếng đi vào “trí” môn:

- Thiên Môn trọng địa, không được khinh nhờn, Trầm Côn, người không có tư cách vượt qua Thiên môn chân chính, bắt quá người có thể đi ra phía sau Cửu môn, tới Địa phủ, hôm nay Địa phủ đóng cửa, đang chờ một đời Địa Tạng vương mới mở ra!

- Tại sao vậy? Tại sao vậy?

Trầm Trọng sững sờ bên trong Thiên Môn. Lúc này, Thiên môn chân chính cũng không cho mở ra, mà Thiên Môn giả hắn mới vừa đánh nát cũng sớm đã biến mất. Phía trước không đường, đằng sau hết lối, hắn đã bị vây khốn ở nơi này. Mà Trầm Côn đã không có tâm tư để ý tới hắn, cười híp mắt tùy tiện tìm một đại môn, vừa nhấc chân bước qua một nửa.

- Chờ một chút!

Cổ Nguyệt Hà đột nhiên quát to:

- Trầm Côn, tới Thiên Môn đi Địa phủ đã là phá lệ thi ân rồi, ngươi còn muốn gì?

Trầm Côn có chút không hiểu.

- U Minh hồn phủ là cái gì?

Cổ Nguyệt Hà lạnh lùng chỉ vào hồn phủ:

- Ngươi có thể đi cửa khác nhưng những người khác không có tư cách này!

Trong đầu Trầm Côn ong một tiếng:

- Chờ một chút lão huynh, ta chưa đi qua.

Trong U Minh hồn phủ của hắn, còn có Không Sắc, còn có Hồng Hồng Lục Lục, quan trọng nhất là còn A La đang hôn mê!

- Chỉ có ngươi!

Cổ Nguyệt Hà lạnh lùng nói.

- Ta đi qua, bọn họ sẽ như thế nào?

Trầm Côn vội vàng chỉ vào mấy người trong hồn phủ.

- Sư phụ, đừng lo lắng, đừng lo lắng!

Không Sắc hoàn toàn thất vọng nói:

- Khỉ con ta là thiên địa Thần Binh sẽ phá vỡ Địa phủ tìm ngươi!

- Cũng không cần lo lắng cho chúng ta đâu!

Hồng Hồng Lục Lục khoan khoái cười nói:

- Bà ngoại nói, chúng ta không phải là người, không phải là người có thể cùng Không Sắc ca ca đi Địa phủ tìm ngươi!

- Ta biết các ngươi không có chuyện gì, nhưng A La thì sao!

Trầm Côn đem Cổ Nguyệt Hà từ trong cửa kéo ra ngoài, chỉ vào A La đang hôn mê trong hồn phủ nói:

- Lão Cổ, đây là A La, bằng hữu của ngươi. Ngươi nói thật cho ta biết, ta đi cửa khác! Thì A La sẽ ra sao?

- A La tước hiệu vô quân, cả đời giết người vô số, khẳng định không thể đi cửa khác!

Cổ Nguyệt Hà có chút khó khăn, nói:

- Sau khi ngươi vượt qua Thiên Môn, tự nhiên là vĩnh viễn xa nàng. Ngươi làm Địa Tạng vương của ngươi, nàng làm người phàm của nàng! (Dịch: Đường ai lấy đi)

- Không có cách nào khác sao?

Trầm Côn vẻ mặt đưa đám.

- Thiên đạo vô tình!

Cổ Nguyệt Hà bùi ngùi thở dài.

- Nói cách khác, ta hiện tại phải lựa chọn rồi!

Trầm Côn nhắm tính:

- Một là đi làm Địa Tạng vương sẽ không còn được gặp lại A La, hai là buông tha cơ hội đi cửa khác, buông tha ngôi vị Địa Tạng vương ở lại nhân gian cùng A La? Không có con đường thứ ba?

- Không có con đường thứ ba!

Cổ Nguyệt Hà xoay người sang chỗ khác:

- Trầm Côn, ngươi thật muốn buông bỏ cơ hội thành Phật, ở lại nhân gian cùng A La?

Chỉ vào đông đảo vũ hồn bên trong Thiên Môn:

Ngươi cần phải hiểu rõ, ngươi không vào Thiên Môn những vũ hồn này cũng chỉ có thể cùng ngươi lưu lại nhân gian!

Đi làm Địa Tạng vương? Hay là ở lại bên cạnh A La?

- Các vị lão huynh!

Trầm Côn ngẩng đầu lên, nhìn nhóm vũ hồn đã vượt qua Thiên Môn:

- Lòng ta đã quyết, các người...

- Chúng ta là vũ hồn của ngươi, ngươi đi cửa khác chúng ta đi theo qua, ngươi lưu lại chúng ta dĩ nhiên lưu lại cùng ngươi!

Vương Kiêu đại biểu chín người khẽ mỉm cười.

- Ai u! Đa tạ các vị lão huynh ủng hộ!

Trầm Côn đột nhiên khôi phục bộ dạng, cười hì hì, nói cảm ơn tới từng vũ hồn, sau đó quay đầu lại, hướng về Cổ Nguyệt Hà trong Thiên môn cười tủm tỉm nói:

- Cổ huynh, ngươi thông minh như vậy, hẳn là đoán ra quyết định của ta chứ?

Cổ Nguyệt Hà dở khóc dở cười!

VŨ TOÁI HƯ KHÔNG

361. Chương 405: Đại Kết Cục

Hi Luật Luật! Crập (Đây là tiếng ngựa phi)

Đầu đường phố đột nhiên vang lên tiếng khoái mã chạy. Một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi cưỡi một khoái mã màu đỏ nhanh chóng xẹt qua đám người. Phía sau, một lão hòa thượng mập mạp thở hồng hộc đuổi theo, vừa đuổi theo vừa hô lớn:

- Cô nãi nãi, tiểu cô nãi nãi của ta ngươi chậm một chút, chậm một chút a!

- Ai u! Thiết đại sư lại đang đuổi theo tiểu Công chúa sao?

Người bán hàng rong ven đường ha ha cười một tiếng:

- Đường đường là quốc sư một nước một đời, lại phải theo đuôi một cô nhóc, đúng là chuyện mà bé chỉ có Tàn quốc chúng ta mới có.

- Sao? Quốc sư thì không thể theo đuôi một cô bé?

Thiết hòa thượng trừng mắt, thở hồng hộc ngồi trên mặt đất, tuổi tác đã tới trăm, nên có thân thể trăm tuổi muốn phát tiết cũng không nổi:

- Ai! Già rồi! già rồi! Đến sức lực mắng chửi người cũng không có.

- Thật là!

Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua cô bé càng chạy càng xa:

- Lão tử sinh mười bốn nam, ba nữ, cháu trai cháu gái hơn tám mươi, chất trai chất gái hơn ba trăm người không một người nào bướng bỉnh như Trầm Tĩnh Nhi!

- Thôi đi, Thiết đại sư!

Bắc Địa Vương tóc trắng xóa chống quải trường đi tới:

- Người cũng không coi lại xem cô nhóc nàng là cháu gái của ai vậy? Ở cái tuổi này của chúng ta mà tức giận với nhóc nàng thì thật không muốn sống mà!

Thần thần bí bí cười:

- Hơn nữa Tĩnh Nhi công chúa cũng chẳng còn quây được mấy ngày nữa!

- Sao? Có tin tức gì à?

Thiết hòa thượng lập tức sấn lại.

- Người không biết sao? Vương thượng đã đính hôn cho Tiểu công chúa rồi, nhà trai là Nhị vương tử của thiên hạ chung gia chủ La Ma gia, La Ma Phong Mang!

Bắc Địa Vương cười nói:

- Tin tức này đã truyền khắp nơi cho dù người không nghe thấy, cũng có thể đoán được, Tần quốc hoàng thất Thầm Trầm gia, thiên hạ chung gia chủ La Ma gia, hai nhà này thông hôn đã năm mươi năm rồi!

- Con bà nó, không ai nói cho ta biết a!

Thiết hòa thượng quắc mắt nhảy dựng lên chỉ hướng Vương Cung mắng to:

- Trầm Niệm La, người cái tên vương bát đản này, bộ người nghĩ gia gia người không tồn tại sao? Tĩnh Nhi xuất giá, người cũng không nói một tiếng?

- Lão gia tử, không phải là người ngài nói người ngài đã ẩn cư thì bất cứ chuyện gì cũng không thể quấy nhiễu người ngài sao?

Cửa Vương Cung, một trung niên áo vàng đứng ở ngưỡng cửa, bất đắc dĩ lắc đầu. Đối diện với hắn, mấy trăm vị quan văn võ tướng, đồng loạt ngồi thành hai hàng... Không có biện pháp, sau khi Quang Minh Hoàng thống nhất thiên hạ, sắc phong các nước chư hầu chư hầu nước, Thầm Trầm gia trở thành một trong sáu Đại chư hầu của Tần Quốc trong sáu thiên hạ Đại chư hầu Tần quốc. Thầm Trầm gia chủ cũng trở thành một đại quân vương. Quân vương làm nơ các đại thần cũng không dám động a!

- Quên đi, nói chánh sự!

Trung niên mặc cho giọng nói của Thiết hòa thượng truyền khắp thành thị, gật đầu chào mọi người nói:

- Yến quốc gần đây không thành thật. Lão thái hậu Công Tôn Y thế vừa viết một phong thư cho huynh đệ ta, muốn ta miễn giảm cống phẩm cho Yến quốc bọn họ... Các huynh đệ tính sao?

- Mặc kệ bà ta!

Một võ quan nhảy dựng lên:

- Bệ hạ, lần này có thể xuất binh được rồi nhưng đại soái cầm binh, người cũng không thể dùng Bạch Khởi!

Võ ngục một cái:

- Kể từ khi Thái Thượng Hoàng lên tiếng tôn trọng Bạch Khởi, đem quốc hiệu đặt tên là Tần, kẻ điên này một năm đánh nhỏ, ba năm đại chiến đoạt hết công lao của các huynh đệ rồi!

- Mông Chấn, người nói chuyện với ai đó? Tôn trọng chút đi!

Một quan văn nổi giận nói:

- Nói chuyện cùng bệ hạ mà miệng đầy lời thô tục, còn ra thể thống gì? Nếu không, cầm miệng cho ta, cho dù gia gia người Mông Trùng của người có xuất quan cũng không thể cứu được tánh mạng của người!

- Bình tĩnh, cứ bình tĩnh!

Trung niên vương giả nói chuyện cũng thô tục không kém người khác, phất tay nói:

- Quân hần nói khi gió gè, nói có lý là được! Mông Chấn, lần này trẫm cũng không cần Bạch Khởi, theo Lạc Trần cô cô nói lần này xuất chinh dùng toàn bộ tướng lĩnh Lăng Vân tông của nàng, tốt nhất để Tiêu Khinh Hoàng lão tổ cũng xuất chinh cho ta!

Nở nụ cười hèn mọn:

- Bất quá lúc chiến đấu cần chú ý lúc trước Công Tôn lão Thái Hậu xuất giá, trượng phu Yến Nan Quy của bà ta đã quy tiên rồi, hai người còn chưa kịp động phòng, không có con cái. Nếu người chọc tức chết Công Tôn lão Thái Hậu, Yến quốc có thể bị tuyệt hậu rồi!

- Tuyệt hậu rồi, chúng ta trực tiếp tóm râu tóm Yến quốc!

Nhóm Võ tướng xoa tay. Đáng tiếc bọn họ nhất định thất vọng, hội nghị quân sự nơi này đang triển khai, ngoài thành, đại quân thiết huyết đã chuẩn bị xuất phát.

- Đại soái, chúng ta một mình xuất binh không nói với bệ hạ, như vậy không sao chứ được không?

Các tướng lĩnh bên cạnh thống quân đại soái, ưu tư hỏi.

- Binh quý thần tốc, chần chừ cái gì? Xuất binh!

Bạch Khởi vung cánh tay lên, đại quân xuất phát, tiến thẳng tới bắc Yến quốc. Nhóm Võ tướng còn muốn nói tiếp thì các lão thần bên cạnh đã rỉ tai thì thầm:

- Nói gì thì nói khi Thái Thượng Hoàng còn sống, Bạch đại soái là vũ hồn của Thái Thượng Hoàng, đâu cần để ý tới bệ hạ?

Nhóm Võ tướng lập tức ngậm miệng lại.

- Bạch gia gia, Bạch gia gia!

Mới vừa khởi binh không lâu, tiểu cô nương Trần Tinh Nhi đã đuổi theo. Thấy nàng, Bạch Khởi mỉm cười từ ái:

- Tiểu công chúa, vừa ra ngoài dạo chơi à?

- Hi hi! Tinh Nhi đã sớm đoán được, Bạch gia gia sẽ len lén xuất binh!

Trần Tinh Nhi đuổi cánh tay nhỏ nhắn ra:

- Ngài phải ta mang ta theo nếu không ta đi mật cáo mật với phụ hoàng, nói Bạch gia gia một mình xuất binh, ý đồ mưu phản a!

- Người tiểu nha đầu này!

Bạch Khởi nắm lấy tay Trần Tinh Nhi kéo lên chiến mã của mình:

- Được, gia gia lần này dẫn người đi, bất quá người cũng phải cẩn thận, đến biên cảnh chúng ta còn muốn cùng Triệu quốc đại soái Lý Mục hội hợp. Lý Mục, người đã biết rồi đây nghe qua, đây hẳn chính là người bảo thủ!

- Hừ dọa!

Trần Tinh Nhi trên mặt lập tức Khuôn mặt Trần Tinh Nhi lập tức không có còn chút huyết sắc:

- Chính là người được xưng là trừ người Triệu quốc không ai thích hẳn, tính tình bướng bỉnh đến ông nội của ta cũng chán ghét: Lý Mục sao!?

- Đúng là hẳn! Hẳn cũng là vũ hồn của gia gia người. Nếu hẳn dạy dỗ người, gia gia người cũng không có biện pháp!

Bạch Khởi nghiêm mặt nói:

- Kia, kia...

Trầm Tinh Nhi từ trên ngựa nhảy xuống, mặt xám xịt lui về phía sau:

- Ta không đi đánh giặc nữa, ta đi Nam Lâm, chỗ đó của Ứng gia gia có rất nhiều phạm nhân, nhất định chơi vui hơn! (Dịch: Ặc! Chơi với phạm nhân?)

Nói xong, chạy mất hút ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

- Đại soái, có thật là Lý Mục Nguyên soái hội hợp cùng chúng ta không?

Trầm Tinh Nhi chạy xa rồi, các tướng lĩnh thấp giọng hỏi:

- Hắn đã nói, chỉ để ý chuyện của Triệu quốc không giúp chúng ta đánh Yến quốc mà!

- Hắn sẽ không xuất binh, bắt quá Triệu Vô Cực buộc hắn phải xuất binh!

Bạch Khởi cười lạnh nói:

- Thái Thượng Hoàng hôm qua mới kêu Quang Minh Hoàng viết thư gửi cho hắn, hai lão này tuy đã trở thành Thái Thượng (Dịch: Về hưu!) nhưng thực quyền cực lớn! Quang Minh Hoàng lấy thân phận thiên hạ chung gia chủ ra lệnh cho Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực chắc chắn phải ra lệnh cho Lý Mục, Lý Mục một luôn lấy chữ “trung” làm đầu, nhất định sẽ xuất binh!

- Đi, chúng ta cũng tăng tốc lên đường!

Mười mấy ngày sau, bốn phía biên cảnh hai nước Tần Yến khói lửa nổi lên bốn phía. Mà lúc này, Trầm Tinh Nhi một đường hướng nam thấy được rất nhiều chuyện thú vị một đường xuyên nam cũng thấy rất nhiều cảnh thú vị trên đường. Tỷ như, bên bờ một hồ nước lớn nàng thấy được một nữ nhân mỹ lệ không lớn hơn nàng mấy tuổi, đang vung hai cánh tay nhỏ nhắn khiêu vũ cho một nam tử to con coi, Diệp Vũ bay tán loạn, kỹ thuật nhảy điêu luyện nhưng nam tử to con kia thật không biết thưởng thức chỉ biết ngây ngô cười, khuôn mặt đại hồ tử cũng vênh lên.

Thời điểm đi tới một thâm sơn, đông nghịt người leo núi, Hoặc là khi nàng đến một ngọn núi sâu, nhìn thấy người ta nô nức leo núi, Trầm Tinh Nhi cũng tò mò bò lên, kết quả thấy một ngôi miếu nhỏ, một hòa thượng trẻ tuổi, vô cùng đẹp trai đang bố thí được hoàn trong miếu. Thuốc của hòa thượng này khẳng định công dụng rất tốt, nếu không làm sao lại có nhiều người như vậy tới đây? Nhưng tại sao lúc đêm khuya mọi người ngủ hết hòa thượng này lại chạy xuống thôn dưới chân núi len lén hạ độc bọn họ? Hắn nói đây chính là niềm vui thú?

Còn có một đôi vợ chồng ngồi bên một vách núi đang cùng một vị lão nãi nãi gây lộn, nam kia nói:

- Lão Mặc, người là Cơ Quan Hoàng mà không làm được một tòa lầu các trong mây sao?

Lão nãi nãi kia tức đỏ mắt, mắng to:

- Ta là Cơ Quan Hoàng, nhưng lão Vương còn có người nữa lão Đỗ, hai người các người có nằm mơ giữa ban ngày không? Lầu các trong mây lão thân có lợi hại hơn nữa cũng không thể ở giữa không trung xây phòng ốc a! Các người muốn có cuộc sống thần tiên cũng đừng kéo lão thân vào có được hay không?

- Ai...

Đôi vợ chồng này thoát nhìn còn rất trẻ, sao lại không biết tôn trọng người già vậy? Trầm Tinh Nhi tiếp tục đi tới, khi nàng đi tới phụ cận Bồ Đề tự đột nhiên nhớ tới. Gia gia đã từng nói, bình khí của người ở chỗ này! Bất quá bình khí của gia gia là cái dạng gì nhỉ? Tinh Nhi chỉ nghe người ta nói vài thập niên trước, Thích Già Bồ Đề đã chết, gia gia thật sự không tìm được chuyển thể linh đồng của hắn, sững sờ nói Thích Già Bồ Đề chuyển thể thành một con khỉ. Hiện tại, trấn giữ ở chỗ này hẳn là kia con khỉ kia đi. Tò mò tiến vào đại Bồ Đề tự, từ ngoài Đại Hùng bảo điện nhìn vào... Bên trong đang có cao tăng giảng kinh! Chỉ thấy chừng một trăm bạch mi lão tăng (lông mi trắng), cung kính ngồi một chỗ, không dám ngẩng đầu nhìn giống như đối diện với Phật Như Lai, còn có một con khỉ ở dưới Phật tượng. Chỉ có một lão tăng hỏi:

- Không Sắc đại sư, ngã phạt từ bi, sắc tức là không, không tức là sắc, cái gì gọi là không? Cái gì gọi là sắc?

Hầu tử ra vẻ đạo mạo, Phật hiệu trang nghiêm, chậm rãi đưa ra ngón giữa! Ngón giữa đâm vào móng Phật Như Lai! Hầu Tử nghiêm mặt nói:

- Đây cũng là sắc, đây cũng là không!

- A Di Đà phật!

Nhóm lão tăng nghe thấy pháp chỉ, kích động nước mắt tuôn đầy mặt, cùng nhau tạo thành chữ thập thổ dài nói:

- Lần này đã giải được chấp niệm!

- Xong! Xong!

Trầm Tinh Nhi bị dọa cho sợ đến nỗi xoay người bỏ chạy, Đại Bồ Đề tự đã bị Hầu Tử làm ô nhiễm rồi! Trời ơi, khó trách gia gia nói, trên thế giới người hèn mọn nhất, không phải là Hoàng Nha Cổ bên cạnh hắn, được xưng hãm hại, lừa gạt, đùa chết người không đền mạng! Con khỉ này còn hèn mọn hơn quân sư quạ mo Hoàng Nha Cổ quân sư quạ mo kia nhiều nha!

Trải qua chặng đường khá dài cuối cùng Trầm Tinh Nhi cũng tới Nam Lâm.

- Di?

Đang lúc nàng khoan khoái hô to, đột nhiên nhìn thấy, cái ngục trên tường thành Nam Lâm, treo tang kỳ màu trắng.

- Người nào chết vậy?

- Tinh Nhi?

Trầm Ưng tuổi đã hơn bát tuần nhưng thoát nhìn giống như tráng niên, đang suất lĩnh một nhóm yêu thú ra khỏi thành nhìn thấy Trầm Tinh Nhi ở ven đường, cau mày nói:

- Làm sao ngươi lại tới Nam Lâm rồi?

- Ta Cháu tới chơi nha, Ưng gia gia, trong nhà có người qua đời sao?

Trầm Tinh Nhi kinh ngạc gãi đầu:

- Là Bạch nãi nãi hay là Luyện Xích Hào?

- Ngươi tiểu nha đầu này, nguyên rửa nãi nãi sao? Nãi nãi sống rất tốt!

Bạch Tiên Nhi cũng không có bao nhiêu biến hóa, từ trong cửa thành đi ra nói:

- Luyện lão gia tử cũng không tồi, sau khi Dương Nguyên Quân trở thành làm Đường Quốc nữ hoàng, đã đem hắn về Đường Quốc bảo là muốn làm tròn đạo hiếu!

- Bạch tướng quân, ngươi ra đây làm gì?

Trầm Ưng lạnh lùng nói:

- Lập tức trở lại trông chừng phạm nhân!

- Ưng Đại soái, phạm nhân trong thành còn để ta xuất thủ sao? Bình thường sớm bị ngươi cho ném một vài thủ đoạn đặc thù rồi. Trầm Trọng, cũng đã điên mấy thập niên rồi, có cần thiết coi hắn không?

Bạch Tiên Nhi không nhịn được nói:

- Tàn quốc Thái Thượng Hoàng cùng lão Thái Hậu sắp quy tiên đại sự bức này ta có thể không đi sao?

Trầm Tinh Nhi hoảng loạn:

- Ông nội của ta, cùng bà nội ta... Đều sắp chết?

- Ngươi không biết?

Bạch Tiên Nhi lắc đầu không tin, sau đó ôm lấy Trầm Tinh Nhi:

- Vậy thì lập tức lên đường, gia gia nãi nãi đều sắp đi rồi, tiểu nha đầu người sao còn dám trốn nhà đi!

Ngoại thành Xích Tiêu, trong một ngọc núi yên tĩnh kiến tạo một tòa hành cung Thái Thượng Hoàng. Sáu mươi năm qua nhanh, Trầm Côn nằm trên giường bệnh, ngáp chặt cái miệng còn vài cái răng, run run một cái tay nâng lên. Ở bên cạnh hắn, A La đầu tóc tái nhợt cũng đưa ra một cánh tay khô, hai cái tay nắm chặt:

- Năm đó buông bỏ không đi cửa khác, bỏ qua Vĩnh Sinh hiện tại... Hối hận không?

- Cháu gái cũng rời nhà ra ngoài, còn nói cái này làm gì, khụ, khụ, khụ...

Trầm Côn ho ra mấy ngụm máu tươi.

- Bất quá không ngờ vết thương năm đó Trầm Trọng lưu lại cho ta lại nặng như vậy, không tới một trăm tuổi đã phải... Ai, bất quá cũng thấy đủ rồi, Cơ Na đem Thiên Y chi thể, làm sống lại hồn lực cho người, hai mươi năm trước cũng đã rời dương gian, đi Địa phủ.

- Hai...

Bất đắc dĩ thở dài, hai vị lão nhân lặng yên không một tiếng động.

- Thái Thượng Hoàng, lão Thái Hậu nên uống thuốc rồi...

Ngoài cửa cung nữ nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng đợi vài phút bên trong không có tiếng động.

Ầm.

Khay thuốc rơi trên mặt đất, cung nữ sắc mặt trắng bệch lao ra ngoài hành cung, tìm thủ vệ khóc rống nói:

- Không xong, không xong Thái Thượng Hoàng cùng lão Thái Hậu băng hà rồi!

- Sao, băng hà?

Thủ vệ tất cả cũng sững sờ. Trong nháy mắt Lý Mục, Bạch Khởi đang chinh chiến bên ngoài, Thủy Nhi đang ca múa bên hồ cùng Hạng Vũ, Thủy Nhi, hay Vương Kiêu, Đỗ Nguyệt Nhi và Mặc Ly đang thương lượng chuyện lâu các trong mây Vương Kiêu, Đỗ Nguyệt Nhi, Mặc Ly, còn có Huyền Si đang hạ độc Huyền Si, hay Không Sắc đang giảng kinh Không Sắc, mấy đạo linh hồn nhanh chóng hướng hành cung mà đến.

- Lão Cổ, Trầm Côn đã chết?

Vương Kiêu là người đầu tiên vọt vào hành cung bắt gặp Cổ Nguyệt Hà đang gặm gà quay:

- Người đã chết hết, người còn có tâm tư gặm gà quay!?

- Vương lão đại, mấy thập niên rồi người thấy Trầm Côn đã làm chuyện mua bán lỗ vốn chưa?

Cổ Nguyệt Hà không chút hoang mang, chỉ nhóm vũ hồn vừa tới, cuối cùng chỉ chỉ vào ngực mình:

- Người, người, người... và cả ta, chúng ta vũ hồn đều là đều là vũ hồn của Trầm Côn, hắn đã chết chúng ta còn có thể bình yên đứng ở chỗ này sao?

- Trầm Côn không có chết?

Nhóm Vũ hồn cũng ngẩn người.

- Đã chết, cũng là chưa chết!

Cổ Nguyệt Hà ném gà quay xuống, chửi ầm lên nói:

- Thiên đạo vô tình, đường đường là Thiên Môn lại bị tiểu tử Trầm Côn này lách luật! Năm đó hắn không đi cửa sau, van xin ta giúp hắn hồi sinh A La, đúng là chờ ngày hôm nay!

Lão mắng đến Mắng đỏ mặt tía tai:

- Trầm Côn chết được sao? Đệ tử của Địa Tạng vương, hắn sẽ chết!/? Hắn cố ý trở lại nhân gian làm đế vương mấy thập niên, hắn nghĩ trước làm Hoàng Đế, sau đó lại đi âm phủ làm Hoàng Đế!

- Xin chỉ giáo cho.

Cổ Nguyệt Hà mắng điên cuồng, nhóm vũ hồn cũng nghe hồ đồ.

- Vẫn chưa rõ sao?

Cổ Nguyệt Hà mắng to:

- Ngày đó bên trong Thiên Môn, Trầm Côn muốn đi chính là Địa phủ. Nhưng Địa phủ có hai con đường, một cái đi qua Thiên Môn, một cái là chết già. Trầm Côn tiểu tử này vừa thấy con đường thứ nhất nhất định phải cùng A La tách ra, dứt khoát chọn điều thứ hai về nhân gian trước làm Hoàng Đế mấy thập niên, sau đó cùng A La chết già, cùng đi Địa phủ!

- Còn có thể như vậy?

Nhóm vũ hồn tròn mắt há mồm!

- Có gì không thể?

U Minh Địa phủ, trên quỹ đại lộ trước cửa thành. Trầm Côn cùng A La nắm tay đi tới, do Hồn Kinh ảnh hưởng, dung mạo cũng khôi phục thanh xuân.

- Các vị lão huynh!

Đại Mã Kim đao hướng ngưỡng cửa quỹ thành, Trầm Côn chỉ vào bầu trời bỉ ổi cười:

- Bần tăng không đi Thiên Môn, không phải đã mang theo lão bà xuống Địa phủ rồi sao? Người nào chế định quy củ thiên môn, lưu lại cho ta con đường tuyệt diệu như vậy nhỉ!?

Trong quỹ thành, Ngưu Đầu Mã Diện, Diêm La Vương vội vàng chạy ra:

- Bồ Tát, người đã tới, ta đã chờ ngài mấy thập niên rồi. Ôi chao, còn mang theo lão bà?

- Địa phủ không cho đem theo lão bà sao? Chúng ta cùng chết, cùng đi Địa phủ, đều phù hợp thiên đạo, đâu có thể gọi là mắc lỗi?

Trầm Côn trừng mắt.

- Bồ Tát, ngài là Bồ Tát a, Bồ Tát còn có thể lấy vợ sao?

- Nga, không thể cưới vợ a!

Trầm Côn hướng về phía A La ngoắc ngoắc ngón tay.

- Lão bà, nếu không chúng ta ly hôn đi, sau đó ta làm Địa Tạng vương, nàng thành tiểu tình nhân của Địa Tạng vương.(Dịch: Botay.com với ông TC này luôn) Đầu năm nay, giới luật Thiên Quy có quá nhiều chỗ trống có thể chui, ta cũng đừng quan tâm một danh phận a...

A La chỉ có cười khổ. Ngưu Đầu Mã Diện cùng Diêm La Vương chỉ có cười khổ. Bọn vũ hồn Phía sau vừa chạy tới chỉ có cười khổ...

Tại nạn tại Địa Phủ bắt đầu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-toai-hu-khong>